

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைம்பலம்.
ஸ்ரீவிஸ்வநாதபரம்பரம்ஹணேநம :

காசிகண்டம்.

சைவசிரோமணியாகிய
அதிவீரராமபாண்டியர்
மொழிபெயர்த்தருளியது.

இஃது

தா - குப்புசாமி நாயகரவாண
விருப்பத்தின்படி,
ஈக்காடு - அரங்கசாமிமுதலியார் குமாரரும்
சென்னைக் கிறிஸ்தியன்காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய
ஈ - இரத்தினவேலு முதலியார்
பிரமாணசுவிதம் தூதனமாகச்செய்த

பொழிப்புணையுடன்

சென்னை:
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1895.

Registered Copy Right.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இஃது

மதுராபுரி மகாவித்துவான்

ம-ா-ா-ஸ்,

சபாபதி முதலியாரவர்களது

மாணக்கரும,

சென்னைக் கிறித்தவக்கலாசாலைத்

தமிழ்ப் பண்டிதரு ளொருவரு மாசிய

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.

இயற்றிய

அறுசேக்கழிநெடிலடியாகியவிருத்தம்.

செந்தமிழ்நா டெனப்பகரும் பொழிலகத்து முனைத்திட்ட தீஞ்சொ லான
ரந்தமில்லோப் புலவொனுந் தருக்களிடைத் தோன்றியின்ப மாகு நல்ல
கந்தமெங்கும் வீசலுறு மதிவீர ராமனெனுங் கவிம ரத்திற்
சந்தமுறக் கனிகாசி கண்டமெனுஞ் சுவைப்பழத்தைத் தான்பி ழிந்து. (க)

எண்ணரிய கலைஞானச் சாகரநீர் பருகியெழுஉ மெழிலி யன்ன
னண்ணலஞ்சோ பெறுகங்கை யங்குலத்தா னிரத்தினவே லபிதா னத்தான்
மெண்ணலஞ்சேர்த்தினிமைசெறி செழுந்தமிழ்வா சகக்கலத்துச்செவிவாயாக
மண்ணவரும் விண்ணவரு முண்ணவரும் பொருட்டேறல் வழங்கி னானே. (உ)

உ

வேலுமயிலுந்துணை.

தீருமயிலை - வித்துவான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுதிக் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

தண்ணெந்து மலரிதழித் தொடையேந்து சகியேந்து தனிக்கோ டுரத்
தெண்ணெந்து மொருவணமுன நிமயவரை யினறெடுத்த வெம்பி ராட்டி
பண்ணெந்து மொழிப்பாவை புனணையங்கா னலின்மயிலாப் பரிவி னேத்து
நண்ணெந்து தென்மயிலை நகரொருசா ருடைத்தொண்டை நாட்டின மாதோ.

மாமேவு மதிச்சடையோ னுதல்வியென் றுலகியம்பு மரபிற் குரைத்
துமேவு மயிற்பா டயாற் றெலைச்சியோன நண்ணருளாற் றேன்றி யோன்பூங்
காமேவு தாமனகர் வரும்பரிசா னென்னிரண்டு கண்ணே போல்வான்
தீமேவுங் கரத்திறையன் பங்குப்பு சாமிநோந் திரன்றான வேண்ட. (உ)

தீக்காட்டி லாகுகின்ற சிந்தையினாற் திருத்தொண்டு செறிவன் றெண்டா
வாய்க்காட்டற் புதஞ்சாலுங் கோலுதவு நன்னீர்மை மலிவெண் பாக்கம்
பூக்காட்டி னினாபொலியும் பாசுொன் றெருதலனும் புடையே கொண்ட
சக்காட்டிக் கோட்டத்து ளீக்காடென் றெருநகர மிலங்கு மாலோ. (ங)

இன்னகர் வயிற்றெண்டர் சிப்பரவு மெங்கன்பிரா னினிது தோன்றும்
நன்னர்மர பினிலரங்க சாமியெனப் புவிபுகழு நலலோ னாற்றும்
இனனறவிர் மாதவத்தி னங்குரமா விரத்தினவே லெனவந் தெய்தித் [ன்.
தன்னிகரில் சைவமெனும் பயிர்வளர்ப்பான் மிகச்செறிந்தான் றினேநே ரில்லா
பிறந்தபய னரனடியே பேணுவதென் றுளந்தோந்து பிறங்கி னேனான்
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தா லெனக்கவிதை கழற வலலோன்
சிறந்தவர னடியாணா யவ்விறைவ னெனக்கருது சோத்தி யானல்
அறந்தவா வுள்ளத்தா னரன்றெண்டே மிகப்புரியு மாவ மிக்கான். (ஊ)

முப்பொருளென் றுணாசாலும் பொருளினனி சேந்தோங்கி முன் னூலெல்லாம்
இப்படியென் றுணாத்திடவொண் ணுப்பதியைக் கேசியெனு மிருடி யந்நாள்
செப்பியதோத் திரமென்னுஞ் சிவபராக்கிரமமெனத்துஞ் சிந்தை யோர்நதிட்
டற்புதச்செந் தயிழிநெமக் கிந்தனான றுதவுமுகி லீனைய நீரான. (ஈ)

புண்டரிக புரத்தினிலா னந்தநடம் புரிதருமெம புனிதன் சோத்தி
கொண்டொக்குஞ் சூதெனாவி மாலையோ ரீனாந்திற் குறைவில் காந்தத்
தெண்டருமா னந்தவனச் சிறப்புரைக்குங் காசிகண்ட மெனூநன் னூலுக்
கொண்டரணி புயநச்சி னுக்கிரிய றொனவுரையிட்டுத் தேவி னானல். (ஏ)

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

உபோற்காதம்.

முத்தமிழ் முழுதொருங் குணந்த உத்தமப் புலவர்கள் !

அநாதிமல முத்தராகிய சிவபெருமான் அநாதிமல பெத்தராகிய ஆன்மாக்கள் கஷ்டத்தேறும்பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமங்களை உணர்த்தற்குரிய பிராமணர் - கூத்திரியர் - வைசியர் என்னு மூன்று வருணத்தவர்களே யாவர். கொழுமுதலிய பஞ்சமகாபாதகங்களை நீங்கி நற்குண நற்செய்கை வாய்ந்து சற்குருவையடைந்து, அவனருளாற் சிவதீகைச் செய்யப் பெற்ற சற்குத்திரர் சிவபெருமான அருளிச்செய்த இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களையும் ஓதற்குரியாராயினும், ஆரியபாஷையிற்பழகித் தருக்க வியாகரண நூல்களிற் றோந்து மேற்கூறிய ஆகமங்களையோதல் இக்காலத்திலயாவர்க்கும் கடினமாகவே யிருக்கின்றது. இக்கடினத்தை நீக்கக் கருதியே வேதாகமங்களின் விரிந்த பொருள்களை முன்னோ வியாதமுனிவர் அஷ்டாதஸு புராணங்களாக வடமொழியிற் புகன்றுளார்.

அத்தகைய புராணங்கள் பதினெட்டனுள்ளே மிகச் சிறந்ததும், சுமார் இலக்கூற்றிரந்தங்களா லாக்கப்பட்டதும், புராணரத்தினமெனச் சிறப்புப்பெயரெய்தியதும், எல்லாப் புராணங்களி ற்கூட உள்ள விஷயங்களைச் சங்கிரகமாக விளக்கவல்லதுமாகிய ஸ்ரீமகாஸ்காந்தபுராணமானது ஸனற்குமாரஸம்ஹிதை - உதஸம்ஹிதை - ஸங்கரஸம்ஹிதை - விஷ்ணுஸம்ஹிதை - பிரமஸம்ஹிதை - சூரியஸம்ஹிதை என ஆறு பெரும் பிரிவுகளை யுடையது. அவற்றுட் சூதஸம்ஹிதையொன்றே செந்தமிழ்நடையில் முழுவதும் விளங்குகின்றது. ஸனற்குமாரஸம்ஹிதை ஸங்கரஸம்ஹிதைகளிற் றே பாகங்களே பலதலபுராணங்களாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஸங்கரஸம்ஹிதையிற் குமாரோற்பவகண்டம் - காசிகண்டம் - காளிகாண்டம் முதலிய பலகண்டங்களாகிய உட்கூறுகளுண்டு. அவற்றுட் குமாரோற்பவகண்டம் ஒன்றே ஸ்ரீகச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகளால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுக் கந்தப்புராணம் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்றது. காளிகாண்டத்தின் ஒருபாகம் காஞ்சிப்புராணம் (முதற்காண்டம்) ஆயிற்று.

இக் காசிகண்டமானது ஸ்தலம்-தீர்த்தம்-மூர்த்தியாகிய மூவகைவிசேடமு மமையப்பெற்ற காசிகரத்தின சிறப்பைக் கூறுவதாயும், வைதிக லௌகிகமார்க்கங்களைப் பலவகையிலும் நன்குவிளக்குவதாயு முள்ளது. இதனைச் சைவசிரோமணியாகிய அதிவீரராமபாண்டியர் சொன்னயம் - பொருணயம் - அலங்கார முதலியவை நிரம்பிய காப்பியரூபமாக மொழிபெயர்த்தருளினார். இந்நூலுக்கு உரையாவது வசனமாவது ஒருவருள் செய்தார். ஆதலின், இதற்கு ஒரு பொழிப்புணாசெய்து முக்கியமான விடங்களிற் பிரமாண சஹிதமாய் வெளியிட்டால் உலகோபகாரமாக இருக்குமென்னுங் கருத்துட் கொண்ட எமது நண்பர் ம-ந-ந-ஸ்ரீ, தாமஸ் - துப்புசாமிநாயகர் எம்மைக் கேட்டுக்கொண்டமையின், அவர் கருதியவாறே செய்யவேண்டுமென்னும் மனவொருமையும், அவாவும் எம்மைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தின.

காசிகண்டம் மூலபாடமாக இதுகாறும் இருமுறையச்சிடப்பட்டிருப்பினும், அதனைச் சுத்தப்பிரதியாகச் செய்தாரொருவருமில்லர். அவ்விருபதிப்புகளுட் பிந்தியதே முந்தியதைக்காட்டிலுஞ் சிறிது சிறந்ததென்னலாம். அவ்விருபதிப்புகளையுங்கொண்டு உரைசெய்து வருகையில், மோனியில்லாமலும் எதுகையில்லாமலும், சீர் அசை எழுத்துக்கள் குறைந்தும் மிகுந்தும், எழுத்துக்கள் நிலைமாரியும், அத்தியாயமுறைதவறியும், பாட்டிலக்கங்களும் அத்தியாய இலக்கங்களும் பிசகியும், எடுத்து விளக்க விரிவாகும் பலவகைப் பிழைபாடுற்று ஒன்றோடொன் றொவ்வாதிருந்தமையின், முந்திய பதிப்பை யறவேயொழித்து விடநேர்ந்தது. இரண்டாவது பதிப்பு ஒன்றைக்கொண்டே உரைசெய்ய ஏலாமல் ஏட்டுப்பிரதி தேடுகையில், சென்னை - கோவிர்த்தப்பநாயகர் பாடசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-நா-ந-ஸ்ரீ, ஆனார்-சிங்காரவேலுமுதலியார் கொடுத்த பிரதி பிரயோசனப்பட்டது. சந்தேகநேர்ந்து இதனாலேயும் தீர்க்கமுடியாவிடின, கோட்டையில் வைத்துள்ள கவர்ன்மெண்ட் ஓரியண்டல் லைப்ரரி யிற் (Govt. Oriental Library, Fort Saint George.) சேமிக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்றுபிரதிகளில் மிகச் சிறந்ததாக விளங்கும் ஒரு பிரதியின் உதவியே எமக்குப் பெருந்துணையாய் நின்றது. இந்நூலுட் பல விடங்களிற் சந்தித்த கற்பனைகள் சாஸ்திரவியங்களாகியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எமது நண்பர்கள் உதவிசெய்யவும் வாய்ந்தன. அதுபற்றி அவர்கள் விஷயத்தில் நன்றிபாராட்டுகின்றோம்.

அரசர்பெருமானாகிய அதிவீரராமபாண்டியரது உட்கருத்துக்களை முற்றும் எடுத்து விளக்கவல்லே மல்லமாயினும், எமக்குப் புலப்பட்டவனாயில்வாந்துளோம். “மற்ப்பெனும் பகைவன் வாரிக் கொண்டனன்-அவன்கையிலகப்படா தடங்கின வற்றுளுஞ் - சிறிதினைச் சிறியேன் சிறிய சிறுந்தமக் - குறைத்தன னன்றியீ தொருநா லன்றே” எனவும், “நூலுரை போதகா சிரியர் மூவரும்-மூக்குண வசத்தால் முறைமந் தறைவர்” எனவும், “அதிமதி நுட்பமோ டதிகலை கற்கினும் - விதியது வசத்தால் விதிவிலக் கயர்ப்பர்” எனவும் தொல்லாசிரியர்சொல்லியவண்ணம் மனிதரியல்பிற்குத் தவறுகளிருக்கக் கூடுமாதலின் “குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண்- மிகைநாடி மிக்க கொளல்” என்ற தெய்வப்புலவர் சொற்படி அறிவுடையோர் அங்குகிரித்துக் கொள்வொன்று துணிவுறுகின்றோம்.

இவ்வுரை யெழுதிப் பதித்து வருகையில் எமக்குப் பலவகை யுதவிகள் புரிந்தும், எதிர்பாராத அநேக விஷயங்களாக நேரிட்ட அச்சுநர்ப்பங்களால் ஊக்கமறியாது விடா முயற்சியோடு அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியும், பதி புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்ட எமது நண்பர் ம-நா-ந-ஸ்ரீ, தா - துப்புசாமி நாயகர் சிவகடாகுடி மேலிட்டு, இவ்வாறே அரிய பெரிய அநேக நூல்களை நாளாவர்த்தியில் வெளியிட்டு, நீழி வாழ்ந்து புகழுடம்பு பெறுமாறு சிவ பெருமான் திருவருள் பாலிப்பாராக, சுபம்! சுபம்!

சென்னை :

இங்ஙனம் ;
மன்மதஸ்ரீ துலாரவி. } ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியார்,
கிறித்தவகலாசாலைத்தமிழ்ப்பண்டிதர், சென்னை.

*
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

காசிகண்ட அட்டவவண.

அந்தியாயம்.	அந்தியாயத்தின் பெயர்.	பக்கம்.	பாட பாடக.
௫	அகஸ்தியர் விந்தவரையையடைந்தது ...	அச	௩௬
௨௫	அகஸ்தியர் முருகனையடைந்தது ...	௨அசு	௧௨
௬௪	அமுதேசன் முதலிய விங்கங்களின் சிறப்புரைத்தது ...	௭௬௪	௧௫
௫௧	அருணாதித்தன் முதலாதித்தர்கதைகளுரைத்தது ...	௫௧௪	௨௬
௫௪	அலகைதேவனாகியது ...	௫௩௧	௧௨
௪௨	அவிமுத்தேசன்கதையுரைத்தது ...	௪௪௧	௧௭
௩௮	ஆசாரங்கூறியது ...	௩௬௩	௪௦
௬௭	இரத்தினேசன்கதையுரைத்தது ...	௫௮௭	௭௫
௩௬	இல்லறங்கூறியது ...	௪௦௬	௪௦
௩௫	இல்லொழுக்கங்கூறியது ...	௩௫௪	௪௭
௪௭	உத்தராதித்தன்கதையுரைத்தது ...	௪௮௧	௧௦
௭௩	ஒங்காரலிங்கத்தின்கதையுரைத்தது ...	௬௩௨	௩௦
௭௪	ஒங்காரலிங்கத்தின்சிறப்புரைத்தது ...	௬௪௧	௧௮
௮௨	கங்காளகேதுவதையுரைத்தது ...	௬௮௫	௨௩
௬௧	கங்கேசன்வரலாறுரைத்தது ...	௭௫௪	௬
௨௮	கங்கையின் லும்புவிழுந்தது ...	௩௦௪	௧௧
௨௬	கங்கையின் ஆயிரநாமமுரைத்தது ...	௩௦௭	௬
௨௭	கங்கையின் சிறப்புரைத்தது ...	௩௦௧	௭
௫௦	கடோற்காதித்தன்கருடேசன் கதைகளுரைத்தது ...	௫௦௦	௪௨
௫௫	கணபதிகாசியையடைந்தது ...	௫௩௪	௧௪
௫௬	கணபதிதிவோதானனைக்கண்டது ...	௫௩௮	௧௧
௩௪	கலாவதிபேறுபெற்றது ...	௩௫௦	௧௨
௪	கற்பிலக்கணங்கூறியது ...	௬௭	௫௪
௩௩	காசிப்படங்கண்டது ...	௩௩௭	௫௧
௪௪	காசியின் சிறப்புரைத்தது ...	௪௫௮	௪௧
௪௧	காலமறிவதுரைத்தது ...	௪௩௫	௨௧
௬௮	கிருத்திவாகேசன்றோன்றியது ...	௬௦௭	௧௬

அத்தியாயம்.	அத்தியாயத்தின் பெயர்.	பக்கம்.	உரைகை.
எ கூ	கிளியினகதையுரைத்தது ...	கூ கூ அ	கௌ
எ எ	கேதாரலிங்கத்தின்கதையுரைத்தது ...	கூ கூ 0	கசு
கூ கூ	சதீசசுரன்வாலாறுரைத்தது ...	எ கூ 0	கந
எ	சத்தபுரியின்சிறப்புரைத்தது ...	ககசு	உஅ
கூ கூ	சயிலேசன்முதலானவிலிங்ககவளின்கதையுரைத்தது ...	ரு அ 0	உந
ச அ	சாம்பாதித்தன்கதையுரைத்தது ...	ச அ ச	கந
அ	சிவசன்மாவையியமனெதிர்கொண்டது ...	கஉரு	ருௌ
கூ	சிவசன்மாருரியலோகங்கண்டது ...	கசுந	நக
க0	சிவசன்மா தெய்வலோகங்கண்டது ...	கருகூ	ருரு
கக	சிவசன்மா அக்கினியுலகங்கண்டது ...	கௌ	ரு0
கஉ	சிவசன்மா நிருதியுலகும் வருண னுலகும் கண்டது ...	ககூகூ	சஉ
கந	சிவசன்மா வாயுவுலகும் குபேரனுலகும் கண்டது ...	உக0	ருகூ
கசு	சிவசன்மா ஈசானனுலகுஞ் சந்திர னுலகுங்கண்டது ...	உஉகூ	கௌ
கரு	சிவசன்மாதாரகையுலகுமபுதனுலகும் கண்டது ...	உநரு	நரு
ககூ	சிவசன்மாசக்கிரனுலகங்கண்டது ...	உசசு	ககூ
கௌ	சிவசன்மாசெவ்வாய் வியாழம் சனியுலகும் கண்டது ...	உருக	நரு
கஅ	சிவசன்மாசத்தவிரூடியருலகங்கண்டது ...	உகூ0	ௌ
உஉ	சிவசன்மாமகலோகமுதல் நாலுலகங்கண்டது ...	உௌரு	கூ
உந	சிவசன்மாவுக்கு அண்டத்தளவு கூறியதும் மாலுக்குமுடிசூட்டியதும் ...	உௌஅ	ககூ
உசு	சிவசன்மாமுத்திபெற்றது ...	உஅரு	கஉ
ருந	சிவகணங்கள்காசியையடைந்தது ...	ருஉஅ	அ
க00	சேவியத்திறமுரைத்தது ...	அநகூ	கூஅ
அகூ	தக்கனவேள்வியெய்தது ...	ௌ0கூ	சஉ
அஅ	தக்கனவேள்வியெய்தித்தது ...	ௌஉஅ	சகூ
அகூ	தக்கனவதை ...	ௌசஉ	நகூ
நஉ	தண்டபாணிதோன்றினது ...	நநந	கந
ௌஅ	தருமேசலிங்கத்தின்சிறப்புரைத்தது ...	கூகூகூ	ரு
ௌரு	திரிலோசனலிங்கந்தோன்றியது ...	கூசகூ	ந
ௌகூ	திரிலோசனலிங்கத்தின்சிறப்புரைத்தது ...	கூசௌ	சகூ

அத்தியாயம்.	அத்தியாயத்தின் பெயர்.	பக்கம்.	பாடந் தொகை.
௪௩	திவோதானாடமுறபடுதத்து ...	௪௪௮	௨௯
௫௮	திவோதானனமுத்தியடைந்தது ..	௫௪௮	௧௨
௬	தீர்த்தமகிமையுரைத்தது ...	௧௦௫	௨௪
௪௯	துருபாதிததனமயுகாதித்தன்கதைகளுரைத் தது ...	௪௯௦	௧௫
௧௯	துருவன்வழிகொண்டது ...	௨௬௨	௧௫
௨௦	துருவன் தவஞ்செய்தது ...	௨௬௭	௮
௨௧	துருவன்பதமபெற்றது ...	௨௭௦	௧௩
௮௪	துருவாசாவரமபெற்றது ...	௬௯௮	௧௦
௬௬	துராககனரசாட்சி ...	௬௧௧	௨௨
௭௦	துராககன்படையெழுச்சி ...	௬௧௮	௨௦
௭௧	துராககன்வதை ...	௬௨௪	௮
௮௧	துர்த்தமன்கதைபுரைத்தது ...	௬௭௯	௧௯
௨	தேவாகளபிரமலோகமடைந்தது ...	௩௬	௩௬
௩	தேவாகள் அகஸ்தியராசோமத்திலவந்தது ...	௫௫	௨௪
௮௭	தேவிதககன்வேள்விசசாலையடைந்தது ...	௭௨௧	௨௧
௯௨	நருமதேசன்வரலாறுரைத்தது ...	௭௫௬	௧௨
௧	நாரதர்விநதவரையைக்கண்டது ...	௨௫	௨௩
௫௯	பஞ்சநதத்தின்வரலாறுரைத்தது ...	௫௫௨	௧௭
௬௫	பராசரலிங்க முதலான லிங்கங்களின் கதை புரைத்தது ...	௫௭௬	௧௩
	பாயிரம ...	௧	௧௮
௯௦	பாவதீசன்கதையுரைத்தது ...	௭௫௨	௫
௩௬	பிரமசரியங்கூறியது ...	௩௬௬	௨௪
௫௨	பிரமன்வேள்விசெய்தது ...	௫௨௫	௧௦
௩௭	மகளீரிலககணங்கூறியது ...	௩௭௬	௬௫
௨௬	மணிகனனிகையினசிறப்புரைத்தது ...	௨௯௫	௧௮
௮௦	மனோரத்திரிதிகைவிதியுரைத்தது ...	௬௭௩	௧௯
௯௮	முத்திமண்டபத்தின்கதையுரைத்தது ...	௮௨௨	௩௫
௪௦	யோகநிலையுரைத்தது ...	௪௧௯	௫௧
௪௫	யோகினிகள்காசியையடைந்தது ...	௪௭௧	௨௪
௪௬	லோலாதிததன்கதையுரைத்தது ...	௪௭௭	௧௫
௭௨	வசகிரபஞ்சரகவசம ...	௬௨௭	௨௧
௩௧	வயிரவன்றோன்றினது ...	௩௧௬	௩௬
௩௦	வாராணசிசிறப்புரைத்தது ...	௩௦௬	௩௦
௮௫	விஸ்வகன்மேசவிலிங்கந்தோன்றியது ...	௭௦௨	௧௫
௯௨	விஸ்வநாதர்காசியையடைந்தது ...	௫௬௭	௧௬

அந்தியாயம்.	அந்தியாயத்தின் பெயர்.	பக்கம்.	பாடநெக.
சுந	வீஸ்வநாதர் முனிவனையளித்தது ...	நௌஉ	நு
சுச	வீஸ்வநாதர் காசியின்சிறப்பு முனிவருக்கு லாத்தது ...	நௌச	எ
நுஎ	விஷ்ணுகாசியையடைந்தது ...	நசுக	கசு
கசு	வீஸ்வநாதர் மகிமையுலாத்தது ...	அநஉ	கசு
சு0	விந்துமாதவன்தோன்றியது ...	நுநஅ	கசு
சுக	விந்துமாதவன் அக்கினிவிந்துவுக்குத்திராத்த மகிமையுலாத்தது ...	நசுக	கஎ
கநு	வியாதன்கையுநாவுமெழாதுநின்றது ...	எசுஅ	உநு
கசு	வியாதன்சாபமிட்டது ...	எஎஎ	சுக
அந	விரேசன்றோன்றியது ...	சுகஉ	உக
சுஎ	கேசுத்திரவளமும்திர்த்தத்தின்கதையுமுலா த்தது ...	எசு0	கசு

பக்கம்.

பாயிரம்	க
பூர்வகாண்டம்	உநு
உத்தரகாண்டம்	சசுக
பிழைதிருத்தம்	அநுஎ

காசிகண்ட அட்டவணை

முற்றிற்று.

உ

சுவடியம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ விஸ்வநாத பரப்பிரம்ஹணே நம :

காசிகண்டம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் காப்பு.

மாற்றரிய தொலபிறவி மறிகடல் னிடைப்பட்டுப்
போற்றுறுதன் குணாகழற்றாட் புணைபற்றிக் கிடந்தோரைச்
சாற்றரிய தனிமுத்தித் தடங்கலாயின் மிசையுப்ப்பக்
காற்றெறியுந் தழைசெவிய கடாக்களிற்றை வணங்குவாம்.

(இதன் பொருள்.) திருவருளுற்றாலனி எத்தன்மையராலும் நீக்குதற்
கரிய பழமையாகிய ஜெனன மென்னும் மடங்குதலுடைய சமுத்திரத்தி லகப்ப
ட்டுத் துதிக்கத்தக்க தமது சப்திக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த திருவடிகளாகிய தோ
ணியைத் தமக்கோராதரவாகப் பிடித்துக்கிடந்த ஆனம்கோடிகளை, எத்தகையின
ராலும் இத்தகையினதென் றெடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய ஒப்பற்ற மோட்சமென்
னும் விசாலமாகிய கலாயின்மீதுகொண்டிபோய்ச் செலுத்தும்படி, காற்றினைவீச
கின்ற தழைத்த திருச்செவிகளையுடைய மதம்பொழிகின்ற யானைமுகக் கடவுளை
யாம் வணங்குவாம். என்றவாறு.

பிறவி இருவினையொப்புமலபரிபாகம் வந்தாலன்றி யொழியாததும், அஃது
அநாதிசம்பந்தமுடையதும், என விளக்குவானகருதி “மாற்றரியதொலபிறவி”
என்றும், கடல் சிறிது மசைஉற விருத்தவினமையால் “மறிகடல்” என்றும், நீரி
டைவீழ்ந்தோர் கலாயேறப் பற்றுககோடு வேண்டுதலின் “புணைபற்றி” என்
றும், விநாயகரது உபயதிரூடிகளை கணாசோக்கப்பட்ட புணையாதலின் “தாட்
புணை” என்றும், அத்திருவடிகள் கொடியவரைச்செருத்த வெற்றியையும் அடிய
வருக் கருள்செய்யுந் திறத்தையுமுணர்த்த வீரக்கழ லணிந்தவையாதலின் “குண
கழற்றான்” என்றும், பெருநதயருற்றுழிச் செயலறியாதிருப்ப ராதலின் “கிடந்
தோர்” என்றும், முத்தியுல கடைந்தோர் சுவாக்காதியுல கடைந்தவாபோலத்
திரும்புதலின்மையின் அதன்பெருமையியம்புதலரிதும் அதற்கு வேறே ஒப்புயர்
வின்மையு முடையதாதலின் “சாற்றரியதனிமுத்தி” என்றும், விநாயகரது திரு
வடிகளாகிய புணைபற்றிப் பிறவிக்கடல் கடந்து முத்தியுல கடைந்துள்ளார் ண
ணில்லா ரென்ப துணர்த்த “தடங்கலா” என்றும், மற்றைய வுலகுக்கெல்லாம்
முத்தியுல குயாந்ததென்பார் “கலாயின்மிசை” என்றும், விநாயகர் (சாமர கர்நர்)

எனப் பெயர்பெற்றுள்ள ராதலின் “காற்றெறியுஞ்செவி” என்றும், அக்காற்று ஊழிக்கற்றுகிப சண்டமாருதத்துக்குச் சமமாதலின் “தழைச்செவி” என்றும், தமது கருணைப்பெருக்கம்போன்று இருவகை மதப்பெருக்குடைய ராதலானும், மாறுபட்டுள்ள திருமேனியில் உத்தமாங்கம யானைவழிவமாதலானும் “கடாக்க ளிற்றை” என்றுங் கூறினார்.

மாறிமாறிப் பிறக்குந்தன்மையாற் பிறவி மறிகடலெனப்பட்டது. இதனை,

“பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத்

துறவியெனும் தொல்தோணி கண்டா” —என்னும் நம்பியாண்டாராமபி திருவாக்கானும்,

காற்றெறியுந் தழைச்செவி—என்பதனை

“கார்கொண்ட கவுண்மதக் கடைவெள்ள முங்கட் கடைக்கடைக் கனலு மெல்லை, கடவாது தடவுக் குழைச்செவி முகந்தெறி கடைக்காறிரட்ட” என்னும் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கானும்,

மாறுபட்டுள்ள திருமேனி—என்பதனை

“மணிகொண்ட கோடொரு மருங்குண்மை யாலான்மை வடிவென்று மஃதிண்மையோர், மருங்குண்மை யாற்பெணமை வடிவென்று மீதுகீழ் மாறிய திருக்காட்சியா, லணிகொண்ட வுயர்திணைய தென்றும்ஃ நினையென்று மாகருங் கிளத்தலரிதா, மைங்கரசர் சிந்தூரம்” —என்னும் திருவாக்கானு முணாக.

உத்தமாங்கம் என்பது சிரம்.

வியாயகருக்குள்ள மதங்கள் : பரஞானம் அபரஞானம் என இரண்டு.

சைவசமயிகள் யாதொருகாரியமுஞ் செய்யத் தொடங்குகையில் அஃது முட்டின்றி முடிதற்பொருட்டு விநாயகரை வணங்குதல மரபாதலின் இவரும் தா மெடுத்துக்கொண்ட காசிகண்ட மொழிபெயர்ப்பு கிறைவேறும்பொருட்டு விநாயகவணக்கம் முதலிற் கூறினர்.

அதன் வரலாறு.

பூர்வத்திற் கயமுகாசரன் தான் பெற்றுள்ள வரததி னிறுமாப்பால் பிர மாதிதேவர்களுக்கெல்லாம் விபத்துசெய்துவர தேவாக ளதனைச்சகியாதவர்களா டி ஒருங்குகூடித் திருக்கையாயமலையையடைந்து திருநந்திதேவனுடையனையா லுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் தமக்குநோத்த குறைகளை விண்ணப்பஞ்செ ய்து முறையிட சிவபெருமான் “அவன என்னை நோக்கி அரியதவஞ்செய்து தேவ ராலும் மனிதராலும் அசுரராலும் பிருகங்களாலும் இறவாதிருக்க வரமபெற்று ளன். ஆனால் தனதுருவாகிவருவோனா ள இறவாவரம் கேட்டானில்லை நாம் மாறு பட்ட திருமேனியாக யானைமுகத்தொடு சென்று அவனை யடக்குவோம்” என நவர்கட்கு விடைகொடுத்தனுப்பிப் பாவதிதேவியாரோடும் அம்மலைக்குச்சமீபத் திலுள்ள சித்திரச்சாலையையடைந்து அங்கு வீசுவகருமனா ளெழுதப்பட்டுள்ள மந் திரவடிவமாகிய சித்திரங்களைப் பார்வதிதேவியாருக்குக் காட்டி “பெண்ணே ! முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டு யானைகளில் முற்பட்டது திரிமூர்த்தி

கலையுந் தந்தது, அது எனதுவழவாகும். அறித்தது சத்திகள் மூவனாயும் பெற்றது. அது நின்று வழவாகும் ஆதலின் யாம் அப்பிரணவச் சித்திரங்களின் வழவ மாரு தும்” என்று திருவுள்ளஞ் செய்து, உமா தேவியாரும் அக்கருத்துக்கினைச் சந்தனர். அப் பொழுது இறைவர் ஆங்கோர் திருவிளையாடலைச் செய்ய அதனு லப் பிரணவவழவ த்தினை யும் விளையகா திருவவதாரஞ் செய்தனர். பிறகு விநாயகரைக் கைலைமலை யிற்கொண்டுவந்து மகுடஞ்சூட்டி “உண்ணவண்ணங்கி உனதருள்கொண்டு செய்யுந் கரும்ங்களை நிறைவேற்றவும், உணங்காது செய்யுந் கரும்ங்களைத் தவிர்க்கவும், உன க்கு விக்ஷைவிநாயகனைப் பேயர் தந்தோம்” என்று கூறித் தேவர்களைப் பார்க் தது “இவன் நமது மூத்தபிள்ளை. இவனை யெம்மைப்போன்று பசுநியுகங்கள்” எனச் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பிறகு தேவர்கள் விநாயகக்கட வனை யுபாசிக்க அவர் கயமுகாசானுடன் போயுந் து அவனெவ்வகையையுதவ்க ளாலு மிறவாதிருத்தலின் தமது கொம்பை யொழுத்தெறிப அவன் பெருசுள்ளி வடையினன், அதனை விநாயகர் வாகனமாக்கிக்கொண்டனர்.—என்பது.

விநாயகபுராணம் - கௌமுக னுற்பத்தி படலம்.

“வான நாட்டுறை யும்பரான் மன்னுமா னிடரால்
தான வாருவத் தவர்களான் மற்றுளோர் தம்மால்
கான கத்துறு விலங்கினர் கருதுயி ரிறந்தே
நான முற்றிடா வகையுமெந் கீந்தரு ளென்றான்.”

“மும்ம தம்பொழி கறையழிக் கைம்மலை முகமுடைய சுரன்முன்
கடும் ருத்தனில விளிந்திடா வாமெனைக் கேட்டில வனதுதனனால்
தெழுமு னைக்கடி னினனையா தியர்களைப் பிரிவாத் தியேனை
செய்மை மிக்குயர் கரிமுகத் திறைவனாய்ச் சென்றடு கின்றோமால்.”

எனவும்,

விநாயகபுராணம் - திருவவதாரப் படலம்.

“முராரி யாதிய தேவாணை முதலுறு முழுதுல கினிலுள்ளோர்
விராவி யாதொரு காரிய மாயினும் விளங்குறச் செயவென்றே
பாராயணருச் சனைசெய்வோர் மனத்துறு பான்மைதந் தருளுன்னன்
பிராது செப்பவர் காரிய மூறுசெய் திடுதியென் றிவைசொன்னான்.”

கந்தபுராணம் - கௌமுக னுற்பத்தி படலம்.

“நிறைவன் நனைந் நோக்கி நெடியபல படைக ளேவிச்
செனநிவன் நனைந் கொல்லாச் சிவனருள் வரத்தின் றோ
லின்நிளிச் செய்வ தென்னென நிறைவனா யுன்னி யெந்தை
தனநிருக் கோட்டி லொன்று தடக்கையின் முறித்துக் கொண்டான்.”

“தடக்கையி லேந்துங் கோட்டைத் தந்தியா மவுணன் மீது
விடுத்தது மனையன் மாம்பை வெய்தெனக் கீண்டு போகி

கா சி க ண் ட ம்.

யுடற்படி மிசையே வீழ்த்தி யொல்லையி லோழத் தெண்ணீராக்
கடற்படித் தமலன மைந்தன் கரத்திலவந் திருத்த தனறே.” — எனவும்,
வருவனவற்ற னுணர்க.

இச்செய்யுளில் யாம் என்னும் எழுவாய் எஞ்சிநின்றது. யாம் கன்றிறை
வணங்குவாம் என முடித்துக்கொள்க. (க)

கடவுள் வாழ்த்து.

விசுவநாதர். *

வேறு.

சீர்பூத்த செழுந்தரங்கத் தீம்புனன்மற் தாகினிதண் டேனார் கொன்றைத்
தார்பூத்த செஞ்சடைபி லணிநதுமதன் மேலவிழைவு தனியா னாகிக்
கார்பூத்த விருவிசும்பிற் கங்கைநதி சூழ்கிடந்த காசி வாழும்
ஏர்பூத்த தனிமுதவி னிணையடிப்பூங் கமலமல ரோத்து வாமே.

(இ-ள்.) சிறப்புப் பொருந்திய செழுமையாகிய அலைகளைவிடும் மதுரமுள்ள
நீர்மயமாகிய கங்கையைக் குளிரந்த தேனறுளிக்குங் கொன்றைமலாமாலை பிர
காசிக்கின்ற சிவந்த சடைமுடியிலதரித்தும், அக்கங்கைமீது தாமகொண்ட பெ
ருவிருப்ப மடங்காதவராகி, மேகங்கள் பரவிவிளங்கும் பெருமைநங்கிய ஆகாயத்
திலுள்ள கங்காநதியானது புடைசூழ்ந்து விளங்கும் காசி கேஷத்திரத்தில் திருக்
கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிராந்ந் அழகுமிகுந்த ஓபபற்ற முதற்பெருங்கட
வுளாகிய விசுவநாதப்பெருமானது அழகிய தாமமாமலாபோன்ற இரண்டு திருவடி
களையும் திரிகரணசத்தியாகத் துதிப்பாரும். எ - று.

திரிகரணமாவது - மனம், வாக்கு, காயம் என்பனவாம்.

சிவபெருமான் கங்கையை யணிந்த காரணம்.

முற்காலத்தில் அயோத்திரகரை யரசுபுரிந்த சகரனென்பவன் விடுத்த அ
சுவமேதப்புரவியை இத்திரன் கண்டு மனம்பொறுதலாகி வஞ்சனையாற்பிடித்
துப் பாதலத்திற் கடுத்தவம்புரிந்திருக்கும் கபிலமுனிவா பக்கலிற் கட்டிப்போயி
னன். அவ்வரசன் புதலவராகிய சகரான் அறுபதிலையிரவரும் தந்தைகட்டளைப்
படி, அக்குதிரையை உலகமுழுதுந்தேடிக்காணாது பூமியைத்தோண்டிப் பாதலத்
தையடைந்து அங்கருந்தவம்புரியுங் கபிலமுனிவாபா விருகக்கண்டு, இம்முனிவ
னே குதிரையைக் கொணர்ந்தவனென வைதனா. அதனால் முனிவர் கோபித்து
வீறித்துப்பாக்க சகரான் அறுபதிலையிரவருஞ் சாம்பராயினா. அச்செய்தியை
யவருடனிருந்த தூதுவர்கொல்லக்கேட்ட சகரராஜன் தனபெளத்திரனாகிய அஞ்
சுமான் என்பவனை யழைத்து “என்புதல்விரிப்பினும் யாகத்தை விட்டுவிடலா
மோ” என, அவ்வஞ்சுமான் பாதலஞ்சென்று கபிலமுனிவருக்கு முன்னே கிடக்கி
ன்ற சாம்பரமையைப்பார்த்து நடுக்கமுற்று முனிவரைத்தொழுது குதிரையைக்
கேட்க, அவர் நடந்த செய்தியைச் சொல்லி குதிரையைக் கொடுக்க, அதைப்
பெற்றுக்கொண்டு தன பிதாமகன்பால் விடுத்து அவன் செய்யும் அசுவமேதயாக
த்தை முடிப்பித்தான். அவன் சந்தியாரு ளொருவனாகிய பகீரதன் தன் மூதா

தைகளாகிய சகரர் அறுபதினாயிரவரும் கபிலமுனிவரது கடும்கோபத்தாற் சாம்பராய் நரகமடைந்துள்ளதையறிந்து, அவர்களைச் சுவர்க்கமடைவிக்கக் கருதி பிரம தேவனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்தனன். பிரமதேவன் அத் தவத்திற் கிரங்கிப் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவர்க ளஸ்தியினமேற் பட்டால் அவர்கள் சுவர்க்கமடைவா. அது பூமியில் வருமாகிவ் அதனை வேகத்தை ஆற்று தல் சிவபெருமானுக்கன்றி ஏனையோருக்கு அரிதாதலால் அவரை நோக்கித் தவஞ் செய்யத்தொடங்கு” என்று மறைந்தனன். பகீரதன் பதினாயிரவருடந் தவம் புரிந்து அவருள்பெற்று, கங்கையை நோக்கி ஐயாயிரவருடந் தவம்புரிந்து நிற்கையில், கங்கைபெண்வடிவாகவந்து “என் வேகமகிமாதலால் என்னைத் தாங்கு ம்படிச் சிவபெருமானை நோக்கி இன்னும் அரிய தவங்களைச்செய்” என்று சொல்லிப்போக, மீட்டும் சிவபெருமானைநோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறுவருடந் தவஞ்செய்ய, பெருமான் பிரசன்னமாகக்கண்டு, கங்கை பெண்வடிவாகவந்து தன்னிடஞ் சொன்னவற்றைச்சொல்லி அவர் “காக்கிறேன்” என்று சொல்லிய வரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, திரும்பவும் கங்கையை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருடமளவுத் தவஞ்செய்தனன். அப்பொழுது கங்கை மூவுலகமும் அச்சமுற்று நடுங்கும்படி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவவாறு வந்த கங்கையைச் சிவபெருமான் சிந்தாமல ஒரு சடைதூனியி லணிந்தனர். பகீரதன் கங்கையைக் காணாமல் வருந்திநிற்கக்கண்டு சிவபெருமான் “நமது சடையி லிருக்கின்ற னள் அஞ்சாதே” என்று ஒரு சிறுதுளிவிட, கங்கை பூமியிலிழிந்து நதி வடிவமாயினள் இவவாறுவந்த கங்கைமுன் அரசன் செல்லுகையில், இறந்தோனாக்ககியிற் சோக்க வினாந்து செல்லும் கங்கையினது வேகத்தால் சன்னுமுனிவர் யாகம் அழிய, அவர் கோபங்கொண்டு அநீகா உள்ளங்கையி லேற்றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக்காணாமல் சன்னுமுனிவரை வணங்கி முன் நடந்தவற்றைச் சொல்ல அவா மனமிரங்கிக் காதின்வழியேவிட்டனர். கங்கை இறந்துகிடந்த சகராளுடல் உதிர்ந்த சாம்பலிற் படிய அவர்கள் நற்கி யடைந்தனர். என்பது.

கம்பராமாயணம் - அகலிகைப்படலம்.

“மாக நன்னதி புவியிடை வருகின்மற் றவடன்
வேக மாற்றுதல் கண்ணுதற் கன்றிவே றரிதாற்
றோகை பாகனை நோக்கிநீ யருந்தவர் தொடங்கென்
றேகி னானுல கனைத்துமெவ வுயிரகளு மீந்தான்.

உந்தி யம்புயத் துதித்தவ னுறைதரு முலகும்
இந்தி ராதிய ருலகமு நடுக்குற ஷினைத்து
வந்து தோன்றினள் வரநதி மலைமகள் கொழுநன்
சிந்தி டாதொரு சடையினிற் கரந்தனன் சேர.

புன்னு னித்தரு பனியென வரநதி புனிதன்
சென்னி யிற்கரந் தெரளிதர வணங்கினன் நிகைத்து
மன்ன னிற்றலும் வருந்தனஞ் சடையள்வ: னதியின்
றென்ன விட்டன னொருகிறி தவனிபோந் திழிந்தான்.

இழிந்த கங்கைமூன் மன்னவன் விராவோடு மேகக்
கழிந்த மன்னவர் கதிபெற முகிய கத்யால்
அழுந்த மாதவச் சன்னுவின் வேள்வியை யழிப்பக்
கொழுந்து விட்டெரி வெகுளியன் குடங்கையிற் கொள்ளா.
உண்டு வந்தனன் மறைமுனிக் கணங்கள்கண் மிவப்பக்
கண்டு வேந்தனும் வணங்கிமுன் னிகழ்ந்தன கழற்க்
கொண்டு போகெனச் செவிவழி கொடுத்தனன குதித்து
விண்டு நீங்கின ருடலுரு பொடியின்மே வினளே.”—எனவும்,
கந்தபுராணம் தக்ககாண்டம் தத்சியுத்தரப்படலம்.

“அந்தி மூன்று தன்னி லயனகா புருத கங்கை
தன்னருந் திறவின மிக்க பகீரதன றவததான் மீளப்
பின்னரு மிமையா முக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் றுங்கி
இந்நில வராப்பிற் செல்ல விறையதில விடுத்தல் செயதான்.”—எனவும்,
வருவனவற்றற் காண்க.

டகீரதனா பூமியில வந்த காரணமபற்றிப் பாகீரதி எனவும், சன்னுமுனி
வா காதுவழிவந்ததுபற்றிச் சாநவி எனவும் கங்கைக்குப் பெயர்கள் வழங்கின,
சகரரால தோண்டப்பட்டதால் சாகரம் எனக் கடலுக்குப் பெயராயது. (உ)

விசாலாக்ஷியம்மையார்.

வேறு.

அலகிலாக் கருணை யென்னு மந்தளி ரீன்று தொல்லை
யுலகெலாம் பூத்துக் கங்கை யுவட்டெடுத்த தொழுகுஞ் சென்னி
மலையினிற் படர்ந்த பச்சை மரகதக் கொடியை ஞானக்
கலையமு தொழுகு திஞ்சொற் கணியினைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

(இ - ள்.) அளவிலலாத கிருபையென்று சொல்லப்பட்ட அழகிய தளி
னாவீட்டுப், பழமையாகிய எல்லா வுலகங்களையும் அவற்றிலுள்ள ஆன்மகோழக
ளோடும் பூத்துக் கங்காநதியானது ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற சிகரத்தையுடைய
(மாணிக்க) மலையினிற் படர்ந்து விளங்கும் பசுமைநிறம்பொருந்திய மரகதக்கொ
டியும் ஞானசாஸ்திரங்களாகிய அமுதமொழுகும் மதுரமாகிய மொழியையுடைய
கணியுமாகிய விசாலாக்ஷியம்மையாரை நமது கருத்துள் வைத்து வணங்குவோம்.

மரகதம் என்பது நவரத்தினங்களுள் ஒன்று. அது பசியநிறமுள்ளது ஆத
லின் “பச்சைமரகதக்கொடி” எனவும், தளிர்த்தலும் புட்பித்தலும் கொடிகளின்
இயற்கையாதலின் “கருணையென்னு மந்தளி ரீன்று தொல்லை யுலகெலாம்
பூத்து” எனவும், கொடிகள் படர்த்தகோ தொழுகொம்பு வேண்டிதலின் “மல
ையினிற் படர்ந்த” எனவுங் கூறினார்.

உலகெலாம் என்றது பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்கள். இதனை “அண்டக்
குவைவெண் மணற்கிறுசோ ருக்கித் தனியே விளையாடுங், கொண்டற் கோ
தாய் படியெழுத லாகா வருவக் கோகிலமே” என்னுந் திருவிளையாடற்புராணத்

தாலும், கருணையைத் தவிர எனக் கூறியதை “கருணையினர் தளிக்காட்டி யெஞ்ஞானமும்” என்னும் பட்டணத்துப்பின்னையார் திருவாக்கானும் உணர்க.

உமாதேவியார் பசிய நிறமுடையராதலானும் சிவபெருமானான திருமேனியில் அர்த்தசாரம் பெற்றுள்ள ராதலானும் “கற்பகமருங்கிப்பூத்த காமருவல் லியொத்தாள்” என்ற திருவாக்குபோலப் “பச்சைமரகதக்கோடி” என்றார். மற்றைக் கொடிகளைப்போலல்லாமல் இது மரகதக்கொடி யெனக் கூறப்பட்டதாலும் சிவபெருமான அந்நிவண்ணன் தீவண்ணன் எனப் பெயர்பெற்றுச் செந்திரமுடைய ராதலானும், மலையெனப் பொதுப்பட்டக் கூறியதை மரகதத்துக்கினமாகிய மாணிக்கம் என வருவிக்கலாயிற்று.

“கொடியை,” “கனியினை” என்பவை “உருப்புல வடுக்கினும் வினைவேறடுக்கினும், ஒருதம மெச்சுமீறுற முடியும்” என்றதனால் இரண்டனுருபுகளடுக்கி வினைமுற்றைக் கொண்டன.

யாம் எனனும் எழுவாய எஞ்சி நின்றது.

(க.)

ஸ்தல விநாயகர்.

கணபொரு கங்கை யாற்றிற் காளிநதி மடுப்ப தென்னச்
சொரிமதக் கலுழி வெள்ளஞ் சுழித்துவார்த் தொழுகக் காசித்
திருநக ரினிது வைகுந் திங்களங் குழவிக் கோட்டு
வரைபுரை களிகல் யானை மலரடி வணங்கு வோமே.

(இள.) வெள்ளத்தின் மிகுதியால் கலையை மோதுகின்ற கங்காநதியிற் காளிநதி நதி கலப்பதுபோல ஒழுகுகின்ற மதப்பெருக்கின் கலங்கலாகிய வெள்ளமானது சுழித்துக்கொண்டு பெருக்கெடுத்தொழுகக் காசிநகரமாகிய சிறந்த க்ஷேத்திரத்தில் அடியவர்கட்கருளும்படி இனிமையாக வசிக்கின்ற அழகிய இளம்பிறைச்சந்திரனை யொத்த வொற்றைக் கொம்பினையும், மதச்செருக்கையும் மலையிகர்த்த நல்ல யானைமுகத்தையு முடைய துண்டிவிராயகரது தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளைத் தொழுவோம். எ-று.

காசிநகரம் முத்தித்தலங்களேழனுள் முதன்மைபெற்றதும், விராட்புருடனது ஆக்ஞாஸ்தானமுமாக விளங்குவதுமாதலால் “காசித்திருநகர்” எனப்பட்டது. அதனை,

இந்நூல் தீர்த்தமகிமையுணர்த்த அத்தியாயம்.

“காசிமா யாபுரி யவந்தி காஞ்சிமற்
ரேசைகொ ளயோத்திவண் டெவரை யொப்பறு
மேசிலா மதுவையென் றிசைக்கு மேழ்பதி
மாசறு முத்தியை வழங்கு மென்பவே.”—எனவும்,

திருவினையாடற்புராணம் வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியபடலம்.

“திருவள ராசூர் மூலந் திருவானைக் காவே ருய்ய
மருவளர் பொழில்சூழ் ழுண்ணு மலைமணி பூரநீவி

நிருவருங் கண்ட மன்ற மிதயமாந் திருக்கா ளததி
பொருவருங் கண்ட மாறும் புருவமத் திமமாங் காசி.

பிறைதவழ் கயிலைக் குன்றம் பிரமரந் திரமாம் வேத
மறைதரு துவாத சாந்த மதுளாயீ ததிக மெந்த
முறையினு லென்னின் முன்னர்த் தோனறிய முறையா லென்றக்
கறையறு தவத்த ரோடு கவுரியன் கோயில் புக்கான்.” — எனவும் வரு
வனவற்றற் காண்க.

இளம்பிறைச்சந்திரன வணர்ந்துள்ளதாலும், வெண்ணிற முடையதாலும்
யானைத்தந்தத்துக் குபமானப்படுத்தி “திங்களாங்குழவிக்கோடு” என்றார். அதனை

“தழுவிரி கடுக்கை மாலைத் தனிமுதற் சடையிற் சூடுங்
குழவிவெண் டிங்க ளிற்ற கோட்டது குறையென் றெண்ணிப்
புழைநெடுங் கரத்தாற் பற்றிப் பொற்புற விணைத்து நோக்கு
மழைமதக் களிற்றின் செய்ய மலரடி செனனி வைப்பாம்.” — என்கிற
இந்தூலாசிரியர் வாக்கானும்,

“மாமேவு வான்பிறை முடிப்பிறை யிரண்டென்ன வாய்க்கடைத் தோற்
றியவரு, மருப்பிரண் டென்னவங் கைக்கோ டிரண்டென்ன மாப்பின்முத் தார
மென்னப், பாமேவு பேருதர பந்தமென வளாகூழ் படாமெனத் தாளின் முத்தம்,
ப்தித்தகழ லெனவிரவ மேலோங்கு பேருருப் பண்ணவனை யஞ்ச லிப்பாம்.” —
என்பதனானு முணர்க.

விநாயகர் தமதொருகொம்பினை முறித்தகாரணம் முதற்செய்யுளிற் கூறப்
பட்டிருக்கின்றது.

விநாயகர்வணக்கம் இருகாற்கூறிய தென்னெனில் முட்டின்னி முடிதற்
பொருட்டுமுதலிலும், சிவபெருமானையும் உமாதேவியானையும் வணங்கியபின்னர்
அவர்கள் புத்திரர்களில் மூத்தோராதலால் முருகக்கடவுள் முதலாயினோருக்கு
முன்னுமாக மீண்டும் துதிசெய்யவலாயிற்று. (ச)

முருகக்கடவுள்.

இலைமுகப் பைம்பூண் டாங்கி யேர்குடி யிருந்த கொம்மை
முலைமுகிழ் பூத்த வள்ளி முயங்குதோள் வெற்பி னானை
மலைமுகம புழுங்க வாட்டி மாமுத நடிந்து வெய்ய
கொலைபுழத் தொழுதும் வைவேற் குழகனை வணங்கல் செய்வாம்.

(இ-ள்.) அச்சவடிவாகிய முகத்தையுடைய பசும்பொன்னு லாகிய ஆபர
ணங்களைத் தரித்து அழகானது குழயிருக்கின்ற திரண்ட முலையாகிய அரும்பு
விளங்கும் வள்ளிநாயகியார் தழுவிகின், நெடுப்புயங்களாகிய மலையையுடைய
வரும், கிரவுஞ்ச பர்வதத்தின் முகமானது வருந்தும்படி யழித்து, மாமரவடிவாகி
கின்ற குரபன்மனையுங் கொன்று, கொடிய கொலைத்தொழில் மிகுந்து விளங்குகி
ன்ற கூர்மையாகிய வேலாயுதத்தைத்திருக்கரத்தில் ஏந்தினவருமாகிய முருகக் கட
மை - னாம். எ - று.

மலைமுகம் புழுங்க வாட்டிய தாவது.

அகத்திய முனிவர் தென்றிசை கோக்கிச் செல்லுகையில் கிரவுஞ்சன் என்னும் அசுரன் மலைவடிவாக நின்று தனது மாயையால் வழிதெரியாதபடி அலைக்க, அகத்தியமுனிவர் கோபங்கொண்டு “நீ இவ்வாறே மலைவடிவாகக் கிடந்து குமாரக்கடவுள் வேலாயுதத்ததுக்கு இளையாகரு” எனச் சபித்தேகினர். அதுமுதல் கிரவுஞ்சன் மலைரூபமாகவே இருந்தான். அப்படியிருக்கையில் சூரபன்மனது தம்பிமார்களில் இளையோனாகிய யானைமுகம்பெற்ற தாருகாசுரன் அதில் ஓசித்திருந்தான். முருகக்கடவுள் சூரனைச் சங்கரிக்கச் செல்லுகையில் அவ் விருத்தநாதர்களை யுணர்ந்து தமது திருக்கரத்திலுள்ள வேலாயுதத்தால் தாருகனையும் மலைவடிவாகவுள்ள கிரவுஞ்சனையும் வதைத்தனர். என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம் - உற்பத்திகாண்டம் - தாருகன்வதைப்படலம்.

“தாருகன் மார்ப் மென்னுந் தடம்பெரு வரையைக் கிண்டு
சீரிய கிரவுஞ் சத்திற் சேர்ந்துபட் டிருவிச் சென்று
வீரமும் புகழுங் கொண்டு விளங்கிய தென்ன வங்கட்
சோரியுந் துகளு மாடித் துண்ணென மீண்ட தன்றே.” — எனவும்,
மாமுத நடிந்ததாவது.

முருகக்கடவுள் சூரபன்மனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் அவன்கொண்ட பற்பல மாயாவடிவங்களை யெல்லாம் சங்கரித்துவருகையில் கடலில் பெரிய மாமரவடிவாக நின்றான். அதனை யுணர்ந்து தமது திருக்கரத்திலுள்ள சத்தியாகிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தி அம் மாமரவடிவையு மாய்த்தனர். என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம்-யுத்தகாண்டம்-சூரபன்மன் வதைப்படலம்.

“வனனியி னலங்கல் கான்று வானறழை புகையி னல்கிப்
பொன்னென விணர்க ளீன்று மரகதம் புரையக் காய்த்துச்
செந்நிற மணிக ளென்னத் தீம்பழங் கொண்டு கார்போற்
றுன்னுபல் கவடு போக்கிச் சூதமா யவுண னினரான்.
விடம்பிடித் தமலன் செங்கண் வெங்கன லுறுத்திப் பாணி
யிடம்பிடித் திட்ட தீயிற் றேய்த்ததுமுன னியற்றி யன்ன
வுடம்பிடித் தெய்வ மிவா றுருகெழு செலவி னேகி
மடம்பிடித் திட்ட வெஞ்சூர் மாமுத நடிந்த தன்றே.” — எனவும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (௫)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

கேழ்கிளர் புனிற்றுத் திங்கள் கிடந்தொளிர் சடையோன் பங்கிற்
றுழிருங் கூந்தற் பேதை தடமுலைத் தீம்பான் மாந்தி
யேழநில வரைப்பு முய்ய வீர்த்தமிழ் மாரி பெய்த
காழிமா முகிலின் செய்ய மலரடி கருத்துள் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) ஒளிவீசும் இளம்பிறைச் சந்திரன் இருந்து பிரகாசிக்கும் சடையி னாயுடைய சிவபெருமானது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள நீண்டு மாக்கிமைப்

பட்ட அளகபாரத்தையுடைய உமாபிராட்டியாரது பூரித்த திருத் தணங்களி னின் நிழிந்த மதுரமாகிய பாலினை அமுதுசெய்து சப்தலோகங்களிலுமுள்ள ஆன மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ருளிர்ந்த தமிழேதமாகிய மழையைப் பொழிந்த சீகாழிநகரத்தில் திருவவதாரஞ் செய்த பெருமைபொருந்திய மேகமாகிப் திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரது சிவந்த திருவடிகளை நமது மனத்துள் எழுந்தருளி யிருக்கச் செய்வாம். எ - று.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை முகிலெனக் கூறியதனால் - முகில் நீருண்ணுதலும், மழை பெய்தலும், ஏனையோர்பாற் பிரதியுதவி கருதாமலே பயன்நருதலும் கூறவேண்டி “முலைத்திம்பான மாந்தி” எனவும், “தமிழ்மாரி பெய்த முகில்” எனவும், “ஏழிலவளைப்பு முய்ய” எனவும் கூறினர்.

ஆளுடையபிள்ளையார் மூன்று வயதில் தந்தையாராகிய சிவபாதவிதயர் நீராடச் செல்லுகையில் தம்மக்குச் சிவபிரானது திருவருள்கூடத் தந்தையாராத் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டு பின் சென்றார். அவ்வாறு பின்வரத்தொடர்ந்த பிள்ளையாரைச் சிவபாதவிதயர் கோபம்கொண்டார் போன்று விலக்கவும், பிள்ளையார் திருப்பதங்களை யுதறிக்கொண்டு திரும்பா திருக்கக்கண்டு “உன் செய்கை இதுவா யில் வா” என்று உடன்கொண்டு சென்று ஆலயத்துள்ளிருக்கும் தீர்த்தத்தைக் குறுகி, பிள்ளையாரைக் களையிலே யிருக்கச்செய்து தாம தீர்த்தத்திலிறங்கி நின்று சங்கற்ப அகமருவுண குத்தபடனம் முதலியவைசெய்ய, பிள்ளையார் அச்செயல் களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு ஸ்ரீநானஞ்செய்கையில் பிள்ளையார் தந்தையாரைக் காணாமல், சிவபெருமானை வழிபட்ட பண்டைய வுணாவு மூளக் கண்ணீர்த்தும்பக் கண்களைக் கைகளாற்பிசைந்து உதடு துடிக்கும்படி, உலகினகண னுள்ள ஆன்மான்களெல்லாம் பிழைக்கும்விதம் விம்மிஅழுதார். தமதுபண்டைய வுணர்ச்சி புலப்பட்டோ அன்றிப் பிள்ளைப்பருவத்தின் இயற்கையாலோ சிவபெரு மான் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தோணி ஆலயத்தின சிகரத்தைப் பார்த்து “அம் மே அப்பா” என்று அழைத் தழுதனர். அப்பொழுது தோணியப்பா அயருக்குத் திருவருள்செய்யத்திருவுளங்கொண்டு திருநிலையாகிய மீமையாரோடும் இடபவா கனாருடராய்த் தீர்த்தக்கரைக் கெழுந்தருளி அம்மையாரைப்பார்த்து “உனது முலைப்பாலைப் பொன்வள்ளத்திற்கறந்து இவனுக்கு ஊட்டு” எனத் திருவருள் செய் தனர். உமா தேவியார் அவவாறேகறந்து அதனோடு சிவஞானத்தையுங் கலந்து பிள்ளையாரது கண்ணீரைத் துடைத்து வள்ளத்தைக் கையிற்கொடுத்தது ஊட்டி அழுகைநீக்கி அனக்கிரகஞ்செய்தருளினார். உலகுக்கெல்லாம் பரமபிதாமாதாக்களாகிய இவர்களால் ஆட்கொண்டபடியால் ஆளுடையபிள்ளையார் எனவும் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய சிவஞானத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட தால் திருஞானசம்பந்தர் எனவும் பெயர்பெற்றனர். பிறகு சிவபாதவிதயர் தமது நியமங்களை முடித்துக் களையேறி ஆளுடையபிள்ளையாரைப் பார்த்து “எச்சில் மயங்கும்படி உனக்குப் பால்கொடுத்தாணாக்காட்டு” என்று ஓர் சிறுகோல்கொண்டோச்சி, பிள்ளையார் உச்சியின்மேல் ஒரு திருக்கையைத் தூக்கித் திருவிரலாற் சுட்டி ஆகாயத்தில் உமாதேவியாரோடு இடபாருடராய் நின்ற சிவபெருமானைக் காண்பித்து “தோடுடையசெவியன்” என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகமோதி

னர். பிறகு பற்பல திருப்பதிகங்களை பல சிவஸ்தலங்களிலோதி அநேக அற்புதங்களை இயற்றினர். இதனை,

“அழகின்ற பிள்ளையா தமைநோக்கி யருட்கருணை
யெழுமின்ற திருவுள்ளத் திறையவர்தா மெவவுலகும்
தொழுகின்ற மலைக்கொழியைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள்
பொழிகின்ற பாலமுகில் பொனவள்ளத் தூட்டென்ன.

ஆரணமு முலகேழு மின்றருளி யனைத்தினுக்குங்
காரணமாய் வளமபெருகு கருணைதிரு வழுவான
சீரிணங்கு சிவபெருமா னருளுதனுஞ் சென்றனைந்து
வாரிணங்கு திருமுலைபொன வள்ளத்துக் கறந்தருளி.

எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதவ குழைத்தருளி
யுண்ணாடிசி லெனவூட்ட வுமையம்மை யெதிர்நோக்குங்
கண்மலாரீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கண்ணமளித்
தண்ணலையங் கழுதைதீர்த் தங்கனனா ருள்புரிந்தார.

யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனுமிவரிப் படியளித்தா
ராவதனா லாளுடைய பிள்ளையா ராயகில
தேவருக்கு முனிவருக்குந் தெரிவரிய பொருளாகுந்
தாவிறணிச் சிவஞான சம்பந்த ராயினார்.

எச்சின்மயங் கிடவுனக்கீ திட்டானாக் காட்டென்று
கைச்சிறிய தொருமாறு கொண்டோச்சக் காலெடுத்தே
யசகிறிய பெருந்தகையா ரானந்தக் கண்ணிளிபெய்

துச்சியினி லெடுத்தருளு மொருதிருக்கை விரற்சுட்டி.” — என வரும்
பெரியபுராணச் செய்யுட்களா னுணர்க.

திருப்பிரமபுரத் தேவாரம்.

“தோடெயசெவியன்விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடி
காடுடையசுடலைப்பொழிபூசியென துள்ளங்கவர்கள்வன்
ஏடுடையமலரான்முனநாட்பணித்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே.”

(சு)

திருநாவுக்கரசநாயனார்.

வேறு.

கருவாழிக் கணாகாணச் சாக்கியர்கள் கற்றாணிற் சிக்க யாத்துப்
பெருவாழி யிடைவீழ்ப்ப வதுபுணையாக் களையேறிப் பெட்டி னுள்ள
முருகாமெய்ம் மயிர்பொடிப்ப வோங்கெயின்மூன் றெறித்தோனை யுவந்து
திருநாவுக் கரசனிரு சேவடிப்பூங் கமலமலர் சென்னிசேர்ப்பாம். [பாடுந்

(இ-ள்.) பிறவித் கடலின் எல்லைகடந்து கணாகாண முடியாத சமணசம
யிகள் கற்றாணில் சிக்குன்னும்படித் கட்டிப் பெரிய கடலினிடத்தில் விழ்ச்செ

ய்ய அவர்கள் கட்டிவிடுத்த கற்றுணையே தெப்பமாகக் கொண்டு திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் கருகில் களையேறி, ஆசைபுடன மனமுருகி, சரீர முழுவதும் மயிர்க்குச் செறியும்படி, உயர்கின்ற மும்மதிலையுடைய திரிபுரத்தை எரித்தவராகிய சிவபெருமானை மனவிருப்போடு தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தாற்றுதி செய்த திருநாவுக்கரசராயனான இரண்டு சிவந்த திருவடிகளாகிய அழகுபொருந்திய தாடமாமலாகளைச் சிரமேற் கொள்வாம். ௭ - ௩.

அருள்வள்ளலாராகிய திருநாவுக்கரசுவாசிகள் திருமுனைப்பாடி நட்டிடில் திருவாய்மூலில் புகழ்ஞா செய்த பெருந் தவத்தால் ஒரு சதபுகழியராக அவதரித்தருளி இளமையிலேயே தாய் தந்தையர் வீட்டுவெறிசெயலால் பின் தன தமக்கையாருதவியால் வாழ்கின்றவா முன்னைய வினைப்பயனால் உத்தமோத்தமமாகிய சைவசமயத்தை விடுத்த ஆருகதமதப் பிரவேசஞ்செய்த நருமசேனா என்னும் பட்டம் பெற்று வசித்திருந்தனர். இதனை அவரது தமக்கையாராகிய தீலநவதியார் உணர்ந்து திருநாவுக்கரசுரட்டானத்தெழுந்தருளிய வெயிராணப்பிராத்திக்க அப்பெருமான் அவருக்குச் சூலைநோய் கொடுத்து அதன மூலமாகத் திருவதிகைக்கு வருவித்து சூலைநோயை விலக்கி ஆட்கொண்டருளினர். இவ்வாறு யுயர்த்தப் பாடலிபுத்திரத்திலிருக்கும் சமணர் கேள்விபுற்று ஒன்றாகக் கூடி “தருமசேனா செய்தி அரசன் அறிந்தால் அவருக்குற்ற சூலைநோய் நமமால் நீக்கப்படாமை பற்றி நம்மிது மிகக் கோபங்கொண்டு தானுஞ் சைவ னவான்” என்று ஆலோசித்து ஓர் உஞ்சணையாகிய யுக்திபைக்கொண்டு பல்லவராசனை யடைந்து “அரசனே நமது மரபிலிருந்து தலைமைபெற்றுள்ள தருமசேனா தமது தமக்கையாரோடு கூடிவாழ விரும்பிச் சூலைநோய்வந்ததாகக் காட்டி எங்களால் தீரவில்லையென்று மோசஞ்செய்த பழையபடி சைவராயினர் ஆதலால் அவரை வருவித்துத் தண்டிக்கவேண்டும்” என்று சொல்ல அரசன் “இம்முனிவர்காட்டுக கொடியோனைப் பிடித்துவாருங்கள்” என உவலாளையானுப்ப, அவர்கள் அரசன்கட்டளைப்படி நாயனா யடைந்து “உம்மை எமதரசன் இப்போதே யழைத்துவரச்சொன்னான்” என்று சொல்ல நமது திருநாவுக்கரசராயனா “நாமார்க்கு குடியல்லோம்” என்னும் மறுமாற்றத்திருத்தாண்டகம்பாடி வரமாட்டோம் என மறுக்க, அதுகண்ட மந்திரிமா ரவரை வணங்கிப் பிராத்திக்க, நாயனா ரதற்கியைந்து பின் செல்ல அரசனறிந்து “இவ்வாறு நம்மையிகழ்ந்தோனை யாதுசெய்வோம்” எனக் கேட்க, சமணர்கள் “நீற்றறையி லிடல்வேண்டும்” என்றார்கள். அரசனவவிதமே யாருகவெனத் தண்டலாளர் சிகையாகிய நீற்றறையிலிட்டனர். நாயனா “சிவனடியாருக்குத்திமைவருமோ” வென்றெண்ணி “மாசில்வீணயு” மென்னுந் திருக்குறந்தொகையைப் பாடிச் சூளிர்ச்சியாக விருந்தார். ஏழாநான் நீற்றறையைத் திறந்துபார்க்கையில் நன்குவிளங்கக் கண்டு “இன்னும் யாது செய்வோம்” என நரசன்கேட்க “நஞ்சுட்டிவதேதரும்” என்றனர். அவவாறே யாருகவென நஞ்சு கலந்த பாற்சோறிட, அதனை யுண்டு முயிர்வாழ்ந்திருக்க, மேலும் யாதுசெய்வோமென “உமது யானைமுன்விடுவது தரும்” என, அரசன் “அவவிதமுஞ் செய்க” என்றனன். சமணர்கள் அரசன்யானையை நாயனா முன் நிறுத்த, அவர் சிறிதுமஞ்சாமல் “கண்ணவெண் சந்தனச்சாந்தும்” என்னும் பதிகம்பாடினா. யானை நாய

ஞா வலம்வநது வணங்கிப் போயிற்று. அவர் இவற்றிலெல்லா மிறவாதிருததல் கண்ட பல்லவராசன் சமணர் விருப்பின்படியே “கல்லோடுசேர்த்துக் கயிற்றற் கட்டிப் படகின்மேற்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்தில் தள்ளிவிடுங்கள்” என்ற னன். அவர்க ளவ்வாறே கடலிற்றள்ளிவிட திருநாவுக்கரசராயனார் “சொற்றுணை வேதியன்” எனனும் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகமோதியருள சிவபெருமான் நிருவ ருளாற் கல்லே தெப்பமாகமிதநதது கயிற்றே அறுநதது. வருணன கல்லையே சிவிகையாகத் தாங்கிக்கொண்டு திருப்பாதிரிப்புலியூர்ன் பக்கத்தில்விடக கணாயேறி னா. அதுகண்ட பல்லவராஜனும் வசவ ஞானன்.

மறுமாற்றுத் திருத்தானடகம்.

“நாமார்க்குங்குடியல்லோநமணையஞ்சொநகதந் டெடப்படுடாடலைமல்லோந ம ஏமாற்போம்பிணியறியோம்பணிவோமலலோமினபமேயெந்நாளுநதுன்பயிலலை தாமார்க்குநகுடியல்லாததனமையானசங்கரனரசநகலெணகுழையோகாநிற கோமாற்கேநாமென மூமிளாவாளாய்க்கொம்மலாசேசுவடியிணையேகுறுகிகேரு [3௨.]”

தனிக் குறுந்தொகை.

“மாதிலெணையுமலெடதியமும்
வசுதென்றலும்விகிளவேனி லும்
மூசுவண்டறைபொய்கையம்போனறதே
நசனெநதையிணையடிநிலே.”

பண் - காந்தாரம்.

“சண்ணவெண்சந்தனச்சாந்துஞ்சுடர்த்திங்கட்குளாமணியும்
வண்ணவுரிவையுடையும்வளரும்பவளநிறமும்
அண்ணலரண்முரணேறுமகலம்வளராயவராவும்
திண்ணெனகெடிலப்புனலு முடையாரொருவர்தமர்நாம்
மஞ்சவதியாதென் றுமில்லையஞ்சுவருவதுமில்லை.”

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம்.

“சொற்றுணைவேதியன்சோதிவானவன்
பொற்றுணைதிருந்தடிபொருந்தக்கைத்தொழக்
கற்றுணைப்பூட்டியோர கடலின்பாய்ச்சினும்
நற்றுணையாவதுநமச்சிவாயவே.” — எனனுந் திருப்பாசரங்களை முதலிலுடைய திருப்பதிகங்கள். (௭)

சுந்தராமரீதிநாயனார்.

வேறு.

கதழெரி நேமி தூண்டிக் கராங்கவா குரவ னீன்ற
மதலையை யழைத்த செங்கண் மாலென வருந்து றும்
லதிர்கட லமிர்த மன்ன வருதமிழ்ப் பதிகம் பாடி
முதலெவாய்ப் பிள்ளை தந்த முதல்வனை வழுத்தல் செய்வாம்.

(இ-ள்) வேகத்தோடு செல்லும் பிரகாசம் பொருந்திய இரதத்தைச் செலுத்தி முதலைவிழுங்கிய தமதாசிரியர் புதல்வனை வரவழைத்து ஆசிரியனுக்குக் கொடுத்த செவ்விய கண்களையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியைப்போல வருத்தமடையாமல் ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடலி லுதித்த அமுதத்தை யொத்த அரிய தமிழ் வேதமாகிய திருப்பதிகமொன் றோதியருளி முதலைவிழுங்கிய பிள்ளையை வருந்தி கின்ற தாய் தந்தையர்க்கு அதன் வாய்வழி வருவித்துக் கொடுத்த முதல்வராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனா த் துதிப்போம். ௭-று.

“கராங்கவர் குரவ னின்ற மதலையை யழைத்த செங்கண்மால்”—என்ப தன் விவரம்.

அவந்திதேசத்திலுள்ள சாந்தீவினி யெனபவனாக் கிருஷ்ணனும் பலராம னும் வித்தியாகுருவாகக்கொண்டு வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தனர் பிறகு கண் ணன் ஆசிரியரை வணங்கி “உமக்கு வேண்டிய குருகாணிக்கையாது” எனக் கேட்க, அவர் தமது பத்தினியானாக் கேட்டனர். அவர் மனைவி “சிறிது காலத்தி ற்குமுன் சமுத்திரஸ்தானஞ் செய்கையில, அலையில் அகப்பட்ட டிறந்த நமது புத்தி ரனைக்கேளுங்கள்” என்று சொல்ல, அவவாறே கண்ணனைக்கேட்டனர். உடனே கண்ணன் தன் அண்ணனுடனே தேதோறி வருணலோகம் அடைய, அது கண்ட வருணன் கண்ணனை வணங்கி “வந்தகாரணம்யாதென” கண்ணன் “கட லாடு கையி லிறந்த எம தாசிரியர் புதல்வனைத் தருக” என, வருணன் “கடலில் வசிக்கும் பாஞ்சசனன்” என்னு மவுணன் விழுங்கிவிட்டான்” எனக்கேட்ட கண் ணன் கடலிற்பாய்ந்து அங்கு துயிலும் அசுரனது நெஞ்சைப்பிளந்து அதனுள்ளிரு ந்த சங்கைக் கைக்கொண்டு தேதோறி இயமனுலகடைந்து சங்கைப் பூரித்தனன். அவ வேரசைகேட்ட இயமன் விராந்தோழுவந்து வணங்கி இங்குவந்த காரணம் யாதெனக் கேட்டுணர்ந்து புதல்வனைத்தரக் கண்ணன் அப்புதல்வனை ஆசிரியர்முன் கொணர்ந்து விடுத்தனன். என்பது. இதனை,

பாகவதம்-குரவன் மைந்தற் கொணர்ந்த அத்தியாயம்.

“கோடற் கிவர்பா லுரித்தென்னெனக் கோதை மாலை
சூழிற் மன்றற் சூழலாளொடு சூழ வன் னாள்
பாடுற்ற வேலைப் பரப்பின்லைப் பட்டு முன்னம்
வீடுற்ற மைந்தன் றனைக்கோடல் விரும்பு கென்றாள்.

வஞ்சம் படைத்து மறிவெண்டினா வேலை யூடு
துஞ்சந் திறல்வா ளவுணன்றனைச் சூழ்ந்து பற்றி
நெஞ்சம் பிளந்து லிலவுக்கதிர்ச் சங்கு கொண்டான்
கஞ்சம் கடுக்குங் கருணைத்தடங் கண்ணன் மாதோ.

மின்னும் பிறைவா ளெயிற்றந்தகன் வீற்றி ருக்கும்
தென்னம் புலத்திற் கதிர்மாமணித் தோக் டாலிப்
பின்னந் திரையிற் கவர்சங்கு பிறங்க யாவும்
முன்னம் படைத்த முகினின்று முழக்கல் செய்தான்,

வெருவுற்ற கூற்றம் வினாவோடெதிர் வந்தி றைஞ்சி
வரவுற்ற தென்கொ லெனவேந்தலும் வந்த வண்ணம்
தெரிவுற்ற தாக்கிச் சிறுவற்றர வொல்லி மீளாக்
குரவற் பணிந்து குமரனறினைக் கொள்க வென்றான்.”—எனவும் வருவன
வற்றற் காண்க.

முதலாவாய்ப் பிள்ளைதந்த முதல்வன். என்பதன் விவரம்.

திருவாரூரில் பரவைநாச்சியார திருமாளிகையிலிருந்து சுந்தரமூர்த்திநாய
னார் மலைநா டடைந்து சேரமான்பெருமானுடனாகக் காணவேண்டுமென்னும்
விருப்போடுபுறப்பட்டு வழியிலுள்ள சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க
யில், கொங்கதேசத்தில் திருப்புக்கோளியு றென்னுஞ் சிவஸ்தலத்தை யடைந்த
னர். அவ்வூர்ப்பிராமணவீதியாகச்செல்லுகையி லெதிரொதிராகவுள்ள இரண்டு வீடு
களில் ஒன்றில் மங்கலவோசையும் மற்றொன்றில் அழகுரலுங்கேட்டு, அங்குள்ள
வேதியரை நோக்கி “இஃதென்ன” வெனக்கேட்க அதற் கவ் வந்தனர் வண்
ங்கி “இவ்விரண்டு வீடுகளிலு முள்ள ஐந்தான் றெடைய பார்ப்பனச்சிறுவர் ஓர்
மடுவில் நீராடுகையி லொருவனை முதலை விழுங்கியது. பிழைத்துவந்த சிறுவனுக்
கிவவீட்டி லுபநயனமாகின்றது. இறந்துபிழைவன சுற்றத்தவ ரவவீட்டி லழகின்ற
னர்” என்று சொல்லக்கேட்ட எமது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவுளமிரங்கப் புதல்
வனையிழந்த பிராமணனும் மனைவியும் வணங்கிநிற் “உமது புத்திரனையா முதலை
புண்டது?” எனக் கேட்க, அதற் கவர்கள் “அஃது முன்னடந்தது. தேவரீரைக்
காண நெடுநாளாக விரும்பிய எம திச்சை வீணாகாமல் தெரிசனமாயிற்று” என
மகிழ்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட எமது நாயனார் “இவர்கள் புதல்வனையிழந்தது
மெனனது எமது வருகையைக் களித்தன ராதலின இவர் புத்திரனை யெழுப்
பிக்கொடுத்துப் பினைனோ அவிராசியப்பரை வணங்குவோம்” என்று அவர்களை
நோக்கி “உமது பிள்ளையை முதலை விழுங்கிய மடுவெங்கே” என அவர்கள் காண்
பித்தனர். அதன் கலாமெவருந்து ஓர் திருப்பதிகமோதித் துதிக்க யமன் முதலைவா
யிற்பட்டதுமுத லதுகாறும் கழிந்த வயதுகளின் வளர்ச்சியு முதிர்ந்திருக்கும்படி
அப்பிள்ளையி னுடலை முதலையிற்றிற் புருத்த முதலை களாயி லுமிழ்ந்தது. அப்
பிள்ளையின் தாய்தந்தைமுதலானவர்கள் வணங்கினர், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அச்
சிறுவனுக் குடனே யுபநயனஞ் செய்வித்தனர். என்பது. இதனை,

பெரியபுராணம் - வெள்ளையானைச்சருக்கம்.

“மறையோர் வாழு மப்பதியின் மாடவீதி மருங்கனைவார்
நிறையுரு செல்வத் தெதிர்மனைக் கிரண்டி னிகழ்மல் கலவியங்க
ளறையு மொலியொன் றினிலொன்றி லழுகை யொலிவந் தெழுதலுமங்
குறையு மறையோர் களையிரண்டு முடனே சிகழ்வ தென்னென்றார்.

அந்த னுனர் வணங்கியரும் புதல்வ ரிருவ னாயாண்டு
வந்த பிராயத் தினர்குளித்த மடுவின் முதலை யொருமகவை
முந்த விழுங்கப் பிழைத்தவனை முந்து லணியுங் கலியாண
மிந்த மனைமற் றந்தமனை யிழந்தா ரழகை யென்றுணர்த்தார்.

மைந்தன் நன்னை யிழைத்துயர் மறந்து நான்வந் தணைந்ததற்கே
சிந்தை மகிழ்ந்தா மறையோனு மனைவி தானுஞ் சிறுவனையா
னந்த முதலை வாப்பினறு மழைத்துக் கொடுத்தே யவிநாசி
பெய்தை பெருமான் கழல்பணிவே நென்றா சென்றா ரிடர்களைவார்.

உடைப்பா ருளையென நெடுத்திருப் பாட்டு முடிய முன்னுயர்ந்த
வடைப்பான் மையினீட் டம்புயத்து மறவி மைந்த னுயிரகொணர்ந்து
தினாப்பாய் புனலின் முதலையிற் றுடலிற் சென்ற வாண்கெருந்
தடைப்பால் உளர்ந்த தெனநீர்ப் முதலையாயிற் றருவித்தான்.”—என்பத

ஒனு முணாக.

தேவாரம் பண் குறிஞ்சி.

“உடைப்பாருளாயுகுதுள்கவல்லார்தங்களுச்சியா”

யரைக்காடரவாவாதிபுமந்தமுமாயினப்

பரைக்காடுசேலைப்புக்கொளியூரவிநாசியே

கரைக்கான்முதலையைப்பிள்ளை தரச்சொல்லுகாலையே.”

(அ)

மாணிக்கவாசககவாயிகள்.

வேறு.

கொழுதிபினவரியளிகள்கூட்டுண் ணுங்கொன்றையந்தார்க்குழகன் றுளிற்
பழுதுசொற்பாமாலைபுனைந்தேத்தியெறிதினாநீர்ப்பரவையாடை
முழுதுலகுமதிக்கவிகைதனிநீழறிபொருசெங்கோன்முறைநடாத்தும்
வழுதிமுனம்பரியழைத்தவாதவூரிறைவனடிவழுத்தலசெய்வாம்.

(இ - ள்.) கீற்றுகள் பொருந்திய கூட்டமாகிய வண்டிகள் கொத்தித்
தேனைக் கொள்ளைகொண்டெண்ணும் அழகியகொன்றைமாலையையணிந்த சிவபெரு
மானது திருவடிகளில் குற்றமற்ற நால்வகைச் சொற்களா லாகிய பாமாலையைச்
சாற்றித் துதித்து, மோதுகின்ற அலைகளையுடைய நீர்மயமாகிய கடல்கூழ்ந்த பூமி
முழுதும் சந்திரவட்டக்குடை நிழல்செய்யத் தனதொப்பற்ற செங்கோலை மறு
முறை தவறாது நடத்திய அரிமர்த்தனபாண்டியமகாராஜன முன்பு சிவபிரானது
திருவருளால் தாம்கொண்டபொருளுக்கேற்ப குதிகைகளை வரவழைத்துக்கொடுத்த
திருவாதவூரில் திருவவதாரஞ்செய்த தலைவராகிய மாணிக்கவாசககவாயிகள் திரு
வடிகளைத் துதிப்பாம். எ - று.

“பழுதுசொற்பாமலை” என்றது, பூமலை தொடுப்போர் பலவகை மலர்
களைக் கொள்ளுவது போலப் பாமலை தொடுப்போர் பலவகைச் சொற்களைக்
கொண்டு தொடுப்பதாலும், பழுதாக மலர்களே எம்பெருமானுக் குதவுமாப்போல
குற்றமற்ற சொற்களே பரமபதியின் சம்பந்தமாகிய பாமலைக் குதவுமென்ப
தாலும், என்றுணர்க.”

உலகி லுள்ளோ றெல்லாம் தன் கட்டளைக் கடங்கி யிருத்தலால் “உலக
மெலாம் பொதுரிக்கி யொருகோலோச்சி” என இந் தூலாசிரியர்தாமே வேறோ
ரமையத்துக் கூறியதுபேரல ஈண்டும் “கவிகை தனிநீழறி யொருசெங்கோன்
முறைநடாத்தும் வழுதி” என்றார்.

ஆளுடையவழிகள் பாண்டியநாட்டில் திருவாதவூரில் வேதியருள் ஆமாத்தியர் குலத்தில் அவதரித்துப் பதினாறுவயதில் வேதாகமங்கள் முழுதுணர்ந்திருந்தனர். இவரது வல்லமையை அரிமரீதநபாண்டியன் கேள்வியுற்று வரவழைத்து அமைச்சரிமையும் தென்னவன்பிரமராயன் என்னும் பெயருற கொடுத்து அதிக வல்லவராக விருத்தலால் அனபுகொண்டிருந்தனன். ஆளுடையவழிகளையே திருவாதவூர் அரசகாரியத்திலுள்ள தொழிலும் மெபெருமான் திருவழக்கன் அறிவுமாகத் தனக்கோ ஞானசிரியனைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்படியிருக்கையில் அரசன் கீழ்க்கட்டணையில் குகிணாகொள்ளும்படி கட்டினையிட, அளவற்ற பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றனர். சிவபெருமான் இவரது பக்குவத்தையே நோக்கி ஆசிரியத்திருக்கோலந்தாங்கி, திருப்பெருந்துறையிற் குருத்தமரீழலிலெழுந்தருளி வாத்தவூரையர் வருகைகேக்கி யிருந்தனர். ஐயர் அத்திருப்பதியைச் சமீபிக்கையிலேயே அனபும் ஆசையும் மிகவும் அதிகரிக்கச்சென்று ஆசிரியர் பெருமானைக்கண்டு ஆனந்தமென ஐய கடலிற்படிந்து பரவசமாகி “எம்பெருமானே! இவ்வுடல் பொருள் ஆவி மூன்றனைபுத் திருவுள்ளம்பற்றுக்” என்று யாசிக்கக் கருணைதீயாத சிவபெருமான அருட்கண்களாற்பார்த்து அந்த மல்தகையோகஞ் செய்து ஐத்தெழுத துண்மையை உபதேசித்தனர். அது முதல் அமைச்சாபெருமானும் குருராயனைப் பாமாலைகளால் துதிசெய்ய, பெருமான் “மாணிக்கவாசக! இங்கிருப்பீர்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளித் திருக்கூட்டத்துடன் அந்தர்த்தானமாயினர். மாணிக்கவாசகர் பிரிவாற்றாது துன்புற்றுக்கூட்டனைக் கடவாது அங்கேயே பெருமானுக்கு ஆலயம் அடியவருக்குணவு முதலிய திருப்பணி செய்துகொண்டிருந்தனா. அது கேள்விப்பட்ட அரசன் மந்திரர் பெருமானுக்கு ஓலையனுப்ப அவர் பெருமான் சந்திரியற்சென்று அச்சோலையின்கருத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரளவரும், நீரோம்” என்றுண்டாகிய உத்தரவைக்கொண்டு மதுநாயையடைந்து மன்னவனைக்கண்டு செய்தி சொல்லித் திருவாலவடையாவணங்கியிருந்தனர். ஆவணிமூலமாகியும் குகிணாகள்வந்து சேராமையால், அரசன்கோபித்துத் தண்டலாளரைப்பார்த்து “இவன் நமது பொருளைக் கொண்டுபோய்க் குகிணா கொடாமையால் தண்டித்து அவற்றை வாங்குங்கள்” என்று சொல்ல, அவர்கள் சிறிது மஞ்சாமல் செய்த தண்டனைகளெல்லாம் திருவாதவூர் சிவத்தியானபரராக விருப்பதால் அவருக்கு அதிக முறுத்தவில்லை. மாணிக்கவாசகா பெருமானை யிரந்து வேண்டப் பெருமான் திருவுள்ள மிரங்கி, கணநாதர்களைப்பரிசனங்களாக்கிக்காட்டில் வசிக்கும் மரீத்திரனைப் பரித்திரளாக்கித் தாமே தலைவராக எழுந்தருளினர். பாண்டியன் குகிணாகளின் பெருக்கத்தையும் வட்சணத்தையும் கண்டு வெகுமானமுதலியவை செய் தனுப்பிவிட்டு மாணிக்கவாசகரையும் உபசரித்தனன். என்பது. இதனை,

திருவிளையாடற்புராணம் - நரிபரியாக்கியபடலம்.

“என்னிவன் பரிமாக்கொண்ட தென்றவை வருவ தென்றதை
தன்னெதிர் நின்ற வஞ்சத் தறுகணா சிலரை நோக்கிக்
கொன்னுமிக்களவன் மண்ணைக் கொண்டுபோய்த் தண்டஞ் செய்தெம்
பொன்னெலா மறுவு கொண்டு வாங்குமின் போயி நென்றான்.

பொன்னெடுஞ் சயிலங்கோட்டிப் புரம்பொடி பதித்த வீரா
 சொன்னெடுந் தானே யுள்கி கின்றனா சுமந்த பார
 மந்தென தகையார் தாங்கி யாற்றினு ரடைந்த வன்பா
 தன்னெடும் பாரமெல்லார் தாங்குவா ரவோ யன்றோ.
 வண்டுழு தாரி னுன்றன் மரபின்மன் னவரு முன்னுட்
 கண்டறி யாத காட்சிக் கவனவாம் பரியை நோக்கி
 யண்டர்நா யகன்போ னுமு மாயிரங் கண்பெற் றுலு
 முண்டமை யாவென றுள்ளக் குறிப்பொடு முவகை பூத்தான.

கொத்தவிழ்தார் நறுஞ்சாந்தங் கொண்டுசெழும் புகைதீபங் கொடுத்துப் பூசை
 பத்திமையாற் செய்திறைஞ்சி யெதிரிற் பவாலவாய்ப் பரணை நோக்கிக்
 கைத்தலந்தஞ் சிரமுகிழ்த்து வாழியெனப் பரிகொடுத்தான் கயிறு மாறி
 முத்தொழிலின் மூவராய் மூவர்க்குத் தெரியாத முக்கண் மூர்த்தி.” — எனவும்
 வருவனவற்றா னுணர்க. (க)

அறுபத்துமூவார்.

முறுவற்றன் கதிர்மதியு முரிபுருவக் குனிசிலையு முசி வனடு
 கறிகற்கு மலர்க்குழலுங் குழைதடவுங் கருந்தடங்கட் கயலுந் தாங்கு
 மறுவற்ற மதிமுகத்து மானிடத்தா மழுவலத்தார் மலர்த்தாள் சோந்த
 அறுபத்து மூவர்மல ரடிபிணைக ளெமதுசிரத் தணிதல செய்வாம்.

(இ ள்.) தந்தபந்தியெனனும் குளிர்ந்த கிரணங்கனையுடைய சந்திரனையும்,
 ஒடியத்தகும் புருவமாகிய வளைந்தவிலையும், வண்டுகள மொய்த்து கறித்தலைக்கற்
 கின்ற மலர்மாலையணிந்த கூந்தலையும், குண்டலங்களைத் தடவுகின்ற கரிய விசாலி
 த்த கண்ணகிய சேற்கெண்டையையும், தமது திருமேனியிற் பெற்ற களங்கமற்ற
 பூரணச்சந்திரன்போலும் முகத்தைபுடைய உமாதேவியானாத் தமது இடதுபா
 கத்திலுடையவரும், மழுப்படையை வலதுபாகத்திலேந்தியவரும் ஆகிய சிவபெரு
 மானது தாமரைமலையொத்த திருவடிகளையடைந்த அறுபத்துமூன்று நாயன
 மாரர்களது மலர்போன்ற உபயதிருவடிகளை எமது சிரசின்மேல் அணிந்துகொள்
 வோம், எ - று.

கறி என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

(க0)

பரமசாரியர்.

திருக்கிளர்வெண் பிறைக்கொழுந்துஞ் செஞ்சடையு மறிமானுந்
 தண்டோ னெட்டு
 முருக்கிளர்வெம் புலியதளுங் கரநதுமா னுடவடிவி
 னுலகிற் போதது
 மருட்குடன மெனைப்பிணித்த வல்வினையின் ரெடானைத்து
 மாய நூறி
 யருட்கடைக்க ணளித்தாண்ட சுவாம்தே வன்றிருத்தா
 ளகத்துள் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) சிவஞானச் செல்வமிருந்த வெண்மையாகிய இளம்பிறைச் சந்திரனையும், செவ்வியசடையையும், மறியாகிய மாணையும், வலிமைமிருந்த எட்டுத் திருப்புயல்களையும், நிறம்விளங்கும் வெவவிய புலித்தோலாடையையும் ஒளித்து, மானுடத் திருமேனியோடு உலகின்கண் எழுந்தருளிவந்து, உன்மத்தத்திற் கிடமாகிய என்னைக்கட்டியிருந்த வலியிருவினைத்தொடக்குமுற்றுங் கெடும்படியொழித்து, கிருபை பொருந்தும் கடைக்கண் பார்வையைத் தந்து அடிமை கொண்டருளிய சுவாமியேவ னென்னும் திருப்பெயர்வகித்த எமது பரமாசாரியரது திருப்ப தங்களை மனத்து ளிருந்துவாம். எ - று.

ஆசிரியரைச் சிவபெருமானாகவே கொள்ளவேண்டுதலின் அப்பெருமானே தமது திருவுருவத்தை முற்றும் மறைத்து மனிதவடிவுதாங்கி எழுந்தருளினர் எனபது தோன்ற “திருக்கிளர்வெண் பிறைக்கொழுந்துஞ் செஞ்சடையு மறிமானுந் தின்னோ ளெட்டு - முருக்கிளர்வெம் புலியதனந் கரந்தமா னுடவடிவிலகிற் போந்து” எனவும் “அன்னைதன் சிசுவையைய னுமைமீன் பறவைபோலத், தன்னகங் கருகினோக்கித் தடவிசந் நிறியிருத்தி” என்று கூறிய கைவல்வியரவீரத்தின்படி ஞானாசிரியன் தன்சீடன் தன்னைப்போ லாருகவென ஆமைபோன்று நினைத்தும், “மீன்போற் செவலியுந்நோக்கி” என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் வாக்கின்படி மீன்போன்று பார்த்தும், பறவைபோன்று அஸ்தமஸ்தக யோகஞ்செய்தும் இருவினைத்தொடக்கை யொழித் துபதேசித்துக் கிருபைசெய்தல் முறையாதலின “வல்வினையின் றெடரனைத்து மாயநூறி, யருட்கடைக்கணளித்தாண்ட சுவாமியேவன்” எனவுங் கூறினர்.

ஆமை நினைத்தும், மீன் பார்த்தும், பறவைகள் அடைகாத்தும் தமது முட்டைகளைப் பொறித்தல் இயற்கை. (௧௧)

சிவனடியார்களீர்.

அவிராழிச்சுடர்ப்படைகொண்டெலகளிக்குநெடுமாலுமயனுங்காணத் துவர்வாய்மெல்லியல்பாகன்றிருவருள்பூண்டிங்குதினாகருட்டுநெடுதெண்ணுவராழிகுழ்கிடந்தவிருலித்திற்பாதலத்திலும்பாநாட்டிற் [ணீ சிவவேடநதரிததவாமறறெவருளரங்கவர்மலாத்தாள்சென்னிசேர்ப்பாம்.

(இ-ள்) ஒளிவீசஞ் சுதரிசனம் என்னும் கிரணம்பொருந்திய சக்கராயுதத்தைக்கொண்டு உலகிலுள்ள பிரானிகளையெல்லாம் இரகஷிக்கும் திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியும், பிரமதேவனும் காணுதற்கரிய பவளம்போலும் வாமயையும் மெல்லிய சாயலையுமுடைய உமாதேவியானா அர்த்தபாகமாகக் கொண்ட சிவபெருமானது திருவருள்பெற்று, ஒலிக்கின்ற அலைகள் வீசப்பெற்ற தெள்ளிய நீராமயமாகிய உவர்க்கடலாற் சூழப்பெற்ற பெரிய பூமியிலும் பாதலத்திலும் சிவவேடத்தை மேற்கொண்டவர் யாவருண்டோ அவரது மலர்போலும் பாதங்களை எமது முடிக்கு அணியாகச் சேர்ப்போம். எ - று.

விஷ்ணு சிவனிடம் சக்கராயுதம் பெற்ற விவரம்.

பூவம் விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் துபனீ என்னும் அரசன் காரணமாகத் துதீசி முனிவரையெகிர்த்துப் போர்புரிந்து அவர்மேல் தமது சக்கரத்தைச் செலு

த்த அது தச்சிமுனிவரது வச்சிரயாக்கையில தாக்கி வாய் மடிந்தது. அதனைக் கண்ட விஷ்ணு, அமரனா நோக்கி “இதுபோலும் வேறு சக்கரம் இனிப்பெறும் வகையாது” என்று கூறி வருந்த, தேவர்கள் ‘சிவபெருமான் சலந்தா நென்னும் அசுரனைக் கொன்ற சக்கராயுதம் வைத்திருக்கின்றனா’ என்று சொல்லக் களி கூர்ந்து சிவபெருமானைத் தினம் ஆயிரம் தாமஸுமலாகளா லர்ச்சித்துவர, சிவபெருமான விஷ்ணுவின்னு பத்தி முதிர்ச்சியைப் பரிசோதிக்கும்படி மலரொன்றை மறைத்தனர். விஷ்ணு அதனை யுணராராகிப் பவன் எனபது முதலாக வுள்ள ஆயிரம் திருப்பெயர்களை யுமோதிக்கொண்டு வழக்கம்போல் ஓவ்வொரு திருப்பெயருக் கொவ்வொரு மலரா லர்ச்சித்துவந்து கடைசியில் ஒரு மலர் குறையக்கண்டு இது எப்பெருமான் செயலென்றுணர்ந்து ஓர் கண்ணைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவித்து அருச்சினைசெய்தனர். எமது பெருமான் அவ ரன்பிற் கிரங்கி மீண்டும் கண் பெறுமாறு கிருபைசெய்து கமலக்கண்ணென்னும் பெயரையும் தனகையிலிருந்த சுதரிசனமென்னும் சக்கரத்தை யுங் கொடுத்தனர். எனபது. இதனை,

காஞ்சிப்புராணம் - திருமாற்பேற்றுப்படலம்.

“பன்னுமொரு திருப்பெயர்க்கு நறுங்கமலம் காணுமை பதைத்து நோக்கி பென்னினிமேற் செயலென்று தெரிந்துணர்ந்து தனதுவிழியிடந்து பெம்மான் கொன்மலர்த்தாண்மிசைச்சாத்திக் களிகூர்த்தானுறுப்பினையுங் கொடுப்பதலான் மென்மையுறத் தாங்கொண்ட வீரதத்தை விடுவர்களோ கொள்கை மேலோர், ஆங்கவனை யெதிர்நோக்கி நன்பூசைக் கமகிழ்ச்சை முனக்கிற் றூன்று தேங்கமல விழியளித்தேம் பதுமாக்க னெனும்பெயரிற் நிகழ்வா யிவ்வூர் பாங்குபெறு திருமாற்பே நென்பொலிக வென்றருளிப் பானு கோடி, தாங்குகதிர்ச் சுதரிசனப் பெயராழித் தனிப்படையு முதவி யென்கோன்.”

கூடம்புராணம் - மாயோன் நேமிபெற்ற அத்தியாயம்.

“வையம் பொதிந்த செங்கனிவாய் மாயோ னன்புக் குண்மகிழ்வுற் றையன் கையாற் புறநீவி யழியிற் புனைந்த மலர்க்கண்ணு மெய்த நல்கிச் சுதரிசன மென்னுஞ் சுடரா ழியுமீந்து செய்ய கமலக் கண்ணெனும் பெயருஞ் சிறப்பி னெடுமளித்தான.”

திருவாய்மொழி.

“செக்கர்வா னச்சடையான் சேவடியின் முன்னுளில் மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரநீ பெற்றவினை யாட்டேயோ மைக்கண்மா மேனியனே வாளரக்கர் கோளரியே யெக்கலம் புடைசூழூர் திருக்குறுங் குடியானே.” — என வருவனவற்று னுணர்க.

சிவவேடந் தரித்தவர் என்பது விபூதி, உருத்திராக்கம், கல்லாடை முதலியவை யணிந்துள்ளான்.—இதனை,

காஞ்சிப்புராணம் - இரணீசப்படலம்.

“பத்தர்மொழிப்பருதிசேவையினைக்கடறும்பரிசாலீசன் பத்தரவர்க்கினியசேவகனையாதலினிப்பான்மைபூண்ட

பத்தர்படிமவொழுக்கங்குலனென்றும்பார்க்கவேண்டா
பத்தொனப்பவொர்க்கண்டுகைபுநீறும்பரித்தமெய்யோர்.” — எனக் கூறி
யதா னுணர்க. (கஉ)

வேறு.

அறத்தவா தொழுகும வைதிக சைவ நெறியினி லகனில மருங்கிற் [தின
பிறந்துளோர் பிறவா நின்றனோரா பிறப்போரா பெய்கழற் றுமரைப் போ
மறந்திடா தன்பு பூண்டுளோர் யாவ ராயினு முவந்தும் றவர்தஞ்
சிறந்தபூங் கமல மருட்டிவீ டளிக்குஞ் சேவடி சென்னியிற் சோபபாம்.

(இ-ள்.) இடமகன்ற நிலவுலகத்தில் நீதிதவறாமல் நடக்கும் வைதிகசைவ
மார்க்கத்தில் முன்னமே பிறந்துள்ளவர்களும், இப்போது பிறக்கின்றவர்களும்,
இனிப்பிறப்பவர்களும் ஆனவரது வீரக்கழலணிந்த பாதமாகிய தாமரைமலர்களில்
எக்காலத்தும் நீங்காது பேரன்புற்றவர்கள், குலம் நடக்கைமுதலியவற்றை லெததன்
மையராயினும், அவர்களது சிறப்புத் தருகிய அழகிய தாமரைமலர்களை மருட்டிப்
பேரின்பவீடாகிய மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் சிவந்த திருவடிகளைச் சிரசின்மேற்
சேர்த்துக் கொள்ளுவாம். எ - று.

திருநாவுக்கரசுகவாடிகள் தேவாரம்.

“சங்கநிதிப துமநிதியரண்மித்தந்ததரணியொடுவொளுத்தருவரோனு
மங்குவாரவர்செல்வமதிப்போமல்லோமாதேவர்க்கேகாந்தரல்லராசி [னுங்
லககமெலாங்குறைந்தொழுகுதொழுநோயாராயாவுரித் துத்தின் றுழலும்புலையோ
கங்கைவாரசடைக்கணிகந்தார்க்கன்பராசிலவர்க்கண்டோநாமவணங்குகடவுளாரே.”

காஞ்சிப்புராணம்.

“மறைநான்கும் பயின்றொழுகி யிட்டிகளும் பலவியற்றி மல்லன் ஞானத்
திறவாத புகழ்படைத்து மீசனிடத் தனபிலா யெண்ணு தள்ளம்
புறமோகிக் கொலையின்று மதுமாந்துங் கொடும்பாவப் புலைய னோனு
மறவாணன நிருவடிக்கீழ்ந்பினரோ லவந்நம்மை யடிமை கொள்வார்.”

எனவுங் கூறப்பட்டிருப்பதால் “யாவராயினும்” என்று குலம் ஒழுக்க
முதலியவை நோக்காது கூறினர். (கஉ)

வாழ்நீது.

வேறு.

அருமறை முனிவர் வாழ்க வானினம் வாழ்க தெண்ணீர்
விரிதினா யுலகங் காக்கும் விறலகெழு வேந்தன் வாழ்க
மருவிய திங்க டோறு மழைவளஞ் சுரக்க வெங்கோன்
பொருவற மொழிந்த தொன்னூல பொற்பொடும் பொலிக மாதோ.

(இ - ள்.) அருமையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணர் வாழக்கடவர்.
பசுக்கூட்டங்கள் வாழக்கடவன. விரிந்த அலைகளை யுடைய தெளிந்த நீர்மயமாகிய
கடல்குழந்த பூமியைத் தனது ஆக்ஞாசக்கரத்தினு லீரட்சிக்கின்ற வெற்றி மிகு

ந்த மன்னவன் வாழ்க்கடவன. பேருந்திய மாதந்தோறும் மழை வளப்ப மிகுந்து பெய்யக்கடவது. மெது மன்னவனாகிய அதிவீரராமபாண்டிய மகாராஜன சமான மில்லாமல் தழிழ்ப்பாடலாகக் கூறிய பழமையாகிய காசிகண்டம் அழகோடும் சிறக்கக்கடவது. எ - று.

“வாழ்க வந்தனர் ரானவ ரானினம் - வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக.” என்னும் பரமாகாரியா திருவாக்கின்படி வேதியர் யாககருமங்களுகருர்யாராத வின் முதலில் “அருமறைமுனிவாவாழ்க” என்றும், அவர்களசெய்யும் யாககருமங்களுகருப் பசக்கள் இனறியமையாதனவாதலின் “ஆனினமவாழ்க” என்றவா பின்னும், அவவாறு யாகஞ்செய்யின காலந்தவறாது மழைபெய்யுமாதலால் “மரு வியதிங்கடோறு மழைவளஞ்சரக்க” என அதன்பின்னும் “திங்கண் மும்மழை பெய்யச் செழும்புயல், பொங்கி வாழ்க புரவல் னேங்குக” எனனும் திருவாககின படி, வேண்டேளவில மழை பெய்யின மன்னவன் விளங்குவாளுதலால் “விரி திகா யுலகககாக்கும் விறலகெழு தேந்தன வாழ்க” என இறுதியிலும் கூறினர்.

“தொன்னூல்” என்றது இதன் முதலூலின் பெயராகிய காசிகண்டம் என்னும் பெயரோ திகழ்கிடவேண்டுதலின் இந்நூலாசிரியர் வேறே ரமயத்தில “புதிதாவொன்று முனாத்திலமால்” என்று கூறி வடமொழிப்பெயரையே அந் நூலுக்கிட்டதுபோல எனடுகூறினர் எனக. (கச)

சிறப்புப்பாயிரம்.

வேறு.

புவிபுகழுங் காசிகண்டம் பொருவிலபரா சரன்புதல்வன புகன்ற வாறே செவ்வழியி னுமதுகுத்த தெனமதூரம் பொழிதமிழார் நெரித்தல செய் னுவவுமதிக் குடைகிழற வோராழி திசையுருட்டி பொலிநீர் வேலை [தா யவனிபுரந் தருள்வழுதி யதிவீர ராமனிக லரச றோறே.

(இள.) பூரணசந்திரன் போனற வெண்கொற்றக்குடை நிழல் செய்ய, ஒப்பற்ற ஆகஞாசககரத்தை அஷ்டதிக்குகளிலுஞ் செலுத்தி, ஒலிக்கின்ற நீாமய மாகிய கடல்குழந்த பூயியை அரசசெய்து காத்தலனும், பகைத்த யானைகளாகிய அரசருக்கு ஆண்செககம்போன்றவனும் ஆகிய அதிவீரராமபாண்டியமகாராஜன், உலகத்தார் புகழ்ந்துபேசல் க-சிகண்டம் என்னும் இந்நூலை ஒப்பற்ற பராசர முனிவர் புத்திரராகிய வியாசமுனிவர் சொல்லியவகையே காதுகளில் அமுதத் தைச் சிந்தியது போல மதூரம்பொருந்திய தமிழ்ப்பாஷையில் மொழிபெயர்த்துப் பாடினன். எ - று.

உவா என்பது “குறியதன் மீழாக் குறுகலு மதனோ-டுகர மேற்றலு மியல் புமாந்துக்கின்” என்றதனல் உவவு என ின்றது. உவா என்பது பூரண அமா வாகியைகருக்குப் பொதுவாயிருப்பினும் “உவவுமதிக்குடை” என்பதனல், உவவுமதி என்பதற்குப் பூரணசந்திரன் எனப்பட்டது. (கடு)

புராணவரலாறு.

வேறு.

நீற்றொளி பழுத்த நெற்றியன் நென்னா னிகழ்த்திய வறநெறி யமிழ்த மூற்றிருந் தொழுகு நாவின் நெண்டோ னொருவனோ யெண்ணிய வுளத் மாற்றநஞ் சிறப்பிற் கண்டுகை மாலே மருளற விளங்கிய மெய்ய [தன் னாற்றநஞ் தவத்துச் சூதமா முனிவ னைமிசா ரணிபத்தி னடைந்தான்.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீர்நினைது பேரொளியினங்கும் நெற்றியை யுடைய வரும், பழமைபொருந்திய புராண நூல்கள் சொல்லும் தருமமார்க்கமாகிய அமுத மானது ஊற்றெடுத்தொழுகும் நாவினையுடையவரும், எட்டே திருப்புகைகளை யுடைய ஒப்பற்ற சிவபெருமானைத் தியானிக்கும் மனதையுடையவரும், நீக்குதற் கரிய சிறப்பினையுடைய உருத்திராக்கமாலையானது அறிபாமையென்னும் மயக்கம் நீங்க விளங்குகின்ற தேகமுடையவரும், யாவரும் செய்கற்கரிய தவத்தையுடைய வரும் ஆகிய பெருமைதங்கிய சூதபுராணிகா ளைமிசாரண்ணியத்திற்குப் போனார்.

சூதமா முனிவன் வரவெதிர் நோக்கித் துகளற முக்குறும் பெறிந்து மாதவக் கிழமை பூண்டுளோர் யாரும் வருகென முகமனன் கியம்பித் தீதற யாங்க ளிழைத்ததற் றவத்தின் செப்பியாற். போந்தனை யென்ன வாதரம் பெருகி யருக்கிய முதல யாவையு முறையினி லளித்தார்.

(இ-ள்.) குற்றம் நீக்கக் காம வெகுளி மயக்க மென்னும் மூன்று பொல்லா ன்கிணையும் வெட்டி யொழித்து, பெருமை டொருந்திய தவத் துரிமையை மேற் கொண் டெள்ளோராகிய ளைமிசாரணியவாகிகள யாவரும் மாக்ஷிமைதங்கிய சூத முனிவரது வருகையை எதிர்பாத்து எழுந்தருளுக என்று உபசாரவார்த்தைகளை யிகுதியுஞ் சொல்லி, குற்றம் நீங்க நல்க ளியற்றிய நல்ல தவ வொழுக்கத்தால் தேவரீர் எம்மிடம் எழுந்தருளினீர் என்று பேராணத்தியுஞ் சூத அருக்கிய முத லாகிய எல்லாவற்றையும் கிரமமாகக் கொடுத்தார்கள். எ - று.

அருக்கிய முதல எனபது அருக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனம். (கஎ)
வழிவரல் வருத்த மாற்றிய பின்ன : சூதமா முனிவரமகிழ்வான் மொழிந்த மொழிதரு பதினென புராணமு முனனர் மொழிந்தனை கார்த்தத்தான் பழுதறு காசி கண்டநீ யினனும் பகார்த்திடல் வேண்டுமென் றிரப்பப் பொழிதரு கருணை விபாதனை வணங்கிச் சூதமா முனிவரன் புகலும்.

(இ-ள்.) வழிநடந்துவந்ததால் உண்டாகிய வருத்தத்தை நீக்கியபிறகு ஓ பெருமைதங்கிய சூதமுனிவரே! விருப்போடு சொல்லுகின்ற பதினென்புராணங் களையுந் தேவரீர் அடியேங்களுக்கு முன்னமே சொன்னீர். கார்த்தபுராணத்திற் சம் ஹிதைகள் ஆறனுள் ஒன்றாகிய சங்கராசம்ஹிதையிற் சொல்லப்படும் குற்ற மற்ற காசிகண்டத்தைத் தேவரீர் இன்னும் ஒருமுறை ஒதிபருளவேண்டும் என்று யாசி க்க, கிருபைசொடுக்கின்ற தமது ஆகிரியாகிய வியாசமுனிவரை வணங்கிப் பெரு மைபொருந்திய சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர். எ - று.

“மொழிதரு பதினெண்புராணம்” எனபதை,
கந்தபுராணம் - பாயிரப்படலம்.

“எதிரில சைவமே பெளமய மாக்கண்ட மிலிங்க
மதிகொள் காந்தநல் வராகமே வாமன மச்சம்
புதிய கூர்மமே பிரமாண்ட மிவைசிவ புராணம்
பதும மேலவன் புராணமாம் பிரமமே பதுமம்.

கருது காருட நாரதம் வின்பொ கவத
மரிக டைப்பெய ராக்கினே யம்மழற் கதையா
பிரவி தன்கதை பிரமகை வாத்தமா மிவைதாந்
தெரியு மொன்பதிற் திருவகைப புராணமாந் திறனே.”—எனவும்,

காந்தம் ஆறு சம்ஸிதைகளுடையது. எனபதை

திருவிளையாடற்புராணம் - புராணவரலாறு.

“முற்ற வோதிய புராணமூ வறினுட் காந்தம்
பெற்ற தாறுசங் கிதையவை யாறுந்தம் பெயராற்
சொற்ற பேர்ச்சனற் குமாரமா முனிவரன் சூதன்
கற்றை வார்க்கடைச் சங்கரன மாலயன் கதிரோன்.” — எனவும் கூறிய
உற்று னுணர்க. (கஷ)

பாயிரம் முற்றும்.

ஆதிருவிருத்தம் - கஷ.

வ-

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூர்வகாண்டம்.

முதலாவது,

நாரதர் விந்தவரையைக் கண்ட அத்தியாயம்.

திருவளர் மகதி வீணைத் தெய்வமா முனிவன் நெண்ணீர்
நருமதை யாற்றின் மூழ்கி நானிலத் துயிர்கட் கெலலாங்
கருதிய வனைத்து நலகுங் குழிலையங் கடவுட் போற்றி
வருதலும் பொருவில வந்த மால்வரை யினிது கண்டான்.

(இ-ள்.) சிவஞானச்செல்வம் வளர்கின்ற மகதிவீணையுடைய தெய்வி
கம்பொருந்திய பெருமைதருகிய நாரதமுனிவர் தெளிந்த நீர்மயமாகிய நருமதை
நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, பூமியிலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அவை எண்ணிய
பொருள்கள் யாவையும் அருள்செய்கின்ற அழகிய பிரணவப்பொருளாகிய சிவ
பெருமானைத் துதித்துவருகையில் சமானமற்ற பெரிய விந்தபாவத்தை இனிமை
யாகப் பார்த்தார். எ - று

மகதி என்பது நாரதமுனிவர் கையிலுள்ள வீணையை. ஆதலின் மகதி
வீணை என்பது முன்னையது சிறப்பும், பின்னையது பொதுவுமாக வந்த இருபெய
ரொட்டிப் பண்புத்தொகை.

நானிலம்—குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். மலைச்சார்
பைக் குறிஞ்சி என்றும், காடு காசொந்த பூமியையும் முல்லை என்றும், வயலும்
வயல்சார்த் திடமும் மருதம் என்றும், கடலுங் கடல்சார்த் நிலமும் நெய்தல்
என்றும் சொல்லப்படும்.

நருமதையாறு புண்ணியநதிகள் ஏழுனுள் ஒன்று. அவையாவன, -கங்கை,
யமுனை, சரஸ்வதி, நருமதை, காவேரி, குமரி, கோதாவரி.

குழிலையங்கடவுள் சிவபெருமான் என்பதை.

காஞ்சிப்புராணம்.

“காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடை தரித்துக் கவிற்கல் லாடைமேற் புனைந்து
யாமெலாம் வழத்துந் தறவியென நிரூந்து மொருத்திதன் னிளமுலைச் சுவடு
தொழுதக் கொண்டா ரெனச்சிறை யிடல்போற் சுடர்மனக் குகையுள் ஏ கம்பநீ
தோமொழிப் பொருளை யடக்கியா னந்த முறுநர்வா ழிடம்பல ஷனவால்.”—என்
பதன லுணர்க. (க)

குழைத்துவிண் படருங் கோட்டுக் கோழரை யதவம் யாவும்
பழுத்தன நின்ற தோற்றம் பைநதுழாய்ப் படலைத் திண்டோ
ளழற்பொலி திகிரி மாய னளப்பரு மண்ட மெல்லாம
விழுததகு மெய்யிற் றாங்கி நின்றென விளங்கிற் றன்றே.

(இ - ள்.) அம்மலையினிடத்தில், தளிர்விட்டு ஆகாயத்தின்பரவிய கிளைகளையும், வழுவுழுப்பாகிய அடியையும் உடைய மரங்களெல்லாம் பழங்கள் தொங்கு வனவாகி நிற்கும் பார்வையானது, பசிய துளவமாலையை யணிந்த வலிதங்கிய புய ங்களையும், அக்கினிபோன்ற சுதரிசனமென்னும் சக்கராயுதத்தையும் உடைய விஷ்ணுமூர்த்தியானவா அளவிடுதற்கரிய அண்டகோடிகள் முழுவதையும் மேன மைதங்கிய தமது திருவுருவத்திற் றாங்கி நின்றதுபோலும் விளங்கும். எ - று.

அன்று. ஏ-அசை.

(உ-)

மின்றிகழ் கமஞ்சூற் கொண்டல் படிதலும் வேழ மென்னைச்
சென்றொரு வேழ மேற்பச் செவிவளி விசையிற் சிறதிக்
குன்றினின் நகன்ற மேகங் கொல்கினக் களிசல யானைப்
பின்றொடர் தேகவஞ்சிப் பெயாந்தமா வியானை போலும்.

(இ - ள்.) நிறைவாகிய குல்கொண்ட மின்னல் விளங்குகின்ற மேகமானது அம்மலையில் தாழ்ந்திருப்பதை ஒரு யானையானது கண்டு தன்போலும் யானை என்று கருதிப்போய் எதிர்க்க, எதிர்த்த யானையினது காதுகளின காற்றுவிசை பாற்சிதறி அம்மலையினின்றும் நீங்கிய மேகமானது, கொல்லதக்க கோபத்தையும் மதச்செருக்கையுடைய கலைய யானையானது பின்றொடர்ந்துவரப் பயந்து சீக்கிய பெரிய யானையை ஒத்திருக்கும். எ - று.

(ங-)

தளிமுகிற் படல மநதண் சாரலிற் றவழ வோங்கி
வெளிமுக டணவு சென்னி மீக்கிளா மரங்க ளெல்லாம்
நளிர்நிலா மணிக்கற் பாரை நகைமதி தவழ மல்குங்
குளிப்புனற் றிவலை மாந்திக் குழைத்தன வளரு மனறே.

(இ - ள்.) மழைத்துளிகளையுடைய, மேகக்கட்டங்கள் அழகிய குளிர்ச்சி தங்கிய சாடலில் தவழும்படி யுயர்ந்து ஆகாய முகட்டினை நெருங்கிய மலையினது உச்சியின்மேல் விளங்குகின்ற விருட்சங்களெல்லாம் குளிர்ச்சிதங்கிய சந்திரகாந்தக் கற்களாகிய பாரைகள் ஒளிபொருந்திய சந்திரன் தவழதலால் பெருக்கெடுக்கின்ற குளிர்ந்த நீர்த்துளிகளைக் குடித்துத் தளிர்கள் விட்டனவாகிவளரும். எ - று.

நிலாமணிக்கல் - சந்திரகாந்தக்கல்; சந்திரனைக் கண்டு நீர் துளிக்கும் கல்லைச் சந்திரகாந்தக் கல் என்றும், சூரியனைக்கண்டு நீர் துளிக்கும் கல்லைச் சூரியகாந்தக்கல் என்றும் சொல்லுவர்.

சாரலிலே மேகங்கள் தவழும் எனக் கூறியதால் அம்மலையின் சாரலே மேகமண்டல அளவில் உயர்ந்துள்ள தென்பதும், அவவாறு கூறவே அம் மலையினது உயர்வு கூறவேண்டாததுமாயிற்று.

(சு)

வண்டொடு ழிமிறுந் தேனு மலர்ப்பொதி யவிழ்த்து வார்த்த
தண்டெளி நறவ மார்த்து தண்ணறுஞ் சாரற் றுழ்த்த
கொண்டவி னனைந்த கூந்தற் குறத்தியர் குழாங்கொண் டேக்
விண்டொடு குடும்பேறி விரித்தனர் புலர்த்து வாரே.

(இ-ள்.) கூட்டமாகிய குறமாதர், பொன்வண்டுகளும் ஆண்வண்டுகளும் பெண்வண்டுகளும் மலர்களினது கட்டுகளை யவிழ்த்து ஒழுக்கிய குளிர்ச்சிபொருந் திய துளிகளாகிய தேனைக்குழத்து, குளிர்ந்த வாசந் தங்கிய மலர்ச்சாரலிற் றுத் த மேகத்தினால் நனைந்த அளகபாரத்தைக் கொண்டவர்களாகிச் சென்று, ஆகா யமளாவிய மலையுச்சியிலேறி தமது நனைந்த கூந்தலை விரித்து உலர்த்துவார்கள்.

வண்டுகள் மலர்ப்பொதி யவிழ்த்துவார்த்த நறவம் - வண்டுகள் மலர் மொ ட்டுகளில் மொய்ப்பதால் இதழ்கள் விரிந்து உள்ளிருந்து சிந்துகின்ற தேன். என்பது. (இ)

தடஞ்சினை மாங்க ளெல்லாஞ் சந்தனம் வேழ மெல்லாம்
கடம்பொழி புழைக்கை நாலவாய்க் கழற்சினக் கரிநல் யானை
யடைந்துலாம் விலங்கி யாவு மருங்கடி நரந்த நாவி
மிடைந்துறு பறவை யாவும் கின்னர மிதுன மாதோ.

(இ-ள்.) விசாலமாகிய கிளைகையுடைய விருட்சங்களென்று சொல்லப் படுவனவெல்லாம் சந்தனவிருட்சங்களே. வேழமென்று சொல்லப்படுவனவெல் லாம் துவாரம் பொருந்திய கையையும், தொங்குகின்ற வாயையும், அதிகரிக்கின்ற கோபத்தையும், மதச்செருக்கையும் உடைய மதநீர் சிந்தும் நல்ல யானைகளே. கூடி உலாவுகின்ற மிருகங்களென்று சொல்லப்படுவனவெல்லாம் அரிய வாசனை வீசும் கத்தூரிபிருகமும் புதுகுபூனைகளுமே. நெருங்கியுள்ள பறவைகளென் ன சொல்லப்படுவனவெல்லாம் கின்னரமிதுனங்களே. ௭ - ௩.

கிணனரம் எனபது செவிக்கு அதிக இனிமையாகிய இசைபாடும் ஓர்வகை ப்பறவை. மிதுனம் = சம்பந்தம். இது தனித்துவாழ்ந் தருதியுடையதல்ல. ஆண் பெண்ணுள் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியின் உடனே உயிர் விடத்தக்கது. (சு)

இனையன வளங்கொள் விந்த மானுட வருவ மெய்திக்
களைகதிர்ச் செல்வ நென்னக் கதிர்ப்பரந் தெறிக்கப் போந்த
வினையறு தவத்து மிக்க வீணைமா முனியைக் காணப்
புனைகழல் வழுத்த வெண்ணிப போயெதிர் கொண்ட தன்றே.

(இ-ள்.) இத்தன்மையான வாசிய பலவளப்பங்களைக் கொண்ட விந்த பர்வதமானது கிறைவாகிய கிரணங்கையுடைய சூரியன் என்று சொல்லும்படி யாக ஒளிமிருந்து பிரகாசிக்க அங்கெழுந்தருளிய தீவீணைநீங்கிய தவத்தில்மிருந்த வீணையில் வல்ல பெருமைதங்கிய நாரதமுனிவரைக் கண்டு மனிதவடிவமடை ந்த அவரது அழகிய திருவடிகளை வணங்கும்படி நனைத்துப்போய் எதிர்கொண் டது. ௭ - ௩.

தன்னைக் காணவருவோரை எதிர்கொள்ளுதல் உபசாரங்களுள் ஒன்று.

தீந்தொடை மகதி வீணைத் தெய்வமா முனிவன் ருளி
லேந்தெழிற் குடும்பக் குன்றங் குழைவொடு மிறைஞ்சிற் றென்றற்
பாநதளின் பிடரின் மேய படுகட லுடுத்த பாரில
வாய்ந்தநற் றவத்தின் மிக்க துளதென வகுக்க லாமோ.

(இ-ள்.) வாசனைதங்கிய மலர்மாலையணிந்த மகதிவீணையை யேந்திய தெய்விகம்பொருந்திய பெருமைதங்கிய நாரதமுனிவர் திருவடிகளில் அழகு பொருந்திய உச்சியைய யுடைய விர்தபர்வதம் மன வருக்கத்தோடும் வணங்கியது. அவ்வாறு வணங்கியதென்றால், ஆதிசேடன் பிடரியில்தங்கிய சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில் பொருந்திய நல்ல தவத்தைப்பார்க்கிலும் மேம்பாடுடையதாக ஒரு பொருள் உள்ளது என்று சொல்லுதல்கூடுமோ. கூடாது. எ - று.

மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணங்களும் ஒன்றுகூட நமஸ்கரித்தது என்று குறிப்பிக்க “குழைவொடு மிறைஞ்சிற்று” — என்றார்.

“பாந்தளின் பிடரின்மேய பார்” — எனறது ஆதிசேடனும் அஷ்டமகாநாகங்களும் சமக்கும்பூமி; ஆதிசேடன இடையிலும், வாசகி அநந்தன் தககன சமகபாலன் குளிகன் பதுமன் மகாபதுமன் காககோடகன ஆகிய அஷ்டநாகங்கள் முறையே சிழக்குமுதல் வடசிழக கீறாக எட்டுத் திக்குகளிலும் பூமியைத் தாங்கி நிற்கும். சிறப்புநோக்கி ஆதிசேடனசமக்கும் பூமி என்பர். இந்நவநாகமும் கச்சிப்பிரமாவக்கும் அவன்மனைவிகள் பதினமூன்று கத்தருவைக்கும் பிறந்தன.

“வாய்ந்தநற் றவத்தின் மிக்க துளதென வகுக்கலாமோ”

என்பதனை,

காஞ்சிப்புராணம்.

“தவமே மேலா நெறியாகுந் தவமே சிவனார் தமைக்காட்டுந்
தவமே துறக்க மடைவிக்குந் தவமே நரனைத் தேவாக்குந்
தவமே வவாரி திசைக்கிறைவர் சார்நக னயனு மாக்குவிக்குந்
தவமே கிடைப்பிற் கிடையாத துண்டோ வென்று சாற்றினனாள்.” — என
பதன னுணர்க. (அ)

வணங்கலுந் தழீஇக்கொண் டன்பின் வரம்பிலா வாசி கூறும்
பிணங்குநான் மார்ப னுள்ளம் பெப்புற வுவுகை பொங்க
விணங்கிய முகம னோடு மருக்கிய முதல வீந்து
தணிந்துதான் வருடிப் போந்த வருத்தமுந் தவிர்த்த தன்றே.

(இ-ள்.) விர்தபர்வதம் இவ்வாறு நமஸ்கரிக்கவும் தழுவிக்கொண்டு அன்போடு அளவில்லாத ஆசீர்வசனத்தைச் சொல்லும் நெருங்கிய உபவீதமணிந்த மார்பராகிய நாரதமுனிவர் மனதில் அன்புபொருந்தவும், ஆனந்தம் அதிகரிக்கவும், பொருந்திய உபசாரவார்த்தைகளோடும் அருக்கியமுதலியவற்றைக் குறைபாடின்றிக் கொடுத்தது, மனமிளகிப் பாதங்களைப் பிடித்து வழிநடந்துவந்த வருத்தத்தையும் நீக்கியது. எ - று.

உபவீதம் என்பது பூணூல், மார்பினிடத்திலணிந்த உபவீதம் தூலொழிதூல் சிக்குண்டு நின்றவிற்ப் “பிணங்குநான் மார்பன்” என்றா. (க)

மாதவ விவணீ போத மனத்திரு எகன்ற தம்பொற்
பாதநுண் கெளா வின்றென் பவக்கட றூர்த திறைத்
தீதறு நாளு நனா ளாயது சேணி னேறகு
பூதர மென்னும பேரு மெனக்கினிப் பொலிந்த தன்றே.

(இ.ள்.) பெருமைத்தகிய தவத்தையுடைய நாரதமுனிவரே! தேவரீர இவவிடம் எழுந்தருளியதால், என் மனத்திலிருந்த அஞ்ஞானமாகிய இருள் நீங்கியது. தேவரீரது அழகிய பொன்போன்ற திருவழியினது துண்ணிய தூசினால் இப் பொழுதே எனது பாவமாகிய சமுத்திரம் தூர்ந்தது. குற்றமற்ற இன்றையதினமும் நல்ல தினமாயிற்று. இனி ஆகாயவரையிலுயர்ந்த வீரதபரீமன்என்னும் பெயரும் எனக்கு விளங்கியது எ - று.

இருள் குரியனைக் கண்டவுடன் நீங்குவதுபோல அஞ்ஞானமாகிய இருள் ஞானசூரியராகியதேவரீரைக் கண்டவுடன் நீங்கியது என்பார் “இவணீபோத மனத்திருளகன்றது” எனவும், குளமுதலிய ஆழமான இடங்கள் மண்முதலியவற்றால் தூருவதுபோலப் பாவமாகியசமுத்திரம் தேவரீரதுபாததூளியால் தூர்ந்தது. அதுவும் இக்கணமே முடிந்தது என்பார் “பாதநுண் கெளா வின்றென் பவக்கட றூர்த்தது” எனவும், தேவரீரைக்கண்டு வசனித்ததால் இற்றைப் பொழுது நற்பொழுதாயிற்று என்பார் “இற்றைத்தீதறு நாளு நன்னா யது” எனவும், இத்தியாதி வைபவங்களால் இதுகாறும் இருந்ததுபோலல்லாது இனிச் சிறப்பினையடைந்தே நென்பார் “பூதர மென்னும பேரு மெனக்கினிப் பொலிந்தது” எனவுங் கூறினார்.

நன்னா யது - எனபதனை,

“நல்லாணைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க

நல்லாட்சொற் கேட்பதுவு நன்றே—நல்லார்

குணங்க ளாப்பதுவு நன்றே யவரோ

முணங்கி யிருப்பதுவு நன்று.” — என்னும் ஓளவையாரது திரு வாக்கா னுணர்க.

பூதரம்—பூ பூமி. தூம் சுமத்தல்.

(க0)

என்றலு முயிர்ப்பு வீங்கி நாரத விருப்ப நோக்கித்
துன்றிரும் புவி கௌலலாஞ் சுமப்பவன் யானே மற்றைக்
குன்றலாஞ் சுமக்கு மென்னல் கூற்றலாற் றரிக்க லாற்றா
பொன்றிணிக திருக்கு நீரான் மேருவும் பொலிந்த தன்றே.

(இ.ள்.) என்று சொல்லவும், நாரதமுனிவர் பெருமூச்சுவிட்டு இருக்கக் கண்டு நெருக்கமாகிய பெரிய எல்லா உலகங்களையும் நானே தாங்குகின்றவன் மற்றைப்பர்வதங்களெல்லாம் தாங்கும்என்று சொல்லுதல் சொல்லலவேயன்றித் தாங்குதல்முடியாது. பொன் மிகுந்திருக்குந்தன்மையால் மேரு மலையும் அனிகரித்தது.

மற்றப் பர்வதங்கள் என்பது அஷ்டரூபர்வதங்களில் இது நீங்கியவற்றை.

கைலை, இமயம், மந்தரம், விர்தம், கிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமா தனம். இவை எட்டிமே அஷ்டரூபாவத மெனப்பமும். இவற்றுள் கந்தமாதனத் தை நீக்கி ஏழெனவுஞ் சிலர் கூறுவர். (கக)

உயர்தரு மத்த மில்லா கிடதமு மவுண ரோங்குஞ்
செயிருடை யுதய வெற்புஞ் செமமையி னீலக் குன்று
மியல்புற நடத்தல் செல்லா ரோவதக் கிரியு நாகம்
பயிலியற் பொதிய வெற்பு மெனக்கிணை பகர லாமோ.

(இ.ள்.) உயர்ந்துசெல்லக்கூடும் சிறகுகளில்லாத கிடதகிரியையும், அசுரா கூட்டம் மிகுந்த துன்பத்தை யுண்டிபண்ணும் உதயகிரியையும், செம்மையாகிய நீலகிரியையும், சாதாரணமாக யாவரும் நடத்தல்கூடாத ரோவதகிரியையும், தேவர் கள் சஞ்சரிக்கும் இயல்பினையுடைய பொதியமலையையும் எனக்குச் சமானமாகச் சொல்லுதல் கூடுமோ. எ-று.

அத்தமில்லாகிடதம்-இந்திரனால் சிறகுகளையுடைய கிடதகிரி. அத்தம்-கை.

உதயவெற்பு - கீழ்க்கடலிலுள்ள பர்வதங்களுள் ஒன்று. இதில் சூரியனுதி க்கையில் எண்ணில்லாத ஆயுள்பெற்ற அசுரர் பலர் அவனது உதயத்தால் தமக்குத் தீமையும் மற்றையோர்க்கு நன்மையும் விளைவது கருதி அவனது வருகையைத் தடுத்தார். ஆதலால் உதயகாலத்தில் அந்தணர் முதலானோ சூரியனைக்குறித்து அருக் கியங்கொடுப்பர். அவர்கள் அவவாறு கொடுத்த அருக்கியநீர் வாளாகச்சென்று அசுரரைக்கொன்று சூரியனுக்கு வழிசெய்யும். இதுபோலவே மாலைப்போதில் மே ற்றிசைக்கடலிலுள்ள அஸ்தகிரியில் வசிக்கும் இவர்கள் தாயாதிகள் அங்கேதடுப் பர். அப்போதும் அவவாறே அருக்கிய நீரால் வழிபெறுவன். அசுரா மீண்டும் த மது ஆயுண் மிகுதிபெற்ற வரத்தால் உயிர்த்தெழுவர். ஆதலால் “அவுண ரோங் குஞ் செயிருடை யுதயவெற்பு” எனப்பட்டது.

நாகம் - இடவாசுபெயராய்த் தேவர்களை யுணர்த்திற்று.

“நாகம்பயிலியல்” — என்பதற்கு ஆகாயமளாவிய, என்றாவது, யானைகள்வ சிக்கும் என்றாவது, (சந்தனவிருக்கமிருந்துள்ள இடமாதலால் அவவாசனைக்காக) பாம்புகள் திரியும் என்றாவது கூறுதலும் கூடும். (கஉ)

கண்ணில்மற் தரமும் வெய்ய கமெப்பனி நவிய வோங்கு
மண்ணலங் குடும்பக் குன்று மகனிலஞ் சுமக்க லாகா
விண்ணுயர் சைய முங்கிர வுஞ்சமும் வேலை ஞாலத்
தெண்ணுறு கிரிகள் யாவு மெனக்கிணை யல்ல மாதோ.

(இ.ள்.) இடயில்லாத மந்தரகிரியும், மிகவும் கொடுமைதங்கிய பனியா னது தன்னை யடைந்தோனாத் துன்பப்படுத்த உயர்ந்த பெருமையிற் சிறந்த அழகிய சிகரங்கையுடைய இமயகிரியும், இடமகன்ற பூமியைச்சுமத்தல் செய்ய முடியா. ஆதலால் ஆகாயவரையிலுயர்ந்த சையகிரியும், கிரவுஞ்சகிரியும், கடல்கூழ்

ந்த பூமியிலுள்ளனவாகிய எண்ணப்பட்ட மலைகள் எவையும் எனக்குச் சமாந மலல. ௭ - று.

கண்ணில்மந்தரம்—தேவர்கள் கூட்டங்கொண்டிருப்பதால், அல்லது மரம் முதலியவை ஆடர்ந்திருப்பதால் வெற்றிடமில்லாத மந்தரகிரி என்றார். கடும்பனி மிகுந்திருப்பதால் அதனிடஞ் செல்வோர் குளிரால் விறைத்து இறக்கத்தக்கதும் உலகின்கண்ணுள்ள எல்லாமலைகளிலும் பெரியதும், ஆதலின் “கடும்பனி நவிய வேங்கும் அண்ணலங் குடியிக்குன்று” என்றார். பனியின்மேம்பாட்டால் இடம கிரி இமாசலம் எனப் பெயர்பெறும் இமாசலம் - இமயம் - பனி அசலம் மலை எனப் பது பொருள. (௧௩)

என்றிகல் வீரதங் கூற விருஞ்சடைக் கடவுள் வைகுங்
குன்றமே முதலா யுள்ள குலவரை யனைத்து நிற்க
நன்றுகொ டிதனுக் குற்ற மனச்செருக் கென்று நக்கு
மன்றலங் கமலப் புத்தேண் மகனுளத் தெண்ணிச் சொல்வான்.

(இ-ள்.) என்றிவ்வாறு வலிதங்கிய விந்தபர்வதஞ் சொல்ல வாசம்பொருந் திய அழகிய தாமராமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவரது புத்திரராகிய நாரதமுனிவர் பெருமைதங்கிய சடைக்கற்றையையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கைலைமலைமுதலாகவுள்ள சிவோஷ்டமாகிய பர்வதங்களெல்லாயிருக்க, இந்த விந்த பர்வதத்துக்குப் பொருந்திய மனோ கர்வம் நன்றாயிருந்தது என்றெண்ணிச் சிரித் துச் சொல்வாராயினர். ௭ - று.

இகல் வீர்தம் என்பதற்கு ஈனைய பர்வதங்களைத் தனக்குச் சமமல்ல வென்று தாழ்த்திப் பொருளுடையார் கூறினதால், பகைகொண்டவிர்தம் எனக் கூறினும் பொருந்தும். (௧௪)

உடைதிளைப் பரவை ஞாலத் துயர்விசும பகடு தோயுங்
கடவுணமால் வரைகட் கெல்லா மிற்பெனக் கழற லென்றோ
வடவரை நின்னை யாது மதிக்கிர துரைத்த மாற்றற்
தடவரைக் கிறைவ நிற்பாற் சாற்றுவான் புகுத்து னேனால்.

(இ-ள்.) சாய்ந்து சாய்ந்து வருகின்ற அலைகளையுடைய கடல்குழந்த பூமியில், உயர்வாகிய ஆகாயமுகட்டை அளாவும்படி உயர்ந்த தெய்வீகம் பொருந்திய பெரிய பர்வதங்களுக்கெல்லாம் தலைவனென்று சொல்லுதல் என்னகாரணம்? வடக்கின்கண்ணுள்ள மேருபர்வதம் உன்னைக் கொஞ்சமும் மதியாமற் சொல்லிய சொற்களை விசாலமபொருந்திய விந்தபர்வதராஜனே நான் உன்னிடத்திற்சொல் லும்படி வந்தேன். ௭ - று.

வடகிசையிற் பல பர்வதங்களிருப்பினும் மேருபர்வதத்தையே சிறப்புநோக்கி “வடவரை” என்பா - அது பொன்மலையாதலானும், சிவபிரானுக்கு வில்லாக இருந்ததாலும் சிறந்துள்ளது எனக்கொள்க. (௧௫)

நின்னுழையடைந்த போழ்தி னெட்டுயிர் பெறிந்த வாறு
மன்னது கருதி யென்ன வறைந்துந் முகமன் கூறி
யின்னிசை மகநி வீணை யிருந்தவர்க் கிறைவன் வாரோர்
பொன்னக் ரதனை நோக்கிப் போயினன் போய பின்னர்.

(இ-ள்.) நான் உன்னிடத்தில் வந்தபோது பெருமூச்செறிந்த விதமும்
அம்மேருபர்வதம் சொல்லிய அந்தச் சொற்களை எண்ணியே என்று சொல்லி நல்ல
உபசாரவார்த்தைகளை யோதி, இனிய இசையையுடைய மகிழ்வீணையைக் கையி
லுடைய பெருமவாய்ந்த தவசிரோஷ்டர்களுக்குத் தலைவராகிய நாரதமுனிவர்,
தேவர்கள்வாசஞ்செய்யும் பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்தை நோக்கிச் சென்
றார். அவர் அவ்வாறு சென்றபிறகு. எ -று.

(கௌ)

வேறு.

வீழ்புலன் வழிமனம் விடுநர் வாழ்க்கையுஞ்
சூழ்வீணை முடித்திடார் துய்த்து வாழ்வதுந்
தாழ்விலன் புடையதன் நமரி கழந்திட
வாழநர் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை யாகுமோ.

(இ-ள்.) விஷயங்களிற் படுகின்ற ஐம்புலன்களின் வழியில் மனத்தைவிடு
கின்றவர்களது உயிர்வாழ்தலும், தன்னைப் புடைசூழ்ந்த போரினைமுடிக்காதவர்
கள் உணவு முதலியவை குறைவினறியுண்டு உயிர்வாழ்தலும், தாழ்ச்சியில்லாத
அன்பினையுடைய தமது சுற்றத்தவர்கள் இழிவாகப்பேச வாழ்கின்றவாகளது
உயிர்வாழ்தலும், உயிர்வாழ்தலென்று சொல்லலாகுமோ. எ -று.

புலன் ஐந்து—சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்; இவற்றின் வழித்தாய்
மனம் விஷயங்களிற் சென்று வருத்ததலின் அவர் வாழ்க்கையும், சூழ்வீணை முடியா
தவர் என்றும் துன்பமே அடைவராதலால் அவர் வாழ்க்கையும், பந்துக்கள் மதி
யாதகாலத்தில் மகிப்பாரொருவருமில்லையாதலால் அவர் வாழ்க்கையும், வாழ்க்கை
யல்ல என்பதனால் “வாழ்க்கையாகுமோ” என்றார். வாழ்க்கையாகுமோ என்ற
தில் ஓ விரிமறைப்பொருளது.

சூழ்வீணை என்பதற்கு தனக்கு நேர்ந்த இன்றியமையாதனவாகிய கருமங்
கள் என்று பொருள் கூறிலும் பொருந்தும்.

(கௌ)

திருந்தவர் புகழொடுஞ் செல்வந் துய்த்திட
வருந்தியுந் கருனையோ டடிசில் வாய்மடுத்
தருந்தியுந் துயின்றால் வின்ப மாற்றியு
மிருந்துயிர் சுமப்பதி விறத்த னன்றரோ.

(இ-ள்.) ஒருவர் தமது பகைஞர்கள் கீர்த்தியோடு பெருஞ்செல்வத்தை
அதுபவிக்கத் தாம் வருத்தப்பட்டும் பொறிக்கறியோடு அன்னம் புசித்து உண்டும்,
நீக்கிணைசெய்தும், நல்ல இன்பங்களை அதுபவித்தும், உடலைச்சுமந்து உயிர்வாழ்ந்
திருத்தலைக் காட்டிலும் இறப்பது நலம். எ -று.

அரோ - அசை.

(கௌ)

புத்தியைக் கொடியவெம் பசியைப் பொற்பினை
யந்தயின் முயற்சியைத் துயிலை யாற்றலை
கந்தலி னுயிரினை கன்னர் நெஞ்சினைச்
சிக்தையொன் றெய்திழற் சிதைக்கு மென்பவே.

(இ-ள்.) (எப்படிப்பட்டவருக்கும்) மனதில் ஒருவருத்தம் வந்து சேர்ந்தால்
(அது அவரது) புத்தியையும், கொடுமையாகிய மிகுந்த பசியையும், அழகையும்,
இடைவிடாத எத்தனத்தையும், கித்தினாவையும், பராக்கிரமத்தையும், கெடுதலில்
வந்த உயிரையும், கல்வமனதையும் அழிக்குமென்று பெரியோர் சொல்லுவர். எ-று.

உருத்தெழு வெப்புநோய் பழகி னுய்யுமா
றருத்திய மருத்தனி லமையுஞ் சிந்தைவெப்
பெரித்துகள் பற்பல கழிபி னீண்மொன்
மருத்துவ ரோவிது மாற்ற வல்லரே.

(இ-ள்.) மிகுந்து எழும்புகின்ற கரணோயானது ஒருவனை விடாது பற்று
மாயின், உண்ணச்செய்த மருத்தினால் அவன் பிழைக்கும்விதம் பொருத்தக்கடும்.
மனச்சொதிப்பு ஒருவனைப்பற்றிவருத்திப் பலதின்னங்கள் செல்லுமாயின், இங்ஙிலவுல
கத்திலுள்ள பெரிய வயித்தியர்களோ இதனை மாற்றவல்லவராவர்? மாற்றவல்லவ
ராகாதன! எ-று.

பட்டசரம் நீக்கற்கரிய நோய்மிகுத்தினும் மருத்தினால் அதனைமாற்றி
அச்சோய கொண்டுள்ள உயிப்பிக்கக்கடும் ஆதலின் “அருத்திய மருத்தினில
மையும்” என்றார். சிந்தை வெப்பு நீக்குதலருமை என்பது “மனவியாதிக்கு மரு
த்திலை” என்றபடி. (உ0)

மெய்ம்மைதூற் றுறைபடி வீணை வல்லவன்
பொய்ம்மொழி புகல்வனென் றெண்ணல் புல்லிதே
யம்மவோ மேருவு மமருக் கெண்ணுமே
னம்முடை யெறுழ்வலி கன்று நன்றரோ.

(இ-ள்.) உண்மையாகிய சாஸ்திரத்தின் துறைகளில் தோய்த்தவரும்,
வீணைகளைஞ் செய்வதில் வல்லவருமாகிய நாரதமுனிவர் பொய்வார்த்தை சொல்லு
வர் என்று ஆலோசித்தல் அறிவின்மையேயாகும். அம்மா! மேருபர்வதமும் (நம்
மோடு) சண்டைசெய்வதற்கு கினைக்குமாகிவ், கம்முடைய மிகுந்த வல்லமை அதிக
நன்றாயிருக்கும். எ-று.

பொய்-பஞ்சமாபுரதகங்களுனென்று. உண்மையாகிய சாஸ்திரங்களைக்
கற்றோர் அதனைவிலக்குவர் ஆதலால் “மெய்ம்மைதூற் றுறைபடி வீணை வல்ல
வன் - பொய்ம்மொழி புகல்வனென் றெண்ணல் புல்லிதே” — என்றார்.

அம்ம - வியப்பிடைச்சொல்.

(உக)

பொலனெனெங் கிரிக்குறு புகழ்ச்சி யாதவன்
வலமவரு கின்றதால் வந்த தாமவன்
செல்வனைத் தடுப்பனென் றெண்ணித் தெண்டிணா
யுலகளந் தவனென் விசும்பி னோங்கிறே.

(இ ள்.) நெடிய பொன்மலையாகிய மேருபர்வதத்திற்கு உண்டாகிய கீர்த்தியாவது சூரியன் தன்னைத் தினமும் வலம் வருவதால் வந்து நேர்ந்ததாகும். (ஆதலால்) அவனது செல்லுகையை யான் தடுக்கின்றேன் என்று கருதித் தெளிவாகிய அலைகளையுடைய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த உலகத்தைத் திரிவிக்கிரமாவதாரமுகொண்டளந்த விஷ்ணுமூர்த்தியென்று கண்டோர் சொல்ல ஆகாயமுகட்டி லுயர்ந்தது.

இக்கருத்தை - கந்தபுராணம் - விந்தகிரிப்புடலம்.

“உருக்கிளர் விந்த மென்னு முருகெழு பிறங்கன் மேல்போய்ப், பரக்கம தாசியம்பொற் பணிவரை கூறு மான்று நெருக்கிய தனைய பாணமை நிலமுழு தளந்த மேலோன் நிருக்கிளர் பொன்னத் தூசு புனைந்தெனத் திகழ்ந்த தம்மா.”—என்பதனுணர்சு.

“தெண்டிரையுலகளந்தவன்” என்பதன் சரிதம்.

விஷ்ணு பிருகுமுனிவர் சரிபத்தால், காசிபமுனிவர் மனைவியாகிய அதிதி வயிற்றில், வாமனன் என்னும் பெயரோடு தோன்றி, மாபலியிடம் போய் மூன்றடி மண் யாசித்துப்பெற்று, ஓரடியால் பூவுலகத்தையளந்து தனதெனச்செய்து, மற்றோரடியால் மாபலியைபிடித்துப் பூமியின்கீழ்ச் சிறையிட்டு, அண்டங்களிடையவும் திக்குகள் கீலைபேரவும் மூவுலகமும் தன்னுருவில் தோன்றவும், பெரிய உருவங்கொண்டு இறுமாந்திருந்தனர். அதுகண்டு அஞ்சிய இந்திரன் பிரமன் முதலிய தேவர் திருக்கலையையடைந்து சிவபெருமானைத் துதித்துக் குலாசொல்லியாசிக்க, கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து வயிரவக்கடவுளை நோக்க, அவர் பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பை யறிந்து இறுமாந்திருக்கும் விஷ்ணு விடஞ்சென்று, “நீ கொண்டிருக்கும் இவ்வுருவையும் செருக்கையும் விலக்கி உனது கிண்படிவுடன் வைகுந்தமடையக்கடவாய்” என்றுகூற, வாமனன் அவர் சொல்லியதைச் சிறிதும் கவனியாததால், வயிரவக்கடவுள் கோபங்கொண்டு பெரிய தண்டினால் அண்டபிரிய வீசி அடித்தனர். அதனால் நீண்டவடிவுகொண்ட வாமனன் கீழேவிழ்ந்து செருக்கொழிய, வயிரவக்கடவுள் வாமனனது மேற்றோலை புரித்து ஆடையாகத்தரித்துக்கொண்டு முதுகென்பைப் பிடுங்கித் தண்டாதக் கை விற்பற்றிச் சென்றனர். பிறகு விஷ்ணு சிவபிரானையர்ச்சித்து வரம்னபுராணம் தேவர் முனிவர் முதலானார்க்குக் கூறி பழையவடிவோடு வைகுந்தமடைந்தனர். என்பது.—இதனை,

உபதேசகாண்டம் - வாமனாவதாரச் சருக்கம்.

* நெடுமுடிக்கொழுஞ்சி மானோர் நீனிதி கிறைந்த குப்பை பரிமணிக் கலன்க ளம்பொற் பகத்துகிற ஸ்ரீன தானே விடுபரி முதன யாவும் வேண்டலம் வேண்டி நெடுமண் மடிதொடு மனவை மூன்று கின்னிவத் தளித்தி யென்றான். ஏந்திரு கிவத்தை யோர்தா ளடக்கிய தெவையுந் தாங்கித் தோய்த்தெழு வடபான் மேருச் சுற்றவிட டெழுந்த மீட்டே பார்த்தனி னிவகத் தோர்தா ளோடத்த தனவை காணுந் சாயந்தனை மருடச் சென்னி மாபலி தருவா கோமான்.

ஈரோயிற் றகரர் கோமான் மாபவி யென்போன் றன்னைக்
காரகப் படுத்தி மற்றைக், கழகம் மூலங்கற் குலைத்
தாரகப் படுத்த மாடியோன் றன்னிக ரின்மை கோக்கிப்
பேரகலண்ட மெல்லாம் பின்பதற் குருத்து கின்றான்.

அன்னது தடுத்தி யாயி னமரரு முனிவர் யாரு
கின்னடித் தொண்டு கீங்கா நெறிநிற்கு நிலைபி னிற்பா
கொன்னலு மியம்ப வெற்பின் றனித்திட வுலக மீன்ற
கன்னியோர் பாகனேவ வயிரவக் கடவுள் சென்றான்.
பற்றினன் வயிரத் தண்டம் பகிரண்ட மதிர வோச்சிச்
சுற்றின னுருமு காலத் தெழித்தனன் றுளவ நார்பி
னெற்றின னெற்ற வோடு மெறிபடு சண்ட, வாயு
முற்றற விற்று வீழு மூறிவெங் கிரியிற் சாய்தான்.”—எனவும்,

காஞ்சிபுராணம்.

“எளியரை வலியர் வாட்டில் வலியரை யிருநீர் வையத்
தளியறத் தெய்வம் வாட்டு மெனுமுரைக் கமைய வாங்கி
தெவியுமா புவியைச் செற்றோர்ச் செருத்துநிக் கவயம்போர்த்த
வனிபுளர் கச்சி காவல் வயிரவர்க் கன்பு செய்வாம்.” — எனவும் வருவன
வற்றற காண்க. (௨௨)

மழகதிர் கணிகடன் முகட்டில் வந்துமே
லெழுவது செங்கட னிறுத்தற் கெண்ணுபு
பழமறை யந்தணர் பார்க்குந் தன்மைபோ
னிழலுமிழ் மணிவரை நோக்கி நின்றதே.

(இ - ன்.) இளஞ்சூரியன் ஒலிக்கின்ற கீழ்ச்சமுத்திரத்தினது உச்சியில்
வந்து மேலெழுதலை, பழமையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்கள், செய்ய
வேண்டிய தமது காலக்கடனை முடித்தற்கெண்ணி, எதிர்பார்க்கின்ற தன்மை
யைப்போல, ஒளிவீசுகின்ற கவமணிகளையுடைய விந்த பரவதமானது எதிர்பார்
த்து நின்றிருந்தது. எ - று.

உதயகாலத்துச் சூரியனை அப்போது பிறப்பவன்போல இளஞ்சூரியன்
எனவும், இளமையாகிய கிரணங்களுடையவன் எனவும், பொருள்பட “மழகதிர்”
என்றார். “கணிகடன் முகட்டில் வந்துமே லெழுவது” என்பதில், மேலெழுவது
உதயகிரியினின்றே ஆதலின், கடலைக் கீழ்க்கடல் என்றும்.

எண்ணுபு - செய்ய என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். (௨௩)

நாரதர் விந்தவரையைக்கண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

அ. திருவிருத்தம் - சுக.

உ

சிவமயம்.

இரண்டாவது,

தேவர்கள் பிரமலோகமடைந்த அத்தியாயம்.

அருமறை யந்தணர் கடன்க ளாற்றிட
மருவிரி கமலமேல் வண்டு பாணசெய
விரிகதிர் திசைதொறும் பரப்பும் விண்ணவன்
முரிதிரைக் கருங்கடன் முகட்டிற் றோன்றினான்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய வேதங்களில் வல்லவராகிய பிரமணர்கள் தமது காலிக்கடனைச் செய்யவும், வாசனையோடு (இதழ்கள்) விரிந்த தாமரைமலர்களில் வண்டுகள் பண்பாடவும், விரிந்த கிரணங்களைத் திக்குகள்தோறும் பரப்புகின்ற சூரியன், மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய கருமையாகிய சமுத்திரத்தின் உச்சியில் உதயமாயினன். எ - று.

பொழுதுபுலர்ந்து சூரியோதயகாலமானாலன்றி அந்தணர் தமது கடன செய்தலில்லை யாதலாலும், சூரியன் உதித்தாலன்றித் தாமரை மலர்தலில்லாமல் அதனிடத்தில் வண்டுகள் தேனுண்டு இசைப்பாடுத லில்லையாதலாலும், அவை நிகழ்ச் சூரியன் உதயமானான் என்று பொருள்பட “அருமறை யந்தணர் கடன்க ளாற்றிட மருவிரி கமலமேல் வண்டு பாணசெய” — எனக் கூறினார். (க)

எழுந்தவெய் யவனழற் கிறைவன் நிக்கினைக்
கழிந்துபோய்ச் செந்தமிழ்க் கடவுண் மால்வரை
தழங்கிசை யருவியிற் றவழுந் தென்றலங்
கொழுந்துலார் தென்றிசைச் சூறுகள் மேயினான்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு உதயமான சூரியன், நெருப்புக்குத் தலைவனாகும் அக் கிளிபகவானது திசையை நீங்கிச் சென்று, செவ்விய தமிழ்க்கடவுளாகிய அக்ஸ் தியமுனிவர் எழுந்தருளிய பெரிய பொதியமலையினது ஒலிக்கின்ற ஓசையை யுடைய அருவியாற்றில் தவழ்ந்துசெல்லும் அழகிய இளந்தென்றலானது உலாவு சின்ற தென்றிசையை நெருங்கினான். எ - று.

வெய்யவன் - சுடுகின்ற கிரணங்களை யுடையவன்.

இத்திரன், அக்கிளி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்னும் அவ்ந்ததிக்குப்பாலகர் முறையே சிழக்குமுதல் வடசிழக்கீழ்க இருப்ப தாதலின், அழங்கிறைவன் திக்கு எனபது கெண்கிழக்கு.

தமிழ்க்கடவுள் அக்ஸ்தியர் என்பதை.

காஞ்சிபுராணம் பாயிரம்.

“காசியி னின்றும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று
மாசிலாக் கச்சி மூதூர் மன்னிவீற் றிருந்து பூமே
லாசிலாத் தமிழ் பரப்பி யருந்தமிழ்க் ஞாவு பூண்ட
தேசினான் மலைய வெற்பிற் றருமுனி திருத்தான் போற்றி.” — எனவும்,

காஞ்சிபுராணம் - தழுவக்குழைந்தபடலம்.

“எவவினையு மோம்புதலாற் நிராவிடமென் நியல்பாடை

யெவவமறப் புகிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது

வெவவருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளி

ரொவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருள்வாய்.

வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்

தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துந்

குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகொளிற்

கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரோ கணித்தறிவார்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப

விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு

மிருமொழியு மான்றவரோ தழீஇயினு ரென்றாவீ

விருமொழியு நிகொன்னு மிதற்கைய முளதேயோ.” — எனவும் வருவன

வற்றூற் காண்க.

(௨)

கணைகதிர்ப் பரிதியங் கடவுள் வானவன்

றுணையயப் புரவிக ண்டைச் செல்கில

வெணையரோ தடுப்பவ ரென்ன வெண்ணுறு

வணைகழ லருணனும் வணங்கிக் கூறுவான்.

(இ-ள்.) கிறைவாகிய கிரணங்கணையுடைய அழகியஞ்ரியபகவானது விரைந்துசெல்லும் (தேறிற் பூட்டிய) வெற்றி பொருந்திய குதிரைகள் செலுத்துகையில் செல்லவில்லை (ஆதலால் தேரைச் செல்லவொட்டாமல்) தடுப்பவர் யாவரோ என்றெண்ணி, அலங்கரிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த அருணனும் (சூரியனை) வணங்கிச் சொல்லுகின்றான். எ - று.

சூரியன்தேர் ஒற்றைச்சக்கர முடையது. அருணன் என்பவன் சூரியனது ரதசாரதி. (௩)

என்னுடைப் பணியினு லன்றி யெல்லொளி

மன்னவ பொலங்கிரி வலங்கொ ளேலென

மின்னகு மணிதிகழ் விந்த மால்வரை

தன்னுடை வலியினுற் றடுத்த தாமென்றான்.

(இ-ள்.) பகலிவ் பிரகாசத்தை உண்டாக்கின்ற சூரியனே! எனது கடடணியாலல்லாமல், பொன்மலையாகிய மேருமலையை வலஞ்செய்யாதே 'யென்று மின்னலைக் கக்குகின்ற நவமணிகள் விளங்கும் பெரிய விந்தபர்வதமானது தனது வல்லமையால் (நமது தேரைச் செல்லவொட்டாமல்) தடுத்ததாகும் என்று அருணன் சொன்னான். எ - று.

சூரியனுக்குப் பகலவன் என்று பெயரொன்றிருப்பதால் “எல்லொளிமன்னவன்” என்றார். எல் என்பதற்கு இரவு, பகல் என்று பொருள்க ளிருப்பினும் சூரியன் இரவி லுதித்தல் இல்லையாதலால் ஈண்டு பகலெனப்பட்டது.

பொலங்கிரி என்பதற்கு அழகிய மேருமலை எனக் கூறினு மமையும். (௪)

என்றலு மிருட்குதும் பெறியும் வெய்யவன்
றுன்றிரு விசும்பெலா மறைத்த தோற்றத்தா
னன்றுநன் நிதன்வலி யென்று நன்மணிக்
குன்றினை வியப்பொடுங் குறித்து நோக்கினன்.

(இ-ள்.) என்று (இவவாறு அருணன்) சொல்லவும், இருளாகிய பகையினை அழிக்கின்ற சூரியன், நெருங்கிய பெரிய ஆகாய முழுவதையும் மறைத்துவிட்ட காட்சியினால், இவவிந்தப் பாவத்தின் வல்லமை மிகவும் நன்றாயிருந்தது என்று சொல்லி, நல்ல நவமணிகளையுடைய விந்தப் பாவத்தை மதித்து ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தனன். எ - று.

(இ)

வடதிசைக் குணதிசை மருவி வாழார்
படர்வெயில் கனற்றலிற் பையு ளெய்தினர்
குடதிசைத் தென்றிசைக் குழுமி வாழார்
மிடையிருட் பிழம்பின லுள்ளம் வெம்பினர்.

(இ-ள்.) வடதிசையிலும் கீழ்த்திசையிலும் பொருந்தி வாழ்கின்ற ஜீவ கோடிகளெல்லாம் எங்கும் பரவியவெயில் சுடுதலினால் (சுதிக்கமுடியாது) துன்ப த்தையடைந்தனர். மேற்றிசையிலும் தென்றிசையிலும் கூடவாழ்கின்ற ஆன்ம கோடிகளெல்லாம் நெருங்கிய இருட்கூட்டத்தினால் (ஒன்றுத்தெரியாமல்) மனம் வருந்தினா. எ - று.

(சு)

அருமறை வேள்விகண் முதல வாகிய
கருமமென் றுரைத்தவை யாவும் காப்பகதி
நிரவியஞ் செல்வனை யின்றி யின்மையால்
விரிகட லுலகெலார் துயரின் விழந்தவே.

(இ-ள்.) அருமையான வேதசம்பந்தமாகிய யாகங்கள் முதலான காரியங் கள் என்று சொல்லப்பட்ட செயல்கள் எல்லாம் சுடுகின்ற கிரணங்களை யுடைய அழகிய செல்வனாகிய சூரியனையின்றி இல்லாமையினால், மிகுந்த நீர்ப்பெருக்கினை யுடைய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த உலகின்கண்ணுள்ள ஆன்மாக்களையாவும் துன்பக் கடவி வாழ்ந்தன. எ - று.

உலகு இடவாருபெயராய் ஆன்மாக்களை யுணர்த்தி நின்றது.

(எ)

தோற்றுவித் தளித்தவை துடைத்தல் காலங்கள்
போற்றுதல் வெங்குதிர்ப் புனித னன்றிமற
முற்றுந ரின்மையா லுலகம் யாவையு
மாற்றருஞ் சித்திர மென்ன வைகுமால்.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கச்செய்து அவற்றைப் பாதுகாத்து பிறகு அழித்ததும், புண்ணியகாலங்களைக் கொண்டாதெனும், வெவ்வித கிரணங் களையுடைய பரிசுத்தனாகிய சூரியனை யல்லாமல் செய்கின்றவர் வேறில்லாமையி னால் உலகினுள்ளபிராணிக ளெல்லாம் மாற்றுவதற்கரிய சித்திரப்பதுமையைப் போல அசைவற்றிருந்தன. எ - று.

தோற்றுவித் தனித்தவை துடைத்தல் என்பதை,

சிவஞானசித்தியார்.

“சாற்றிய கதிரோ னிற்கத் தாமரை யலருங் காந்தங்
காற்றிநீ கனலை நீருங் கரந்திநீ காசினிக்கே.”—என்பதனுணர்.

அந்தந்தப் புண்ணியகாலங்களில் ஒவ்வொருவரும் விரதாதிக்கை அதுஷ்டி
த்து ஒழுகுவதற்குக் காலத்தைக்கணித்துத் தினகரன் எனனும் பெயருற்று விள
ங்குகின்றவன் என்பது தோன்ற “காலங்கள் போற்றுதல்” என்றார். (அ)

ஓரிடை வெயிலிரு ளோரி டத்ததாய்ச்
சேர்தவி னுரகருந் தேவர் யாவரும்
பார்மிசை முனிவரும் பங்க யாசனன்
வார்கழற் றாமரை யடைந்து வாழ்த்தினார்.

(இ-ள்.) ஒருபக்கத்தில் வெயிலும், மற்றொரு பக்கத்தில் இருளுமாகச்
சேர்ந்திருத்தலால், நாகலோகத்தாரும், முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களும், பூமி
யின்மீதுள்ள முனிவர்களும், (அத்துன்பத்தினின்று நீங்கும்பொருட்டு) தாமரை
மலர்ப் பீடத்தை யுடைய பிரமதேவனது நீண்ட வீரக்கழலணிந்தபாதமாகிய தாம
ரைகளைச் சுரண்டைந்து வாழ்த்துவா ராயினர். எ - று.

பிரமதேவனை இவர்கள் வாழ்த்துதல் பொருந்துமோ வெனின், கடவுளை
வாழ்த்துவதாலேயே தாம் வாழ்வராதலாற் பொருந்துமென்க. இதனை,

திருவாசகம்.

“வாழ்த்துவதும்வானவர்கடாம்வாழ்வான்மனநின்பாவ
தாழ்த்துவதுந்நாழாய்ந்துதம்மையெல்லாந்தொழுவென்
ருழ்த்துமதுகரமுரஜந்தாரோயைநாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப்பறுத்திவொன்யானுமுண்ணிப்பரவுவனே.” — என்பதனு
ணர்.

(க)

வேறு.

அருவமா யுருவ மாகி யாதியா யநாதி யாகிப்
பிரமமா யடைதற் கெட்டாப் பேரின்ப லீட தாகி
யிரணிய கருப்ப னாகி யாருமா யெவையு மாகித்
தெரிவரும் பொருளாய் நின்ற நின்னடி சென்னி சேர்ப்பாம்.

(இ-ள்.) அருவமாகியும், உருவமாகியும், (அருவுருவமாகியும்) எல்லாவற்றி
ற்கும் ஆகியாகியும், அநாகியாகியும், பிரமமாகியும், எத்தன்மையர்களாலும் அடை
வதற்கு எட்டாததாகிய பேரின்பத்தைத் தரத்தக்க முத்தியாகியும், இரணியகருப்
பனாகியும், சரமாகியும், அசரமாகியும், (இவ்வகையினதென்று) தெரிந்து உரைத்தற்
கரிய பரம்பொருளாகியும், எழுந்தருளியிருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடிகளை
எம்முடைய சிரசின்மேல்வைத்து வணங்குகின்றோம். எ - று.

போற்றிப்பொருடை.

“நன்னெறிவிஞ் ஞானகலர் நாடுமல மொன்றிணையும்
அங்கிலையே யுண்ணின் றறுத்தருளிப்—பின்னன்பு
மேவா விளங்கும் ப்ரளயா கலருக்குத்
தேவாய் மலகன்மந் தீர்த்தருளிப்—பூவலையந்
தன்னின்று நீங்காச் சகலர்க் கவர்போல
முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள்கை—அன்னவனுக்
காதிருணம்”—என்றபடியே,

ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களுள் ஆணவம் ஒன்றி
னையேயுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கு அருண்மயமாகவே நின்று அவருள்ளத் தெழுந்
தருளி அனுக்கிரகப்பவன் என்பார் “அருவமாய்” என்றும், ஆணவம் கன்மமென்
னும் இரண்டினை யுடைய பிரளையாகலர்க்கு மாண் மழு சதூர்ப்புஹுகளோடு
எழுந்தருளித் திருவருள்புரிந்தும், அம்மூன்றிணையும் ஒருங்கேயுடைய சகலர்க்கு
மாணக்காட்டி மாணப்பிடிப்பதுபோல ஆசாரியத் திருவுருவங்கொண்டு ஆணமாக்
களின் பாசவிக்கம் போக்கிப் பேரருள் புரிந்தும் விளங்குகின்றவன் என்பார்
“உருவமாகி” என்றும், எல்லாக் கடவுளருக்கும் முதற்பெருங்கடவுளென்பார்
“ஆதியாய்” என்றும், ஓர்காலத்தில் தோன்றுதல் இல்லவனென்பார் “அநாதி
யாகி” என்றும், உருவம்அருவம் உருவாரவம் என்னும் இம்மூவகைத்திருமேனி
களும் ஆன்மகோடிகட் கருள்செய்தற்பொருட்டே யன்றித் தனக்கெனச் சுதந்தர
விலக்கணமுடையவ னன்றென்பார் “பிரமமாய்” என்றும், சிந்தையும் நிலையுஞ்
செல்லா நிலைமைத்தென்பார் “அடைதற்கெட்டா” என்றும், யாகாதிகளைச் செ
ய்து முடித்து சுவர்க்காதிபோகங்களை அனுபவித்துள்ளார்க்கும், அதனைவெறுத்து
நிலையுள்ளதாகவிரும்புந் தன்மையதென்பார் “பேரின்பம்” என்றும், தத்துவசோ
பானங்களைக்கடந்து நிற்பலே முத்தி யென்பார் “வீடு” என்றும், அண்டபிண்ட
ங்க ளினைத்தையும் தனக்குரிய திருமேனியாகக்கொண்டுள்ளவன் என்பார் “இர
ணியகருப்புகு” என்றும், ‘எல்லாமா யல்லவுமாய்’ என்றபடியே எவ்வகைப்
பொருளுள்ளும் எள்ளில் எண்ணெய்போற்கலந்துள்ளவ னென்பார் “யாருமாயெ
வையுமாகி” என்றும், ‘உணர்ந்தார்க் குணர்வறியோன்’ என்றபடியே, அத்துவித
மாக அறிந்துள்ள சிவஞானிகளுக்கு அனுபவித்துணர்தற் கியலுமேயன்றி முன
னிலையாகச் சுட்டுணர்தற்கு அரியவனென்பார் “தெரிவரும்பொருளாய்” என்றும்,
இவ்வகைய திருக்கோலமனைத்தும் எம்போல்வார்க்கு அருளக்கருகி எம்முன்னே
தோன்றினை என்பார் “கின்ற” எனவுக்கூறினார்.

அருவமாவன - சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்பனவாம். உருவமாவன -
மகேச்சரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்பனவாம். அருவுருவமாவது -
சதாசிவன்.

“அருவமாய் உருவமாகி” என்பதனால் “ஒருமொழி யொழிதன் னினங்
கொளத் குறித்தே” என்றபடி அருவுருவமும் வருவித்துணைக்கலாயிற்று. (௧௦)

எழுதரு மறைகட் கெய்தா தெங்குமாய் நின்றாய் போற்றி
மொழியுடன் மனதுக் கெட்டா முழுப்பரம் பொருளே போற்றி
தொழுதரு தவத்தோர் நெஞ்சத் தூவெளி யதனிற் றோன்றி
யழிவருஞ் சோதி யாய வருமறைக் கொழுந்தே போற்றி.

(இ-ள்.) எழுதுதற்கரிய வேதங்களால் காண்பதற்கரிதாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள கடவுளே வந்தனம். மனம் (வாக்கு) காயம் என்னும் திரிகரணங்களுக்கும் எட்டாத நிறைந்த பரம்பொருளே வந்தனம். (உலகத்திலுள்ள யாவராலும்) வணங்கத்தகுந்த தவத்தினையுடைய மெய்ஞ்ஞானிகளின் இருதய மென்னும் ஞான காயத்தில் வீற்றிருந்தருளி, கெடாத பரஞ்சோதியும் அரிய வேதத்தின் கொழுந்தையுள்ள எம்பெருமானே தேவர்களுக்கு வந்தனம். எ - று.

உதாத்தம், அனுதாத்தம், சொரிதம் முதலிய ஒலிவடிவாயுள்ள வேதங்களைத் தும் எழுதாக்கிவிடையே என்பார் “எழுதருமறைகள்” என்றும், “வேதங்களை யாவெனவோங்கியாழ்ந்தகன்ற துண்ணியனே” என்னும் திருவாதவூரடிகள் துருவாக்கிப்படியே, வேதங்கள் பல்லுழிகாலம் வருந்தித் தேடினும், அவற்றிற் கெட்டாப் பரம்பொருளென்பார் “எய்தாது” என்றும், “ஒன்றுநீ யல்லையென்றி யொன்றில்லை” என்றாற்போலச் சிற்சுடப் பிரபஞ்சங்களைத் தும் தன்னையன்றி வேறாக இயலாவென்பார் “எங்குமாய்” என்றும், அத்தகையனேனும், பசுகரணத்துடன் காண முயலும் ஆன்மகோடிகளின், மனம் வாக்கு காயங்கட்கு அநீதமாயுள்ளவென்பார் “மொழியுடன் மனதுக் கெட்டா முழுப்பரம் பொருள்” என்றும், தவமுதிர்ச்சியால் தெய்வீகம்பெற்று ஏனையோர் வணங்கத்தக்க தருகியினர் என்பார் “தொழுதருதவத்தோர்” என்றும், “மலர்மிசையேகினான்” என்றபடியே பெருந்தவத்தினையுடைய மெய்ஞ்ஞானிகளின் இருதயமாகிய பரமாகாயத்தில் வீற்றிருந்தருள்பவனென்பார் “நெஞ்சத் தூவெளி யதனிற் றோன்றி” என்றும், அத்தோற்றம் பூத பவுஷிய வர்த்தமானம் என்னும் முக்காலத்தினுக் கெடாத கோழுகுரியப் பிரகாசமாயுள்ள தென்பார் “அழிவருஞ் சோதியாய்” என்றும், வேதங்களால் தேடிக்கண்டற்கு அரியவனுயிருந்தும், அவற்றைவிட்டு நீங்காமல் அவற்றின் கொழுந்துபோல முடிந்தபொருளாக உள்ளவனென்பார் “அருமறைக் கொழுந்தே போற்றி” என்றுங் கூறினார்.

“மொழியுடன் மனது” என்றமையால், வாக்கு என்பது வருவித்துணாக் கப்பட்டது.

“தொழுதருதவத்தோர் நெஞ்சத் தூவெளி” என்பதனை,

திருவாதவூரர் புராணம்.

“முக்குணம்புலனைந்துடனடக்கி மூலவாயுவை யெழுப்பிரு வழியைச் சிக்கெனும்படி யடைத்தொரு வழியைத் திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலியுடன் போய்த், தக்கவைஞ்செழுத் தோருழுத் தருவாந் தன்மை கண்டருடரும்பெரு வெளிக்கே, புக்கமுத்தின மொதுருப் பெறுவர் புவியில் வேடவெனெடுத்தமென் புழுப்போல்.”—என்பதனுணைக்க. (கக்)

விச்சையா யவிச்சையாகி விளங்குமுக் குணத்திற் றேன்றி
முச்செயல் புரியா நின்ற மூவராய்க் கால மேவா
திச்சையிற் புருட னாகி யிறைஞ்சுநர் பவத்தில் வீழு
மச்சம தகற்றி நின்ற வமலனே போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) விச்சையாகியும், அவிச்சையாகியும், விளங்குகின்ற (இராசதம தாமதம் சாத்துவிகம் என்னும்) முக்குணங்களினிடமாகத்தோன்றி, (சிருட்டி திதி சங்காரம்என்னும்) முத்தொழில்களையும் செய்கின்ற (பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும்) மூன்று மூர்திகளாகியும், காலாதிதப்பட்டு இச்சையினால் பரமபுருட னாகியும், தம்மை வணங்குகின்ற ஆன்மகோடிகள் ஜனனசாகரத்தில்வீழ்ந்து வருந் துகின்ற பயத்தை யொழித்து எழுந்தருளிய மலரகிதனே தேவீருக்கு வந்தனம், வந்தனம். ௭ - று.

விச்சை - ஞானம், அவிச்சை - அஞ்ஞானம்.

“விச்சையா யவிச்சையாகி” —என்பதனை,

திருவாசகம்.

“கையார்வனைசிலம்பக்காதார்குழையாட
மையார் குழல்புரளத்தேன்பாயவண்டொலிப்பச்
செய்யானெண்ணீறணிந்தானைச்சேர்ந்தறியாக்
கையானெயற்குஞ்செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மேயியானையல்லாதாரீகலலாதவேதியனை
யையாறமர்ந்தானப்பாடுதுங்காணம்மானாய்.”—என்பதனானும்,

“இறைஞ்சுநர் பவத்தில் வீழு மச்சம தகற்றி நின்ற வமலன்” —என்பதை,

சிவஞானசித்தியார்.

“அரனழக் கன்பர் செய்யும் பாவமு மறம தாகும்
பரனழக் கன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி
நாரினிற் பாலன் செய்த பாதக நன்மை யாய்த்தே.” என்பதனுமுமுனர்க.

இராசதகுணம் ஒன்றையேகொண்டு சிருட்டித் தொழிலைச் செய்து பிரம னாகியும், இராசத தாமத குணங்களைக் கொண்டு சிருட்டி திதிகளைச் செய்து விஷ்ணுவாகியும், இராசத தாமத சத்துவகுணங்களைக்கொண்டு சிருட்டி திதி சங் காரங்களைச் செய்து உருத்திரனாகியும் விளங்குகின்றவன் என்பார் “விளங்கு முக் குணத்திற் றேன்றி முச்செயல் புரியா நின்ற மூவராய்” என்றார். (கஉ)

ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி
யைம்பொறி யாகி யந்தக் கரணமா யறிவு மாகி
யைம்பெருங் கரும மாகி யனைத்தினுந் தோய்ந்துத் தோயா
வைம்பெருங் கடவு ளாகு மாதிரின் னடிகள் போற்றி.

(இ-ள்.) (பிருதிவீ, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும்) ஐந்து ஸ்தூல பூதங்களாகியும், அப் பூதங்களினிடத்திற் பொருந்திய (ஐந்து) குணங்களாகியும், (மெய் வா ய் கண் மூக்கு சேவி என்னும்) ஐம்பொறிகளாகியும், (மனம், புத்தி, சித்

தம, அகல்காரம் என்னும் நான்கு) அந்தக் கரணங்களாகியும், (ஆன்மாக்கடோறும் விளங்குகின்ற) அறிவின்மயமாகியும், (சுருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுகிரகம் என்னும்) ஐந்து பெருந்தொழில்களாகியும், (இவைபோன்ற) எல்லாவற்றிலும் கலந்திருந்தும் அவற்றிற், கதிதமாகிய, (பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சரன், சதாசிவன் என்னும்) ஐந்து பெருந்தேவர்களாக விளங்கும் முழுமுதற்கடவுளே தேவரீரது திருவடிகளுக்கு வந்தனம். ௭ - று.

“ஐம்பெரும் பூதமாகி யவற்றுறு குணங்களாகி” — என்பதனை,

உண்மைவிளக்கம்.

“மண்கழை மாய்த்தரிக்கும் வாரிகுளிர்த் தேபதமா
மொண்கணல்கட் டொன்றுவிக்கு மோவாமல்—வண்கால
பரந்துசலித் துத்திரட்டிம் பார்க்கிலா காயம்
நிரந்தரமாய் நிற்கு கிறைந்து.” — என்பதனாலும்,
அறிவின்மயமாக விளங்குகின்றார்— என்பதை,
திருமூலர் திருமந்திரம்.

“அறிவு சிவமிரண் டென்ப ரநிவிவார்
அறிவு சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அறிவு சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அறிவே சிவமா யமந்திருப் பானே.” — என்பதனானு முணர்க. (கஃ)

வெருவருங் காம மாத்ரி வேஞ்சுற வேறிய நீங்கா
விருவினைத் திரைக ளெற்றும் பிறவியங் கடலு ளெய்தி
மருளுறு முயிர்க ளெல்லாம் வருந்துறு தேற்ப ஞான
வருளுரு வெடுத்த வுன்ற னடியினைக் கன்பு செய்வாம்.

(இ-ள்.) அச்சத்தைத்தருகின்ற காம முதலிய வெவவிய மகரமின்கள் அடிக்க, நீங்காத (பாவ புண்ணியங்களுள்ளும்) இருவினைகளாகிய அலைகள் மோதுகின்ற பிறவிக்கடலில் வீழ்ந்து, மயங்கிக் கிடக்கின்ற ஆன்மகோடிகளுெல்லாம் வருத்தமடையாமல், வீட்டைப்பெறும்படி, ஞானமயமாகிய அருள்விளங்கும் திருவுருவமெடுத்த தேவரீரது உபயபாதங்களுக்கு நாங்கள் யாவரும் அன்புசெய்கின்றோம். ௭ - று.

காமமாத்ரி என்பன - காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் ஆறுமாம்.

வெரு வரும் - என்பதில் வேரு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (கசு)

உயிர்ப்புறு மறைகள் வேரிங் வுலகெலாஞ் செய்ய பொற்றாள்
பயிர்ப்புறு நிலின் சென்னி பரமவா காய மாகும்
வ்யப்புறு சுழிக ளுந்தி நடுவெளி யாகு மெய்யின்
மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில் வானற்றக் குலங்க ளாமால்.

(இ-ள்.) தேவரீரது சுவாசமாகப் பொருந்திய வேதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாகும், பயிர்ப்பினையுடைய நிலமாகிய இவவுலகமெல்லாம் தேவரீரது

அழகிய சிவந்த திருவழிகளாகும். பரமாகாயம் தேவரீரது திருமுடியாகும். வியக்கத்தக்க நீர்ச்சுழிகள் தேவரீரது கொப்பூழாகும். வெளியானது தேவரீரது இடையாகும். அளவில்லாத சிறந்த விருகூசாதிகளெல்லாம் தேவரீரது திருமேனியிலுள்ள மயிர்க்கட்டடங்களாகும். எ - று. (கரு)

கடவுணின் மனத்திற் றேன்றுங் கலைமதி கண்ணிற் றேன்றும்
படர்வெயிற் கற்றை கான்று பாயிருள் பருகும் வெய்யோன்
மிடைதரு புவன மெல்லா நின்னுழைமேய வேத்தப்
படுபுகழ் புகழ்வேன் போற்றப் படுகில நீயே யாமால்.

(இ-ள்.) பிரமதேவனே! தேவரீரது இதயத்தில் (சோடச) கலைகளோடு கூடிய சந்திரன் உதிப்பான். தேவரீரது நேத்திரத்தில் படர்ந்த கிரணத்தொகுதியாகிய வெயிலைக் கக்கி நெருங்கிய இருளை உண்ணுகின்ற சூரியன் உதிப்பான். நெருங்கிய உலகங்களெல்லாம் தேவரீரிடத்திலே பொருந்தியுள்ளன. துதிக்கப்பட்ட புகழ்ச்சியும், புகழ்பவனும், புகழ்ச்சி செய்யப்பட்ட பூமியும் தேவரீரோயாகும் (ஆதலால் தேவரீரையன்றிப் பிறிதொன்றுமில்லை.) எ - று. (கங்)

என்றடி தொழுது போற்றி யிமையவர் நிற்ப வோங்குங்
குன்றிருஞ் சிறைக ளீர்த்த சூரிசில்வாண் முகத்தை நோக்கித்
துன்றிரு வசும்பி னின்றும் போந்தமை சொல்லு கெனன
மன்றலங் கமலப் புத்தேண் மனமகிழ்ந் துரைக்க லுற்றான்.

(இ-ள்.) என்றிவவாறு தேவர்கள் (பிரமதேவனது) திருவழிகளைவணங்கித் துதித்து நிற்க, உயர்கின்ற பர்வதங்களினது பெரிய சிறகுகளை அரிந்த இந்திரனது ஒளிதங்கிய முகத்தைப்பார்த்து, நெருங்கிய பெரிய தேவலோகத்தினின்றும் நீங்கள் (யாவரும் ஒருங்குகூடி) வந்த காரணம் யாது? சொல்லக்கடவீர் என்று வாசனைவீசும் அழகிய தாமரைமலரில் எழுந்தருளியுள்ள பிரமதேவன் மனக்களரிப் படைந்து சொல்லத் தொடங்கினான். எ - று.

இமையவர் என்பதற்கு, கண்களை இமைக்காதவர்கள் என்று பொருள்.

“குன்றிருஞ் சிறைகளீர்த்த சூரிசில்” — என்பது,

முற்காலத்தில் மலைகளுக்குச் சிறகுகளிருந்தமையால் அவை நிலையிற் பொருளாக விராமல், தமக்கு விருப்பான இடங்கட்குப் பறந்து சென்று இறங்குகின்றதும், சிறிதுகாலம் அங்கிருந்து பிறகு வேறேரிடத்திற்குப் போகின்றதுமாகிய இயங்கியற் பொருள்களாயிருந்தன. அதனால் பூமியிலுள்ள மனிதர்முதலிய பல பிராணிகளுக்கும், விருட்சம் நீர்க்கலை முதலியவற்றிற்கும், தீங்குநேரிடுகின்றமை சோக்கிய தேவர்கள் தமது அரசுகளாகிய இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் தன்கையிலிருந்த வச்சிராயுத்தால் எல்லாமலைகளின் சிறகுகளையும் அறுத்து, அசலமென்னும் பெயரையடையச் செய்தான். அப்போது அவன்கை வச்சிராயுத்துக்குப் பயந்து சீழ்த்திசைக்கடலில் இடபகிரி, துந்துபிகிரி, தாமிரகிரி என்கிற மூன்றும், தென்றிசைக்கடலில் சக்கரகிரி, மைநாககிரி, வலாககிரி என்கிற மூன்றும், மேற்றிசைக்கடலில் சோககிரி, வராககிரி, கந்தனகிரி என்கிற மூன்றும், வடதிசைக்கடலில்

கங்ககிரி, சந்திரகிரி, துரோணகிரி எனகிற மூன்றும் ஆகப் பன்னிரண்டு மலைகள் உவர்க்கடலில் ஒளித்துக் கொண்டன.

அசலம் - சலனமற்றது அதாவது அசைவில்லாதது. (கௌ)

வழுத்துமித் துதியா லென்னை முகுந்தனை மழுவ லானை
முழுத்தபே ரனபு முற்றி முறையினிற் பரவி னோக்கு
விழுத்தகு பொருள்க ளாகி வேண்டுவ வெறுபப நலகித்
தொழ்த்தகு மறைக ளேத்துந் தூயவீ டளித்து மன்றே.

(இ-ள்.) நீங்கள் என்னை வணங்கிச் சொல்லிய இத்தோத்திரத்தால், என்னையும் விஷ்ணுமூர்த்தியையும் மழுவாபுத்தத்தைபுடைய சிவபெருமானையும், நிறைந்த பேரனபானது முகிந்து, கிரமத்துடன் துதிசெய்தவர்களுக்கு, மேன்மை தங்கிய பொருள்களாகி (அவர்களால்) விரும்பப்படுவனவற்றை, விரும்பிய அளவிலும் மிகுதியாகக் கொடுத்து, (யாவராலும்) வணங்கத்தக்க வேதங்கள் துதிசெய்கின்ற பரிசுத்தமாகிய மோகூத்ததைக் கொடுப்போம். எ - று. (கஅ)

வெருவர லொழிந்து நெஞ்சின் வெந்துயர் தவிர்க நீவி
ரருமறை முதல வாய விஞ்சைநன் மகங்க ளானற்
பொருவறும் வாய்மை நீதி புனிதமா தவங்கள் யாவு
முருவுகொண் டெம்மை நீங்கா துவப்பொடு மினிது வைகும்.

(இ-ள்.) நீங்கள் அச்சப்படுதலைவிட்டு உங்கள் மனதிலுள்ள கொடியதன் பம் நீங்கக்கடவீர். அரிய வேதங்கள் முதலாயின வித்தைகள், நல்லயாகங்கள், மேம்பட்ட சமானமற்ற சத்தியம், நீதி, பரிசுத்தமான சிறந்த தவங்கள், முதலானவையெல்லாம் எமதுவடிவத்தைப்பெற்று எம்மை எப்பொழுதும் பிரியாமல் சந்தோஷத்துடன் இனிமையாக வாசஞ்செய்யும். எ - று.

பொருவறும் வாய்மை-என்பதனை,

காஞ்சிபுரணம்.

“மெய்யே சிறந்த பெருநலமா மெய்யே யெவைபு நிலைபெறுத்து
மெய்யா லழல்கால் கதிர் பிறவுந் தத்தந் தொழிவின விலகவா
மெய்யே யெவைக்கு மிருப்பிடமா மெய்யே மெய்யே சிவமாகு
மெய்யே பிரம பதமெனவும் புக்ன்றான் வினைதீர் காசிபனே.”—என்னுஞ்
செய்யுளா லுணர்க. (கக)

ஒளிமுதற் புலன்க ளோந்து மொடுக்கியுட் கரணஞ் செற்றோ
ரலகினுன் மறையுந் தெள்ளி யறநெறித் துறையு ணின்றோர்
பலன்விழை யாது நோற்போர் பத்தினிப பெணட ராவின்
குலமினி தருந்தப் பைமபுற் கொடுப்பவர் தவத்தின் மிக்கோர்.

(இ-ள்.) சத்தம் முதலிய ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, அந்தக்கரணங்களைச் செயித்தவர்களும், குற்றமற்ற நான்கு வேதங்களையுங் கொழித்து தருமமார்க்கத் துறையில் நின்றவர்களும், (பெறவேண்டிய) பிரயோசனமாக (ஒன்றையும்) விரும்பாமல் விரதங்களை ஆசரிப்போர்களும், கற்பினையுடைய பெண்களும், பசுக்களின்

குலமானது இனிமையாகவுண்ணப் பசியுபுல்லக் கொடுத்தவர்களும், தவத்தினமேம்பாடெய்வர்களும். எ - று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் * குளகம்.

சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் - இவையே ஐம்புலன்கள்.

வேதம் நான்காவன :—இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம். அன்றியும், உபவேதம் நான்கு - ஆயுள்வேதம், அருத்தவேதம், ததர்வேதம், காந்தருவவேதம். இன்னது வேண்டுமென்னும் விருப்பால் வீரதமிருக்கின், அது இம்மையில் மாத்திரம் பயன்றருமெயல்லது, மறுமையிற் சிறிதும் பயன்படுவதல்ல ஆதலின், வீரதமிருக்கும்பொழுதும் “ஒருமை மனத்திற் பணிவோ ரெவரவ ருத்தமோ” எனக் கூறியுள்ள துபோற் சிந்தையின்றி வணங்கவேண்டும் என்பார் “பலனவிழையாது நோற்போர்” என்றார்.

ஆவிற்குப் புல் கொடுத்தோர் பலன்- சிவபுண்ணியத்தெளிவு,

“இரவி யெழுமுற் காலத்தி னெழுந்தோர் பிடிபுற் பறித்தண்பாற் பரவி யரிய சுரபிகட்டுப் பரிந்து கொடுத்த பெருந்தவத்தோர் வீரவும் வறுமை யாவைகளும் வீரவா தொழிந்தே வெண்மதியு மரவு மணியு மணிமுடியோ னமருஞ் சிவலோ கத்தடைவார்.” என்பதனுணர்சுக.

பிறர்மனை விழைதல் செய்யார் பெற்றதாய் தந்தை தாளி
னறுமலர் தூவித் தாழ்வோர் நான்மறைக் கிழவர் பாதத்
துறுபுன னுகர்வோர் கங்கைக் கரையினி லுடல நீத்தோர்
மறைபுகழ் பிரயாகை தன்னின் மாகநீர் படிந்த தூயோர்.

* (இ-ள்). அன்னியரது மனைவிமாரா விரும்பாதவர்களும், தன்னைப்பெற்ற மாதாபிதாக்களினது பாதங்களில் வாசனைதங்கிய மலர்களால் அருச்சித்து வணங்குகின்றவர்களும், நான்கு வேதங்களையும் உரியவர்களாகிய பிராமணர்களது பாடோதகபாணம் செய்தவர்களும், கங்காநீர்த்தக்கரையில் உடலைவிட்டு (உயிர்) நீங்கினவர்களும், வேதங்கள் புகழ்கின்ற பிரயாகையில் மகாட்சத்திரத்தில் மூழ்கின பரிசுத்தமானவர்களும். எ - று.

பாத உதக பாணம் என்பது கால்களைக் கழுவிய சலத்தை உண்ணுதல்.

தாய் தந்தையர், அந்தணர் இவரது பெருமையை,

ஆசாரக்கோவை.

“அரச னுவாத்தியான் றாய்தந்தை தம்முன்

நிகரில் குரவ ரிவரைத்

தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே

யாவருங் கண்ட நெறி.”—எனவும்,

“ஐம்பூதம் பார்ப்பார் பசுத்திங்க னாயிற்று

தம்பூத மெண்ண திகழ்வானேல்—தன்மெய்க்குண்

ஐம்பூத மன்றே செகும்.”—எனவும் வருஞ் செய்யுள்களுக்கு நச்சிஸூரீக் கிணியு ரொழிய உணாயிற் காண்க.

* “குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.”—என்பது சூத்திரம்.

பிரயாகையின் சிறப்பை-காசி ரகசியம்.

“குலடங் கேச ரொதிர யாகை துணையினு மாவயிற் கங்கை
சீலமார் யமுனை சங்கம முழுகிற் சிதைதருங் கருப்படு மவத்தை” — என
மாறுபடாது கூறியது காண்க. (உ.க)

ஒளிமதி யயனஞ் சார்ந்தோ ருபையகோ முகியை யீந்தோ
ரளியுட னிறந்தோர்க் கெல்லாங் கையினி லன்ன மீந்தோர்
தெளிவுடன் புனித ராகித் திங்கனொன் றிடைபிட் டென்போர்
கனிதரு காம மாதி கழிமலங் கழுவு நீரார்.

(இ-ஸ்.) பிரகாசிக்கின்ற சாந்திராயணவிரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும்,
இரண்டு கோமாதாக்களை (முறைப்படி) தானஞ்செய்தவர்களும், (தனது வமிசத்
தில்) இறந்த பிதர்களுக்கெல்லாம் அன்புடன் கயாதித்தக்களையில், பிண்டம்
கொடுத்தோர்களும், ஞானத்துடன் பரிசுத்தராகி மாதம் ஒன்று இடையில் விட்
டுப் புசிப்பவர்களும், சந்தோஷத்தைத் தரத்தக்க காம முதலிய மிகுதியாகிய
குற்றங்களை ஒழிக்கும் தன்மையையுடையவர்களும். எ - று.

சந்திரன்வழியாக இருக்கும் விரதம் சாந்திராயணம். அதாவது சந்திரன்
கலை குறையும் பக்கத்தில், கலைக்கோர் கவளமாகக் குறைத்தும், கலை வளரும் பக்
கத்தில், கலைக்கோர் கவளமாக உயர்த்தியும் உண்ணுதல்.

உபயகோமுதியாவது—கன்றும் பசவுமாகத் தானஞ்செய்தல். இதனை,
குல்கொண்ட பசுவைப் பிரசவிக்கும்போது கன்று தாயினின்றும் முற்றும் நீங்கா
முன்னர் முறைப்படி வேதியருக் களித்தல். எனவுங் கூறுவர் சிலர்.

கயை என்பது கங்கைத்துறைகளில் ஒன்று. அவவிடத்தில் பிண்டம் இற
ந்தோர்க் களித்தால், அநேக காலம் பிண்டம் கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றும்
அநேக தலைமுறையில் இறந்தோடொல்லாம் முத்தியடைவொன்றுஞ் சொல்லுவர்.
இதுபற்றியே எவவிடத்தும் கருமஞ்செய்து முடிப்போர் பிதர்களுக்குப் பிண்ட
மளிக்கையில் ‘கயாபிண்டம்’ எனக் கூறுதல் சாம்பிரதாயம்.

“திங்கனொன் றிடைபிட் டென்போர்” — என்பது மாச உபவாசயிரு
ந்து பிறகு உண்ணுபவர்களை. (உஉ)

ஈங்கிவர் யாரு மெம்பா லினிதுவீற் றிருந்து பின்னர்
நீங்கருங் காசி தன்னிற் பிறந்துவெண் ணீற்று மேனிக்
கோங்குறழ் முலையாள் பங்கன் குளாகழற் கமலம் போற்றி
யாங்கவ னருளான் மீளாப் பேரின்ப மடைவர் மாதோ.

(இ-ஸ்.) ஆகிய இங்கு சொல்லப்பட்டவர்கள் யாவரும் எம்மிடத்தில்(கிறி
துகாலம்) இனிமையாக இருந்து, பிறகு (தேவர்களானாலும் சென்றால்) நீங்குதற்
கரிதாகிய காசிகரத்திற் பிறந்து, திருவெண்ணீற்றினையணிந்த திருமேனியையும்,
கோங்கரும்பையொத்த தனங்கனையுடைய உமாபிராட்டியானை அர்த்தபகமாகவு
முடைய சிவபெருமானது சப்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளாகியதாமரை
களைத் துதித்து, அச்சிவபெருமானுடைய திருவருளால் (எப்பொழுதும்) நீங்காத
பேரின்பத்தைப் பெறுவர். எ - று.

நீங்கருங் காசி—என்பதனை,

“மெல்லியல் பங்க னுவந்துறை காசியை விட்டேனைத்

தொல்லை நெடும்பதி தனனை விரும்புதல் சூழங்கால்

நல்லமிர் தந்தன தங்கை யிருப்பவு நச்சாமல்

புல்லறி வோடு புறங்கையை நக்குதல் போலாமால்.”—என்னும்செய்யுளா

னுணர்க.

“வெண்ணீற்றுமேனி” —என்பது.

பிரமன் முதலிய தேவர்களுையெல்லாம் எமது சிவபெருமான் சிருட்டித்து அழிச்சின்று சம்ஹாரகாலத்தில், அப்பெருந்தேவர்களது என்முமால்களையும் சிரமால்களையும் அணிந்து, அவர்களது சரீரத்தைச் சூலத்தின் முனையிற் குத்திக் கொண்டு தமது நெற்றியில் விளங்குகின்ற அக்கினியாகிய கண்ணினால் உற்றுப் பார்த்து, அச்சரீரங்களைச் சாம்பராக்கி, தன்னையடைந்து யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும் படி அத்துளானத்தைத் தமது திருமேனியீது பூசுவர். —என்பது. இதனை,

கந்தபுராணம் தக்காண்டம்.

“வேதன் மாண்முத லோனா நம்பன விதித்த ழித்திடு பொழுதெலார்

தீதி லங்கவ டொன்ப ணிந்து சிரநுகள் கேச மணிந்துநீள்

கோதி லாதொளிரா சூல மீதுடல் கொண்டு நிறுது கண்டிபின்

மீது பூசமி யாவ ருந்தனை மேலி யுய்த்திட வேண்டியே.”—என்பதனு னுணர்க.

உறுபுல னடக்கி வேத நெறிவழி பொழுதி நின்ற

வறுதொழி லோரு மானுங் குலமொன்றா மவரு ளாய்ந்தது

மறுவறு மறையோர் தமபான் மந்திர மனைத்தும வைத்தேன்

நெறுவிடை யவிகள் யாவர் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.

(இ.ள்.) தீமொபொருந்திய ஐம்புலன்களையொடுக்கி வைதிகசைவமார்க்கத்தில் நல்லொழுக்கம் பூண்டிருக்கும், ஆறுதொழிலினை யுடையவராகிய வேதியரும் பசுக்களும் குலத்தில் ஒன்றாகும். அத்தன்மையராகிய அந்தணர்களில் ஆராய்ந்து குற்றமற்ற வேதியரிடத்தில் மந்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் இருக்கச்செய்தேன். பசுக்கூட்டத்தினரிடத்தில் அவிர்ப்பாகங்கள் எல்லாவற்றையும் குற்றம் நீங்கச் சேர்த்துவைத்தேன். எ - று.

ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் — என்பவையே பிராமணரது அறுதொழில்கள். (உச)

ஆன்குளம் படியிற் சேர்ந்த வருநதுக டோயப் பெற்ற

வூன்பயில் யாக்கை கங்கை தோய்ந்ததா மருப்பி னுச்சி

வான்புனற் கடவுட் பேரயா நிருக்கும்வா னிலவு கானுங்

கூன்பிறை முடித்த செலவி கொம்பிடை வதியு மாதோ.

(இ.ள்.) பசுவினை குளம்பிள்கீழ்ச் சேர்ந்திருக்கிற அரிய புழுதியானது படியப்பெற்ற மாயிசத்தோடு கூடிய சரீரமானது கங்காநதியில் ஸ்கானஞ்செய்த பவனையடைந்ததாகும். கொம்பின துறனியில், சிறந்த நீர்மயமாகிய (கங்கை முதலிய) பேரீசத்தை தெய்வீகம்பொருந்திய (புண்ணிய) நதிகளிருக்கும். கொம்பினது

மத்தியில், ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற சந்திரிகையைக் கக்கும் உணர்ந்த இளம் பிறைச் சந்திரனை முடியிற் சூடிய செல்வி வாசஞ்செய்வான். எ - று.

கூன்பிறை முடித்த செல்வி என்பது உமாதேவி. (உரு)

கோசலந தெய்வ நன்னீர் நருமதை கோம யந்தா
னாசறு யமுனை தீமபா லலைபுனர் கங்கையாகு
மாசிலவெண் டிங்கட் கண்ணி வரதனு மயனு மாலுந்
தேசுடை யதனி லென்றுஞ் சேர்ந்தினி திருப் பரந்தே.

(இ-ள்) கோசலமானது தெய்வீகம் பொருந்திய நல்ல நீர்மயமாகிய நருமதை நதியாகும். கோமயமானது குற்றமற்ற யமுனையாகும். மதுரப்பொருந்திய பாலானது அலையோடுகூடிய நீரையுடைய கங்காநதியாகும். களங்க மிலலாத வெண்மையாகிய சந்திரனை மாலையாகவுடைய சிவபெருமனும், பிரமதேவனும், விஷ்ணுமூர்த்தியும், ஒளிபொருந்திய அப்பசுவினிடத்தில் எக்காலத்தினும் நீங்காத இனிமையாக எழுந்தருளியிருப்பா. எ - று.

கோசலம் - பசுநீர்; கோமயம் - சாணம்.

வரதன் - யாவர்க்கும் வரமளிப்போன் அல்லது சீரோட்டன். (உரு)

உலகெலா முறுப்பின் வைகு மாவீனை யுவந்து போற்றி
வலம்வாரிற் றேவை யெல்லாம் வலமவரு பயனுண் டாகுங்
குலவும்வா னுதியான் மெய்யிற் றைவரிற் கொடுதேய் துன்பங்
கலதிபோய் நறுமென் கூந்தற் கமலைவர் தடையு மன்றே.

(இ-ள்.) உலகம் முழுவதும் தனது அடியவர்களில் வாசஞ்செய்யும் பசுக்களை, (ஒருவன்) மனம் விரும்பி உணங்கிப் பிரதட்சணஞ்செய்தால், எல்லாத் தேவர்களையும் பிரதட்சணஞ் செய்தபலன் உண்டாகும். (ஒருவன்) பிரகாசம் பொருந்திய சிறந்த அதன்சரித்தில் நகத்தினால் தடவினால், கொடியவியாதிகளும் விபத்துக்களும் தரித்திரமும் நீங்கி, வாசந் தங்கிய மெல்லிய கூந்தலையுடைய இலக்குமிபாணவன் வந்து சேருவன்.

“துதியான்மெய்யிற்றைவரி” — நகத்தால் சரித்தில் தடவினால் அதாவது சொரிந்தால், கலதி எனப்படற்கு மூதேவி என்பது பொருள். இங்கு அவளாகரியமாகிய தரித்திரம், கமலை என்பது தாமனையில் வசிப்பவள். இப்பெயர் இலக்குமி சரஸ்வதிகட்குப் பொதுவாயிருப்பினும் கலதி போய் என்று முன்கூறியதால், மூதேவி நீங்கியவிடத்தில் வரவேண்டியவள் சீதேவியே ஆதலால், இலக்குமி என்றும்.

“உலகெலாம் உறுப்பின் வைகும் ஆ” — என்பதனை

சிவதருமோத்தரம்—கோபுரவியல்.

“வேதாவுங் கரியவனு மாவினது கோட்டடியின் விளங்கி வாழ்வர்
கோதாவி முதற்சீர்த்தங் கோட்டினுதிச் சராசரமும் கூடி நிற்கு
மிதான சிரத்தமலன் விமலைய தனடுநெற்றி விசாக னாசி
மிதானத் தனிலதனுண் னாசிடனி னாகேசர் விளங்கு வாரோ.

ஆசகல விருகண்ண நாப்பணச்ச வினிதேவ ரமர்ந்து வாழ்வார்
தேசுடைய பருதிமதி நயனத்திற் றந்தத்திற் செறியும்-வாயு
யோசையுறு நாவதனில் வருணனுரை மகளோங்கூட கார நெஞ்சி
னேசமுற யமனியக்கர் கெண்டதலத் தெந்நாளு நிலவு வாரோ.

ஓட்டத்தி லுதையாத்த மனசந்தி யிவையுறையு முறைவன் கண்டத்
திட்டுடைய விந்திரனே யிமிலிருப்ப ரருக்கொன வியம்புந தேவர்
வாட்டமிலாச் சாத்தியரோ வாழ்வார்க ஞ்ரமதனி லனில வாயு
நீட்டியதா ளொருநான்கின் மருத்தெனபர் முழத்தாளி னிலவு வாரோ.

குரத்தினுதிப் பன்னகரோ குழகெள்வர் காந்தருவா குரத்தி னுப்ப
ணிருப்பர மகளிர்கண மிலவல்லா மேற்குரத்தின முதுகி னெல்ல
யுருத்திரரோ சந்துதொறு முறைவார்கள் வசுதேவர் பிதுர்க்க ளொங்கிப்
பருத்தவரைப் பலகைதனிற் பகத்துறைவ ளொழுவா பரிவு கூர்ந்தே.

திருமகளே யபானத்தி னாகேச ரடிவாலிற் சிறந்து வாழ்வ
நிரலியொளி வாலின்மயி நிலங்கியிடுஞ் சுரந்திதா னேயு நீரின்
வரமுடைய யமுனைமய மதுதன்னின மாதவர்க ஞ்ரோமம் வாழ்வ
ருமுடைய பூதேவி யுதரத்திற் பயோதரத்தி னுத்தி யெல்லாம்.

சுடரத்தி னிதையத்திற் றழைத்தமுக மதுதன்னிற் றங்கு மங்கி
கடனுடனே காருகபத தியமெழுவா யொருமூன்றுங் கடின வென்பி
னுடலுறுசக் கிலந்தினி னு முறையுமக வினையனைத்து முறுப்புத் தோறுந்
திடமுறுகற் புடைமடவா செறிந்திருப்பா ரிம்முறையைச சிந்தை செய்தே.” என
வருவனவற்ற னுணர்க. (உஎ)

குடநிகர் செருத்த னலலான் கோதறு முனிவர் வேதங்
கடவுண்மீன கற்பு மாதர் வள்ளியோரா வாய்மை காப்போ
ரிடைபிடா துவந்து தானம் வழங்குந ளொருவ ராவா
புடவிகீழ் விழாதெஞ் ஞான்று மெளிதனிற பொறுக்கு நீரார்.

(இ-ள்) குடம்போலும் மடியையுடைய நல்லபசுக்களும், குற்றமற்றமுனி
வர்களும், வேதங்களும், அருந்திப்போலும் கற்பினையுடைய பெண்களும், வரை
யாகுகொடுக்கின்ற ஈசன்யானரும், சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுகின்றவர்களும், நீங்
காமல் எப்பொழுதும் மனம்விரும்பித் தானங்கொடுப்போர்களும், ஆகியஎழுவரும்
உலகம் கீழ்விழாமல் எந்நாளிலும் சுலபமாகத்தாங்கும் தன்மையுடையவராவார்.

விளங்குநம் முலகின் மேலாம வைகுந்த மதன்மேற கந்தன்
வளங்கெழு முலகம் வெற்பின மாதல கதனின் மேலாந்
களங்கனி யனைய கண்ட னுலகதன் மேலாம பாங்க
ருளங்கவர் வனப்பின் மேவுவ கோவின துலக மாமே.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற நமது சத்தியலோகத்திலும் (விஷ்ணுவின் துலக
மாகிய) வைகுந்தம் மேலாகும். அந்த வைகுந்தத்திலும் குமாரக்கடவுளது வளப்ப
மிருந்த உலகம் மேலாகும். அந்த குமாரக்கடவுளது உலகத்திலும் பர்வதராஜ

புத்திரியாராகிய உமாதேவியாரது உலகம் மேலாகும். அந்த உமாதேவியாரது உலகத்திலும் களங்களியை யொத்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது உலகம் மேலாகும். பாதத்தோர் மனைதக் கவரும் அழகினையுடைய கோவுலக மானது அதன்பக்கத்திற் பொருந்தும். எ - று. (உக்)

கூறுநான் மறைவல் லோருக் கானினைக் கொடுக்கு மேலோ
ரீறிலபே ரினபந துய்த்து நனாதிரை மூப்பு மின்றி
யாறெலாம் பாலாய்ச் செய்ய வளறுபா லடிசி லாய
விறுயர் கோலோ கத்தின் மேவிவீற் றிருப்பர் மாதோ.

(இ ள்.) சொல்லுகின்ற நான்கு வேதங்களில் வல்லவர்களாகிய வேதிய ருக்குப் பசுக்களைத் தானஞ்செய்கின்ற மேம்பட்டவர்கள் கெடுதலில்லாத பேரின் பத்தை அனுபவித்து, நனா திரை மூப்பு முதலியனவும் பெறுதலில்லாமல், வழி முழுவதும் பாலாகவும்செம்மையாகிய சேரானது பாற்சேராகவும்ஆகிய புண்ணிய மிகுந்த கோவுலகத்திற் பொருந்தி வீற்றிருப்பார்கள். எ - று.

நனா திரை மூப்பு—என்பது, உரோமம் வெண்ணிறமடைதல். உடலின் மீட்தோல் சுருங்குதல், விருத்திசையடைதல்.

ஆன் என்பதில் “ஆமா கோனவ வணையவும் பெறுமே” என்றதால் ன் சாரியை. (உ0)

ஏதமின் மறைக டேரா நிருபிறப் பாள ரல்லா
ராதியிற் றேன்றி நின்ற வேதமு மங்க மாறு
மோதிய புராண நூலுங் கண்களோடு னெள்ள மாகு
மேதகு மவையி லாதார் விழியோடு மனமி லாதார்.

(இ ள்.) ஁ற்றமில்லாத வேதங்களில் தேர்ச்சியடையாதவர்கள் இரு பிறப்பாளர் (என்று சொல்லப்படுகின்றவராகிய வேதியர்) ஆகமாட்டார்கள் (உலக சிருட்டியின்) முடிவில் உற்பவித்து நின்ற வேதங்களும், ஆறு வேதாங்கங்களும், பெரியோர் சொல்லிய புராண நூல்களும் கண்களோடு மனமாகும் (ஆதலால்) மேம் பாடுடைய அவற்றை உணர்த லில்லாதவர்கள் கண்களோடு மன மில்லாதவர்க ளாவார்கள். எ - று.

மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிடம், நிருத்தம், சோதிடம் என்கிற ஆறும் வேதாங்கமெனப்படும். (உக)

வந்தமால் வரைபொற் கோட்டு மேருவோ டுகவி வெய்யோ
னந்தரத் தியங்கா வண்ணந் தடுத்ததா லமரீ ரிங்கு
வந்தனிர காசி தன்னில வான்றவம் புரியா நின்ற
செந்தமிழ் முனிய வல்லால யாரது தீர்க்கு நீரார்.

(இ-ள்.) தேவர்களே! பெரிய வந்தபர்வதமானது அழகிய சிகரங்களை யுடைய மேருபர்வத்தோடு பணைமைகொண்டு, சூரியன ஆகாயத்தில் சஞ்சரி யாதவகையாகத் தடுத்தபடியால், (என்னினோக்கி) இவிடம் வந்தீர்கள். காசிக்ஷத் திரத்தில் சிறந்த தவத்தைச் செய்கின்ற செவ்விய தமிழ்முனிவராகிய அகஸ்திய

முனிவரல்லாமல், அதனை விலக்குத்தன்மையை யுடையவர் யா ரிருக்கின்றனர் ?
(ஒருவருமில்லை.) எ - று.

தமிழ் பண்பாடுபெயராய்ப் பாஷைமே னின்றது. (௩௨)

காசுமி னுறையு முக்கட் கனியருட் கடலின் மூழ்கி
யாசற விளங்கு கின்ற குடமுனிக் கரிய துண்டோ
தேசுடை முனிபா னீவீர் சென்மின்க ளென்ன வோதி
வாசமென் கமல வீட்டு மறையவன் மறைந்து போனான்.

(இ - ள்.) காசிகரத்தில் எழுந்தருளிய திரிநேத்திரங்கையுடைய அருட்
கனியாகிய சிவபெருமானது திருபாசமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்து, குற்றமற்று விள
ங்குகின்ற குடமுனிவராகிய அகஸ்தியமுனிவருக்கு, செய்தற்கரிய காரியம் ஒன்றி
ருக்கின்றதோ ? (இல்லை. ஆதலால்) நீங்கள் கீர்த்திபொருந்திய அமுனிவரிடத்
தீர் செல்லுங்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்து, வாசம்பொருந்திய மெல்லிய தாமரைமல
ரை வீடாகவுடைய பிரமதேவன் அந்தர்த்தானமாயினன், எ - று.

சிவபெருமானை “ முக்கட்கனி ” — என்றதனை,

அஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி “ நஞ்சுபொதி

காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்

தோளொரு நான்குஞ் சுடர்முக மைந்தும்

பவளநிறம் பெற்றுத் தவளநீறு பூசி

யறுசுவை யதனினு முறுசுவை யுடைத்தாய்க்

காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஞ்

சேனையர் மருத மாணிக்கத் தீங்கனி ” — எனனும் பட்டணத் துப்பிள்ளை

யார் திருவாக்கா னுணர்க.

அகஸ்தியர் கலசத்திற் பிறந்தோர் ஆதலால், குடமுனி எனவும், தும்ப
யோனி எனவும், பெயர் பெற்றனர். (௩௩)

உடைதினாப் பரவையேழுங் குடங்கையின் வாரி யுண்ட

கடவுண்மா முனிவன் றன்னைக் காண்பது நிமித்த மாகப்

படவர வசைத்த முக்கட் பரமன்வீற் றிருக்குங் காசி

யடைதுநா மென்று நெஞ்சங் களித்தன ரமர லொல்லாம்.

(இ - ள்.) சாய்தல் பொருந்திய அலைகளையுடைய சப்தசமுத்திரங்களையும்,
உள்ளாகையி லேற்று, ஆசனமஞ்செய்த தெய்வீகம்பொருந்திய பெருமைதங்கிய
அகஸ்தியமுனிவரைத் தரிசித்தல் காரணமாக, படத்தையுடைய சர்ப்பங்களை
(அரைக்கச்சாகத்) தரித்த திரிநேத்திரங்கையுடைய விஸ்வநாதப்பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்கின்ற காசி நகரத்தை நாம் அடைவோமென்று தேவர்கள் யாவரும்
மனங் களித்தனர், எ - று.

“ பரவையேழு ” — என்பது உவாரீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், கருப்
பஞ்சாறு, தேன்.

“ பரவையேழுங் குடங்கையின் வாரியுண்ட - கடவுண்மா முனிவன் ”
என்பதன் சரிதம்.

பூர்வத்தில் இந்திரன், அரம்பை மேனகைமுதலிய தேவதாசிகளது ஆடல் பாடலைக்கண்டு கேட்டு மனங்களித்திருந்தமையால், அச்சபையின்கண் வந்தருளிய பிரகஸ்பதிபகவானைக் கண்டு குருவென்று மதித்து வந்தனைவழிபாடுகள் செய்யாம விருந்தனன். அதனைக்கண்ட தேவகுரு மனவருத்தத்தால் உடனே சபையை விட்டு நீங்கினார். சில தினங்களில் தேவர் செல்வம் குறையக்கண்ட இந்திரன் இக் குறைவு ஆசிரியவழிபாடு செய்யாததால் வந்ததாகுமென்று, அவ ரிருக்கையிலுந் தேவர் பதவிகளிலுந் தேடிக்காணாது, பிரமதேவனை வணங்கி நடந்த வகையைச் சொல்ல, ஆசாரியனை இகழ்ச்சிசெய்தபாவம் வளர்தலை ஆலோசித்து “இதுமுதல் பிரகஸ்பதிமுனிவரைக் காணுமளவும் துவஷ்டா என்பவன்பெற்ற தீரீசிரன் அசுர னாயினும் நடக்கையிலும் விவேகத்திலும் மேம்பட்டவன் ஆதலால், அவனைக் குரு வாகக்கொள்ளுக” என்று பிரமன்சொல்ல, அவ்வாறே அங்கேகிரித்து அத் திரி சிரனைக் குருவாகக்கொண்டான். இந்திரன் திரிசிரனைநோக்கி “தேவர் செல்வம் அதிகரிக்கும்படி ஒரு யாகஞ் செய்யவேண்டும்” என, திரிசிரன் “அவ்வாறே ஆகுக” என்று, தேவர் செல்வம்குறையவும் அசுரர் செல்வம் அதிகரிக்கவும் ஓர் யாகஞ்செய்தனன். அவன் செய்யும் வஞ்சனையை யறிந்த இந்திரன் தன் கைவச் சிரத்தால் அவன் முச்சிரங்களையும் அறுத்துத்தள்ளினான். உடனே இந்திரனைப் பிரமகத்திபிடித்தது. தேவர்கள் வேண்டுகோளால் நிலம் நீர் மரம் மாதர் அப் பிரமகத்தியை யேற்றனர். திரிசிரன் என்னும் தன்புத்திரனை இந்திரன் கொன்ற செய்தியைக்கேள்வியுற்ற துவஷ்டா என்பவன் ஒரு யாகஞ்செய்ய அதனிடத்தில் விருத்திராகரன் தோன்றினன். அவனை இந்திரன்மீது விடுத்தான். இந்திரன் அவனோடு போர்புரியச் சக்தியற்றவனாகித் தோற்று பிரமனிடம் முறையிட, அவன் விஷ்ணுமூர்த்திமுன்னர் விடுத்தான். விஷ்ணுவிடம் தன்னுயரைச்சொல்லினன் அப்போது விஷ்ணுவானவர் “உன் கை வச்சிராயுதம் நாடப்பட்டது. பகைவருயி னைக்கொல்ல வலியுடையதல்ல. ஆதலால், வேறோர்வச்சிராயுதம் புதிதாய்வேண்டும் அதனைப்பெறும்விதம்யாதெனில், பூர்வம் திருப்பாற்கடலைக் கடையச்செல்லுகை யில், தேவரும் அசுரரும் ஆயுதங்களோடுவருதல் கூடாதென்று, அவற்றையெல் லாம் தநீசிமுனிவர்பால் வைத்தோம். அநேக்கால மானதாலும் அவரை ஒருவரும் கேளாததாலும் அவர் அவற்றை விழுங்கிவிட்டனர். அது முதுகெலும்போடு கலந் திருக்கின்றது. அவர் அதனைக் கேட்குமுன்னே கொடுப்பார். அதனைவச்சிராயுத மாக்கிக்கொண்டு எதிர்த்தால் ஜெயிப்பாய்” என்றனர். அதுகேட்டுத் தநீசிமுனிவ ரிடம்போய் இதனைச் சொல்லி யாசிக்க, அவர் பிரமநாடி வழியாகக் கபாலத்தைக் கீண்டு முத்தியுலகடைந்தனர். அம் முதுகந்தண்டோடு கூடியிருந்ததை விசுவ கன்மனால் வச்சிராயுத மாக்கிக்கொண்டு விருத்திராகரனோடு டெதிர்த்துப் போர் புரிகையில், விருத்திராகரன் சகிக்க முடியாமல் கடலில் வீழ்ந்து மறைந்தனன். இந்திரனும் அவனோடு குதித்துத் தேடிக்காணாமல், பிரமதேவனிடம் முறையிட “நீ அகஸ்தியரை வேண்டினால் அவர் அதற்குத் தக்க உதவிசெய்வார்” என்றான். அதுகேட்ட இந்திரன் அகஸ்தியமுனிவரிடம் போய்ப்பிரார்த்திக்க, அகஸ்தியர் சிவ பெருமானைத் தியானித்து சமுத்திரத்தைத் தனது உள்ளங்கையில் ஓர் உழுந்தள வாக்கி ஆசமனஞ் செய்தனர் என்பது. —இதனை,

யாம் சிரமசைத்தனம் அப்பொழுது நமது குண்டலத்தி லிருந்தமணி இத்தடாகத் தில் வீழ்ந்ததால் இதற்கு மணிகளின்கை எனப் பெயர் வழங்கக்கடவது. இதில் மூழ்கினோர் பெறுதற்கரிய மோக்ஷமடைவர்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இதனை,

“களங்கனி யனைய மேனிக் கண்ணின் றவத்தென் சென்னி
துளங்கலங் குழையிற் றுழந்த சுடர்மணி விழுந்த வாற்றல்
வளங்கெழு மிந்த வாவித் கொளிமணி கள்வி கைப்பேர்

விளங்குக விதனிற் றேய்த்தோர் பெறலரும் வீடு சேர்வார்.” என்பதனா னுணர்க. (உ)

பொங்கிப் பரந்த திரைக்கங்கைப் புனல்சூழ் காசி நகருறையுந் திங்கட் கண்ணி முழுமுதலின் செய்ப மலர்த்தா ளிணைதொழுது கொங்கிற் பொலிந்த நறுமலர் தூய்க் கோபில வலங்கொண டோனானது கங்குற் பொழுது கழித்துமனங் களிகொண் டிருக்கிக் களிநதனரால்.

(இ-ள்.) பெருக்கெடுத்துப் பரவிய அலைகளையுடைய கங்கைநீரால் சூழப் பெற்ற காசிகரத்தில் வாழ்கின்ற சந்திரசேகரரும் முழுமுத்தகடவுளுமாகிய விஸ் வாதரது, சிவந்த தாமரையாகிய உபயதிருவழகனை வணங்கி, மகரந்தத்தோடு விளங்கிய வாசனைபொருங்கிய மலர்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்து, சந்திதானத் தைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, ஐந்திராத்திரிப்பொழுது கழித்து ஆனந்தங்கொண்டு கனிந்திருந்தனர். எ - று. (உ)

எந்நீர்க் கங்கை சூழ்கிடந்த வின்ன நகரி னெஞ்ஞான்றும்
பறவை யினமும் விலங்குகளு மிறக்கும் காலைப் படர்சடையெம
மிறைவன் புகளு ரகப்பிரம வுபதே சத்தா லீறில்கதி
பெறுப வென்னி லீங்குறைவோர் பெறுபே நியாமோ பேசுவதே.

(இ-ள்.) கலாயில்மோதுகின்ற சலப்பெருக்கையுடைய கங்காநதியானது சூழ்ந்து விளங்கும் இந்தக்காசிகரத்தில், எக்காலத்திலும் பட்சிசாதிகளும் மிருகங் ளும் மரணமடையும்பொழுதுபடர்ந்த சடையையுடைய எமது தலைவராகிய சிவ பெருமான் செய்கின்ற தாரகப்பிரமமந்திர உபதேசத்தால் கெடுதலில்லாத நற் கதிலை யடையும் என்று சொன்னால், இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்வோர் அடை கின்ற பதவியை யாமோ எடுத்துப் பேசத்தக்கவர்கள்? எ - று.

தாரகப் பிரமமந்திரம் எனபது உடனே பாசங்களினின்று நீங்கச்செய்யும் பேராத்நலைய ஓர் மஹாமந்திரம்.

சிவபெருமான் தாரகப்பிரமமந்திரத்தை ஆங்கு தேகத்தைவிடும் உயிர் கட்டு கிரியானதிகையில் வலதுசெவியில் உபதேசிப்பர்.—இதனை,

“தூயசெழுந் கங்கையலை கழித்தெறியும் புனல்லொரு துளியுண் டோருந் தாய்முலைப்பான் டீட்டருந்தாத் தன்மையா லாங்குடலந் தனைவிட் டோர்க்கு வேயனைய தோளிபங்கன் றுரகத்தை வலச்செவியில் விளம்ப நன்னாற் சேயுயர்வின் னவருலகோ காசிகரக் கிணையாகச் செப்பு மாறே.”—என்னுஞ் செய்புளா னுணர்க.

தேவர்கள் அகஸ்தியர் ஆசீர்மத்தில் வந்தது. ௫௭

இன்ன நகரி னிடைப்பிறத்த மலத்தின் புழுவு மீறெய்தின்
மன்னும் பிறவிக் கடற்படிந்து வருந்தா தழியா வீடெய்து
முன்ன ரிழைத்த நல்வினைகண் முழுது முலப்பின் விசும்பொழிந்து
பின்னு நிலத்தி னிடைவந்து பிறப்பே நமது பேற்றினிதால்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட காசிகரத்தில் உற்பவித்த மலப்புழுவும் இறுதியடையுமாயின், நிலப்பெற்ற ஜெனனமாயிய சமுத்திரத்தில் அழுந்தி (பாசபந்தங்க ளாற் கட்டுண்டு) வருத்தப்படாமல், (எக்காலத்தும்) கெடாத சுவர்க்கவீட்டையடையுமும் முற்காலத்திற்செய்த புண்ணியம் முற்றும் ஒழிந்தால், தேவலோகத்தை விட்டு மறுபடியும் பூமியினிடத்தில்வந்து பிறப்பதே நமது பதவிகளில் இனிமையானது. ௭ - ௩.

பிறப்பு ஓனரன்பின் ஓனராகத்தொடர்ந்துவருவது ஆதலால் அது ஒழிந்த வழி ஈறு என்றார். (௫)

மற்ற நகரின் வீற்றிருந்து மதிவெண கவிகை தனிநிழற்றுங்
கொற்ற வேந்த ராதவினுங் குளிரவெண டரள மணிவரன்
யெற்று திரைநீரக் காசிடனில யாரோ யேனு மிறத்தலினி
தொற்றை துதற்கட் பெருமானு யுறையுந் தனமைத் தாதலினால்.

(இ-ள்.) எத்தகையினராயினும் மற்ற நகரங்களில் பொருந்தியிருந்து, சந்திரனையொத்த வெண்கொற்றக்குடை ஒப்பற்று நீழலைச்செய்யும் வெற்றிபொருந்திய அரசராதலைப் பாக்கிலும், நெற்றியில் ஒற்றைக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானது சாரூப்பியமடைந்து வசிக்கச்செய்யும் தன்மையுடையது ஆதலால், குளிர்ச்சி பொருந்திய வெண்மையாகிய முத்துமணிகளை வாரிக்கொண்டு களையைமோதுகின்ற அலைகளையுடைய கங்காசலத்தினற் சூழப்பட்ட காசிகரத்தில் இறத்தல் இனியது. ௭ - ௩.

முளரிப் பொகுட்டில் வீற்றிருக்கு முதல்வன் பகற்போ தெட்டிலொன்
குளிரவெண் மதிச்செஞ் சுடாப்பரிதி குடுமி வரையின் சிறகரிநத [நிற்
மிளிருங் குவிசப படைசுமந்த வேந்தன் முதலோ நிரந்திவெ
ரளவில் பிரம ரழிந்திடினு மழியா ரிந்த நகருறைவோர்.

(இ-ள்.) தாமரைக்கொட்டையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரமதேவனது பகற்காலத்தில் அரைக்காற்பொழுதில், குளிர்ச்சிபொருந்திய வெண்மையாகிய சந்திரன், செவ்விய சுடரினையுடைய சூரியன், சிகரங்களையுடைய மலைகளின் சிறகுகளையரிந்த ஒளிசெய்கின்ற வச்சிராயுத்தத்தைத் தாங்கிய தேவேந்திரன் முதலானவர்கள் இறந்துபோவர். (அப்படிப்பட்ட நான்கொண்ட நூறுவருடங் கழிய இறக்கின்ற) கணக்கில்லாத பிரமதேவர்கள் இறந்துவிட்டாலும் இக் காசிகரில் வசிப்பவர்கள் அழியமாட்டார்கள். ௭ - ௩.

பிரமனுக்கு இரண்டாயிரம் சதுர்புகங்கொண்டது ஒருநாள். கிரோதாயுகம். கிரோதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் கூடிய சதுர்புகம் ஒன்றுக்கு வருஷம்

சௌ, ௨௦,௦௦௦ அப்படி இரண்டாயிரஞ்சதூர்புகங்கள் சேர்த்தவருஷம் ௮,௬௪,௦௦,௦௦,௦௦௦ பிரமனுக்கு ஒருநாள். இதில் அனாக்கால்தினத்தில் எண்ணிறந்த சந்திரா சூரியா இந்திரர் முதலானார் முடிவர்.

இரண்டாயிரஞ்சதூர்புகம் பிரமனுக்கு ஒருநாள்.—என்பதனை,

“தேரிற் சதூர்புகமிரண் டாயிர நாட்டிங்களான்

டோரிஸந் தூற்றி லயன்மாண் கொந்தழு முற்றுத்தென்பாற

சேரு துகத்துளை யினவட பாற்கழி செல்லெளிது

சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னிடத்திற் சணிக்கிரிதே.” — என்னும் அறி

வானந்த சித்தியாரால் உணர்க.

பிரமனது ஆயிரம் சதூர்புகங்கொண்டபகல் நீக்கத்துக் கற்பாந்தவெள்ளம் வரும் ; அப்பொழுது பூமி அந்தரம் கவர்க்கமென்னும் மூவுலகமும் முழுநி யழிவுறும். அக்காலத்தில் விண்மீன்களோடு சோமசூரியர்களும் தேவர்களும் இறப்பர். பதினான்கு மனுக்களும், இந்திரர்களும், முனிவர்களும் மகலோகத்தையடைவர். பிரமன் சிருட்டித்தொழிவினறித் துயிலுறுவான். ஆதலால் “அளவில் பிரமரழிந்திடினும்” என்றார். (எ)

மறிமா னேக்கி யொருபாகன் வாழுங் காசிக் கேகுதுமென்
றறியான் சொல்லு மடிக்கடியோர புரவி மகப்பே றடைந்திடுவன்
சூரியா நடந்து குரைதிராநீரக் கங்கை யாடிக் கொன்றைபுனை
யிறையோன் பாதந் தொழுவவாபே றெமமார் கூறுந் தகைமைத்தோ.

(இ-ள்.) மறியாகிய மான்போலும் கண்களையுடைய உமாபிராட்டியானா ஒரு பாகமாகக்கொண்ட கசிவபெருமான வாழ்கின்ற காசிரகரத்துக்குப்போவோம் என்று அடிக்கடி சொல்லுகின்ற (அதன் விசேடத்தை) அறியாதவன் ஒப்பற்ற அசுவமேதயாகத்தின் பலனை அடைவன் என்றால், அந்நகரைக் குறித்தது வழி நடந்து ஓங்குகின்ற அலைகள் பொருந்திய நீரையுடைய கங்கையில் முழுநி, கொன்றைமாலையைத்தரித்த ஸ்ரீவிஸ்வநாதரது திருவடிகளை வணங்குகின்றவர்கள் பெறுகின்ற பதவி எம்மார் சொல்லுந் தகுதியுடையதோ. எ-று.

காசிக்கேகுதுமென்று அடிக்கடி சொல்லும் அறியான பெறும்பலனை.

காசிரகசியம்.

“வார னாசி யுளநினைத்தோர் வளமார் சிவசா லோக்கியரோ

வார னாசி வாய்மொழிவோர் வளமார் சிவசா மீப்பியரோ

வார னாசி தரிசித்தோர் வளமார் சிவசா ஸப்பியரோ

வார் னாசி வசித்தமர்வோர் வளமார் சிவசா யுச்சியரோ.”—எனவும்,

“சிலரொரு காசி ரூபஞ் சிந்தித்துங் காசி யென்றே

சிலரிடையறாது சொற்றுஞ் சிலரதை யடைந்த மர்ந்துஞ்

சிலரத் தரித்துத் தெய்வச் சிவப்பிர திட்டை செய்துஞ்

சிலர்சிறு தாண் மனஞ்ச் செய்தும்போக் கின்ற்தம் பாவம்.”—எனவும் வரு

வனவற்ற னுணர்க.

(அ)

தேவர்கள் அகஸ்தியர் ஆசீர்மத்தில் வந்தது. ௫௯

கடவுட் கங்கைப் பேரியாறு கரணி லாழற் கடன்கழிக்கிற்
 ரொழில்வா நெறிசென் றடைந்திவெர் சூழ்ந்து கோயில் வலம்வந்து
 முடியார் காசி முழுமுதலை வணங்கி முத்தி மண்டபத்தோர்
 நொடியா யினுமுள் னுறைந்திவோர் நுவலற் கரிய வீடடைவார்.

(இ.ள்.) தெய்வீகம் பொருந்திய கங்கையென்னும் பெயரையுடைய நதி
 யைத் தரிசித்தாலும், அதில் மூழ்கினாலும், அதில் பிதர்க்கடன் அல்லது கால
 சந்திக்கடன் கழித்தாலும், அதைத் (தமது தைக்களாற்) பரிசித்தாலும் தேவலோகத்
 திற்போய்ச் சேருவர். ஆங்குள்ள திருக்கோயிலைச்சுற்றிப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து,
 தமது சிரத்தால் காசிவிலுவநாதபெருமானை வணங்கி, முத்திமண்டபத்தின் ஓர்
 கண்பொழுதாயினும்வாசஞ்செய்பவர்கள் (யாவராலும்) சொல்லுதற்கரிய மோக்ஷ
 த்தையடைவார்கள். எ - று.

முத்திமண்டபம் என்பது அங்கடைந்தோரை முத்தியிற் கூட்டத்தக்கது.
 அம்மண்டபத்திலிருந்து ஒருதரமாயினுஞ் சிவபிரானத்தியானஞ்செய்தால் மேன்
 மை வரும். அது சிவபிரானுக்கு அதிக விருப்பமாகிய இடம்.—இதனை,

இந்நூல் முத்திமண்டபத்தின்கிறப்புணர்த்த அத்தியாயம்.

“குன்ற மெடுத்து நிராகாத்தோய் குறுகா முத்தி மண்டபத்தின்
 சென்ற நமதன் போங்குநெடுங் கயிலை யிடத்துஞ் செல்லாதால்.”—எனவும்,

“அருங்கூர் முத்தி மண்டபத்தி னமைந்த வுலகை நமதன்பர்
 மருளா விதய மலரிடத்து யிலையா மகிழ்வற் றுங்கிருந்து
 தெருளா னம்மை யொருபோது சிநதை செய்வோ ரொழிவரிய
 கருவா ழியிழ்புக் கிறந்துயிற் துழுவார் முத்தி நெறிகாண்பார்.” — எனவும்,

வருவனவற்ற னுணர்க. (க)

என்று காசி வீற்றைத்து மெண்ணி யெண்ணி வியப்பெய்தி
 மன்றற் றருவி னீழலுறை வைரப் படையோன் முதலமர
 ரொன்றி நீங்கா முக்குறும்பு மெறிந்து புலன்க ளோனாந்தும்
 வென்ற கலச முனிபுறையு மிருக்கை நோக்கி விரைந்தெழுந்தார்.

(இ.ள்.) என் நிவ்வாறு வாசம்பொருந்திய கற்பகத்தருவின் நிழலில் வசிக்
 கின்ற வச்சிராயுத்தையுடைய இத்திரன் முதலிய தேவர்கள், காசினகரத்தின்
 பெருமையையெல்லாம் மிகவுமெண்ணி ஆச்சரியமடைந்து ஒன்றாகக்கூடி (எவருக்
 கும்) நீங்காத முக்குற்றங்களையும் ஒழித்து, ஐம்புலன்களையும் ஜெயித்த கலசத்திற்
 றோன்றிய அகஸ்தியமுனிவர் வசிக்கும் ஆசீர்மத்தைச் கருதி, சீக்கிரமாக எழுந்து
 போயினர். எ - று.

அமரர் - மரித்தலற்றவர்.

காமம், வெகுளி, மயக்கம் - இவையே முக்குற்றமெனப்பெம். (க0)

அழலுங் கனலும் வெய்யவனு மழற்ற வாசி மருண்மாலிக்
 குழவி மதிபோற் குளிர தூங்கும் புரிகோட் டிரலை யிளங்கன்று
 முழையி னுறைவெம் புலிப்பறமும் விளையாட் டயரு முள்ளெயிற்றுத்
 தழலகட் பாயபி னகல்வாயை யளையென் றெலிக டனித்துயிலும்.

(இ-ள்.) (அவ்வாசீர்மத்தருகில்) சுமிகின்ற கெருப்பும் குரியனும் சுடாதன வாசி, மயங்குகின்ற அந்திப்பொழுதில் காணப்படும் இளம்பிறைச்சந்திரன போன்று குளிர்ச்சியை வீசும். புரிந்த கொம்புகளையுடைய கலைமான்களின் இளங்கன்றுகளும் மலைக்குகைகளில் வசிக்கின்ற வெவவிய புலிக்குட்டிகளும் (ஒன்றோடொன்று கூடி) விளையாடுதல்செய்யும். எவிகள் முள்ளையொத்த பற்களையும் அக்கினியை யொத்த கோபக்கண்களையுமுடைய பாம்புகளின் இடமகன்ற வாயை வளையென் மெண்ணித் தனித்து கித்தினாசெய்யும். ௭ - ௩.

அகத்தியமுனிவர் தருமசுருபி யாதலால், அவரது ஆசீர்மத்தருகில் வசிக்கும் மிருகங்களும், பறவைகளும், இயற்கையாகத் தமக்குள்ள பகைமைபாராட்டாமல், நடப்புப்பாராட்டி ஒன்றோடொன்று அளவளாவிநிற்பதை, இதுமுதற் பத்துப்பாடல்களாற் சிறப்பித்துக் கூறினர். (கக)

அரிமா னேற்றிற் கூன்பிறைக்கோட்டண்புறம் வேழ முதுகுரிஞ்சும் வெருவாச் சரபத் தலையணையா வெங்க ணரிமான் விழிதுயிலும் புரிகோட் டரலைப் புனிற்றுமறி பொங்கி யெழுந்து வால்குழைத்துப் பரிவாற் கடைவாய்ப் பாலொழுகப் பாய்வெம புலியின் முலையுண்ணும்.

(இ-ள்.) வளைந்த பிறைச்சந்திரன்போன்ற தந்தங்களையுடைய பெருமை தங்கிய யானைகள் ஆண்சிங்கங்களின்மீது தமது முதுகைத்தேய்த்துக்கொள்ளும். கோபக்கண்களையுடைய சிங்கங்கள் சரபங்களுக்குப் பயப்படாமல் (அவற்றைத்) தலையணையாகக்கொண்டு தூங்கும். புரிந்த கொம்பினையுடைய கலைமான்களின் இளங்கன்றுகள், பாய்கின்ற வெவவிய புலிகளின் முலையிலுள்ள பாலையெழுந்தெழுந்து தமது வாலில் குழைத்துக்கொண்டு ஆசையுடன் தமதுவாய்க்கடையில் பால்சிந்தும்படி குடிக்கும். ௭ - ௩.

கூன் பிறைக்கோடு என்பது வளைந்த சந்திரனபோன்ற கொம்பு, அதாவது வடிகிரத்தீர்த்தம்.

சரபம் என்பது என்காற்புள் அது சிங்கங்களைக்கொல்லும் வலியுடையது. இதனை, காஞ்சிபுராணம் சிவபுண்ணியப்படலம்.

“நன்ன விரண்டு திருவடியு நனிரின் வாலு முகயிரண்டும் கொன்னார் சிறகு முருத்திரமும் கொடுமபே ராப்பு மெதிர்ந்தோற்றச் செந்நீர் பருகிச் செருக்குநர மடங்க லாவி செகுத்துரிகொண்டொன்னார் குலங்கண் முழுதழித்த வுடையான் சரபத் திருவருவம்.” என னும் செய்யுளா னுணர்க. (கஉ.)

கேழற் பன்றி மருப்பினிலங் கிளையா னுமலி மேற்றுயிலும் பேழ்வாய்க் கரடி மயிருளர்த்து முதிர்குன் மந்தி பேனெடுக்கு மூழிக் கனல்பாய்ந் தொழுகுவிழி யூரகங் கீரி மேலுறங்கு மாழைச் சிறுமான் குழக்கன்றை வந்து நகி கடவருமால்.

(இ-ள்.) பன்றிகள் தமது கொம்புகளால் பூமியைக்களைத்து நாய்களின் மீது படுத்தாற்கும், கருப்பமுதிர்ந்துள்ள குரங்குகள் பிளவுபட்ட வாயையுடைய

தேவர்கள் அகஸ்தியர் ஆசீர்மத்தில் வந்தது. ௯௧

கரடியின்மயினா வகிர்ந்து பேன்பார்த்தெடுக்கும் ஊழித்தீயைப்போலும் நெருப் புப்பொறிகள் சிந்துகின்ற கண்களையுடைய பாம்புகள் கிரிப்பிள்ளைகளமேல் நித் தினைசெய்யும். கரிகள் அழகிய சிறியமானினது இளங்கனறுகளைச் சமீபித்துவந்து தடவிக்கொடுக்கும். ௭ - று.

கேழற்பன்றி இருபெயரொட்டிப்பண்புத்தொகை.

உரகம் - பாம்பு, இதற்கு மாம்பால் நடப்பது என்று பொருள். (௧௨)

பொருவின் மறைமி னுபணிததப் பொருள்க டோரது பூவையொடு முருவச் செந்தார்ப் பசுங்கிள்ளை யுரையா நிற்கும் பலவிலங்கும் வெருவல் செய்யா தகிசினத்த வேடர் சிலையின் முதுகுரிஞ்சங் குருகு வாவி யருகிருந்து முகளு மீனங் குததாவால்.

(இ-ள்.) அழகு பொருத்திட சிவந்த பூங்கொத்துகளிலுள்ள பச்சைக் கிளிகள் சமானமில்லாத வேதத்தினது உபநிடதப்பொருளில் ஆராய்ச்சி மிகுந்து நாகணவாய்ப்பற்றவைகளோடு (அவற்றைச்) சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். பலவகை யானமிருகங்களும் பயப்படாமல், கொல்லுகின்றகோபத்தையுடைய வேடர்களது வில்லின்மேல் தமதுமுதுகுகளைத் தேய்த்துக்கொள்ளும், நானாகத் தடாகத்தின் சமீபத்திலிருந்தும் அகில் குதிக்கின்ற மீனகளைக் குத்திப்பிடிக்கமாட்டா. ௭ - று.

கவரி யினங்கள் கடைகுழைந்து கருமை வாராத வாலதீயைக் குவீமென் கொங்கைக் குறத்தியாதங் குழலோ டொப்புக் காணுமிக நவையென் றெண்ணிக் கூரொயிற்றுக் கொடுவெம் புலியு நயரதுதசை கவாதல் செய்யா தெஞ்ஞான்றும் பசுந்தோட் டறுகு கறித்தியொல்.

(இ-ள்.) கவரிமான கூட்டங்கள் தமது அடியிற் குழைந்து கருமையாகி நீண்டிள்ளவால்களை, குவீந்த மெல்லிய தனதையுடைய குறப்பெண்களது கூர் தல்களோடு ஒப்பிட்டு, (இவ்விரண்டில் எது மேம்பட்டது எனப்) பார்க்கும். கூர் மையாகிய பற்களையுடைய கொடுமைபொருத்திய வெவ்விய புலிகளும் மிகுதியும் குறமுடையது என்று கருதி, இறைச்சியை விரும்பிப் புகியது எப்பொழுதும் இதழ்களையுடைய அறுகம்பற்களைக் கறித் துண்ணும். ௭ - று. (௧௩)

புழுவர் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த சூரம்பை வீக்குதற்குக் கழியூ னுகர்த்தோர கொடுநகிற் கற்ப காலங் கிடந்தழுந்தி விழைவின் முன்னர் தாறுகர்த்த விலங்கு மவர்தம் மெப்த்தசையை யழிவெம் பசியாற் பறித்தருந்த லெனனும் பான்மை யறிந்தேயோ.

(இ-ள்.) புழுவும், மாபிசமும், வெண்மையாகிய கொழுப்பும் திணிந்துள்ள உடலைப் பெருக்குவதற்கு, (என்பினின்றும்) கழிந்தமாயிசத்தை உண்டவர்கள் கற் பகோடிகாலம் கொடிய நரகத்தில் அழுங்கிக்கிடந்து, முன்னே தாம் விருப்போடு புசித்த மிருகங்களும் அவர்களது சரீரத்தின் மாயிசத்தை, மிகக் கொடியபசியால் பிடுங்கித் தின்னுதல் என்னும் தருதியை உணர்ந்துதானே. ௭ - று.

ஊனுகந்தோர் கொடுவரகிற் கிடந்தழுவர்—என்பதை.

சிவஞானதீபம்.

“எவவுயிரும் பராபரன்சந் தீதிய தாரு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன் கோயில், எவவுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றருந்து மிழிவி னோரை, வவவியமன் றாதரருந் தண்டஞ் செய்து வல்லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து, வெவ்வியதி யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாறா வேதனைசெய் திடுவொன விளம்பு தூலே.”—எனவும்,

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

“அம்மா வெனவலற வாருயினைக் கொன்றருந்தி

யிம்மா னுடொல்லா மின்புந் திருக்கின்ற

ரம்மா வெனுஞ்சத்தங் கேட்டகன்ற மாதவாக்கும்

பொய்ம்மா கிரயமென்றாற் புசித்தவாக்கென் சொல்லுவதே.” — எனவும் வருவனவற்றா னுணர்க.

இதுமுத லீரண்டு செய்யுள்கள ருளகம்.

(கக)

கொன்று விலங்கின் றசைநுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுடற் றுன்று மயிரொத் தனையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி னொன்றி நுகர்வாய்ப் புழுவொழுக வுழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் நின்னக் கருதாவால்.

(இ-ள்.) மிருகங்களை உயாவதைசெய்து அவற்றின் மாமிசத்தைப் புசிக்குகின்ற கொடியவர்கள் (அவர்கள் தின்ற) அம்மிருகங்களின் உடலிலுள்ள நெருங்கிய மயிர்கள் எவ்வளவாகுமோ அவ்வளவுகாலம், வெப்பமாகிய நரகத்திற் பொருந்தியிருந்து (மாமிசத்தைத்) தின்ற வாய்களில் புழுக்கள் சொரிய வருந்துவொன்பதை அறிந்துதானோ, மிருகத் கோபத்தையுடைய வெவ்விய மிருகங்களும் புலவநாற்றம் வீசும் மாமிசத்தைத்தின்றபதற்கு நினையா. ௭- ௮.

(கக)

ஒருமீன் புலவு வாய்மடுப்பி னொழியுந் தசைக ளளைத்தினையும் பரிவா னுகர்த்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நரகிற் படிவொனு மருமா மறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மனாநாண் மலர்ப்பொதுளும் விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளினமே.

(இ-ள்.) ஒருமீனினது இறைச்சியைப் புசித்தால் (அதனை யுண்டவர்கள்)

ஒழிந்த மாமிசங்கள் எல்லாவற்றையும் விருப்போடு புசித்தவர்கள் பழகின்ற பாழாகிய வெப்பம்பொருங்கிய நரகத்தில் வீழ்வார்கள் என்னும் அரிய பெருமைதங்கிய வேதப்பொருளை நன்றா யறிந்துதானோ, பட்சிகூட்டங்கள் அழகிய அன்றலர்ந்த தாமரைமலர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற பரந்த நீராயுடைய தடாகங்களில் சுஞ்சரிகின்ற மீன்களை விழுங்காமல் உலாவிக்கொண்டிருக்கும். ௭- ௮.

(கக)

ந்சையா னறவு வாய்மடுத்தோர் நரகி லளப்பி னாளழந்தி வசையாள் மீட்டிங் கள்ளுண்ணு மாந்த ராக நிலத்துதித்து மிசையா தனவு நிசைவொனும் வேத மொழியின் பொருளுணர்ந்தோ மிசைதேர் சுரும்பர் மதுகாமென் திருந்துந் தேற லருந்தாவே.

தேவர்கள் அகவஸ்தியர் ஆசீர்மத்தில் வந்தது. கூட

(இ-ள்.) ஆசையோடு கள்ளைக் குடித்தவர்கள் அளவில்லாத காலம் நரகத்தி லழுந்திக்கிடந்து, (பூர்வம் தாம்செய்த குற்றத்தால்) திரும்பவும் கள்ளைக் குடிப்பவர்களாகப் பூமியிற்பிறந்து, உண்ணத்தகாதனவாகிய பண்டங்களையும் உண்ணுவார்கள் என்னும் வேத வாக்கியத்தின் பயனை யறிந்துதானே, பண்ணிசையில் தேர்ச்சியடைந்துள்ள வண்டுகள் மதுகரமென்று பேர்பெற்றிருந்தும் தேனைக் குடியா.

நறவு, தேறல், மது என்பவை கள் என்றும் தேள் என்றும் பொருள் பயக்குமாதலால் நறவு குடித்தோர் நரகி லாழ்வார் என்பதை யறிந்துதான் “மதுகரமென்றிருந்தும் தேற லருந்தா” என்றார்.

“மதுகரம்” — வண்டு, இதற்குத் தேன் பொருந்திய கையையுடையது. என்பது பொருள்.

நறவுவாய் மடுத்தோ நரகிலளப் பிளாழ்ந்துவா—என்பதனை.

கூர்மபுராணம்.

“கள்விலை பகர்வோர் கள்ளினை துகர்த்தோர் கள்ளருந் துதற்குடன் படுவோர் கள்ளருந் துந்நா மகிழுகர் நரகிற் கற்பகா லங்கிடந் தழுந்தி யெள்ளுறந் தீய மலப்புழு வாகி மலத்தினை துகர்ந்துபின் னிறந்து விள்ளருந் கொடிய ளொளரவ நரகின் மீட்டுமீட் டிழந்துநான் கழிப்பார்.” என் பதன னுணர்க. (கக)

சேவ லன்ன மணப்பதற்குச் செல்ல விருடி யுறைவிடமென்றாவி யனைய பெடைவிலக்கு மந்தண் மாவி னிளங்குயிலுங் கூவல் செய்யா பவக்கடலைக் குழவி மதிவே ணியனன்றி யாவர் கடத்து வாரொன்றாப் பூவை கிளியோ டியம்புமால்.

(இ-ள்.) அன்னச்சேவல்கள் தமது பெட்டையன்னங்களைக் கூடுவதற்குச் சமீபித்துச் செல்ல, அவற்றின் உயினையொத்த அப் பெண்ணன்னங்கள் இஃது முனிவர் ஆசீர்மம் என்று சொல்லித்தடுக்கும். அழகிய குளிர்ச்சி யமைந்த மாமரங் களிலுள்ள இளமைதங்கிய குயில்களும் கூவமாட்டாது. நாகணவாய்ப்பட்டிகள் இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானன்றிப் பாவமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடக்கும்படிச் செய்யவல்லவர் யார் என்று கிளிகளோடு சொல்லும். எ - று.

“தேளிளந் தென்ற லாகச் செழுங்குடை மதிய மாகத்

நூரியங் கடல்க ளாகச் சொற்குயில் காள மாக

நாரியர் சேனை யாக நறைவண்டு விடுதா தாகப்

பாரினில் விஜயஞ் செய்யும் படைமதன்.” — என்னும் இந் நூலாசிரியர்

வாக்கின்படியே, குயில் மன்மதனது எக்காளமாதலால், அதன் குரலோசையாற் சையோக விருப்பம் தோன்றுமெனக் கருதி அவை அவ்விடத்தில் கூவாதிருக்கும் என்பார். “அந்தண் மாவி னிளங்குயிலுங் கூவல் செய்யா.”—என்றார்.

“குழவிமதி வேணியன்.”—எனபதன வரலாறு.

தக்கன் என்பவன் தான் பெற்ற அகவினி முதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இருபத்தேழு பெண்களையும் சந்திரனுக்கு மணமுடித்து அவர்கள் யாவரையும் சமமாகப் பார்த்து வரும்படி திட்டஞ்செய்து அனுப்பினன். சந்திரன் அவவாறே சிறிதுகாலம் வித்தியாசமில்லாது நடத்தி, நாளுக்கு நாளுக்குத்தியிடம் இருந்துவந்தனன். பிறகு அவர்களில் கிருத்திகை, உரோகணி என்னும் பெண்கள் அழகிற்கெனத் தோராகலிருந்ததால் அவாபால் அதிக அன்புபாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காறையினன். அப்பெண்கள் மனந்தாளாதவர்களாகித் தமது குறைகளைத் தந்தை பாற்சொல்ல, அதைக்கேட்ட தக்கன் மனம்பெருண்டு “நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்த இறக்கக்கடவன்” என்று சாப்பிட, சந்திரன் அவவாறே தக்கன்சாபத்தால் தினமோகலையாகப் பதினைந்து தினங்களில் தன்கலைகளெல்லா மழிந்து ஓகலையோடு மனம்பெருத்தி, தனக்குநோந்த குறையை இரத்திரன்பால் முறையிட, இரத்திரன் “நீ பிரமதேவனிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் தனது புதல்வனாகிய தக்கனிடஞ்சொல்லி உன்சாபத்தை மாற்றக்கூடும்” என்று சொல்ல, அவவாறே பிரமதேவனைக்கண்டு வேண்டிக்கொள்ள, பிரமன் “தக்கனும் தந்தையென் றென் சொல்லிக் கேட்கமாட்டான், யானும் அவனிடஞ் செலவேன். நீ கலையை யடைந்து சுண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர் உனது குறை தீர்ப்பர்” என, அதுபோலவே சந்திரன் திருக்கலையாயலையை யடைந்து அருட்பெருங்கடலாகிய எழுது சிவபெருமானிடம் தனக்குற்ற சாபத்தைச் சொல்லி யாசிக்க, பெருமான் எழுதியுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியில் தரித்து “உனது கலைகளிலொன்று என் முடியீ திருத்ததால் நாளுக்கொருகலையாக வளர்ந்தும், தக்கன் சாபத்தினால் நாளுக்கொருகலையாகக் குறைந்தும், இருக்கக்கடவாய். எப்போதும் ஒரு கலை உன்னைவிட்டு நீங்காது” என்றனர்.

கந்தபுராணம் - தக்ககாண்டம் - சந்திரசாபப்படலம்.

“தீர்த்தன வன்றியே திங்க டன்னிடை
யார்த்திடு கலையினை யங்கை யிற்கொளா
வார்த்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினுள்
சார்த்தில தவவழித் தக்கன் சாபமே.”—எனவும்,

“நின்ன தொல்கலை யைந்துழப் பகலிடை நிரம்பிப்

பின்ன ரவவழி தேய்ந்துவந் தோர்கலை பிரியா

தின்ன பான்மையே நிகழுமெக் காலமு மென்றான்

முன்னை யாவதோ நிருந்தெலா மியற்றிய முதல்வன்.” — எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(௨௦)

இனைய தரய வாசீர்மத் தெறிக்கும் வடவைப் பேரொளியுங் [த்
கலைவெங் கதிரு மொருங்கெழுந்து கதிர்விட் டெறிக்கும் பான்மையென
தனிகான் மறையோர் வடிவெடுத்த தன்மையென்ன வொளிதழைத்து
வினைதீர் தவத்துக் குறுமுனிவ னுறைத னேக்கி விழிகளித்தார்.]

தேவர்கள் அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தில் வந்தது. சுரு

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட (அறபுதங்கையுடையதாகிய) ஆசிரமத்தில் தனி வீசுகின்ற வடவாழகாக்கினியினது பெரிய பிரகாசமும், மிகுதியாகிய வெவ்வித கிரணங்களுடைய சூரியமும், ஒன்றாகத்தோன்றிக் கிரணங்கள் விளிபிரகாசிக் குந்தன்மையோலவும், உட்பற்ற நான்குவேதங்களும் ஒருருவெடுத்தவகை தன்மை போலவும் ஒளிமிருந்து, தீமை நீங்கிய தலத்தையுடைய குறுமுனிவராகிய அகஸ்தியபகவான் எழுந்தருளியிருத்தலைக் கண்டு கண்கவிடூர்தனர் (தேவர்கள்).

வடவாழகாக்கினி - கடவை, முகம், அக்கினி; பெண்குதிரை முகம்போதுள்ள நெருப்பு. இது கடன் அணவுகடவாதிருக்கும்படித் கடவுளால் சிபயிக்கப்பட்டது.

குறுமுனி - குறுகிய உருவியுடைய முனிவர்; அகஸ்தியர். (உச)
மடமென் பிணைபி விளம்புவிற்று மறியுந் தறுகட் கூரெயிற்ற
கொடுவெஞ் சினத்த புலிப்பறமுந் குலவி யாடு முற்றத்துக்
கடவுட் கறபி விகிரிலலாக் காதற் பன்னி கமலமல
ரடிமென் சவடி கண்ணுறந் மமரர் யாரும வணங்கினரால்.

(இ-ள்.) மடமையுடைய மெவ்வித மானகனினது அதிக இளமைவாகிய கன்றுகளும், அஞ்சாமையையும் காமையுள்ள பற்களையும் மிகக் கொடிய கொபத்தையுமுடைய புலிக்குடையதும், சுந்தோஷத்து (ஒன்றுதொன்று) விளையாடுகின்ற முனிவில, தெய்வத்தன்மையும் கற்பினயிருதியில தனக்கு தீகரிவவரையும் (பாபகனிடத்தில்) ஆசையும் உடைய (அகஸ்தியமுனிவர்) பத்தினியாராகிய (உலோபாமுத்திரையம்மையாரது) தாமதாமலாக்கொத்த மெவ்வித திருவடிச் சுவடைப்பாரத்தலும் (அங்கடைத்த) தேவர்கள் யாவரும் வணங்கினர். ௭ - ௮.

“கண்ணுக்கடவுடைய கைகையர் திறமண்ணி வெவ்விடத்தோயினு மற்றஃ தென்னுகின்ற தவகை வெவ்விதமும், புண்ணியத்தல மென்று புகல்வரால்” எனப் பின்வருகிறபடியே, உலகத்தில் எவ்விடமாயினும் பதிவிரகைகளின் பாதத்தோயத்தலிடம் எல்லாவற்றினும் மேலாகிய புண்ணியத்தலம் என்ற, அகஸ்திய முனிவர் பத்தினியாராகிய உலோபாமுத்திரையம்மையாரது திருவடிச் சவடிகண்டு அங்கடைத்த தேவர்கள் அதனை வணங்கினர். ஆதலின் “கமலமல ரடிமென் சவடி கண்ணுறந் மமரர் யாரும வணங்கினரால்” எனலாம்.

சவடி - சிவத்திற காலடி தோயந்த அடையாளம். (உஉ)

குறைக துதங்கு வதேடைத்த குலிசப் படைபோன முதலமார்
சறைமூர் மிருத்த பொதியவழிக்கு களிர்மென் கமல மலர்ப்பொருட்டி
ஹரைவோ நென்ன வினிதியற்றும் யோக மொழிந்து கீறமிருக்கு
மறையோன் கமல முகனேக்கி வாழி வாழி யெனவுரைத்தார்.

(இ-ள்.) தமது குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு வந்து சேர்ந்த வசதி நாபுததையுடைய இவ்விதமுதலம் தேவர்கள், தேவகந்தெடுத்திருந்த கடிகன் பவழக்கின்ற குளிர்சகி பொருத்திய மெவ்வித தாமதாமலாக்கொடையில வடிக்குற பிரமதேவனைப் போல, இனிமையாகச்செய்கின்ற யோகவிடை நீங்கி

எழுந்தருளியிருக்கின்ற வேதங்களில் வல்ல அகஸ்தியமுனிவரது தாமதாமலனா யொத்த திருமுகத்தைப் பார்த்து வாழிவாழி என்று சொல்லினர். ௭ - று.

கமலமுகம் - தாமதாமலனும் மலர்ந்தமுகம், அதாவது இவர்களைக்கண்ட வுடன் சந்தோஷித்தமுகம் என்பது. (௨௩)

ஏத்து மமரர் தமைநோக்கி யெழுந்த முகம னினிதியம்பி வாழ்த்தி யுவந்தாங் கவர்க்கியன்ற விருக்கை யீந்து வானுலக நீத்தெங் குடிவிற் புகுந்ததென்னை யென்றா னெறியி லேமபொறியுங் காத்து மறையின் பொருடெரிந்த கடவுட் பெருமா தவத்தோனே.

(இ-ள்.) ஐம்பொறிகளையும் புறஞ்செல்லாது முறையாக அடக்கி, வேதத் தின் பொருளை நன்குணர்ந்த தெய்வீகம்பொருந்திய பெருமைதங்கிய தவங்களைச் செய்து முடித்த அகஸ்தியமுனிவர், தன்னைத் துதிக்கின்ற தேவர்களதுமுகத்தைப் பார்த்து (தமது வாக்கினிடத்திலே) தோன்றிய உபசாரவார்த்தைகளை இனிமை யாகக்கூறி அவர்களை ஆசோவதித்து, சந்தோஷித்து அவர்கட்குத் தன்னாழ்குடிய ஆசனமளித்து, நீங்கள் தேவலோகத்தை விடுத்து எமது சிறு வீட்டிற் கெழுந்தரு ளியகாரணம் என்ன என்று கேட்டனர். ௭ - று.

வேதங்களைத் தன் னாயாற் கூறி வேதியன் எனப் பெயர்பெற்ற பிரமன் ஒருகாலத்தில் அதன் உண்மைப்பொரு ளுணராது முருகக்கடவுளாற் குட்டுண்டு சிறையிருக்கப்பெற்றான். வேதத்தைப் பாருபாடு செய்யவந்தவரும் விஷ்ணுவி னபராவதாரருமாகிய வியாசமுனிவர் நைமிசாரணியமுனிவர்கள் தன்னை யடை ந்து வேதப்பொருள் யாதெனக் கேட்க, உண்மைப்பொரு ளுணராது மால் கொண்டு மாலே பரம்பொருள் என்று கூறிக் கையு நாவு மெழாது கம்பித்துத் துன்புற்றனர். அத்தகைய பிரம விஷ்ணுக்களுக்குத் தோன்றாத மறைப்பொரு ளைச் சிவபெருமானுக் குபதேசித்து, கனாயிநாதன் எனப் பெயர்பெற்ற ஸ்ரீசப் பிரமணியமூர்த்திகளை ஆசாரியராகக் கொண்டவராதலின், அகஸ்தியமுனிவரை “மறையின் பொருடெரிந்த கடவுட் பெருமா தவத்தோன்” என்றார். (௨௪)

தேவர்கள் அகஸ்தியர் ஆசீர்மத்தில்வந்த அ - ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் ௧௦௧.

வ.
சிவமயம்.

நான்காவது,

கற்பிலக்கணங் கூறிய அத்தியாயம்.

தீதே மிகத் தமிழ்முனி செப்பலும்
யாது சொற்றனர வண்ணவ னென்றான்
மாத வததின்ர் கேட்ப மகிழ்வுடன்
சூத மாமுனி சொல்ல ஹற் றுனரோ.

(இ.ஸ்.) முக்குற்றத்தையொழித்தமிழாசிரியராகிய அகஸ்தியமுனிவர் (இவ்வாறு) சொல்லவும், தேவர்கள் யாது சொல்லினர் என்று கேட்ட பெரிய தவத்தினையுடைய (நாமசாரணணிப வாசிகளாகிய எண்பத்தெண்ணாயிர) முனிவர்கள் கேட்கும்படி, பெருமை தங்கிய சூதமுனிவர் சந்தோஷத்துடன் சொல்லத் தொடங்கினார். எ - று.

(க)

அரிய நான்மறை தேரு மகத்தியன்
பரிவி னன்மொழி கேட்டலும் பண்புடைக்
சூரவன் வாண்முக நோக்கினர் கோதிலா
விருவி சம்பி னிமையவர் யாருமே.

(இ.ஸ்.) உணர்த்த தரிய நான்கு வேதங்களையும் கண்குணர்ந்த அகஸ்திய முனிவர் சொல்லிய ஆசையோடுகூடிய கல்ல சொற்களைக் கேட்டவுடனே, குற்ற மில்லாத பெரிய தேவலோகத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற தேவர்கள் யாவரும், கல்ல குணத்தினையுடைய தமது ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதிமுனிவரது ஒளிதங்கிய மூக த்தைப்பார்த்தனர். எ - று.

(உ)

பனிவி சம்பி னிழிந்து பரிவொடும்
புனைக ருங்கழல் விண்ணவர் போர்தமை
முனிவ கேட்டி மொழிகுவல் யானென
வினிதி னர்தண னோக்கி யியம்புவான்.

(இ.ஸ்.) அகஸ்தியமுனிவரோ! அலங்கரிக்கின்ற வலிதங்கிய வீரக்கழலை யணிந்த தேவர்கள், குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆகாயத்தினின் றிரங்கி ஆசையுடன் (தேவரீரிடத்தில்) வந்த காரணத்தை யா நெடுத்துச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீ ராக என்று பிரகஸ்பதிமுனிவர் இனிமையோடு (அகஸ்தியமுனிவரை) நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினார். எ - று.

(ங)

மன்னு கானினு மோங்கு வரையினு
முன்ன ருந்தவ மாற்று முனிவரி
லன்ன மூர்தியை யன்றி யருந்தவ
நின்னை யொப்பவர் நீணிவத் தியாவவோ.

(இ.ஸ்.) அருமையாகிய தவங்களைச் செய்த அகஸ்தியமுனிவரோ! கலை பெற்ற (தபோ) வனத்திலும், உயர்ந்த, மலைகளிலும் நினைத்தற் கரிய தவங்களைச்

செய்கின்ற முனிவர்களில், தேவரீருக்குச் சமானமானவர்கள் அன்னப்பட்டியை வாகனமாகவுடைய பிரமதேவனை யல்லாமல், பெரிய உலகத்தில் வேறே யாரிருக்கின்றனர்? ஒருவரு மில்லை. எ - று. (ச)

கங்கை சூடிய கண்ணுதற் சாமிதன்
பொங்கு பேரருள் பூண்ட வருந்தவ
வங்கண வானத் தமரர் குறையுறி
னெங்கு மேவுவர் நின்னிடத் தன்றியே.

(இ-ள்.) கங்கையாற்றைச் சடையிற் றரித்த நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவ பெருமானது மிகுந்த பெருமை தங்கிய கிருபையைப் பெற்ற அரிய தவசிரோஷ்ட ராகிய அகஸ்தியமுனிவரோ! இடமகன்ற வானுலகத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற தேவர் கள் தங்களுக் கோர் குறைவு நேரிமோயின், தேவரீரிடத்தில் வருவ ரனறி வே நெங்கே செல்லுவார்கள். எ - று. (சு)

செயிரில் கற்பின் நிகழ்மணிக் குன்றனை
மயிலன் னணின் மனைக்குரி யாளெனி
லுயர ருந்தவ வுன்ற னுளத்திடை
முயலி லேது முடித்தற் கரியதே.

(இ-ள்.) உயர்ந்த அருமையாகிய தவங்களைச் செய்துமுடித்த அகஸ்திய முனிவரோ! குற்றமில்லாத கற்போடு விளங்குகின்ற மாணிக்கமலையை யொத்த எமது தாயாகிய மயில்போலுஞ் சாயலைக்கொண்ட உலோபாமுத்திரை என்னும் அம்மையார் தேவரீரது பத்தினியாராரும் என்றால், தேவரீரது மனதில் எத்தனித் தால் செய்து முடிப்பதற்கு அருமையான கருமம் எது இருக்கின்றது? எதுவு மில்லை! எ - று.

அனை - அன்னை என்பதன் தொகுத்தல்வி காரம்.

(சு)

விளங்க ருந்ததி மேனை சுநீதியுட்
ளெங்கு சாவித் திரியது சூயைநின்
களங்க மற்றதொர் கற்புடை யாளொடு
முளம்பொ ருந்தி நிகர்சொல வொண்ணுமே.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற அருந்ததியையும், மேனையையும், சுநீதியையும் உள்ளத்தில் (அன்பு) விளங்கும் சாவித்திரியையும், அதுசூயையையும், தேவரீரது குற்றமற்ற சமானமில்லாத கற்புடைய மனைவியாராகிய உலோபாமுத்திரையா ரோடு மனமொத்து சமானமாவொன்று சொல்லக்கூடுமோ? கூடாது. எ - று. (எ)

கொழுந னுண்டபின் ருணுகர் கொள்கையு
நிழிது யின்றபின் றஞ்சலு மென்றுமி
லெழுதன் முன்ன மெழுதலு மேயன்றோ
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே.

(இ-ள்.) ராபுகன் (அன்னம்) புசித்த பிறகு தான் புசிக்கும் கோட்பாடும், அவன் நித்திரைசெய்தபிறகு தான் நித்திரைசெய்தலும், (அவன் நித்திரைநீங்கி)

எழுந்திருப்பதன்முன்னே தனது மெல்லிய நித்திரையினின் நெழுந்திருப்பதுமே யல்லவா? குற்றமில்லாத கற்புடையபெண்களது செய்கைகளாகும். எ - று.

இதுபோலவே நடந்துவந்த தமது மனைவியாராகிய வாக்கி என்பவர் இரத்த காலத்தில் திருவள்ளுவநாயனார் கூறிய

“அடிசிறி கிளிபாளே யன்புடை யாளே
படிசொற் றவறாத பாவாய்—அடிவருடிப்
பின்றுங்கி முன்னெழுந்த பேதையே போதியோ
வென்றுங்கு மென்க ணிரா.”—என்னும் வெண்பாவா னுணர்க.

“மென்றுயில்” என்பதனால் பெண்கள் நித்திராசெய்கையில் கணவன் முதலாயினர் சிறுசுவரவிட்டழைக்கின், விடைதர விருக்கவேண்டுமன்றித் தம்மை மறந்து நித்திராசெய்யப்பட்டா தென்பது பெறப்பட்டது. (அ)

எரிம ணிப்பொலம் பூன்சுகு தின்னுயிர்க்
சூரிய கேள்வ ருவப்பமுன் னெய்துவார்
பிரியுந் காலேபிற் பெய்கலன் யாவையு
மொருவி மாசுட லுண்டிட வைகுவார்.

(இ-ள்.) (கற்பிணையுடைய மாதர்) பிரகாசிக்கின்ற கவமணிக ளிழைத்த பொன்னாலாகிய ஆபரணங்களைப்பூண்டு, இனிய உயிர்க்குச் சத்திரமுடைய கணவர் கண்டு களிக்கும்படி அவர்முன்செல்லுவார். நாயகர் தன்னை நீங்கிய காலத்தில் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் நீக்கிச் சரீரத்தில் அழக் குண னும்படி அழகுசெய்யாதிருப்பர். எ - று.

இதனை,—“நாளில்லா நாள்பூத்த நன்மலரும் போலுமே
யாளில்லா மங்கைக் கழகு.”—என்னும் ஓளவையார் திருவாக்கா னுணர்க. (சு)

இனிய கேள்வர் முனியி னெதிரின்று
துனிகொ ணெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொல்கிலா
ரனைய கேள்வ றொறியினு மன்பொடு
கனிவர் நெஞ்சகங் கற்புடை மாதரே.

(இ-ள்.) கற்புடையபெண்கள் தமது இனிமையாகிய புருஷர் (யாதொரு காரணத்திலாவது) கோபங்கொண்டால், வெறுப்படைந்த மனதுடன் நேர் நின்று பதில்வார்த்தை சொல்லமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட கணவர் எறிந்தா லும் ஆசையோடும் மன பிரங்குவார்கள். எ - று.

எறிதல் என்பது = அடித்தல், உதைத்தல், சூத்தல், வெட்டல் ஆகிய நால வகையுறினென்று.

கேள்வர் என்பதற்கு உறவினர் என்பது பொருள். கணவனைக்காட்டிலும் மனைவிக்குச் சிறந்த உறவின னில்லையாதலால், ஈண்டு கணவன் என்பதற்குக் கேள்வர் என்றார். (ஊ)

எய்து மிற்றுந் தேகல ரில்லகல்
தைய லாமுகங் காணினுஞ் சாம்புவார்
மையில் காதலர் வந்தெவை யாயினுஞ்
செய்தி னென்றனுஞ் செய்தன டென்பரால்.

(இ. வீ.) (பதிவிரதைகளாகிய பெண்கள்) தான் அடைந்துள்ள வீட்டை விட்டு வெளியே செல்லமாட்டார்கள். (அப்படி) வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லும்பெண்களது முகத்தைப்பார்த்தாலும் ஒடுங்குவர். குற்றமற்ற கணவரவந்து எவற்றையாகிலும் செய்தீர்களா எனக் கேட்டாலும் செய்துவிட்டோம் என்று சொல்லுவர். எ - று.

இதனை திரிகடுகம்.

“கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக்கும் வேந்தனும்
உள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரும்
இல்லநீந் தேல்லை கடப்பாளு மிம்முவர்
வல்லே மழையருக்குங் கொள்.”—என்பதன னுணர்க.

தான் மணஞ்செய்துகொண்டு சென்ற கணவன் வீடு ஏற்புது புலப்பட
“எய்துமில்” — என்றார். (கக)

விழவு கண்ணுறன் மேதகு கோன்புறல்
பழுதிற் தூங்கி யாடுதல பண்ணவர்த்
தொழுது வாழ்த்துத றேமறு கற்பினோர்
கொழுநு ரோவவி னன்றிக் குறிக்கொளார்.

(இ. வீ.) குற்றமற்ற கற்பினையுடைய பெண்கள் திருவிழா (முதலியவேழக் கைகளைப்) பார்த்தாலும், மேன்மைதங்கிய விரதங்களை ஆசரித்தாலும், குற்றமில்லாத பரிசுத்தமாகிய புண்ணியநதிகளில் மூழ்குதலும், தேவர்களை வணங்கித் துதித்தலும், தமது கணவர் கட்டளையின்றிச் செய்யமாட்டார்கள். எ - று, (கஉ)

வனையுந் தங்கலன் மாற்றவட் கீயினு
முனிவு செய்கலர் மூப்பினர் சேர்வுறுத்
தனியிற் சேர்கலர் தாம்பிற ரிற்புகார்
புனித நெஞ்சுடைப புண்ணிய மாதரோ.

(இ. வீ.) பரிசுத்த மனதை யுடைய புண்ணியவதிகளாகிய கற்பினை யுடைய பெண்கள் அலங்கரிக்கின்ற தமது ஆபரணங்களை (கணவன்) மாற்றவருந் குக் கொடுப்பினும் கோபங்கொள்ளமாட்டார்கள். முதுமைப்பருவ முடையார் அடைந்தில்லாத வேற்றிடம் செல்லமாட்டார்கள். அயலார் வீட்டினுள்ளே துழையமாட்டார்கள். எ - று.

மாற்றவன்—வேற்றுப்பெண் அல்லது சககளத்தி, சகம்=சமான்ம், களத்தி=கழுத்துகொடுத்தவன். அதாவது தன்போன்று மணஞ்செய்துகொண்டவன் என்பது பொருள். இது சக்களத்தி என இக்காலத்து வழங்குகின்றது. (கக)

திருந்து மாயுள் சிதையுமென் றெண்ணித்தம்
பொருந்து காதலர் நாமம் புகன்றிடா
ரிருந்த போதன்றித் தாழு னிருந்திடா
ரருந்து மிச்சி லமிழ்தி னுகர்வாரல.

(இ-ள்.) (பதிவிரதைகள்) தமக்கு அமைந்த நாயகரது திருத்தமாகிய வாழ்காள் குறைவுபடும் என்று கருதி, அவரது பெயரைச் சொல்லமாட்டார்கள். நாயகர் உட்கார்த்தபோதல்லாமல், தாம் அவருக்குமுன்னே உட்காரமாட்டார்கள். அவர் உண்டு விட்டுவிட்ட மிகுதியாகிய எச்சிலை, அமுதத்தைப்போல உண்ணுவார்கள். எ - று.

(கச)

அறந்த வாத்தம் தன்ப ராளுளிறு
றுறந்து னோர்பிறப் போர்தொழில் செய்குநர்
சிறந்த தொல்குலத தெய்வம் பசுவிருந்
திறந்து னோர்க்கும் பகுத்தினி துண்பரால்.

(இ-ள்.) (கற்புடையமாதர்கள்) நீதி தவறாத தமது நாயகரது கிருபையால், துறவிகளுக்கும், சுற்றத்தவர்களுக்கும், ஏவலாளருக்கும், மேம்பட்ட பழ்மையாகிய குலத்தெய்வத்திற்கும், பசுக்களுக்கும், விருத்தினருக்கும், தமது வயிச்சத்தில் இறந்துள்ள பிதூர்களுக்கும், பாதித்து இனிமையாக உண்ணுவார்கள். எ - று.

இதனை திருக்குறள்.

“துறத்தார்க்குத் துறவர்க்கு மிறத்தார்க்கு
மில்வாழ்வா னென்பான் றுனை.”

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றுனென்றாக்
கைம்புலத்தா ரோம்ப றலை.”—எனவருவனவற்ற னுணர்க. (கதி)

மேவு காதல ருள்ளம் விழைந்தன
வேவு முன்னர் குறிப்பி னியற்றுவார்
தாவி லன்பர் தமையலர் தூற்றிமே
பூவை யன்னவர் புன்முக நோக்கிலார்.

(இ-ள்.) (கற்புடையபெண்கள், தம்மை மணஞ்செய்து) பொருந்திய நாயகரது மனதில் விரும்பிய செயல்களைச் செய்யும்படி, அவர் கட்டினாயிவெதன் முன்னே குறிப்பாலுணர்ந்து செய்துமுடிப்பர். கெடுதலில்லாத தமது நாயகரைப் பலரறியப் புழிச்சொல்லால் தூற்றுகின்ற ருயில்போலும் குரலையுடைய பெண்களது அற்பமாகிய முகத்தைப் பார்க்கமாட்டார்கள். எ - று.

“ஏவு முன்னர் குறிப்பி னியற்றுவார்”—என்பதனை “ஏவாமக்கண் மூவாமருந்து.” என்னும் மூதாட்டியார் திருவாக்கானும்,

“கோண்டான் குறிப்பறிவான் பேண்டாட்டி கொண்டன
செய்வகை செய்வான் தவசி கொடிதொரிது
நல்லவை செய்வா னமைச்ச னிவர்மூவர்
பெய்யெனப் பெய்யு மலை.”—என்னும் திரிகடுகத்தானும் உணர்க. ()

இல்லறத்திற் கியைவன வீட்டுவா
ரலவ செயதே வறிதி னழித்திடார்
புலனு காதல ராயுட் பொலிவுற
மல்ல லோங்கணி மஞ்ச ளணிவரால்.

(இ-ள்.) (பதிவிரதைகள்) இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவற்றைப் பாது
காத்துச் சேர்த்துவைப்பார்கள். தீய கருமங்களைச் செய்து ஒன்றையும் வீணில்
அழிக்கமாட்டார்கள். தம்மை மணந்த கணவரது வாழ்நாட்கள் மிகும்படி வள
மிகுந்து அழகுசெய்கின்ற மஞ்சளைப் பூசுவார்கள். ௪ - ௩. (கௌ)

கொழுநன் சொற்கட வாதுறை கொள்கையே
வழுவி னல்லறம வான்றவ மாற்றாத
ரொழுது தெய்வம் பராய்மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத கற்பினையுடைய மனைவியருக்கு நாயகனது உத்
தரவுகடவாது வசிக்கின்ற கோட்பாடே, தவறுதலில்லாத நல்ல தருமமும், சிறந்த
தவஞ்செய்தலும், கடவுளை வணங்கி மலரால் அருச்சித்துத் துதித்தலும் என்று
பெரியோர் சொல்லுவர். ௪ - ௩.

இதனை “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை.” என்னும் ஓளவையார்
திருஉக்கா னுணர்க. (கடி)

அழகின் வீக்கஞ் சிறிதில ராயினு
மோழிவி னேய்நிரம் புற்றன ராயினுங்
கிழவுத் தன்மைய ராயினுங் கேள்வரைப்
பழுது சொல்கலர் பண்பின் முயங்குவார்.

(இ-ள்.) (கற்பினையுடைய பெண்கள் தமக்கு நேர்ந்த) கணவர், அழகின்
மேம்பாடு கொஞ்சமும் இல்லாதவரானாலும், தீராதவியாதிகள் மிகுந்து அடையப்
பெற்றவரானாலும், (வயதுமுதிர்ந்து) விருத்தத்தன்மை உடையவரானாலும், (அவ
ரைக்) குற்றஞ்சொல்லமாட்டார்கள். அவருக்குத் தகுதியாகத் தழுவுவா. ௪ - ௩.

ஒழிவிலநோய் - தொழுதோய் முதலியன. எனக்கொள்க.

நேரிசைவெண்பா.

“கொண்ட கணவன் குறியே யானாலும்
பண்டுதான் செய்த பலனெனவே—கண்டுகொண்டு
குற்றமென வெண்ணிமனங் கோனு தவன்பணியைப்
பற்றியிகச் செய்வார் பரிந்து.”—என்பதன னுணர்க. (கக)

அன்பர் துஞ்சிடிற் றஞ்சுத லாங்கவர்
துன்ப மெய்திடிற் றுமுமத் துன்புற
வீன்ப முற்றிடி. வீன்புற் றிருத்தலே
மன்பெ ருத்தவங் கற்புடை மரதர்க்கே.

(இ-ள்.) கற்புடைய மடந்தையருக்கு நாயகர் நீத்தினைச் செய்தால் (தாமும் அவர் போல்) நீத்தினை செய்தலும், அவர் வருத்தமடைந்தால் (தாமும் அவர் போல்) வருத்தப்படுதலும், அவர் சந்தோஷத்திருப்பின் (தாமும் அவரபோல) சந்தோஷித்தலுமே கிலைபெற்ற பெரிய தவமாகும். ௭ - நு.

“காதன் மனையாளுங் காதலனு மானின்றுத்
திதி லொருகருமஞ் செய்தவே.” எனனும் நீதிவாக்கியத்தின்படியே,
நாயகன் எச்சமையத் தெவ்வா நிருப்பினும், மனைவி அடனுக்கெய்ய, அச்சமையத்
தவ்வாதே இருக்கவேண்டும். என்பது கருத்து. (௨௦)

வாள்வி ழிக்குல மங்கைய ரன்பர்ப்பொற்
றாள்வி ளக்கிய தண்புனல் கங்கையக்
கேள்வ றேகிளர் தேவாகண் மூவரி
லானு மெய்மமை யடிகளென் றெண்ணுவார்.

(இ-ள்.) ஒளிதங்கிய கண்களையுடைய (பதிவிரதைகளாகிய) நற்குடியிற்
பிறந்த மாதர்கள், தமது கணவரது அழகிய பாதங்களைக் கழுவிய குளிர்ச்சியாகிய
நீரைக் கங்காசலம் என்றும், அக் கணவரோ விளங்குகின்ற (உத்தமத்) தேவர்கள்
மூவரில் உண்மையாக எம்மை ஆட்கொள்ளும் சிலபெருமான் என்றும் எண்ணு
வார்கள். ௭ - நு.

“தேவர்கள் மூவரி லானுமெய்மமை யடிகள்” என்பது “உத்தமத்தேவர்
தம்மு றந்தமனீசனாகும்” என்ற பரநீசோதிழனிவர் திருவாக்கானுணர்க. அன்
றியும், இதற்கு - பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் பெருந்தேவர் மூவரைக்
காட்டிலும், எம்மை அடிமையாகக்கொண்ட உண்மையாகிய கடவுள் - எனப்
பொருள்கொள்ளுதலும் கடும். “கேள்வ றேகிளர் தேவர்கள் மூவரி - லானு
மெய்மமை யடிகள்” — என்பதனை “குலமகட்டுத் தெய்வந கொழுநே” என
னும் குமாருருபரகவாபிகள் திருவாக்கா னுணர்க.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுந் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மடை.” என்னும் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாக்
கின்படி கணவனையே தெய்வமென்று வணங்குந் கற்பினையுடையாள், கிணக்கின்
முடியாத தொன்றிலலை என்றுணரவேண்டும். (௨௧)

ஆன்ற கற்பினர் பூப்பி னகன்றுறை
மூன்று நாளு முகமலர் காட்டலர்
தோன்ற யாதுஞ்சொல் லார்புன றேய்த்தபின்
சான்ற காதலர் தமமுக னோக்குவார்.

(இ-ள்.) மேம்பட்ட கற்பினையுடைய பெண்கள் மாசுருதுவையடைந்
தால், விலகி வாசஞ்செய்கின்ற மூன்றுதினத்திலும் தமது முகமகியமலரை நாயக
ருக்குக் காட்டமாட்டார்கள். அவர்களில் புலப்படுமப்படி ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்
லமாட்டார்கள். (நா-நாள்) நிராடியபிறகு மிகுதியாகிய அன்புடைய தமதுகண
வர் முகத்தைப் பாட்பார்கள். ௭ - நு.

“மூன்று நானு முகமலர் காட்டலர்”—என்பதனை,

ஆசாரக்கோவை.

“தீண்டாநாண் முந்நானு நோக்கார்நீ ராடியபின்

ஈராறுநானு மிகவற்க வென்பதே

பேரறி வாளர் துணிவு”—என்பதனு னுணர்க.

(௨௨)

புனித மாநதிப் பூம்புன லாடுநா

ளினிய காதலர் வேற்றிட மெய்திடி

லனைய கேள்வரை யன்பின் மனக்கொடு

பனிவி சும்பிற் பரிதியை நோக்குவார்.

(இ.ள்.) (கற்புடைய மாதர்கள்) பரிசுத்தமாகிய சிறந்த புண்ணியநதிக ளின் அழகிய நீரில் மூழ்கும்போது, தமக்கு இனிமையாகிய நாயகர் வேற்றாருக் குப் போயிருப்பாராயின், அப்படிச்சென்றிருக்கும் நாயகரை அன்போடு மனத்தி லெண்ணி ன்நானஞ்செய்து, குளிர்ச்சிதங்கிய ஆகாயத்தில் சுஞ்சரிக்கின்ற சூரிய னைப் பார்ப்பார்கள். எ - று.

(௨௩)

வசையில் காதலர் தாய்தந்தை வைகுறி

லசதி யாழல ரன்ப ரழைத்திழன்

மிசையு நல்லமு தேனும் விடுத்தாள்

நசையி னேடும் பொருக்கென நண்ணுவார்.

(இ.ள்.) இகழ்வில்லாத தமது நாயகரது தாய்தந்தைகள் இருந்தால் (அவ ர்கள் முன்பாக) சிரித்துப்பேசமாட்டார்கள். கணவர் தம்மைக் கூப்பிடுவாராயின் மேலாகிய நல்ல அமுதமாயினும் உண்ணுவதைவிட்டு மனதிற்கொண்ட பேராவ லோடும் சிக்கிரமாக அவரைச் சமீபித்து வருவார்கள் (பகிவிரதைகள்) எ - று.

திருவள்ளுவநாயனார் மனைவியாராகிய வாசுகி என்பவர் ஒருநாள் கிணற் றில் நீரோடுக்கையில், நாயனார் அழைக்க, நீர்க்குடத்தை அப்படியே விட்டுவந்தனர் என்றும், திரும்பிப்போய்ப் பார்க்கையில் அரைக்கிணற்றில் விட்டுவந்தவகையே யிருந்ததாகவும் சரித முளது. இத் திருட்டாந்தத்தால் எத்தொழிலி லிருப்பினும் கணவா வேண்டியபோது அவற்றை விட்டுவரவேண்டு மென்பது புலப்படுவது காண்க.

(௨௪)

தாதை தன்னினுந் தன்னையர் தம்மினு

மாதர் மென்மொழி மைந்தர்க டம்மினுங்

கோதில கற்புடை யார்தங்கொழுநர்பார்

காதல கூர்ந்து களிமகிழ் வெய்துவார்.

(இ.ள்.) குற்றமற்ற கற்பிணையுடைய மாதர்கள், (தமது) தந்தையைக் காட்டிலும், ஆசாரியர்களைக் காட்டிலும், அழகிய மெல்லிய மழலைச்சொற்களை யுடைய பள்ளிகளைக்காட்டிலும், தமது நாயகரிடத்தில் ஆசைமிருந்து பெருமகிழ் ச்சையை யடைவர். எ - று.

(௨௫)

உலி லம்மியி லோங்கு முலக்கையிற்
பரவும் வாயிற் படியின் முறத்தினிற்
நிருவ கன்றிடு மாலெனச் சோதாரர்
பொருவில் கற்புடைப் புண்ணிய மாதோ.

(இ-ள்.) சமனயில்லாத கற்பினைபுடைய புண்ணியவதிகள் தமது செல்
வம் தம்மைவிட்டு விலகிப்போமென்று உரவமேலும், அம்மிமேலும், உயர்கின்ற
உலக்கைமேலும், வணங்குகின்ற வாயிற்படிமேலும், முறத்தினமேலும் ஒருபோ
தும் உட்கார்ந்திருக்கமாட்டார்கள். எ - று. (உக)

உரிய கேள்வ ருவந்து பணித்திடா
தரிய கேள்பொடு பூசனை யாற்றுவார்
கரிய கூற்றுவன் னாதர் கடித்திட
வெரியுந் தீர கத்திடை பெய்துவார்.

(இ-ள்.) தமக்குரிய கணவரை மனம் வீரம்பி வணங்காமல், அருமையா
கிய வீரதங்கனோடு தேவபூசனைச் செய்யும் பெண்கள், கருமையாகிய யமனாத்
கள் தண்டிக்கும்படி (முக்காலத்தினும்) எரிதின்ற தீமயமாகிய நாகத்தினிடத்தில்
பொருத்தி வாழ்வார்கள். எ - று.

பணித்திடா வரிய கேள்பொடு பூசனை எனவும் பாடம். அவ்வாறு கொண்
டால், நாயகன் அனுசரிப்பத வீரதங்கனை யாசரித்து, அவன் வணங்காத கடவு
ளரை வணங்கும் பெண் என்று பொருள்கொள்ளவும். (உஉ)

கடிம னாஞ்செய்ங் காதலர் தம்பழி
மடமை யோடு மொழிபவர் மற்றவ
ருடனுவே குணனொ யாடுந் தோரியாய்
முடுவ லாகப் பிறப்பர் முடிவினே.

(இ-ள்.) (வேதவிதிப்படியே) திருமணஞ்செய்த கணவரது குற்றங்களை
அறிவின்மையால் வெளியிற்சொல்லும் பெண்களும், அவரோடு கோபித்தது எதிர்
வாத்தைசொல்லுகின்ற பெண்களும் இறந்தபின்னர் (முறையே) நரியாகவும், நா
யாகவும் பிறப்பர். எ - று.

என்றால், கணவன் தவறியதை வெளிப்படுத்தியவள் நரியாகவும், எதிர்த்
துட்பேசினவள் நாயாகவும் மறுஜெனனமடைவார்கள். என்பதாம்.

“கற்புதித் தன்பு முடித்துநான் மெய்ப்பூசி
நற்குண நற்செய்கை பூண்டாட்கு—மக்கட்பே
றென்பதோர் செல்வமு முண்டாய் நில்லன்றோ

கொண்டாற்குச் செய்தும் வேறு.”—என்னும் குமரகுருபாகவாயிகள்
திருவாக்கின்படி அமையப்பெற்றவர் பூர்வ ஜென்ம புண்ணியத்தார் கிடைத்த
தென்றும், இவ்வாறு எதிர்த்துப்பேசும் மனைவி அமைந்தவர்

“எதிர்நீந்தும் பெண்ணு மியல்பி ரெழும்புஞ்
செயிர்நிற்குஞ் சுற்றமு மாகி—மயிர்நலாப்ப

முந்தைப் பழவினையாய்த் தின்னு மிவைமூன்றும்
நொந்தார் செய்க்கிடந்தில்.”—என்னும் திரிகடுகத்தின்படியே பூர்வ
ஜென்மபாவத்தாற் கிடைத்ததென்றும் கொள்ளவேண்டும். என்பது. (உஅ)

கொழுநர் சீறிற் குறுகிமுன் வைபவ
ருழுவை யாகப் பிறப்ப ருருத்துநெஞ்
சுழல மாற்றவட் சீறு மறிவிலோர்
சுழல்கட் கூகைப் பிறப்பிற் கழிவரால்.

(இ-ள்.) நாயகர் கோபித்தால் அவரை நெருங்கி அவருக்குமுன்னே திட்டு
கின்ற பெண்கள் (மறுஜெனனத்தில்) புலியாகப்பிறப்பர். கோபித்து மனஞ் சும்
படி தன்சகக்களத்தியைச் சீறுகின்ற அறிவில்லாதபெண்கள் சூழலுகின்ற கண்ணை
யுடைய கோட்டானாகப் பிறந்தழிவர். எ-று. (உக)

ஏதி லான்ற னெழில்கண் டெவப்பவர்
பேது செய்துழல் பேயுரு வெய்துவார்
காத லன்பசிக் கக்களித் துண்பவர்
பாத கஞ்செயும் பன்றியிற் றோன்றுவார்.

(இ-ள்.) அன்னிய புருஷருடைய பேரழகைக் கண்டு அவர்மீது ஆசை
கொள்ளும்பெண்கள் துன்பஞ்செய் துழல்கின்ற பேய்வழுவத்தை யடைவார்கள்.
தமது கணவர் பசித்திருக்க ஆசைகொண்டு (அவருக்கு முன்னே) உண்ணும்
பெண்கள் பாவஞ் செய்கின்ற பன்றிப் பிறவியில் ஜெனிப்பர். எ-று.

பரபுருஷனை இச்சித்தல் கூடாது என்பதனை,
ஆசாரக்கோவை.

“தம்மேனி நோக்கார் தலையுளரார் கைந்நொடியார்
எம்மேனி யாயினு நோக்கார் தலைமகன்
தன்மேனி யல்லாற் பிற” —என்பதனுணர்ச்சு.

(கஉ)

மருவு காதல ராருயிர் மாய்ந்திடி
லெரியின் மூழ்கி யிறந்து படுவதற்
கருநெ றித்தலை வைக்கு மரிவையர்
புரவி நன்மகப் பேறு பொருந்துவார்.

(இ-ள்.) தன்னை மருவிய கணவரது அருமையாகிய உயிரானது அழிந்து
விடுமாயின், அக்கிளிப்பிரவேசஞ்செய்து தானும் உயிர் மாய்த்துக்கொள்வதற்கு
அரிய நல்லமார்த்தத்தில் மனம்வைக்கும் பெண்கள், நல்ல அசுவமேத்யாகஞ்செய்த
நல்ல யடைவார்கள். எ-று.

எரியின் மூழ்கி யிறந்துபடுதலாவது -நாயகனோடு உடன்கட்டையேறுதல்;
அல்லது, உடனே நெருப்பில் வீழ்ந் திறத்தல் என்பதாம். (கக)

முற்று செந்தழன் மூழ்கிய கற்பினோர்
புற்ற ராக்கொடு புள்ளர சேகல்போ
லெற்று கால படர்க்கை பறித்தினி
துற்ற கேள்வரோ மெப்பரி நேருவார்.

(இ-ள்.) (கணவனிறத்தலால்) முதிர்ந்த செந்திரமுடைய அக்கினியில் வீழ்ந்திறந்த பதிவிரதைகள், பட்சிராஜனாகிய கருடன் புற்றிலுள்ள பாம்பினைப் பற்றிக்கொண்டு பறந்துபோதல்போல, கொல்லுகின்ற யமனுதர்களுடைய கையினின்றும் பறித்துக்கொண்டு இனிமையாகப் பொருந்திய கணவரோடு தேவலோகம் போவார்கள். எ - று. (௩௨)

கொழுநன் பாவி யெனினுங் கொழுநனே
டமுலின் மூழ்கினள் கற்புடைய யாளெனின்
விழியி லன்னவட் காணில்வெங் கூற்றுவ
னுமுவ லன்பனைக் கைவிடுத்தோடுமே.

(இ-ள்.) நாயகன் பாதகங்களைச் செய்தவன் என்றாலும், நாயகனோடு அக்கினியி லிறங்கினவள் கற்புடைய பெண்ணை இருப்பாளாகில், கொடியயமன் தனது கண்களால் அவளைப் பார்த்தால், விடாது தொடர்ந்த அன்பினையுடைய (அவளது) நாயகனைக் கைவிட்டு ஒடுவான். எ - று. (௩௩)

வடபு லத்து வயங்கு மருந்திக்
கடவுட் கற்பினர் காந்திதங் கண்ணுநிற்
படர்சி கைக்கனல் வெங்கதிர் பான்மதி
கூடர்ம முங்கிப் பொலிவில தோன்றுமால்.

(இ-ள்.) வடதிரையில் விளங்குகின்ற அருந்ததியை யொத்த சிறந்த கற்பினையுடைய மாதர்களது காந்தியானது தமது கண்களுக்குப் புலப்பட்டால், பரவிய கொழுந்தினையுடைய நெருப்பும், வெவவியகிரணங்களை யுடைய சூரியனும், வெண்மையாகிய சந்திரனும், ஒளிருன்றி விளக்கமில்லாது தோன்றும். எ - று.

நட்சத்திரங்களில் அருந்ததி வடக்கின்கண் உள்ளதாதலின் “வடபுலத்து வயங்கு மருந்தி” என்றார். (௩௪)

நீடுகாதல னோடுயிர் நீத்திடும்
வீடில் கற்பினன் மெய்ம்மயி ரொன்றினுக்
காட கப்பகம் பொன்னிலத் தாயிரங்
கோடி காலங் கொழுநனெ டின்புறும்.

(இ-ள்.) மிகுந்த அன்பினையுடைய தனது நாயகனோடு உயிர்துறந்த கெடுதலில்லாத கற்பினையுடைய பெண், தனது சரீரத்திலுள்ள உரோமம் ஒன்றுக்கு ஆயிரங்கோடிகாலம் ஆடகம் என்னும் பசியபொன்னுலகமாகிய சுவர்க்கலோகத்தில் நாயகனோடு இன்பமனுபவித்திருப்பாள். எ - று.

“மெய்ம்மயிர் ஒன்றினுக்கு” என்பதால், உடலிலுள்ள உரோமம் எண்ணர்த்துபோல் - எண்ணில்காலம் விளங்குவள் என்பது பொருள்.

ஆடகம் நால்வகைப்பொன்களில் ஒன்று. அவையாவன—ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாத்ருபம், சாம்பூர்தம். (௩௫)

கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப்
பெற்று னோர்தம் மரபும் பெருந்தவக்
கற்பி னுட்கொண்ட காதல னாருயிர்ச்
சுற்றம் யாவும் துறக்கத்தி னெய்துமால்.

(இ-ள்.) கற்பினைப்பொருந்திய கனமாகிய காதலிகளை யணிந்த மகளினை ஈன்றவரது மரபிலுள்ளாரும், பெரியதவத்தையுடைய அக்கற்புடையாளை மணஞ் செய்துகொண்ட கணவரது உயிர்போலப் பொருந்திய உறவினர் யாவரும் சுவாக் கத்தை யடைவார்கள். எ - று.

இதன்கருத்தை - திரிகடுகம்.

“மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்டானு மாசில்சீர்ப்
பெண்ணினுட் கற்புடையாட் பெற்றனும்—உண்ணுநீர்ச்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டானு மிம்மூவர்
சாவா வுடம்பெய்தி னார்.”—என்பதனு னுணர்க.

மரபு, சுற்றம் என்பன பொருளால் உயர்திணையும், சொல்லால் அஃறிணை யுமாதலின், எய்தும் என அஃறிணைமுடிபுதந்து கூறினார். (கசு)

பொருளில் கற்பின் வழியியபுன் மங்கைய
ருரிய மூன்று மரபினுள் னோரையும்
வெருவர் தேங்கி விழுங்கி யுமிழ்கலா
வெரியுந் தீரக கிற்குடி யேறறுவார்.

(இ-ள்.) சமாளில்லாத கற்புநிலைமையினின்றும் தவறிய அற்பமாகிய பெண்கள், தமக்குரிய மூன்றுகால்வழியிற் பிறந்துள்ளார் யாவரையும், தன்னகப் படுத்தி நீக்காத எரிகின்ற நெருப்பினையுடைய கரகத்தில், பயந்து நடுங்கி வாசஞ் செய்யும்படி குடியேற்றுவார்கள். எ - று.

மரபு மூன்று ஆவன—தந்தைமரபு, தாய்மரபு, கணவன்மரபு.

வழிஇ என்பது ஓயற்கையளபெடை.

(கௌ)

நண்ணு கற்புடை நங்கையர் சீறடி
மண்ணி னெவ்விடர் தோயினு மற்றொ
தெண்ணு கின்ற தலங்க ளெவற்றினும்
புண்ணி யத்தல மென்று புகல்வரால்.

(இ-ள்.) விரும்புகின்ற கற்பினையுடைய மங்கையரது சிறியபாதங்கள் பூமியில் எவ்விடத்தில் படிந்தபோதிலும், (பத்தர்கள் அடையும்படிக்) கருதுகின்ற ஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றிலும், அவ்விடம் (மேம்பட்ட) புண்ணியஸ்தலம் என்று பெரியோர் கூறுவர். எ - று.

சிறுமை + அடி — சீறடி என முதனீண்டுமின்றது. நீளாவிடின், சீற்றடி என வரும்.

மற்று, ஆல்—அசைகள்.

எவற்றினும் என்பதில் உயி முற்றுமையாதலால் எகரம் எஞ்சாமைப்பொருளில் வந்தது. (௩௮)

கவ்வை வெண்டிரைக் கங்கை முதலவாந்
தெய்வ மாநதி யாவுஞ் செறித்ததம்
எவ்வ மறநிடக் கற்பி னியைந்திடு
நவ்வி நோக்கிய ராட நயக்குமால்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற வெண்மையாகிய அலைகளையுடைய கங்கைமுதலாகிய தெய்வீகம்பொருந்திய சிறந்தநதிகளெல்லாம், நெருங்கிய தமதுதுன்பம் நீங்கக் கற்புப்பொருந்திய மான்போலுங் கண்களை யுடைய பெண்கள் (தம்பிடத்தில்) மூழ்கும்படி விரும்பும். எ - று.

புண்ணியநதிகள் தம்பிடத்தில் மூழ்கினோரது பாவங்களை யொழிக்கும் வன்மையுடையதாயிருந்தும், அந்நதிகளின் பாவம் பதிவிரதைகள் மூழ்குவதால் பரிகரிக்கப்படுமென்பார் “கற்பி னியைந்திடு நவ்வி நோக்கிய-ராட நயக்குமால்” என்ற ராகவின், கற்பின் மடந்தையர் புண்ணியநதிகளினு மேம்பட்டவர் என்பது பெறப்பட்டது. (௩௯)

மண்ணு நன்மணி வேய்ந்து வயங்கிய
வண்ணன் மாடங்க ளாயினுங் கற்புடைப்
பெண்ணி னல்லவ ரில்லெனீற் பேய்க்கண
நண்ணு கின்ற வனமென காட்டுவார்.

(இ-ள்.) அழகிய நல்ல நவரத்தினங்களால் அலங்கரித்து விளங்குகின்ற பெருமை பொருந்திய மாளிகைகளானாலும், கற்பனை யுடைய மாதர்க ளில்லையானால், அவ்விடத்தைப் பேய்க்கூட்டங்கள் விரும்பிவாழ்கின்ற வனம் என்று பெரியோர் சொல்லுவார். எ - று.

இதன் கருத்தை.

“நீநில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்”

ஆநில்லா வுருக் கழகுபாழ்—பாரி

லுடப்பிறப் பில்லா வுடம்புபாழ் பாழே

மடக்கொடி யில்லா மனை.” — என்னும் மூதாட்டியார் திருவாக்கா னுணர்க. (௪௦)

காற்றும் வெய்ய களைகதி ருங்கடற்
றோற்று தண்ணில வுச்சுடர்த் திங்களும்
போற்று கற்பிற் புரிசூழற் பூங்கொடி
மேற்றொ மும்பொழு துள்ளம் வெருவுமால்.

(இ-ள்.) சுடுகின்ற வெவ்வித கிரணங்களையுடைய ஒளிவீசுகின்ற சூரியனும், கடலிற்றோற்றுக்கின்ற சூளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரிகையோடு பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனும், (அக்கினியும்) துதிகுகின்ற கற்புப்பொருந்திய புரிந்த கூந்தலையுடைய அழகிய பூங்கொம்பை யொத்த மாதர்மேற் பரிசிக்கையில் மனம் அஞ்சுவர். எ - று.

சேதை அக்கினியிற் குளித்தபோது, அக்கினி சகியாதவனாயினான் என்னும் இராமாயண சரித்திரமும், சூரிய சந்திரர்களாகிய சுடர்களைக் கூறியதானும், அவற்றிற் கிணமாகிய அக்கினி என வருவிக்கலாற்று. (சக)

மேவு காதலன் வியப் புனல்பொழி
காவி யங்கட் கலன்கழி மாதரை
யாவி நீத்துக் கிடந்திடும் யாக்கைபோல்
யாவ ருந்தொட நீதென் றியம்புவார்.

(இ-ள்.) தன்னைச்சேர்ந்த கணவன உயிர்விடலால், நீர்சிந்தும் நிலோற்பலம்போலும் அழகிய கண்களையுடைய விதவைகளாகிய பெண்களை, உயிரையொழித்து விழுந்தகிடக்கும் வெற்றுடல்போல, எவர்களும் பரிசிததல் தீமையுடையது என்று (தூல்வல்லோர்) சொல்லுவர். ஏ - று.

ஆவி நீத்துக் கிடந்திடும் யாக்கை=பிரேதம்.

உயிரொழிந்த பிரேதபரிசுத்தாற் சூதகம் கேரிட்டு ஸ்நானஞ்செய்தல் போல, கைம்மையடைந்தாரைக் கையாற்றொடுதலும் அவவாறேயாகும் எனபாஃ “கலன்கழி மாதரை - யாவி நீத்துக் கிடந்திடும் யாக்கைபோல் - யாவ ருந்தொட நீதென் றியம்புவார்” என்றார். (சஉ)

மாற்ற ருங்கல னீத்த மகளினா
யாற்றே திரப்படி னேகல ராயலாற்
போற்றி வாழ்த்துதல் பூன்கழி மாதரில்
வேற்று மாதாசொல் வெவ்விட மென்பரால்,

(இ-ள்.) மாற்றுதற்கரிய கலன்கழிந்த பெண்களை (ஒருவாசெல்லுங்கால்) எதிர்ப்பட்டால் (தாம் உத்தேசித்துச்சென்ற விடத்துக்குப்) போகமாட்டாது திரும்புவர், மாங்கலியத்தையிழைந்த கைம்பெண்களில் வணங்கித் துதித்தல் தாயையல்லாமல், ஏனைய மாதரதுசொல் வெவ்விட விஷத்துக் கொப்பாகும் எனப் பெரியோ கூறுவர். ஏ - று.

கலன் என்பது ஆபரணங்களுக்குப் பொதுவாயினும் ஈண்டு சிறப்புபற்றி மாங்கல்வியத்திற் காயது. (சஉ)

கைம்மை யாகிய கற்புடை மங்கையர்
தம்மொ முக்கந் திறம்பிழற் றுமலா
லம்ம தங்குலத் தோரையு மாரழல்
வெம்மை சோரர கத்திடை வீழ்த்துவார்.

(இ-ள்.) (சமது நாயகர் இறந்ததனால்) விதவைத்தன்மையாகிய கற்பிணையுடைய மடந்தைமார் தமதுகற்புடையில் தவறுவாராகில், தாமமாத்திரமேயல்லாமல், ஐயோ! தமது குலத்தினர்யாவரையும் நெருப்புப்பொருந்திய வெப்பமுடைய நரகத்தில் வீழ்ச்செய்வர். ஏ - று. (சச)

சிழல்செய் பொற்கல னீத்த மடந்தையர்
குழனி னைக்குறை யாது முடித்திடி
வழல்கட் கூற்றுவன் றாதர்மற் றுங்கவர்
விழையுங் கேள்வனைப் பாசத்தில் வீக்குவார்.

(இ-ள்.) நீழலைச்செய்கின்ற பொன்னாலாகிய மாங்கல்வியத்தை நீக்கிய விதவையர் தமது கூந்தலைக் கணையாமல் முடிப்பாராயின், நெருப்பைப்போலுங் கோபம்பொருந்திய கண்களையுடைய யமதுதா, அவர்கள் விரும்புங் கணவனை அவ் விடத்தில் பாசக்கயிற்றால் கட்டுவார்கள். எ - று. (சுடு)

மருவு காதலன் மாய்த்திடிந் மங்கைய
ரொருப கற்பொழு துண்டரும் பாக்கிலை
விரியும் பாயல வெறுத்துமண் மேற்றுஞ்சி
யரிய கோன்புக ளாற்றிட வேண்டுமால்.

(இ-ள்.) பெண்கள் தம்மைக்கலந்த புருஷன் இறந்தால், பகலில் ஓரோ வேளை யுணவுகொண்டு, அரிய பாக்குவெற்றிலையையும், பரவிய படுக்கையையும், மனம்வெறுத்து நீக்கி மண்மேற்படுத்துத் துயின்று, அரியவிரதங்களை யாசரித்து (உயிர்வாழ) வேண்டும். எ - று.

உடல் இளைக்கவேண்டுமென்கிற ரூபிப்பால் “கொண்டநல் விரதத் தினை த்தயாக் கையுமிக் கொடியனேற் கருளுநா னுளதோ” என்ற சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவுள்ளக்கருத்திற் கிணங்க “காதலன் மாய்த்திடிந்**அரிய கோன்புகளாற்றிடவேண்டுமால்” என்றார். (சுன)

சுடர்செய் பொற்கல னீத்திடுந் தோகையர்
கடவுள் பூசனை காதவி னாற்றியு
முடல மரசுண வுள்ளுயிர் நீத்திடா
தடகு மூல மருந்திட வேண்டுமால்.

(இ-ள்.) பிரகாசத்தைச் செய்கின்ற அழகிய மாங்கல்வியமிழந்த மாதர் கள், தேவதா அர்ச்சனை ஆசையுடன் இயற்றியும், சரீரத்தை அழுக்குண்ணும் படி வைத்தும், உள்விரிக்கும் உயிர்நீங்காமல் இலைகளையும் சிழங்குகளையும் பசி நீங் கும்பெருந்திக் (குறைவாக) உணவும் இருக்கவேண்டும். எ - று. (சுன)

எரிசெய் பொற்கல னீத்தவ ரின்னணம்
விரதம் பூண்டு விழுத்தவ மாற்றிடிற்
பரவு கின்ற பதியுல கெய்துபு
பொருவி லாவரும் பேரக நுகர்வரால்.

(இ-ள்.) ஓளியை உண்டிசெய்யும் பொன்னாலாகிய மாங்கல்வியத்தை யீழ்த்த விதவைகள், இவ்விதமாகிய விரதங்களை மேற்கொண்டு பெருமை தங்கிய

தவத்தைச் செய்வாராயின், துதிக்கின்ற தமது கணவன்சென்ற உலகத்தை யடைந்து சமானமில்லாத அருமையாகிய இஷ்டபோகங்களை (அவனுடன்) அனு பவித்திருப்பர். எ - று.

எய்துபு - சேய்ப்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

(சஅ)

இன்ன வற்று ரியம்பிய கற்பிய
லன்னை நின்னிடத் தெய்தின ளாதலி
னுன்னை யேத்தி வினையொழிந் தோமென
மன்னு மாதவன் பன்னியை வாழ்த்தினான்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்டவைகளில் சொல்லிய கற்பின் நன்மையையுடைய தாயாகிய (உலோபாமுத்திரை என்னும்) அம்மையார் உம்மிடத்தில் (மனைவி யாக) அடைந்திருக்கின்றனா. ஆனபடியால், உம்மைத் துதித்து எமது துன்பம நீங்கினும் என்று நிலைபெற்ற பெரிய தவத்தையுடைய அகஸ்தியமுனிவரது மனை வியை ஆசீர்வதித்தார் (பிரகஸ்பதிமுனிவர்). எ - று.

(சக)

பொருவில் கற்புடையாள்பதம் போற்றிய
தெருளு நெஞ்சுடை விண்ணவர் தேசிகள் .
முரிதி னைக்கட லுண்ட முனிவனைப்
பரவி யின்மொழி பற்பல கூறுவான்.

(இ-ள்.) சமானமில்லாத கற்பினையுடைய உலோபாமுத்திரையினது பா தங்களைத் துதித்த தெளிந்த மனத்தினையுடைய தேவருருவாகிய வியாழபகவான், முரிசின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரசலத்தை ஆசமனஞ்செய்த அகஸ்தியமுனிவ னைத் துதித்து இனியவார்த்தைகள் பற்பலவகையாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

அகஸ்தியர் கடனீளை ஆசமனஞ்செய்ததின விபரம் முன கூறப்பட்டுள் ளதால், ஆகரு கண்டுகொள்க.

(இ0)

குழலை நீயிவள் கோதறு மாமறை
வடுவி னற்றவ நீயிவள் வான்பொறை
யடிக ளாதலி னின்னுளத் தாயுங்கான்
முடிவு ருதன வில்லை மொழியினே.

(இ-ள்.) (உங்களிருவருக்கும் ஒப்பிட்டால்) தேவரீர் பிரணவப்பொருள் ஆகும். இவவண்ணையார் குற்றமற்ற பெருமைதனாகிய தேவதவழுவாகும். தேவரீர் வசையில்லாத நல்லதவழுவாகும். இவவண்ணையார் சிறந்த பொறுமையின்வழ வாகும். தேவரீர் எமக்கெல்லாம்தலைவராதலால், உமது திருவுள்ளத்தில் ஆராயு மிடத்து முடிவுபெறாத கருமங்களே இல்லை. எ - று.

(ருக)

ஐய வானத் தமர்கள் யாவருஞ்
செய்வ தொன்றில ராகித் திகைப்புற
மையல் விந்தம் வளர்ந்தது வானுற
வெய்ய வனநடந் தேரை விலக்கியே.

(இ-ள்.) ஐயனே! ஆகாயத்தில் வசிக்கின்ற தேவர்கள் எல்லாரும் செயற்பாலது ஒன்றுமில்லாதவராகித்திகைக்கும்படி, மதிமயக்கங்கொண்ட வீர்தபர்வதமானது சூரியனது விசாலமாய்கிய இரத்தந்தச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து, ஆகாயத்தை அளாவி வளர்த்திருக்கின்றது. எ - று.

விர்தகிரி என்பது சூரியன்மீது தெற்கு வடக் கிரக வுள்ள ஏழு மலைகளில் ஒன்று. அடையாவன-மயேந்திரகிரி, பொதியகிரி, எசுடகிரி, சத்திகிரி, விருக்குகிரி, விர்தகிரி, பாரியாதிரகிரி என்பன. இதனை,

சுவதருமோத்தரம்-கோபுரவியல்.

“உன்னதந்தென் மயேந்திரமே யுயர்மலையஞ் செயகிரி
வின்னவிலுஞ் சத்திகமே விருக்குமுயர் விர்தியமே
பன்னுபுகழ் மிகுபாரி யாதிரமே யெனப்பகாந்த
வின்னகிரி யேழுமுதற் சூரியதலத் திகைத்தனவே.” என்பதனுணர்ச்சு. (1)

போன்னங் குன்றொ முகலிவின் போருய
ரன்ன வெற்பின் வலியை யடக்குவார
முன்ன மேழ்கட லுண்ட முனிவர
கின்னை யன்றி கிகழ்த்தின யாவரோ.

(இ-ள்.) முன்னிலில் சப்தசமுத்திரங்களை யு முண்ட அகஸ்தியமுனிவரோ! அழகிய மேருபர்வதத்துடன் பகைமைகொண்டு ஆகாயத்தோக்கிச் செல்லுமின்ற உயர்ந்த அப்படிப்பட்ட வீர்தபர்வதத்தினது வல்லமையை அடக்கத்தக்கவர்கள், தேவரையல்லாமல் சொல்லுமிடத்து யாவரிருக்கின்றன. எ - று. (இ-உ)

என்று தேவர் குரவ னிசைத்தலுங்
குன்றின் வீக்கங் குறைப்ப லமாரீர்
சென்று நும்பதி சேர்க்கென வோதினான்
துன்று வேலை பருகிய தூயவன்.

(இ-ள்.) எனறியவகையாக தேவருருவாகிய வியாழபகவான் சொல்லவும், நெருங்கிய கடலைக்குடித்த பரிசுத்தராகிய அகஸ்தியமுனிவர், தேவர்களே! யான் வீர்தமலையினது இறுமாப்பை அடக்குகின்றேன், நீங்கள் உமதுலகத்தை அடையுங்கள் என்று சொல்லி விடைகொடுத்தருளினர். எ - று. (இ-ச)

கற்பிலக்கணங்கூறிய அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆக நிரூபித்தம் கருதி.

வ
சிவமயம்.

ஐந்தாவது

அகஸ்தியர் விந்தவனாயை யடைந்த அத்தியாயம்.

விண்ணவர் யாவரு மேகிய பின்னர் விரிகொன்றைக்
கண்ணி மலைச்சுஞ் செஞ்சடை முக்கட் கனிதன்னை
யெண்ணி மனத்தா லேம்புல னென்னு மிகல்செற்றோ
னன்னு முலோபா முத்திரா யோடு நவில்கின்றான்.

(இ-ள்.) ஐம்புலன்களாகிய பகையைச்செய்த அகஸ்தியமுனிவர், தே
வர்கள் யாவரும் தமது உலகத்தை அடைந்தபின்பு, (இதழ்கள்) விரிந்த கொன்றை
மலர்மாலையைச் சூடிய செவவிய சடையினையுடைய மூன்று நேத்திரங்கள்
பொருந்திய அருட்கனியாகிய சிவபெருமானை மனதில் தியானித்து, அன்பு
பொருந்திய உலோபாமுத்திரா என்னும் தமது பத்தினியாரோடு சொல்லத்
தொடங்கினார். எ - று.

ஞானப்பயிர் விளையுங்கால் ஐம்புலன்கள் அதனையழிக்கக் கருதும். அக்கா
லத்து அவலைம்புலனைச் சாந்தத்தினால் தடுக்கவேண்டும். இவர் அவவாறு செய்த
வர் என்பதுதோன்ற “ஐம்புல னென்னு மிகல்செற்றோன்” என்றார். இதனை,

“நெஞ்சப் புணத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரற வகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்
தன்பெனும் பாத்தி கோலி முனபுற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பக்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலும்
ஆவத் தண்ணீர் பாய்ச்சி நேர்நீன்று
தடுக்குநர்க் கஞ்சா திடுக்கண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சியுட் சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுனை நந்தாது முனைத்து” — என்னும் பட்டணத்துப்
பிள்ளையார் திருவாக்கா னுணர்க.

‘முக்கட்கனி’ என்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(க)

குன்ற மனைத்தின் வார்சிறை பீரந்த குலிசத்தோ
னின்றொரு வெற்பை யடக்கும் வலித்திற மில்லான்போ
லின்று தவத்தை நிரப்பும் வேதிய னென்னும
என்றுகொ னம்முழை வந்தது கற்பி னலமிக்கோய்.

(இ-ள்.) கற்பின் விருப்பயிருந்த உலோபாமுத்திரையே! எல்லா பர்வ
தங்களின் நீண்ட சிறகுகளையும் அறுத்த வச்சிராயுதத்தையுடைய இத்திரன் இப்
பொழுது ஒரு விந்தபர்வதத்தை யடக்கும் வல்லமை மிகுதி இவ்வாதவன்போல,

கன்னெறியினின்று தவத்தைச் செய்துமுடிக்கும் அந்தணன் என்று கருதாமல்
கம்பிடத்திலவந்து குறைகூறியது நன்மையுடையதுதானே. ௬ - ௩.

நன்று கொல் என்பதில் கோல்' ஐயப்பொருளில் வந்தது. “கொல்லே
யைய மசைநிலைக் கூற்றே” என்பது.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் அகஸ்தியர் தமது மனைவியைநோக்கிக் கூறு
கின்றனர். (௨)

பன்னிரு வெய்யவ ரீறுசெய் கூற்றுப் படாசெத்தி
மன்னிய வட்ட வசக்கண் மருத்துவர் வாறோக
ளுன்னினு மண்ட மனைத்து மிழந்திடு மொலவார்போ
லென்னுழை யெய்தி யிறந்தமை யெண்ணுறி லென்னேயோ.

(௮-௭.) பன்னிரண்டு சூரியர்களும், (ஆயுளை) முடிவுசெய்கின்ற யமனும்,
படாந்தெரிகின்ற செந்நிறமுடைய அக்கினியும், நிலைபெற்ற அஷ்டவசக்களும்,
மருத்துக்களும், தேவர்களும், (ஆகிய இவர்கள்) மனதில் கிணத்தாலும் அண்ட
கோடிகளெல்லாம் அழிந்துபோகும். என்னிடத்திலவந்து பகைஞர்போல யாசித்த
காரணம் யோசிக்குமிடத்தில் யாதோ? அறிகிலேன். ௭ - ௩.

தமது காசிவாசத்தைத் தடுத்தமையின் ‘ஒல்லார்’ என்றார்.

கூற்று உடல் வேறு உயிர் வேறுகக் கூறுபடுத்துவான்.

பன்னிருசூரியர் ஆவார்-தாத்தாரு சக்கரன் அரியமன் மித்திரன் வருணன்
அஞ்சுமான் இரணியன் பகவான் திவச்சுவான் பூடன் சலித்திரு துவட்டன். இப்
பெயர் சித்திமாமாத மேடவிராகிமுதல் ஒவ்வொருமாதத் தொவ்வோ ரிராகியிற்
புஞ்சு சூரியனுக்கு முறையே செல்லுமென்பர். இவரோ துவாதசா தித்தர்.

வசக்களாவார்—அனலன், அணிலன், ஆபச்சைவன், சோமன், தரன்,
துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் எனு மெண்மர்.

மருத்துவர் என்பது இரண்டு அஸ்வினிதேவர்களை. அவர்கள் வரலாறு:—

சமீபறா என்னும் சூரியன் தொட்டா என்பவன் புதல்வியாகிய சஞ்ஞிகை
யை மணந்து வைவசீகதமது, யமன், யமுனை என்னும் பெண், ஆகிய மூவரைப்
பெற்றனன். சஞ்ஞிகை சூரியனது உடல் வெப்ப மாற்றாளாகித் தனது சாயலை
ஓர் பெண்ணுக்கி “நீ இவ்விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாது இவ்வாறே என் நாயக
னிடமிரு” என்று தந்தைபாற் சென்று நிகழ்ந்தவை சொல்லினள். தந்தை
கோபித்தது கண்டு, சூரியன்பாற்சொல்லற்கஞ்சி, உத்தாதுருவிற் நவஞ்செய்திருந்த
னள், சூரியன் மாயையென்றுணராது சாயாதேவியுடன்கூடவே அவள் சாவளி
என்னும் எட்டாம்மது, சநி, பந்தினை என்னும் பெண், ஆகிய மூவரைப் பெற்றுத்
தன் மூத்தவள் ஈன்ற பிள்ளைகளை வஞ்சித்துவந்தாள். அதுகண்ட யமன் மனம்
பொறாதுகித் தாயை யுதைக்க, அவள் “உன் கால் முறி” எனச் சாபமிட
அதைத் தந்தைபாற் சொல்ல, சூரியன் மனைவியை நோக்கி “பிள்ளைகளை யெல்
வாஞ் சமமாகப் பாராமல் மூத்தோர்பால் வெறுப்பும் இனையோர்பால் விருப்பும்
வைக்கவேண்டிவதென்ன” என, அவள் பயந்து நடந்தவற்றைச் சொல்ல, சூரி

யன் தன் மாமனிடஞ் சென்று, “என மனைவி யெங்கே” என்று கேட்க, அவன் “அவள் உன் வெப்பம் ஆற்றாளாகி, உத்தராகுருவிலுப் பெண்குதிரை வடிவொடு தவஞ்செய்கின்றனள்” என, சூரியன் ஆண்குதிரை வடிவேற்றுச் சென்று சமீபித்து “தவஞ்செய்பவள் யார்” என, அவள் பயந்தோடப் பின்றொடர்ந்து செல்லுகையில் தாது இருமூக்கின்வழியி மொழுக மருத்துவர் இருவர் பிறந்தனர். என்பது.

இதனை, திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம்விற்படலம்.

“சஞ்சையாம் பகற்கடவுண் மனைவியவன் கனலுடலந் தழுவ லாற்றா தஞ்சுவா டன்னிழைத் தன்னுருவா சிறுவியன மடைத்து நோற்க விஞ்சையா லறிக் கிரவி பின்றொடர மாப்பரியா மின்னைத் தானுஞ் செஞ்செவே வயப்பரியாய் மையல்பொரு திந்தியததைச் சிந்தி னுனே.” என்பதனானுணர்க. (ந)

இருநில மேத்திய காசியில் வாழ்தற் கிடையூறு வருமென மாதவ ரோதிய மாற்றம் வழக்காகும் பொருவறு தேவரு நமமை யிரந்து புகன்றூர்பூங் கருநெறி சோதரு மென்குழ லீங்கது கண்டேமால்.

(இ ள்.) மலர்குடிய கருமையாகிய சுருங்குதல்பொருந்திய மெல்லியகூந்த லையுடைய உலோபாமுத்திகையே! பெரிய நிலவுலகத்தார் துதிக்கும் காசிகரத் தில் வசிப்பதற்குத்தடைசம்பவிக்கும் என்று பெருமைபொருந்திய தவசிரோஷ்டர் கள் சொல்லும்வார்த்தை வழக்கமாகும். சமானமற்ற தேவர்களும், நம்மை யாசித்து (இவ்விடம்விட்டு நீங்கும்படி) சொல்லினர். ஆதலால் இப்போது அவ்வாக்கியதனை உண்மையைப் பார்த்தோம். எ - று. (ச)

தத்துவம் யாவு முணர்ந்து தனிப்பொரு டாமாகிக் கைத்தல மேவிய நெல்லி பெனும்படி கண்டோர்கள் சித்த முவந்துறை காசியி லீசன் நிருவுள்ள மித்திர மாக விளைந்திடின் மாற்றுவ தெவ்வாறே.

(இ ள்.) தத்துவங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து, உள்ளங்கையிற் பொருந்திய நெல்லிக்கனியென்று சொல்லும்படி ஒப்புற்ற பரம்பொருள் தாமாக்கண்ட பெரியோர்கள், மனம் விரும்பி வசிக்கும் காசிகரத்தில் (நாம் வசிக்க) சிவபெருமானாது நிருவுள்ளக்குறிப்பு இவவிதமாக வந்து சம்பவிக்குமானால், அதனை எவவிதமாக விலக்குவது? பெண்ணே. எ - று.

“ஆறு நையுநீத் ததன்மே னிலையைப் - பேரூ வடியேன் பெறுமா றுளதோ” என்னும் அருணகிரிநாதர் திருவாக்கின்படி, தத்துவங்கள் முப்பத்தாறினையும் உணர்ந்து, தத்துவாதிக்ரமிய சிவத்தைத் தெரிசித்துத் தான் அதவாக நின்றவர். என்பதுதான் “தத்துவம் யாவு முணர்ந்து தனிப்பொரு டாமாகி” என்றார்.

தத்துவங்கள் ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம், என்ற மூன்றுவகையினும், அவற்றுள்,

ஆன்மநத்துவம் — பூதங்கள் ஐத்தும், புலன்கள் ஐத்தும், ஞானேந்திரியங்கள் ஐத்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐத்தும், கரணங்கள் நான்கும், ஆகிய இருபத்துநான்குமாம். வித்தியாதத்துவம் காலம், நியதி, கலை, விததை, இராகம், புருடன், மாயை, என்னும் ஏழுமாம். சிவநத்துவம் சத்தவிததை, ஈசர், சாதாகியம், சத்தி, சிவம், என்னும் ஐத்தாம். ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தாறாதல் காண்க. இம்மூவகைத் தத்துவங்களும் அகந்தம், சுந்தாசுந்தம், சுந்தம், எனவும் பெயர்பெறும்.

பூதங்கள் ஐத்தாவன—பிருதிவி, அப்பு, தேபு, வாயு, ஆகாயம்.
புலன்கள் ஐத்தாவன—சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.
ஞானேந்திரியங்கள் ஐத்தாவன—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி,
கன்மேந்திரியங்கள் ஐத்தாவன—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்,
கரணங்கள் நான்காவன—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

“கைத்தலமேவிய நெல்லி” இதனை வடநூலார் காதலாமலகம் என்பர். மற்ரைக் கணிகளை ஒப்பிடாமல், நெல்விக்கணியை ஒப்பிட்ட தென்னெனின், அது தன்னுள்ளிருக்கும் வகையை மேலேயே காண்பித்தலாலும், உள்ளும்புறமும் ஒப்பாயிருத்தலாலும் என்றுணர்க. (௩)

மெல்லிய பங்க னுவந்துறை காசியை விட்டேனைத்
தொல்லை நெடும்பதி தன்னை விரும்புதல் சூழங்கா
னல்லமீர் தத்தன தங்கை நிருப்பவு நச்சாமற்
புல்லறி வோடு புறங்கையை நக்குதல் போலாமால்.

(௮-௭.) மெல்லிய சாயலையுடைய உமாதேவியாரா அத்தபகடகக் கொண்ட சிவபெருமான் விரும்பி வசிக்கின்ற காசிகரத்தைவிட்டு, மற்ரைப் பழமையாகிய பெரிய நகரங்களை அடைய இச்சித்தலை ஆராயுமிடத்து, நல்ல தேரை மிர்தம் (ஒருவனது) உள்ளங்கையிலிருக்கவும், (அவன) அதனையுண்ண விரும்பாமல் அற்பமாகிய அறிவுடன் தன் பிண்கையை நக்குவதுபோலிருக்கும். ௭-௮.

அகம்+கை=அங்கை—“அகமுனர்ச்செவிகைவரினிடையனகெமெ”

அயிரீதம் மரணத்தை யொழிப்பது. (௯)

அறத்தி னிருப்பிட மாகிய காசி யடைந்தோர்கள்
வெறுத்தறி வில்லவர் போலது தன்னை விடுதக்கான்
மறுத்து நினைத்திடி லெய்துவ தெங்ஙன மாகின்றித்
திறப்பட்ட முத்தி விழைந்தவர் விட்டயல் செல்லாரோ.

(௮-௭.) தருமத்தினது வாசஸ்தானமாகிய காசிகரத்தைச்சேர்ந்தவர்கள் மதியல்லாதவர்களைப்போல, (அவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்தலை) வெறுத்து அக்காசி நகரத்தை விட்டு விலகியபோது மீண்டு ஆங்கடையகீனத்தால் அடைதல் எவவிதம். சூற்றில்லாமல் குணப்படும்படி மோகத்தை விரும்பினவர்கள் (அந்நகரத்தை விட்டு) ஒருபோதும் புறம்பே செல்லமாட்டார்கள். ௭-௮.

தருமம் முப்பத்திரண்டு வகையினையுடையது.—இதனை,
காஞ்சிபுராணம் - தழுவக்குழந்தப்படலம்.

“தெய்வந்தென் புலத்தார் பூத மானிடம் பிரம மென்றோ
வைவகை யெச்சம் பூர்த்தர் துறந்தவர் மடங்க ளன்பு
செய்யுமில் வாழ்வாக் கில்ல மனைக்குப் கரணந் தேம்பூப்
பெய்தமை தண்ணீர்ப் பந்த னொங்கணும் பிறங்கு சோலை.
இரப்பவர் குருட ரொவ வமுற்றவர் புரத்தல் வெந்நோய்
துரக்குநன் மருந்து துவாய் மகவினையோம்பல் சுண்ணம்
பரித்தபா கடையே யெண்ணெய் பைப்புனல் குளிப்ப வேண்டு
மருக்கிளர் துவர்க ளாதி மலரனை நிலனான் கன்னி.
கடிமணம் விளக்கு மாறாக் கடனெழித் திடுத லீச
னடியவர் விழைவ லீகை யக்கமா மணிவெண் ணீறு
படியிலாக் கடவுட் பூசை யுபகர ணங்கள் பாசந்
தடித்தரு வேத வாய்மைச் சைவநூல் புராண நல்கல்.
சிவபிரா னடிக்கீழ்ப் பத்தி செவியறி புறுத்த லோடு
முவகையி னபயம் யார்க்கும் வழங்குத லுள்ளிட் டோது
நவைவிரி யறமென் னான்கு”—என வருவனவற்றா னுணர்க.

(எ)

மூவ ரிருப்பிட மாய்முதி லூர்தி முதற்றேவர்
மேவரு தற்கரி தாயருண் முத்தியின் வீடாயிப்
பாவ மகற்றுறு காசியின் வாழ்வு படைத்தோர்கள்
யாவ ரவர்க்கரி தாய விழுப்பொருள் யாதேயோ.

(இ-ள்.) திரிமூர்த்திகளது வாசஸ்தானமாகியும், இந்திரன் முதலிய தேவர்
களும் அடைதற்கரியதாகியும், கிருபைதங்கிய மோகூத்தினது இருப்பிடமாகியும்,
உள்ள பாவங்கனையெல்லாம் நீக்குதல்பொருந்திய இக்காசிகரத்தில் உயிர்வாழ்
தல்பெற்றவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்குப் பெறுதற்கு அருமையாகிய மேலான
பொருள் எது இருக்கின்றது? எதுவுமில்லை! எ - று.

திரிமூர்த்திகள் - பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன்.

முதினூர்தி - மேகவாகனாகிய இந்திரன்.

பாவம் பலவகைப்படினும், அவற்றுள் மிகுந்தன - கொலை, களவு, பொய்,
கட்குடி குருநீர்தை. இவைவந்தையுமே பஞ்சமாபாதகம் என்பர்.

மூவரிருப்பிடமாய்—என்பதனை,

காசிகாகசியம்.

“முத்தியா வருக்குந் கொடுப்பென் றுணகின் முகிழ்த்தபஃ நலங்களி னுள்ளுஞ்
சித்தியின் பவருக் கனித்திடுந் காசித் திருத்தலம் போலுவ தில்லைப்
பத்திசெய் பரம சிவத்தல மென்றும் பரவுவிட் டினுத்தல மென்று
மெகத்தியின் பிறந்த தனமென்று முடைப டோங்குமல், வாழ்த்தக கானம்
என்பதனா னுணர்க.

வையக மேழு மிடித்தி காலேயு மாயாதே
யைய னெடுத்தோளிர் குல துதிக்கு னமைத்தோங்கு
மெய்யுனர் வோருறை காசியை விட்டொரு நற்றூன
மெய்த மனத்தை விடுக்குறா பேதைமை மென்னேயோ.

(இ-ள்.) சந்த லோகங்களும் சிலகுலத்து பாழாகும் ஊழ்காலத்திலும் அழியாம விருக்கும்படி, சிவபெருமான் (திருக்கடத்தில்) தாங்கி விளங்குகிறா குலாயுத்தனினது முனையில் தங்கி உயர்வதும், உண்மையாகிய பேரறிவியையுடையோர் வசிக்கின்றதுமாகிய காசிஸ்தலத்தைவிட்டு, வேறொரு ஸ்தல ஸ்தலத்தை யடையும்படி மனத்தைச் செலுத்துகின்றார்களது அறிவின்மை யாது நீய்த் தமோ? (அறிகிலேன்). எ - று.

“மெய்யுனாவோர்” என்பது-சிவபெருமானே உண்மையப்பொருளென்று கண்டறிந்த அறிவின். (க)

மாகுறு பேதைமை தம்மை மறைப்ப மறைந்தாலு
வாசை பெனுஞ்சுற வெற்று பவக்கட லாழ்கின்றோ
ரீச னுவந்துமை போடக லாம விருத்தோங்கு
காசி பெனும்புனை யன்றியெவ் வாறு கடப்பாரோ.

(இ-ள்.) குற்றம் பொருந்திய அறிவின்மையானது தங்களை மறைக்க, (அதனால்) மறைந்தவர்களாகி, நீங்காத ஆவலென்னும் மகாமின்னுதுமோதுகின்ற பிறவியாகிய கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றவர்கள், சிவபெருமான் ஆனந்தித்து உமா தேவியாரோடு நீங்காம வெழுத்தருளியிருந்து உயர்த்ததாகிய காசிக் கரம் என்னும் தெப்பமல்லாமல் எவ்வாறு அப்பிறவிக்கடலைக் கடத்து களாயேறுவார்கள். எ - று.

“அற்றவ டென்பா டவா வற்றார்” என்றபடி, ஆசைநீங்காது செனனத் தோறும் துன்புறுத்துவது என்பதுதோன்ற “ஆனுவாசை யெனுஞ்சுற வெற்று பவக்கடல்” என்றார். அவ்வாசையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பார்.

“அடவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து.”—என்றார் திருவள்ளுவர். (க)

செய்ய வழற்றலை நீன்று தவம்பல செய்தாலு
மெய்தரும் யோக மளபயில காளு மிழைத்தாலு
மையறு காசியை வார்பிறை சென்னி வணைந்தாடு
மைய னருட்சிறி தின்றி யடைந்திட லாகாதே.

(இ-ள்.) செவ்விய பஞ்சாக்கினி இடையிலிருந்து பலவகையாகிய தவங் களைச் செய்தாலும், கிடைப்பதற் கருமையாகிய (அஷ்டாங்க) யோகங்களை அள வில்லாத னாககள் பலவும் செய்தாலும், இளம்பிறைச்சந்திரனை நீண்ட சடைமுடியில் தரித்து ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும் எமது சிவபெருமானது திருவருள் கொஞ்சமும் இல்லாமல், குற்றமற்ற காசிக்கரத்தை யடைவது ஒருவருக்கும் உண்டாகமாட்டாது. எ - று.

யோகம் எட்டாவன - இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தி யாகாரம், தாஷீன, தியானம், சமாதி என்பனவாம்.

இதனை சூதசங்கிதை.

“இயம் நியம மாசனமே யிலங்கு பிராண யாமமே
வயமார் பிரத்தி யாகாரம் வருதா ரணையே தியானமே” —என வருவ தன னுணர்க.

“ஐய னருட்சிறி தின்றி யடைந்திட லாகாது” திருவருளா லல்லாமல் மனிதனது சுயேச்சையால் முடியாது என்றபடி. இதனை “அவனரு ளாலே யவன் றுள் வணங்கி” என்னும் திருவாதவூடிகள் திருவாக்கா னுணர்க. (கக)

அறம்பொரு ளின்ப மியற்று தவத்தி னடைந்தாலுங்
கறங்கு திணைக்கட னஞ்ச நுகர்த்தருள் காமாரி
யுறைந்த வளங்கெழு காசியி னல்லதை யொன்றானு
மிறந்து பிறந்துழல் வோர்தனி முத்தியி னெய்தாரோ.

(இ-ள்.) அறம், பொருள், இன்பம் எனனும் மூன்றினையும் தாம்செய்த தபோபலத்தால் பெற்றபோதிலும், ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தில தோன்றிய ஆலகாலவிஷத்தை (தேவர் உயிர்பெறுமாறு) உண்டருளிய சிவபெரு மான் வசிக்கின்ற வளப்பமிருந்த காசிகரத்தாலல்லாமல் வேறெதனாலும், இறந் தும் பிறந்தும் துன்பமுறுகின்ற மாந்தர்கள் ஒப்பற்ற மோகஷவீட்டில் சேரமா ட்டார்கள். எ - று.

“அறம்பொருளின்பம்” என்பவை மூன்றுபுருஷார்த்தங்கள். இதனைவட நூலார் தீர்மானித்தகாமியம் என்பர், அறமாவது தருமஞ்செய்தல். பொருளாவது நல்வழியில் திரவியந்தேடல், இன்பமாவது மனைவியுடன் சுகிததல். இதனை “ஈத லறம் தீவினைவிட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான்றுங் - காத லிருவர் கருத்துறவைத் தாதரவு, பட்டதேயின்பம்” —என்னும் ஔவையார் திருவாக்கா னுணர்க.

அல்லதை என்பதில் ஐ சாரியை.

“இறந்து பிறந்துழல்வோர்” என்பதனை, “முனை யெத்தனை யெத் தனை சென்மமோ மூட னாயடியேனு மறித்திலென்- இன்ன மெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ” எனவும், “முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை- இன்னம் பிறப் பிக்கவெண்ணுதே” எனவும், “எத்தனையு ரெத்தனைவி டெத்தனைதாய் பெற்ற வர்க- ளெத்தனைபே ரிட்டழைக்க வேனென்றேன்” எனவுங் கூறிய பட்டணத் தடிகள் திருவாக்கா னுணர்க. (கஉ)

அருமறை யாகம மாகிய நூல்க ளனைத்தேயும்
பொருவறு காசியை யன்றி வழுத்தல் பொருந்தாவா
லிருவினை விட்டொரு மும்மல மாயை யிகழ்ந்தோர்கள்
திருவமர் காசியை விட்டய லோர்பதி செல்லாரோ.

(இ-ள்.) அரிய வேதாகமங்களாகிய எல்லா நூல்களிலேயும், சமான்மற் றாகி க்ஷேத்திரத்தை யல்லாமல் (தேவருளறினையும்) துதித்தல்செய்தீர்; ஆத லால், திருவினைகளை ஒழித்த மும்மலங்களாகிய மாயாசம்பந்தத்தை விலக்கின புண்ணியர்கள் (செஞ்ஞானச்) செல்வப் பொருத்திய காசித்தலத்தை நீக்கிப் புற த்திலுள்ள தேவோ தலத்தில் (வாழும்படி) பேசுமாட்டார்கள். எ - று.

“திருவினை விட்டொரு மும்மல மாயை யகழ்த்தோர்கள்” — என்பது திருவினைமொப்பு மடவரிபாகமென்ப மூள்ளவர்களை. (௧௬)

இடைகலை பிங்கலை வாலு சிறத்துட னிவைகூடு முடிவறு வார னாசரே வ்யாகழி முனையென்னு வ்நடைய மறுத்துயர் மெய்ததவ மேவிய காபாலி யடைவி னுலாததன னிரகை ருக்கினை யாதேயோ.

(இ-ள்.) அழிவற் ற வாரணசி (யாகிய இக்காசிக்ஷேத்திரம் வீராட்டபு டனுக்கு) இடைகலை, பிங்கலை, வாலக ளாகிய (இவை மூன்றும்) மேம்பட்டி (ஒன்றோடென்று) கலக்கின்ற ரேவேயுடந்த சமுருதநாடியாகுமென்று, விஷய வாதனைகளைப் போக்கி மேம்பட்ட உண்மையாகிய தவத்தைப் பொருத்திய காபாலி (வடிவுகொண்ட சிவபெருமான்) முறையோடு திருவாய்மலந்தருளினர் (ஆதலின்) இக் காசிகரத்துக்குச் சமான்முகிய வேறு நகரம் யாதிருக்கின்றது?.

வாரணசி என்பது வரணை அசி என்னும் நதிகள் கங்கையோடு சம்பந்தப் பட்ட இடம். இடைகலை, பிங்கலைகள் வாலையாக சத்தியோடு சம்பந்தப்பட்ட இடம் சத்திமுனை நாடியாதலால், வீராட்டபுருடாகிய பூபிக்கு வாரணசியாகிய இக் காசி சத்திமுனை எனப்பட்டது. சத்திமுனையை பிரம்மாந்திரத்தின் சம்பந்தமாக வுள்ளதால் பிரம்மாடி எனவும் கூறுவர். இதனை,

சூதசங்கிதை - ஞானயோககாண்டம்.

“கொன்படு லெஞ்சேச் சத்திமுனை நாடி கோதறு மத்தநா டியையே தனபொலி பிரம் நாடியென் னுரைப்பர்” — என்பதனு னுணர்க. (௧௭)

இத்தலை பெய்தி யிறக்குரர் யாரு மினைப்பாற வுத்தரி கங்கொடு மாதுமை வீசிட வுமையோர்பால் வைத்தவ ரும்பொருண மேவரு தாரக மறையோதி முத்திய ளித்திடு ம்ப்பதி யார்விட முயல்வாரோ.

(இ-ள்.) இக் காசிகரத்திற் சென்று உயிர்விகின்றோர் யாவரும், இளை ப்பாறும்படி உமாதேவியார் தமது உத்தரிகத்தைக்கொண்டு விசிறவும், உமா பிராட்டியானாத் தமது ஒப்பற்ற வாமபாகத்திற் கொண்டருளிய அரிய பரம்பொ ருளாகிய சிவபெருமான, கிடைத்தற்கரிய தாரகப்பிரம்மாந்திரத்தை உபதேசி த்து மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பர். (ஆகையால் இத்தன்மைத்தாகிய பெரும்பய னளிக்கும்) இந் நகரத்தைவிட்டு நீங்க யார்தான் முயற்சியெய்வார்? . எ - று.

உத்தரிகம் = மேற்போர்வை.

(௧௮)

ஆசில் வளங்கெழு மூவுல கத்தினு மாயுங்காற்
காசி நகர்க்கிணை யாகிய நற்பதி காணேமால்
மாசறு திங்கண் முடித்துபா மன்றுண் மகிழ்ந்தாடு
மீசனை யொப்பவர் தேவ கணத்திடை யாரோயோ.

(இ-ள்.) களங்கமற்ற சந்திரனை (சடாமகுடத்தில்) தரித்து, உயர்வாகிய பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்தத்திருநடனஞ் செய்கின்ற (நடராஜமூத்திகளாகிய) எமது சிவபெருமானுக்குச் சமானமானவர்கள், தேவகூட்டத்தில் யாரிருக்கின்றனர்? (ஒருவருமில்லை, அதுபோல) ஆராயுமிடத்து குற்றமற்ற வளப்பயிருந்த திரி லோகங்களிலும், காசிகரத்திற்குச் சமானமாகிய நல்ல நகரத்தைக் காணேம்.

“குடநிசையதனின் மருவுருந் றூலங் கோதறு சித்திர சபையாம்
குற்றமில் குணக்கிற்பழயனூர் மன்றங் குலநவ ரத்தினமன் றென்பார்
அடல்விடைப் பாக நெல்லையம் பதியி லம்பலந் தாம்பிர சபையாம்
ஆலவாய் மதுரை வெள்ளியம் பலமே யணிதிலைச் செம்பொனம் பலமே.”
என்றார் இரட்டைப்புலவர்.—ஆதலின், சிவபெருமான் நடனஞ்செய்த சபைகள். இரத்தினச்சபையாகிய திருவாலங்காடும், பொற்சபையாகிய சிதம்பரமும், வெள்ளியம்பலமாகிய மதுரையும், தாமிரச்சபையாகிய திருநெல்வேலியும், சித்திரச்சபையாகிய திருக்குறையிலும், எனப்போந்த ஐந்து திருச்சபைகளிலும் “மன்றுள்” எனப் பொதுப்படக்கூறியதால் இறப்புநோக்கிப் பொன்னம்பலமாகிய சிதம்பரம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றியும்,

“ஆக்குந் தொழிற்றமரு கம்புரக் குந்தொழி லமைந்தவர தஞ்சாம்பரா
யழிக்குந் தொழிற்றீ மறைக்குந் தொழிற்றலை யமைந்துனறு தாண்மறைப்புப்
போக்குந் தொழிற்றுகுந் சித்தாளி வைந்தும் பொலிந்திசுச் சுருதிவாழ்த்தப்
புண்மையின் றுயர்ந்தன மெனச்சகல புவனமும் போற்றெடுத் தேத்தமடமை
நீக்கும் புலிப்பத முனித்தலைவ னும்பணி நெடுந்தலைத் தவமுனிவனும்
நிறைமகிழ் தினைப்பமா தேவன்மன் நினினைட நிகழ்த்தல்” —என்றபடியே அவ்வா
னந்தத்தான்டவம் பஞ்சதேவத்திய காரணமாகவே நிகழ்கின்றது எனுணர்க.

ஈசனை யொப்பவர் தேவகணத்திடையார்—என்பதனை,

“உத்தமத் தேவர்தம்மு ஞத்தம னீசனாகும்

உத்தமச் சத்திமாரு ஞத்தயி யுருத்திராணி” — என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவாக்கானும்,

“காசி நகர்க்கிணை யாகிய மெய்ப்பதி காணேம்” —என்பதனை,

காசிரகசியம்.

“தேவரு ளெம்மைப் போலுந் திகழ்தரு சத்திமாருட்
பூவரு நின்னைப் போலும் புருடநிற் நிருமால் போலு
மேவருந் தீர்த்தந் தம்முள் வெண்டினாக் கங்கை போலுந்
தாவருந் தலங்கடம்முட் டலைமைபெற் றதுமா காசி.” — எனப் பெரு
மான் உமாதேவியாரை நோக்கிச் சொல்லிய செய்யுளானு முணாக. (கக)

இக்காசி சேஷத்திரத்தை விட்டு நீக்குவது உமக்குப் பெருமையாகுமோ. (என்று, மேலும் சொல்லுகின்றனா அகஸ்தியமுனிவர்). ௭ - ௮. (கஅ)

தேவருறு பகைதொலைப்பத் ததீசிமுது கென்பளித்தான் நிருமால் வேண்ட, வோவறுசீ ரொழுவலித்தோள் கொடுஞ்சிறைய புள்ளரசு மூர்தி யானான், மாவலிமூ வுலகளித்தான் மதுகையிட வருஞ்சிரமுன் வழங்கி னூரால், மேவரிய காசியைவிட் டெம்பருறு குறைமுடித்தல் விழுமி தாமால்.

(இ-ள்.) தேவர்களுக் குற்ற பகை (யாகிய விருத்திராசுரனைக் கொன்று) ஒழிக்கும்படி ததீசிமுனிவர் தமது முது கென்பினைக்கொடுத்தார். விஷ்ணுவானவர் (தன்னை வரம்) வேண்ட ஒழியாத சிறப்பினையும் மிகுந்த வலிதங்கிய புயங்கனையும், கொடிய சிறகுகளையும் உடைய பட்சிராஜனாகிய கருடனும் (அவ்வாறே அவருக்கு)வாகனமாயினன். மாவலி என்னும் சக்கரவர்த்தி (வாமனாவதாரம் கொண்ட விஷ்ணு யாசிக்க) மூவடிமண் கொடுத்தான். மதுகையிடவர்கள் (விஷ்ணு தேவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே) தமது சிரசுகளைக் கொடுத்தனர். (இவர்களுக்கெல்லாம் புகழுடம்புகளுள்; ஆதலால்) கிடைத்தற்கரிய காசிரகரத்தை விட்டு (ஆயினும்) தேவர்களுக்குற்ற குறையை யொழித்தல் சிறந்ததாகும். ௭ - ௮.

தேவருறு பகைதொலைப்பத் ததீசிமுது கென்பளித்தான்—என்பது

இத்திரன் விருத்திரனைக்கொல்ல வலியற்றவனாகி, விஷ்ணுவினது சூழ்ச்சியால் ததீசிமுனிவரையடைந்து, அவரது முதுகத்தன் டென்போடு கூடியிருக்கும் ஆபுதக்குவியலைக் கேட்க, அவர் இவ்வுடலால் அடையும் பயன் இதைவிட வேறில்லை யென்று பிரமநாடி வழியாகக் கபாலத்தைக் கீண்டு விண்ணுலகடைந்தனர். இத்திரன் அதைக்கொண்டு பகையொழித்தான். என்பது. இதனை,

திருவிளையாடற்புராணம்.

“என்றனன் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யிர்ப்ப

நின்றனன் பிரம நாடி நெறிக்கொடு கபாலங் கீண்டு

சென்றனன் விமான மேறிச் சேர்ந்தன னுலகை நோன்பால்

வென்றனன் றுறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா.” — என்பதனுணர்ச்சு.

நிருமால் வேண்டப் புள்ளரசு மூர்தியானான் - என்பதன் சரிதம்.

காசிபமுனிவர்னைவிகளில் கத்தூரு விநதை என்னும் இருவரும் அழகிற் சிறந்தோரென்று ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டு, தோற்றவன் சிறையிருப்பதாகத் தம்முள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு, தமது நாயகரிடம்போய் “யாங்களிருவரில் அழகிற்சிறந்தவர் யார்” என, காசிபர் “கத்துருசிறந்தவர்” என்றுகூற, அவன் தமது தீர்மானப்படி விநதையைச் சிறையிட்டான். விநதை தன்மாற்றவனை நோக்கிச் சிறைநீக்கும்படி வேண்ட, கத்துரு “தேவர்காவலிலுள்ள அமுதத்தைக் கொண்டுவந்தால் சிறைவிடுவேன்” என்றான். காசிபருளினால் விநதை கருடனைப் புதல்வனாகப்பெற்றுத் தன் குறையைச்சொல்லினன். கருடன் “அவ்வாறே

இக்காசி சேஷத்திரத்தை விட்டு நீக்குவது உமக்குப் பெருமையாகுமோ. (என்று, மேலும் சொல்லுகின்றனா அகஸ்தியமுனிவர்). ௭ - ௮. (கஅ)

தேவருறு பகைதொலைப்பத் ததீசிமுது கென்பளித்தான் நிருமால் வேண்ட, வோவறுசீ ரொழுவலித்தோள் கொடுஞ்சிறைய புள்ளரசு மூர்தி யானான், மாவலிமூ வுலகளித்தான் மதுகையிட வருஞ்சிரமுன் வழங்கி னூரால், மேவரிய காசியைவிட் டெம்பருறு குறைமுடித்தல் விழுமி தாமால்.

(இ-ள்.) தேவர்களுக் குற்ற பகை (யாகிய விருத்திராசுரனைக் கொன்று) ஒழிக்கும்படி ததீசிமுனிவர் தமது முது கென்பினைக்கொடுத்தார். விஷ்ணுவானவர் (தன்னை வரம்) வேண்ட ஒழியாத சிறப்பினையும் மிகுந்த வலிதங்கிய புயங்கனையும், கொடிய சிறகுகளையும் உடைய பட்சிராஜனாகிய கருடனும் (அவ்வாறே அவருக்கு)வாகனமாயினன். மாவலி என்னும் சக்கரவர்த்தி (வாமனாவதாரம் கொண்ட விஷ்ணு யாசிக்க) மூவடிமண் கொடுத்தான். மதுகையிடவர்கள் (விஷ்ணு தேவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே) தமது சிரசுகளைக் கொடுத்தனர். (இவர்களுக்கெல்லாம் புகழுடம்புகளுள்; ஆதலால்) கிடைத்தற்கரிய காசிரகரத்தை விட்டு (ஆயினும்) தேவர்களுக்குற்ற குறையை யொழித்தல் சிறந்ததாகும். ௭ - ௮.

தேவருறு பகைதொலைப்பத் ததீசிமுது கென்பளித்தான்—என்பது

இத்திரன் விருத்திரனைக்கொல்ல வலியற்றவனாகி, விஷ்ணுவினது சூழ்ச்சியால் ததீசிமுனிவரையடைந்து, அவரது முதுகத்தன் டென்போடு கூடியிருக்கும் ஆபுதக்குவியலைக் கேட்க, அவர் இவ்வுடலால் அடையும் பயன் இதைவிட வேறில்லை யென்று பிரமநாடி வழியாகக் கபாலத்தைக் கீண்டு விண்ணுலகடைந்தனர். இத்திரன் அதைக்கொண்டு பகையொழித்தான். என்பது. இதனை,

திருவிளையாடற்புராணம்.

“என்றான் கரண மொன்றி யெழுகருத் தறிவை யிர்ப்ப

நின்றான் பிரம நாடி நெறிக்கொடு கபாலங் கீண்டு

சென்றான் விமான மேறிச் சேர்ந்தன னுலகை நோன்பால்

வென்றான் றுறக்கம் புக்கு வீற்றினி திருந்தா னம்மா.” — என்பதனுணர்ச்சு.

நிருமால் வேண்டப் புள்ளரசு மூர்தியானான் - என்பதன் சரிதம்.

காசிபமுனிவர்னைவிகளில் கத்தூரு விநதை என்னும் இருவரும் அழகிற் சிறந்தோரென்று ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டு, தோற்றவன் சிறையிருப்பதாகத் தம்முள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு, தமது நாயகரிடம்போய் “யாங்களிருவரில் அழகிற்சிறந்தவர் யார்” என, காசிபர் “கத்துருசிறந்தவர்” என்றுகூற, அவன் தமது தீர்மானப்படி விநதையைச் சிறையிட்டான். விநதை தன்மாற்றவனை நோக்கிச் சிறைநீக்கும்படி வேண்ட, கத்துரு “தேவர்காவலிலுள்ள அமுதத்தைக் கொண்டெவந்தால் சிறைவிடுவேன்” என்றான். காசிபருளினால் விநதை கருடனைப் புதல்வனாகப்பெற்றுத் தன் குறையைச்சொல்லினர். கருடன் “அவ்வாறே

அமுதங்கொண்டது சிறைவிலிப்பேன்” என்று தேவலோகத்தை யடைந்து, அமுதத்தைக் காத்திருந்த தேவர்களையெல்லாம் ஐயுறுத்து, அதை எடுத்துக்கொண்டி திரும்புகையில், விஷ்ணுவானவா கருடனை எதிர்ந்தனர், இருபத்தொருநாள் ஒருவருக்கொருவர் தோல்வியெற்றியில்லாமல் கடுஞ்சமர்ச்செய்தனர். விஷ்ணு கருடனை கோக்கி “ உன் உல்லமைக்கு மகிழ்ந்தேன. வேண்டியவர்தலைக்கேள்” என கருடன் விஷ்ணுவைகோக்கி “ உன்னை மெச்சினேன. நீ வேண்டெவரம் கேள்” என, விஷ்ணு இதுதல்வசமையமென்றெண்ணி “ நீ எனக்கு வாகனமாகவேண்டும்” எனக் கேட்க, கருடன் அதற்கிணைய்து, அமுதத்தைத் தாப்பாற்கொடுத்தசு கிறை நீக்கித் தான்கொடுத்தவரப்படி விஷ்ணுவுக்கு வாகனமாயினன்-என்பது. இதனை,

காஞ்சிபுராணம் - முத்தீசப்படலம்.

“ உன்புள் வேந்தரின் வீர மகிழ்த்தன
னென்பு டைவராக கொள்ளென வீச்சுவ
னுன்பெ ருந்திறம் குன்மகிழ்த் தேனமற்றென்
றன்பு டைவரங் கொள்ளெனச் சாறநிலுன்.

மாய னம்மொழி கேட்டு மகிழ்ச்சியிற்
றூபைய யோதிய சொற்றவ றூயெனி
னீயெ னக்கு நெடுத்தகை யூர்தியா
யேயு பிவவரம் யான்கொள ள்கென்றான்.” எனவருவனவற்றனுணர்க.
மாவலி மூவுவகளித்தான்—என்பதன் சரிதம்.

வாமனவுருவுடன் விஷ்ணுயாசித்தபடி மூவடிமன்கொடுக்க விரும்பிய மாபலியைநோக்கிச் சுக்கிரன் “ வந்திருப்பவர் விஷ்ணு கொடாதே. உனக்குத் தீமைவரும்” என்று கூறியும், மாபலி “விஷ்ணுவுக்குத் தானஞ்செய்தேன் என்றும் பேரிருந்தாற் போதும். யானிறந்தாலும் சரியே” என்று, அவரிஷ்டப்படி தானஞ்செய்தனன், என்பது.—இதனை,

உபதேசகாண்டம் - வாமனாவதாரச்சுருக்கம்.

“ மூவடி மண்ணினை யேற்றுச் செய்வதென் மொழிதி யென்னத்
தேவுயர் தவத்துச் சிந்தை செய்தவ னிருந்து செய்வே
மாவது புரிதி யென்னு வறைந்தன னமல னன்னலே
னீவது முயன்றான் வெள்ளி யருகினின் றீயே வென்றான்.”—என்பதனு
ணுணர்க.

மதுகையிடவருஞ் சிரமுன் வழங்கினு—என்பதை,

விருத்தாசலபுராணம் - கிரிச்சுருக்கம்.

“ காதி ரண்டினிற் குறும்பியிற் கண்ணர்பா லிரண்டு
பேத மாகிய மதுவுடன் கையிடவன் பிறந்து
தே ரண்ணிப் பொருதனர் சீதரன் றேற்று
யாது செய்குவோ மெங்கனம் வெல்லுவோ மென்றான்.

தேற்றமாய்வரங் கேண்மினென றுணாத்தனன் நிருமால்
தோற்ற நீவர மென்கொலோ தருகுவை சொல்லா
யேற்ற மாகிய வெங்களைக் கேள்வர மென்றார்
மாற்ற மென்கையான் மாயுமி நென்றனன் மாயன்.” — எனவும்,

“மாயன் கையினுன் மதுவுடன் கையிடவன் மடிந்தார்” எனவும் வருவன
வற்ற னுணர்க. (கக)

என்றினை பலகூறிக் குழவிமதி புனைசடிவத் தெம்மான் காசித்,
துன்றுசரா சரமபலவுந் தொழுதுவலங் கொண்டகல்வான் சுருங்க வோ
ங்கு, குன்றினுறு வலிதணிப்பான் குறுமுனிவ னேகுதலுங் குழைந்து
மாழ்கிப், பொன்றினர்தம் முகம்போலப் பொலிவழிந்த துயர்விர்தப்
பொருப்பு மாதோ.

(இ-ள்.) என் றித்தன்மையாகிய பல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு,
பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடைமுடியையுடைய எமது சிவபெருமான் எழுந்தரு
ளிய காசிகரத்திலுள்ள சரம் அசரம் முதலிய பலவற்றையும் பணிந்து பிரதக்ஷ
ணஞ்செய்து, விசாலமாகிய ஆகாயம் நெருங்கும்படி யுயர்ந்த விர்தபர்வதத்துக்
குற்ற வல்லமையை அடக்கும்படி அகத்தியமுனிவர் செல்லவும், உயர்ந்த விர்த
பர்வதமானது வாட்டமுற்று மயங்கி இறந்தோரது முகத்தைப்போல அழகு
குறைந்து நின்றது. ௭ - ஐ. (உ௦)

ஆற்றலரும் பெருந்தவத்துக் குறுமுனிவன் காசிகர ரகன்று ஞாலம்
போற்றுபெருங் கற்புடைய லோபாமுத் தினாயினொடு போத லோடு
மூற்றிருந்து நறவொழுகுங் கமலநா யகனியங்கா துமபர் யார்க்கு, மாற்ற
ரிய வலியுடைத்தா யெழுந்துதிசை யளந்தோங்கு வரையைக் கண்டான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கருமையாகிய பெரிய தவங்களைச்செய்து முடித்த அகத்
தியமுனிவர், உலகத்திலுள்ளோர் துதிக்கின்ற மிகுந்த கற்பினையுடைய உலோபா
முத்தினா (என்னும் தமது மனைவி) யோடு காசிகரத்தைவிட்டுநீங்கி, தேன் ஊற்
றெடுத்துச் சிந்தும் தாமரைமலருக்கு நாயகனாகிய சூரியன் சஞ்சரியாமற்றடுத்து,
தேவர்கள் யாவருக்கும் நீக்குதற்கரிய வல்லமை யுடையதாகி உயர்ந்து, அட்ட
திசைகளையும் அளந்தோங்கிய விர்தபர்வதத்தைப் பார்த்தனர். ௭ - ஐ.

தாமரை சூரியனைக்கண்டே மலருந்தகுதியுடைய தாதலால், சூரியனைக்
கமலநாயகன் என்றார். (உக)

கடலேழு மொருகுடங்கைக் கொண்டகுறு முனிவருதல் காண்ட
லோடு, முடலவேர்வு வரவுள்ளம் பதைபதைப்பத் தலைபணிப்ப வுயிர்ப்பு
வீங்கிப், படியூடு புகுவதெனப் பணிந்துமறைக் கிழவொழிற் படிவந் தா
ங்கித், தடமேரு வுடனிகலும் விர்தவரை முனிவனடி தாழ்ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) சப்த சமுத்திரங்களையும் ஒரு குடங்கையி லேற்று (ஆசுமனஞ்
செய்த) அகத்தியமுனிவரது வருகையை, விசாலமாகிய மேரு பர்வதத்தோடு

பகைமைகொண்ட வீர்தர்ப்பதமானது பாததலுடனே, சரீரம்போக்கவும் மனம் பிருதியும் பதைக்கவும் தலைக்கெகவும் பெருமூச்சுவிட்டு, பூமியின்மீழ்ப் புருவது போல வணங்கி, அழகிய வேதியாடிக்கேற்ப அகத்தியமுனிவரது திருவடிகளில் மல்குகிறதது. ௭ - ௩.

அடது செய்து பாதலொ ளைமுடபோல என்செய்த குற்றத்திற் குக் கடலேழு மெரு குடங்கைப் கொண்ட டோற்றலுடைய இவரால் எவகைய தண்டனை விதிக்கப்பெறுவேனோ என அச்சமுற்று கின்றது என்பார், அக் வச்சக்குறிப்பிடுதானா “ உடலவேர்வு உரவுள்ளம் பதைப்பதைப்பத தலைப்பனிப்ப வுயிர்ப்பு வீங்கிப் - படியுடு புருவதென்ப பணிந்து ”—என்றார். (௨௨)

தனனுணைந்தா டொழுதெழுந்த விந்தவனா முகநோக்கித் தவத்தின் மக்கோ, வின்றுமுதல பொதியவனா சேங்கியா விவவுழிமீட்டெய்து காது, முன்றனது பேருருவ மவவண்ண மிருக்கவென வுரைத்துப் போனான, நென்றள்ளவ குழுவொடு தீர்தமிழு மனிதுவவுர் தென்பான் மன்னோ.

(இ-ள்.) தவத்தில் மிருத்த அகத்தியமுனிவர் தமது இரண்டு பாதங்களை யும் வணங்கி நின்ற விந்தபர்வதத்தின் முகத்தைப்பார்த்து, இதுமுதல் யான பொதியமலையை விட்டு மறுபடியும் இவவிடம் வருமெல்லையளவும், உனது பெரிய வடிவுநீக்கி இவ்வாறே (அடக்கமாக) இருக்கக்கடவாய் * என்று கட்டினாயிட்டு, மிகவும் இளமையாகிய தென்றலும் மதுரம்பொருந்திய தமிழும் இனிமையாக உலவுகின்ற தென்றிசையை நோக்கிப்போயினர். ௭ - ௩.

* இசைநீத்திரம் வேறுவகையாகவும் உழங்கிவருகின்றது. அதாவது,

அகத்தியமுனிவர் தென்றிசையைநோக்கிச் செல்லுகையில், விந்தபர்வதம் ஆகாமளவி கீற்றலால் “ விந்தபர்வதமே யான் பொதியமலைக்குப்போகவே னாரும் வழிவீடு ” என, விந்தம் “ சூரிய சந்திரர்களும் செல்லவொட்டாமல் பேருருவோடுகிற்கும் மன சிறிய உழவினைபடைய உணக்குப் பயித்து வழிவிடுவதில்லை. திருமயிப்போ ” என்றது. அதனேட்ட முனிவர் கோபங்கொண்டு, தமது தபோ பலத்தால் பிரம்பதவிலையில் கையைநீட்டி விந்தமலையி னுச்சியில் வைத்து அழுத்த, அவவிந்தபர்வதம் பிலததுக்குள் அழுத்தி நாகலோகவனையில் தாழ்த்து விட்டது. விந்தம் முனிவரைவணங்கி “ மான் செய்தது குற்றமே. தேவரீர் மனம் பொறுத்த யான எப்பொழுது இவ்வடிவம் பட்டும் பெறுவேன் அதை அருள் செய்யவேண்டும் ” என்று கேட்க, அகத்தியர் “ யான பொதியமலையை நீக்கித் திருமபவும் இவவிடம் வந்தால் பெறுவாய் ” எனப் புன்சிரிப்போடுரைத்துப்போயினர் என்பது.—இதனை,

கத்தபுராணம்-அசுரகாண்டம் விந்தம் பிலம்புரு படலம்.

“ சேயுமா நிகப்பிற் ருகிச் சேண்புகும் விந்த மென்னு
மாயிருங் குவடு கேண்மோ மற்றியம் பொதிய வெற்பிற்
போயிருத் திடவே யுன்னிப் போந்தன மதனுக் கின்னே
நியொரு சிறிது சென்று நெறியளித் திடுதி யென்றான்.

எறிகதிர் மதியி னுக்கு மேகநூற் திறத்தால் வான்
நெறியினை யடைத்துத் தொலை நெழயமால் போன்று நின்றேன
குறியநீர் கஞ்சி யாறு கொடுப்பனோ வெனது தோற்ற
மறிகில மீண்டு போகென் றவவரை மொழிந்த தன்றே.

அற்புத மமரர் கொள்ள வாற்றவுக குறியோன் விந்த
வெற்பின தம்பர் தன்னின மீயுயர் குடங்கை சோத்தி
வற்புற வுன்ற வல்லே மற்றது புவிக்கட் டாழ்ந்து
சொற்பிலம் புருந்து சேடன ரொன்னிலை யடைந்த தன்றே.

அள்ளலை யடைகின் றோரி லரம்புகு மடுக்க லஞ்சி
வள்ளலை யருளிக் கேண்மோ மற்றுனை வழிபடாம
லெள்ளலை யிழைத்து மேன்மை யிழந்தனன் றமியன் குற்ற
முள்ளலை யெழுவ தெஞ்ஞான் றுறாயெனக் கூறிற் றன்றே.

அன்னதோர் பொழுது தன்னி லலைகடல் செறித்த வங்கை
முன்னவன் விந்த வெற்பின் மொழியினை வினவி யான்போ
யிந்தெறி யிடையே மீளி னெழுதியா னீயு மென்னு
நன்னகை யோடு சொற்றா னுரதன் சூழ்ச்சிக் கொப்ப.”—என வருவன
வற்றா னுணர்க.

“தென்றவிளங் குழவியோடு தீந்தமிழ் மினி துறையுந் தென்பால்”

என்பதனை,

திருவிளையாடற்புராணம்.

“கடுக்க விற்பெறு கண்டனூர் தென்றிசை நோக்கி
அடுக்க வந்துவந் தாவொ ணுடலி னினைப்பு
விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி
மடுக்க வுந்தமிழ் திருச்செவி மாந்தவு மன்றோ.”—என்பதனுணர்க. (1)

அருந்தவத்தோ னேகுதலும் விந்தமால் வரையுளத்தி னைச்ச நீங்கிப்
புரிந்துபுரிந் தவனேகும் வழிநோக்கி நோக்கியுடல் புளகம பூப்பப்
பெருந்தவத்தோன் சபியாம லேகுதலா லின்றன்றோ பிறந்தோ மென்னு
வருந்தினி பணிந்திருப்பப் பரிதிவா னவன்மேரு வலங்கொண் டானால்.

(இ-ள்.) அரிய தவத்தினையுடைய அகஸ்தியமுனிவர் (தென்றிசைநோ
க்கிச்) செல்லவும், பெரிய விந்தகிரியானது மனதிலிருந்த பயமொழிந்து மிகவும்
விரும்பி, அவர்போகின்ற வழியைப் பார்த்துப்பார்த்து, சரீரமுழுவதும் மயிர்க்குச்
செறிய பெரிய தவசியாகிய அம்முனிவர் (நமக்குச்) சாபமிடாமல் சென்றபடியால்
இன்றல்லவோ பிறந்தோம் என்றெண்ணி வருத்தமுற்று மிகவும் அடங்கியிருக்க,
சூரியபகவான் மேருமலையை வலஞ்செய்து சென்றனன். எ-று.

“பரிதிவா னவன்மேரு வலங்கொண்டான்” — என்பது, சூரியன் செல்ல
வேண்டிய முறையேசென்று மேற்கடலையடைந்தான். என்பதாம். (உச)

மலர்தலைய வுலகமெலாம் பண்ணுபொற் றருமெறி வளர்த்த நானுங்
கலனிழந்த மகளிரினை முல்லைபோல விந்தவரை கவின்க டிராத
துலைவறுநற் றவமுனிவ னமலனுறை காசெக ருள்ளத் தோரா. [மன்றோ.
வலர்கமலப் பொருட்டுறையுந் திருமகன்சேர் சினகரத்தை யடைந்தான்

(இ. ள்.) இடமகன் றள்ள பூயுழுவதம் தருமார்க்கம் முன்போலவே
(அன்றுதொட்டு) வளர்ந்தோககியது. மஹக்ஷிபத்தைப்போக்கிய விதவையினது
இன்க்கின்ற தனத்தைப்போன்று விந்தவரை (அன்றுமுதல்) என்றும் (தனக்கு
ரிய) அமுருகையது கெடுதலற்ற பல தவகனைச் செய்த அகஸ்தியமுனிவர்
நின்மலராகிய சிவபெருமான ஞுந்தருளிய காகிரகரத்தை மனதில் தியானித்துக்
கொண்டு, மலர்த தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கும் இலக்குபிதேவியார் வாழ்
கின்ற (கொல்லாபுரம் என்னும் நகரிலுள்ள) திருக்கோயிலை அடைந்தனர். எ-று.

விதவைத்தனமை யடைந்தோர் முன்போல நிரம்பிவ் வலகை ஆபரண
மணிதலும் களபம பூசதலும், நாயகன்கைபடுதலு மின்மையால் அவர்கள்முலையை
உவமித்து “கலனிழந்தமகளிரினை முல்லைபோலவிந்தவரைகவின்கடார்த” — என்றார்.

விந்தவரைக் குரிய கவின் ஆவது பண்டைய வடிவு.

(உரு)

முவுலகு மிடரியற்று மடலவுண் ருயிரொழிய முனிவு கூர்ந்த
பூவையுழற் திருமேனி யருட்கடவு ளகன்மார்பிற் பொலிந்து தோன்றித்
தேவருல கினும்விளங்கு புகழ்க்கொல்லா புரத்தினிது சேர்ந்து வைகும
பாவையிரு தாடொழுது பழமறைதேர் குறுமுனிவன் பழிச்சு கின்றான்.

(இ-ள்) பழமையாகிய தேவர்களை நன்குணர்ந்த அகஸ்தியமுனிவர், (வ
ர்க்கமத்திய பாதலமெனலும்) மூன்றுலகங்களிலும், துன்பஞ்செய்யும் பரர்க்கிரமத்
தையுடைய அசுரர்கள் இரக்கும்படி, கோபபிடுதலையக் கொண்ட காயம்பூவை
யொத்த திருமேனியை யுடைய கிருபை தகைய விஷ்ணுதேவரது அகலமாகிய
மாப்பிரீடத்தில் பிரகாசித்து விளங்கி, தேவலோகத்தைப்பார்க்கிலும் மேம்பட்ட
புகழ்விளங்கும் கொல்லாபுரம் என்னும் நகரத்தில் இனிமையாக ஞுந்தருளி வசி
க்கும் இலக்குபிதேவியாரது உபயதிரவடிகளை வணங்கி, (பின்வருமாறு) துதித்
கின்றனர். எ-று.

“முவுலகு மிடரியற்று மடலவுண்” என்றது — சோமுகாசுரன், இரணி
யாக்கன், இரணியகசிபன், இராவணன், கும்பகாணன், இத்திரசெயித்து, பிரலம்
பன் முதலான கொடிய அசுரர்களை. அவர்கள் சரித்திரங்களை விரிக்கிற பெருகு
மென விடுத்தாம்

சீவகருணையுடையோரன்றி மற்றையோர் அநகரத்தின்கண் இல்லாமை
யால அது கொல்லாபுரம் எனப் பெயர்பெற்றது. (உசு)

கொழுதியிசையனிமுரலுந் தாமரைமென் பொருட்டிலுறை கொ
ள்கை போல, மழையுறையுந் திருமேனி மணிவண்ண விதயமலர் வைகு
மானே, முழுதுலகு மினிதின்ற வருட்கொம்பே காகமல முகிழ்த்து நானுங்
கழிபெருங்கா தலிறொழுதுவோ வினைநீர வருள் கொழிக்குங் கமல
க் கண்ணாப்.

(இ-ள்.) இசைபாடும் வண்டுகள்கொத்திக்கொண்டு ஒலிக்கின்ற தாம
லாமலரின் மெல்லிய கொட்டையில் வசிக்குந்தன்மையைப்போல, மேகத்தை
யொத்த திருமேனியையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் இதயதாமனையில் வீற்றிருக்
கும் இலக்குமியே ! உலகமுழுவதையும் இனிமையாகப்பெற்ற கிருபைதங்கிய பூங்
கொம்புபோல்பவளே ! கைகளாகிய தாமரைகளைக்குவித்து எக்காலத்திலும் மிக
வும் அதிகரித்த அன்போடு வணங்குவாரது துன்பங்கள் நீங்க அருள்செய்கின்ற
தாமலாமல்போலும் கண்களையுடைய தாயே ! ௭ - று.

இதமுதல் ஐந்தபாடல்களால், கொல்லாபுரத்திலுள்ள எழுந்தருளியுள்ள இல
க்குமிதேவியை அகஸ்தியர் தோத்திரஞ் செய்கின்றனர். (௨௭)

கமலைநரு மறுமாய்ப் பனைக்கிழத்தி செழுங்கமலக் கையாய் செய்ய
விமலைபகங் கழைகுழைக்கும் வேனிலான ஸ்ரீமீனர விநதை தூய
வழுதகுமப முனைதாய் பாற்கடலு ளவதரித்தாயனபா நெஞ்சத்
திம்ரமகன நிடவொளிருஞ் செழுஞ்சுடனோ யெனவணக்கஞ் செய்தான்
[மன்னோ.

(இ-ள்.) தாமனையில் வசிப்பவளே ! சிறந்த (ஸ்ரீவச்சம்) என்னும் மறு
வைப்பொருந்திய மாற்பாகிய (விஷ்ணுமூர்த்தியினது) மனைவியே ! செழுமையா
கிய தாமலாமலாபோன்ற திருக்காங்கையுடையவளே ! செந்நிறம் பொருந்திய
விமலையே ! பசிய கருமடி (வில்லை) உளைக்கும் மனமதனைப்பெற்ற விநதையே !
பரிசுத்தமாகிய அமுதக்குடம்போலும் திருத்தனங்களை யுடையவளே ! (ஓகால
த்திலு) திருப்பாற்கடலில் திருவந்தாரஞ்செய்தவளே ! அடியவரது மனநிலைக்கு
கும் (அஞ்ஞானமாகிய) இருள் நீங்குமபடி விளங்குகின்ற செழுமைதங்கிய சோதி
வடிவமாகவுள்ள தாயே ! என்று (தோத்திரஞ்செய்து) வணங்கினா (அகஸ்திய
முனிவர்). ௭ - று.

“ தூய-வழுதகும்பமலாக்கரத்தாய ” எனவும் பாடம் உண்டு.

விமலை = மலமற்றவள் ; விநதை = வீரலட்சுமி.

மனமதன் ஆன்மாக்களுக்குக் காமவிச்சையை வேனிந்தாலத்திலேயே
அநிகமாக வண்டுபண்ணுபவ னுதலால் “ வேனிலான ” — எனப்பட்டன. (௨௮)

மடற்கமல நறும்பொகுட்டி லாசிருக்குஞ் செநதுவர்வாய் மயிலே
மற்றுள், கடைக்கணாருள் படைத்தன்றோ மணிவண்ண னுலகமெலாங்
காவல் பூண்டான், படைத்தனான முகக்கிழவன் பசுங்குழவி மதிபுனை
ந்த பரமன் றுணு, துடைத்தனனின் பெருஞ்சீர்த்தி யெமமனோ ராலெ
டுத்துச் சொல்லப் பாற்றோ.

(இ-ள்.) வாசனைதங்கிய இதழ்களையுடைய தாமரைக்கொட்டையில் அர
சிருக்கின்ற செம்பவளம்போலும் வாயையுடைய மயிலினசாயலைக் கொண்ட
வளே ! உன்னுடைய கிருபைப்பொருந்திய கடைக்கண் பாவையைப் பெற்றல்
வீவா, நீலமணிபோன்ற திருமேனியையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தி எல்லாவுலகங்களை
யும் இரட்சித்தனன். நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவன் (எல்லாவுலகங்

களையும்) சிருஷ்டித்தனன, பசிய இளஞ்சந்திரனை (முடிப்) சூடிய உருத்திடக்
வான் (அவற்றையெல்லாம்) சங்கரத்தனன. (ஆனமமால், உனது பெருஞ்சிறப்ப
எம்போன்றவர்களால் எடுத்தச்செல்லுந் தருதியடையதே? ௭-று (உக)

மல்லனெமே புவியனைத்தும் பொதுக்கித் தனிபாக்கு மன்னா
தாமுங், கல்வியினிற் பேரறிவு கட்டிநீக்கி விகிர்வைக் காட்சி யோரும்,
வெல்படையிற் பகைதூறது வெஞ்சுமத்து வாகைகளை யா தாமு, மல
லிமலர்ப் பொருட்டுறையு மணிமிழைந் னருடுணுக்கமடைந்து னாரே.

(இ-ள்.) அகவிதழ்க்கையுடைய தாமரைமலர்க்கட்டையின் கசிக்கும்
அழகிய ஆபரணங்களையணிந்த இவர்க்குவிதேவியே! எனம்பொருத்திய பெரிய
உலகமுழுதும் பொதுத்தனமையினின்று விடுககி ஓட்டற்று அரசசெய்யம் அரசு
களும், கல்வியினாலும் மிகுந்த ஞானத்தினாலும் சூபலாவணியத்தினாலும் தமக்
குச் சமானமில்லாத தோற்றமுடையோர்களும், வெல்பதக்க அலங்காரங்களை
ளால் (தமது) சததூருக்களை மொழித்து வெடவிய உததகளத்தில் வெற்றிமலை
யைத்தரித்த சுத்தவீரர்களும், உனது கிருபாநோக்கத்தைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

“உலகமெல்லாம் பொதுக்கி யொருகோ வேச்சிப் பரத்திழையு” என
இன்றுலாசிரியரே வேறோரமையததுக்கூறியதுபோல, ஈண்டும் “மல்லனெமே
புவியனைத்தும் பொதுக்கித் தனிபுரக்கு மன்னர்” —என்றார்.

அணியிழை என்பது அனமொழித்தொகை. (உ0)

செங்கமலப் பொலத்தாதிற் நிகழ்த்தொளிநு மெழின்மேனித் திரு
வே வேலை, யங்கணுல கிருநெக்கு மலாகதிராய் வேணமதடா உமராக் கூ
ட்டிமே, பொங்கழலா புலகனர்க்கும் பூங்கொடியே நெங்கொன்றிப் பொருப
பின மண்ணி, லெங்குளவே பவனனொரு மல்லவளஞ் சிறத்தொங்கு
ருப்ப தமமா.

(இ-ள்.) செத்தமனாமலர் அழகிய மகாந்தப்பொழியைப்போல பிரகா
சித்து விளங்குகின்ற அழகிய திருமேனியையுடைய இவர்க்குமே! கடல்குழந்த
இடமகன்ற உலகத்திலுள்ள அத்தகாததைமொழிக்கும் பிரகாசமுடைய சூரிய
னாகியும், வெண்ணிறம்பொருத்திய சந்திரனாகியும், தேவர்களுக்கும் (அவிப்பாகத்தை)
உண்பிக்கும் அதிகரித்த (யாக) அக்கினியாகியும், முச்சுடர்வடிவாக நின்றியராணி
களைக் காத்தருளும் பூங்கொடியோல்பவனே! பெரியகாட்டிலும், மலையிலும், பூமி
யிலும் நீ எவகிருக்கின்றனையோ அவ்விடமெல்லாவோ பவலாகிய உளககள் சிறப்பி
ற்று அதிகரித்திருக்கும் தாயே! ௭-று. (உக)

என்றுதமிழ்க் குறுமுனிவன பன்னியொடு மிருலைத்தி னிறைஞ்ச லொடு
நன்றுனது துதமகிழ்த்தே எனமறையோ யித்துத்யை நவனொரு மாரும
பொனரலரும் பெருமபோக துகாதிலே நீங்கிதனைப் பொறித்த வேடுள்.
மன்றமனை யகத்திருப்பின் வறுமைதருத் தவ்வையவன மருவல் செய்யா

(இ-ள்.) என்றிவகையாக தமிழாசிரியராகிய அகஸ்தியமுனிவர் தோத்
திருஞ்செய்து, தமது மனைவி(யாராகிய உலோட-முத்திரை) மருடன பெரிய

பூமியில் வணங்கவும், (இலக்குமிதேவியார் திருவுள்ளமிரங்கிச்சொல்லுகின்றனர்) நானருவேதங்களிலும் வல்ல அகஸ்தியமுனிவனே! உனது தோத்திரத்தால் மிகுதியும் ஜனந்தித்தோம். இத்தோத்திரத்தைப் பாராயணஞ்செய்தோர் எல்லாரும் செவ்விலலாத அருமையாகிய பெரிய (இவ்வுட)போகங்களை அனுபவிப்பார்கள். இத்தோத்திரத்தை எழுதிய ஏடு சபை வீடு (முதலிய) இடங்களிலிருந்தால், தரித்திரத்தைக்கொடுக்கும் மூதேவி அவவிடத்தில் வந்து சேரமாட்டாள். எ - று.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் இலக்குமிதேவி அகஸ்தியமுனிவருக்கு அருள்செய்தவை.

இலக்குமிதேவி யுள்ளவிடத்தில் அவளுக்கு மூத்தாளாகிய மூதேவி சேரமாட்டாள். அதுபோலவே, அவளது புகழ்வீளவரும் இத்தோத்திரமுள்ளவிடத்திலும் சேரார் என்பது தோன்ற “இதனைப் பொறித்தவேடு - மன்றமனை யகத்திருப்பின் வறுமைதருந் தவலையவண் மருவல் செய்யாள்” — என்றார். (௩௨)

அத்தனையின் துயரறிந்தேங் காசிரக ரகன்றவலோ யாற்ற வல்லா, ரிந் துவகிர் புனைசடிவத் திறையவனுங் காசிதனைந தேகி யோங்கு, மந்தர வெற் பிணையடைந்து காசிபிரிந் துறைவிரக மமமர் நோயால், வெந்துய ருந் தவண்மேவ விரிஞ்சன்முதல் வானவரை விடுத்தல செய்தான்.

(இ-ள்.) அகஸ்தியமுனிவனே! உனது மனத்துயரை யுணர்ந்தோம். காசிக்ஷேத்திரத்தைப் பிரிந்து யாவாதான சிக்கவல்லவாகள், சந்திரனது பிளவினைச் சூடிய சடையினை யுடைய தலைவராகிய சிவபெருமானும் காசிரகரத்தை நீங்கிச் சென்று, உயர்ந்த மந்தரகிரியை (வாசஸ்தானமாகக்கொண்டு) சேர்ந்து காசியை நீங்கி வசிக்கும் பிரிவாற்றாமையா லாகிய துண்பநோயால், மிகுதியாகிய வருத்தமுற்று, அவவிடத்திற் செல்ல பிரமாமுதலிய தேவர்களை அனுப்பினார். எ - று.

கஞ்சமல ரயன்முதலோர் கண்ணுதல்பான் மீளாது காசிமேவியெஞ்சலினல் வளநோக்கி யிருத்தனாபைத் துளவணியு மெம்மான் சூழ்நத, வஞ்சனையான் முழுமுதல்சேர் காசிரகா தனிலவிரும்பி மகிழ்ந்தா னென, நெஞ்சதனிற் காசினைப் பிரிந்தேக நினைப்பவளோ நெறியி லாதார்.

(இ-ள்.) தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் நெற்றிக் கண்ணினை யுடைய சிவபெருமானிடத்தில் திரும்பி வராமல், குறைவில்லாத (நிறைந்த) நல்ல வளப்பமுற்றிருப்பது நோக்கிக் காசிக்ஷேத்திரத்திலேயே பொருந்தி வாழ்ந்தனர். பசுமையாகிய துளவமாலையணிந்த எமது விஷ்ணுதேவர் ஆலோசித்த வஞ்சனையால் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான சேர்ந்துள்ள காசிரகரத்தில் விருப்பங்கொண்டு சந்தோஷித்திருந்தனர் என்று சொல்வோமானால் காசிரகரத்தைவிட்டு விலகிச்செல்லும்படி மனதில் எண்ணுகின்றவர்களே சன்மார்க்கத்தி விராதவர்க ளாவா, எ - று.

(௩௪)

அருமறையோய் காசிவரு மிருபத்தொன் பானுகத்தி லடைதி நீயுங் குருபராய்க் கலைமுழுது முனக்குணர்த்து சுடர்வடிவேற்குமரன் நன்னை மருவையிண் டகன்றேகி னணித்தாகக் கங்கைநதி வளங்கொள் காசிப் பொருவருஞ்சீர்த் தலமுழுது மற்றவனே நீபுணரப் புகல்வ னென்றார்.

(இ - ள்.) அருமையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்த அகஸ்தியமுனிவனே ! வருகின்ற இருபத்தொன்பதாவது யுகத்திலே நீ காக்கேந்திரத்தை யடைவாய். இவ்விடம்விட்டுச்சென்றால், குருபூதம் (வேதங்க முதவிய) சாஸ்திரங்க ளையெல்லாம் உணக்கு எனகுள்ளக்கத்தக்க பிரகாசம்பெருதிய வழத்த வேலா யுத்தையுடைய முருகக்கடவுளைச் சமீபத்திலேயே அடைவாய். கங்காநதியினது நீர்வளப்பங்கொண்டு விளங்கும் ஒப்பற்ற அரிய சிறப்பையுடைய காசித்தவ மான்மிய முழுவதும் நீ தெரிந்துகொள்ளும்படி அவரே (உணக்கு) சொல்லுவார். என்று (இலக்குமிதேவியார்) திருவுள்ளஞ்செய்தனா. எ - று. (உரு)

உரவுநீர்க் கடலேழு மொருகுடங்கை தனிலேவந்தி யுணட மேலோன் வீனாகொள்ளூர் தாமரைபின் மெலவியலை படிவணங்கி விளங்கு கற்பின பொருவில்சீர்ப்பூவையொடு திசைமுகனை யருஞ்சிறையிற் புருத்து ஞா முருகவே வினிதுறையும் பத்தேடி யவனபாத முன்னிச் சென்றான. ின

(இ - ள்.) ஒலிக்கின்ற நீர்மமாகிய சப்த சமுத்திரங்களையும் தமது ஒப் பற்ற உள்ளங்கையி லேற்று ஆசமனஞ்செய்த மேலோராகிய அகஸ்தியமுனிவர், வாசனையோடுகூடிய பொலிவுதங்கிய தாமரைமலரிலவசிக்கும் இலக்குமிதேவி யாரது திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, பிரகாசிக்கின்ற கற்பினையும், ஒப்பற்ற சிறப் பையுமுடைய உலோபாமுத்தியோடும், பிரமதேவனை அரிய சிறையிலிட்ட ஞானசுருபியாகிய முருகக்கடவுள் இனிமையாக எழுந்தருளியுள்ள கேந்திரத் தைத் தேடிக்கொண்டு, அக்கடவுளது திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு சென்றனர். எ - று.

“திசைமுகனை யருஞ்சிறையிற் புருத்து ஞான முருகவேன்”-என்-தன சரித்திர வரலாறு.

ஸ்ரீ முருகக்கடவுள், “வவீரர் முதவிய தமது துணைவருடன் பலவகையா கிய திருவிளையாடல்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கை யில், ஒருநாள் பிரமன்முலிய தேவர்கள் திருக்கையாலமையையடைந்து சிவ பெருமானை வணங்கித் திரும்பினர். அப்பொழுது குமாரக்கடவுள், அவர்களில் தலைவனாகிய பிரமனைக்கண்டு, வருகவென வழைத்து “நீபா? உன் செயலென் னா?” என, பிரமன் நமஸ்கரியாது கைகுவித்து “நான் பிரமன். சிருஷ்டித்தொழில் செய்வது.” என, “நீ எதைக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கின்றாய்” என, “பெரு மான் செய்த வேதத்தைக்கொண்டே படைக்கின்றேன்.” என்றனன். அதுகே ட்ட இளையபிள்ளையார் “வேதத்தெரியுமாகிற் சொல்” என, பிரமன் இருக்கு ஓதும்படி, நீனைத்து முதலில் பிரணவத்தைக் கூறினன். முருகக்கடவுள் ‘போ தும். அதுவரையில் பொருள்கூறி மேலே சொல்’ என, பிரமன் பொருளுரைந்து மயங்குதலால், அவனைக் கோபத்தார் றலையிற் குட்டிக் காலாலுதைத்துத்தள்ளிச் சிறையிலிடுமபடி பரிசுனர்களுக்குக் கட்டினாயிட்டு, தாமே பலநாள் சிருஷ்டி யைச் செய்துவந்தனர். இச் செய்தியறிந்த விஷ்ணு, தேவர் முனிவர் பலரோடுங் கைலாயமடைந்து கருணாகிரியாகிய எம்பெருமானை வணங்கி “என் புதல்வனைச்

சிறைநீச்சி வைக்கவேண்டும்” என்று பிராத்தனிக்க, சிவபெருமான திருநந்திதேவரை விளித்து “நமது கட்டளை யென்று சொல்லப் பிரமணீச சிறைநீக்கிவை” என்று திருவள்ளுசெய்ய, திருநந்திதேவா அவ்வாக்களுயைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்வாறே ஸ்கந்தகிரியை யடைத்து குமாரக்கடவுளை வணங்கித் திருவாரணயை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் மறுத்ததனால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாது திரும்பினா பிறகு பெருமான் திருவோலக்கத்துடன் எழுந்தருளி இனையின்னையாருக்குரைத்துச் சிறை நீக்குவிப்பித்தனர் என்பதாம்.—இதனை,

கந்தபுராணம் - உற்பத்திகாண்டம் - அயனைச்சிறைபுரிபடலம்.

“எட்டொ ணுகவக் குழலயின் பயனினைத் தென்றே
கட்டு னாத்திலன் மயங்கலு மினை பொருள் கருதாய்
செட்டி செய்வதித தன்மைய தோவெனச் செவவேள்
குட்டி னுனைய னைந்துமா முகங்களுங் குலங்க.

மறைபு ரிந்திடுஞ் சிவனருண் மதலையா மலர்மே

லுறைபு ரிந்தவன வீழ்தரப் பதத்தினு லுதைத்து

நிறைபு ரிந்திடு பரிசன னைக்கொடே சிகளச்

சிறைபு ரிந்திடு வித்தனன கத்தமாஞ் சிலம்பில்.” — என்னுஞ் செய்யுள்
களா னுணர்க. (௩௬)

அகஸ்தியர் விந்தவரையை யடைந்த அ - ம.

முற்றிற்று.

அஹ திருவிருத்தம் ககக.

உ
சொய்யம்.

ஐந்தாவது,

தீர்த்த மகிமையுணர்த்த அத்தியாயம்.

அங்கணுலகி நனாக்கி பருத்தவததோ னே குமொரு நெய் ருபயன்
டிங்களிளம பசங்குழவிக் கோடுருச நம்பமுனைக சிறைத்து தன்னோன்
கொங்குமழ் நறுங்காளரைத் தேனருவி யலைத்தொழுகு கோடாததுக்
கங்கைநதி புலபட்டெக்குங் கடவுளுரை திருச்சைலங் கண்ணுற் றுளே.

(இ-ள்.) அம்ம தவசியாகிய அகஸ்தியமுனிவர் இடமகன்ற பூலோகத்தி
வருகத் திருநெய்யெழுத்து, (முருகக்கடவுளைத் தேடிக்கொண்டு)போகும் ஒருபழி
யினிடையில, இளமைதருகிய பசிட பிறைச்சுதிரனாகிய கொடியானது தேயத்த
லால் வாசனைமையடைய பொக்குகள் விகசித்து, குளிர்ந்த நறுமணமகமடும் மக
ர்த்ததேடுகூடிய கொன்றைமலரினது தேனருவிபானது அலைகளையுடையதா
ய்ப் பாயும் சடைமுடியில, கங்காநதி ஊறெடுத்தொழுகுகின்ற சிவபெருமான
எழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீசைலம் (என்னும் பர்வதத்ததைக்) கண்டனார்.

அகஸ்தியமுனிவர் ஸ்ரீசைலத்தை யடைந்தபோது அங்கு நடந்ததாக ஒரு
சரிதம் உண்டு. அதாவது:—

சயகீயசவ்வியன் என்னும் பெயர்பெற்ற முனிவரதுமாணக்கரிலொரு
வன் வேதமுதலியவற்றை நன்னுரைத்தும் கொலை, களவு, கட்டுழி, பாதாரகமனம்
முதலிட நீசசெயல்கள் பிசுதியுஞ்செய்தலதோக்கி, முனிவா மனம்பெறுதது, “நீ
இக்காசியைவிட்டி வினாவிலகலாவிழற்சம்பட்டேன்” என, அவன அவலோ
காசியைவிடுகிக் கிறிதுகாலம் வித்தமலியிலும், கோதாவிர்க்கையிலும், வீமாதிக்
கலையிலும் சரகுபட்சணஞ் செய்துகொண்டு தவயிப்பறி, கடைசியில் ஸ்ரீசைல
மடைத்து குமார்க்கடவுளை நோக்கி அருத்தவம்புரிந்திருக்கையில், காசியை மனத்
தெண்ணிவருத்தத்ததுடன் அவயுறும் அகஸ்தியமுனிவா சொல்லும் காசிகாசி
என்னும் சொல செவியுது, அவன்பாடாமலெதி நல்லுருவொடு வீளாகி அகஸ்திய
முனிவனாவனாகிப்பிரகு அவரால் முருகக்கடவுளைத் தரிசித்தனன். என்பது
காசிரகசியவரால். இதனை,

பருசுக்குரோசப்பிரதக்கண மகிமையுணர்த்த அத்தியாயம்.

“எழுந்தவன் குறிய முனிவர டாத பிறைஞ்சியான் காசியின் வசித்தத்
தழுகதர மலலாப் பாதகம் புரிந்தேன சரகுரு வெறுத்தெனைக் கடியக்
கழுத்துகொண மதியற் காசியை நீத்துக் கருதுபற் பலதலம் வகித்திங்
குமுத்தன வாக்கி யுததியன் முனிவா வற்றுநோற் றிருத்தனன் வருத்தி.

ஆயதோ காலை முன்னமெத் தவம்மா னுற்றின னோவா தறியேன்
பாயமா தவர காசியென் னுரைத்துப் படர்ந்தனை யதுசெவியேறத்
தியா தகத்தீர்ந்தடியனே னளவாத் தேசபெற் றுய்த்தன நென்றான்
மேயமா முனியுங் கேட்டிலும் பூது விழைதாத் தன்னுளே மகிழ்ந்தான்.”

என்பதனு னுணர்க.

(க)

வேறு.

பனனி கேளிப் பருப்பதம யோசனை
புன்னி லெண்பத்து நான்ககன றோங்கிடு
மன்னு மியாவு மிலிங்க வடிவின
துன்னு வாரதம பவங்க ணைடக்குமால்.

(இ-ள்.) (அகஸ்தியமுனிவா சொல்லுகின்றார்.) உலோபாழுத்தினாயே ! கேள் (ஸ்ரீசைலம் என்னும்) இப்பர்வதம் கீனைத்துப்பார்த்தால் எண்பத்துநான்கு யோசனை தூரம் அகலமுடையதாய் உயர்ந்துள்ளது. (இவ்விடத்தில்) உள்ள பொருள்களெல்லாம் சிவலிங்கவடிவமாகும். (இப்பர்வதம்) இங்கடைவோரது பாவங்களை ஒழிக்கும் வல்லமையுடையது. எ - று.

[இதுமுதல் சிவசன்மா முத்திபெற்ற அத்தியாயம் வரையில் அகஸ்தியர் உலோபாழுத்தினாயாருக்குக் கூறியவை.] (உ)

ஆத லாஷிவ் வணாவலங் கொண்டலாப்
போது தூவிப பணிகெனப் பொற்றொடி.
யீது நண்ணிற் பிறப்பறு மென்றிடிற்
றீதில் காசியைச் சிந்திப்ப தென்கொலோ.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் பொன்னுலாகிய வளையல்களையணிந்த உலோபாழுத்தினாயே ! இப்பர்வதத்தைப் பிரதட்சிணஞ்செய்து, விகசிதப்பட்ட மலர்களாலுருச்சித்து நமஸ்கரிக்கக்கடவாய் என்று (அகஸ்தியமுனிவா) கட்டளையிட, இப்பர்வதத்தை அடைந்தால், பிறவித்துன்ப மொழியுமென்னிற் காசியை கீனைத்து வருத்துதல் என்னகாரணமோ? (சொல்லவேண்டும்) எ - று. (ங)

என்று பன்னி யியம்பலு முத்திவீ
டொன்ற நல்கு பதிபல வுண்டென
மன்ற நற்றவ ரோதினர் மாணிழை
நன்று கேட்டி யெனநவின் னுளரோ.

(இ-ள்.) என்னிலவகையாக உலோபாழுத்தினாயார் சொல்லவும், மோட்சவீட்டைப் பெறும்படி (தம்மிடத்தடைந்தோர்க்குக்) கொடுக்கின்ற (புண்ணிய) ஸ்தலங்கள் பலவுள என்று மேம்பட்ட நல்ல தவசிகோஷ்டர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்களை யணிந்தவளே! கனரகக் கேட்பாயாக என்று (அகஸ்தியமுனிவர்) சொல்லுகின்றார். எ - று. (ச)

வேறு.

அதிர்புனர் பிரயாகை விளங்குமோங் கார மவந்திகா லாஞ்சர மயோத்தி
மதுணாகோ கன்னம புட்கர மகரா லயத்துவா ரகைவளக் காஞ்சி
வெதிரிகாச் சிரமந் திரியமபகங் கங்கை வேலைபிற் புகுமிடஞ் சிவது
நதிசரசர் சொதியோ டொன்றிடங் குருக்கேத் திரமொடு நைமிசா ரணியம

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற நீர்வளம்பொருந்திய பிரயாகையும், பிரகாசிக்கின்ற ஓங்காரமும், அவந்தியும், காலாஞ்சரமும், அயோத்தியும், மதுனாயும், கோகன்னமும், புட்கரமும், மகராலயமும், துவாரகையும், வளப்பயிசுத்த காஞ்சியும், வெதிரிகாச்

சிரமமும், திரியம்பகமும், கங்காசமுத்திர சங்கமமும், சிந்துசாலாதி சங்கமமும், குருசேஷத்திரமும், வைபவாணியமும். ௭ - ௩.

இதுமுதல் இரண்டெட்டல்கள் குளகம்.

(இ)

விரிபுனர் கங்காத் துவாராந் நுறக்க வீட்டு னீட்டிருச் சைலம்
பிருகுசுச் சஞ்சி பெற்றுயர் பிருகு தங்கமென நன்னன உன்றித்
தனாபுகழ் தாரா தீர்த்தமெவன டாங்கச் சத்தகோ தாவித் தட்டென்
றுனாபெறு கட்டவுட் டாத்தமா லெத்தி லுண்டென வேதன ருயர்கதோர்

(இ-ள்.) பரவிய நீமயமாகிய கங்காத்துவாரமும், 'தன்னிடத்தடைத்
தோர்க்கு' எல்ல மோட்சவிட்டினை உதவுகின்ற பெரிய ஸ்ரீசைலமும், பிருகுசுச்ச
மும், சிறப்பென்று உயர்ந்த பிருகுதுங்கமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவைபோல்
வன வலலாமல், உலகிலுள்ளோர் புகழுகின்ற தாராதீர்த்தமும், வெள்ளிய அலை
னையடைய சத்தகோதாவித்தட்டமும், என்று சொல்லப்படுகின்ற தெய்வீகம்பொ
ருத்திய தீர்த்தங்கள் பெரிய பூமியில் (அனேகம்) உண்டெனப் பெரியோர் சொல்
வனா. ௭ - ௩.

(சு)

சத்தியத் தானஞ் சம்மித மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் பதெல்
புத்தியே முதல கரணமோ நான்கு மடக்குதல் புலன்கள்போம் வழியி
னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தன்னளி பு
லத்திற் மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெதே தியமபினர் மேலோர். [ரித

(இ-ள்.) உண்மையுடைமை, (ஏற்றோர்க்குக்) கொடுத்தல், (யாவிரட்டத்
தம்) டனகமினமை, (தன்னிடத் துற்றோர்க்கு) இனிமையாத்ததை சொல்லுதல்,
(மனம் விடமயாதனையுடைய) ஒருதலிப்பதெல், புத்திமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட
அத்தக்கரணங்கள் ஒருகணகினையும் (புறஞ்செல்லாமல்) நீலத்துதல், ஐம்புலன்
கள் செல்லுகின்றதாயில் செலுத்தாமல் (மனதை) மடக்குதல், பொறுமை, கலங்
காத (உண்மை) ஞானம், (தன்னிடப்போலவே மெண்ணி) ஆனமாகக் கருக்கெல்
லாம் மிகுந்த கிருபைசெய்தல் (முதலாகிய) இடப்படிப்பட்ட குணங்கள் எல்லா
வற்றினையும் மனதநீர்த்தம் என்று மேலோர் தெடுத்துச் சொல்வனா. ௭ - ௩.

அறததுறை பயிலு மானத தீர்த்த மாடல ராகீர் ராடிற்
புறததழுக் கொழிவ தலலது புனித ராகிலர் பூர்த்தினை சுருட்டுஞ்
சிறைப்புன லதனின் முழையுறழ் பருவாய்த் தீவிழிக் கூடியிற் றிடங்கள்
சுறக்குல முதல வளபபருவ காலந் தோய்கததாற் நுறக்கமுற் றனவோ.

(இ-ள்.) பெரிவுதங்கிய அலைகளைச் சுருட்டுகின்ற கணாபோட்டிள்ள
சலத்திற் குகையை யெந்த பிளவுடட்ட வாயையும், கெருட்டை யெந்த கணக
னையும், கூடமையாகிய பங்கையமுடைய முதலை, சுறுகிய முதலாய் (நீவாழ் ஐர்
துக்கள்) அளவிலலாதகாலம் படித்திருத்தலால் மோட்சம்பெற்றனவா? இல்லை!
(அதுபோல) தருமவழியில் விளங்கும் மானதநீர்த்தத்தில் மூழ்காதவாகனாகி
(புண்ணியத்தினினை) நீரில் மூழ்கினால், (சரிந்தின்) மேலுள்ள அழுக்கு நீங்கு
தல்லாமல் டரிசத்தராகமாட்டார்கள். ௭ - ௩.

சிறைப்புனல்—புறஞ்செல்லாமல் கட்டுப்பாடெடையதாகிய நீர்.

(அ)

வேறு.

முதுக்குறை விலாதவர் மொழியுந் தெய்வநன
னத்புன லாடினு நவையி நீங்கலா
மதுக்குடம பன்முறை வரம்பின் மாந்தப்
புதுப்புன லாடினும புனித மெய்துமோ.

(இ-ள்.) கட்டுடமானது அநேகத்தடவை அளவில்லாத பெருமைதங்கிய
(புண்ணிய) நதிகளினது புதிய சலத்திற் மூழ்கினாலும் பரிசுத்த மடையுமோ?
(அடையாது, அதபோல) பேரறிவினை உடைத்தாயில்லாதவா, சொல்லுகின்ற
தெய்விகம் பெருந்திய நல்லநதிகளின நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தாலும் பாவத்தினின்
றும் சீங்கமாட்டார்கள். எ - று.

நவை=குறாம். ஈண்டு புவத்திற் காயது. (க)

கற்றதங் கல்விபுங் கடவுட் பூசையு
நற்றவ ம்பற்றலு நவையி ழுனமும்
மற்றுள வறங்களு மனத்தின் பாலமுக
கற்றவாக் கேபய னளிக்கு மென்பரால்.

(இ-ள்.) (ஆசிரியனைப்படைந்து)கற்றுக்கொண்டதமதுவிததையும்,தேவதா
ர்ச்சனைபும், வைதவங்களைச் செய்தலும், குறையில்லாத தானஞ் செய்தலும், மற்
றுள்ளதருமங்களும் (ஆகிய இவை யெல்லாம்) மனத்தினிடத்தில குற்றம் நீங்கியவ
ர்களுக்கே தமது பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கும் (ஏனையோர்க்குக் கொடாது)
என்று (பெரியோர்) சொல்லுவா. எ - று.

கல்வி பூசை தவம் தானம் ஆகிய இவற்றை உடைத்தாயிருப்பினும் பரிசு
த்தமனமுடையோரே அவற்றின் பயனனுபவிப்பர் ஆதலின், “மனத்தின்பா லமுக
கற்றவாக்கே பயனளிக்கும்” என்றா.

(க0)

பொறிவழிப் புலன்செலா தடக்கிப் புந்தியை
நிறைபரம பொருளிடை விறுத்து நின்மல
ருறைவிட மல்லதையுள்ள தாங்கொலோ
வெறிபுனற் நீர்த்தமென நியம்பப்பட்டதே.

(இ-ள்.) ஐம்பொறிகளின் வழியில் அறிவினைச் சொல்லவொட்டாம லட
க்கி, சர்வபரிபூரணாகுமிய சிவபெருமானிடத்தில மனதை நிறுத்துகின்ற பரிசுத்த
மானவர்கள் வகிக்கின்ற இடமல்லாமல், மோதுகின்ற நீர்மயமாகிய தீர்த்தம் என்று
சொல்லப்பட்டது (வேறென்று) இருக்கின்றதாருமோ? இல்லை. எ - று.

நிறைபரம்பொருள்=எங்கும் நிறைந்த மேலாகியபொருள். நின்மலர் =
ஆணவ கனம மாயைகளை நீக்கியோர். அல்லதை—ஐ சாரியை. (கக)

உணப்பரு மானத தீர்த்த மோதிழிற்
சுருக்கமின ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது
விரூப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்
கருப்புகுத் திமெலங் கழுவு மென்பவே.

(இ-ள்.) சொல்குதர்கிய (பெருமையைமடைய) மானததித்தமாதது (எப்படிப்பட்டதெனச்) சொனாது, குறைவில்லாத ஞானமுகியகீர்தி மூக்கு தலாகும். அம் மானததித்தமாகிதல, திசைசுட, திசைசுமினமையம், எனது சொல்லப்பட்ட ஒரு கருடபட்டசுட்டையின் மீட்டேக்கிச்செட்டும் மும்மலக்களை ஒழிக்கும் (தருதிட்டையது) எனது (மேலே, சொல்குதா. ௭-று, (கஉ)

உடலுறு மலமவத் துத்த ஊங்கம்பொற்
ரோகெடல் வனாபபினுட் டொடி மாற்றினுட்
கடவுணமா தையுள வவற்றிற் காதலாற்
படி குந ருழிவிடாப பதத்திற் சோவாரா.

(இ-ள்.) சீர்ததில் பொருத்திய (முப்பத்திரண்டு) ஆயமக்களில், உத்த மாகக (செருதளளது, போல, (சகாரால்) தோண்டப்பட்ட கடல குத்தக நில வலகத்தில் கலத்தளள அதிகளில் தெய்வீகம்பொருத்திய செருத்த அதிகள (மேம பட்டனாயம்) திருக்கின்றன. அப்பண்ணியதிகளில் ஆசையோடு மூழ்கினவ- கள (எப்பொழுதும்) அதிவில்லாத (நல்ல) பதவிமீற் சேர்வார்கள். ௭-று,

உத்தமாங்கம்=சிரசு. (கஉ)

புண்ணிய தீர்த்தங்கள் பொருத்தி யாடினோர்
மண்ணிடைப் பறவைகள் விலங்கு மற்றுள
வெண்ணறு மியோனிகள் யாவு மெய்திடார்
விண்ணிடைக் கடவுள ராகி மேவவார்.

(இ-ள்.) ஸண்ணியதீர்த்தங்களையடுத்த அதில் லாணஞ்செய்தவர்கள், பூமியில் (சஞ்சரிக்கும்) பட்சிகள் பிருகங்கள் மற்றுள்ளனவாகிய கணக்கிலாத (வெவகை) யோனியேதருடைய (ஐத்தக்களாகவும்) பிறவி மடையாதவர்களாகி, தேவலோகத்தில் தெய்வப்பிரவியை யடைந்து வந்திருப்பார்கள். ௭-று.

“பறவைகள் விலகது மற்றுள - வெண்ணறு மியோனிகள்.” — என்பது. ஸ்ராவகைத் தேர்த்தத்தினையுடைய என்பத்துகாண்கிட்சம் யோனியேத மாகிய ஐத்தக்களை, அவையாடன - தேவர்-பதினாண்டிட்சம், மக்கள்-ஒன்பதிலட் சம், விலங்கு-பத்தியிட்சம், பறவை-பத்திலிட்சம், ஊர்வன-பதினொருிட்சம், நீ- வந்தன-பத்திலிட்சம், தாயார்-திருபதிட்சம் ஆகும். இதனை,

“ஊரூ பதினொன்று மோனபது மாலுட
நீப்பறவை நாகாலோர் பப்பத்து—சிரிய
பதமாத தேவர் பதினா கமனபடைத்த
அத்தபில்கீத் தாவராகி லெது.”—என்பது ஐண்க.

மேற்கூறிய பலவகைப் பிறவிகளையும் அடையாதவர்களாகி தெய்வப்பிற வியையடைவாரா என்பது தோன்ற “எண்ணுறு மியோனிகள் யாவுமெய்திடா- விண்ணிடைக்கடவுள ராகி மேவவார்.”—என்றார். (கசு)

அறத்திறர் திறம்பினோ ருளரி லாதவர்
துறக்கமொன் றில்லெனச் சொல்லும் புன்மையோர்
சிறப்புடைப பயனுறத் தர்க்கஞ் செய்குநர்
பெற்றகருந் தீர்த்ததற் பயன்பெ றாகளே.

(இ-ள்) தருமமார்க்கத்தினின்றும் தவறினவர்கள், (பிராணிகளிடத்துக்) கிருபையில்லாதவர்கள், மோட்சம் (என்பதாக) ஒரு பொருளில்லை என்று சொல்லும் அறிவில்லாதவர்கள், சிறப்பினையுடைய பிரயோசனமில்லாத தர்க்கவாதஞ் செய்பவர்கள், (ஆகிய இவர்கள் யாவரும்) பெறுதற்கரிய தீர்த்த (ஸ்நானத்தாலாகிய) நல்ல பிரயோசனத்தை அடையமாட்டார்கள். எ - று.

துறக்கமொன் றில்லெனச் சொல்லும் புன்மையோர்-உலகாயதமதஸ்தர்.

“சிறப்புடைப்பயனுறத்தர்க்கம்”—என்பதனை,

“கைவல்லிய ஞானநீதி—

நல்லோ ருணாக்கிலோ கம்முக் கியமென்று நாட்டுவேன் காம மொருவன்
நாட்டினு லோபழைய ஞானமும் கியமென்று நவிலுவேன் வடமொ ழியிலே
வல்லா னொருத்தன்வர வுத்திரா விடத்திலே வந்ததா விவக ரிப்பேன
வல்லதமி ழறிஞாவரி னனங்னே வடமொழியில் வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்
வெல்லாப லெவனாயு மருட்டிவிட உணைவந்த விதையென முத்திதருமோ.”
என்னும் நாயுமானவர் திருவாக்கா னுணாக. (கரு)

அருளுடன் நீர்த்தங்க ளாட வேண்டினோ
ரொருபக லுணவொழித் தொழுகு மும்மதக்
கரிமுகன் றுளரினை கருதி மற்றைநாட்
பரிவொடு பாரணம் பண்ணி யேருவார்.

(இ-ள்.) கிருபையுடன் (புண்ணிய) தீர்த்தங்களில் மூழ்கும்படி விரும்பினவர்கள், ஒருநாள் ஆகாரத்தை நீக்கி (உபவாசமிருந்து) பாய்கின்ற மும்மதங்களை யுடைய யானைமுகம் பொருந்திய விநாயகக்கடவுளின் உபயதிரவுகளைத் தியானித்து மறுநாள் ஆசையோடு பாரணஞ்செய்து (பிறகு தாம் எண்ணியபடி யாத் தினைக்குச்) செல்லுவர். எ - று.

விநாயகருக்குப் பரஞானம் அபரஞானம் எனனும் இருமதங்களையுளவாக விருப்ப, கணனமதம் கபோலமதம் பீஜமதம் எனனும் மும்மதங்கனையுடையார் போல, எண்டு “ஒழுமுமமதக்கரிமுகன்” என்றது முகம் யானைமுக மாதலின் ஐதியொருமைபற்றிக் கூறினானாக.

பாரணம்=உபவாசமிருந்து புசித்தல்.

(கசு)

மன்பெருந் தீர்த்தங்க ளாடி மாநிலம்
பொன்பசு முதலிவை வழங்கிப் பூசுநர்க்
கன்பினு லமுதுற முடிசி லூட்டிப்பின்
நெனபுலத் தவர்கடன் செய்ய வேண்டுமால.

(இ-ள்.) நிலைநெற்ற டெரிய (டண்ணிய) தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, பெருமைதங்கிய நிலம், டென், பசுக்கள் முதலாகிய இவற்றைத் தானஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு அனபோமே அமுதத்தைமொத்த (அறுசுவையோடுகூடிய, என்னத்தை உணர்த்து, பிரகு தேனறிசுவையடைந்ததுள்ள தமது பிதர்க்கடன் கழிக்க வேண்டும். எ -று.

பூசார்=பூலோகதேவர்; அத்தனா.

தென்பலத்தலா=மெதிசையடைந்துள்ளவா; இரத்தே. (கக)

ஒருத்தனைத் தன்மனத் துள்ளி வான்முனற்
நீருத்தகு தீர்த்தங்க ளாடல செய்திழற்
நருப்பையா லவனுட நனனை மொப்பதோ
ருநுப்பட விமர்ந்தல லுதக மாட்டுவார்.

(இ-ள்.) (தம்முடனாதீர்த்தயாதிகளைச்செய்தற்குவராத) ஒருவனைத் தமது மனதில் எண்ணி, சிறந்த நீரமமாகிய மேம்பட்டதீர்த்தங்களில் மூழ்கவேண்டுமானால், அவனுடைய சீரத்தையொத்த ஒருருவம் உண்டாகும்படி தருப்பைப் புல்லினஞ் செய்து (அப்புல்லுருவத்தை) எல்லாரில (தம்முடன) மூழ்குவிப்பார்கள். எ -று. (கஅ)

ஆடக மளித்துநீ ராட்டு வித்தவர்
கூடுவ ரோரிரு நான்கு கூறுமற்
முநீச ரொருபதி னாறி லொன்றுதாங்
கேடிலபே நடைகுலா கிளக்குங் காலையே.

(இ-ள்.) சொல்லுமிடத்தில் பொன் (முதலியவற்றைத் தானமாகக்) கொடுத்து, (தருப்பையாற்செய்தவடிவத்தை அல்லது பரிதொருவனை) புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்தவர்கள் (அப் புண்ணியத்தில்) எட்டுப்பங்கு பெறுவர். (அவவாறு) மூழ்குகின்றவர்கள் கெடுதலில்லாத அப்புண்ணியத்தில் பதினாறில் ஒருபாகம் பெறுவார்கள். எ -று.

ஒரு டதினா லென்று என்பது வீசும்பங்கு. (கக)

அலைபுனற் தீர்த்தங்க ளடைந்த வற்றைநா
ளுலையரப பாகிலே புணாடி நீத்துபயின்
நலையா குறைத்துநீத் தடத்து மூழ்கிடி
விலைபெறு பாவங்க ளனைத்து நீங்குமால்.

(இ-ள்.) (தீர்த்தங்களைஞ் செயல்படிகள்) அலைகள் பொருந்திய நீரையுடைய தீர்த்தங்களைச்சேர்த்த அனாதையதினம், கெடுதல்களாகப் பாக்குவென்றிலையையும் போசனத்தையும் விடுக்கப் பிரகு தலைவிலுள்ள உரோமங்களையெடுத்து (மூக்கு) நீரமமாகியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் நிலைநெற்றாள (தீர்த்த) பாவங்களெல்லாம் (அவாகளைவிட்டு) நீங்கிப்போம். எ -று.

அன்றுபாள்=அன்றை நாள். “ஐயிற் றடைக்குற் றகாறு முளவே” என்றபடி. (கஉ)

காசிமா யாபுர் யவந்தி காஞ்சிமற
 ரோசைகொ ளியோத்திவண் வேனா யொப்பறு
 மேசிலா மதுனாயென் றிசைக்கு மேழ்பதி
 மாசறு முத்தியை வழங்கு மென்பவே.

(இ-ள்.) காசி, மாயாபுரி, அவந்தி, காஞ்சி, கோத்தியைக்கொண்ட அயோத்தி, வளப்பிடுத்த துவாரகை, சமாணமற்ற குற்றமில்லாத மதுனா, என்று சொல்லுகின்ற ஏழு (புண்ணிய) நகரங்களும் குற்றமற்ற மோட்சவீட்டைத் (தம்மையடைந்தோர்க்குக்) கொடுக்கும் என்று (பெரியோர்) சொல்லுவா. ௭ - று.

மதுநாநகரத்தில தடாதகைப்பிராடடியா, சோமசுந்தரகடவுள், உக்கிர குமா வழுதியார் என உமாதேவியா, சிவபெருமான், முருககடவுள் ஆகிய மூவரும் அரசுசெய்தமையாலும், சிவபெருமானே சங்கப்புலவர்களுக்குத் தலைவராயிருந்தமையாலும் அங்கு அறுபத்துநான்கு திருவிளைபாடல்கள் செய்ததாலும் “ஒப்பறு மேசிலாமதுனா” என்றா, இதனை,

“உலகம யாவையு மின்றவ னும்பரு ளாய்ந்த
 திலக நாயகி பாஞ்சடர் சேயென மூன்று
 தலைவ ராண்முறை செய்தநா டித்தன்றிச் சலதி
 சலவு பாரினுள் டாகுமோ துறக்கத்து மீதோ.”—எனவும்,

“கணனு தற்பெருந கடவுளுந் கழகமோ டமர்ந்து
 பண்ணு நத்தெநிந தாய்தவிப் பசுந்தமிழ்”—எனவும், வருந திருவிளை யாட்டபுராணத்தா னுணர்க. (உக)

ஒலிபுனற் பிரயாகைகே தார மோங்குசீர
 மலிதிருச் சைலமென் றுரைக்கு மாண்புடை
 நிலைபெறு தலங்களு நீனைத்தற் கெய்துரு
 வலைவறு முத்தியை யினித ளிக்குமால்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய பிரயாகை, கேதாரம், மேம்பட்ட சிறப்புபிடுத்த ஸ்ரீ சைலம் என்று சொல்லப்படும் மாட்சிமையுடைய நிலைபெற்ற (புண்ணிய) ஸ்தலங்களும் எண்ணுதற்கும எட்டாததுன்பமற்ற மோட்சத்தைத் (தம்மையடைந்தோர்க்கு) இனிமையாகக் கொடுக்கும். ௭ - று. (உஉ)

செநில வரைப்பினி னிகழ்த்து தானங்கண்
 மடிவறு முத்தியை வழங்கு மெனறது
 கடவுணிக கங்கைகுழி காசி மாநக
 ரடைவதற் கேதுவா யுமைந்த வாரற்றினால்.

(இ-ள்.) பெரிய நிலவுலகத்தினிடத்தில் சொல்லுகின்ற (புண்ணிய) ஸ்தலங்கள் கெடுதலற்ற மோட்சத்தைக்கொடுக்கும் என்று சொல்லியது (எதனாலென்றால்) தெய்வீகம்பொருந்திய நீராமயமாகிய கங்காநதி குழ்திருக்கும் பெருமை பொருந்திய காசிஹேத்திரத்தைச் சேருவதற்கு, முகாந்தரமாகப்பொருந்திய தன்மையினால் (ஆகும்). ௭ - று.

“தவமுத் தவமுடைய”காட்” என்றபடி, பண்ணியவதலங்கலில், உசி
பயதலா காகிகரத்துக்கு அடைபுதன்மை கோமெ எனப- “கடவுள்க
கடவை” *** அவைதவ”ந்திரம்” என்ற. (உஉ)

ஏதமில் தானங்கள் டாவுங் காசிபேன்
மேதகு முததியை விளைத்தி டாவெனச்
சீதான் கணத்தொர் சிவசன் மாவிலுக்
கோதிய கதையினை முனிவ னோதுவான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத வல்லாதலங்களும் காசிசேஷத்திரததைப்போல
மேம்படைய மேட்சததை உண்டிசெய்யமாட்டா எனது, விஷ்ணுவின் கண
காதிகள் (ஆசிய சகிலன் தருமசுவன எனபோர்) சிவசனமாவென்னும் தேவத
னுக்கு (முற்காலத்தில்) செவ்விய கதையினை, அகஸ்தியமுனிவர் மத்த மனை
வியாகிய உலோடாமுத்தினாக்குச் சொல்லுகின்றனர். எ - று.

சீதான் = இலட்சியைய மாபிற்றரித்த விஷ்ணு. (உஉ)

தீர்த்த மகிமை யுரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - உகரு.

உ.
சிவமயம்.

ஏழாவது,

சத்தபுரியின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம்.

மல்லவளஞ் சிறத்தோங்கு வடமதுரைப் பதியினிலோர் மறைவ
லாள, நெலலையினற் றவமாற்றி யினிதீன்ற சிவசன்மா வென்போன்
மேனாட், டொல்லைமறைப பொருடோந்து துகளறுசீர்ப் பலகலையின
றுறைகள் போகிக், கல்லியெனும் பெருங்கடலின் கரைகடந்து கிடீரீட்
டிக் களித்தா னனனே.

(இ-ள்.) மிகுதியாகிய வளப்பமுடையதாய்ச் சிறப்புறறேங்கிய வடமது
ரை என்னும் நகரத்தில வேதங்களில் வல்லவனாகிய ஓர் அந்நன, முற்காலத்தில
அளவில்லாத நல்லதவங்களைச் செய்து இனிமையாகப்பெற்ற (புதல்வனாகிய) சிவ
சன்மா என்னும் பெயரையுடையவன் பழமையாகிய வேதப்பொருளை நன்குணா
ந்து குற்றமற்ற கோத்தியையுடைய பல சாஸ்திரங்களைக்கற்று, கல்லியென்கின்ற
பெரியசமுத்திரத்தின் கரையைக்கடந்து செல்வத்தைச் சம்பாதித்துச் சந்தோஷி
த்திருந்தான். எ - று.

‘பலகலையின றுறைகள்போகி’ என்பது பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்க
ளின் மார்க்கங்களிற் சென்றது. (க)

இயற்றரிய பலவினையம்யாவமுயன் றருந்திய மெனைத்து மீட்டி, யு
யிர்க்குயிரா மழலைமொழிக் கிண்கிணிக்காற்சிறுவாகளை யுவப்பி னீன்று, ப
யிர்ப்புறுமிற் கிழத்தியொடு மளகையர்கோ நெனப்போகம் பலவுந்துய்த்
து, வியப்பொடுதன் புதல்வாபெற வீட்டுநெறி யனைத்தினையும் விழைவி னீ
ந்தான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிதாகிய பலவகைப்பட்ட செயல்கள் எல்லாவற்றா
லும் எத்தனித்து, அரிய செலவம் (என்று சொல்லப்படாமலகை) எல்லாம் சம்பா
தித்து, உயிர்க்குஉயிராகிய குதலைச்சொல்லையும் சதங்கைமாலையணிந்த காலையு
முடைய பிள்ளைகளைச் சந்தோஷத்துடன்பெற்று, பயிர்ப்பிளையுடைய மனைவியுட
னே அளகாபுரிக்கிறவனாகிய குபேரனைப்போல பலவகைப்படட இஷ்டபோக
ங்களையும் அனுபவித்து, ஆச்சரியத்துடன் தனது புத்திராகள இல்லாழ்க்கைக்
கூரிய எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்ளுமபடி (வயதுமுதிர்ந்திருந்ததால்) ஆசை
யுடன் கொடுத்தனன (சிவசன்மன). எ - று.

“தம்பொரு ளென்ப தம்மக்கள்” எனவும்,

“குழவினி தியாழினி தென்பதம் மக்கண், மழலைசொற் கேளா தவா”
எனவும், திருவள்ளுவநாயனார் கூறியபடியே “உயிர்க்குயிரா-மழலைமொழிக் கிண
கிணிக்காற் சிறுவர்கள்” என்றார்.

பயிர்ப்பு-மகடேஉக்குணம் நன்கிலொன்று.

(உ)

மழுவீடைபோற் செமமாதது மகளிவரி விழுகளிப்ப வாழ்வு என்போ யெழிலிளமை புருவகலக் கோலுளநி னொதனாவந் தெய்த கொச்செய் கிழனுற்று மறவிபற்றி தத்தனோள் கழித்தெனக் கெழு னெஞ்சங், குழைவுறக்கண பளி துங்கச் சிவசனமா வளத்திளிடைக் குந்தத்தல் செய் தான்.

(இ.ள்.) (எனக்கு) இளங்காண்போல துறந்த மாதானது கரிபார்த கண்கள் களிக்கும்படி மூங்கலாக ஒழிந்த, அழகிய இளமைமழவுகங்க, (கையில) தன்னே நினைவினை வாழ்வையுடைய வயதிகளை உள்கொச்செய்ய மெய்தி கிதிசைமாதது, தருமஞ்செய்யாமல் இடவளவகாலம் கழிந்தபொழுது (அ)ன இனி என்ன செய்வது என்று கெடுத்தெய்த மனங்கொட்டின, கண் கெடும் கடிம சிவசனமா மனநிலை தனக்குத்தனை ஆலோசித்தேன். எ -று. (உ)

தாளாணமை புடனறிதயம பலவிட்டி விஞ்சையிறு நர்க்க மெய்ய வாளாந் பகலனைத்துவ கழித்தனனசெரு சடைமேளவி வாத னன்புக் காளாகி மாங்கவனாத் தொழுதலனவன முடியலங்க லணன ருளின மாளாத வன்பிடுகுளங் கொழுமலா தூஉய் வணங்கியுள மகிழ்ந்த லேனும்.

(இ.ள்.) ஊக்கத்தோடு பலவகையாகிய செல்வத்தைச் சம்பாதித்தும், (கற்றுக்கொண்ட) கல்வியினால் (பலதோடு) தருக்கஞ்செய்தும், எல்லா மழைகள் களையெல்லாம் வீணாகக்கழித்துவிட்டேன் (அல்லாமல்) செவ்விய சடைமுழைய யுடைய சிவனடியார்களுக்கு அடிமைபுணர் அடக்கி வளங்கிணைவில்லை. உள ப்படமிக்க துளவமாயிடையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினது திருவடிகளில் சேக்காத அனடபனை வளமிருந்த மல்களை னருச்சித்த மல்களித்த மனம்கிழந்தே னில்லை. எ -று. (உ)

ஐங்காணச் செவ்வென யலாகதாவா னவனைவழிந் தழுதங்கா லுந் திங்களைந் கண்ணிபுனை செவ்வதனை வழிபாடு செய்தி லெனின, மங் குறவழி குறமிருஞ் சினகாங்குடேவுறைய வகுத்தி லெள்வான, பொங் குபுனற் நடங்குப்பங் குளத்தொடுநற் தருமமவை புரிந்த லேனும்.

(இ.ள்.) ஐந்து திருக்காங்கையுடைய வீரமக்கடவுளையும், செவ்விய முருகக்கடவுளையும், பரவிய கிரணங்கையுடைய சூரியனையும், அமுதம் மழிந்த கிரகம் இளஞ்சுதினை மாலையாகசூழிய செல்வமாய்க் உமாதேவியையும் வணக்கஞ்செய்தேனில்லை. மேகங்கள் தவழும்படி உயர்ந்த கோபுரங்களையுடைய ஆயாக்கித் தேவர்கள் வசிக்குப்படிச் செய்தேனில்லை. சாக்கும் லோயுடைய சிறந்த தடாக்களையும் கிணறுகளையும் குளங்களையும் (உண்ணிசெய்தல் முதலிய) இவைபோன்ற எல்லா தருமங்கள் (ஒன்றோனும்) செய்தேனில்லை. எ -று.

வேள் நனபத முருகக்கடவுளுக்கும் மனமதனுக்கும் பொதுவாய்ருபி னும், முருகக்கடவுள் சேநீற்றழம், மனமதன் கருநீற்றழம் உடைமையின், என் னுருகக்கடவுளைச் செவவேள எனார். (ரு)

அருநெயி னிழல்பாப்பத் தழைகுழைக்கும் பரானாமர மமைத்தி லேனறன, மருவுமிர்ககு நறுகுதுளவ மொளறேனு மினிதுவைத்து வளா

த்தி லேனாலு, வீணாகமமு நறுத்தணனாரீ வேனிலவாய் வேட்டவருக களித்தி லேனுட், கருதரிய வருமகங்கள் பலவாற்றித் தேவர்கடன் கழித்தி லேனாலு.

(இ-ள்.) அரிய வழிகளில் நீழலையுண்டுசெய்ய இலைகளைத் தளிர்த்துள்ள பருத்த அழகணையடைய மரங்களைவெத்து வளர்த்தேனிலலை குளிர்த்த வாசனை வீசுகின்ற நல்ல தூளவச்செடி ஒன்றையனுமவைத்து இனிமையாக வளர்த்தேனிலலை. வாசனைகமமும் நல்ல குளிர்ந்தசுவைக்கோடைக்காலத்திலு(தாக்கவிடா யால தண்ணீர்) விருமபியவர்களுக்குக் கொடுத்தது (தாக்கத்தை தணித்தேன்) இல்லை. மனதில் என்னுதற்கரிய அருமையாகிய பலயாகங்களைச்செய்து தேவர்க டனசெய்தேனிலலை. எ - று. (சு)

அழிபுகிபால வருந்தாம வந்தனருக் கினனமுத மளித்தி லேனசெ ல், வழிவருத்தர் திரைத்தக வாங்கவாக்குக குடைசெருப்பு வழங்கி லேன வண், டழைபுகுத்தோட் டறுகுபறித் தானருத்தக கொடுத்திலன்றண் கழனி பைம்பொ, னிழைதவழுங் கொமமைமுலைக கன்னியரை மறையவ ர்குட் கீர்த்தி லேனாலு.

(இ-ள்.) வருத்துகின்ற பசியினால் துன்பமடையாமல், வேதியாகளுக்கு இனிமையாகிய (அறுசுவையோடுகூடிய) அன்னபிட்டேனிலலை. அவவேதியாக ட்டு (உழிந்தடந்து) செல்லும் வருத்தம்நீங்கி நடக்கும்படி, குடைகளையும் செருப்பு களையும் கொடுத்தேனிலலை. வளப்படுகின்ற தழைத்த பசிய இடழ்களையுடைய அறுகம்புல்பறித்துப் பசுக்களுக்கு உண்ணக்கொடுத்தேனிலலை. குளிர்ந்த கழனி களையும், பசும்பொன்னுலாகிய ஆபாணங்கள் விளங்கும் குவிந்தமுலையினையுடைய கன்னிகைகளையும் வேதியருக்கு (முறைப்படியே) கொடுத்தேனிலலை. எ - று.

குடை செருப்பு இவற்றின பயனை,

“ பசிலோன நெறுங்கிரணம் பாய்பறவை யெச்சம்
பிகமேலு ருத்தற்றும் விண்ணின—முகிலதனாலு
பெய்யுமழை யைத்தடுத்தும் பேரழகு மாமொருவா
கையிற் குடையிருத்தக் கால்.”

“ கலலு முறுத்தாது காலின்முட் டையாது
எல்லைமாத தாண்டின்கு டேறாது—தொல்லவரு
மலை யிருளில் வழிநடக்கக் கூசாது
காலிற் செருப்பிருத்தக் கால்.”—என்பனவற்றாலறி. (எ)

முதலவனுருத் திரசமகம் பவமான நாடோறு மெழுகி லேன்வெங் கத்தெழியி லெட்டுவிடக் கழிபெரும்பா வக்கடலைக் கடந்தி லேனாற்புதையி றுளும் வெள்ளியுமோர் பதினமூனாற் திதியுடனே பொருந்து செங்கேழ் க், கதிரவன்வா ரமுமொழிந்த ராளரசை வலங்கொண்டு களித்தி லேனாலு.

(இ-ள்.) பவன (என்னு) திருநாமத்தை, முதலாகவுடைய முதற்பெருங் கடவுளாது உருத்திரசக மந்திரத்தைத் தினந்தோறும் பாராயணஞ் செய்தேனி

ல்ல. பிஞ்சுத் தேக்கையுடைய மூலக்கினிமில் எள்ளைத் தூவி (யாகஞ்செய்து) மிகவும் அதிகரித்த பிறவிக்கடலைக் கடத்தேனிலை. பிஞ்சுத் திரளும சக்கிரவரமும், துவாதசியேடு சோத சைந்தாகிய கிராடகண்டைய சூரியனதுவரமாகிய ஆதிவாரமும் ஆகிய கடகளிற் அசய்ருட்சததைப் பிரதனனுஞ்செய்து சந்தோஷித்தேனிலை. எ -று.

தகாமதி யாலவட்டம் பாசிலைல வினாகமபூர் தண்ணீர் பத்தல துகடாந்த புளனிறைக்கு மணக்குமபங் கலையினத நிலங்கு சோதி யகலாத சுடாமுதல தாளமுழு வதுமறையோர்க் களித்தி லேனு லெல்லோடுங் காலபடா கொடியாசத் துறுக்கிலினி யெனச் செய்தேனே.

(இ-ள்) அசுசுடமுடிய சத்திரனபேனற ஆலவட்டங்களுங், பாங்கு வெற்றிலைகளும், காலவாசனைவகம் தண்ணீர்யபத்தலகரும். குறாமந்திய கீர்னா க்கும் அழகிய பூரணகுமபங்களும், மானசுரூபங்களும், விளங்குகின்ற பிரகாசமொழியாத சுடர்விளக்குகளும், முதலாகிய தாளங்கள்மலவறன்றும் வேதியுக்குக் கொடுத்தேனிலை. (ஆகலால்) யமதுதாக்கள் வலிபுடன் கொடிய பாசக்கமற்றால் கட்டினால் நான் என்னசெய்யப்போகிறேன். எ -று.

ஆலவட்டம்=விசிறி.

(க)

ஆய்ந்தமுது மறையவாக்கு மதித்தியர்க்கும் பூசைபுரந் தற்கு லேனு லேயந்தவிறு வீண்தொடரு மல்லாம னமதேயென் றிருந்த விவலும் வாய்ந்தமனைக்கிழந்தியரும் புதல்வரும்வ் வுடனுமுடன் வருவதுண்டோ விய்த்துகொடு ராகபூதி கல்குரவாய் மறுமையினு மெலிது வேனே.

(இ-ள், (தேதபாராயணத்தில்) முதிய ஆராய்ச்சியுடைய தேதியருக் கும், அதிகரிக்கும் (பிண்டசரிப்பெட்) பூசைசெய்யத்தயேன. (இறக்குங்கலத்தில்) பெருந்திய கல்கின திவினைகள் பிண்டொத்து வருமலவது கம்முடையதே என்று எண்ணியிருந்த வீடும், (விதிவழி) கிடைத்த மனையாட்டியும், புத்திராக ளும், இந்த சாரமும் உடன் (கூடிய பிண்டொத்து) வருமோ? (வராத! ஆத லால்) இறந்து கொட்ட ராகத்தி லுழந்தி மறுபிறப்பிதும தரித்திரத்தால் துன்ப முறுவேனே (இதே இதைக் கெனைசெய்யவேண்டும்). எ -று

அதிதபா=விருத்தினர், அதாவது சோதவட்டத்தில் உணவு கொள்வோர்.

இதனை அறநெறிச்சாரம்.

“அப்நென்டு வாழ்வார்க் கநிதிக னெஞ்ஞான்றும்
அப்நென்னு மாட்சி புடைமடா—அப்நென்டு
வாழ்வாக்கு வாழ்வா நிதிக னென்றதைதல்
வழ்வாக்கு வழ்வா துணை.”—என்பதனாலும்,

“வந்தவிறுவீண்தொடரு * * * புதலரு மிடவுடது முடனருட துண்டோ”—எனபதனை,

பட்டனாத்துப்பிள்ளையார்.

“அத்தமும் வாழ்வு மகத்தமட் டேவீழி யமபொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட் டேவீழி விப்பிபிரு

கைத்தலங் கூப்பிய மைந்தர்க ளுஞ்சேரி காமேட்டே
பததித் தொடரு மிருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே.” — எனனுங் கட்ட
ளைக்கலித்தறையா னுணாக.

“மேலைத் தவத்தாற் றவஞ்செய்தார்” — எனக் கூறிய முனிவர் கருத்
தின்படியே, இம்மையிற் புண்ணியஞ்செய்யாதார் மறுமையில் தரித்திர முறுவா
ராதலின, யானென்னசெய்வேனென்பார் ‘நல்லூரவாய் மறுமையினு மெலிகுவே
னே’ என்றார். (க0)

என்றினைய பலகூறி நிலையில்லா யாக்கையினி யிருக்கும் காறுங் [தஞ்
குன்றினுமவார் திரைகருட்டுங் கடலாடைப் புலியிடத்துங் கோதி நீர்த்
சென்றுகொடுத் துயரகல வாடுவெலென் றுளத்தினிடச் சிந்தை செய்தான்
மன்றவருந் தவமாற்றும் வடமதுபாப பதிவாழு மறைவல லோனே.

(இ-ள்.) என் றித்தனமையாகிய பல சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு
நிலையில்லாத இந்த உடல் இனி யிருக்கு மெல்லையும், மலைகளிலும் கொடிய அலை
கள் வீசும் கடல்சூழ்ந்த பூமியிலும் (விளங்கும்) குற்றமற்ற தீராத (யாத்திரை)
சென்று, கொடிய துன்பமானது நிகரும்படி (அவற்றில) மூழ்குவேன் என்று
தனது மனத்தில ஆலோசித்தனன். நிலைபெற அருந்தவங்களைச் செய்யும் வட
மதுபா எனனும் நகரத்தில் வசிக்கும் வேதங்களில் வல்லவனாகிய (சிவசன்மா
எனனும் அந்தனன்). ௭ - ஐ. (கக)

தெள்ளமுது மறைக்கிழவன் சத்தபுரி யிடத்தினியாளு சேறு மென்னு[ரி
வொள்ளியிபல லோனாதனி லைங்கரன்பொற் றுமனாததா ளுவரது போற்
முள்ளனாய் செழுங்கமல முகையுடைநது வழிதேறன முருகு நறு
மள்ளலஞ்சேற் றகலவயல்கு ழியோத்திமா நகரதனி லடைந்தானன்றே.

(இ-ள்.) தெள்ளிய பழமையாகிய வேதங்களை யுரிய (சிவசன்மா என்
னும் அந்தனன் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவநதி, துவாரகை
எனனும்) சத்தபுரிகளும் யாம் இனிமையாகச் செல்வோம் என்று, ஒளிதங்கிய
நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய விநாயகக்கடவுளது அழகிய
தாமரைபோன்ற திருவடிகளை விருமபித்த துதித்து, முட் பொருந்திய அடிகளை
யுடைய செழிய தாமரை மொட்டுகள் விகசித்து உழிச்சின்ற தேன வாசனை வீசும்
அழகிய மிகுந்த சேற்றினையுடைய அகன்ற வயல்கள் சூழ்ந்த அயோத்திஎனனும்
பெருமைதங்கிய நகரத்தில் சோந்தனன். ௭ - ஐ.

“நவவொ கெரவும்மைநிகழ் பல்லவும்” என்னுஞ்சுத்திரத்தினால், சேறும்
என்பது ஐகாலம். (கஉ)

சரையுநதிப் புனல்படிநது தென்புலத்தோர் கடனகழித்துத் தழல
செய் வேளாங், பருமறையோ ரினிதுவப்ப வழுதுறழு மின்னடிசி லமைய
வூட்டிப், பரிவினோடு மங்ககரிற் பஞ்சராத் திரமுறைநது பவளஞ்சிரதி, விரி
கதிர்வெண் மணிகொழிக்கும் வீங்குபுனற் பிரயாகைதனின் மேவி னானே.

(இ. ள்.) சலாபத்தின் கீழ் மூழ்கி (அடவிடத்தல்). மிதக்கடல் கதித்து அக்கினியால் மகருசெய்யும் அரிய தேதகனை யுணர்ந்த பிராமணர்கள் இனிமையாகச் சத்தோஷிக்கும்படி அமுதகரை யொத்த தீவிய அன்னததை (அவர்களுக்குப்) பொருத்தமட்ட உள்பித்தலுடைசுடன் அடவியோத்தகரத்தில் ஐத்திராத்திரிகளடைத்தும் பின்ன (கண்களில்) படைததைச்சித்திவித்த கிரைங்கணையுடைய தெள்ளிய முததுமணிகளைக் கொடுத்தும் மிதத்த தேவாட்டமுள்ள பிரயாகையை அடைத்தனன் (சிவசன்மா). ௭ - ௩. (கஉ)

உடைதினாரீப பிரளபத்து மார்க்கண்டன முதன்முனிவ ருரைவ தாய வடதருவைப புளிற்றுமத் மலைபுரட்டுவ கங்கையெடுவோரத வேளிக் கடவுளையென மணிகொழிக்கும் பாலாழி துறந்துசெழுங் கமலை யோடு மடியாத ரகற்றுலென நினைதடைந்த மாதவனை யாங்குக் கண்டான்.

(இ. ள்.) முனிசின் அலைகளையுடைய சீமயமாயி னுழிவெள்ளத்திலு மாக் கண்டேயர்முதலிய (சிரஞ்சிவிகளாகிய) முனிவர்கள் வகிப்பதாகிய வடவல விருட்சததையும், பிறைச்சத்திரை அலையெறிகின்ற கங்காநதியுடன் தரித்த சடை யினையுடைய சிவபெருமானையும், வெள்ளிய முத்துமணிகளைக் கொழிக்கும் திருப் பார்த்தலைவிட்டுச் செழுமையாகிய இலக்குப்புடன் அடியவரது துன்பங்களை நீக்குவேன் என்னினைமயாக வந்துள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியையும், அப் பிரயாகையில் தெரிசித்தனன் (சிவசன்மா). ௭ - ௩. (கசு)

பெறலரிய தருமத்தின் பேறெல்லாம் விரிதெண்ணீர்ப் பிரயாகை யாற்று ளறவிலொரு துணமணற்கு நகர்தூங்கா கொடுமைய மனைத்து மனன துறப்பொகேட் பினுநெங்கு மாநெரு மாண்டுவந் துமாவட்டோருங் குறைவிலபர கதியடைந்து வீற்றிருப்ப றொமறைகள் கூறக் கேட்டான்.

(இ. ள்.) பெறுதற்கரிய தருமங்களினாலாகிய பதவிகளெல்லாம் பரவிய தெளிந்த நிலையுடைய பிரயாகைநதியிலுள்ள கருமணநாடில் ஒரு துண்ணிய மணலுக்குச் சமானமாகாது (எனவும்) கொடிய (பஞ்சாபாதகமுதலிய) பாவங் களெல்லாம் அட்டடிப்பட்டதின் (பிரயாகை என்று) பொருத்திய பெயரைக்கேட் டாலும் (தன்னைச்செத்தோனைவிட்டு) அஞ்சியோடும் (எனவும்) அந்ததியில் மூழ்கினோரும், அடவிடத்தில் வாசஞ்செய்த உயிர் விட்டோர்களும் குறைவில்லாத மேலான மோட்சத்தைப்பெற்று வாழ்த்திருப்பார்கள எனவும், வேதங்கள் சொல்லக்கேட்டுணர்த்தனன் (சிவசன்மா). ௭ - ௩. (கரு)

செங்கதாச்செல் வனுமாத கேசவனுங் கண்களாய்த் தெய்வ நன்னீர்ப் பொங்குதனை மணிகொழிக்கும் வரணையி கைகளாய்ப் புனலற் றோட்டோ, வெங்கொடும்பா தகத்தொலைத்து வீடுதருந் திருவேணி வேணி யாய், கங்கைவிரி புனலாடைக் காசியணங் கீனாரோக்கிக் களித்தா னன்றே.

(இ. ள்.) செவலிய கிரணங்களையுடைய சூரியனும் ஆதிசேசவருகிட வில்க னுவும் கண்களாகவும், தெய்வீகம்பொருத்திய நல்ல சீமயமாகிய மிதந்த அலைகள் முத்துக்களைக்கொழிக்கின்ற வரணை அழி (என்னும்) ஆறுகள், கைகளாகவும்,

தனது நீரில் மூழ்கித் தோது வெவவிய கொடும்பாவங்களை ஒழித்து மோட்சததைக் கொடுக்கும் (சிவபெருமானது) திருச்சடையிலுள்ளதாயி ஆகாயகங்கையினது பரவியநீரை ஆடையாகவுமுடைய காகிதேவியைத்தரிசித்து (சிவசன்மன்) மகிழ் கூர்ந்தனன். எ - று. (கசு)

மதிதவமு முயர்பொலங்கோட் டிமையறெடு வரைமுதல வரைகள் யாவூ, ததைமலர்ப்பைப் தருமுதல தருக்களுமென் னறுபுவனர் தனி லுள் ளோரும்,விதிமுறையி னுங்கடைநது புகழ்மாகத் திங்கடனில் விளங் கும் வெய்யோன், கதிாமணித்திண் டோர்க்கடவு புலரியின்வாய் புனலா டக் கண்ணிற் கண்டான்.

(இ-ள்.) சங்கிரன் தவமும்படிச் சஞ்சரிக்கும் உயர்ந்த பொன்னு லாகிய உச்சிகளையுடைய பெரிய இமயபாவதமுதலிய எல்லா பாவதங்களும், மலர்கள் நெருங்கிய பசுமையாகிய கற்பகத்தரு முதலிய விருட்சங்களும், கண்ககில்லாத உலகங்களில் வகிகின்றவர்களும், வேதவிதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கிரமப் படி அவலிடத்தில் வந்துசேர்ந்து, யாவரும் புகழ்ச்சின்ற மாசுமாதத்தில் பிரகாசிக் கின்ற சூரியன் தனது கிரணங்களையுடைய அழகிய பலமபொருந்திய தேரினைச் செலுத்தும் உதயகாலத்தில் மூழ்கும்படி தன் கண்களாற பாததனன் (சிவ சன்மா). எ - று.

புலரி=விடியற்காலம். இது சிறுபொழு தாறனுள் ஒன்று. அவையாவன- மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், ஏற்பாடு எனபனவாம் (கஎ)

கண்ணுகளி மகிழ்தூங்கி யாங்கதனின் வளமனைத்துங் கருத்தி னோர்ந் து,மண்டுபுனர் பிரயாகைதனி லோரதிங்க ளுறைந்ததற்பின் வளங்கொள் கங்கைத், தண்ணிறைசூழ் காசிகா புருமளவின் மலர் தூவித் தாழ்ந்து தா ழாத், திண்டிறல்வெங் கரிமுகத்தோ னிலங்குபொலர் தாமரைத்தாள் செ ன்னி சேர்த்தி.

(இ-ள்.) சிவசன்மா (இவையெல்லாம்) பார்த்துப் பேரானந்தம் அதிகரி த்து, அப்பிரயாகையின் வளபபம் முழுவதும் தன் மனதி லுணர்ந்து, பிருத்த நீர் ப்பெருக்கையுடைய பிரயாகையில் ஒருமாதம் வசித்திருந்து அதனபிறகு, பல உகை வளப்பங்களைக் கொண்ட சூளரிச்சித்தங்கிய கங்காநதித்துறையால் சூழப் பட்ட காசிகரத்தில் பிரவேசிக்குமபோது வலிமையும் பரங்கிரமமு முடைய வெவவிய யானைமுகங்கொண்ட (மூத்தபிள்ளையாரது) விளங்குகின்ற அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை மலர்களா னருச்சித்து வணங்கிச் சிரமேற் கொண்டு. எ - று.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளம்.

(கஅ)

கடவுண்மணி கன்னிகையின் புனலபடிந்து திரைபூட்டுங் கங்கை யாடி யடைவிலரு முனிவர்கடன் ரெனபுலத்தோர கடனாற்றி யோரை தாய னிடபமறுத் திடுமறையோ னைமபெருந்தித் தமுழுக்கிவிரிந்தகொன்றைத் தொடைபுனைபு மகிலேசன் றுள்வணங்கியநகரைத்துதித்தலசெய்தான்.

பஞ்சாங்கம் = இது பஞ்சாங்கம் என்றும்; அமை - அமைந்தும்; கை
கை, துணி - துணி, கிணை, புனை என - எனவும், இதன் இயல்பு

[illegible]

(இ.ள.) டரிசுத்தமாயி செழுமையதாயி கங்காநதின அங்கத்தி நெயி
யும் கிரிவ் ஒழுங்கினை உட்கொண்டமாதும், தாயமாத் துயிட்டுவளை
மறுமயம் உன்னுத (பிந்திரிசுத்) தனமையமும், அடவிநதிச் சமீபித்
தொகருக்கு மூங்கிலி பெருக நித்திநெய்க்கிடினய உய்த்தெயிட்டுப் பச
மங்க்கொண்ட அமெருமன தாயகபிரியசுதிநதை மருகெயிட்டு உய்க
சிததலாலும் பிடுதிட்ட உயர்நதள்ளுது (நனறு கொலும், தேவலெகமோகாந
காநதிருக்கு சமையகச கொலும் பருதிடமயது. ௭-று. (உ)

(இ-ள்.) போட்டத்தைக்கொடுக்கத்தக்க நகரம் இங்குநிலையும் எனவே செரிந்தும் போட்டிலொருவகனிட்போல, சதுரபுரிகளினிடத்திலும்போடும் (புத்திநாசெய்து) வட்டமொன்றும சகரப்பல விலகிட்போமெய்யென்று, உன்மதநாயோன்று, பாவமானது கருத்தைப்படித்ததன்வள்ளம் காசுகொத்தைவிட்டு வெளியேசென்று, பிறைச்சுதிரை வளங்கும சடையையுடைய பரிசுத்தநாயி சிவபெருமான இளியையாகச் சூழோஷித்து ஞானநுளியிருக்கும் பிருதியாயிவளப்பங்கள் மேம்பட்டு உயர்ந்த அவத்திரைகாத்தையடைந்தான் (அவசம்) எ-று.

முதுக்குடைநவு=பேரநிலு. சங்கற்பம்=கீழம் அல்லது ஏற்பாடு. (உக)

ஆதிபுக மொழித்துவரு மூன்றுகத்து மாகாள மவந்தி மற்றை
யோதுவளஞ் சிறத்தோங்கு முச்சீனி யெனுநகரி லுடன்று கூற்றைக்
காதியிடு மாடகே சுர்தார கேசுரர்மா காள ரென்னச்
சோதிவட தருவினிழ வினிதுறையும் பரமனடி தொழுது போனான்.

(இ-ள்.) முதல்புகமாகிய (கிரோதாயுகம்) நீங்கிப் பின்வருகின்ற (கிரோதா
யுகம், துவாபர யுகம், கலி யுகம் என்று பெயாபெறும்) மூன்று யுகங்களிலும்,
(முறையே) மாகாளம், அவந்தி, சொல்லுகின்ற வளப்பயிருந்தோங்கிய உச்சீனி
என்னும் நகரங்களில் யமனைக்கோபித்துக்கொன்றருளிய மாகாளர், தாரகேசுரர்,
ஆடகேசுரர் என்று சோதிசொருபமாகிய வடவாலவிருட்சத்தினது நீழலில் இனி
மையாக எழுந்தருளியுள்ள மேலாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கிச்
சென்றனன். எ - று.

“பெயரும் வினையுமாஞ் சொல்லையும் பொருளையும் - வேறுகிர னிறீஇ
முறையினு மெதிரினு - நேரும் பொருள்கோ னிரனிறை நெறியே” — என்ற
படி எதிர்கிரனிறைப்பொருள்கோளாதவின், திரோதாயுகத்தில் மாகாளத்தில் மாகா
ளரும், துவாபரயுகத்தில் அவந்தியில் தாரகேசுரரும், கலியுகத்தில் உச்சீனியில்
ஆடகேசுரரும், எனப்போந்து கூற்றையடக்கினர் எனக்கொள்க. (உஉ)

காதவிற்சென் நிறந்தோற்குச் சாரூபஞ் சிவனளிக்குங் காஞ்சிக் கேகி
யாதாத்தி னேழ்ப்கலாண் டிருந்திறந்தோ ரொன்பனைத்து மலங்கற் றின்
டோட், சீதரன்றன் வளைபாழி யுருவாகுந் துவாரகைபிற சென்று பின்னா
மாதவத்தோ ரொஞ்ஞான்று முவந்துறைமா யாபுரியின் வந்து சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அன்போடுசென்று (வசித்திருந்து) உயிர்விட்டோர்களுக்குச்
சாரூபதவியைச் சிவபெருமான் கட்டாட்சித்தருளும் காஞ்சிகரத் துக்குச்சென்று
ஆசையுடன் ஏழுநாளவரையில் அக்காஞ்சிகரத்தில் வசித்திருந்து (அதனைவிட்
டெப் பின்பு) மலர்மாலையையணிந்த வலிதங்கிய திருப்புயங்கையுடைய விஷ்ணு
மூர்த்தியினது வளைந்த சக்கரவடிவை ஆங்கு இறந்தோரது என்புகளெல்லாம்
பெறுகின்ற துவாரகாபுரியிற்போய், பிறகு பெருமைதங்கிய தவத்தினையுடையோர்
எக்காலத்திலும் விரும்பி வசிக்கின்ற மாயாபுரியில் வந்து சேர்ந்தனன் (சிவ
சுனமா). எ - று.

சாரூபம் = பெருமானது வடிவம்.

சீதரன் சீ இலக்குமியை நூன் மார்பில் தரித்தவன்; விஷ்ணு. (உஉ)

பொன்னகரி னுயர்மாயீர்த் துவாரமென்றும் பொருவிலரித் துவார
மென்றும், துன்னுத்தங் கணைக்கங்கை சுழித்திடைபோ தலிற்கங்காத்
துவாரமென்று, மின்னணுமும் பெயருடைத்தாய் வைகுந்தத் தினிதேறு
மேணியாக, மன்னியுமா யாபுரியி லினிதிருந்தா னருந்தவத்து மறைவல்
[லோனே.

(இ-ள்.) பொன்மயமாகிய தேவலோகத்தைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த மாயா த்ருவாரம் என்றும், சமானமில்லாத அரித்துவாரம் என்றும், நெருங்கிய விசால மாகிய களையையுடைய கணகாநதி சூழித்துக்கொண்டு நடுநெடுமேதலால் கங்காத் துவாரம் என்றும் இவ்விதமாக மூன்று திரைமங்கையுடையதென, வைகுந்தபத் தலிக்கு இனிமையாக ஏறுகின்ற ஏணியாக நிலபெற்ற மாயா (சன்னாகரத்தில்) அரியதவனகளைச் செய்த வேதங்களில் வல்லவனாகிய (சிவசன்மா எனும்) வேதி யன் இனிமையாய் வசித்திருந்தான். ௭ - று. (௨௪)

தோமறுமே காதசிகேதான் பிணிதாற்றிக் கங்குலிடைத் துயிலு முழற், பூ மகன்கேள் வளைவணங்கி மறுநாட்பா ரணமினிது புரிபு முளன், தோமுறு வெப் பொடுகுளிர்வத் தெய்திடலு மிறப்பதனை யெண்ணி மாயோன், காம ருபொற் செழுங்கமல மலாபொருவு மிருசரணங் கருத்துட் கொண்டான்.

(இ-ள்.) (சிவசன்மா) குற்றமற்ற ஏகாதசிரதம் இனிமையாகவிருந்து (அன்றைய) இராத்நிரிமுழுவதும் நித்திரை செய்யாமல், இவர்க்குமி ரயகளுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பணிந்து, மறுநாளாகிய துவாதசியில் (விரதமுடித்து) உணவு கொள்வதற்கு முன்னே மயக்கமுற்ற சுரத்தோடு குளிர்வியா திகள்வந்து சேரவும், தான் மரணமடைதலைக் கருதி விஷ்ணுவின் து அழகிய பொன்போன்ற செழுமை தங்கிய தாமரைமலர்க்குச் சமானமாகிய இரண்டுதிருவடிகளையும் மனதில் தியானி த்துக்கொண்டிருந்தான். ௭ - று. (௨௫)

வாளமரின் வெருவாது மருமமபோழ்ந் தயிலுருவ மடிந்து னோருந் தாளினைகள் சிவப்பூரத் தீர்த்தயாத் திரைபோகிச் சாகின் றோருந் காளமுகி லெனக்கரிய காலபடர் தமைவிழிப்பிற் காணு றொன்று [ன். தானுமறையுரைப்பதெண்ணி வெருவொழிந்தா னருமறைக ணவிலுரவா

(இ-ள்.) வாட்போரில் பயப்படாமல் மாப்புள்ளித்தும் வேலாயுதமுருவவும் (யுத்தகளத்தில்) இறந்தோர்களும, இரண்டு பாதங்களும் மிகச் சிவக்கும்படி தீர்த்தயாத்திரை சென்று (இடைபட) இறக்கின்றவர்களும், (முறையே வீரசவர்க்க மும்) மோட்சமும்பெறுவா. ஆதலால்) காளமேகம்போலக் கருநிறம்பொருந்திய யம தூதர்களைத் தமதுகண்களாற் பார்க்கமாட்டார்கள் என்று எக்காலத்திலும் வே தங்கள் சொல்லுவதைத் தன்மனதில் நினைத்து அச்சத்தினின்று நீங்கின அரிய வேதங்களை ஓதுகின்ற தாவீனையுடையோனாகிய சிவசன்மா. ௭ - று. (௨௬)

வெய்யகொடு நோய்களற்ற வேழுநாள் கழித்ததற்பின் மேனி வாடிக்கைபறவாய்ச் சிவசன்ம னிறந்திடலுந் தண்ணளவோன் கணங்க ளாய பொய்பிறவச் சுசீலனுமெய்ப் புண்ணியசீ லினுத்திலை பூத்து வீங்கு[ராவ தொய்யின்முலையரம்பையார்க்கும் விமானமொழிமிசுநிலத்திற் றோன்றின

(இ-ள்.) வெப்பமிருந்த கொடியசுரநோய் காய்தலால் ஏழுநாள் நீங்கிய பிறகு உட வினைத்து எதையுஞ்செய்யச் சக்தியற்றவனாய்ச் சிவசன்மன் மரண

நறையி தழ்க்கமலை கேள்வனடி. நண்ணு மடியா
ரறிவ தற்கரிய தாயபொருள் வேறு முளதோ
மறைய வாக்கிறைவ வெம்பெயர் மதிக்கி லவையே
குறைவி னற்கதைகள் கேட்டன குறித்து மொழிவாம்.

(இ-ள்.) வேதியர்களுக்குத் தலைவனே! தேன்பொருந்திய இதழ்களை யுடைய தாமனாயில் வசிக்கும் இலக்குமிதேவியின தூநாயகனாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி யினுடைய திருவடிகளை விரும்பும் அடியார்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கு அருமை யானதாகிய பொருள் வேறிருக்கின்றதோ? (இல்லை. ஆதலால்) எம்முடையபெயர் கள் கணிக்குமிடத்தில் (நீர் சொல்லிய) அவையேயாகும். குறைவில்லாத நல்ல கதைகள் கேட்டவற்றைக் குறித்துச் சொல்லுவோம். எ - று. (சு)

என்று கூறியுட னேகுதலு மோரு லகுதன்
டொன்று மிவ்வுலக மியாதுவிக டங்கொ ளுருவுங்
குன்று செல்வமுமு ளாரொவர்கள் கூறு கெனலு
நன்று கேளென மகிழ்ந்துகண நாதர் நவில்வார்.

(இ-ள்) என்று (கணநாதர்கள்) சொல்லி (விமானத்திற் சிவசன்மன்) உடன்செல்லவும் (சிவசன்மன்) ஒருலகத்தைப்பார்த்து, (கணநாதர்களே!) பொரு ந்திய இவ்வுலகம் யாது பெயர்னைபுடையது? விகடமாகிய வடிவத்தையும் குறை ந்தசெல்வத்தையும் பொருந்தி இங்கு வசிப்பவர்கள் யாவர்? சொல்லவேண்டும் என்று கேட்கவும், கணநாதர்கள் நல்லது கேட்பாயாக என்று சொல்லத்தொடங் கினார்கள். எ - று.

விகடம் = வேறுபாடு. குன்று செல்வம் - வினைத்தொகை. (நு)

இலகு வெண்பிறை யெயிற்றெரிகள் சிந்து பருவா
யலகை சேருலக மீதுசுசி யின்றி யாரனை
மலர்க டுவினரு மின்றென வளித்து மனநொந்
துலைவி னோடுதய ருற்றவரு மிங்கு றைவரால்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கும் வெண்மையாகிய பிறைச்சந்திரன்போன்ற வக்கிர தந்தங்களையும், நெருப்புப்பொறிகள் சிந்தும் பிளவுபட்ட வாயையுமுடைய பசா சுகன்சேர்ந்து வசிக்கும் உலகமாகிய அலகைலோகம் இது. ஆசாரமில்லாது சிவ பெருமானை மலர்களா னருச்சித்தவாகளும், (யாசித்தோர்க்கு) இல்லை யென்று (பிறகு) கொடுத்து (அதனால்) மனம்வருந்தி நடுக்கத்துடன் துன்புற்றவர்களும் இவ்வுலகத்தில் வசிப்பார்கள். எ - று. (சு)

தாத ருந்திவரி வண்டுமுர றண்டு ளவினோன்
சீத ரனறனது தாள்பாவு தெய்வ மறையோ
யீது குப்புகவு லோகமிய ன்னரு முறைவோர்
கோதில் வெற்றிபெறு சூய்யக ரொன்பு கலுவார்..

(இ-ள்.) சீற்றினைபுடைய வண்டிகள் மகரந்தப்பொடிகளை யுண்டு ஒலிக் கின்ற குளிர்ச்சிதங்கிய தூள்வமலையையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினது திருவடி

களைத்துதிக்கும் தெய்வீகம்பொருந்திய (சிவசன்மன் என்னும்) வேதியனே! இது குய்யகலோகம் (எனவும்) இவ்விடத்திலு எக்காலத்திலும் வசிப்பவர்கள் குற்றமற்ற ஜெயத்தைப்பெற்ற குய்யகர் எனவுஞ் சொல்லுவர் (முன்னோர்.) ௭ - ௩. (௭)

தொகுத்த நற்பொரு ளறத்தினுமர் தூய வர்பெறப்
பகுத்த ருத்தியிட லின்றிப்பா பாழி வயினிற்
புகுத்தி மன்னுயிர்க ளுக்கிடர் புரிநதி லாகளாய்
மிகுத்த வன்பினுறை வாருறைவ றென்ன வியவா.

(இ-ள்.) தருமமார்த்தத்தில் சம்பாதித்த நலபொருளை, உயர்ந்த பரிசுத் தமானவர்கள் அடையும்புறப் பாகித்துக்கொடுத்துப் (பிறகு தாம்) உண்ணாதவில லாமல், உயரமாகப் பெரியவயிற்றில் புகச்செய்து, நிலைபெற்ற பிராணிகளுக்குத் துன்பஞ்செய்தல் இல்லாதவர்களாகி, (யாவரிடத்தும்) அதிகரித்த அன்பையுடையவர்களாயிருப்போர் (இவ்வுலகத்தில்) வாசஞ்செய்வார்கள் என்று (கணநாதர் கள்) சொல்லச் (சிவசன்மன்) ஆச்சரியமுற்று. ௭ - ௩.

இதுமுதல இரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

“தீவினைவிட்டல் பொருள்” என்றபடி “அறத்தின் தொகுத்த நற் பொருள்” என்று கூட்டிக்கொள்க. (அ)

ஆங்கு நின்றகலு மந்தெயி லோரு லகுகண்
உங்கு மேயவுல கெவ்வுலக மென்ன வினாவத்
தேங்க னிரதொழுது தெள்ளியுடைத்தி வவியா
மோங்கு செல்வமுறு கந்தருவர் வாழு லகமே.

(இ-ள்.) அக்குய்யகலோகத்திலிருந்து செல்லும் அவவழியிடையேவேறே ருலகத்தைப்பார்த்து, இவ்விடத்தில் பொருந்திய உலகம் என்ன உலகம் என்று (சிவசன்மன்) கேட்க (கணநாதர்கள் சொல்லுகின்றனர்) இனிமை மிகுந்தொழு கும் தெள்ளிய இசையினையுடைய வவிக்கட்பொருந்திய வீணை (வாசிப்பதில்) மிகுந்த செல்வமுற்ற கந்தருவர்வாழ்கின்ற (கந்தருவ) லோகம். ௭ - ௩.

இனி-ஏழிசையிலொன்று, அவையாவன-குரல், துத்தம், கைக்கிணை, உழை, இனி, விளரி, தாரம் என்பனவாம். இவற்றுள் மிடற்றால் குரல், நாவினால் துத்தம், அண்ணத்தால் கைக்கிணை, சிரத்தால் உழை, நெற்றியால் இனி, நெஞ்சால் விளரி, மூக்கால் தாரம். இங்ஙனம் தனித்தனிப்பிறக்கும் இவையே ஏழ்சரமெனவும் வீணையில் ஏழ் சரம்பெனவும்படும்.

“தெள்ளியுடைத்திவவியாழ்” எனவும் பாட்டுமுண்டு. விளி=ஓசை. (.)

அரிய நல்விரத மாற்றுநர்க ளன்பி னுருக
விருவி சும்புறையும் விண்ணவரை யூழி னவிலவோர்
புரிந ரம்பிசை மகிழ்த்தரசா நல்கு பொருள்கொண்
டுரிய தானமு னளித்தவர்க ளிங்கு றைவரால்.

(இ-ள்.) அருமைமாகிய நல்ல விரதங்களை ஆசரிப்போர்களும், பெரிய வானுலகத்தில் உசிக்கும் தேவர்களை அனபோடு (மனம்) உருகும்படி வீணையினால் துதித்தவர்களும், புரிந்த நரம்புக்கருவியின ஓசையை ஆனந்தித்து மனனவர்கள் சன்மானித்தளித்த திரவியத்தைக் கொண்டு (செய்தறகு) உரித்தாகிய தருமங்களை முதலிற் செய்தவர்களும், (ஆகிய இவர்களெல்லாம்) இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ - று.

நரம்பு- ஆகுபெயராய் வீணையுணர்ந்தியது. இதுவாச்சியவகை நானகி லொன்று. அடைபயன தோற்கருவி, துணைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என்பன. அடறுள்ள தோற்கருவி பேரிகை முதலியன. துணைக்கருவி சினனம தானா முதலியன, நரம்புக்கருவி யாழ்முதலியன. கஞ்சக்கருவி வெண்கலத்தாற் செய்யப்பட்ட தாள் முதலியன. — பற்றுக்கருவி எனப்படையும் உடன கொண்டு ஐத்தெனவுஞ் சிவர்கூறுவர். (க0)

ஆதி நம்பலுரு நாதவுரு வாகு மெனமுன்
ஐது கின்றமறை யாவையு முணர்த்தி தெலாற்
கீத மீசனமுன நானுவின கேண்மையுடையோர்
திதி வீவ்வுலகு சோகுவ லொருவ னாசெய்தார்.

(இ-ள்.) முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருவடிவம் நாதவடி வமாகும் என்று முதலில் சொல்லுகின்ற வேதங்கள் எல்லாம் அறிவித்திடலால், சிவபெருமான (சன்னிதானத்தின்) திருமுனனா எக்காலத்திலும் (அப்பெருமா னது ஓசைவடிவாகிய) சங்கீதங்களைப் பாடுகின்ற அனபுடைமை பெற்றவர்கள் குற்ற பில்லாத இடவுலகத்தை (தமது இருப்பிடமாகச்) சேருவார்கள் என்று (கணநாதர்கள்) சொல்லினர். எ - று. (கக)

ஆண்டு நின்றுசெலு மந்தெழியி லோரு லகமுன்
காண்ட லொடுமீடு தெவ்வுலக மென்று கழற
மாண்ட நற்றவ மிபற்றரு மறைக்கி ழுவகேள்
வேண்டு போகதுகா விஞ்சையர்கள் மேவு லகமே.

(இ-ள்.) அக்கந்தருடலோகத்திலிருந்து போகின்ற அவதழியில், ஒருலகத் தைத் (தனக்கு) முன்னோபார்த்தலும், இது எனன உலகம் என்று (சிவசன்மன) கேட்க, மாட்சிமைப்பட்ட நலவதங்களைச் செயத அரிய வேதத்திற்குரிய வேதி யனை! கேட்பாயாக, விருமிய இவ்வுடபோகங்களை (விருமியவகையே) அனுப விக்கும் விஞ்சையர்கள்வென்கின்ற (வித்தியாதர) உலகம் என்று கணநாதர்கள் மே லுஞ் சொல்லுகின்றனர். எ - று. (கஉ)

பயனவி ழைத்துசிவ பூசைபுரி வேராப மிதுவேர்கள்
கயிலு மின்னபுரி லாடைபொருள் யாவு முதவி
மபலசெய் கின்றபொரு ணச்சுதவி லாது மகிழ்கூர்
தியனிசைப்பனுவ னலகுமவ ரிங்கு றைவரால.

(இ-ள்.) (விருமிய) பலன்களை இச்சித்துக் (காமியாததமாகச்) சிவபூ சைசெய்வோர்களும் (அவவாறு) செய்வோர்களுக்கு உண்ணத்தக்க இனியஉணவு

வஸ்திரம் (முதலிய) பொருள்களையெல்லாம் உதவிசெய்து, மயக்கத்தை உண்டு செய்யும் செல்வத்தை விரும்பாமல் ஆசையிருந்து, இயல் இசை (நாடகமாகிய கடவுட்புகழ்கூறும்) நூல்களைத் தானமாகக்கொடுப்பவர்களும் இந்த (வித்தியாதர) உலகத்தில் வாசஞ்செய்வார்கள். எ - று.

தன்னை உடையோரை மதிமயங்கச்செய்து பண்டைய உடையு மறக்கச் செய்யும் வல்லமையுடையது பொருள் ஆதலால் 'மயல் செப்தென்ற பொருள்' என்றார். இதனை, — "காதுளா செவிட ராவா கண்ணுளார் குருட ராவா" எனவும், "பெருத்திடு செல்வமாம் பிணிவந் தெய்திடி, ஓருத்தெரி யாமலே யொளிய முங்கிடம்" எனவும், வரும். முதியோர் வாக்குக்களா லுணர்க.

"இயலிசைப்பனுவல்" என்றதால் அவற்றிற்கினமாகிய நாடகம் என வருவிக்கப்பட்டது. இயல், இசை, நாடகம் என்பவை தமிழின் மூன்று பிரிவுகள்.

"இயலிசைப்பனுவனல்குமவர்" அடையும் பலனை,

உபதேசகரண்டம்.

"எழுதியன்பருக்கீர்தவர் திருமுறை யெழுதித் தொழுது தயக்கைத் தொருப்பவர் பெருநலத் துய்த்தின் தொழுது சாமரை யெவ்வொரு கீர்ப்போ தொழுத்திற் கழிவி லாப்பெருந் கயிலையுந் தருங்கி லடைவார்." என்பது லுணர்க.

என்றி யம்புகண நாதருட னேகு கெற்பின் மன்ற லோதியர மங்கையர் செருங்கி யிருபால் நின்று சாமரை யிரட்டவொளிசீ லீல வரைபோல் வென்றி சேர்தருமன் வந்துளம் வியந்து புகலவான்.

(இ-ள்.) என்று (இந்தவகையாகச்) சொல்லிய கணநாதர்களுடன் பேசும் வழியில், (இயற்கை) மணங்கமழும் கூந்தலையுடைய தெய்வப்பெண்கள் சமீபித்து இருபுறத்திலுமிருந்து சாமரைவீசும்படிப் பிரகாசிக்கின்ற லீலமலைபோல, வெற்றி மிகுந்த இயமதருமராஜன்வந்து (சிவசன்மாவைப்பார்த்து) மணங்களித்துப் (பின் வருமாறு) சொல்லுகின்றான். எ - று.

மாணுடப்பெண்களில் முதற்சாதியாகிய பதுமினிப்பெண்கட்கும், தெய்வ மாதாகட்கும் சரீரத்திலும் கூந்தலிலும் இயற்கைமண முடையதாதலின், ஈண்டு தெய்வமாதரை "மன்ற லோதியர மங்கையர்" என்றார்.

இயமன், பாரபட்சமில்லாது குற்றத்துக்கேற்ற தண்டஞ்செய்வோன் ஆதலால், தருமவழி தவறுதவன் என்று பொருள்படத் தருமனை எனவும், உடுவன் எனவும் பெயர்பெறுவான்.

(௧௪)

அரிய நான்மறை முதற்பல கலைக்கு மறிவா லொருவ னாயின யுவப்பினுநெடுத்த புரியு மருவி வல்லினை துடைத்தனை மகிழ்ச்சி யதனாற் பொருவி னின்னையெதிர் காணிய புகுந்த னனியான்.

(இ-ள்.) (சிவசன்மாவே! கேள்) நீ அருமையாகிய நான்குவேதங்கள் முதலான பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களுக்கும் அறிவினால் ஒருவனாலும் (புண்ணிய நகரங்களாகிய) சத்தபுரிகளிலும் ஆசைபுடன்கொண்டு (உனது) தீவினைகளை ஒழித்தாய். (ஆனதால்) சமாமனில்லாத உன்னை யான் ஆனந்தத்தோடு எதிர்கொண்டுகாணும்படி வந்தேன். — எ - று.

காணிய என்பது செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். (கடு)

என்ன நன்முகம் எனப்பொடு நியம்பி மறைதோ
மன்ன ருந்தவனை வாழ்த்திவிடை கொண்டு மகிழ்வார்
றுன்னு காலபடர் சூழ்வர விளங்கு தருமன்
தன்னி ரும்பதியில் வந்தினிது சாரந்த னனரோ.

(இ-ள்.) என்று (இயமதருமன்) நல்ல உபசாரவார்த்தைகளை ஆசையுடன் சொல்லி, வேதங்களை நன்குணர்ந்த நிலைபெற்ற அரிய தவங்களைச் செய்த சிவசன்மாவை ஆசிரவதித்து எதிர்மொழிபெற்று, சந்தோஷத்துடன் நெருங்கிய காலபடர்கள் (தன்னைச்) சூழ்ந்து வரும்படி விளங்குகின்ற இயமதருமன் தனது பெரிய நகரத்தில் வந்து இனிமையாகச் சேர்ந்திருந்தான். எ - று. (கசு)

தரும னேகலும் வியந்துசிவ சன்மன் மொழிவா
னுருவும் வாய்மையு முளத்தினை யுருக்க விழைவான்
மருவி யேசுமிவ னோமறவி மற்றி வனையோ
வெருவும் வெய்யவுரு வத்தின னெனப்பு கல்வதே.

(இ-ள்.) இயமன் (இவ்வாறு சொல்லிச்) செல்லவும், சிவசன்மா சந்தோஷித்துச் சொல்லுகின்றான். (அழகிய) வடிவமும் நீதியாகிய சொற்களும் (கண்டு கேட்டோரது) மனதை உருக்கும்படி ஆசையோடு அளவளாவிச்செல்லும் இவனானோ இயமன்? இவனைத்தானோ (கண்டோர்) பயப்படும் கொடிய (கோர) வடிவமுடையவன் என்று (உலகத்தார்) சொல்வது? எ - று. (கஎ)

வடிவ மீதலது மற்றுமுள தோவி னையன்மாட்
டடைவர் யாரிவன காக்கணடை யாத கல்வாயார்
புடைகொள் சையமினி யீதுகொல் புகனறி கெவென்
றுடனு ஷறந்திகெ ணங்கொடு னாக்க மொழிவார்.

(இ-ள்.) (இந்த இயமனுக்கு) வடிவம் இதுவேயல்லாமல் வேறே உண்டோ? இவனிடத்தில் (அவதீப்படும்படி) வருபவர்கள் யார்? வராமல்போகிறவர்கள் யார்? இடங்கொண்டு விளங்கும் சையமினி என்பது இதனைத்தானோ? (இவற்றையெல்லாம்) சொல்லவேண்டும் என்று தன்னுட னிருக்கும் கணநாதர்களுடன் (சிவசன்மா) சொல்ல (அவர்கள்) சொல்லுகின்றனர். எ - று.

சையமினி என்பது இயமனு த நகரம்.

(கஅ)

தரும நீதிபொறை யன்பொடு தயாவி வைகளோ
ருருவு கொண்டனையன் மற்றிவனை யொக்கு மவய்யா

ரரும் ஹைக்கிழவ நின்னிக ருந்த வர்முனம்
பொருவி னலவடிவின் வந்துமுக மன்பு கலவனூல்.

(இ-ள்.) அரிய வேதங்களுஞ்சூரிய சிவசன்மாவே ! (இயமன்) தருமமும்
சியாயமும் சாந்தமும் அனடும் தயவும் (ஆகிய) இவையே ஒர்வடிவங்கொண்டு வந்
தாற்போல்பவன. இவனுக்குச் சமானமானவர்கள் யார். ருக்கின்றனர்? (ஒருவரு
யில்லை) உம்மைமொத்த அருந்தவஞ்செய்தோர்க்குமுன் சமானமில்லாத நல்ல
உருவத்துடன் வந்து உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லுவான். எ - று.

இதுமுதல் மூப்பத்தெட்டு செய்யுள்களால் இயமன் நல்லவர்கட்குக் கொடு
க்கும் புண்ணியரூபதரிசனமும், பாவிட்குக் காட்டும் கோரூபக் காட்சியும், தன்
னிடைத்துற பாவிட்குச் செய்யும் இயம்புரத்தெண்டையும், இயமனது நகர
மடையாதவ ரிவொன்பதையும் சொல்லுகின்றார், மேல் சிவசன்மா வினாக்களுக்
குக் கணநாதர் விடை கூறியபடி. (கங்க)

அவகி லாவியி ரடங்கலும் விழுங்கு பருவா
யிலகு வாளெயி நிலங்கவெரி சிந்து முசல
மலைதி ரண்டன புயங்களில் வயங்கி யொளிர
வுலரு குஞ்சிவட வைக்கனலை யொத்தே ரியவே.

(இ-ள்.) அளவில்லாத எல்லாப்பிராணிகளையும் (ஒன்றாக) விழுங்கும்
பிளவுபட்டவாயில் பிரகாசிக்கும் ஒளிதங்கியபந்தன் விளங்கவும், அக்கினிப்பொறி
யைக்கக்கும் இருப்புலக்கையானது மலைதிரண்டு வந்தாலொத்த தோள்களில் பிர
காசித்துத் தோன்றவும், சிலம்புகின்ற தலைமயிர் வடவாமுகாக்கினியையொத்து
எரியவும். எ - று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். இம்மூன்று செய்யுள்களால் பாலி
கள்முன்வரும் கோரூபத்தை வரணித்துக்கூறுகின்றனர்.

உலருகுஞ்சி=நெய்ப்பசை யந்நிருக்குத் தலைமயிர். (உரு)

ஆழி வெண்டினா யுயிர்த்தகோலை யால முடனே
யூழி வெங்கனலொ ருங்குசுழல் கண்க ளுமிழ்ப்
பாழி வாயிதழ் துடிப்பவெடி பட்டு நெடுவா
னேழு முட்குமுரு முக்குர விடித்த திரவே.

(இ-ள்.) வெண்மைபொருந்திய அலைகையுடைய திருப்பாற்கடல் அளி
த்த கொலைத்தொழிலையுடைய ஆலாகவிலிஷத்துடன், வெவவியபிரளயகரலாக்கி
னியும் ஒன்றாகக்கூட்டிச்சுழல்கின்ற கண்கள் சிந்தவும், பெரியவாயிலுள்ள உதடு
கள் துடிக்கவும், நெடிய சத்தலோகங்களும் வெடிபட்டு அஞ்சும் இடிபோன்ற
குரல் கர்ச்சித்து அதிரவும். எ - று.

ஆலாகலம் என்பது ஆலம் எனவும் ஆலகாலம் எனவும் வரும். (உரு)

வெய்ய பாதகர் வெருக்கொளு முருக்கொடுந்
தொய்யில் பூசுகதை சுற்றியெதிர்தோன்றி மறவி

கையில் வாண்மழு வசைத்துலவு கால படரைச்
செய்ய கட்கடையி னோக்கியிவை-செப்பிடுவனால்.

(இ-ள்) கொடியபாவங்களைச் செய்தவர்கள் பயப்படும் (இப்படிப்பட்ட) வடிவத்தைக்கொண்டும், கொழுப்பினுல்தொய்யிலெழுதிய கதாயுதத்தைச்சுழற்றிக் கொண்டும், கையினிடத்தில் ஒளிதங்கிய மழுவாயுதத்தைப் பிடித்தும் இயமன் (அப்பாவிகள்) முன்னே காணப்பட்டு, திரிந்துகொண்டிருக்கும் காலதூதனைச் சிவந்த கடைக்கண்ணாற்பார்த்து, (பின்வரும்) இவவிதமாகச் சொல்லுவான். (உஉ)

துன்மு காகதை சுழற்றிறெறி யற்ற விவர்தஞ்
சென்னி மூலாக டெறித்திட வடித்தி டெதிமற்
றன்ன பாதக ரடித்துணை பிடித்து மறுக
மன்னு பாறையி லடித்துடல மாய்த்தி டெதியால.

(இ ள்) துன்முகா! நீதிவழியைத்தவறிய இதோவிருக்கும் பாவிகளது தலையிலுள்ளமூளைகள் சிதறிப்போம்படிச் கதாயுதத்தைச்சுற்றி அடிக்கக்கடவாய். அப்படிப்பட்டவர்களாகிய பாவிகளது இரண்டுகால்களையும்பற்றி மனங்குழம்பும் படிநிலைபெற்ற பாறையிலடித்து (அவர்களது) சரீரத்தை அழிக்கக்கடவாய்.

துன்முகன், விசுடபத்திரன், உக்கிரமுகன், பாசபாணிமுதலாக இவவத்தி யாயத்தில் பின்வருவோர் இயமனது தண்டலாளர்கள்.

இதுமுதல் முப்பத்துரான்கு பாடல்களால் இயம்புரத்தெண்டனை கூறு கின்றார். (உஉ)

வெட்டு வாள்கொடு கழுத்தினின் மிதித்து விழியைத்
தொட்ட கழந்திடு துடிக்கவடி பாச மதனற்
கட்டி யங்கவா கழுத்தற விறுக்க றையின்வா
யிட்ட ரைத்திடுதி மெய்த்தசையை யீர்த்தி டெதியால்.

(இ-ள்.) (அவர்களை)கழுத்தில் மிதித்துக்கொண்டு உன்வாளாயுதத்தால் (துண்டிடுண்டாக) வெட்டக்கடவாய். கண்களைப்பிடித்துத் தோண்டிவிடக்கட வாய். பதைக்கும்படி அடிக்கக்கடவாய். பாசக்கயிற்றூற் கட்டி அவர்கள் கழுத் தானது அங்கறும்படி இறுக்கக்கடவாய். பாறைவாயிலிட்டு அறைக்கக்கடவாய். சரீரத்தின் மாமிசத்தை அறுக்கக்கடவாய். எ - று.

அறைப்பாறை.

(உஉ)

பிறர்ம னைக்குரிய பேதைய ரிடத்து விழைவாய்க்
குறுகு காலீணை குறைத்திடுதி கொம்மை முலைமே
லிறுகு றத்தமுவு கையிணையை யீர்தி யவாமே
லுறுகி னத்திடுதி மூசிக ணிறுத்தி டெதியால்.

(இ ள்.) அன்னியரது இவ்வாழ்க்கைக்குச் சதந்தரமாகிய பெண்களிடத் தில் ஆசைகொண்டு (அவர்கள்வீட்டுக்குச்) செல்லும் இரண்டு பாத்தங்களையும் வெட்டிவிடக்கடவாய். (பிறமாதர்களின்) குவிந்தமுலையில் குழையும்படி அணை த்த இரண்டுகைகளையும் அறுத்துவிடக்கடவாய். (அப்படி அன்னியமாதனைக்

கலந்த) அவர்கள்பேரில் மிகுந்த கோபத்துடன் (பழக்கக்காட்சிய இரும்பு) ஊசிகளை நிறுத்தக்கடவாய். எ - று.

பிறர்மனைக்குரிய பேதையா = அன்னியர் மனைவிகள்.

பேதை என்பது பெண்கள் பருவங்கள் ஁திலொன்று. அ஁து ஈண்டு பெண்களுக்காயது. பேதை என்பதற்கு அறிவினமைக் குணமுடையோர் என்ப பொருள்கூறிலும் பொருத்தம். (உரு)

வெம்மை யோடுபிறா தம்பழி விளம்பி புழலுஞ்
செமமை யில்லவாக டயுமிழும் வாயி லயலார்
தமயில வாழ்பவரை கோக்கினா தடங்கண் மிசையு
மமம வோவென விருப்புமுனை கொண்ட றைதியால்.

(இ-ள்.) கோபத்தினால் அன்னியரது குற்றங்களை (பலர்முன்) தெடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு திரியும் நற்குணமில்லாதவர்களது தீய சொற்களைச் சொல்லுகின்ற வாயினிடத்திலும், அன்னியரதுமனைவியராகவாழ்கின்ற (வேற்று)மாதரை (அவர் அழகின் மிகுதிபற்றி) பார்த்தவர்களது விசாலமாகிய கண்களினிடத்திலும், அம்மா ஐயோ என் றலறும்படி இரும்பு முனைகளைக்கொண்டு அடிப்பாயாக.

‘மேன்றோடர் மொழியுட் சிலவேற் றுமையிற் றம்பின வன்றோடர்’ என்பதனால், இரும்பு+முனை = இருப்புமுனை என்றாயிற்று. (உஉ)

மின்னு கக்ககதிர் வேலவிகட பத்தி ரமிகப்
புன்மை யில்லவர் தமைப்பழி புகன்ற விவரைத்
துன்னு மூனைதசை சோரிவரை பாழ்க ரகின்வாய்ச்
சென்னி கீழூற மடுத்தனல செறித்தி தெயால்.

(இ-ள்.) மின்ன லானது பிரகாசித்தது போன்ற கிரணங்களை யுடைய வேலெந்திய விகடப்பத்திரா ! கொஞ்சமும் கீழ்மைக்குண மில்லாதவர்களைப் பழிச் சொல்லால் (தாழ்த்திக்)கூறிய இப்பாவிகளை, நெருங்கிய மூனையும் சதையும் உதிரமும் கிரம்பிய பாழ்கரகத்தில் தலைகீழாகநிறுத்தி உண்பித்துஅக்கினிமூட்டுவாயாக.

“மின்பின பணகன் றொழிற்பெய ரனைய - கன்னங் வேற்று மென்மையோ நெழும்” என்பதனால் மின் என்பது உகரச்சாரியை பெற்று மின்னு என்கின்றது. தசை இலக்கணப்போலி. (உஉ)

போற்று தம்பொருள் புதைத்துவறி யோரின் மெலியா
நாற்றி சைக்கணு நடந்தடி வருந்தி சசையா
லேற்ற ருந்துமவா கையதனி லெண்ணெ யொழியா
தூற்றி ருந்தொழுக வாக்கியெரி யூட்டி தெயால்.

(இ-ள்) காப்பாற்றிய தமது திரவியத்தைப் (பூமியில்) புதைத்து (பத்திரப்படுத்தி வைத்துவிட்டு) தரித்திரர்களைப்போல வருந்தி, நான்கு புறத்திலுஞ் சென்று காலகன்னோகப் பேராசையுடன் பிச்சையெடுத்து உண்பவர்களது கைகளில், எண்ணெய் நீங்காமல் ஊற்றெடுத்தொழுகும்படிச்செய்து அக்கியை மூட்டி விவொயாக. எ - று.

தருக்கு மைம்புல நெறிநதுபொறை சாலகு ரவனை
மருக்கொள் கொன்றைபுனை வானவன் முதற்க டவுனைச்
செருக்கி னேடுபழி செப்புமவர் வாயி னிடைசெம்
புருக்கி வெநதழலக னன்றொழுக லூற்றி தெியால்.

(இ-ள்.) அகங்கரிக்கும் ஐம்புலங்குறும்புகளை நீங்கிப் பொறுமை மிகுந்த
ஆசாரியனையும், வாசனையைக்கொண்ட கொன்றை (மலர்மாலையைத்) தரித்த சிவ
பெருமான் முதலாகிய தேவர்களையும், கெருவத்தினால் குற்றஞ் சொன்னவர்கள்
வாயினிடத்தில் மிகுந்த அக்கினியானது அதிகரித்துச் சுடும்படிச் செம்பினை நீர்
போன்றுருக்கி ஊற்றக்கடவாய். எ - று. (உ௯)

விருப்பி னேடொருவ னீவது விலக்கி யிடிலோ
ருரைக்கு நாவையறு வேதியரொ மும்பர் பொருளை
யருப்ப மாயினு நுகர்த்தவர் வயிற்றை யகழா
விருப்பு முள்ளொடு மலப்புழு நிறைத்தி தெியால்.

(இ-ள்.) ஆசையுடனே ஒருவன் (பிறர்க்குக்) கொடுக்கும்பொருளை (வே
ண்டாமென்று) தடுத்தவிட்டவர்களது (அவவாறு) சொல்லிய நாக்கினை அறுக்கக்
கடவாய். பிராமணருடன் தேவர் பொருள்களை அருப்பமானாலும் உண்டவர்க
ளது வயிற்றினைத் தோண்டி இரும்புமுள்ளுடன் மலப்புழுக்களை நிறைத்துவிடக்
கடவாய். எ - று.

அருப்பம்=மோர்; ஈண்டு சிறிது என்னும் பொருளது. (௩௦)

உம்பர் வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி நுகரார்
தம்ப சிக்கன றணிப்பநனி துய்த்த விவரை
வெம்பு கண்டக ருளத்தின்மிக வெம்மை புரியுந்
கும்பி பாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறிவாய்.

(இ-ள்.) தேவர், பிராமணர், அதிதிகள் (ஆகிய) இவர்களை (முன்னர்)
உண்பித்துப் (பிறகு) உண்ணாதவர்களாகி, தம்முடைய பசித்தி அடங்க மிகுதியும்
புசித்த இப்பாவிகளை, கோபங்கொண்ட துஷ்டாகளது மனதைக்காட்டிலும் மிக
வும் கொடுமைகளைச் செய்கின்ற கும்பிபாகம் என்னும் நரகத்தில் மூழ்கும்படி எறி
ந்துவிடுவாயாக. எ - று.

கும்பிபாகம் எனபது மகாநரகங்கள் ஏழுனுள் ஒன்று. அவையாவன:—
* அள்ளல், இளைரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், சூதி, மாபூதி
என்பனவாம். (௩௧)

உடல்சி னத்தறுக ணுக்கிர முகத்த வதெளிந்
தடைகு நர்க்கிட ரிழைத்தவரை யஞ்சொன் முதிரா
மடந டைப்புதல்வ ராருயிரை வவவு மீவரைக்
கொழிய மாரவுர வத்திடை குளிப்ப விடுவாய்.

(இ-ள்.) பெருங்கோபத்தையும் அஞ்சாமையையும் உடைய உக்கிரமுகத்
தவனை ஆராய்ந்து (தம்மிடத்தில்) அடைக்கலம் புகுந்தவர்களுக்குத் துன்பஞ்

செய்தவர்களையும், அழகிய சொற்கள்முதிராத (குதலைமொழியையும்) இளமை தங்கிய நடையையும் உடைய குழந்தைகளது அருமையாகிய பிராணனைவாக்கும் இவர்களையும், மிகக்கொடுமையாகிய இளைரவர்கட்கில் மூழ்கும்படி விடுவாயாக. ௭-று. (௩௨)

மருள்செய் கின்றந வுண்டவனா மண்டு கடவுபோற்
குருதி வாய்நரகி னுய்த்திடுதி கோதி னென்செ
ரரும றைக்கிழவ ராருயிர் செருத்த விவனா
யிருள்செ றிந்தநர கத்திடை யெடுத்தெ றிதியால்.

(இ-ள்.) மயக்கத்தை உண்டெண்ணும் கட்டுமுத்தவர்களை மிகுந்த சமூத் திரம்போன்று உதிரம்பொருந்திய நரகத்தில் (வசிக்கும்படி) செலுத்துவாயாக. குற்றமில்லாத (தரும) மார்க்கத்தில் சேர்ந்த அரியவேதங்களுக்கருிய அந்தணரது அருமையாகிய உயிரகளைக்கொன்ற இவர்களை இருள்மிகுந்த நரகத்தில் (துன்புறும்படி) எடுத்தெறிவாயாக. ௭ - று.

‘குருதிவாய் நரகு, இருள்செறிந்த நரகு’ என்பவை. முறையே இரத்தப் பிரபை, தம்ப்பிரபை ஆகிய நரகவட்டங்கள்.

நரகவட்டம் ஏழு. அவை தம்ப்பிரபை, இமப்பிரபை, தூமப்பிரபை, வாலு கப்பிரபை, சாகரப்பிரபை, இரத்தப்பிரபை, அழற்பிரபை, என்பனவாம். அவற் றுள் இருள், குளிர், புலக், மணல், துயிலாமை, இரத்தம், ஆகிய இவைமுறையே மிகுந்திருக்குமெனவுங் கூறுவர். (௩௩)

மாலு மூத்துருகு பன்னியை மணந்த விவனாச்
சால நற்பொருள் காத்துகவங் தன்மை யனாவெங்
கால சூத்திர மெனுங்கொடிய காய்ந ரகின்னவா
யோவி மெபடி யிழுத்துணி யுய்த்தி டிதியால்.

(இ-ள்.) மோகங்கொண்டு குருபத்தினியைக்கலந்த இப்பாவிக்களையும், மிகவும் கல்பொருள்களை ஒளித்திருந்து திருடிய தன்மையினனாயும், வெப்ப மிகுந்த காலசூத்திரம் என்னும் கொடுமைதங்கிய எரிசின்ன நரகத்தினிடத்தில் முறையிட்டு அழும்படி இழுத்துக்கொண்டுபோய் நன்றாகச் சேர்த்திலுவாயாக.

உழுத்தல் = துன்புறுத்தல்.

(௩௪)

ஆய நான்மறை யருந்தவர்த மாவி கவருந்
தீய பாவமுத னுன்குனி செய்பு மவரோ
டேயி னோரையசி பத்திர மென்பபெ யரவாங்
காயும் வெந்நரகி னிட்டிடல் கனற்றி டிதியால்.

(இ-ள்.) நான்கு ஆகிய வேதங்களுயுணர்ந்த அரியதவங்களைச் செய்த அந்தணரது உயிணக்கொல்லும் தீமைபொருந்திய (பிரமஹத்தி) மகாபாதகம்முத லியநான்கையும்மிகுதியாகச் செய்பவர்களுடன் பொருத்திநேசித்தவர்களை அசிபத் திரம் என்னும் பெயரையுடைய எரிசின்ற வெப்பமாகிய நரகத்திம்போட்டு உயி லைச்சுவையாக. ௭ - று.

சூதசங்கிதை - கழுவாயுரைத்தவத்தியாயம்.

“மறையவர்ச் செருத்தோன் அடிமது துகர்த்தோன்

வயங்குசெம் பொற்கள வாண்டோன்

கிறையருட் ரூவன் பன்னியைப் புணர்ந்தோ

னிகரிவிக் கொடியனா யாரும்

அறைவரான் மாபா தகொன வவனா

யடுத்தொரு வருடநட் டவரும்

முறைதவிர் மாபா தகர்களே யென்ன

மொழிவதற் கையமொன் நின்றே.” எனறபடியே, நகரத்துக்கு

வெளியே அக்கினியைவளர்த்திச் சிவத்தியானஞ்செய்து அதில்வீழ்ந்திரந்தால் தீரும் பிரமகத்தியின்பாவமும், கள்ளைக் கொதிக்கக்காய்ச்சிச் சிவத்தியானஞ்செய்து குடித்து உயிர்விட்டால் தீரும் கள்ளுண்டவின் பாவமும், இரும்பாலோர் தண்டஞ்செய்து மன்னவன்கையிற் கொடுத்துத் தானசெய்தகுற்றத்தைச்சொல்லி இதனால் எந்தையில் அடிக்கவென அவன அடிக்க உயிர்விட்டால் தீரும் பொற்களவின் பாவமும், இரும்பாலவன்போல் ஒருருவஞ்செய்து நெருப்பிற் பழக்கக்காய்ச்சிச் சிவத்தியானஞ்செய்து தழுவி உயிர்விட்டால் தீரும் குருபத்தினியைச் சேர்ந்த பாவமும், ஆகிய இவை நான்குமே பெரும்பாவங்களாதலின் “அருந்தவர்த மாலி கவருந் தீய பாவமுத னுன்கு” எனவும், அவருடன் ஒருவருடம் நேசித்திருந்தோரும் மாபாவிக்களாதலின் “அவரோ டேயினோ * * * கனன்றிதியால்” எனவுங் கூறினார்.

(நாடு)

சுட்டு பாதுகரை வெய்யதழ லெண்ணெ யிடையே

மாட்டி மற்றவ ருடற்றைசுகள் போழ்ந்து வளையுந்

தோட்டி யென்னவொளிர் துண்டமத னுறப றவைகள்

கூட்டு னுங்கொடிய கோரகர கத்தி ந்தியால்.

(இ-ள்.) சம்பாதித்த பாவமுடையோர்களை வெப்பமாகிய சுடுகின்ற எண்ணெய்க் (கொப்பறையில்) விட்டு, அவர்கள் சரீரத்தின மாயிசத்ததைப் பட்டிகள் வளைந்த தோட்டியைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற தமது மூக்கினுற் பிளந்து விருந்துண்ணும்படிக் கொடுமைதனாகிய கோரமாகிய நகத்தில் இடக்கடவாய். எ - று.

தோட்டி = யானைக்குடாரி; அங்குசம். துண்டம் = மூக்கு.

(நாடு)

தேட ருந்துணைவ ரானொடு திருநதி ழையினார்,

வாடி நொந்துளம் வருந்தவதை செய்த விவரைக்

கூட சன்மலி யெனுங்கொடிய நெந்த ரகினிட்

டாடன் மாபுயுவெம் மத்தினை யெடுத்த றைதியால்.

(இ-ள்.) போரில்வல்லபெரியுயங்குணையுடையவனே! சம்பாதிப்பதற்கு மையாகிய சுகேதரணாயும், பசுக்களையும், திருந்திய ஆபரணங்களையணிந்து மரதர்க்களையும் இனத்து மனமொன்று நுருத்தமுற்றம்படி வந்தசெய்த இப்பாவினைக் கூட சன்மலி என்னும் பெயரையுடைய கொடுமையாகும் வெய்யநுந்தநகத்தில் வீழ்த்தி வெவவிய குதிரைச்சம்மட்டியையெடுத்து அடிக்கக்கடவாய். எ - று.

சிவசன்மாவை யியமன் எதிர்கொண்டது. கநௌ

வதைசெய்தலாவது துன்புறுத்தல் அல்லது கொல்லுதல்.

தேடருந்துணைவர்—என்பதனை,

கந்தபுராணம்.

“பொன்னைநிலத் தன்னைப் புதல்வர்களை மக்கையரைப்
பின்னை யுளபொருளை யெல்லாம் பெறலாகு
மென்னை யுடைய வினையோனே யிப்பிரம்பி
லுனை யினிப்பெறுவ துண்டோ வுரையாமே.”—எனவும்.

சீவகசிந்தாமணி.

“தின்பொரு ளெய்த லாகுந் தெவ்வாசை செருக்க லாகு
நன்பொடு பெண்டா மக்க ளியாவையு நண்ண லாகு
மொன்பொரு ளாக்க லாகு முடப்பிறப் பாக்க லாகா
வெம்பியை யிங்குப் பெற்றே னென்னெனக் கரிய தென்றான்.” — என
வும், வருவனவற்றா னுணர்க. (௩௭)

மாதர் தம்மனை யிருப்பவயன் மங்கை யாதமைக்
காத லான்மருவு கையினை பிடுங்கி யெறிவெங்
கோத முற்றுமனை தோறெரி கொளுத்து மிவனா
யேத மெய்தவெரி காலுர கத்தி தெய்யால்.

(இ-ள்.) (தாம் மணஞ்செய்த) மனைவியர்வீட்டிலிருக்க அன்னியமாதனா
மோகத்தோடு தழுவிய (பாவினின்) இரண்டுகைகளையும் பிடுங்கி எறியக்கட
வாய். (மனத்தில்) வெவவிய குற்றம்வைத்துக்கொண்டு வீடுகள்தோறும் நெருப்பி
னாற் கொளுத்திய இப்பாவினைத் துன்ப முறும்படி அக்கினியைச்சிந்தித் தம் நரகத்
தில் இடக்கடவாய். எ - று.

எனிகா லு நரகம் - அழற்பிரபை என்னும் நரகவட்டம்.

கோதம் என்பதில் லும் சாரியை.

(௩௮)

கோளு னாத்துநிதி கொள்பவர் நடுப்பு கல்கிலரா
மாள நஞ்சுமிடு வோநிறையின் மல்கு மளவி
னாளும் வஞ்சக மிழைத்தவா நடுக்க முறவெங்
காள கூடநர கத்தினிடை கட்டி யெறிவாய்.

(இ-ள்.) (ஒருவர்செய்த குற்றத்தைக்) கோள் சொல்லிப் பொருள்பறிப்
போரும், (இருவர் விவாதமுற்ற காலத்தில்) நடுவுநிலையாக (நியாயத்தைச்)
சொல்லாதவர்களும், இறக்கும்படி விஷம் ஊட்டியவர்களும், முறையின் நிலையி
விருந்தகாலத்தில் எப்பொழுதும் வஞ்சகம்செய்வோர்களும், (ஆகிய இத்தன்மை
யுற்ற பாவினை) காளகூடம் என்னும் நரகத்தில் நடுங்கும்படிக்கட்டி எறிவாயாக.

இச்சை யுற்றருளி னோடுமினி தாடு புனல்வாய்ப்
பிச்ச ரொன்னவுமிழ் நீர்மலம் விடுத்த பிழையோ
ரச்ச முற்றமுத ரற்றினனி யாவி மறுக
மிச்சில் வெய்யகொடு பாழ்கரகின் வீழ்த்தி தெய்யால்.

(இ.ள.) விருட்பம் பொருந்திக் கிருபையுடன் இனிமையாக மூழ்குகின்ற சலத்தினிடத்தில் உன்மத்தனாப்போல, எசசில்-சிறுநீர்-மலம் (ஆகிய இவற்றைக்) கழித்த குற்றமுடைய பாவிகளை, பயமுற்று அழுது மிகவும் துன்பப்பட்டு உயிரி னீங்கும்படி எச்சில் பொருந்திய வெப்பமாகிய கொடிய பாழ்நரகத்தில் வீழ்செய்வாய். எ - று.

பிச்சர் - பித்தர் மொழியிடைப்போலி. (சு0)

கருவ ழித்தவர்க டங்களுட லைக்க ருவியா
லரிபொ ருத்துபினு மமம்மிடை யிட்ட னாரெடுந்
திரிகை வாயிடை திரித்துருவ மாக்கி யடரா
வெருவ ருன்கொடிய பாழ்நரகில வீட்டி தெயால்.

(இ.ள.) கருப்பத்தை நாசஞ்செய்தவர்களது சரீரத்தைத் (துண்டுதன் டாகக்) கத்தியினால் அரிவாயாக. (அவ்வாறறிந்த) பிறரும், அம்மியினமேலவைத்து அணாப்பாயாக. (பின்னும்) பெரிய இயந்திரத்திலிட்டனாத்து உருவமாகச்செய்து, நெருங்கிய அச்சமுடைய கொடிய பாழ்நரகத்தில் விட்டுவிடுவாயாக. எ - று.

திரிகை=இயந்திரம். இது இக்காலத்து ஏந்திரம் என வழங்குகின்றது. (1)

அறுசு வைப்பொருள் பகர்த்துழலு மநத ணாதமை
நயிப கன்னலிடு மாலையி னறுகசி தெதம
முறைதி நம்பவுல காளுமுடி மனன வர்தமை
வறிய கூவலிடை தள்ளுதி மறிநது விழவே.

(இ.ள.) அறுசுவையோடு கூடிய தின்பண்டங்களை விற்றுத் திரிகின்ற பிராமணர்களை, நல்ல கருமபையிட்டு ஆட்டுகின்ற ஆலையில் வைத்துப் பொடிப் படுத்துவாயாக. தமக்குக் கூறியுள்ள மதுநீதி தவறும்படிப் பூமியை அரசுசெய்யும் கிரீடம்புனைந்த அரசர்களை, இறந்துவிழும்படி நீர்வரணட பாழ்நகின்றநிலத் தள்ளுவாயாக. எ - று.

அறுசுவை—கைப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என் பனவாம். (சு2)

மருள்கொ டிக்குறறை விற்கும்வணி கக்க படனா
வெருவ ரத்தசைக ளெனபுபொடி யாக வினாவி
னுரலி லிட்டெய ருலக்கையி னிடிததொ ழிகலா
நரகி டைப்பதை பதைக்கரணி நண்ண விடுவாய்.

(இ.ள.) மயக்கத்தை உண்டாசெய்யும் கள்விற்கின்ற வைசிய ஈஞ்சகர்களை, அஞ்சும்படி சீக்கிரத்தில் உரலிப்போட்டு மாமிசமும் எனும்புகளும் தூளாகும்படி பெரிய உலக்கையாலிடித்தது, (எக்காலத்திலும்) நீங்காத நரகத்தினிடத்தில் மிகுதியும் பதைப்பதைக்கும்படிப் பொருந்த விடுவாயாக. எ - று.

“கள்ளுண்போன் சோவின்மைபொய்” என்னும் முதுமொழிக் காஞ்சி போல, கள் தண்ணைக் குடித்தோனுக்கு மயக்கந்தருதலால், அதனை - “மருள் கொடுக்கு நதை” என்றார். (சு3)

நெடிய கந்தர மறைக்கீழவர் நேய யரசா
படியில வாழ்வணிக முனையமெவரு வாதுபழிகார்
தழிக ணீட்டிய சதூத்தனா மதொழு கமெனங்
கொடிய பாழாகி னிட்டெல குணத்த தெயால்.

(இ-ள்.) (எக்காவத்திலும் தோதா-மனம் பிஞ்சு கண்டபனதமைய
பிராமணரும், (தீயோகெட்ட) ஆக்கிருசக்காதனதமைய மனமென் பூயில்
வசிக்கும் டைசுமரும் (ஆம் இம்முன்று முதலெருணத்த-கல்கரு) முன்னே
அசைப்ப-மல குடயிருத்த காலகவீட்டிய நானக-மருணத்தமாய் ருத
நிரா, அதே-முகம்எனும் பெயையுடைய கொடிய பாழாகத்தெட்டு (அ-
கனது சீரத்தைக் குறைக்கக்கடவாம். எ-று.

நெடிய கந்தரமறைக்கீழா என்பதற்குப் பெரிய மலைக்குகைகளில் வக்-
கும் வேதியா எனப் பொருள்கொள்ளுதலுங் கூடும்.

பிராமணர், ஸுத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பது வருணங்களின்
முறையாதலின், சூத்திரர் சதூத்தர் எனப்பட்டனர். (சசு)

மற்றொ ருத்தன்மனை யாடனை மனர்த விவனாக்
கற்றி கந்துபிறா போகதுகர் கன்னியர்தமைச்
செற்று வெங்கனலக னித்தொழுரு செயபு ருவரீர்
பற்றி மேவுதி றொன்பதை பதைக்க விவொய்.

(இ-ள்.) பிறனெருவனது மனைவியைச் (சோரமாகக்) கலந்த இப்புரு-
ஷனாய், கற்பவியையிழந்து பாபருவாது (சம்பே-கத்தால்) சகம் அனுப-
வித்த இப்பெண்களையும், கோபித்து வெப்பமொருநில நிமிருத்த விளங்குந்
செயபருவதை நீங்கன்பிடித்து (அவர்களைக் களிப்புடன் தழுவியதுபோல) சே-
ருங்கள் என்று பதைபதைக்குமபடி விவொயாக. எ-று. (சேடு)

பாச பாணியிட மெண்ணெயொடு பஞ்சி பொருண்மே
லாசை கூரணி வந்துழலு மர்த ணர்தமை
யூசல போலுயர நார்பழல பொங்கி யுமிழு
மாசு சேர்கரிய சேற்றிடை மடுத்தி தெயால்.

(இ-ள்.) பாசபாணி! பொருண்மேல் ஆசையிகவும்அதிகரித்தது, விஷமும்-
எண்ணெயும் - பஞ்சியும் (ஆகிய இவற்றை) வந்துகொண்டு திரியும் வேதியர்களை,
ஊருசலைப்போல உயரும்படித் தொங்கவிட்டு, அக்கினியை விசேடித்துக் கக்குகி-
ன்ற குற்றம்பொருந்திய கருஞ்சேற்றில் உண்ணும்படி விவொயாக. எ-று. (சசு)

அரிய நோன்பினிதி னுற்றியிடை விட்ட யர்வுறுந்
தருவில் பாதகரை யீயினொடு வண்டு செறிபும்
நிரப முட்டிக விடுத்ததெர் நீவி றொனநின்
தூரவு சொல்லினொடு பாவிசன் முனுற்றி வேனல்.

(இ-ள்.) அனுஷ்டிப்பதற்கு அருமையாகிய விரதங்களை இனிமையாக
இயற்றி, இடையிலே தவறிவிட்டுச் சோர்வடையும் புண்ணிய மில்லாத பாவினை,

னை, ஈக்களோடு வண்டுகள் மிகுந்த நரகத்தில் பிரவேசிக்கும்படி நீங்கள் விட்டுவிடுவீராக. என்று (இவ்விதமாக) எதிரின்று கடுஞ்சொல்லோடு பாவிக்குமுன்னே தோன்றுவான் (இயமதருமராஜன்). எ - று.

ஈயினோடு செறியும் நிரயம் - சேந்துத்தானம் என்னும்நரகம். (சஎ)

அன்ன பாவிகண மன்புகறல் கேட்டு ளபரா
முன்னர் நாடொறு மிழைத்தபிழை முற்று முணரா
வென்ன செப்துமினி பென்றுமதி மாழ்கி வெருவோ
டுன்ன ருங்கொடிய தூதர்மு னுறப்ப தறுவார்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்டபாவிகள் இயமதருமன் கட்டளையிடுதலுக்கேட்டு உள்ளந்தளர்ந்து, தாம் முற்காலத்தில் தினந்தோறுஞ்செய்த குற்றங்கனையெல்லாம் உணர்ந்து, இனி யாதுசெய்வோம் என்றெண்ணிப் பயத்துடன் புத்தி மயங்கி, நினைத்தற்கரிய கொடுமையுடைய தூதர்களுக்கு முன்னே வருவதற்குப் பதறுவார்கள். எ - று. (சஅ)

முறைவ ழாதலக முற்றுமினி தாழி நடவு
மறைத ருங்கழ லலங்கலவடி வேல ரசனாப்
பொறையி னோடளவ ளாயெதிர புகுத்து மகிழ்வான்
மறவி பூசனை புரிந்தடி வழுத்தி யிமொல.

(இ-ள்.) நீதிமுறை தவறாமல் பூமிமுழுவதையும் இனிமையாக அரசு செய்யும் ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையும், வெற்றிமாலையுடைய கூர்மையாகிய வேலையுமுடைய மன்னவர்களை, இயமதருமன் சாந்தத்துடனே எதிர்கொண்டு கலந்து சந்தோஷத்தால் பூசைசெய்து (அவர்களது) பாதங்களை வணங்குவான். எ - று. (.)

மறைவ லோர்கண்முத னுன்குவரு ணத்த வர்களு
நெறிவ ழாதுத மொழுக்கநெறி நின்ற னார்களேற்
றெறுகி னத்தபக டோதியணி செம்பொ னனைமே
லுறைதி றொன்றினிது வந்துமுக மன்பு கல்வனால்.

(இ-ள்.) பிராமணர்கள் முதலாகிய னான்குவருணத்திற் பிறந்தவர்களும், (தத்தமக்குக்கூறப்பட்டுள்ள) சாதியாசாரந்தவிராமல், தமக்குரியவழியில் நடப்பார்களாகில், மிகுந்த கோபத்துடைய எருமைக்கடாவைவாகனமாகக் கொண்ட இயமதருமன், அழகியசெம்பொன்னாலாகிய ஆசனத்தின்மீது உட்காருங்கள் என்று இனிமையாகச் சந்தோஷித்து உபசரவார்த்தைகளைச் சொல்லுவான். எ - று. (.)

வே று.

தரும சேனன் விடபருமன் றந்த வக்கிரன் சயத்திரதன்
பருதி வடிவேற் காந்தமனும் பாசன் நிறல்கொள் பராந்தகன்வெங்
குருதி வடிவாட் டிபதனுவாக் குக்கீ ரியுமாத் தனன்கிறந்த
வுருவத் தண்டாசச் சுகத்திரகித் துவனஞ்ச் சுவன்போ ருச்சுனனே.

(இ-ள்.) தருமசேனன், விடபருமன், தந்தவக்கிரன், சயத்திரதன், பிரகாசம் பொருந்திய கூர்மைதங்கிய வேலைத்தாங்கும் காந்தமன் ஆகிய பாசன், பராக்கிரமத்தைக்கொண்ட பராந்தகன், வெவ்விவ் உதிரமானது வடிகின்ற வானையுடைய

திபதன், உவாக்குக்கிரி, உமாத்நன், மேம்பட்டநல்வழிவந்தையும் குளிர்ந்தமலர் மாலையையுமுடைய சுகத்திரிசித்து, உவனாச்சவன், டோருச்சனன். எ - று.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் ருளகம். இதுமுதல் ஆறு பாடல்களால் இயமலோகமடையாதவர் இவர்கள் என்று உறுதிசெய்தனர். (ருக)

எறிவேற் றுனைப் புரிஞ்சயன்சீ ரிரந்த தேவன் பலகலையின்
றுறைபோ யுபாந்த பரமத்தி சுவனு வாவென் நிவாமுதலாத
திறலவா ளரசர் வீண்ணுலகிற் சிறந்த சுதன்மை மண்டபத்தி
றுறைவா திருகு சினமறலி யுறையு ரகநிற் செலலாதோ.

(இ-ள்.) எறிகின்ற வேலேந்திய சேனையையுடைய புரிஞ்சயன், சீர்த்தித் தித் திய இரந்திதேவன், பலவகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களின் மார்க்கங்களிற் சென்று மேம்பட்ட பரமத்தி, சுவனுவா என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள் முதலாகிய வலிதங்கிய வானேந்தும் மன்னவர் (கணக்கில்லாதவர்கள்) தேவலோகத்திற் சிறந்த சுதன்மைஎன்னும் மண்டபத்தில் வாசஞ்செய்வார்கள், (இப்படிப்பட்டவாகளெல்லாம்) சுழலுகின்ற கோபதையுடைய இயமன் வாசஞ் செய்யும் பட்டணத்திற் போகமாட்டார்கள். எ - று.

சுதன்மை மண்டபம் என்பது இந்திரனது வசந்த மண்டபம். (ருஉ)

நீல கண்டன் மழுவேந்தி நெற்றிக் கண்ணன் பூதேசன்
கால காலன் விடையூர்த்தோன் கங்கை குழி காமாகி
சூல பாணி கரியுரித்தோன் றோகை பாகன் காபாலி
யால முண்டோன் மதிசூழ யந்த காரி பீசானன்.

(இ-ள்.) நீலகண்டன், மழுவேந்தி, நெற்றிக்கண்ணன், பூதேசன், கால காலன், விடையூர்த்தோன், கங்கைகுழி, காமாகி, சூலபாணி, கரியுரித்தோன், தோகைபாகன், காபாலி, ஆலமுண்டோன், மதிசூழ, அந்தகாரி, பீசானன். எ - று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ருளகம். (ருஉ)

வாசு தேவன் சனூர்த்தனன்போர் மதுகு தனனச் சுதனெமொ
லீச னானசங் கானகரிச னிறைவன் பிளாக பாணிசிவன்
கேசி ராசன மணிவண்ணன் கெருடத் துவச னரசிங்க
னாச மில்லோன் விடையூர்தி நம்பன் மிருத்தாஞ் செயன்பாகன்.

(இ-ள்.) வாசுதேவன், சனூர்த்தனன், யுத்தத்தில்வல்லவானாகிய மதுகு தனன், அச்சுதன், நெடுமால, ஈசன், அரசன், சங்கரன், கிரிசன், இறைவன், பிளாக பாணி, சிவன், கேசி, நாசன், மணிவண்ணன், கெருடத்துவசன், ராசிமகன், அழி வில்லாதவன், இடபவாகனன், நம்பன், மிருத்துஞ்செயன், உமபாகன். எ - று.

பிளாகம்=சிவபெருமானது வில். (ருச)

அரவா பரண னழலேந்தி யட்ட மூர்த்தி செகதிசன்
புருடோத் தமன் கை சவன்கண்ணன் புயங்க சாபி புள்ளூர்தி
பரமன் சார்தன் கணநாதன் பவன்முக கண்ணன் சருவேசன்
நிரிவிக் கிரமன கமலைபதி தேவன் சவுரி மாதவனே.

(இ-ள்) அரவாபரணன், அழலேந்தி, அட்டமூர்த்தமாகவுள்ளவன், செக தீசன், புருஷோத்தமன், கேசவன், கண்ணன், புயங்கசாயி, புள்ளூர்தி, மேலான வன், சாந்தமுடையவன், கணநாதன், பவன், முக்கண்ணன், சருவேசன், திரி விக்ரமன், இலக்குமிநாயகன், தேவன், சவுரி, மாதவன். எ - று. (இரு)

புராரி தாமோ தரன்சயம்பு பூவை வண்ணன் கோபாலன் முராரி யனந்தன் கோவிந்தன் முகுந்தன் சார்ங்க பாணியரி கிரீச னென்னும் பெயர்முதலாக் கிளக்கு நாம நூற்றெட்டும் பராவு மவர்கள் யமனுலகம் படரா ரழியாப் பதமபெறுவார்.

(இ-ள்.) திரிபுரத்கனன், தாமோதரன், சுயம்பு, காயாம்பூவண்ணன், கோ பாலன், முராரி, அனந்தன், கோவிந்தன், முகுந்தன், சார்ங்கபாணி, அரி, கிரீசன் என்று சொல்லப்படும் பெயர்கள்முதலாகிய திருநாமங்கள் நூற்றெட்டினையும் ஒதித் துதிக்கின்றவர்கள் இயமலோகத்தைச் சேராதவராகி அழியாத நற்பதவி யை யடைவார்கள். எ - று.

சார்ங்கம் = விஷ்ணுவின் து வில்.

இந் தான்கு பாடல்களிலு முள்ள பெயர்கட்குக் காரண மெழுதப்புகின் விசேஷத்து விரியுமாதவின் விடுத்தாம். (இரு)

என்று சிவசன் மாவினுட னினவன் தே மருவுயிர்க்கு மன்றற் துளவோன் கணநாதர் வகுத்து மொழியு மமையத்துப் பொன்றாழ் திதலைப் பொம்மன்முலைப் புரிமென் கூந்த லரமகளி ரொன்றி மகிழ்வோ டினிதுறையு முலக மதனைக் கண்ணுற்றான்.

(இ-ள்.) என்றிவலிதமாகச் சிவசன்மாவுடன், வன்முனங்கள் ஊதுவத் தால் வாசனையைக்கக்குகின்ற குனிந்த துளவமாலையையணிந்த விஷ்ணுவின் கணநாதர்களாகிய (சுசிலன் - தருமசிலன்) என்போர், (தம்மைக் கேட்டவற்றிற்கு விடைகூறும்படி) பிரித்துச்சொல்லுஞ் சமையத்தில், பொன்னிறமும் பின்னிமும் படியாகத் தேமல்படர்த்துப் புரித்த தனங்களையும், புரிந்த மெல்லிய கூந்தலையுமு டைய தெய்வமாதர்கள்கூடச் சந்தோஷத்துடன் இனிமையாகவசிக்க்கும் (அரம் பையர்) உலகத்தைப் பார்த்தனன் (சிவசன்மா). எ - று. (இரு)

சிவசன்மாவை யியமன் எதிர்கொண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஒன்பதாவது,

சிவசன்மா சூரியலோகங்கண்ட அத்தியாயம்.

கண்டுமகிழ் வோடினிய கண்கவா வளம்பிற்
மென்டைபிதழ் மாதரிவா யர்கொலெதிர் தோந்து
மணவேள மெயதுலகம யாதேன வழங்க
வீன்கென ராதாகள் வியத்தினி துலாபபா.

(இ-ள்.) (சிவசன்மா அரம்மையருலகத்தைப்) பட்டித்து மகிழ்ச்சிபுடன் இனிமையாகிய கண்களைக் கவருகின்ற அழகினையும், ஆதென்னைடக் கணியை யொத்த உத்கையையுமுடைய இம்மங்கையர் மாவரோ? எதிரில்காண்கின்ற செந்நகிய வளமிருத்த உலகம் என்னவுலகமோ? என்று கேட்க, விஷ்ணுவின் கண்கா தர்கள் சந்தோஷித்து இனிமையாகச் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று.

தொண்டை = ஆதொண்டைச்செடி அல்லது கொவவைச்செடி; மூதற் பொருளின் பெயராகிய தொண்டை என்பது அதன் சினைப்பொருளாகிய கணிக ளுக்காதவின் இது பொருளாகுபெயர். (க)

ஈங்கிவர்கள் வேள்விபுரி வோனாயிமை யோனா
கீங்கரிய காதலுற நெஞ்சினையுருக்குச்
தீங்குதலை மென்மொழிய தெய்வமட யாதர்
வாங்குதினா வேலைபமு தத்தினெடும வந்தா.

(இ-ள்.) (சிவசன்மாவே!) இவ்வுலகத்தில் வசிக்கும் இம்மாதர்கள் மகம் செம்போனாயும் தேவர்களையும் நீங்குதற்கரிய ஆசைபொருத்த மனைதட்புருகச் செய்யும் இனிமையாகிய மெல்லிய மழலைச்சொல்லையுடைய இளமைதங்கிய தெய்வப்பெண்கள். இவர்கள் வளைவாகிய அலைகளையுடையதிருப்பார்கடலிற் றோன்றிய தேவாமுத்ததோடு பிறந்தவர்கள். எ - று.

பூர்வத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒருங்குகூடி மந்தரகிரைய மத்தாக வும், வாசகியைக் கயிறாகவும், சந்திரனை அடைநுணுகவுற் கொண்டு திருப்பார் கடலைக் கடைய அதில் அரம்பாஸ்திரீகள், காமதேனு, கற்பகலிருட்சம், சுகாதிரி, பதுமசிதி, சிந்தாமணி முதலிய பலபொருள்கள் தோன்றின என்பதாம். இதனை,

கூர்மபுராணம் - இராம னவதரித்த வத்தியாயம்.

“மந்தரத் தாழ் மாயவ னுமை யுருக்கொடு வலியினிற் றாங்கி
யுந்துநீர்க் கடலைக் கடைதலு மோர்கை கமண்டல மோர்கைதண் டேந்தி
நந்தலிற் றன்வந் திரிமுதற் பிறந்தா னுடக்கக் கூத்திப் பாகு
மந்தயி லரம்பை மகளிர் தென் னமுதோ டறுபது கேழுமவ் துதித்தார்.”

என்பதனு னுணர்க.

(உ)

பொன்னெழுதி வார்த்தனைய பொற்புடை நரமபி
 னின்னிசைய வீணையொடு பாணிநட முஞ்சொற்
 பன்னரிய தெய்வநவில் பாடைகலை மாட்சி
 மன்னுமத னூலசுரத விஞ்சையிவர் வல்லார்.

(இ-ள்.) இவ்வரம்பாஸ்திரீகள் பொன்னானது ஒழுகியதை யொத்த அழ
 கிய நரம்பிணையுடையதாய் இனிய இசையமைந்த வீணையினோடு அபினயத்தை
 யுடைய நடனத்திலும், சொல்லுதற்கரிய புகழையுடைய தெய்வபாஷையிலுள்ள
 தூல்களில் சிறப்புப்பொருந்திய மதனூலில் சொல்லப்பட்ட சுரதவித்தையிலும்
 வல்லவர்கள். எ - று.

மதன் + தூல் = மதனூல். இது காமசாஸ்திரம். (ங)

அலம்புசை மனோகரை யுருப்பசி யணிப்பூஞ்
 சிலம்புபுணை சீரடியு மாவதி திருந்து
 கலந்திகழு மேனகை கலாவதி நடத்தா
 விலங்குகன மஞ்ஞைநிகர் காந்திமதி யென்பார்.

(இ-ள்.) அலம்புசை, மனோகரை, உருப்பசி, அழகிய பொலிவுதங்கிய
 சிலம்பைத்தரித்த சிறிய பாதங்கையுடைய உமாவதி, திருத்தமாகிய நன்மை
 விளங்கும் மேனகை, கலாவதி, நடனத்தால் விளங்குகின்ற சீர்தங்கிய மயிலுக்
 குச்சமானமாகிய காந்திமதி என்பவர்களும். எ - று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். (சு)

மனங்கவர் கலாநிதி சுபானனை மழைக்க
 ணனங்கதி லகங்கிருது சுற்கையழ காருங்
 கனங்குழையி னுணமதன மோகினி களிப்பார்
 றினம்புது நலந்தருதி லோத்தமை யரம்பை.

(இ-ள்.) (கண்டோரது) மனதைக்கிரகிக்கும் கலாநிதி, சுபானனை, குளிர்ந்த
 பார்வையையுடைய அனங்கதிலகம், கிருது, சுற்கை, அழகுமிருந்த கனம்பொருந்
 திய காதணிகளையுடையவளாகிய மதனமோகினி, சந்தோஷத்தோடு நாடோறும்
 புதிதாகிய இன்பத்தைத்தரும் திலோத்தமை, அரம்பை. எ - று. (ஞ)

சந்திரகலை சந்திரவி லேகைதவ சுற்கை
 யைந்துபரி வேள்விபுரி வோரணையு மங்கை
 யுய்த்திட நினைந்துபல வேள்விக னுஞ்ஞறும்
 வெந்தழவி லந்தணர் விரும்புமுட மாதர்.

(இ-ள்.) சந்திரகலை, சந்திரவிலேகை, ஐந்து அசுவமேதயாகங்கள் செய்
 வோர் சேரும் மங்கையாகிய தவசுற்கை, எனறு பெயர்பெறும் இத் தெய்வதாசி
 கள், உச்சிவிக்கக் கருதி பலவகைப்பட்ட யாகங்களைச் செய்யும் வெவவிய ஹோ
 மாக்கினியையுடைய வேதியர்கள் (தம்மைக் கலந்து சுகந்தர) இச்சிக்கும் இள
 மைதங்கிய மாதர்களாவார்கள். எ - று. (க)

இன்னவர்க ளாதிட வானைய னென்னி
லன்னவர்க ளாறுபதி னாய்வ ராவா
மன்னிளமை யோயோ வனப்பொரு விலாதா
ருன்னுவிழை வன்படி புருப்பல வெப்பொ.

(இ-ள்.) இவர்கள் முதலாகத் தேவதாசிகள் எவ்வளவின்மேலும், தொகையினால் * அறுபதினாயிரமே ஆவார்கள். (இவர்கள்) கீழ்க்கண்ட இளமைப் பருவத்துடன் பிருத்த அழகையும் (சக்காலத்திலும்) கீழ்க்கண்ட வில்லாதவர்கள், தாம் கிளைத்த விருப்பத்தின்பிரகாரம் பலவகைப்பட்ட உருவங்களை எதேற்கும் உல்லமையுடையவர்கள். ௭ - ௩.

* அறுபதிகோடி எனவுங் கூறுவா சிலர்.

இங்கிவர்க ளன்றியுய தோழ்கடல் வரைப்பின்
மங்கையர்கண் மாதவுப வாசம்விடு போதி
னவகதுதன் னெஞ்சமறி யாதுதவ றுற்றூர்
கொங்குகமழ் விண்ணிலுறை கூத்தியர்க ளாவார்.

(இ-ள்.) (திருப்பாற்கடலிற் பிறந்து) ஈண்டெழிக்கும் இவர்களோயல்லாமல் சத்தசமுத்திரங்களாற் சூழப்பட்ட உலகத்தில் உள்ள பெண்கள் தமது மாதவுப வாசத்தை விடுகின்ற காலத்தில் அது அவர்களது மனத்திற்குத் தெரியாமல் தவறிவிடுமானால், (அவர்களும்) வாசனைவீசுகின்ற தேவலோகத்தில் வாசஞ்செய்யும் நடனமாடர்களாவார்கள். ௭ - ௩.

ஏழ்கடல்வரைப்பு—என்பதனை,

கத்தபுராணம்.

“பரவுழிவ வுலகி லுப்புப் பால்தமி” நெய்யே கன்னல்
இரதமா மதுரீ ராகு மெழுகடல்” ஏழு தீவும்
வரன்முறை விர்விச் சூழ மற்றதற் க்படால் சொன்னத்
தனையது சூழ்ந்து நிற்குஞ் சக்கர வான சையம்.”—என்பதனானுண்டி.
கூத்தியர்=கூத்தாரும் பெண்கள்.

(௮)

தீதின்மன மன்போடு பொருந்துதல் செயாம
லேதவ னெருத்தன்வலி திற்புணரி னேங்கிக்
காதலனை நெஞ்சுற கிளைந்துருகு கற்பின்
மாதர்களு மிவ்வுலகம் வைகிடுவ ரன்றே.

(இ-ள்.) ஆசையுடன் குற்றவிலாத மனம் பொருந்துதல்செய்யாமல், அன்னியபுருஷன் ஒருவன் தன்னைப் பலாத்காரமாகச் சேர்ந்துவிட்டால், (அது முதல்) வருத்தி நாயகனை மனதிற்பொருந்தும்படி எண்ணி உடனொருகின்ற கற்பின் மிகுதியையுடைய மங்கையரும் இந்த அரம்பையருலகத்தில் வாசஞ்செய்வார்.

தூயமறை யோனெடு விரும்புமொரு தோகை
யேயகல விக்கினி தியைந்தவை கொடுத்தோ
ராயபலன் வேட்டிய ரருத்தவ முயன்றோர்
மீயுயரு மிவ்வுலக மேவுவர்க ளன்றே.

(இ-ள்.) பரிசுத்தமாகிய வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணனுடன் (காரணத்தால்) புணர இச்சிக்கும் ஒப்பற்ற மயிலின்சாயலையுடைய மாதாகளும், பொருந்திய (அப்படிப்பட்ட) புணர்ச்சிக்கு இனிமையாகத் தமமாற்கூடிய பொருள்களை உதவிசெய்தோர்களும், தமக்குவேண்டிய பிரயோசனத்தை இச்சித்து உயர்ந்த அருமையாகிய தவங்களைச் செய்தோர்களும், (ஆகிய இவர்கள்) மேம்பட்டு உயர்ந்த இவவுலகத்தைத் (தமக்கு வாசஸ்தானமாகப்) பொருந்துவார்கள். ௭-று.

புத் என்னும் நரகத்தினின்றும் தாய் தந்தையரை மீட்கிறவன என்று பொருள்படும் புத்திரர் இல்லார்க்கு முததியில்லை யாதலின், கணவன அனுமதி மீது அவனுக்கு மூத்தானையாவது, அவன் தந்தையையாவது, புரோகிதன் முதலிய வேதியையாவது “மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால விரும்பு” என்னும் கைவல்லியத்தின்படி, கலந்து புத்திரப்பேறு அடையலாம் என்பது மதுந்தி. இவர்களுள் மிக்கோன் வேதியுதலின் “நூயமறை யோடுவிரு மபுமொருதோகை” என்றார். (கௌ)

கன்னியை யொருத்தனுறு காதுலொடு சேரி
லன்னவளு மன்றுமுத லாகநனி வாட
மன்னிவிர தத்தொடும் வருந்தியுறைவாரென்ற
றனனிகரில் பொற்பினொடு மிவ்வுலகு சராவான்.

(இ-ள்.) கன்னிப்பருவமுடைய மாதை ஒருவன் (அவளிடத்திற்)பொருந்திய மோகத்துடன் புணர்ந்தால், அனறுதொட்டு (உடல்) மிகவும் இளைக்கும்படி நிலைபெற்ற வீரதங்களுடன் வருத்தமுற்று வசத்திருப்பாளாகில, அக்கன்னிகையும் தனக்குச் சமான மில்லாத அழகோடும் இவவுலகத்தை (இருப்பிடமாக) அடைவான். ௭-று.

கன்னி என்பது விவாகமில்லாப்பெண்.

(கக)

என்றுகண நரகாக ளியம்பவவை கேளா
நின்றினிது சென்னெந்நி னீதிமறை வலலோன்
மன்றலகமழ் செங்கமல வாணமுக மலர்த்துந்
துன்றுகதி ரோனமருவு தொல்லுலகு கண்டான்.

(இ-ள்.) என்றியவிதமாக (விஷ்ணுவின்) கணநாதர்கள் சொல்ல அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு இனிமையாகப் போகின்றவழியில், நீதியோடுகூடிய வேதங்களில் வல்லவாகுபி சிவசன்மா, வாசனை வீசுகின்ற செந்தாமராமலரின் பிரகாசம்பொருந்திய முகத்தை மலரசெய்சின்ன நெருங்கிய கிரணங்களை யுடைய சூரியன் வாசஞ்செய்யும் பழமையாகிய சூரியலோகத்தைப்பார்த்தான். ௭-று.

தாமரையிற் சிறந்தது செந்தாமரையாதலாலும், தாமராமலர்கள் சூரியன் உதித்தவுடன் மலரும் இயற்கையினவாதலாலும், சூரியனைக்கண்டு விகாரப்பட்டு மலரும் மலரின் செய்கையை அவிக்காரியாகிய சூரியன்மீதேற்றி “செங்கமலவான் முக மலர்த்துந்-துன்று கதிரோன்” எனக் கூறினா. (கஉ)

மின்பொருவு செங்கதிர் விரிந்திருள் விழுங்கும்
பொன்பிரழு மோருருளி நேழ்புரவி பூண்ட

மன்பெரிய தேர் லுறை வானவனை கோக்கி
யன்பொடு வணங்கவருள் செய்தன எனன்றான்.

(இ-ள்.) மனையெடுத்த செயலிய கிரணங்கள்விரித்து, அத்தகாததை யடக்குகின்ற பொருளை யாகாசுக்கும் ஒன்றரசசக்கமும் ஏழ்புரவியும் பூன் டிருக்கின்ற நிலைபெற பெரிய இரத்திலிருக்கும் சூரியகவாணத் தரிசித்தச் (சிவசன்மா) ஆசையுடன் மல்குறிக்கவும், (சூரியன அலனுக்கு) அலுக்காக்குசெ ய்து நீங்கிச் சென்றனன். எ - று.

“வினைமுற்றேவினையெச்சமாகலுங் குறிப்புமுற்றி எச்சமாகலுமுளவே” என்னும் குத்திரத்தின்படியே “செய்தனனகன்றான்” என்பதில் செய்தனன் என்னும் வினைமுற்று செய்து என்னும் வினையெச்சப் பொருளில்வந்து, தன போன்று உயர்ந்தினை ஆனபாற்படாக்கை இரத்தகால வினைமுற்றுகிய அகன்றான் என்பதைக் கொண்டு முடிந்தது. (கஉ)

ஆதவ எனன்றிலு மந்தன னுணர்ப்பான்
யாதுதவ மாற்றினர்க ளிவ்வுலகு சோவார்
போதல்புரி தேவனிலை யென்புகழி றென்னக்
காதலொடு வின்குண நாதர்க ளுணர்ப்பார்.

(இ-ள்.) சூரியன்செல்லவும் சிவசன்மா (கணநாதர்களைகோக்கிச்) சொல்லு கின்றான். எத்தன்மையினவாகிய தவங்களைச்செய்தோர் இத்தவகத்தை அடைந் திருப்பார்கள்? (இப்போது இங்கிருந்து) போகின்ற சூரியகவாணது நிலைமை எத் தகையினது? (அவற்றைச்) செல்லுங்கள் என்று கேட்க, விஷ்ணுவினது கண நாதர்கள் ஆசையோடு செல்லுகின்றனர். எ - று. (கசு)

பூதமெவை புத்தனி புர்திடுவன் யாவ
னெதமற முத்தொழி லொற்றிடுவன் யாவன்
வேதவடி வாய்த்தனி விளங்குமவன் யாவன்
மாதவவ வன்கொலிவ னென்னமறை கூறும்.

(இ-ள்.) பெரியதவங்களைச்செய்த சிவசன்மாவே! கேள். எவன் றும்பெ ரும்பூதங்களையும் ஒட்டற்றுக் காக்கின்றவனோ, எவன் குற்றங்கேளும்படிச் (சிருட்டி- திதி - சங்காரம் என்னும்) மூன்றுதொழில்களைச் செய்கின்றவனோ, எவன் வேத வடிவமாகச் சமானமறப் பிரகாசிக்கின்றவனோ அவன்தான் இச்சூரியன் என்று வேதங்கள் முறையிம். எ - று. (கடு)

இன்னகதிர் வானவனை யிசனென வெண்ணிப்
பொன்னடி பணித்தினிது பூசனை புரிந்தோர்
மன்னுவர்க ளிப்பதம் வழத்தலபுரி யாதோர்
துன்னவரி தாகுமிரு தேங்குலகு சேர்வார்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட கிரணங்களையுடைய சூரியதேவனைச்சிவபெருமா ன் என்று மனத்தில் நினைத்து (அவனது) அழகிய திருவடிகளைவணங்கி இனிமை யாகப் பூசைசெய்தவர்கள் இத்தச் சூரியலோகத்தில் நிலைபெற் திருப்பார்கள்.

(அவ்வாறன்றிச் சூரியதேவனை) வணக்கஞ்செய்யாதவர்கள் நெருங்குதற்கு அரிதாகிய இருள் மிகுந்த நரகலோகத்தைச்சேர்ந்து வசிப்பார்கள். எ-று.

திருவாசகம்.

“நிலநீர்நெருப்புயிர்நீள்விசும்புநிலாப்பகலோன்

புலனாயமைந்தனோடெண்வகையாய்ப்புணர்ந்துநின்றான்

உலகேழெனத்திசைபத்தெனத்தானொருவனுமே

பலவாகிநின்றவாதோனோக்கமாடாமோ.”—என்றபடியே சூரியன் சிவ

பெருமானது அஷ்டமூர்த்தங்களி லொன்றாதலானும், அவரது திரிநேத்திரங்களி லொன்றாதலானும், சூரியனைச் சிவபிரானாகவே பாவிக்கவேண்டும் என்பது. (கச)

வேறு.

கதய ளித்திடுங் காயத் திரியினை

யுதய காலையி லுச்சியின் மாலையிற்

விதியி னோதல் விடுத்துறை கின்றவர்

பதித ராகுவ றோழு பகலினே.

(இ-ள்.) (நற்கதியாகிய) மோட்சத்தைக்கொடுக்கின்ற காயத்திரி மந்திர ஜெபத்தைச் சூரியோதயகாலமாகிய காலப்பொழுதிலும், சூரியன் உச்சியிலிருக்கும் (மத்தியானப்) பொழுதிலும், (சூரியன் அஸ்தமனமாகும்) மாலப்பொழுதிலும், (ஆக மூன்றுகாலத்திலும்) முறையோடு ஜெபித்தல்விட்டு வசிக்கின்றவர்கள் ஏழு தினங்களில் பதிதராவார்கள். எ-று.

பதிதர் என்பது குலம் - சமயம் - ஆச்சிரமம் முதலியவற்றி னொழுக்கத்தினின்றும் தவறினோர். (கஎ)

வேறு.

பொருவருங் காயத் திரியினை யுதயம் பொருந்திடு மளவுரின் றுரைத்து மருவகண் பகலிற் பரிதியை நோக்கி நவின்னுபுன் மாலையம் பொழுதில விரிகதி ருடுக்க டோன்றிடு காறும் விழைவொடு மௌனமா யிருந்து திரிதரு புலன்க ளடக்கினர் செபிக்கிற் செங்கதி ருலகிடைச் சேர்வார்.

(இ-ள்.) நிகர்சொல்லுதற்கரிய காயத்திரிமந்திரத்தைக் (காலையில் சூரியன் உதிக்குமெல்லையுஞ் செபித்தும், பொருந்திய நடுபகலில் சூரியனைநோக்கிச் செபித்தும், அழகிய இள மாலையகாலத்தில் விரிந்த கிரணங்களை யுடைய நட்சத்திரங்கள் தோன்றுமளவும் ஆசையுடன் மவுனமாகவிரிந்து (விஷயங்களில் எக்காலத்தும்) உழலுகின்ற ஐம்புலன்களைப் (புறஞ்செல்லாமல்) அடக்கினவர்களாகியுஞ் செபித்தால் (அவர்கள்) சிவந்தகிரணங்களை யுடைய சூரியலோகத்தைச் சேருவார்கள். எ-று.

புலன்கள் சிறிதும் சம்மாவிராமல் விஷயங்களிற்பட் பிழல்தலால் “திரிதருபுலன்கள்” எனக் கூறினார். (கச)

மைத்துடை மைத்தே காசுரர்த் தெறுவான் மாலையுங் காலையும் பகலும் மந்தண ருதவு மருக்கியப் புனலை யாதவ னினிதுவத் தருள்வான்

முத்துசீர்க் காயத் திரியினும் காலே மும்முறைய மருக்கியம் பரித
னாதலில் சிறப்பா ருலகமோ மூன்றா தானமாய் வருதல பொருளும்.

(இ-ள்.) உலகமையுடைய கிட்சீரமெருத்தி அசரங்களை அழக்கும்
படி மாலம்பொழுதினும் காலபெருத்திதும் உசுகாலத்திதும் அந்தணர் செவி
க்கின்ற அருக்கிய நீரினைச் சூரியபகவான தீனமையாகச் சந்தோஷத்தருளுவான்.
முதன்மையாகிய சேத்தியையுடைய காயத்திர் மத்திரெடுத்ததேயி காலகன்
மூன்றினும் அருக்கியஞ்செய்தல, கெடுதலெனாத சிவப்பப் பொருத்திய கூடக்க-
மத்திய - பாதலமென்னும்) ஒட்டற மூன்றலகங்களைப் தானமாகக் கொடுத்த
ஆக்குச் சமானமாகும். எ - று.

“மைத்துடை * * * அந்தணருதவ மருக்கியுடன்” என்பதனை உ-
வது பக்கத்தில் “உயர்தருமத்தியலா” எனவும் முதலையுடைய செப்புளிற்
காட்டிய விசேடத்தாலுண்க.

“அந்தண டென்போ ரறவோமற நெடவுயிர்க்குரு, செத்தன்மை மூன்
டொழுகலான்” எனக்கூறிய திருவள்ளுவராயனா கருத்தின்படியே, அந்தணர்
எனபது அருளுடையோர் அல்லது அசுகிய தன்மையையுடையோர். (கக)

அறிவருங் காயத் திரிதனக் கிணைய யறைவதான் மிலையாங் கதுபோ
னிறைபுனல் வளங்கூர் காகியம் பதிகரு கிகாதரு பதியுமாங் குறையு
மிறைவனை நிகர்க்குங் கடவுளு மிலையா வியம்புகா யத்திரி யேழுதா
மறையொடுங் கமல மலரினான் முகற்கு மீன்றதா யெனவகுத்துணப்பார்.

(இ-ள்.) அறிதற் கருமையாகிய காயத்திர் மத்திரத்திற்கு நிகாகச் செ-
ல்லத்தருதாகிய மத்திரம் பிறிதென்றிலலை. அதுதெனவே நிறைபுகிய சீரணம்
யிருத்த அசுகிய கசி நகரத்திற்குச் சமானமாகிய நகரமும், அக்காசத்தெவத்
தில் எழுந்தருளியுள்ள தலைவராகிய ஸ்விச்சுவரதபெருமானை ஒட்டிய கடவு-
ளும் (மூவுலகத்தினும் முக்காலத்தினும்) இல்லை. சொல்லுகின்ற காயத்திரி மத்
திரம், எழுதாக்கிளவியாகிய வேதத்துடன் தாமதமலர்வ உசுக்கும் மன்னு திரு
முகங்கையுடைய பிரமதேவனுக்கும் பெற்ற தாய்க்கும் என்று (பெரியோர்) உரு
த்தச்சொல்லுவார்கள். எ - று.

உதாத் தம் - அனுதாத் தம் - சொரிதம் முதலிய ஒவ்வொரு விலங்குத
வின், வேதம் “எழுதாமறை” எனப்பட்டது. (உ0)

தெரிவருந் தவத்துக் கோசுகன் காயத் திரிதனைச் செபித்ததா லன்
றோ, வருமறைப் பிரம விருடியாய்ப் படைக்கு மருத்தொழிற் கோருவனா
யமர்த்தான், பரவுநான் மறையு மறுவகை நூலும் பயின்றுனா னாதண
னல்லன், பொருவிலசீர்க் காயத் திரிதனை விதியிற் புகன்றனா னாதண
னாவான்.

(இ-ள்.) உணர்த்தக்கரிய தவத்தினையுடைய கோசுகரான காயத்திரிமக்
திரத்தை (முறையுடன் தினத்தோறும் முக்காலத்தும்) ஜெபித்ததனால்வலோ
வேதங்கனையெல்லாம் உணர்த்த பிரிமரிஷியாகிச் சிருட்டிக்கும் அரியதொழிலுக்கு
ஒப்பற்றவனாக விளங்கினான். துதிக்கின்ற தானருவேதங்களையும் ஆறுவகையின

வாகிய சாஸ்திரங்களையும் அப்பியசித்துள்ளவன வேதியனாகமாட்டான். (ஆனால்) ஒப்பற்ற சிறப்பினைபுடைய காயத்திரிமந்திரத்தை முறையோடு ஜெபித்தவன (எவ்வருணத்தவனானும் அவனே) வேதியனாவான். எ - று.

“கோசிகன காயத் திரினைச் செபித்ததா லன்றோ - அருமறைப் பிரம விருடியாய்ப் படைக்கு மருந்தொழிற் கொருவனு யமாந்தான்” எனபது.

காதிராசன் புத்திரனாகிய கோசிகன் வேட்டையாடும்படி வனஞ்சென்று பிரமரிஷியாகிய வசிட்டமுனிவர் தவச்சாலையை யடைந்து, அவர் காமதேனுவைக் கொண்டு செய்வித்த விருந்துண்டு, அப்பசுவைக்கேட்க, அவர் கொடாததால் கட்டிப்பிடித்தனன். அது உடலைச் சிவிரக்க பல மிலேச்சர் தோன்றி அரசன் சேனையை யழிக்க, அவன் புத்திரா தூறுவார் இது முனிவன் வஞ்சகமென்று போர்க்கெழு, அவர் விழித்துப்பாக்கச் சாம்பராயிர், அதுகண்ட கோசிகன் முனிவருடன் போசெய்து செயிக்கச் சுகதியற்று “அரசா வல்லமையிலும் முனிவர் தவவல்லமை சிறந்துளதாதலின யானுத் தவஞ்செய்வேன்” என்று அருந்தவஞ் செய்கையில், பிரமன் அவனது தவத்துக்கிரங்கி “நீ அரசமுனிவன்” என்றோதினன். மீண்டுந் தவஞ்செய்திருக்கையில், அயோததிமன்னனாகிய திரிசங்கு தன தாசாரியராகிய வசிட்டரை யடுத்து “யான உடலோடு சவாக்கம் புகவேண்டும் என, வசிட்டர் “அவவாறே உன் வாழ்நாள் கழிந்தாகுக” என, திரிசங்கு “இப்போதே செபவிக்கவல்ல வேறொருவனாக்கொண்டு முடிப்பேன்” என, வசிட்டர் “நீ எண்ணிவிட்டு வேறே ஆசாரியனை விரும்பியதால் நீசனாகுக” என, திரிசங்கு அவவாறே நீசனாகிப் பலராலும் வெறுக்கப்பட்டு, தவஞ்செய்யும் அரசமுனிவன் பாலனுசித் தன கருத்தை வியம்ப, காதீசேயி “அவவாறே யாகுக” என்று தன் தபோபலத்தால் “மேலேறுக” எனலும், திரிசங்கு உயர்ந்துசெல்லத் தேவர்கள் கண்டு “சீ சீ பூலையா! இங்கு வராதே இறங்கு” என, வீழ்வதுபோல வரும் திரிசங்கு அபயம் கூற, கோசிகன், “இந்திரன்முதவிய தேவர்களும் உலகமும் யான் வேறே சிருட்டிப்பேன்” என்று சில பொருள்களைப் படைக்க, தேவர்கள் பயந்து கோசிகன்பால் நண்ணி “நீ படைத்த பொருள்களும் அவவரசனும் நகைத்திரமண்டலத்திலிருக்க” என றோதிப்போயினர். மீண்டுந் தவஞ்செய்கையில் அம்பரீஷன் தனது யாகப்பசுவைக் காணாமல் நரமேதயாகஞ்செய்யும்படி ரிசிக முனிவனுக்கும் கோசிகிக்கும் பிறந்த இரண்டாவது புதல்வனைப் பொருள்கொடுத்துப் பெற்றுவுருகையில் அப்புத்திரன் தனது மாதவனாகிய கோசிகனைக் கண்டு வருந்த இரண்டு மந்திரங்களை உபதேசித்து அவனுயினைக் காத்தனன். மேலுந் தவஞ்செய்கையில் தேவர்கள் மேனகையை யனுப்ப அவளோடு சிறிதுகாலங் கூடிப் பிறகு அவனை விலக்கப் பினனும் அரம்பையை யனுப்பினர். அவனைப் பாரையாரும்படிச் சபித்து, செய்தற்கரிய பெருந்தவஞ்செய்கையில் பிரமதேவன் பிரசன்னமாகி “நீ பிரமரிஷி” என்று கூறினன் என்பதாம்.

கூர்மபுராணம்.

“சென்னிகீழாக வீழந் திரிசங்கு வென்னும் வேந்தை
நின்னிலென்றுரைத்துவானி னிறுவீவா சவன்ற றோடும்

இன்னுமோ ருலகஞ் செட்டே எனெனெக் கணகன் வினனோ
பன்னருஞ் சாசனகன் சித்திப டடைதந் எனனே.

படைத்தலும் வினனோ ருசிக் கோசகன் பட்டி தெட்டி
அடக்கரும் புத்தேதப் பீண்ட டைத்தலை டைப்ப முனை
திடப்படப் டடைத்த யாவுக தாதி சதகு தேட்டே
உரித்தேர் யுலகின் பங்கா டிகென உடைத்து போரு" எனவும்,

"பேசருத் தவத்த முனிவா னுச்சி பிழைத்த பிழம்பெழுத் தேங்கி
மாசறு புன டைக்கும் புலகயம் மண்டலு மடன புலகக்கும்
சாளுக கெட்டி மகிழ்தனம் பிரம விருடித் தவமெழுத் கென
பாசடை கமலப் பொருட்டினு னகட்டித்தலை வசிட்டனை டடைத்தன"
எனவும், வருவனவற்ற னுண்க. (உக)

கருதருஞ் சுடரு மலரினன் முகனுங் கருங்கடல வண்ணனு மறைபுர
தேர்தரு காயத் திர்பெனப புகலவர் மறைகளு மங்ஙனஞ் செபபும
பரிசிறா காயத் திரிக்குமொள் ளொளிப பரிதவா னவற்குமெஞ் ஞான
பொருளிலா வாச்சிய வாசக பாவ சம்பந்த முண்டெனப் புகலவார். தும

(இ-ள்.) நினைத்தற்கரிய சுடர்வடிவாகிய சூரியனும், தாமதமலரில் எழு
ந்தருளியிருக்கும் நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவனும், கடல்போலுங்
கரிய திருமேனியையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும், வேதமும் (முதியோர்) உணர்ந்த
காயத்திரிமந்திரமாவார் என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். வேதங்களும் அவ்
வாறு சொல்லுகின்றதன்மையால், காயத்திரி மந்திரத்திற்கும் ஒள்ளிய பிரகாசத்
தையுடைய சூரியடகவானுக்கும் எக்காலத்திலும் சமனல்லாத வச்சிய வச்சக
பாவினையாகிய தொடர்ச்சி உள்ளது என்பதாக (மேலோர்) சொல்லுவார்கள்.

வாச்சியம் = பொருள். வாசகம் = சொல். சூரியன் பொருளும், காயத்திரி
சொல்லுமாக விளங்கும் என்பார் "காயத்திரிக்கும் பரிதிவானவற்கும் வாச்சிய
வச்சகபாவசம்பந்தமுண்டி" என்றார். இது எதிர்நிரிபைப்பொருள்கோள். (உஉ)

சிறந்தபல் லுயிர்க்கு மெனபெரு திசைக்கும் வியாபிபாஞ் செங்க
திர்ச் செலவன், சிறந்ததுமபிறவா சிறபதும சிறக்கப பவேதும பேசிலாங்
கவனே, பரிதனார் காயத் திரிதனை யோதி மலாகதிச் செல்வனை யன்
பா, னுறுதுணா தூவிக் கைதொழு மவதோ ரணனுய்ப் பதியிலவீற் திரு
ப்பா.

(இ-ள்.) மேம்பட்ட பலபிரானிகளுக்கும் பெரிய அடித்திசைகளுக்கும்
செவ்விய கிரணங்களையுடைய செல்வனாகிய சூரியன், சர்வவியாபியாவான். பிரதி
ருப்பனவும், பிரக்கின்றனவும், இனிப் பிறப்பனவும் (ஆகிய பொருள்களெல்லாம்)
ஆலோசிக்குபிடத்தில் அச்சூரியபகவானே. கற்று உணர்ந்த காயத்திரிமந்திரத்
தைச் செபித்து, பரவிப கிரணச்செல்வனாகிய சூரியனை ஆசையுடைய வச்சனை தங்
கிய கொத்துக்களாகிய மலர்களாலருச்சினைசெத்து வணங்குகின்றவர்களே பொரு
ந்திய இரதப்பதவியில் வாழ்த்திருப்பார்கள். எ - று.

வியாபி = நிறைந்தவன்.

(உஉ)

அருக்கபூ சத்தி லருக்கமூ லத்தி லருக்கவத் தத்திலுத் திரத்திற்
நிருக்கிள ரருக்க வாரமென் பதனிற செழுஞ்சுடாப பரிதிவா னவனைக்
கருத்துற நீளைத்து மெய்மமயிர் பொடிப்பக கைதொழு திருகணீர் வார
மருக்கிளா மலா தூயிறைஞ்சுநர் தமது மனத்தினில விழைந்தனபெறுவார்

(இ ள்.) ஆதிவாரத்தில்வரும் பூசநட்சத்திரத்திலும், ஆதிவாரததில்வரும்
மூலநட்சத்திரத்திலும், ஆதிவாரத்தில்வரும் அஸ்தநட்சத்திரத்திலும், (ஆதிவாரத
தில்வரும்) உத்திரநட்சத்திரத்திலும், செல்வமிருந்த ஆதிவாரம் என்று சொல்ல
ப்பட்ட நட்சத்ர்கள் எல்லாவற்றிலும், செழுமைதங்கியசுடாகிய சூரியதேவனை மனம்
பொருந்தக் கருதி, சரீரமுழுதும் மயிர்க்குச்செறிய வணங்கி, இரண்டுகண்களி
னின்றும் ஆனந்தபாஷ்பமசொரிய வாசனைபிசுந்த மலாகளானருச்சித்துப் பணிப
வர்கள் தங்கள் இதயத்தில் விரும்பிய இஷ்டகாமியங்களை அடைவார்கள்.

அருக்கவாரம் எனபது சூரியனது வாரமாகிய ஆதிவாரம் இதுபாணுவாரம்
எனவும் பெயர்பெறும். (உச)

பூசமா தத்தி லருக்கவா ரத்திற் புலரியி னீரிடைப் படிந்து
மாசறு தான மோமநற செபங்கண மனமகிழ் சிறப்பவாங் கியுற்றிப்
பேசருங் காமக் குரோதமவிட்டருளாற் பிறவகுசெங் கதிரவற் றெழுவா
ரேசலில வனபடி லரமபையா மருவ விரவிநன் பதத்தில்வீற் றிருப்பாரா.

(இ-ள்.) தைமாதத்தில் ஆதிவாரதினத்தில் விடியற்காலையில் நீரிழைத்தி,
சூர்மற்ற தானங்களும்- ஓமமும்- நல்ல (காயத்திரிமுதலிய மந்திர)ஜெபங்களும்-
மனக்களிப்பு அதிகரிக்கநடத்தி, சொல்லுதற்கரிய காமம்-குரோதம் (முதலிய ஆறு
உட்பகைகளையும்) நீக்கி, கிருபையுடன பிரகாசிக்கும் செவலிய கிரணங்களையு
டைய சூரியனைவணங்குகின்றவர்கள், சூர்மியில்லாத அழகினையுடைய தெய்வமா
தர்கள் தம்மை அணையும்படி நல்ல சூரியபதவியில் (இருப்பிடங்கொண்டு) வாழ்
ந்திருப்பார்கள். - ஈ - று.

பூசமாதம் எனபது தைமாதம். மாதங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் நட்சத்திரங்
கள் ஒவ்வொன்று சிறந்துள்ளன. அவற்றில் பூசநட்சத்திம் மகரமாதமாகிய தை
மாதத்திற்கே சிறந்தது ஆதலின் தைமாதம் என்பதற்கு, அம்மாதத்திற் சிறந்த
நட்சத்திரத்தின்பெயரால் பூசமாதம் என்றனா.

ஆறு உட்பகைகளாவன—காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம்,
மாற்சரியம், என்பனவாம். (உரு)

மருவிய வயனத் தருமறை கூறு மந்திரம் புகன்றுதென் புலத்தோ
ர்க், சூரியந் கடன்கள் கழித்துளோர் நறுநெய் யுடன்தில வோமங்கள் பு
ரித்தோர், பரிவொடு கடவுட் பராயினோர் விளங்கு பரிதிபோன் நிலங்குரு
வெடுத்துப், பெருகுளோய் துன்ப மூப்பிவை யொழிந்து பிறங்குமிப் பத
த்தினி லுறைவார்.

(இ ள்.) பொருந்திய (இரண்டு) அயன காலங்களில், அரிய வேதங்கள்
சொல்லுகின்ற (காயத்திரி) மந்திரத்தைச் செபித்து, இயமதிசையடைந்த தமது
பிதாக்களுக்குரிய நல்ல (தருப்பண முதலிய) கடன்களை முடித்தவர்களும், வாசம்

[illegible]

மேடவல லயனத் தென்பனல படிந்து வே மிக கருமடொருன் டு
ங்கர், வாமிக டொறு மெனெ டாது மறு துலா கா னெயிற் றவன்,
சேயொன் றிர்க்கும் பதினாந் தினெ காலைப் பிலகதொமெ பொரு
ளைப், பாம்புனா குருக்கெத் திரதனிற் றுளம பண்ணி னர்ப்பதமபெறு
வார்.

“வாஸுதேவ நாமச் சேகர”-ஐ விடிலும் பதினாய்த் திண்டல்” ஆகிய.

கூதபுராணம்.

அசுரகாண்டம் - மகாசாத்தாப்படலம்.

“தண்டா மறைக்குப் பகைகண்ணெனச் சூரு நீரா
கண்டார் புடையுந் தவிர்த்திவர் கள்வ ளோயாட
உண்டா மமுதல் கழிதென்றுளத் துன்னி யங்கண்
விண்டா னவற்குக் குறிப்பால்விழி காட்டி னொல்,

காட்டுற் றிடலு மரிநோக்கியி க் கள்வ ரேயோ
ஈட்டுற் றவானே ருடனுண குவ றென்று தன்னை
கீட்டுற் றிசெட் டிவங்கொண்டு நிருநர் சென்னி
வீட்டிச் சுருக் கழுதுட்டி விருந்து செய்தான்.

புன்னக நாக மணிவாணடி போற்றி நோற்றுச்
செந்நாக மோடு கருநாகத்தின் செய்கை பெற்றுப்
பின்னக முன்னந் தமைக்காட்டிய பெற்றி யோனா
அந்நாக மீது மறைப்பாரமு துண்ட கள்வா.”—என்பனவற்றினுணர்க.

இரவியை யராததின் டெல்லையி லெறிநீர் யாவையுங் கங்கையை
நிகர்க்கு, மருமறைக் கிழவ ரியாருநான் முகனைப் பொருவுவ ரரும்பொரு
ளெவைபும, விரிசுடாப பைமபொன் போலுமல் வேலை வீங்குநீ ராடுத
லோமம, புரிதநற் றுனம் வழங்குத லீரவி பதத்தினிற பொருந்துகா
ரணமாம்.

(இ-ள்.) சூரியனை இராடுகேதுக்களாகிய) சர்ப்பங்கள் தீண்டுகின்ற (சிரக
ன) காலங்களில், அலைகள் மோதுகின்ற சலம் யாவும் கங்காசலத்தை யொக்கும்.
அரிய வேதங்களுக் குரியவர்களாகிய அந்தணர் எல்லாரும் நானகுதிருமுகங்களை
யுடைய பிரமதேவனை ஒப்பாவா. அரிய எல்லாப் பொருள்களும் விரிந்த பிரகாசத்
தையுடைய பசிய பொன்னைச் சமானமாகும் ; (ஆதலால்) அக்கிரகணகாலத்தில்,
பெருகிய நீரில் மூழ்குதலும்-ஓங்கு செய்தலும்-நல்ல தானங் கொடுத்தலும்- இந்தச்
சூரிய பதவியிற் சேருதற்குரிய முகாந்தரமாகும். ௭ - ௮. (உஅ)

ஆயிரங் கதிரோ னெனும்பெயர் முதலா வலர்கதிர்ப் பரிதியீ ருக்கத்
தூயநான் மறையு மியம்பிய வெழுபா னுமமும் விதிமுறை துதித்து
மேய்பே ரனபார் கொழாமலர் தூவி வினாமலர்ச் சேவடி தொழுவார்
பாயிருள் பருகி யுலகெலாம் விளக்கும் பகலவன் பதத்தில்வீற் றிருப்பார்

(இ-ள்.) ஆயிரங்கதிரோன் என்று சொல்லப்படும் திருநாமமுதல் தொட
ங்கி, பரந்தகிரணங்கையுடைய பரிதி என்னும் திருநாம மிறுதியாகவுள்ள, பரிசுத்த
மாகிய நான்கு வேதங்களும் எடுத்துச் சொல்லிய எழுபது திருப்பெயர்களாலும், நூல்
களில் விதிக்கப்பட்ட கிரமத்தோடு துதிசெய்து, பொருந்திய பேரன்புடன் செழித்த
மலர்களாலருகசித்து, வாசனைதங்கிய தாமரைமலா போன்ற சிவந்த (சூரியபகவா
னது) திருவடிகளை வணங்குகின்றவர்கள், பரவிய இருளினையுட்கிப் பூமிமுழுவ
தும் ஒளியைச் செய்கின்ற சூரியனது பதவியில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். ௭ - ௮.

“ஆயிரங்கதிரோ னென்பது முதலா வலர்கதிர்ப் பரிதியீ ருக்கத்- தூயநான்
மறையு மியம்பிய வெழுபா னுமம்” என்பது எழுபது திருநாமங்களடங்கிய சூரிய
மந்திரம்—இது குருமூலமாக உணருந்தன்மையது. (உக)

செம்பின்வள் ளத்திற் றண்புன னிறைத்துச் செய்யசார் தறுகு வெ
ள் ளரிசி, வம்பவி ழலரிப் போதுதூய் முழந்தான் மண்ணிடை யூன்றி
முன் னுரைத்த, வைம்பதோ டிருபா னுமமு மோதி யாங்குது சென்னி

மாட் டோதத், தம்பொறி படக்கி மருக்கியங் கொப்போர் தயங்குமிப் பதத்திற் சாவார்.

(இ-ள்.) செம்பன் செந்த கண்ணத்தில் குளிர்ந்த கண்விட்டு, சிவந்த சந்தனமும் - அறுகம்புலையும் - செஞ்சரிசும் - வச்சினுடன் முறுக்கவந்த அலர்மலரும் (ஆகிய இவற்றும், அருகிடுத்து, முறுக்காகக் கிடப்பின் மீது) வளர்ந்து கொண்டு, முன்னே செல்லிய எழுத்துப் புகழ்க்களை அரு செடுத்து, அச் செட வள்ளத்தைச் சிவமென்றாகி, தந்து மும்மென்கின்ற மருகெல்லாம் கந்து (சூரியமகவனுக்கு) அருக்கியங் கொடுப்பவர்கள் விளங்குகின்ற தந்தச் சூரியத் வியில் சோவாகள். எ -று.

உள்ளம் உடம்பில் அல்லது கண்ணம்.

(உ0)

மன்னுபே ரொளிகட் குறையுளம் பரிதிவானவன் பெருமைய யாதோ, உள்ளதென் றெடுத்து மொழிகுவ மொழிவன்றன மொழிந்தன மென்னாத், தன்னமா கணங்கண் மொழிதல்கெட் டன்னா தம்மொடு விழைவினங் ககன்று, சென்னெறி யதனிற் புராதா னுறையு முலகுகண் ளெமகிழ் சிறுதான்.

(இ-ள்.) நிலை பெற்ற மிகுதியாகிய பிரகாசங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிய சூரிய தேவனது மேம்பாட்டை எததையின்தான் இத்தன்மையது என்றெடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்கள்? (எவருயில்லை; ஆதலின்) எங்களால் சொல்லக்கூடாமானவற்றைச் சொன்னோம் என்று தன்னுடன் பொருந்திய விஷ்ணுகளாதர்கள் சொல்வது கேட்டு, அவர்களுடன் விருப்பத்தோடு அக்கிருந்து சேங்க மேலேபோகும்வழியில் இத்தான் வசிக்ஞர் தெய்வலோகத்தைச் சிவசன்மா டந்தது மனதில் களிகூர்த்தனன். எ -று.

(உஉ)

சிவசன்மா சூரியலோகங்கண்ட அ - ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௩௩௧.

வ

சிவமயம்.

ப த் த வ து,

சிவசன்மா தெய்வலோகங்கண்ட அத்தியாயம்.

காண்ட லோகம் விழிகள் களிப்புற
வீண்டு தோன்று மூலக மியாதென
மாண்ட நற்றவன் கேட்டிட வான்றொட
நீண்ட மாயன் கணங்க ணிகழ்த்துமால்.

(இ-ள்.) (சிவசன்மா தெய்வலோகத்தைப்) பார்க்கவும், கண்கள் சந்தோஷிக்கும்படி இவ்விடத்தில் காண்கின்ற உலகம் என்னவுலகம்? என்று மாட்சிமைப்பட்ட தவங்களைச்செய்த சிவசன்மா கேட்க, ஆகாயமளாவும்படி உயர்ந்த (திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட) விஷ்ணுமூர்த்தியினது கணத்தலைவர்கள் சொல்லுகின்றனர். எ - று.

“வான்றொட நீண்டமாயன்” என்பதன் சரிதம் முன கூறப்பட்டுளது.

களைத்து வண்டுஞ் சுருமபுங் கஞலிய
நனைப்பொ லந்தரு நண்ணிவ் வுலகினை
நீனைப்ப ருந்தவப் பேற்றி நிலைபெற
மனத்தி னுலவருத் தான்மய நென்பவே.

(இ-ள்.) பெண்வண்டுகளும் ஆண்வண்டுகளும் ஒலித்துக்கொண்டு நிரம்பியுள்ள குளிர்ச்சிதங்கிய அழகினையுடைய பஞ்சதருக்கள் பொருந்திய இத்தெய்வலோகத்தை, நீனைத்தற்கரிய தவப்பலனால் நிலைபெற்று விளங்கும்படி மயன் (என்னும் விசுவகன்மன) தனது மனோதியானத்தால் சிருட்டித்தனன். எ - று.

பஞ்சதருக்கள் - அரிசுத்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பனவாம். (உ)

மன்பெ ருந்தரு மாணியை நல்கலாற்
பொன்செய் கொல்லரு மில்லை புதியவா
யன்பிற றுய்ப்பன வானின நல்கலா
விற்ப வுண்டி யடுநரு மில்லையால்.

(இ-ள்.) (இத்தெய்வலோகத்தில் வசிப்போர்க்கு)நிலைத்திருக்கின்ற பெரிய கற்பகவிருட்சமானது மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்களை (நீனைத்தவகையே) கொடுத்தலால், (ஆபரணங்களைச்செய்கின்ற)பொற்கொல்லருமில்லை. காமதேனு ஆசையுடன் புதிதாக உண்ணத்தக்க பொருள்களைத் தருதலால், இனிமையாகிய உணவினைச் சமையல்செய்வோர்களு மில்லை. எ - று.

பொன்செய்கொல்லர் - பொற்பணிசெய்வோர்; தட்டார். (ங)

அண்ணல் யானை யடலமி ராவத
மண்ணு செப்ப மணிகள்சிற் தாமணி
யுண்ணு முண்டி யமிற் முயர்பொழில்
கண்ண கன்சினைக் கற்பகச சோலையே.

(இ-ள்.) (இக்காதலிலுள்ள) பெருமைதருகிய யானையோ பராக்கிரமம் பொருந்திய ஐராவதமாகும். அங்கினைச்செய்கின்ற மணிகளோ சித்த மணிகளாகும். புசித்தினை உண்டோ தேவமுதமாகும். உயர்த்த சோலையோ இடமகன்ற கிளைகளையுடைய கற்பகச்சோலையாகும். எ - று.

ஐராவதம்—என்குகொம்புகளையுடையதாய்த்தேவேந்திரனிடத்திலுள்ள வெள்ளையானை. (ச)

வாம மேகலை யாரா மங்கைமா
தாம வீதிகள் யாவுற் தமனியஞ்
சேம நற்குழி யாவையுந் தேவர்கள்
காம தேனுக் கறவைக ளென்பவே.

(இ-ள்.) (இங்குவசிக்கும்) அழகிய மேகலாபரணத்தையணிந்த மாதர்களோ அரம்பாஸ்திரிகள். மலர்மாலைகட்டிய தெருக்களோ எல்லாம் பொன்மயம், சுமமாகவாழ்ந்திருக்கும் நல்லகுழிகளோ எல்லாரும் தேவர்கள். கறவைப்பசுக்களோ காமதேனுக்கள் என்று சொல்லுவர். எ - று.

மேகலை - எண்கோவையணி ; இது மாதர்கள் இடையிலணிவது. (ச)

கரும் ணித்தொகை எள்ளிருள் காட்டலும்
விரிப சுமபொ விளவெயில விசலு
மருவ லன்றி வளங்கெழு மாகாக்
கிரவு மில்லை பகலுமிங் கில்லையால்.

(இ-ள்.) இடவிடத்தில் நீலரத்தினக்கூட்டங்கள் பிகுத்த இருளைச்செய்யவும், ஒளிவீசும் பரியபொன்னுது திரைவெயிலவீசவும், பொருந்துதலல்லாமல் வளப்பயிஞ்சுத் பெருமைதருகிய (இஃது அமராவதி என்னும்) நகரத்திற்கு (வேறே இயற்கையாகவுண்டாகும்) இராதநிற்காலமுயிலலை. பகற்காலமுயிலலை. எ - று.

திருவ நீணகர் காக்குற் திறவினோன்
மருவு மேழ்திசைப் பாலர் மணிமுடி
பொருது சேந்து வெயிற்கதிர் பூத்தொளி
ரொரிம ணிக்கழ விந்திர னென்பவே.

(இ-ள்.) செல்லம்பொருந்திய பெரிய (அமராவதி) நகரத்தை அரசுசெய்யும் பராக்கிரமமுடையோன் (யாவனென்றால்), பொருந்திய (அக்கினி-இயமன் - நிருதி-வருணன் - வாயு - குபேரன்-சூரனன் என்னும்) ஏழுதிக்குப்பாலகர்களது அழகிய கிரீடங்கள் (நமஸ்கரிக்கையில்) படுதலினால் சிவந்து, வெயில்போலும் கிரணங்களைவிசி ஒளிசெய்யும் நவமணிகளபித்த வீரக்கழலையணிந்த தேவேந்திரன் என்று சொல்லுவர். எ - று. (எ)

புரவி மாமக நூறு புரிந்துளோர
கருநெடுங்கட்பு லோமசை கண்கவர்
வருமு லைத்தடம் புல்லியிம் மாகர்க்க்
கரச ராக வினிதிருந் தாள்வராவ.

(இ-ள்.) பெருமைதங்கிய நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்துமுடித்தவர்
கள், கருமையாகிய நீண்டகண்களையுடைய இந்திராணியினது (கண்டோர்) கண்
களைக் கிரகிக்கும் தனங்களைத்தழுவி, இச்சிறந்த நகரத்திற்கு அரசர்களாக இனி
மையோடு (சிங்காசனத்தில்) வீற்றிருந்து செங்கோல்செலுத்துவர். எ - று.

புலோமசை - இந்திரன்மனைவி. யாவனொருவன் நூறு அசுவமேதயாகங்
களை முடித்துச் சப்தரிஷிகள் சிவிகைதாங்க அமராவதியடைந்து சிங்காதனத்தி
லிருக்கின்றனனோ அவனுக்கு மனைவியாகவேண்டியவன். இதனை.

திருவிளையாடற்புராணம்.

“மாதவ ரொழுவர் தாங்க மாமணிச் சிவிகை யேறிப்
போதரி னவனே வாறோர் புரந்தர னவனே யுனறன்
காதல னொரு மென்றான கைதொழு ததற்கு நேர்ந்தம்
மேதகு சிறப்பா வினகு வருகென விடுத்தா தே.”—என்பதனுணர்க.()

ஆன்ற வேத மறைதரு முப்பத்து
மூன்று கோடி யமரர் முறைமுறை
சான்ற கேள்விச் சதமகன் பூங்கழல்
வான்று ணைப்பதம் போற்றி வணங்குவார்.

(இ-ள்.) மேன்மைதங்கிய வேதங்கள்சொல்லுகின்ற முப்பத்துமுக்கோடி
தேவர்களும், வரிசைவரிசையாக அதிகரித்த (நீதிநூல்களினது) ஆராய்ச்சியை
யுடைய இந்திரனது பொலிவுதங்கிய வீரக்கழலையணிந்த சிறந்தபாதங்கள் இரண்
டினையும் துதித்து நமஸ்கரிப்பார்கள். எ - று.

தேவர்வகை முப்பத்துமூன்று. அவையாவன—ஆதித்தர்- பன்னிரண்டு,
அச்சுவினிகள் - இரண்டு, உருத்திரர் - பதினென்று, வசுக்கள்-எட்டு என்பதாம்.

வெருவ லின்றி மருமத்து வேனுழைந்
துருவ ஞாட்டி னுயிர்விடு மன்னவ
ரரும கம்புரி விப்பவ ராற்றுந்
ரொரிசெய் பொன்னிலத் திங்க ரொய்துவார்.

(இ-ள்.) யுத்தகளத்தில் பயப்படுதலில்லாமல் மார்பினிடத்தில் வேலா
யுதமானது துழைந்து உருவிச்செல்லும்படிப் (போர்செய்து) உயிர்நீங்கி இறந்த
அரசர்களும், அருமையாகிய யாகங்களைச் செய்விப்பவர்களும், செய்துமுடிப்பவர்
களும் (ஆகிய இவர்களெல்லாம்) ஒளிசெய்கின்ற பொன்னுலகமாகிய தெய்வலோ
கத்தில் இந்த (அமராவதி) நகரத்தில் வீற்றிருப்பார்கள். எ - று. (40)

துலங்கு செம்பொற் துலைபுகு மன்னவ
ரலங்கு னோப்பரி நன்மக மாற்றுந்

நிலங்கு பையம்போ னளப்பில் வீர்துளோர்
நலங்கோ ளிவ்வுல கத்திடை நணனுவார்.

(இ-ள்.) விளக்குகின்ற செம்பொன்னு-கிழ திபுருத்த அரசுக்கும், அசைகின்ற புறம்பி-புறைய நல்ல குதிரை-பக்கென் மடற்றுடி அசைமேத யாகஞ் செய்கின்றவர்களுக்கும், திகைக்கின்ற மாவிலை-த பசம்பெண்ணைத் (தான மாகக்) கொடுத்தோர்களுக்கும், மனமையைக்கொண்டிருக்கும் திகைத்தலோகத்திற் பொருத்தி வாழ்வார்கள். எ - று.

“செம்பொன்னு புருதலாவது” — தர-கிலீர்ந்து தன்னளவுகொண்ட எடையையுடைய பொண்ணைத் தானமாகக்கொடுப்பது. எனபதும். (க)

தடமி ழைத்துர் தனிமக மாற்றிபும
புவிச ளேழும புரத்திமே வேரதரு
மயுள சித்த ராக்க ரிமக்காய்
நெவரு மிக்க ரெய்த விரும்புவார.

(இ-ள்.) தவளுசெய்தும், ஒப்பற்றமாகவகளை கடத்தியும், ஏழுலகங்களை யுங் காக்கும் மன்னவாகளும், மவுணப்பொருத்திய சித்தர்களும், இராட்சதர்களும், இயக்கர்களும், மற்றுஞ்சொல்லப்பட்ட எல்லாக் கணத்தவர்களும் இத்தகரத்தை (வாசன்தானமாக) அடைய இச்சிப்பார்கள். எ - று.

மற்றெவரும் என்பது சித்தர் அரசுக்கர் இயக்கர் நீங்கிய மற்றைப் பதினை ந்து கணத்தவர்களை. (கஉ)

எளவி ளம்புதல் கேட்டியன் மாதவன்
றுளைவி லேரு நெய்மிதோ தொன்னகர்
முளமவி ளங்கிய தியாது மொழிசுகை
வினவ ளுங்கண ராதர் விளம்புவார.

(இ-ள்.) என்று (வித்துவினது கணத்தவர்கள்) சொல்லுதலுக்கேட்டு, பெருமைதக்கிய தவர்களைச் செய்த சிவசன்மா வின-வேடுசெல்லும் மார்க்கத் தில், ஒருபழமையாகிய நகரம் தனக்குமுன்னே விளங்கியது. இது என்ன நகரம் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கவும், கணநாதர்கள் சொல்லுகின்றனர். எ - று.

நாது பாவக லோக மெரிபுரு
மாதர் வேள்விக ளாற்றுமறைமவர்
சீதர் தீர்ப்பன நல்குந் திறத்திணை
ராத ரத்திவ் வுலகி னடைவாரல.

(இ-ள்.) இது அக்கினிலோகம். (கணவணிந்தலாலாவது, தமக்குநேரித்த பழிப்பைச் சரியாவாற்றலாவது (அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்திறந்த மாதர்களும், யாகங்களைச் செய்யும் வேகியர்களும், குளிர்சுவையத்திரக்கத்தக்க பொருள்களைத் (தானமாகக்) கொடுக்கும் தன்மையுடையோரும், ஆசையோடு இவ்வுலகத்திற் சே ருவார்கள். எ - று.

பாவகன் = அக்கினி.

(கச)

வ்ணனு ளோரு மிவனுகர் மிச்சிலே
புண்ண வேணவெ ரொண்பிறைக் கண்ணியன்
கணனு மீங்கிவ னின்ன கடவுளை
பெணனு ருதவா பாழ்நர கெய்துவார்.

(இ-ள்.) தேவர்களும் இவவக்கிணியகவான் உண்ட எச்சிலையே புதிக்க
விரும்புவார்கள். ஒளிபொருந்திய பிறைச்சந்திரனை மாலையாகத்தரித்த சிவபெரு
மானது திருக்கண்களுளொன்றாகிய அக்கிணிக்கண்ணும் இவனாகும்; ஆதலால்
இந்த அக்கிணிகேவனைத் துதியாதவர்கள் பாழ்நரகத்தை அடைவார்கள். எ - று.

இந்த வெந்தழற் செல்வனுக் கீன்றரு
டந்தை யாரொத் தவமுயன் றிப்பதம்
வந்த டைந்தனன் கூறுமின மற்றென
வந்த னானனுக் காங்கவர் கூறுவார்.

(இ-ள்.) (என்று சொல்லிய கணநாதர்களைப்பார்த்து) வெவவிய நெருப்பு
க்கிறைவனாகிய இந்த அக்கிணிகேவனைப் பெற்றருளிய தகப்பன்யாவன்? (இவன்)
எத்தன்மைத்தாகிய தவங்களைச்செய்து இந்த (அக்கிணி) பதவியைப்பெற்றான்?
(அவற்றை) சொல்லுங்கள் என்று வினாவ, சிவசன்மாவுக்குக் கணநாதர்கள் சொ
ல்லுகின்றார்கள். எ - று.

“மகன்மந்தைக் காற்று முதலி யிவன்மந்தை-யென்றோற்றான் கொல்லெ
னுஞ் சொல்.” என்னுந் திருக்குறளின்படியே, அக்கிணியகவானது உயர்ந்த பதவி
யைப்பார்த்து “ஈன்றருள் தந்தையார்?” என வினாவலாயிற்று. (ககூ)

கெளன்றை வேணிக் குழகனுக் கன்பினன்
மன்ற நற்றவ மாற்றி யரும்புலன்
வேன்று நோற்ற புகழ்விசு வாரநர
னென்று ளாடுநெ ரிருபிறப் பாளனே.

(இ-ள்.) கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவ
பெருமானுக்கு அன்பனாகி, நிலைபெற்ற நல்லதவங்களைச்செய்து, அரிய ஐம்புலன்
களையுஞ் செயித்து, மேம்பட்ட புகழ்வினையுடைய விசுவாநரன் என்று பெயர்பெ
ற்ற பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். எ - று. (கௌ)

பெருமை சான்ற பிரம சரியத்தின்
மருவு நாளின் மறைபயி லந்தண்
னரிதி னாற்றுறு மாச்சிர மங்களி
னூரிய தியாதென வுள்ளத்தி லெண்ணினன்.

(இ-ள்.) வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்தவிசுவாநரன் என்னும் வேதியன் மேம்
பட்ட பெருமையையுடைய பிரமசரிய ஆச்சிரமத்தில் பொருந்தியிருக்கும் காலத்
தில், அரிதாகச்செய்கின்ற ஆச்சிரமங்களில் நன்மையையுடையது எந்த ஆச்சிரமம்
என்று தனதுமனத்தில் ஆலோசித்தனன். எ - று. (கஅ)

இறந்து னோர்க்கு மீரவாக் குந்தளி
துறந்து னோர்கட்குத் துப்புர விதலா
லறந்த வாதுய ரீலற மாற்றுதல
சிறந்த தென்ன வின்துளர் தெற்றான்.

(இ-ள்.) (தனகுடும்பத்தில்) இறந்தவன் மீதார்க்குக்கும், யாசகர்களுக்கும், (இல்லறநாழ்க்கையை யொழித்த) ஒப்பில்லாத துறவிதருக்கும், முறை யோடுகொடுத்தவால், தருமமார்க்கத்தவறாமல் உயர்த்த இல்லறநாழ்க்கை நடத்து தல் நான்கு ஆச்சிரமங்களிலும்) சிறப்புடையதென்று (வீசுவாசன்) தன்மனதில் இனிமையாகத் தெளிந்தனன். எ-று.

உயர் இல்லறம் என்பதனை “இல்லறமல்லது நல்லறமன்று” என்னும், ஓளையொரு திருவாக்காலும், இச்செய்யுளின் கருத்தைத் “துறந்தார்க்குத் துவ வாதவார்க்கு மிறந்தார்க்கு - பில்வாழ்வா நெனபான் றுணை,” என்னும் திருவன் றவையொரு திருவாக்காலுமுணர்க. (கசு)

ஏசு லன்றி யியம்பிய நாள்களின்
மாகில் கற்பின் மனையவட் சேர்த்திடல்
பேசு கின்ற பிரமசரியமென்
றுகில் வேதங்க ளியாவு மறையுமால்.

(இ-ள்.) பழித்தவற்றுக் குறிக்கப்பட்ட தினங்களில் கனங்கமில்லாத கற்பினையுடைய தனது மனையாட்டியைக் கலத்திருத்தல் (யாவரும் புகழ்ந்து) ஓதுகின்ற பிரமசரிய ஆச்சிரமம் என்று குற்றமில்லாத எல்லாவேதங்களும் சொல் லுகின்றன. எ-று.

ஆசாரக்கோவை.

“உச்சியம் போழ்த்தோ டுடையாம மீரந்தி
மிக்க விருதேவர் நானோ வொத்திதிரான்
அட்டபியு மேனைப் பிறந்தநா ளிவவனைத்தும்
ஒட்டா ருடனுடின் கண்.”—என்றபடியே, உச்சிவேளை, நெரோத்திரி, காலை, மாலை, திருவாதினா, திருவொணம், பூரணை, அட்டபி, தாம் பிறந்தநாள் என்று விலக்கப்பட்ட நாட்களை நீக்கி விதிக்கப்பட்ட நாட்களில் மாத்திரம் மனைவி யைச் சேரவேண்டெனின் “இயம்பிய நாட்களில் மாகில் கற்பின் மனையவட் சேர்த்திடல் பிரமசரியம்.” என்றார். (உ0)

இல்லறத்தி னியைந்துங் கிளையொடும்
புலவீப் பாத்துண வீத்தவர் பூர்த்தினை
மல்குநீர்படி யாதவா மாண்பொரு
ணல்கி டாரிவ நோகர கெய்துவார்

(இ-ள்.) இல்லறநாழ்க்கையிற் பொருந்தியிருந்தும் சுற்றத்தாரோடு அள வளாவிப் பாசித்து உண்ணுதலை யொழித்தவர்களும், பொலிவுதங்கிய அலைகள் மிகுந்த தீர்த்தங்களில் மூழ்காதவர்களும், மாட்சிமையுடைய பொருளைத் (தன்

ஸிடத்துற்றோர்க்குக் கொடாதவர்களும் (ஆகிய) இவர்களே நரகத்தையடைவார்கள். எ - று.

“அவ்வளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக் - கோழனறி நீர்நிறைந்தற்று.” எனவும், “காக்கை கரவா கரைத்துண்ணு மாகக்மு - மனனநீ ராக்கே யுள.” எனவுங் கூறிய திருக்குளிற்படியே, இவ்வாழ்வோர் சுற்றந்தமூவெண்டு தலின் அவவாறு செய்யாதவர்களும், “கடவுணமா நதியுள வவற்றிற் காதலாற் - படிரு ரழிவிலாப் பதத்திற் சேர்வரால்” என இந்நூலில் வருதலபோல, தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் பாவமொழிந்து முத்தியுறுவராதலின் அவவாறு மூழ்காதவர்களும், “இவ்வாழ்வா னெனபா னியல்புடைய மூலர்க்கு - நல்லாற்றி னினற துணை” எனனுந் திருக்குறளிற்படியே தருமஞ்செய்யவேண்டுதலின் அவவாறு செய்யாதவர்களும் ஆகிய இவர்களுள்லாம் நரகடைவா என “இல்லறத்தினியை ந்துங் * * * * நரகெய்துவா” என்றார். (உக)

அரிய பூமபுன லாடிய நான்முதல்
மருவு பன்னிரு நாளு மணந்திட
லொருவ னிற்பிழை யாம லொழுதுதல்
பெருமை சான்ற் பிரம சரியமே.

(இ - ள்) (மாசருதுவடைந்து மூன்றுநாள் விலகியிருந்து) பொலிவுதக்கிய அரிய நீரிலமூழ்கிய தினம் முதலாகப் பொருந்திய பன்னிருதினங்களிலும் (தனது மனைவியைக்) கலத்தலும், ஒருவனது மனைவிபால் (மனததாலாயினும்) தவறாமல் நடத்தலும், பெருமையிடுத்த பிரமசரியநிலையாகும். எ - று.

“பூம்புன லாடிய நான்முதல் மருவு பன்னிரு நாளு மணந்திடல்.” எனக் கூறிய நென்னெனின், மாதா பூப்படைந்ததுமுதல் மூன்றுதினம் பிரஷ்டையாக விருப்பினும் காமவிச்சையாற் கலந்தால் முதலநாளில் நாயகன சண்டாளத்துவ தோஷமுற்று நாசமடைவான். இரண்டாநாள் புணரில் நாயகனுக்குப் பிரம்மகத்தி தோஷமும், நாயகிக்கு நாசமுமுண்டாம். மூன்றாநாள் புணரில் நாயகனுக்குக்கிராம சண்டாளத்துவ தோஷமும், கருப்பத்துக்கு நாசமும்வரும். ஆதலால் அம்மூன்று நாட்களையும்விலக்கி, “பூம்புனலாடிய நான்முதல்” என்றும், “பிறன்மனை நயவா னறன்மனை வாழ்க்கைக்கு, வளையா நாளின் மகப்பேறு குறித்துப், பெருநலந் துய்க்கும் பெற்றித் தன்றே” என்றும் துமரதநுபரகவாய்கள் திருவாக்கிற்படியே மாதர்கருப்பமெய்துவகாலம் அதற்குமேல் * பன்னிரண்டு நாட்களேயாம ஆதலின் “பன்னிருநாட் டு மணந்திடல்” என்றா. இதனை,

ஆசாரக்கோவை.

“தீண்டாநான் மூன்றாநாடு கோக்காரநீ ராடியபின்
நாறு நாறு மிகறக் வென்பதே
பேரறி வாளர் துணிவு.”—எனவும்,

* பன்னிருநாளுள்ளும், ஒற்றைப்பட்டதினங்களிற் புணரில் பெண்சிசவும், இரட்டைப்பட்டதினங்களிற் புணரில் ஆண்சிசவும் கருப்பமெய்துமென்பது மதனாகம உடன்பாடு.

தீர்க்கம்.

“மூப்பினக ணனமக் ககன்ருநு உபுடையாள்
பூப்பிள்கண் சாராத் தலைமகனும்—உம்மடையப்
செல்லென்றி டெனெம் உக்த மிஷ்ட—
கல்விப் புனைகவிட்ட—”—எனவும்,

அகப்பொருள்பிளக்கம்.

“கீதாடியின் னி—”—எனவும்

கருவியற் குறையகால மாதலிற்

மிட்ட தெருஅன டாதகையிற் பிடுவான.”—எனவும் வரும் ஏதுக்க
ளா னுண்க.

(உஉ.)

தனதல லாஸொடு முத்தழவ வெள்வசெய்
தனிதி னல்லற மாநடி மருபபனெல
மனைவ் பொடும வனத்தடை வைகிய
புனிதா தமயிற் புகழின னுவனல்.

(இ-இ.) (இல்லறவாழ்க்கையி லிருக்கு மொருவன்) தனது மனைவியுடன்
கூடி முத்தழல்களாற் செய்யப்பட்ட யாகனகளைநடத்தி, இனிதாகிய கல்லதரு
மங்களைச் செய்துகொண் டிருப்பானாகில், அவன மனையாழியுடன வனத்திற்
சென்று வசிக்கும் பரிசுத்தராகிய வானப்பிரஸ்தனாக் காட்டிலும் சீர்த்தியை
புடையவனாவான். எ - று.

முத்தழல்—காருகபத்தியம் - ஆகவனியம் - தக்கனாக்கினி என்னவென்.

புல்லு காளிற் பொருத்தியல் வாழ்க்கையிள்
மலகு செல்வ மனத்தடை பெண்ணிடு
விலல நத்தி விருது தவஞ்செய்வோ
னல்லன் வானப பிரத்தனு மல்லனல்.

(இ-ள்.) மருமமவனத்தில் பசித்திருந்து (சுன முனபெற்றிருத்த) இல்
வாழ்க்கையில் விஷயமும் பிருத்த செல்வத்தைத் தனது மனதில் நினைத்த உணப்
பிரஸ்தன், இவ்வாழ்க்கையி லிருந்து தவங்களைச் செப்கின்ற இவ்வ னுனிபு
மாகான். (வனத்தில்பசிக்கும்) வானப்பிரஸ்தனும்கான். எ - று. (உஉ)

பெற்ற வைகொண் டருதிப் பெருதன
மற்றி யாவு மனத்தில விழைத்திடா
திற்றி நமயில ராகி யிருக்குந்
முற்று சீத்தவர் தமமுன முத்திடுந்.

(இ-ள்.) மருதாம் அடைந்தவற்றாலாகிய (சகக்களை) அனுபவித்து,
தாம் அடையாதனவாகிய மற்றவகைப்பொருளையும் மனத்தில் இச்சியாமல்,
இல்லறதருபத்தினிளறும் தவறாமல் வாழ்த்திருக்கின்றவர்களை அவர்கள் முழு
வதும் துறந்த சன்னியாசிகளிலும் முதன்மைபெற்றவ ராவர். எ - று. (உஉ)

அனைத்து நீத்தவ ராகியு மொன்றினை
மனத்தி னுல்விழைந் தோர்மனை வாழ்குந்
ரொனைத்து னாவளித் தாலுமற் றின்புறார்
நினைப்ப ருத்தவ நீத்த பதிதரோ.

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் ஒழித்த சன்னியாசிகளாயிருந்தும் ஒரு பொருளை மனத்தால் விரும்பியவர்களும், இவ்வாழ்க்கையிலிருப்போர் எவ்வளவு மிகுதியாகிய உணவினைக் கொடுத்தாலும் திருப்தியடையாதவர்களும், (ஆகிய இவர்கள்) நினைப்பதற்கரியதவத்தை ஒழித்த பதிதராவார்கள். எ - று.

பதிதர் = சமயாசார தருமந்தவறிதோ.

(உக)

இல்ல றத்தினு யர்ந்ததொன் றில்லெனத்
தொல்லை நான்மறை யாளன் றுணிவுறு
முல்லை மூரன் முகிழ்முலைக் கொவ்வைவாய்
வல்லி தன்னை மணம்புரிந் தானரோ.

(இ-ள்.) கிருகஸ்தாச்சிரம தருமத்தைக்காட்டிலும் மேம்பட்டதாகிய ஆச்சிரமம் ஒன்றுமேயில்லை என்று பழமையாகிய நான்குவேதங்களைப் முணர்ந்த விசுவாநரன் மனந்துணிந்து, முல்லையரும்பினை நிகாத்த பல்வரிசையும், அரும்புகின்ற தனத்தையும், கொவ்வைக்கனியைப்போன்ற வாயையுமுடைய வல்லிக் கொடியையொத்த ஒருபெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொண்டனன். எ - று. ()

மனைய றந்திறம் பாது மறையவன்
புனைசெய் மேகலை யோடும பொருந்துநாட்
கனையி ருட்குழற் கற்புடைக் காதலி
முனைவ கேட்டி யெனமொழி வாளரோ.

(இ-ள்.) (விசுவாநரன் என்னும்) வேதியன் இல்லறதருமத் தவறாமல், அழகுசெய்கின்ற மேகலாபரணத்தையணிந்த மனைவியுடன வாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில், (ஒருநாள்) அதிகரித்த இருளையொத்த கூந்தலையும் கற்பையுமுடைய மனைவியானவள் நாயகனே! கேட்பாயாக என்று (பின்வருமாறு) சொல்லுகின்றனள்.
மேகலை - எண்கோவையணி; இதனை,

“எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருகோவை

பண்கொள் கலாபயிரு பத்தொன்று—கண்கொள்

பருமம் பதினான்கு முப்பத் திரண்டு

விரிசிகை யெனறுணரற் பாற்று.”—என்பதனு னுணராக.

(உஅ)

அழக ணின்னரு ளெய்தி யடியனே
னொடிவில செல்வ முலப்பில பெற்றனன்
வடவ னைச்சிலை யானன்ன மைந்தனைக்
கடிதி னலகெனக் கைதொழு தேத்தினான்.

(இ-ள்.) நாயகனே! அடியேன் தேவரீரதுகிருபையைப் பெற்றுக் கெடுதலில்லாத செல்வம் அளவிறந்தனவாக அடைந்திருக்கின்றனன் (எனினும், புத்தி

ரப்பே றற்றவனாக விருக்கின்றமைமால்) மேருமலையை விலலாகவுடைய சிவ பெருமானையொத்த ஒருபுத்திரனைத் தேவரீர் விலை-வில் எனக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும் என்று உணங்கிச் செல்வனன். எ - று.

“தம்பெரு னென்டதம் மக்க னடம்பொருள்-தத்தம் வினைமான் வரும்.”
என்னுந் திருக்குமரனிற்படியே ஒருருக்குரிய முக்கியமானசெல்வம் புத்திரராத
லின் “மைத்தனைக கழிதனக்கு” எனமுள எனக்கூறினார்.

“வடவரைச்செயன்” என்பது-சிவபெருமான் திரிபுரதகனஞ்செய்தச்
சென்றபொழுது மேருமலையை விலலாகவெடுத்து, ஆதிசேடனாகிய சாயபததை
நானாக ஏறிட்டு, விஷ்ணுவை அப்பாகக்கொண்டு கின்றனார் என்பதாம்.—இதனை,

மேருவி லாயத னுரை உயொரு வெங்கணை மாலரியாய்

விரிதலை யுலகத் தேராய்வினுறு யிருசக முருகடராய்

ஆரண நாளும் பரியாயம்புய னமைவுறு சாரதியாய்

அதினி யுற்றிக ளழியா முப்புர மட்டிடு மக்காளில்

சீருது மூவர்க ளழியா துன்னடி சேரா கின்றனரால்

கிந்தையி லுனைமற வாதவர் தம்மைச் சேர்வில ரொவரோகான்

கேரிக றுத்தொடை மாதொரு பக்குறை வெற்பே கற்பகமே

வேதகி ரிப்பவ ரோகவ யித்திய வேணிமு டிக்கனியே.”—என்னும்

சிதம்பரகவாயிகள் திருவாக்கானுணர்.

(2க)

அரணை யன்ன மகவை யளித்தியென்

துருவ மேகலை யாளிங் குரைத்தது

கருதி லின்னவள் சொல்லன்று கண்ணுதற்

ற்றருவு ளச்செய லாமென்று தேறினான்.

(இ ள்.) அழகிய மேகலாபரணமணித்த இவள் சிவபெருமானையொத்த
குழந்தையைத் தருவாயாக என்று இவ்வகையாகக் கூறியதை என்னுமிடத்தில்,
இவள் தனேசொல்லியதல்ல; நெற்றிக்கண்ணினையுடைய சிவபெருமானது திரு
வுள்ளச் செய்கையாகும் என்று (விசுவாசரன்) தனக்குள்ளே மனத்திற் றுணித்த
னன். எ - று.

“கண்ணுதல்” நெற்றியில் கண்ணையுடையவர், அதாவது-ஒருகாலத்தில்
திருக்கலாயகிரியில் ஓர் சொலையிலில் விளங்கும் பொன்மண்டபத்தில் சிவபெ
ருமானும் உமாதேவியாரும் எழுந்தருளியிருக்கையில், தேவியார் ஓர் திருவிளையா
டலைக் கருகிப் பெருமானுக்குப் பிணவந்து இரண்டு திருக்கரங்களாலும் பெருமா
னது திருவிழிகளைப்புகைக்க, அவவிழிகள் சூரியசுத்திரராதலின் உல்கெங்கும்
இருண்டு உயிர்கொல்லாம் தத்தமக்குரிய செயல்களைக்கைவிட்டு வருத்தின. அக்
காலத்திற் பெருமான் உயிர்கள்மேற் கருணைகூர்த்து துதற்கண் திறத்தனர். என்
பதாம்.—இதனை,

கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - ததிரிபுத்தரப்படலம்.

“ராசனை பொருளுடன் நம்மை யெழில்பெறு கயிலைக் காவிற்
டேசல ளாட லுன்னிப் பின்வரா விழி ரணநிர்
தேசறு கரத்தாற் பொததச் செறிதரு பவனம் யாவு
மாசிருள் பரந்த தெல்லா வுயிர்களும் வருத்தங் கொள்ள.

ஒங்குதன் னுதவி நாப்ப னொருதனி நட்ட நல்கி
யாங்குது கொண்டு நாத னருள்கொடு நோக்கி யாண்டு
நீங்கரு நிலைமைத தாகி நினறபே ருருளை மாற்றித்

தீங்கிற் முதலா னோக்குச் சிறந்தபே ரொளியை யீந்தான்.” என்னுஞ்
செய்யுட்களானுணர்க. (ந.0)

மைய கண்ணி மகவளிப் பேனுளத்
தைய மெய்தலென் றாற்றி யருந்தவஞ்
செய்ய வெண்ணித் திபாபொரு கங்கைகுழி
பொய்யில் காசியிற போயடைந் தானரோ.

(இ-ள்.) (விசுவநாதன்) மைதிட்டிய கணகையுடையவனே! அவ்வாறே
குழந்தையைத் தருகின்றேன் (இதுவிஷயத்தில்) உனது மனத்தில் சந்தேகமடை
யாதே எனது ஆறுதல்செய்து, அருமையாகிய தவங்களைச் செய்யும்படிக் கருதி,
அலைகள் மோதுகின்ற கங்காநதி குழந்திருக்கும் குற்றமில்லாத காசி க்ஷேத்திரத்
திற்போய்ச் சோந்தனன். எ - று. (ந.க)

மாசி லாத மணிகன்னி கைப்புன
லாசில வேதிய னாடிமுத் தாபமுந்
தேசி னீக்கித் திருவளர் காசிவா
ழீசர் யாராயு மேத்தி யிறைஞ்சினான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத விசுவநாதன் என்னும் வேதியன களங்கமில்லாத
மணிகன்னிகையென னுந்தடாகத்தினது நீரில் ஸநானஞ்செய்து, (அம் மணிகன்னி
கைஸ்நான) மகத்துவத்தினால் முக்குற்றங்களையும் ஒழித்து, செல்வம் வளருகின்ற
காசிரகரத்தில் வாழ்கின்ற எல்லா மூர்த்திகளையும் துதித்து வணங்கினான். எ - று.

“காசிவாழ்சர்” எனபது ஆங்குப் பலரால் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டு
ள்ளே பப்பவ சிவலிங்கமூர்த்தங்களை. (ந.உ)

உடைதி லாபுனற் றிர்த்தங்க ளொன்றற
வடைவி னாடி யருமறை வேதியன்
மிடையு மீசரில் யாவா விழைந்தன
கடிதி னல்குவ னென்று கருதினான்.

(இ-ள்.) அரிய வேதங்கையுணர்ந்த விசுவநாதன், முரிகின்ற அலைகள்
பொருந்திய நீரையுடைய தீர்த்தங்களில் ஒன்றும்நீங்காமல் முறையுடன் (அவற்றி
லெல்லாம்) மூழ்கி, (அக்காசிரகரத்தில்) நெருங்கியிருக்கும் மூர்த்திகளில் இச்சித்த
பொருள்களை விவாந்து கொடுப்பவர் எவ்வளவு தனக்குள் எண்ணினான். எ - று.

வேறு.

காசிகை நினிதுறைபு மோங்கார விலங்கமுதற் கருணை கூரு
மாசறுமித் திராவருண விலங்கமீ ழுகவரு மனாக னானகும்
பேசுபுக ழிலங்கத்தல வீசோ னனம்மிகப் பெறுவரு
மீசாவோ னென்கையா வுளமுருகி விழிப்பிப வரைஞ்சி ரீன்றான்.

(இ-ள்.) காசிகைத்திற் திவிமைக்கொக்கும் வங்காரங்கம் முதலாகச்
சிறுபையிருத்த குந்தமந்த பித்திராவருணங்கம் இறுதியாக, அப்பெருகுடே
தங்களும் சொல்லுகின்ற புகழையுடைய இவ்வகங்களில், வீசோசுமாததியில், உடைய
மிருத்தவாகங்கைக்கொடுக்கும் கடவுளா யாடர் ருக்கின்றனர் என்றனெனினி, மனங்
கொடுத்து கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் சிந்த வணங்கி கின்றனன (விசுவாசன).

இலங்கம் = சிவகேசம்.

வீசோன எனலும் சிவலங்கமூர்த்தியினது உலகம்.

பித்திரசித்த எனலும் பெயர்பெற்ற அரசன், நாரதமுனிவர் தன்பால்
உரக்கண்டு அருக்கியபாததியமளித்த “தேவரீர இங்கெழுந்தருளியதென” என,
நாரதமுனிவர் “காந்தருவகுலப் பெண்ணாகிய மலையகநீதீனியைக் கபாலகேது
வின் புத்திரானை கங்காளகேது என்னும் அகரன் கொண்டிபோய்ப் பாதலத்துச்
சம்பகாபதியில் வைத்திருக்கின்றான். யான் அவவிடஞ்சென்றபோது அவள் என்
னைக்கண்டு அவவசரன் தன்னைக் கந்தமாதனத்திலிருக்கையில் கொண்டுவந்து
விட்டானென்றும், அவன் தன்கையாயுத்திலுள்ளறி இறவாதவனென்றும், நீ
வரீரில் அவன கைச்சுலத்தை உண்கையிற்கொடுத்து உன்னு லவனைக்கொன்று
உன்னை மணஞ்செய்துகொள்வதாகவும் சொல்வனன்.” என்றார். பித்திரசித்து
அவரால் ஆங்குச் செலவழி யுணர்ந்து, அவவாதே மலையகநீதினைக்கண்டு, அசு
னைக்கொன்று அவளை விதிமுறையுடன் மணந்து காசிகைமடைத்து அவள்விரு
ப்பினபடி மச்சுதிமாததீனிய அயிலடத்திரிதிகை விரதம் அனுப்பித்தனன்.
அதன்பலத்தால் அவள் மூலமரீரில் ஓடித்திரினைப்பெற்றான். செகிடர் அப்பிள்
னை பிழைத்திருந்தல் அரசன திரப்பனனை, அந்நவருதிச் செடியமாரோக்கி
‘பஞ்சமுத்திரை’ பித்திலுள்ள விகடனெனலுச் சத்தங்கையில் கொடுக்கள்” என்
தனிகக், அவர்கள் அவவாதே அப்பிடத்தினமுன் வைத்தனா, விகடையே கனிக
ளால் சத்தமாதர்களிடம் அனுப்பினள். அவர்கள் ‘இப்பிள்ளை அரசருவான இவனை
அப்பிடத்திலேயே விடுவனன்’ என, யோகினிகள் அவவாதேவிடலும் காணப்பரு
மெய்தி மண்டிப்போன்று விளங்கினன. அவன்காசியில் சிவலங்கம்பித்திரை
செய்து பூசிக்க, பெருமான் மனமகிந்த பவவாங்கையளித்து, பவவாமை அரச
ருகவிருத்த கடைசியில் இவ்விவங்கத்தல கூடுகின்றனர். அதுபுத்திச் சி
விலங்கம் வீசோசலங்கம், — எனபது.

(உச)

அத்தலையில் வீசோசன் நிருமுன்ன ரமாசத்தி பிடர் தன்னில் இங்கர்
வத்தகஞ்சோ பிரகடையொக விகடையெனு மணத்திறைபு மதவின பா
சித்தவிர பகலுறைபு மீங்கவனா பெருஞானுஞ் சிந்தை செய்வோ
முத்தியினித டைவொனமுழுதுணர்ந்தமாதவந்தொமொழிந்தாரன்றே.

(இ.ள்.) அவன் அவ்வாறெண்ணியபொழுது வீரோசமூர்த்தியினது (சந்தி தானத்தின்) திருமுன்னா பொருந்தியுள்ள (பஞ்சமூத்தினை எனும்) சத்திபீடத்தில் ஞானம் விளங்கும் பிரகடையுடன் விகடை எனும் சத்திகள் வசிப்பார்கள் அதனபக்கத்தில் சித்திவிநாயகர் எழுந்தருளியிருப்பர். இவ்விடத்தில் இவர்களை எக்காவத்திலும் தியானஞ்செய்பவர்கள் மோட்சத்தை இனிது பெறுவார்கள் என்று எல்லாமறிந்த பெரிய தவங்களை யுடைய முதியோர் சொல்லினா.

“சேடு தாங்கு மூவுலகினிற் சிறந்தன சத்தி

பீட மூவிரு பத்துநாங்கு” என்னும் திருவிநாயாடற் புராணத்தின்படி சத்திபீடங்கள் அறுபத்துநாங்கு. அவற்றுள் இது ஒன்று. இதற்குப் பஞ்சமூத்தினை பீடமென்றும் இதில் பிரகடை, விகடை என் நிருசத்திகள் இருப்பனென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றின் விரிவு தேவியாகவதம் என்னும் வடநூலுட் காண்க. (௩௫)

பஞ்சகரணேழ்புவி யும் புரக்கும்வச பூரணனும் பழிப்பில் வேந்தனஞ்சலிசெய் தருள்கொழிக்கும் வீரோச னடியிணையி லடைந்தார் செய்ய கஞ்சமுடை கவந்துமுலைக் கோதிலா வரமபையெனுங் கணிவாய்த் தீருவஞ்சியர மகளாடல புரிந்தவனறன சேவடியின் மருவினாள். [சொல

(இ.ள்.) பஞ்சகரன் என்பவனும், ஏழுலகங்கையுங் காக்கும் வசபூரணன் என்னும் பழிப்பில்லாத அரசனும் இவருவனங்கி, கிருபை கொழிக்கின்ற வீரோசப் பெருமானது உபயதிருவடியில் ஐக்கியமாயினர். செவலிய தாமரை மொட்டினை யொத்த தனங்களையும், கொவவைக் கணியையொத்த வாயையும், மதுரமாகிய சொல்லையுடைய வஞ்சிக்கொடிபோன்ற குற்றமில்லாத அரமபை எனும் பெயரையுடைய தெய்வப்பெண்ணைவள், இவ்விடத்தில் நடனஞ்செய்து அப் பெருமானது திருவடியில் கலந்தனா. எ - று. (௩௬)

விரிகதிர்குழி பிறைமௌலி வேள்விபுரி தருபரத்து வாசன் மிக்க வரும்றைதோ வேதசிர செனுந்தவத்து மறைமுனிவ னன்பி னோடும் பொருவிலுருத் திரசமகம் விதிமுறையி னோதிரும் புனலி னாடி . யுருவினோடும் வீரோசன் திருவுருவி னொன்றாக வுறைதல் செய்தார்.

(இ.ள்.) விரிவாகிய கிரணங்கள் மிருத்த பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சிவ பெருமானைக் குறித்தது யாகஞ்செய்கின்ற பரத்துவாசமுனிவனும், மேம்பட்ட அருமையாகிய வேதங்களைத் தேர்ந்த வேதசிரசு என்னும் தவங்கையுடைய முனிவனும், அன்புடன் உருத்திரசமகம் என்னும் சமானமில்லாத மந்திரத்தை விதிக்கப்பட்டுள்ள கிரமப்படி ஷெபித்து நதிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அருள்வடிவுடன வீரோசப்பெருமானது திருவுருவத்தில் இரண்டறக் கலந்தார்கள். எ - று.

கின்னரமா தொருத்திதன துயிர்க்குயிரா யினிதுறையுங் கேள்வ னோடு மின்னிசையாழ் பபின் நீசன் சரணடைந்தா ளெழிற்சங்க சூட னென்னும் பன்னகவேத் தொளிகெழுதன் பனாமணிநீ ராஞ்சனஞ்செய் பரிசுதன் னாறு னன்னரிதா யணித்தாகும் பேரீன்பக் கடல்படிந்து துளைந்தா னன்றே.

(இ ள்.) ஒருகின்றனரணப்பெண் தனது உயிர்க்குயிராக இனிதவாழ்ந்திருக்கும் கணவனுடன் (வீரோசப்பெருமானது திருச்சந்தானத்தின் திருமுன்னா) இனியவோசையையுடைய வாழ் வாசித்து, அப்பெருமானது திருவடிகளையடைந்தனள். அழகிய சங்கடன எனும் பெயர்பெற்ற சாய்பாராஜன் தனது ஒளியிருத்த சிரோமாணிக்கத்தால் (வீரோசப்பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ததன்மையால், கிடைத்தற்கருமையாய்ச் சமீபித்ததாகப் பெரினடக்கடலில் மூழ்கித் திருவடிகளை மடைத்து வாசித்தனன். ௭-று.

பணமணி நீராஞ்சனஞ் செய்தவாவது, —தனது உச்சியிலுள்ள மணிக்கத்தால் அபிஷேகித்தல். (உஅ)

சிலைத்தடத்தோட் சயித்திரதன் வீரோசன் சேவடியிற் சிந்தை சேர்த்தி நிலக்கிழமை யனைத்துமுன் மெய்தினான் விரதனு க்கிரில் வேந்து ப்பயமிலக்கமிலசீர் வசுத்தத் தன்னுமவணிகர்க் கிறைவனுமீவ விறைவன் செமலாக்கமலத் தாள்வணங்கி வானவரும் பெறவரிய மகப்பெற்ற ரூரால்.

(இ-ள்.) மலைபோலும் விசாலமாகிய புயங்களை யுடைய சயித்திரதன் (என்னும் அரசன்) வீரோசப்பெருமானது திருவடிகளில் முற்காலத்தில் மனதைச் செலுத்தித் தியானித்து உலகம் முழுவதையும் (தனக்கே யுரியதென) சத்தந்தம் பெற்றான். விரதன் என்னும் பெயருடையவனாகிய சமானமில்லாத அரசனொருவனும், கணக்கில்லாத சீர்த்தியையுடைய வசுத்ததன் என்னும் வைசியருலத்தலைவனும், இப்பெருமானது சிவந்த மலராகிய தாமரையொத்த திருவடிகளை வணங்கித் தேவர்களும் பெறுதற் கருமையான புதல்வரைப் பெற்றனர். ௭-று. (உக)

ஆதலினால் வீரோச னடிபோற்றி யருமகப்பே ரடைவ னென்ற வெதமுறு மதிக்கவப் புனலாடி யைமபுலனு மிகலை நூற்க் காதலெனுங் காமமுதன் முக்குறும்பு மேறித்துளத்துக் கவலை நீங்கி வேதமுறை தெரிந்தருளும் விசகவா நானரிய விரதம் பூண்டான்.

(இ ள்.) ஆனபடியால் இந்த வீரோசப்பெருமானது திருவடிகளைத் துதித்து அரிய புத்திரப்பேற்றினைப் பெறுவேன் என்று நினைத்து, (ஆங்குள்ள) குற்றமற்ற சந்திரகூலத்தின் கீரில் மூழ்கி, ஐம்புலன்களாகிய பகையைப்போழித்து ஓசையென்று சொல்லப்படும் காமம் முதலிய மூன்று குற்றங்களையும்விடக்கி, மனதிலுள்ள துயரத்தவிர்த்து (தவஞ்செய்தற்கு) வேதத்திற் கூறிய முறைகளை நன்குணர்ந்தருளிய விசுவாநரன் செய்தற்கரிய சிவவிரதத்தை மேற்கொண்டான். ௭-று.

மதிக்கவம் என்பது வீரோசர் சந்தானத் தருகிலுள்ள திர்த்தப்பெயர் ; மதி = சந்திரன், கூவம் = கிணறு.

காமமுதன் முக்குறும்பு, —காமம், வெகுளி, மயக்கம். (சௌ)

ஓர்திங்க ளோர்பகலுண் டோர்திங்க ளிரவருந்தி யொருவா நக்கி யோர்திங்க ளயின்றுமற்றையோர்திங்க ளெவ்வுணவு மொழிந்து தீம்பாழ் வோர்திங்க ளுமுத்தடைக்கா யோர்திங்க ளருந்தியெள்ள னுறு துண்பின் யோர்திங்க ளுக்காதுபின்ன ரோர்திங்க ளபரிவினோடு முறுநீரா மாந்தி.

(இ-ள்.) ஒருமாதம் பகற்காலத்தில் ஒருமுறை புசித்தும், ஒருமாதம் இரவுலுண்டும், ஒருமாதம் கிடைத்தபோது அருந்தியும், ஒருமாதம் எவ்வகையுணவையும் நீக்கிப் (பட்டினியிருந்தும்,) ஒருமாதம் மதுரம்பொருந்திய பாலைக்குடித்தும், ஒருமாதம் தாம்பூலத்தைததிர்த்தும், ஒருமாதம் என்னினது நுண்ணிய மாவைப் புசித்தும், பின்பு ஒருமாதம் இரக்கத்தோடும் பொருந்திய நீரைப்பருகியும். எ-று.

- இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் ஞாகம். (சக)

ஒர்திங்க ளானுதவு மைந்தினையும் புனிதமா யுவந்து மாந்தி யோர்திங்கள் சாந்திரா யணம்புரிந்து தருப்பைதுணி யொழுகு தெண்ணீ ரோர்திங்கள் பருகிமற்றை யோர்திங்கள் வளியருந்தி யுடலம் வாட்டிப் பாரொங்கு மதிசயிப்பப் பன்னிருதிங் களுந்தவததிற் பயின்றா னன்றே.

(இ-ள்) ஒருமாதம் பசுக்கள் கொடுக்கின்ற பஞ்சகவலியத்தைப் பரிசுத் தமாக விரும்பிக் குடித்தும், ஒருமாதம் சாந்திராயணவிரதம் இயற்றியும், ஒருமாதம் தருப்பைப்புல்லின முனிய லொழுகும் தெளிந்தநீரைக்குடித்தும், ஒருமாதம் வாயுபட்சணஞ்செய்தும், சரீரத்தைஇளைப்பித்து உலகமெல்லாம் அதிசயிக்கும்படி பன்னிரண்டு மாதங்களும் தவஞ்செய்தான (விசுவாநரன் என்னும் வேதியன்).

திருவிளையாடற்புராணம்.

“பெரும்பக னல்லுண் கங்குல னுதவப் பெற்றவு ணிலைமுதற் பல்லு ணரும்பொடி யெளனாண் சாந்திரா யணமா னைந்துபா னறியநீர் தருப்பை யிரும்புத னுணிரீ காலைவ துகாந்து மியறறரும் பட்டினி யுற்றும் வரம்புற விராறு திங்களு நோத்து வாடிமேல வருஞ்சுற மதியில்.” — என இவ்வாறு ஒருவருடம் முறையே விச்சாவதி தவஞ்செய்ததாக மாறுபடாது கூறியது காண்க. (சஉ)

திங்களொரு பன்னிரண்டுங் கழிப்பமற்றைத் திங்கடன்றி நிராகு லாய கங்கைகளும் புனலாடி வீரோச னடிபரவுங் கருத்தி னோடு மங்கணைய வவ்விலங்கத் தாண்டிருநான் கமைந்துவளா செவ்வி யோடுநு தங்கநெடுஞ்சடாமெளவீத்தாபதன்போ லோருருவுதோன்றககண்டான்.

(இ-ள்.) ஒரு பன்னிரண்டு மாதங்கள் (இவ்வாறாகக்) கழிய விசுவாநரன் அந்த மாதத்தில் அலைகள் தவமுசின்ற கங்காந்தியின வாசனைபொருந்திய நீரில் ஸ்நானஞ்செய்து, வீரோசப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்கும் எண்ணத்துடன் அவ்விடத்திற்கு வருகையில், அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தில் எட்டுவயதுகள் பொருந்திவளர்கின்ற அழகோடும், பரிசுத்தமாகிய நீண்ட சடைமுடியையுடைய தவசியைப்போல ஒரு திருவடி உம் விளங்கப்பார்த்தனன். எ-று. (சஉ)

வெண்ணீறு புனைவடிவு மருமறைகண் மழலையுற மிழற்று வாயு முண்ணீர்மை திரிந்துருக்க காதளவு மோடியரு ளொழுகு கண்ணூர், தெண்ணீர்முத் தெனவொளிநுங் குறுகையுளு சிறுசதங்கை சிலம்புந்தாளுங், கண்ணீர் நுண் ளெரிசோர மயிர் பொடிப்பவிதயமலர்களிப்பக்கண்டான்.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீற்றினை யணிந்த திருமேனியையும், மழலைச்சொற்கள் பொருந்த அரிய வேதவாக்கியங்களை ஓதுகின்ற திருவாயையும், உள்ளத்தின்

குணமானது மாறி உருகுப்படி கதினை யளவி ண்டி கிருமபெ-தினைற திருநேத்திரமகனையும், தெளிவாகியநீல தேன்றிய (முத்துவர்லசனையு) போலப் பிரகாசிக்கும் சிறிய தத்தபரதிகையு, சிறிய சதனைகையு. ஒலிக்கின்ற திருநகனையும் (விசுவாநாதன், தனது கண்கள் தண்ணிய துளிகளாக ஜனந்தபாஷ்பம் சிந்தவும், (உடல்முழுதும்) மயிர்க்குச்செய்யவும், இத்தப-மன சத்தே-திக்கவும் தரித்தனன். ௭-௩. (சுச)

அருவுருவா பேசுமாய்க் குணங்குறிக ளெவையுமின்ற யசல மகி நீருமலமா பெவ்யமிர்க்கு முயிராகிச் சுடரொளியாய் தத்த மாகிக் கருதரிய வானவதக் கடலாகி மெய்ஞ்ஞானக் கனியாய் கின்ற வரதனை தழக்கமல மனத்திருத்திக்கொழுமலர் தூய் வருததல் செய்வாம்.

(இ ள்.) அருவுருவமாகியும், எகமாகியும், குணங்குறிமுதல்யனயாவதில் லாமல் அசைவற்றதாகியும், மலாகிதமாகியும், எல்லாவும்-கட்டும் உயிராகித், சுடரினது பிரகாசமாகியும், எக்காலத்தும் உள்ளதாகியும், நீனைத்தற்கரிய இன்ப சாகரமாகியும், உணமைஞானத் திருக்கனியாகியும், விளங்குகின்ற மேலான கடவுளே ! (தேவாரது) திருவழத்தாமகளை எமது இதயத்திலிருக்கச்செய்து மதராததமலர்களா னருச்சித்து (எக்காலத்திலும்) உணங்குவாம். ௭-௩.

இதுமுதல் எட்டுப்பாடல்கள் விசுவாநாதனால் துதிக்கப்பட்டவை.

சிவம் - சத்தி - நாதம் - விந்து என்னும் அருவமும், மகேச்சரன் - உருத் திரன் - விஷ்ணு- பிரமன் என்னும் உருவமும் உடையதன்றி அருவமும், உருவமும் கலந்த சதாசிவமூர்த்தமாக விருப்பவன் என்பார் “அருவருவ” என்றும், நீக்குணனாக விளங்குபவன் என்பார் (குணம் இன்றி) எனவும், நீருவிகற்பமாக விளங்குபவன் என்பார் “அசுமமாகி” என்றும், மற்றைச் சிவ தேவரோபென்று ஆணவாதிமலங்களாற் சிக்குண்டு கிடப்பவனல்லவன் என்பார் “நீருமலமாய்” என்றும், சிஞ்சிக்குத்துவத்தையுடைய தேவர்துதல்ய சிவாத்மாக்களுக்கெல்லாம் மேலான பரமாத்மாவாகப் பிரகாசிப்பவன் என்பார் “வெயிர்க்குமுயிராகி” என்றும், சூரிய சோமாகிகளின்கைய முச்சுடர்கட்டும் ஒளிசெய்பவன் என்பார் “சுடரொளியாய்” என்றும், எக்காலத்திலும் அழிவில்லாதிருப்பவனென்பார் “நீத்தமாகி” என்றும், அனுபவித்தாலன்றி எண்ணுதற்கெட்டாடையு, அடவாறனுபவிக்குநகால் மேலான இன்பத்தைத் தருவதுமுடைமையின் “கருதரியவானந்தக் கடலாகி” என்றும், “அனடாக்குமெய்யான யல்லாதாக்கல்லாத கேதியனை” என்னும் திருவாசகத்தின்படி அடியவர்களுக்கு உண்மைஞானம் விளங்கச்செய்யும் கனிபோல்வான் என்பார் “மெய்ஞ்ஞானக் கனியாய்” என்றும், பிரமாதி தேவரும் காணக்கடாதவனானும் என் முன்னர் எளிதில்தோன்றியவன் என்பார் “நின்ற” என்றும், ஜன்மாக்கள் இச்சித்தவரங்களை யளிப்பவன அல்லது வலர்கட்டும் மேலானவன் என்பார் “வரத” என்றுங் கூறினார். (சுதி)

இலகொளிய கதிரொன்றா யிரம்புனல்பெய் குடங்கொது மியைந்துநாமலகில்பல வருவாகித் தோன்றுதல்போற் சராசரங்களனைத்துமாகி ஞ

யுலகமுழு வதற்குமொரு தனிக்கடவு ளாகியுல களந்த மாலு
மலரயனு மறியாது நின்றநின்றன் சேவடிகள் வணங்கு வாமே.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற பிரகாசத்தையுடைய சூரியன் ஒருவனே நீனா
நிரம்பிய அளவில்லாத குடங்களிலும் (பிரதிபிம்பித்துப்) பொருந்தி, எக்காலத்தி
லும் குற்றமில்லாத பல வடிவங்களாகிக் காணப்படுதல்போன்று, சரம் அசரம்
ஆகிய பொருள்களையாவாழி, சமஸ்த உலகங்களுக்கும் ஓரொப்பற்ற கடவுளாகி,
(கிரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்டு) மூவுலகங்களையும் அளவுபடுத்திய திருமாலும்
தாமனாயில் வசிக்கும் பிரமனும்தேடிக் காணுதற்கரியாது (சோதிமலையாக) எழும்
தருளிய தேவரீரது சிவந்த திருவடிகளைத் துதிப்பாம். ௭ - ரு.

“மாலு மலரயனு மறியாது நின்றான்” என்பதன் சரிதம்.

முன்னொருகற்பத்தில் பிரமதேவன் தேவர்முதலிய எழுவகைத் தோற்றங்
களையுஞ் சிருட்டித்துத் தானே பரம்பொருளென நிறுமாந்து உலாவியருகையில்,
திருப்பாற்கடலில் யோகநீத்தினா செய்திருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தியைக்கண்டு மார்
பிறற்றடி யெழுப்பி “நீயார்” என்று கேட்க, விஷ்ணு “யான் உன்றற்கை”
என, பிரமன் “எல்லாப்பொருள்களையும் படைப்பவன் நானே; நீ எனக்குத்தற்
கையா” என்று பலவிதமாக இழித்துப்பேச, விஷ்ணு கோபங்கொண்டு பிரமனை
அறைய இருவரும் அநேககாலம் போர்செய்தனர். அப்பொழுது நாரதர் ஆங்குத்
தோன்றி “நீங்கள் இனிப் போர்செய்தால் உலகமழியும். பரம்பொருளாகிய சிவ
பெருமான் சிறிதுபொழுதில் அக்கினித்தூணாகத் தோன்றுவர்” என்று கூறிச்செ
ல்லவும், அதனைக்கவனியாது இறுமாப்பால் போர்புரிகையில், எமது சிவபிரான்
இருவருக்கு மிடையே சோதித்தம்பமாக நின்று, அசரீரியாய் “இதன் அடிமுடி
யைக் கண்டோரோ மேலானவர்” என்றருளியதைக்கேட்டு, விஷ்ணு “அடிதேடு
வேன்” என்று பன்றியாகிப் பூமியைத்தொண்டியும், பிரமன் “முடிக்காணுவேன்”
என்று அன்னமாகிப் பறந்தும் சென்றனர். விஷ்ணு பாதலமேழங்கடந்தும் அடி
காணுமற்றிரும்பினன். பிரமன் மேலேழுலோகங்களைக்கடந்தும் முடிக்காணுது தள
ர்ந்து திரும்பி விஷ்ணுவைநோக்கி “நாமிருவரும் இப்பெருமானையரச்சித்து அவ
ரது திருவருளால் தரிசிப்போம்” என, இருவரு முடன்பட்டுப் பூசித்துத் தவஞ்
செய்கையில் சிவபெருமான் பிரசன்னராகி அவாகட்கு வரமளித்தனர். அச்சோதி
வடிவம் சிறிது சிறிகாகச்சுருங்கி ஓர் மலைவடிவாயிற்று. அது திருவண்ணாமலை
என்று சொல்லப்படுவது.—என்பது இதனை,

கந்தபுராணம் - தக்ஷகாண்டம் - அடிமுடிதேபேட்லம்.

“கிண்டகில னிருவிசம்பிற் கிளர்ந்துமடி முடிபுணரோ
மீன்மெவன் நன்னருளான் மிடல்பெற்று வந்தனமா
லீண்டகிவன் றினவழிபட் டிருவருமன் னவன்றோற்றங்
காண்மென யானுடைப்பக் கண்ணனும்ங் கதற்கிசைந்தான், எனவும்,
வேண்டு நல்வரங் கேண்மினீ ரொன்றலும் விசம்பிற்
ருண்ட வம்புரி பகவநின் சரணமே யரண்பு

பூண்டி நெதலை யன்பரு ளென்றலும் புரிந்து
காண்ட ருத்தழர் சோதியு ளிமைப்பினிற் கலந்தான்.

கலந்த காலையில் யாங்கண்முன் றெழுதெழுத் காலச்
சலங்கொள் பான்மையின முனனுந் தேவொன் றதலாய்
மலர்ந்த பேரொளி யிசைசு கருங்கியே வாதே-

விலங்க லாகிய துலகெலாம் பரவியே வியப்ப." எனவுட், மீரன் தக்கனை
நோக்கிகூறிய செய்முன்களா னுணர்க. (சக)

கானலிடைத் தெண்ணிருங் கயிற்றினிலவா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட
கன்முதுகிப் பிழிற்றோனறு வெள்ளியுமம முதலுணமை குறிக்கற் ற்ரு
மானவைபோ னினையறிற் றோனறுசக மனைத்துல்லா தழியு மாற்றாற்
றேனவிழ்ப்புங் ககைகையணி செலவின் தறைகழற் றுள் சென்னி சேர்ப்
பாம்.

(இ ள்.) கானலினிடத்தில் தெள்ளியசலமும், கயிற்றினிடத்தில் ஒளி
தகைய பாம்பும், அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தில்தோன்றிய உணந்தமுதுகினையு
டைய கிளிஞ்சிலோட்டில் வெள்ளியும்போலக்காணப்படுகின்ற(சந்தேகம்)அதன்
முதற்பொருளை ஆலோசித்தறியுமிடத்தில் நீங்கும்; ஆகிய இவற்றைப்போன்று,
உமது இலக்கணங்களை அறிந்தால், காணப்படும் உலகமுழுவதும் (உம்மையன்றி
வேறு) இல்லாதழியுந்தன்மையால் தேனோடு மலர்ந்த பொலிவுதங்கிய கொன்றை
மாலையையணிந்த சிவபெருமானே! தேவரீரது சப்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திரு
வடிகளை எமது சிரசின்மேல் அணிந்துகொள்ளுவாம். ௭ - று. (சௌ)

நீரினிடைத் தண்மையுஞ்செந் நெருப்பினிடை வெம்மையும்வெண்
ணிலவுத் திங்கள், சோதருதட் பழுமலகு செஞ்ஞாயிற் றழற்செயுதீம்
பாலி னெப்பு, மீர்மலரி னறுமணமு மென்னலா யுலகமெலா மிருக்கு
மெந்தை,வார்கழற்சே வடிக்கமல நறவொழுகு மலர் தூவி வணங்கல செய்
வாம்.

(இ ள்.) சலத்தினிடத்தில் குளிர்ச்சியும், சிலந்த அக்கினியில் வெப்ப
மும், வெள்ளிய சந்திரிகையைக்க்கும் சந்திரனிடத்தில் குளிர்ச்சியும், விளகருதி
ன்ற சிவந்த சூரியனிடத்தில் உஷ்ணமும், மதுரம் பொருந்திய பாலினிடத்தில்
செய்யும், குளிர்ச்சிபொருந்திய புட்பங்களில் இனியவாசனையும், என்று சொல்லப்
படுவதாய் உலக முழுவதும் (சர்வ வியாயாய்) விளகருகின்ற எந்தையாகிய சிவ
பெருமானே! (தேவரீரது) நெடிய வீரக்கழல் தரித்த சிவத்திருவடித்தாமனை-
களைத் தேன்சித்துகின்ற மலர்களானருச்சித்து யாம் எக்காலத்தும் வணங்குவாம்.

நோக்கின்றிக் கண்ணெனி லகயின்றிக் கொடுத்துமறை நுவல்வ தாய
நாக்கின்றி யறுசுவையு மினிதுணாநதுங் காலின்றி நடத்தல் செய்து, மூ
க்கின்றி மணங்கவர்துஞ் செவியின்றிக் கேட்டுமறை முதல்வ ரியாக்
கும், வாக்கன்றி மனத்தினுக்கு மெட்டாநின் றுமனத்தாள் வணங்கல்
செய்வாம்.

(இ-ள்) கண்களில்லாமலே (எல்லாவற்றையும் நனராகப் பார்த்தும், கரங்களில்லாமலே (ஆன்மாக்கள்வேண்டிய பொருள்களை) உதவியும், வேதங்கள் சொல்லுவதாகிய நாக்கில்லாமலே அறுவகைப்பட்ட உருசியையும் இனிமையாக அறிந்தும், பாதங்களில்லாமலே (எல்லா உலகங்கட்கும்) நடந்தும், மூக்கில்லாமலே வாசனைகளைக்கிரகித்தும், காதுகளில்லாமலே (அவரவாகன துதோத்திரங்களை) கேட்டும், வேதங்களை யுணர்ந்த வேதியர்முதல் எத்தகையினருக்கும் வாக்கேயல்லாமல் மனம் (காயம் ஆகிய) இவற்றினுக்கும் எட்டாமல் விளங்குகின்ற தேவரீரது தாமரைபோன்ற திருவடிகளை யாம் வணங்குவாம். ௭-று. (சக)

வணமோய்ப் பசுந்தெரியன் மாயவனு என்முகனும் வானு ளோரு, மண்டாரா யகனும்றை முனிவர்களு மறிவரிதா யன்பு முற்றுந், தொண்டரா னவர்க்கெளிதாய்த் தோன்றுதனிச் சுடர்க்கொழுந்தே சுருதியென்னும், பண்டைநூன் முடிவிலுறை பராபரநின் னடிக்கமலம் பணிதல செய்வாம்.

(இ-ள்.) வள்ளிய பசுமைதங்கிய துளவமாலையையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியும், நான்குதிருமுகங்கையுடைய பிரமதேவனும், தேவர்களும், ஆகாயவாசிகட்கிறைவனாகிய இந்திரனும், வேதங்கையுணர்ந்த முனிவர்களும் (ஆகிய இவர்களெல்லாம்) தெரிதற்கரிதாகி, பக்திமுதிரந்த அடியவாகட்கு எளிதாகிக் காணப்படுகின்ற ஒப்பற்ற சுடர்க்கொழுந்தாகிய சிவபெருமானே! வேதம் என்று சொல்லப்படும் பழையநூலினது அந்தத்திலே விளங்குகின்ற பராபரப்பொருளே! தேவரீரது திருவடித்தாமரைகளை (எப்போதும்) யாம் வணங்குவாம். ௭-று. (ரு0)

குலங்குழிகோத் திரமின்றிப் பிறப்பிறப்புப்பெயர்வண்ணங் குணமுமின்றி, யிலங்கொளிய வெறுவெளியா யிருந்துநெடு நீருலகம் யாவும் வேட்ட, நலங்கொள்பொரு ளுனைத்தினையு நல்குதலா னளிர்மதிச்செஞ் சடையோய் மற்றும், பொலன்கழற்றா மமைமலரொம் புன்றலையின் மிசைசூட்டிப் போற்று வேமரல.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரனைத் தரித்த சிவந்த சடாபாரத்தை யுடைய சிவபெருமானே! சாகி - குழப்பிறப்பு - கோத்திரம் - ஜெனனம் - மரணம் - திருநாமம்-வடிவம் - குணம் (முதலிய இவையெல்லாம்) எனறுமில்லாமல், பிரகாசிக்கும் ஒளியையுடைய வெறுவெளியாசிலிளங்கி, நெடிய கடல்குழந்த உலகிலுள்ள பிராணிகள்யாவும் இச்சித்த நனமை மிகுந்த எல்லாப் பொருள்களையும் அனுக்கிரகித்தலால், தேவரீரது அழகிய வீரக்கழலையணிந்த (திருவடிகளாகிய) தாமரைமலர்களை எமது அற்பமாயியசிரசில் தரித்துக்கொண்டு துதிப்போம். ௭-று.

முதியவனீ கானையுநீ முதுக்குறைவில் பாலனுநீ முளரி வாட்டு [ங்] மதிபுரையும் வான்முகத்து மலைமடந்தை கொழுநனுநீ வானோர் போற்று கதமோரிகாள் மூவிலைவேற் கங்காள நாதனுநீ யாதலானுன் [வாம்.] பொதியவிழ்தா மரையினைய பூங்கழல்க் ளெஞ்ஞான்றும் போற்றல் செய்

(இ-ள்.) (உலகிலுள்ள யாவரைப் பார்க்கிலும்) வயோதிக பருவமுடைய வரும் தேவரீரே! யவனபருவமுடையவரும் தேவரீரே! பேரறி வில்லாத குழந்

தைப்பருவ முடையவரும் தேவரோ! தாமரைமலர்களைப் புலர்ச்செய்யும் சத்திர
ணைப்போன்ற ஒளிதங்கிய திருமுகத்தைமுடைய பர்வதாரூபத்தினியாராகிய உமா
தேவியாரது கணவரும் தேவரோ! தேவர்களெல்லாம் துதிக்கும் வேகத்தோடு
கூடிய அக்கினியைக் கக்கும் சூர்யதன்சக்தம் கங்காளத்தையம் எந்திய தலைவ
ரும் தேவரோ! ஆதலால் 'சிடெருமனே', தேவரது முடிக்கப்பட்ட தடனா
மலையொத்த பொலிவுதங்கிய திருவடிகளையம் எக்காடகிக்குத் துட்டாம்.

மூவிலைவேல்=மூன்று இலைகளைமுடைய வேல்; அதாவது சூலம்.

கங்காளம்=தரை கழிந்த முழுவெலும்பு.

திருவாசகம்.

“கங்காய்தென்னதவரம்பொட்டெலும்பணிந்து

கங்காளத்தோன்மேலேகாதவித்தான்காணேஉ

கங்காளமாமாடுகள் காலாத்தரத்திருவா

தங்காலஞ்செய்யத்தரித்தனன்காண்காழலோ.”—என்றபடியே, சர்வசங்

காரகாலத்தில் பிரமவிலிணுக்கள் இறக்க அவர்களது எண்புகளைச் சிவபெருமான்
தமது திருத்தோளினமீது மாலையாகத்தரிப்பர் ஆதலால் ‘கங்காளநாதன்’ என்று
பெயர்பெறுவார்.

(இஉ)

என்றினைய துதிக்கறியிறைஞ்சுதலு மாங்கவனை யெழுக வென்னு,
என்றுதுதி மகிழ்த்தனனீ விழைந்தனல ருவன்வினாவி னவறி யென்ன,
மன்றவுயிர்க் குயிராய வரதந்நக் கறிவரிதாய் மற்றொன் னுண்டோ,
புன்றொழிலேன்றனைக்கேட்ட தெனனையென மறைமுதல்வன் புகல்வன்
மாதோ.

(இங்) என்றித்தன்மையாகிய தோத்திரங்களைச்சொல்லித்துதித்த வண
ங்கவும் (சிவபெருமான்) அவவிச்சவாநனை எழுந்திரு என்று, உனது தோத்திரத்
திரகு மிகுதியும் ஆனத்தித்தேன் றீ விருப்பிய வரங்களைக் கொடுப்பென் றீக்கிரத்
திற் சொல்லுவாயாக என்று திருவாட்டலந்தருளவும், நிலைபெற்ற உயிர்கட்குயிரா
கிய மேலான கடவுளே! தேவரது திருவுள்ளத்திற்கு உணர்தற் கந்தாக ஒரு
பொருளிருக்கின்றதோ? இத்தொழி லுடையேனாகிய என்னைத் தேவரீ வினாவி
யது என்னகாரணம்? என்று விசுவாநான் சொல்ல, வேதமுதல்வராகிய சிவ
பெருமான் (பின்வருமாறு) திருவுள்ளமபற்றுகின்றனர். எ-று.

(இஉ)

மின்போலு துடங்கிடைந் மனைக்கிழுத்தி யவள்வயிற்றின் விண
னோர் போற்ற, வென்போலு மொருபுதல்வன் கிரகபதி யெனும் பெயர்
னியைவனன்ப,ருளபோல்மா ித்துதிப்பே ருவகைபுரி யட்டகமீ துலகி
னாந், மன்போநே துதித்திறைஞ்சில வந்தியரு மருமகப்பே ரடைவா
மாதோ.

(இ-ங்) மின்னற்கொடிபோலுந் துவளுகின்றஇடையினையுடையஉனது
மனைவி கருப்பத்தில், தேவர்களெல்லாம் துதிசெய்யும்படி எண்ணப்போலும் ஒரு
புத்திரன் கிரகபதி என்னும் பெயர்கொண்டு பொருந்தவான், உன்னையொத்த

அன்பர்கள் யாவரிருக்கின்றனர்? (ஒருவருமில்லை) இது தோத்திரமாகிய பேரானந்தத்தை யுண்டிசெய்யும் அஷ்டகத்தின்மேல் உலகத்தில் எக்காலத்தும் ஆசைகொண்டு (எம்மைத்) தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினால், மலமுகனும் பெற்றுகரிய புத்திரப்பேற்றினைப் பெறுவார்கள். எ - று.

அட்டகம் = எட்டுப்பாடல்கள் கொண்டது.

(ருச)

என்னமொழிந் தருந்தவத்தோன் வேட்டவர முவந்தருளி யிலிங்க நாப்பண், மின்னுயிற்றை மறைந்திடலுஞ் சூழ்புலன்வென் றிருவினையுந்தொ லேந்து நீங்கா, மன்னியவா ணவமுதல மலமூன்றின் வேரகழ்ந்த மறைவ லாளன், நன்னமாகா தலையுறையு மணையகத்தின் மகிழ்வினோடு சாராதா னன்றே.

(இ ள்.) என்று (இவ்வகையாக) திருவாய்மலர்ந்தருளி, அரிய தவங்களைச் செய்த விசுவாநரன் விரும்பிய (புத்திரப்பேறுகிய) வரத்தைச் சந்தோஷித்து அனுக்கிரகஞ்செய்து, (வீரோசப்பெருமானாகிய) சிவலிங்கமூர்த்தத்தின் மத்தியில் விளங்கும் சிவபெருமான் அந்தாத்தானமாகவும், புடைசூழ்ந்த ஐம்புலன்களையுஞ் செயித்து இருவினையுமும் நீங்கி, நீங்காத நிலைபெற்ற ஆணவம் முதலியமும்மலங் களையும் வெரோடுபோக்கிய வேதங்களில் வல்லவனாகிய விசுவாநரன் பொருந்திய தனது மனைவி வசிக்கும் வீட்டிற்கு ஆசையுடன்போய்ச் சேர்ந்தனன். எ - று.

“முத்தியிலு முண்டு மூன்றவத்தை” என்றபடியே ஆணவாதி மலங்கள் நீங்காதவை யாதலின் “மன்னியவா ணவமுதல மலமூன்று” என்றார். (ருரு)

சிவசன்மா தெய்வலோகங் கண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் ௩௮௬.

உ
சுவாமம்.

பதினொருவது,

சுவசன்மது அக்கினியுலகங் கண்ட அத்தியாயம்.

தொழுதது தவத்தின மிக்க தொன்மறை மகத னுள்ள
விதைவொடு மறங்க ளாற்றி மேதக வொழுது எள்ளி
லெழிலகன்ற தொழுதச் செய்மாந் தொழுமுலை யறன்மென் கூர்த்த
கதைபுறத் தொளி னுட்குக் கருப்பமவர துற்ற தனறே.

(இ-ள்.) வண்டகததக்க தாததில் மேட்டட்ட, பழையாய்கிய வேதங்களை
புணர்த விசுவாசன ஆசையுடன (பலவகைத்) தருமங்களைச் செய்து உரட்ட-க
வாழ்வுகாலத்தில், அதுகுயிருத்த விளங்குடபடி இறுமாந்து தோன்றிய ஸ்ரீகளை
யும், கருமனரபடிவட்டான் மெல்லிய கூட்டலையும், மூங்கிலையொத்த தோள்களை
யுமுடைய அவனது மனைவிக்கு (அகன்பெற்று வந்த வரத்தின்படியே) கருப்பம்
வந்து நேர்ந்தது. எ - று. (க)

அலர்முலை யமமெல் லோதி யரிமதர் நெடுங்கட் செவ்வாய்
விலகியில் லுமிழும் பூணள் விபாழகேத் திரத்திற் றாய
நலனுறு மோரை தன்னி னுண்மலர் மாரி சிந்த
வுலகெலா முவகை பொங்க வொருமக வுயிர்த்தா ளன்றே.

(இ-ள்.) அடியிற்பார்த்த முலையையும், அட்கிய பிரதவாகிய கூர்த்தலையும்,
அரிபடாந்து செறித்து நீண்டகண்களையும், செவ்வியவாயையும், விட்டு விட்டு ஒளி
விச்சென்ற ஆபரணங்களை யமுடைய அகனமனைவி, விபாழகேதிரத்தில் பரிசுத்த
மாகிய நன்மைபொருத்திய முகூர்த்தத்தில், பத்யமலாமாரி பெய்யவுட பூயியிலுள்
ளோலல்லாம் சந்திராஷம் அகிகரிக்கவும் ஒப்பற்ற ஆணகுழந்தையைப் பிரசவி
த்தனள். எ - று.

கேர்திரம எனபது உதயம்; அலலது லக்கினத்திற்கு அழு, நான்கு, பத்
தாமிடங்களில நின்றல். வியாழம் = பிரகல்பதி. தூயநலனுறுமோரை என்பது
அக்காலத்தில் சுபக்கிரகங்கள் உச்சமும் ஆட்சியும் பெற்றிருந்தலும், பாபக்கிரகன்
கள் பார்வைமுதலியன நீங்கியிருந்தலுமாம். (உ)

பொன்மழை பொழிந்த வானம் பூதறுஞ் சுண்ணாஞ் சித்தித்
தென்வரை யுயிர்த்த தென்றற் திசைதொறுத தவழ்ந்த தொலகி
மின்னுறழ் மருங்கு நோவ விஞ்சையர் மகளி ராடக்
கின்னர மிதுன மியாவும் கிளரரம் புளாந்த வன்றே.

(இ-ள்.) (அக்குழந்தைபிறந்த காலத்தில்) ஆகாயம் சுவர்னமாரி வருஷி
த்தது தென்மலையாகிய பொதியவரையிற்பிறந்த தென்றற்காற்று மலர்களின் வா
சனைதங்கிய மகரந்தப்பொழிகளைச் சிந்திக்கொண்டு, அட்டதிக்குகளிலும் மெல்ல
நடந்தது. வித்தியாதரப் பெண்கள் துவண்டு மின்னலையொத்த தமதுஇடைகள்

நோவும்படி நடனஞ்செய்ய, கின்னரமிதுணங்கெல்லாம் விளங்குகின்ற நரம்பா
லாகிய யாழே-சை செய்தன. ௭-று.

மருங்கு-இடை, இப்பதம் மருங்குல் எனவும் வரும். (௩)

அத்திரி மரீசி கார்க்க னங்கிரா வசிட்டன் சன்னு
முத்தழல் வேள்வி யாற்று முற்கலன் சிலாதன் சங்க
னுத்துங்கன் வியாதன் வாச்ச னுரோமசன் பரதது வாசன்
மெயத்தவ மதங்கன தக்கன் விபாண்டகன மிருக சிங்கன்.

(இ-ள்.) அத்திரி- மரீசி- கார்க்க- அங்கிரா-வசிட்டன்- சன்னு- (காருக
பத்தியம் - ஆகவனியம் - தக்கனாக்கினி எனனும்) முத்தீயினால் யாகங்களைச்செய்
யும் முற்கலன்- சிலாதன்- சங்கன்- உதங்கன்-வியாதன்- வாச்சாயனன்- உரோம
சன்- பரததுவாசன்- உணமையாகிய தவங்களைச்செய்த மதங்கன்-தக்கன்- விபா
ண்டகன் - மிருகசிங்கன். ௭-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம். (ச)

காசிபன் சாது கன்னன் காவல னுபத் தம்பன்
கோசிகன் சீதன் பாக்கன் குர்ச்சல்றே வலனா ரீதன்
மாசில்கன் னுவனமார்க் கண்டன் வானமீகன் சாலங் காய
ஞசறு பிருகு செஞ்சொ லகத்தியன் வாம தேவன்.

(இ-ள்.) காசிபன் - சாதுகன்னன் - காவலன் - ஆபத்தம்பன்-கோசிகன்-
சீதன் - பாக்கன் - குர்ச்சகன் - தேவலன் - ஆரீதன் - குற்றபிலலாத கண்ணுவன்-
மார்க்கண்டன் - வானமீகன் - சாலங்காயன் - களங்கமற்ற பிருகு - செவலிய
சொல்லையுடைய அகத்தியன் - வாமதேவன். ௭-று. (௫)

நாரத னுதி யாய நான்மறை முனிவர் விண்ணோர
கார்விரச் செங்கன் மாயன் கலைமகள் கொழுந னந்தி
போருடைக் குவிச வேந்தன் பொன்புக ருரக வேந்தர்
சீர்கெழு மறைவ லாள் லிலவயிற் சோந்தா ரன்றே

(இ-ள்) நாரதனமுதலாகிய நான்குவைதங்களை யு முணர்ந்த முனிவர்க
ளும், தேவர்களில் மேகநிறத்தையும் சிவந்த கண்களையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தி
யும், சரச்சுவதிநாயகனாகிய பிரமதேவனும், திருநந்திதேவரும், யுத்தத்தையுடைய
வச்சிராயுதமேந்திய இத்திரனும், பிரகஸ்பதிமுனிவரும், சக்கிரபகவானும், (ஆதி
சேடன்முதலிய) நாகராசர்களும், சிறப்புமிருந்த விசுவாநரனது வீட்டில்வந்து
சேர்த்தாகன. ௭-று.

நந்தி என்பதற்குச் சிவபெருமான் எனப் பொருள்கூறினு மமையும். (௬)

உரவுநீர்க் கடல்க ளேழு மொவிகெழு கடவு ளாறு
மருவியஞ் சாரற் குளறு மலர்களைத் தருக்க ளியாவு
மருவுதம் முருவ மாற்றி மானுட வருவு தாங்கி
யெரியழற் கடவு டோன்று மில்வயிற் போந்த மாதோ.

(இ-ள்) வலிதவகிய நீனாயுடைய சத்தசமுத்திரங்களும், கீர்த்திமிருந்த
(கங்கைமுதலிய) புண்ணியநதிகளும், அருவியாறுகள் இழிகின்ற அழகிய சாரலை

யுடைய (இமயமுதலிய) மலைகளும், மலையுடைய பூங்கொத்துக்களையுடைய (கற்பகமுதலிய) விருட்சங்களும் (ஆகிய இவை மெல்லாம் பொருந்திய தமது (இயற்கை) ரூபத்தை மறைத்து மனிதவடிவமென்று, (இக்குழந்தையாகிய) எரிகின்ற அக்கினி பகவான பிறந்த வீட்டிற்கு வந்தன. ௭ - று.

(எ)

விதமுறை சாத கன்மம் வெதயன் சிறுவன் காற்றிப் பதினொன்று நாள் விரிவின் பதினெனப் பேருளு சாத்த மதுமடை நறநது பாயும் வணமோய் முருத்த னோடுக ததைமலாக கமலப புத்தே டளனகர்க் கெக னுண்.

(இ-ள்.) விசுவாநாத பத்திரனுக்கு விதிக்கிரமமாய்ச் சாதகன்மம் (முதலியகிரியைகளை) செய்து, பதினொராவதுதினத்தில கிரகபதி என்று நாமகரணஞ் செய்து, தீனது பெருக்கெடுத்துப் பாய்கின்ற வளப்பம்பொருந்திய துளவமாலையை அணிந்த வடிவமுடந்தியோடு (இதழ்கள்) ஒருருகிய தாமனாமலரில் வசிக்கும் பிரபதேவனும் தன்னு உலகத்தைச்சேர்ந்தனன். ௭ - று.

சாதகன்மமென்பது அததிரமத்திரத்தால் தூறு ஓமஞ்செய்து வாமமத்திரத்தால் புத்திரன் முகத்தை எதிர்கொக்கிப் பஞ்சபிரமமத்திரங்களை உச்சரித்து உச்சரியை மோத்து புருடமத்திரத்தை வலதுசெவியிற் செலுத்தல். சாதகன்மத்துக்குப்பின் செய்யவேண்டிய கிரியை உத்தாபனம்; அதாவது அசுத்தமாகிய அறையினின்றும் சுத்தமாகிய உயர்வூட்டத்திற் குழந்தையைச் சேர்ப்பிக்குங் கிரியை. உத்தாபனத்தின் பின் செய்யவேண்டியது நாமகரணம்; அதாவது பேரிடுதலிற் செய்யுங் கிரியை.

(உ)

தேசனி லுருளி லீச ன்னையவிச் சிறுவன் பெற்ற மாசறு கடவுட் கற்பின மடநதையை மறைவ லானை பாசிகள் கூந் பிச னன்பினாக் கரிப துண்டே பெசிலென் ப்பாருக தத்தம பெருமபதி யடைந்தார் மன்னே.

(இ-ள்.) காதலியினுலும் வடிவினாலும் வெவெருமானை நிகர்த்த இக்கிரக பதினெனது குழந்தையைவினை குற்றமற்ற செய்வதன்மை பொருந்திய கற்பினையுடையதாய், விசுவாநாதனானும் தந்தையையும் ஆரேவதித்து, வெவெருமானது அனபாகளுக்கு அரிதாகியபொருள் பேசியிடத்தில் ஏதெனும் இருக்கிறதா? (ஒன்றுமில்லை) என்று (அடவிடத்தில்வந்துகூடிய) எல்லோரும் தங்கள் தங் களது பெரிமகரங்களை யடைந்தனர். ௭ - று.

(க)

சிறுவனுங் குறையு நாளிற் நிக்களோர் நான்கிற் செய்ய மறுகடை மிதிப்பித் தாறு மத்தனி னலவாய் செய்யா வறையுமோ ராண்டில வாய்ந்த மயிலினே முடிததாண் டைத்தின் முறையின்புப புரி தூலிட்டு முதுமறை பயிறறு வித்தார.

(இ-ள்.) (கிரகபதி என்னுங்) குழந்தையானவன் அங்குவசிக்கின்ற காலத்தில் (சாய்ந்ததையா) நான்காவதுமாதத்தில் செம்மையாகிய சந்தியிதித்தலென்னும் பிரவாசக்கிரியை செய்து, ஆறாமாதத்தில் அன்னப்பிராசனக்கிரியை செய்து, அளவுபடுத்திய ஒருவருடத்தில் பொருந்திய சவுளக்கிரியை முடித்து, ஐந்தாவது

வருடத்தில் கிரமமாக உபநயனக்கிரியைசெய்து, பழமையாகிய வேதங்களை அப்
பியசிப்பித்தனர். ௭-று.

பிரவாசம்—குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்துக்குச் செல்லுங்
கிரியை, சவுளம்-மயிர்வினைகருச் செய்யுங் கிரியை. உபநயனம் - பரகிவந்தைத்
தரிசிப்பித்தற்குச் சமீபமாகிய நயனத்தை யுண்டாக்குங் கிரியை. (கா)

அறிவுடைக் குரவன் சான்றாய் விஞ்சைக ளனைத்து முற்றி
மறையினுக் கொருவ னென்ன வானபுக மூலகம போர்ப்ப
வுறைதரு நாளிற் றெய்வ மகதியா ழிசையி னோங்கு
நறைமலாப் புத்தே ளின்ற நாரத முனிவன் போநதான்.

(இ-ள்.) பேரறிவினையுடைய ஆசாரியனமுன்னிலையில் எல்லாவித்தைக
ளையும் கற்றுமுடித்து, தேத்துக்கொருவனே என்று சிறந்தகோத்தியானது உலக
முழுதும் நிறையும்படி வசிக்கின்றகாலத்தில், தெய்வீகமபொருந்திய மகதிவினை
யிசையினுற் கோத்தியிருந்த தேனொழுதுகின்ற தாமதமாவதில் வசிக்கும் பிரமதே
வன் பெற்றருளிய நாரதமுனிவர் (அவனிடம்) வந்தனா. ௭-று, (கக)

ஆயும்யாழ் முனியைப் போற்றி யளவளாய் முகமன் கூறி
மேயநல விருக்கை நலகம விச்சுவா நனை நோக்கி
மாயிரு ஞாலம் போற்று மகவினைப் பயந்தாய் நின்போ
லேயின றியாரோ சீர்த்தி மகபபெருர்க் கின்ப மியாதே.

(இ-ள்.) (பண்ணோசையை, ஆராய்கின்ற வினையையேந்திய நாரதமுனிவ
ரைத் துதித்துக்கலந்த உபசாரவார்த்தைகளைச்சொல்லி, பொருந்திய நல்ல ஆதன
மளித்த விசுவாநனைப்பார்த்து (நாரதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்) நீ பெருமைதங்
கிய பெரிய உலகமெல்லாம் துதிக்கத்தக்க புத்திரனைப்பெற்றனை! யார்தான் உன
னைப்போலக் கிர்த்திபொருந்தியவாகள்? சிறப்பினையுடைய புதலவரைப் பெறு
தார்க்குச் சந்தோஷம் ஏது? ௭-று. (கஉ)

தந்தைதாய் பணிததல் செய்யுந் தவமலாற் றவம்வே றிலலை
மைந்தருக் கெதிக ளேனும வணங்குவா தாயைத் தந்தை
யந்தமைந் தனையே போற்றல வேண்டுமெற றுத நன்னுற்
கிந்தையுற் றுணரிற் றுபே தந்தையிற் சிறந்தாண மனனோ.

(இ-ள்.) பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையும் தாயும் கட்டினையிட்டவற்றைச் செ
ய்வதே தவமல்லாமல் மேலானதவும் பிறிதொன்றுமில்லை. (அப்புத்திரர்) எதிக
ளானாலும் தாயைவணங்குவார்கள். (பிள்ளை எதியானகாலத்தில்) தகப்பன அந்
தப்பிள்ளையை வணங்கவேண்டுமெனதாகிய இவ்விதிமுறையால், மனத்தில் ஆலோசித்
கும்போது தாயே பிதாவைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவள். ௭-று. (கஉ)

எத்திரு வுடைய றோனு மின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப்
புத்திர னிலாதோ ரெனறும் பொறியில ராய வாரற்றன்
மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பெறுவதே விழைவர் யாரு
முய்த்தகன் மகவு மோரோழ் பான்மையா யுணர்ப்பர் மேலோர்.

(இ-ள்.) எவ்வகைப்பட்ட செல்வமுடையவர்களானாலும் இனிமையாகிய குதலைச்சொற்கள் மிகுந்த சிவந்தவாயையுடைய புத்திரனை உடைததாய்ந்தவர்கள் எக்காலத்திலும் செல்வமிலாதவர்கள் ஆகிய தன்மையால், எத்தகையினரும் உண்மையாகிய தவங்களைச் செய்து பதல்வர்களை அடைதற்கே விரும்புவார்கள். உண்டாகப்பெற்ற புத்திரர்களும் எழுதகையானவரேயே சொல்லுவர்.

பொறி=இலக்குமி; ஈண்டு அவள் காரியமாகிய செவ்வந்தகாயது.

“எத்திருவுடையேனும் * * * பொறியில்” — எனபதனை.

களவெண்பா.

“பொன்னுடைய டோனும் புகழுடைய டோனும்
பொன்னுடைய டோனு முடையரே—இன்னடிசில்
—க்களைபுத் தாமனாகை பூரறுஞ் செய்யாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்.” — எனபதனுணர்ச்சு.

(கச)

மனைவிதன் கொழுநர் கீன்றோன் மற்றவ ளருளி னாலே
யனையவ ளயலாற கீன்றோ னரும்பொருள் கொடுத்தக்கொண்டோ
னினிதுறு தெத்து மைத்தன் மகவெனப புகுந்த மைத்தன்
றனையேசேய் தன்னு லாவி யுத்தவன் றனைய ராவார்.

(இ-ள்.) மனைவியானவள் தன்புருஷனுக்குப் பெற்றபிள்ளையும், அக்கண வனது விருப்பத்தின்படியே அவள் அன்னியபுருஷனுக்குப்பெற்றவனும், அருமை யாகிய பொருளை (விலையாகக்கொடுத்து) வாங்கியவனும், இனிமையுற்ற தெத்தாக ட்பெற்ற பிள்ளையும், புத்திரன் என்று தன்னிடமுற்பெற்ற பதல்வனும், தனது குமாரத்தினைத் ததல்வனும், தன்னுலகியிழைத்தோனும் (ஆகிய இ-பெருவ ரும்) புத்திரர்களாவார்கள். எ - று.

(கரு)

ஈங்கிவர் முறையிற் றாழ்வ ரெனவெடுத்தியமபிச் செய்ய
பூங்கழற் குமரன் றன்னை வருகெனப புகன்று நோக்கி
யாங்கவ னிலக்க ணங்க ளியாவையு முறைவ லென்னத்
தூங்கிசை மகதி வீணை காரதன் செரலவ லுற்றான்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு கூறப்பட்ட இப்புத்திரர்கள் முறையே (ஒருவருக்கொ ருவர்) குறைவாவார்கள் என்றெடுத்துச்சொல்லி, செம்மையாகிய மொலிவுதங்கிய வீரக்கழலணித்த (கிரகபதி என்னும் பெயர்வாய்த்த) அவ்வாலிபனை அருகில்வருக என்று அழைத்து, அவனது ரூபலட்சணங்களை யெல்லாம் பார்த்து (அவற்றின் பலனை) சொல்வேன் என்று இசைவிளங்கும் மகிழ்வீணையேய்த்திய காரதமுனி வா சொல்லத்தொடங்கினார். எ - று.

இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுள்களால் புருஷசாமுத்திரிகை கூறுகின்றார்.

கடிகொள்குங் குமச்சே றாட்டி நூவினாற் காம னன்னு
னடிமுதன் முடியீ ராக நூன்முறை யளந்து நோக்கி
நெடுமையுங் குறுக்கு நூற்றெட் டங்குல மாகு நீராற்
படிமுழு துலகங் காக்கும் பார்த்திப னாவ னின்னோன்.

(இ ள்.) வாசனைவிசங் குவருமச்சாந்தை நூலித்தடவி அதனால் மன்மதன் போன்ற அந்தக் கிரகபதியைப் பாதம்முதற்கொண்டு ரெசமட்டில சாஸ்திரங்க ளிற்கூறிய முறையாக அளந்துபார்த்து, உயரமும் அகலமும் நூற்றெட்டங்குல நீளமிருப்பதால், கடல்குழந்த நிலவுலகமுழுவதும், இரட்சிக்கின்ற அரசனாவான் இச்சிறுவன். எ - று. (கௌ)

ஐந்துநீண் டைந்து நேர்ந்தே யாறிட முயர்ந்தேழ் சேநது முந்துமூன் நகன்று மூன்று குறுகிமூன ருழந்தி ருக்கு மந்தமில குணங்கண முப்பா னிரண்டோடு மமர்ந்த மாந்த ரிந்திர திருவி னேங்கி யினிதுவீற் றிருப்பர் மாதோ.

(இ-ள்.) (சரீரத்தில்) ஐந்திடங்கள் நீளமாகியும், ஐந்துமிருதுவாகியும், ஆறிடங்கள் உயர்வாகியும், ஏழிடங்கள் சிவப்பாகியும், முற்பட்டதாகிய மூன்றிடங் கள் அகலமாகியும், மூன்றுகுறுகியதாகியும், மூன்றுஆழமாகியும், விளங்குகின்ற கெடுதலில்லாத (உதகமலட்சண) குணங்கள் முப்பத்திரண்டுடன் பொருந்திய மனிதர்கள் தேவேந்திரனைப்போலச் செல்வமிருந்து இனிமையாக வாழ்ந்திருப் பார்கள். எ - று.

மூன் நகன்றும், மூன்று குறுகியும் என்பதற்குப் பிரதியாகச் சிலர இர ண்டகன்றும் நான்கு குறுகியும் எனக் கூறுவா. இதனை,

“உன்னத மாறு நீண்ட வுறுபபைந்து குக்கர் தானு .

மன்னது குறுக்க நான்கா மகலுறுப் பிரண்டே ழாகச் .

சொன்னது சிவப்பு மூன்று கம்பீரர் தொகுத்த வாதே

இன்னது விரிக்கி லெண்ணுன சிலக்கண வுறுப்பா மென்ப.” — என்னுந் திருவிசாய”டற்புராணத்தா லுணாக. (கௌ)

நீண்டிடி மைந்த கணகை கதுப்புநீண் முழந்தான் மூக்கு மாண்டிரேர் திருக்கு மைந்து மயிர்விர லுகிரதோல வெண்ப லீண்டுப ராறு நெற்றி தோள்வயி றிருகை மூலம டுண்டியில கொள்ளு மார்பம் பொறபுடைப புறங்கை யாமால்.

(இ ள்.) நீண்டிருக்கும் ஐந்திடங்கள்:—கண்கள் - கைகள் - கவுள்-நெறு தாகிய முழங்கால்கள் - மூக்கு எனபனவாம். மாட்சிமைபபட்டு மிருதுவாகவிருக் கும் ஐந்திடங்கள்:—உரோமம் - விரல்கள் - நகங்கள் - தோல் - வெண்மை தங் கிய பற்கள் என்பனவாம். உயாவோடுகூடிய ஆறிடங்கள்:—நெற்றி - தோள்கள் - வயிறு - இரண்டு கைமூலங்கள் - (பதக்கம் முதலிய) ஆபரணங்கள் விளங்குகி ன்ற மார்பு - அழகினையுடையபுறங்கை எனபனவாம். எ - று. (கௌ)

ஏழிடஞ் சிவத்த லங்கை யிணையடி கடைக்க ணண்ணங் கீழிதழ் நகநாக் காகுங் கிளத்திய வகல மூன்று தாழ்மருங் ககல நெற்றி குறுகுமூன் றிடங்கள் சாற்றிற் குழக்கபோ லம்மு ழந்தாள் கீழதான் குறியுஞ் சொல்லும்.

(இ ள்.) சிவந்ததாகவிருக்கும் ஏழிடங்கள்:—அழகிய இருகைகள் - பாத ங்கள் - கட்கடை-மேல்வாய் - கீழுதடி - நகம் - நாக்கு எனபனவாம். மேற்சொல்

விய அகலமாகவிருக்கும் மூன்றிடங்கள்:—தூழ்த்த இடுப்பு - மாப்பு - செற்றி என்பனவாம். சொல்லுமிடத்தில் குறுகியிருக்கின்ற மூன்றிடங்கள்:—தூழ்த்த கட்டோலம்-முழந்தாளின் கீழ்-ஆணகுறி எனப்படும் (என்று தூல்கள்) சொல்லும்.

அண்ணம் என்பதற்கு உள் காணவும் பெருள். (உப)

மூன்றிட மாழ்த வுந்தி மொழியுட னுற வின்ன
வான்றவிக் சிறுவனா நன்பா மொத்தன வனந் தேயுர்
தோன்றறன் மேன்மை யாகத் தோன்றலா லங்கை வன்மை
மேன்றியல பகாத லான்மற் றிவனிறை யாகு மனறே.

(இ.ள்.) ஆழமாகவிருக்கும் மூன்றிடங்கள்:—நாபி- ஓசைபிக்க வலிமை என்பனவாம் இடபடிப்பட்ட இடக்கணங்களெல்லாம், மேம்பட்ட இடபின்னியினிடத்தில் பொருத்தியுள்ளன; அல்லாமலும் இடபதலவன (காட்சியால்) சிறந்த வனாக விளங்குதலும் அழகிய கையில உள்ள கோகை வட்சணங்கள் குறைபாடினறி மிகுந்திருத்தலும் இவன் அரசனாவான். எ.று. (உக)

சிறுவிர நன்னி வின்றுத் தற்சனி யளவுர் தீரா
வுறுவனா கிடந்த வாற்றா லொழிவறு மாபு ரெய்து
நறுமலர்த் தாள்க ளொத்துத் தசைத்துவோர் வெழாது நன்கா
யுறுபர டொத்த வாற்றா லுலப்பறு திருவ னாவன்.

(இ.ள்.) கனிவழிகை வீரலினின்று சுட்டுவிரல்மட்டிலும் விடாமற்பொருத்திய இகைவிளங்குகின்ற தன்மையால் முடிவற்ற தாக்காயுவையடைவான். வாசம்பொருத்திய மலர்போன்ற பாதங்கள் சமமாகிமாபிசமுடையவாய் வியர்வு தோன்றாமல் நன்றாகப்பொருத்தியகார்ப்புகள் (ஒன்றோடொன்று) நிகரத்திருத்தலால் குறைபாடி செல்வமுடையவனாவான். எ.று.

தற்சனி=சுட்டுவிரல். வேர்வு என்பது யாக்கைக்குறுஞ்ஞம் பதினெட்ட னுள்ளொன்று. அவையாவன:—பசி - நீர்வேட்டல் - பயம் - வெகுளி - உவகை - வேண்டல் - கிண்ப்பு - உறக்கம் - நகா - நோய் - மரணம் - பிறப்பு - மதம்-இன்பம் - அதிகசயம் - வோத்தல் - சேதம் - கையறவு என்பனவாம்.

சிறுவிரல் - பெருவிரலுக் கடுத்த ஆள்காட்டிவிரல்; கடைவிரல் (உஉ)

அருகையில் வகை எற்ப மாகியுஞ் சிவநது மேய
சங்காடு குலிச கேமி தறுவொளிர் மகரம போல
விங்கிவன் நன்பால் வாய்த்த விலக்கணங் கிடக்கை தன்னா
பொங்குபர் வெறுக்கை பெய்திப புரத்தான் போலவ னன்றே.

(இ.ள்.) உள்ளங்கையில் கெற்றுகள் சிறிதாகியும், செந்நிறமுடையதாகியும், பொருத்திய சங்குவச்சிரம-சக்கரம் - வில் - விளங்குகின்ற மகரீன, ஆகிய இவற்றைப்போல இச்சிறுவனிடத்திற் பொருத்திய கோகைவட்சணங்கள் இருத்தலால் அதிகரித்துயர்த்த செல்வத்தை யடைந்து இந்நிரீனப்போல விளங்குவான்.

“அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடையனகெம” என்பதனால், அகம்+கை=அங்கை என நின்றது. (உக)

நெற்றியிலேந்து கீற்று நிலவலால் வலம தாகச்
சுற்றியோ தாறா யாய்கோ வீழ்தலாற் றுணைப்பொற் றுளி
ஹற்றுமே னேக்கி னோகை கிடத்தலா லொழுகு தாதுப
பொற்புறு கமல வாசம போன்மெனக் கமழ்ந்த வாற்றால்.

(இ-ள்.) நெற்றியிலே ஐந்துகோகைகள் விளங்கலாலும், நீர் வலதுபுறஞ்
சுழித்துக்கொண்டு ஒருதாறாயாக ஒழுருதலாலும், அழகிய இரண்டு பாதங்களி
ன்றும் மேல்நோக்கி கோகையிருத்தலாலும், ஒழுருகின்ற தாதுவானது அழகு
பொருந்திய தாமரைமலரின் பரிமளம்போனது மணத்தலாலும். எ - று.

இதமுதல் இரண்டுபாடல்கள் குளகம். (உசு)

கைவிர லீக்க மின்றி யிருத்தலாற் கணக டேனபோற்
செவ்வியாய்ந் திருக்கு மாற்றாற் சிங்கத்தின் வயிறு போல
வவ்வயி னமைத நன்னு லாயுளுந் திருவு மலகி
யெவ்வெலாத் திசையும் போற்ற வுன்பமுற் றிருப்பன் மாதோ.

(இ-ள்.) கையிலிருக்கும் விரல்கள் விலங்குதலில்லாமல (ஒன்றோடொ
ன்று நெருங்கி) இருப்பதாலும், கண்கள் வண்டினையொத்து அழகுபொருந்தி
யிருப்பதாலும், வயிறு சிங்கத்தினதுவயிற்றைப்போலப் பொருந்தியிருத்தலாலும்,
(இச்சிறுவன்) வாழ்நாளும் செல்வமும் மிகுந்து எல்லாத் திக்குகளிலுள்ளோரும்
துதிக்கும்படி சுகித்து வாழ்ந்திருப்பான். எ - று. (உரு)

இலக்கண முடைய னாகு மீங்கிவன் பன்னி ராணடி
னலக்கணுற் றுவி சோர வசனியே நதிர்நது வீழும்
விலக்குவ துண்டே னீவிர விலக்குக வென்று கூறி
நலத்தகு மகதி வீணை நாரதன் போயி னானே.

(இ-ள்.) (இச்சிறுவன் உத்தமமாகிய) லட்சணங்களை யுடையவனாவான் ;
ஆகிலும், இவன் பன்னிரண்டுவயதில் துன்பப்பட்டு உயிரிழைக்குமபடி இடியானது
அதிர்ந்துவிழும். நீங்கள் அதனைத்தவிராகும் வகையிருந்தால தவிருங்கள் என்று
சொல்லி, நனமையிருந்த மகதிவீணையையேற்கிய நாரதமுனிவர் (தமதிச்சையின்
படி) சென்றனா. எ - று. (உசு)

நாரதன் மொழிந்த தெண்ணி நவையறு பன்னி யோடுஞ்
சோகெழு மறைவ லாளன் நேசுழிந் தாவி சோர
வார்பனி நெடுங்கண் போர்ப்ப மற்றினி யெனசெய் வோமென்.
நேர்கெழு குமரற் புல்லி யிடைவிடா தாற்று கின்றான்.

(இ-ள்.) சீர்த்தியிருந்த வேதங்களில்வல்லவனாகிய விசுவாநரன், நாரத
முனிவர் சொல்லியவார்த்தையைக் குற்றமற்ற தனதுமனைவியுடன் ஆலோசித்து,
பலங்குன்றி உயிர்சோரவும், குளிர்ச்சிதங்கிய கண்ணீர் நீண்ட வழிகளைமறைக்க
வும், இனி என்னசெய்யப்போகின்றோம் என்று அழகுமிருந்த (கிரகபதிஎன்னும்
தனது) புத்திரனைத் தழுவிக்கொண்டு நீங்காமல் புலம்புவானாயினன். எ - று.

ஆற்றருத் தவங்க ளியாவு மாற்றிபு மளப்பில் கால
சோற்றுந் றான மெய்தி துவலரு மறையால் விண்ணோர்ப்
போற்றிபுத் தமிழே னிர்தப புதல்வனைப் பயந்த தெல்லாங்
கூற்றினுக் குணவாய் வாளாக் கொடுப்பவோ வென்று கைத்தான்.

(இ-ள்) செய்தற்கரிய எல்லாத்தவங்களை யுஞ்செய்தும், எல்லமுத்தின்தான்
மாகிய காசிசேஷத்திரத்தை யடைந்து அசேகநாட்கள் விரதயிருத்தும், செபித்தற்
சரிய மந்திரங்கனால் தேவர்களைத் துதித்தும், தமிழேனாகிய யான் இப்புத்திரனைப்
பெற்றதெல்லாம்வீணும், இயமனுக்கு இளையாகக்கொடுக்கத்தானே என்று மனம்
வருத்தினான் (விசுவநாதன்.) ௭ - ௩.

தமிழேன் = வறியேன்; எளியேன்.

(உஅ)

பொறியிலாக் கொடியெற் கென்றோ புதல்வனை யளித்தா னெந்தை
யநெடுத் திறம்பு கின்றேற் கருமக விருக்குங் கொல்லோ
மறுகுபுன னரகி னின்று மற்றினி யெடுப்பா ரியாரான்
றுறுதுயர்க் கடலின் வீழ்த்து கரைபெறு துழல்கின் றானே.

(இ-ள்.) எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான், செல்வமில்லாத தீயவளு
கிய எனக்கு ஏனோ (இப்படிப்பட்ட மேன்மையாகிய) புத்திரனைக் கொடுத்தனர் ?
தருமமார்க்கத்தவறி கடக்கின்ற எனக்குப் பெறுதற்கரிய இத்தகையபிள்ளை யிருக்
குமோ ? மனங்குழம்புகின்ற அற்பமாகிய (புத்-என்னும்) நாகத்தினின்றும் என்
னையெடுத்து (கரையில்) விடுவோர் யாவர் ? என்று இவ்வாறு கினைத்து, துன்பக்
கடலில் அழுத்தி நீங்காமல் மனங்கலங்குகின்றவனானே. ௭ - ௩.

பொறி = இலக்குமி. ஈண்டு பேறு என்னும் பொருளது ; பேறு பதிலறு
வகைப்படும். அவையாவன :—புகழ், கல்வி - உலி - வெற்றி - நன்மக்கள்-பொன்-
நெல் - நல்லூழ் - துகர்ச்சி - அறிவு-அழகு - பெருமை - இளமை - துணிவு -
கோயினமை - வாழ்வுடன் என்பனவாம். (உக)

மாலயன் முதலோ ருய்ய மறிகட லகட்டிற் றோன்று
மாலமுண டிருண்ட கண்டத நமலவென் றுரைப்போர் தம்பாற்
காலன்வத் தணுகான் கால காலநீ யளித்த விந்தப்
பாலனை யளித்தல் வேண்டு மென்றுயிர் பதைத்துச் சோர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வணிகின்ற அலைகள் பொருத்திய கரீராப்தியில்தோன்றிய ஆலா
விஷத்தைத் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களையாவரும் பிழைக்கும்படித் திரு
வமுதுசெய்து நீலகிரமடைபுத் ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய சிவபெருமானே ! என்று
துதிப்போரிடத்திலும், இயமன் (பயமுற்று) சமீபிக்கமாட்டான். (அவ்வாறிருக்க)
இயமனுக்கு இயமனானபெருமானே ! தேவரீர் (அடியேனுக்குக்) கடைட்சித்த
இப்பிள்ளையைக் காக்கவேண்டும் என்று உயிர் துடித்து முர்ச்சைபுற்றான் (விசுவா
நாதன்). ௭ - ௩.

“ மாலயன் முதலோ ருய்ய ஆலமுன் டிருண்ட கண்டன் ” என்பது.

முன்னொருகாலத்தில் தேவர்க்கும் அவுணர்க்கும் கேரிட்ட போரில் பலர்
மடிதலால், இருதிந்தாரும் பிரமாவை யடைந்து “ நாங்க ளிறுவாமல் கெடுவோம்

போர்செய்யக் கருதினோ மாதலின் பற்கடலைக்கடைந்து அமுதளிக்கவேண்டுமெ” என, பிரமன் “திருமாலுடன் சொல்லி முடிப்பிப்பேன” என்று அவர்களோடு கூடி ஊர்ப்பதியை அடைந்து ஆகரு போகக்கூற்றினை செய்யும் திருமலை வணங்கி அவர்கள் விருப்பத்தைச் சொல்ல, திருமால் அதற்கு விரைந்து மந்தரமலையை மத்தாக நட்டு சந்திரனை அடைதுணுக்கி, வாசகி எனனும் பாம்பைக் கயிறுக்கப்பட்டி தேவர்கள் ஒருபுறமும், அவுணா ஒருபுறமும் ஈர்க்கும்படி கட்டினையிட்டு, தாம கூர்மவடிவேற்று மலையினது அடியையும் முடியையும் முதுகிலுளும் கைகளாலும் பற்றிநிற்க, தேவரும் அவுணரும் இளைப்பெய்தும்படிப் பலகாலம் கடைந்த மையால் தாம்பாகிய வரங்கி சிக்ககாட்டாமல் உடல்பதைத்த நாததுடிக்கத் தனது ஆயிரம் வாய்களாலும் விஷங்கக்கிபது அவவிஷம் எங்கும் இருண்டுபோம் படி ஒல்லெனப் பரவ, தேவர் முனிவா முதலாயினோர் பயத்தோடினர். அது கண்ட விஷனு நா மிவர்களைக் காப்போமென்று அவர்கள்மேற் செல்லும் விஷத்தைத் தா மெதிர்த்தனர். அவவிஷம் அவர் திருமேனியைக் கருநிறமாக்க அவரும் தீர்க்கற் கஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். யாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து திருக்கயிலாய கிரியை யடைந்து திருநந்திதேவ ரனுக்களுயால் உட்சென்று எம்பெருமானைத் தரிசிக்க, சிவபெருமான் “விஷ்ணுவே! உருவம் வேறுபட்டு இவர்களுடன்கூடி வந்த தென்னை?” என்று தெரியாதவர்போன்று வினாவ, விஷ்ணு நிகழ்த்தவற்றைச் சொல்லி எம்மைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் உமாதேவியாரை நோக்க, தேவியார் “இவர்களைக் காக்கவேண்டுமெ” என, பெருமான் சுந்தரரைப் பார்த்து “சுந்தரா! அவவிஷத்தைக் கொணாக” என, அவ் வாணியின்படி அவர் தமது உள்ளங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடம் தர, அதை வாங்கித் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை உண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “உமது திருக்கரத்தில் வரவே உருவம் சிறுத்தது. அதனை விட்டால் உலக மழியும். எவ்வெவற்றிற்கும் முதற்பாகம் தேவரீர்தே; ஆதலால் விஷமாயிருப்பினும் அதனைக் கொள்ளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவவாறே சம்மதித்துத் திருவமுது செய்கையில் அது கண்டம் அளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு “எம்மை உயிர் காத்ததற்குச் சாட்சியாக இவ்விஷம் கண்டத்திலேயே யிருக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, பெருமான் அங்கேயே ஒரு நிலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டர், திருநிலகண்டர், சீகண்டர், முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனர். பிறகு சிவபெருமான் கட்டினையின்படி மீட்டும் பற்கடலைக்கடையப் பலபொருள்களும் அயிர்த்தமும் பிறத்தன என்பது.—இதனை,

கந்தபுராணம்.

தக்ககாண்டம் - ததீசி யுத்தரப்படலம்.

“ஐயநீ யன்றி யாரிவ் வனல்விட மாற்று நீரார்
செய்யவைக் கொண்ட வாற்றூற் சிறிதெனக் காட்டிற் றன்றே
வெய்யதோ ரிதனை யின்னே விட்டனை யென்னிற் பின்னை
யுய்வரோ யாரு மின்னே யொருங்குடன் முடிந்தி டாரோ.

முழவிலா வுணக்கே யனறோ முன்னுறு பாக மெல்லாம்
விடமதே யெனினு மாக டேண்டிது மிதனை வல்லே
யடியோ முய்ய மாறா லுத்தோ மருணைமோ னென்னக்
கடிகம தீததி யெய்தோன் கலகல் ினிசெ னென்றான்.

என்றான் வினாவிற் றனகை மெய்ய விடமுட் கொள்ளச்
சென்றது மிடற் றி னனை தீதத்தினை மாடு போக்கி
யினறம துமிசு காத்தற் கிடுகிது சான்ற மங்க

ணினிட வருடி மெனதே கலனைப் பெற்ற ஹ்ருத்." — என்பதற்
குணர்க. (உ௦)

தத்தைதாய் வருத்த கோக்கித் தளார்திட நவிக முக்க
னெனகைசி யடியா தம்பா லெய்திடா வெரிகட் பேழ்வாய்
வெத்திற் கூற்று மருக மசரியோ வீழ் மெனதீடா
ளந்தனன் மலர்த்தாள் போற்றி மாங்குது தடுப்பே னென்றான்.

(இ ள்.) (கிரகபதிஎன்னுஞ் சிறுவன்) பிதாமாதாக்களினது துக்கத்தைப்
பார்த்து மனத்தளாச்சி யடையலெண்டாம். துன்பம்சீவகக்கடவா. திரிநேத்திரங்
களையுடைய எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானது சிறப்புலாய்ந்த தொண்டர்க
ளிடத்தில (எத்தகைய துன்பமும்) வரமாட்டா. அக்கினியையொத்த கண்களையும்
பெரியவாயையும் வெவவிய பராக்கிரமத்தையுமுடைய இயமனும் (சமீபிக்கப்)
பயப்படுவான் (என்றால்) இடியோவிழத்தக்கது? எட்டுத்திருப்புயல்களையுடைய
சிவபெருமானது மலர்போன்ற திருவடிகளைத்துவித்து அதனை விலக்குமெனெ
ன்று (தாய்தந்தையலாகோக்கிச்) சொன்னான். எ -று. (உ௧)

ஆங்கு கேட்ட லொடு மையான் குறாத்தாய் தண்ணர்
திங்கதிர்க் குழவித் திங்கட் கண்ணியள் செப்தி கேட்டி
பூங்கழல வழுத்து கின்ற பாலற்காய்ப் புனைகு லாய
வோங்கழற் றறுகட் கூற்றை புதைத்துயி ரளித்தா னன்றே.

(இ ள்.) அவாறு சொல்லியவற்றைக்கேட்கவும் (விசுவநாதன் சொல்லு
கின்றான்) அப்பா! நன்றுசொல்லினை. குளிர்ச்சிதங்கிய அழகிய இனியகிரணங்
களெய்தினுஞ்சுத்திரனைச் சிரோமாலையாகத்தரித்த சிவபெருமானது செய்கைத்
திறத்தைக் கேட்பாயாக. பொலிவுதங்கிய வீரக்கழலணிந்த திருவடிகளைவணங்கு
கின்ற பாலராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவருக்காக, புனைகலந்த மிருத்த நெருப்
பைப்போலுங் கோபக்கண்களையுடைய இயமனைபுதைத்து (அவரது) உயிரைக்
காப்பாற்றினர். எ -று.

கண்ணி=கொண்டைமலை.

கூற்றையுதைத் துயிரளித்தானென்பதற்கு இயமனை உதைத்து உயிர்
தொலைத்து மீண்டும் தேவாவேண்டியபடி பூமிபாரம்சீவக. எழுப்பினர். என்று
பொருள்கூறுதலும் ஒன்று.

“கூற்றையுதைத் துயிரளித்தான” என்பது.

மீரகண்டேழனிவர் என்பவர் முற்கலமுனிவர் புத்திரியாகிய மருத்துவத்
 எனும் கன்னிகையைமணந்து சிறிதுகாலம் புத்திரரின்மையால் காசி சேஷத்திரத்
 தையடைந்து மணிகன்னிகையில் மூழ்கிச் சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரப்பேற்
 றினை யவாவித் தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி “முனிவனே !
 தீக்குணம் - ஊமை - செவிலி - குருடு - மூடம் - தீராப்பிணி - அறிவின்மை ஆகிய
 இவற்றோடு கூடிய நூறுவயது உயிர்வாழும் புத்திரன வேண்டுமா ? அல்லது
 அழகு - நல்வடிவு - நோயின்மை - எமதன்பு - இவற்றைப் பெற்றுப் பதினாறு
 வயது ஜீவித்திருக்கும் புதல்வன் வேண்டுமா ? சொல்” என, முனிவன் “வயது
 குறைந்து வாழ்ந்தாலும் சத்புத்திரனே வேண்டும்” என, அவவாறேயருளி அந்தர்
 த்தானமாயினர். பிறகு சிறிதுகாளில் அம்முனிவன் மனைவி கருப்ப மெய்தி நல்ல
 சுபருகூர்த்தத்தில் ஓர் புத்திரனைப் பெற்றனள். தேவர் புஷ்பமாரி சொரிந்தனர்.
 தேவதூதுபி முதலிய முழங்கின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மார்க்கண்டன்
 என்று பெயரிட்டான். உபகிட்டான், சகதியித்தல், அன்னப்பிராசனம்
 முதலியவற்றை மாசந்தோறு மியற்றி ஒருவருடத்தில் தலைமயிர் களைந்து இரண்
 டாம் வருடம் கர்நவேதனம்முடித்து ஐந்து வயதில் உயநயனம் நடத்தி வித்
 தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மார்க்கண்டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்
 நேர்ந்து சிவபெருமானே உண்மைப்பொருளெனறுணர்ந்து சிவபக்தியும் சிவனடி
 யாரிடத் தன்பும் அதிகரித்தனர். அவவாறிருக்கையில் வயது பதினாறாகவே தாய்
 தந்தையர் இவரைப்பற்றி எப்போதும் துன்பமுற்றிருந்தனர். அத்தனை யுணர்ந்து
 என்னெனக்கேட்க உண்மை சொல்லாராகிக் கடைசியில் சிவபெருமான் தனக்க
 ளித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “தந்தையே ! யான் சிவார்ச்சனைசெய்து பெரு
 மானது பேரருளால் இயமனை வென்று வருகின்றேன். அஞ்சவேண்டாம்” என்று
 கூறி விலைகொண்டு தென்றிசையில் திருக்கடவூரை யடைந்து சிவலிங்கக்
 தாபித்துப் பூசைசெய்து பெருமானால் “இயமபயம் நீங்குக” என்று திருவாய்மல
 ர்த்தருளிய வரத்தைப்பெற்று, மீண்டும் பூசிக்கையில் மரணகாலங் குறுகவே,
 இயமனது கட்டளைப்படி ஓர் தூதன் வந்து அவர் பூசாபலத்தினால் சமீபிக்கக்கூ
 டாதவனாகி சையமினி நகரமடைந்து தன் தலைவனுக்குச் சொல்ல, அவன் கோபி
 த்துத் தன் கணிகராகிய சித்திரகுத்திரர்களை வருவித்து அவர் கணக்கைக் கேட்
 டறிந்து தன் மந்திரியாகிய காலனை யனுப்ப, காலன் போய்ப் பார்த்துத் திரும்பி
 விட இயமன் சிறித் தன்மகிஷவாகனத்தையழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி
 மழு - தண்டம் - பாசம் - சூலம் இவற்றையேற்று, குடையுங் கொடியுங் தூதர்
 தாங்கிவர மார்க்கண்டேயரைக்கிட்டி. அழைக்க அவர் வராமையால் “பிரமாதிதே
 வர்களும் யானுமே ஒருகாலத் திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று
 கோபத்துடன் நிலமலைபோல் நின்று கழுத்தில் பாசத்தை வீசி யிழுக்க எத்தனிக்
 கையில் மார்க்கண்டேயர் அஞ்ச, சிவபெருமான் ‘பயப்படாதே’ என்று அருளி
 ச்செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும் தோன்றி, தமது இடதுகாலால்உதை
 க்க இயமன் பூமியில்வீழ்ந்திறந்தனன். மார்க்கண்டேயருக்குச் சிரஞ்சீவி யளித்த

னர். பின்னர் பூமியில் மரணபிலாமைமயால் சுமைதாங்கமாட்டாது பூமிதேவி குறையிரப்பப் பெருமான் இயமனை யெழுப்பினர் என்பது.— இதனை.

கந்தபுராணம் - அசுரகாண்டம் - மார்க்கண்டேயப்படலம்.

“ஏறித்தான் பாச மீர்த்திட லுற்று னிதபோத்தி
லறித்தான் றுனு மீசனை யேத்தி யடிசூழ்
பிறித்தா னல்லன் மந்திரி யீர்தப் பெருமைத்தன்
மறித்தா னன்றோ வென்றிமை யோரு மருளுற்றார்.

சர்க்கும் பாசங் கந்தர முற்று மிடரில்லா
மார்க்கன் டன்முற் றேன்றின னின்பால் வருதுன்பர்
தீர்க்கின் றுநீ யஞ்சலை யென்றே திடையாழிக்
கார்க்கன் டத்துக் கண்ணுத லையன் கழறுற்றான்.

மதத்தான் மிக்கான் மந்திரன் மைத்த னுயிர்வாங்கப்
பதைத்தா னென்னு ளுனனி வெருண்டான் பதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னார் சிறிதுத்தி

யுதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போன்மண் னுறவீழ்த்தான்.” என்பத னுணர்ச்சு. (௩௨)

ஆசறு சுவேத னென்பா னாருமி ருய்யக் கூற்றின்
பாசம தொழித்துக் காத்தான் சிலாதன்மெய்ப் பால னாவீ
நாசம துறமுற் பற்று மெனையாவ கடர்த்தான் விண்ணோர்
வாசவ னாதி யுய்ய மறிகட னஞ்ச முண்டான்.

(இ-ள்.) (சிவபெருமான்) குற்றமற்ற சுவேதன் என்பவனது அருமையா சிய உயிர் பிழைக்கும்படி இயமனது பாசத்தைவிலக்கிக் காப்பாற்றினர். சிலாதா முனிவர் புதலவராகியபாலகரது உயிர்இறுதியிடையாமல் (யாவருயினாயும்) பிழக் கின்ற இயமனை அடக்கினார். இந்திரன்முதலிய தேவருயிர் பிழைக்கும்படி, மடங்கு தலுடைய பாற்கடலற்றோன்றிய ஆலகாலவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தருளினர்.

சுவேதனுயிர் காத்ததாவது.

சுவேதன் என்னும் வேதியன் சிவபூசைசெய்திருக்கையில் இயமன்தனது பாசத்தை அவனது கழுத்திலெறிய,சுவேதன் சிவபெருமானை வேண்டிக்கொள்ள, பெருமான் உமாதேவியாரோடு அவலிவிங்கத்தினின்றும் தோன்றக் கண்ட இயமன் யோசனை தூரம்போய் விழுந்தான். சிவபெருமான் சுவேதனுக்கு என் னில்லாத வாணானித்து இயமனை யெழுப்பினர் என்பது.—இதனை,

காஞ்சிபுராணம் - இறவாத்தானப்படலம்.

“சுவேத னென்பான் வாழ்நாட் கழிவு துன்னுநாட்
சுவேதந் தீற்று மாடச் சூழ லதனிடைச்
சுவேத கல்லா னூர்தி நோன்று டொழுதனன்
சுவேத நீற்று னீர்த்தான் பிறவித் துன்பமே.”— எனவும்,

இலிங்கபுராணம் - சுவேதன் காலனைவென்ற அத்தியாயம்.

“சிறிய துடிவாணனென நெண்ணிமறைச் சுவேதனெனிரா திங்கள் வேணித்
கறைமிடற்றோ னடிபரவுங் காலையினிற் கண்களழல் கதுவக் கீற்றுப்[றகோட்
பிறைபெயிற்று வாய்மறத்துப் பெருஞ்சினந்தன நலிக்கொளிஇப் பிறங்குபொ
டிறுவனாகால் கொடுபடந்து வருவதென வெங்கால நெய்தினனே.

பாசமவன் கழுத்திடனும் பாய்விடையோய் காத்தியெனப்பகரா முன்னம்
மாசிம்மணி பிடற்றிறைவன வடவையழல் கக்குமழு வாள்கைத் தாங்கித்
தேசுடைய விலிங்கத்திற் கணங்கொடுந் தேவியொடுந் தோன்ற னோக்கி
யோசனைபோய் வெங்கால னுருமினதிரந் துள்ளாவி யொழிய வீழ்ந்தான்.” —
எனவும் வருவனவற்றா னுணர்க..

சிலாதர் பாலனைக் காத்தது.

சிலாதாழனிவர் சிவபெருமானைநோக்கி அரியதவஞ்செய்ய, பெருமான்
காட்சிகொடுத்து வேண்டும்வரம் யாதென “இறவாத்தனமையுடைய புதல்வனை
அருளேன்மம்” என, சிவபெருமான் “அவ்வாறே இறவாதவனாய் என்கருகிய
ஒரு புதல்வன் யாகபூமியில் உதிப்பான்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். முனி
வர் யாகபூபியை உழுக்கையில், பொற்பேழையில் ஒரு குழந்தை யிருக்கக்கண்டு
வணங்கி “உலகிலுள்ளார்க்கெல்லாம் தந்தையாகிய தேவரீர் எனக்காகக் குழந்
தையானீரா!” என்று தனவீட்டுக்குக் கொண்டிபோய்ச் செப்பேசுரர் என்று
பெயரிட்டுச் சந்தோஷித்தது வளர்த்தனர். ஏழுவயதில் மீத்திராவருணர் என்னு
முனிவரர் “இப்புதல்வன இன்னும் ஒருவருடத்திலிறப்பான்” என்று சொல்
லக்கேட்டு, சிலாதரர்வருநத “யான இறவேன் வருந்தவேண்டாம்” என்று அவரை
த்திடப்படுத்திவிட்டு, சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்ய, பெருமான் காட்சி
கொடுத்து “இயமன் உன்னிடம்வரமாட்டான்” என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது
திருக்கரத்தைச் சிரமேல் வைத்து, மருடாபிஷேகஞ் செய்து திருநந்திதேவர்
என்னுந் தமதுபெயரும் சாரூப்பியமும் அளித்து, சுயசைன்னும் கணனிகையை
மணஞ்செய்வித்து, திருக்கயிலாயகிரிக்கு முதற்பெருங்காவலாகிய பதவிதந்தனர்.

இலிங்கபுராணம் - நந்திகேசுரர் காலனைவென்ற அத்தியாயம்.

“பருவ மேழுசெல் காலையிற் பழமறை முழுதந்
தெரியு மித்திரா வருணரந் தீதறு முனிவர்
அருகு வந்தினி யோர்பரு வந்தினி லாவி
யொருவு மென்றுரை செய்தன ருணாவினி னுணர்ந்தே.

ஆய வாசகங் கேட்டலு மருளுடைச் சிலாதன்
சாய நெஞ்சகந் தளர்தலுந் தளரனீ தளரல்
மாய்வ தில்லையா நென்றவன் மனங்கொளக் கூறிப்
பாயு மால்விடைப் பாசனைப் பணிந்தனன் றுகித்தான்..

வழுத்தல் கேட்டலு மதிமுகி முணிந்தவரர் சடைமேற்
குழைத்த பைந்தளிர்க் கொன்றைதாழ் குழகன்வந் தாவி

யழிக்குங் கூற்றுவு னுன்னுழையனுதிடா னென்று
தழைத்த காதலர் நிலையினை நின்றும் வைத்தான்.”—என்பதனா
னுணர்க. (௩௩)

சிலந்தலை மயங்கா வண்ண தெநியலா தெநிமேற் கொண்ட
சலந்தர னாவி யுண்ணத் தாளினு னேயி புப்தா
னலந்தலை விளக்கும வெப்ப வரதகா சுரநறன் வானு
ருலந்திட வளபடுவ காலம் வெயிலிடை புலாதத் துண்

(இ-ள்) பூமியில் மயங்காத நனமாக்கத்தைத் தீயசெய்கை—சக்கை
ண்ட சலந்தராசரானது உயினைக்குழக்குப்படிப் பாதத்தினால் (பூமிமீட்டினதும்)
சத்தரிசன மெனனும்) சக்கராயுதத்தை உண்டுபண்ணினார். துண்பத்தைப்பே செய்
கின்ற கொடிய அரதகாசரானது சேவகாலம் அழிபும்படி அளவிலலாதகாலம் (அவ
னை வயிரவ மூர்த்தியால்) வெயிலிலே உலரும்படிச் செய்தனா (சிலபெரு
மான்). எ-று.

சலந்தர னாவி யுண்ணத் தாளினு னேயி யுய்த்ததாவது.

இந்திரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலையையடைய, சிவபெருமான் வழவுமா
றி வழியில் சிற்றக்கண்டு “நீயாவன்? எத்தொழில்செய்வோன்?” என ஒன்றுங்
கூறாதிருப்பக்கண்டு கோபித்துத் தன் கை வச்சிரத்தால் தாக்க, அது பொடியாக
வுகிர்த்தது. பெருமானுக்குக் கோபம்வந்து ஓர் உருத்திரவழுவேற்க, இந்திரன்
அஞ்சிப் பலவகையாகத் துகிபுரிய மனம்பொறுத்துத் தன் கோபத்தால் உண்டா
கிய வெயிலை நீரை வழித்தெறிய அது மேற்கடலில் வீழ்ந்து ஒரு புத்திரனாயது.
அதனைச் சமுத்திரராசன் மகன்மை கொண்டு வளர்த்துவருகையில் பிரமனால்
சலந்தரன் என்னும் பெயர்பெற்று, காண்ப்பருவமடைந்து அவனுடன் கூடி
தானவதச்சஞ்ஞா ஓர் அழகிய நகரஞ் செயலித்த, காலநேயினை உதல்வி
விநீந்தையை மணந்த சிறிதுகாலம் வசித்திருந்து, மேருமலம்வீருத தேவர்க
ளோடு போர்புரியக் கருதிசெல்ல, தேவர்கள் விஷ்ணுவைவேண்டி, அவர் கரு
டாருடாய் இருபதினாயிரவருடம் போர்பொருது அவனைச் செயிக்கமாட்டாமல்
புகழ்ந்துசென்றனர். அதுகண்ட இந்திரன் பயந்து கயிலையை யடையத் துதுவ
ராலுணர்ந்து சலந்தரன் ஆறகுச் செல்லப் புறப்படுகையில் வேண்டாமென்று
மனைவி தடுப்பவுங் கேளானாகி, சேனாசமுத்திரத்துடன் கயிலையையடைய, இந்தி
ரன் பயந்து வெள்ளிமலையிலுள்ள திருச்சந்திரனத்தினுட் சென்று சிவபெருமா
னைக்கண்டு சிகழ்ந்த துன்பங்களை விண்ணப்பிக்க, பெருமான “அஞ்சாதே”
என்று அனுக்கிரசித்து, நனாத்த சிழவுருவமும், ஊன்றியதழியும், தொலைய கம
ண்டலமுமுடைய ஓர் முனிவழுவேற்று இந்திராதியர் மறைந்து பிள்ளைபேர்
சென்று சலந்தரனைக்கண்டு “நீ யார்? எங்கேபோகின்றாய்” என வினாவு “யான்
சமுத்திரராசன் மகன் என்பேர் சலந்தரன் சிவனோடு போர்செய்யச் செக்கின்
றேன்” என, “என்றுகூறினாய்” என்று நகைத்து “நீ கண்ணுதலொடு போர்
செய்யக் கருதினால் இறப்பாய் பிழைக்கவேண்டுமானால் திரும்பிப்போ” என, சலந்
தரன் “சிறிதுதேரம் இங்கிருந்து என் வல்லமையைப் பார்” என, “யான் சிவ
பெருமானுக் கிரண்டாவது உன் வல்லமையைக் காணவந்தேன்” என்று தனது

திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்றி “இவ்வலையத்தைச் சிரசிலேற்றித் தாங்கவல்லையா” எனவும், சலந்தரன் “இதுதானா பெரிது” என்று கைகளா லெடுத்து மார்பிலும் புயத்திலும் தாங்கிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொள்ள அச்சக்கரம் அவனை இருபிளவாக்கியது. அவனுடனவந்த சைனியமெல்லாம் பெருமானது விழித்தீயிலை சாம்பராயின. பின்னா பெருமான தனது நீலவடிவுகாட்ட இந் திரண்முதலானார் மகிழ்ந்து போற்றினா என்பது.—இதனை,

கந்தபுராணம் - தக்ஷகாண்டம் - ததீசியுத்தரப்படலம்.

“புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேமியைக்
கரத்திடை யெடுத்தனன் கணங்கொண் டெய்தவி
னுரத்திடைப் புயத்திடை யுயிர்த்துத் தாங்கியே
சிரத்திடை வைத்தனன் நேவ ரார்க்கவே.

பரிதியங் கடவுளப் பதகன் றன்னுட
விருபிள வாக்கியே யிறைவன் றன்னிடை
யுருவுகொண் டெற்றிவ வுலகம் யாவையுங்
குருதியம் பெருங்கடல் வளைந்து கொள்ளவே.”—என்பதனா னுணர்க.

அந்தகாசரன் வாணா னுலந்திடச்செய்ததாவது.

இரணியாக்கிகள் புதல்வனாகிய அந்தகாசரன் அருந்தவஞ்செய்து பலவாங் களைச் சிவபெருமானிடம் பெற்று, திருமாலாதி தேவர்களைப் போரிட்செயித்துத் துன்புறுத்த அது சகியாததேவர்கள் பெண்வழுவமேற்றுத் திருக்கயிலையையடை ந்து பார்வதியாரது கணங்களாகிய மாதருடன் கலந்து காலங்கழித்திருந்தனர். அப்பொழுது அந்தகாசரன் அவர்களைப் பிடித்துவருவேனென்று கயிலையையடை ய, தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமான் வயிரவழர்த் தியையனுப்ப, வயிரவர் அவனைப் போரிட்வென்று குலத்தின்முனையிற் குத்திரெடுங் காலம் நடனஞ்செய்து “அந்தகா! உனக்கென்னவேண்டும்” என, அவனுக்கு அறிவு விளங்கியதால் “மோக்ஷந்தந்தருள்க” என்றுயாசிக்க, அவவாறே அனுக்கிர கித்தனர். என்பது.—இதனை,

காஞ்சிபுராணம்-அந்தகேசப்படலம்.

“தலைப்புறங் கண்ட மின்னார் தமைப்பற்றி வருது மென்று
மனத்தருக் குய்ப்ப மீட்டு மந்தகன் வருதல் காணா உப்
புனத்தழாய்ப் புத்தேண் முன்னர்ப் போற்றிவின் ணப்பஞ் செய்ய
வினைத்தொடக் கறுக்கு மெங்கோன் வயிரவன் றனைவி டெத்தான்.

வயிரவன் படையோன முன்னும் வானவர்க் கிடுக்கண் செய்வான்
வயிரவன் றுடியன் சேனை வலத்தவ னாகிப் போந்த
வயிரவன் மனத்தான் றனைப் பொருதுவண் குலத் தேந்தி
வயிரவன் களிப்பு மிக்கு வாகையி னாடஞ் செய்தான்.”—எனவருவன
வற்றா னுணர்க. (கச)

வடவரை வில்ல தாக வாசுகி ராணி யேற்றிக்
கடனிற வண்ண னம்பாக் கதழிறி நுதிய தாக
வடையலர் புரந்தி யூட்டு மழனிக் கடவுட் போற்றி
யிடிவரல் விலக்கு கெனன வேத்தினன் வடைகொண் டானே.

(இ-ள்.) வடக்கின்கணுள்ள மேருமலையை வில்லாகக்கொண்டு, வாசுகி என்னும் பாம்பை காணாக ஏறிட்டு, சமுத்திரம்போலும் நீலநீர்தையுடைய திருமலை அம்பாகக்கோதது, வேகத்தோடு செல்லும் அக்கினியை அம்பின் கூர்வாயாகவைத்து (அவற்றைப் பிரயோசிக்காமல்) தம்மை வணங்காத அரக்கர்வசத்திருந்த திரிபுரங்களை (சிரிப்பினால்) அக்கினிக்கு உண்பித்த (செந்திரம்பொருந்திய) தீவண்ணராகிய சிவபெருமானைத் துதித்து இழுவியும்படி வருதலைத் தவிர்ப்பாயாக என்று (விசுவாசரன்) சொல்ல (கிரகபதி தாய்தந்தையரை) வணங்கித் (தவஞ்செய்யச்) செலவுபெற்றுக்கொண்டான். ௭ - று. (உரு)

களங்கனி யனைய மேனிக் கண்ணனுங் கமலத் தோலு
மளந்தறி வரிய தாகுங் காசியி லடைந்து பின்னர்த்
துளங்குரீர்த் கங்கை மூழ்கித் தூமதிக் கண்ணி யானே
யுளங்கனிர் துருகப் போற்றி யுவப்பொடும் வழிபட் டானே.

(இ-ள்.) களாப்பழம்போலும் கரிய திருமேனியையுடைய விஷ்ணுமூர்தியும், தாமரைமலரில்வசிக்கும் பிரமதேவனும் அளவுபடுத்தி உணர்த்தற்கு இயலாதாகிய (பெருஞ்சிறப்பினையுடைய) காசிக்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்து பின்பு விளவருகின்ற கலங்கலாகிய நீரையுடைய கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, பரிசுத்தமாகிய சந்திரனைச்சொகிற்றித்த சிவபெருமானை மனங்கசித்துருகும்விதமாகத்துதித்துக் களிப்போடுவழிபாடு செய்வானுயின்ன (கிரகபதி). ௮ - று.

வழிபடல்=தொண்டுசெய்தல்.

(உசு)

முத்திவான் நருவி லன்ப முதிர்ந்தந் கனியோ தூய
சித்தநன் முளையோ முத்தித் திருமக னோந்தும பத்தோ
மெய்த்தவ ரிதய நீங்கா வெறுவெளிச் சுடர தேயோ
வித்தலை பெய்தி யார்க்கு மருள்புரி யிலிங்க மாதோ.

(இ-ள்.) இவ்விடத்தில் வீற்றிருந்து எல்லாருக்கும் திருவருளைப்பாலிக்கின்ற சிவலிங்கமூர்த்தி சிறந்த மோட்சமென்கிற விருட்சத்தில் சுந்தோஷமென்னும் தேன்பொருத்திக் கனிந்திருக்கும் நல்லபழமோ! பரிசுத்தமாகிய ஞானப்பயிலை வினையுச்செய்யும் நல்ல முனையோ! முத்தியாகிய இலக்குமியின் கையிற்றாகிய ஒரு பத்துதானோ! உண்மையாகிய தவசிகளது உள்ளத்தைவிட்டுப் பிரியாத சுத்தவெளியில் காணப்படும் சுடர்வடிவமோ! என்றுதோத்திரஞ்செய்தான். ()

இன்னிசைக் கிழவன் முன்ன ரியம்பிய நெறியா லீசன்
பொன்னடி பரவப் பெற்றே நென்றுள முவகை பூப்பத்
தன்னுடைப் பெயரர வாங்கோ ரிலிங்கத்தா பித்தி யார்க்கு
முன்னரும் விரத மொன்று முறைபிற ழாது நோற்றான்.

(இ.ள்.) இனிய ஓசையையுடைய வீணையேந்திய நாரதமுனிவர் (யான் இடிவிழுந்திறப்பேனென்று) முன்னே சொல்லிய வழியினால்லவா சிவபெருமானது அழகிய திருவடிகளைத் துதிசெய்யப்பெற்றேன்; என்று நீனைத்துக் (கிரகபதி) தனது மனதில் மகிழ்ச்சிபொங்க, அந்தக் காசிக்ஷேத்திரத்தில் தனது பெயரால் ஓர் சிவலிங்கமூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து, யாவரும் நீனைத்தற்கரிய ஒரு விரதத்தை விதிக்கப்பட்ட கிரமந்தவறாமல் ஆசிரயித்தான். ௭ - ௩. (௩அ)

குடங்கணூற் றெட்டிற் கங்கைக் குளிர்புன லேந்தி யன்பி
னுடன்றினந் தோறுந் தெப்ப வருத்திர சமகத் தாட்டித்
தடந்திகழ் குவளை யோரா யிரத்திரு நான்கு சாத்தி
யடங்கலா புரத்தி யூட்டு மண்ணலை வழங்கி டானே.

(இ.ள்.) (கிரகபதி) அன்போடு ஒவ்வொருநாளும், குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்காநீரை நூற்றெட்டுக்கும்பங்களில் தாங்கிவந்து தெய்வீகம்விளங்கும் உருத்திர சமகமந்திரஜெபத்துடன் அபிஷேகஞ்செய்து, தடாகங்களில் விளங்கும் நீலோற் பலமலர்கள் ஓர்ஆயிரத்தெட்டால் (சகஸ்திரநாம) அருச்சினைசெய்து, பகைஞர்க ளது திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானை வணங்குவானாயினன். ௭ - ௩.

கொழிபூ - கோட்டுப்பூ - நீர்ப்பூ-புதற்பூ என மலர்கள் நான்கு வகைப் படுமீ; அன்றியும் நிலப்பூ என ஒன்று கூட்டி ஐந்துவகை என்பாருமுளர். அவற்றுள் குவளை ஓர்வகைநீர்ப்பூக்கொடியாதலின் அதனை “தடந்திகழ்குவளை” என்றார்.

மென்பழ னாறு திங்கள் வீழ்சரு காறு திங்க
ளின்புன லாறு திங்க ளெறிவளி யாறு திங்க
என்புட னருந்தி யீராண டருந்தவ மிழைத்த பின்னர்
மின்பயி லசனி யேறு வீழுநா ளடைந்த தன்மீற.

(இ.ள்.) (கிரகபதி) ஆசையுடன் முதலாவது ஆறுமாதம் மெல்லிய பழ வருக்கங்களைப்புகித்தும், இரண்டாவதுஆறுமாதம் (காற்றில்உதிர்ந்த) சருகுக்களை அருந்தியும், மூன்றாவது ஆறுமாதம் இனிய சுதந்திரத்தைப் பானஞ்செய்தும், நான்காவது ஆறுமாதம் வீசுகின்ற வாயுவைப் பட்சணஞ்செய்தும் ஆக இரண்டு வருஷகாலம் அருமையாகிய தவததைச் செய்தபிறகு (ஒருநாள்) மின்னலை வீசினற இடிவழிவேண்டிய நாள்வந்து சேர்ந்தது. ௭ - ௩. (௪௦)

அவ்வுழிச் சிறுவன் முன்ன ரகலிரு விசம்பு காகுக்கு
தெவ்வடு வயிர வொள்வாட் புரந்தான் வந்து சேர்ந்து
வெவ்வினை யறநீ யாற்றுத் தவத்தினை வியந்தேன் மைந்த
வெவவரங் கேட்டி யேனுந் தருகுவ னியம்பு கென்றான்.

(இ.ள்.) விசாலமாகிய பெரிய தேவலோகத்தை இரட்சிக்கும், பகைவர்களைக்கொல்லும் ஒளிதங்கிய வச்சிரவானையேந்திய இந்திரன், அப்பொழுது கிரகபதி என்னும் சிறுவனது கண்களுக்குத்தோன்றும்படி அவன் முன்னேவந்து சேர்ந்து, புதல்வனே! கொடியதீவினைச்சம்பந்த மொழியும்படி நீசெய்த தவத்துக்கு அதிசயித்தேன். (நீவிரும்பி) எந்தவரத்தைக் கேட்டாலும் கொடுப்பேன் சொல்லாயாக என்றான். ௭ - ௩. (௪௧)

மணிநிற வண்ணன் செங்கேழ மலரயன் முதலி னோனா
யனுவன் வேனு முள்ளத் துணர்கிலே னமல னன்பர்
துணிவுநி னவர்கட் கெய்தாப் பொருளெவை சொல்லி னன்னோர்
பணிதலைக் கொள்ளு நீயோ வளிக் குவை பகாது யென்றான்.

(இ. ள்.) (என்று வினாவின இத்திரிணோக்கிக் கிரகபதி நீலமணிபோன்ற
மணியையுடைய திருமால், செந்திரமுடைய தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமன்
முதலாகியதேவர்களையே மனதில் சிந்தித் துண்ணியுந் தயை. பரிசுத்தராகிய சிவ
பெருமானது அடியவர்கள் இச்சித்தால் அவர்கட்கு வப்பொருள்தான் சொல்லு
மிடத்தில் கிடைக்காதவை? அவையடியவர்களது கட்டையைச் சிரமேற்றாங்கும்
நீயா (எனக்குவேண்டும் வரங்களைக்) கொடுக்கவல்லவன்? சொல்லாயாக என்ற
னன். எ - று. (சஉ)

அதனன் சிறுவன் கூறக் கேட்டலு மழலு நெஞ்சத்
திர்திரன் சினமீக் கூர வென்னினும் வலியன் கொல்லோ
சந்திர மௌலி பேதை மதியினைத் தவிர்தி தாழா
துய்த்திட வரங்கள் கேட்டி யெனவவ னுணக்க லுற்றான்.

(இ. ள்.) பிராமணப்பிள்ளையாகிய கிரகபதி (இவ்விதமாகச்) சொல்லக்
கேட்டவுடனே, கொதிக்கின்ற மனமுடைய இத்திரனுக்குக் கோபம் அதிகரித்துச்
சந்திரசேகராகிய சிவன் என்னைக்காட்டிலும் சிறந்தவனோ? மூடபுத்தியை
விடுவாயாக. (இடியிலுந்து வீணாய்) கெடாமல் பிழைக்கவேண்டிய வரங்களைக்
கேட்டுக்கொள்ளுக என்று சொல்லவே அந்தக் கிரகபதி (அதற்குப் பதிலாக)
சொல்லத்தொடங்கினான். எ - று.

பேதை = அறிவிலி; ஈண்டு பேதைமதி என்பதற்குப் பிள்ளைமைக்குணத்
துக்கேற்ற சிற்றறிவு எனக் கூறிலும் பொருந்தும். (சஉ)

நள்ளிருட் கங்குற் போதி லகலிகை நலனுண் டேருங்
கள்வநின் வெளிற்று நெஞ்சம் பிறழ்ந்தவை கழற வேண்டாம்
வள்ளிலைச் சூல மேந்தி யிடத்தலால் வரங்க ளம்ம
கொள்வனோ பிறந்துஞ் செத்துங் சூலவிய வமார் தம்பால்.

(இ. ள்.) இருள்மிருத்த நெருத்திரியில் அகலிகை என்பவனா போகம்
துகர்ந்து சென்ற திருடனே! உனது அற்பமாகிய மனம் தடுமாறியவற்றைச்
சொல்லவேண்டாம். கூர்மைபுடைய அச்சவழுவாகிய சூலாயுதத்தைத் தாங்கிய
சிவபெருமானிடத்தி லல்லாமல், அடிக்கடி ஜெனித்தும் மரித்தும் உழலுகின்ற
ஏனையதேவர்களிடத்தில் வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வேனோ? (பெற்றுக்கொள்ள
மாட்டேன்.) எ - று.

இத்திரிண, “அகலிகை நலனுண்டேருங் கள்வன்” என்றது.

கௌதமமுனிவர் மனைவியாகிய அகலிகை அழகிற் சிறந்திருந்தமையால்
இத்திரிணநெருத்திரியில் சேவல்போற் கூவ, அதனைக்கேட்ட முனிவர் பொழுது
புலர்ந்ததென்றெண்ணிக் கங்கைத்துறைக்குச்செல்ல, இத்திரன் கௌதமர்போல

வடிவுகொண்டு அகலிகையைக் கட்டிச் சுகித்திருக்கையில், முனிவர் அகாலமாத லால் திரும்பிவர இவன் பூணவடிவுடன் ஓட, கௌதமர் “இந்திரா! உனக்கு உடல் முழுதும் பெண்குறியாகுக” என்றும், அகலிகையை நோக்கி “நீ பாரையாகுக” என்றும் சபித்தனர். அகலிகை மனம் பொறுக்கவென வேண்ட “தசரதராமன் நிருவடியால் பெண் ஆவாய்” என்றும், உடல் முழுதும் பெண்குறியாகத் தனது உலகத்தையடைந்த இந்திரனைக்கண்ட தேவர்கள் பலர் ஒன்றுகூடி யாசிக்க “அவை கண்களாகுக” என்றும் சாபானுக்கிரகம் செய்தனர். என்பது இதனை.

பாலகாண்டம் - அகலிகைப்படலம்.

“தீவிரி சிந்த நோக்கிச் செய்ததை யுணர்ந்து செய்ய தூயவ னவனை நின்கைச் சுசுர மனைய சொல்லால் ஆயிர மாதர்க் குள்ள வறிகுறி யுனக்குண் டாகென் றேயின னவையெ லாம்வந் தியைந்தன விமைப்பின் முன்னம்.

அந்தவிந் திரனைக் கண்ட வமர்கள் பிரமன் முன்னு வந்துகோ தமனை வேண்ட மற்றவை தவிர்ந்து மாறாச் சிந்தையின் முனிவு தீர்ந்து சிறந்தவா யிரங்கண் ணாகத் தந்தம் துலகு புக்கார் தையலுங் கிடந்தான் கல்லாய்.” — என்பதன

னுணர்க.

இதுவிஷயத்தில் இந்திரனுக்குநேர்ந்த சாபம் வேறு வகையாகவுங் கூடிய புராணம் முதலிய தூல்கள் சொல்லுகின்றன. விரிப்பிற்பெருகும். (சச)

என்னலுங் கனன்று சீறி யிருவிசும் பளிக்கு மேலோன் மின்னகு வயிர வொள்வா ன்ருமுக விதிர்த்த லோடு மன்னது நோக்கி மைந்த னயர்தலு மமலன் றோன்றித் தன்னமர் கையான் மேனி தைவந்து தளர லென்றான்.

(இ-ள்.) என்றிவவாறு (கிரகபதி) சொல்லவும், பெரிய தேவலோகத்தைக் காக்கின்ற இந்திரன்கோபமிடுத்து மின்னலைவிசுகின்ற ஒளிதங்கிய வச்சிரவானை இடிவிழும்படி அசைக்கவும், கிரகபதி அவ்வாறு இந்திரனைச் செய்தலைக்கண்டு சோர்வ டைய, சிவபெருமான் (அவனுக்குக்) காட்சிதந்து, பொருந்திய தமது திருக்கரங்களால் (அவனது) சரீரத்தைத்தடவி மனந்தளராதே என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ - று. (சுரு)

அயிலெயிற் றரவ மார்த்தோ னங்கையி னீவப் பெற்றுத் துயிலுணர்ந் தெழுந்தான் போல வெழுந்துறு துயர நீங்கி முயலறு திங்கட் கண்ணி முதல்வனைக் கண்ணிற காணு மயிருடல் பொடிப்பக் கண்ணீர் வார்தர மகிழ்ச்சி கூர்ந்தான்.

(இ-ள்.) கூர்மைபொருந்திய பற்களையுடைய சர்ப்பங்களை (அரையிற்) கட்டிய சிவபிரானது அழகிய திருக்கரங்களால் தடவப்பெற்று, நீத்திணைதெளிந்து எழுந்தவனைப்போன்று எழுந்து, தனக்குநேர்ந்த துன்பம் தவிர்ந்து, களங்கமற்ற சந்திரனைச் சிரமாலையாகத்தரித்த முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானைக் கண்க

ளால் தெரிசித்து, சரீரமுழுதும் மயிர்க்குச்செறிபவும், கண்கள் ஆனந்தபாஷ்பம் சிந்தவும் சந்தோஷமிருந்தென் (கொகடத்). ௭ - று.

சந்திரனிடத்திலுள்ள கனங்கத்தை முயல் - கயரோகம் என்று கூறுவது வழக்காதலின், பெருமான் சடையிலுள்ள சந்திரனுக்கு அநிலில்லை என்பார் “முயலறுதிங்கள்” என்றார். (சுக)

திருகை சிறிய கோட்டிச் சிறுவன்வாண் முகத்தை நோக்கி வெருவினை போலு மற்று னுளத்தினைத் தெரிய வேண்டி யுருமுவிழ் குவிச மேந்தி யுறவ னியானே பாரி லிருவிசும பினிலென் னன்பாக் கியாரிட ரியற்று வாரோ.

(இ-ள்.) (சிவபெருமான்) சிறிதாகிய திருப்புன்னகையரும்பி, கிரகபதியி னது பிரகாசம்பொருத்திய முகத்தைப்பார்த்து, பயந்தனைபோலக் காணப்படுகின் றது; நானே உனது மனதைப் பரிசோதிப்பதற்காக இடிவீழும்படி வச்சிராயுத மேந்தி (இந்திரனப்போல) வந்தவன். பூமியிலும் பெரிய தேவலோகத்திலும் என தடியவர்களுக்கு யாவர்தான் துன்பஞ்செய்யவல்லவாகன்? ஒருவருமில்லை. ௭-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் ருளகம்.

இச்செய்யுளில் நோக்கி என்னும் வினையெச்சம், அடுத்தசெய்யுளின் இறு தியிலுள்ள அநுளினுண் என்னும் வினைமுற்றைக் கொண்டது. (சௌ)

இத்திரன் பதில்க்கும் வெய்ய யமனுறை பதிக்கு நாப்பண் வெந்தழற் கடவு ளாகி யினிதுவீற் றிருத்தி யென்னச் சுந்தரப் பைம்பொன் மௌலி விண்ணவர் வணங்கச் சூட்டித் தந்தைதா யோடு மாங்குச் சார்க்கென வருளி னானே.

(இ-ள்.) (கீழ்த்திசையிலுள்ள) இந்திரனது தெய்வலோகத்திற்கும் (தென் றிசையிலுள்ள) இயமன் வசிக்கின்ற லோகத்திற்கும் நடுவிலே (தென்கீழ்த்தி சையில்) வெவவிய நெருப்புக்குக் கடவுளாகிய அக்கினிதேவனுக் இனிதாகவாழ் ந்திருக்கக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து, தேவகௌலமாம் தொழும்படி அழ கிய பசும்பொன்னுளாகிய கிரீடம்புனைவித்து, உனது பிதாமாதாக்களுடன் அந்த உலகத்தை அடைக என்று அனுக்கிரகித்தனர். ௭ - று. (சுடி)

இங்குரீ யமைத்துப் போற்று மிலிங்கமெஞ் ஞான்றும் வெய்ய பொங்கழற் கடவு ளென்னு நாமத்திற் பொலிவ தாக வங்கது வழுத்தி னோர்மே லசனிவீழாதென் றோதி மங்கையோர் பாகன் றாய விலிங்கத்தின் மறைந்திட் டானே.

(இ-ள்.) உமாதேவியானா ஒருபாகமாகவுடைய எமது சிவபெருமான் இக்காகிரகரத்தில் ரீ பிரதிஷ்டைசெய்து துதித்த சிவலிங்கமூர்த்தம், எக்காலத்தி லும் மிகுந்த வெப்பமாகிய அக்கினிதேவலிங்கம் என்னும் திருப்பெயரோடு விள கக்கடவதாக, அவ்விவிலங்கத்தைப்பணித்தவர்கள்பேரில் இடிவிழாது என்று அரு ளிச்செய்து பரிசுத்தமாகிய சிவலிங்கமூர்த்தியிடையே அந்தர்த்தானமாயினர்.

ஆக - என்பது ஆகுக என்பதன் இடைக்குறை.

(சுக)

ஆரழற் கடவு டன்மை யீதென வறிதி யீன்னுஞ்
சீர்பெற வறியற் பால தெரித்துநீ கேட்டி யென்னுக்
காருறழ் மேனி யான்றன் கணமெடுத்தியம்ப லோடும்
பார்புகழ் சிவசன் மாவும் பரிவொடும் பகர்த லுற்றான்.

(இ-ள்.) (சிவசன்மாவே!) அருமையாகிய அக்கினிதேவனது தன்மை
இத்தகையினது என்றறியக்கடவாய். இன்னம் சிறப்புப்பெற நீ தெரியவேண்டிய
வற்றை உணர்த்துவோம்; கேட்பாயாக. என்று கருமைமிருந்த திருமேனியை
யுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியினது கணநாதர்கள் எடுத்துச்சொல்லவும், உலகத்தார்
புகழ்ச்சின்ற சிவசன்மா என்பவனும் ஆசையுடன் (பின்வருமாறு) சொல்லத்தொட
ங்கினான். எ - று.

(இ)

சிவசன்மா அக்கினிலோகங் கண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் ௪௩௦.

உ
சிவமயம்,

பன்னிரண்டாவது,

சிவசன்மா

நிருதியுலகும் வருணலுலகும் கண்ட அத்தியாயம்.

எரிபின் நன்மையிழம்பினி ரீங்கினி
நிருதித் தன்மைநிகழ்த்திட வேண்டுமென்
றரிய நான்மறை யந்தனை கூறலுங்
கரிய மாயன் கணங்க எரியம்புமால்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய நான்கு வேதங்களைப் புணர்ந்த அத்தனையாகிய சிவசன்மா, (கணநாதர்களே!) அக்கினிபகவானது தன்மையைச் சொன்னீர்கள்; இதற்குமேல் நிருதியினது தன்மையைச் சொல்வதென்றும் என்று கேட்கவும், நீவநிறம்பொருந்திய திருமாவின் கணத்தலைவர்கள் சொல்லுகின்றனர். ௭-௩. (க)

இழிகு லத்து மியைந்து மறநெறி
வழுவ லின்றி மறைதிறம் பாதுயர்
தொழுகு லத்தவர் தான்மலர் ரூடுவோர்
விழைபு மிவ்வுல கத்திடை மேவுவார்.

(இ-ள்.) தாழ்வாகிய சாதியிற் பிறவியடைந்தாலும் தருமயர்க்குத் தவறு தலில்லாமல், வைதிக நெறிக்கு மாறுதலுடைய வணங்கத்தரும் மேற்குலத்தவரது பாததாமரைகளை, தமது சிரசின்கீழ் கொள்பவர்கள் (யாவரும்) விரும்புகின்ற இந்த நிருதியுலகத்திற் பொருந்திவாழ்வார்கள். ௭-௩.

உயர்தொழுவலத்தவர் என்பது பிராமணர் - கூத்திரியர் - வசியர் - சூத் திரர் என்னும் நான்குலத்தவர்களிற் பிந்தியோர் முத்தியோனை வணங்கவேண்டியது என்பதாம். (உ)

அரக்க ரொன்பதை யல்லது மற்றவ
ரீரக்க தம்முயி ரொன்ன வுயிரோலாம்
புரக்குத் தன்மை பொறைநிறை வாய்மையா
லுணாக்கும வானவர் தமமி லுயர்த்துளார்.

(இ-ள்.) (இவ்வுலகத்தில் வசிப்பவர்கள்) அரக்கர் என்று சொல்லப்படுவ தேயல்வாமல்; அவர்கள் கிருபை-தம்முயிர்போல மன்னுயிர்களைக் காக்குவருணம்-பொறுமை மாட்சிமை-சத்தியம் ஆகிய இக்குணங்களால் (மேம்பாடாகச்) சொல்லுகின்ற தேவர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவராவார்கள். ௭-௩. (ங)

நண்ணு மித்திசை நாளும் புரத்தரு
ளண்ணல் செய்தி யறைகுவங் கேட்டியால்

விண்ணி னோங்குயர் விர்தப் பொருப்பய

லெண்ணில் வேடரிருக்கையொன் றுண்டரோ.

(இ-ள்.) பொருந்திய இத் தென்மேற்குத்திக்கினை எக்காலத்தும் (அரசு செய்து) காக்கின்ற (திக்குப்பாலகனாகிய) நிருதியினது சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம் சிவசன்மாவே! கேட்பாயாக, (என்று கணநாதர்கள் சொல்லத்தொடங்கினர்) ஆகாய மளாவி யுயர்ந்த விர்தகிரிக்குச் சமீபத்தில் கணக்கில்லாத வேடர்கள் வசிக்கும் வேடர்குறிச்சியொன் றிருந்தது. எ - று. (ச)

அங்கு மேவிய வேடர்க் கதிபனும்

பிங்க லாக்க னருமதைப் பேரியாற்

றங்க லாக்க ணிருந்தத றோகுநர்

தங்க ளுக்கிடர் தீர்க்குந் தகைமையோன்.

(இ-ள்.) அக்குறிச்சியில் வாழ்கின்ற வேடர்களுக்கு அரசனாகிய பிங்கலாக்கனென்பவன், (எத்தன்மையானவ னென்றால்) அழகிய நருமதை யென்னும் பெயரையுடைய நதிக்கரையிலிருந்துகொண்டு வழிச்செல்கின்ற பிரயாணிகளுக்கு நேரிடுந் துன்பங்களைத் தவிர்க்கத்தக்க தன்மையுடையவன். எ - று. (இ)

கடவுட் கங்கைசூழ் காசியி னேகுநர்க்

கடிசில வைகு மிருக்கை யரும்பொருள்

குடைசெ ருப்புக் கொடுத்தென் பெயர்சொலி

னிடைத டுக்குந ரில்லென வேவுவான்.

(இ-ள்.) (அன்றியும்) தெய்வீகம் பொருந்திய கங்காநதியாற் புடைசூழ்ந்த காசிக்ஷத்திர யாத்திராசெய்வோர்க்கு உண்பதற் குரிய உணவு - தங்குமின்ற இடம் - அரிய பொருள்கள் - (வெயில் மழைகளைத்தவிர்க்க) குடை - (நடைகொடுக்க) பாதாட்சை (முதலிய பொருள்களைத் தானமாக) உதவிசெய்து, (பிங்கலாக்கன் என்று) என பெயரைச் சொன்னால் வழியிடையே தடைசெய்பவர்கள் ஒருவருமில்லை என்று கட்டளையிட்டனுப்பத்தக்கவன். எ - று. (ஈ)

கல்லென் சும்மைத் திரைபொரு கங்கையிற்

செல்லு மன்பர்க் கிடுக்கண் செயுமென

வல்லி யங்கண் முதலிய மாக்களைக்

கொல்வ தன்றிமற் றியாவுங் குறைத்திடான்.

(இ-ள்.) கல் என்னும் ஓசையையுடைய அலைகள் மோதுகின்ற கங்கா ஸ்நானத்திற்காக வழிச்செல்லும் அடியவர்களுக்குத் துன்பங்களை உண்டாக்கும் என்று கருதி, (அந்தக் காட்டிலிருக்கும்) புலிகள்முதலிய துஷ்டமிருகங்களைக் கொல்வதேயல்லாமல் வேறே (மரமுதலிய) ஒருபொருளையும்வெட்டமாட்டாதவன் (அந்தப் பிங்கலாக்கன். எ - று.

கல் - ஒலிக்குறிப்பு; வடநூலார் இதனை அநுகாணம் என்பர்.

(எ)

ஆற லைக்குர ராலர ளன்பருக்
கீழ் லாம லினிதி ளளக்குரள்
மாறு கொண்டொரு வேடன் வழிச்செல்வோர்க்
கூறு செய்ய வொளத்தடல் வைகினான்.

(இ-ள்.) சிவனடியவர்களுக்கு வழிப்பிட்டு-தால் ஒரு தீமையெய்தாமல்
இனிமையாகக் காக்குவகாலத்திலு; ஒருவேடுவென்றார் எண்ணக்கொண்டி உழிப்பே-க்
கர்களுக்குத் தீமையை உண்டெண்ணும்படி; (ஒருவருமறிதாமல் நடக்கும் உழி-
ப்பு) பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டிருந்தான். எ - று. (அ)

அன்ன காளிடை யாரிருட் போதினிற்
றுனனும் வெய்ய புல்தொடார் தேகலுர்
தன்னெ மெபடை நீங்கத் தம்பனுய்ப்
பொன்னி ரக்கட் புள்ளினும் வைகினான்.

(இ-ள்.) பொண்ணிப்போல நிறமமைந்த கண்களையுடைய அடடுவெடுகள்
அப்படிப்பட்ட காட்டினிடத்தில் இருள்பொருந்திய இராக்காலத்தில், கொடுமை
தங்கிய புலியொன்று தண்ணிப் பிண்டொடாந்துவரவும், அதிகரித்த தனது மடை-
கள் (தண்ணிவிட்டுப்) பிரிய ஒன்றியாக இருந்தான். எ - று.

மடை = ஆயுதம் ; சேலின.

(க)

அருநெ நக்கட் கார்தமா வேட்வென்
பொருவில் காசியிற போகின்ற வன்பரை
புருமெ னச்சென் றுரநிமற் றாங்கவர்
வெருவ வாயும பறித்தீமே வேலையின்.

(இ-ள்.) (மணிதச்சாரா) அருமையாகிய உழியில் ஒளித்துக்கொண்டரு-
க்கும் அவ்வேடன் ஒப்பில்லாத காசியாத்தினாயாய் வழிச்செல்கின்ற அடியா-
களை, இடியையப்போல எதிர்த்துப்போய், பெருங்கோபங்கொண்டி அவர்கள் அரு-
கம்படி எல்லாப்பொருள்களையும் அபகரித்துக்கொள்ளுங்காலத்தில். எ - று.

இதுமுத லொன்பொடல்கள் குளகம்.

(கல)

மங்கை பாகன் மலாடி கைதொழ்
விங்கி யாங்கன் புருத்தன மித்தலைத்
துங்க வேடர் தொடர்த்தன னென்செய்கோம்
பிங்க லாக்க வெனப்பெய ரோதினார்.

(இ-ள்.) பார்வதிதேவியானா இடப்பாகத்திலுடைய சிவபெருமானது
தாமனாமலர்போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரிக்கும்படி நாங்கள் இவ்விடத்திற்குட்
தோம். இங்கே வெற்றிபெரிசூத்த வேடர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்தார்கள். நாங்களென்ன
செய்யப்போகிறோம் பிங்கலாக்க என்று அவனது பெயரைச்சொன்னார்கள். (தன்
புற்றயாத்தினாவாசிகள்). எ - று. (கக)

வெஞ்சி னப்புவி வேட்டத்தின் மேலிய
செஞ்சி லைப்பிங்க லாக்கன் செவியிடைத்

தஞ்ச மிலவவர் சாற்றெலி யேற்றலு
மஞ்ச லஞ்சலென் றாங்குவர் தெயதினன்.

(இ-ள்.) வெவவிய கோபததையுடைய புலிவேட்டைசெய்வதில் பொருந்
தியிருந்த செம்மையாகிய வில்லைத்தாங்கிய பிங்கலாக்கனதுகாதுகளில், துணையில்
லாதவர்கள் (தனதுபெயரைச்) சொல்லிய ஓசைகேட்கவும், நீங்கள் பயப்படாதீர்
கள் பயப்படாதீர்கள் என்று அவன் அவவிடத்தில் வந்து சேர்ந்தனன். எ-று.

வெங்க ணைக்கினன் வீக்கிய கச்சினன்
சிங்க வேறறி னெழுமடி சீற்றத்தன்
கங்கை சூழ்த னனபரைக் காய்த்தநீ
ரொங்கு மேவுதி றென்றெதிர்த் தானரோ

(இ-ள்.) கண்களில் கோப்பார்வையையும், (அனாயினிடத்தில்) கட்டி
யிருக்கின்ற கச்சினையும், ஆண்சிங்கத்தைக் காட்டிலும் ஏழுபங்கு மிகுந்த கோபத்
தினையும் உடைய பிங்கலாக்கன, கங்கையாற்றை முடியிற்றரித்த சிவபெருமானது
அன்பர்களைத் துன்புறுத்திய நீங்கள் எங்கிருப்பீர்கள் என்று கூறி எதிரிட்டனன்.

ஈழி லாம லியானிங் கிருக்கவு
நீறு பூசிட னன்பரை நீவிரோ
வூறு செய்குவி றென்றுரை யாடினான்
மாற டர்த்த வரிவிற் றடக்கையான்.

(இ-ள்.) பகைஞர்களைச் செய்து வரிக்கட்டுகள் பொருந்திய வில்லினை
யேந்தும் விசாலித்த கைகளையுடைய பிங்கலாக்கன், யான் இவ்விடத்தில் இறவா
திருக்கையில், திருவெண்ணீறுதரித்த சிவனடியார்களை நீங்களோ தீமைசெய்து
பிழைக்கவல்லவர்கள்? என்று கூறினான். எ-று.

ஈழிலாமலியானிங்கிருக்க என்பதற்குச் சிவனடியார்களுக்கு எத்தகைய
துன்பமும் நிகழாது இடைவிடாமல்காத் திவவிடத்திலிருக்க என்றுபொருளுரை
ப்பினும் பொருந்தும். (கச)

வரிவி னுணைவி கேட்டிகல் வஞ்சகன்
வெருவி யோடலும வேதிய ரியாரையும்
புரியி னுய்த்துவெம் போர்க்கறை கூவிமேற்
றிருகு வேடன்முன் சென்றெதிர்த் தானரோ.

(இ-ள்.) கட்டமைந்த அவனது வில்லின் குணத்தொனி கேட்டு, வலி
தங்கிய வஞ்சகனாகிய வேடன் பயந்தோட்டெடுக்கவும், (பிங்கலாக்கன் ஆங்கு
துன்புற்றிருந்த) எல்லாப் பிராமணர்களையும் ஊரில் சேர்த்து, கொடிய யுத்தத்
திற்கு வலிய அழைத்து வஞ்சகனாகிய வேடனைச் சேர்ந்து எதிரிட்டான். எ-று.

சிறக்கு நங்குலச் செய்தி யொழிந்திவன்
மறக்கு லக்குவ முவெனத் தோன்றினு
னெறுத்து மியாமென வொக்கலைக் கூவினான்
வெறித்த குஞ்சியன் வெள்ளியங் கண்ணினான்.

சிவசன்மா நிருதியுலகும் வருணனுலகுங் கண்டது. ௨௦௩

(இ ள்.) (கெய்ப்பசையற்றுச்) சுருண்ட கூத்தலையுடையவனும் வெண்மை தங்கிய கண்களையுடையவனுமாகிய அவலேடன், இவன் மேம்பட்ட நமது சாதித் தொழில் நீங்கி, இவ் வேட்குலத்துக்குத் தவறாகப்பிறந்தான் (ஆதலால்) நாம் இவனைக் கொல்லுவோம் என்று தனது சுற்றத்தவர்களைக் கூப்பிட்டான். ௭-று.

ஆங்க வன்றளி கூவரின் றூர்த்துடன்
வீங்கு தோளினர் வில்லினா வாளினர்
பாங்க ரிந்திங்க லாக்கனைப் பற்றுபு
வாங்கு தெனடினா போல்வளைர் தாராரோ.

(இ-ள்.) அவன் அவகையாகத் தனித்துகின்று அழைக்கவும், உடனே ஆரவாரித்துப் பூரித்த புயமுடையவர்களும் வில்லேந்தினவர்களும் வான் பிடித்த வர்களும் (ஆகச் சிலந்தேனறி) பிங்கலாகுணை செருங்கி, உணவாகிய தெள்ளிய அலைகளையுடைய கடல்போன்று பக்கத்தில் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ௭-று. (கௌ)

முற்று சேனை முடிப்பமென் றன்புடன்
செற்ற மின்றி பெதிர்த்து செருச்செயு
மற்ற கோக்கிக் கவசமவில் வார்களை
துற்று மாவ மிவைதுணித் தாராரோ.

(இ ள்.) (பிங்கலாகுணை) தன்னை முற்றுகைசெய்த வேட்கூட்டத்தைக் கொல்லுவோம் என்று நினைத்துக் கோப்பில்லாடல் ஆகையோடு எதிர்த்துச் சண்டையையும் சமையம் பார்த்து (வேட்கள் அடனது மாம்பிணைத்திருக்கும்) கவசம் - (கைமீப்பற்றிய) வில் - (முதுகிற்கட்டிய) செடிய அலட்சியம் கிறைந்துள்ள ஆவம் ஆகிய இவற்றை அழித்தனர். ௭-று.

ஆவம் அடலாத்தணி.

(கௌ)

விலலும் வாளியு மின்றி வெறுங்கையான்
மலல வேறனை யானனி வாய்மடித்
தொலலை முன்சென் றமரி னுழக்கலுங்
கொலசி னத்தொ ராக்கன் குறைத்திட்டான்.

(இ ள்.) உலமையெருத்தி ஆண்டுக்கத்தையொத்த அப்பிங்கலாகுணை, வில்லும் அம்பும் இல்லாமல் வெறுங்கையோடு பற்களை மிகக் கடித்துமுன்னிட்டு வினாந்துபோய்ச் சண்டையிற் கலக்கவும், (அவ்வேட்களுக்கு நெசனாகிய) கொல்லத்தக்க கோபத்தையுடைய ஓர்ராட்சதன் அவனை வெட்டிவிட்டான். ௭ - று.

கரிய கத்தரக் கண்ணுதல வானவ
னுரிய வன்பர்க் குதவி புரிந்துவெஞ்
செருவி லாருயிர் நீத்திஞ் செய்தியா
னிருதி யாயின நென்ன நிகழ்த்தினார்.

(இ ள்.) (அப்பிங்கலாக்கன்) நிலநிறமமைந்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய நெற்றிக்கண்ணாகிய சிவபெருமானது மெய்யடியார்களுக்கு உபகாரஞ்செய்து கொடுமையாகிய போர்முனையில் அரிய உயிரைத்திறத்தன்மையால், நிருதிபதவியுற்றான் என்று (விஷ்ணுவின் கணநாதர்கள்) சொல்லினர். ௭ - று. (௨௦)

நிருதி செய்தி நிகழ்த்தினிர் நீதிசால்
வருணன் செய்தி வருத்துரைப் பிரொனச்
சுருதி நூற்றுறை போயவன் கேட்டலும்
பொருவின் மாயன் கணங்கள் புகலுமால்.

(இ-ள்.) வேதம்முதலாகிய நூற்றுறைகளில்தோந்துள்ள சிவசன்மா (கண நாதர்களே) நிருதியினது தன்மையைச் சொன்னார்கள்; தருமமிருந்த வருணபக வானது தன்மையையும் பிரித்துச் சொல்வீர்களாக என்று வினாவலும், ஒப்பில்லாத விஷ்ணுமூர்த்தியினது கணத்தலைவர்கள் (பின்வருமாறு) சொல்லுகின்றனர், எ-று.

முன்னே நான்மறை யாளாக்கு முத்துமிழ்
கன்ன லோடுங் கழனி யளித்துளோர்
துன்னு தீர்த்தத் துறைபடி கட்டினோர்
மன்னு வெஞ்சிறை வல்லி வீடுத்துளோர்.

(இ-ள்.) பழமையாகிய நான்குவேதங்கனையுமுணர்ந்த அந்தணருக்கு முத்துக்களைச் சொரிகின்ற கரும்புடன் வினைகழனினைத் தானங்கொடுத்தோர்களும், நெருங்கிய தண்ணீர்த்துறையில் பழக்கட்டு கட்டிவைத்தவர்களும், கொடுமைதனிய சிறையிருப்பாகிய கால்விலங்குகளைநீக்கி விடுவித்தவர்களும், எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம். (௨௨)

முறையி னீட்டு பொருள்கொடு மொய்ம்மலாத்
துறைகொள் வாவி குளம்பல தொட்டவர்
நெறியிற் சாலைதண் ணீர்ப்பந்தல வைத்துளோ
ருறைவ ராலிவ வருண னுலகினே.

(இ-ள்.) நல்லவழியில் சம்பாதித்த திரவியத்தைக்கொண்டு, மலர்களெருங்கிய நீர்த்துறைகளையுடைய பல தடாகங்களையும் குளங்களையும் தோண்டினவர்களும், (பலபோர் நடக்கும்) வழியில் (நிழலசெய்யும்படி) சாலைகளும், (தாகந்தணியும்படி) தண்ணீர்ப்பந்தலும் வைத்தவர்களும் இந்த வருணனுலகத்தில் வாசஞ் செய்வார்கள். எ-று. (௨௩)

உருத்தி ஈற்றொழு தியோகி னுறங்குமோர்
கருத்த மப்பிர சாபதி கண்ணென
வருத்தி சேர்மக வாயசு¹ சிட்டமான்
விரித்த தெண்டினை நீர்த்துறை மேவினன்.

(இ-ள்.) சிவபிரானைவணங்கி யோகநித்திரையிலிருக்கும் ஒப்பற்ற கருத்த மப்பிரசாபதி என்பவரது கண்ணென்று சொல்லும்படி ஆசையிருந்த புத்திரனாகிய சிட்டமான் என்னுஞ் சிறுவன் (ஒருகாலத்தில்) தெள்ளிய அலைகளையுடைய விசாலம்பொருங்கிய நீர்த்துறையை யடைந்தனன். எ-று. (௨௪)

உறுத வத்து முனிவ ருயிரிசுக்
சிறுவ ரோடுமச் சோனத்திற் சேர்ந்துயர்

சிவசன்மா நிருதியுலகும் வருணனுலகுங் கண்டது. ௨௦௫

நயிய தீம்புன வாடலு நண்ணியோர்
கறுவு சீற்றக் கரங்கவாந் தேகிற்றால்.

(இ-ள்.) பொருந்திய தவத்தினைமுடைய முனிவர்களது பிராணனை யொப்பாகிய பிள்ளைகளோடு (சகிட்டுமான) அந்த சோனத்திற்குடைய உயர்வாகிய நல்ல மதுரம்பொருந்திய நீர் வளைபுடைய பிஞ்சுந் தோடகையுடைய ஒரு முதலை அவலிடம்வந்து அவனைப் பற்றிக்கொண்டு போய்றது. ௭-று.

சோனம் - உயரத்திலிருந்து துளித்துளியாக நீசெய்யப்பட்டம். ௨௦௫

முதலை யொன்றுயிர் வெளவ முனிவரின்
மதலை வீரதன னென்று மறைபவா
புதல்வா வந்து புகலவுங் கேட்டிலா
னிதய மீசன் பதத்தி லிருத்தலால்.

(இ-ள்.) ஒருமுதலை (இவ்வாறு அவனது) உயிரைக் கொள்ளுகொள்ளுக (கண்ட)வேதியச்சிறுவர் (கருத்தமப்பிரசாபதியிட்டம்) வந்த முனிவனே! உனது புதல்வன் நிறத்தான் என்று சொல்லவும், அவர் தமதுபுனைதல் சிவபிரானது நிருவடியிற் செலுத்தியிருத்தலால் தமது செவியில் கேட்கவில்லை. ௭-று. ()

அண்ட கோடிக ளியாவு மரனுழைக்
கண்டு யோகங் கணித்துரை யந்தணன்
மண்டு தீம்புன லோடுதன் மைத்தனைத்
திண்டி றற்கராம் பற்றுபு சேறலும்.

(இ-ள்.) பல்லாயிரகோடி அண்டங்கணியெல்லாம் சிவபெருமானிடத்தில் தனித்து யோகத்தினாயில் ஆனந்தத்திருக்கும் கருத்தமப்பிரசாபதி, மதுரம்பொருந்திய நீட்பெருக்குடன தனதுபுத்திரனை உலக பாக்கிரமம் தக்கிய முதலை பிடித்துக்கொண்டு செல்வலும். ௭-று.

இதமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம். (௨௭)

முழங்கு தண்புனற் றேவி முதுக்கா
விழுங்கு மைத்தனை வெய்ய காவொந்
தழங்கு வாரியி னுப்பபத் தழலெபப
புழங்கி யோர்கண நாதன் பொருவிலான்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற குளிக்கிப்பொருந்திய கககதேவி, (அந்தியில் உச்சஞ்செய்யும்) பழமையாகிய முதலைவிழுங்கிய புத்திரனைக் கொடுமைதக்கிய முதலையுடன் சபிக்கின்ற சமுத்திரத்திற்குச்செலுத்த (அதனைக்கண்ட) சமான்மில்லாதவனாகிய ஒரு சிவகணத்தலைவன் நெருப்பைப்போன்று மனங்கொதித்தது. ௭-று.

தெண்டி னாக்கடற் செல்வனை நோக்கி
பண்டர் நாயக னன்பன் புதல்வனைக்
கொண்டு வந்த தெவனெனக் கூறலு
மண்டு தெண்டினை யுள்ள மறுகியே.

(இ-ள்.) தெள்ளிய அலைகளையுடைய சமுத்திரராஜனைப்பார்த்து, தேவ தேவனாகிய சிவபெருமானிடத்தில் அன்புள்ளவனது புத்திரனை (உன்னிடத்திற் கு) கொண்டுவந்தது என்னகாரணம்? என்று சொல்லவும், நெருங்கிய கீர்த்தியையுடைய சமுத்திரராஜன் (ஐயோ இதென்னவென்று) மனங்குழம்பி. எ - று.

மறுவில் செங்கதிர் மாமணி யாவையுஞ்
சிறுவன் மேனியிற் சேர்த்தி முதலையோ
டெய்தி னைக்கட லெய்திய தன்மையாந்
கறிவி னோக்கின னைம்பொறி சென்றுளான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத சிவந்தகிரணங்கையுடைய சூரியன்போன்ற சிறந்த முத்துமுதலிய எல்லாவற்றையும் (சுசிட்டுமான் என்னும்) இளைஞனது சரீரத்தில் அணிவித்து, முதலையுடனே மோதுகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரப்பொருந்திய தன்மையைத் தானிருக்குமிடத்திலேயே ஞானதிருஷ்டியில் கண்டான். ஐம்பொறிகளைச்செயித்த கருத்தம்பிரசாபதி. எ - று. (௬௦)

இன்ன நோக்கி முனிவ னிருத்தலும்
பன்னு நான்மறைப் பாலனை யார்கலி
யன்ன வெய்ய கராவொடு மாதிகள்
முன்ன ருபத்து வணங்கி மொழியுமால்.

(இ-ள்.) கருத்தம்பிரசாபதி இவற்றை (ஞானதிருஷ்டியால்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், சொல்லுகின்ற நான்குவேதங்களுக்கூரிய (சுசிட்டுமான் என்னும்) சிறுவனை, அந்தக்கொடுமைபொருந்திய முதலையுடன் சிவபெருமானது திருமுன்னர்விட்டுச் சமுத்திரராஜன்வணங்கிப் (பின்வருமாறு) சொல்லுகின்றான். ()

ஆதி நாத வடியன் பிழைத்திலன்
காதி வெய்ய கராங்கவர் பாலனைச்
சீத வான்புனற் றேவியென் பாலுய்த்தான்
மாத வார்க்கிம மகவை யளித்தியால்.

(இ-ள்.) புராதனராகிய தலைவரே! அடியேன் இத்தகைய தவறுசெய்ததில்லை. கொடிய முதலைஅடித்துப் பிடித்த இப்புத்திரனைக் குளிர்ச்சிபொருந்திய சிறந்த கங்காதேவி என்னிடத்தில் விட்டனள் (ஆதலால்) இப்புதல்வனைப் பெருமைபொருந்திய தவத்தையுடைய (இவனது பிதாவரிடம்) கொடுப்பிராக(என்று மேலும் சொல்லுகின்றான் சமுத்திரராஜன்). எ - று. (௬௧)

அண்ண னின்னுடையன்பன் புதல்வனென்
றெண்ணி யோகண நாத னிசைத்திட
வுண்ண டெங்கியிங் குய்த்தன னாலெனத்
தண்ணர் தாமரைத் தாள்பணிந் தேகிற்றே.

(இ-ள்.) சிவபெருமானே! தேவரீரது அடியவர் புத்திரன் என்று நீனைத்து ஒரு சிவகணத்தலைவன் சொல்லக்கேட்டு மனம்நெங்கி இவ்விடத்தில் வீடுத்தான் என்றுகூறிக் குளிர்ச்சிதங்கிய அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கிச் (சமுத்திரராஜன்) சென்றான். எ - று. (௬௨)

கள்ள யர்வுயிர்க் குங்கமழ் கொன்றையோன்
நெள்ளு நான்மறை யோயின் சிறுவனைக்
கொள்க வென்ன வவனுங் குந்க்கொளா
வுள்ள மன்புந் நியாக மொழிந்திட்டான்.

(இ.ள்.) மணம்பொருத்திய தேனறவிக்கும் கொன்றைமாலையெச்சுமைய
சிவபெருமான், தெள்ளிய நான்குவேதங்களைமுடிந்த கருத்தம்பிரசாபதியே !
உனது பத்திரனைப்பெற்றுக்கொள் என்று அருத்திரகிக்க, அம்முனிவனும் உன்
ர்த்து மனதில் சந்தோஷமடைந்து யோகத்தினின்றும் நீங்கினன். ௭ - ௩. (௨௪)

சேத்த கண்ணுஞ் செழுமணி மார்பமுங்
தோய்த்த குருசியுஞ் சோர்வுறு முள்ளமுங்
காய்த்த வெங்கட் காங்கவர் கையுமா
யேய்த்த மைத்தனை நோக்கின னின்புற்றான்.

(இ.ள்.) சிவப்பேறிய கண்ணும், செழுமைதங்கிய முத்துமாலையணிந்த
மார்பும், நீரிழுழ்கி நனைத்த தலையிரும், தளர்ச்சியடைந்த மனமும், கோபித்த
வெவ்விய கண்களையுடைய முதலைப்பற்றிய கையுமாகப்பொருத்திய புதல்வனைப்
பார்த்து (கருத்தம்பிரசாபதி) ஆனந்தமடைந்தனன். ௭ - ௩. (௨௫)

அன்பி னோடு மடிதொழு மைத்தனை
யின்ப மெய்தத் தழீஇய விருத்தவன்
நன்பெ ருத்தவ நோக்கித் தனயனு
மன்பெ ருத்தவ மாற்றன் மனங்கொண்டான்.

(இ.ள்.) ஆசையுடன் தனது பாதங்களைப்பணிசென்ற புதல்வனை இன்ப
முண்டாகும்படி ஆலிங்கனஞ்செய்த பெரிய தவங்களையுடைய கருத்தம்பிரசா
பதியின் சிறந்த தவமகிமையைப்பார்த்து, புதலவனாகிய சுசிட்டுமானும் நிலைபெற்ற
பெரிய தவங்களைச் செய்தல்வேண்டுமென்று மனதில் எண்ணங்கொண்டனன்.

“மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர் - சொற்கேட்ட லின்பஞ்
செவிக்கு” எனக்கூறிய திருவள்ளுவநாயனார் கருத்தின்படியே, புதல்வரதுதற்பரி
சம்பெற்றோ ருடலுக் கின்பந்தருமாதலின், ஈண்டு “மைத்தனை - யின்ப மெய்தத்
தழீஇய விருத்தவன்” என்றார். (௨௬)

தந்தை நல்லருள் பூண்டு தழல்விழி
யெந்தை மேவிய காகியி லேகித்தன்
சிந்தை கூர்ச் சிவலிங்க மொன்றமைத்
தந்த மில்லதோர் மாதவ மாற்றினான்.

(இ.ள்.) (சுசிட்டுமான்) பிதாவாகிய கருத்தம்பிரசாபதியின் (அனுமதி
யாகிய) நற்கிருபையை மேற்கொண்டு அக்கினிக்கண் வாய்ந்த மெது தந்தையா

கிய சிவபெருமான் பொருந்திய காசிக்ஷேத்திரத்திற் சென்று, தன்மனதில் களிப்புமிருந்து ஓர் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, அளவில்லாத ஒரு பெருந்தவஞ் செய்தனன். எ - று. (௩௭)

ஆற்று நற்றவ றோக்கி யகமகிழ்ந்
தேற்றி னேறு மிறைவன் மதலைமுன்
றோற்றி வேட்டன கேளெனச் சொல்லலும
போற்றி நெஞ்சங் குழையப் புகலவனல.

(இ-ள்.) இடபத்தை ஆரோகணிக்கின்ற தலைவராகிய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப் பெருமான, அவன் அவவாறுசெய்கின்ற நல்ல தவத்தைப்பார்த்து மனங்களித்து, அந்தச் சகிட்டுமானுக்கு முன் காணப்பட்டு, நீ இச்சித்தவரங்களைக்கேள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவும், மனமுருகும்படித் துதித்துப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றான். எ - று. (௩௮)

தளிர றூவுழிற் கொன்றையந் தாரினோய்
நளிபு னற்கிறை யாமவர நல்குதி
யளிய னுக்கெனத் தாழ்த்தடி போற்றினான்
வெளிநெ ரிந்த விரிதரு கேள்வியான்.

(இ-ள்.) வெளிற்றுத்தனமையை யொழிந்த விரிவாகிய விசாரணையை யுடைய சகிட்டுமான், தேனைத் துளித்துளியாகச் சிந்துகின்ற அழகிய கொன்றை மலர்மாலையையணிந்த எமது பெருமானே! எளியேனாகிய எனக்குக் குளிர்ச்சி பொருந்திய சலத்துக்குத் தலைவனாகும் வரத்தைக் கொடுப்பாயாக என்று கூறித் திருவடிகளை நமஸ்கரித்துத் துதித்தனன். எ - று. (௩௯)

தருண வெண்பிறைக் கண்ணியன் றுவருங்
கருணை யோடு கடற்கிறை யாகநல்
லருண யந்திட்டமரர் குழாந்தொழ
வருண னென்று மணிமுடி சூட்டினான்.

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய வெள்ளிய பிறைச்சந்திரனைச் சிரோமாலையாகத் தரித்த எமது சிவபெருமான் நீலகாத கிருபையுடன சமுத்திரராசனாகும்படி நன்மைபொருந்திய திருவருள் பாலித்து, தேவா கூட்டம் வணங்க வருணராசன் என்று திருநாமமிட்டு நவரத்தினமிழைத்த கிரீடம் தரிப்பித்தனர். எ - று. (௪௦)

சீர்கொண் மைந்தநீ போற்று சிவலிங்கப்
பேரு சின்பெய ராகப் பெருந்தவத்
தார்வ மோமெ ருச்சனை செய்துளோர
நீரி னெய்துகோ யாவையு நீங்குவார்.

(இ-ள்.) சீர்த்தியைக்கொண்ட புத்திரா! நீ (பிரதிட்டைசெய்து) துதித்த சிவலிங்கக்குறியின் திருநாமமும் உனது பெயரால் விளங்குக. பெருமைவாய்ந்த

சிவசன்மா நிருதியுலகும் வருணனுலகுங் கண்டது. ௨௦௯

தவத்தில் ஆசையுடன் அதனைப் பூசித்தவர்கள் சலத்தினிடத்தில் உண்டாகும்
எத்தன்மைத்தாகிய துன்பங்களினின்றும் விவருவார்கள். (௪௧)

என்று கூறி யிறைவன் மறைதலுந்
தன்று னைப்பெருஞ் சுற்றமுந் தானுமாப்
மன்ற நானும் வருண பதத்தினி
லொன்றி யின்புற் றுவந்திருந் தானரோ.

(இ ன்.) என்றிவவிதமாகச் சிவபெருமான் திருவாய்மவர்த்தருளி அந்தச்
த்தானமாகவும், (சுசிட்டிமான்) தனது துணைவராகிய எண்ணிறத்த உறவினரும்
தானுமாக (அதுமுதற்கொண்டு) கக்காலத்தும் நிலைப்பட்ட வருணபதவியிலே
கலந்து சுகமடைந்து சந்தோஷித்திருந்தனன். ௪ - ௩.

(௪௨)

சிவசன்மா நிருதியுலகும் வருணனுலகுங் கண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

திருவிருத்தம் - ௪௪௨.

உ
சிவமயம்,
பதினமூன்றுவது,
சிவசன்மா

வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்ட அத்தியாயம்.

என்னநெமொல் கணமுரைப்ப வினிய பொருடேர் மறைக்கிழவன
மன்னு காற்றின் வரன்முறையும் வழுவா துணாத்தி றெனலோடும்
பொன்னங் கமலத் தயனோடும் புவனமபூததோ னருளடியார்
பன்னு மறையின் பொருடோந்த முனிவனோடும் பகாதுற்றார்.

(இ ன்) எனறிவகையாகத் திரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்ட வீஷ்ணுமூர்
த்தியின் கணநாதர்களாகிய சுசீலன் - தருமசீலன் என்போர் சொல்லக்கேட்டு,
இனிமையாகிய உண்மைப்பொருளை நன்குணர்ந்த வேதங்களுக்குரிய சிவசன்மா
(கணநாதரான) நிலபெற்ற வாயுதேவனது வரலாற்றையும் முறைபிறழாமற்
சொல்லுங்கள் என்று கேட்கவும், பொன்மயமாகிய அழகிய தாமஸாமலரில் வசிக்
கும் பிரமதேவனுடன் சகலலோகங்களையும் உத்தியில்மலர்ந்த வீஷ்ணுவின் அருள்
பெற்ற கணத்தலைவர்கள், வேதங்க ளுரைக்கின்ற பொருளைத்தேர்ந்த சிவசனமா
வுடன் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (க)

ஈது வளர்காற் றிறைவனக ரின்தோன் காமக் குறும்பெறிந்த
திதி ரவத்துக் காசிபன்றன் சிறுவன் காசி நகரடைந்து
பாதி மதிவே ணியனிருதாள் பத்து நூறு யிரமாண்டு
காத லோடு மினிதேத்திக் கருதற் கரிய தவம்புரிநதான்.

(இ - ன்.) இவவுலகம் வீசுகின்ற காற்றுக்குத்தலைவனாகிய வாயுவுலோகம் ;
இவன் காமமுதலிய பகையைக் கடிந்த குற்றமில்லாத தவத்தையுடைய காசி
பமுனிவர் புத்திரன். இவன் (முன்னொருகாலத்தில) காசிக்ஷேத்திரத்திற் சென்று
அர்த்தசந்திரனைச் சடையிற்றித்த சிவபெருமானது உபயதிருவடிவனைப் பத்து
லக்ஷவருஷம் ஆசையுடன் இனிதாகத் துதித்து யாவராலும் நீனைத்தற்கரிய தவஞ்
செய்தனன். எ - று. (உ)

ஆற்றுத் தவத்தா லவனமைத்த விவிங்க மதனி லமலனன்பார்
ரோற்றி யுனது தவமகிழ்தோம் விழைந்த தியாது சொல்லுகெனப்
போற்று மறைதேர் காசிபன்றன் புதல்வ னுவகை மீதூர
வேற்றுக் கொடியோன் பாதமல ரிறைஞ்சி யேத்தத் தொடங்கினனாள்.

(இ ன்.) அவன் பிரதிஷ்டைசெய்த சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும் சிவ
பெருமான் தப்பலனாள், அன்போடு வெளிப்பட்டு, உனது தவத்துக்குச் சந்
தோஷித்தோம் நீ விருப்பியது யாது? சொல்லக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்
தருள், துதிக்கத்தக்க வேதமுணர்ந்த காசிபமுனிவர் புத்திரன் சந்தோஷ மிக
அதிகரித்தலால், இடபக்கொடியையுடைய எம்பெருமானது திருவடித்தாமரை
களை வணங்கி (பின் வருமாறு) துதிசெய்துத்தொடங்கினான். எ - று. (ங)

சிவசன்மா வாயுவலகுங் குயேரனுலகுங் கண்டது. உகக

தண்ணங் கமலை கேள்வனுக்குத் தனிநான் முகற்கும் புரந்தாற்கு
நண்ணற் கியைந்த பதங்கொக்கு நளிர்மா மதிச்செஞ் சடைப்பிளே
யெண்ணற் கரிய மறைநான்கு மதுவன் றதுவன் றென்ப தல்லாற்
கண்ணற் கரியா பெனபோலவா டெவ்வா றுன்னைக் கருதுவதே.

(இ ள்.) குறித்த அழகிய தாமதையில் உட்கும் சிதேவியின் நாயக
னாகிய விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், ஒப்பற்ற நனகு திருமுகங்களையுடைய பிமடதேவ
னுக்கும், இவ்வானுக்கும், விருமபுத்தருப பொருந்திய பதவிகளை அனுக்கிரகிக்கும்
குளிர்ச்சிதங்கிய பெருமைவாய்ந்த சந்திரன் விளங்கும் செவ்விய சடைமையுடை
யவனே! நினைத்தற்கரிய நான்கு வேதங்களும் இதுவல்ல இதுவல்ல என்று
சொல்லுவதல்லாமல் காண்பதற்கு அருமையானவனே! என்னையொத்த புல்லறி
வினர் எவ்வாறு தேவரீரைத் துதிசெய்வது. ௭ - று. (ச)

துதியுந் துதிக்கப் படுவோனுந் துதிக்கு மவனு முலகின்ற
விதியும் விதியை யளிப்போனு மிவாக னறியா விழுப்பொருளாம்
பதியு மாகி பெவ்வுயிர்க்கு முயிரா யவற்றிற் பற்றிலலா
முதல்ல நின்னை யுணர்ந்தெவ்வா றெளியே னேத்த முயல்வதுவே.

(இ-ள்.) தோத்திரமும், தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட பொருளும், தோத்திர
ஞ் செய்பவனும், உலகங்களைச் சிருட்டித்த பிரமனும், பிரமனை உத்தியுத்த திரு
மாலும் ஆகிய இவர்கள் உணராத மேம்பட்ட பொருளான பதியுமாகியும், எவ்
லவுயிர்க்கும் உயிராகியும், அவற்றிற் கண்ணியமாகியுமுள்ள தலைவனே! ஏழை
யாகிய யான் தேவரீரை எவ்வாறு தெரிந்து துதிக்க எத்தனிப்பது? ௭ - று.

பதி = தலைவன். மனிதர்களும் தேவர்களும் அப பக்கங்கொல்லாம் தலை
வராதலின், சிவபெருமானுக்குப் பகபதி என்பதோர் திருநாமம்.

துதி - துதிக்கப்படுவான் - துதிக்குமவன் என்பது காண்பான் - காட்சி
காணப்படுவது இவற்றை ஞாநரு ஞானம் ஞேயம் என்பர் வடதுவார். (இ)

நீருஞ் சுலவி யெறிவளியு நெருப்பும் புதைத்த நெடுவானும்
பாறும் விந்து நாதமுத லெவையு மொருங்கு படைத்திடுமுன்
பேரும் வடிவு மில்லாத பெமமா னின்னைத் தனித்துறந்தோர்
யாரு மறியார் நின்சீர்த்தி யானே நாவாற் பழிச்சுவனே.

(இ ள்.) சலமும், சுழன்றுவீசுகின்ற காற்றும், அக்கினியும், (கட்புலனுக்கு)
மறைந்திருக்கின்ற நெடியவிசும்பும், பூமியும், விந்துவும், நாதமும் முதலாகிய எவ்
வகைப்பொருள்களையும் ஒன்றாகச் சிருட்டிசெய்ததற்கு முற்பட்டு (எத்தன்மைத்
தாகிய) திருநாமமும் திருவுருவமுமினறி வினங்கும் கடவுளே! (ஒன்றினிடத்
தும் பற்றினி) தனித்துத் துறந்தோர்முதலிய யாவரும் தேவரீரது தன்மையை
உணரமாட்டார்களென்றால்; யானே தேவரீரை நாவிறுந் துதிக்கத்தக்கவன்.

அருவ மாகிச் சலமின்றி யொன்றா யுறையு மமைதிதனின்
மருவு மிச்சை யுயரிச்சா சத்தி யாக மறைப்பொருளா
மொருவ நீயே சத்திசிவ மென்ன விரண்டா யுறைத்தீர்தும்
பொருவி லுருவ ஞானமிச்சை சத்தி யுருவிற் பொருந்தியதால்.

(இ-ள்.) தேவரீர் அருவமாகியும் அசைவற்றும் தனித்தும் பொருந்தியிருக்குஞ் சமயத்தில் இச்சாசத்தியானது பொருந்தும். உயர்ந்த அவவிச்சாசத்திசமே தராக வீற்றிருந்தருளும் வேதப்பொருளாகிய கடவுளே! தேவரீரோ அச்சத்தி சிவம் என்னும் இரண்டுருவாக எழுந்தருளியிருந்தீர்; ஆகவே தேவரீரது ஒப்பற்ற திருவுருவமானது ஞானமும்இச்சையுமாகிய திருவுருவத்தோடுபொருந்தியுள்ளது.

சிவபெருமானது ஐஞ்சத்திகளுள் ஈண்டு இச்சாசத்தியைக் கூறியதனால் “ஒருமொழி யொழிதன் னினன்கொளற் குறித்தே.” என்றபடி பபா - ஆதி - ஞானம் - கிரியை என்னும் ஏனைய சத்திகளையுங் கொள்க—அவற்றுள் பரசிவத் திணப்பிரியாத அருட்சத்தி பரசிவத்தாயிரத தொருகூறான மிக்கசிவத்துடன கூடிச் சிருத்தியத்தைத் திருவுளத்தி லடைப்பது பராசத்தி. அதி லாயிரத் தொருகூறு வலி யுற்றதாய்ப் பெத்த முத்திகளில் வியாபிப்பது ஆதிசத்தி, அதி லாயிரத்தொருகூறு வலியுடைத்தாய் வடிவைப்பிராரிப்பது இச்சாசத்தி. அதி லாயிரத் தொருகூறு வலியுள்ளதாய் அறிவை விளக்குவது ஞானசத்தி. அதி லாயிரத்தொருகூறு வலிகொண்டது கிரியாசத்தி. ஆகவே இச் சத்திகளைக்கொ ண்டு மின்மலரான சிவம் ஆன்மாக்களிடைத்துக்கொண்ட கருணைகாரணமாகச் சுகத் தைச்சிருட்டிக்கொள்ளு. சிவன் இச்சத்திகளைவிட்டுத் தனித்திரார். ஞானசத்தி கிரி யாசத்திகளிரண்டும் சிவனரிடத்தில் சமவாயமாகச் சேர்ந்திருக்கும். ஞானசத்தி யால் சுகத்தையறிகொள்ளு, கிரியாசத்தியால் செய்கொள்ளு. இக்கிரியாசத்தியேஆன்மாக் களுக்குப் பலத்தைக்கொடுப்பது. இக்கிரியாசத்தி சுத்தாத்வவாசிகளான மந்திர - மந்திரோச்சர - விஞ்ஞானகலர் இவர்களுக்குப் போக முண்டாக்கலால் மல மாயா கன்ம ஸபையாயிருக்கும். அந்தச் சிவசத்தி ஒன்றாயிருக்கினும் உபாதிபேதத்தி னால் மூலவதமாய் லய போக அதிகாரங்களுக்குக் கருவியாகும். *இச்சத்திபேதத் தால் தச்சத்திமானாகிய சிவனும் லய போக அதிகாரியாய், சிவன் - சதாசிவன் - மகேச்சகரன்-எனப்படுவர். ஆகவே யிச்செய்யுளிடத்து சிவனது சிருத்தியபேதத் தால் பேதமுற்ற ஐவகைச் சத்திகளையும் மின்மலசிவம் - சதாசிவம் - மகேச்சகரம் என்னும் மூவகைச் சிவபேதங்களையுங் கூறப்பட்டது என்க. (எ)

சத்தி சிவமா நுமதிடத்திற் கிரியா சத்தி யுதித்ததற்பின் மொய்த்த வலகில் புவனமெல்லா முறையி னுதித்த ஞானசத்தி பெத்த மறுகல் லுருவரீர் கிரியா சத்தி யுருப்பிறையை வைத்த மௌலிப் பபாகிரியா சத்தி யுருவாம் வளருலகம்.

(இ-ள்.) சத்தியும் சிவமுமாய இருவர்கூட்டத்தில் கிரியாசத்தி தோன்றிய பிறகு பலவாக நெருங்கியுள்ள அளவிடுதற்கரிய அண்டவைப்புகள் அனைத்தும் முறையாகவுதித்தன. ஞானசத்தியின துபந்தநீங்கிய சிறந்தவுருவம் தேவரீராகும் ; கிரியாசத்தியினுருவம் பிறையைமுடித்த சடைமுடியினையுடைய சத்தியே; கரு ணைகாரணமாகிய வலகம் கிரியாசத்தியினது உருவமாம். எ - று. (அ)

ஆய வார்த்து லனைத்தினுக்கு மைய ரீயே காரணமார் தூய மலரோ னின்வலப்பாற் றுளவ நெமொ லிடப்பிறைந் காபு மெரிசென். கதிர்மதியல் கண்மூன் றாகு மினதுயிர்ப்பு மேய மறைபார் திண்பாட்டும் விரிநீர், கடனின் வெயர்வாழ்வால்.

சிவசன்மா வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்டது. உகக

(இ-ள்.) இவ்வாறுகிய தன்மையால் எல்லாப் பொருள்கட்கும் தேவரீரோ காரணம். ஐயனே! பரிசுத்தம்பொருந்திய தாமதாய்வுக்கும் பிரமன் தேவரீரது வலப்புறமும், துளவமாலையணிந்த திருப்பாத தேவரீரது இடப்புறமும் தோன்றுவா. சுடுகின்ற அக்கினியும் குரிமனும் சந்திரனும் தேவரீரது திருந்திரங்கனாகும். தேவரீரது சுவாசம், பொருத்திடவேதமாகும். அலகனாய்க்கின்ற விரித்தநீர்மயமாகிய சமுத்திரம் தேவரீரது வெய்யவையாகும். எ - று.

“தூய மலரோன் வலமும் மட்டமும்” என்பதனை.

கூரம்புரானம்.

“மைந்த நின்னையென வலப்புறத் தளித்தன னறிய
பைந்து ழாய்மது வண்ணனை யெனநிடப் பாலிற்
றத்த ளித்தன னீவிரவென கரிபுகன் றழல்வேற்
கந்த னேனொனக் கருணையி னுச்சிமோந் துணைப்பான்.” —! என்பதனா
னுணர்க. (க)

இறைவ நினது செவ்வெளியார் திசையி னாந்து நினதுகா
மறுவின் மறையோர் நினதுமுக மன்றுன் றடத்தோள் வாள்வேந்தர்
செறியுந் திசைகள் விரித்தசைத்த குறங்கு வணிகர் தேவர்முடி
யறையுங் கழல்கள் சூழ்கிடந்த வம்பொற் சாணம் பின்னவரே.

(இ-ள்.) தலைவரே! தேவரீரது திருச்செவிகள் ஆகாயமாகும். பத்துத்
திக்குகளும் தேவரீரது திருக்கைகளாகும். குற்றமில்லாத வேதியுர்கள் தேவரீரது
திருமுகத்துத்தோன்றுவர். வாட்படையேந்திய மன்னவா தேவரீரது திருப்புயத்
துதிப்பர், வணிகர் நெருங்கியதிக்குகளை ஆடையாகத்தரித்த தேவரீரது திருத்தொ
டையிற்பிறப்பர். சூத்திராதேவர்களதுகிடங்கப்படுதலால், சட்டிக்கின்ற விரக்கமு
லணிந்த அழகுபொருந்தியபொன்மயமான தேவரீரது திருவடிகளிறெனப்பர்.

திசையினாந்து என்பது அட்டதிசையுடன் மேலுங்கீழும் எனக்கொள்க.

பெண்ணு மாணு மெனவுறைந்திவ் வுலக முழுதும் பெற்றாய்நீ
தண்ணந் துளவத் தாரோனுந் தண்டா மரையி னுறைவோனு
மெண்ண வரிய பரம்பொருளீ யெனனு வேத்தி யெனக்குவா
மண்ண னின்மே லன்பென்று மழியா திருத்த லெனத்தொழுதான்.

(இ-ள்.) தேவரீரேபெண்ணும் ஆணும் என்று சொல்லும்படியினங்கி இந்த
உலகத்திலுள்ள பிராணிகளையாவையும் உண்டாசெய்தீர். தேவரீரே குளிர்ச்சிபொ
ருந்திய அழகிய துளவமாலையையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியும் குளிர்ந்த தாமரைமல
ரில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனும் நீனைத்தற்கு அருமையாகிய மேலானபொருளாக
விளங்குகின்றவர் என்று இவ்விதமாகத் துதிசெய்து எனக்கு அருள்செய்யவேண்
டிய வரமாவது கடவுளே! தேவரீரிடத்திலுள்ள அன்புநீங்காது கக்காலும் விளங்
குதலாம் என்று காசிபமுனிவர் புத்திரன் நமஸ்கரித்தனன். எ - று. (கக)

தொழுத சிறுவன் முகமோக்கிச் சூழ்ந்து துதைத்து தாதாடிக்
கொழுதி யினவன் டிசைப்பிலுங் கொன்றை வேணியருட்பரமன்

விழையு முயிர்க ளனைத்தினுக்கு முயிரா யுலவை வேந்தனெனத் தழையு மோசை திசைபோர்ப்ப வடமேற் றிசையிற் சார்சூதியால்.

(இ-ள்.) கூட்டமாகிய வண்டுகளுக்குழந்துகொத்தி மகரந்தப்பொடிகளில் மூழ்கிப் பண்பாடுகின்றகொன்றைமாலையையணிந்த சடையையுடைய கிருபாமூர் த்தியாகிய சிவபெருமான், தன்னைவணங்கிய சிறுவன துமுகத்தைப்பார்த்து விரும் பிய எல்லாவயிர்கட்டும் உயிராகிக் காற்றுக்கிறைவாகியவாயுதேவனென்று ஒலிக் கின்ற கீர்த்தி திக்குகளெல்லாம் பரவ வடமேற்குத்திசையை அடையக்கடவாய் (என்று பின்னும் திருவாய்மலர்ந்தருகினனார்). எ -று. (கஉ)

ஆர்வ மோடு நீயினிதி னமைத்த விலிங்கம் பவனமாம
பேர தாக விதுபணிந்தோர் மெது பதியிற் பிரியாது
சார்க வென்ன வரமுதவித் தாளங் கொழிக்கக் கழைகுனிக்கு
மாரற் காயந்தோ னருளொடுமவ் விலிங்க நாப்பண் மறைந்தனனால்.

(இ-ள்.) ஆசையுடன் நீ இனிதாகப் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கம் பவ னலிங்கமென்னும் பேரையுடையதாக விளங்குக. இவ்விலிங்கத்தை வணங்கின வர்கள் மதுசிவபதவியில் நீங்காமல் அடைந்திருக்கக்கடவர்என்றுகிருபையுடன் வரமளித்து, முத்துக்களைக் கொழிக்கும்படி கரும்புவில்லை வளைக்கின்ற மனமதனை எரித்த சிவபெருமான் அச் சிவலிங்கக்குறியின்மத்தியில் அந்தர்த்தானமாயினார்.

பவனம்=வாயு; காற்று.

சிவபெருமான் மன்மதனை யெரித்த சரிதம்

ஈசவரியார் பர்வதராஜபுத்திரியாராகத் திருவவதாரஞ்செய்து தவத்திருக்க, சிவபெருமான் சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களைச் சனகனாதிமுனிவரீகட்கருளி யோகி ருந்தனர். அக்காலத்து சூரபன்மனால் துன்புற்ற தேவர் வேண்டுகோளின்படி பிரமன் மன்மதனை நீனைக்க, அவன் வந்துவணங்கி “என்னை நீனைத்ததென்?” என, பிரமன் “சிவபிரான்மீது மலர்க்கிணைதொடுத்து, அவர் யோசுநீங்கி உமையைய மணம்புரியச்செய்” எனக்கேட்டு, மதவான் “சிவ சிவ” என்று செவியைக் கரத்தாற் பொத்திக்கொண்டு ‘உடன்படேன்’ என, பிரமன் “தடுத்தாற் சபிப்பேன்” என மதனை ‘நின் சாபம் பெறுதலினும் சிவபிரான்முன் சென்று இறப்பதே ஸம்’ என்று விடைகொண்டு தன் மனைவியாகிய இரதி தடுப்ப அவனைத் தேற்றி, அம்பரூர்த்துணிகட்டி, தாமரை - மா - அசோகு - முல்லை - லீலம் ஆகிய ஐந்துமலர்க்கிணைகளும், கரும்புவில்லும், மாந்தளிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசமாகிய கடலொலியும், மீனக்கொடியும், சங்கிராகிய குடையும் கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள்பூட்டிய தென்றற்றேர்மீது இரதியுடனேறிக் கயிலாயகிரியையடைந்து தேரினின் பிரங்கி வணங்கித் தனது பரிவாரங்களை நிறுத்திவிட்டு, இரதியுடன் வில்லும் வாளியுங்கொண்டு திருநந்திதேவரை வணங்கி ‘பெருமான்பாற் செல்ல விடையருள்’ என்ன, திருநந்திதேவர் ‘மேற்புறவாயிலால் செல்க’ என்னும் கட்டளையை மேற்கொண்டு மேற்புறவாயினால் சென்று எமது சிவபெருமான் யோகத்திருப்பதைக்கண்டு நடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். இரதி அவனை உயச்சரிக்க, மூர்ச்சைதெளிந்த மன்மதன் இறக்கத்துணிந்து

சிவசன்மா வாயுவலகுங் குபேரனுலகுங் கண்டது. உகடு

வில்லைவளைத்து எய்ய எத்தனிக்கையில், மனோவநி ககரத்தினின்றும் பிரமன்முதலாயினார் இவனதுசெய்கையைக் காணவேண்டி மறைந்துநிற்க, மனமதன் கரும்பு வில்லை வளைத்துச் சரும்புநான் ஁றிட்டுப் பஞ்சபாணங்களைச் சிவபெருமான்மீது விடுத்தனன். அம்மலர்க்கணை சிவபெருமானது திருமேனியிற்பட்டச்சிறிதுவிழித்தலால் மதனன் சாம்பராயினன். இரதி பலவகையாகப் புலம்பிப் பெருமானைத் துதிக்க, சிவபிரான் “உமையை மணந்தீனன் மனமதனை ஁ழுப்புவோம்” என்றனுக்கிரகித்து உமாதேவியார் தவத்தைப் பரிசோதித்து, சத்திரிஷிகளால் மணம்பேசி தேவியை மணந்தனர். அப்பொழுது இரதி சிவபெருமானை வேண்ட அவருக்குமாத்திரம் தோன்றவும் உலகில அநுபீயாக விரூத்து தன் ஁றாழிலைப் புரியவும் மனமதனை யனுக்கிரகித்தனர் என்பதாம். இதனை,

கந்தபுராணம் - உற்பத்திகாண்டம் - காமதகனப்படலம்.

“கேளி தொன்று ஁ாப்பல் வேத கேடு குழு நினதுவாய்ச் சூனின் மேலை வியல்ப கன்று துன்பு ஁ந்து படுதலிற் காள கண்டன் முன்பு சென்று கடிய வெய்ய கணைகடைய மாளி ஁னுஞ்சி ஁ந்த தம்ம மற்று முய்ய ஁ாகுமே.”—எனவும்,

விட்டவெம் பகழி யைந்தும் வியத்தகு விமவன் மீது பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்த ஁லோகம் கட்டழல் பொதிந்த ஁ெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற் சட்டது கயிலை முற்றுஞ் சூழ்புகை பரவிற் ஁ன்றே.”—எனவும்,

஁டி - ஁டி - மோனநீங்குபடலம்.

“இனைய கூறின் ஁ரிதிவேண் ஁டிதலு மிணைநீர்ந்த புனித ஁ல்லரு ஁ெய்தியே மங்கைநீ புலம்பாய்கேள் வனைக ருங்குழற் கவுரியை மேவியாம் வ஁போதி ஁ுனது கேள்வனை யளிக்குதும் போதியென் ஁ுனாசெய்தான்” எனவும்,

஁டி - ஁டி - திருக்கல்யாணபடலம்.

“஁ரிபுனை நமது நோக்கா விறந்தநின் ஁ுடல நீராய் விராவொடு போயிற் ஁ன்றே வேண்டின ஁ரிதி யன்னுட் குருவமா யிருத்தி யேனை யும்பரோ ஁ும்பர்க் கெல்லா மருவினை யாதி யுன்ற ஁ரசியல் புரிதி யென்றான்.” — எனவும் வருவன வற்று ஁ுணர்க. (கட)

என்று காற்றுக் கிறைசெய்தி யாவு முனாபப வினிதுவந்து கன்று சினவெங் குறும்பெறிந்து மறைநூற் கடலின் கரைகடந்த வென்றி முனிவ ஁திக்கிழவன் செய்தி யனைத்தும் விளம்புகென மன்றல் கமழர் துழாயலங்க ஁ெனமொ ஁டியார் வருத்து஁ாப்பார்.

(இ-஁.) என் ஁ில்விதமாக ஁ாயுதேவனது செய்திகளை யெல்லாம் ஁ாசனை வீசுகின்ற துளவமாலையையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினது கணநாதர்கள் சொல்ல, மிகவும் சந்தோஷித்து, பெருங்கோபம் என்னும் வெவ்விவ பகையைக் கனைந்து,

வேதநூலாகிய சமுத்திரத்தின் கலையைத் தாண்டிய வெற்றிபொருநதிய சிவசன்
மாருபேனது சரித்திரங்களை யெல்லாம் சொல்லுங்கள் என்று கேட்க (கணநா
ர்கள்) விளக்கச் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (கசு)

குடக்காய்த் தெங்கின் பழமுதிரக் குதிக்குங் கயவாய் லெவோனோ
மடற்பூங் கழுகின் மிடறொழிக்கு மல்லல வளங்கூர் காமபிலியிற்
கடற்பா ரனைத்து மிசைப்போக்கிக் காம முதல முக்குறுமபின்
றொடர்ப்பாடலுத்தவேள்விதத்த நென்னவுளனோர்தொன்மறையோன்

(இ-ள்.) குடம்போன்ற காய்களையுடைய தென்னைமரத்தினது நெற்று
கள் சிந்துவதனால், அகழியிற் பொருத்தியுள்ள பாய்கின்ற நெடிய வானமீன்கள்
அழகிய பூமுடிகளையுடைய பாக்குமாடுகளினது மிடறுகளை யொழிக்கின்ற சிற
ந்த வளப்பமிருத்த காமபிலிகரத்தில், சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த உலகமுழுதும் கீர்த்தி
யைப் பரப்பிக் காமமுதலாகிய முக்குற்றங்களின் சமபந்தங்களை விலக்கிய வேள்
வித்தன என்னும் பெயரையுடைய பழமைபாசிய வேதியன் ஒருவனிருந்தான்.

அன்ன மறையோன் பலகால மாற்றுத் தவத்தா லருளொடுமோர்
கன்னற் குதலை மகவின்ரு ளவன்பேர் காமா குணத்தியான்
முன்னூற் கரும முடித்தத்தன் மதியின் வளர்த்து முதுக்குறைவார்
பன்னு மறையின் பரப்பனைத்துங் கடந்தான் பனுவ வினிதுணர்ந்தான்.

(இ-ள்.) அந்த வேள்வித்தன் அநேககாலம் செய்ததவத்தால் (சிவபெரு
மானது) திருவருளுடன் கறகண்டேபான மழலைச்சொல்லையுடைய ஒரு புத்திர
னைப்பெற்றான். அழகிய குணத்தியான் என்பது அவன் பெயர். (அப்புதல்வன்)
உபவீதச்செய்கை கிறைவேற்றியபின்னர் (பூர்வபகஷத்துச்) சந்திரன்போல வளர்
ந்து பேரறிவினல், சொல்லுகின்ற விரிவாகிய வேதங்களை யெல்லாங்கற்றுச் சிவாக
மங்களிலும் இனிதாகத் தேர்ந்தனன். எ - று.

பனுவல் = ஆகமம். சிவாகமம் இருபத்தெட்டுவகைப்படும். அவையாவன -
காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசுதம் - தீப்தம் - சூக்குமம் - சகத்
திரம் - அஞ்சுமான் - சுப்பிரபேதம் - வியசம் - நிசுவாசம் - சுவாயம்புவம் - அன
லம் - வீரம் - இரௌரவம் - மருடம் - விமலம் - சந்திரஞானம் - விம்பம் - புரோ
ற்கீதம் - இவனிதம் - சித்தம் - சந்தானசருவோத்தமம் - பாரமேச்சரம் - கீரணம் -
பேதம் - வாதுளம் என்பனவாம். (கசு)

இனைய கால யூழ்துரப்ப வுள்ளம் வேறு பெழிப்புதலவன்
மனைமி னீட்டிம பொருளனைத்துங் கவாந்து கொடுபோய் மதிமருட்டும்
வினையம் வல்லார் பொருகுதின வாளா வழங்கி மேவரிய
தனது தொலை மறைகெறியுந் திறம்பி நாளுந் தவறிழைத்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய புதல்வனாகிய குணத்தியான் இத்தன்மையான காலத்
தில் பழவினை தன்னைச் செலுத்த மனம் வேறுபட்டு வீட்டில் (பெரியோர்) தேடி
வைத்த வல்லாப்பொருள்களையுந் திருடிக்கொண்டுபோய், புத்தியை மயக்குகின்ற
வஞ்சகத்தில் வல்லவர்கள் ஆடுகின்ற குதாட்டத்தில் வீணுக்கொடுத்து, கிடைத்

சிவசன்மா வாயுவலகுங் குபேரனாலகுங் கண்டது. உகஎ

தற்கருமையாகிய தனது பழையவேதமார்க்கமும் தவறிப் பிரதிகாலமும் குற்றங்களைச் செய்வானாயின், எ - று. (கஎ)

தாலை மகனியாண் ளெனென்று கேட்டுத் தோறுத் தாய்வெருவி யோதற் ககன்றா னெனச்சூது மறைத்து மொழிய வுணர்கிலையத் திதி நவத்து வேள்விதத்த னென்னுஞ் செழுநான் மறைவல்லோன் காதற் புதல்வற் கருங்கப்பிற் காமா கன்னி மணமுடித்தான்.

(இ.ள்.) வேள்விதத்தன் தனது புத்திரனாகிய குணந்தியன் எங்கேயுக் கின்றான் என்று விசாரிக்கும்போதெல்லாம், அவனது தாட் டய்த்த வித்திடப் பியாசஞ்செய்தற்குப் போயினான் என்று சூதாட்டத்தை ஒளித்துச் சொல்ல, குற்ற மில்லாத தவததையுடைய வேள்விதத்தன் என்னும் செழுமைதங்கிய நான்கு வேதங்களில் வல்லவனாகிய பிராமணன் தெரியாதவனாகி, ஆசையை யுடைய புத்திரனுக்கு அரிய கற்பினையுடைய அழகிய கணிகையை விவாகஞ்செய்த தனன். எ - று. (கஅ)

வே று.

ஆயு மைந்தனை வருகென வழைத்து நீ யிழைக்குத் திய செய்தியை யுந்தையின் றுணர்ந்திடிற் செயிர்த்துக் காயு மென்னொடு கிண்ணையு மென்பது கருதி மாய வெங்கவ ருநென் மறைத்தியான் மொழிந்தேன்.

(இ.ள்.) தாயும் புத்திரனை வா என்று கூப்பிட்டு நீ செய்கின்ற கொடிய (சூதாடும்) தொழிலை உனது பிதா இப்போது தெரிந்துகொண்டால்; கோபித்து என்னுடன் உண்ணையும் வெறுப்பர், என்பதை நீனைத்து (அவர் உன்னை எங்கே என்று கேட்டதற்கு) வஞ்சனைபொருத்திய வெவவிய சூதாடுதலை மறைத்து யான் (வேறொருவகையாகச் சென்றாயெனச்) சொல்லினேன். எ - று. (கக)

உகதை செய்தியு மொழுக்கமு முணர்கிலை யன்றி மைந்த கங்குலக் கிழமையு மதிக்கிலை மறைதே ரந்த னாளாதஞ் சிறுவர்கல் லொழுக்கமிங் கறித்துஞ் சிந்தை செய்கலை யென்றுகண் கலுழ்ந்திவை செப்பும்.

(இ.ள்.) புதல்வனே! உனது தந்தையினது நடக்கையையும் ஆசாரத் தையும் நீயறியவில்லை; அல்லாமலும் நமது மரபுரிமையையும் ஆலோசிக்கவில்லை; வேதங்களை யுணர்ந்த பார்ப்பணப் புதல்வரது ஆசாரத்தை நீ தெரிந்துகொண்டும், அவற்றையெல்லாம் (சிறிதும்) எண்ணவில்லை என்று கண்ணீர்விட்டழுது இவ்வித மாகச் சொல்லினன். எ - று. (உ௦)

ஊற்றி ருந்துவாட் டடங்கனீர் சோரநின் றுரைக்கு மாற்றற் கொள்கலா தாங்கவ னுறைந்தனன் வஞ்சம் வேற்றி வின்புறல் கள்ளுணல் வேட்டம்வெங் கவறு போற்றல் செய்குநர் புணர்ப்பினை யாவரோ தடுப்பார்.

(இ.ள்.) ஒளிபொருத்திய விசாலமாகிய கண்களில் ஊற்றெடுத்து நீர்சொ ரியும்படி வருந்திச் சொல்லும் தாய்வாதந்தையை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளா திருக்

தன்ன; (ஏனெனில்) வஞ்சனை - பிறர்மனைவிரும்புதல் - கட்டுடித்தல் - வேட்டையாடுதல் - வெவவிய சூதாடல் ஆகிய இத்தொழில்களைச் செய்வோரது சிசேகத்தை யார்தான் தடுக்கவல்லவர்? (யாருமில்லை!). எ - று.

இச்செய்யுளில் “வஞ்சம்வேற்றிலின்புறல் * * * யாவதோதடுப்பார்” என்பது கவிக்கூற்று; அதாவது ஸூலாசிரியரது நீதி அபிப்பிராயம். (உக)

இன்ன தன்மையி னியைந்துளான் நனையினி தின்ற வன்னை கண்படு மமைதியிற் றந்தையாங் களித்த மின்னு நன்மணி மெல்விரன் மோதிரங் கவர்த்து துன்ன ருங்கவ ருடுநர்க் கதனையுந் தோற்றான்.

(இ ன்) இப்படிப்பட்ட குணங்களிற் பொருத்தியுள்ள குணநிதியான், தன்னை இனிமையாகப்பெற்ற தாய்கீத்திசைசெய்யுஞ்சமயத்தில், தன்பிதா அவள் பார் கொடுத்துவைத்த பிரகாசிக்கின்ற நல்லமணிகன்பதித்த மெல்லிய விரல்மோ திரத்தைத் திருடிக்கொண்டு நெருங்குதற்கரிய சூதாடிகளுக்கு அம்மோதிரத்தை யும் தோற்றுவிட்டான். எ - று. (உஉ)

நினைவ ருத்தவ மாற்றிய நிகரினான் மறையோன் மனைவி கையிடை கொடுத்ததன் மணிவிர லாழி யினித ணிந்துளா னெருவனை மறுகிடை யெதிராப் புனையு மாழிமற் றெனதென வாங்கவன் புகலவான்.

(இ-ள்.) நினைத்தற்கரிய தவங்களைச் செய்த ஒப்பில்லாத நான்குவேதங்க ளையுணர்ந்த வேள்வித்தன், தனது பத்தினிகையிற்கொடுத்த தனது அழகிய விரல்மோதிரத்தை இனிதாகத்தரித்துள்ளவ னெருத்தனைத் தெருவில் ஏதிரவரக் கண்டு நீ அணித்திருக்கும்மோதிரம் என்னுடையது என்று சொல்ல, அதற்கு அவன் சொல்லுகின்றான். எ - று. (உஉ)

பன்னற் கேள்வியோய் களவினிற் கொண்டிலன் பரிவா னென்ன லென்றுகிற் சூதினிற் கவர்த்துகின் பாலன் மன்னு மோதிர மின்றுதோற் றனன்வனை கலன்கள் பொன்னின் றாசுவை நாடொறும் பொருதுதோற் குவனால்.

(இ ன்.) பலகைப்பட்ட நல்விசாரணையுடையவனே! யான் இதைத் திருட்டிற்கொண்டதில்லை; உனதுபுத்திரன் நேற்றைப்பொழுது எனது வஸ்திரத் தை ஆசையுடன் சூதாட்டத்திற் கெவித்து, பொருத்திய இம்மோதிரத்தைஇன்று எனக்குத்தோற்றான். (இதுதான்) அலங்கரிக்கின்ற ஆபரணங்களும் பீதாம்பர முதவிய ஆடைகளும் தினத்தோறும் சூதாடித் தோற்கின்றான். எ - று. (உச)

நீதி னற்றவ மறைபயி னின்னிளஞ் சேயைச்

சூது வல்லவர் சிகாமணி யெனப்பலர் சொல்வா

நீதி னித்தி போலுமென் றெதிர்த்தவ னுணர்ப்பக்

காத நிகழ்வுளவென்கின் கலைமறைத் திழுவன்

சிவசன்மா வாயுவுலருங் குபேரனுலருங் கண்டது. உகசு

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத நல்லதவங்களைச் செய்தவனே ! வேதபாராயணஞ் செய்யும் இளமைபொருந்திய உண்புதல்வனை, குதாட்டத்திற் றிடசாஸிகளுக்கெல்லாம் மேம்பட்டவன் என்று பலருஞ்சொல்வார்களே இது உனக்குத் தெரியாததுபோலும், என்று அவன் ததெதுச்செல்ல வேதமுதல் சாஸ்திரங்கட்ருய வேள்வித்தன் (மகன்மேலுள்ள) ஆசைக்கி டனதில வெட்கங்கொண்டான்.

நானொ டேத்தன திலவயிற் போகின் மறையான்
வாணி லாககை புரிதுதன மனைவியை நோக்கி
மேனில சிதைதின் சிறுவன்யாண டேகின் னெனனப
பூணு லாமுலை நீத்துறைப் புருத்தன னென்றான்.

(இ-ள்.) வேள்வித்தன் வெட்கத்துடன் தன்விட்டிருச்சென்று, பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்துத் தன்மனைமாட்டியைப் பார்த்து, வளைதலில்லாத மனதையுடைய உன துமகன் எவ்விடம்போனான் என்று கேட்க, ஆபரணமணிந்த தனக்கையுடைய அவன் மனைவி குளத்துக்கு (நீராடப்) போனான் என்று சொல்லினன்.

ஈது நிற்கயா னெண்ணையாட் டயர்வுழி யீந்த
தீதி வென்கையிற் சிறுவிரன் மோதிர தருகென்
றோத வுள்வொரீஇ நண்பக லுறுகடன் கழிக்கப்
போதீர் துய்த்தபி னுழிகல் குவனெனப் புகன்றான்.

(இ-ள்.) (அதற்கு வேள்வித்தன்) இது விருக்கட்டிம்; யான் அப்பியங்கனஞ்செய்துகொள்கையில் உன்கையிற்கொடுத்த குற்றமில்லாத எனது கையின் சிறுவிரல் மோதிரத்தைக் கொடுப்பாயாக என்று சொல்ல, மனம் பயந்து பொருந்திய உச்சிகாலக்கடனைக் கழிக்கவாருங்கள்; நீர்புசித்தபிறகு மோதிரத்தைக்கொடுப்பேன் என்று சொல்லினன். எ-று. (உஎ)

நெறியி கத்துதம் மாபினி வீரல செய்யு
மறுவின் மைந்தரைப் பெறுதலின் மகப்பெறு தருருந்
றுறைத னன்றுமற் றொருவனு லுயர்குல முழுதுஞ்
சிறுமை யெய்திலாக் கவற்றுறற் துறுபழி தீர்ப்பார்.

(இ-ள்.) நீதிமார்க்கத்தவறி, தமது குலத்திற்குத்தகாத நடக்கைபுக்கின்ற குற்றத்தையுடைய புத்திரரைப்பெறுதலுக்காட்டிலும், பின்னையிலவாது தன்பமுற்று உயிர்வாழ்தலே நல்லது; ஒருபின்னையினால் உயர்ந்த தமதுகற்றத்தாலெவாரும் தாழ்வடைவார்களாயின், அவனை விலக்கிவிட்டுத் தமக்கு நேர்ந்த அபகீர்தியை நீக்குவார்கள் (பெரியோர்). எ-று. (உஅ)

என்ன நூற்கடல் கடந்துளோ ருணப்பதை யெண்ணி
முன்னர் கின்றுபொய் மொழித்திடு முகிழ்முலைத் துவர்வாய்ப்
பன்னி தன்னொடு மகத்துறத் தந்தனை பரித்தோர்
பொன்னின் வார்முலைப் பூவையைக் கடிமணம் புரிந்தான்.

(இ-ள்.) என் திலவிதமாக, வேள்வித்தன் சாஸ்திரக்கடலைக்காகண்ட பேரியோர் சொல்லுவதை நினைத்து, தன் எதிரிலிருந்து பொய்வார்த்தைபேசும் அரும்பையொத்த முலையையும் பன்னம்போன்ற வரையு முடைய மனைவியுடன்

புதல்வனையும் மனம்வருந்தி ஒழித்து, பொன்னுலகிய கச்சினையணிந்த தனங்களை
புடைய இலக்குமி சிகர்த்த ஓர்பெண்ணை விராந்து மணஞ்செய்தான். எ - று.

பொய், சூது இவையிரண்டும் பெரும்பாடகங்களுட் சேர்த்தவையாத
வின் அம்விாண்டினையுடையான மனைவி புத்திரன் திருவகையும் ஒழித்தான்.

தந்தை நீத்தனன் நன்னெடுங் தாயினை யென்ன
வந்த மில்லதோர் வெந்துயர்க் கடலிடை யாழ்ந்து
முந்து செய்ததீத தொழிவினை முன்னிநெஞ் சழிந்து
சிந்தை செய்தனன் செய்யுமா நென்னெவத் திகைத்தான்.

(இ - ன்.) (குணகிதியான்) தன்னுடனேதாயையும், பிதா விலக்கிவிட்டன
னென்று முடிவில்லாத ஒப்பற்ற வெவவியதன்பசாகரத்தில் மூழ்கி, தான்முன்
செய்த கொடுக்காரியங்களை யெண்ணி மனம்வருந்தி ஆலோசித்து, செய்யும்வகை
யாதென்றுணராது மயங்கினான். எ - று.

(௩௦)

கற்றி லேமொரு கலைகளுங் கைப்பொரு ளீட்டப்
பெற்றி லேமினி யெங்கனுய் குவமெனப் பேதுற
ற்ற மில்பசிக் கனல்கொளுந் திடவயர் போழ்தி
னெற்றை யாழியன் குடகடற் றிலாபில்வீழ் தொளித்தான்.

(இ - ன்.) யாம் எவ்வகைச் சாத்திரங்களையும் படிக்கவில்லை; திரவியந்
தேடவகைபெறவில்லை; இனியெவ்வாறு பிழைப்போம் என்றெண்ணித் துன்பமெ
ய்தி, அளவில்லாத பசியாகிய அக்கினிபற்றி யெரிய மூர்ச்சையடையுஞ் சமையத்
தில், சூழியன் மேற்கடலின் அலைகளில் மூழ்கி அஸ்தமனமாயினன். எ - று. ()

உற்ற ஞான்றுயர் சிவகிசி யாதவி னுவந்து
கற்றை வார்சடைக் கடவுளை யருச்சனை புரியு
மற்றொர் வேதியன் பின்றொடர் தாலய மருவி
யற்ற நோக்கின னேற்றுமின் னமிழ்தெடுத்த பில்வான்.

(இ - ன்.) (இவ்வாறு அவனுக்குத்துன்பம்) நேர்த்தினம் (எல்லா நாட்களி
லும்) மேம்பட்ட சிவரத்திரிகாலம் ஆண்படியால், சந்தோஷித்து நெடிய சடைக்
கற்றையையுடைய சிவபெருமானை அருச்சனைசெய்திவந்து வேறொருத்தனைப்
பின்றொடர்ந்து சென்று திருச்சந்திரானத்தையடைந்து இனிய உணவைப்பிச்
செய்யத்தேனும் உண்ணும்படிச் சமையம்பார்த்தனன் (குணகிதியான்.) எ - று.

முருந்து வாணகை பங்களை யருமறை முதல்வன்
புரிந்த பூசனை கண்ணியில் பொருந்தில னுகி
வருந்தி கோக்குபு வைகறை யாமத்தி னளவு
மிருந்து மற்றவன் நுயில்வது கண்டன னெழுந்தான்

(இ - ன்.) முருந்துபோன்ற ஒளித்தங்கிய தந்தப்பந்தியையுடைய உமாபிரா
ட்டியானைப் பிழையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு, அறிந்தவர்களை யுணர்ந்த
பிராமணியிதழைத்து (குணகிதியான்) சித்திராகொவ்வாதவகுதி வருத்த

சிவசன்மா வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்டது. ௨௨௧

முற்றுப்பார்த்து இரவுவிழியுமெல்லை யிருந்து, அவவேதியன் சித்திகாசெய்யுஞ் சமயங்கண்டு எழுந்து செனான். எ - று.

முருந்து = மயில்முதலிய பறவைகள் இரகின் அடி. (௩௩)

ஆண்டெ முத்துபோ மீசன்முன் எமிழ்தனை மெடுப்பக்
காண்டல் செய்தலன் மழுங்கிய களசுடர் விளக்கைத்
தூண்டல் செய்துவெண் சீசாநனை மெடுத்தனன் வினாவின்
மீண்ட போழ்திலோர் வேதியன் காலிடை மிதித்தான்.

(இ-ள்.) அடவிடத்திலேருந்தேழுந்து சென்று சிவபெருமானது திருமுன்னர் (நிலே தித்துவைத்துள்ள) திருவமுறை யெடுக்கத் தெரியாதவனாகி, இருண்டெள்ள சுடர்கிறதைத் தீபத்தைத் துண்டி, வெண்ணோராகிய பிரசாதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு துரிதமாகத்திரும்புகையில் (வழியில் சயனித்திருந்த) ஒருபிராமனது பாதத்தை மிதித்துவிட்டான். எ - று. (௩௪)

மிதித்த போதிலவ் வேதியன் றுண்ணென விழித்து
மிதித்தி டாதவண் வந்திடு கள்வன்யா றென்னக்
கொதித்த நெஞ்சினன் கூக்குர லெழுப்பலுங் காப்போ
ரதிர்த்து வந்துகைப் பிடித்துமற் றவன்றலை யறுத்தார்.

(இ-ள்.) குணசீதியான் அவனது காலி மிதித்தகாலத்தில், அப்பிராமனன் சீக்கிரமாக சித்திகா நீங்கி, சிறிதும் எண்ணாமல் இச்சந்திதானத்தினுள் வந்து விட்டதிருடன் யாவன் என்று சொல்லிக் கோபங்கொண்ட மனமுடையவனாகி கூச்சலிடவும், காவலாளர் ஆரவாரித்துவந்து பிடித்துக்கொண்டு அவனது சிரத்தைத் துண்டித்தனர். எ - று. (௩௫)

ஆக்கை நீத்திடு சிறுவனை யந்தகன் றாதர்
வீக்கி யேகலும் விடுமின்கள் விடுமின்க ளென்னுத்
திக்க னன்றுமிழ் மூவிலைச் சூலவே றிரித்துக்
காக்கு மாறொழுங் கண்ணுதற் கணங்கன்வற் தடைத்தார்.

(இ-ள்.) உடலழிந்த குணசீதியான் என்பவனை இயமதுதர்கள் (தமது பாசத்தால்) கட்டிக் கொண்டு செல்வவும், விட்டுவிடுவிகள் என்று, கோபித்து அக்கினியைச் சிந்துகின்ற முத்தலைவேலைச்சுழற்றிக்கொண்டு, திதிக்கடவுளாகிய விஷ்ணுதேவர் வணங்குகின்ற நெற்றிக்கண்ணினையுடைய சிவபெருமானது கணநாதர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். எ - று. (௩௬)

துதல்கி ழித்தொவிர விழியினன் கணங்களை நோக்கிப்
பதமவ முத்திலெங் கூற்றுவன் றாதுவர் பகர்வார்
முதுகு லத்தொழுக் கிழந்துதாய் மொழிவது முனிந்து
மதிம ருடறுவெஞ் சூதினை வைக்கு மிழைந்தோன்.

(இ-ள்.) நெற்றிக்கண்களையுடைய பெருமானது சிவகணங்களை வெவ்வித இயமதுதர்கள் பார்த்து அவர்கள் பாதங்களைவணங்கிச் சொல்லுவார்கள். இவன் தனது பழமையாகிய பிராமணகுலாசாரத்தை நீக்கி, தாய்சொற்களைக்கொ

ந்து புத்தியை மயக்கி வெவ்வித சூதாட்டத்தினைத் திணர்தோறும் ஆடினவன
(அன்றியும்.) எ-று. (௨௭)

பஞ்சன் மெல்லடிப் பாவைதன் மனைவயிற் பதைப்ப
வஞ்செஞ் சீரடிக்கூத்திய ரணிமுலை தோய்ந்த
வஞ்ச நெந்தைநின் மாலியங் கவார்த்தன் னிவன்மற்
றுஞ்சு போவதற் கிழைத்ததெத் தவமென வுரைத்தா.

(இ-ள்.) பஞ்சைப்போலும் மெல்லிய பாதங்களை யுடைய மனைவி தனது
வீட்டில் மனம் வருந்தும்படி, அழகிய சிவந்தசிறிய பாதத்தையுடைய வேசைய
ரது ஆபரணமணிந்த தனங்களிற்படிந்த வஞ்சகன் ; எழுது தந்தையாகிய சிவபெ
ருமானது சின்மாலியத்தைத் திருமுனவன் ; இவன (எங்கள் கையினின்று) தப்பி
ப்போரும்படிச் செய்துள்ளதவம் யாது ? என்று (இயமனாதர்கள்) சொல்லினர்.

ஈது கேட்டலுஞ் சிவங்கி தனிற்றுயி லின்றி
மாது பாகனை யன்பொடு வழிபடக் கண்டான்
சோதி யஞ்சுட ரொளியுறத் தூண்டின னவற்றூற்
ற்தொழிந்தனன் கலிங்கநாட் டிறைவனுய்ச் சேர்வான்.

(இ-ள்.) இதனைக் கேட்கவும் (சிவகணங்கள் சொல்லுகின்றனர்) சிவராத்
திரியில் நீத்திகாயில்லாமற் பார்வகிபாகனாகிய சிவபெருமானை ஆசையோடு வண
ங்கத் தெரிசித்தான். (சிவசங்கிதில்) சோதிமயமாகிய அழகிய தீபத்தைப் பிர
காசம் பொருத்தும்படித் தூண்டினான். அப்புண்ணியங்களால் (முன்செய்த) பாவ
ங்களை விலகினவனாகி கலிங்கதேசாதிபதியாக (இனிப்) பிறப்பான். எ-று. (௨௮)

என்று கூறிய சிவகண நாதரை யிறைஞ்சிக்
கன்று வெஞ்சினக் கூற்றவன் னூதுவர் கயிற்றி
னொன்ற வீக்கிய சிறுவனை யொல்லையின் விடுத்துத்
தென்றி சைக்கிறை நகர்வயிற் சென்றடைந் தனரால்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லிய சிவகணத்தலைவர்களை வணங்கி, மிகவும் வெவ்
விய கோபத்தையுடைய இயமனது னாதர்கள் தமது பாசத்திற் சிக்குன்னும்படி
கட்டிய குணசீதியானைச் சேக்கிரத்தில் அவிழ்த்துவிட்டு, தென்றிசைக்குத்தலைவ
னாகிய இயமதருமராசனது சையமினி நகரத்திற்குப்போய்ச் சேர்ந்தனர். எ-று.

நீர்க்கு டக்கனி சுமந்துநீண் முடம்படு தெங்கின்
கார்க்கு லந்துயில் கழனிசூழ் கலிங்கநா டளிக்கு
மார்க்கும் வண்கழ லருந்தமன புதல்வனா கென்னப்
போர்க்க ணிச்சியோ னடியாராங் குரைத்தனர் போரை.

(இ-ள்.) (இயமனாதர் சென்றபிறகு குணசீதியானைப்பார்த்து) நீரையுடைய
குடம்போன்ற கெற்றக்கைத்தாங்கி உயர்ந்து முடங்கிய தென்னஞ்சோலையில்
மேகக்கட்டங்கள் தங்குமின்ற கழனிகள் சூழ்ந்த கலிங்கதேசத்தைக் காக்கின்ற
ஒலிக்கும் வண்மைதங்கிய வீரக்கழவணிந்த அருந்தமன் என்போனது மகனாகக்
கடலால் என்று, புத்தஞ்செய்கின்ற மழுப்பையுடைய சிவபெருமானது கண
நாதர்கள் சொல்லிப்போயினர். எ-று. (௨௯)

சிவசன்மா வாயுவுக்குங் குபேரனுலகுங் கண்டது. ௨௨௩

ஈச னன்பர்த மருளிநாற் குணநீதி யென்பான்
காசு கண்படு புரிசைசூழ் கவிங்காகோன் மகவாய்
மாசி லாதநல் லோரையின் மகிழ்வுறத் தமனென்
றோசை போகிய பெயரொடு முதித்தன னன்றே.

(இ-ள்.) சிவகணநாதர்களது கிருபையினால் குணநீதி என்பவன் நவமணி
கள் விளங்குகின்ற மதில சூழ்ந்த (அருந்தம னெனனும்) கவிகதேசத்தரசன்
புதல்வனாய்த் தமன் என்னும் தோதியிருந்த பெயருடன குற்றமில்லாத நல்ல சப
முகுர்த்தத்தில் சந்தோஷமுண்டாகுமபடிப் பிறந்தனன். ௭ - ழு. (ச௨)

முற்ப வத்துறு தொடர்ச்சியின் முதுக்குறை வெய்திச்
சிற்ப ரன்றிரு வாலய மெங்கணுந் தீப
மற்பி னுலமைத் தளப்பரு மறமபுரிந் தீசன்
பொற்ப தத்தினில வைகலும் பூசனை புரிந்தான்.

(இ-ள்.) தமன் முன் செனனத்திற்கெய்த புண்ணியவசத்தால் பேரறிவு
விளங்கிச் சிவபெருமானது திருச்சந்தானம் முழுவதும் ஆசையுடன் விளக்
கேற்றி, அளவிதேற்கரிய தருமங்களைச்செய்து ஜெகதீசனது அழகிய திருவழக
ளில் தினந்தோறும் அருச்சனைசெய்துகொண்டிருந்தான். ௭ - ழு. (ச௩)

இன்ன நல்லறம் பற்பல கள்ளிருத் தியற்றிப்
பின்னர் மாய்தலும் பிஞ்ஞக னுலயந் தோறு
மின்னு செஞ்சுட ரோற்றலாற் சுடர்மணி விளக்க
மன்னு கோநக ரளகைக்கு மன்னவ னானன்.

(இ-ள்.) தமன் இத்தகையினவாகிய நல்ல தருமங்களை அநேககாலம்
நடாத்தியிருந்து பிறகு மரணமடையவும், சிவசந்தானங்களிலெல்லாம் பிரகாசிக்
கின்ற செவ்வையாகிய விளக்கினை யேற்றியதனால், ஜோலிக்கின்ற மாணிக்கம்போ
லும் தோற்றம்பொருந்திய சிறந்த (அளகாபுரி என்னும்) நகரத்திற்கு அரசனாகிய
குபேரனுயினன். ௭ - ழு. (ச௪)

அளகை மாநக ரீங்கிவன் முன்னினி தாண்ட
வொளிநு வேலர செவனென மறையவ னுரைப்பக்
களிறு கூப்பிடக் கருணைசெய் கடவுளைப் பரவும்
வொளிநெ ரித்தநற் கேள்வியோ ரிவைவினும் புவரால்.

(இ-ள்.) (என்று விஷ்ணுவின் கணநாதர்கள் சிவசன்மாவுக்குச்சொல்ல)
சிவசன்மா, இவன் குபேரனுவதன்முன்னர் சிறந்த அளகாபுரியை இனிமையாக
அரசுபுரிந்த பிரகாசிக்கின்ற வே லேந்திய மன்னவன் யாவன்? என்று வினாவு,
(கஜேந்திரன் என்னும்) யானை அழைக்க (அதற்குமுன்னோன்றி) கிருபைசெய்த
விஷ்ணு மூர்த்தியைத் துதிசெய்கின்ற உறுதியாகிய நல்ல விசாரணையையுடைய
விஷ்ணு கணத்தலைவர்கள் சொல்லுகின்றனர். ௭ - ழு.

திருமால், களிறுகூப்பிடக் கருணைசெய்ததாவது.

முன்னொருகாலத்தில் திருமால் காஞ்சிநகரடைத்து ஆங்கோர் சிவலிங்கப்
பிரதிட்டைசெய்து சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் அருச்சித்து வழிபட்டுவந்த

னர். அக்காலத்து கஜேந்திரன் என்னும் யானை அவர்செய்யுஞ்சிவபூசைக்குவேண்டிய திருப்பள்ளித்தாமததுக்குரிய பலவகைமலர்களைக் கொய்து கொடுத்துக்கொண்டு அவருள்பெற்றிருந்தது. அது ஒருநாள் தாமரை மலர்த்தள்ள ஓர் பெரிய தடாகத்திலெறச்சி மலர்கொய்ய, அச்சலத்தில் வசித்திருக்கும் ஒரு முதலை அதன் காலப்பற்றி பிர்க்க, யானை கரைப்புற மிழுக்க, இவ்வாறு பல வருடங்கள் சென்றன. யானை பொறுக்கமாட்டாமல் தன் தலைவனாகிய திருமலை மூலமே! என்றழைக்க, தேவர்களுவ்வாம் “யாமூலமல்லேம்” என்றிருப்பத் திருமால் கருடாருடராய்ச் சென்று யானையைக் கண்டு “அஞ்சாதே” என்று, தன் கையிலிருந்த சுதரிசனத்தைச் செலுத்தி முதலையைச் சங்கரித்த, யானையுடன் காஞ்சிப்பதியையடைந்து, அந்தளிக்கும் திருப்பள்ளித்தாமதவருச்சித்துவந்து சிவபெருமானது திருவருள்பெற்று வரநூலார் என வீற்றிருக்கின்றனர் என்பதாம். இதனை,

காஞ்சிபுராணம்-புண்ணியகோட்சப்படலம்,

“இவ்வகை தண்புன லின்கரை மீதிவை யோவாமே
தெவவுட னீர்ப்புழி யாண்டிக னெண்ணில சென்றேகக்
கைவரை யாற்றரி தாயல நிக்கரு மாமேகத்
தவ்வடி வோனை யழைத்தது மூலமெ னக்கூவி.

அண்ட லொம்மா மூலம வேமென் நகல்போழ்திற்
டண்டரி கக்கட் புண்ணிய னற்புள் ளரசின்மேற்
கொண்டெதி ரெய்திக் கரியர செய்துவ் கொடுவெந்நோய்
கண்ண டெக்கா னஞ்சலை யஞ்சேல் களிநென்னு.

ஆழி யெறிந்தா னதனுவி ருண்டான் கரியோடும்
வாழிய காஞ்சி மாங்க ரெய்திச் சிவபூசை
வேழ மனிக்கு மேதகு பன்னித் தாமத்தா
ஊழ்முறை யாற்றித் தவகனி செய்தவ் குறைகாலை.” - என்பதனுணர்க.

ஸ்திய ளித்திடும் புலத்திய னுதவுவிச் சிரவர்
மதலை யாகிய வச்சிர வணனரன் மலர்த்தா
தெசெய் தாங்கவ னருளினாற் கூடர்மணியளகைப்
பதிபு ரத்தனன் பதுமகற் பத்தினிற் பரிவால்.

(கு. ன்.) பதுமகற்பத்தில் ஆசையுடன் பிரமதேவன் பெற்ற புலத்தியமுனிவன் என்ற விச்சிரவர் புத்திரனாகிய வச்சிரவணன் என்பவன் சிவபெருமானது மலர்போன்ற திருவடிகளைத் தோத்திரஞ்செய்து அப்பெருமானது திருவருளினால் மாணிக்கம்போலும் பிரகாசம் பொருத்திய அளகாபுரியைக் காத்தனன். எ-று.

கற்ப மாங்கது கழிந்தபின் கமலவீட் டிறைவோ
னற்பி னுலுயர் சராசர மனைத்தையு மளிப்பய
பெற்றசெ முத்தரு மீழ்வாழ் புரத்தான் முதலோ
ருற்ப வித்தலு மீக்கிவன் குபேரபுரைத்தான்.

சிவசன்மா வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்டது. உஉடு

(இ.ள்) தம்மை மலாபகம் பட்டால், உச்சிக்குப் பட்டதோ, அப்பதற்குப் பட்ட முடிதப்பிற் அனடன் உயர்ந்த சரம் - அசம் முதலில் உயர்ந்ததும் சிருடழிசெய்ய, அழகிய செழுமைதக்க கருவருடசத்தின் சீதலிற் பச்சுசெய் தும் இத்திரை முதலானவர்கள் தோன்றவும், இத்தகைய மனடன் குபேர டதவியில் இருந்தன. எ.று. (ச.ச.)

முன்ன மாலயத் தொணசுடா துண்டோன் முனையே
யன்ன செவ்வழு மனகையும் பெருநன் மென்றபு
பொன்னந் தாதுகு கொன்றையான காசியம் பரிசின்
மன்னி பாங்கொரு சிவலங்க மகிழ்வொடு மமைத்தான்.

(இ.ள்) முப்பிறவியில் கிடைத்தானத்தினுள்ள ஒளிதங்கியதிருவின்கைத் துண்டேலால், கிரமமாக இப்படிப்பட்ட பெருகு செவ்வதனத்தும் அளகாட்டி யையும் அடைந்தோமென்று, பொனடோலும் அழகிய பகார்த்தொழுகின்ச் சித்தம் கொன்றையாலுமுய சிவபெருமானது அழகியகாசிகேதத்திற் நின்று, சந்தோஷத்தான அலவிடத்தில் ஓசுவலங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்தான்.

மாசில சித்தமார் தகளியி லன்புரெய் வாக்கி
பீசு நன்றிவே நில்லெனார் திட்டபுண டிரியிற்
நேசு டைத்தளி ஞானவொண் செழுஞ்சுட ரோற்றி
யாசில் கொள்கையோன் பற்பகல் யோகிலி லடைத்தான்.

(இ.ள்) களங்கமில்லாத மனம்கிட அகலில் அன்பும்கிட ரெம்பைச்செ-
ந்து, சிவபெருமானன்றி வேறொரு கடவுளில்லை யென்கின்ற திட்டப்பொருதிய துண்ணிய திரியில், கித்திபொருதிய உட்பற்றஞானம்கிட ஒளிமையுடைய செழு
மை தங்கிய தீசுடலாக் கொள்ததி, குற்றமில்லாத கொள்கையுடைய இக் குபேரன் பலகாலம் யோகத்திடுந்தனன். எ.று. (ச.ச.)

அள்ள காலைமி னுங்கவன் நவத்தினை விடவது
முன்ன மூவையின் முருக்கிய முக்கினைம பெருமான்
பொன்ன வாஞ்சுணங் கருமபிய புணர்முலை யுமையா
டன்னொ டுஞ்சுடர்ப் பிழம்பென வவவுழிச் சார்தான்.

(இ.ள்) அப்படிப்பட்டகாலத்தில் அடைசெய்கின்ற தவத்தக்கு மனக் களித்துபூர்வத்தில் மும்மதில்களைப்பொடிசெய்ததிரோத்திரங்கையுடைய மெது சிவபெருமான பொன்போனநதாகிய தேவல பட்டத்து அருமிய் கொடுக்கின்ற திருத்தனங்கையுடைய உமாதேவியாருடன சேதிமயமாக அலவிடத்திற் கெழு த்தருளினர். எ.று. (ச.ச.)

அளகை காவல வாற்றிய வருத்தவ மகிழ்த்தே
முளமயி னைத்தன வுரைத்தியா முதவுவ மென்றஞ்
களைக ணகிய கருமிடற் றெந்தையாங் குரைப்பத்
துளிகன போர்த்திட ரோக்கரி தாயிவை சொல்வான்.

(இ-ள்.) அளகாபுரிமை அசசெய்கின்ற குபேரா! நீ செய்த அரியதவத் திற்கு மனங்கனித்தோம்; மனதில் விருப்பமடந்தைச் செலவுக; யாம் அவற்றை அனுக்கிரகிப்போம் என்று யாவுக்கும் பற்றுக்கோடாகிய நீலகண்டத்தவழியைய மெதுகிவெருமான திருவாய் மலாகதருள், (குபேரன்) தனது கண்களில் நீத்தவரி ண்டைய நோவி தரிசிக்கக்கூடாதவனாய் இனிவருமாறு சொலலுகின்றான். எ - று.

மாசி லாதவ ரளப்பில டொழுந்தென வயவகுத்
தேசு பூத்தநெ செழுமலர்ச செவடி காணக்
கூசு கின்றன கண்ணினை கூசிடா வண்ண
மீச நல்குதி பன்னிதெ வரமெனக் கென்றான்.

(இ-ள்.) ஏசனே! குற்றமிலலாத குறியர்கள் கணக்கில்லாதவர்கள் உதய மாணப்போவ வளங்குகின்ற ஒளிவிருத்த தேவர்து செழுமலத்தகிய மலாபோ ன்ற சிவந்த திருவடிகளைத் தெரிசிப்பதற்கு, எனது இருகண்களும் கூசுகின்றன; (அவை அவ்வாறு) கூசாதவிதம் அனுக்கிரகிப்பீராக; அதுவே அடியேனுக்குவே ண்டியமடாம் என்றான் (குபேரன்.) எ-று (ருஉ)

காக்கு மாயனுங் கழகமழ் கமலநா யகனும்
வாக்கி னாலுயர் மனத்தினுற் காணொண வடிவ
நோக்கு மாறநுள் புரிதலு நோக்கியப் பரனை
நீக்க மன்றிவா முன்னையைப் பார்த்திது நினைவான்.

(இ-ள்.) உலகத்தைக்காக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியும், மணம்வீசும் தாமமா வாகியாகிய பிரமதேவனும், வாக்கினாலும் உயர்ந்த மனத்தினாலும் (காயத்தினாலும்) அறியக்கூடாத திருவுருவத்தைத் தெரிவிக்கும்படித்திருவருள்செய்யவும், அவ்வாறேதெரிசித்து, அப்பெருமானைப் பிரிதலற்று வாழ்கின்ற தாயாகிய உமா தேவியாரைப்பார்த்துக்குபேரன் இவ்வாறு நினைக்கின்றான். எ - று. (ருஉ)

முன்ன வன்றிரு மேனியி னுரைத்திட முயன்ற
தென்ன நற்றவ மெனனினு மிவளென நோன
துன்னி நோக்கலு மொருவழி மறைத்திட விவன்யார்
துன்னு வஞ்சக னெனவுமை யானொருஞ் சொன்னான்.

(இ-ள்.) இவ்வம்மையார் முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது திரு வருவத்திற் கலந்துவரும்படிச் செய்தது எத்தகைய நல்லதவம்என்று இலேசாக கினைத்துப்பார்க்கவும் (அவ்வாறுகினைத்துப்பார்த்த குபேரனுக்கு) ஒருகண் ஒளி மூக்க, இவன் யாவுண் பிடுக்தவஞ்சகனென்று உமாதேவியார் சிவபெருமானுடன் உரைத்தருளினா எ - று. (ருச)

மாது னின்றவப் பெருமைபை மதித்தன னல்லால்
யாது சொற்றனன் முனிபல மிவன்விழி யருள்கென்
ருதிநாயக னறைதலு மம்பலத் தமர்ந்த
போத ரிக்கணு ளளித்தலும் பொற்கணு னதுவே.

சிவசன்மா வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்டது. ௨௨௭

(இ-ள்.) மாவர்க்கும் அந்தியே தலையெழுந்தெழுந்தான், தென்னே! வெண் உனது தலையெழுந்தெழுந்தான் ஆகவே-சித்தனனை யல்லாமல் வேறென்ன சொல்லினான் நீ கோரியதே; இவன் கண்டெழுந்த கருடைசெய் என்று கட்டளைசெய்ய, ஸ்ரீபொன்னம்பலத்திலுள்ள ஆரத்தத்திருநடைச்செய்தி, பொருந்திய தாமரைமலர்போலும் அரிடாத்தகண்களையுடைய உமாதேவியார் அனுக்கிரகிக்க அவனுக்குப் பெருகண் னாயிற்று. ௭-று. (௧௧)

இழந்த தனவழி பெறுதலு மியக்காதம பெருமான குழைந்த வெண்பிறைக் கண்ணிபன் குகாகழல் வணங்கித் தழைந்த வனபிறைப் பனாயிரு தாமரைச் சரணம் விழைந்து போற்றிநல் லுவகைமீ தூர்த்தெழுத் தொழுதான்.

(இ-ள்.) இயக்கர்களுக்குத் தலைவனாகிய குபேரன் மறைந்ததன துகண்ணையடையவும், வளந்த வெண்மைதங்கிய இளம்பிறைச் சந்திரனைமாலையாகவுடைய சிவபெருமானது ஒலிக்கின்றவீரக்கழலணிந்த திருவழிகளை நமஸ்கரித்துஅதிகரித்த ஆசையுடைய உமாதேவியாரது உபயசரணரவிர்த்தங்களை விரும்பித்துதித்த நற்களிப்பு அதிகரிக்க எழுந்தவணங்கினான். ௭-று. (௧௨)

தொழுக வேந்தனைத் துணைமலர்க் கைகளாற் றைவத் தெழுக வின்னதொட் டென்னுயிரத் தோழனீ யென்னுப் பழுதி னவ்வர மருளிநீ பரவிய விவிங்கம் விழைபு கின்னுடைப் பெயரினால் விளங்குக வென்றான்

(இ-ள்.) (சிவபெருமான்) அவவாறு வணங்கிய குபேரனைத் தமது உபயமலர்க்கரங்களால் தடவி எழுந்திருக்கக்கடவாய்; இன்று முதல் நீ என்னுயிர்த்தோழன் என்று குற்றபிலவாத நல்லவரத்தெத்திருவருள் செய்து, நீதுதித்த இச்சிவலிங்கக்குறி விரும்பிய உன்னுடைய பெயரால் (குபேரலிங்கம் என) விளங்கக்கடவது என்று திருவாய்மலர்த்தருளினார். ௭-று. (௧௩)

இயக்கர் விஞ்சையர் குய்யகா கின்னர ரிறைஞ்சி விபக்க நீணிதக் குபேரனும் பெயரோடு மேவப் பயக்கு நலவளத் தளகையிற பரிவினவாழ் கென்ன முடறக் ளங்கமின் மதிமுகத் துமையிவை மொழிந்தான்.

(இ-ள்.) முயற் களங்கமில்லாத பூரணச்சந்திரன் போன்ற திருமுகத்தை யுடைய உமாதேவியார், இயக்கர் - விஞ்சையர் - குய்யகர்-கின்னரர் (முதலிய பதினெண் கணங்கள்) வணங்கிக்கவிக்கப் பெருஞ்செல்வத்தை யுடைய குபேரன் என்னும் பெயரோடுபொருந்தி, நலவளம் கண்டதரும் அளகாபுரியில் வாழ்க்கடவாய் என்று இவவிதமாக அனுக்கிரகித்தனர். ௭-று.

பதினெண்கணத்தோர் இவர்கள் என்பதை,

“கின்னரர் கிம்புருடர் விச்சா தரர்கருடர் பொன்னமர் பூதர் புகழியக்கர்—மன்னும்

உரகர் சுர்சா ரணமுனிவர் மேலாம்

பரகதிபோ சித்தர்பா லர்.

காந்தருவர் தாரகைகள் காண்ப் பசாசுகள்

ஏந்துபுகழ் மேய விராக்கதரோ—டாய்த்திறல்

போகா வியல்புடைய போகபூமி யாருடனே

ஆகாச வாசிகளா வார்.”—என்பனவற்று னுணர்க.

(௫௬)

வரம ளித்தபின் வரிமிடற் றஞ்சிறை யறுகா

லரவ வண்டிமிர் கொன்றையஞ் சடைமுடி யண்ண

லுருவ மேகலை யுமையொடு மறைதலுந் குபேரன

பரிவின் வாழும்வ் வளகையி் தெனப்பகர்ந் தனரால்.

(இ ள்.) இவ்வரங்களைக் கட்டாட்சித்தபிறகு, கீற்றுகள் பொருந்திய மிடற்
றிலையும், அழகிய சிறகுகளையும், ஆறுகால்களையுமுடைய சப்திக்கின்ற வண்டிகள்
கிண்டுகின்ற அழகிய கொன்றைமாலையைத்தரித்த சடைமுடியையுடைய சிவபெ
ருமான், அழகிய மேகலாபரணமணிந்த உமாதேவியாருடன் அந்தர்த்தானமாக
வும், குபேரன் ஆசையுடன் வாழ்கின்ற இவ்வளகாபுரியின்வரலாறு இது வென்று
(சிவசன்மாவுக்கு விஷ்ணுகணத்தலைவர்கள்) சொல்லினர். எ-று. (௫௭)

சிவசன்மா வாயுவுலகுங் குபேரனுலகுங் கண்ட அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆடிகுருவிருத்தம் ௫௩௭.

உ

சிவமயம்.

பதினான்காவது,

சிவசன்மா

ஈசானனுலகுஞ் சந்திரனுலகுங் கண்ட அத்தியாயம்.

உரைத்தவிந் நகரின் கீழ்ப்பா னுலப்பறு செல்வத் தோங்கித்
திருத்தகத் தோன்று கின்ற வுலகெது செப்பு கென்னு
வருத்தியின் மறையோன் கூற வாய்பிழி மலர்மென் கூத்தன்
முருக்கிதழ்க் கமலை கேள்வ னடியவர் மொழிய லுற்றார்.

(இ-ள்.) சொல்லிய இக் குபேரனுலகத்திற்குக் கீழ்த்திசையில் அழிவற்ற
செல்வத்துடன் மேம்பட்டு சிறப்புப்பெற விளங்குகின்ற உலகம் யாது? சொல்ல
வேண்டும் என்று, சிவசன்மா ஆசையோடு கேட்க, ஆராய்கின்ற தேன் சொரியும்
மலர்மாலையணிந்த மிருதுவாகிய அளகபாரத்தையும், முருக்கம்பூவை ஈகீர்த்த
அதரத்தையு முடைய சீதேவிராயகனாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் கணநாதர்கள்
சொல்லத்தொடங்கினார்கள். எ - று.

(க)

ஈண்டுமுன் றேன்று கின்ற தீசான லோக மீங்கு
மாண்டநற் நவத்தின் மிக்கோர் மழுவலான் றுளி லன்பு
பூண்டுளோர் பயன்வெஃகாது பொங்கழல் வேள்வி செய்வோர்
காண்டரு சிறப்பின் மிக்க கண்ணுத லுருவிற் சோவார்.

(இ-ள்.) இதோ முன்னர் காணப்படுகின்றது ஈசானனுலகம்; மாட்சிமை
பொருந்திய நல்ல தவத்தில் மிகுந்தோர்களும், மழப்படைையைத் தாங்கிய சிவ
பெருமானது திருவடிகளில் அன்புடைவத்தவர்களும், சிறந்த அக்கினிகாரியமாகிய
யாகங்களை யாதொருபலனையும் விரும்பாது செய்தவர்களும், காணத்தகுந்த சீர்
த்திமிருந்த சிவபெருமானது சாஸ்பமடைந்து இவ்வுலகத்தில் வசிப்பார்கள். எ - று.

பகருயிவ் வுலகங் காக்கு மவர்பதி னொருவ ரன்னோர்
வகிர்மதிக்க கண்ணி யெநதை மருவிய காசி நண்ணி
நிகரிலீ சான லிங்க நெறியினி லமைத்துப் போற்றிப்
புகரினற் நவங்க ளாற்றிப் பூசனை புரிந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) சொல்லுகின்ற இந்த ஈசான லோகத்தைப் பாதுகாப்பவர் ஏகாதச
உருத்திரர்களாவார். அவர்கள் பிறைச்சந்திரனை மாணியாகத்தரித்த எமது சிவ
பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள காசிக்ஷேத்திரமடைந்து, சமாளியல்லாத ஈசான
லிங்கப்பெருமானை முறைபுடன் பிரதிட்டைசெய்து துதித்து, குற்றமில்லாத
நல்ல தவங்களைச்செய்து பூசித்தார்கள். எ - று.

மாதேவன் - அரண் - உருத்திரன் - சங்கரன் - நீலலோகிதன் - ஈசானன் -
விசயன் - வீமதேவன் - பவோற்பவன் - காபாலி - செளமியன் என்னும் இவர்கள்
ஏகாதச உருத்திரர்.

(க)

புசன மகிழ்த்து தண்ணென் பரிந்தன தீக்கட் கண்ணி
புசனவ ருநா லனெனாக் கிந்த வாபு னோடு
தெசுந பர்த் தாணச் செழுஞ்சடப பிழம்பா போங்கு
மாசறு தனது தொலை மானுரு வகி னுனெ.

(இ ள்.) குளிச்சிதங்கிய பச்சத்தமாகிய பிறைச்சந்திரனை மாலையாகத் தர்த்த சிவபெருமான அவர்கள் செய்யும் பூசைக்காகக் களித்து நல்ல கிருபையி னால் முழுவில்த தாக்காயுடோடு ஒளிதங்கிய சூரியனும் தாணத்தக்க செழுமை தங்கிய சுடர்ப்பிழம்பப் பிழித்த குந்தமந்த தமது பழைய மாட்சிமைப்பட்ட உழவதையும் அவர்களுக்கு அனுக்கித்தனா. எ-று.

பிழம்பு=திரட்சி. தொல்லைமானுரு=சாரூப்பியம். (சு)

ஆறணி சடையுநீல கண்டமு மலங்கு சோதி
நீறணி மெய்யுஞ் செய்ய நெற்றியிற் கண்ணுந் தோன்ற
மாறடி மழுவு மானுந் தரித்துவண் கடுக்கை குடி
யேறுயாத தீச நென்ன விங்கினி திருக்கின றுரே.

(இ ள்.) கண்கையைச்சூடிய சடைமுடியும், நீலகண்டமும், விளங்குகி ன்ற சே-திமயமாகிய திருவெண்ணீறு தரித்த திருமேனியும், செந்நிறமமைந்த ததலில் தேத்திரமும் தோன்றும்படி, பணைகாக்கொலலும் மழுப்படையும் மஹா கைகளில்) தாங்கி, உளமமைந்த கொன்றைமாலேதரித்து, இடபவாகனங் கொண்டு, சிவபெருமானபோல இவவுலகில் இனிதாக வாழ்ந்திருக்கின்றார். எ-று.

எனவரிக்க கணங்கள் கூறக் கேட்டன நேருங் காலேப்
பனியிரு வசம்பி னூடு பகலிடை நிலவு காலுந்
தனிகா கண்டு மறநிற நகொது சாற்று கென்னப்
புனைதுழாம்ப படலை மாப நடியவா புகல லுறநார்.

(இ ள்.) என்று விஷ்ணு கணத்தலைவர் சொல்லக்கேட்டு (சிவசன்மா) செல்லப்பாது, குளிச்சிதங்கிய பெரிய ஆகாயத்திற் பகற்காலத்திலும் சந்திரிகை பீசம் ஒப்பற்ற நகரத்தைக்கண்டு இஃ நென்னவுலகம் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்க, அழகிய துளாமலமணித மாபிணையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் கண நாத களங்கிய (சுன்னமன-சுன்ன எனபோர், சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

மலையன் மனத்திற் றேன்று மத்திரி வரம்பில் கால
முலகிடைத் தவஞ்செய் காலேத் தாதுமே லோங்கி யங்கட்
புலன்வழி பொழுது பத்துத் திசையினும் போர்ப்பத திக்கா
மலர்முலை மாதா தாவக லாற்றவர் மண்ணின் விழந்தார்.

(இ ள்.) தாமரைமயில் வசிக்கின்ற பிமதேவனது மானதபுத்திரராகிய மத்திரிமுனிவா அளவிலாதகாலம் பூமியில தவஞ்செய்கையில், வீரியமானது மேலமூன்று அழகிய கட்புலன்வழியாகப் பாய்ந்து பத்துத்திக்குகளிலும் மூட, பரந்த முலையையுடைய திக்குத் தெய்வமாதர்கள் சுமக்கமாட்டாமல் பூமிமேல் விழந்தனர். எ-று.

(எ)

சிவசன்மா ஈசான னுலகுஞ் சந்திர னுலகுங்கண்டது. உகக

சித்திய திவலை பைங்கூழாமின தானந் வீழ்த்த
தூதுநீ ருலக மும்ப விமானமே னுகெழுத்த
வந்தணன வைத்தா னென்ன வா ருயிர் பெற்று முக்க
ணைந்தைவாழ் காசி மெவ் மல்கமோன ர்மைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) (அவ்வாறுபாய்ந்த விடத்திற்) சித்திய தன்கள டயர்களாயின. ஒன்றாக வீழ்த்த விரியம், கடல் சூழ்த்த உலகமெல்லாம் பிழைக்குட்டி விமானத் திவிருந்து பூமியைப் படைத்த பிரமதேவன வைத்தணன என்று சொல்லுமபடி அரிய உயிரினை யடைந்து திரிதேவதர்க்கண்டைய எமதுசிவபெருமான் வாழும் காசிமைச சேர்ந்து ஓர் சிவலிங்கம் பிரதிட்டைசெய்தது. எ - று. (அ)

பரமனை வணங்கி நூறு பதுமநற் றவஞ்செய் காலே
யருள்கனிந் திறைவன ரோனம் யந்தண ரவனி பைங்கூழ்
விரிபுநீ ரவற்றுக் கெல்லாம வேந்தனு யுறைத் தியென்ன
வொருகலை வாங்கிக் கங்கை யொழுஞுவார் சடையில் வேய்த்தான்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானை வணங்கி அளவில்லாத காலம் நல்ல தவங்களைச் செய்கையில், பெருமான் கிருபையிருந்து காட்சித்து, வேதியர் - உலகம் - பயிர் விரிவாகிய நீர் முதலிய அனைத்துக்கும் அரசனாயிருக்கக்கடவாய் என்று அனுக்கி ரகித்து, ஒருகலையை எடுத்துத் தமது கங்காநத்சொரியும் நெடிய சடைமுடியில் தரித்தனர். எ - று.

பதுமம் = கோடாகோழ. துறுபதுமம் என்றதால் அளவில்லாதகாலம் என்றும். (அ)

ஒண்ணிற வுரோணி தன்னோ வேந்தினி திருப்ப மன்றைப்
பெண்ணலங் கனிந்த மாதா தத்தையோ டதனைப் பேசத்
தண்ணளி யிலாத தக்கன சபித்தலாற் பக்கத் தோறும்
விண்ணிடைத் தேய்த லோமே வளாதலு மேவி னுனே.

(இ-ள்.) அழகிய உரோகணி என்னும் மனைவியுடன் (மட்டிலும்) விரும்பி வசித்திருக்க, ஏனைய பெண்தனமை மிக்க மனைவிமா தமது பிதாவாகிய தக்க னிடத்தில் அத்தனைச் சொல்ல, கிருபை யிதழில்லாத தக்கன் கொடுத்த சாபத் தால் டவந்தோறும் (தவறாமல்) ஆகாயத்திலே தேயதலும் வளர்தலும் பொருத்தி யிருக்கின்றான் (சுத்திரன்.) எ - று. (க0)

போற்றிம வுலகுங் காக்கும் புரவல னாகிப் பின்ன
ராற்றரு மிராச சூய மாற்றியிவ வுலக மேலொஞ்
சாற்றுநான் மறையோக் கீத்து தையலொ பாசத் தெந்தை
மாற்றரு மருளாற் சோம னெனுமபெயா யருவி னுனே.

(இ-ள்.) திரிலோகங்களையும் ரட்சிக்கின்ற மன்னவனுய் பின்ப, செட்டற் கரிய இராசசூயமாகியவற்றி, இவ்வுலகமுழுதும் புகழ்த்து சொல்லுகின்ற அந்த ணருக்கு (பட்டைசத்தானங்களை) அளித்து, பார்வதிதேவியை ஒருடாகமாக வுடைய எமது சிவபெருமானது நீக்கற்கரிய கருணையால் சோமன் என்னும் காமம் பொருத்தினான். எ - று. (கக)

முறையினிற் சந்தி தோசன் முன்னர்கல் வேள்வ் செய்து
நிறைதவம் புரிந்த பேற்றால் நிறையிதழ் முகைவாய் வண்ட
செந்மலர்க் கொன்றை வேணிச் சிகாமணி யாய தன்றிக்
கறைமிடற் றாவம் பூண்ட கண்ணுதற் கண்ணு மாறான்.

(இ ள்.) சத்திதோசன் எனனும் சிவலங்கப்பெருமானது திருச்சந்திரானத்
தின் முன்பு கிரமத்துடன் கல்ல யாக பியற்றி அன்பு நிறைந்த தவத்தைச்செய்த
பலனால், இத்தங்கள் நிறைந்த மொட்டுகள் விகசித்த மலர்கள் கெடுங்கிய கொன்
றைமாலையை யணிந்த சடையினராகிய சிவபெருமானுக்குச் சிகாமணியான துமல்
லாமல்; லீலகண்டத்தைபுடைய சருப்பங்களைத்தரித்த நெற்றிக்கண்ணராகிய அப்
பெருமானுக்கு ஒரு தேத்திரமுமாயினன். எ-று. (௧௨)

பரிதிவெங்குதிரால் வாடும பற்பல வுயிரு முன்றன்
விரிகதிர்க் கற்றை தோயின் மெய்குளிர்ப் புறுக யாரும்
பொருவல்பூ ரணையி னின்பேர்ப் புனைந்தவிவ் விவிங்கக் தன்னின்
மருவுது மியம மீன்ற மயிலியன் மடந்தை யோடும.

(இ-ள்.) வெவ்வி யகிரணங்களைபுடைய சூரியனால் வாடுகின்ற பலவகைப்
பட்ட பிராணிகளும் உனது விரிவாகிய கிரணத்தொகுதி படிந்தால் உடல் குளிர்
ச்சியடையக்கடவன. சமானமில்லாத பவுர்ணமித்திதியில் உனதுபேரைப்பெற்ற
இச்சிவலங்கமூர்த்தத்தில் யாரும் இமாசலமன்னன் பெற்றமயிலின சாயலையுடைய
உமாதேவியுடன் பொருந்தியிருப்போம். எ-று, (௧௩)

‘இமயமீன்றமயிலியன்மடந்தை’—என்பது,

திருக்கைலாயகிரியில் சிவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண் டிருக்கையில்
உமாதேவியார் எழுந்து பெருமானை வணங்கி “தலைவனே ! தேவரீரை வணங்காத
தக்கன்புத்திரி எனனுமபெயரும், அவனால் போஷித்த உடலும் நான் சகிக்கவில்
லேன். அலை மாறும் உண்ணர் திருவருள் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க,
எம்பெருமான் “உமையே ! இமாசலமன்னன் உன்னைப் புதல்வியாகப் பெற
வேண்டுமென அம்மலையில் ஓர் தடாகத்தருகில் தவஞ்செய்கின்றான். அவன் புத்
திரியாகுக. யாம் வந்து மணஞ்செய்வோம்” என்று அனுக்கிரகிக்க, தேவியார்
அவவாறே ஓர் தாமரைத் தலிசின்மேல் பின்னைமைக்கொலவ கொண்டிருக்கக்
கண்ட இமயமன்னன் தொழுது கூத்தாடிக் கையிற்றாங்கி மேனை யென்னும்
மனைவிபாற கொடுத்தவனர்த்தனன். பிறகு தேவியார் தவஞ்செய்து பெருமானை
மணந்தனர் என்பதாம். இதனை,

கத்தபுராணம்-உற்பத்திகாண்டம்-பார்ப்பதில்படலம்.

“மெய்த்தவ மியற்றிய வெற்பன் காணிய
வததட மலருமோ ரரவித்தத் தின்மேற்
பைத்ததோர் குழுவின் படிவத் துற்றன
னெத்திரத் துயிரையு மீன்ற தொன்மைபான்”—எனவும்,

“பங்கயத் தலிசின் வைரும் பராபரா தனைத்த னுது
செங்கையி னெடுத்த வல்லே சென்னிமேற் றுங்கி யெகித்

சிவசன்மா ஈசான னுலகுஞ் சந்திர னுலகுங்கண்டது. உகக

தக்கை, உயர தண்ண ரென முறையிருக்கபுக்து
உககல மேனையெனு பின்னவகக் கொடுத்தான மாதோ எனவும்
உருவனவற் றுணாக. (கஉ)

புதிபுறு முவாவற் றங்கள் வரமவற் திடையின முன்னுள்
விதிமனி னுண்டி நீத்து விழிதுமி லாது காலேக்
கதாமதிக் கூப மூழ்க் பிறந்துளோ கடன்க ளாற்ற்
னதாபுனற் கையநற் பிண்ட மிட்டப் பறடைவ ரனறே.

(இ-ள்.) சத்தி-ன் (சோடசகலகளுடன) பொருத்தும் பூரணமில் சே-உ
வரமவற் கூடினும், அதனமுத்திபதினத்தில் முறையுடன் உணவை கிச்சித்த
னாசெய்யாதிருந்து உதயகாலையில் ஒளிமையுடைய சத்திரகூடத்தில் ஸ்தானஞ்
செய்து இரத்த பிதூர்கடன முடித்தால், ஒவ்வகிற நீராயுடைய கபை (என
னுங் கங்கைத் துறையில் பிண்டங்கொடுத்த பலனைப் பெறுவார்கள. எ-று (கச)

சத்திதைத் திங்க டன்னி னிறைமதி சேருங் காலே
யித்தலை யெய்தி யிரத விவிங்கத்தை வழிபட் டோர்கள்
முத்தியி லடைவர் சத்தி யோகபி டத்தின முன்னுட்
பத்தியின வழிபட் பெய்தோர் பலருளா ராவ ரனறே.

(இ-ள்.) சத்தினாமாதத்தில் பூரணவருகையில், இவவிடத்தையடைந்
து இரத்தச் சிவலிங்கமூர்த்தத்தை வழிபாடுசெய்தவர்கள் மோக்ஷலோகத்திற் சே
ருவர். யோகபீடத்திலுள்ள சத்தியம்மையின முன்னர் பூர்த்தியில் அனந்தர்
வழிபாடுசெய்து உச்சிவித்தவர்கள் அளவிலவாதவர்கள் உளராவா. எ-று.

யோகபீடம் என்பது உலகிலுள்ள சத்தி பிடங்கள் அறுபதுதான்இவை
ஒன்று. இதுகாசியிலுள்ளது. (கரு)

அட்டமி தோறு மிர்தப் பிடத்தி னருச்சித் தோர்கு
மட்டவழி கூத்தற சத்தி வரமனி தளிக்கு மெனஞக்
கட்டழ லதனூ வென்றி வாகிலை காமற் காய்த்
விட்டொளிா திங்கள் வேணி விமலனு மறைந்து போனான்.

(இ-ள்.) அட்டமித் திதிகளிலெல்லாம் இச்சத்திபீடத்தில் பூசித்தவர்க
ளுக்கு மணம்வீசும் அளகபாரதையுடைய சத்தியானவன் பலவாங்களை இனி
தாகக் கொடுப்பான் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, கண்ணகிய தியிலை வெற்றி
பொருந்திய குடிய கரும்புவில்லையுடைய மனமனை யெரித்த, கிரணவகளைவிட
பிரகாசிககின்ற சந்திரனைச் சூடிய சட்டையையுடைய சிவபெருமான அந்தர்த்தான
மாயினர். எ-று. (கச)

அன்றுதொட் டெக மெல்லாங் குளிர்ப்புற வகல்வான் போர்த்த
துன்றிருட் பிழம்பு சீக்குஞ் சோமன்வா மூலக மீதா
மென்றுபூட் துளவோ னன்ப ரிசைப்பவே குத லும்பன்மீ
னென்றிய வுலக கோக்கி யாதென வுரைக்க லுற்றார்.

(இ-ள்.) அன்றையமுதற்கொண்டு உலகமுழுவதும் குளிர்ச்சிபொருந்த விசாலமாகிய ஆகாயத்தைமூடிய நெருங்கிய இருட்கூட்டத்தை நீக்குகின்ற சந்திரன் உகிக்கின்ற லோகம் இதுவாரும் என்று பொலிவுதங்கிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுகணநாதர்கள் சொல்லக்கேட்டு (சிவசன்மா) போகவும், பல நட்சத்திரங்கள் கூடியுள்ள உலகத்தைப்பார்த்து, இத்தென்னவுலகம் என்று கேட்க (கணநாதர்கள்) சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (கன)

சிவசன்மா ஈசானனுலகுஞ் சந்திரனுலகுங் கண்ட அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் ௫௫௪.

உ.
சிவமயம்.

பதினேந்தாவது,

சிவசுந்தரி

தாரகையுலகும் புதனுலகும் கண்ட அத்தியாயம்.

நறுமலர்க் கமலவீட் றெறயு நான்முகன்
றுறுகழற் காற்பெரு விரலிற் றேனறிய
செறிதவக் கிழவனாற் தக்கன் சீர்பெற
வறுபது மகளிரை யருளி னானரோ.

(இ ள்.) வாசனைதகைய தாமராமலராகிய வீட்டில்வாழ்ந்திருக்கும் நான்கு
திருமுகங்களை யுடைய பிரமதேவனது நெருங்கிய வீரகண்டாமணிதரித்த பாதத்தி
லுள்ள பெருவிரலிற் பிறத்த மிகுத்த தவத்தையுடைய தக்கன்சிறப்படையும்படி
அறுபதுபுதல்வியரைப் பெற்றனன். எ - று. (க)

ஆங்கவர் தம்மின்மு வொன்ப தந்நொர்
திங்கறு காசியின் வரணைத் தீரத்தின்
பாங்கரி னிலிங்கமொன் றமைத்துப் பண்புடன்
றாங்கரு மன்பினிற் றவமி யற்றினர்.

(இ ள்.) அப்புதல்வியர் அறுபதின்மரில் இருபத்தேழுமாதர்கள் குற்ற
மற்ற காசிக்ஷேத்திரத்தில் வரணைநிச்சலாயின் பக்கத்தில், ஓர் சிவலிங்கக்குறி
யைப் பிரதிட்டைசெய்து தகுதியாக மிகுத்த ஆசைகொண்டி சிவபெருமானை
நோக்கிச் செய்தற்கரிய தவஞ்செய்தார்கள். எ - று. (உ)

அகிலவயி றூர்த்துமி ழும்மெ லோதியர்
திகழ்புரு டாயுத மென்னுஞ் செய்தவர்
தகவுட னாற்றலு மகிழ்ந்து தாழ்சடை
வகிர்மதிக் கண்ணிபான் வந்து தோன்றினன்.

(இ ள்.) அதிசுந்தரையின் புனைகணங்கு கமழும் அழகிய மெல்லியகூட்
தலையுடைய பெண்கள், விளங்குகின்ற புருடாயுதம் என்னும் செய்யத்தக்கதவத்
தை முறையுடன் செய்யவும், நீண்ட சடாபாரத்தில் பிறைச்சந்திரனாகிய மாலையை
யுடைய சிவபெருமான் சந்தோஷித்து அவர்களுக்குக்காட்சித்தந்தனர். எ - று.

செய்தவ மகிழ்த்தனம் விழைதல் செப்புமின்
தைபலி னெனறலுந் தலைவ ரினனிகர்
மையறு கொழுந்னை வழங்கு வாயென
வையனும் பெரிதுவந் தருளன் மேயினான்.

(இ-ள்.) பெண்களே! நீங்கள் இயற்றிய தவத்துக்கு மனமகிழ்த்தோம்;
விரும்பியவற்றைச்சொல்லுங்கள் என்று(சிவபெருமான்)திருவாய்மலர்த்தருளவும்,

மகனாய்) சிலைவே! தேவன்யைத் தூற்றற்றகணவனை! அழியக்
கூட அனுசரித்தாயாக என்று விண்ணப்பஞ்செய்தச் சிவபெருமானும் மிகக்
கூட திருவருள் செவ்வாயினர். எ-று. (ச)

கொலைபழத் தொழுகிய வேற்கட் கொதைமீர்
மலர்தலை யுலகினி லிருளை மாற்றுதனை
கலைமதிக் கடவுணுங் கணவ னுமென
வலர்முலை பாகனங் கருளி னானோ.

(இ-ள்.) கொலைத்தொழில் பயின்று விளங்கிய வேற்படைபோலங்
கண்களைப்படைய கண்ணிகைகளே! இடமகனாபுயிவிலுள்ள அந்தகாரத்தை விலக்
கும் குளிர்ந்த கலைகளையுடைய சந்திரனை உட்கடகு நாமகளுவான் என்று பரவிய
திருத்தனங்கையுடைய பார்வதிபாகாகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனர்.

உயர்புருடாயுத மென்னு மொண்டவ
மயர்வற வாற்றலிற் புருட மாட்சிமை
யிபல்புற வேணடுழி யடைதி டெண்ணிலரச்
செயிற்று முடுக்களிற் சிறந்து வைகுவிர்.

(இ-ள்.) (மென்கள்!) உயாவாகிய புருடாயுதமென்னும் நல்ல தவத
தனை நீங்கள் மயக்கம் நீங்கச்செய்தலால், கணவனையடையுஞ் சிறப்பினை இயல்
பாக விரும்பியகாலத்திலு பெறக்கடவீர்கள்; (அன்றியும்) கணக்கிலலாத குற்றமற்ற
நகந்திரங்கனில் மேம்பாடுபெற்று வாழ்ந்திட்டீர்கள். எ-று. (சு)

ஆர்வமுற் றமைத்தவிவ் விவிங்க மந்தலீர்
தாரகைப் பெயரதாய்த் தயங்கி போங்குக
வீர்ம்மதிப் பதத்தின்மீ திருத்திர் நீரொலு
வார்சடை யத்தணன் மறைந்து போயினான்.

(இ-ள்.) அழகிய ஸ்திரீகளே! நீங்கள் ஆகாசகொண்டு பிரதிட்டைசெ
ய்த இத்தச சிவலிங்கக்குறி நட்சத்திரப் பெயருற்றதாய் விளங்கி உயரக்கடவது;
நீங்கள் குளிர்ச்சிதந்திய சந்திரபதவிக்குமேல் இக்கககடவீர் என்று வரமளிச்
செய்து, நெடிய சடையையுடைய சிவபெருமான் அந்தாதானமாயினர். எ-று.

மதர்விழி மங்கையா திங்கள் வானவன
பதியெனப் பயிலுறு பதமற் நீதெனுங்
கதைபினைக் கேட்டன னேகுங் காலையிற்
புதனுய ருலகினைப் பொருந்த நோக்கினான்.

(இ-ள்.) சந்திரனைக் கணவன் என்று சொல்லுகின்ற மதாத் கண்களை
யுடைய அவலிருபத்தேழுமாதாகள் சஞ்சரிக்கும் தாரகையுலகம் இது என (விஷ்
ணுகணத்தலைவர்கள் சொல்லிய) சரித்திரத்தைச் (சிவசன்ம) கேட்டுப் போகை
யில் புதன்வசிக்கின்ற உயர்ந்த உலகத்தினைத் தன்முன் விளங்கப்பார்த்தனன்.

பொற்றரு விழுதுவிட் டனைய பூஞ்சடை
நற்றவன் கணங்களை நயந்து நோக்குறா

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புதனுலகுங் கண்டது. உரு

சிற்பநாடு செஞ்சித் தெய்வ நாடு
மரபுத் தொழில்களை உறைவான மடப்படு

(இ ள்) அஞ்சிய மரமானது விழுது விட்டதைப் போன்ற பெயர்வதங்
கிய சடையையுடைய கலந்தவகளைச் செய்த சிவசன்மா வல்லு கணநாதர்களை
விரும்பிப்படுத்த (கணநாதர்களை!) சிறந்தநித்தித் கூரப்பட்ட இடங்களை
நகளுடன விளங்கிய இத்தத் தெய்வகம்பெருந்திய சிறந்தகாந்தனை விசேஷ
த்தைச்சொல்லவேண்டுமென, அவர்கள் சொல்லத் தொடங்கினா. எ-று. (க)

கண்வழிக் குறுகடர் காலு மோர்கலை
யணநான் சடைமிகையமைத்த வாற்றினு
லெண்ணுழ வுலகமு மேத்த வான்மதி
விண்ணவற் குள்ளமும் வேறு பட்டதே.

(இ ள்) (சிவசன்மாவே!) கட்புலனைத் தெனிக்கச்செய்யும் பிரகாசத்தைக்
கக்குகின்ற ஒருகலை சிவபெருமானுடைய சடைமுடியிற் பொருந்திய தன்மையா
லும், நினைக்கின்ற மூவுலகத்திலுள்ளவர்களும் ததித்தலாலும், சத்திரனுக்கு மன
மும் (இயற்றை நீங்கி) வேறுவகையினதாயிற்று. எ-று. (க0)

மருவுகா தலின்மதிக் கடவுள் வானவர்
வெருவினர் விலக்கவுங் குரவன் மேவிய
முருகுவாய் மடுத்தளி மூசு பூங்குழற்
றெரிவையை வலிதிறிற் சேர்த்திட்டானரோ.

(இ-ள்.) சத்திரன் (ஒருகாலத்தில்) தன்பால் பொருந்திய மோகத்தினால்,
தேவர்கள் பயந்து விலக்கவும் (நில்லாது, அசிவமுதலிய புலகையினவாசனையுண்டு
வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர்மலை குடிய கூந்தலையுடைய பிரகஸ்பதிமுனிவர்
மனைவியாகிய தானையைப் பலவந்தமாகப் புணர்ந்தான். எ-று. (கக)

பானிலாக் கடவுளுங் குருவின் பன்னியை
மாமமற் றினபுற மணந்த தன்மையாற்
கூன்முது கிளம்பிறை முடித்த கோனன்றி
வேனிலவேள் பகழ்பார் வலக்க வல்லரோ.

(இ-ள்.) வெண்மை தங்கிய சத்திரிகைகங்க் கடவுளாகிய சத்திரனும் குரு
பத்தினியாகிய தானையை வெட்கமில்லாது களி புண்டாகும்படிச் சுவாதலிதத்
தால் (ஆலோசிக்குமிடத்தில்) வளைந்த முதுகிணையடைய இளமைபொருந்திய
பிறைச்சக்திரனைச் சடையிற் குடிய சிவபெருமானன்றி யார்தான் மன்மதன்கிணை
யைத்தடுக்குத் திடமுடையார்? (யாழ்மில்கை!) எ-று

மன்மதன் வேளிர் காலதகிலேயே அதிகமாகச் சையாகவிரும்புபு
ண்டுபண்ணுவோனாதலால் வேனிலவேள் எனப்பட்டன. மன்மதன்கிணையு
அவையாவன :—தாமரை - மா - அசோகு - முல்லை - நீலம். அக்கிணையெய்யும்
துன்ப முதலியவற்றை.

“வனசஞ் சூத மசோகு முல்லை

நீல மெனமதன் பெய்க்கிணையைத்தே” — எனவும்,

“சுப்பிரயோகம் வட்டிரயோகம்

சோகம் மேகம் மாணமுத் தொனதம் — எனவும்,

“சுப்பிரயோகஞ் செல்லுந் தினைவும்

வட்டிரயோகம் வெய்துயிர்த் திரங்கல்

சோகம் வெதுப்புந் துயப்பன தெவிட்டலும்

மோக மழுங்கலும் மொழிபல பித்தரலும்

மரணம் அயர்ப்பும் மயக்கமுஞ் செய்யும்” — எனவும், வருவனவற்றா

லுணர்க.

(கஉ)

வெய்யகூற் றுருத்தெற் வெல்லி லக்கினு

மெய்துமுழ் வினைத்தொட ரெண்ணி மாற்றினுந்

தையலார் முழுமதி முகத்திற் றங்கிய

மையகட் காலவேன் மாற்ற லாகுமோ.

(இ-ள்.) கொடியமயன் கோபித்துவிடுகின்றவேற்கணையைத்தடுத்தாலும், தன்னையடைகின்ற ஜன்மாந்தர வினைச்சம்பந்தத்தை ஆலோசித்து நீக்கினாலும், மாதர்களது பூரணச்சந்திரன்போன்ற முகத்திலுள்ள மைதிட்டியகண்களாகிற காலவேலாபுத்தை நீக்கக்கூடுமோ? கூடாது! என்று.

(கஉ)

அரும்பெறற் செல்வம்வந் தடைந்த காலையிற்

நிருந்திய நல்லறஞ் செய்து காடொறும்

விரிந்தநற் புகழினை விளைத்தல் வீறுசால்

புரந்தரற் காயினும் புரிய லாகுமோ.

(இ-ள்.) பெறுதற்கரிய செல்வம் (தனக்கு) வந்து சம்பவித்தகாலத்தில், திருத்தமாகிய கல்லதருமங்களைத் தினந்தோறாயிற்று (உலகெங்கும்) பரவியநல்ல கீர்த்தியை உண்டு செய்தல் பெருமை மிகுந்த தேவேந்திரனுக்கானாலும் செய்யக் கூடுமோ? கூடாது. என்று.

(கச)

தனித்தனி முச்சுட ரியற்றித் தங்கிய

வனைத்துல கிருனோபு மகற்று நான்முக

னினைப்பருஞ் செல்வம்வந் தெய்தி வீடிய

மனச்செருக் கெனுமிரு ளகற்ற வல்லனோ.

(இ-ள்.) தனித்தனியாக (சூரிய சோமாக்கினி என்னும்) மூன்று சுடர்களுக்கும் சிருட்டித்து, எல்லா உலகங்களிலுள்ள இருனையும் நீக்குகின்ற பிரமதேவன், எண்ணுத்தரிய பெருஞ்செல்வம் தன்னையவந்தடையப்பெற்றால், மேம்பட்ட மனத்தினிடத்துள்ள இறுமாப்பு என்னும் இருனை நீக்கவல்லவனாவானோ? என்று.

ஏர்பெறு மிருத்திச் செருக்கை பெய்திழற்

றோச்செவியுடையருஞ் செவிட ராகுவ

ரோர்தரு முரைவலோ ளும் ராகுவர்

கூர்விழி யுடையருங் குருட ராவோ.

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புந்நுலகுங் கண்டது. உகக

(இ-ள்.) அழகுபொருத்திய பெரியசொலவச்செருக்கை அடையப்பெற்றால், நல்ல காதுகணியுடையவர்களும் செவிடராவார்கள்; (பிராதம தப்பியாயத்தை) உணரத்தக்க சொலவண்மையுடையவர்களும் ஊமைகளாவார்கள்; உரிய (நுனியையுடைய) கண்களைப் பெற்றவர்களும் குருடராவார்கள். எ-று. (கக)

நர்மதிப் புங்கவ னிளகி லாகைத்
தாரையை விடுக்கலன் றருக்கி வைகலாற்
கார்முகங் குழைத்துவிண் காக்கும் வானவா
போர்முகத் தழன்றுளம் புழுங்கி யெய்தினா.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிபொருத்திய சந்திரபகவான் இளஞ்சந்திரிகை வீசும் தந்தபந்தியையுடைய தாரையை நீங்காவிட இறுமாந்து வசித்திருத்தலால், தேவ லோகத்தைக்காக்கும் தேவர்கள் வில்லைவளைத்துச்சண்டைசெய்யும்படிக்கோபித் து மனம் வருந்திச் சந்திரனையடைந்தனர். எ-று. (கஎ)

விண்ணவர் சோமனை வெருண்டு ளாரொன
வெண்ணுறா வன்பொத் தவறி ழைப்பினுந்
தண்ணளி புரிந்தினி தளிக்குந் தாழ்சடைக்
கண்ணுதல் பிரகவிறீர் கைக்கொண டெய்தினான்.

(இ-ள்.) அடியவர எத்தகையருற்றத்தைச் செய்தபோதிலும் மிக்கிருபை செய்து இனிமையாக (அவர்களைக்) காக்கின்ற தொங்கியசடையையும் பெற்றிக்க ண்ணையுடைய சிவபெருமான், தேவர்கள் சந்திரனிடத்தில் கோபங்கொண்டிருக்கின்றனர் என்றெண்ணி, தமது பிரகவிலைக் கையிலேற்றுச்சென்றனர். எ-று.

பிராகம் - சிவபெருமான் கையிலுள்ளவில். (கச)

எய்தின ரமரரு மமரி னேற்றெதிர்
மையுறழ் கண்டனும் வரிவில் வாங்கின
னுய்யுமே யுலகுபோ ரொழிப்பல யானெனச்
செய்யதா மமாமலர்ச் செல்வ னெய்தினான்.

(இ-ள்.) தேவர்களும்புத்தத்துக்கு எதிர்த்துச் சமீபித்தார்கள்; கருநிறம கிய ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானும் உலகம்பிழைக்குமா சண்டையெழு டிப்பேன் என்று திருவாய்மலர்த்து வரிக்கட்டுகளமைந்த தமது வில்லை வளைத்த னர்; (அக்காலத்தில்) சிவந்த தாமமாமலரிவிருக்கும் பிரமன் (சிவபெருமான் திரு முன்னர்) வந்தனன். எ-று. (கக)

புல்லறி வுடையவிப் புலவ ரோளிகர்
வீல்லொடும் போந்ததே கணைவ டெத்திடி
லல்லலுற் றுலகெலா மழியு மின்றென
வல்லியோர பாகளை வணங்கிக் கூறுவான்.

(இ-ள்.) பார்வதிபாகராகிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்துச் சிற்றறிவு டைய இத்தேவர்களோ தேவரீருக்குச் சமானமென்று பிராகவிலுடன எழுந்த ருளிரீர்? அஸ்திரத்தைப்பிரயோகித்தால் இப்பொழுதே சர்வாண்டங்களும் துள் புற்று நாசமடையுமே என்று மேலுஞ் சொல்லுகின்றனன் (பிரமதேவன்). எ-று.

எந்தைய நமையவா துரவன் பன்னியை
மையதவிர கவாதனை மத்தென் றெத்தலும்
கொத்த கணிக் கொன வந்தெ றெனைச்
சந்தரன் மந்தனை னுனா தன்னாயே.

(இள) எமது தந்தையாகிய செபெரமனே! பிரகல்பதி முனிவ் மனை
வியைச் சந்திரன் மோகத்தால் அபகரித்தனை என்று விண்ணாட்டிச் செய்ய
வும், வெவ்விவ பராக்கிரமமுள்ள மழுப்படைதாங்கிய சிவபெருமான சத்திரா!)
விடுகளைத் திருவாய்மலந்தருள், சந்திரனும் அவ்வாறேதானாயை விடுத்தனன்.

ண்ணிய பன்னிதன் கருப்ப நானமறை
பண்ணறன் முனவ்ஞல வீழ்ப்ப வாங்குது
மண்ணிடை வீழ்த்தலும் வானி னொங்கிய
வண்ணாவ ரொள்கெட விளங்கு கின்றதே.

(இள) பொருத்திப் குருபத்தினியினகருப்பத்தைப் பிரமதேவனதுகோ
பத்தினுல விழ்ச்செய்ய, அப்பிணம பூமியினமேல் விழுந்தவுடனே ஆகாயத்தி
லுள்ள மேம்பட்ட தேவர்களின பிரகாசமெல்லாம் பிணனிமும்படி (அதிக ஒளி
மற்றதாய்ப்பொலித்து விளக்கமுற்றிருத்தது. எ-று. (உஉ)

மங்கைபிக் கருவினை யுயிர்த்தன் மாசறு
மெங்குலக் குரவற்கோ வுவரி பேழுடை
யங்கணமா நிலத்தினுள் பருகு மாப்கதாத்
திங்களுக் கோவெனத் தேவா கூறினார்.

(இள) (குருபத்தினியாகிய) மாதே! நீ இப்புதல்வனைப் பெற்றது குற்ற
மற்ற எமது குவருருவாகிய பிரகல்பதிபகவானுக்கோ? (அல்லது) சத்தசமுத்திரங்
களை ஆடையாகவுடைய அழகிய இடமகன்ற பெரிய உலகத்திலுள்ள அத்தகார
த்தை நீக்கும் ஆய்ந்த கிரணங்கையுடைய சந்திரனுக்கோ? என்றனர் தேவர்கள்.

பூண்குமற் தோங்கிய பொம்மல வெம்முலை
நாண்குமற் தோங்கிய நடுக்க மெய்துறச்
சேண்பயி லமரணா முனிவு செய்தலும்
பாண்குரும் பிமிர்மலாப் பரமன் கூறுவான்.

(இள) ஆபணமணித்து பூரித்த பொலிவுதங்கிய கொடிய தனங்களை
யுடைய தாளை, வெட்கமேவிட்டு உடல பணிப்புண்டாக ஆகாயத்தில் வசிக்கும்
அமரர்களைக் கோபிக்கவும், பண்பாடுகின்ற வண்டுகள் ஒலிக்கும் தாமரைமலரி
லுள்ள பிரமதேவன் (தானையை கோக்கிச்) சொல்லுகின்றான். எ-று. (உச)

வெறிமதுக் கலுழிபஞ் சேற்றின் மென்சிறை
யறுபதம் வழுக்கிவீழ்ந் தாற்று பூங்குழ
லுறுசினத் தணிதிமற் றெவர்க்கு யிர்த்தனை
செறிக்கதி ருமிழுமிச் சிறுவன் நன்னையே.

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புதனுலகும் கண்டது. உசக

(இ-ள்.) பரிமளம்பொருத்திய தேனின் கலங்கலாகிய அழகிய தேசத்தில் செவ்விய சிறகுகள் பொருத்திய வண்டிகள் கால்வழுக்கி விழுந்து முரலுகின்ற பொலிவுதங்கிய கூத்தையுடைய தானையே! நீ பொருத்திய கோபமடங்குக; நெருங்கிய கிரணங்கள்விசும் இக்குழந்தையை நீ உருக்குப்பெற்றாய்? எ - று.

தோதிலன் யாதுகே செப்பு கென்றலும்
காதணமென் முகிழ்விரல கூப்பிக் கண்கல
தோத்திழை யிருக்குதும் பெறியுந் தண்கடா
வேந்தனுக் கின்றன னெனவி ளம்பினுள்

(இ-ள்.) யான் எதுவும் தெரிந்தேனிலை; நீ சொல்லக்கூடிய என்று (பிரமன்) கேட்கவும், மெல்லும் காதன்மல ரும் புபோலும் விரல்களைக் குவித்து, (கண்டோரது) கண்ணொளியைக் கிரங்கும் தானை இருக்கூட்டத்தை வலக்கும் குவிந்த கிரணங்களை யுடைய சந்திரனுக்குப்பெற்றேன் என்று சொல்லினன்.

பைந்தொடி கலலுரை கேட்டுப் பாற்கதிர்ச்
சுத்திரன் கரங்களாற் றமுவி யன்புடன்
மைந்தனை யுச்சிமோந் துளம கிழ்ச்சிகூா
புத்தியா னுமமும புதனென் றோதினான்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய கிரணங்களை யுடைய சந்திரன், பசிய வளையலணிந்த தானையினது நல்வசனத்தைக்கேட்டு, ஆசையோடு தன கைகளைப் புதல்வனை ஆவிக்கண்டுசெய்து உச்சியை மோந்த மணக்களிப்பு மிகுகின்ற அறிவினான் (அப் புத்திரனுக்குப்) புதன் என்று பெயருங்கொடுத்தனன். எ - று. (உஎ)

அண்ணலு மறைத்தன ளம்பொற் றுமரைப்
பண்ணவன் மருவுதன் பதியி லெய்தினான்
றண்ணிலா முகிழ்க்கைத் தானை தன்னொடும்
விண்ணவர் குரவனும விசுமபி னேகினான்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானும் அந்தர்த்தானமாயினர். அழகிய பொன்னிற மமைந்த தாமரையில் வாழும் பிரமதேவன பொருத்திய தனது நகரமடைந்தான். குவிந்த சந்திரிகைவீசும் (முல்லை) அரும்புபோல தந்தபந்தி வாய்ந்த தானையுடன் தேவகுருவாகிய வியாழபுகவானும் தேவலோகத்தை யடைந்தான். எ - று. (உஅ)

உருவினும் வலியினு முவமை வேறிலாத்
திருமிகு சிறுவனாக் கிங்கள் வானவ
னருளொடுங் காசியி லடைந்து நல்லரூள்
புரிதரு மிளங்கொன் றமைத்துப் போற்றினான்.

(இ-ள்.) வடிவத்தினாலும் வல்லமையினாலும் தனக்குச் சமானம் வேறில்லாத செவ்வியிருந்த (புதன்என்னும்) பிள்ளையும், (தந்தையாகிய) சந்திரபகவா

னது கிருடையால் காசிகேசுத்தித்திச் சென்று நல்லகருணையைச் செய்கின்ற சிவ
பெய்கம் ஒன்று பிரதிட்டை செய்து அதனைத் தொழுதுவந்தனன். எ - று. (உச)

ஒருபதி னுயிரம் பருவ மூணிகர்
தரியந் நவமினி தாற்று மேலவையிற்
றெரிவைபோர் பங்கமர் திங்கள் வேணியான்
மருமமவ் விலங்கத்தின் வந்து தொனறினான்.

(இ-ள்.) புதன்) ஒருபதி னுயிரம் பருவ மூணிகளை வெறுத்து அரு
மைபாகிய சிவ தவத்தை தினிதாக்க செய்துகொடுத்தில, உமாதேவியானா ஒரு
டாகடாகக் கொண்ட சாதிசேகராகிய சிவபெருமான, பொருந்திய அச்சிலவீங்க
மூத்தியினின்று (அவனது கண்களுக்கு) புலப்பட்டனன். எ - று. (உ௦)

கார்வா னொக்குபு கனிகொள் மஞ்ஞையி
னாவமொ டினிதெழுந் தாழ்க் கண்ணினை
நீருக நெஞ்சகவ் குழைய முக்கண்ணை
வாக்கழற சேவடி வணங்கி யேத்தினான்

(இ-ள்.) தேவத்தினது வருகையைக்கண்டு சந்தோஷமாகொண்டு (தோ
கையை விடுத்துக்கொண்டு) மயிலப்போல, புதன்) ஆசையடன் இனிதாகமூந்து
ஆனந்தக்கூத்தாடி, இருவிழியிலும் ஆரத்தபாட்பம் சிந்தவும் மனமிளகவும் திரி
நேத்திரங்களைபுடைய சிவபெருமானது நெடியவீரக்கழல்தரித்த சிவந்திருவடிக
ளைப் பணிந்து துதித்தான். எ - று. (உ௧)

மல்லலர் திருவொடு மகிழ்ந்து வாழினும்
அலலலம் படுகுழி யழுந்தி மாழ்கினான்
செலவநன் றுள்ளிலென சிந்தை நீங்கிடா
நலவா மருள்கென நவீனறு போற்றினான்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானே ! உளமமைந்த நல்லசெலவத்துடன் சந்தோ
ஷத்துடையிவாழ்ந்தாலும், துன்பமாகிய படுகுழியில் வீழ்ந்துதுக்கித் தவருந்தினாலும்,
தேவரூது கிருவடியினின்று எனது மனமானது பிரியாத நலவவரத்தைத் திரு
வருள்செய்வீராக என்று யாசித்துத் துதிசெய்தனன் (புதன்). எ - று. (உ௨)

இறைவனு முளமகிழ்ந் துடுக்க ளியாவையு
முறைதரு முலகின்மேல் விளங்கி யொன்பதென்
றறைதரு கோளிலொன் றுகி வாழ்கெனப்
பெறலரு நலவரம் பெரிது நல்கியே.

(இ-ள்.) தலைவராகிய சிவபெருமானும் மனங்கனித்து, கஷத்திரங்களுள்
லாம் உலிக்கின்ற (தாரகை) உலகத்திற்கு மேல் வீற்றிருந்து, ஒன்பது என்று சொ

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புதனுலகுங் கண்டது. உசக

ல்லப்படுங்கிரகங்களில் ஒருவனாக வாழக்கடவாம் என்று பெறுதற்காய் நல்ல
த்தை இனிதாக அனுக்கித்தது. எ-று.

இதுமுதல் வீரன்மொட்டல்கள் குளகம்.

(உஉ)

விதியினிற் போற்றிய விலங்கம் வீழ்சால்
புதனெனும் பெயரொடும் பொலிக வீண்பெனாக
ததைமடாக் கொன்றையான் மனையத் தன்னல்லா
மதிமக நிப்பதி வைகி னுனரோ.

(இ-ள்.) நீ கிரமத்துடன் பணிந்துவந்த இரகச சிவலங்கக்குறி பெருமை
மிருத்த புதன் என்னும் பெயருடன் சண்டு விளங்கக்கடவது என்று திருமட்டில்
ந்தருளி, நெருங்கிய கொன்றைமலர் மலையையணிந்த சிவபெருமனாகத் தன்
மாக, குளிர்த்த நிலைக்கக்கும் சந்திரன் பதல்வனாகிய புதன் இவ்வுலகத்தில் வசி
த்தனன். எ-று. (உச)

அவ்வுலகிதுவென வறையது செலவுழித்
தெய்வன் மறையவன் சிறப்பி னெங்கிய
கவ்வையசால் கவிபுல கினிது கண்ணுரு
விவ்வுலகியாதென வியம்பன் மேயிலார்.

(இ-ள்.) அப்புதனுலகம் இது வென்று (விஷ்ணுகணநாதர்கள) சொல்லப்
போகையில், தெய்வீகம் பொருந்திய நல்ல வேதியனாகிய சிவசன்மா சிறப்போடு
விளங்கும் கீர்த்தியிருந்த சுக்கிரனுலகத்தை இனிதாகப் பார்த்து, இவ்வுலகம்
என்ன? என்று கேட்க (கணநாதர்கள்) சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (உரு)

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புதனுலகுங் கண்ட அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் ஸாகு.

உ
சிவமயம்.

பதினாறுவது,

சிவசன்மா சுக்கிரானுலகங்கண்ட அத்தியாயம்.

கொடிய வவுணா நிருதர்தொழங் குாவன் பெயர்சுக் கிரானும
படவெவ் வரவ மருங்கைசத்துப் பாவைத் திரையி னுதித்தெழுந்த
விடமுண டிருண்ட கண்டனருள் மிருத சஞ்சி வினியென்னு
மொழுவில விஞ்சை யினிதுணர்ந்த வரவோ னீங்கு வைகினனூல்.

(இ-ள்.) தீவரபொருத்திய அசுரரும் இராக்கதரும் வணங்குகின்ற ஆசிரி
யன பெயர் சுக்கிரன எனப்படும். கொடுமைதங்கிய படத்தையுடைய நாசங்க
ளை அடாமிக்கட்டி, அலைக்கையுடைய கழிப்பதில் தோன்றிய ஆலாலவிஷத்தை
ப்பானஞ்செய்து கருநீரமமைந்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமான திருவ
ருள்செய்த மிருதசஞ்சிவினி என்கிற அழிவில்லாத மந்திரத்தை நன்குதீர்ந்த
வையுடைய அவன இங்குவசிக்கின்றனன். எ - று. (க)

மிருத சஞ்சி வினியென்னும் விஞ்சை யெவ்வா நிவனுணர்ந்தான்
மருவு பெயர்சுக் கிரனென்ன வந்த தெவ்வா றோதுகென
வரிய மறைதோ கலைமுனிவன் கேட்ப வறுகால் குடைந்தூத
முருகு விரியும் பசுதுளவோ னன்பா வருத்து மொழிசுவரால்.

(இ-ள்.) மிருதசஞ்சிவினி என்னுமந்திரத்தை இவன் வைத்தமாகக், கற்ற
னன்? பொருத்தியபெயர் சுக்கிரன் என்று எத்தன்மையாகக்கிடத்தது? சொல்ல
வேண்டுமென்று, அருமையாகிய வேதப்பொருளைத் தேர்ந்த நூல்களில வல்ல சிவ
சன்மாவிறுவ, வண்களை கண்டமுரஜுதலால் வாசனையோடு இதழ்கள்விரிகின்ற
பசியதுளவமாலையணிந்த விஷ்ணுகணத்தலைவர் விளக்கிச்சொல்லத்தொடங்கினர்.

சிவபெருமான சர்ப்பங்கனையணிந்ததாவது.

தாருகவனத்து முனிவரர் தமது நீலையழிந்தமை சிவபெருமானால் நிகழ்ந்த
தென்றுணர்ந்து அவரைக்கொல்லவோமென்றுகருதி அவிசாரவேளவி ஒன்றியற்றி
அகில் தோன்றியசுருப்பங்களைப் பெருமான்மீதுவ, அப்பெருமான் அவற்றை
ஆபரணமாக அணித்தனர் என்பது. இதனை:—

கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - ததீசியுத்தரப்படலம்.

“எந்திய பின்னர் வேள்வி யெரியதற் கிடையே யெண்ணில்
பாத்தனங் கொழுத்து தீயோர் பணியினாற் சிற்றங் கொண்டு
போத்தன வவற்றை மாயோன் புள்ளினுக் கஞ்சித் தன்பால்
சேர்ந்திடும் பணிக ளோடு செவ்விதிற் புணர்ந்தா னென்கோன்.” —என்பத

குணனர்க.

(2)

கூற்றம் வெருவ வழலுமிழுங் கொலைவே வந்த காசானென்
றுற்றல் சான்ற வவுண்ணெடு மமர நியாரு மமரினெதி
ரேற்ற காலைப் பசுங்குண்டன முதலா மவுண ரிற்சொழியச்
சீற்ற மிகுமோ ரவுணர்பதி சென்று குரவர் கியம்பினனூல்.

(இ-ள்.) இயமனும் அஞ்சும்படி அக்கிரமிகைக்கக்குகின்ற கொலைத்தொழி
லையுடைய வேலெங்கிய அந்தகாரன் என்னும் பாக்கிரம மிகுந்த அசரனோடு
தேவர்கள் எல்லாரும் போரில் எதிர்த்தகாலத்தில், பசுங்குண்டனமுதலாகிய அசா
ர்கள் மாண்டுபோக, கோபம் அதிகரித்த ஒரு அசரசன (அதனைக்கண்டு) வினா
துபோய்த்தமது ஆசிரியனுக்குச்சொல்லினன். எ - று. (உ)

எண்ணி லவுண ரமர்விறங் கணையா லாவி யிறந்தொழிந்தா
ரணனா னீவந் தளிப்பினல்லா லுய்யே மெளரிய மெனவுரைப்பத்
தணனங் கமலப் புத்தேனை யுவமை சாலுந் தனிமுநிவன்
றுண்ணென் றேகி யமர்க்களத்திற் கடர்வே லவுண னெசொர்த்தான்.

(இ-ள்.) தலைவனே! தேவர்கள் பிரயோகித்த அஸ்திரங்களால் கணக்கில்
லாத அசர்கள் உயிர் மாண்டுபோனார்கள். தேவரீர்வந்து காப்பாற்றினால்லா
மல், மெலியவர்களாகிய நாங்கள் (ஒருவரும்) உயிர்பிழைக்கமாட்டோம் என்றுகூற,
குளிர்ச்சிதங்கிய அழகிய தாமரைமலரிலுள்ள பிரமதேவனையொப்பாகிய சமான
மற்ற அவுணருகு அவவசரனுடன் வினாத்துபோய் யுத்தகனத்தைச் சேர்ந்தனன்.

வீந்த வவுண நுயிர்பிழைப்ப மிருத சஞ்சீ வினியென்ன
வாய்ந்த விஞ்சை மறைக்கிழுவ னறையத் துயிலற் றவாபோல
மாய்ந்தோ நியாரு முடனெழுந்து வடிவாள் விதித்து வாய்மடித்துக்
காய்ந்து சுழல்குட் டழல்சொரியக் கன்னொ ருமறிந் தைக்கலத்தார்.

(இ-ள்.) சக்கிரன் மிருதசஞ்சீவினி என்று பெயர் பொருந்திய மந்திரத்
தை (யுத்தகனத்தில்) இறந்த அசர்கள் மீட்டும் உயிர்பெறுமாறு ஜெபிக்க, இறந்
தவர்கள் யாவரும் நீதிகொடுத்தவர்போலச் சீக்கிரத்திலெழுந்துகூர்மையாகிய
வாட்படையை அசைத்துக்கொண்டு பற்களைக்கடித்துக்கோபித்துச் சுழலுகின்ற
கண்களினிடத்தில் செருப்புப்பொறிகள் சிந்தும்படி ஆரவார முற்றவர்களாய்
போரிற் தைக்கலத்தார்கள். எ - று. (இ)

இறந்தோ நியாரு முயிரெய்தி யிகல்வெஞ் சமத்தி னெதிர்த்தனரென்
றறந்தாழ் செஞ்சத் திமையோர்கள் வெருவா நத்தி யுடனறையச்
சிறந்த விசுமபு தனிபுரக்குத் தேவர் வெருவா திருத்திரென
மறந்தாழ் கணிச்சி வானவனை வணங்கிச் சிலாதன் மகனுரைப்பான்.

(இ-ள்.) மாண்ட அசர்கள் எல்லாரும் மீண்டு உயிர்பெற்றுப் பகைமை
கொண்ட கொடும்போரில் சென்றெதிர்த்துகொண்டார்கள் என்று, கோபங்கொ
ண்டமனதையுடைய தேவர்கள் அச்சமுற்றுத் திருந்திதேவர்பால் முறையிட,
சிலாதமுனிவர் புத்திரராகிய திருந்திதேவர் மேம்பட்ட தேவலோகத்தைக்கா
கும் அமரர்களை! பயப்படாதிருங்கள் என்று சொல்லி, பகைமையை விலக்கும்
மழுப்படைதாங்கிய சிவபெருமானைவணங்கிச் சொல்லுகின்றனர். எ - று. (சு)

ஐயனே திருவருளாருமா தவத்துப் பார்க்கவன்முன
 னெய்து மர்ப் விருசைமரு விரத வவுண ரியாவரையு
 முப்பச் செய்தா னிலியமா ருய்யா ரெனன வோதுதலுந்
 தையல பாகன பாக்வனைக் கொணாதி யென்னச் சாற்றினாலு.

(இ ள்.) ஐயனே! தேவரீரது திருக்கருணையால் அருமையாகிய சிறந்த
 தவங்களைச் செய்த பார்க்கவமுனிவன் (தேவரீபால்) முன்பெற்றுக்கொண்ட அரு
 மையாகிய மிருதசஞ்சீவினிமீத்திரத்தால் (போர்ஸ்) மடிந்த அசாகளெல்லானா
 யும் பிழைக்கச் செய்தனன்; ஆதலால் இனித்தேவா பிழைக்கமாட்டார்கள் என்று
 விண்ணப்பஞ்செய்யவும் உமர்சமேதராகிய பெருமான டார்க்கவனைக்கொண்டுவா
 மென்று திருவாய்மலர்த்துவினா. எ - று.

“ஐத்ய அகாமர்திரி உசனன பர்க்கவனே சுங்கன் - கோதில் சுக்கிரன
 டனிகரு பகா கவி மழைக்கோள் வெள்ளி” — என்பது நிகண்டாதலால் கவி சுக்கி
 ரன்-பார்க்கவன் - வெள்ளிமுதலிய பெயர்கள் மஹிமாநிக் செய்யுளில் வருதலை
 ஐயருமல அவை சுக்கிரன பெயர்கள் எனக்கொள்க. (எ)

சாற்றுவோடு ரந்தியருள முக்கட் பாமன் முள்வணங்கிக்
 காற்று மனனும் புறங்கொடுப்பக் கடிது னேகி யவுணரணி
 வீது வீழ மிர்தெட்டத் தூத்தி வெள்ளி த்னைப்பற்றி
 பெற்றுக் கொடியோன முன்னும்பு விறையு மவனை விழுங்கினாலு.

(இ ள்.) (சிவபெருமான இயவாறு திருவாய்மலர்த்தருளவும், திருந்திதே
 வர் கிருபாமூர்த்தியாகிய திரிதேவதிரங்கையுடைய பெருமானதிரவடிவனை நமஸ
 கரித்து, வாயுவேகமும் மனோவேகமும் பிணனிமெபடி வினாநதுசென்று, அசுரர்
 படைவருப்பு ரும்புகும்பாகக் கலைதோடும்படித் தூத்திய பார்க்கவமுனிவனைப்
 படித்து இயக்கொடியையுடைய சிவபெருமானது திருச்சந்தானத்தில்திட,
 சிவபெருமான் அவனை விழுங்கினர். எ - று. (அ)

மறுவின் முயற்சி யிலலாத மக்கட் போனது மாற்றிய
 பொற்பின மாதர் தாளாண்மை போன்று மானமே லன்பில்லார்
 தெய்விய னுற்று நலவிரதம் போன்று நிகரில் கவியின்றி
 பெறியே வவுணா பெருஞ்சேனை பொலிவற் றிடரி னுழந்தனவே.

(இ ள்.) கல்லரியத்தனயிலலாத மார்தாபோலவும், நிக்கவரிதாகிய அறி
 வில்லாத மனிதரது ஊக்கத்தைப்போலவும், சிவபெருமானிடத்தில் உள்ளனபில்
 லாதவர்கள் முறையோடு செய்கின்ற கலவவிரதத்தைப்போலவும், சமானமில்லாத
 பார்க்கவமுனிவனாகிய ஆசிரியனில்லாமல், செலுத்துகின்ற வேற்படை யோந்திய
 அசுரரது பெரியசேனையானது அழகற்றுத்துன்பத்திலயிழ்த்தது. எ - று. (க)

வெருவ லவுணர் பார்க்கவனை மீட்ப லின்னெ யெனவெருண்டு
 முரசு மார்ப்ப வளைநரல மூரித் தானே முன்னடப்பக்
 கருவி முகிறோய் தடங்குமிக் கைலையடைந்து கறைமிடற்ற
 வரவா பரணன் கணங்களோடும் பொருதா னந்த காசுரனே,

(இ ள்.) (அதுகண்ட) அத்தகாரன், அசுரர்களே! பயப்படாதீர்கள்; (ம தாசிரியராகிய) பார்க்கவமுனிவனாச சிறைபட்டுக்கொண்டு வருகின்றன என்று கூறிக் கோபித்துப்பெரிசைமுழங்கவும், உபமடரிசசுககககள தொனிக்கவும், உலி தங்கிய சைம்ம் தனக்கு முன்னே செல்லவட, உலகிரகுமுதற் காரணம்-கிய மேகங்கள் சுஞ்சாக்கின்ற விசாலமாகிய சிதாங்கையுடைய கைவடிக்ரீடையசோ ள்து, நீலகண்டத்தைமுடைய சுப்பப்பாணர கிய சிவபெருமானது திருக்கணங் னோடும் போசெய்யத்தொடங்கினான். எ - று.

அவுணர்க் கிறைவன் விகேணையா லாரா கணங்கள் வெருவெய்த வுவன முபாத்தோன் மயிலுதி புடனவெஞ் சினதத் வெழுமுகள் றவளக் களிற்றுப் பெருபாகன முதலாமார் தலைப்பெய்து புவன முழுதும் புனைப்படலெ போப்பக கணையார் புதைத்திட்டார்.

(இ ள்.) தானவாகுவத்திலவனாகிய அத்தகாரன் பொழிசிற பாணவரு ஷத்தினு தேவாக்கட்டங்கள் பயமடைய (கண்ட) கட்டக்கொடியினராகிய வீஷ்ணுமாததியும், மயிலவாகையாகிய முருகக்கடவுளும், கொடியகொப்பதைபுடைய யானைமுகம் பொருத்திய விராயகமூத்ததியும், ஓராவத்ததை வ கணமாகக்கொண்ட பெருமைவாயத்த இத்திரனும்முதலாகிய தேவாக்குளவருக்ககம, உலகெமனும் புனைவரிசைமும்படி (சாளுவித அஸ்திரங்களைவ்மறைத்துவிட்டார்கள். எ-று.

தூர்க்கும் படையால் வளைப்புணி துளங்கு மவுணர் வெருவெய்தி யாக்கு மமலை செவ்முதலவர திவசப்ப வந்விவக் களிற்றுநிவவ போக்கு மமலன் வயிற்றுறையும் வெள்ளி கௌப புலமபுற்றுக் திரக்க வரிதா மிடொத்தப பொயா றுளத்திற் கிரத்த்தான.

(இ ள்.) செலுத்துகின்ற பாணங்களால் அகப்பட்டிக்கொண்டு வருத்துகின் ற அசுரர்கள் அச்சமடைந்து இரைசசலிம் பேரோசையானது செவிப்புலனவழி வந்து கேட்க, கொல்லுகின்ற வெவலிய யானையின தோலைப்போர்த்திருக்கும் சிவ பெருமான துதிருவய்றநிலிக்கும பாரக்கவனகேட்டு அழுது கீக்கவந்திய துன் பயமடைந்து வெளிக்கொண்டு செல்லுமபடிமனதில் கீனைத்தனன். எ - று.

களிற்றினிவை போர்க்கு மமலன் - என்பது.

கயாகுரன் என்னும் அசுரன் மேருமலையி டிரமணீநோக்கி அருந்தவஞ் செய்தான. பிரமன் “தாக்காயுவம் வல்லமையம் தத்தேன; சிவபெருமானுக்கு முன் சென்றால இவ்வரமழியும்” என்றுகூறினான். கயன் அதுமுதல் தேவர்களை த்துள் புறுத்திவந்தான். அதனைக்கண்ட முனிவர்பயந்து கரிகலியச்சேர அவன் விடாது பின்வருதலால் மணிக்ரீனிகையிலுள்ள பெருமணீசச்சரணடைய, கயன் தனக்குப் பிரமன் சொல்லியவற்றைமறந்து கோபத்தால் அங்கும்செல்ல, சிவ பெருமான் உக்கிரரூபக்கொண்டு அவனைக்காலாறுதைத்துதசள்ளி உடலைச்சிழித் து, அவன் றோலைப்போர்வையாகக்கொண்டனர் என்பது. இதனை

கந்தபுராணம் - தட்சகாண்டம் - ததிரியுத்தரப்படலம்.

“மதித்து வேழமாந் தானவன் வருதலும் வடவை
யதித்த வனனிபு மச்சந வெர்விழித் தொருதன்
ககித்த தாங்கொடு தள்ளவே கயாகரன் கவிழ்ந்து
பதைத்து வீழ்தலு மிதித்தனன் சிரத்தையோர் பதத்தால்.

ஒருப தத்தினைக் கவானுறு திருக்கரத் துறால்
வெரிநி டைப்பினத் தீரு தான்புடை மேவக்
குருதி கக்கியே யோவிட வவுணர்தல் குலத்துக்
கரியு ரித்தனன் கண்டுநீன் றம்மையுந் கலங்க.

ஆளு நாயக னுதறித் துயிர்ந்தொகை யனைத்தும்
வாவி லாதுகண் ணயர்வது மாற்றாதன் மதித்து
நீனி ருங்கரி யுரித்திடு மதனினை நிலை

ரோனின் மேற்கொடு போர்த்தன னருள்புரி தொடர்பால்.”—என வருவ
னவற்ற னுணர்க. (கஉ)

சிந்தித் திருக்குங் காலையினர் திங்கட் கண்ணி யிறைவயிற்றி
லுந்து தடர்த்தே ரவுணருடன் நேவ ருடற்றுங் கொடுங்மருங்
கொந்து கமழூர் துழாயலங்கற் கொண்டன் முதலாம் வானவரு
மந்த மல்லாப பகிரண்ட மனைத்து நோக்கி யின்புற்றான.

(இ-ங்.) பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானது திருவயிற்றிலிருந்து
கொண்டு இவ்வாறு சிந்தித்திருக்கும் பாக்கவன, செலுத்துகின்ற விசாலமாகிய
தேரினையுடைய அவுணருடன் அமரர்கள்செய்கின்ற கொடியபுத்தததையும், கொ
ந்தாகப்பரிமணிக்கின்ற துவவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்திமுதலாகிய தேவர் செ
ய்கையையும், அளவில்லாத பகிரண்டங்க ளெல்லாவற்றையும்கண்டு சந்தோஷித்
தான். எ - று. (கஉ)

அன்ன நோக்கி யொருநூளுண் டியோக மொழியா தமர்வெள்ளி
பின்ன ரிறைவன் சுக்கிலமாய் வீழ்ந்து பெமமா னடிபரவ
மன்னு நமது சுக்கிலமாய் வந்த வாரற்றார் சுக்கிரனென்
றுன்னே யுலகம் புகலவினி துறைநி யென லுத் தொழுதகன்றான்.

(இ-ங்.) அப்படிப்பார்த்துக்கொண்டு தூறுவருட்காலம் யோகக்கொடாது
வினங்கியபார்க்கவன் பின்பு சிவபெருமானது சுக்கிலமாகப்பூமிபிலிந்தி அப்பெரு
மானது திருவடிகளைவணங்க, பொருந்திய நமது சுக்கிலமாகப்பூமியில் வந்ததன்
மையால், உன்னை உலகத்துள்ளோர்யாவரும் சுக்கிரனென்று சொல்லும்படி இனி
தாகவாழ்க்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவும் சுக்கிரன வணங்கிப்போயி
னன். எ - று. (கஉ)

அன்னோன் பெயரின் முறைவழுவா தறைந்தேந் கரியி னுரிபோர்த்த
முன்னே னளித்த விஞ்சைமுறை கேட்டி பிருகு முனிபுதல்வ

சிவசன்மா தாரகையுலகும் புதுலுலகும் கண்டது. உசுக

னின்னோன் காசி ககாடைத்தோ ரிலிங்க மமைத்து மலர் தூவிப்
பன்னுள் வழிபா டியற்றிடவும் பரமன் றோன்றக் கண்டிலுனல்.

(இ.ள்.) (சிவசன்மாவே) அத்தகைய சக்கிரபகவானது நாமவரலாற்றை
முறைபிறழாது உதினோம்; யானையின் தோலைப்போர்த்த சிவபெருமான் மிருத
சஞ்சிவினிமந்திரத்தைக்கிருபைசெய்தவிதத்தையும்கேட்பாயாக(என்றுவிஷ்ணு
கணநாதர்கள் சொல்லுகின்றனர்) பிரகுமுனிவர் புத்திரானுயி இத்தச் சக்கிரன்
காசிக்ஷேத்திரத்திற்குச்சென்று ஓர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து பலகான் அருச்
சித்து வழிபடவும் பெருமான் காட்சியளிக்கவில்லை. எ-று. (கடு)

உலவாக் கொடிய மும்மலமும் கழுவிப் புலன்க ளுள்ளடக்கி
யிலையார் கணிச்சிப் பெருமானே யிதய கமலத் தினிதிருத்திக்
கலைதேர் முனிவ னெய்யரியின் புகைவாய் மடுத்துக் கண்முகிழா
வலையா தோரா யிரமபருவ மரிய விரத மாற்றினுனல்.

(இ.ள்.) சாத்திரங்களை யுணர்ந்த பார்க்கவமுனிவன், கெடாத கொடுமையு
டைய மும்மலங்கையும் நீக்கி, மும்புலன்களையும் (புறஞ்செல்லாமல்) நிறுத்தி, கொ
ழுந்தபொருத்திய மழுப்படையேத்தியசிவபெருமானே இதய தாமரையில் இனிதாக
எழுந்தருளச்செய்து வெய்யரிப்புகையைப் புசித்துக்கொண்டு கண்ணிமையாமலும்
மனங்கலங்காமலும் ஆயிரவருடம் அருந்தவங்களைச்செய்தனான். எ-று. (கக)

வெய்யரிப்பன்னுடை.

ஆற்று மரிய தவகேக்கி யந்தா மனாயின் முகையவிழத்
தோற்றும் பரிதி பொருகோடி யெழுந்தா லென்னச் சுடர்மேனி
யேற்றுக் கொடியோன் றோன்றுதலு மிதயங் களிப்ப மயிர்பொடிப்பப்
போற்றி யமரர் முடியுரிஞ்சு பொன்னங் கழலின் மிசைவீழ்தான்.

(இ.ள்.) அவன்செய்கின்ற அருத்தவத்தைப்பார்த்து, அழகிய தாமரையின்
மொட்டுகள் மலரும்படி உதிக்கின்ற சூரியன் கோடிக்கணக்கில் உதயமானாற்போ
ன்று பிரகாசம்பொருத்திய திருமேனியையுடைய இடபக்கொடியேத்திய சிவ
பெருமான் காட்சிதரவும், மனஞ்சுத்தோஷித்து மயிர்க்குச்செறியும்படி துதித்து,
தேவர்கள் மகுடம் தேய்க்கின்ற பொன்மயமாகிய அழகியதிருவடிகளில் வீழ்த்து
பணித்தான் (பார்க்கவமுனிவன்) எ-று. (கக)

தொழுது வீழ்த்த முனிவானே யெடுத்து கமது சுக்கிலத்தின்
விழையு மகவாய் வருதியென்று மிருத சஞ்சி வினியென்னும்
பழுதின் மறையு மளித்திவணீ பழிச்சு மிலிங்க சின்போரற்
றழைக வென்ன வருள்கூர்த்து தழற்கட் பரமன் மறைத்தனனல்.

(இ.ள்.) அவ்வாறு வணங்கிப்பணித்த பார்க்கவமுனிவனை, அக்கினிக்கண்
றையுடைய சிவபெருமான், தூக்கிஎடுத்து, கமது விளியத்தின்வழி விரும்புகின்ற
புதல்வனாய் வரக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, மிருதசஞ்சிவினி என்னும்

குற்றமற்ற மச்சிரத்தையம் உட்கேசித்து, இடவிடத்தில நீவணங்கிய இலிங்கம் உன்பெயரால் (சுக்கிரலங்கம் என) விளங்கக்கடவது என்று திருவருள்செய்து அத்தத்தானமாயினர். எ-று (கஅ)

இன்ன விஞ்சையிவ்வண்ண மடைந்த புகரி னுலக மிஃ
தென்ன விளம்பு முனாகேளா வேகு நெறியி னியன்முனிவன்
முன்ன ரங்கா ரகனுலகக் தோன்ற லோடு மொழிகெனனப்
பொன்னார் திகரி நெமொய னன்ப ரதனைப் புகல்கின்றார்.

(இ ள்.) இந்த பிருதசஞ்சிவினி மச்சிரத்தை இவ்விதமாகப் பெற்ற சுக்கிர னுலகம் இது என்று சொல்லிய வாத்தையைக்கேட்டுப் போரும்வழியில், சிவசன் மாவுக்குமுன செவவாயுலகக் தெரியவும், (இதுஎன்னவுலகம்?) சொல்லுக என்று கேட்ட, பொன்மயமாகிய (சதாசனமென்னும்) சுக்கிராயுத்தையுடைய திரிவிக் கிரமாவதாரங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் கணநாதர்கள் (சிவசன்மாவை நோக் கிச்) சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (கக்)

சிவசன்மா சுக்கிரனுலகக் கண்ட அ-ம.

முற்றிற்று.

உ

சுவமயம்.

பதினேழாவது,

சிவசன்மா

செவ்வாய் வியாழம் சனியுலகங்கண்ட அத்தியாயம்.

செவ்வா யுலகீ தரிசிந் தியவேல்
மைவார் விழிமங் கையொழிந் திடலும்
வெவ்வா ளரவஞ் சடைமீ தணிபு
மவ்வா னவன்யோ கினமர்ந் தனனால்.

(இ-ள்.) (சிவசன்மாவே!) இது அங்காரகனுலகம்; (இதன் வரலாற்றைச் சொல்லுகின்றோம் என விஷ்ணுகணத்தலைவர் சொல்லத்தொடங்கினர்) அரிபரந்த மைதீட்டிய வேலபோலும் நீண்ட கண்களையுடைய உமாதேவியார் தம்மைப் பரி தலால், ஒளிதங்கிய கொடிய சர்ப்பங்களைச் சடையிற்சூழிய சிவபெருமான் நல்ல யோகத்திலு எழுந்தருளியிருந்தனர். எ-று. (க)

தனோகோக் கியதாழ் சடையோ னுதவிந்
பணிவேர் வுயர்பார் மிசைவீழ்ந் ததுவோர்
கனிவாய் மகவா யதுகண் டெறிநீர்
வனே மே கலைமங் கைவளர்த் தனளால்.

(இ-ள்.) யோகத்தி லெழுந்தருளிய நீண்ட சடையினராகிய சிவபெரு மானது செற்றியில்(தோன்றிய) குளிர்ந்த வெயர்வுநீர் பூமியில் சிந்தி, அது ஆதொ ண்டைக்களிடோல வாயையுடைய புதல்வனுயிற்று; (அவவாறுனதை) மோதுகி ன்ற சமுத்திரத்தை ஆடையாகத்தரித்த பூமிதேவி பார்த்து (எடுத்து மகனமை கொண்டு) வளர்த்துவிட்டாள். எ-று. (உ)

மண்மங் கைவளர்த் தலின்மண் மகனென்
றென்னும பெயரெய் தளனிங் கிவனுங்
கண்ணன் புகழ்கா சியடைந் தெறிநீர்த்
தண்ணன் துறைவா னதிசார்த் தனளால்.

(இ-ள்.) பூமிதேவி வளர்த்துவிட்டதனால் மண்மகன் என்று சொல்லுகி ன்ற ஒருநாமத்தை யடைந்தனன்; இந்த அங்காரகன் விஷ்ணுமூர்த்தியும் புகழ்ந்துபேசுகின்ற காசிக்ஷேத்திரஞ்சேர்ந்து, ஏறிகின்ற கீர்ப்பெருக்கையுடைய குளிர்ந்து அழகிய துறைகள் பொருந்திய கங்காதீரத்தை யடைந்தனன். எ-று.

மண்மகன் என்பதும், அங்காரகன் பெயர்களுள் ஒன்று.

(உ)

வெங்கா மமெறிந் துயர்மெய்ந் தெறியிற்
றங்கா விழைவோ தேவம் புரியப்
பொங்கா ரழன்மே னிபொழிந் தெழலா
லங்கா ரகளு யினனன் னவனே.

(இ-ள்.) கொடிய காம (முதல்பு குற்றங்களை) நீக்கி, மேம்பட்ட (ஞான மயம்-கிய) உண்மைநெறியிலிருந்து ஆகைசுபுடனே தவறச்செய்கையில், அதிகரித்த நெருப்பைத் தவிர்த்தல் (எனக்கும்) புளகித்துத் தோன்றதலால், அச் செவ்வாய் அக்காரகன் என்னும் பெயருடையவனுடன். எ-று.

அங்காரகன் = அக்கினி ; ஈண்டு அக்கினிமயமானவன் என்பது பொருள்.

நெறிசேர் தவறோக் கிணைத் தருளான்
மறையோ தியமைத் தன்முன்வந் தனுதி
யறையார் கடனஞ் சமருத் தியசீ
நிறையோ னுமளத் தனனில் வுலகே.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற நெடிய கடலிற் றோன்றிய விஷத்தைத் திருவமுது செத்த சிவப்புடைய சிவபெருமான், ஞானமார்க்கத்தின் சம்பந்தமாகிய தவத்தைப் பார்த்து, திருவருளால் வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தச்செவ்வாயின் முன்வந்து திருக்காட்சியுள்ளித்து இப்பதவினைத் தந்தன். எ-று. (இ)

எனவோ துதல்கேட் டிலிதே குதலு
முனமோர் நகர்தோன் றமுதுக் குறைவாற்
றனினான் மறையோ னிதுசாற் றுகை
வினைதீர் கணநா தர்விளம் புவரால்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு இனிதாகப் போகையில், தனக்குமுன்னே வேறொரு உலகங் காணப்பட, பேரறிவினால் ஒப்பற்ற காண்குவேதங்களை யு முணர்ந்த சிவசன்மா இது (என்னவுலகம்?) சொல்லவேண்டும் என்று கேட்ட, தீவினைச்சம்பந்தம் நீங்கிய விஷ்ணுகணத்தலைவர்கள் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். எ-று. (ஈ)

வேறு.

பனிமலர்க் கமலவீட் றெறையும் பண்ணவன்
முனமுல கியற்றுவான் முன்னு போதவன்
மணனிடையத்திரி மரிசி யங்கிரா
வெனுமீவர் முதலினே ரெழுவர் தோன்றினார்.

(இ-ள்.) குளிர்ந்த தாமராமலராகிய வீட்டில் வசிக்கின்ற பிரமதேவன் முன் (நெருக்கத்தில்) உலகத்தைச் சிருட்டிசெய்யும்படி எண்ணியபொழுது, அப் பிரமதேவன் மனதினின்றும் அத்திரி - மரிசி - அங்கிரா என்று சொல்லப் படும் இவர்கள் முதலாகிய ஏழு முனிவர்கள் உதித்தார்கள். எ-று. (எ)

அணையரின் மறைபயி லங்கி ராவருள்
புணையுமாந் கிரதனென் றுரைக்கும் பொற்புடை
முனைவனை யின்றன னவனு முக்கண
னினிதுறை தீம்புனற் காசி யெய்தினான்.

(இ-ள்.) அவ்வெழுவரில், வேதங்களை யுணர்ந்த அங்கிராவென்பவன் கிருபைபொருந்திய அழகிய ஆங்கிரதன் என்று சொல்லும் பெயருடைய முனிவ

சிவசன்மாசெவ்வாய் வியாழம் சனியுலகங் கண்டது. உருக

னைப் பெற்றான். அந்த ஆங்கிரேதமுனிலன் திரேத்திரங்கனையுடைய சிவபெரு
மான் இனிமையாக வாழ்கின்ற மதுரம்பொட்டைய கங்காநதிக்குடைய காசிரகர
மடைத்தான். ௭ - ௩.

(௨)

அருளிஞே ரிலங்கமாண் டமைத்து மீபுப
ரிருவசும புறைதரு தேவ ராணபுனு
ளொருபதி னுயிரம வருட மோங்கிய
பொருவரு நற்றவம் புர்த்தித் டானரோ.

(இ ள்.) திருவருளினால் அக்காசிரகரத்தில் ஓர் சிவலங்கம் பிரதிட்டை
செய்து, மிகுதியாகவுயர்ந்த பெரிய விண்ணுலகத்தில் வசிக்கும் தேவர்களது வரு
டக்கணக்கில் பதினாயிரவருடாகலம், விசேஷித்த சமான மற்ற கல்ல தவததைச்
செய்தனன். (ஆங்கிரேதமுனின்) ௭ - ௩.

மனிதர்கட்கொட்டெருடம் தேவர்கட்கொத்தினம் ஆதலால் அத்நினம் முப்ப
துகொண்டது மாதம் எனவும், அம்மாதம் பன்னிரண்டுகொண்டது வருடமென
வும் கொள்க.

(௩)

ஏற்றிருங் கொழுவல னுயர்த்தி யாணர்வெண்
ணீற்றொளி பழுத்ததெண் ணிலவுக் கண்ணியா
னற்றருந் தவத்தினுக் கிரங்கி யாபிடைத்
தோற்றியாங் கிரதனை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

(இ-ள்.) பெரிய இடபக்கொழியை உலப்பறம் உயர்த்திய, அழகிய திரு
வேண்ணீற்றின் பிரகாசம்விளங்கும், தெள்ளிய சந்திரிகைவீசும் இளம்பிறைமலை
யணிந்த சிவபெருமான், ஆங்கிரேதன் செய்கின்ற (யாவரும்) இயற்றுதற்கரிதாகிய
தவத்திற்கு மனப்பிரங்கி அவனுக்குக் காட்சித்துபாற்றதுச் சொல்லுகின்றனர்.

அளப்பருந் தவமினி தாற்றி யன்பினி
னுளத்தையிவ் விலங்கத்தோ டொன்ற நோக்குபு
திளைத்தவி னுலகெலாஞ் சிவ னென்றுனைக்
கிளத்துக நெறிவழாக் கேடில் கிந்தையோய்.

(இ-ள்.) நன்னெறி தவருத கேடுதலில் ஸாத மனமுடைய ஆங்கிரேதமுனி
வனே! அளவிடற்கரிதாகிய தவத்தை இனிதாகச்செய்து அன்போடுகூடிய மன
த்தை இவ்விவிலங்கத்துடன் பொருத்தத் தரிசித்து அன்புநிறைதலால், உலகத்தி
னுள்ளோடொல்லாம் உன்னைச் சேவன் என்று சொல்லக்கடவர். ௭ - ௩. (௧௧)

அருளினு னீயினி தமைத்த விங்கப்பேர்
பொருவரு வியாழத்திற் பொலிக மற்றது
பரவீனர் மலர்கடுப்ப் பழிச்சி னோரெலாந்
தெருளொடும் புத்தியிற் சிறந்து வைகுவார்.

(இ ள்.) ஆசையுடன் நீ இனிதாகப் பிரதிட்டைசெய்த சிவலங்கக்குறி
யின் பெயர் சமானமற்ற வியாழம் என்னும் பெயரால் (வியாழலிங்கம்) என விள
ங்கக்கடவது. அதனை வணங்கினவர்களும் மலர்களானருச்சித்துத் துதித்தவர்க
ளும் ஞானத்தோடு அறிவிற் சிறந்துவாழ்வார்கள். ௭ - ௩. (௧௨)

(௧௨)

மன்பெருங் குணங்களை யுடைய வாற்றினு
மென்பெருங் கருணையின் நிலைந்த தானுநீ
பொன்பயி லி நுங்கும பளிக்கும் புங்கவற
கனபுலடக் குாவனே யாதி யிண்டென

(இ-ள்.) கீழ்பெற்ற டெருமை தங்கிய குணங்களை யுடைய தன்மையா
லும், எனது பேரருள் இப்பொழுது கைகடியதனாலும், பொன்மயமாகிய பெரிய
தேவலோகத்தைக் காக்கும் தேவர்களுக்கெல்லாம் நீ அன்புபொருத்திய ஆசிரிய
னாகக்கடவாய் .எ - று. (க௬)

அந்தா துத்துபி கறங்கி யார்த்தெழப்
பைந்தொடியாய்ப்பைய ராடப் பங்கும
னித்திரன் முதலிடுநீ நிதி நேத்திடச்
சுந்தரச் சுடர்மணி மௌலி சூட்டியே.

(இ-ள்.) தேவதந்தவியானது பிஞ்சியாக ஆரவாரித்து எழவும், பசிய
வளைமல்கையணிந்த அரம்மல்குகள் நடிக்கவும், பிரமன் - இத்திரன் முதலாகிய
தேவர்கள் இனிதாகத் துதிக்கவும், அழகுபொருத்திய பிரகாசிக்கின்ற நவமணி
கள் பதித்த கிரீடத்தை தரிப்பித்த. எ - று.

திருமுத லிரன்பொடல்கள் குளகம்.

(க௭)

ஊற்றிருந் தழிந்நு வொழுகு கொன்றையோ
னேற்றவவ் விலிங்கத்தன மறைத்திட் டாலரிய
லாற்றல்வா சவன்முத லடைந்து னோரோவாம்
போற்றுதம் பதியிடைப் போயி னாரோ.

(இ-ள்.) ஊற்றெடுத்தத் துளிக்கின்ற தேன்சொரியுங் கொன்றைமலை
யணிந்த சிவபெருமான் தருதியாகிய அச்சிலவிலங்கக்குறியில் மறைத்துவிட்டனர்;
பராக்கிரமமுடைய இத்திரன்முதலாக அங்கு வந்தவர்கள் யாவரும் துதிக்கத்தக்க
தத்தமது நகரங்கட்குச்சென்றனர். எ - று. (க௮)

ஆதலால் விபாழத்தி னுலகென் றாங்கவ
சோதலகேட் டேருமர் நெறியி லோர்ப்பதி
தீதறக் காண்டலுஞ் சிவசன் மாவீ
திபாதேன மாதவன் கணமி யம்புமால்.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் இது விபாழபகவான் வசிக்கின்ற உலகம் என்று
அவர்கள் சொல்லக்கேட்டுப் போகின்ற மாரீக்கத்தில், ஒரு நகரம் குற்றமறத் தோ
ன்றவும், சிவசன்மா இஃது என்ன வுலகம் என்று கேட்க, விஷ்ணுவின் கணநாதர்
களாகிய சுதன்மன் கசீலன் என்போர் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (க௯)

வேறு.

அருந்தவக் கிழமை பூண்ட காசிபற் கறன்மென் கூத்தற்
கருத்தடங் கிடந்த வுண்கட் காரிகை யதிதி யென்னு

சிவசன்மா செவ்வாய் வியாழம் சனியுலகங் கண்டது. ௨௫௫

முருந்திள முறுவற் பன்னி மொய்நிருட் பிழம்பு சிங்குக்
திருதுசெங் கதிகள் பூத்த தினகான் நன்னை யின்றான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிதாகிய தவவுரிமை மேற்கொண்ட காசிமுனிவருக்
குக் கருமணல்போல மெல்லிய அனகபாந்தையும் கருமையாகிய மையூட்டிய
பரத்த விழிகளையும், மயல்கினை அடியையொத்த தந்தபந்தியபுமுடைய மனை
வியாகிய அதிதி எனடலள், செருங்கிய இருட்கூட்டத்தை யொழிக்கும் திருந்திய
சிலந்த கிரணங்களுடைய சூரியனைப்பெற்றனள். ௪ - ௩. (௧௪)

தூயந் நவஞ்செய் தொட்டா வீன்றரு ணேமென் கொங்கை
யாய்பிழி பறன்மென் கூதந் சஞ்ஞிகை தன்னை யன்பிற்
காயழி கடவுள் சான்றாய்க் கடிமணம் புர்தல செய்தான்
பாயிருட் பிழம்பு சிக்கும பரிதயஞ் செவ்வன் றானே.

(இ-ள்.) பரத்த இருட்கூட்டத்தை யொழிக்கும் அழகிய செவ்வனாகிய
சூரியன், பரிசுத்தமாகிய சல்ல தவங்களைச்செய்த தொஷ்டா என்பவன்பெற்ற
இரண்டு மெல்லிய தனங்களுடைய, தேன் பொழியும் கருமணற்படிவுபோன்ற மிரு
துவாகிய கூத்தலையும் உடைய சஞ்ஞிகை என்னும் கன்னிகையை, எரிசின்ற அக்
கினிதேவன் சாட்சியாக ஆசையுடன் இன்பத்தாத்தக்க வதுவைசெய்தனன்.

மல்லிலைத் தெழுத்து விங்கி மறங்கிளர் திணிதோட் குன்றின்
றொல்லுல களிக்கும் வைவச் சுதமது வினையும் வெய்ய
கொல்சினப் பகடு தூண்டுங் கூற்றையும் யமுனை யென்னு
மல்லினுங் கனிந்த மேனி யணங்கையு மளிதி வீன்றான்.

(இ-ள்.) மல்புத்தத்தில் (எதித்தோரை) வருத்திப் பூரித்து வினங்கி வீரம்
பொருந்திய வலிய புயங்களாகிய குன்றினால், பழமையாகிய பூயியைத் தாக்கி
ரகலிக்கின்ற வைவச்சுதமதுவையும், கொடிய கொலைத்தொழில்புரியும் கோபங்
கொண்ட எருமைக்கடாவை வாகனமாகவுடைய இயமானையும், இருன்ப்பார்க்கி
லும் கருகிறமமைந்த சீர்த்தையுடைய யமுனை என்னும் பெண்ணையும் இனிதா
கப்பெற்றான் (சஞ்ஞிகை). ௪ - ௩. (௧௫)

அன்னவள் வெய்யோன் மெய்யி னழல்கதிர்க் காற்றா ளாகித்
தன்னிழ நன்னை யாங்கோ ரணங்கெனச் சமைத்துநீங்கா
தின்னண மிருத்தி யிவ்வா நியம்பனி யென்று தாதை
தொன்னகாக் கேகி யன்னோர்க் குற்றவை யனைத்துஞ் சொன்னாள்.

(இ-ள்.) அந்தச் சஞ்ஞிகை சூரியன் சீர்த்திலுள்ள சுடுகின்ற கிரணங்
களுக்குச் சகியாதவளாய், தனதுசாயலை ஓர்பெண்ணாகச்சிருட்டித்து (சாயையே!)
நீங்காமல் இவ்விடம் இருக்கக்கடவாய்; இவ்விருத்தாந்தங்களை நீ ஒருபொழுதும்
வெளியிடாதே; என்று சொல்லித் தனதுபிதாவினது பழமையாகிய நகரத்தை
யடைந்து நிகழ்த்தவற்றையெல்லாம் அவனுடன் சொல்லினன். ௪ ௩. (௨௦)

ஆங்குது கேட்ட தாதை யழலெழ விழித்து நோக்கி
யீங்கிது புரிவர் கொல்லோ கற்புடை மகளி ரென்னத்

திங்கிலைத் தனமீட்டேகிற் கதிரவன் சீறு மென்னுத்
தாங்கரு தவங்கள் செய்வா னுத்தா குருவர் சார்தாள்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தந்தையாகிய தெஷ்டா, நெருப்
புப்பொறிபறக்கக் கோபித்துப் பார்த்து (மகளை!) கண்டையமாதர் இத்தகைய
காரியஞ் செய்வார்களோ? என்று சொல்ல, (சஞ்ஞிகைநம் கொடுஞ்செயல்
புரிதோம்; திரும்பிச்சென்றால் சூரிடன கோபிப்பான் எனமெண்ணி, அருமையா
கிய தவங்களைச் செய்யும்படி உத்தாரு எனனுமிடத்துக்குப்போயினள். எ-று.

பதனழி சருகு தின்று பரிதிபை மனத்தி லுன்னித்
திதிலைபூத் தவர்த்த கொங்கை செப்தவம புர்பு மேல்வவ
மதர்வைவே னோக்கி செப்த மாயைமற நிவளென் றெண்ணுன்
றதைமலர்க் கூத்தற் சாயாதேவியைத் தழிதி னானே.

(இ-ள்.) உலர்த்த இலச்சருகளைப் பக்தனைஞ்செய்து, சூரியனை மனதில்
தியானித்து, தேமல்பட்டித்து பூரித்த முலைகையுடைய சஞ்ஞிகை இயற்றத்தக்க
தவஞ்செய்யுங்காலத்தில், (சூரியன்) மதர்த்த கூாமையாகிய வேட்போலுங் கண்க
ளையுடைய சஞ்ஞிகை உண்டுபண்ணிய மாயையாக்கும் இவள் என்று தெரியாத
வனாய் நெருங்கியமலர்மாலையணிந்த கூந்தலையுடைய சாயாதேவியைக்கூடினாள்.

சாவனி பென்னு மெட்டா மதுவினைச் சனியை வைய்ய
வேவென மிளிரு முண்கட் பத்திரை பெனனு மாளை
யோவறு மன்பி னீன்று முன்னவ னுவபபி னீன்ற
முவரைப் போற்றல் செய்யாண் முனிவொடு மிகழ்ச்சி செய்தாள்.

(இ-ள்.) சாவனி என்று சொல்லப்படும் எட்டாவது மதுவையும், சனி
யையும், கொடிய அம்பு என்று சொல்லும்படி விளங்கும் மையூட்டிய கண்களை
யுடைய பத்திரையென்னும் பெண்ணையும், நீங்காத ஆசையுடனபெற்று, தனக்கு
மூத்தாளாகிய சஞ்ஞிகை விருப்புடன்பெற்ற மூன்று மக்களையும் அன்புபாராட்
டாமல் கோபத்தோடு சீறுமாறு செய்துவந்தாள் (சாயாதேவி.) எ-று.

இகழவு முனிதல் செய்யான் மதுவினி திருப்பப் பொங்கி
வெகுளியின் மறலி தாயை யுதைப்பத்தா ளெடுக்கும் வேலைத்
தகைவறு முளத்தா ளாகிச் சமனையே புழுங்கச் சீறி
மகவின்றாண் முறிக வென்று வன்பெருளு சாப மிட்டாள்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு சாயாதேவி தம்மைச் சீறுமாறுசெய்யவும், வைவச்சுத
மது கோபியாதவனாகி இனிதாகவே யிருக்க, யமன மனம்பொருளுகிக் கோபத்து
டன் தாயை உதைக்கும்படி காலத்துக்குங்காலத்தில், (சாயாதேவி) தகுதியற்ற
(கொடிய) மனமுடையவளாகி யமனை வருந்தும்படி கோபித்து, புதல்வனாகிய அவ
னது கால்முறியக்கடவது என்று வலிதவகிய பெரிய சாபங்கொடுத்தாள் எ-று.

வேறு.

அன்னை முனிந்த வாறனைத்துத் தாலைக் கடுங்குற் றெடுத்துணாப்ப
வென்னை செய்த பிழையென்ன மறையா தனைத்து மினிதியும்பக்

சிவசன்மா செவ்வாய் விழாபூம் சரியிலகங் கண்டது. உரு

கனன லீனப் தீரகுதலப் பதவொ பிளபி னுளபகாந்து
முள்ள வாய் கொஞ்சுப மிளகு உசுர் மூலம் பனெ.

(இ.ள்.) கொஞ்செந்தி மீட்ட பனெ. தவணத் தம் கே மிததக்
கொண்ட கைகெட்டம் தவணதகம் துண்டுகொண்ட, (உரு)
? செந்தகுந்தமாத? எனது பிளப. பனெ மூலம் பனெ மூலம்
ருக்க செவொ. துண்டி, கருணாபெனா மதுமகி மதுமகி மதுமகி
பததிர் குந்தகுசெந்தல. மெனெ மனெ செந்தகுதல மதுமகி
சுமபிதெல சந்திதல மதுமகி. எ-று. (உரு)

மதுமகி தோக்கி கொஞ்சுப தாகு குளது மலபுமர்
புழுவாய் மிததக் சிவதகசக நருத் மொழிக வெளபபுகலா
வழைதாத் பொய்யு முய்யமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
வழைதா நனது மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி

(இ.ள்.) குளசெந்தி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
கொழிப சமபிதகுதல மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
சிறிதசுதையை மிகெந்திதல மதுமகி மதுமகி மதுமகி
ந்த குளத்த முய்யமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
கின்ற விருப்பத்திடு தனது மதுமகி மதுமகி மதுமகி
(குளபன). எ-று. (உரு)

அன்ன மெனன வெதிப்போது வளந்த மதுமகி முகமொக்கி
முன்ன ரீன மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
லெனனை மெனன வுளமெருப மதுமகி மதுமகி

(இ.ள்.) அனனததபென வது கொளமெருப மதுமகி
வியின் முகததபென தது, மெனனை மதுமகி மதுமகி
மூலமாம் கொளத்த மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி

உலாயா திருப்ப சிவந்தவெலாம் போரி னுளாந்து கொஞ்சுப
புரிவா வினந்த வெவகதினா னுளா மதுமகி மதுமகி
மருவார் கூத்தர் செந்திமெல மதுமகி மதுமகி
லருணமீது மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி

(இ.ள்.) (சுமபிதலி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி
மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி மதுமகி

திரவியடைத்தென் மனோக்கிழத்தி யான்டை யானென் றுரைத்திடலும்
பொருதி னினது கதாவெமமைக் கார்நு ளாகிப் பெருமபோக
மருங் துக்ருத் தாகுருவிற் பெட்டைப் பரிசின் வடிவாகி
யார்ய பெருமா தவமினிதொன் றுற்று நின்ற ளாயிழையே.

(இ-ள்.) சூரியன் (தொஷ்டாவீடஞ்) சென்று என்மனையாட்டி கெடுருக்
கின்றனன் என்று கேட்கவும், ஆய்ந்த ஆபரணங்களையணிந்த அப்பெண் சமான
மில்லாத உனது கிரணங்களின் உஷ்ணத்தைச் சகிப்பதவளாகி, விசேடித்த போக
பாக்கியங்களை யடைந்தனுபவிக்கும் உத்தராகுருவிற் பெண்குதிரையினுருவமேற்று
இயற்றுதற்கரிய பெருமைவாய்ந்த சிறந்த தவம் ஒன்று இனிதாகச் செய்கின்றான்.

அம்மெ லோதி யிடத்துறையி னழன்று கீனது கொடியகதிர்
வெம்மை யடக்கல் வேண்டுமென விடைகொண் டேகிப் பூண்சுமந்த
பொமமன் முலையாங் கிருந்துதவம் புரித னோக்கி யிருந்சேகருள்
செம்மற் கதர்வா னவனவன்பாற் பரியி னுருவிற் சென்றடைந்தான்.

(இ-ள்.) அந்த மிருதுவாகிய கூந்தலையுடைய சஞ்ஞிகைபாற் கலந்தால்,
உனது சகிசின்ற கொடுமைவாய்ந்த கிரணங்களின் வெப்பத்தை அடக்கவேண்
டும் என்று (தொஷ்டா) கூற, இருளைவிலக்கும் சிறந்த கிரணங்களையுடைய சூரி
யன் (மாமனிடம்) செல்வபெற்றுக்கொண்டேயோய், ஆபரணமணிந்த புரித்த முலை
களை யுடைய சஞ்ஞிகை அவலிடத்தில் தவஞ்செய்திருத்தலைப்பாத்து அவனிடம்
ஆண்குதிரைவடிவுடன் போய் செருங்கினன். எ - று. (உரு)

மருவு பொழுதிற் குழைகிழித்து மதாக்குங் குவளைக் கருநெடுங்கட்
புரிமென் கூந்தல் யார்கொலெனப் புரியுமருமா தவநீங்கி
வெருவி யோடப் பின்றொடரும் வேலைத் தாது மூக்கின்வழிச்
சொரித லோடு மருத்துவரோ றிருவ ரதனிற் றோன்றினராவ.

(இ-ள்.) சமீபிக்கையில, குண்டலங்களை பூடுருவிச்செழித்திருக்கும் நீலோ
ற்பலம்போலும் கருமைவாய்ந்த நெடியகண்களையும், புரிந்தமிருதுவாகிய அளக
பாரத்தையும் உடைய பெண்யாரோ? என்று சூரியன்கூற, (சஞ்ஞிகை) தான்
செய்யும் அருமையாகிய சிறந்த தவமொழிந்து பயந்த ஒட்டெடுக்க, (சூரியன்)
பின்றொடர்ந்து செல்லுங்காலத்தில் வீரியம் மூக்கின் வழியாகச் சிந்தவும், ஒப்பற்ற
மருத்துவர் இருவர் அநிலுதித்தனர். எ - று. (உரு)

ஆய காலை வெருவேனின் னன்பன் யானென் றரும்பெற்றநா
மேய வருவிற் றோன்றுதலும் விழைவி னாற்றுத் தவப்பேற்று
லேய கொழுந் சேர்த்தனமென் றிரவி யோடு மவளிருப்பச்
சாயா தேவி யினிதின்ற சனியுங் காசி காரடைந்தான்.

(இ-ள்.) அக்காலத்தில், அஞ்சாதே யான் உனதுகணவன் என்று கூறி
அடைதற்கரிய தனது நிஜவடிவுடன் சூரியன் தோன்றவும், அச்சஞ்ஞிகை நாம
ஆசையுடன் செய்த தபோபலத்தால் மெக்கு இயைந்த நாயகனோடு கலத்தேயும்

சிவசன்மா செவ்வாய் வியாழம் சனியுலகங் கண்டது. உடுக

என்று நினைத்துச் சூரியனுடன்வாழ்ந்திருக்க, சாயாதேவி இனிதாகப்பெற்ற (புதல்வர்மூவருள்) சனி என்பவனும் காடுகூழ்த்திருத்துக்குப் போயினன். (உஉ)

ஆங்கு மேலித் தன்னுடைப்பே ரத்து லெவங்க மொன்றமைத்துப் பாங்கி னியற்று மருத்தவத்தா னெடுவெண் டுங்கட் பைங்கண்ணிக் கோங்க முலையா னொருபாகன் புரீயு மருள்மேற் கொண்டுவெகை யோங்கு வெய்யோன் நருபுதலவ னினிதி னுறையு முலகிதுவே.

(இ-ள்.) அகவிடத்திலிருந்து தனது பெயரால் ஒர் சிவலிங்கக்குறிமையப் பிரதிட்டைசெய்து முறையோடு நடத்திய அருமையாகிய தவமகிமையால், மிகுந்த வெண்ணிறமமைந்த சந்திரனைப் புகிய சிரோமாலையாகக்கொண்ட பாவதிபாகராகிய சிவபெருமான அலங்கரித்த திருவருளை மேற்கொண்டு, சந்தோஷ மிகுந்த சூரியன் பெற்ற புதல்வனாகிய சனி இனிதாகவசிக்கின்ற உலகம் இது. எ-று.

கோலகமுலையான் = கோல்கரும்புபோலும் திருத்தனங்களைமுடைய உமா தேவியார். (உஉ)

கங்கை யெறிநீர் தினாகொழிக்குங் கடவுட் காசி நகருறையு மங்கை பாகன் சினகரத்தின நென்பான் மருவி வீற்றிருக்கும் பொங்கு கதிர்வா னவனின் சனிப்பே ரிவெங்கம் போற்றுமவ ரங்க னுலகி லெஞ்ஞான்று மழியாப் பெரும்பே நடைகுவரால்.

(இ-ள்.) மோதுகின்ற நீர்மயமான கங்கையின் அலைகள் கொழிக்கும் தெய்வீகம் பொருத்திய காகிரகத்தி லெழுந்தருளிய விசாலாகதியம்மை சமேதராகிய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமானது திருச்சந்திரனத்தின் தென்றிசையிற் பொருந்தி விளங்குகின்ற மிகுந்த கிரணங்களைமுடைய சூரியன் பெற்ற சனியின் பெயரையுடைய சிவலிங்க மூர்த்தியைத்துதிப்பவர்கள், அழகிய இடமகன்ற உலகத்தில் எக்காலத்தும் கெடாத பெரும்பதவியைப்பெறுவார்கள். எ-று. (உச)

என்று கூறு முனாகேளா வேரு நெறிபி லைம்புலனும் வென்ற பெருமா தவொழுவ ருறைத னோக்கி விழிகளிப்பக் கன்று சினவெங் குறும்பெறிந்த மறையோ ரிவரார் கழறுகென மன்றல் கமழூர் துழாயலங்கள் மாய னன்பர் வகுத்துரைப்பார்.

(இ-ள்.) என்று (விஷ்ணுகணத்தலைவர்கள்) சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு (சிவசன்மா) போகையில், ஐம்புலன்களையும் செயித்த பெருமைதமகிய சிறந்த சத்தவிரும்புயர் இருப்பதைக்கண்ணூற்றுக் கண்களிகொள்ள, மிகுந்த கோபமாகிய பகையையொழித்த (சாந்தசேலர்களாகிய) இவ்வேதியர்களையாவர்? சொல்ல வேண்டும் என்று சிவசன்மாகேட்க, வாசனைவீசும் துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுகணநாதர்கள் பிரித்துச்சொல்லுகின்றனர். எ-று. (உடு)

சிவசன்மா செவ்வாய் வியாழம் சனியுலகங்கண்ட அ - ம்.

முறநிற்று.

உ
கிடைப்பு.
பதினாட்டாவது.

சிவசன்மா சத்தவிருடிக ஞாலகங்கண்ட அத்தியாயம்.

அருந்தவம் புரிபுமீங் கிவனா யாம்மறை
திருந்துமே ழி நுடிக னென்றுத் தேமல
ரிருந்துவ கியற்றமெழ் பிரம னென்னவும்
விரித்தநூற் கேள்வியோர் விளம்பு வாரரோ.

(இ-ள்.) இங்ஙனம் அருடைய-கேய தவத்தெதச்செய்கின்ற இவர்களை, வேதங்களின் பொருளாராய்ச்சியில் திருந்திய சத்தரிஷிகளெனவும், வாசனைவீசுகின்ற தாமனாமலர்ப்பீடத்திலிருந்து ஆன்மாக்களைச் சிருட்டிசெய்யும் சத்தபிரமர்களைனவும், பரவி நூற்சேள்விசையுடைய பெரியோர் கூறுவார். எ-று. (க)

மலர்தலை நிலம்புகழ் மரிசி யத்தரி
புலகனற் புலத்தியன் கிரிது போற்றரு
மிலகுபே ரங்கிரா வசிட்ட னீங்கிவா
நலனுபன்னியா காமங் கேட்டியால.

(இ-ள்.) பரந்த இடமுடைய உலகத்திலுள்ளோர் புகழ்ந்துபேசுகின்ற மரிசி - அத்தரி - புலகன் - நல்ல (தவமுடைய) புலத்தியன் - கிரிது - துதித்தற்கரிய பெருமையினங்கும் அங்கிரா - வசிட்டன் (எனப்பெயருடையார்) இவ்விருடியரது நன்மைபொருந்திய மனைவிமாரது பெயர்களையுங் கேட்பாயாக. எ-று.

தேசந விளங்குசம் பூதிதேவரும்
பேசநு ரூபைவான் சமைபி ரீதிமற்
றோசைபோஞ் சத்ததி மிருதி யோங்கிய
வேசிலாக் கற்பருந் ததியென் றோதுவார்.

(இ-ள்.) கீர்த்திபெறப் பிரகாசிக்கின்ற சம்பூதி - தேவர்களும் பேசத்தகுந்த அநுரூபை - சிறந்த சமை - பிரீதி - சிறப்புமிருந்த சத்ததி - மிருதி - குற்றமில்லாத மிகுந்தகற்புடைய அருந்ததி - எனறு (பெயருடையான அம்முனிவர் பத்தினிகளைச்) சொல்லுவார்கள். எ-று. (ங)

அருமறை நூற்பொருள் வடித்த வந்தணன்
பொருவறு முலகெலாம் புனித மாதவர்த்
தருதினான் நிசைத்தலு மவருந் தண்புனர்
நிசைதவழ் காசியிற் சென்று மேயினார்.

(இ-ள்.) கிடைத்தற்கரிய வேதநூல்களின் பொருளைப்பாருபடுத்திய பிரம தேவன், சமானமற்ற உலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகளையெல்லாம், பரிசுத்தம் பொருந்திய மகத்தாகிய தவத்தையுடைய (இச்சத்தவிருடிகளை) உண்டிசெய்யுங்கள் என்று சொல்லவும், அவ்விருடிகளும் குளிர்த்த அணிகள் பொருந்திய கங்கா நதிதவளும் காசிக்ஷேத்திரத்திற்போய்ச் சேர்ந்தனர். எ-று. (ச)

தமபெய ராற்றிகழிவிட்கத் தாபித்தோ
ருமபர்வெட டவியுணத் தவமு ஞர் ' மும்
வமபவி மூலங்கலங் கொன்னா வாசடை
நமபளமுன் றேன்றமிழ் உலகை உலகினா.

(இ-ள்.) தத்தமது பெயர்களால் விளங்குகின்ற சிவலிங்கங்களைப் பிரதிநிதி
டைசெய்து, ஒப்பற்ற தேவர்கள் விரும்பி அவிப்பாகதரை மண்ணுமடம் தகட்டு
செய்யவும், வாசனைமோடு முறுக்கவிழ்த்த அழகிய கொன்றைமரம் மிகுந்தப
நெடிய சடைமடமுடைய சிவபெருமான் அவர்கட்குக் காட்சியளித்து இடவலக
த்தைமனுக்கொகித்தனர். எ - று.

இருடிகள் பன்விய அழுவர் தம்முளங்
கருணைசா வருத்ததி கடவுட் கற்பினைத்
திருமுது மாபனு மயனுஞ் செவியு
முருவுடை வாணியும் விழைய வோதுவார.

(இ-ள்.) நிஷிபத்தினிகள் எழுவருக்குள் அழகிய கிருபையிருத்த அருந்ததி
யினது தெய்வீகம் விளங்கும் கற்பின்மேம்பாட்டை, சிறந்த (சிவச்சம என்னும்)
மறுவினையுடைய மாப்பராசிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், பிரமதேவனும், இலக்குபியும்,
அழகுவாய்த்த சரசுவதியும் யாவருங் விரும்பும்படிப் பேசுவார்கள். எ - று. (சு)

முப்புரி நூலணி முனிவ ரேத்திய
மெய்ப்பொரு ளிவெங்கத்தை விதியிற் பொறுதுவோக்
கெப்பொரு ளெய்துதற் கரிய மற்றவா
செப்பரும் பிரமந் பதத்திற் சேர்குவார.

(இ-ள்.) உபவித்த தரித்த சத்தவிரூபிகள் பணிந்த உண்மைப்பொருளா
கிய சிவலிங்கக்குறியைக் கிரமத்துடன் துதிசெய்தவர்களுக்கு எத்தனமைத்தான
பொருள்கள் அடைதற்கரியன? (எவையு மில்லை!); அவர்கள் சொல்லுதற் கரிய
கல்ல பிரமபதவியில் வாழ்வார்கள். எ - று. (சு)

சிவசன்மா சத்தவிரூபக ஞாலகங்கண்ட அ - ம.

முற்றிற்று.

ஆட. கிருவிரூத்தம் - ௧௫௦.

வ

செய்யுள்.

பத்தொன்பதாவது.

துருவன் வழக்கொண்ட அத்தியாயம்.

எனவுநாத் தேகுழி மேரு வச்சியிற்
கண்கதர்க் கயிறுகைப் பற்றிக் கண்கவர்
தனியொளி பரப்பிய சோதி சக்கரந்
துவாவளி வயிற்றுவான் பாவன் சொற்றிரால்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், மேருபரவதத்தின் கொடுமுடியில் ஒலிக்கின்ற பிரகாசம்பெருந்திய சூத்திரத்தைக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, கண்டோரது கண்ணொளியைக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற பிரகாசத்தைப் பரவச்செய்த சோதிசக்கரத்தை விரைவுடன் செய்கின்றவன் யாவன்? சொல்லுங்கள். எ-று.

இதுமுதல் வரம்பொடல்கள் குளகம்.

(க)

என்றரு மறைபவ னியமப விர்த்துழாய்
மனறநு றலங்கலம் பரிதி மாப்பினன்
பொன்றிகழ் திருந்தடி போதலி யைம்புலன்
வென்றசீ ரடியவர் விளமபன் மேயினார்.

(இ-ள்.) என்று, அரிய வேதங்களை யுணர்ந்த சிவசன்மா சொல்ல, மணங்கமழும் குளிரந்த துளவமாலையணிந்த அழகிய குரியனை யொத்த மாப்பராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியினது பொன்போலும் திருந்திய திருவடிகளைத் துதித்து, ஐம்புலன்களைச் செய்த திருப்புகழ்க் கணநாதர்கள் சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

வேறு.

பைத்தோங்கு மாயிரவாய்ப் பாம்பினமுழக் கிடந்தபுவி பரிக்குங்
தெண்ணீர், முத்தாரர் துபல்வருதோட் சுவாயம்பு மனுவாய மூரி வே
லா, னுத்தான பாதனெனு மொருமகவை யுவப்பினொடு மீன்றா னன்
னென், மைத்தாழ்வுங் கரிபகுழற் சுருதியொடு சுநீதியையும் வதுவை
செய்தான்.

(இ-ள்.) படத்தைபுடையதாய் உயர்ந்த ஆயிரம் வாய்களைப் பொருந்தும் ஆதிசேனது உச்சியில வளங்குகின்ற பூவுலகத்தை (அரசசெய்து) தாங்கிய, தெளிந்த நீரில் தோன்றிய முத்துமாலையணிந்த புயங்களைபுடைய சுவாயம்பு மதுவாகிய வலிமையுடைய வேலேந்திய மன்னவன், உத்தானபாதன் என னும் ஒரு புதல்வனைச் சந்தோஷத்துடன் பெற்றனன்; அந்த உத்தானபாதன் மேகத்தைக்காட்டிலும் சுருகிறமமைந்த பொலிவு தங்கிய, உந்தலைபுடைய சுருதி வன்பவருடன், கந்தி என்பவனையும் மணஞ்செய்துகொண்டனன். எ-று. (க.)

கன்னலபசுத் தேனொழுது கனிபழுத்தா ல்லைமொழிக் கால வேற்கட், பொன்னவிருஞ் சணங்கணிந்த பொம்மன்முலைச் சுருதியெனும் புனாதீர வலலி, யன்னவருத தமனென்னு மகவின்றான் சுரீதயெனு மறனமென் கூந்த, லெந்நிலமும் புகழோங்க விவகிலை யருதவஞ்செய் தினிதி வீன்றான்.

(இ-ள்.) தித்திப்பாகிய பசிய தேன் துளிக்குங் கனிமானது பழுத்தா லொத்த சொல்லையும், காலனது வேலாயுதம்போலுங் கண்களையும், பொன்போன்று பிரகாசிக்கின்ற தேம்பட்டர்த்த பூரித்த முலைகளையும், குற்றத்தாத்த வல்லக் கொடிபோன்ற (இடையையுமுடைய) சுருதி எனபவன், உத்தமன் என்னும் பத்திரனைப் பெற்றனன். சுருமணற்படிவுபோலும் செவ்விய கூத்தலை உடைய சுரீதியென்பவன் எவ்வுலகங்களிலும் பக்த் பிருப்படி அருத்தவருவெனத் துருவனை இனிதாகப் பெற்றனன். எ - று. (ச)

மைதோய்த்த மதர்வெங்கட் சுருதியருண் மைத்தனைத்தன் மடியின் வைத்து, நெய்தோய்த்த வடிவேலா னினாயுளைமா னரியணையி னிருக்கு மேல்வை, யைதேத்து மகல்குற் சுரீதியுத்தன் மகவினைநல லணிகள் பூட்டிக், கொய்தாமம் புனைத்துப்ப வவனுமபோய்த் தாதையடி குறுகி லானே.

(இ-ள்.) மை தீட்டி மதர்த்து நீண்ட கண்களையுடைய சுருதியென்பவன் பெற்ற (உத்தமன்) என்னும் பத்திரனை, நெய்ப்புசிய கூரிய வேலை தாங்கிய உத்தானபாதன், ஹரிசையாகிய பீடரிமயையுடைய சீங்கங்கள் சமக்கும் பீடத்தின் மேல் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு வீற்றிருக்கவொத்திய, அக்குடொருத்திய பாரந்த நிறம்பத்தையுடைய சுரீதியென்பவனும் தன பத்திரனாகிய துருவனை, நல்ல ஆபரணங்களா லலங்கரித்து (பருவத்திற்) கொத்த மலாகளாகிய மாலைகுட்டிச் செலுத்த, அவனும் சென்று தன பிதாவின் காலகனைக் கிட்டினான். எ - று. (சு)

சென்றடைந்த மழலைமொழிக் கிண்கணிக்காற் றளர்கடைய சிறுவன் போர்த்து, வென்றிவடி வேலவேந்த னரியணைச்சென் றேறுதலும் வெருண்டு நோக்கிக், குன்றிரண்டு தாங்கியெழில் கனிந்தொழுது கற்பகம்பூங் கொம்பு பன்னாள், கன்றுசினத் தொமேவேந்தன மடியேற லெனவிலக் கிக் கனன்று சொல்வாள்.

(இ-ள்.) (தந்தையாற்) போய்ச்சேர்ந்த குதலைச்சொல்லையும், சதங்கைமலையணிந்த கால்களையும், சிறுடையையுமுடைய துருவன், வெற்றிபொருத்திய கூர் மையாய்ந்த வேலேந்தும் உத்தானபாதனது சிவகாதனத்திற் போய், ஏறப்படுதலும், இரண்டு (முலைகளாகிய) சிறுகுன்றுகளைச் சமத்த அழகு மிகுத்து விளங்குகின்ற பொலிவுதங்கிய கற்பகக்கொம்பை யொத்த (இடையையுடைய) சுருதியென்பவன்பார்த்து, அரசன்மடியிலேறாதேயென்று மிகுந்த கோபத்தோடு தடுத்து, வெருண்டு சொல்லத்தொடங்கினான். எ - று. (சு)

நன்மாபு தனிற்றோன்றி பாசன்மணி முடிக்குரிய கங்கையாய்
வெனவயிரற்றிப் பிறவாய் பொருடிலா எவ்வயிற்றி எய்யாத மைத்தா
மன்னுறையு மரிப்போகி செந்நகா செனவுடைபப மைத்தன மாழ்கித்
தன்னயாதாப் மருங்குநாந்துதளாவோமெவையனைத்துஞ் சாற்றினோ.

(இ.ள்.) நல்ல குடியிற் பிறந்து மன்னவனது நமணி பதித்த கீர்தத்
தைப்பெறுதற்குச் சத்தாமுடைய பட்டமகிழிட-கிய என்னயிற்றினின்று தோ
ன்றாமல், செல்வமில்லாத அனாத வயிற்றில் பொருத்திய மகனே! அரசன்
கொலுவீற்றிருக்கும் சிங்கத்தனத்திய ஏறுதல் கூடாது என்று (மீட்டிக்) கூற,
துருவன் மனமாய்க், பொருத்த சனது தாயினிடஞ்சென்று இவ்விருத்தாந்தன
கனையெல்லாஞ் கோவுடன் செவ்வன்ன. எ - று. (எ)

உலாக்குமக வினைத்தனது குறங்கிருத்தி மெய்தழுவி யுச்சி மோந்து,
வனாத்தடத்தோண மன்னவனநன மனையிற் நலைமைபெறு மாட்சி
தன்னால், விருப்பமுறு தன்புதலவற் கலலாதிவ் வாகரிமை மேவா தென்
னுஞ், செருக்கினுடைத் தனளவன் போற் நவம்புரியா வெளியமெவன் செ
ய்வ தெனறாள்.

(இ.ள்.) (சகீதியென்பவன்) அவையு சொல்லுகின்ற துருவனைத் தன்
தொடையி துவைத்து ஆவங்கனஞ்செய்து உச்சிமேலே, மலைபோலும் விசாலித்த
புயங்கனையுடைய அரசனது மனையாட்டிகளில் முன்னமைபெற்ற விசேடத்தால்
இவ வரச்சத்தாரம் தனவிட்டமுற்ற மைத்தனுக்கல்லாமல் (வேறொருவருக்கும்)
பொருத்தது என்னும் இறுமாப்பால் பேசினான்; அவனைப்போல நற்றவஞ்செய்
யாத ஏழைகளாகிய நாம் என்னசெய்தது? என்று சொல்லினான். எ - று. (அ)

அருந்தவத்தாற் பெறலரிய வாகரிமை யாங்கவன்செய் தடைத்தா
ளென்னில், வருத்தியருந் தவமாறந் வானவர்க்கும் பெற்றுகரிதாய் வயங்
கு சோதி, திருந்துமுய ருலகடைவன் விடைதருதி யெனவ்ருதாட் செ
னனி சோத்தான், பொருத்துதிகாக் கடற்பிறந்த வமுதனைய மழலைமொ
ழிப் புதலவன்னோ.

(இ.ள்.) அலைகள்பொருந்திய திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய தேவாமுத
த்தையொத்த குதலைச்சொல்லையுடைய துருவன், பெறுதற்கரிய இராச்சியபாரத்
தை அருந்தவஞ்செய்து அதனாலே அந்தச் சருதி பெற்றாளானால், யானும் வருத
தமுற்று (அதைக்காட்டிலும்) அரிய தவத்தைச் செய்து தேவாகளுக்கும் கிடை
த்தற்கரியதாய் விளங்குகின்ற சோதிமயமாகிய உயர்த உலகத்தைப் பெறு
வேன; எனக்கு உத்திரவு கொடுப்பாயாக என்று கூறித் தாயினது இரண்பொ
தங்களில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். எ - று. (க)

இருநான்கு பருவமின்னு நிறைந்திலது ரெடிபகோ விடையிற் போ
கி, பொருவாது தவம்புரிதற் கொன்றுமோ நிற்பிரித்து மும்வேன் கொல்
லோ, வெருவாவன் னுயிர்பதைப்ப மாற்றவட மொழிவிடத்தால் வெதும்
பு வேனின், னரிதாய மழலைமொழி யமிழ்தருந்தா தாற்றுவன்கொலத்தோ
வென்றான்.

(கு ன்.) (அதுகேட்ட சரீதி, மகனே!) இன்னும் எட்டாவதுவது குத்தியாகவில்லை; கொட்டிகின்ற உணததில் சென்று நீக்காது தவறசெய்தற்குக் கூடுமோ? உண்ணவிட்டு நீங்கிய உயிர் துத்திருப்பேனோ? மனம் பயந்து உயிர் துடிக்குப்படி சகக்களத்தியாகிய சுருதியினது கொடுஞ் சொல் என்னும் விடவேகத்தால் துன்புறுகின்ற யான், உனது அருமைபை குறைச்சொல்வாகிய அபிதத்தை உட்கொள்ளாமல் சகிப்பேனோ? ஐயம்! எனது சொன்னான். எ.று.

செடி=செள்வன்.

(30)

அரிமாரத்து நறுங்கூர்த லீய்வண்ண மழுதாற்றி யவலங் கூரத், தொபிபழுத்த தனபணையிற் றுள்ளுகயல் செழு கயலப் பொருட்டிற் றுருசம், வளவயல்குழி ராடொருவ மழலைமொழிக் கின்கினிக்கான் மைந்த னெகி, முளியரிவருழி கொடுமகானில வெருட ருமொ தவமினிது முயலு மேல்வை.

(கு ன்.) உண்டிகள் முரலும் உசனை தங்கிய அளகபார்த்தையுடைய சரீதி இவவீதமாகக் கூறி அழுது துன்பப்பட்ட, மழலைச்சொல்லை யுடைய கின் கினியிலையணிந்த துருவன், சேறய்குத்த குளிர்ச்சிதக்கிய வயலினின்றும் தள்ளுகின்ற கயல்மின்கள் செழுமைதங்கிய தாமரைமலர்க்கொட்டையில் தூக்கும் வளப்பமமைந்த வயல்களாற் சூழப்பட்ட காட்டை நீங்கிச் சென்று, உலர்ந்த சிறுதுறுகள் சூழ்ந்த கொடுமைதங்கிய உணத்திலடைந்து அஞ்சத்தக்க ஒப்பற்ற தவத்தை இனிதாகச்செய்ய எத்தனிக்கையில். எ.று.

இதுமுத லிரன்பொடல்கள் ஞாகம்.

(31)

அழலாட்டிப் பின்னுகரு மறுதொழிலைத் முனிவரான் டடைத்திக் கானது, துழைவேட்டுத தவமபுரிதகா யானாரி யெனவவாதா னுவப்பி னேத்தி, மழையோட்டு கொடைததடக்கை புத்தாள பாதனருண் மதலை யென்றான், குழையோட்டிக் குமிழ்பறியுங் கொழுங்கயற்கட் சரீதியருள் குமான் றானே.

(கு ன்.) அக்கினிகாரிமட்டுசெய்து பின்பு உன்னுகின்ற ஆறுதொழில்களையுடைய சத்தரிஷிகள் அடவிட்டஞ்சேர்ந்து, இந்த உணத்தில் விரும்பித் தவஞ்செய்கின்றாய் நீ யார்? என வினாவு, குண்டலங்களைத் தூத்திக் குமிழலாபோன்ற மூக்கினிடத்தில் யாரும் கொழுமை உட்கத்த சேற்கெண்டைபோலும் கண்களையுடைய சரீதி எனபவன் பெற்ற புதல்வருகிய துருவன், அவர்கள் திருவடிகளை விருப்புடன பணிந்து, மேகமும் பிணினிடத்தக்க கையையுடைய விசாலமான கைகள் பொருத்திய உத்தாளபாதனபெற்ற புத்திரன் யான என்று சொன்னான்.

வேதியர் அறுதொழில்க ளாவன:—ஒதல் - ஒதுவித்தல் - வேட்டல் வேட்டித்தல் - ததல் - ஏற்றல் என்பனவாம்.

(32)

உடைதூகார்க்க கடல்வலயம் பொதுகீக்கித் தனிபுரக்கு முரவோன் மைந்த, நெடியபுகா னிடைப்போந்து தவமபுரிதற் குற்றதெவ னிகழ்த்துகென்ன, வடலரிபா சனத்திருக்கை மறுத்தனடா யாங்கதது லமாரியார்

க்கு, தொடர்வாய் பதம்பெறுதற் கடைதனனிடான் பெறுமுறைகோ
சொலக வென்றான்

(இ.ள்.) பதிகின்ற அடிகள் பொருத்திய நீண்டபுடைய கடல்குத்த பூயி
யைப் பொதுத்தனமை கட்டி ஒருபற்று மூல்கின்ற வய அரண்புத்திரா
கிய நீ, செழிப்பின்ற வனத்திலவந்து தவஞ்செய்தற்குச் சம்பலித்தகாரணம் என
ன? சொல்லவேண்டும் என்று இருக்கின்றீக்டி, பாக்கிரமம்பொருத்திய சிவகா
தனத்திலிருத்தலை மட்டுமே தாண்டி செடதனள் ஆனபடியால் நான் எல்லாத்
தேவாகட்கும் அடையக்கூடாதுபவியை அடைதருவத்தேன்; அத்தனை அடை
யும் கிரமம் தருகன் அடிகளேசெய்துள்ளேன் என்று துருவனகற்றினான். எ - று.

கன்னிதும் பசுந்தளவின் குழைமலங்க றுயல்வருதோட் காயா
மேனி, முன்னவனபொன னடிப்பாற்றின் முடியாத பொருளுளவோ
முருகு காற்பு, பொன்னயிபூர் தாதவிழ்க்கும் பூவகமலப் புத்ததொ மதுவு
மனனினுள், நன்னுருவா கியவெழுத்தோர் ராறு கவின்னெவர்க்குத் தலைவ
ரானார்.

(இ.ள்) அடியாத வாசம்பொருத்திய பசியதளவின் இலைகளாலாகிய மா
லை அசைகின்ற தோள்களையுடைய காயம்பூவண்ணராகிய திருமாவ்னது அழகிய
திருவடிக்கைத் துதிசெய்தால் முற்றுப்பெறுதருமங்கள் இருக்கின்றனவோ? இவ்
லை! தருமணங்கமழ்ந்து பொன்போலும் விளங்குகின்ற டொலிவுதங்கிய மகார்தப்
பொழிக்கின்றித்தும் தாமமாமலரினள்ள பிரமதேவனும், மதுவும் அவலிஷ்ணு
மூர்த்தியின் திருவுருவமாகவுள்ள துாதசாக்ஷரமந்திரத்தைச் செபித்து எவ்
லோருக்கும் தலைவரானார்கள் (என்று ரிஷிகள் மேலுங் கூறுகின்றனர்). எ - று.

கன்னியினம் பசுந்தாற்றுக் கதலிவனம் விளிம்புடுத்த கழனி நாட்டு
மன்னனருத் தவப்பேற்றின் வருபுதவவ வுலகளந்த மாயோன் செய்ய
பொன்னடியை கினதிகயப் பூவகமலத் திணிதிருத்திப் புலவர் யார்க்குர்
முன்னரிய பதம்பெறுதி யெனவுரைத்துக் கடவுண்மறை முனிவர் போளு

(இ.ள்.) கெடாத இளமைவிளங்கும் பசியருளைகையுடைய வாழைத்
தோப்புக்கைக் களையாகச் சூழ்ந்த வயல்களையுடைய நாட்டுக்கு மன்னனாகிய உத்
தானபாதனது அருந்தவப்பலனும் தோன்றிய புத்திரா! கிரிவேகக்களையும் அ
ளந்த திருமாவின் செவலியபொன்போன்ற திருவடியை உனது பொலிவுதங்கிய
இதயதாமரையில் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்து தேவர்கள் எல்லோருக்
கும் கீனைத்தற்கரிய பதவியை அடையக்கடவாய் என்று கூறி, தெய்வீகம்பொருந்
திய வேதமுனைந்த இருடிகள் தம்விருப்பின்படி சென்றனர். எ - று. (கரு)

துருவன் வழிக்கொண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் ௬௬௫.

உ
சுவமயம்.

உருபதாவது,

துருவன் தவஞ்செய்த அந்தியாயம்.

துருவனுண் டகன்று மதுவனத் தெய்திச் சுடரும் தொருமணி கிட
ந்த, திருமறு மாப்பன் கழலினை நீனைத்து திகழொள் திசையெலாட போ
ர்ப்ப, வரிமயா தவமொன் றிப்பற்றலும் வெருவி யார்பத மடைவதற் கிள
ளேன், புரிருவ தினைக் கெடுப்பனென் றமார் புருகவன் புருதி னேருந்
தான்.

(இ-ள்.) துருவன் அடவிடம்விட்டு நீக்கி மதுவனத்தையடைத்து கிண
ங்களைச்சிந்துகின்ற ஒட்டற் கவத்துடமணிவிளங்குகின்ற சிறத்தலைச்சமென்னும்
மறுவினையுடைய மாட்டாகிய திருமாவன திருவடிகளைத் தியானித்து, பிசுசித்
கிணற் கிர்த்தி எல்லாததிக்குகளிலும் பாலும்படி, அரிதாகிய சிறத்த ஒருதவத்தைச்
செய்யவும், தேவேந்திரன் (அதுகண்டு) டயத்து யாவர் பதவியைப்பெறுவதற்காக
இவன் தவஞ்செய்வதோ; இதுனை அறிட்டேன் என்று மனதில் ஆலோசித்தான்.

கருங்கயன் மருட்டிக் கடைக்குழை யெறித்து காலவேல் பொருவு
வாட்டடங்க, ணாமபையர் குழாத்தோ டளிவிருத் தயரு மைங்களைக்
கிழவனை விடுப்பிற், றிருத்துமென் மழைச் சிறுவனு தலிற் கலவியிற்
சிந்தைசெய் கிலனிடெல், வருத்திடுஞ் சழிவா னவகையா லென்று வன
பெரும பேய்க்கணம் வந்ததான்.

(இ-ள்.) கருமையாகிய செற்கெண்டையை மயக்கச்செய்து, கடையால்
குண்டலங்களைமோதி, காலனது வேலாயுதம்போன்ற ஒளிபெருந்திய விசாலமா
கிய கண்களையுடைய தெய்வமாதர்கூட்டத்தான் உண்கென்விருத்தணனுக்கின்ற
பஞ்சபாணங்களையுடைய மனமதினைவித்தால். திருந்திய பிருதுவாகிய குதலைச்
சொல்குறும் இன்னொருதலால் புணர்ச்சியில் மனங்கொள்ளான்; பேய்க்கைய
னுப்பின் அதனால் மனம்வருத்திப்பயமுறுவான் என்றுகருதி, உலிதக்கிய பெரியபே
ய்க்கூட்டத்தை விரித்தான் (தேவேந்திரன்.) எ-று. (உ)

லித்தவெவ் கனர்க ணலகைமற் றெவையும் வெருவா லிப்பற்றவும்
வெருவான், சுடர்ப்படைத் திகிரி யணனன்மே லன்பின் றுணிவுகண் டா
ங்கொர்பேய் விரகா, லித்தவ னனை யருவுகொண் டெய்தி யரும் பே
ற் குமரவுன் றனையான், கெடுத்துமி வாழே னெனமருட் டிடவுங் கேட
லா னுளந்துள் கினால.

(இ-ள்.) அவன்செலுத்திய கொடிய அக்கினிக்கண்ணமைந்த பேய்கள்மா
வும் (துருவினைப்) பயமுறுத்தவும் அஞ்சாது, ஒளிதங்கிய சக்கராயத்தெய்திய வி
ஷ்ணுமூர்த்தியினிடம்வைத்த அன்பின் தணிகைப்பார்த்து, அதில் ஒரு தேய் உபா
யத்தால் அவனது தாய்மடிவெற்றுச்சமீபித்துச்சென்று பெறுதற்கரிய புதல்வனை!

உண்ணர்க்கி யான் உயிர்-தேன் என்று உடக்கடம், கெடுதல்வாதருவன்
(அம்ம-மைக்கும்) உடக்கிஞனி. ௭ - ௩. (உ)

மழலைபஞ் சிறுவ னருந்தவம் புரிபு மனவலி கோக்கியுண் னெங்கி ய
ழல்விழிப பருஉத்தாட் கூளிமற் றியாவு மமரர்கோன் மருங்கணைந்தெம்
மாலயிழைவொடுஞ் சிறுவ னருந்தவம் புரிதல் கெடுக்குமா நரிதென வி
ளம்ப, வுழைபுறு மமரர் குழுவொடு மலரோ னுறையுனி னொல்லையி ன
டைத்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய குதலைச்சொல்லையுடைய தருவன் அருந்தவஞ்செய்யும்
திடசித்தத்தைக்கண்டு மனம்நெகிசி, நெருப்பைக்கக்கும் கண்களையும் பெரியகால்
கையுடைய எல்லாட்டேக்களும் தேவேந்திரன் பார்சென்று ஆசையுடன் அச்சி
யவன் அரியதவஞ்செய்கையை எக்களில் ஒழிக்குவதை அருமையானதென்று
சொல்ல, இத்திரன் தன்னிடம்பொருந்திய தேவர்கூட்டத்துடன் விளாவில் பி
ரமதேவன்பார் சென்றனன். ௭ - ௩. (ச)

தாளதா மனாயி லாகவீற் றிருக்குஞ் சதுமுகக் கடவுளை வணங்கி,
வாளதா முடியிற் கிடந்தபார் பாக்கு மனுருவத் தோன்றலாங் கிபற்று,
நீளிருத் தவத்தா லாபதம் பெறுவா னினை நதனன கொல்லென நிகழ்த்த,
வாழ்தும் பதத்தில் விழைவிலன மேலாம பதம்பெறு மருத்தியி னமைந்
தான்.

(இ-ள்.) தண்டையுடைய தாமரைமலரில் கொலுவீற்றிருக்கும் நான்கு
முகங்களையுடைய பிரமதேவனைப்பணிந்து, ஒளிதங்கிய ஆதிசேடனது உச்சியில்
விளங்கும் உலகத்தைநகழிக்கின்ற (சவாயம்பு) மதுருவத்தில்தோன்றிய சிறுவன்
புரிகின்ற மிகச்சிறந்த தவத்தால் யாவர் பதவியையடைய எண்ணினனோ? என்று
இத்திரன்கூற, (பிரமன்) உங்களைத் தாழ்ந்த பதவிகளில்வாழும்படி விரும்பினு
லலை; மேலான பதவியையடையும் ஆசையின்பொருத்தியிருக்கின்றனன். ௭ - ௩.

ஆங்கவன் மேலாம் பதம்பெறுநீவி ரடைந்திடும் பதமெவற் றினுக்கு,
நீங்கரு முறுதி பயந்திடு மென்ன நான்முக னிகழ்த்தலு மிழிழாப், பூங்கழ
ல் வணங்கியமரர்தம ப்தத்திற் போயினார் துருவனுண் டிபுற்றுந், தீங்கறு
தவத்தா லுளகிழ்த் தருள்கூர் செங்கணமா லவனுழைச் சோந்தான்.

(இ-ள்.) அச்சிறுவன் சிறந்தபதவியைப்பெறுவான் ; நீங்கள்பெற்றிருக்
கும் பதவிகள் எல்லாவற்றிற்கும் நீலத்துள்ள நன்மையை உண்டுசெய்வான் என்
று பிரமதேவன்சொல்லவும், தேவர்கள் சந்தோஷித்துப் பொலிவுதங்கிய திருவடி
களைப்பணிந்து தத்தமது பதவிகளிற் சென்றனர், தருவன் மதுவனத்திற்செய்யும்
ஞற்றமற்றதவத்துக்கு மனங்களித்துக் கிருபையிருந்த சிவந்த (தாமரைமலர்போ
லும்) கண்களையுடைய திருமால் அடனிடம் வந்தனர். ௭ - ௩. (சு)

களைகடல் வயிறு குழையமத் தெறிந்து கடவுளார்க் கின்னமு தளி
த்த, வளை துழாயலங்க றுயல்வருந் தடந்தோண் மரகத வண்ணனை கோக்
கி, கிளைவரும் விழைவிற் கணபனி தூங்க நெஞ்சகம் குழைந்துநெக்குரு

க, வினைபறுத் துயர்ந்தோரிதயம்வட்டகலாமென்மடர்ச் செவடி பணிந்தான்.

(இ-ள்.) ஒக்கின்ற திருட்டெட்டன் மயிலுனது குழையம்படி (மீத ரமலையாகிய) மத்தாங்கடைத்து தேவர்கட்கு இனிம அழுதததைக் கொடுத்த அவ ஹக்கின்ற துளவமலை ஆசைகின்ற பூர்த்த நிருட்டெட்டனைடைய மாகதாத்தி னம்போலும் திருமேனி உடந்த விண்ணுமூர்த்திடைத்தரித்தெண்ணுதற்கரிய ஆசையுடன் கண்களில் ஆனந்தபாட்டம் சித்தவும், மனநகசுத்த செக்குவிட்டுருக வும், தவினைச்சம்பந்தத்தை விலக்கி மேம்பட்டவர்களது இயதாமனைடை விட்டு நீங்காத மெல்லிய தாமனாமலப்போலும் சிவந்த அவரது திருவடினைத் தொழு தான (துருவன்.) எ - று.

(எ)

குவலயம் பொந்த துளாகழன் முளரி வணங்குது குமாளை யெடு த்தாங், குவகையங் கடலவாய மடைதிறத்தென்ன வுளங்கவா முகிணகை புரிந்துள், நவமினி துவந்தேம வெட்டன யாவுக தருகுவ மயம்புத் யெ னலு, நவையற கோற்ற வாசினங் குமா னாணற் பழிச்சுகின் நனனல்.

(இ-ள்.) உலகமுழுதையம் (திரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்டபோது) மறைத்த ஒலிக்கின்ற வரக்கழலணித்த திருவடித்தாமனையைப் பணிந்த துருவனை (விஷ்ணுமூர்த்தி) துக்கி யெடுத்த, அழகிய ஆர்த்தக்கடலானது பொருந்திய மடைதிறந்து பாய்ந்தாற்போல, மனதைக் கிரகிக்கும் புன்னகையரும்பி, உனது தவத்துக்கு இனிதாகச் சந்தோஷத்தோம்; விரும்பிய எல்லாவற்றையும் கொடுப் போம்; சொல்லுக என்று கேட்கவும், குற்றமறத் தவஞ்செய்த இன்மைவாய்த் அரசகுமாரனாகிய துருவன் திருமலைப் (பின்வருமாறு) துதிசெய்கின்றான்.

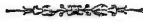
துருவன் தவஞ்செய்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் சுஎஉ.

உ
செய்யும்.

திருபத்தொன்பதாவது, துருவன் பதம்பெற்ற அத்தியாயம்.

குகாகழ மமர் கணத்திலிற் திரனி கோட்களிற் பரிதிவா எவன்
யுண்பெறு முலகி னுன்முக னுறைபு முலகரீ புடைதினாக் கடலிற்
நிறைகொள்பார் கடன் கடவுணமா நதியிற் பின்புனர் கங்கைகரீ யுயர்ந்த
வனாகளி மிமயப் பொருப்புரீ யானின் வளம் கு கரபிரீயாமால்.

(இ ள்.) ஒல்க்கின்ற வீரண்டாமணி தரித்த தேவர்கூட்டத்தில் தேவ
ரீர் இத்திரன் ஆவீர்; நல்க்கிரகங்களில் தேவரீர் குரியபகவான்; சொல்லப்படுகி
ன்ற எல்லாவலகங்களிலும் தேவரீர் பிரமதேவன்வசிக்கும் சத்தியவுலகம்; மறிகி
ன்ற அலைகள்டொருத்திய சத்தசமுத்திரங்களில் தேவரீர் (வெள்ளிய) அலைகள் வா
ய்ந்த க்ஷிராப்தி; தெய்வீகம்பொருத்திய சிறத்த (புண்ணிய நதிகளில்) தேவரீர்
மதுரமாகிய கையுடைய கங்காதி; உயர்வாகிய மலைகளில் தேவரீர் இமயபர்வ
தம்; பசுக்களில் தேவரீர் உளப்பமிருத்த காமதேனுவாவீர். ௭ - று.

இதுமுதல் மூன்றுசெய்யுள்களில் கடைசிவரிகளிலுள்ள ஆம்என்பதை எல்
லாவற்றோடு மொட்டுக. (க)

அரியநான் மறையிற் சாமரீ யெழுத்தி லகாரீ பருமறைப் பொருளிற்
புணாதப நின்ற வுபகிட தமுரீ வேள்வியிற் புரவின் மகரீ
வினாவினில வளரீ வருணமோர் நான்கின் வேந்தனீ மருவிய கரணத்
துண்பெறு மனரீ பூதமோ னாந்தி னோங்கிரு விகம்புரீ யாமால்.

(இ ள்.) அருமையாகிய நான்குவேதங்களில் தேவரீர் சாமவேதம்; அக்க
ரங்களில் தேவரீர் அகரம்; அரிய வேதப்பொருள்களில் தேவரீர் குற்றமற விளங்
கும் உபகிடதம்; யாகங்களில் தேவரீர் நல்ல அக்ஷமேதயாகம்; வேகங்களில்
தேவரீர் வாயுவேகம்; நான்கு வருணங்களில் தேவரீர் க்ஷத்திரியவருணம்; பொரு
த்திய அந்தக்கரணங்களில் தேவரீர் சொல்லத்தகும் மனம்; ஐம்பெரும்பூதங்களில்
தேவரீர் உயர்ந்த பெரிய ஆகாயமாவீர். ௭ - று. (உ)

ஊதிய மதனி லருமகப் பேரு மூதிய ரீபுக நான்கி
லாதியா முகரீ தருக்களிற் சிறத்த வரசரீ யுடுக்களியா வைபினு
மேதக விளங்கு பூசரீ புலவிற் றருப்பைரீ விழையுநன் பொருளின்
மாதாரீ கரும மனை த்தினுஞ் சந்தி வந்தனை மற்றுரீ யாமால்.

(இ-ள்.) பலவகைப்பட்ட லாபங்களில் தேவரீர் அரிய புத்திரப்பேருகிய
லாபம்; நான்கு யுகங்களில் தேவரீர் முற்பட்டதாகிய கிருதயுகம்; விருக்ஷங்க
ளில் தேவரீர் மேம்பட்ட அரசவிரூக்ஷம்; ந்ஷத்திரங்களெல்லாவற்றிலும் தேவ
ரீர் மேம்பட்ட பிரகாசிக்கின்ற பூசந்ஷத்திரம்; புல்லுகளில் தேவரீர் தருப்பைப்

புல்; விரும்பத்தகும் எல்ல டொருள்களில் தேவன் டென்; கமாதவந்தானங்
கள் எல்லாவற்றிலும் தேவன் சந்தையுத்தனை உன். ௭ - ௩. (௨)

கொடிகளிற் சோமக் கொடியிற் பலகங் கூறிய பொக்கிமா டெட்டி
லொடிவறு பிராணு பாமரீ புவன மனைத்துக் யெளபுவர் தெரதி
யடிமலர் தொழுத துருவனை எொக்கி டாட்டித் துறுது. பிறிற்றுங்
கடிகமழ் படலைப டைத்துழா யலங்கற் கடனில் வண்ணனி துணப்பான்.

(இ-ள்.) உச்சக்களில் தேவன் சந்திவுச்சடாவி; அறிவுடைமகசொ
ல்லிய அஷ்டாங்க யோகங்களிய தேவன் கெதெவ்வலாத பிராணுபாமாவி; சா
லாண்டங்களும் தேவனோ மாகும் என்று சந்தேஷித்துத் துதித்து, திருநெத்தா
மணாகளை வணங்கிய துருவனைப் பார்த்து, (உண்டுகள்) ஆராயுத் தேனின் தண்டு
ளிதுளிக்கும் மணம் கமழும் வர்சையாகிய பசியதளவம் லேபணித்த கருநிறமமை
ந்த விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் இவ்வாறு சொல்லத்தொடங்கினார். ௭ - ௩.

கொடிகளிற்சோமக்கொடி என்பதற்குத் துவஜங்களில் தேவரீரோ சோ
மக்கொடி என்பதும் ஒன்று. சோமக்கொடி = ஓவகையாகத்திற்கட்டுமென்கொடி.

கழிபெரும் பதங்க ளெவற்றினு மேலாம் பதமுறக் கருதினை யுணர்ச்
தேம், விழைவறு பூத மியாவையு மன்ன மயத்தினின் மேவுமங் வன்ன,
மழையிறிற் றேனாறு மமமழை தனக்கு மருவுகா ரணமென விளங்கு,
மொழுகொளிச்சுடரோ னவன்முதற் கொளு காட்களு முப்பரி னுலவும்.

(இ-ள்.) மிகுந்த பெருமை வாய்ந்த பதவிக ளெல்லாவற்றுக்கும் மேன்
மையான பதவியை யடைய விரும்பினே; அதனை யறிதோம்; விரும்பத்த
க்க ஐம்பெரும்பூதங்களும் அன்னமயத்திற்பொருத்தம்; அந்த அன்னமயமும்
மழையினால் உண்டாகும்; அந்த மழைக்குப் பொருந்திய காரணமென்று விளங்
குகின்ற ஒளிவசம் கிரணங்களையுடைய சூரியன் முதலாகிய கிரகங்களும் கஷத்தி
ரங்களும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். ௭ - ௩. (௩)

காற்றெனும் கயிறின் னீக்கியுள் ளொளிபகறங்கென விடையறாது
முலுமாற்றருஞ் சோதி சக்கரத் திரித்து வடவரை முகட்டிலுன் றுயோ,
டாற்றவி னிருத்தி கற்பமொன் றிற்கு மமைதியு மியானுமற் றிதனை யேற
றுயர் கொடியோ னருளினு லடைந்தே னீங்கிது னினக்களித் தனனால்.

(இ-ள்.) வாயுவென்னும் பாசத்தினால் (அடற்றை) பிணித்து உள்ளொளி
யுடைய காற்றாழிபோல நீங்காமற்சுழங்கின்ற மாற்றவரிதாகிய சோதிசக்கரத்தைச்
செய்து, மேருமலையின் உச்சியில் உந்தாபுடன் ஒருகற்பகாலங் கழியுமளவும் பா
க்கிரமத்துடன் இருக்கக்கடவாய்; யானும் இந்தச் சோதிசக்கரத்தை இடபக்கொ
டியைய யுயர்த்திய சிவபெருமானது திருவருளால் அடைந்தேன்; இதை இப்பொ
ழுது உனக்குக் கொடுத்தேன். ௭ - ௩. (௪)

சலந்தர னுடலம் பிளப்பதற் கிறைவன் றுமணைத் தாவினா மைத்த,
வலம்படு திகிரி பெறுவதை விரும்பி வைகலும் வண்போன் மிழற்றவல

ந்தைச் சொட்டுக் கமலமா விரங்கொண்டருச்சனை புழுதியொருநாள்,
லங்கிதழ்ச் கமல மொன்றல் தென்க ணிடந்தவ னடியின் ட டனலால்.

(இ-ள்.) சுவதாசானது உடலைப் பிளப்பதற்காகச் சிவபெருமான தம
து தாமனாம்பேன்ற திருவடியால் உன்மிசெய்த வெற்றிபொருத்திய சுதரிச
னம் எனலும் சக்கராயுதத்தை (என் சக்கரம் கூர்மடிதலால்.) அடைவது கருதி,
வாசிகள் டன்பாடும்படி மலர்ந்த செவலிய இதழ்களையுடைய ஆயிரர் தாமமா
மலர்களைக்கொண்டு தினந்தோறும் பூசித்துருகையில், ஒருநாளில் இதழ்கள் வி
ளவரும் ஒரு தாமரை குறையக்கண்டு (அட்புரை முட்டுப்படாமல்) என கண்ணை
ந்தோண்டி அப்பெருமானது திருவடியை அருச்சித்தனன். ௭ - ௩.

இச் செய்துள்ளுள்ள சரீரத்தை (க) வது பக்கத்தில் “அவிராழிச் சுடர்
படடை” என்னுஞ் செம்பளின் அடியில் எழுதியிருப்பதா னுணர்க. (௭)

துகிர்வழு தோட்டிப் படர்ந்தெனக் கிடந்த தூய்சடை யண்ணலு
ண்மகிழ்த்து, துகிர்டம் படையன் றளித்தன னதனா நெண்டினாக் கருங்
கடற் புவிபு, மகவரு விசுமபும் பாதல முழுது மளித்தன னினக்குயா ன
ளித்த, புகலரும் பதமு நிலைபெற வேண்டிற் புராரியி னருள்பெற வே
ணமே.

(இ-ள்.) பவளக்கொடி படர்ந்ததுபோல விளங்கும் பரிசுத்தமாகிய சடை
யையுடைய சிவபெருமான் (அதற்காக) மணங்களித்து, அழகிய சுதரிசனம் என்
னும் சக்கராயுதத்தை அப்பொழுது அனுக்கிரமித்தனன்; அந்தச்சக்கரத்தினால் தெ
ளிந்த அலைகளையுடைய கருமையாகிய கடல்குழந்த பூவுலகமும், இடமகன்ற பெ
ரிய தேவலோகமும், பாதலலோகமுமாகிய திரிலோகங்களையும் இரகஸித்தேன்;
யான் உனக்குக்கொடுத்த சொல்லுதற்கரிய பதவியும் நிலத்திருக்க வேண்டுமா
னல், திரிபுரதகனராகிய சிவபெருமானது திருவருளை நீ அடையவேண்டும். (அ)

காளமுண் டிருண்ட மணிமிடற் றெந்தை காசியிற் கார்த்திகை மதியி
னன்வழி வயாத நொழுவதற் குளத்தி னயந்தனன் வருநிநீ யென்னு
நீர் நுத்தவஞ்செய் துருவனொ டலங்க னேமியோ நெறுழ்வலிக் கலுழன்
ஞோளிடப் போகிக் காசியி னெலலை தோன்றுழி யதனினின் றிழிந்தான்

(இ-ள்.) விஷபாணஞ்செய்து கருநீரமமைந்த ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய எ
மது தந்தையாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள காசிக்ஷேத்திரத்தில் கார்த்
திகைமாதத்தில் நித்திபொற்சுவம் தெரிசித்துவணங்க மனம்விரும்பினேன்; நீயும்
வரத்தடவாய் என்று, செடியபெருந்தவஞ்செய்த துருவனுடன் வெற்றிமாலுருடிய
சக்கராயுதத்தை யுடைய வஞ்சுனுழர்ந்தியானவர் மிக்க வலியமைந்த வயினதேவ
ன்தோண்மே லாரோகணித்துச் சென்று, காசியின் அளவுகாணப்படுகையில் வா
கனத்தினின்றிழிந்தனர். ௮ - ௩. (க)

துருவனொ டேகித் திரைபொருங் கடவுட் டேணி கன்னிகை யாடி,
யுருகியுண் னெகிழ்ச் கணபனி யுருபப வுலகையின் மெய்ம்மயிர் பொடி
ப்பக், கருமணி யனைய திருமிடற் றெந்தை கனைகழற் சேவடி. வணங்கி,
யரிதனொ ரிவிங்க மிவ்வுழி யமைப்பி னதன்பல னளவிட லரிதால்.

(இ-ள்) (விஷ்ணுமூர்த்தியானவ) துருவனுடன் சென்று அலைகளையோ துதின்ற தெய்வீகமமைந்த பரிசுத்தமாகிய மணிகண்ணிகையிலுத்தி, உருகி மணம் செக்குவிடவும், கண்கள் ஆர்த்தாட்டொச்செய்யவும், சாதோவாததால் சீரமுழுதும் மயிர்க்குச்செய்யவும், சீலாததினத்தைப்போன்ற ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது சத்திக்கின்ற உரக்கழலணந்த சிவந்த திருவடகளைத்தொழுது இவிடத்தில் அருமைபுக ஓர் சிவவங்கமூர்த்தத்தைப் பிரதிட்டைசெய்தல் அதன்பலனை அளவுடுத்திக்குர வந்தாகும். ௭ - ௩. (கர)

எனவறி துவந்து மழகதிர் விரிக்கும் பொற்றுகி லெழின்மருங்கு சைத்த. மனநலர் துளவோ னுணத்தலுர் துருவன் வயித்திய சாதார்தம் மருங்கி, னென்றிய வுளத்தொ டுங்கமொன் றமையா வஞற்றருத்தவ மிளி தாற்றக, கொன்றையங் கணணிப் படாசடைக் கூத்தன் விழைவோ டி மாங்குவர தடைத்தான்.

(இ-ள்) என்று புகுதியஞ் சாதோவத்தது, இளகவிரணங்களைவீசும் பீதாம்பரத்தை அழகிய அனாயிற்றரித்த வசனைகமழும் அழகிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி சொல்லவும், துருவன் வயித்தியாதவிலங்கத்தின்சமீபத்தில் ஓர் சிவவங்கக்குறியை மனவொருமையுடன பிரதிட்டைசெய்து இனிதாகிய தவத்தைச்செய்ய, அழகிய கொன்றையாலுழைய பரந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் ஆசையுடன் அங்கெழுந்தருளினர். ௭ - ௩.

கூததன் = சடையுஞ்செய்வோன்; சிவன். (கக)

பழிபடு புலன்க ளடக்கிநீ னோற்ற பரிசிறை சிறுவவிப் பதத்தி, னழிவுற திருத்தி பெனவா ரவகி யாதியம பாமனே குதலும், விழைவோடு துருவ னிப்பத மதனின் மேவிவீர் ந்ருத்தனன் பசிய, கழையிசைத் தாவின் கணங்குவித் தருளுங் கண்ணனுர தன்னக ரடைத்தான்.

(இ-ள்) சிறுவனே! குற்றஞ்செய்கின்ற பும்பலன்களையும் புறஞ்செல்லாமற்காதது நீ தவப்பரித்தன்மையால், இத்தப்பதவியில் அழியாமல் ருக்கக் கடவாய் என்று உரமளித்து அழகிய ஞ்ருமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அத்தாத்தானமாகவும், துருவன் ஆசையுடன் இத்தப்பதவியில் பொருத்தியிருக்கின்றான். பசிய புள்ளாவகுழிவோசையால் பசுமத்தைகளைக்கூட்டி யருளிய விஷ்ணுமூர்த்தியம் தனது வைகுந்தசுக்ரமடைத்தனர். ௭ - ௩. (கஉ)

துருவனுண் டமைத்த விலங்கமேத் திடுவோர் தூயநன் சரிதைகேட்டருள்வோர், திண்பொரு துருவ குண்டரீக்க கனாயிற் றென்புலத்த வர்கடன் கழிப்போர், விரிதிரா யளக்கா சேறுபட் டொழிய மென்புளன் மொண்கொண் டெழுத்த, கருமுகில் விளர்ப்ப விருன்படு மேனிக் கண்ணன்வாழ் பதத்திலவீர் திருப்பார்.

(இ-ள்.) தருவன் ஆங்கு பிரதிட்டை செய்த சிவனாகக்குறியைத் தந்த
தவரும், பரிசுத்தமாக இருந்த நற்கதைகளைக் கேட்டருளினாரும், அலைகள்வாய்த்
தீயைப் படைத்த தருவருண்டக்களையில் பிரதர்கடன கழிப்பேரும், வீரந்த அலை
கள் பொருத்திய சமுத்திரமானது சேறாகிப் போயிடி மெல்லிய நீரை முகந்து
குல் கொண்டெழுந்த காளமேகமும் வெளுக்கும்படி கருநீரம்பொருத்திய நரு
மணியையுடைய திருமால் வீற்றிருக்கும் வைகுந்தபதியில் வாழ்வார்கள்.

தருவன் பதம்பெற்ற அம்.

முற்றிற்று.

அ. திருவிருத்தம் - ௬ அக.

உ.
சிவமயம்.

இருபத்திரண்டாவது.

சிவசன்மா மகலோகமுதல் நாலுலகங்கண்ட அத்தியாயம்.

என்னத் துருவன் சரிதையெல்லா மியம்பி யெகு மந்தெயிறு
றுனன வாய் மகலோகந் தோன்ற றோக்கிச் சிவசன்மா
மன்னு முலக மியாதெனலு மறங்கு ரவுணர் மிடலசாய்த்த
பொன்னந் திகி. வலனுமாகத் புத்தி எழுமா புகலுவரால்.

(இ-ள்) என்று (விஷ்ணுகணத் தலைவர்கள்) துருவனு சாத்திரமெல்
லாரு செல்லச் செல்லுகின்ற அந்தவழியில், ஒருவருதற்காய் மகலோகத் தெரிய
அதைச் சிவசன்மா டார்த்து, கிடைத்திருக்கின்ற இவவுலகம் என்னவுலகம்? என்று
கேட்கவும், கோபமிருந்த அசாகளது பாக்கிரமத்தை யொழித்த அழகுடொரு
த்திய பொனமயமாகி, சக்கரப்படையை வலதுகையிலேத்திய விஷ்ணுவின் கண
த்தலைவர்கள் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (க)

இனைய லோக மகலோக மிதனி னறவ மலதுளவம்
புண்புங் கடவுள் பதம்பணியோ கற்ப காலம் பொருந்துவரென்
நனையோ ருணப்ப முன்றோன்று முலக மியாதிங் கரைதினொன்
சனகா தியாவாழ் சனலோக மிரிதென் றுணர்ச் சாற்றினரால்.

(இ-ள்) இவவுலகம் மகலோகம்; தேன்மிருந்த துளவம்-லையைத் தரி
த்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருவடிகளை வணங்குவோ இவ்விடத்தில் கற்பகால
முட்டி உசிப்பார்கள் என்று அவர்கள் சொல்ல, சிவசன்மா இதற்குமுன் காணப்
படுவது என்னவுலகம்? சொல்லவேண்டும் என்று கேட்க, சனகன் முதலானவர்
கள் வசிக்கின்ற சனலோகம் இ - து என்று அறிபுமட்டி சொல்வினர். எ - று.

ஏகு நெயி லொருவகந் தோன்ற லொடு மியாதெனலும்
யோகி னிருந்தோ ரோர்திங்க ளுணடி நீத்தோ ரொருபருவ
மாகம் வருந்த விமைமயம் லுறைவோ ருதிருத சருகயிலேவோர்
மோக மெறிந்து மூச்சவித்தோ திங்கட் கொருகான் மூச்செறிவோர்.

(இ-ள்) மேலே செல்லும் வழியில் வேறோருலகம் காணப்படவும், (சிவ
சன்மா) இது என்னவுலகம்? என்று வினவலும், (கணநாதர்கள்) யோகசாதனத்
திலிருப்போரும், மாதவுபவாசமிருப்போரும், ஒருவருட்காலம் உடல்வருத்தும்
படி கண்ணிமைக்காதிருப்போரும், காய்த்துநீர் த சருகுபண்ணுஞ் செய்வோரும்,
காமத்தை யொழித்து சுவாசாதனஞ்செய்வோரும், மாதத்துக்கொருவிசை மூச்
சுவிடுவோரும். எ - று.

மூச்சவித்தல் என்பது ரும்பகஞ்செய்தல்.

இதுமுத விரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(உ)

தின்றோ குறைபுந் தவலோக மீதென் தம்மம் மேகுதலு
முன்றோ ருலக மெதித்தோன்ற முளர்ப் பொருடமுன விற்கருகது
மன்றோ னுலக மெனமொழியா வன்ன முயர்த்த மறைக்கழவன
பொனனா கமலச் சேவடிகள் போற்ற லோடு மவன்புகலவான்.

(இ-ள்.) ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் வசிக்கின்ற தவலோகம் இது என்று சொல்லச் சொல்லிச் செல்லுகையில் முன்னே தேற்றோருலகம் தெரிவ் காணப்பட (இது என்னவுலகம்? என்று சிவசன்மா கேட்க, கணகாதிகள்) தாமரைமலக கொட்டையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரமதேவன் வாழும் சத்தியலோகம் என்று சொல்ல, அன்னக்கொடியை உயர்த்திய அப்பிரமனது பொன்மயமாகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை (சிவசன்மா) உணங்கவும் (பிரமன்) சொல்லுகின்றான். எ - று. (ச)

வேயா லாவின் கணங்குவத்து வெற்பொன் நேர்தியினிதளிக்குங்
காயா மலர் விறம்பழுத்த கமலக் கண்ண னுவரதுறையு
மாயா புரி விறந்ததனால் வழுத்தற் கரிய வெவ்வுலக
மேயா துளக்கு நீனைப்பி னெழுதா மறைபின் பொருளுணர்தோய்.

(இ-ள்.) புள்ளாங்குழலினால் பசுமந்தையைக்கூட்டி, ஒப்பற்ற கோவாத தனகிரைய (குடையாகத்)தாங்கி இனிதாக (ஆய்வுட்டததைக்)காத்த காயாம் பூவின் சாயல்மிருத்த தாமரைக்கண்ணராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சந்தோஷித்து வசிக்கின்ற மாயாபுரியில் உயர்விட்டதன்மையால், நீ நீனைக்கும்பட்சத்தில் துதித்த ந்கரிய எந்தவுலகம்காணப் பொருந்தாது. ஒவ்வடிவாக விளங்குகின்ற வேதப்பொருளையறிந்த சிவசன்மாவே! எ - று. (இ)

ஆட கேச னுறைபுவன மதனிற் சிறந்த விளாவிரத
நீடு தாங்கக் கடலுடுத்த தீவோ ரேழி விகொந்த
பீடார் சமபுத் தீவதனிற் பிரித்த கண்ட மொனபானில்
விடல பாத கண்டமொன்றே கரும பூமி யெனவிளங்கும்.

(இ-ள்.) ஆடகேசரர் வசிக்கின்ற ஆடகேசரபுவனத்திலுஞ் சிறந்த இளா வீரதமாகிய நீண்ட அலைகளைமுடைய சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த சப்ததீவுகளில்ஒப்பற்ற பெருமைபொருந்திய ஜம்புதீபத்தில் பிரிக்கப்பட்ட நவகண்டங்களில் கெடாத பாதகண்ட மொன்றே கர்மபூமியாக விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். எ - று.

ரமுதிவுகளாவன - சான்மலி - ருசம் - கிரவுஞ்சம் - சாகரம்-புட்கரம் - பிலங்கம் - சம்பு - இவை அவ்வத்தீவுகளில் மிகுதியாக விருத்தவின் அப்பெயருந் தனவேன வறிக. (ச)

கமைசேர் மற்றைக் கண்டமெட்டிற் கன்மர் போகக் குறைதுகர்வா
ரிமயத் தென்பா லொன்பானு யிரமென் றோது மியோசனையி
னமையு மிமைய வித்தத்து ளமைந்த நிலம்புண் ணியபூமி
யமுனை நதிக்குங் கங்கைக்கு மிடையா நிலமந் தர்வேதி.

(இ-ள்.) பொருந்தியுள்ள மற்ற எட்டுகண்டங்களில் போககாமிகள் அப் போகக்குறையை அனுபவிப்பார்கள்; இமயமலையின் தென்பாசித்தில் ஒன்பதி

சிவசன்மா மகலோகமுதல் நாலுலகங் கண்டது. உளவ

ஞாயிரம்யோசனேனாரம் என்று சொல்லப்பட்ட விசாலத்தின்பெருந்திம இடமவிக்
தபர்வதங்கட்கு மத்தியில் உள்ள கிலம புண்ணியமுமிடமும்; யமுனோதிக்கும் க
ங்கைதிக்கும் மத்தியில் உள்ள கிலத்தை அந்தவேத என்று சொல்லப்படும்.

அந்தர்வேதி-இரண்ட-நீரின விவிலுள்ள பி. (எ)

பொருவில் கடவு னிலங்கடம்மிற டுகலுங் குருக்கேத் தாருச்சுந்த
துரைசா னேமி சாரணிய மதனிற் சிறந்த தொளிககுருக்கே
தினாசோ பிரயாகை யாங்கதனிற் சிறந்த ததனிற் பெய்வ ரன்னிக்
கனாசோ கங்கை குழங்குடாத காசிப பதியே சிறந்ததால்.

(இ-ள்.) சமான்யில்லாத டண்ணியஸ்தலங்களில் (அறிவுடைமையுடைய) செர
ல்லுகின்ற குருசேஷத்திரம் மேம்பட்டது; கீத்திக்குத னைச்சாரணியம் அத
னைக்காட்டிலும் பிறந்தது; சத்திக்கின்ற கெடிய அலகையுடைய பிரயாகை
அதிலும் அதிகரித்தது; தெய்வீகம்பொருந்திய கலகாமயமாகிய கனாமே-துதன்
ற கங்கைதிக்குத்த வளங்குற க-சேஷத்திரம் ஒன்றுமே அதைப்பார்க்கிஷும்
சிறப்புடையது. எ-று. (ச)

அன்ன வாற்றா லாங்கிறத்தோர் முத்தி யடைவ ரருமறையோய்
னை துள்ளம விழைந்ததுவு மெதென் றுணர்ந்தே னெமோயன்
றன்னே யேத்து மடியர்களைக் குணப்ப னெனலுந் தாழ்த்திறைஞ்சி
மன்னு கணங்க ளொமோயன் பதத்திற் செல்வான் வழிக்கொண்டான்.

(இ-ள்.) அரியவேதங்களையுணர்ந்த சிவசன்மாவே! அந்தத்தன்மையில்
அக்காசிகரத்தில் இறந்தவர்கள் மோகந்ததைப்பெறுவார்கள்; உனது மனதில்
விரும்பியதும் அதுவேயெனற்றத்தேன்; விஷ்ணுமூர்த்தியைத் துதித்தின்பு கண
நாதர்கள் உனக்கு (அவைமெல்லாம்) சொல்லுவா என்று பிரமன் சொல்லவும்,
சிவசன்மா நமஸ்கரித்துவணங்கி நிலைபெற்றகணத்தலைவர்களுடன் விஷ்ணுபதவிக்
குச் செல்லும்படி வழியைமேற்கொண்டன. எ-று. (க)

சிவசன்மா மகலோகமுதல் நாலுலகங் கண்ட அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் சுககதி.

உ
செய்ய.

தீ நுபத்துழன் றுவது.

சிவசன்மாவுக்கு

அண்டத் தளவு கூறியதும்

மாலுக்கு முடி சூட்டியது மாகிய அத்தியாயம்.

கடந்த யோசனை பெத்துணை பெத்துணை கடப்பான்
கிடந்த யோசனை முத்தியென் றடைதுவன் கிளாகென்
றுடன்று முக்குறும் பெற்த்துயர் யோகினி னாளு
மடைந்த வந்தனன் கேட்டலு மாங்கவ ரறைவா.

(இ-ள்.) நாம் (பூமிவீனின்னு வந்ததுமுதல்) நீங்கிய யோசனை எவ்வளவு ?
இன்னும் நடக்கும்படியிருக்கும் யோசனை எவ்வளவு ? எப்போது மோட்சவுல
கத்தை படைவேன் ? சொல்லவேண்டுமென்று முக்குற்றங்களையும் பகைத்துச்
செய்து எக்காலமும் உபவாகிய யோகத்திற் றொருத்திய சிவசன்மாக்கேட்கவும்,
அக்கண்டைச் சொல்லுகின்றனர். எ - று. (க)

ஏழ்த டங்கிரி யேழ்பொழி லேழ்பெருத் திவு
மாழ்பெ ருங்கட லேழுடை யவனியி னெலலை
கேழ்கி ளர்த்தசெங் கதிரவன் கிளாவெயிற் கற்றை
சூழ்கி டந்தன வெத்துணை சொல்லினத் துணையே.

(இ-ள்.) விசாலமாகிய ஏழுபாட தங்களும், ஏழுவருட்சங்களும், ஏழுபெரிய
திவுகளும், ஆழமாகிய பெரிய ஏழுமகாசமுத்திரங்களும், உடைய உலகத்தினளவு
செத்திரமமைந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனது விளங்குகின்ற கிரணத்தொருதி
எவ்வளவு சூழ்ந்து கிடக்கின்றதோ அவ்வளவினதாகும் சொல்லுமிடத்தில்.

ஏழு மலைகள் - லைலை - இமயம் - மந்தரம் - விர்தம் - நிடதம் - ஏமக
டம் - நீலகிரி. பொழிவு, திவு, கடல் முதலிய முன்கூறப்பட்டுள்ளன. (உ)

அன்ன பூதலத் துப்பரி னலாகதிர்ச் செல்வன
மன்னு மண்டல மிலக்கம் யோ சனைமதித் கடவு
மென்னு மண்டல ரு - னின்மே லத்துணை யதனமேன்
மின்னு தாரகை மண்டலம் விளம்பினற் றுமால்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட பூலோகத்தின்மேல் பரந்தகிரணங்களையுடைய
சூரியன் வசிக்கும் சூரியமண்டலம் லக்ஷயோசனை நூரம் ; சந்திரமண்டலம் அத
ற்குமேல் அவ்வளவு நூரம் ; பிரகாசிக்கின்ற நக்ஷத்திரமண்டலம் அதற்குமேல் அ
வ்வளவு நூரமாகுமா எடுத்துச்சொல்லுமிடத்தில். எ - று.

அண்ட அடுக்குகளையும் அவற்றின் முறையையும் எழுதப்படுக்தால் மிக்கு
விரியுமென விடுவோம். அவற்றைச் சிவதருமோத்தரம் - கோபுரவியலிலும், கந்த

அண்டத்தளவு கூறியதும், மாலுக்கு முடிசூட்டியதும் உள்கு

புராணம் - அண்டகோசப்படலத்திலும், கூடாப்புராணம் - மேருபிணத்திலும், சம
புத்தவியற்கை, நவகண்டத்திற்குரிய உலகத்தின் அதிதீயாயகத்திலும், பராசக்தி -
அண்டகோசச்சுருக்கத்திலும் கண்டெடுக்க.

(12)

சுதின் மேற்புதன மண்டல மிலக்கமோ ரிரண்டா
மோது சுக்கிர னுலகதன் மீதினை மிலக்கங்
கோதிவ செபுல கத்துணை குணிகினை மெலசனி
மீது பெளனுல கத்துணை யோசனை வளம்பும.

(இ-ள்.) புதனமண்டலம் அதற்குமேல இரண்டிலுக்கியோசனை தூரமும் ;
சொல்லுகின்ற சுக்கிரமண்டலம் அதற்குமேல இரண்டிலுக்கியோசனை தூரமும் ;
குறையில்லாத அகாசமண்டலம் கண்டெடுக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்திலும் அது
வளவுதூரம் ; பிரகஸ்பதிமண்டலம் அதற்குமேல் அவ்வளவு யோசனை (என்று
தூல்கள்) கூறும். எ-று.

(13)

இதனின் மேற்சனி மண்டல மிலக்கமோ ரிரண்டாங்
கதனின் மேலெழு முனிவர ரமர்த்தினி துறைபு
துதிகொண் மண்டல மிலக்கமொன் றதனின்மேற் றுருவன்
பதமி லக்கமொன் றியோசனை யாமெனப் பகர்வா.

(இ-ள்.) சனிமண்டலம் அதற்குமேல் இரண்டிலுக்கியோசனை ; சத்தவிர
முயர் இனிதாகப் பொருத்திலகமும் துதிக்கத்தக்க மண்டலமானது அதற்கு
மேல் இலக்கியோசனை தூரம் ; துருவமண்டலமாகிய பதவி அதற்குமேல் இலக்க
யோசனை தூரமாகும் என்று (தூலவல்லோர்) கூறுவா. எ-று.

(14)

வேறு.

பூதலத்தின் மேற்பதினைத் திலக்க மாகும் புலலோக மதனும்பர் சுவ
ருலோக, மேதமறு மெண்பத்தைத் திலக்க மாகு மீதனின்மேன் மக
லோக மிரண்டு கோடி, யோதுசன லோகமதன் மேலெண் கோடி யும்ப
ரிற்பன் னிருகோடி தவலோ கஞ்சீர், மேதகைய வாங்கதன்மே லீரெண்
கோடி விளங்குதுசத் தியலோகம் விளம்புங் காலே.

(இ-ள்.) அளவுசொல்லுமிடத்தில், பூலோகத்துக்குமேலே புலலோகம் பதி
னைத்திலுக்கியோசனையாகும் ; அதற்குமேலே சுவருலோகம் குற்றமற்ற எண்பத்
தைத்திலுக்கியோசனையாகும் ; அதற்குமேலே மகலோகம் இரண்டுகோடி யோச
னை ; அதற்குமேலே சொல்லுகின்ற சனலோகம் எட்டுக்கோடியோசனை ; அதற்கு
மேலே தவலோகம் பன்னிரண்டுகோடியோசனை ; மேம்பட்ட சிறப்பையுடைய
அதற்குமேலே பிரகாசிக்கின்ற சத்தியலோகம் பதினாறுகோடியோசனையாகும்.

ஆங்கதன்மேற் பிரம்பத மிரண்டு கோடி யதன்மேன்மா யவனுலக
மூன்று கோடி, யோங்குமதன் மேற்புனிற்றுத் திங்கள் வேணி யும்பர்
பிரா னுறைபுலக நான்கு கோடி, யீங்கிதன்மே லிவைமுழி மண்டப் பித்
தி யொருகோடி நிலமுதலா யீறுகாறு, நீங்கருமைம பதுகோடி யாகு
மேலோர் நிகழ்த்திடெய்யோ சனைமறைநா னெறியி னின்றெயும்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட அதற்குமேலே பரம்பதவ் மூன்றுகோடியோசனை, அதற்குமேலே வில்லுமூர்த்தியின் உலகமாகிய வலகுத்தபதவி மூன்றுகோடியோசனை. மேன்மையுடைய அதற்குமேலே பரிசுத்தமாகிய சக்தினைச் சடைமய நரித்த மகாதேவனாகிய சிவபெருமான் வசிக்கும் சிவலோகம் என்கோடியோசனை. அதற்குமேலே இவ்வண்டமுழுவதையும் மூடிக்கொண்டிருக்கும் அண்டச் சுவர் கோடியோசனை (ஆனபடியால்) பூலோகமுதல் இறுதியாகவுள்ள அண்டகடாகவரையில் குறைவில்லாத ஐம்பதகோடியோசனை தூரமாகும் இவ்வுலகமென்று மேலோர் சொல்லுவார். வையகத்தெரியில் விளங்குகின்ற சிவசன்மாவே! ௭ - ௩.

ஒதியவின் மூதுவக மனைத்துர்தோன்ற வுலப்பரிய திருவருளா லினிது நீன்று, காதலுடன் காத்தழிக்கும் விச்சைக் கென்றுங் காணமாய்க் காரண தீத மாகிச், சாதல்பிறப பிவையின்ற மரதி யாகித் தரபரமாய்த் தனித்தகழு மவனே தெண்ணீர்ச், சீதநெஞ் திணைக்கவகை புடைசூழ் காசித் திருக்கரில் வீற்றிருக்குஞ் செலவன் றுனே.

(இ-ள்.) சொல்லப்பட்ட இந்தப் பழையமாகிய எல்லாவுலகங்களும் உண்டாகும்படி சீங்காத திருவருளுடன் இனிதாக எழுந்தருளி, ஆசையுடன் (அவற்றை) கிருட்டி திதிசங்காரம் முதலிய தொழில்களைச் செய்திருக்காரணமாகியும், காரணதீதமாகியும் மாணம் செய்யுண்டாகிய இந்தவகைய துண்பங்களில்லாது அநாதையுள்ளவாகியும், தானே சிறப்பற்றவனாகியும் ஒப்பற்றுவீளவருகின்ற அச்சிவபெருமானே, தெளிவாகிய நீயாயுடைய குளிர்ச்சியமைந்த நெடிய அலைகள் பொருந்திய கங்காகதியானது புடைசூழ்த்துவிளங்கும் சிறந்த காசிகோத்திரத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் செல்வாகிய ஸ்ரீவிச்சுவராதப்பெருமான். ௭ - ௩.

காரணமாய்க் காரண தீத மாகி - எண்டதை,

“மூவண்ண நன்சந்தி முத்தொழில் செய்ய வாளா

மேவண்ணல்”—என்னுத் திருவிளையாடற்புராணத்தா னுணர்க. (அ)

தூங்குமெயி லொருமூன்று மெரிய முன்னர் தூக்கைகோட் டியபரமன் சுடர்செய் மேமத், தாங்கிபசெர் தாமணைக்கட் டேவை நோக்கிச் சராசரங்க ளனைத்துநீ தானே யாகி, நீங்கரிய முத்தொழிலு மியற்று கென்ன நிரையுமோ னரியணையி லினிதி னேற்றி, யோவருகதிர் நவமணியின் முகடு வேய்ந்த வொழுக்கொளிச்சா மணைகளிரண வேபபி னலகி.

(இ-ள்.) (இடம்விட்டுப்) பெயர்ந்து கொண்டிருந்த மும்மதில்களும் சாம் பரம்படி பரிசுத்தமாகிய புணனைகசெய்த சிவபெருமான், பிரகாசத்தைச்செய்கின்ற சக்கராயுத்ததைப்பிடித்த சிவந்த தாமமாவர்போன்ற கண்களையுடைய வில்லுமூர்த்தியைப் பூர்வத்தில் பாக்கு, சராசரங்களாகிய எல்லாப்பொருள்களினும் நீ, தானேயாக வருந்து ஒழியாதமுத்தொழில்களைச் செய்யக்கடவாய் என்று திருவாய்மலந்தருளி, வரிசையாகிய பிடரி மயிரையுடைய சிங்காதனத்தில் இனிதாக ஏறச்செய்து மிகுந்த ஒளியையுடைய நவமணிகள் பதித்த உச்சியுடைய பிரகாசம் பொருந்திய இரண்டு சாமணைகளைச் சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தது.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம்.

(க)

அண்டத்தளவுகூறியதும், மாலுக்குமுடிசூட்டியதும் உஅக

பழவயிரச் சவாகையொரு கோடி வேய்த்து பாயிருள்சீத் தொளிர்
காமபு கொளுவிச் செய்ப, வழலுமுழு மணிசூயின்ற மதுடரு சோத்தி
பாயிரமியோ சனைபாப்பி னளவைத் தாக, வழவறுதூற் கடல்கடத்த
தெய்வத தச்சன் மனத்தினுன் மிகவருத்தி மினிதற் செய்த, முழுமதியி
ளெழிலகவற்றி நிலவு காலு முத்தெனெத் தனக்குடைமொன் றுவது
லகி.

(இ-ள்.) முதிர்ந்த ஒருகோடி வயிரக்கம்பிகளால் அலங்கரித்து, பார்த்த
இருளைப்பொழித்ததுப் பிரகாசிக்கின்ற கம்புசெய்து, சிவந்த நெருப்புபோல விளங்
கும் பெரிய மாணிக்கங்களால் அமைந்த கலசம் அதற்குத் தரித்தது, ஆயிரமோசனை
தூரம் அளவைபுடையதாக, குந்தமற்ற சிந்தனாற்கடலைக்கொண்ட விசுவகன்
மா தன்னு மனதால் பிகவும் வருத்தி இனிதாகக்ருமாணித்த பூரணச்சந்திரனது
அழகைப்பழித்து நிலவைக்கக்குகின்ற நெடிய ஒப்பற்ற ஒரு முத்துக்குடையைச்
சத்தோஷத்துடனே கொடுத்தது. ௭ - ௩௩. (க0)

புலவுகமழ் சுடரிலைவே லமரர் விஞ்சைப் புரவலர்கின் னாரியக்கர்
சித்தர் நாகர், குலமகளி ரொருகாழ்முத் தணித்து வீங்கு கொம்மைமு
லைப் பொறைசுமந்து குழைத்து தேம்பி, யலமருநுண் ணிடைவருத்த
டிப்ப விண்ணோ ரஞ்சலிசெய் தலர்மாரி பொழித்து போற்ற, மலைமகடள்
செழுங்கரத்தார் கலன்கள் பூட்டி மலர்மகளை யாங்கவன்பா லமைப்ப
மன்றோ.

(இ-ள்.) புலால்மணநாறும் ஒளிதங்கிய அச்சவடிவாகிய வேலேத்திய அம
ரர் - வித்தியாதார் - கின்னார் - இயக்கர் - சித்தர் - நாகர் முதலான கணங்கள்
கரங்குவித்து மலர்மழைபெய்து துதிக்கவும், சிறந்த அரம்பாஸ்திரீகள் ஒப்பற்ற
ஆணிமுத்துக்களைத்தரித்துப் பூரித்த ருவிவாகியதனங்களாகிற பாரத்தைச் சுமந்து
இளைத்து இளைத்துவருத்தகின்ற துட்பமாகிய இரப்பானது வருத்தும்படி கடனஞ்
செய்யவும். பர்வதராஜபுத்திரியாகிய உமாதேவிபார் தமது செழுமைதங்கிய
திருக்கைகளால் ஆபரணமணிவித்து இலக்குமியை அவவிஷ்ணுமூர்த்தியின் பக்
கத்தில் இருக்கச்செய்யவும். ௭ - ௩௩.

இடை தேம்புதலாவது ஆங்கணித்துள்ள ஆபரணங்கள் ஒலித்தலாம். (1)

பொழிகதிரித்தித் திலங்கொழிக்கும் புணரி யேழிற் புரிவீளைஞ லுளை
ந்தலறி முத்தங் காலு, மொழுகுபுனர் கங்கைமுத னதியிற் றெண்ணீ
ரொள்ளொளிப்பொற் குடத்தேத்தி முறையி னுட்டி, மழகதரு ம்ருள
வெயிற் கற்றைகா லு மணிமவுலி சூட்டிமலர்ப் பொருட்டின் மேய, பழ
மறையோன் முதலமர ரியாரும் போற்றிப் பணிகவென மதுமலர்த்தாட்
பணிதல் செய்தார்.

(இ-ள்.) கிரணங்களைச் செரிசின்ற முத்துக்களைக்கொதிக்கும் சத்தசமுத கிரங்களிலும், முறுக்குகையுடைய சங்குகள் கருவந்து திறைச்சலிட்டு முத்துக்களைக் கக்குகின்ற சீ-சொரியும் கங்கைமுதலிய பண்ணிய நதிகளிலுமிருந்து, செளரிவாகிய நீரை யிருத்த பிரகாசத்தையுடைய பொண்ணுவாகிய ரும்பங்களிலேற்று வந்து கிரமத்துடன் மங்கலஸ்நானஞ்செய்வித்து, இளஞ்சூரியனும் இருளெய்தும் படி வெயிற்றொருநிகக்கும் நவமணிபதித்த கிரீடம் தரிப்பித்து, தாமரைக்கொட்டையிற் பொருத்திய பழமையாகிய வேதங்கையுணர்ந்த பிரமன முதலிய தேவர்கள் யாவரும் துதித்து வணங்கக்கடவர் என்று கட்டளையிட, (அவர்கள் திருமாலின்) தேன்சிறத்தும் மலர்போன்ற திருவடிகளைவணங்கினா. ௭ - று. (கஉ)

குழந்தைமதிக்கோடுஞ்ச முகைவாய் விண்டு கொழுநறுவு கொப்பளிக்குங் கொன்றை மாலே, தழங்குதினாப் புனற்கங்கை பசும்பொன் னாற்றுத் தன்மையெனத் தாதுகுக்குஞ் சடிலத் தெம்மாள், முழங்குதினாப் பாற்கடவி னவெட்டுஞ்ச முகுத்தன்முக கோக்கியும் பொருளோ டுன்பம், வழங்குதிநீ பெவ்வுயிர்க்கு முத்தி யாமே வழங்குதுமும் மலமெறித்த மதியி னோர்க்கே.

(இ-ள்.) ஒலக்கின்ற அலைகளையுடைய நீர்மயமாகிய கங்காநதி பசிய பொற் பொடிகளைச் சிந்துத் தன்மையைப்போல, இளம்பிறையினது கொம்புதேய்த்தலால் மொக்குகள் மலர்ந்து கொழுமைதங்கிய தேனைச் சொரியும் கொன்றைமலர் மாலையானது, மகரத்தப்பொடிகளைச்சிந்துஞ் சடைமுடியையுடைய எமது சிவபெருமான், சத்திக்கின்ற அலைகள் வாய்ந்த திருப்பாற்கடலின் மத்தியில் யோகசித்தினைசெய்யும் விஷ்ணுவின் திருமுகத்தைப்பார்த்த தரும - அர்த்த - காமியங்களை எல்லா வுயிர்க்கடும் நீ கொடுத்தவருவாயாக; ஆணவாதி மலமுன்றையும் நீங்கிய அறிவினையுடையவர்கட்கு மாதிரிம் நாமே முத்தியைக்கொடுப்போம் (என்று மேலுங் கூறுகின்றார்.) ௭ - று. (கஉ)

ஆற்றல்வடி வாட்டடங்கை யவுண ராலு மகல்விசும்பு தனிபுரக்கு மமர ராலு, மாற்றரிதா பெவ்வுயிர்க்கு மபக்கஞ் செய்யு மாயைநினக் களித்தனமெம் மிடப்பா னீயே, யூற்றிருந்து நெவொழுக்குந் துளவத் தாரோ யுணையிகழ்ந்தோ ரொமைபிகழ்ந்தோ ரென்ன வோதி, யேற்றையிருங் கொடியுயர்த்த கங்கை வேணி யிறைவனுயர் தடங்கயிலே யெய்தி னானே.

(இ-ள்.) சரப்பெடுத்துத் தேன் சொரியும் துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுவே! பராக்ரமம் பொருத்திய கூரியவானேந்தும் விசாலித்த கைகளையுடைய அசுரர்களாலும், பரந்த ஆகாயத்தை ஒப்பற்று ரக்ஷிக்குத்தேவர்களாலும், நீக்கவரியதாய் எல்லா ஆன்மாக்கட்கும் மயக்கத்தை உண்டெண்ணும் மாயாவல்லமையை உணக்குக்கொடுத்தோம்; எமது இடப்பரகம் நீயேயாவாய்; உன்னைத் துஷித்தவர்கள் எம்மைத் துஷித்தவர்களாவர் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, இடபத்தைப்

அண்டத்தளவுகூறியதும், மாலுக்குமுடிசூட்டியதும் உஅந்

பெருமை வாய்ந்த கொடியாகவுயர்த்தினை கங்காசாராகிய சிவபெருமான் உபர்த்து
விசாலமுற நயிலாயகிரியை அடைந்தனா எ - று.

“எம்மிடப்பாணியே” — என்பது. விஷ்ணுச்சுத்திகளுள், ஒருவராதலா
னும், சிவபெருமானது திருமேனியின் இடப்பாக்கத்தில் தோன்றினமையானும் எ
னதுணாக அவற்றை,

திருநாவுக்கரசுகவாயிகள் தேவாரம்.

“எரியலா னுருவ மில்லை யேறலா லேற வில்லைக்
கர்யலாந் போவை யில்லைக் காண்டகு சேர்தி யார்க்குப்
பிரிவிலா வமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென நேத்தும்
அரியலாந் நேவி யில்லை யையனை பாந னுக்கே.”

இரட்டைப்புலவா - திருவாமாத் தூக்க கலம்பகம்.

“வருக்கைத் தடம்பெழின் மாமதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத்த மேனி யழகிய நாதர்க்கு மூச்சாவத்
திருக்கைக் கமல வரனாக் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரித்தப் பொருளுடை யீர்கெடு வீர்தம் மறிவின்மையே” எனவும்.

கூர்மபுராணம்.

“மைந்த கிண்ணெயென் வலப்புறத் தளித்தன னறிய
பைத்து மூய்மது வண்ணனை யெனதிடப் பாவில்
தந்த வித்தன னீவிரவென கீழுக்கன் நழல்வேற்
கந்த னேனானக் கருணையி னுச்சிமோர் துரைத்தான” எனவும் ஒரு
வனவற்றானுணர்க. (கச)

பொழிவரிவா ளரவுபடப் புடைக்குஞ் சீற்றப் புள்ளரசு வலனுயர்
த்த பூவை வண்ணன், மறிபிளமா னிடத்தேத்து மண்ணல் செய்ய மலர
முதன் மனத்திருத்தி மகிழ்ச்சி கூர்ந்து, பெறலரிய வைகுரத்தீ தடைந்து
தித்தேன் பிலகுபொலக தாதுகுக்குத் தருவி வீழ், லுறைதருவா னவர்ப்
பேணி யவுணர்ச் செற்றாங் குறைந்தனனான் மறைதெரிந்த வுணர்வின்
மிக்கோய்.

(இ ள்.) புன்னிகளுடையதாய்க் கீற்றுக் களமைந்த ஒளிதங்கிய பாம்புகள்
இறக்கும்படி அடிக்கின்ற கோபத்தையுடைய பட்சிராஜனாகிய கருடனை வலப்பற
த்திற்கொடியாகவுயர்த்திய காயாம்பூவையொத்த கீறம்வாய்ந்த திருமால், இளமை
தங்கிய மான்கன்றை இடதுகையிற்றுவகிய சிவபெருமானது சிவந்த மலர்போன்ற
திருவழிகளை மனதில் தியானித்துச் சுந்தோஷமிடுத்து, பெறுதற்கரிய வைகுரத்தபத்
வியைச் சேர்த்து, மதுரமாகிய தேன்றுளிக்கும் பொன்மயமான மகாரத்தப்பொடி
களைச்சித்தும் கற்பகவிரூட்சத்தினை சீழவில் வசிக்கின்ற தேவர்களைக்காத்து அரசர்
களைக்கொன்று அங்குவிசுத்திருக்கின்றனர் ; நான்குவேதங்களை யு ணர்ந்த அறி
வின்மிருத்த சிவசன்மாவே! எ - று. (கரு)

மூதுலகி னிலையனைத்து மொழிந்தோ மீளா முத்திபெறுத் தன்மை
யினி மொழிவல் கேட்டி, தீதறுமா யாபுரியி னுடல ரீத்த செய்தியினுல
வைகுத்தத் தினிது மேவிக், காதலுறு மாமகளிர் குமுதச் செவ்வாய்க்
கதிர்முறுவ லின்னமுதங் களிப்ப மார்திப், போதுறைநான் முகன்யாண்
டி லோராண் டெல்லை புத்தேளி ரடிபரவப் பொருத்தி வாழ்வாய்.

(இ-ள்.) பழமையாகிய அண்டத்தின் நிலையெல்லாஞ் சொன்னோம் ;
நெகாத மோட்சமடையும் விதத்தையும் இனிச்சொல்லோம்கேட்பாயாக (என்று
கணநாதர்கள் சொல்லத்தொடங்கினர்) குற்றமற்ற மாயாபுரியில் நீ உயர்விட்ட
தன்மையால் வைகுத்தபதவியில் இனிதாகச்சேர்ந்து, ஆசைபொருந்திய தேவமா
தர்களது செவ்வாம்பல் மலர்போலும் சிவந்த வாயாகிய ஒளியமைந்த புன்னகை
யோடுகூடிய இனிய அமுதத்தைச்சந்தோஷிக்கப்பருகி, தாமனாமலரில் வசிக்கும்
பிரமதேவனது வருடத்தில் ஒருவருடகாலம் தேவர்கள் உன்பாதம்பணிய வாழ்ந்
திருப்பாய். எ -று.

“நான்முகனயாண்டிலோராண்டு” — என்பதை, இரண்டாயிரஞ் சதுர்
புகம் பிரமனுக்கு ஒரு நாளாகலன், அவவிதமான நாட்கள் முந்துற்றறுபது
கூடிப் பைம் என்றுணர்க. (கன)

சிவசன்மாவுக்கு அண்டத்தளவு கூறியதும்

மாலுக்கு முடிசூட்டியது மாகிய அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் சகக.

உ
சீவமம்.

இருபத்துரான்காவது,

சிவசன்மா முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

பாகடு குதலைக் கடைசியர் களைந்த பனிடலர்க் குதட்டிமேகட்டெருமை
நாகினங் கழுகி னறுத்திற் றுஞ்சு கந்திவர்த் தனமெனு நாட்டில்
வேகவெஞ் சீலைக்கை யாசனோத் தெப்ப விருத்தகா ளப்பெயர் மருவ்
யோகையோ லேக மொருகுடை நீழ்ந்நுனதடிப் படுத்துவீர் நிருப்பாப்

(இ-ள்.) கண்கண்டப்படுத்த மழலைச் சொல்லையுடைய பள்ளஸ்திகள்
களைபறித்த குளிர்ச்சிதங்கியமலர்களை அதக்கிக்கொண்டெனட்டியத்தையுடைய
எருமைகள், மிக்க இளமைமொருந்திய பஞ்சுமாடங்களின் கல்ல நீட்டில் நீத்தலை-
செட்டும் கந்திவர்த்தனநாட்டிலே, வேகமாக (அஸ்திரங்களைச் செலுத்தும்) கொடி
மை வாய்த்த வில்லேத்திய கையையுடைய மன்னர்கள் துதிக்கும்படி விருத்தகா
ளன்னனும் பெயர்பெற்றுதித்துச் சத்தோஷத்துடன் உலகமுழுதும் ஒருகுடை
நீழல்செய்ய (யாவரும்) உன்னை உணங்கும்படி வாழ்த்திருப்பாய். ௭ - ௩. (க)

ஒண்டொடி யனங்க லேகையே முதலா மொருபதி னாயிர மகளிர்
வண்போண் முரலு கறுத்தொடை கிடந்த வளரிள வளமுலை மணந்து
தெண்டிளா யமிழ்திற் கனிந்தமென் மழலைச் சிறுவர்முல் தூற்றுவர்ப் பய
கெண்டிசை யாச ரிடுதிறை யனுப்ப விருவல்ம் புரத்திடு காளில. [த்தாங்

(இ-ள்.) ஒளிதங்கிய வன்யடைய அலையுணைக்கலைமுதலாகிய பதினா
யிரமாதர்களது வண்டுகள் பண்பாடும் வாசனை தங்கிய மலர்மாலையணிந்து, உள்ளி
கின்ற இளமைவாய்த்த அழகிய தனங்களைத் தழுவி, தெள்ளிய அலைகளையுடைய
கடலிற் றோன்றிய அமிரதத்தைக் காட்டிலும் மதுரம்பொருந்திய பிருதுவான
சொல்லையுடைய முத்துறு புதல்வரைப் பெற்று, அட்டதிக்குகளிலுள்ள மன்னர்
கள் தமக்கு விதித்த கப்பங்களை யனுப்பும்படி பெரியஉலகத்தை இரட்சித்துவருங்
காலத்தில். ௭ - ௩.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம். (உ)

கங்கைநீர்ப் படித்து காவடி கொணர்ந்த கலைமறை முனிவர்கிற் பரவிப்பத
மங்கையோர் பாகத் தண்ணல்வீற் நிருக்குங் காசியின் வளனெடுத்த னுனா
தங்குமுற் பவத்தி னறிவுவத் தெய்தித் தடங்கணீர் வாரவுண் ணெகிழ
விங்கியா முரைத்த யாவையுங் கருதி யின்பவா ரிதியிடை தீளையா.

(இ-ள்.) கங்கா சலத்தில் மூழ்கிக் காவடிகொண்டுவந்த வேததூல்களை
யுணர்ந்த அந்தணர், உன்னைத் துதித்து விசாலநேத்திரியாராகிய தேவியானா ஒரு
பாகமாகவுடைய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள காசிசுஷேந்திர
த்தின் வளப்பங்களை யெடுத்துச்சொல்ல, முற்சென்னத்திற் பொருந்திய உணர்ச்சி
வந்தடைந்து, விசாலமாகிய கண்களில் நீர் சொரியவும் மனம் நெக்குவிடவும்
இப்போது நாங்கள் சொல்லியவற்றையெல்லாம் நீனைத்து ஆர்த்தக்கடலில் மூழ்கி.

காவடி கொணர்ந்த மறைபவாக் களப்பில் காசொடு மீநூதி வழங்கிக்
கோவடு சுடர்வேற் திறல்கெழு மகற்குக் கொழுங்கதிர் மணிமுடி சூட்டி
யேவநி தடங்கட் செய்யவா பனங்க லேகையோ டின்னருள் சுரக்கு
மாவநி ளோக்கி பங்கன்வீர நிருக்குங் காசியி னெல்லையின் மருவி.

(இ-ள்.) தீர்த்தக்காவடி கொண்டுவந்த வேதியருக்குப் பொன்னுடன் பெ
ருந்திரவியங்கள் பலவற்றைக் கொடுத்து, பனகமன்னனைக்கொல்லும் ஒளிதங்கிய
வேலேந்திய பராக்கிரம மிருத்தபுத்தவனுக்கு மிருத்திரணங்கள் பொருந்திய நவ
மணிகள் பதித்த கிரீடந்தரிப்பித்து, அம்புபோலும் கூரிய பரத்த விழிகளையும்
சிவந்த வாயையுமுடைய அனங்கவேகையுடன், இனிய திருவருள் பாலிக்கும்
மாவநி போலும் திருக்கண்களையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சிவபெருமான்
எழுந்தருளியுள்ள காசிக்ஷேத்திரத்திலடைத்து. எ-று.

“ஒளியா லுலகின் றயிரனைத்து மீன்போற் செவ்வி யுறநோக்கி - யளி
யல் ளளர்க்கு மங்கய ந்கண் ணனனே” —என்னும் பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவா
க்கின்படி, தேவியார் தமது திருக்கட்கடையால் ஆன்மாக்கட்கு அருள்செய்தல்
முறையாதவின், ஈண்டு “அருள்சுரக்கு மாவநி நோக்கி” எனக்கூறினர். (ச)

அருமறைக் கிழவர் முகர்த்துகொண் டேக வளப்பநு நிதிபல் வழங்கி
யிருவினை துடைக்கு மிளிங்கமொன் றமைத்தாவ் கிரம்புனல வாவினொன்
றகழிந்து, திருவமர் செம்பொற் சினகா மியற்றித் திருவிழா நடத்திடு மே
ல்வை, யுருவவார் சடில னிலவுவெண் ணீற்ற னொருசுவ யோகிவர் தடை
[வான்.

(இ-ள்.) அரிய வேதங்களுக்குரிய அத்தணர் (விரும்பியவனாயில்) எடுத்
துக்கொண்டு செல்லும்படி அளவிலலாத பல திரவியங்களைக் கொடுத்து, இரு
வினைகளின் சம்பந்தத்தை யொழிக்கும் ஓர் சிவலிங்கக்குதியைப் பிரகிதிடை
செய்து, அவவிடத்தில் குளிர்ந்த நீரையுடைய தடாகம் ஒன்று தோண்டி, சிறப்
புப்பொருத்திய செம்பொன்னு லாகிய ஒரு கோயில் கட்டுவித்து, மகோற்சவம்
செய்விக்குங்காலத்தில், அழகிய நீண்ட சடையையும் பிரகாசிக்கின்ற திருவெண்
ணீற்றையுமுடைய ஒரு சிவயோகி அங்கு வருவான். எ - று. (ரு)

அடைந்துநீ யாரா யணங்கிவ ளியார்கொ லாலய மியற்றின ரியா
வர், தொடர்த்தவல் வினைவே ரறுத்திடு மிளிங்கப் பெயொது சொல்லுதி
யென்ன, மிடைந்துவண் டறைதா விருத்தகா ளப்போர் வேந்தனியான்
மென்சிறை யறுகார், குடைந்துதே னருந்து பூங்குழி லிவளென் கோம
னைக் கிழத்திற் றாமால்.

(இ-ள்) (அச் சிவயோகி) வந்து, நீயார்? இப்பெண் யாவன்? இக்கோயில்
கட்டினவர் யாவா? (பிறவிகடோறும்) நீங்காத வலிய வினைச்சம்பந்தத்தை வே
ரோடு கல்லும் இச்சிவலிங்கப்பெருமானது திருநாமம் யாது? இவற்றைச் சொல்
லுக என்று கேட்க, வண்டிகள் கெருங்கி ஒவிக்கும் வெற்றிமாலை பூண்ட யுத்தத்
தில்வல்ல விருத்தகாளரசன் நான்; மெல்லிய சிறகையுடைய வண்டிகள்கிண்டித்
தேனுண்ணும் மலர்குழிய கூந்தலையுடைய இவள் என்மனைவியாகும். எ-று. (சு)

திருவம் ரினிங்கப் பெயருணர் தினையான் சினகா மியற்றன்ன சிவனே, யரியந் தவஞ்செய் முயர்வா வெனலு மன்புமிக் கூர்தா மீததக், குருகுபாய் தடத்தி னீரமுகத் தளத்தி மென்னலுங் கொண்டாது ரளிப பப், பருகலுங் கிழவுத் தனமைத் தென்னொட் பழமறை மத்தன னாகி.

(இ-ள்.) அருமையாகிய நல்ல தடக்களைச் செய்துள்ளீவனே! செல்வம் பொருந்திய சிவலிங்கம்பெருமானது திருமயம் அந்திதெளியல்; திருக்கோயல் கட்டினவர் சிவபெருமானே என்று சொல்வதும், அன்பு அதிகத்தால் பழவைகள் பாய்கின்ற இததடாகத்திற் சலத்தை மென்மலிவந்து கொடு என்று (அவ) சொல்ல, (ஈ அவவாறே) நீகொணமலிவந்து கொடுக்க, அதைக்குடித்தவுடனே சிவத்தன்மை யொழித்து எட்டித் திருப்புயங்களை யுடைய பழமையாகிய மேதப் பொருளாகும் சிவபெருமானாகக்காணப்பட்டு. எ-று.

இதமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

(எ)

நின்றலு முன்னேக் கிழவுரு நீத்து நிருமல னுருவினை யெடுத்த தெற்றென லோடு மிளங்கை கோட்டி யீங்கிவண் முற்பவ மதனிற் கற்றுணர் சுபாகப் பெயர்மறையவன்றன் கன்னிகை சுபாளனை யென்பா னற்றவம் புரியு நயித்துரு விவளை மணந்துதன னாளுவர் ததனால்.

(இ-ள்.) (சிவபெருமானாக) கீழ்கவும், பண்டைய விருத்தவழுவம் நீக்கி எம்பெருமானது திருவுருவெடுத்தது எவ்வாறு? என்று கேட்கவும், (சிவபெருமான்) புண்ணகைசெய்து, இப்பெண் முற்பிறப்பில் தூல்களைக் கற்றுப் பொருளறிந்த சுபாக என்னும் பெயரையுடைய வேதியனது புதல்வி; இவன்பெயர் சுடானனை; நல்ல தவங்களைச் செய்யும் நயித்துருவென்பவன் இவனை விவாகஞ்செய்து தன் வாழ்நாள் கழித் திறந்ததன்மையால். எ-று. (அ)

கைம்மையா யிவளு ம்நெறி வழாது கடவுளர்ப் பேணியெஞ் ஞான்று, மும்மையி னேற்ற வருந்தவப் பேற்று லுரவுத்தோள் வழுகிதன் மகளா, யிமமையி னுதித்துன் மனைவியா யினனீ யிறந்தமுற் பவத்தினில் வளங்கூர், செம்மைசேர் மதுரா புரியினுன் மறைதேர் சிவசன்மா னெனு ம்பெயர் தரித்தாய்.

(இ-ள்.) இவன் விதவைத்தன்மை யடைந்தும், அக்கற்பின்வழி தவறாமல் எக்காலமும் கடவுளைப்பணிந்து அந்தப் பிறவியில் அருந்தவங்களைச் செய்த பலத்தால், வலித்தகிய புஜபாக்கிரமத்தினையுடைய பாண்டியன் புத்திரியாக இப்பிறவியிற் பிறந்து உனது மனைவியாட்டியானாள்; நீயோ கழிந்த முற்பிறப்பில் வளப்பயிருத்த செம்மைபொருந்திய மதுராபுரியிலே (வேதியகுலத்தில்) நீன்கு வேதங்களையும் நன்குணர்ந்த சிவசன்மன் என்னும் பெயரையடைந்தாய். எ-று.

வளங்கெழு மாயா புரியினி லுடல மாய்ந்ததால் வைகுந்த மதனிற் களங்கனி வண்ணன் மலராடி தொழுது கழிபெரும் போகங்க னுக்கர்து விளம்பருஞ் சேட புண்ணிய மதனா னந்திவர்த் தனமென விளங்குந் துளங்கலி நேயத் தாசனுய்த் தோன்றிச் சுரிசுழ லோமேங் கடைந்தாய்.

(இ-ள்.) உளப்ப் பிருத்த மாயுடியில் உடலெயெ-நிற் திறத்த தன்மை யால், வைகுந்தத்தில் களாப்பழம்போலுங் கருநெழுமைய விடனுவினது மலா போனா திருவடிகளைப்பணிந்து பிருத்த பெருமைவாய்ந்த பலபோகங்களை யனுப வித்து, சொல்லுதற்கரியபிருதியான புண்ணியத்தால் கலக்கபிலாத நந்திவர்த தனமென்று பெயர்விளங்குந் தேசத்திற்கு அரசனாகப்பிறந்து, நெருத்த கூந்தலை யுடைய இவளுடன் இங்கே வந்தனை. எ-று. (௪௦)

வேந்தநீ யமைத்த விவிங்கன் னுமம் வீருத்தகா னேசுர மாக வாய்த்தான் மலரா லருச்சனை புரிந்தோ ரரும்பெறன் முததியி னடைக மார்தளிர் மேனி யணங்கொடு நீபும வருகென மலர்க்கரம பற்றிப் [வான், பூநுணர்ச் கொன்றை வெறிமணங் கமழும் புராநிதன் னிலங்கத்திற் புரு

(இ-ள்.) அரசனே! நீ இங்கே பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கக் குறியின திருப்பெயர் வீருத்தகாளேசரமென வழங்குவதாக; (குற்றமின்றி) ஆராய்ந்த ஸ்ல மலர்களால் அதனைப் பூசித்தவர்கள் பெறுதற்கரிய மோட்சலோகத்திற் சேர்க்கடவர்; மார்தளிர்போலும் கீறமைந்த (அனங்கலேகையாகிய) உனது மனைவியுடனே நீபும (என்னோடு) வரக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தாமரைமலர்போலுங் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, தேனமைந்த கொன்றைமல ர்க்கொத்துகளின் வாசனைவீசும் (சுடையையுடைய) திரிபுரதகனராகிய சிவபெரு மான் தனது சிவலிங்கக்குறியில் உட்செல்லுவர். எ-று. (௪௧)

என்றவர் கூற வருமறை யோனு மீர்த்துழாய் மாயவன் பதத்திற், சென்றினி தடைந்து பெறலரும் போகந் தினைத்தபி னந்திவாத் தனத்தி ல், வென்றிவே விறையாய்க் காசியி லடைந்து மேதகு முத்தியெய் தின னென், நின்றமிழ் முனிவன் விழைவொடு முலோபா முத்திகாக் கினிதி யம் பினனாவு.

(இ-ள்.) என்று அந்த (சுதன்மன் - சகிலன் என்னும்) விஷ்ணுகணத்தலை வர்கள் சொல்ல, அரிய வேதங்கனையுணர்ந்த சிவசன்மாவும் குளிர்ந்த துளவமாலே யணிந்த விஷ்ணுபதவியில் இனிதாகப்போய்ச் சேர்ந்து, பெறுதற்கரிய போகங் களை அனுபவித்த பிறகு, நந்திவர்த்தனநாட்டிலே வெற்றிபொருந்திய வேலேந்திய (விருத்தகாளென்னும்) அரசனாக, காசிசேந்திரத்தைச் சோந்து, மேம்பாடு பொருந்திய மோட்சத்தை யடைந்தான். என்று மதுரம்பொருந்திய தமிழாசிரிய ராகிய அகத்தியமுனிவர் (தமது மனைவியாகிய) உலோபாமுத்தினை யம்மையா ருக்குச் சந்தோஷத்துடன் இனிதாக எடுத்துச்சொல்வனர். எ-று. (௪௨)

[தீர்த்தமிகமையுடைய அத்தியாயம் ௧௦௪ - வது பக்கம் "பன்னிகேள்" என்னுஞ் செய்யுள் முதல் இதுகாறும் அகத்தியமுனிவர் உலோபாமுத்திகாக்கு ஸ்ரீசுலங்கதிவிருந்து சொல்லியவை ஆங்கு இதுபோல [] இக்குறியிட்டு வரைந் திருக்கும் குறிப்பைக் கண்டுகொள்க.]

சிவசன்மா முத்திபெற்ற அ-ம். முற்றிற்று.

உ

செய்யபடி.

இருபத்தைதாக்கவது.

அகத்தியர் முருகன் யடைந்த அத்தியாயம்.

பொருவரு கர்பின் பன்னியோ டுளன பகன்ச சாருகமித் முனி
வன், சரிதைமா னினனு முனாகுல லென்று தவமொரு வடிவெத் தன்
ய, விர்தரு கென்ய வடாதனமுன னுலாத் த வண்ணமயான வளம்புல
லெனன, வருமறைக் கழிய னனபன முனிவாக் கருமொற் குகளுண்
டுரைப்பான.

(இ ள்.) சமாணமற்ற கருவினடைய டிவையாகிய உலோபாமுத்திரா
யுடன் இவகைகட்குச் சமனம் வன்ச சமனம் செவ்விய சரப்பப்பொரு
நதிய அரியதமிழ்முனிகாக்க அகத்தியபகன் சாருகமிதகனை இன்னுஞ் சொ
ல்லுகின்றேன எனவுகறி, உலகம் இருபெய்தம் உதார்போன்ற விரிந்த னற்
கேள்விகளையுடைய வியாசமுனிவர் முனசொ டியவிதமே சொல்லுகின்றேனெ
ன்று, அரிய பிரமதேவனைமொத்த (மொத்தமென வச்சுளாகிய என்பத்தெண்
னாயிரவரான) நல்ல முனிவர்கள் மெகட்குமபடி, குதமுனிவ, கிருபையுடன் சொ
லலத்தொடககினர். எ - னு.

(க)

துயிலியல் கன்னிக் கற்புடைப பன்னி தன்னொடு தூய்மறை முனி
வன், மயின்ன மகவு முயர்த நச சமலம வலங்கொடு மழலைமாழ் பஞ்
றக், குயில துடைத் தாட மலசமுறது குடைந்து கொங்குத் தடப்பபையு
டேகி, பழிபுடைக கடவ வினாவிந் தருக்கு முலொக்த வனாமருவ
கடைத்தான.

(இ ள்.) கலைபெற்ற கற்பொருத்திய டிவையாகிய உலோபாமுத்திரா
யுடன் பரிசுத்தமாகிய தேவதகனையுடைய அகத்தியமுனிவர், மயிலகட்டங்கள்
கூவுகின்ற உயாதத ஸீசயிலட வத்ததைத் தாதசணஞ்செய்துகொண்டு, இனிய
யாழ்வுவிக்கக் குயிர்கள் ஆழ்கிவினைமொதலால், மகாவகருமபுகள விரிந்து விகிர்

* காசி மகதயியங் கூறபுகக தூவாரொயர், ஈண்டு சிவசனமாவின் சர்த
மெனச் சம-- (இஃ) செய்புன்களைக் கூறியிருப்பதால், துற்குற்றங்கள் பத்தில்,
“மற்றொன்றுவிரிந்தல்” எனவும், அவ்வாறு இடையே வருவித்த சரிதையை
யுஞ் சுருக்கிக் கூறாது விரித்ததால், “மெகட்ககூறல்” எனவும் கூடிய இருவ
கைக் குற்றங்களை இக் காசிகண்டம் மொதுள்ளதென் றையுறமல், அச்சென்
மா சென்ற உலகங்களுக்குத் தலைவர்களாகிய திருப்பாலகர் - நலக்கிரகங்கள்-சத்
தவிராடியா-தருவன - பிரமன் - விஷ்ணு - முதலானுர் மூற்றும், காசிகராததைப்
பண்டு கண்டு பரமபகிதையப் புசித்தபலனால் அங்கு வலகங்களிற் றலைவர்களா
யுளரெனவும், சிவசன்மா மீட்டிப் நிலவுகடைந்து காசிக்ஞ்சென்றுகங்கையாடி
சிவலிகைகயிச்சியமாயினெனனவும் கூறப்பட்டிருப்பதுபோக்கி, அச்சிவசன்மா
வின் சரிதைமுழுதும் காசியின் சிறப்பேயாவது காண்க.

ஏகன யிருக்கு மேலவை பென்னினிங் கரிய ளென்று
மோகமில் பிரதானே பென்று மொழிபிர கிருதி யெனறும்
போகமே புரியும் புத்தி தததுவச் செனனி பென்று
மோகையின மறைகள் கூறு முனையினி யளித்திட்டேனல்.

(இ-ள்.) யான் ஒன்றியாக விளங்குகையில் என்னைவிட்டுப் பிரிதற்கரிய
வள் எனறும், மயக்கமில்லாத (தெளிவையுடைய) பிரதானபெனறும், சொல்லப்
படுகின்ற பிரகிருதியெனறும், (ஆன்மாக்களுக்குப்) போகங்களையுண்டு பண்ணுகிற
புத்தித்ததுவத்துக்குச் சிரமென்றும் சந்தோஷத்துடன் வேதங்கள் முறையிடுகி
ன்ற உன்னைப் பின்னர் பெறத்தந்தன. ௭ - நு.

(சு)

பன்னெடும் பூத மெலலாம் படைக்குமுன் பவளச் செவ்வா
யுன்னெடு மினிது வைக வொளிதிகழ் மஞ்ச மாக
மன்னுமிக் காசி தன்னை வகுத்தன நென்ன வெந்தை
யென்னம ரன்னை போடு மினிதெடுத் தியம்பல செய்தான்.

(இ-ள்.) பவளம்போலுஞ் சிவந்தவாயையுடைய உமையே ! பலகுணங்க
ளையுடைய ஐம்பெரும் பூதங்களையுஞ் சிருட்டிசெய்வதன முன்னரோ, உன்னுடன்
சந்தோஷமாக வசிக்க, பிரகாசிக்கின்ற கட்டில்போல நிலைபெற்றிருக்கும் இந்தக்
காசிக்ஷேத்திரத்தை உண்டாக்கினேன எனறு எமதுதந்தையாகிய சிவபெருமான்
எமது தாயாகிய உமாதேவியுடன் இனிதாக எடுத்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

உடைதிபை பரவை யேழு முடைந்து ரண்ட கோடி
யடைவுகெட் டிறந்த ஞான்று மமலனு முமைபு மாக
விடலரி தாகி யீங்கு வீற்றினி திருத்த நன்னு
விடுபெய ரிதற்கு நானு மவிழுத்த மென்பா மாதோ.

(இ-ள்.) மறிக்கின்ற அலைகளையுடைய சத்தசமுத்திரங்களும் பெருக்கெடுத்
து, உயர்வாகிய பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களும் நிலைகுலைந்து அழிந்தஊழிகாலத்
திலும், சிவபெருமானும் உமாபிராட்டியாருமாக நீங்காமல் இக்காசிக்ஷேத்திரமொரு
தருளியிருத்தலால், இந்நகரத்துக்கு எக்காலத்தும் இடப்பட்டபெயர் அவிழுத்தம்
என்று மேலோர் கூறுவர். ௭ - நு.

(சு)

பொருவரு மறைக ணன்கும் புனைந்துரை யென்று கூறு
மருளுடை மாந்தர்க் கிந்த மறைமொழி யுரைக்கிற் நீதாந்
திருவமர் காசி நானுஞ் சிவானந்த மளிக்கு மாற்றாந்
பெருகுமா னந்த கான மெனும்பெயர் பெற்ற தன்றே.

(இ-ள்.) சமானங்கூற்றகரிய நான்குவேதங்களும் பெருக்கிச் சொல்லப்பட்
டவை என்று பிதற்றுக்கின்ற மயங்கம்பொருந்திய (தெளிவில்லாத) மனிதருக்கு
இவ்வேதவாக்கியத்தைப் போதித்தால் கொடியதாகும் ; செல்வம்பொருந்திய காசி
க்ஷேத்திரம் எக்காலமும் சிவாரந்தவாழ்வைத் தருகின்ற தன்மையால் ஆந்தகான
மென்னும் உயர்வாகிய பெயரையடைந்தது. ௭ - நு.

(சு)

பொன்னவர் கடுக்கை வேய்ந்த புனிற்றளர் திங்கட் கண்ணி
முன்னவன பின்னு மற்றோ புருடனை முறையி னல்க
மன்னிய விச்சை யாற்றன் வாமபா,கததை நோக்க
மின்னகு பரிதி யெத்தும விண்ணவ னுத்தித் தா னன்றே.

(இ-ள்.) பொன்னோலுட விளங்குகின்ற கொண்டைமுகையி னினை
பிறைச்சந்திரனைச் சிவசிறந்த கொடுபெருமான இன்னும் கொடுபெருமான
றையாகப் பெறும்படி பொருதிய விருபத்துடன் சமத்துவம் உண்டாக
க்க, மின்னலைக்கக்குன்ற சக்கராயுதமேகையி விஷ்ணுமூர்த்த (அகநா-௧) எ-
தரித்தனர். எ - று.

தண்ணறும் பூவை வண்ணன் ருமனா வதன நோக்கி
நண்ணுகின் பெயொடு ஞான்று நாரண னாக மற்று
னுண்க முயிர்ப்புவேத மவற்றது வெவையு மோகென்
றண்ண லு மலகம் பூத்த வனங்கொடு மறைநது போனான்.

(இ-ள்.) குளிர்ந்த வாசனைவிகம் காயம்பூ வண்ணராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி
யைப்பார்த்து, பொருந்திய உனது பெயர் நாரணன் என்று விளங்குவதாக; உன
னிடத்தில் விளங்கும் சுவாசம் வேதமாகும்; அதனாலே நீயாவையும் அறியக்கட
வாய் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, சிவபெருமானும் சர்வாண்டங்களையும்பெற்ற
உமையம்மையாருடன் அந்தர்த்தானமாயினா. எ - று.

ஐயன தானை சென்னி கொண்டலர் கமலக் கண்ணன்
கையறு நேமி யாலோர் கடிமலர் வாவி தொட்டு
மெய்ப்புறு வெயர்வு தன்னு னிறைத்தளன் கலையின் மேவி
மையிலே தயுத மாணடி வான்றவ மாற்றி னானே.

(இ-ள்.) தாமரைமலர்போன்ற கண்ணையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர்,
சிவாக்கினையைச் சிவமேற்கொண்டு, தமது கையிற்பொருந்திய சக்கரத்தால் வாச
னைதங்கிய மலர்கள் நிறைந்த ஓர்த்தாகந்தோன்ம, உடலிற்பொருந்திய வேர்வை
நீரால் அதனை நிரம்பச்செய்து, அத்தடாகககையிலிருந்து ஐம்பதினாயிரவருட
காலம் சிறந்த தவஞ்செய்தனர். எ - று.

சேட்டிளம் பரிதி யன்ன திருமணி கிடந்த மாப்ப
னீட்டிய தவத்தை நோக்கி யிளம்பிஹைக் கண்ணி யெந்தை
பாட்டளிக் கூந்தற் செவ்வாய்ப் பரையொடு மினிதி செய்தித்
தோட்டல ரிதழித் தண்டார்ச் சுடாழுடி துளக்கச் சொலவான்.

(இ-ள்.) பெருமைவாய்ந்த பாலகுரியனபோன்ற சிறந்த கவுதலுமணி
விளங்கும் மாப்பராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி செய்த தவத்தைக்கண்டு, இளம்பிறைச்
சந்திரனையாகத்தரித்த எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான பண்டாரம் உண்டு
கன்மொய்த்தஅனகபாரத்தையும் சிவந்த வாயையுமுடைய உயர்வதிதேவியாருடன்

இனிதாகக் காட்சியளித்து. இதழ்கள் விரிந்த ருளிந்த கொன்றைமாலேழுமய ஒளிவீசும் முடியையசைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். எ - று. (கக)

முருகவீழ் துளவத் தண்டார் துயல்வரு முழவுத் திண்டோட்
டிருமறு மார்ப வுன்றன் செய்தவ மகிழ்ச்சி கூர்ந்தேங்
கருதுவ யாவு மின்னே தருருவங் கழறு கென்ன
வுருகிய வுள்ளத் தோடும் பணிந்தவ னுரைக்க லுற்றான்.

(இ-ள்.) மணநாறுங் ருளிந்த துளவமாலையசைகின்ற மத்தளம்போன்ற வலியமைந்த தோள்களையுடைய விஷ்ணுவே! உனது தவச்செயலுக்கு மணங்களி த்தோம்; விரும்பிய எல்லாவரங்களையும் இப்பொழுதே கொடுப்போம்; சொல்லக் கடவாய் என்று கேட்க, உருகுகின்ற மனதுடன் நமஸ்கரித்துச் சொல்லத்தொடங்கினர் (திருமால்) எ - று. (கஉ)

நீற்றொளி பழுத்த மேனி நிமலவோர் சிறுவ னுய்யக்
கூற்றுயி ருண்ட வெற்றிக் குரைகழற் கமலப் போதற்
போற்றுமென் னிதயத் துமபி பொருந்தியெஞ் ஞான்று நீங்கா
மாற்றரு மயக்கந தீர்த்து வதிர்தினி திருத்தல் வேண்மெ.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீற்றின் பிரகாசமிக்கதிருமேனியையுடைய நின்மல சொரூபியாகிய சிவபெருமானே! ஒரு சிறுபிள்ளை உயிர் பிழைக்கும்படி இயமனது உயிரைக்குடித்த சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவடியாகிய தாமரைமலரில் துதிக்கின்ற எனது மனமாகிய வண்டு எக்காலமும் பிரியாமற் படிந்து, நீக்கற்கரிய மயக்கத்தையொழித்து இனிதாகத் தங்கியிருக்க வேண்டுகிறேன். எ - று.

சிறுவன் என்பதை மார்க்கண்டமுனிவன் என்றவது சுவேதன் என்றவது கொள்க. (கங)

என்றலு முலகம் யாவும் வெருவா வாற்றி யெய்துங்
கன்றிள மறிமா னேந்து கண்ணுதற் கடவு னேக்கிக்
குன்றினின் மாரி காத்த ருசிசினி விழைந்து கேட்ட
மன்றநல் வரங்க ளியாவு மகிழ்வொடும் வழங்கி னேமால்.

(இ-ள்.) என்று விஷ்ணுமூர்த்திசொல்லவும், எல்லாவுலகங்களையுந் துன்ப ப்படுத்திவந்த இளமைவாய்ந்த சிறுமான்சுனையேந்திய நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான்பார்த்து, கோவர்த்தனனிரியால் மழையைத்தடுத்த விஷ்ணுவே! நீவி ரும்பிக்கேட்ட நல்லவரங்களெல்லாம் நிலைபெற்றிருக்கும்படிச் களிப்புடன் அனுக்ரமித்தோம். எ - று.

சிவபிரான் மாணந்திய சரிதம்.

யாகம் ஒன்றே முத்தி தருமெனக்கருதி, தன்னைப் பணியாத தாருகாவன த்து ரிஷிகள்பால் சிவபிரான், விஷ்ணுவை மோகினிவடிவேற்று அவர்முன்செல்ல விடுத்து, அம்முனிமாதர் வசிக்கும் வீதியில் தாம் பிஷாடனத் திருவுருக்கொண்

டெழுந்தருள், அதுகண்ட அம்மடவார்மோகமிருந்து பின்றொடர்ந்துபெருமானால் எண்ணியும் புதல்வரை அப்பொழுதே பெற, பெருமான தமமைகோக்கித் தஞ் செய்யும்படி அவர்களை விடுத்தனர். விஷ்ணுவாசிய மோகினி வரக்கண்ட இரு டியர் அவள்பின் றொடர்ந்து தம் பத்தினிமார்பாற் சென்று கற்பழித்திருப்பது கண்டு சினந்து அவ்வாறு கற்பழித்தோனைக் கொலலுதுமென அவிசாரவேள்வி செய்து அதில் பிறந்த புலி-மழு-மான - சர்ப்பங்கள் - பூதர் - வெண்டலை - தமரு கம்-முயல்கள் எனனும் இவற்றைவிட, சிவபெருமான் புலியை யுரித்து வஸ்திரமா கத்தரித்து, பூதனைச் சேனைபாகவிருக்கச்செய்து, முயல்களைத் தாளால் மிதித்து, மற்றவைகளைத் திருமேனியில் அணிந்துகொண்டனா என்பது இதனை,

கந்தபுராணச்சுருக்கம் தக்ககாண்டம்.

“தீதின் மாதர்கள் கற்புழித்தவனைச்செருத்திடு வேமென மந்தழற்கொண் மகம்புரித்ததின் வந்து வந்துபிற் றந்திடுங் காது வெம்புலி பரசுவலி கடும்பணித்திரள் பூதர்கள் மோது வெண்டலை திண்டி. நற்றுடி முயல கன்றனை யேவினார். வேங்கை தன்னை யுரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப் பாங்கு றும்படி யோதினானொரு பாத வண்கம் லத்தின லேங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீடினோடு மிதித்தனன் வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றையாவு மணித்தன்ன.” — என்பதன னுணாக.

இந்திரன் பகைமைகொண்டு விடுத்த சத்தமேகங்களைத் தடுத்து, பசுமந்தையைக் காக்கும்படி கண்ணபிரான் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்தனர் என்பது. இதனை,

கடம்புராணம் கண்ணனவரித்தபடலம்.

“காமோழுமெழுந்தோரொழு கடல்வற்றமு கந்தாங் கோர்தானாநல் லயிராவண முயானீகர மொப்ப வாராவுமிழ் தலுமானினை துயராதணி துளவோன் பேராவுயா கோவர்த்தனங் கொடையாமெனப் பிடித்தான்.” — என்பத னுணாக. (௧௪)

களங்கனி யனைய மேனிக் கண்ணவின் நவத்தென் சென்னி துளங்கலுங் குழைபிற் றுழந்த கடர்மணி விழுந்த வாரூல் வளங்கெழு மிந்த வாவிக்கொளிமணி கன்னி கைப்பேர் விளங்குக விதனிற் றோய்த்தோர் பெறலரும் வீடு சேர்வார்.

(இள.) களாப்பழம்போன்ற நிறத்தையுடைய விஷ்ணுவே! உனதுதவத் துக்காக (மகிழ்ந்து) எனதுசிரமசையவும், குண்டலத்தில் அசைந்துகொண்டிருந்த பிரகாசம்பொருந்திய மாணிக்கம் விழுந்ததன்மையால், வளப்பயிசூத்த இந்தத்தீர்த தத்திற்கு ஒளியமைந்த மணிகண்ணிகையென்னும் பெயர் விளங்கக்கடவது; இதில் மூழ்கினோர் பெறுதற்கரிய மோட்சவீட்டை யடைவார்கள். எ - று. (௧௫)

நால்வகைத் தோற்றத்தினுள்ள வுயிரொலா நலங்கொள் வாவிப்
பாலுயி ருலப்பின் மீளாப் பதத்தினிற் சேரு மியாருங்
காலவன் பாசந் தத்தங் கழுத்துறப் பட்ட தன்மை
மாலற வுணர்ந்து மென்னோகாசியின் மருவல் செய்யார்.

(இ-ள்.) நான்கு வகைப்பட்ட தோற்றத்தையுடைய (எழுவகைப்பிறவி யடைந்த) எல்லா வுயிர்களும், நன்மை பொருந்திய இமமணிகண்ணிகைக் கருகில் இறந்தால், நீங்காப்பதவினை யடையும்; இயமனது வலியுமையுடைய பாசமானது தங்கடங்களது கழுத்தில் வருந்தன்மை எல்லோரு மறிந்தும் மயக்கம் நீங்கும்படி காசிக்ஷேத்திரத்தில் ஏனோ சேரமாட்டார்கள். ௭ - று.

நால்வகைத் தோற்றமாவன:— அண்டசம்-சுவேதசம்-உத்பீஜம்-சராபுசம் அவை முறையே முட்டை-விபர்வை-நிலம்-கருபபை இவற்றினின்றும் பிறப்பன.

யோசனை நூற்றுக் கப்பா லுறைகுந னோனு மிந்தக்
காசியை நனைந்து வீயிற் கற்பகத் தருவி வீழ்ந்
றேசொடு மமர்ந்து பின்ன ராசராய்ப் புவியிற் சேர்ந்து
மாசிலிந் நகரின் மேவி மருவரும் வீடு சேர்வார.

(இ-ள்.) நூறுயோசனை நூரத்திற்குப்பால் வாழ்வோராளுமும், இந்தக்காசிக்ஷேத்திரத்தை எண்ணிக் கொண்டு இறந்தால், கற்பகவிருக்ஷத்தின் நீழலில் கோத்தியுடன் பொருந்தியிருந்து, பிறகு பூமியில் மன்னவராகத்தோன்றி, குற்றமில்லாத இந்த நகரத்தை யடைந்து, கிடைத்தற்கரிய மோக்ஷத்தைப்பெறுவார்கள். ௭-று.

உருவரும் பொருளு மாக்கை யிளமையு மொருங்கு நோக்கி
யரீவையார் முயக்கி னுள்ள மகிழ்ந்துவெவ் வழல்கட்கூற்றி
னெருமையே நணிக்த கண்டை யொலிசெவிக்கி சைத்த தென்னு
மருவருங் காசி சேரார் மக்களுட் பதடி யாவார்.

(இ-ள்.) நல்வடிவமும், பெறற்கரிய பொருளும், உடலின் இளமையும், ஒன்றாகக் கண்டு (அவை நிலையுள்ளன வல்லவென் றுணராது) மாதாபோகத்தில் மனங்களித்து அக்கினிக்கண் பொருந்திய இயமனது எருமைக்கடா அணிகிறுக்கும் எறிமணியோசை காதுகளிற் கேட்டது என்று, கிடைத்தற்கரிய காசிக்ஷேத்திரத்தை யடையாதவர்கள் மனிதர்களுட் பதர் என்றெண்ணப் படுவார்கள். ()

மணிகண்ணிகையின் சிறப்புரைத்த அ - ம்

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - எடுந.

இருபத்தேழாவது,

கங்கையின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதி யுகத்தில் யோகத்தான் முத்தி யடையு மதன்பினன
ரோது முகத்தி லருந்தவத்தான் முத்தி யுளதா மோங்கரிய
சோதி ஞானத் தான்முத்தி மூன்றா முகத்திற் றுன்னுமுயிர்
காத லோடுங் கலியுகத்திற் கங்கைப் படியின் வீடடையும.

(இ-ள்.) முதலாவதாகிய கிருதயுகத்தில் (ஆன்மாக்கள்) யோகசாதனத் தால் முத்தியடையும்; அதற்குப் பின்னாகச்சொல்லுகின்ற திரோதாயுகத்தில் அரிய தவஞ்செய்தலால் முத்திபெறும்; மூன்றாவதான துவாபராயுகத்தில் சிவஞானத்தி னால் முத்தியெய்தும்; கலியுகத்தில் பொருந்திய உயிர்களெல்லாம் ஆசையுடன் கங்காஸ்நானஞ்செய்யின் கதியடையும். எ - று.

சோதி=சிவன்; ஆதலால் சோதிஞானம் என்பதற்குச் சிவஞானமென் றும். (க)

அன்பின் மலர் தூய்ச் சிவலிங்க மருச்சித் தோக ளமரரெல்லா
மின்ப மெய்த வழிபட்ட பலனெய் துதலபோ லடைந்தவாதந
துன்ப மகற்றும் புனற்கங்கை தோய்த்தோர் கடவு ணதிறனைத்து
நன்கு படியும் பேறனைத்து மொழியா தினிது நன்னுவாரால்.

(இ-ள்.) ஆசையோடு (இக் காசிக்ரத்தில் ஒரு) சிவலிங்கக்குறியை மலர் சாத்திப்பூசித்தவர்கள், தேவர்களெல்லாருஞ் சந்தோஷமடையும்படி அருச்சுனை செய்த பயனடைவதுபோல, தன்னையடைந்த மூழ்கினோரது பிறவித்துன்பத் தையொழிக்கும் நீராயுடைய கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்தோர்புண்ணியநதிகளி லெல்லாம் நன்றாக மூழ்கினோர் அடையும்பலனை யெல்லாம் நீங்காமல் இனிதாகப் பெறுவார்கள். எ - று. (உ)

கடவுட் கங்கை நதிப்படிவான் செல்ல வொருவன் கருதுமுன
மிடர்கூர் பாவ மவனை யொழிந் தியாண்டு செலவோ மெனக்கருதும்
விடய மதனின் மனமபோகா தடக்கி ஞான வெறுவெளியி
லடையு மவருங் காசிக்ர ரடைவார் பெறும்பே றடையாரால்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம் பொருந்திய கங்காநதியில் மூழ்கும்படி (தீர்த்தயாத் திரை) போக ஒருவன் கினைக்குமுன்னரோ (அவனது) துன்பமிருந்த பாவமானது அவனைவிட்டு விலகி எங்கேபோவோமென்றெண்ணும்; விடயவாதனையில் மன த்தைச் செல்லாமற்காத்து ஞானமாகிய சுத்தவெளியில் பொருந்தினவர்களும், கா சிக்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அடையும்பலனைப் பெறமாட்டார்கள். எ - று. (ஈ)

கும்ப மொருகை தனிலேந்தி யொருகை குளிர்பூம் புனல்சொரிய வம்பொற் கரமொன் றருள்வரத மபய மொருகை யாகவமைத் தும்பர் மதியு மொருகோடி யொளிவ தென்ன வொளிபரப்பும் பம்பு திரைவான் புனற்கங்கை தன்னை யுளத்திற் பாவித்தே.

(இ-ள்) ஒருகையில் குடத்தைத்தாங்கி ஒருகையில் தண்ணிய நீர் சொரிய, அழகியபொலிவுற்ற ஒருகைகிருபைசெய்கின்ற வரதாஸ்தமும், ஒருகை அபயாஸ்தமமாகப்பொருத்தி, ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரன் கோடிக்கணக்கிற் பிரகாசிப்பதுபோல ஒளியைப்பரவச்செய்யும் ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய சிறந்த நீர்மயமானகங்கையை மனதில் தியானித்து. எ - று.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குளகம்.

(ச)

அருளி னோடு மருக்கியமே முதல வழிபா டினிதாற்றித் தெருளா லென்னை நான்முகனைத் திருமா நன்னை யிமவானை மருளி நவத்துப் பகீரதனை மலபச் சாந்தால் வாலரியால் விரகி னமைத்துக் கொழுமலர் தூய் விருப்பி னோடும் பணிந்தேத்தி.

(இ-ள்.) கிருபையுடன் அருக்கியம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட வழிபாடுகள் இனிதாகச்செய்து ஞானத்தினால் என்னையும், பிரமனையும், விஷ்ணுவையும், இமாசலமன்னனையும், மயக்கமில்லாத நல்லதவத்தையுடைய பகீரதனையும், பொதிய மலையிற்றோன்றிய சந்தனத்தாலும் வெண்மைவாய்ந்த அரிசியாலும் ஆசையுடன் உருவாகச்செய்து மதர்த்த மலர்களானருச்சித்து அன்புடன்வணங்கித் துதித்து. எ - று.

[மணிகண்ணிகையின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம் முதல் நூல் முடியுமெல்லையும் ஸ்ரீமருகக்கடவுள் அகஸ்திய முனிவருக்குப்பதேசித்ததாக விருப்பினும், அவற்றுள் முதலிலுள்ள மணிகணிகையின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம் முதல் கங்கையின் ஆயிரநாமமுரைத்த அத்தியாயவரையிற் கூடிய நான்கு அத்தியாயங்களும்சிவபெருமான் (விஷ்ணுமூர்த்திக்குப்போதித்தமுறையை) உமாதேவியாருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கிரமத்தில் அவவாறே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.] ஆதலால், இச்செய்யுளில் என்னை என்பது சிவபெருமானையுணர்த்திற்று எனவுணர்க.

(ரு)

கன்னி வாழைக் கவிழ்தாற்றுக் கணியெட் பயறு செழுந்துவனா யின்ன மறையோரா மகிழ்வெய்த வியைந்த நல்கி மீனமை யன்னத் தவனை நீர்க்காக்கை குரண்ட முதல வணிகிளர்செம் பொன்னின்மாவில்வெள்ளிதனி லமைத்துக் கங்கை யிடைப்போக்கி.

(இ-ள்.) அழியாத வாழையினது தொங்குகின்ற குலையிற் பழுத்தபழம்-என்பயறு - செழுமைவாய்ந்த துவனா இன்னும் இவைபோன்ற பொருள்களில் வேதியிற் களிப்பவையத் தம்மாத் கூடியவற்றைத் தானமாகக் கொடுத்து, மச்சம்-யாமை - அன்னம் - தவனை - நீர்க்காக்கை - காக்கை முதலான பிராணிகள்போல

அழகுவிளங்குஞ் செம்பொன்னுலாவது மாவினாலாவது வெள்ளியாலாவது (தங்கள் நிலைமைக்குத் தக்கபடி) செய்து, கங்காசலத்திற் செல்லவிடுத்து. எ - று. (௬)

வாழை-ஏனை மரங்களைப்போலாவது, பயனளித்தல்தோறும் தலைநிற்க வே யிருத்தலானும், சிறிதுமரங்கள் தம்மோடு வேரற்றுப்போவதுபோலல்லாமல் “வாழையழவாழை” என்னும் பழமொழிக் கேற்கத் தன்பின் கன்றுகளை யுதவ லானும் “கன்னிவாழை” என்றார்.

இன்ன வாறு மகிழ்சிறப்பப் பூசை புரிந்தோ ரொழுபிறப்பு, முன்ன வரிய கொடும்பாவ மனைத்து நீங்கி முதுக்குறைவாற் றன்னை யுணர்ந்து முழுதுலகக் தாயுறையுந் தவத்தோருந் துன்ன வரிய பேரின்பத் துறைவாய்ப் படிந்து திளைத்திடுவார்.

(இ-ள்.) இவவிதமாகக் களிகூரும்படி பூசித்தவர்கள் ஏழு தலைமுறைகளிலும் (அல்லது ஏழுவகைப் பிறவியிலும்) செய்த நீணைத்தற்கரிய கொடுமைதங் கிய எல்லாப் பாவங்களும் ஒழிந்து, பேரறிவுடன் தமது இலக்கணத்தை யறிந்து, உலகமெல்லாம் தானாக வசிக்கின்ற பெருந்தவசிகளும் அனுபவிப்பதற்கரிதாகிய பேரின்பக்கடலில் மூழ்கி (சிவாகந்தவாழ்வை) அனுபவிப்பார்கள். எ - று. (௭)

கங்கையின்சிறப்புரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

இருபத்தெட்டாவது,

கங்கையில் எலும்புவிழுந்த அத்தியாயம்.

கழிந்தோ ஞெபு திபாபுரட்டுங் கங்கை யாற்றி னெத்துணைஞான்
றழிந்தி டாது கிடந்திடுமற் றந்நாள் காறு மாங்கவர்கள்
விழைந்த வன்போ டாமகளிர் வேய்மென் றடந்தோ ணலனுகர்ந்து
வழிந்து தேறன் முருகுபிர்க்குத் தருவி னீழல் வாழ்குவாரால்.

(இ-ள்.) இறந்தோ ஞெபுபுகள், அலைகள் மடங்குகின்ற கங்காநதியில்
எவ்வளவுகாலம் கெடாமலிருக்குமோ அவ்வளவுகாலமட்டும், அவ்வெனபினா விரு
ம்பிய ஆசையுடன் அரம்பாஸ்திரிகளது மூங்கிலையொத்த மிருதுவாகிய பூரித்த
தோள்களில் படிந்து இவ்ஓட போகங்களை யனுபவித்து, தேன் சொரிந்து மண
ங்கமழும் கற்பகவிருட்சத்தின் நீழலில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ - று. (க)

வெய்ய கொடும்பா தகம்புரிந்து விளிந்தோ ஞெபு கங்கையிடைப்
பெய்யி னவர்தீ வினையொருவிப் பெறுதற் கரிய வான்கதிசேர்ந்
துய்யுந் தன்மை யுரைத்தியென வுலகம் பூத்த திருவுருதி
யையன் றொழுது கேட்டிடலு மாணே றுயர்த்தோ னறைகுவனால்.

(இ-ள்.) மிகக் கொடுமைவாய்ந்த தீச்செயல்களைச் செய்து இறந்தோரது
உடலெலும்பைக் கங்காநதியில் விடுத்தால், அவர்கள் பாவவினையை யொழிந்து
சிறந்த பதவியையடைந்து பிழைக்கும் விதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு
மென்று, உலகங்களைத் திருவுந்திபூத்த விஷ்ணுமூர்த்தி பணிந்து வினாவும், இட
பக்கொடியை யுயர்த்திய சிவபெருமான் சொல்லத்தொடங்கினார். எ - று. (உ)

புயல்வாய் தடிவு மடங்குமுகின் புனிற்றுப் பசங்காய்க் குலைசிறக்
கயவாய் வானைக் களிறுகளுங் கலிங்க நாட்டி. லொருமறையோன்
மயநீர் கேள்வித் துறையனைத்தும் வழக்கி மறையோர் நெமிசிறிதும்
பயிலா னாகிப் படிற்றொழுக்கம் பயின்று திரியு மந்நாளில்.

(இ-ள்.) மேகமண்டல மளாவிய மடல்களையுடைய பாக்குமரத்தினது
இளமைதங்கிய பசுமைநிறமமைந்த குலைகளிலுள்ள காய்கள் சிந்துவதால், அகழி
யிலுள்ள ஆண்வானீமீன்கள் புரளுங் கலிங்கதேயத்திலே ஒரு வேதியன் மயக்க
மற்ற தூந்கேள்வியின் மார்க்கங்கனெல்லாம் தவறி, அந்தண ரொழுக்கம் எட்டு
ணையும் பாராட்டாது விஞ்சுகடக்கையை மேற்கொண்டுமூலங்காலத்தில்.

இதுமுதல் விரண்போடலுங் குளகம்.

(ஈ)

கல்கூர் துழலும் கைக்கோளன் மனைவி யொருத்தி கலனுகர்த்து செலவற கரிய கொடுங்கானிற் கர்த்து சேட்சென் றடிவருந்தி யல்லல கூர்த்து விழிதுயிலு மறையோன் றன்னை யவிலெயிற்றுக் கொல்லுஞ் சினத்த கோளுழுவை யொன்று குறுகிக் கொன்றதுவே

(இ-ள்.) தரித்திரமிருந்து துன்புறும் ஒருகைக்கோளனது மனையாட்டியின் போகமனுபவித்து, போவதற்கரிய கொடுமைவாய்ந்தவனத்தில் கால்கள் தோவ அதிகதூரஞ்சென்று ஒளித்திருந்து துன்பமிருந்து சித்திபெறும்படி அப்பிராமணனை, கூர்மைபொருந்தியபற்களையுடைய கொல்லத்தக்க கோபமமைந்தவலிய புலவொன்று நெருங்கிக் கொன்றுவிட்டது. எ - று. (ச)

எரிகட் பருவாய்ப் புலிப்போத்தா லிறந்த மறையோ னிடக்காலே விரிமென் சிறைய கழுக்கொன்று கவ்வி வ்சும்பி னேருங்காற் றிருகு சினத்தி னெமெவெரோர் தீவாய்க் கழுகு பறித்திடலும் பெருகு திரைவான் புனற்கங்கைப் பேரா நதனில் வீழ்த்ததுவே.

(இ-ள்.) அக்கினிபோன்ற கண்ணையும், பிளவு பட்டவாயையுமுடைய ஆண்புலியால் உயிரிழந்த வேதியனது இடதுகாலே, பார்த்த பிடுகுதவாகிய சிறுகளையுடைய ஒரு கழுகு கவலிக்கொண்டு ஆகாயத்திற் பறந்து செல்லுகையில், (அதனிடத்திலிருந்து) பறிக்கத்தக்க கோபத்துடன் மற்றொரு கொடியவாயையுடைய கழுகுபிடுங்கவும், பிடுக்த அலைகள்வாய்ந்த சிறந்த நீரையுடைய கங்கையென்னும் பேர்பொருந்திய நதியில் விழுந்தது. எ - று. (சு)

இறந்த மறையேசன் றனைப்பற்றி யெரிசெங் குஞ்சி நமன் றூதர் பிறங்கு லிலவுக் கதிருமிழும் பிறைவா ளெயிற்றுக் கூற்றுவன்முன் கறங்கி னிதயஞ் சுழன்றயரக் கடிதிற் கொடுபோ யுய்த்திடலு மறந்தாழ் நெஞ்சிற் சித்திரகுத் திரை நோக்கி யறைந்திவொன்.

(இ-ள்.) உயிரிழந்த வேதியனை, நெருப்புப்போற் சிவந்த தலைமயிருடைய இயமனூதர் பிடித்துக்கொண்டுபோய், விளங்குகின்ற சந்திரிகைவீசும் பிறைபோன்ற ஒளிவாய்ந்த வக்கிரதந்தங்களையுடைய இயமதருமரஜனுக்கு முன்னே காற்றாடியையொத்து மனந்திரிய வினாவிற்கொண்டுபோய்விடவும், தருமசிந்தையை யுடைய சித்திரன் - குத்திரன் (என்னுங்கணிகர்களை) பார்த்து இயமன்சொல்லுகின்றனன். எ - று. (சு)

இன்னே னிழைத்த விருவினையும் வழுவா துடைத்தி ரெனலோடு மன்னோர் மறவி தாள்வணங்கி யைய மறைதே ராதணர்க்குச் சொன்ன வொழுக்க நெயியனைத்துர் துறந்து பிறனில் விழைந்தெவரு முன்ன வரிய பாவமிவன் புரிந்த துணாக்க முடியாதால்.

(இ-ள்.) இவன்செய்த கல்வினை தீவினையை முறைதவறாமற் சொல்லுங்கள் என்று கேட்கவும், அவர்கள் இயமனது பாதங்களைப்பணிந்து, ஐயனே! வேதமுணர்ந்த வேதியர்களுக்குச்சொல்லிய நடவடிக்கை மார்க்கங்களெல்லாம் விலகி, பிறன் மனைவியைவிரும்பி, யாவரும் கினைத்தற்கரியதாகிய பாவங்களை இவன் செய்தது சொல்லமுடியாது. எ - று. (ஏ)

கற்பின் மகளிர் தமைவலிதிற் கலந்துங் கள்ளுண் மார்தருட
னற்பி னாயின்றுங் கொல்களவு புரிந்து மறவோர் தமையிகழ்த்தும்
விற்க லாகாச் செம்பஞ்சு நறவு பகர்ந்தும் வெண்ணிணத்திற்.
பற்கண மறையத் தசைநுகர்ந்தும் பன்னாள் களிப்பி னிருந்தனனல்.

(இ-ள்.) உத்தமமாதர்களைப் பலவந்தமாகச் சேர்ந்தும், மதுபானஞ்செய்
வோருடன் கூடி ஆசையுடன் (கள்ளைக்) குடித்தும், கொலைத்தொழிலும் திருட்டு
மியற்றியும், புண்ணியவாண்களை நிந்தித்தும், விறற்றுகாகப் பண்டங்களாகிய செ
ம்பஞ்சு - கள் இவற்றைவிற்தும், வெண்மை பொருந்திய கொழுப்பினால் பற்கள்
புதைபும்படி மாயிசுபட்சணஞ்செய்தும், பலகாலம் மனங்களித்திருந்தான். எ-று.

எரியங் கொடிய ரவுரவத்திற் கற்ப கால மிவன்கிடத்தற்
சூரிய னென லுஞ் சினங்கதுவி யெரிவாய் நரகி னுய்த்தினோனத்
திருகு சினவெங் காலபடர் சிக்க யாத்து மறையோனைக்
குருதி வாயிற் கொப்பளிக்கக் குத்தி நரகின் மடுத்தனரால்.

(இ-ள்.) எரிகின்ற தீமயமாகிய இரவுரவநரகத்தில் இவன் ஒருகற்பகாலம்
இருப்பதற்குத்தக்கவன் என்று (சித்திர குத்திரர்) சொல்லவும், (இயமன்) கோப
மிகுத்து நெருப்புப்பொருந்திய நரகத்தில் விடுங்கள் என்றுசொல்ல, திருகுகின்ற
கோபத்தைபுடைய இயமனுதர்கள் வேதியனைச் சிக்குன்னும்படி பாசத்தாற்கட்
டி, வாயினிடத்தில் உதிரஞ்சொரியும்படி யிடித்து, நரகத்திலழுத்தினார்கள்.

உய்க்குங் கால யவனிடக்கர லதனை யொழுகு பசங்குருதி
கக்குர் தீவாய்க் கழுகுபுனற் கங்கை யாற்றின் வீழ்த்தியதாற்
புக்கு மது கணமவனைப் பொன்செய் விமானத் தினிதேற்றி
நக்க பசம்பொன் கடர்பரப்பு நாக லோகற் தனிலவிகுத்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வாறு செலுத்துகையில், அவ்வேதியன் இடதுகாலே, சிந்து
கின்ற பசிய உதிரஞ்சொரியுங் கொடியவனையுடைய கழுகு கங்காசலத்தில் விழ
ச்செய்ததால், மது சிவகணத்தவர்கள் சென்று அவனைப்பொன்றாறசெய்த விமா
னத்தில்இனிதாக ஏற்றிக்கொண்டு மிகுந்த பசம்பொன்னின் பிரகாசத்தைப் பர
வச்செய்யும் தேவலோகத்தில் விட்டார்கள். எ-று. (க0)

அனைய கடவுட் பெயராற்றங் களாயி னானென் றலங்கரித்துப்
புனவி னோடு முளமகிழ்ந்து புனித மறையோகக் கினிதளிப்பின்
வினையி னீங்கி யப்பகவின் மெய்யின் மயிரோவ் வொன்றினுக்குக்
கலைவண் டிமிர்பூற் தருகிழலிற் கற்ப கால மினிதிருப்பார்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட தெய்வீகம்பொருந்திய கங்கையென்னும் பெய
ரையுடைய கங்கையிலே, ஒரு பகைவச்சிங்காரித்து மனக்களிப்புகொண்டு
பரிசுத்தமாகிய வேதியருக்கு நீரால் (தத்தஞ்செய்து) கொடுத்தால், தீவினைச்
சம்பந்தத்தினின்றிலகி, அப்பகவின் சரீரத்திற்பொருந்திய மயிர்கள் ஒவ்வொ
ன்றற்கு, சத்திக்கின்ற வண்டுகள் பண்பாடும் பூக்களையுடைய கற்பகவிருக்கத்தின்
கிழவிலே ஒருகற்பகாலம் இனிதாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ-று. (கக)

கங்கையில் எலும்பு விழுந்த அ - ம. முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் என்க.

உ
சிலமயம்.

இருபத்தொன்பதாவது,
கங்கையின் ஆயிரநாம முரைத்த அத்தியாயம்.

என்ன லோடும் புனற்கங்கை யெய்தி யாட வலியிலலார்
பின்னர் தாங்கத் தவழ்கங்கைப் பெயரா றுடும் பெரும்பேறு
துன்னும் வண்ண முரைத்தியெனச் சுடாசெய் திகிரிப் படைசுமந்த
கண்ணித் துளப மாலகேடப் முக்கட் கடவுள் கட்டுகொக்கும்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லவும், நீர்நிறைந்த கங்காநதியை யடைந்து அதில்
ஸ்தானஞ்செய்யச் சக்தியில்லாதவர்கள், அலைகள் தவழுநின்ற கங்கையெனனும்
பெயரமைந்த நதியில் மூழ்கிய பெரிய பலனை அடையும் வகையைச் சொல்லவே
ண்டும், என்று ஒளிவீசுஞ் சக்கராயுதத்தைத் தாங்கிய இளமைவாய்ந்த துளவமலை
யணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி கேட்க, திரிநேத்திரங்கையுடைய சிவபெருமான் உறு
திப்படச் சொல்லுவார், எ-று. (க)

அமுதோ தகையச் சுகையனகை யதுலை யனந்தை யபிராமை
கமலை கவுரி கந்தவதி கங்கை கரந்தை கலியாணி
யுமையா மனையா னந்தவல்லி யேகை யுதாரா யோங்காரா
விமலை தாரா பராந்தை விபூதி தேசை யாசாரா.

(இ-ள்.) அமுதோதகை-அச்சுதை-அனகை-அதுலை-அனந்தை-அபிராமை
கமலை-கவுரி-கந்தவதி-கங்கை-கரந்தை-கலியாணி-உமை-யாமனை - ஆனந்தவல்லி -
ஏகை-உதாரா-ஓங்காரா-விமலை-தாரா-பராந்தை-விபூதி-தேசை-ஆசாரா. (உ)

கருணை யகோரா பராசத்தி காந்தி துற்கை கிராலம்பை
வரதை காம ருபைதிரி பதகை யபையை வசுதாரா
பனாயீ சுராவல் லபைசொருபை பானு மதிசூ வினிவிசையை
யிரதை யதை னதைதவ ருபை மாதா விபாவரியே.

(இ-ள்.) கிருபைவாய்ந்த அகோரா-பராசத்தி-காந்தி - துற்கை-கிராலம்
பை-வரதை-காமருபை-திரிபதகை-அபையை-வசுதாரா-பனா-சுராவல்-வல்லபை-
சொருபை-பானுமதி-சூவினி-விசையை-யிரதை-அதைநதை-தவருபை- மாதா-
விபாவரி. எ-று. (உ)

சத்தி வினதை சீலவதி தான சாரா குணதீதை
சித்திர ருபை ரதிவாம தேவி மந்தா கினிவாணி
பத்தினா லீலா வதிசாந்தை பவானி பாசீ ரதிநிமலை
முத்தி யருண்மா வினிவேத முதலா ரியைகா யத்திரியே.

(இ-ள்.) சத்தி-வினதை-சேவதி-தானசானா-குணத்ததை-சித்திரரூபை-இரதி - வாமதேவி - மந்தாகினி - வாணி - புத்திரா - லீலாவதி - சாநதை-பவானி - பாசிரதி - கீமலை - மோக்ஷத்தை யனுக்கிரகிக்கும் மாலினி - வேதமுதல்-ஆரியை - காயத்திரி. எ - று. (ச)

வேகவதியம் பிகையிந்திரத் துதிசந் தினிசா னவிவிளங்கு
போகவதிசொற் கலாவதியோ கினிமா தவிபுண் ணியைமுதல
வாகவருமா யிரம்பெயரு முள்ளத் துணரி னருமபிரவிச்
சோகந் தணிக்கும் புனறகங்கை தோய்ந்த பலனிந் கடைகுவரால்.

(இ-ள்.) வேகவதி - அம்பிகை - இத்திரஸ்துதி - சந்தினி - சாநவி - விளங்குகின்ற போகவதி - சொல்லத்தக்க கலாவதி - யோகினி - மாதவி - புண்ணியை முதலியனவாக வருகின்ற ஆயிரத்திருநாமங்களையும் மனதில தியானித்தால், அருமையாகிய பிறவித் துன்பத்தை விலக்குவ கங்காளீரில் மூழ்கிய பலனை (தாமிருந்த வீடத்திலிருந்தே) அடைவார்கள். எ - று. (இ)

இன்ன கடவு ணாமங்க ளியாவு மெழுதி மனையில்வைப்பின்
முன்னே வினைக டுர்துலக முழுது மேத்த வரும்புதல்வர்
மன்னு நிதிய முதல்பெருகுந் திருவி னோங்கி வாழ்வொன
மின்னு கதிர்ச்செஞ் சடைக்கடவு டிருமா லோடும் விளம்பினால்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட தெய்வீகம்பொருந்திய திருநாமங்களை யெல்லாம் எட்டில் எழுதி தங்கள் வீட்டில்வைத்தால், ஜன்மார்த்தாவினைகளொழிந்து, உலகத்தினுள்ளோரெல்லாம் துதிக்க அருமையாகிய புத்திரர்கள் - கீலைபெற்ற செல்வம் முதலாக வளர்கின்ற இலக்குமிவிலாசம் பிஞ்ஞ வாழ்வார்களென்று, மின்னலைப் போல் ஒளிவீசஞ் செவ்விய சடையையுடைய சிவபெருமான் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு உபதேசித்தனர். எ - று. (ஈ)

கங்கையின் ஆயிரநாம முரைத்த அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் என்ன.

உ
சிவமயம்.
முப்பதாவது,
வாராணசி சிறப்புடைத்த அத்தியாயம்.

சுகார்வீட் டின்பந் துப்ப்பத் தழங்குரீக் கங்கை யாற்றைப்
பகிரதன் கொணர்ந்து தெண்ணீர்ப் படுகரின் விடுத்த லானு
முகில்புறா கரிய மாயன் றவத்தினால் முதல்வன் காதிற்
றிகழ்மணி வீழ்த லானுஞ் சிறப்புடைத் தாய தன்றே.

(இ-ள்.) சுகர் அறுபதிலையரவர்; (கபிலமுனிவர்கோபத்தாற் சாம்பராசி
நரகத்திலிருப்பது நீங்கி) மோக்ஷக்கந்தையனுபவிக்கும்படி, ஒலிக்கின்ற நீரையு
டையகங்காநதியை (அவர்கள் சந்தியிற்றோன்றிய பகிரதன் கொண்டுவந்து) தெ
ள்ளிய நீர்மயமான படுகரில்விட்ட தன்மையாலும், மேகத்தைப்போலும் கருநீற
மமைந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின்தவத்தால் சிவபெருமானது திருச்செவியில் விளந்
தும் மணிவிழுந்ததன்மையாலும் (வாராணசி) மேம்பாடுபெற்றுள்ளது. ௭-று.

சுகருக்காகப் பகிரதன் கங்கைகொணர்ந்த சரித்ததை (ச) வது பக்கத்
தில் “சீரூத்த” என்னும் பாட்டுரையின்கீழ்க் காண்க (க)

சார்ந்தவர் பாவ நீங்கத் தகைதலான் வரணை யென்று
மார்த்தகீர் படித்தோர் பாவ மறுத்தலா லசியென் றுந்தான்
சேர்ந்தன நாமத் தெற்கு வடக்கதா யுண்மை தேர்ந்தோ
ரோர்ந்திடு முத்தி வைப்பின் காவலா யொழுகு மன்றே.

(இ-ள்.) அடைந்தோரது பாவச்செயலொழியும்படி தடுத்தலால் வரணை
யென்றும், பொருந்திய சலத்தில் மூழ்கினோரது பாவங்களை வேரறுத்தலால் அசி
நென்றும், தெற்கு வடக்காகக்கூடிய உண்மைப்பொருளையுணர்ந்தோர் அறிவின்
மோட்சத்துக்கிருப்பிடமாகிய காசிக்ஷேத்திரத்திற்குக் காவலாகவிளங்கும். ௭-று.

குடதிசை யதனின் முத்தி கொடுக்குந்தே கணியென் றோதுங்
கடகரி முகத்தோன் றன்னைக் காவலா யமைத்தார் பாவத்
தொடருடை மாந்தர் காசி துன்றிடா ராத நன்னு
லுடல்கெழு கணிச்சி யெந்தை யருளின்றி யடையொ ணுதால்.

(இ-ள்.) மேலத்திக்குல் மோக்ஷத்தையனிக்கும் தேகனி என்று சொல்லு
கின்ற மதசம்பொழியும் யாணமுகக்கடவுளைக் காப்பாகப் பொருத்தினார்கள்;
தீவினைச்சம்பந்தமுடைய மானுடர்கள் காசிக்ஷேத்திரத்தை யடையமாட்டார்
கள்; ஆனதன்மையால், கோபமிக்க மழுப்படையேந்திய எழுது தந்தையாகிய சிவ
பெருமானது திருவருளில்லாமல் ஆங்குச் சேரமுடியாது. ௭-று. (க)

முருகுசுரப் பளிக்குங் கொன்றை மொய்மமலர்க் கண்ணி யெந்தை
யருள்பெறார் கடவுட் காசி யடைந்திடா ரதற்கு முன்ன
முரைபெறு காதை மற்றொன் றுண்டென விசுமபி னேங்குங்
குருகுபோக் குன்றங் கொன்ற குமரவே னுரைக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) நறுமணம்வீசும் நெருங்கிய கொன்றைமலர்மாலையணிந்த சிவபிரானது திருவருளடையாதவர்கள் தெய்வீகமமைந்த காசிகரத்தையடையமாட்டார்கள் ; அதற்குச் சொல்லுகின்ற பூவசரித்திரம் 'ஒன்றிருக்கின்றது என்று, ஆகாயமளாவிய கிரவுஞ்சகிரியைச் சங்கரித்த ஸ்ரீ குமரர்க்கடவுள் (அகஸ்தியமுனி வருக்குத்) திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ - று.

குருகுபெயர்க்குன்றம் = பறவையின்பெயரையுடையமலை; அதாவது கிரவுஞ்சம் - அதைச்சங்கரித்த சரிதம் (க) வதுபக்கத்திற்காண்க. குமரனாவேன் = குமரவேன்—இது “சிவவிகாரமாமுயர்தினை” எனப்பட. ஈறுகெட்டுப் புணர்ந்த அஸ்வழிச்சந்தி. விரியின் குமரனாகிய வேள் எனவரும். (ச)

கனமபடிந் துண்ணுஞ் சேதுக் கரையினிற் கருணைக் குன்றாக்
தனஞ்சய னென்றோர் நாய்க னுளனவன் றந்தை தாயை
மனஞ்செய்து வழுத்தல் செய்வோன் வான்பொரு ளீட்டி யோசை
தினஞ்செயும் வெய்யோ னாழி சென்றுழிச் செலலா நிற்பான்.

(இ-ள்.) மேகங்கள்இறங்கி நீராயுட்கொள்ளுகின்ற சேதுக்கரையிலே, கிருபாமலைபோன்றவனாகிய தனஞ்சயன் என ஒருவையின் உண்டு; அவன் தன் மாதாபிதாக்களைச் சிந்தைசெய்து (தினந்தோறும்) வணங்கிவருபவன்; சிறந்த பொருள்களை (வியாபாரமுயற்சியில்) சம்பாதித்து, கீர்த்திக்கூறிய நான்செய்வோனாகிய சூரியன்மேற்கடலடையும் அந்திப்பொழுதில் (வீட்டுக்குப்) போயக்கொண்டிருப்பான். எ - று.

சூரியன் உதித்தலும் அஸ்தமித்தலுமே நாங்கள் உண்டாதற்குக் காரணமாதலின், சூரியனைத் தினந்தோறும்செய்வோன் எனப். (இ)

பைந்துழாய்ப் படலை மாலை பண்ணவற் கன்பு பூண்டோ
னிந்திர திருவ னாகி வறுமையொன் றில்லா னேனு
முய்ந்திட வரிய பாவ வறுமையொன் றுடையன் வேனில்
மைத்துடை யழக னேனும் பிறர்மனை விழைதல் செய்யான்.

(இ-ள்.) பசிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்திக்குப்பத்திசெய்யவன் ; இங்கிரையொத்த செவ்வவந்தனாகத் தரித்திரஞ்சிறி துயில்லாதவனானும், பிழைத்தற்கரியபாவமாகிய தரித்திரமொன்றேயுடையவன்; வேனிற்காலத்திற்கேன்றும் (மன்மதன்போன்ற) பேரழகுடையவனானும், பாதாரகமனஞ் செய்யாதவன்.

மழகதீர்ப் பரிதி யேய்க்கும் பகட்டெழின் மார்ப னிவ்வா
றெழுநின் கியற்று காளி லுவப்பொடு மவனை யீன்றான்

கிழவுவத் தெய்தி நீங்கா னோய்பல கெழும் யோங்கத்
தழைவுறு மைம்மே லுந்தி யாருமீர் சாம்பி னாளே.

(இ-ள்.) இளமைவாய்ந்த கிரணங்கையுடைய (பால)சூரியன்போன்ற பே
ரழகுவாய்ந்த மாற்பையுடையதனஞ்சயன் இவ்விதஞ்செய்துகொண்டு (இல்லறவா
ழ்க்கையை) வழாது நடத்துகையில், அவனைக் களிப்புடன பெற்றதாய் வயோதிக
திசை வந்து சேர்ந்து ஒழியாவியாதிகள் பல தோன்றி யதிகரிக்க, மருதியாகிய
கோழை மேலிட்டி அடைதற்கரிய உயிர்துறந்தனள். எ - று. (ஏ)

பொற்பினிற் செம்மார் தன்னாள் புலன்வழி யுள்ளம் போக்கிக்
கற்பிகர் தலலல் செய்த வாற்றினாற் கற்ப கால
மெற்பெழுந் தியாக்கை வாட நரகிடை யெய்து மென்ன
வற்புடைப் புதல்வ னெஞ்சத் தாராடு ரொய்தினே.

(இ-ள்.) அவள் அழகின்மிகுதியால் அகந்தையெய்தி ஐம்புலன்களின்வழி
யாக மனதைச்செலுத்தி, கற்பின் தனமையைவிட்டுத் தீயவழி நடத்ததன்மையால்,
எலும்புகள் தோன்றும்படி, (யாதனா)சரீரம் மெலிவெய்தக் கற்பகாலம் நாகத்தி
விரும்பாளென்றுகருதி, அன்புடைய புதல்வனாகிய தனஞ்சயன் மனதில் வருத்த
முற்றனன். எ - று.

யாதனாசரீரமென்பது இறந்தோர் காலபடர்களால் இயம்புரிக்குச்சென்று
ஆங்கு ஆக்கினையனுபவிக்கப்பெறும் உடல். (அ)

நாங்கிவ ளுய்யும் வண்ண மென்கொலென் றுளத்தி னெண்ணித்
திங்கெறி குமர னன்னை யென்பினைச் சேம மாக்கி
வீங்குநீர்க் கங்கை யாற்றின் மேதக விபேப லென்ன
நீங்கரும் பொருள்க ளியாவு நீத்தரு நெறியிற் போனான்.

(இ-ள்.) தீயவழியினின்று நீங்கிய தனஞ்சயன், இவள் பிழைக்கும்விதம்
யாதோ என மனதிலாலோசித்து, தாயின் எலும்புகளைச் சேமப்படுத்தி, மிகுந்த
நீர்ப்பெருக்கையுடைய கங்காநதியில் (அவள்) மேன்மைபெறவிடுவேன் எனத்
தீர்மானித்து, விடற்கரிய எல்லாம் பொருளையும்விட்டு அருமையாகிய கங்காயாத்
தினா சென்றான். எ - று. (க)

போதரு நெறியில் வெப்பு ரோயுறப் பொறுக்க லாற்றா
னேதில னொருவ னெய்த விதனை நீ கொணர்நி யென்று
தீதறு செம்பொ னல்கி யவனொடுஞ் செல்லு மாற்றிற்
கோதறு வணிகன் றோன்று மாவணங் குறுகி னானே.

(இ-ள்.) (அவன், யாத்நினா) போம் மார்க்கத்தில் சுரநோய்காண, சகிக்க
மாட்டாதவனாய் (வேடுவனாகிய) ஒரு அன்னியன்வரக்கண்டு, நீ இதுனைக்கொண்டு
வருவாயாக என்று கூறி, குற்றமற்ற செவ்வியாகிய பொன்னைக்கொடுத்து அவனு

டன் போகும்வழியில், நற்குணமமைந்த வசியனாகிட தனஞ்சயன்முன் காணப்பட்ட ஓர் கடைவீதிபடைந்தான். எ-று. (க0)

ஆங்கவன் புகுது முன்ன ரும்பொரு ளென்று வேடன் றுங்கருஞ் சுமையைக் கொண்டு கரந்தனன் றுழா தேகி யிங்கிது காண்டு மென்ன நோக்கலு மென்பு காண நிற்கரு நெய்யி னோர்பால் நீத்தனன் பதியிற் போனான்.

(இ-ள்.) வேடுவன் அவவணிகள் தன்னையடைதற்குமுன்னம், இதுபெற ந்கரிய திரவியமொன்று கினைத்து, சுமத்தற்கரிய எலும்புமூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு மறைந்து வினாந்து சென்று, இதனை அவிழ்த்துப் பரிசோதிப்போம் என்று பார்க்கவும் எலும்பாகவிருக்கக்கண்டு அரியவழியின ஒருபுறத்தேவிடுத்துத் தனது சேரியையடைந்தான். எ-று. (கக)

என்புடைச் சும்மை காணு னேங்கின னுயிர்த்து விம்மி யன்புடை வணிகர் கோமா னவனடிச் சுவட்டிற் போகி மன்பெருஞ் சேரி புக்கோர் வாயிலி னடைய வன்னோன் றன்புனை யாடை யாங்குக் கிடத்தலுங் கண்டு சார்தான்

(இ-ள்.) (தாய்விடயத்தில்) ஆசைபொருந்திய வணிகர் பெருமானாகிய தனஞ்சயன், எலும்பு மூட்டையைப்பாராமல் ஏக்கமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்து து க்கித்து, அவவேடுவனது காற்சுவட்டின்வழியேபோய் நிலையுள்ள பெரியவேடுவச் சேரியில் நுழைந்து, ஓர் வீட்டுவாயிலிற்செல்ல, அவன் தரித்துக்கொள்ளும் வஸ்தி ரம் அவவிடத்திலிருக்கவும் அதனைப்பார்த்து உள்ளேபோயினன். எ-று. (கஉ)

சார்த்தவ னுறையுள் வைகுந் தையலை நோக்கி யின்றுள் காந்தனெற் பயந்தா னென்பைப் பொருளெனக் கவாந்து கொண்டு போந்தன னளித்தல் வேண்டும் பொருணினைக் களிப்ப லென்ன வோர்த்தவள் கொழுநன் றன்பா லடைந்திஃ துரைக்குமேல்வை.

(இ-ள்.) தனஞ்சயன் உள்ளேபோய் அவவேடுவனவீட்டில் வசிக்கும் மாதைப்பார்த்து, இற்றைப்பொழுது உனது நாயகன் என் தாய் எனும்பைப் பொருளென்று கருதி அபகரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்; அதனை நீ எடுத்துக் கொடுக்கவேண்டும்; (நீ விரும்பிய) பொருள்தருவேன் என்று சொல்லவும், அத னையுணர்ந்த அம்மாது தனஞ்சயனைப்பற்றி இதனைச் சொல்லுகையில், எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(கஉ)

நானொடும் போந்து நாயகன் றன்னொடுங் கான நண்ணித் தாண்மிக நோவ வுள்ளந் தளர்வெய்தத் தேடி யாண்டுங் காணல னுத லாலவ் வணிகனைக் கானிற் போக்கி மாணகர் தன்னை நோக்கிப் போயினன் கிராதன் மன்னோ.

(இ-ள்.) வேடுவன் வெடிகத்துடன் வெளிவந்து தனஞ்சயனுடன் வனத் தையடைந்து, கால்கள் அதிகமாகவருந்தவும், மனம்துன்பமடையவும், எங்குந்

தேடிப்பார்த்துக் காணுமற்போனபடியால், அத்தனயஞ்சயனை வனத்திற்செல்ல விடுத்த தனது மாட்சிமைதங்கிய நகரத்தைநோக்கிப் போய்விட்டான். எ-று.

கானொலார் திரிந்து சின்னாள் கழிதலுங் காண்டல் செய்யான்
நேனுலாங் கொன்றை வேய்ந்த தேவுறை காசி யெய்தி
வானநீர்க் கடவுட் கங்கை மாநதி படிந்து போய்த்தன்
கோநக ரதனி னாய்கன் குறுகிவீற் றிருந்தா னன்றே.

(இ-ள்.) வணிகனாகிய தனஞ்சயன் வனமெல்லாஞ் சிறிதுகாலங்கழிய அலைத்துதேடியுங் காணாமல், வண்டுகளினியும் கொன்றைமாலையுமுடிய ஸ்ரீவிச்சுவராத ப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள காசிக்ஷேத்திரத்தைக் குறுகி, நீயிருந்த தெய்வீக மமைந்த சிறந்தநதியாகிய ஆகாயகங்கையில் மூழ்கிச்சென்று தனது சிறந்த சேது க்கனாநகரத்திலடைந்து வாழ்ந்திருந்தான். எ-று. (கடு)

புண்ணியத் திருநீர்க் கங்கைக் கணித்தெனப் புகுந்த வென்பு
நண்ணி தாகி வாளாப் போதலால் நளிர்வெண் மங்கட்
கணணியன் மறிமா னேந்துங் கடவுடன் னருளா லன்றி
யண்ணலங் காசி தன்னை யமரர்க்கு மடையொ ணுதால்.

(இ-ள்.) தருமஸ்வரூபமாகிய சிறந்த நீராயுடைய கங்காதிக்குச் சமீபமாகவந்த ளும்பு அதில் சேருதற்கரியதாய் வீணாகப்போன தன்மையால், குளிர்ந்த வெண்மைதங்கிய சந்திரனைச் சிரோமாலையாகவணிந்த இளமைவாய்ந்தமானைத் தாங்கிய எம்பெருமானது திருவருளாலல்லாமல் பெருமைபொருந்திய அழகிய காசிக்ஷேத்திரத்தைத் தேவர்களுக்குஞ் சேரமுடியாது. எ-று. (கக்)

ஆதலிற் றீமை யோர்கட் கடையொணு தசியி னோடு
மேதகு வரணை யாறும் விழைதக் பொழுது மாற்றால்
மாதவக் கிழமை பூண்ட முனிவர வளங்கொள் காசிக்
கேதமில் நாமம் வாரா ணசியென விசைந்த தாமால்.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் பாவிகளுக்குச் சேரக்கூடாத அசி என்னும் நதியுடன், மேம்பட்ட வரணை என்னும் நதியும் விரும்பும்படி செல்கின்ற தன்மையால், வளப்பமமைந்த காசிக்ஷேத்திரத்துக்கு நற்றயில்லாத திருப்பெயர் வாராணசி என்று விளங்கியது; பெரிய தவவுரிமைமேற்கொண்ட அகத்தியமுனிவரோ! எ-று.

வரணை+அசி=வாராணசி; இது வரணசி, வாரணசி, வாரணவாசி, வாரணாசி எனவும் வந்துள்ளது. இவை வடமொழிச் சந்தி. (கங)

சிறந்துயர் தெய்வக் கங்கைத் தீமபுன லதனிற் சென்று
பிறந்திறந் தாலிக் கின்ற பேதைய ரேனுமூழ்கின்
மறந்திகழ் கணிச்சி யேந்து வானவ னுருவு கொண்டு
துறந்துளோர்க் கடைய லாகாத் துறக்கவீ டடைவர் மாதோ.

(இ-ள்.) மேம்பட்டுயர்ந்த தெய்வீகம்பொருந்திய கங்கையாற்றின் மதுரத் தங்கிய நீரிற்போய், ஜனித்தும் மரித்துங் களிக்கின்ற அறிவில்லாதவர்களானும் ஸ்நானஞ்செய்தால், கோபம்பொருந்திய மழுப்படைதாங்கிய மகாதேவனது சரூப்பியமடைந்து, துறவிகளுக்கும் பெறுதற்காகாத மோட்சவீட்டைப் பெறுவார்கள். எ - று. (௧௮)

மலரின்மே லுறைவோன் மேனாள் வைகுந்த மாதியாய்
வுலகையுங் கடவுட் காசி நகரையு மொருங்கு நோக்கிப்
புலனெடுங் கோலிற் றாக்க வறம்பொரு ளின்பம் வீடு
நிலவலிற் காசி தாழ்ந்த தவைநெடும விசம்பிற் போன.

(இ-ள்.) தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவன் முற்காலத்தில் வைகுந்தம் முதலாகிய உலகங்களையும், தெய்வீக மமைந்த காசி நகரத்தையும் ஒன்றாகப் பார்த்து அறிவாகிய நீண்ட நிறைகோலால் தூக்கிப்பார்க்க, தருமார்த்த காமிய மோகும் வினங்குவதால் காசிரகரம் தாழ்ந்துவிட்டது; அந்த வைகுந்தமுதலிய உலகங்கள் (இலேசாகவிருத்தலின் உயர்ந்து) விண்ணுறு சென்றன. எ - று.

“தூக்கின்—மெலியது மேன்மே லெழச்செல்லச் செல்ல, வலிதன்றே தாழ்ந் துலைக்கு” —என்னுங் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கின்படி காசிரகரம் வலிதாதலின் தாழ்ந்து, ஏனைய இலேசாதலின் உயர்ந்தன எனக்கொள்க. (௧௯)

அவிர்மதி வளைந்த வேணி யண்ணல்கட் டழலின் வாய்ப்பட்
டுவாநிலத் திட்ட வித்தி னுறுவினை தோன்றி டாதாற்
புயியிடை மறஞ்செய் வோரு நல்லறம் புரிந்து ளோருந்
தவமிரு காசி தன்னில விளிவோன் முத்தி சார்வார்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைச் சூடிய சடையையுடைய சிவபெருமானது திருநேத்திரத்தின் நெருப்பி லகப்பட்டு, சுவாநிலத்தில் விதைத்த விதையிப்போல, பொருந்திய தீவினைகள் காணப்படா; (ஆதலால்) உலகத்தில் பா வஞ்செய்பவர்களும் நல்ல புண்ணியஞ்செய்பவர்களும், தவச்செயலில் மிக்க காசி க்ஷேத்திரத்தில் இறப்பார்களானால், மோக்ஷலோகத்தை யடைவார்கள். எ - று.

வரித்தடங் கண்ணி பாகன் மருவிய காசி தன்னி
லருத்தியி லுறைவோ ரெல்லா மமலனல் லுருவு தாங்கி
யிருத்தலாற் புவன கோடி யாவது மோசைபோய்
வுருத்திர வாச மென்னு முறுபெய ருடைத்து மாதோ.

(இ-ள்.) கீற்றுக் ளமைந்த பரந்த கண்களையுடைய விசாலாக்ஷியம்மை யாண்பாகமாகவுடைய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் வீற்றிருக்கும் காசிரகரத்தில் ஆசையோடு வசிப்பவர்கள் யாவரும் சிவசாரூபம் பெற்றிருத்தலால், அண்டகோடி களிலெல்லாங் கீர்த்தி பெற்ற உருத்திரவாசம் என்னும் பொருந்திய திருநாம முடையது (அந்தக் காசி க்ஷேத்திரம்.) எ - று. (௨௧)

மரித்திடு மளவில் முத்தி வழங்குமென் றுணர்ந்தும் வாளா
திருத்தகு காசி நீங்கிச் செல்கின்றோரே தோன்று காலைக்
கருப்பவே தனையு மாவி கவர்யம் தூதர் செய்யு
முருப்பவெந் துயரு மியாது முணர்ந்திலர் போலு மன்றே.

(இ-ள்.) இறக்குங்காலத்தில் மோகூத்தை யுதவும் என்றறிந்திருந்தும்
சிறப்புப்பொருந்திய காசிக்ரத்தை வீணாகவிட்டுப் புறம்போகின்றவர்கள், பிறக்
கூங்காலத்தண்டாகிய ஜனனவேதனையும், உயினைக் கொண்டுபோருங் காலபடர்
கள் செய்கின்ற மிருத்த வெவலிய (மரண) வேதனையும், ஆகிய இவற்றையெல்லாம்
கொஞ்சமும் அறியார்போலும். எ-று.

பிறக்கையிலும் இறக்கையிலும் சிகழும் வேதனைகளை:—

சிவதருமோத்தரம்.

“ஏன்றென் நெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியு மெழில்வனாக்கிழ்
ஒன்று மொருவன நனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலால்
மன்ற வுத்தி மறித்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடம்
கின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள கிறையழிந்தே.

அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோம யத்த கும்பத்தில்
தங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துத் தாயுதரத்
தங்கி சுடவே யழலினைய சூசி யதனா லாகத்தைப்
பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருகாற் குணிகம் பட்டமுங்கும்.

கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகல் கடுங்காலு
முருக்கி யிடவே மோகமுற முன்னைச் செயலு மந்லையே
மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய
நெருக்கப்பட்டு சிலமிசையே தோன்று முயிரு கிலையுடனே.” — எனவும்,

பெருந்திட்டு.

“பரணமாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த
இரண மானவை கொண்ட விலவாவிட் டியம்பிடா திவணேகும்
மரண வேதனை யாவரா லறியலர் மயங்கியைம் புலனந்தக்
கரண பியாஸையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிதிற்பான்.

வந்திடு மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ
உந்திமே லையும் பித்து முணாவோடு பொறிக லங்கி
நத்திடா விருளே மூடி நாவலார் தவமந் தென்னே

இந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே.” — எனவும்
வருவனவற்றா னுணர்க. (உஉ)

மன்பெரும் பூத மெல்லா மொடுங்கலின் மாம சான
மென்பரவ் வொடுக்க மெவ்வா நென்றிடிற் பூமி நீரி

னென்றிடு மந்நீர் வெய்ய கனலிடை யொடுங்கும் வெந்தீச்
சென்றிரு வளியிற் சேரும் வளியிரு விசும்பிற் சேரும்.

(இ-ள்.) கீலைபெற்ற ஐம்பெரும்பூதங்களும் அதனிடத்தொடுங்கலால் மாம
சானம் என்று (பெரியோர்) கூறுவர்; அவை யொடுங்கும்விதம் எத்தன்மையெ
னில், பிருதிவி அப்புவிவொடுங்கும்; அப்பு கொடிய தேயுவி லொடுங்கும்; வெவ
விய தேயுவானதுபோய்ப் பெரிய வாயுவி லொடுங்கும்; வாயுவானது பெரிய
ஆகாயத்தி லொடுங்கும். எ-று. (உஉ)

உயர்விசும் பாங்கா ரத்தி னொளிக்குமாங் காரந் தூய்தா
மயர்வறு புந்தி யென்னுங் கானிடை மருவும் புந்தி
பயில்பிர கிருதி தன்னி லடையுமாங் கதுவும் பார்க்கி
லயர்வறு புருடன் றன்னே யொளியற மறைக்கு மன்றே.

(இ-ள்) எல்லாப் பூதங்களிலு முயர்ந்த ஆகாயம் ஆங்காரத்திலொடுங்கும்;
ஆங்காரம் பரிசுத்தமாகிய மயக்கமற்ற புத்தித்தத்துவமென்னுங் காட்டில் அடங்
கும்; புத்தித்தத்துவம் சொல்லுகின்ற பிரகிருதியி லொடுங்கும்; அப்பிரகிருதியும்
பார்க்குமிடத்தில் சோர்வற்ற புருடனைப் பிரகாசம் நீங்கும்படி மறைத்துக்கொண்
டிருக்கும். எ - று.

மேலிரண்டு செய்புண்களின் கருத்தை

கூரம்புராணம்.

“மானிலம் புனலி லொளிக்கும்ப் புனல்போய் வன்னியிற் கரக்குமவ வன்னி
யுனயில வளியிற் சேருமவ் வளிபோ யுயர்விசும் படையுமவ விசும்பாங்
கேனைய வாங்கா ரத்திடை யொளிக்கு மாங்கது மகானிடை யெய்து
மானவம் மகான்போ யுயர்பிரகிருதி தன்னிடை யினிதினி னமரும்.” —
என்பதன னுணர்க. (உச)

மேயகால் கைகள் சேர்த்திப் பழுக்கழி நிரைத்து வீக்கிப்
பாயபுன் மயிர்த்தோல் வேய்த்து சுவாத்தசை நிரீஇய பண்பி
னாய்தோ ராக்கை யில்லி னருமபெற்ற சீவ னுகி
யேயவப் புருடன் றானே யினிது வீற் றிருக்கு மாதோ.

(இ-ள்.) பொருந்திய கால் கைகளைச் சேரவைத்து, பழமை வாய்ந்த எலு
ம்பாகிய கழியை வரிசையாகவைத்துக்கட்டி, பரவிய சிறுமயிர்களும் தோலும்
அமைத்து, சுவராகிய மாமிசத்தை நிறுத்திய தன்மையாலாகிய, ஒரு சரீரமென்
னும் வீட்டிலே பெறுதற்கரிய உயிராகிப் பொருந்திய அப்புருடன் தானே இனி
மையாக வாழ்த்திடுப்பான். எ - று. (உடு)

முருகவீழ் கமலத் தோனு முகுத்தனு மொழியத் தோன்றும்
பிரளய மதற்கு நாமம் பிராகிருத மென்ப ராவப்.

புருடன தகத்துட் கால மூர்த்தியாம் புனிதன் வைகி
யருளொடு மிருத்தெஞ் ஞான்று மினிதளித் தருளு மன்றே.

(இ-ள்.) மணங்கமழக் தாம்மாமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவனும், விஷ்ணுமூர்த்தியும், அழியும்படி நிகழ்வின பிளையத்திருப் பெயர் * பிராகிருதப்பிரளயம் என்று பெரியோர் சொல்லுவர்; அப்புருடனது இதயத்தில் காலமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் வசித்துக் கிருபைகொண்டிருந்து எக்காலத்தும் இனிதாக ரட்சித்தருள்செய்வார். எ - று. (உசு)

அருள்புரி கால மூர்த்தி யாகுமப் பிரமத் தன்னைத்
திருவளர் காசி வாழுஞ் சிவனென வுரைப்பர் மேலோர்
பொருவிவப் பானே தோன்று புருடனைத் தொடர்ந்தெஞ் ஞானறு
மருவிரீங் காத மூல மலத்தினைத் துடைப்ப னன்றே.

(இ-ள்.) ஆன்மாக்களின் பரிபக்குவத்துக்குத் தக்கபடி திருவருள் பாலிக்கின்ற காலமூர்த்தியாகிய அந்தப் பரப்பிரமப் பொருளை, சிவஞானச்செல்வம் விளங்கும் காசிசுஷுத்திரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமான என்று மேலோர் கூறுவர்; சமானமில்லாத அப்பரம்பொருளே உதிக்கின்ற புருடனைத் தொடர்ந்து எப்பொழுதும் கலந்திருந்து (ஜனனங்கடோறும்) விலகாத (பிறவிக்கு) மூல காரணமாகிய மும்மலங்களை விலக்கியருளுவர். எ - று. (உ௭)

மருவருங் கருணை யீசன் வருகையி னந்தி மேலிப்
பிரளய மதற்குச் சூல துதியினிற் றாங்கிப் பேராற்
றுரவுநீர்க் காசி தன்னை யளித்தலா னொருகா லத்து
மெருமையே றுகைத்தோன் நன்னூற் கலியினாற் பயமின் றாமால்.

(இ-ள்.) அடைதற்கரிய கிருபைபொருந்திய சிவபெருமான் (அனுக்கிரகிக்கும்படி) வருவதால், திருநத்திதேவர் எழுந்தருளிப் பிரளயங்கடோறும், பெருமை வாய்ந்த (கங்கையென்னும்) நதியின் ஒலிதங்கிய நீராற்குழ்த்த காசிகரத்தைத் தமது சூலப்படையின் முனையிலெடுத்துக் காத்தலால், எப்பொழுதும் ஒருமைக்கடாவை வாகனமாகச் செலுத்துகின்ற இயமனனும், (கலிபுருஷனது) வறுமையாலும் (அவ்விடத்தில்) பயமில்லை. எ - று. (உ௮)

தேசொடும் பொலிந்து முத்தித் திருமக னுறைத நன்னூற்
காசியென் றுரைப்ப றென்னுக் கடனிற வண்ணன் கேட்ப
வீசன்முன் னுரைத்த வெல்லா மென்னம ரன்னை யோடு
பேசலுங் கேட்ட துன்பாற் பிறழ்த்திடா துரைத்திட் டேனல்.

(இ-ள்.) கீர்த்தியுடன் விளங்கி, மோக்ஷமாகிய இலக்குமிதேவி ஆங்கு வசிப்பதனால் (அந்நகரத்தைக்) காசியென்று சொல்லுவர் என்று நீலவர்ணராகிய

*இதன் விரிவு கூடும்புராணம் - பிராகிருதப்பிரளயமு மாத்மியத்தப்பிரளயமு முரைத்த அத்தியாயத்திற் கண்டுகொள்க.

திருமால் கேட்கும்படி சிவபெருமான் பூர்வத்தில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சரிதங்க ளையெல்லாம் எனது (ஆசை) பொருந்திய தாயாகிய உமாதேவியாருடன் திருவு ளஞ்செய்கையில், கேட்டவற்றை உன்னிடத்தில் முறைதவறாது சொல்லினன்.

இக்கதை படித்தோர் கேட்டோ ரியாவரு முத்தி சேர்வார்
மிக்கமா தவத்தோ யின்னும் வேண்டுவ கேட்டி யென்னப
புக்குயர் வயிர வன்றன் காதைநீ புகழி யென்னக்
கக்குவெங் குருதிவைவே லறுமுகக் கடவுள் கூறும்.

(இ ள்.) இச் சரிதங்களை வாசித்தோர்களும், செவிசாத்தினவர்களும், (இன் னும் எழுகிக் கற்றோர்) முதலிய யாவரும் மோகித்ததை யடைவார்கள்; மிகுதியா கிய சிறந்த தவததையுடைய அகத்தியமுனிவனே! இன்னும் நீ விரும்பிய விட யங்களைக் கேட்பாயாக என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உயர்வாகிய வயிரவழர்ந்தி யின் கதையைத் தேவரீர் அனுக்கிரகிக்கவேண்டும என்று கேட்க, வெவ்வித உதி ரஞ் சொரியுங் கூர்மைவாய்ந்த வேலாயுத மேந்திய ஆறு திருமுகங்களுடைய ஸ்ரீமுகக்கடவுள் சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (௩௦)

வாராணசி சிறப்புரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௮௦௭.

உ
சிவமயம்.

மும்பத்தோராவது,
வயிரவன் தோன்றின அத்தியாயம்.

தேறலோமுகக் கனிந்தபசுந் தேமாந் கனியைப் பிழிந்துசெழுஞ்
சாறு துகர்ந்தா லென்னவண்ட கோடி பிழிந்து தனிதுகர்ந்து
நீறு பூசி யென்பணிந்து சூலந் திரித்து நின்றாடு
மீறி லொருவ னெவனுளானுங் கவனே யுள்ளத் திருக்குமால்.

(இ-ள்.) தேன்சிந்தும்படிப்பழுத்த தித்திப்பமைந்த பசிய மாம்பழத்
தைப் பிழிந்து செழுமைதங்கிய இரசத்தைக் குடித்தாற்போன்று பல்வாயிரங்
கோடி யண்டங்கனையும் பிழிந்து தனியாகப்பானஞ்செய்து திருவெண்ணீறுதரித்
து, (இறந்த பிரமவிஷ்ணுக்களது) என்புகளை மாஸையாகவணிந்து, சூலாயுதத்தைச்
சுழற்றி நின்று நடிக்கின்ற அழிவில்லாத வொப்பற்ற பரம்பொருளாக வெவனுள்
ளவனோ அவனே மனத்திலிருப்பான். எ - று. (க)

அன்ன கடவுள் மாயைமுழு துலக மறைப்ப வவிரகடராய்த்
தன்னை யுணரா வகையுறைவோ னுலக முழுதுந் தானாக
மன்னி யிடினு மனோவாக்குக் காய நிவற்றுக் கெட்டாத
முன்னோ னயன்மாந் கவனிலைமை காண்டல் செல்ல முடியாதால்.

(இ-ள்.) அத்தன்மைத்தாகிய பெருமான், தனது (திரோபவசத்தியின்) மா
யையால் உலகமெல்லாம் மறைக்க, விளங்குகின்ற முச்சுடர்வழுவமாகத் தன்னை யா
வருமறியாவிதம் வசிக்கின்றவன்; அம்முதற்கடவுள் உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்க
ளெல்லாம் தானாகவே நிரம்பியிருப்பினும், மனம் - வாக்கு - காயங்களுக்கு அடை
யக்கூடாதவன் ஆதலால் பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு அவனது தன்மை காண முடி
யாது. எ - று. (உ)

மேனாட் பசும்பொற் றடவராயில் விண்ணோர் குழுமி யழிவில்பொருள்
தானாய் நிற்குந் தத்துவமியா தென்ன மொழிந்த தத்துவமிந்
கியானு மென்றே செழுங்கமலப் புத்தே ளிசைப்ப விகலோடு
கோலு னாகிப் பசுந்துளவோன் யானு மென்றே நுவன்றனனல்.

(இ-ள்.) முற்காலத்தில் விசாலமாகிய (மேருவென்னும்) பசிய பொன்மலை
யில் தேவர்கள்கூடிக் கேழல்லாப்பொருளாக விளங்குகின்ற தத்துவம் எது? என்
று விசாரிக்க, செழுமைவாய்ந்த தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவன், நீங்கள்
சொல்லிய (அத்தகைய) தத்துவப்பொருள் யான்ஆகுமென்று சொல்ல, பசியதுள
வமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி, பகைமையினால் மனம்பொறுராகி நானாகுமென்று
சொல்வினா. எ - று. (ங)

என்ன முனிவுற் திருவோரு மெழுதா மறைக ளெவ்வாறு
சொன்ன ததுவே பொருளென்னுத் துணிந்து கேட்ப மறைநான்கு
மன்னு முலகம் படைத்தளிக்க வல்லீ ரியார்க்கு மதனிலைமை
முன்ன வரிதா னுமக்கெம்மால் மொழியற் பாற்றோ வெனமொழியும்.

(இ-ள்.) என்று (பிரம விஷ்ணுக்களாகிய) இருவரும் (ஒருவரோ டொரு
வர்) கோபித்து எழுதாக்கினவியாகிய வேதங்கள் எவவிதமாகச் சொல்லுகின்றன
வோ அதேவே அத்தகையபொருளென்று திடங்கொண்டு அவற்றைக்கேட்க, நான்
குவேதங்களும், நிலைபெற்ற உலகத்தைச் சிருட்டித்துக் காக்கவல்லவர்களே ! அப்
பரம்பொருளின்நன்மை யாவர்க்கும் நினைக்கவுமிதாதலால், உங்களுக்கு எங்களா
ல் சொல்லு மளவினதோ ? என்று தனித்தனி சொல்லத்தொடங்கின. ௭ - று.

சாற்று முலக மெவற்றினுக்குந் தானே யாகி யினிதமைத்தல்
போற்றி யளித்தல் துடைத்தலென்னப் புகலு மரிய முத்தொழிலு
மாற்று மொருவ னெவன்சிவனு மவனே மொழிந்த தத்துவமென்
றெற்று மறைக ளொருநான்கின் முதலாம் வேத மிசைத்ததுவே.

(இ-ள்.) சொல்லுகின்ற எல்லா உலகங்களுக்கும், தானே தலைவனாகி இனி
தாகப்படைத்தல் - அவற்றைப்பாதுகாத்து ரட்சித்தல் - பின்னாச் சம்கரித்தல் -
என்று சொல்லுகின்ற அரிய முத்தொழில்களையும் நடத்தும் ஒப்பற்றவன் எவனோ
அவனே சிவபெருமான்; நீங்கள் சொல்லியதத்துவமும் அவனேயென்று, துதிபெ
றும் னான்குவேதங்களில் முதலாவதாகிய இருக்குவேதங்கூறிற்று ௭ - று. (௫)

புரிதற் கரிய வருமகத்தால் யோக மதனற் புவனமெல்லாம்
பரவப் பவொ னியாவனுளன் யாமு மவனற் பரிவோடு
முறைபெற் றுவகி னிலைபெறுது மனைய கண்மூன் றுடையோனே
தெரிதற் கரிய தத்துவமென் றிரண்டாம் வேதஞ் செப்பியதால்.

(இ-ள்.) யாவருஞ் செய்துமுடித்தற்கருமையாகிய சிறந்த யாகங்களாலும்
யோகசாதனத்தினாலும் உலகத்திலுள்ள எல்லோராலும் துதிக்கப்படுபொருளாக
உள்ளவன் எவனோ, அப்பெருமானால் யாங்களும் அன்புடன் சொல்லப்பட்டுப்
பூமியில் நிலைபெற்றுளோம்; அப்படிப்பட்ட திரிநேத்திரங்களுடைய சிவபெருமா
னே அறிதற்கரியதத்துவப்பொருளென்று இரண்டாவதாகிய எசுவேதங்கூறிற்று.

யாவ னுலக மூன்றினையுந் திரிவிப் பவன்மற் றெஞ்ஞான்றும்
யாவன் யோக முனிவாரா லேத்தப் படுவோ னினிதோங்க
யாவன் றனது பேரொளியா லெவையும் விளக்கு மவ்விறைவன்
மேவ வுருந்தத் துவமென்றே மூன்றாம் வேதம் விளம்பியதால்.

(இ-ள்.) எவன் திரிலோகங்களையும் இயக்குகின்றவனோ, எவன் யோகநிட
டையிலிருக்கு முனிவரால் எக்காலமும் துதிசெய்யப்படுகின்றவனோ, எவன் தனது

பெரிய ஒளிப்பிழம்பால் எப்பொருள்களையும் இனிது புலப்பட நன்கு விளக்குகின்ற வனே அத்தலைவனே கிடைத்தற்கரிய மேலான தத்துவப்பொருள் என்று மூன்றாவதாகிய சாமவேதங் கூறிற்று. எ-று. (எ)

கண்ணீர் வார மயிர்பொடிப்ப வுள்ள நெகிழக் கசிந்துகசிக
துண்ணீர் மையிலு லெஞ்ஞான்றுத் தனனை யுணரு முணர்வுடையோ
ரெண்ணு வழுத்தத் தன்னருளாற நன்னை யறிவிப் பவன்யாரத்
தண்ணா கடுக்கை போனெனன நான்காம் வேதஞ் சாற்றியதால்.

(இ-ள்.) ஆனந்தப்பாஷ்பஞ் சிந்தவும், உரோமஞ் சிலிர்க்கவும், மனம்நெக்
ருவிட்டு மிகவும் உருகி மனத்திலுள்ள அன்பினால் எக்காலத்திலும் தன்னையறிகி
ன்ற பேரறிவுடையவர்கள் தியானித்துத் துதிக்க, தனது திருவருளால் தம்மையறி
யச்செய்பவன் யாரோ அவனே அந்தக்குளிர்ச்சிபொருந்திய கொன்றைமாலையணி
ந்த சிவபெருமான் என்று நான்காவதாகிய அதாவணவேதஞ் சொல்லிற்று. எ-று.

என்று வேத மொருநான்கு மருளா தினிதி னியம்பிடலு
மன்ற னாறுத் துளவோனுங் கமலப் பொருட்டின் வானவனு
நன்று நன்று மறைநான்கு நவின்ற தெனன நகைபுரியாக்
கன்று முளத்தி னிருநேக்கக் கழறூப் புன்சொற் கழறுவரால்.

(இ-ள்.) என்று ஒப்பற்ற நான்கு வேதங்களும் மயங்காமல் நன்குகூறவும்,
மணங்கமழும் துளவமாலையணிந்த திருமாலும், தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கும்
பிரமதேவனும், நான்கு வேதங்களுங் கூறியது மிக நன்றாயிருக்கின்றது என்று
நகைத்துக் கோபங்கொண்ட மனத்தில் அஞ்ஞானநிரம்பலால், சொல்லத்தகாத
இழிவாகிய சொற்களை (பின்வருமாறு) சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (க)

ஏற்றி நேறிச் சடைதாங்கி மீமத் தாடிப் பொடியூசிக்
காற்று நுகருங் கறைமீடற்ற கவைநா வரவக் கச்சசைத்துப்
போற்றுங் கணங்கட் கொருமுதலாய்ப் பூவை பாகம் பிரியாதோன்
றோற்றா தெவர்க்கு முன்னுயிராய் நின்ற வாரென் சொல்லிரால்.

(இ-ள்.) இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு, சடைமுடிதாங்கி, மயானத்
தில் நடித்து, அம்மயானச்சாம்பலுத்தரித்து, விஷத்தைக்கண்டதில்வைத்து, வாயு
பட்சணஞ்செய்யும் பிளவுபட்டநாவையுடைய பாம்பினைக் கச்சாகக்கட்டி, தன்
னைத்துதிக்கின்ற (பதினெண்) கணங்களுக்கு ஒருதலைவனாகி, பெண்ணின் அத்த
சாரம் பிரியாதசிவன் யாவருக்கும் புலப்படாமல் உயிர்க்குயிராக எவ்வாறு இருக்
ன்றான்; நீங்கள் சொல்லுங்கள். எ-று. (க)

என்ன லோடு மறையனைத்து மீன்ற குழலை முன்றோன்றிக்
கொனனே மொழிந்தி ருமதுமுதுக் குறைவு மீதோ வெனநகைத்து
முன்னேன் பிரியப் பறையினெடுந் தோய்த்துத் தோயான் முழுமுதலா
மன்றோ னுருவ தும்முருப்போ லாக்க வமைந்த வுருவன்றே.

(இ-ள்.) என்று இவ்வாறு (பிரம விஷ்ணுக்கள்) சொல்லவும், வேதங்க
ளையெல்லாம் தந்த பிரணவம் அவர்களுக்குமுன்வந்து அவலவார்த்தை கூறினீர்

உங்கள் பேரறிவும் இவ்வளவுதானே என்று சிரித்து அப்புராதன நாகிய சிவபெருமான் பிரியாலிடையாகிய பராசத்தியுடன் கலந்துக் கலவாதவன்; முழுமுதற்கடவுளாகிய அப்பெருமானது திருவழிவம் உங்களுடைய வழிவத்தைப்போல (ஒருவரால்) உண்டுசெய்யப்பெற்ற திருமேனியல்ல. எ - று. (கக)

ஒன்றாய்ப் பலவாய் முழுமுதலா யுணராய் பொருளா யுணர்வதுவாய் நின்ற னவன்ற னுனந்த வருவம் பரையா நீவிரவன்
பொன்றழத் கமலத் தாள்போற்றி யும்மி னென லு மவர்ப்பிணித்துத்
தொன்றாய்த் தொடர்ந்த மலமூடத் தோன்றா தாகச் செருக்குற்றார்.

(இ-ள்.) ஒன்றாகியும், பலவாகியும், முழுமுதலாகியும், யாவராலு மறியாய் பொருளாகியும், அறியும்பொருளாகியும் விளங்குகின்ற அச்சிவபெருமானது ஆனந்தவழிவமே பராசத்தியாகும்; நீங்கள் அப்பெருமானது பொன்னிற்சிறந்ததாமரை போன்ற திருவழிகளைத் துதித்துப்பிழையுங்கள் என்று சொல்லவும், இப்பிரமவிஷ்ணுக்கள் அநாதியே தம்மைத்தொடர்ந்துகட்டிய ஆணவமலத்தால் அறிவுதோன்றாமல் இறுமாப்படைந்தனர். எ - று. (கஉ)

அன்ன கரீலையார்நாப்பண் மம்மர்க் கிழங்காண் டகழ்ந்தெறிவான்
பொன்னங் கிரியைக் குழைத்தவுணர் புரமூன றெரிதத புரிசடையோன்
மின்னுங் கதிர்க ளொருகோடி யெழுந்தா லென்ன வெயிலகற்றித்
துன்னுஞ் சோதிப் பிழப்பாகிச் சுடர்விட் டெறிப்பத் தோன்றினால்.

(இ-ள்.) அழகிய மேருமலையை வில்லாகவளைத்து அசுரர்கள்வசிட்ட திரிபுரங்களை யெறித்த புரிந்தசடையையுடைய சிவபெருமான், அவவாறு இறுமாந்த காலத்து அவ்விருவருக்கிடையில் அறியாமையெனனுங் கிழங்கைக் கல்லியெறியும்படி, ஒளிவீசுகின்ற கோடிசூரியோதயமானாற்போல வெயில்வீசி விளங்குகின்ற நெருங்கிய சோதிவடிவமாகித் கிரணங்கள்சிந்தும்படி எழுந்தருளினார். எ - று. (க)

உயரு மண்டச் சுவரனைத்து முருவி நின்ற சுடர்ப்பிழம்பை
யயர்வி னோடு மலர்க்கிழவ னஞ்சா னதனை நோக்குதலு
முயலூர் புனிற்றுப் பிறைக்கொழுந்து மூரிச் சடையு மெண்டோளுங்
கயலசேர் கண்ணி யொருபங்குங் கண்ணோர் மூன்றுங் கண்டதுவே.

(இ-ள்.) உயர்வாகிய அண்டப்பித்திவரையிலும் ஊடுருவிவிளங்கிய சுடர்ப்பிழம்பைப் பிரமதேவன் உன்மத்தங்கொண்டு பயப்படாமற் பார்க்கவும், முயற்களங்கம் பொருந்திய இளம்பிறைச்சந்திரனும், புரிந்தசடையும், எட்டுத் திருப்புகளும், இரண்டு கயற்கெண்டைகள் சேர்ந்தாற்போன்ற உபயநேத்திரங்கையுடைய உமாதேவியாகும், ஒப்பற்ற முக்கண்களுமாகத் தோன்றியது. எ - று. (கச)

காண்ட லோடு மலர்க்கிழவ னுள்ள மதனிற் கனல்கொளுந்தித்
தூண்டு முனிவு பிடித்துத் வெனது புருவத் துணைநாப்ப
ணீண்ட சடையி னெடுந்தோன்றும் புதல்வ னலையோ நீயென்ன
மூண்ட வெகுளி வயிரவனை முக்கட் கனியாண் டளித்ததுவே.

(இ-ள்) அவ்வாறு காணப்படவும், பிரமதேவன் மனத்தில் கோபத்தீர்ப்பற்றித் தன்னையெழுப்புகின்ற இறுமாப்பானது பிடித்துச்செலுத்த, நீ எனது இரண்டு புருவங்களின் மத்தியில் நெடியசடையுடன், உதித்தீயுத்திரனால்லவோ என்று சொல்ல, முக்கட்கனியாகிய சிவபெருமான் அதிகரித்த கோபத்தையுடைய வயிரவக்கடவுளை அங்கு உதிக்கச்செய்தனர். எ-று.

பிரமன் புருவத்திடையில் தோன்றியதாவது.

பிரமன் மூவுலகுஞ்சிருட்டித்த இறுமாப்பால் ஒருகாலத்திற் சிவபிரானை மறந்தான். அதனால் படைத்தற்றொழில் மாறியது பிரமன் பெருமானேவென டவும் அருளாமையால் மருநூற்றுக்கண்ணீர்சிந்த அந்நீர்த்துளி அலகையாயின அதுகண்டஞ்சிச்சோர்ந்த பிரமனுக்குச் சொப்பனாவத்தையிற் பெருமான்காணப் பட்டு “நமது பதவியுள்ளோனா உம்மிடம் அனுப்புவோம்” எனத்திருவாய் மலர்ந்தருளியவகையே, அப்பிரமனது நெற்றியினின்றும் உருத்திரர் பதினொருவர் தோன்றிச் சிருட்டித்தொழிலை நிறைவேற்றினர். என்பது இதனை,

கத்தபுராணம்-அசுரகாண்டம்-உருத்திரர் கேள்விப்படலம்.

“நின்றனு மவனா கோக்கி நெற்றியற் தலத்தி னீவி
நுற்றதை யெவன்கொ லென்ன வுன்செயன் முடியு மாற்றான்
மற்றெமை வீடுத்தா னம்ப னாதலின் வந்தே மென்றார்
பற்றலர் புரமூன்றட்ட பண்ணவன் வடிவங் கொண்டார்” —என்பதனு
னுணர்க. (கடு)

இமையார் பரவு மேற்றெகிளப் பாக னுள்ளச் செருக்கியையும்
துமியாத் திரைப்பாற் கடற்சேர்ப்ப னுள்ளச் செருக்குத் தொலைத்தியென
வமையா வெருளிக் கனலகொளுத்த டலரோ னைந்தாந தலையதனைக்
கமைதீர காரி தன்னிடக்கை யுகிராற் கிள்ளிக் களிப்புற்றான்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் துதிக்கின்ற ஆண் அன்னத்தை வாகனமாகவுடைய
பிரமதேவனது மனச்செருக்கையும், நீருதலில்லாத அலைகள் பொருந்திய கரீரப்
தியை இடமாகவுடைய விஷ்ணுவின்து மனச்செருக்கையும் ஒழிக்கக்கடவாய்
என்று (சிவபெருமான்) திருவாய்மலர்ந்தருள, சாந்தம் நீங்கிய வயிரவக்கடவுள்
அடங்காத கோபாக்கினி பற்றப்பிரமனது ஐந்தாவது சிரசைத் தமது இடத்திருக்
கரத்தின் திருநகத்தாற்கிள்ளிச் சும்தோஷித்தனர். எ-று. (கசு)

அண்ட முகட்டி னரசிருக்கு மலரோன் சென்னி யரித்திடலுங்
கண்டு வெருவி யுலகளிக்குங் காயா வண்ணன் நொழுதேத்தக்
கெண்டை கிடந்து குழைபுரட்டு மதிவாண முகத்துக் கிள்ளைமொழி
வண்டு படுபூங் குழல்பாகன் மலர்த்தா ளயனும வாழ்த்தினனாள்.

(இ-ள்.) அண்டகடாகத்துச்சியில் அரசவீற்றிருக்கும் பிரமனதுசிரசைக்
கிள்ளிவிடவும், உலகங்களைக்காக்கின்ற காயாம்பூநிறமமைந்த விஷ்ணுமூர்த்தி பா
ர்த்துப் பயந்து வணங்கித் துதிக்க, சேற்கெண்டைகளிருந்து குண்டலங்களைப் புர

ட்கின்ற சந்திரன்போலும் ஒளிவாய்ந்த முகத்தையும், கிளியையொத்தசொல்லையும், வண்டிகன்மொய்க்கும் மலாமாலையுடைய கூந்தலையுமுடைய உமாதேவிபாகராகிய சிவபெருமானது மலர்போன்ற திருவடிகளைப் பிரமதேவனுந் துதிசெய்தான். இறவா தென்றுத் தானாகி யிருக்கும் பவளத் தாழ்சடையோன் பறவாப் பூவை வண்ணனுந்தண் கமலத் தோனும் பதைத்தாவி துறவா வண்ண மினிதளித்தி தோன்றா லென்னக் குளிர் தூங்கு பிறைவார் கண்ணி வயிரவனும் பெட்டி னோடு முனிவொழிந்தான்.

(இ-ள்.) அழியாமல் எக்காலத்துந் தானே பரமாகி விளங்குகின்ற பவளம்போற் சிவந்த நீண்டசடையையுடைய சிவபெருமான், வயிரவ! திருமாலும் பிரமனுந் துடித்து உயிர்நீங்காதவிதம் இனிதுகாப்பாயாக என்று அனுக்கிரகிக்க, குளிர்ச்சியிருந்த பிறைச்சந்திரனை நெடியமாலையாகவுடைய வயிரவக்கடவுளும் ஆசைகொண்டு கோபம் நீங்கினர். எ - று.

பூவைஎன்பது காயாமரம்-கிளி-குயில்-நாகணவாய்ப்புள் எனப்பல பொருள் பயக்கு மொரு பெயர்த்திரிசொல்லாதவின், அவற்றுள் ஏனைய விலக்கும்படி “பற வாப்புவை” என்றார். (கஅ)

கங்கைப் பெருக்கா றுவட்டெடுக்குங் கமழ்பூங் கொன்றைச் செஞ் சடையோன், வெங்கட் கூற்றுந் தலைபணிபப வெகுளுங் காரி யயன்றலையோ, டங்கைத் தாங்கிப் பன்னிரான் டைய மேற்று மணிச்சுகடிகைச், செங்கட் பார்தனை முடிக்கிடந்த வுலக மனைத்துந் திரிதியால்.

(இ-ள்.) நீர்ப்பெருக்குடைய கங்காநதி புரட்டுகின்ற மணவீசங் கொன்றைமலர்மாலையுடைய சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் (சொல்லுகின்ற னர்) கொடிய கண்களையுடைய இயமனுந் தலைநெடுங்கும்படி கோபிக்கும் வயிரவ! பிரமகபாலத்தை உள்ளங்கையிற்றாங்கிப் பன்னிரண்டுவருடகாலம் பிட்டுசெய்து, மாணிக்கம்விளங்கும் உச்சிக்கொண்டையுஞ் சிவந்தகண்ணையுமுடைய ஆதிசேடன் முடியில் விளங்கும் பூமிமுழுவதும் திரியக்கடவாய். எ - று. (கக)

கற்றைக் கதிர்கால் வெண்ணிலவுக் கண்ணி வேய்ந்த காரிதனைப் பற்றி மாதி னுருவொடுமோர் பாதம விசுமபின் மேற்கிலம்ப வற்றோர் பாதம புவிமிதிப்ப வுறைதி பிரம கத்தியென் நெற்றித் தனிக்கண் விடைப்பாகன் றரும மோர்து நிகழ்த்தினால்.

(இ-ள்.) பிரமகத்தியே! கிரணத்தொகுதியைக் கக்கும் வெண்மைதங்கிய சந்திரனைச் சிரோமாலையாகவணிந்த வயிரவனைப்பிடித்துப் பெண்வடிவுடன் ஒரு பாதம் ஆகாயத்திலொலிக்கவும், ஒருபாதம் பூமியையிதிக்கவும் பொருந்தியிருக்கக் கடவாய் என்று ஒப்பற்ற நெற்றிக்கண்ணையுடைய இடபாருடராகிய சிவபெருமான் தருமமுறைபுணர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளினர். எ - று. (உ௦)

அவனி பொதிந்த சிற்றுதரத் தண்ண றனக்கு மளப்பரிய புவன் மனைத்துந் தனித்துடைக்கும் புராரி நோக்கி விடைநல்கிப் பவனங் கன்னீர் புவிவெளிபா யவற்றுட் டோயாப் பரஞ்சுடராஞ் சிவனு மனப ரிதயமலர்க் கோபி றோறுஞ் சேர்ந்தனனால்.

(இ-ள்.) அளவில்லாத எல்லாவுலகங்களையும் தனிநின்று சங்கரிக்குஞ் சிவபெருமான, உலகங்களெல்லாம் திணித்துள்ள சிறியவயிற்றையுடைய விஷ்ணு மூர்திக்கும் விடைகொடுத்து, காற்று-அக்ஷி-நீ-மண் - ஆகாயமுதலிய பூதங்களாகி அவற்றிற்கத்தப்பட்ட பரஞ்சடராகிய சிவபெருமானும் அடியாரது இதய தாமரையாகிய கோயில்கடோறு மெழுந்தருளினார். ௭ - ௩. (௨௧)

வடவை குமட்டி வெதிரெடுத்து வயங்குஞ் சூலப் படைதாங்கிப் படியில் விசும்பிற் பாதலத்திற் பலியெற் நெங்குற் தனிப்போகி யொடிவில் கணங்க ளடிபோற்ற வுலகம் பூத்த திருவுர்த்க் கடிசோ பசிய துழாய்மலைக் கண்ண னுறையு முலகடைநதான்.

(இ-ள்.) (அவவாறே வயிரவக்கடவுள்) வடவாழகாக்கினியைக்கக்கிச் சிலி ர்த்து விளங்குஞ் சூலாயுதம்பிடித்து, பூலோகத்திலுந் தேவலோகத்திலும் பாதாள லோகத்திலும் பிச்சையெடுத்து எங்கெங்குஞ்சென்று அழிவில்லாத கணங்களெல் லாம் தமது திருவடிகளை வணங்க, எல்லாலோகங்களையும் பூத்தருளிய திருவுர்தி யையுடைய வாசனைதங்கிய பசிய துளவமாலேகுடிய திருமால் வசிக்கின்ற வை குந்தக்கர மடைந்தனர். ௭ - ௩. (௨௨)

இதுவன் நதுவன் நென்பதல்லான் மறையு மறியா வெம்பெருமா னெதிர்வந் தெளிதிற் றேன்றுதலு மிதய நெகிழ விழிபணிப்ப மதுவுண் டறுகால் குடைநதுதம் வண்டா மறாயின் மாதிரெறிந் கதுமென் நெழுந்து முகின்மேனிக் கண்ணண் காரி யழவீழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) இதுவல்ல அதுவல்ல எனக்கூறுதலன்றி வேதங்களுங் காணமுடியாத எமது பெருமான இலேசாகப் பிரத்தியட்சமாகித்தோன்றவும், மேகவாண ராகிய திருமால் மனமுருகவும், கண்கள்நீர்துளிக்கவும், வண்டுகள் தேனுண்டு குடை ந்துதுகின்ற வளமமைந்த தாமரையில்வசிக்கும் இலக்குமிதேவிபுடன் வினாந்து சென்று வயிரவக்கடவுள் திருவடிகளிற் பணிந்தனர். ௭ - ௩.

“இதுவன் நதுவன் நென்பதல்லான் மறையு மறியா” — என்பதை,

“பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு புலனல்ல வுள்ள மதியின் பேதங்க ளல்ல விவையன்றி நின்ற பிறிதல்ல வென்று பெருநூல் வேதங்கி டந்து தடுமாறும் வஞ்ச வெளியென்ற கூடன் மறகிற் பாதங்க ளோவ வளையித்த னுதி பகர்வாரா யாயு மவரே.” — என்னுந் திருவினை யாடற் புராணத்தானுணர்க. (௨௩)

வீழ்ந்தா னெழுந்தான் மலர் தூவி வினாசேர் கொன்றை வேணியனைச் சூழ்ந்தான் றுதித்தான் றுள்ளினுள் சுருதிப் பொருள்கள் பலபாடித் தாழ்ந்தா னுவகை பிடித்துத்தத் தழங்கு ஞானப் பெருங்கடலு ளாழ்ந்தா னுலக மனைத்தினைபு மயின்ற னரவிற் றுபின்றுனே.

(இ-ள்.) எல்லாவுலகங்களையும் உண்டு, சேஷசயனத்தில் யோகசித்திரா செய்யுந் திருமால் (இவவாறு) பணிந்தார்; எழுந்தார்; வாசனைதங்கிய கொன்றை குடிய சடையையுடைய வயிரவக்கடவுளை மலர்சாத்திப் பிரதட்சணஞ்செய்தார்; தோத்திரம்பாடினார்; ஆரத்தக்கூத்தாடினார்; வேதவாக்கியங்களிற் பல

வெடுத்துச்சொல்லிப் பணிந்தார்; சந்தோஷமானது தன்னைப்பிடித்துச் செலுத்த ஒலிக்கின்ற பெரிய ஞானமாகிய கடவிலமிழ்ந்தார். எ - று.

“வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலுங்-குறிப்புமுற் றீசொச்ச மாகலு முள வே” என்றபடி “வீழ்ந்தான் - எழுந்தான்” முதலியவற்றை முறையே “வீழ்ந்து - எழுந்து” என்று வினையெச்சங்களாக்கிப் பொருள்கூறுதலும் ஒன்று. (௨௪)

முப்பாழ் கழிந்து மனமிரந்து மோன மாரு நிலையதனுக் கப்பா லாகுந் துரியவுரு வடைந்து வருதல கண்டனனாற் செப்பார் முலைப்பொற் றிருவேயான் செய்த தவமென் னெனக்கினியா ரொப்பார் நீயுந் தனிக்காண வுஞ்று தவமற் றென்கொல்லோ.

(இ-ள்.) செப்புப்போலுந் தனங்கனையுடைய கமலையே! முக்குற்றங்க ணீங்கி,கினைத்தலற்று,மௌனமாகியநிலைமைக்குமேற்பட்டதான துரியப்பொருள் திருவடிவேற்றுவருதலைத் தரிசித்தேன்ஆதலால் யான்செய்தது எத்தகைய தவம்? இனி யாவர் எனக்குச் சமானமாவர்; நீயும் ஒப்பற்றுத் தரிசிக்கும்படி இயற்றிய தவம் என்னவோ? (அறிகிலேன் என்று மேலுங் கூறுகின்றனர் திருமால்.)

இன்னே னும நவின்றோரு முருவ மெய்தார் யாங்காண வன்னே னுருவு தாங்கிவரு மிறும்பு துளத்தி லடங்குவதோ தொன்மா மறைக் ளொருளான்குந் துதிக்கு மவனு மைந்தொழிலுந் தன்ன லியற்றி யத்தொழிலிற் சார்பில் லானு மிவனுமால்.

(இ-ள்.) இப்பெருமானது திருநாம (மந்திரத்தை)ச் செப்பஞ்செய்தோரும் திருவுருவத்தைத் (தரிசிக்க)ப் பெறார்கள்; அப்படிப்பட்ட பெருமான் திருவடி வேற்று நாம் தரிசிக்கும்படி எழுந்தருளிய அதிசயம் மனதில் அடங்குவதா? பழ மையாகிய சிறந்த நான்கு ஒப்பற் வேதங்களுந் துதிக்கப்படுபொருளாயுள்ளவ னும் (சிருட்டி - திதி - சங்காரம் - திரோபவம் - அனுக்கிரகம் என்னும்) பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் தன்னுலேநடத்தி அவற்றிற்கந்தீதப்பட்டவனும் இவ்வயிரவ மூர்த்தியேயாம். எ - று. (௨௬)

பண்ணிற் கணிந்த குதலைமொழிப் பாவை பங்கன் றனைத்தமது கண்ணிற் கண்டும் வீடுபெறார் விசும்பி னுறையுங் கடவுளர்மற் றெண்ணி லிவர்தங் கதிரன்றே மனிதர் காணி லிருங்கதியி னண்ணி யிடுவ ரவர்கதியே மேம்பா டுடைத்தா நன்னுதலே.

(இ-ள்.) நல்ல கெற்றியையுடைய திருமகனே! பண்ணைசையிலும் மதுர மாகிய மழலைச்சொல்லையுடைய உமாசமேதராகிய சிவபெருமானே, தேவலோகத் தில் வசிக்கும் அமரர் தமது கண்களால் தரிசித்தும் (இஷ்டப்போகங்களை விரும் பிப்பெறுவாயன்றி) மோட்சமடையார்கள்; ஆலோசிக்குமிடத்தில் இவர்கள் பதவி நன்றாகயிருந்தது. மானுடர்தரிசித்தால் பெரியபதவியிற் பொருந்தி வாழ் வார்கள் ஆதலால் அவர்கள் பதவியே சிறப்புடையதாகும். எ - று. (௨௭)

நாட்டங் குளிர்ப்ப வுண்ணெகிழப் பழிச்சிப் பழிச்சி நாத்தழும்பக் கூட்டுண் டறுகால் விழைவயரக் குழைக்குங் கண்ணித் துழாய்மார்பன்

மீட்டுஞ் சென்றும் கெயினர்பதி விழியுந் தனது விழிமலருஞ்
சூட்டுந் தெய்வத் தாமமாயிற் றொழுது விழைவிற் சொல்கின்றான்.

(இ-ள்.) வண்டுகள் கூட்டங்கொண்டு விருந்துண்ணும்படித் தேனொரு
ந்திய இலைகளுடைய துளவமாலையணிந்த மார்பாகிய திருமால், கண்களருளிர்ச்சி
யெய்தவும், மனமுருகவும், நாவானது தழும்பேறுமபடி துதித்துத்ததித்து மீள
வும்போய், வேடுவர் குலமன்னராகிய திருக்கண்ணப்பராயனரது திருக்கண்ணுந்
தனது விழியாகிய தாமமாயுந் தரித்த தெய்வீகமமைந்த கமலசரணமகவிஸ்வ நம
ஸ்கரித்து ஆசையுடன் சொல்கின்றனர். எ-று.

எயினர்பதிவிழியணிந்ததை-திருத்தெரண்டர் புராணசாரம்.

“வேடாதி பதியுட்பூர் வேந்த னுகன விளங்கியசேய் தின்னனர் கன்னி
வேட்டைக், காடதில்வாய் மஞ்சனமும் குஞ்சிதரு மலரும் காய்ச்சினமென்
றிகதெசையும் காளத்தி யார்க்குத், தேடருமன பினிலாறு தினத்தளவு மளிப்பச்
சிறுசிவ கோசரியுந் தெவியவிழிப் புண்ணீ, ரோடவொரு கண்ணப்பி யொருகண்
ணப்ப வொழிகவெனு மருள்கொடரு குறநின் றாரே.”—என்பதனானும்,

திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்.

“முக்க ணப்பனுக் கொருகணி லுதிரந்—தெக்க ணத்திடை யிழிதர வக்கண
மழுது விழுந்து தொழுதெழுந் தரற்றிப்—புனமருந் தாற்றப் போகா தென்று
தன்னை மருந்தென்று மலர்க்க ணப்ப—வொழிந்தது மற்றை யொண்டிரு நயனம்
பொழிந்த கண்ணீர்க் கலுழி பொங்க—வற்ற தென்று மற்றைக் கண்ணையும்
பகழித் தலையா லகழ வாண்டகை—யொருகை யாலு மிருகை பிடித்து.”—என
வருங்கல்லாடதேவர் திருவாக்கானு முணர்க. (உஅ)

பொன்னஞ் சிகரி விழுதுவிட்ட போலுங் கொன்றைப் புரிசடையோய்
நின்னைக் கனவி னினைந்திடுவோ ரிடத்தும் பாவ நின்றிடா
தென்றோ நின்னைக் கொடும்பாவந் தொடர்வ திதுவு முலகனைத்துங்
கொன்னை மருட்டி நீயிழைத்த வினையாட் டென்றே குறிக்கின்றேன்.

(இ-ள்.) அழகிய பொன்மலையானது விழுதுவிட்டாற்போன்ற கொன்
றைமாலேகுடிய புரிந்த சடையையுடைய பெருமானே! தேவரீரைச்சொப்புவா
த்தையிலாவது கருதுவோர் பக்கலும் பாவம் நிற்கமாட்டாது (என்றால்) தேவரீ
ரைக் கொடியபாவமாகிய பிரமகத்திதொடருவது என்னகாரணமோ? இவ்வாறு
செய்வதும் உலகத்துள்ளோரையெல்லாம் வீணாகமயக்கித் தேவரீர்செய்யுந் திரு
வினையாடலெனவே ஆலோசிக்கின்றேன். எ-று. (உக)

கிழிய வுலக முழுதிடந்த கேழற் கோடு மழல்காலும்
விழியு மடங்க வீருரியும் விரைமென் கமலப் பொருட்டுறைவோன்
கழியு முடைவென் டலைதொடுத்த கண்ணித் தொடையும் புனைந்தாடும்
பழியன் நகல வெவ்விரதம் பயின்ற தெந்தாய் பகருதியால்.

(இ-ள்.) உலகமெல்லாம் பிளவுறும்படி தோண்டிய பன்றியின்கொம்பை
யும், நெருப்புப்பொறி சித்தும் (மீனின்) கண்ணையும், சிங்கத்தின் சருமத்தையும்,

மணங்கமழும் மெல்லிய தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கும் பிரமனது (மாமிசங்) கழிந்த வெண்டலையாற்கட்டிய கண்ணியாகிய மாலிகையுந்நரித்து நடிக்கின்ற பெரும்பழிநிற்கும்படி அச்சாவசன்காரகாலத்தில் எத்தவஞ்செய்தது எந்தையே ! சொல்வாயாக, எ-று.

கேழற்கோடணிந்தது.

பொற்கண்ணனாகிய இரணியாக்கூடீர் எனனும் அவுணன் பூமியைப் பாயா கச்சுருட்டி வயிற்றுள்ளவைத்துக்கொண்டு பூமியினகீழுள்ள பிலத்தவாரத்தில் மறைந்திருக்க, திருமால் வராகவடிவேற்று அவனைக்கொன்று பூமியை முன்போல் விரித்து அகங்கரித்து, சர்வான்மாக்களும் அஞ்சும்படி கோபித்தனர். அதுகண்ட இத்திரன் - பிரமன் முதலானார் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபெருமானைத்துதிக்க பெருமான் குமாரக்கடவுளேரோக்க, அவா பனறிவடிவுற்ற விண்ணவின் பக்கல்சென்று, அவவராகத்தி னிறுமாப்புநோக்கித் தமது திருக்கரத்திலிருந்த வேலாயுதத் தால் நெற்றியிற்குத்தி நிலத்தோடமுக்கித் கொம்பைப்பறித்துச் சிவபெருமானது திருச்சந்நதியில்வைத்தனர். தேவர்வேண்டுகோளின்படி பிணடுருகால் நாராயணன் செருக்கடையாவண்ணம் எம்பெருமான் அதனைத் திருமேனியில் தரித்துக் கொண்டனர். திருமால் செருக்கொழிந்து காஞ்சிகேரிற் சிவார்ச்சனைசெய்து வராகபுராணம் கூறிப் பண்டையவடிவுடன் வைகுந்தமடைந்தனா-என்பது இதனை,

உபதேசகாண்டம் - வராகாவதாரச்சுருக்கம்.

“பரந்த பாற்கடற் பாம்பினைப் பள்ளியான்
முரண்ட ருத்திற பன்றியின மூதுருக்
கரத்து வையகம் யாவு கலக்கலா
லரந்தை பெற்று வெருக்கொண்ட தாருயிர்.

ஆடல் வேல்கொண்ட முக்கலுஞ் சோரிநீர்

பாட கனறு பாதலஞ் சேர்ந்ததா

லாடு புக்கிழிந் தின்னத னெண்பிறைக்

கோடு பற்றிப் பிடுங்கினன கோதிவான்,

மாய மாய வராக வருக்கழிந்

தாய மாய னரனை யருச்சியாத்

தீய வாணவச் செய்கைச் செருக்கறப்

போயொழிந்து தனதுழைப் போயினான்.”-என்பதனாலும்,

அழல்காலும் விழி புனைந்தது.

பிரமன்கையிலிருந்த வேதத்தைப்பறித்துக்கொண்டுபோய்ச் சோழகாகரானி கடலுக்குள் ஒளிச்ச, திருமால் மச்சவடிவேற்று அவனைச்சங்கரித்து இறுமாப்பால் மகாமேருவைப்போன்ற திருமேனியோடு சத்தசமுத்திரங்கனையுங் கலக்க, ஜலப் பிராணிகளுஞ் சர்வான்மாக்களும் துன்புறுதலைக்கண்ட தேவர்கள் திருக்கயிலையடைந்து சிவபெருமான்பால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமான் அருகிருந்த சாத்தாவைக் கொக்கி “விஷ்ணு மச்சவடிவோடடைந்திருக்குஞ் செருக்கையடக்குக” என்றருள, சாத்தாவிலையர்வடிவுடன் சென்று தமது திருக்கரத்திலிருந்த வேல

டையச் சத்தசமுத்திரமும் கிரம்பும்படி வீசி, மச்சவழவாகிய விஷ்ணுவைப்பிடித்து இருகண்களையும் பிடுங்கிச்சிவபிரான் திருமுன்வைத்தனர். பின்னொருகால் விண்டு செருக்கடையாவண்ணத் தேவா வேண்டுகோளின்படி அதனைத்தமது திருமேனியில்தரித்தனர். திருமால் செருக்ககன்று திருக்காஞ்சியிற் சிவலிங்கார்ச்சனைபுரிந்து மகிசபுராணம் ஒழிப் பழையவழவுடன் வைகுந்தமடைந்தார். என்பது இதனை,

உபதேசகாண்டம் - மச்சாவதாரப்படலம்.

“அலைத்த வார்புனற் சென்னியோ னாக்கவை யருளக் கொலைத்த லைக்கொடுஞ் சூற்படைச் சாத்தனுங் குறுகி வலைக்கு லத்தவ ருருவுகொண் டலைக்கரை வந்தா னிலைத்த சிந்தையி னோக்கின னதற்கெதிர் கிடமிர்ந்தான்.

எடுத்து வீசிய வலைகட லேழையு கிரப்பிப் படுத்தி முத்தலும் வலையகப் பட்டது பாரார் நடுக்க டற்புகுந் திருவியி பறித்தன னடந்தான் கடுத்த வெஞ்செருக் கழிந்தது மீனமாக் கடவுள்.”—என்பதனானும்,

மடங்கலீருரி புனைந்ததாவது.

இரணியாஷ்டின் என்னு மசுரன் தானேபிரமமென மதித்து இரணியநமோ வெனுஞ்சத்தமன்றி வேறென்றுங் காதிற்படாது அரசுசெய்கையில், அவன்புதல் வன் பிரகலாதனன்பால் திருமால் தன்னொரு கூறு கிறுத்தி எதிர்க்கச்செய்து துணினின்று நாரசிங்காவதாரஞ் செய்து அவவசுரனைக்கொன்று அவனுதிரமுண்டி ஆரவாரிக்கையில் தேவர்கள் துதிக்க, அதனால் கோபத்தனியாது இறுமாந்தனர். முனிவர் தேவர் முதலானார் திருமகனைத்துதிக்க, அத்தேவியின் பிரார்த்தனைக்கும் இரங்காமெ கண்டு பயந்த தேவர்கள் திருக்கயிலையடைந்து சிவபிரான்பால் முறையிட, பெருமான் வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்து “திருமால் நாரசிங்காவதாரத் துடன் கொண்டிருக்குஞ் செருக்கையடக்குக” என, வீரபத்திரர் சரப்பப்பட்டி வழி வேற்றுச்சென்று நாரசிங்கத்தை இரண்டு சிறகுகளாலே யமுக்கிச் கொண்டனல் மேற்றோலையுரித்துச் சிவபிரான் திருமுன்னிலையில்வைத்தார்; தேவர் வேண்டுகோ ளின்படி விஷ்ணு இறுமாப்படையாதவிதம் பெருமான் அதனையணிந்தனர். திருமால் மமதைநீங்கிக் காஞ்சியில் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து நாரசிங்க புராணம் கூறிக் சுயவழவுடன் வைகுந்தமடைந்தார் - என்பது இதனை,

உபதேசகாண்டம் - நாரசிங்காவதாரப்படலம்.

“சரபப் பேருரு வெடுத்தன னளவொழி தடக்கை விரவித் திண்சிறை வெள்ளிடை புதைத்தற மீப்பாய்ந் துரவுத் திண்பத மெட்டினுங் கினைத்தவெள் ளுகிராற் கிரணப் பொற்கிரி யெடுப்பினுங் கிழங்கெனக் கிழியும்.

கறித்து மிழ்ந்தது கரங்களைக் கதிர்புழிச் சிரத்தைக் கொறித்து மிழ்ந்தது குருகிகொப் புளித்தது பட்டுேண்

முறித்த முக்கிய திடிக்குர வெழுப்பிய முழக்கிற
செறித்த புனசெருக் கிழந்துயி ரிழந்தது சீயம்.”—என்பதனு முணர்.

இச்சரிதங்களைக்(காஞ்சிபுராணம்) சிவபுண்ணிப்பபடலம்-மச்சிசப்படலம்-
நாரசிங்சிசப்படலங்களில் பரக்கக்காணலாம். (௩௦)

நூறில் புவன மனைத்தினையு துதற்கட்ட டழலி னெரியூட்டி
நீறு பூசிப் புறங்காட்டி னினமவாய்ப் பிலகக் கொடியினமும்
பாறுந தொடரு முத்தலேவே நிரித்துப் பவுரி கொணடாடு
மாறில் பழியைத் துடைத்த தெவ்வா நடியேற குணர வழங்குதியால்.

(இ-ள்.) முழவில்லாத எல்லாவுலகங்களையும் நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்
பால் எரித்து, (அவ்வாறெரிந்த) நீற்றைத்தரித்து, மாமசானத்தில் வாயினின்ற கொ
ழுப்புச் சொரியுந் காக்கைக்கட்டமும் பருந்துகளும் பின்வருஞ் சூலாயுத்தைச்
சுழற்றிப் பவுரிக்கூத்தாடுகின்ற நீங்காதபழியை எவ்வாறு விலக்கியது? அடியேனு
க்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டும். எ - று. (௩௧)

முட்டாட் கமலத் தயன்றலையொன் றரிந்த பாவ முடியாதேல்
மட்டார் துளவோ னுலகின்ற மறையோன றிலைகள் மழுப்படையின்
வெட்டா நின்று புயியனைத்தும விளியு முகார்த முடிவதனில்
வட்டாட் டயார்த கொடுமபழிகள் யாது நோறறு மாற்றினையால்.

(இ-ள்.) முள்ளுடையுடைய தாமரையில்வசிக்கும் பிரமனது ஒரு தலை
யைக்கிள்ளிய பாவம் நீங்காவிட்டால், வாசனைவீசுந் துவமமாலையணிந்த திருமா
ல் - உலகங்களைச் சிருட்டித்த பிரமன் ஆகிய இவாகளது தலைகளை மழுவாயுதத
தால் வெட்டி, உலகமுழுவதும் அழிகின்ற யுகமுழுவாகிய ஊழிகாலத்தில் வட்ட
மாகச் சூழ்ந்து ஆடிய கொடியபாவங்களை என்னதவஞ்செய்து மாற்றினீர்?

ஆத நன்னு லறம்பிறழா தைய மேற்கு மவரபோலப்
பாச மலர்கள் சிவப்பூர்ப் போந்த துனது பதமபிழையாத்
திதி லடியேன் நவப்பயனென் றிறைஞ்ச லோடுஞ் செழுங்கமலப்
போதின் மடந்தை முழுமுதலாம புராரி யேற்பப் பலியளித்தாள்.

(இ-ள்.) ஆகையால் தருமமுறைதவறாமல் பிச்சையெடுப்பவர் போன்று
பாததாமரைகள் சிகப்புமிரும்படி எழுந்தருளியது, தேவரீரது திருவடிப்பத்திதவ
றாத குற்றமில்லாத அடியேனது தவப்பலன் என்று கூறிப் பணியவும், செழுமை
தங்கிய தாமரைமலரில் வசிக்கும் இலக்குமிதேவியா, முழுமுதற்பெருமானாகிய
வயிரவக்கடவுள் ஏற்கும்படி பிச்சையிட்டனர். எ - று.

வயிரவர் வைகுந்தமடைத்ததைப் பின்வருமாறுங் கூறுவர். அதாவது.

வயிரவக்கடவுள் பிரமன சிசைக்கிள்ளியபின், சிவபெருமான் “அவர்கள்
உயிணைங்காமல் திருமாலாதியருலகடைந்து உதிரப்பலிபெறுக” என, அவ
வாறே வயிரவர் வைகுந்தமடைந்து விண்ணின் சேனாகிபதியாகிய விடுவச்சே
னன் என்பரின் சூலப்படைபின் முனையிற்சுழலும்படி குத்திக்கொண்டு திருமால்
முன்செல்ல, திருமால் தனது மனைவிய ரிருவருடன் எங்குகொண்டுபணித்து நெற்

நிரம்பைப் பிடுங்கிக் கபாலத்தில்விட, தானாயாக தூரூயிரவருட மொழுகியங் கபாலம் கிறையவில்லை. உதிரமுழுவதும் கீங்கிய திருமால் மூர்ச்சித்துப் பூமியில்விழ, வயிரவர் உடலைத்தவி யெழுப்பி “வேணமெவரங் கேன்” என, விஷ்ணு “தேவரீபால் அன்புளவேணமெ” என, அவவாறே அருளி, அவர் வேணமிகோளால் விடுவச் சேனனைவிடுத்து, தனது கபாலத்துள்ள உதிரத்தைக் கணக்களுக் குத்தர, அதனால் அவைசிறிது சிறிதேனும் பசுநீங்காமையால் “உலகத்தில் மனைநர் போர்க்களத்திற்சொரியும் உதிரமெல்லாவா கொள்க” என்றனா-என்பது இதனை,

காஞ்சிபுராணம் - வயிரவீசப்படலம்.

“பிச்சை தேரிய வருஞ்செயல் கேட்டனன் பெட்பொடும் வினாந்தெய்திப் பச்சை மேனியோன மனைவிய றிருவரும் பாங்குற வெகிர் கொண்டு செச்சை நாண்மலாத் திருவடி வணங்கினன செம்புனன் பலியாரு மெச்ச நெற்றியி னரம்பிணப் பிடுங்குபு விட்டனன் கபாலத்தன்.

தானா யாகிதூ ரூயிர மாண்டன வொழுகியந் தருநெய்த்தோ ரீர வெண்டலைக் கபாலத்தை கிறைத்தில கிரத்தமுற் றறலோமெ வீர மாதவ னிலயினை மூர்ச்சித்து வீழ்த்தன னதுகாலை

வார முற்றருள வயிரவன் நிருக்கையால் வருடினன மயிர்ந்தான்.” என்பது னுணர்க. (நக.)

தண்ணன் துளவோ யெப்பொருணி கேட்டி யெனினுந் தருகுவனென் றண்ண லுரைப்ப வேதாந்த மறையு நினது கழலிணையென கண்ணி னூடு நீங்காம விருப்பக் கருணை புரித்பென வெண்ணெய் கமழந் கனிப்பவள மலர்தீங் கிதனை விளம்பினனாள்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிவாய்த் அழகிய துளவமலை தரித்த விஷ்ணுவே! நீ எவ்வாறக் கேட்டாலுங் கொடுப்பேன் என்று வயிரவமூர்த்தியருள, வேதமுடிவில் சொல்லுகின்ற தேவரீரது உபசரணங்கள் என்கண்களுக்கு நீங்காமலிருக்கும் படி கிருபைசெய்யவேணமெ என்று நவநீதம் மணக்கின்ற செம்பவளம் போன்ற வாய்திறந்து இவ்வாறு கூறினாள் (திருமால்.) எ-று. (நக.)

மாசின் நிமைக்கு மணிவண்ணன் மலர்ந்த கமல முகநோக்கி யாசில் வரமற் றவற்கருளி யள்ளிற் பழனக் கருஞ்சேற்றின் மூசு சுரும்புங் களிவண்டு முட்டாட் கமலத் தடைகிடக்குங் காசி நகரஞ் சென்றடைவா னடந்தான் கண்முன் னுடையோனே.

(இ-ள்.) திரிநேத்திரங்கையுடைய வயிரவப்பெருமான், களங்கமுற்று விளங்கும் நீலமணிபோன்ற கிரத்தையுடைய திருமாலின் அவர்ந்த தாமரைப்பூவை யொத்த முகத்தைப்பாத்துக் குற்றமில்லாத அவவகையாகிய வரத்தை அவருக்குக்கொடுத்து, குழம்பாகிய வயலிலுள்ள கருஞ்சேற்றில் மொய்க்கின்ற சுரும்புகளும் மதர்த்த வண்டிகளும் முள்ளடிபொருந்திய தாமரையில் அடைகாக்குங் காசிக்ஷேத்திரமபோய்ச் சேரும்படி வழிக்கொண்டனர். எ-று. (நக.)

காரே னுழக்கும் வயற்காசி நகரீற காரி யடைநதிடலும வேரா வெருவிப் பிரமகத்தி விபன்பா தலத்தி னிடைபொளிப்ப

வீரா வுழுவை யுரிபோர்த்த வெம்மான் கரத்தி லெஞ்ஞான்றுந்
தீராக் கபாலம் துயின்றோன்கைப் பொருள்போற் புலியிற் சேர்ந்ததுவே.

(இ-ள்.) கருநிறமமைந்த எருமைகள் கலக்கும் வயல்களையுடைய காசி
கேடத்திரத்திலே வயிரவப்பெருமான் சேரவும், (அவரைப் பின்றொடர்ந்த) பிரம
கத்தி வேறுபட்டுப் பயந்து பெரிய பாதாளத்தில் மறைய, புலித்தோலைக் கிழித்து
ரித்துப்போர்த்த வயிரவக்கடவுள்திருக்கரத்தில் எப்போதும் நீங்காதபிரமகபாலம்,
நித்தினைசெய்வான் கையிலிருந்த பொருள்போன்று (நழுவ) நிலத்திற்சேர்ந்தது.

உலக மனைத்து முழிதரலுந் றழல வொழியாக் கொடும்பாவ
மிலகு பிறைக்கீர் றணிமவுளி யிறைவன் காசி யெய்துதலும்
பிலமுந் றதனாற் பெருமான் கைத் துடியின் முழக்க முகிலென்னுக்
கலவ மஞ்ஞா நடம்புரியுங் காசி நகருக் கிணையுண்டோ.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற சந்திரசேகராகிய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் வீ
ற்றிருக்குங் காசிகரமடையவும் உலகமுழுவதுஞ் சுழன்று வருந்தும்படி நீங்காத
கொடிய பிரமகத்தியானது பிலத்துவாரத்தின்வழியே (பாதலலோகம்) சென்றபடி
யால், பெருமானது திருக்கரத்துள்ள தமருகலோசை மேகமுழக்கமென்று கலா
பத்தையுடைய மயில்கள் நடிக்குங் காசிகருக்கிணையான நகரியருக்கின்றதோ?

கையி லேந்து கபாலம்விழு மிடத்திற் காரி யொருதீர்த்தம்
வையம புகழ வினிதமைத்தான் டிருந்தா னவனை வழத்தாதார்
வெய்ய வினை தீர் காசினின் மேவா ரவனை வலம்வருவோர்
பொய்யில் கயிலை நெடுவனையிற் புராரி மருங்கு வீற்றிருப்பார்.

(இ-ள்.) கையிற் றாங்கிய பிரமகபாலம் விழுந்தவிடத்தில், வயிரவக்கட
வுள் ஒரு தீர்த்தத்தை உலகத்தார் துதிக்கும்படி இனிதாக உண்டுசெய்து அவவி
டத்தில் வீற்றிருந்தருளினர்; அவவயிரவமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ்செய்யாதவர்
கள் கொடியபாவந்தவிரும் காசிகரத்திற் பொருந்தமாட்டார்கள்; அவவயிர
வப்பெருமானைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்வோர், பொய்மையில்லாத நெடிய கயிலைய
கிரியில் சிவபிரான் பக்கல் (சாமீபுதவியுற்று) வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ - று. (1)

வழுவி லிந்தக் கதைமுழுதுங் கேட்போ ரொழுதி வைத்திடுவோர்
பழுதில் பொருள்க ளாராய்ந்து பயின்றோர் பததி செய்திடுவோர்
கொழுதி யினவண் டிசைமுரலுங் கொன்றை புனையுஞ் செஞ்சடையோ
னெழுதா மறைதேர் சேவடியி னிருப்பா னென்ன வினிதிசைத்தான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத இச்சரிதமுழுவதுங் கேட்பவர்களும், (புத்தகமா
க்) எழுதிவைப்பவர்களும், தவறுதலில்லாத பொருளாராய்ச்சி செய்து அப்பிய
சிப்போர்களும், (அவர்பால்) அன்புசெய்வோர்களும், கூட்டமாகிய வண்டுகள்கொ
த்திப் பண்பாடுகின்ற கொளறைமாலேகுடிய செவலிய சடையையுடைய சிவபெ
ருமானது, எழுதாமறையாகிய வேதங்களால் உணரப்பட்ட சிவந்த திருவடிநீழ
லில் வீற்றிருப்பார்கள் என்று இனிதாகக் கூறினர். எ - று. (நக)

வயிரவன் தோனின் அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் அச்சு.

உ

சிவமயம்.

முப்பத்திரண்டாவது,

தண்டபாணி தோன்றின அத்தியாயம்.

வள்ளவாய்க் கமல வெள்ளிமண் டபத்து வாணுதற் கொழுநின்
றேத்த, வொள்ளிதின் ஞானப் பொருடெரிந் துரைக்கு முருள்பசுந் தாரி
ளங் குமரன், பள்ளநீ ருவரி குடங்கையிற் கொண்டு பருகிய குறுமுனி
கேட்பத், தெள்ளிதிற் றண்ட பாணிதன் சரிதை யனைத்தையுந் தெருளுற
வுரைப்பான்.

(இ-ள்.) வட்டில்போலும் வாயையுடைய வெண்டாமரையாகிய வெள்ளி
மண்டபத்தில், வீற்றிருக்கும் ஒளிவாய்ந்த நெற்றியையுடைய கலைமகள் கணவனா
கிய பிரமன் துதிசெய்ய, மேன்மைதங்கிய ஞானப்பொருளை யுணர்ந்தோதிய உரு
ளுகின்ற பசிய கடப்பமலர்மாலைகுழிய இனையபிள்ளையார், ஆழமாகிய நீர்நிறைந்த
சமுத்திரத்தை உள்ளங்கையிலேற்று ஆசமனஞ்செய்த அகத்தியமுனிவர் கேட்
கும்படி தெளிவாகத் தண்டபாணியின் சரித்திரமுழுவதும் நன்குவிளங்கச் சொல்
லத்தொடங்கினார். எ - று.

(ச)

இலகுவெண் பிறைதோய் கந்தமா தனத்தி னிரத்பத் திரனெனு
மியக்கன், புலவுவேற் றடக்கை முழவுறழ் தடந்தோட் பூரண பத்திரன்
றன்னை, யலகிலாத் தவஞ்செய் தளித்தனன் பின்ன ராய்பிழிக் குறுந்துளி
பிலிற்று, மலரவீழ் கொன்றை மவுலியைப் போற்றி மருவரு முயர்கதி
யடைந்தான்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற வெண்மைபொருந்திய சந்திரன் தவமும் கந்தமா
தனகிரியில் இரத்தினபத்திரன் என்னும் இயக்கன், புலால்மணங்கமழும் வேலேந்
தியவிசாலமானகையையும், முழவுபோன்ற பூரித்த தோளையுமுடைய பூரணபத்தி
ரன் என்னுபானைக் குற்றமில்லாத நல்லதவத்தைச்செய்து பெற்ற பின்னர், ஆரா
ய்கின்றதேன் துண்டெளி சொரியும் முறுக்கவிழ்ந்த கொன்றைமலர்மாலை குழிய
சடையையுடைய சிவபெருமானைத் துதித்து, கிடைத்தற்கரிய உயர்வாகிய மோட்
சத்தையடைந்தான். எ - று.

(உ)

கங்கைநீர் வேணிக் கண்ணுதற் சாமி கழலினை யினிதினிற் போற்
றி, பொங்குநீர்த் தரங்கக் கடற்புவி புரக்கும் பூரண பத்திரன் நனக்குச்,
செங்கயல பொருவு மரிமதர் மழைக்கட் செய்யவாய்க் கனககுண்ட லப
போர், மங்கைநற் றவஞ்செய் துலகெலார் தழைப்ப வழங்கரி கேசனைப்
பயந்தான்.

(இ-ள்.) கங்காசலத்தையணிந்த சடையையுடைய நெற்றிக்கண்ணாகிய
சிவபெருமானது இருசரணங்களை யினிதாகத் துதித்து, மிக்ககீரையுடைய அலைகள்
பொருந்திய கடல்குழிந்த பூமியைக்காக்கும் பூரணபத்திரனுக்கு, செவ்விய சேற்
கெண்டையொத்த அரிபரந்துமதர்த்த குளிர்ச்சிதங்கிய விழியையும் சிவந்தவாயை

யுமுடைய கனககுண்டலமென்னும் பேர்பொருந்திய மனைவி நல்லதவங்களைச் செய்து உலகமுழுவதும் செழிக்கும்படிக்கொடுக்கும் அரிகேசன் என்பவனைப்பெற்றாள். ௭ - ௩.

பெறலருஞ் சிறப்பி னின்னெழிற் புதலவன் பிறையென வளர்தரு நாளிற் கறைமிடற் றெந்தை பெயரலா லியாதுங் கருதலன் வெண்மணல குவியா விறைதிருக் கோயி லமைத்துமற் றதனா லிலிங்கமாண் டியற்றிவண் டோ நறைமல னொன்னப் புற்பறித ததனி னாடொறு மருச்சனை புரியும்.

(இ ள்.) பெறுதற்கரிய சிறப்புவாய்ந்த இனிய அழகுடையபுதல்வனாகிய அரிகேசன் வளர்பிறைச் சந்திரன்போன்று வளருங்காலத்தில், ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய சிவபிரானது திருநாமமல்லாமல் வேறென்றையும் நினைவான்; வெள்ளிய மணலைக்குவித்துச் சங்கரனது திருக்கோயிலகட்டி அம்மணலாலேயே ஆங்கு சிவ விஷகக்குறிசெய்து, வண்டுகளுநுத் தேன்பொருந்திய மலர்களென்று புல்லைப்பிடிங்கி அக்குறிமீது பூசித்து (வினையாடி) வருவான். ௭ - ௩.

இன்னுயிர்த் தோழர் வருகென வியம்பு போழ்தினு மெம்பிரா னைத் தனனைமற் றிசைப்ப தன்றிமற் றோர்பேர் சாற்றல னவன்மலர்ப் பாத முன்னவன் கோயி லலலது சூழா வாங்கவன் முளரியத் தடக்கை பன்னக மசைத்த நரைவிடைப பாகன் பதமலா தருச்சனை புரியா.

(இ-ள்.) இனிய உயிர்போன்ற சிகேகரை வருகவேன அழைக்குங்காலத் தும் எமது ரட்சகனது பெயரைச்சொல்லி யழைப்பதல்லது வேறொருபெயரை யுஞ்சொல்லான்; அவனது மலர்போன்ற கால்கள் முதற்பெருங்கடவுளாகிய எம் பெருமானது திருச்சந்திரானமல்லது (பிறிதொன்றையும்) வலம்வரா; தாமரையொத்த அவனது அழகிய விசாலமாகிய கைகள் சர்ப்பத்தைத்தரித்த வெள்ளிய இடபாருடாகிய பரமபதியின்திருவடிகளையல்லது அருச்சனைசெய்யா. ௭ - ௩.

பெண்ணொரு பாகன் புதழலா னானும் பெட்பொடுஞ் செவிப்புலன் கோர கண்ணுத லன்றி நோக்கிடா கண்கள் கடவுளை யலதுளங் கருதா தண்ணை னை மன்றிநா வுரையா தஞ்சிறைத் தும்பிபாட் டயருந் தண்ணுந் கமலச் சேவடிக் கன்றி யாங்கவன் றலைவனங் கிடாதால்.

(இ-ள்.) உமாதேவிபாகராகிய பெருமானது ஓர்த்தியையல்லாமல் ஒரு யோதும் ஆசையுடன் செவிப்புலன் கேட்கமாட்டாது; நெற்றிக்கண்ணையுடைய தன்வையல்லது கண்கள்பார்க்காது; மகாதேவனையல்லது மனம்நினைவாது, சிவ நாமமல்லது நாவானது (வேறு) கூறாது, உட்சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் பண்பாடுங் குளிர்ச்சிதவாகிய நறிய தாமரைபோலுஞ் சிவந்த ஜெகதிசனது திருவடிகளுக்கல்லாமல் அவனுடைய சிரம்பணிதல் செய்யாது. ௭ - ௩.

எத்துணை யேனு முயன்றிரு நிறிய மீட்டலை யிரவுண் பகலு மத்தமு மறுகும் வளர்பிறைக் கொழுந்து மிலைத்வ னடியினின் மருண்டு பித்தர்பேரல் வாள் வன்னவ னைம பிதற்றினை பேதுறு கின்ற சித்தரீ யொழிதி யென்றுதன் றந்தை சிறலுஞ் சேட்செல வயர்த்தான்.

(இ-ள்.) எவ்வளவானாலும் பிரயத்தனஞ்செய்து பெரிய செல்வத்தைத் தேடவில்லை; ஊமத்தமலரும், அறுகம்புல்லும், வளாகினர் கலைகளையுடைய இளஞ்சந்திரனுந் தரித்த சிவபிரானது பாதங்களில் மயங்கி, இராக்காலமும் நடுப்பகற் போதும், உன்மத்தர்போன்று வீணாக அச்சிவராமங்களைப் பிதற்றுகின்றாய்; அறியாமையுடைய மனதை யொழியக்கடவாய் என்று தன்பிதா கோபிக்கவுந் தூர தேசம்போக ஆலோசித்தனன (அரிகேசன்.) எ - று. (எ)

ஆறுசெல் போதி வெவ்வுழிச் சேறு மெனமன மலைத்திட மருளாத் தேறின னாகி யளியராய் மெலிதோர சேரிடங் காசியே யன்றி [ருமை வேறுள தாங்கொ லெனமனத் தெண்ணி விராமலாக் கறித்துமோட்டெ தாறுதாழ் கதலிப் படுபழங் குதட்டிந் தணவயற் காசியென் றடைந்தான்.

(இ-ள்.) (அரிகேசன்) வழிச்செல்லையில் எவ்விடம்போவோம் எனமனம் மயக்க மயங்காமல் தேர்ச்சியடைந்தவனாகி எளியவராக வருத்தமுற்றோர் சேர்தற் குரிய க்ஷேத்திரம் காசிகரமேயல்லது வேறே ஒன்றிருப்பதாமோ? என்று மனதிலாலோசித்து, பெரிய வடிவுள்ள எருமைக்கடாக்கள் வாசனைபொருத்திய மலர் களையதுக்கி, குலைகள் தாழ்த்த வாழையின சிந்திய பழங்களைக்குதட்டிகின்ற குளிர்த வயல்குழந்த காசிகரம்போய்ச் சேர்ந்தான். எ - று. (அ)

ஐம்புலக் குறுமபு முதலற முருக்கி யணிமல ரசோகரன் னிழைந் கம்பமற் திருந்து தவஞ்செயுஞ் சிறுவன கருத்தினைக் கவுரிகண் ணெய்ந்து நம்பனை றோககி யருளென் வீச னரைவிடை யிழிந்தரி கேசன் [தான வெம்புமெய் குளிர்ப்ப முதுகுதை வர லும் விரைவினி லெழுந்தடி பணிந்

(இ-ள்.) ஐம்புலன்களாகிற பகையை வேறவொழித்து, அழகிய மலா களையுடைய அசோகமரத்தின நல்லகிழலில அசைவற்றிருந்து தவயிபற்றும் அரி கேசன் மனதைப் பார்ப்பதிதேவியார் கண்டறிந்து, சிவபெருமானைப்பார்த்து (அவ னுக்குத்) திருவருள்புரியவேண்டும் என, பெருமான தவளநிறத்த இடபத்தில் (ஆரோகணித்துவந்து) இறங்கி அவனது (தவாக்கினியால்) வேகினை உடல்குளிர் ச்சியெய்த முதுகைத்தடவவும், சீக்கிரத்திலெழுந்து திருவடிகளைச் சேவித்தான்.

அணங்கர வுரியி னுணங்குநூற் கலிங்க மம்பகட் டிண முலையசைத்த, கணங்குழை முகத்துக் கன்னியோர பங்கி விருத்திய கறைமீடற் றெந தை, வணங்கிய சிறுவற் களப்பிலா வரங்கண் மனமகிழ்ந் தினிதிணி லளி யாத், துணங்கையிட் டலகை சூழ்வருங் கதைபு மளித்திவை யருளொ டுஞ் சொல்வான்.

(இ-ள்.) அச்சந்தரும் பாம்புரிபோலசைக்கின்ற நூலாலாகிய கச்சை அழகிய பூரித்த இளமைவாய்ந்த திருத்தனங்களிற்றரித்த கூட்டமாகிய குண்டலமணி ந்த திருமுகத்தையுடைய உமாதேவியானா ஓர்பாகத்திஸ்வைத்த ஸ்ரீகண்டத் தையுடைய மெது தந்தையாகிய சிவபெருமான், தன்னைவணங்கிய அரிகேசனுக்கு அளவில்லாத வரங்களை மனமகிழ்ச்சி கொண்டினைதாகக் கொடுத்து, அலகைகள் துணங்கைக்கூத்தாடிப் புடைசூழ்ந்துவருந் தண்டாயுதத்தையுங் கொடுத்துக் கிருபையுடன் கூறுகின்றார். எ - று.

துணங்கை-ஓர்கூத்து; அது - “பழப்புடையிருகை முடக்கி யடிக்கத்-
தொடக்கிய நடையது துணங்கையாகும்.”—எனபதாம். (சு0)

சேட்டிளர் திங்கட் கண்ணியுங் கங்கைத் திரையுவுட் டெடுத்தவார்
சடையு, நாட்டமோர் மூன்று நான்குதிண் டோளு நஞ்சணி கண்டமும்
பணைத்த, மோட்டிளங் கொங்கை மங்கையோர பங்கு மூரீயே றுயரிய
கொடியும், பாட்டளி முரலுங் கொன்றையும் காசிப பதியினி லிறந்தவர்க்
களிப்பரம்.

(இ-ள்.) அழகிய பிறைச்சந்திரனாகிய சிரோமாலையும், கங்காநதியின் அலை
கள் ஊற்றெடுக்கின்ற நீண்டசடையும், மூன்றுகண்களும், நான்குவலியமைந்த
புயங்களும், விஷத்தைத்திரித்த நீலகண்டமும், பூரித்த பெரிய இராமலயுடைய
மாதுபாகமும், வலிதங்கிய இடபக்கொடியும், இசைபாடும் வண்டுகளொலிக்குங்
கொன்றைமாலிகையும், காசிகரிலுவிர் துறந்தோர்க்குக் கொடுத்துவருக. ௭-ஊ.

அருந்தவக் கிழவ முன்னநீ தொட்ட வாவிநீ ராடியா ரேனும், பெரு
ந்தவ மிழைப்போ ரின்பவீ டடைவர் பிழைப்பருளு சம்பிர மனையும்,
விரிந்ததூற் கேள்வி முற்பிர மனையும் விடாதினி திருத்தியென் றுமாயா
க், கருந்தட நெடுங்கட் கண்ணியோர் பாகன் கயிலைமால வலாமருங் கடை
ந்தான்.

(இ-ள்.) அருமைமாகிய தவங்களுக்குரிய அரிகேசனே! நீமுன் தோன்
டிய தடாகநீரில் மூழ்கி எவரானும் பெருந்தவஞ்செய்வோர் மோட்சவீட்டைப்
பெறுவார்கள; தவறுதலில்லாத சம்பிரமனையும் பரந்த தூலாராய்ச்சியுடைய
முற்பிரமனையும் விடாது உன்னுடன் வைத்திருக்கக்கடவாய் என்று திருவாய்மல
ர்ந்து, கரியவிசாலமாகிய நீண்டகண்களையுடைய பார்ப்பதிபாகராகிய சிவபெரு
மான பெரிய திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்தனர். ௭-ஊ. (கஉ)

இன்னநற் காதை கேட்டவர் துறக்கத் தெய்துவ ரெனவெடுத் திய
ம்பிக், கன்னலிற் பழுத்த கனிமொழித் துவர்வாய்க் கதிர்முலைக் குறக்
கொடி கணவன், நென்னவன் மகிழ்ச் செழுந்தமிழ்க் கவிதை பொழித
ருந் தென்வரை முனிவ, மன்னிய ஞான வாவினின் றேற்றங் கேளென
வகுத்தினி னுரைப்பான்.

(இ-ள்.) பாண்டியன் களிப்பெய்தச்செழிய தமிழ்க்கவியாகிய மழையைப்
பொழிந்த பொதியமலையிலிருந்த அகத்தியமுனிவனே! இந்த நன்மைவாய்ந்த சரி
த்திரத்தைக்கேட்டவர்கள மோட்சலோகத்திற் சேர்வார்கள் என் றெடுத்துக்கூறி,
கற்கண்டைக்காட்டி ஊ முதிர்ந்த கவையையுடைய சொல்லையும், பவளம்போன்ற
வாயையும், ஒளிலீசுத் தனத்தையுமுடைய குறவர்குலப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகி
காதலராகும் ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் நிலபெற்ற ஞானதீர்த்தத்தின் உற்பத்தியுங்
சேட்கக்கடவாய் என்றினிதாக எடுத்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். ௭-ஊ. (கஉ)

தண்டபாணி தோன்றின அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் அடுக்க.

உ
சிவமயம்.

முப்பத்துமூன்றாவது
காசிப்படங்கண்ட அத்தியாயம்

மலர்தலை யுலக மமமரீகோ யுழப்ப வான்பெயல் வறத்திடு காலே,
யலகில்சீர்க் காசிப் பதியிலீ சான னருந்தவ மியற்றவர் தெய்தி, யிலகு
வேண் டிங்கட் கண்ணியம் பானை யிரம்புன லாட்டுவான் கருதிக், கொலை
பழுத் தொழுகு முத்தலைப் படையாற் குளிர்புனல் வாவிபெயன் நகழ்த்
தான்.

(இ-ள்.) இடமகன்ற உலகத்திலுள்ளவர்களைத் துன்பமாகிய நோய்வருத்த
மேகம்பொழிதல் குறைந்தகாலத்திற், குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய காசிக்ரத்
தில் ஈசானன் அருந்தவஞ்செய்யும்படி வந்தடைந்து, பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளிய
சந்திரனாகிய சிரோமலையை யுடைய அழகிய சிவபிரானே, குளிர்ச்சிவாய்ந்த நீரா
லபிபேசிக்கக்கூறாதது, கொலைத்தொழில் மிகுந்து விளங்குஞ் சுவாயுத்தால் குளிர்
ந்த நீரையுடைய ஓர் தடாகம் தோண்டினான். ௭ - ௩.

ஆயிரத் தாரா யொழுகுபொற் குடமோ ராயிரத் தாயிர மேந்திப்,
பாயிருள் பருகி நிலவுகொப் பளிக்கும் பனிமதிக்க் கண்ணியம் பரனைத்,
தூயதண் புனலி லாட்டலு மனையோன் சுடாவிழி களிப்புறத் தோன்றி,
யேபரின் மனத்தில் விழைந்தன தருவ லுரைத்தியென் றெமபிரா னிசை
த்தான்.

(இ-ள்.) ஆயிரத்தாராகள் சொரியும் அநேகமாயிரம் பொற்கும்பங்களைத்
தாங்கி, பரவிய இருளையகற்றிச் சந்திரனைக்கக்கும் குளிர்ந்தசந்திரனைச்சூடிய அழ
கிய சிவபெருமானைப் பரிசுத்தம்வாய்ந்த குளிர்ந்தசலத்தினால் அபிபேசஞ் செய்ய
வும், அச் சிவபெருமான் ஒளிக்கின்ற கண்கள் மகிழும்படி. காட்சியளித்து, பொருள்
திய உனதுமனதில் விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பேன் சொல்லுக என்று திருவாய்
மலர்ந்தருவினார். ௭ - ௩.

மலவிரு ளிரிய நீற்றொளி பழுத்த மாணிக்க மலையினை தேக்கி,
நிலவினைத் தெளித்துத் தேக்கிய தென்ன நீமலி தடத்தினுக் குளபே,
ருலகினிற் றழைப்ப வழங்குதி யெனலு மொழுகொளி மதிதொடு குடு
மிச், சிலைவலா னதற்குச் சிறசிவ தீர்த்து, மெனும்பெயர் தெரிந்துரைத்
தனனால்.

(இ-ள்.) (ஆணவாதி) மும்மலங்களாகிய அந்தகாரமீங்க, திருவெண்ணீர்
நின் பிரகாசமிருந்த மாணிக்கமலைபோன்ற சிவபெருமானைப்பார்த்து, சிலாவைத்
தெளித்து நிரப்பி பதுபோன்ற நீர் யிருந்த இத்தடாகத்துக்குத் தேவரீரது பேர்
உலகில் விளங்கும்படி திருவருள் செய்யவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய
வும், ஒளிக்கொரியுஞ் சந்திரன்தவழும் மேருமலையவில்காகவுடைய சிவபெருமான்
அத்தடத்துக்குச் சிறசிவதீர்த்தம் என்னும் பெயரை ஆலோசித்துரைத்தருவினார்.

சித்+சிவம்+தீர்த்தம்=சிறசிவதீர்த்தம். சித்=ஞானம். (௩)

மணிதெளித் தனைப் புனிதநீ ரதனின் மகிழ்வொடும பழந்தவர் விட வாய்ப், பணவர வசைத்தேர யெமதுதொல் லுலகிற் படாவொன் றின் னுரை புகலாப், பிணிமுறுக் கவிழ விதழிதேன் றுளர்க்கும் பிறைமுடிப் பிஞ்ஞக னகன்றா, னிணையறு முனிவ வன்றுதொட் டிதனை ஞானநீர் வாவினென் றிசைப்பார்.

(இ-ள்.) விடம்பொருந்திய வாயையுடைய படமமைந்த சாப்பாபரணஞ் சிய ஈசானனே! முத்துமணியைத் தெளித்தாற்போன்ற பரிசுத்தமாகிய சலத்தில் விருப்பத்துடன்! மூழ்கினோ எமது பழையையாகிய சிவலோகத்திற் சேருவர் என்று இனியவசனங்கூறி, பொதிந்துள்ள முறுக்கவிழ்தலால் கொன்றைமலர்கள் தேனசுந்துஞ் சந்திரன் குடிய சடையையுடைய சிவபெருமான் சென்றனர்; சமா னமற்ற அகத்தியமுனிவனே! அதுமுதல் இத்தடாகத்தை ஞானதீர்த்தத்தடாக மென்று சொல்லுவர் பெரியோர். எ - று. (ச)

இன்னிளந் தென்றற் குழவியும் வழங்கு மிளம்பிறைப் பிள்ளையுந் தவமுந், தென்வரை நறிய சந்தனச் சாரன மருங்குறை செந்தமிழ் முனி வ, பொன்னுல குறையு மமரரும் விரும்பு புனிதநீர் ஞானவா வியினுக், குன்னரும் காலை யின்னுமொன் றுளது பேசுவன் கேட்டிபென் றுரை த்தான்.

(இ-ள்.) இனிய இளமைவாய்ந்த தென்றலாகிய குழந்தையும் இளம்பிறை யாகிய பிள்ளையுந் தவமுனிந் பொதியமலையின் வாசனைதங்கிய சந்தனமரங்களை யுடைய சாரலில்வசிக்கும் செவவிய தமிழ்முனிவருகிய அகத்தியமுனிவனே! தேவலோகத்திலிருக்கும் விண்ணவர்களும் இச்சித்தினை பரிசுத்தமாகிய நீரையு டைய ஞானதீர்த்தத்துக்கு நினைத்தற்கரிய வேறோர் சரிதையுமிருக்கின்றது; சொல்வேன் கேட்பாயாக எனக் கூறினர் (ஸ்ரீமுருகக்கடவுள்.) எ - று. (இ)

முருந்திள முறுவற், கடைசியர் குரவை முழக்கினி லெழுந்தபைங் கயல்கள், கருமபுறக் குடக்காய் ரெட்டிலைப் போந்தைக் கவிழ்குலைக் கனியினைச் சிதறந், திருந்துநல வளங்கூர் காசியின் மறைக டெரிதரு மரு ச்சுவா மிப்பே, ரருந்தவ னழகுக் கிணையிலா முறுவ லணங்களை யினிதி னிற பயந்தான்.

(இ-ள்.) மயிவிறகினடியையொத்த இளமை பொருந்திய தந்தப்பந்தியை யுடைய பள்ள ஸ்திரிகளது குரவைக்கூத் தொலியிற்பாய்ந்த பசிய சேல்மின்கள் கரியபுறத்தையுடைய குடம்போன்ற காயையும் நெடிய இலையையுமுடைய பனை மரம் தலைகவிழ்த்துலையிலுள்ள பழங்களைச்சிந்துந் திருந்தியநல்லவளமிருத்த காசி நகரத்தில் வேதப்பொருளையுணரு மருச்சவாமியாகிய பேரையுடைய அரிய தவசி டோஷ்டன், அழகிற் சமானமில்லாத பல்வரிசையுடைய ஓர்பெண்ணை யினிதாகப் பெற்றான். எ - று.

குரவை - "ஓர்வகைக்கூத்து" - "குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர் - செந் நிலை மண்டிலக் கடக்கைகே கோத்து - தன்னிலை கொட்பநின் றுட லாகும்." (ச)

வேறு.

முருகு வாய்மடுத் துண்டளி மூசிய
வரிவை பூங்குழ லாயிரஞ் செங்கதிர்ப்
பரிதி வானவாக கஞ்சியிப் பாரிடை
யிருளெ லாங்குடி யேறிய போலுமால்.

(இ-ள்.) வாசனையை வாயால்மடுத்தபுசித்து வணிகன்மொய்க்கும் அப்
பெண்ணின் மலர்குடிய கூந்தலானது, சிவந்த ஆயிரங்கிரணங்களை யுடைய சூரிய
தேவனுக்குப் பயந்து இவவுலகத்தில் இருள்முழுவதும் குடியேறியதுபோலும்
வீளங்கும். எ - று. (வ)

பொழிந் றுமலர்ப் பூங்களை பூட்டுபைப்
கழைகொல கூனற் கதிரிளந் திங்கன்கொல்
மழைம தர்க்கண் மடவரல் வாண்முகத்
தெழில்கு வித்தது தற்கிணை யென்பவே.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிவாய்ந்த மதர்த்தகண்களையுடைய அம்மாதின் ஒளிதங்
கிய முகத்தில் அழகைக்கூட்டிய நெற்றிக்கு, தேன்சிந்தும் பொலிவமைந்த பஞ்ச
பாணங்களாகிய மலர்க்கணைகளைப் பூட்டுகின்ற பசிய கரும்புவில்லோ? வளைவா
கிய கிரணங்களையுடைய இளஞ்சந்திரனோ? சமானம் என்பார். எ - று. (அ)

கொழுதி வண்டினங் கூட்டுணும் பூங்குழல்
பழுதில் வள்ளைப் பசங்குழை தீட்டினு
மொழுகு நீள்புரு வக்கொடி யொப்புற
வெழுது மேகொல் மலராய னின்னுமே.

(இ-ள்.) வண்டிகூட்டங்கள் கொத்தி விருந்துண்ணுகின்ற மலரணிந்தகூட்
தலையும், குற்றமில்லாத காதுகளிலணிந்தபசியருண்டலங்களையும் எழுதினாலும் நீண்
டொழுகும் புருவமாகிய கொடிக்குச் சமானமாக இன்னும் எழுத வல்லவனாவா
னோ, தாமரைமலரில் வசிக்கும் பிரமதேவன். எ - று. (க)

பள்ள நீருல கிற்பயில் வோருநிர்
கொள்ளை கொண்ணெக் கூற்றொளி விட்டொரு
வள்ளத் தாமரை மீது வதிந்ததே
கள்ளுண் கோதை முகத்துறை கண்களே.

(இ-ள்.) தேன்பொருந்திய மாலைகுடிய அப்பெண்ணின் முகத்தில் வீளங்
கும் கண்களானவை ஆழமாகிய கடல்குழந்த உலகத்திலுள்ளோரது உயிர்களைக்
கொள்ளுகொண்ணும்படி இயைபைப்போல விளங்கி ஒப்பற்ற கண்ணம்போ
ன்ற தாமரையின்மீது தங்கியிருப்பதை யொக்கும். எ - று. (க0)

முல்லை மெல்லரும் பீன்ற முழுநெறி
யல்வி புல்லிய வாம்பலுண் டாமெனில்
வில்லெ நிந்து யிளிப்புரு வக்கொடி
வல்வி செங்கனி வாய்க்கிணை யாகுமால்.

(இ-ள்) முல்லையினது மெல்லிய அரும்புகளைப்பற்றிருக்கின்ற மிருத்த வரிசையாகிய அவிதழ்கள் சேர்ந்த அல்லிமாரிக்குமானால், வில்லைசெயித்து விளவரும் புருவமாகிய கொடியையுடைய அம்மங்கையினது சிவந்த ஆதொண்டைக் கணியையொத்தவாய்க்குச் சமானமாகும். ௭ - று.

இச் செய்யுள் இல்பொருளுவமையணி. (கக)

கணிக்கு மூன்றுல கத்துமிக் காரிகை
யணிக்கு நல்லெழில் செய்யு மழகினுக்
கிணைக்கொணாதென் நெழுதிய ரேகைகொல்
மணிக்க முத்தின் வரையொரு மூன்றுமே.

(இ-ள்) மதிக்கின்ற திரிலோகத்திலும் அழகுக்கு நல்ல அழகுசெய்கின்ற இக்கன்னிகையின் அழகுக்குச் சமானமாகப்பிறிதொன்றைக் கூறக்கூடாதென்று எழுதிய இரேகைகளோ. முத்தாபரணமமைந்த கழுத்தினிடத்தில் விளங்கிய ஒப்பற்ற மூன்றுகீற்றுகளும். ௭ - று. (கஉ)

இழுக்குத் தேனி னிளங்களி வண்டினம்
வழுகி வீழு மலர்க்குழல் தோட்கிணை
கழைக்க ருமபை யுரைக்குங் கவிகடம்
பழிக்குத் தீர்ச்சி பகர்த்திட வொண்ணுமே.

(இ-ள்) மறதியையுண்டுபண்ணும் தேனார்களித்த இளமைவாய்ந்த வண்டிட்டநகள் (நறவினியகையால்) கால்வழுக்கி விழுகின்ற மலாசூழ் கடந்தலை யுடைய அவளது தோளுக்குச் சமானமாக மூங்கிலையும் கரும்பையுஞ் சொல்லும் புலவரது குற்றத்திற்குத் தீர்வுசொல்ல முடியுமோ. ௭ - று. (கங)

காளே வண்டு லிமிறுங் களித்துணுந்
தாள தாமரை தாட்கிடைந் திட்டதால்
வாளே வென்ற மதர்விழி கைக்கிணை
நாளு நாமெடுத்தோதுத னன்றரோ.

(இ-ள்) இளம்வண்டுகளும் லிமிறுகளும் களித்துத் தேனுண்ணும் தாளத்தையுடைய தாமரைமலர்கள் வாளாயுதத்தைச்செயித்த மதர்த்தகண்களையுடைய அப்பெண்ணின் காலுக்குத்தோற்றுவிட்டதால், கைகளுக்கு (அதனைச்) சமானமாக எப்போதும் நாமெடுத்துச் சொல்லுதல் நன்றாகுமோ? ௭ - று. (கச)

பண்ணை நிர்த பனிமொழிக் கோல்வளை
தண்ணி லாவட மேந்து தடமுலை
வண்ணத் தூசின் மறைத்தில லோலுயி
ருண்ணு முண்ணு முலக மனைத்துமே.

(இ-ள்) பண்ணையைத் தோற்கச்செய்த குளிர்த மொழியுடைய அழகிய வளையலணிந்தஅவளது தண்ணிய சந்திரிகைவீசும் முத்துவடமணிந்தபூரித்த முலைகளை அழகிய வஸ்திரத்தால் மறைத்திராவிட்டால் உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் உண்ணும் உண்ணும். ௭ - று. (கடு)

அழகு பூத்த வணிமுலை யவ்வயிற்
ரொழுது மென்மயிர்க் கோங்கெழில் வேனிலான்
விழைவி னுலிலை மீது மணிசுழைத்
தெழுது வல்வி யலதினை யிலலைபால்.

(இ-ள்.) அழகுமிருத்த ஆபரணம்பூண்ட முலையையுடைய அவளது வயிற் றறி லொழுதுகின்ற மெல்லிய உரோமவரிசைக்குமிக்க உனப்புடைய மன்மதன் விருப்புடன் ஆலிலைமேல் கருமணியைக் குழைத்தெழுதிய கொடியல்லாமற் சமா னமில்லை. எ - று.

(கசு)

தொழுத ருத்திட் டெகைவினைத் தூயவ
ரொழுத நெஞ்சிடை பெண்ணவொண் ணாததாற்
பழுதில் ஞானப பரம்பொருள் போன்றதே
மலைம தர்க்கண மடத்தை மருங்குலே.

(இ-ள்.) குளிர்த்து மதர்த்தகண்களையுடைய அம்மங்கையின் இடை, உணங்கத்தகுஞ் சித்திரமாகியதொழிலிற் கைதேர்த்த பெரியோர் எழுதும்படி மனதில் கினைக்க முடியாததால், குற்றமில்லாத ஞானமயமாகிய பரம்பொருளை யொப்பாக விருக்கும். எ - று.

(கசு)

குரும ணிப்பொற் கொடிஞ்சியங் தேர்கொலோ
விராகொள் பூங்கனை வேந்தனத் தாணியோ
வுருவ வேடரிக் கண்ணி யொவிர்மணிப்
பருமந தாங்கிய பையர வல்குலே.

(இ-ள்.) கிரம்வாய்ந்த மணிகள்பதித்த பொன்னாலாகிய கொடிஞ்சியையுடைய அழகியதேர்த்தட்டோ ; வாசனைகொண்ட மலர்ப்பாணங்கையுடைய மன்மதனது அத்தாணிமண்டபமோ ; ஊடுருவும்படியோடிய அரிபரந்தகண்ணையுடைய அப்பெண்ணின் விளங்குகின்ற மணியாலாகிய பருமந்தரித்த படத்தையுடைய பாம்புபோன்ற சிதம்பம். எ - று.

கொடிஞ்சி=தேர்மொட்டு. அத்தாணி=அரசிருக்கை. பருமம் = பதினென்கோவையணி.

(கசு)

பொன்னந் தூசு புனைந்த குறங்கினை
மன்னு மேடடை மதக்களிற் றின்கரம்
வெங்கி மெம்படி கண்டு விரிதலைக்
கன்னி வாழைக் கவின்குடி கொண்டவே.

(இ-ள்.) அழகிய பீதாம்பரந்தரித்த தொடையை கிலைபெற்ற நெற்றிப்பட்டமணிந்த மதஞ்சொரியும் யானையின்துதிக்கை முதுகுதாட்டும்படி விளங்குதல் பார்த்துபரந்த தலையையுடைய இளமைவாய்ந்த வாழைகள் அழகிய இருப்பிடமாகக் கொண்டன. எ - று.

(கசு)

இன்ன பேரொழில் வாய்ந்த விளங்கொடி
பொன்னம் பூஞ்சிலம் பார்த்திடப் பொங்க்வா

யன்ன மென்ன வொதுங்கி யணிமலா
மன்னு ஞானநல் வாவிபி னுடியும்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட பேரழகமைந்த இளங்கொடிபோல்வான், பொன்
ஞற்செய்த அழகிய பொலிவுதன்கிய சிலம்பொலிக்க, சோலையில்வசிகளும் அனன
மென்று கண்டோர்சொல்லும்படி ஒதுங்கி நடந்து, அவங்கரிக்கும் மலர்கள் நிறை
ந்த நல்ல ஞானதீர்த்தத்தையடைந்தும். எ-று.

இதுமுதலிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(௨௦)

தூம மீர்த்த துகில்புனை கோலவளை
காமர் வாவிப் படிகள் கழுவிடும்
தாம நரற்றியுந் தண்மலர் தூவியும்
யாம மும்பக லுமபுனைந் தேத்துறான்.

(இ-ள்.) புனையுட்டிய வஸ்திரமணிந்த அழகமைந்த வளையல்குடியு அந்
நங்கை அழகிய ஞானதீர்த்தத்தின் திருப்படிகளைச் சுத்தஞ்செய்தும் மாலைகுட்டி
யும் குளிர்ந்தமலர்களைத் தெளித்தும் இரவும்பகலு மிவவாறு அலங்கரித்து வணங்
கிவருந் காலத்தில். எ-று.

(௨௧)

சந்த மூழ்கு தடமுலை புல்குவான்
சுந்தை செலலச் செழுமறை தேர்த்துண
ரந்த னாளரி லைங்களை வேணிகர்
மைந்தர் யாரு மணமொழிந் தெய்தினார்.

(இ-ள்.) களபச்சந்தனத்தில் மூழ்கிய பரந்த அவளது முலைகளைத் தழுவும்
படி மணங்கொள்ளுவதால், செழிய வேதங்களை நன்னுணர்ந்த பார்ப்பனமாந்த
ரில், பஞ்சபாணங்களை யேந்திய மன்மதனை நீகர்த்த புருஷர்க ளெல்லாரும் விவா
கத் தவிர்த்த ஆங்கடைந்தார்கள். எ-று.

(௨௨)

கரத ளந்த கருந்தடங் கண்ணிதன்
றுதை தன்னுழைப் போந்து தனிமனை
மாத ரித்தவர்க் காங்கு மறுத்தனன்
மேதை நெஞ்சம விதிழிச் செல்லவே.

(இ-ள்.) காதுவளையிலோடிய கரிய விசாலித்த கண்களையுடைய அவளது
தந்தையாகு மருச்சவாமிபிடத்தில் வந்து ஒப்பற்ற விவாகம் பேச விரும்பினோரு
க்கு அறிவுடைய மனமானது விதியின் முறைக்கேற்பப் போவதால் அவன் அத
ற்குத் தடுத்தான். எ-று.

(௨௩)

மஞ்ச தோயு மணிக்கொடி யோங்குய
ரிஞ்சி முற்றிய காசியி னின்னெழில்
செஞ்செ வேதனி நோக்கத்தென் சேடியில்
விஞ்சை மன்னவன் விண்ணிடைத் தோன்றினான்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் படியும் அழகிய கொடிகள் கட்டிய மிகவுயர்ந்த
மதிலால் முற்றுகைசெய்யப்பட காசிககரத்தின் இனிமைவாய்ந்த அழகை நோக

ஒப்பற்றுக் காணும்படி தென்புறச் சேடியிலுள்ள வித்தியாதர அரசனொருவன் ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்தனன். எ - று.

சேடி=வித்தியாதர நகரம்.

(உ௨)

மங்கு றோயு மணிக்கொடி மாடமுங்
கொங்கு லாவுகு ளிர்மலரச் சோலைபு
மெங்கு நோக்கி யினிதுவந் தெய்தினான்
கங்கை மாநதி சூழ்தரு காசியின்.

(இ-ள்.) சிறந்த கங்கையாற்றார் புடைசூழ்ந்த காசி சேஷத்திரத்தில் எங் குமுள்ள மேகங்கள் தவழும் அழகிய பதாகைகட்டிய மாளிகைகளும், மணங்கமழ் குளிர்ச்சிவாய்ந்த பூஞ்சோலைகளும் பார்த்துக்கொண்டு இனிதாகக் களித்து வந்தான் அவவித்தியாதரன். எ - று.

(உ௩)

எய்து விஞ்சைய நின்கனித் தொண்டையு
மைய செங்கழு நீரு மலர்ந்ததோர்
செய்ய தாமரை பூத்த செழுங்கொடி
கையின் மென்மலர கொய்திடக் கண்டனன்.

(இ-ள்.) அவவாறு கண்டவந்த வித்தியாதரன், இனிய கனியாகிய ஆ தொண்டையும், புட்பித்த கரிய செங்கழுநீரும், ஒப்பற்ற செந்தாமரையும் விளங் குஞ் செழியகொடிபோல்வான் தனதுகைகளால் மிருதுவாகிய புட்பங்கள் பறித் தலைக்கண்டான். எ - று.

தொண்டை - செங்கழுநீர் - தாமரை முறையே வாய்கண் - ஏனைய உறு ப்புகளை யுணர்த்தின. கொடி-உலமவாகுபெயர்.

(உ௪)

தண்ணர் தாமரைத் தாக்கணங் கோவென
வெண்ண நெஞ்சமின் நெய்த லரிதெனாப்
பெண்ணு ருக்கொ டியிர்களைப் பெட்பொடு
முண்ணக் கூற்ற மொளியிட டிறைந்ததே

(இ-ள்.) குளிர்ச்சியமைந்த அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கும் இலக்குமி யோ என்று கருதாதே. மனமே! இப்போது அடைத லருமையென்றெண்ணிப் பெண்வடிவால் பிராணிகளை விருப்பத்துடன் உயிருண்ணும்படி இயமன் பிரகாசி த்து விளங்கிய வடிவமே (இது என்று கருதுக.) எ - று.

(உ௫)

என்னுஞ் சேடி யிந்நிலந் தோய்ந்ததார்
பொன்னே நிக்த பொறிகுணங் காழ்முலைக்
கன்னி பார்மக ளென்னுங் கலங்குறுந்
தன்னே யுமறக் குமுயிர் சாம்புமால்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லுவான்; சிறிய பாதங்கள் இப்பூயியிற் படிதலால் பொற்பிதிர்போற் பிரகாசிக்கும் புள்ளிவடிவாகிய தேமல் படர்ந்த முலைகையு டைய இக்கன்னிகை நிலவுலகப்பெண் என்பான்; மணங்கலங்குவான்; தன்னை

மறந்துவிடுவான் ; உயிர்சோருவான் (அவனைக் கண்டமாத்நிரமே அவவித்தியா தான்). எ - று. (௨௮)

வள்ளை வார்துழை யோவளர் கொங்கையோ
கள்ளம் பூத்த கருடுநெடுங் கண்களோ
வுள்ள மாழ்கி யுலையத் தடங்கையா
வள்ளி யள்ளியென் னுருயி ருண்டதே.

(இ-ள்.) காதுகளிற் பூண்ட நீண்ட குண்டலங்களோ ? வளருகின்ற முலைகளோ ? வஞ்சனை மிகுந்த கருகிற மமைந்த நெடிய கண்களோ ? நான் மன மயங்கி யலையும்படி, விசாலமாகிய கைகளால் அள்ளி யள்ளி எனது அருமையாகிய உயிரை உட்கொண்டது. எ - று. (௨௯)

நள்ளி ருட்பிணி வீட்டன நான்மலர்க்
கள்ள ருத கருங்குழல் கைசெயா
வள்ள வாய்மலர் வாவி படிந்துயிர்க்
கொள்ளை கொண்டன ளென்று குழையுமால்.

(இ-ள்.) கூரிய இருட் பிணிப்பு நீங்கின ; புதிய மலர்களின் தேனெழி யாத கரிய கூந்தலையுடைய இவள் (பழக்கரை) அலங்காரஞ்செய்து, கிண்ணம் போன்ற வாயையுடைய மலர்கள் நிறைந்த ஞானதீர்த்தத்தில் மூழ்கி எனது உயிரைக் கொள்ளைகொண்டாள் என்று மனந்தளருவான் எ - று. (௩௦)

ஆன்ற கேள்வியவ் விஞ்சைய ருருயிர்
கான்று மாழ்க்கக் கடவுட் புனலபடிந்
தீன்ற தாதைதன் னில்வயி னெய்தினுள்
தோன்று கின்ற சுடர்க்கொடி போலவே.

(இ-ள்.) மிகுந்த ஆராய்ச்சியுடைய அவ்வித்தியாதான் அருமையாகிய உயிர் கக்கித் துன்புறும்படி (அக்கன்னிகை) தெய்வீகம் வாய்ந்த ஞானதீர்த்த நீரில் மூழ்கி, தன்னைப் பெற்ற பிதாவாகுமருச்சுவாமிவீட்டுக்கு வினங்கும் பிரகாசமுடைய (மாணிக்கக்) கொடிபோலப் போயினள். எ - று. (௩௧)

அஞ்செஞ் சீறடி யேகலு மாற்றல
னெஞ்ச மாழ்கியந் நேரிழை லைகிய
பஞ்ச ணைப்புறத் தெய்திப் படுதுயில்
விஞ்சை யோதி மிகவும் பெருக்கினுள்.

(இ-ள்.) அழகுவாய்ந்த சிவந்த சிறிதாகிய பாதங்களை யுடைய அப்பெண் வீட்டுக்குப் போகவும் (அவ் வித்தியாதான்) சகியாதவனாகி மனம்வருந்தி அம்மன்கைதங்கிய பஞ்சாலாகிய சயனத்தினருகடைந்து துயிலெழுப்புமந்திரஞ்செயித்து மிகுந்த நீத்தினையை உண்டுசெய்தான். எ - று. (௩௨)

துயில்பெ ருக்கித் துணைமுலை தாங்கிய
மயிலி யற்குயி லைக்கொடு வானொடு

மெயில்வ னைத்தந் காக்கடங் தேகினுன்

வெயிலசெய் பூங்கழல் விஞ்சையர் வேந்தனே.

(இ-ள்.) கிரணங்களை வீசும்பொலிவமைந்த வீரக்கழலணிந்த வித்தியாதர மன்னவன, இரண்டு முலைகளைச்சமக்கும் மயிலின் சாயலுடைய குயில்போலும் பேசுகின்ற அப்பெண்ணை நித்திராமிச்செய்துஎடுத்துக்கொண்டுஆகாயமளாவிய மதில்குழந்த காசுநகரைத் தாண்டிச் சென்றான். ௭ - ௩. (௩௩)

பொன்னங் கொம்பினை வவ்விப் புயறவழ்

தென்னங் குன்றிடை விஞ்சையன் சோதலு

மின்ன லங்கற் பெயரினன் வேலினன்

மன்னு சீற்றத் தாக்கன் வளைந்திட்டான்.

(இ-ள்.) அழகிய பொற்கொடிபோல்வானைத் திருமுக்கொண்டு மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் வனப்பமைந்த தென்மலையாகிய பொதியகிரியில் வித்தியாதரனடையவும், வித்துருமாலையென்னும் பெயருடையவனும் வேலேந்தியவனுமாகிய நீலி கொண்ட கோபத்தைபுடைய ஓரிராக்கதன் எதிரிட்டிக்கொண்டான். ௭ - ௩. (௩௪)

உயிரை நல்குதி யோநின் னுயிர்நிகர்

குயிலை நல்குதி யோகொடி யோயெனச்

செயிரி னோமே விழியழல் சிந்திட

வயிர வாட்படை வள்ளுறை நீக்கினுன்.

(இ-ள்.) அடா கொடியவனே! உயிரைக் கொடுப்பையோ? அல்லது உனது உயிரையொத்த குயிலின் குரலையுடைய மாதைக்கொடுப்பையோ? என்று கூறிக் கோபத்துடனே கண்கள் நெருப்புப்பொறிபறக்க வச்சிரவாளாயுத்ததின் வலிதங்கிய உரையைப் போக்கினுன். ௭ - ௩. (௩௫)

வள்வாளுறை. அவவாறு கூறின், வள்ளுறை-இருபெயரொட்டுப் பண் புத்தொகை யெனக். (௩௬)

எயிறு தின்றெதி ரோற்ற வரக்கனைத்

துயில்து றந்து சுடாக்கொடி காண்டலு

மயினெ டெங்க னாழிபுனல் கரன்றிட

வுயிர்வெ துமபி யுயிர்ப்பொடு மாழ்கினுள்.

(இ-ள்.) பற்கள் கடித்து நோவந்தெதிர்த்த இராக்கதனைச் சுடர்விடுங் கொடிபோல்வான நித்திராநீங்கி நோக்கவும், வேலைப்போலும் நீண்ட கண்களினின்றுத் துன்புறுகின்றகண்ணீர் சொரிய உயிர் தடிதடித்துப் பெருமூச்சுடன் வருத்தமுற்றான். ௭ - ௩. (௩௭)

பஞ்சி யூட்டிய பங்கயச் சீறடி

யஞ்ச லஞ்ச லெதிர்த வரக்கனைத்

துஞ்ச மாறு தொலைக்குவல் யானென

விஞ்சை வேந்தன் வெகுண்டெழுந் தானரோ.

(இ-ள்.) செம்பஞ்சக் குழம்பூட்டிய தாமரைமலர்போலுஞ் சிவந்த சிறிய பாதங்களை யுடையவளே! நீயப்பபடாதே! எதிரவந்திராக்கதனை இறக்கும்விதம் உயிரொழிப்பேன என்று கூறிக்கோபித்து (போர்செய்ய) மேற்கொண்டனன் வித்தியாதர மன்னவன். எ - று. (௩௭)

உருவ வோடரிக் கண்ணி யுளங்கவர்
மருமம் போழ்ந்திட வாளி நெறிதலும
வெருவ வின்றி வெருண்டெயர் விஞ்சைய
னிருதன் சென்னி நெரிதரக் குத்தினான்.

(இ-ள்.) உருவும்படியோடிய அரிபரந்த கண்களையுடையவளது மனதைக் கவரும் மார்பானது பிளவுறும்படி வாளாயுதங்கொண்டு வீசவும், பயமில்லாமல் கோபித்து உயர்ந்த வித்தியாதரன், அவவிராக்கதன் சிரம் பொடியாகும்வண்ணம் புடைத்தான். எ - று. (௩௮)

ஞான வாவி நளிர்புன லாடிய
மானி னோக்கியை மாய்வுழிக் கண்டதாற்
கூனல் விற்கை யரக்கன் கொடுஞ்சிலை
வேனில வேளென விண்ணுல கெய்தினான்.

(இ-ள்.) ஞானதீர்த்தத்தின் ஞானாச்சிதங்கிய நீரிலே (பன்முறை) மூழ்கிய மானபோன்ற கண்களை யுடையவளை இறக்குந் ததியிற்பார்த்த விசேடத்தால் வளைவாகிய வில்லேந்திய கையை யுடைய அவவரக்கன் கொடிய கரும்புவில்லேந்திய மன்மதன்போல (கிவய வடிவேற்றுத்) தேவலோக மடைந்தான். எ - று.

ஒவி யர்க்கு மெழுதவொண் ணாதபொற்
பாவை தன்பெயா பாதி கிளக்கலு
மேவு காதலின விஞ்சையர் வேந்தனு
மாவி கூற்றுக் களித்தன னெனபவே.

(இ-ள்.) சித்திரக்காரரும் எழுதமுடியாத பொற்பதுமைபோல்வாளிடத் திற்பொருந்திய ஆசையோடு அவள் பெயரிற் பாதி சொல்லவும், வித்தியாதர மன்னனும் தனதுவிடா இயமனுக்குக் கொடுத்தான். எ - று. (௪௦)

மலையின் லீங்கிய மல்லலந் தோளிலென்
முலைநி னைத்து முயங்க வெடுத்தலாற்
றலைவ னீங்கிவ னெயெனத் தாரகுழ
லலமந் தேங்கின ளாராயிற் நீங்கினான்.

(இ-ள்.) மலைபோலப் பூரித்த வளமமைந்த அழகிய புயங்களிலே எனது முலைகள் அழுந்திக் கலக்கவெண்ணி எடுத்துவருதலால் இவளே கணவனாவான் என்று மாலைமுடிய கூந்தலையுடையாள் வருந்தி இரக்கமுற்று அருமையாகிய உயிராதுறந்தாள். எ - று. (௪௧)

சூத மீன்ற வினாகமழ் தூய்மலர்ந்
தாத னோந்த தளர்நடைத் தென்றலோ

பாதி வெண்மதி யோபடர் மாலையோ
கோதை யாருயிர் வாரிக் குடித்ததே.

(இ-ள்.) மாமரங்கள் தந்த மணம்வீசும் பரிசுத்தமாகிய மலரின் மகரந்தங்
களிற் படிந்த மந்தகனியையுடைய தென்றற்காற்றோ வெள்ளிய அர்த்தசத்திர
ளோ பரவிய அந்திப்பொழுதோ அப்பெண்ணின் அரிய உயிரை எடுத்துண்டது
(அறிகிலேன.) எ - று.

“முத்துங் களபமும் தண்பனி நீரு முயங்குமலாத
தொததுங் குளிரியுந் தூய்மலர்ப் பாயலுஞ் சூழ்த்துபுறங்
கத்துங் கடலுங் கதலியு மாலியுங் ககலுமிப்
பத்தம் பெருமபகை யாயின வாமொரு பைந்தொழக்கே.” — என்னும்
புகழேந்திப்பிலவார் கருத்தின்படியே குதம்-தென்றல்-சந்திரன்-மலை முறையே
மண்மதனுக்குக் கிணை - இரதம் - குடைமுதலிய தசாவகங்களுள் ஒவ்வொன்றாக
விருத்தலால் கணவற்பிரிந்த நாயகிக்குப்பகையாக அவற்றுள்ளே துவோ அகலாயினா
யுண்டது என்றார். (சஉ)

மலையும் வல்வில மலாக்கிணை வேட்டுவோர்
நலியு மாலையி னாகிளந தென்றலம்
புலிவ ழங்கு பொதியப் பொருப்பின்வாய்த்
தலைவற் நீரந்த தமியனா முய்யுமே.

(இ-ள்.) போர்புரியும் வலிய கருமபு வில்லிற்பூட்டிய மலராகிய பாணங்க
ளால் வேடுவார் வருந்தும் அந்திப்பொழுதில், மிக இளமைவாய்ந்த தென்றலாகிய
அழகிய புலி சஞ்சரிக்கும் பொதியமலையிலே நாயகனிறந்த ஒன்றியானவரும்
உயிர்பிழைப்பாளோ? (பிழைக்கமாட்டான்.) எ - று. (சஉ)

நிலையி லாவுட னீத்தவவ் விஞ்சையன்
மலைய கேது வெனுமபெயர் மன்னவற்
கிலகு மாலைய கேது வெனும்பெய
ருவக மேத்த வொருமக வாயினான்.

(இ-ள்.) நிலபெற்றிராத சரீரத்தையிழந்த அவவித்தியாதரன், மலையகேது
என்னும் பெயரையுடைய அரசனுக்கு, உலகத்திலுள்ளோர் முழுதும் துதிசெய்ய
விளங்குகின்ற மாலையகேது எனனும் பெயரையுடைய ஒப்பற்ற புத்திரனாகத்தோன்
றினான். எ - று. (சச)

தென்வ னாக்க ணிறந்திடுஞ் சேயிழை
கன்னல் வேலிக் கருநட தேயத்து
மன்னன் மாதவப் பேற்றிற் கலாவதி
பென்னு நாமத் திளங்கொடி யாயினான்.

(இ-ள்.) பொதியமலையில் உயிர்விட்ட செம்மையாகிய ஆபரணங்களை
யணிந்த அப்பெண், கரும்பாலாகிய வேலியையுடைய கருநடதேசத்தரசனது
சிறந்த தவப்பலனால் கலாவதி எனனும் பெயரோடு இளமைதங்கிய பொற்கொடி
போலத் தோன்றினான். எ - று. (சசு)

பதலை யார்ப்பப் பணில முழங்கிடப்
பிதிர்சு ணங்கணி பேரிள மென்முலைக்
கதிர்செய் முத்த முறுவற் கலாவதி
வதுவை யாற்றினன் மாலிய கேதுவே.

(இ-ள்.) மத்தளம் முழங்கவும் சங்கங்கள் தொனிக்கவும் பொற்பிதிர் போ
லுந் தேமல்பூத்த ஆபரணம்பூண்ட பூரித்த இளமைவாய்ந்த மெல்லிய தனங்கையு
டைய ஒளிவீசும் முத்தமுலைபோலும் தந்தபந்திவாய்ந்த கலாவதி என்னும் பெண்
னை மாலியகேது மணஞ்செய்தான். எ - று.

பதலை=மத்தளம்; ஓர்கட்பறை; இது வாயகன்றபறை எனவுங்குறுவர்.

பனிம திக்குடை வேந்தொடும் பல்பக
வினிய பேரகங்க ளியாவு நுகர்ந்துமென்
கனியி லின்சொற் கலாவதி யென்னுமவ்
வனிதை மூன்று மகவிளை சல்கிஞள்.

(இ-ள்.) தண்ணிய சந்திரவட்டக்குடையுடைய மன்னனுடன் பலகாலம்
இனிய இவ்வுட்போகங்கையெல்லாம் அனுபவித்த, மெல்லிய (வாழை - பலா - மா
என்னும்) முக்கனியிலும் மதுரமாகிய சொல்லையுடைய கலாவதி என்னும்காரிகை
மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்றனள். எ - று. (சு.எ)

மழலை மென்சொன் மகாரோடும் வள்ளையங்
குழைபொ ருங்கட் குயின்மொழிக் கொம்பொடு
மெழுவெ றிந்த வெறுழ்வலித் தோளினை
விழைவின் ஞாலம் புரந்திடும் வேலையின்.

(இ-ள்.) மெல்லிய குதலைச்சொல்லையுடைய மக்களோடும், வள்ளைக்கொடி
போன்ற காதிலணிந்த அழகிய குண்டலங்களைமோதுகின்ற கண்பொருந்திய குயில்
போலுஞ்சொல்லையுடைய கலாவதியோடும், எழுக்கோலைவென்ற மிக்க வலிவாய்
ந்த தோளையுடைய மாலியகேது ஆசையுடன் உலகத்தைக்காத்துவருங்காலத்தில்.

வேறு.

கவைத்தா ளலவன் கிளைத்தகுழிக் கமஞ்சூன் மந்தி கவுளெடுக்கச்
சுவைத்தாங் கெறிந்த நறும்பலவின் சுளைக றேர்க்குங் காசிதனிற்
றவத்தா லெய்திக் கங்கைநதி படிந்து மீண்ட தனிமறையோ
ருவப்பாற் காசிப் படங்கொணர்ந்தாங் குய்த்தா ரவனு முளங்களித்தான்.

(இ-ள்.) பிளவுபட்ட சாலைகையுடைய நண்கைகள் பறித்தகுழிகளை, நிறை
வாகிய கருப்பம்வாய்ந்த பெண்குரங்குகள் கொடி றுவீங்கப்புகித்து எறிந்து விட்ட
நறியபலாக்கனிச்சுளைகள் தூர்க்கின்ற காசிரகரத்தில், (முன்னர் தாம் செய்த) தவப்
பலனாற்சென்று கங்காதீர்த்தத்தில் மூழ்கித் திரும்பிவந்த ஓப்பற்ற வேதியர்கள்,
சந்தோஷத்துடன் காசிப்படம் ஒன்று கொண்டுவந்து (மாலியகேதுவின்பால்)
கொடுத்தனர்; அவனும் (அதைப்பார்த்து) மனஞ்சுந்தோஷித்தான். எ - று.

“கவுளெடுத்துச்சுவைத்து” எனப்பாடமாயின், அடக்கிவைத்திருக்கும் கொடிற்றினின் றெடுத்துண்டு - எனக்கொள்ளவும், குரங்குகள் உண்ணுமுன்னும் உண்டபின்னும், இனியுண்ணும்படி கொடிற்றிலடக்கிவைத்தல் வழக்கம். ()

கிடங்கிற் பூத்த கொடிக்குவளை குதட்டி மேதி கிடந்துயிர்க்குந் தடஞ்சூழ் காசிப் படமதனைத் தாம வடிவே லிறைநோக்கி வடந்தாழ் கொம்மை முலைக்கெய்த்த மருங்குற களித்தி ரெனலோடும் படந்தா ழுலகுந் சிலதியர்கள் பணிந்தார் கொணர்ந்த படமளித்தார்.

(இ-ள்.) அகழியில் மலர்ந்த கொடிப்பூவாகிய குவளையை அதுக்கிக்கொண்டு ஏருமைகள் படுத்து மூச்செறியுந் தடாகங்கள் சூழ்ந்த காசியின் படத்தை, மாலையணிந்த கூரியவேலேந்தும் மாலியகேது தெரிசித்து, (நலமணி) மாலிகள் தொங்குங் குவிவாகிய முலைச்சுமைக்கு இளைத்த இடையையுடைய கலாவதிக்குக் கொடுங்கள் என்று சொல்லவும், அரவப்படந்தோற்கும் நிதம்பத்தையுடைய தோழியர்கள் பணிந்து கொண்டுவந்த படத்தைக்கொடுத்தார்கள். எ - று. (10)

இருளை வகிரந்து முடித்தகுழ லிமையாக் கருங்கண் முலைப்பேதை குருதி வடிவே லிறையளித்த கோதில் காசிப் படமதனை முருகு விரிக்குங் காந்தளங்கை முகிழ்த்து ணங்கி முகமலர்ந்து தெருளி னோக்கி விழிபணிப்பச் சிந்தை களிப்பத் தெரிந்தனளால்.

(இ-ள்.) அந்தகாரத்தைப் பிளந்து முடித்தாற்போன்ற கூந்தலையும், இமை கொட்டாதகரிய கண்பொருந்திய முலையையுமுடைய கலாவதி, உதிரஞ்சொரியும் கூரிய வேலேந்திய மாலியகேது கொடுத்தனுப்பிய குற்றமற்ற காசிப்படத்தை, மணம்பரப்புங் காந்தண்மலர்போன்ற அழகியகையை மலர்த்திப்பெற்று முகமலர்ச்சிக்கொண்டு, (பூர்வ) ஞானத்தாற் பார்த்துக்கண்கள் நீர்த்துளிசிந்தவும் மனமகிழவும் தெரிந்துகொண்டாள். எ - று. (11)

காசிப்படங்கண்ட அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் கூக0.

உ
சீமையம்.

முப்பத்தாணகாவது,
கலாவதி பேறுபெற்ற அத்தியாயம்.

கன்னற் குதலை மொழிப்பேதை ஞானவாவி கண்ணுறலு
முனைப் பிறப்பினுணாவனை த்துநோனறத்தோனற முதுக்குறைவாற்
பொன்னஞ் சிகரி நெடுஞ்சிலையெம் புனித னுறைபா லயமுதல
வின்ன தின்ன தெனச்சுட்டிப் புத்தி மதிபோ டிசைத்தனளால்.

(இ-ள்.) கற்கண்டோன்ற மதலைச்சொல்லையுடைய கலாவதி (அப்படத்தி
லெழுதிய) ஞானதீர்த்தத்தைப்பார்க்கவும், பூர்வஜனனத்தின் உணர்ச்சி முழுவ
தும் (சிறிதுசிறிதாக) நன்குதெரிய, பொனமயமான அழகிய மேருவாகிய நெடிய
வில்லேந்திய எமது சிவபிரானது திருச்சந்திரதானம் முதலியவற்றைப் பேரறிவி
னால் இது இது என்று காண்பித்துப் புத்திமதியுடன் (சமீபத்திலிருந்த தோழி
கட்குக்) கூறினள். ௭ - று.

(க)

நங்கை மீரிப் படத்தெழுது ஞான வாவி முற்பவத்திற்
றங்கு மருடர் பேருணாவுஞ் செய்தி யாவர் தணவாம
லங்கை நெல்லிக் கனிபோல வனைத்துந் தோன்ற வளித்ததெனின்
பொங்கு கடவுட் புனல்படிந்தோர் பெறும்பே நெவர்க்கும் புகலரிதால்.

(இ-ள்.) பெண்களே! இந்தப்படத்திற் சித்திரித்த ஞானதீர்த்தம் முற்
பிறப்பிற் பொருந்திய மயக்கமொழிந்த பேரறிவும் நடக்கைமுதலியவும் நீங்காமல்
கரதலாமலகம்போன்று எல்லாவற்றையுந் தெரியச்செய்கது எனறால், மிக்க தெய்
வீகமமைந்த (ஞானதீர்த்த) நீரில் மூழ்கினோ அடையும் பதவியை யாவர்க்குஞ்
சொல்லுதலருமையாகும். ௭ - று.

(உ)

என்று கூறிக் காசிரகர்க் கேகு மருத்தி பிடித்துந்தப்
பொன்றாழ் மணிமே கலையரற்றப் பொன்னஞ் சிலம்பு கிடந்தார்ப்ப
மின்றாழ் மருங்கு றுவண்டேங்க விரைமென் கூந்தல் சுவற்புளச்
சென்றான் வேந்தன் பூங்கழல்கள் பணிந்தா ளிதனைச் செப்புவாள்.

(இ-ள்.) என்னுசொல்லிக் காசிரகரத்திற்குப்போகும் ஆசையானது பிடித்
துச்செலுத்த பொன்னலாகிய மணிகள் பதித்த தாழ்வாகிய மேகலாபரணமொலி
க்க, பொன்னாற்செய்த சிலம்புகளிருந்து சத்திக்கவும், மின்னலிறகிறந்த இடை
யானது ஒசிந்து வருந்தவும், வாசனைதங்கிய மெல்லிய கூந்தலானது பிடரியிற் புர
ளவும் போய் மன்னனது பொலிவுதங்கிய வீரக்கழலணிந்த பாதங்களில் வணங்கி
இவ்வாறுசொல்லுவாள் (கலாவதி.) ௭ - று.

(ங)

இமைதீர் தொழிய வடவையன லெரிகட் பார்தண் முடிக்கிடந்த
சுமைதீர் தொழியத் தனிதாங்குந் தோளா யுனது நகருறையு
மமைவார் தடர்தோள் மடவியரி லளியன் விழைந்த வனைத்தினையுங்
கமையோ டளித்தாய் பெரும்போகந் துய்த்து நெடுநாள் களிப்புற்றேன்.

(இ-ள்.) (கண்டோர்க்கு) இமைகொட்டல் நீங்கிப்போகும்படி வடவாழ காக்கினி போலெளிகின்ற கண்களையுடைய ஆகிசேடன் மூடியில் விளங்கும் உலக பாரம் விலகியொழியுமபடி ஒப்பற்றுப்பரிக்கும் புயங்கோயுடைய மன்னவனே ! உனது நகரத்தில் வசிக்கும் மூங்கில்போலும் நீணலிவிசாலத்த தோளையுடைய மாதர்களில் அடியேன் விரும்பியயாவும், அன்புடன் கொடுத்தனை ; அதனால் பெருஞ் சுகங்களை யனுபவித்து அநேககாலம் சந்தோஷித்தேன. எ - று. (ச)

இன்னும் விழைந்த தொன்றுளதின டளிபி னுரைபப லெனலொடு மன்னன் மகிழ்வற் றெனதுயிரும் வளரும பொருளு மிவ்வரச நின்ன தாகு நீவேண்டி னிலவுக் கதிகாள் முத்தநைகப் பொன்னே யளியாப் பொருளுளதோ புகறி பென லும புகலுவாள்.

(இ-ள்.) இன்னமும் விரும்பியது ஒன்றிருக்கின்றது ; அதனையுங்கொடுக்க வரமளித்தாற் சொல்லுவேன் என்று கலாவதி கூறவும், அவள் கணவனாகிய மலிய கேது மனங்களித்து எனபிராணனும், அயிவீர்த்தியாகுஞ் செவமும், இந்த அரசாக்கியும் உன்னுடையதேமாம் ; சந்திரிகையாகிய கிரணங்கணக்கக்கும் முத்துப் போலும் பற்களையுடைய கலாவதியே ! உனக்குத்தராதபொருளும் இருக்கின்ற தோ கேட்பாயாக என்று கூறவும், கலாவதி சொல்லுவாள். எ - று. (இ)

தமர நெடுநீரக் கழனிதொறும் வாளைப் பகடு தாவிப்புயர் குமரிக் குடக்காய் முடத்தெங்கின குலைகள் சிதறங் காசிதனி லமருந் திங்கள் வேணியனைப் போற்றற் கேக வருளுகெனக் கமல மலரி னெழிலகவருங் கைகள் கூப்பி யுரைசெய்தாள்

(இ-ள்.) ஒலிசெய்யும் நெடிய நீளையுடைய வயல்களிலெல்லாம் ஆனவாளைகள் தாவிச்சென்று உயர்ந்த இளமைவாய்ந்த குடம்போன்ற காயையுடைய கோணிய தென்னமரங்களின் குலைகளைச் சிதறுகின்ற காசிக்ஷத்திரத்தில் வீற்றிருக்கும் சந்திரசேகரராகிய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமானை (தரிசித்து) வணங்குதற்கு யாத்தினாசெல்ல அருள்வேண்டும் என்று, கலாவதி தாமரைப்பூவின அழகைக் கவருங்கரங்கள் குவித்துக் கூறினள். எ - று. (சு)

அரசு விழுங்குஞ் சுடரிலைவே லண்ண லணங்கி னுரைகேளாப் பரிவி னோடு மனைக்கிழத்தி யில்லா வாழ்க்கை பழுதாரு மெரிசெய் பூனாய் நின்னோடும்பான் வருவ லென்ன, வினிதியமபித் தரையாள் வதற்குத் தன்மகவைத் தனிமா மவுலி குடமுனனா.

(இ-ள்.) அரசிலைபோல் வடிவுவாய்ந்த பிரகாசம் பொருந்திய அச்சவடிவ மைந்த வேலேந்திய மாலியகேது, மனைவியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, அன்புடனே இல்லாளில்லாத இவ்வாழ்க்கை குற்றமுடையதாகும் (ஆதலின்) ஒளிபரம்பும் பணி தரித்த கலாவதியே ! உன்னுடன் யானும் வருவேன் என இனிதாகக்கூறி பூயியை அரசுசெய்தற்குத் தன் புதல்வினை ஒப்பற்ற சிறந்த கிரீடந்தரிப்பித்தான். எ - று.

உயிர்மேய்ந் துதிரத் தேக்கெறியு மொளிரும் வடிவேல் வயவேந்தன் செயிர்தீர் புதல்வ னினிதளிப்பச் செம்பொன் கோடி பலவாங்கி

மயிலே சாய லணங்கினோடு மடற்பூங் கமுக மிடறொடியக் கயவாய் வாளைப் பகடுமீக்குங் காசி நகரிற் சென்றடைந்தான்.

(இ.ள்.) (பகைத்தோரது) உயிைப்புசித்து இரத்தத்தைத் தேக்கெடுக்கும் பிரகாசிக்கின்ற கூரிய வேலேந்தும் வெற்றிதங்கிய மாலியகேது, குற்றமற்ற புத் திரன் இனிதாகக் கொடுக்க, செவலிய பலகோடி பொன்பெற்று, மயில் போன்ற சாயலையுடைய கலாவதியுடன், மடல்கள்பொருந்திய பொலிவமைந்த பாக்குமரங் களின்மீடறு ஒழியும்படி கசன்களிலுள்ள ஆண்வானைகள் கலக்குகின்ற காசிகரத் திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். எ - று.

(அ)

குடச்சூர கமுகின் மிடறுமிழ்ந்த குளிர்பூம் பசுங்காய்க் குலைபொதிந்த மடற்பூர் தேறல வழிந்தொழுகும் வயலகுழி காசி வளநகரிற் றொடிப்புங் கோதை கணவனோடு ஞான வாவி தொழுதாழிக் கடிப்பூங் கொன்றை வேணியனபொற் கமல மலர்த்தா ளினிதேத்தி.

(இ.ள்.) குடம்போற் பூரித்த கமுகமரத்தின் மிடறானது தந்த, குளிர்ந்த பொலியாகிய பசிய காயையுடைய குலைகள் திணிந்த மடல்வழியே பூந்தேன் வழி ந்தொழுகும் வயல்புடைகுழிந்த காசியாகிய வளமமைந்த நகரத்திலே, வளையலணி ந்த கலாவதி, புருஷனாகிய மாலியகேதுவுடன் ஞானதீர்த்தத்தைப் பணிந்து அதில் மூழ்கி, வாசனைதங்கிய கொன்றைமலர்கூடிய சடையையுடைய சிவபெருமானது பொன்னிறத்த தாமராமலர்போன்ற திருவடினை இனிதாகவணங்கி. எ - று.

இதமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(க)

ஞான வாவிப் படிமணியா னன்கி னியற்றிச் சோட்சமா தான மறையோர் தமக்களித்துத் தலைவற் பேணித் தவமாற்றி யுனமின்றிக் காசிதனி லுறையுங் காலத் துமைபாகன் மோன முனிவ னுருக்கொடவர் முன்ன ரெய்தி யிதுபுகல்வான்.

(இ.ள்.) ஞானதீர்த்தத்தின்படிக்களை நவமணிகளால் நன்றாகக்கட்டி வேதி யருக்குச் சோட்சமகாதானங்களைக்கொடுத்து ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமானைவணங் கித்தவஞ்செய்து குற்றமில்லாமல் காசிக்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருக்குந்தகியில், பார்ப்பதிபாகராகிய எமது பெருமான் மௌனமுனிவாதிருவடிவேற்று அவலிருவர் முன்னடைந்து இவவாறு சொல்லுவர். எ - று.

(க0)

அடைந்த வவரை யருகிருத்தி யருட்கண பரப்பி மெய்தடவி மடத்தை பாகன் றாகமா மறையாங் கவர்க்கு வழங்குதலும் படர்ந்த சடையு துதற்கண்ணும் பால்வெண் ணீற்று மெய்யொளியுந் தடந்தோ ளெட்டுந் தனிதாங்கித் தளரா முததி வீடடைந்தரா.

(இ.ள்.) சிவபெருமான் தம்மையடைந்த அவலிருவரையும் கழிபத்திவிரு த்திக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து உடலைப்பரிசித்து, சிறந்த தாரகமந்திரத்தை அவர் களுக்கும்தேசிக்கவும், படர்ந்தசடையும் நெற்றிக்கண்ணும் பால்போலும் வெள் ளிய திருநீற்றையணிந்த சரீரப்பிரகாசமும் விசாலமாகிய எட்டுத்திருப் புயங்களும் ஒப்பற்றுப்பெற்று (சிவசாரூபமடைந்து) நீங்காத மோக்ஷவீட்டைப் பெற்றனர்.

பெருகு திரைநீர்ச் சிவதீர்த்தப் பெருமை யுரைத்தே மிதன்பெருமை யுருகிக் கேட்போர் நவின்றிலேவோ ருலவாக் கதிரி னடைவரெனத் திருகு சினத்த வில்வலனைச் செற்ற கடவுண் முனிகேட்பக் குருகு பெயர்க்குன் றறவெறிந்த சுடர்வேற் குமரன் கூறினனூல்.

(இ-ள்.) மிக்க அலைகள் பொருங்கிய நீராயுடைய ஞானதீர்த்தத்தின் புகழைக்கூறினோம்; இதன் கீர்த்தியைமனமுருகிச் சிரவணஞ்செய்வோரும் (பிரர்க்குப்) போதிப்போரும் கெடாதசிவகதியிற் சேருவர் என்று, மனதில் மிகுந்த கோபத்தைபுடைய வில்வலனைக்கொன்ற தெய்வீகமமைந்த அகத்தியமுனிவர் கேட்கும்படி கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளவுபடச் சங்கரித்த பிரகாசம் பொருங்கிய வேலாயுத மேந்திய ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று.

அகத்தியமுனிவர் வில்வலனைச் செற்ற சரிதம்.

சூரபன்மன் தகையான அசுழகி பெற்ற பிள்ளைகளாகிய வில்வலன், வாதாவி என்போர், வழிச்செல்லும் பெரியோரை விருந்துண்ணவழைத்து வாதாவியை ஆடாக்கிச் சமைத்து விருந்துட்டிய பின், வாதாவி விருந்துண்டோர் வயிற்றைப்பீறிக்கொண்டு வெளிவர அவர்கள் இறப்பர். இருவரும் அவ்விருந்தாளியைப் புசிப்பர் அவவாறு நிகழ்ந்து வருகையில், தென்றிசைநோக்கிச் செல்லும் அகத்தியமுனிவர் அவ்வகையே விருந்துண்டு முடிந்தபின் வாதாவி ஆடாகவயிற்றில் உருக்கொண்டு கலக்க, முனிவர் “ஜீர்ணப்” என்று வயிற்றைத்தடவி அவனைச் ஜீர்ணஞ்செய்தார். அது கண்டறிந்த வில்வலன் தன் தம்பியிறந்தமையாற் கோபித்து ஓர் தண்டாயுதமேந்தி முனிவரை எதிர்க்க, முனிவர் ஓத்தருப்பைப்பூலைச் சிவபிரானது மழுப்படையாகவெண்ணிப்பிரயோகிக்கவில்வலன் இறந்துபோனான். என்பது. இதனை,

கந்தபுராணம் - வில்வலன் வாதாவி வதைப்படலம்.

ஊன்கொண்ட கறியாகி நுகர்வுற்ற வாதாவி யுயிர்போகி யுண்டவியல்பே தான்கொண்டு முடிசென்று சடரத்தை யொருகாலே தமிழ்வல்ல முனிதடவனான் கான்கொண்ட வெரிமண்டு சிறுபுன்பு தற்போன்று கடியோனு முடிவாகவே வான்கொண்ட வெனவங்கண் முன்னின்ற வன்றம்பி மாய்வுற்றதுன்னி வருவான்.

மெய்க்கொண்ட தொன்னு ஞாருக்கொண்டு முனிதன்னை வெகுநூற்றொர் தண்டமதனைக், கைக்கொண்டு கொலையுன்னி வருபோழ்கின் முனிவன் கரத்திற் றருப்பையொன்றை, மைக்கண்டப் படையாக நனைகுற்று விடவிவ் வலன்ருனு மடிவெய்தவும், அக்கண்ட கக்கள்வ ருறையுற்ற விடநீங்கி யப்பால கன்றன்னரோ. என்பதனுணர்க. (கஉ)

கலாவதி பேறுபெற்ற அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் ௧௨௨.

உ
சிவமயம்.

மூப்பத்தைந்தாவது,

இல்லொழுக்கங் கூறிய அத்தியாயம்.

விரிந்த புவன கோடிகளின் விழையுந் தருமம் பொருளின்பம்
பொருத்த வரிய துயர்துறக்கம் பொருந்து நகரம் யாதென்னக்
குரும்பை தூங்கு முடத்தென்கின் குலைகள் சிதறி யிளங்கமுகின்
கருங்கட் டேறல் முசுவருந்துங் காசி யலது பிறிதுண்டோ.

(இ-ள்.) பரவிய பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களினுள்ளோரும் இச்சிங்கி
ன்ற அறம் - பொருள் - இன்பம்-கிடைத்தற்கரிய உயர்ந்த மோட்சம் (ஆகிய இவ
ற்றை) பொருந்திய நகரம் எதுவென்றால், குரும்பைகள் அசைகின்ற கோணிய
தென்னமரங்களின் குலைகள் சித்தி, இளங் கமுகமரங்களின் வலிய கள்ளாகிய
தேனை முசுக்கள் உண்ணுகின்ற காசிக்ஷேத்திரமல்லாமல் வேறிருக்கின்றதோ.

குரும்பை=இளங்காய்; பிஞ்சு.

(க)

அரிய விரதத் தவஞான மடங்காப் புலன்க ளுள்ளடக்கிப்
புரியும் யோக மியற்றியல்லாற் காசி நகரிற் பொருந்தவரி
துரியு விலைகள் கலியுத்தி லுஞ்ற லெவர்க்கு மொண்ணதால்
விரியும் புகழோ யந்ககா யடையு மாறு விளம்புதியால்.

(இ-ள்.) இயற்றுதற் கரிய விரதம்-தவம்-ஞானம்-(இலேசாக) அடங்காத
ஐம்புலன்களையும் உள்ளே யடக்கி இயற்றுகின்ற யோகம் (ஆகிய இவற்றைச்)
செய்தல்லாமல் காசிக்ஷேத்திரத்திற் சேருதலருமை; பொருந்திய இவற்றைக் கலி
யுத்திலே செய்து முடித்தல் எல்லாருக்கும் முடியாதாதலால் பரவிய கீர்த்தியை
யுடைய ஸ்ரீமருக்கடவுளே! அந்நகரத்தைச் சேரும்விதம் (அடியேனுக்கு)
அருளிச்செய்யவேண்டும். எ - று.

(உ)

இழுக்கல் செல்லா வருந்தவமு மிழைக்கு நோன்புங் கலியுத்தி
லொழுக்க மென்ப வொழுக்கத்து நின்றார் பெருமை யுரைப்பரிதாற்
பழுத்த தடவுச் சினைப்பலவின பைம்பொற் சினைவின டழிநறவின
வழுக்கி மேதிக்க ன்றுகளும் வயல்கூழ் காசி யடைகுவரால்.

(இ-ள்.) இடையிலே தவறிப்போகாத அரிய தவமும் அனுட்டிக்கும் விர
தமும் கலியுத்திலே நன்னடக்கையென்று சொல்லுவர்; நன்னடையி னடப்
போர் சிறப்பையுடைத்த லரிதாதலால், பழுத்துள்ள பெருமைவாய்ந்த கிளைகளை
யுடைய பலர்மரத்தின் பசிய பொன்போன்ற கிளைகள் கிழிந்தொழுகுந் தேனாற்
கால்வழிக்கு எருமைக்கன்றுகள் புரளும் வயல்கூழ்ந்த காசிரகரத்தை (அவர்கள்)
சேர்வார்கள். எ - று.

(ங)

கானத் துளவி னறும்படலைக் கண்ணி வேய்த்த வயர்பன்றிக்
கூனற கோட்டி னேத்துலகி லொழுக்கம் விழுமி தெனக்குறித்த
ஞானப் பொருளே யவ்வொழுக்கம் வழுவா தெனக்கு நவிறியெனப்
பானற் கருங்கட் குறக்கொம்பின் கொழுக னதனைப் பகருமால்.

(இ-ள்.) புனத்திலுள்ள துளவத்தின் நறியவரிசையாகிய மாலைதரித்த பெ
ரிய (திருமாகிய) பன்றியின் வளைந்த கொம்பாற் றுங்கிய பூமியில் ஒழுக்கமே
சிறந்தது என்று உபதேசித்த ஞானப்பொருளாக விளங்கும் பெருமானே! அவ்
வொழுக்கத்தை முறைதவறாமல் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று
(அகத்தியமுனிவர்) கேட்க, நீலோற்பலம்போலுங் கரிய கண்களையுடைய வள்ளி
நாச்சியார் காதலராகும் ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள் அதனைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

வேறு.

ஒழுக்கமே நியமமென வுஞ்ஞம்வே தியரதனி
னிழுக்கினு ரெனினவரை யிகழ்ச்சிகூ றுவரெவரும்
விழுப்பமா மறைநெறியை விடுத்துளார் தமதுயிரும்
வழுக்குநீ னாரகினிடை மடுப்பரால் யமபடர்கள்.

(இ-ள்.) இல்லொழுக்கமே நியமமென்று செய்யும் அந்தணர் அந்நெறியீ
லிருந்து தவறுவாராயின் அவர்களை யாவரும் பழிகூறுவார்கள். மேன்மையாகிய
வேதத்திற்குடைய இல்லறதருமத்திற்குரிய கலையைக் கழிவிட்டவர்களது உயிரை
இயமதுதர்கள் கணம்பொருந்திய பெரியநரகத்தில் மூழ்கச்செய்வார்கள். எ-று.

உயிர்க்குநன் குணர்வதல துடற்குநன் குணர்நெறியில்
பயிற்சியத் தணர்கள்பதை பதைப்பர்வெங் கொடுநெகின்
வியப்புறும் படியொழுகு மொழுக்கமென்பதுவிதி
னியற்றருத் தருமநெறி யெவற்றினுத் தலைமையதே.

(இ-ள்.) ஆத்தமத்திற்கு நன்மைதேவதல்லாமல் சரீரத்திற்கு நன்மை
தேடுகின்ற வழியில் முயற்சியுடைய வேதியர்கள் வெவ்வித கொடுமைவாய்ந்த
நரகத்தில் துன்பமுறுவார்கள். மேன்மையடையும்படி நடக்கின்ற இல்லொழுக்க
மென்றுசொல்வது முறையுடன் செய்கின்ற அரிய தருமமார்க்கங்க ளெல்லாவற்றி
லும் சிறப்புடையது. எ-று. (சு)

இயமமன் புறுநியம மெனுமிரண் டுனுளியம
முயிர்முரத் திடல்பொறைபொய் யொழிதவின் புறுமொழிமெய்
பயில்புலன் றகைதல்மேன் மனனம்வெம் படுகொலைகள்
செயலொழிக் திடல்செவிதி னிவைசிறத் தனதெரியில்.

(இ-ள்.) இயமம் அன்புபொருந்திய நியமம் என்று சொல்லப்படும் இரு
வகை மார்க்கங்களில், இயமமாவது உயிர்காத்தல் - சாந்தம் - பொய்யொழிதல் -

இனியவார்த்தை கூறல் - சத்தியம் - (விஷயங்களில்) உழல்கின்ற ஐம்புலன்களை த்தடுத்தல்-மேன்மையான விஷயங்களைச் சித்தித்தல் - கொடுமைமிருந்த கொலை செய்தவினின்று விலகுதலாகும். ஆலோசிக்குங்கால் இவையே சிறந்தன. ௭-று.

நீதிசா னியமமக மோனநீன் புனல்படித
லோதன்மா தவவிரத மோவரு துணவொழிதல்
திதிலா ரொடுமீனிது சேர்தல்மே வியசவுசம்
யாதுமீ குதலிவைக ளியாவுமா மெனுமறைகள்.

(இ-ள்.) தருமமிருத்த நியமாவது யாகம் - மௌனம் - நெடிய தீர்த்த ஸ்நானம் - வேதபாராயணம் - பெரியதவம் - விரதம் - ஒழிதலில்லாத நோன்பு- குற்றமில்லாதவர்களுடன் நன்குகூடிவாழ்தல் - பொருத்திய சவுசம் - எல்லாவற்றையும் கொடுத்தல் ஆகியஇவைவாவு மாறும் என்று வேதங்கள் கூறும். ௭-று. ()

தாதைமெய்ப் புதல்வருறு தாயர்மற் றெவருமுட
லேதமுற் றுயிரகவி லீமமட் டலதொருவர்
போதரக் கடவதிலர் போம்வழிக் குரியதுணை
யோதினம்ற் றிலைவருமவி டாதுஒற் றிருவினைகள்.

(இ-ள்.) தந்தை - உண்மையாகிய மைந்தர் - தாய்கள் முதலிய எல்லாரும் சரீரம் பிரயாசையடைந்து பிராணன் நீங்கினால் மயானம்வரையி லல்லாமல் ஒருவர் உடன்வரக்கடவரல்லர். (ஒருவர்தாம்) செல்லும்வழிக்கு உரித்தாகிய துணை யாவது சொல்லுமிடத்தில் ஒன்றுமில்லை; செய்கின்ற இருவினைகளே நீங்காமல் பின்படாடும். ௭-று.

வரும்விடாதுஒற் றிருவினைகள்—என்பதை,

நாலடியார்.

“பல்லாவு ஞய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாழிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினை யன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவினை நாழிக் கொளற்கு.”—என்பதனு னுணரக. (க)

பிறக்குமன் றினுமொருவர் பிரித்துடம் பொழியவுயி
ரிற்ருமன் றினுமொருவ ரொன்றெளிந் தினிதெவையு
மறக்கைதிண் பொருள்தென மனத்துணர்ந் தடைவரிய
துறக்கமிங் குறுகிலைமை சொலத்தகுந் துணிவுடைமை.

(இ-ள்.) ஜனிக்கின்ற காலத்தும் ஒருவர்; உடலைப்பிரித்து உயிரொழியும் படி மறிக்குங்காலத்தும் ஒருவர் என்றால் நன்குணர்ந்து இனிதாக எல்லாப்பற்றை யும் மறத்தலே உறுதிப்பொருளென்று மனதி லறிந்து கிடைத்தற்கருமையாகிய மோஷத்தை யடையும் நிலையே சொல்லத்தக்க துணிவுடைமையாகும். ௭-று.

தீவினைகள் புரிகொடிய பாவமுதல் சினவுபகை
யாவுநிலை திரியவெழு தாமறைகள் புகலுநெறி
மேவியினி தொழுருமறை வேதியர்கள் முகிறடவு
காவுசெறி வளமருவு காசுநக ரடைகுவர்கள்.

(இ-ள்.) தீவினைச் சம்பந்தங்கள் செய்கின்ற கொடிய பாவமுதலாகிய
மிக்க பகையெல்லாம் நிலைமாறும்படி, எழுதாக்கிளவி யாகிய வேதங்கள்சொல்லும்
நன்மார்த்தத்திற் பொருந்தி இனிதாக நடக்கின்ற வேதமுணர்ந்த அந்தணர் மேகங்
கள் தவழுஞ் சோலைகள் நெருங்கிய வளப்பமமைந்த காசிக்ஷேத்திரஞ் சேருவர்.

வேறு.

வைகறையிற் றுயினீங்கி யைங்கரனை மணிமிடற்று வரத னோடு [ப்
நெய்கனிந்த கருங்கூந்தன் மலைமகளைத் திருவினோடு நெடியோன் றன்னை
பைகலந்த பாம்பணையான் றிருவுந்தி பூத்தவனைப் பனுவன் மானை
மொய்கலந்த கொடுங்குலிசப் படையேந்து புரந்தரனை முதலினோரை.

(இ-ள்.) புலரியில் நித்திரா யொழிந்து, ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய
விநாயகக்கடவுளையும், கீலகண்டம்பொருந்திய சிவபெருமானுடனே நெய்ப்பசை
மிருத்த கரிய அளகபாரத்தையுடைய பர்வதராஜபூத்திரியாகிய உமாதேவியாரா
யும், இலக்குமிதேவியாருடனே விஷ்ணுமூர்த்தியையும், படத்தையுடைய சேஷ
சயனத்திலுள்ள திருமாவின் திருவுத்தியூத்த நான்முகனோடு கலைகளையும், போர்
செய்யுங் கொடிய வச்சிராயுதமேந்திய இந்திரன்முதலான தேவர்களையும்.

இதுமுதல் எட்டுப்பாடல்கள் குளகம்.

(௧௨)

கங்கைமுதற் பெயராற்றைக்கனை திணாப்பார் கடன்முதலாங் கடலை
வான்றோய், மங்குறவழ் திருச்சயில முதலான மால்வரையை வசிட்ட
னாதி, பொங்குபுகழ் மாதவரை யருந்ததியே முதலாய புனாதீர் கற்பின்,
மங்கையரைக் கவினொழுகு முருப்பசியே முதலாய மடநல் வாரை.

(இ-ள்.) கங்கை முதலாகிய பெயரையுடைய புண்ணியநதிகளையும் ஒலி
க்கின்ற அலைகளையுடைய கந்தராப்தி முதலிய (எழு) கடலையும், ஆகாய மனாவிய
மேகங்கள் தவழும் ஸ்ரீசயிலம் முதலாகிய பெரிய மலைகளையும், வசிட்டன்முதலா
கிய கீர்த்தியிருந்த சிறந்த தவசிகளையும், அருந்ததி முதலிய குற்றமற்ற கற்பினை
யுடைய மாதர்களையும், அழகு பொருந்திய உருப்பசி முதலிய இளமைவாய்ந்த
பெண்களையும். ௭ - ௩.

(௧௩)

காசிமுதன் மாநகரைக் கவுத்துவமா மணிமுதலா மணியைக் காமர்
வாசமலி மந்தார முதலான செழுந்தருவை வரிவண் டார்த்து
முகநனைக் கவுளயிர வதமுதலாங் கடகளிற்றை முறைவழாது
தேசதிகழ் சனகன்முதல் யோகிகளைச் சேடன்முதல் வாள ராவை.

(இ-ள்.) காசிமுதலிய சிறந்த (சத்த) நகரங்களையும், மகத்துவமுள்ள கல்துவமணிமுதலிய மணிகளையும், அழகிய வாசயிக்குந்த மந்தாரம் முதலான செழுமைவாய்ந்த (பஞ்ச) தருக்களையும், கீற்றுக்களையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரித்து மொய்க்கின்ற குளிர்த்த கதுப்பமைந்த அயிராவத் முதலாகிய மதப்பெருக் குடைய (அட்ட) திக்கஜங்களையும், வேதமுறை தவறாது ஒளிவிளங்கும் சனகன்முதலிய யோகவாண்களையும், ஆதிசேடன்முதலிய ஒளிதங்கிய (நவ) நாகங்களையும். ௭-று.

இருக்குமுதற் பழமறையைப் பிரணவமே முதலாய வெழுத்தை நீங்காத், திருக்கிளர்கா ரதன்முதலாக் தெய்வமறை முனிவராத் தேனுவாதி, யுரைக்குமுயர் பசுவையரிச் சந்திரனே முதலாய வுண்மை வேந்தைக், குரைக்குநெடுங் கடல்வரைப்பிற் றதீசிமுதல் வரையாது கொடுத்த னேரரை.

(இ-ள்.) இருக்குமுதலாகிய பழமையான (காஞ்சு) வேதங்களையும், பிரணவம் முதலாகிய (ஐம்பத்தோர்) அட்சரங்களையும், நீங்காத சிவஞானச்செல்வம் விளங்கும் காரதன் முதலாகிய தெய்வீகம்பொருந்திய வேதமுணர்ந்த முனிவர்களையும், காமதேனுமுதலாகச் சொல்லுகின்ற உயர்ந்த பசுக்களையும், அரிச்சந்திரன் முதலாகிய சத்தியந்தவறாத மன்னவரையும், ஒலிக்கின்ற நெடிய கடல்குழந்த கிலவுலகத்தில் ததீசிமுனிவர் முதலாக அளவில்லாது கொடுத்த கொடையிற் சிறந்த வர்களையும். ௭ - று. (கரு)

நவீற்றருங்கா யத்திரியே முதலாய மந்திரத்தை நறுந்தண் போது துவைத்துவரி வண்டிமுலு நத்தனமே முதலாய சோலை தன்னை யுவப்புடனிக் திரனுகைக்கும் பரிமுதலாம் வரம்பரியை யுலகிற் நீர்த்த மெவற்றினுக்கு மேலாய தந்தைதாய் மலரடியை யிதயத் தெண்ணி.

(இ-ள்.) சொல்லுதற்கரிய காயத்திரி முதலாகிய மந்திரத்தையும், நறிய குளிர்ச்சியுள்ள மலர்களை யிதித்துக் கீற்றமைந்த வண்டுகள் சஞ்சரிக்கும் நத்தவனம் முதலிய சோலைகளையும், களிப்போடு தேவேந்திரன் ஏறிச் செலுத்தும் உச்சிரச்சிரவம் முதலிய தாவிச்செல்லுங் குதிரைகளையும், உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் மேன்மையான பிதாமாதாக்களின் ஸ்ரீபோன்ற பாதங்களையும், மனத்தில் தியானித்து. ௭ - று. (கசு)

நீணகரின் புறத்தகன்று காணாறு விற்கடைபோய் கிருதி திக்கின் வாணிவவு கதிரொழுகு முப்புரிநூல் வலச்செவியின் வயங்க வேற்றித் [த் தோன்யிசையுத் தரியமுயர் சென்னிகுற்றிநிலத்தினொருதாரம்புசேர்த்தி காண்வருந் பகல்வடக்குங் கங்குலிடைத் தென்றிசையுங் கருதி கோக்கி

(இ-ள்.) (தான்வசக்கும்) பெரிய பட்டணத்தின் வெளியேசென்று காணாறுவிற்கடை, தாண்டி, கிருதிநிசையிலே வெள்ளிய சந்திரன்போலும் கிரணங்கள் சிந்தும் ஷப்தத்தை வலதுகையில் விளங்கும்படி. மேற்றி, தோளின்மீதுள்ள

போர்வையை உயர்ந்த சிரசிலே சுற்றி, பூமியிலே ஒரு துரும்பைப்போட்டு, காணக்கூடிய நல்ல பகலில் வடதிசையும் இரவில் தென்றிசையும் எண்ணிப்பார்த்து.

வில்=கோல் அதாவது எண்குழுமுதலாம்.

(௧௭)

ஏறிவளிமுச் சுடர்க்காகோன் நிரங்குபுனர் செழுந்தரங்க மெண்டிக் காமான், மறையவர்மற் நிவர்தமமை ஷோக்காம லுவாரிலத்தின் மறுகின் மன்றி, னெறியதனி னிராமலுரை நிகழ்த்தாம விருமலமு நீக்கிப் பின்னர்க், குறியதனை யிடக்கைகொடு பிடித்தெழுந்து மண்கவர்வான் குறித்துச் சென்றே.

(இ-ள்.) அடிக்கின்ற காற்று - (குறிய சோ மாக்கினி யாகிய) மூன்று சுடர்கள்-கரையை மோதி ஒலிக்கின்ற நீராயுடைய செழிய அலைகள் பொருந்திய கடல்-அட்டதிக்குகள் - பெருமைதங்கிய வேதியர்-ஆகிய இவர்களைப் பாராது, சுவர்நிலத்திலும் வீதியிலும் சபைக்குப்போரும் வழியிலும் உட்காராமல் ஊர்த்தையாடாது மலஜலவிசர்ஜனஞ்செய்து பிறகு கோசத்தை இடக்கரத்தார் பிடித்துக் கொண் டெழுந்து (சவுசத்திற்கு) மண் கொணரும்படிப்போய். எ-று. (௧௮)

புழுவுகாத வெலியகழ்தல் புனலினிடைப் படுதலிவை போக்கிக் கற்றீர், பழுதறுமண் ணெடுத்திவிங்கத் தொருகாலைங் காற்குத்தத்திற் பதின்கா லாங்குக், கழுவுகாத் தினிலிரண்டு கரத்துமெழு காலொருகா லொருகாற் காலின், மொழியுமிரு கரத்தின்முக்கான் மண்ணில்வே தியர்சவுச முடித்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) புழுவசுத்தல் - எலிதோண்டல் - நீறிப்படக்களாயிருத்தல் ஆகிய இத்தகைய மண்ணை நீக்கி, கல்லில்லாத குற்றமற்ற மண்ணை யெடுத்து, கோசத்தி லொருதாரமும், குதத்தில் ஐந்துதாரமும், கழுவுகின்ற கையில் பத்துதாரமும், பின்னர் இருகையுஞ்சேர்த்து ஏழுதாரமும், ஒவ்வொரு காலிலும் ஒவ்வொருதாரமும், சொல்லுகின்ற இருகையிலும் மீண்டும் மூன்றுதாரமும் வேதியர் மண்ணைக்கொண்டு சவுசஞ் செய்யவேண்டும். எ-று.

குதம்=மலத்துவாரம்.

(௧௯)

மண்ணுறுமண் ணளவைநெல்லிக் கடுத்தானிற்ப் பாதியென வகுப்பர் தெண்ணீர்ப், பண்ணுறுபாத் திமிலதே லுறுபுனற்கோர் முழமாகப் பயிலு மெல்லை, நண்ணியிருந் தேசவுச முடித்திடுக சென்னிதனி னலங்கொள் கண்டத், தொண்ணிறவுத் தரியமணிந் தாசமனத் தொழின்முடிக்க வொண்ணு தன்றே.

(இ-ள்.) அழகு செய்கின்ற சவுசமண்ணின் அளவு நெல்லிக்காய் - கடுக்காய் - தான்றிக்காய் - இவற்றிற் பாதியென்று சொல்லுவர். தென்னிய நீர்மொண்டு சவுசஞ்செய்யும் பாத்நிரங் கையிலில்லையானால், பொருந்திய சலத்திற்கு ஒரு

முழுமாக வள்ளவிடத்திலிருந்து சவுசக்கடன செய்யக்கடவர். கிரசிலும் மன்மை தங்கிய கழுத்திலும் பேரொளியையுடைய உத்தரீயந்தரித்து ஆசமனச்செய்கை செய்யத்தகாது. எ - று. (௨௦)

ஈங்கிவர்மண் ணுறுதொழிவி னிரட்டித்தல் பிரமசா ரியற்கெஞ் ஞான்று, மோங்கியவா னப்பிரத்தற் கதனிரட்டி யதனிரட்டி யுயர்ச்சு நியாசிக், காங்கிவைகள் பகற்பொழுதிற் கிருட்பொழுதுக் கதிற்பாதி யதருற் றோர்க்குக், தீங்குறுநோ யாளர்க்கு மடவியர்க்கு நான்கினொன்றாய்ச் செப்பு தூலே.

(இ-ள்.) இல்லறத்தார் மண்கொண்டு செய்யுஞ் சவுசத்தொழிவில் இரு பங்கு பிரமசாரிகளுக்கும், எப்போதும் உயர்ந்த வானப்பிரஸ்தர்களுக்கு அப்பிரமசாரிகளிலும் இருபங்கதிகமும், மெனமையாகிய சங்கியாசிக்கு அதிலும் இருபங்கதிகமுமாகும். இவை பகற்காலத்துக்குரியன. இராக்காலத்துக் கதிலவைப்பங்காகும். யாத்திடைசெய்வோர்க்கும் கொடிய வியாதியஸ்தாகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நான்கிலொருபாகமாக தூல்கள் சொல்லும். எ - று. (௨௧)

வெண்ணிறவென் புயிமிருந்தை சாம்பரொழி யிடமதனின் மேவிச் சூடு, துண்ணுரையில் புனல்வாங்கிக் குணக்கேனும் வடக்கேனு நோக்கி முத்தி, மண்ணுமறை யவர்க்கிதையம் வாள்வேந்தாக் கணிமிடறவ் வணிக ரானோர்க், கண்ணமட வியரொடுபின் னவர்க்குவா யளவுசெல வருந்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய கிறம்வாய்ந்த ஏலும்பு - உயி - கரி - சாம்பல் ஆகிய இவைநீங்கிய தானத்திற்சென்று, வெப்பமும் தண்ணியதுராயுயில்லாத நீனாமொண்டு கீழ்த்திசையாகவாயினும் வடதிசையாகவாயினும் பார்த்து (காருகப்பத்தியம் - ஆகவனீயம் - தக்ஷணக்கினி ஆகிய) மூன்றக்கினியைவளர்க்கும் வேதியருக்கு இதை யம் வானேந்திய மன்னவர்க்கு அழகிய கழுத்து வையியர்களுக்கு மேல்வாய் மாதர்களுடன் குத்திரர்களுக்கு வாயினெல்லைசெல்லும்படி உட்கொள்ளல் முறையாகும்.

இன்னனமுக் காற்புனலுண் டிருவிகம்பு தனிபார்த்தங் குட்ட மூலத் தன்னிலிரு முறையிதழ்க் டைவந்து கடுவுவிரன் மூன்று தம்மாள் மன்னியிட வாய்தொட்டுத் தற்சனியந் குட்டத்தால் வலப்பான் மூக்கிற் பின்னரிட மூக்கதனில் மறைபுகலுழ் முறையதனிற் பிறழா தொற்றி.

(இ-ள்.) இவ்வகையாக மூன்றுதரம் நீரையுட்கொண்டு, பெரிய ஆகாயத் தை ஒப்பற்றுத் தரிசித்து, பெருவிரவடியால் இரண்டதரம் உதட்டைத் தடவி இடையிலுள்ள மூன்று விரல்களாற் பொருந்தியிடவாயைத் தொட்டு, சுண்டிவிரல் பெருவிரல்களால் வலதுகாசியிலும் பிறகு இடதுகாசியிலும் வேதங்கள் சொல்லுகின்ற பழமையாகிய கிரமத்தினின்றுத் தவறாமல் தொட்டு. எ - று.

இதுமுதலானபாடல்கள் குளகம். (௨௩)

அங்குட்ட மனமிகைசேர்த் தணிவிழியி லஞ்செவியி லடைவிற் ரொட்டுத், தங்குற்ற சிறுவிரலோ டங்குட்டங் கூட்டியுந்தி தன்னி லொற்றிக் கொங்குற்ற மலர்த்தடக்கை யூர்த்தமைத்து விரலனைத்துங் கூட்டிச் சென்னி, துங்கப்பொற் றோளிணைகள் முறைதொட்டின் னணமீட்டுந் தொடுதல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) பெருவிரலும் ஆழிவிரலும் ஒன்றுகூட்டி அலங்காரமாகிய கண்ணிலும் அழகிய காகிலும் முறையாகத் தொட்டு, பொருந்திய சிறுவிரலுடன் பெருவிரலைச் சேர்த்துக் கொப்பூழைதொட்டு, வாசனைதங்கிய மலர்போன்ற விசாலமாகிய கையை மார்பில் வைத்து, ஐந்துவிரல்களையுஞ் சேர்த்துச் சிரம் பரிசுத்தமாகிய பொன்போன்ற உபயபுயங்கள் (ஆகிய இவற்றை) முறையே தொட்டு இவ்வாறே மறுபடியுந் தொடுதல்வேண்டும். எ - று. (உச)

தெருவினிடைப் போய்வரினுந் தும்மினுநீர்ப் படித்திடினுந் தெண்ணீ ராதி, பருகினுந் தூ சணிகதிடனும விதிமுறைந் கருமங்கள் பண்ணும் போதும், புரிதுமினீத் தெழுபோதும் யாதேனுந் தூய்மையில்லாப் பொருடொட் டாலு, மரிவைபர்தோள் புணர்ந்திடினு மாசமனத் துறை முடிக்கிற் புனித ராவார்.

(இ-ள்.) (ஒருவர்) வீதியிலே போய்வந்தாலும், தும்மினுளும், நீரில் மூழ்கினாலும், தெள்ளிய நீர்முதலியவற்றை யுட்கொண்டாலும், வஸ்திரத் தரித்தாலும், வேதவிதிப்படி நல்லகாரியங்களைச் செய்யுங்காலத்தும், நீத்திரை செய்வதில் நீங்கி எழுகையிலும், எதுவானாலும் பரிசுத்தமில்லாத பொருள்களைப் பரிசுத்தாலும், மாதர்களது தோவிற் கலந்தாலும் ஆசமனத்துறை செய்துமுடித்தால்பரிசுத்தராவார்.

கவமியுவா கந்தையொடு ஞாயிற்றிற் பல்விளக்கி னவையுற் றோர்க, ளெவருமெழு குலத்தோடுங் கெடுகுவர்பன் மாசெறியுஞ் சருகின்றேனுந், தவறுபடு மெனவுரைத்த நாள்களினும்புனிதநுந் தண்ணீர் வாங்கித், துவ ரெறிவா யிடைப்பெய்து பன்னிருகாற் கொப்பளிக்கிற் தூய்மை யாமால்.

(இ-ள்.) கவமி - ஞானவா - கந்தை-இவற்றுடன் ஞாயிற்றில் எவளோனுந் தந்தசுத்திசெய்தால், குற்றஞ்செய்தவர்களாய் எழுகுலத்தோடும் கெடுவார்கள். பல்விளக்கையைப் போக்குஞ் சருகில்லாவிட்டாலும், குற்றம்வருமென்று கூறிய தினங்களினுஞ் சுத்தமாகிய நல்லசலத்தைக் கொண்டு செங்கிறம்வீசும் வாயில்விட்டுப் பன்னிரண்டேரம்கொப்பளித்தால் பரிசுத்தமாகும். எ-று.

நநுவா என்பது அமாவாசை பெளர்ணமிகள். நநீதை என்பது சந்திரன் முதற்பக்கம். (உச)

தடவுநிலை மாவிருப்பை யழிஞ்சில்வன்னி காயுருவி தண்பூங் கொன்றை, கடுநரத்தை குமிழ்வாகை யீந்துநறு விவிதுவர்ப்பாய்க் கடுவாய்ப் பாலாய்க், கொடுமுளுடைத் தாந்தருவிற் சிறுவிரலின் பருமைத்தாய்க்

கோட லின்றி, வடுவிலதாற் தருமுறித்து வயங்கொளிவெண் பற்கறை
கள் மாற்றல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) பெருமையாக நிற்கின்ற மா - இலுப்பை-அழிஞ்சில் - வன்னி -
நாயுருவி - குளிர்த்த மலர்களை யுடைய கொன்றை - கடுக்காய்-நாரத்தை - குமிழ்-
வாகை - ஈந்து - நறுவிலி முதலிய துவர்ப்பாசிக் கசப்பாசிக் கொடிய முள்ளையு
டையதாகிய மரத்திற் சிறுவிரலின துகளமுடையதாய்க் கோணுதலில்லாது குற்ற
மற்ற மரக்கொம்பையொடித்து ஒளிவிளங்கும்வெள்ளிய பற்களின் மாசுபோக்க
வேண்டும். எ - று. (உ௭)

மதிக்கடவு ணினதிடத்து வைகினன்கோ யெர்மரனே வாணள் சீர்
த்தி,நதிக்கிழமை புதல்வரெழி லாற்றல்மனத் தூய்மையரு ணீதி ஞான,
முதுக்குறைவோ டளித்தெனது முகநோக்கென் றருமறைகள் மொழியுந்
திதில், விதிப்படியி லுரைத்துநூற் தருவொடித்து மணிமுறுவல் விளக்
கல வேண்டும்.

(இ-ள்.) சந்திரபகவான் உன்னிடத்தில் வசிக்கின்றான் கொம்புகளையாற்ற
மரமே! தீர்க்காயுள் - சிறப்பு - செல்வமுடைமை - புத்திரப்பேறு - அழகு - வல்
லமை - மணப்பரிசுத்தம் - கிருபை - தருமம் - ஞானம் - பேரறிவு ஆகியவற்றைக்
கொடுத்த என்முகத்தை நோக்குவாயாக என்று அரிய வேதங்கள் சொல்லுகின்ற
குற்றமில்லாத விதியின்பிரகாரங் கூறி, நல்ல மரத்தில் (தந்தகாஷ்டம்) ஒடித்து
அழகிய பற்களைக் கறை நீக்கவேண்டும். எ - று. (உ௮)

குற்றமில்பன் னிருவிரலி னளவையரு மறையோர்க்குக் கோடல்
வேண்டு, மற்றையொரு மூவருக்கு மோரொருமெல் விரல்குறைதல் வகு
த்த தாகுஞ், சொற்றநூற் தருவினைவிற் போல்வளைத்து நாவழித்துத் தூ
ய னாகிற், கற்றைசிலாக் கதிநொறிக்குங் கடவுண்மதிச் செல்வனுளங் கரு
ணை கூரும்.

(இ-ள்.) அரிய வேதியருக்குத் (தந்தகாஷ்டம்) குற்றமில்லாத பன்னிர
ண்டு விரற்கடை யளவு கொள்ளவேண்டும். ஏனைய மூன்று வருணத்தவர்க்கும்
மெல்லிய ஒவ்வொருவிரற்கடை (முறையே) குறைத்தது விதிக்கப்பட்டதாகும்.
சொல்லிய நல்ல தந்தகாஷ்டத்தை வில்லைப்போலவளைத்து நாவைவழித்துப் பரி
சுத்தனானல், சந்திரிகையாகிய கிரணத்தொகுதியை வீசுஞ் செல்வனாகிய சந்திரபக
வான்மனதிலே கிருபைகூருவான். எ - று. (உ௯)

தருப்பையெட்கோ மயத்தொடுமெண் தனிகொணர்ந்து புனிதமுறுந்
தலத்திற் சேர்த்திப், பொருப்புறழ்தோ ளுத்தரிய மருங்கைசுத்துச் சிகை
முடித்துப் புனலிற் சேரா, விருக்குவின் றெறிபுனல்தொட் டணிகிரத்
தொன் றுந்தியின்மே விரண்டு மூன்றங், குறைக்குமுத்திக் கீழிருநாட்
கருமூன்று விதிமுறைமண் னுரைத்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) தருப்பை - என் - கோமயம் - மண் (ஆகிய இவற்றைத்) தனித் தனி கொண்டுவந்து பரிசுத்தம்பொருந்திய இடத்தில் வைத்து, மலையையொத்த புயத்திலுள்ள மேற்போர்வையை அனாயிற் கட்டி, குடுமியை முடியிட்டி, சலத்தி லடைந்து வேதமந்திரமோதி ஏறிகின்ற நீரைத் தொட்டு அழகிய கிரகில் ஒருதர மும், கொப்புழினமே விரண்டொறும், சொல்லுகின்ற உந்தியின் கீழே மூன்றுதர மும், இரண்டுகாலகளிலும் அவதாறுதரமும் விதிமுறையாக மண்கொண்டு தேய்த் தல்வேண்டும். எ-று. (௩௦)

தழங்குபுள லெதிராடி யெழுத்துடலங் கோமயத்தாற் றைவத்தாங்கு முழங்குதினா நீராட மொழிந்தமறை யனைத்தினையு மொழிந்து மூழ்கிச், செழுங்கரத்தா லிமையவாகள் முனிவராதென் புலத்தவர்க்குத்தெண்ணீ ராங்கு, வழங்கியகன் கரையேறி யுத்தரியந் தனைமறித்துப் பிழிந்து பின் னர்.

(இ-ள்.) சததிக்கின்ற நீரில் எதிர்புகமாக நீன்று மூழ்கி யெழுத்து சரீரத் தைக் கோமயங்கொண்டு தடவி, ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய ஜலத்தில் மூழ் கச்சொல்லிய மந்திரமுழுவதும் ஜெபித்து ஸ்நானஞ்செய்து, செழிய கைகளால் தேவர்கள் - முனிவர்கள் - பிதூர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குத் தெள்ளிய நீராகிய அருக்கியங் கொடுத்து விசாலமான கலாயி லேறி வஸ்திரத்தை முறுக்கிப் பிழி ந்து பிறகு. எ - று.

இதமுத விரண்போடல்கள் குளகம்.

(௩௧)

தூசுமருங் கினிலசைத்துத் தோளின்மே லுத்தரியந் துலங்கச் சேர்த்தி மாசறுவெண் பூதியினை மார்பினணிந் துயர்தருப்பை வலக்கை சுற்றிக் காசறுகா லைக்கடவ கடன்கழிக்க விவ்வண்ணங் கழித்தி டானேற் ரேசழிந்து பின்னவனாய் மறுமையினு யாய்ப்பிறந்து திரிவன் மாதோ.

(இ-ள்.) (உலர்ந்த) வஸ்திரத்தை அனாயிற் கட்டி, தோளின்மேலே அங்க வஸ்திரம் விளங்கப்போட்டு, கனக்கமற்ற வெள்ளிய திருநீற்றை மார்பிற்றரித்து உயர்ந்த தருப்பையை வலது அஸ்தத்து (ஆழி) விரலில் பவித்திரமாக அணிந்து குற்றமற்ற செய்யவேண்டிய காலக்கடனைக் கழிக்கக்கடவன் ; இவ்வாறு செய்யா னாகில் ஒளிகுன்றி பின்வருணத்தவனாய் மறு ஜனனத்தில் நாயாய்ப் பிறவியெடுத் துழலுவான். எ-று. (௩௨)

இன்னணநீர்க் கடன்கழித்துக் குணக்கேனும் வடக்கேனு மினிது நோக்கி மன்னியமூச் சலித்துமுக்காற் பிரமகா யத்திரியை மனத்தி னோதிச் சொன்னபிரா ணயாம மொருகாற்செய் திடிற்பாவந் தொலைந்து நீங்கும் பன்னிருகா லஃதியற்றி லளப்பிலநாள் தவமபுரிந்த பலனுண் டாமால்.

(இ-ள்.) இவ்வகையாக நீர்க்கடனைக்கழித்துக் கீழ்த்திசையாயினும் வடதி சையாயினும் இனிமையாகப் பார்த்து, பொருந்திய சுவாசபந்தனஞ்செய்து, மூன்று

தரம் பிரமகாயத்திரிமத்திரத்தை மனதில் தியானித்து, சொல்லிய பிராணாயாமம் ஒருதரஞ் செய்தால், பாவங்க ளவனைவிட் டொழிந்துபோகும். அதனைப் பன்னிரண்டுமுறைசெய்தால் எண்ணில்காலம் தவஞ்செய்த பலனுண்டாகும். ௭-று.

பிராணாயாமம் என்பது அட்டாங்கயோகத்தொன்று. அதாவது பிராணவாயுவை இசேக பூசக கும்பஞ்செய்தல். (௩௩)

அரத்தநிறத் துகிலைசத்துக் கண்டுகைமா லிகைசூழ். யன்ன மூர்ந்தாங்குரைத்தநறுஞ் செஞ்சாந்துஞ் செய்யபொலன் கலனுமணிக் துறையுமாதை, விரித்தமறை தொழுகாயத் திரியணங்கைப் பருவமிரு நான்குமேய, திருத்தருகல் லுருவாக நினைத்திரவி யெழுமளவுஞ் செபித்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) செந்திரமாகிய வஸ்திரமுதித்தி (தாமரைக்) கண்டுகைமாலே தரித்து அன்னவாகனமேறி, அரைத்த வாசனைபொருந்திய செஞ்சந்தனமும், செம்பொன்னாலாகிய ஆபரணமுமணிந்து வாழ்கின்ற மாதாகிய, பரந்த வேதங்கள் வணங்குங் காயத்திரியம்மையை எட்டுவயதுபொருந்திய அழகுதனாகிய நல்ல வடிவாகத் தியானித்துச் சூரியோதயமாகுமெல்லையுஞ் செபஞ்செய்யவேண்டும். ௭-று. (௩௪)

இன்னணநின் றாயிரத்தெட் டோதியுவந் தானமுறை யினிதி னாற்றிப், பன்னுகிவ சங்கற்ப முதலான பழமறைகள் பகாதல் வேண்டுந், தென்வரையி னறுஞ்சாதத் தேய்வையும்வா லரியினொடு செய்ய பூவும், மன்னுபுன லொடுங்கூட்டி யருக்கியஞ்சேட் டினங்கதிர்க்கு வழங்கலவேண்டும்.

(இ-ள்.) இவ்வாறிருந்து ஆயிரத்தெட்டுமுறை செபித்துக் களித்து, வேதத்திற்கூறிய முறைமைப்படியே செய்யவேண்டிய கிரியைகளை இனிதாகச் செய்து, சொல்லுகின்ற சிவத்தியானம் முதலான பழமையான வேதங்களைப் பாராயணஞ் செய்யவேண்டும். பொதியமலையிற் பிறந்த வாசனைதங்கிய சந்தனமும் வெள்ளிய அரிசியுடன் சிவந்த மலர்களும் கிலைபெற்ற நீரோடுசேர்த்து, பெருமைவாய்ந்த இளஞ்சூரியனுக்கு அருக்கியங்கொடுத்தல்வேண்டும். ௭-று. (௩௫)

ஓரிரண்டு மூன்றென்றாய் வளர்தருப்பை தனைநீக்கி யொன்பா னேழைந், தேருடைய தருப்பைநுதி முதலுளதாய்க் கொண்டகில்சந் தெநிநீர் சேர்த்திச், சீர்கெழுதே வர்க்கொருகால் முனிவரருக் கிருகால்ந் நிலமுங் கூட்டி, யார்வமொடு தென்புலத்தோர் தமக்குமுக்கால் பகர்நாளி லளித்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) இரண்டு மூன்று ஒன்றாக வளர்ந்திருக்குந் தருப்பையை யொழித்து, ஒன்பது ஏழு ஐந்து (ஆக வளர்ந்த) அழகிய தருப்பையை முனையும் அடியும் உன்னதாக எடுத்து, அகிலும் சந்தனமும் வீசுகின்ற நீருடன் கூட்டிச் சிறப்புமிருந்த தேவர்களுக்கு ஒருதரமும், முனிவர்களுக்கு இரண்டிதரமும், நல்ல எள்ளுடன் சேர்த்து ஆசையோடு பிதுர்களுக்கு மூன்றுதரமுஞ் சொல்லிய நாள்களில் அருக்கியம் கொடுக்கவேண்டும். ௭-று. (௩௬)

அலங்குசுதிரர் வரகுமுந்து திரள்சுணாக்கா யெண்ணெயொடு மார்த்த மூர, விவங்கொளிய வெள்ளுப்பு முன்னேநா ளடிசிலெழி லவரைப் பைங்காய், நலங்கெழுநூற் றுறைபடிந்தோ ரிவைநீக்கி யினிதருந்த கன்கி னட்ட, பொலன்கொள் முல்லை முகையடிகில் தன்னில்வயிச் சுவதேவம் புரிசு வாரோ.

(இ-ள்.) அசைகின்ற கதிரா யுடைய வரகு - உழுந்து - திரட்சியாகிய சுணாக்காய் - எண்ணெயுடன் பொருந்திய அரிசி-விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய வெள்ளுப்பு - முன்னுளிற் சமைத்த சோறு - அழகிய பசுமையான அவரைக்காய் (ஆகிய இவற்றை) நன்மைமிக்குத் தூற்கேள்வியிற் நேர்த்தோர் ஒழித்து இனிதாக உண்ணக்கடவர். நன்றாகச் சமைத்த அழகுபொருந்திய முல்லையரும்பு போன்ற சோற்றினால் வயிச்சுவதேவஞ் செய்வார்கள். எ-று. (௩௭)

கடவுளாற்பூ சனையாற்றி வெண்ணிலவுக் கதிரொறிக்குங் கலன்க டாங்கி, விடையிவரந்து பரணிற்மென் றுகிலசைத்து நறியமுகை விரிக்கும் வெள்ளை, மடலவிழ்தா ரணிந்தபய வரதமொடு மினிதருக்கு மடத்தை தன்னை, யொடிவறுகா யத்திரியை யுள்ளுபுரண் பகற்கடன்றீர்த் துவப்பி னேமெம்.

(இ-ள்.) தேவாராதனைசெய்து, வெள்ளிய சத்திரிகையாகிய கிரணங்களை வீசும் ஆபரணங்க ளணிந்து இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டு வெண்ணிறமாகிய மெல்லிய வஸ்திரத் தரித்து, வாசனைதங்கிய மொக்குகள் விசுசிக்கும் வெள்ளிய இதழ்க் கவிழ்த்த மாலேழுடி அபயாஸ்த வரதாஸ்தத்துடன் இனிதாக விளங்குகின்ற தேவியைக் குற்றமற்ற காயத்திரிமந்திரத்தைத்தியானித்து ஆசையுடனே உச்சிகாலக்கடன் கழித்து. எ-று.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் குளகம்.

(௩௮)

ஆதுலர்நல் விஞ்சைகற்போ ரடைந்துளோ ரறம்புரிதற் கைய மேற்போர், வேதமுறை யினிதுணர்வோர் பிரமசா ரியர்துறந்தோர் விருத்த ராகப், போதருவோர்க் குணவளித்துக் கொடிபதித ரிழிந்தோர்நயப் புலம்பு நோயர்க், கோதியமந் திரமுறைத்துக் கொடிமறுகி னிடைப்போதந் துய்த்தல் வேண்மெம்.

(இ-ள்.) யாசகர் - நல்ல வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வோர்-தன்னை யடைந்தவர்கள் தருமஞ்செய்தற்குப் பிச்சையெடுப்போர் - வேதங்களைக் கிரமத்துடன் நன்றாகத் தெரிந்தவர்கள் - பிரமசாரிகள் - துறவிகள் - வயோதிகர்களாக வருவோருக்கு அன்னங்கொடுத்து, காக்கை - பதிரர் - தாழ்த்தோர் - நாய் - வருந்துகின்ற வியாதியஸ்தர்களுக்குச் சொல்லிய மந்திரத்தைச் சபித்துக் கொடுக்கையுடைய வீதியிற்போய் அழைத்துவரவேண்மெம். எ-று.

விஞ்சைகற்பா னடைந்துளோர் எனப் பாடமாயின் மாணக்க றொனக் கொள்க. (௩௯)

மணிமறுகிற் போதத்தோ ரான்கறக்கும் போதளவும் வறியோர்த் தேழித், தணிவருந் கேளிரொடுங் தையலொடு மக்களொடுங் தனதில் வைகிக், குணதிசையா யினும்வடபா லாயினும்பார்த் திருந்துபிடி மூன்றூர் கோத், லணிபெறுந் பவியாற்றித் தருப்பையினை யனாமிகையி லகலா தார்த்து.

(இ-ள்.) அழகிய வீதியிற்போய் ஒரு பசுநறக்குங்காலமளவு தரித்திரரைத் தேழிக் களிப்பையுடைய நல்ல உறவினருடன் மனைவியோடும் மைந்தரோடும் தனது வீட்டிற்குவந்து கீழ்த்திசையானாலும் வடதிசையானாலும் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்து தருப்பையாகிய பவித்திரத்தை விரலிற் பொருந்த அணிந்து மூன்று பிடி உணவால் குற்றமில்லாத அழகுபொருந்திய நல்ல பவியையிட்டு, அதன்பின்.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் குணகம்.

(ச௦)

அருமறையா வீர்வலஞ்செய் தடிசில்தொட்டா போசனங்கொண் டன்பி லேடு, முரியபிரா னாகுதிசெய் திணிபனெய் யோடுமுத லுண்டு பின்னர்க், கருணையொடு மெரிப்பனக ஞானருத்தி யான்பால்முக் கணிகள் கூட்டி, வினாவிலே பின்னருத்தியுத்தரா போசனமும் விதியிற்கொண்டு.

(இ-ள்.) அரிய வேதவிதிப்படி சலத்தைப் பிரதக்கணமாக விடுத்து அன் னத்தைப்பரிசுத்து ஆபோசனஞ்செய்து ஆசையுடனேஉரித்தாகிய தனதுபிராண னுக்குஆகுதிசெய்து, தித்திப்பாகிய பொருள்களை நெய்யுடன்கூட்டி முதலிலே புகி த்து, பிறகு பொறிக்கறியுடன் கார்ப்பானவற்றை யுண்டு, பசுவின்பால் முக்கணிகளு டன்கலந்து துரிதமாகப்பிறகுதின்று உத்தராபோசன (மாகிய இரண்டாவதுபோ னச)மும் முறைப்படி வைத்துக்கொண் டருந்தி. எ - று.

(ச௧)

மிகுந்தபுனல் பெருவிரலின் வழிவிடுத்து ரவுரவத்தின் மேவி னோர்கள் மகிழ்த்திக வௌப்புகன்று கைபூசி யாசமன மரபி னாற்றிப் புகன்றபரத் தினைநினைந்து கால்கழிஇச் சனிவடவை புனரி வெய்யோ னகத்தனிலோர் தயின்றவைக ளற்றிகெ வெனச்சபித்தங் கடைக்காய் [தின்று.

(இ-ள்) ஏடுசிய கீரைப் பெருவிரல்வழியாகவிட்டு ரவுரவமுதலிய நாகத் திற்பொருத்தினோ களிக்கக்கடவர் என்றுகூறிக்கையலம்பிக்கொண்டு ஆசமனம் முறையோடுசெய்து (வேதங்கள்) சொல்லிய பரம்பொருளைத் தியானித்துக் கால லம்பிக்கொண்டு, சனி - வடவாமுகாக்கினி - கடல் - சூரியன், இவர்களை மனதிலே தியானித்து, புகித்தவைகள் நீங்குக என்று செபஞ்செய்து தாம்பூலத்தரித்து.

பொருவரிய விதிகரச புராணமவை பயின்றுபகற் பொழுது போக்கிப் பரிதியுய ரத்தவரை படுபொழுதிற் கடனதனைப் பறிவூ மில்லி னிணையிலுந் தொழுவினதி தனிவிரண்டா றடைவுழியி னீறு பூசி மருவுகின கரத்தாற்றி லொன்றினுக்கொன் றனந்தபலன் வழங்குமாதோ.

(இ-ள்.) ஒப்புடற்றுகரிய இனிகாசபுராணங்களாகிய இவற்றிற்பழகிப் பகற்காலங்கழித்து, சூரியன் உயர்வாகிய அத்தமயசிரியில் வீழ்சின்ற சாயுநகாலத்தில், மாலெக்கடனைச் சஞ்சரிக்கும் வீட்டில் பசுமந்தைகள்வசிக்கும்தொழுவத்தில் ஆற்றில் இரண்டுநதிகள் கலக்குமிடத்தில் சாந்துபூசி விளங்குங் கோயிலில்செய்தால் ஓரிடத்திற்கோரிடம் கணக்கில்லாத பலனைக் கொடுக்கும். ௭ - ௩.

இனிகாசம்:—இராமாயணம் - பாரதம் என இரண்டு. புராணம்:—மச்சம்-கூர்மம் - வராகம் - வாமனம் - பிரமம்-வைணவம் பாகவதம் - சைவம் - இலிங்கம் பெளடிகம் - நாரதீயம் - காரடம் - பிரமணைவர்த்தம் - காந்தம் - மார்க்கண்டேயம் - ஆகினேயம்- பிரமாண்டம் - பதும் எனப் பதினெட்டு. உபபுராணம்:—ஆதித்யம்-காந்தம்-சோமம் - கபிலம்-கௌடிகம் - சாம்பம் - சிவதன்மம் -தௌவாதம் - நாரசிகம்-நாரதீயம் - பராசரியம் - பாக்கவம்-பிரமாண்டம் - மாரீசம்-மானவம்-வாசிட்டம் - வாயவியம் - வாருணம் எனப் பதினெட்டு. ௭-௩. (சுஉ)

நீளிறமென் நுகிலசைத்து நீலநிறப் பொற்கலன்க ணிலவத் தாங்கிக், காநொழுகு கரியமலர்த் தொடைசூடி யெறுழுவலிய கருட னூர்ந்து, ஞானமிஞ்ஞ சாமமறை வடிவாகு மணிநிறத்த நங்கை தன்னே, வானிடைமீ னெழுத்துனையு நினைந்துகா யத்திரியை வழுத்தல் வேணமும்.

(இ-ள்.) நீலநிறமாகிய மெல்லியவஸ்திரமுடுத்து நீலநிறமமைந்த பொன்னாகிய ஆபரணங்கள் பிரகாசிக்கும்படி பூண்டு, வாசனைகமழும் கரிய மலராலாகிய மாலெதரித்து மிக்க வலியமைந்த கருடனை வாசனமாகக்கொண்டு, ஞானமிகச் செய்யும் சாமவேதவுருவாக விளங்கிய நீலரத்தினநிறமமைந்த தேவியை, ஆகாயத்தில் நகைத்திரநகன் உதயமாகுமெல்லையுந் தியானித்து, காயத்திரிமந்திரத்தைச் செபிக்கவேண்டும். ௭ - ௩. (சச)

முளிகிணைய சமிதைகளிற் றீக்கரும முறைமுடித்து முகமன் கூறியளிபெருக வீருந்தினெடு மடிசினுகர்ந் தாசமன மினிதி னாற்றித் துளவமுகில் குறுமுனிவன் முசுருத்தன் கபிலனடி தொழுது சண்டவளியெறியு மிருஞ்சிறைய கலுழன்மறை செபித்தரனை வணங்கி யேத்தி.

(இ-ள்.) உலர்ந்த கிளைகளாகிய சமிதைகளால் அக்கிணிகாரியத்தைக் கிரமத்துடன் நிறைவேற்றி உபசாரவார்த்தைகள்சொல்லி, கிருபையிலும்படி வீருந்தோடு அன்னம்பிடுத்து இனிதாக ஆசமனஞ்செய்து துளவமாலையணிந்த திருமால் - அகத்தியமுனிவன் - முசுருத்தன்-கபிலன் இவர்கள் திருவடிகளை வணங்கி, சண்டமாருதமாகிய ஊழிக்காற்றுவிஞ்ஞ சிறகையுடைய கருடமந்திரத்தைச்செபித்துச் சிவபிரானைவணங்கித்துதித்து. ௭ - ௩. (சரு)

இருண்மேய்ந்த மணிவிளக்கு நிறைகுடமுந் தலைமாட்டி விரிந்துவைத்து, முருகார்த்த நறுந்தூமத் தவமுமல ரணையதனின் முடிவில் சுற்பி, னுருவாய்ந்த வோடரிக்கண் மகளிரிரு முலையகலத் தொளிப்பச் செ

ம்பொற், நருவாய்த் பணைப்புயத்திற் றழீஇக்கொண்டு துயில்புரித நகை
மைத் தாமால்.

(இ ன்.) இருட்டைப்போக்கிய அழகியதீபமும் பூரணகம்பமும் தலைப்புற
த்தில் இனிதாகவைத்து வாசனை பொருந்திய நல்ல அகிற்புகை யூட்டிய புஷ்ப
சயனத்தில், ஈறில்லாதகற்பையுடைய அழகமைந்த நீண்ட அரிபரந்த கண்ணை
யுடைய மனைவியரது உபயதனங்கள் தனது மார்பிலடங்கும்படி செம்பொன்னு
லாகிய கம்பம்போன்ற இருபுயத்தாலும் தழுவிக்கொண்டு நித்தினாசெய்தல் தகு
தியுடையதாகும். எ - று. (சக)

தானுறையு முவளகத்திற் கீழ்த்திசையிற் றலைவைக்கக் காதன் மா
மன், வானுயர்பொன் மணிமாடத் துறைந்திழற்றென் றிசையதனில் வை
க்கச் சென்னி, யுனமில்வேற் றாருறையிற் குடபாலிற் றலைவைக்க வுதக்கி
லென்றுச், தேனமரு நறுங்குஞ்சித் தலைவைத்துத் துயில்புரிதல் செவ்வி
தன்றே.

(இ-ன்.) தான்வசுக்கும் உவளகத்தில் (நித்தினாசெய்கையில்) கீழ்த்திசை
யில் தலைவைக்கவும்; ஆசைபொருந்திய மாமனாது ஆகாயமளாவிய பொன்மயமா
ன அழகிய மானிகையிலிருந்தால் தென்றிசையில் சிரம்வைக்கவும்; குற்றமில்லாத
அயலூரில் தங்கினால் மேற்றிசையில் தலைவைக்கவும்; வடதிசையில் வண்டுகள் பொ
ருந்திய நல்லகுடையுடைய சிரசை ஒருநாளும்வைத்து நித்தினாசெய்தல் தகுதி
யுடையதல்ல. எ - று.

உவளகம் = அந்தப்புரம் ஈண்டு படுக்கையரை.

(சுஎ)

இல்லொழுக்கங் கூறிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
முப்பத்தாறாவது
பிரமசுரியங் கூறிய அத்தியாயம்.

தாளத் துவலை யரத்தச்செறுத் தங்கு நாடொட்
டுருவுற்று நீங்கிச் சுடலைக்க னுறைதல் காறுந்
தெருளுற்ற தெய்வ மறையோர்முதற செப்பு மூன்று
வருணத் தவர்க்குங் கருமங்கள் வகுத்து னாப்பாம்.

(இ-ள்.) சுக்கிலத்துளிகள் உதிரசம்பந்தமாகிய வயிற்றில் தங்கிய காலங்
தொடங்கி உருப்பெற்று ஊரை விலகி மயானத்திற்குச்செல்லு மெல்லையும், ஞா
னம் பொருந்திய தெய்வீகமாகிய வேதியர்முதலாகச் சொல்லுகின்ற முக்குலத்தா
ருக்கும் (செய்தற்குரிய) கருமங்களைப்பிரித்துச் சொல்லுவோம். எ - று. (சு)

பேரரா டுவேற்கண் மடமங்கையர் பூத்து வீங்கு
நீரா டியநாள் முதலாக நெயிரி னேது
மீரா டுநாளிற் கருவவ்வயிற் நெய்தி னுன்காஞ்
சேரார் மதியிற் செயத்தக்கன செய்து பின்னர்.

(இ-ள்.) போர்புரிகின்ற வேலாயுதம்போன்ற கண்களையுடைய இளமை
வாய்ந்த மாதர்கள் ரஜஸ்வலையாகி நீராடிய நாள் முதலாக முறையுடன் சொல்லு
கின்ற பன்னிருதினங்களில் அழகிய வயிற்றில் கருப்பமடைந்தால், நான்காவது
சிறப்புப்பொருந்திய மாதத்தில் செய்யத்தக்கவற்றைச்செய்து முடித்து பிறகு.

நான்காமாதஞ்செய்வது புஞ்சலனம் அதாவது மலர்கூடல்.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் ஞாகம். (உ)

ஆறா மதியி லுயர்சேமந்த மாற்றி யெய்தாப்
பேறா மகப்பெற் றிடுங்கூலையிற் பெப்பி னேடு
மாறா தகாதன் மகனின்முக நோக்கி நானச்
சேறா டியேற்போர்க் குயர்நீணிதி மாரி சிந்தி.

(இ-ள்.) ஆறாமாதத்தில் உயர்ந்த சேமந்தக்கிரியைசெய்து, கிடைக்காதபே
றுகிய குழந்தையைப் பிரசவிக்குங்காலத்தில் பெருமையுடன் நீங்காத ஆசையை
யுடைய குழந்தையின் முகத்தைப்பார்த்து, ஃஸ்தூரிக் குழம்பாடி, யாசகாகளுக்கு
மேம்பட்ட மிகக் திரவியத்தை மழைபோற்சொரித்து (தானஞ்செய்து) எ - று.

தோளா மணியன்ன வத்தோன்றலுக் கன்பி னேடு
நாளோர் பதினென் றுபுகுத்துழி நாம நல்கித்

தாளான் மதிநான் கிளிற்சுத்தி மிதித்த பின்னர்க்
கேளோ மோரூ மதிபிற்கிள ரன்ன மூட்டி.

(இ-ள்.) முழுமணிபோன்ற அப்புத்திரனுக்கு ஆசையுடனே பதினொருதி
னங்கள் வந்தவுடன் நாமகரணஞ்செய்து, நான்குமாதத்தில் கால்களாற் சந்திபிதி
க்கச் செய்தபிறகு, ஆறாமாதத்திற் சுற்றத்தாரூடன் விளங்குகின்ற அன்னப்பிராச
னஞ்செய்து. எ-று.

தோளாமணி=தொண்டிடாதமணி; முழுமணி. (ச)

தத்தம் மறையின் வழியேசிகை தாங்க வைத்து
முத்தம் மெறித்த முகிழ்மென்னகை மாத ரார்க்கு
மித்தன்மையாய் கருமம்மறையி னெறியி னாற்றி
மைத்தங்கு கோதை மணமாமறை யோடு செய்க.

(இ-ள்.) தங்கடங்களுக்குக்கூறிய வேதத்தின்முறைப்படியே சிரசில் குடி
பிவைத்து முத்துமாலையைத் தோற்கச்செய்த அரும்பிய மெல்லிய தத்தபந்தியு
டைய பெண்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட கருமங்களை வேதக்கிரமமாகச்செய்துகரிய
கூத்தலையுடைய பெண்கள் விவாகம்சிறந்த வேதமுறையாற் செய்யக்கடவர். (இ)

ஆண்டேழி வெட்டின் மறையத்தணர்க் காகு முத்தூ
லாண்டோர் பதினொன் றினின்மன்னவாக் காகு மென்ப
வேண்டி பருவ மிருநான்கோடு நான்கு சேசிற
பூண்டாம் குதிண்டோள் வணிகர்க்குப் புனைதல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) ஏழு அல்லது எட்டுவயதில் வேதமுணரும் அத்தணருக்கு உப
வீதத்தரித்தலாகும். பதினொருவயதில் கூத்திரியருக்கு ஆகும் என்று சொல்லு
வர். இருநான்காவிய எட்டேடன் நான்குசேர்ந்த பன்னிரண்டுவயதில் ஆபரணமணி
ந்த வலியபுயங்கையுடைய வைசியருக்குத் தரித்தலாகும். எ-று. (ச)

ஐந்தாம் பருவத் தினுமாமறை யோர்க்கொ ராறில்
பைத்தா ரரசர்க் குரைப்பார்கற் பருவ மெட்டி
னத்தா தசெல்வ மலிகாய்கருக் காகு மென்ன
முத்தா ரணங்க ளொருநான்கு மொழிந்த வன்றே.

(இ-ள்.) சிறந்த வேதியருக்கு ஐந்துவயதிலும், பசிய வெற்றிமாலையணிந்த
மன்னவருக்கு ஆறுவயதிலும், உலகத்தார் சொல்லுகின்ற கெடாத செல்வமிருந்த
வைசியருக்கு எல்ல எட்டுவயதிலும் (உபகபணம்) செய்தல்கூடுமென்று முற்பட்ட
ஒப்பற்ற நான்குவேதங்களுக்குச் சொல்வின். எ-று. (ச)

விழுப்பஞ்செய் காயத் திரிசுண்கின் விளம்பி வேதம்
பழிப்பின்றி நாளும் பவிறறித்தம் பண்பி னாய

வொழுக்கம் புணர்வித் ததன்பின்னவ் வொழுக்க மாக
வழுக்கின்றி நின்ற றலைமைப்படு மாண்ப தாமால்.

(இ-ள்.) பரிசுத்தஞ்செய்கின்ற காயத்திரிமந்திரத்தை நன்றாகச் சொல்லி
வேதத்தைக் குற்றமில்லாமல் தினந்தோறும் பழக்கித் தகைஞக்குத் தருகியாகிய
நடக்கையைப் (பெற்றோர்) பழக்குவித்ததனபிறகு, (புத்திரர்) அத்தகைய நடக்
கையாகத் தவறுதலில்லாம விருத்தல் சிறப்புற்ற மாட்சிமையாகும். எ-று. (அ)

சொன்ன மறையி னுயர்ந்தோர்மனை தோறு மேற்ற
வன்னங் குரவ னருள்பெற்றல தார்த லாகா
நென்ன லமைத்த செழுஞ்சோறுபைந் தேனு நீப்பர்
கொன்னே பிரவி தனைநோக்குதல் கொள்கை யன்றே.

(இ-ள்.) வேதங்களிற் சொல்லிய உயர்ந்தோர் வீடுகளிலெல்லாம் பிச்
சையெடுத்த சோறு ஆகியிருந்த உத்திரவுபெற்றல்லாமல் (பிரமசாரிகள்) உண்
னுதல் தகாது; முன்னுளிற்சமைத்த செழுமைதங்கிய சாதத்தையும் பசியதேனை
யும் விலக்குவா; சூரியனை வினோபார்த்தால் நன்னடக்கையல்ல. எ-று. (க)

ஆள்வேட் டமாடு கெடுங்கண்மட மாத ரம்பொற்
றோள்வேட் டலாகா தமர்கேளொடுந் துய்த்த லாகா
கோளேற் றபுலவர் குழுவூறுழிக் கூட லாகா
தாள்போற் றிநாளுங் குரவன்றனைத் தாழ்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) ஆடவரை வேட்டையாடுகின்ற நீண்ட கண்களையுடைய இள
மைதங்கிய மங்கையரது அழகிய பொன்போன்றதோனை இச்சித்தல் கூடாது.
பொருந்திய உறவினருடன் உண்ணலாகாது. நீமைதங்கிய அறிவீனர்கூடி யிருக்
குமிடத்திற்சேர்தலாகாது. திருவடிகளைத் துதித்துத் தினமும் ஆகிரியினைவணங்க
வேண்டும். எ-று. (க)

காழ்கொண்ட சந்தங் கமழ்தாரடைக் காயொ டாகா
வாழ்கின்ற வாவி யெவையேனும் வதைத்த லாகா
வூழ்கொண்ட தண்ட முரிமுஞ்சி யொழித்த லாகா
வீழ்கின்ற நெஞ்சம் விடயத்தின் விடுத்த லாகா.

(இ-ள்.) வயிரங்கொண்ட சந்தனத்தேய்வையும், மணம்வீசும் மாலையும்,
தாம்பூலத்தோடு தரித்தலாகாது. ஜீவித்திருக்கின்ற உயிர் எவையானாலும் கொல்
லக்கூடாது. விதிவழிகடைத்த தண்டம் - மானோரால்-தருப்பைப்புல் (இவற்றை)
நீக்கப்படாது. பழகின்றமனைதைத் தாபத்திரயங்களில் விடக்கூடாது. எ-று. (இ)

மறையோர்கட் காண்டு பதி னுறு மறங்கி டக்கு
மெறிவே லரசர்க் கியலாண்டிரு பத்தி ரண்டு

நெற்சேர் வணிகர்க் கறுநான்கிவை நீங்கு மென்னின்
முறையன் றுசாந்தி புரித்தன்றி முந்நூல்கள் சேர்த்தல்.

(இ-ள்.) வேதியருக்குப் பதினாறுவயதும், வீசுகின்ற வேலைநதிய மன்ன
வருக்குப் பெருந்திய இருபத்திரண்டுவயதும், நன்னெறிபொருந்திய வைசியரு
க்கு இருபத்தான்குவயதும் (ஆசிய) இவ்வயதுகள் கழித்துவிடுமானால் பிராயச்
சித்தஞ்செய்தல்லாமல் உபவீதந்தரித்தல் கிரமமல்ல. எ-று. (௧௨)

மறையோர்க்குத் தூய கலைநீடுரி புள்ளி மானறோ
லறைவார் கழற்கால் வயவேந்தாகட் கரட்டு மென்றோல்
முறைசேர் வணிகர்க் கிவைமுப்புரி நூலி னோடும்
பொறிதுஞ் சுமந்தா ரகலத்திற் புனைதல் வேணடும்.

(இ-ள்.) வேதியருக்குப் புனிதமாகிய கலைமானின் நெடிய தோலும், சத்
திகின்ற நெடிய வீரக்கழலணிந்த கலைபுடைய வெற்றிபொருந்திய மன்னவருக்
குப் புள்ளிமானறோலும், கிரமமாகிய வைசியருக்கு மெல்லிய ஆட்டுத்தோலும்
ஆசிய இவை உபவீதத்துடன் இலக்குமி வசிக்கும் அழகிய மாலைபுண்ட மார்பில்
தரித்தல்வேண்டும். எ-று. (௧௩)

ஒளிர்முஞ் சிமென்புற் சணம்போடு பருத்தி துண்ணூல்
வளர்நான் மறையோர் முதல்மூவர் மருங்கி னார்ப்ப
நளிசேர் தருப்பை யுயாதாதகி வில்ல நார்மற்
றளியோ டிவையு மணிந்தாலு மணிய லாமால.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற மெல்லிய முஞ்சிப்புல் சணல் பருத்தி இவற்றா
லாகிய துண்ணிய நூலினை வளர்கின்ற நான்குவேதங்களையுடைய அந்தணர்முத
லிய மூன்று வருணத்தவரும் இடையிற் கட்டக்கடவர். கட்டடமாகிய தருப்பை
உயர்ந்த ஆத்தி வில்லம் என்பவற்றின் நார் ஆனவற்றையும் ஆசையுடன் (அரை
நாணுகத்) தரித்தாலும் தரிக்கலாகும். எ-று. (௧௪)

ஒன்பா னமைந்த வொருமூன்று புரிய வாய
நன்பா லவெண்ணூல் சணம்பாட்டின் மயிரு நன்கி
தென்பார் முறையின் னவர்கட்குயர் தண்ட மோதி
ஷன்பா மருமா மறையோர்க்குப் பலாச மாகும்.

(இ-ள்.) ஒன்பது இழைகள்பொருந்திய மூன்றுபுரிகளுடையவாகிய நல்ல
பாணியொத்த வெண்ணிறத்த நூலும் சணலும் ஆட்டின்மயிரும் நன்மையுடையது
என்று சொல்லுவர், கிரமத்துடனே இவர்களுக்குக் கைத்தண்டு கூறுபிடத்து
ஆசையாகிய அரிய பெருமைதங்கிய அந்தணருக்குப் பலாசத்தண்டு தகுதியாகும்.

வேந்தர்க்கு மேனை வணிகர்க்கும் பலாசம்வில்ல
மேந்தப் பணித்த விவைநீள மம்மூவ ருக்கு

மாய்த்திட்ட சென்னி நுதலமுக்கி னளவையென்ப
தோய்த்துற்ற கேள்வி மறையினுறை போய தொல்லோர்.

(இ-ள்.) மன்னவருக்கும் மன்றைய ஹைசுருக்கும் முறையே பலாசமும்
விலவமும் ஆகிய தண்டுகள் பிடிக்கும்படி கட்டினாயிட்டுள்ளது. இவற்றின் நீளம்
அம்மூன்றுவருணத்தவர்க்கும் முறையே ஆராய்த சீரம செற்றி மூக்கு இவற்றின்
அளவு என்று சொல்லுவர், படியப்பெற்ற விசாரணையுடைய வேதமாக்கத்திற்
சென்ற மூதறிஞர். ௭-று. (௧௬)

சுன்றா ளவளை யனையார்மனை யைய மேற்றுண்
டானோர் புகழ் வொருவேத மமைந்த பின்னர்ச்
சானோர் மதிபபச் சமாவாத்தன மாற்றி மிக்க
வானோய் பிறைவா னுதல்மன்றல் முடித்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) தாயையொத்தவர் வீட்டிற் பிச்சையெடுத்துப் புகித்து மே
லோர் மெச்சும்படி ஒரு வேதமுழுதும் வந்தபிறகு, புத்திமான்கள் மதிக்கும்படி
சமாவர்த்தனஞ்செய்து, உயர்ந்த ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் சந்திரனபோன்ற ஒளி
வாய்ந்த முகத்தையுடைய பெண்ணை விவாகஞ்செய்யவேண்டும். ௭-று. (௧௭)

விதியார் சமாவர்த் தனமாற்றினர் வேட்டி லாரோல்
மதியோ ரிகழ்வர் வளர்கன்ம மியற்ற லாகா
முதியோர் சொனுகாச் சிரமத்தின் முறை வழாது
வதியா தவரோ துறக்கத்தின் வதிந்தி டாதார்.

(இ-ள்.) வேதவிதி யமைந்த சமாவர்த்தனஞ்செய்தவர் மணஞ்செய்து
கொள்ளாராகில் புத்திமான்கள் அவரை யவமதிப்பர். கனமகாரியங்களைச் செய்ய
வொண்ணாது, பெரியோர்கள் சொல்லுகின்ற நல்வகையாகிய ஆச்சிரமத்திலும்
சிரமத்தவறாமல் உயிர் வாழாதவர்களே மோட்சத்தில் வாழாதவர்களாவார். ௭-று.

முன்னாச் சிரமிக் குயர்தண்டொடு முஞ்சி மான்றோல்
மன்மா மகமில் லுறைவார்க்கு வனத்தி னோக்குத்
தொன்மா மயிர்வா ணகந்தாங்கல துறந்து ளோர்க்குக்
கன்மே யவாடை கழைதண்டடை யாள மாமால்.

(இ-ள்.) முற்பட்ட பிரமசாரிக்கு உயர்ந்த தண்டென் முஞ்சிப்புல் மான்
றோலும், சிரகஸ்தருக்கு நிலபெற்ற சிறந்த யாகங்களும், வனத்திலுள்ள வானப்
பிரஸ்தருக்குத் தொன்மைவாய்ந்த சிறந்தமயிரும் வெளவியாகமும் வளர்த்தலும்,
சந்தியாகிகளுக்குக் கல்லாடை மூங்கிறண்டும குறிகளாம். ௭-று. (௧௯)

நல்வேதம் வேதப் பொருள்யாவு நவீன்றுளோர்கள்
தொல்லா சிரியர் பொருள்கொண்டவை சொல்லு கிற்பா
ரொல்லா ததிங்கு தபநுது முபாத்தியாய
ரொல்லா வினையு முடிப்போர்குரு வென்ப பன்றே.

(இ-ள்.) நல்ல வேதமும் உதப்பொருள் முதலியவும் போதித்தவர்கள் பழமையாகிய ஆசிரியர்கள்; பொன் பெற்று அவற்றைச் சொல்லுவிப்பவர்கள் கொடிய தீமையை அறவேயொழிக்கும் உபாத்தியாயர்கள்; எல்லாத்தொழில்களையும் உபதேசித்து முடிவுசெய்வோர் குருவாவர் என்று மேலோர்சொல்லுவர்.

அருண்மே வுதத்தை தனிலன்னை யதிக மாசூர்
தெருள்சேர் குரவர் பழிப்போரிடை சேர்த லாகா
மருளோ மென்னோப் புறங்கூறுநர் வைமுள் னேற்ற
விருணமா விரயத் தனிற் பற்பக லெய்து வாரோ.

(இ-ள்.) கிருபைவாய்த்த பிதாவைக்காட்டினும் மாதா வுயர்வாகும், ஞானம் பெருந்திய ஆசாரியனைத் துஷிப்போரிடங்கூடப்படாது, மயக்கத்துடனே (தாய் தந்தை குரு) ஆகிய அம்மூவரையும் புறங்கூறுவோர் கூர்மைவாய்த்த முள்ளாற் குத்த இருண்பிருத்த பெரிய ரசத்தில் பலகாலம் அடைந்திருப்பர். எ-று. (௨௧)

கற்றாய் புதல்வி யுடன்றோன்றிய நங்கை யேனு
முற்றே ருழியிற் றனியெய்தி யுறைத லாகா
விற்கு னைவேத்தன குருமுன்னவன் மாமன் மேய
வற்பார் மகளிர் பப் பந்தாளோடுத் தாய னாவர்.

(இ-ள்.) கன்மைபொருந்திய அன்னை - புத்திரி - உடன்பிறந்த சகோதரியானும் பொருந்திய ஓரிடத்தில் தனியாகப்போய் (பிரமசாரி அவர்களுடன்) வசித்தல் கூடாது. விற்படையேத்திய மன்னவன்- குரு தமயன் - மாமன் (இவர்கள் மனைவியரும்) அன்புள்ள தன்மனைவியைப்பெற்றவளும் ஆக ஐவரும் தாயர்களாவார். எ-று. (௨௨)

ஓராழி வெய்யோ னுதயக்குவட் டுற்ற காதும்
பேரா துயிலுற் றுணராத பிரமசாரி
யாராம லற்றைத் தினகோற்ற லமைத்த தாசுந்
சீரார் மனைவாழ் குநர்செய்தி யுனாத்து மன்றே.

(இ-ள்.) ஒற்றைச்சக்கரம் பொருந்திய தேனாயுடைய சூரியன் உதயகிரியில்தோன்றிய அளவும் எழுந்திராமல் துயில்நீங்கித் தெளியாத பிரமசாரி, அன்று முழுதும் புசியாமல் விரதயிருத்தல்விதிக்கப்பட்டதாம். சிறப்புப்பொருந்திய இவ்வாழ்வோரது தன்மையை இனி எடுத்துச்சொல்லுவோம். எ-று. (௨௩)

கன்மான் புடைய மனையான்மனை தன்னி னண்ணிற்
சொன்மான் பனைத்துத் தொகுமாங்கவ னெய்தி லாளே
விண்மான் புருதென் றுயர்வேத மிசைத்த வார்து
வன்னார் வடிவன் குணஞ்செய்தி யுறைய லுற்றேன்.

(இ-ள்.) கல்ல மாட்சிமைபொருந்திய பெண்சாதிவீட்டி விருந்தால் ஒரு வனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பெருமை யெல்லாம் (சிறிது சிறிதாகக் குறையும். அவள் தன்னுடன் வராளாகில் அவன் வீடு மேம்பாடடையாது என்று உயர்ந்த வேதங்கள் சொல்லியதன்மையால், அம் மங்கைமாரது உருவமும் குணமும் நடக்கையும் சொல்லப்படுத்தேன். எ-று. (உச)

பிரமசரியங் கூறிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

—
ஆ நிருவிருத்தல் கூகஉ.

முப்பத்தேழாவது
மகன் ரீலக்கணங் கூறிய அத்தியாயம்.

என்னு கோத்திர மொன்றினி லுதித்துளோ லேதரு பிணியுற்றோர்
பெண்ண லாதது என்பமகப் பெறுகிலாப பேதைமர் வழிவந்தோ
மண்ணி வீன்றவான் பழிபடு மாபினில் வரதுளோர் வரைபாந்தள்
விண்ணின் மீளத் பறவையின் பேருளோர் வேட்டிடல் விதியனறே.

(கு-ள்.) ஒரே கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்கள் - வருத்தத்தக்க வியாபியஸ்
தர் - பெண்களே பலலாமல் உயர்வாகிய கல்ல புதல்வரைப் பெறுத கீழோர்சந்
ததிய லுதித்தே - - சூழியல் கிலப்பற்ற பெரும் பழி பொருந்திய வமிசத்தி
லே கோனாதிடவர்கள் - மலை - பாம்பு - கைத்திரம் - ஆறு - பசுபிகளாகிய இவற்
ரின் பே-பெருமைகள் ஆக வள்ள மந்தாகனை மணஞ்செய்தல் முறைமையல்ல.

இனிய மென்மொழி யுடையளாய்த் தன்னினு மிளையளா யெவரோடு
முனிவ் காதெ குணத்தளாய்ப் பொருதிய முயற்கறை யொழிந்தோங்கு
பனிசெய வேண்டித் முகத்தளாய் மைந்தாகள் பலரோடுமே பிறதாளா
துனியி லாதற் கன்னிமை வேட்டிடல் தொன்மறை வழக்காமால். [ய்த்

(இ-ள்.) மதுரமாகிய மெல்லிய சொற்களை யுடையவளாகி, தன் வயதிற்
குறைந்தவளாகி, யாவுருடனுற கோபம் நீங்கிய சாந்தகுணமுள்ளவளாகி, முயற்க
ளங்கம் நீங்கி மிக்க குளிர்ச்சியைத் தரும் வெண்ணிற மமைந்த சுகிரன்போலும்
முகம்பெற்றவளாகி, புதல்வர் பலருடனே ஜனித்தவளாகி, துன்பயிலலாத நல்ல
கன்னிகையை மணத்தல் பழையையாகிய வேதவழக்கமாகும். எ-று. (உ)

கிழிந்த பன்குலத் தாதல்தன் குலத்தினு மியல்புற மேம்பட்டுக்
கழிந்த கற்குலத் தாதல்பொன் னனைபவர் கவினுடை வழிவெல்லா
மொழிந்த தூல்வழி பிறழ்ந்தமெல லுருவினர் முகிண்முலை முயக்குற்ற
லழிந்து போகுல லுணர்வழி விராயமு மாங்கவாக் கணித்தாமால்.

(இ-ள்.) தனது மாபைக்காட்டினுத் தாழ்ந்த அற்பமாகிய குடியிலே பிற
ந்தாரும், இயல்பாகவே மேம்பட்டுச் சிறந்த நல்ல குடியி லுதித்தாரும், திருமகள்
போன்ற மாதரது அழகமைந்த உருவமுழுதுஞ் சொல்லிய (சாமுத்திரிக) நூலி
னது மார்க்கத்திற் றவறிய மெல்லிய வடிவுடையாருமாகிய பெண்களது அரும்
பிய தனங்களிற் புணர்ந்தால் அவவாடவருக்கு நற்புத்தி யொழிந்துபோம் (அன்றி
யும்) அக்கினிவரகமுஞ் சமீபமாகும். எ-று.

அக்கினி வரகம் என்பது அழற்பிரபை. அணித்தாம் என்பதனால் இம்மையி
லேயே கொடுத்துயரடைவானென்க. (ங)

அக்கெ ற்த்தசெந் தாமனா யெனச்சிவர் தருப்பிய வியர்வின்நிப்
பெருத்த லெகுத லினந்மெல ளளிச்சமேந் பெயர்ப்பினுங் குழைவாக்
யுருத்த வைமமையோ ள்ளைய மைத்ததி னுறுவனா கொடியினர்
தரித்த சக்கரம் வளைகுடை பொனமென்ற றக்கமன் எவர்க்காமால்.

(இ-ள்.) அக்கைசெ செய்தத செத்தாமனாவோலச்செத்த. வெய்வ
அரும்புதலிலாமல், பூரித்தல் நல்தலிலாமல், மிருதுவாகிய அனிச்சமாயின
மேல் மிதித்தாலும் வயவநா யருத்தும்படி அச்சவழுவாகி உள்ளக்கை. செட்ட
அதிற் பொருத்திய கைகள் கொடி-மின - சக்கரம் - சககு - குடை இவையெ-
வருத்தல் (அத்தனையாகவுள்ள டென) தருகியாகிய அசருக்கு மனைவியாக
அமைவாள். எ -று.

நடுவு மெலவிர ளளவுமெ னோக்கியோர் வரைநீர் கிடத்துற்ற
லடையு நற்றிருப பார்தள்வெம் பேரெலி யாய்மயிர்க் கழுக்கேபோ
லுடைய நீள்வரை கிடத்திடி னால்குர வொழிவுறாத் தயாமேவும்
வடிவ மைத்தந் பெருவிரல திரண்டெழில வாய்ந்திடிந் திருவெய்தும.

(இ-ள்.) மெல்லிய நடுவிரல்வரையில் மேல்கோக்கி ஓர் கீற்று விளக்கமு-
ந்நிருத்தால் நல்ல செல்வம்உரும்; பாம்பு - கொடிய பெரிய எலி - ஆராய்க்குந்
மயினாயுடைய கழுகு இவைபோலவுள்ள செடிய கோக்களிநுத்தால் தரித்திட
நீக்காத துன்பம் பொருத்தும்; உருப்பெற்ற எல்ல பெருவிரலானது உருண்டு
அழகுபெற்றிருத்தால் செல்வமடையும். எ-று.

அன்ன மெலவிர ளகன்றிடிந் கைமமையா நீண்டிடிந் திருவெகுஞ்
சொன்ன தன்மையி னன்றம்ந் தோனைய தொகுவிர ளந்நீக்கின
மன்னு றுத்திரு நோமேற பிறனல மகிழ்த்திடு நெருகும்பு
வின்ன லுறந்தே தாகியாங் குறுகிடி ள்றத்திடுந் சினனாள்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட மெல்லிய விரல்கள் (ஒன்றற்கொன்று) விளகி
யிருத்தால் விதவையாவாள்; நீண்டிருத்தால் செல்வங் குறையும்; சொல்லிய
முறையிலல்லாமல் கூட்டமாகிய அல விரல்கள் மிக மெல்தால் செல்வம் பொ-
ருத்தது; நீண்டிருத்தால் பரபுருஷசுகத்தை விரும்புவாள்; நெருங்கியிருத்தால்
துன்பம்பொருத்திய தாகியாவாள்; குறுகியிருத்தால் கொஞ்சகாலத்தில உயிர்
தறப்பாள். எ -று

விரல்க ளொன்றின்மே ளொன்றுந் காதலன் வீத்திடு மகன்றுளந்
பொருள கன்றிடுவ கடைவீர விலத்திடை பொருத்திடா தென்றிகாதல்
பெருகு கேள்வனா யொறுத்திடும பெருவிரற் கடுத்தமெல விரனினி
னரிய சன்மண மாற்றுமுன் பலரொடு மன்புறப் புணர்கிற்பாள்.

(இ-ள்.) கால் விரல்கள் ஒன்றினமே லொன்றிருத்தால் கணவ னிடப்பா-
ன்; பரவியிருத்தால் நலவசெல்வம் நீக்கிப்போம்; கடைவிரல் பூமியிற்படாது மே-
ல்கினம்பியிருத்தால் ஆசையிக்கும் புருஷனை வெறுப்பாள்; பெருவிரலின் பக்கத்து

(c)

திரு. கே. பி. வி. ராம சிவசுந்தரம் : பஞ்சு தேர்வு அருமபுதலுடன்
மரத்தாரிவாங்கு கொடுக்க மரத்திருதால் போது; மேலேகெய் மரமபுதலு
கொத்திருக்குமாறு வாங்கெய்தக்குப் போகாள்; பிசு வணத்திருதால் யாகிய
மரம்; கொட்டை மரத்திருதால் மெட்டா டையாள், அசகுடையாள்
மரமபுதல் இருக்கெய்தால் தரவிலைதகவல் கொட்டிய வருதுதான்.

(கு-ள், ஒளிவச்சினை 7-ம் வீருத்தகரமாகக் கொஞ்சம் சிவந்து கண் கரிகுந்தால் சந்தோஷம்தயன்பெனவும், புழுதிசினம்பமழி வழிச்செல்லும் பெண் தனது பூவகையாடுவனாடம் திருத்தல் கண்டு அனனிபபுருஷனாச்சேரு வன்; பிருதுதாயிப் பரட்டன் தனையைச் சொல்லுபிடத்தல் ஆசைபெற மாமி சமஸபத்த உயாலாகிய கரம்புகள தேனருடல் திரண்டு அழகுறநிற்கால் இனியதாகும். ௭-று, (க)

(தி.இ.) நென்மையாகப் குதிக்கால் நம்பெருந்து உயர்ந்திருந்தால் செ
வ்வம் அறுகாது. குதிக்கால் பத்தினியை பிஞ்சுத் பேரழகுந்நிருந்தால் சிறப்பின
வாய்; கிராமியருந் துன்புடையவாள்; அளவுகடந்து மிகவுயர்ந்திருந்தால் அ
யவனாகக் கருத்தவிய மரணம் செலுத்தாள்; செவ்விதாகவியலாமல் பூரித்தி
ருந்தால் அளவியாத பங்கிழை குறையும். எ - று. (கல)

(இ.நீ.) உரோம மொழிந்து வேல்கோக்கிப் போகப்போகப் பூரித்து(ஒன் றற்கொன்று) சமானமுற்றுப் பிரகாசமுடையதாய உயர்வாகிய நரம்புகள் தோ ளுமற் பொருந்திய கணக்கால் அழகுபிக்குதிருந்தால் அரசுக்குரியவளாவாள்;

குற்றயில்லாத முத்தகால் உபாசகம்மாசி உருச்சுந்திராதாம் அந்த
பெற்றிருப்பான், ஐங்குள்ள மெல்லிய சந்த பொத்திருந்தான். முவலையின்
கூறும் சேவைசுரர் சேருவன். எ-று. (க௭)

முறங்கு னோரம் பொருட்டி வந்தது வென்றோடென் முக்கவழிக்குந்
முறங்கொள் பாண்டிய நக்கைப்பொருந்ரணமேல வரவாப்பருத்தொ
சுந்த வாடபா பொருத்தித் தைமமையா சேக்கிழ் நுடாசேருந்
பிறங்கி டாதெனிய சோகெடுவ வனமையாப்ப பெருத்திடி விரப்பாமால்.

(இ-ள்,) தென்கைகள் தெரிய நாமமுடன் மயிலொடல் ஒன்றோடென்று
பெருத்தி, கோமுகைய யானையினது வசாவாகிய துணைகையை பொத்து
புரன்மே மேலே போகப் போகப் பூர்த்தி வரவந்ததுந் திருப்படைபாருத்; மயி
கள் பெற்றிருந்தால் விதையொடென், (ஒன்றிலெனது) பிரதிருந்தால் துணை
டைவான், வளக்கமற்றிருந்தால் சேழ்வான், மயிலந்தையத் தடுத்திருந்தால்
யாசிப்பானாகும். எ-று. (க௮)

எண்ணு மங்குல மோரது நான்கதா மேழில்பெறும் கடிசன்றும்
வணனம் வாய்ந்து வுயாந்தம பத்தொடுஞ் சதுமாய வளப்பெறி
நண்ணு முத்த னோடுதாழ்ந் துபர்த்திடி வனமிய றிடைசேரிந்
கண்ணும் வெத்துயாப பிணிபுடித் தலைப்புறக் கைமமையாய் விடுமன்றே.

(இ-ள்,) கணிக்கின்ற அங்குலங்கள் ஆறு - நான்கு பெற்று அழகுபொருத்
திய பெண்குறி கலந்தாம், மமமமைத்துயாந்த கடித்தததுடன் சதுமாயி கடிது
யிக்குப்பெறுது அகிமக உபர்த்தாது தாழ்த்தாது இருந்தாலும் மிகமயி ரெ
விவிருந்தாலும் எண்ணுகின்ற கொடிய துன்பமாகிய பிணிபுற நிரந்த விதையைத்
தன்மை மடைவான். எ-று. (க௯)

பருதது யந்தந மென்மையாய்த் திரண்டிடுஞ் சகனமெந் பரிவோமெ
பொருத்து நுங்கல விக்குல வளப்பெ பூத்திடு மாருச
வருத்த செய்திடா தாரநா பமக்குறு மமபகட் டகலவ துல்
பெருத்த வாமையின் முதுகுதா பாண்டியன் பிடரிவாய் திழனன்றே.

(இ-ள்,) புத்ததயாத்த மிக பிரதிவாகித் திரட்சியுற்றிருக்குவ கடித்தம
னால் ஆசையுடன் பொருத்தசெய்யும் மனச்செயில் கல்ல சகததை அடிகப்படு
தும், இதற்கெதிராகவருக்கில் அன்புசெய்யாமற் பொருத்திய துன்பத்தைத்
தரும், அழகிய பெருமையாய்த் பரந்த அங்குலானது தெரிய ஆமைமுதுகு உப
யந்த யானைப்பிடரிபோலப் பொருத்தியிருந்தால் வனமையாம். எ-று. (க௭)

வலமு யாததி எழுகுடைப பெண்கிருநா வயிறுவாய்த் திடுமென்ப
அலதி டப்பறு முயர்த்தென மைந்தனா யளித்திடுக கலம்போ
லுலவு மேல்லா சிலையென மான்குளம் படியெனப் பருத்தோங்கி
யெலியின மென்மயி போன்மயி மாரித்தள மணியமைய திழனன்றே.

(இ-ள்,) வலப்புற முயர்த்திருந்தால் அழகு மந்த தெருகுந்நைகளைக்
சுருப்பமடைவான் என்று சொல்லுவார்; அல்லவோ, இடம்பக்க முயர்த்திருந்தால்

புதல்வனாப்தேவன்; தன்னைத்தந்தோலும் அசைக்கின்ற மெல்லிய அரசிலை
உடம்பதேவம் மானகுளம்பின் உடம்பதாப்தேவமும் சூர்த்தியந்த எலியினது
மெல்லிய அபி-போல உதோமப்தேவ சிந்தி மணிபுருக்குமானால் உலகமாம்.

சங்கின் மென்றுனா போன்றிதன் மகப்பெரு டடம்புழை விரிவாகித்
துங்க மாய்மணி செந்மயிர் பருத்திழர் தயருவ மடிப்பாழேந்
பங்க முற்றிந் சிலதியா மிடப்பரும பள்ளமாய்ச் சுழியெய்தின
மங்க வத்தபே ரணியிதர் தயாவோடு மம்மாதே புழுவகிற்பான்.

(இ-ள்.) புறந் சங்கின் சிறுதுவாரம்போல விருத்தால் குழந்தைகளைப்
பெறுமாட்டான்; விசுவமுகிபென்னுயினவாசல் பரப்புடையதாய் பரிசுத்த
மாய் மணி செருகிய மயிருத்தப் பூரித்திருந்தால் துன்பமடைவான்; மடிபட்டறி
ருந்தால் திழ்வாகிய தேதியாவான்; இடதுபக்கம் தாழ்த்து சுழியிருந்தால் சுபகா
மாகிப் பெருமைவாய்ந்த மங்கையிதரது துன்பத்தடனே மயங்கத்தக்க நோய்
பெறுவருவதுவான். எ-று. (கௌ)

தீருகு நுண்ணிடை வறுமையெய் திழற்றிரு வெய்திதும் பெரிதாகிற்
படரு துந்தி முத்தியாழ்ந் தகனறெழிற் பயிலவவஞ் சுழியாகி
வலையு ந்நிரு வரம்போடு மயிரணிந் துயர்த்திடஞ் சுழியாகி
துடலம வனறுயா மென்மையாம வயிறெனின் மகப்பல வுயிராக்கிற்பான்.

(இ-ள்.) ஒரேக்கமாய் துண்ணிய இடுப்பானது சிறுத்திருந்தால் செல்வ
மடைவான்; பெருத்திருந்தால் துன்புற்று வருவதுவான். கொப்பூழ் பள்ளமாய்ப்
பாந்து அழகுவிளங்கும் வலஞ்சுழிபெற்றிருந்தால் நல்ல செல்வத்தை யடைவான்;
சாம்புகளுடன் உதோமாதேவனறி உயர்வாகி இடஞ்சுழிபெற்றிருந்தால் கொடிய
வியாதியால் மெய் வருந்துவான். வயிறு மிருதுவாக விருக்குமாயின் பல பிள்ளை
களைப் பெறுவான். எ-று. (கௌ)

அவ்வ சிறுநிலில் தவனாமெல் வயிறென வமைத்திற புவிசாக்குஞ்
செவ்வி வெத்தளங் குமரனா யுயிராக்குமா லிலையெனச் சிறப்பெய்தி
பெவ்வி டத்தினு மயிருறு திருத்தி லிகழருஞ் சிறப்பெய்தும
நவ்வி நோக்கியா வயிறுந்நி லணிவனா மூன்றுறி னலனாமால்.

(இ-ள்.) அழகிய அந்தவயிற்றில் தவனாயின் மெல்லியவயிறுபோலப் பொ
ருத்தினால் உலகத்தைக்காக்கும் செம்மையாகிய இளமைதங்கிய அரசகுமாரனைப்
பெறுவான்; ஆலிலைபோலச் சிறப்பற்று வங்கும் ரோமபிந்தியிருந்தால் தாழ்வில்
லாத மேம்பாடுபெறுவான்; மான்போலும் கண்களை யுடைய மாதரது வயிற்றில்
அழகிய கீற்றுகள் மூன்றிருந்தால் நன்மையாகும். எ-று. (கௌ)

வயிற்றின் மென்மடிப் புயர்ந்துநீன் சுழிபல வதித்திழன் மலடாகிச்
செயிர்ப்பி னோடுதன் பதியகன் நெங்கனூர் திரிந்துகா மமுமினநிப்
பயிர்ப்பில் தாகியாங் குடமென முழுவெனப் பருத்திடு மெனிணை
முயிர்ப்ப வந்துயி ருலத்திடு மனகரப் புற்றுவெச் துயர்கூறும்.

(இ ள்.) வயிற்றிலுள்ள செல்ல மடிப்புக்கூடியிருந்து நெடிய பல சூத்கள்
ருப்பின் மலடாகத் துணைத்துடன் தனது ஊனாவிட்டு வெவ்விட்டு முன்னது, சை
யோகவீருப்பு மறு. நானயில்லாத காசிபுவன் குடம்போலும் மத்தையோ
லும் பூரித்திருக்கும் இவ் சோசமடங்கிட பிராணமேதும் மனமுத்தமுன்று எப்
போதும் கொடியதுணைப் பிஞ்சுடன். எ-று. (௧௬)

நீறு பூத்துயர் பூசணிக் காடுவன வெவ்வென வயிற்றெய்தி
சோற எப்பில துப்ததிடு மகனநின்று அபருது பிசுதாவிடு
கூறு மாமனைக் கொருநனைக் கொனநிடும விலாப்புடை தனசெய்ய
பூரின் மெனமையா நாமபெய்த தழகுநி னுலப்பப நிருமெய்யு.

(இ-ள்) சாம்பலபட்டித்துயர்ந்த பூசணிக்கப் செல் இவற்றைப்போலவும்
நிருந்தால் அனனம் அதிகமாகப்படுகின்றது; பாதநிருந்தால் துண்டமடைவான், அ
கத தொங்கினால் சொல்லுகின்ற கிரந்த கணவனை யிழப்பான். விலாப்புகம்
சதைபெற்றுக் குற்றமில்லாத மிருதுவாகி சம்பந்தெரியாமல் அழகுந்நிருந்தால்
நீங்காத செல்வமடைவான். எ-று. (௨௦)

நாமபெ முத்துறு மயிரோடும் விலாப்புடை நன்னுடைய வலனுலி
னிரம்பி லக்கண முடையளா யினுத்திரு நீங்குமவ வயிற்றின்கட்
பொருந்து நன்மயி ரொழுக்கற மென்மையாப்ப பொழிக்கதி நுமீழ்நிலத்
திருந்து கோலெனக் கிடந்திடுன் மலருறை திருவினுஞ் சிறப்பெய்தும்.

(இ ள்.) விலாப்புறம் சம்பந்தோன்றிப் பொருந்திய மயிருட னிருந்தால்
அப்பெண் சாமுத்திரிகதூலிற் கூறிய வகூணங்களைல்லாம் சம்பப்பெற்றபொ
னாலும் செல்வமகலும்; அழகிய வயிற்றின்பொருந்திய நல்ல ரோமவரிசைமுற்ற
மிருதுவாய்ச் சொரிசின்ற கிரணங்களைவீசும் திருத்தமாயிய நீலக்கொட்டிடோன்
நிருந்தால் தாமனாயில்லாவிடத்து திருமகனைப்பார்க்கிலும் சித்தியடைவான். எ-று.

மயிரோ முக்கமுன் வளைத்திடுந் கைமமையா மமமயிர் சிவப்பேறிற்
செயிரு றுங்குண மெய்திடு மிடையிடை சிதைத்திடுந் நிருநீங்கு
மியல்பொ ளுஞ்சும மாப்பமி ரின்றில விதயமாழ்ந் தடாதாகி
னுயிரி னுஞ்சிறத் தினனுயிர்க் காதல னுவபபுறச் சிறப்பாமால்.

(இ ள்.) வயிற்றில் ரோமவரிசை யுட்புறமவளைத்தால் விதையையுடவான்.
அந்த மயிர் சிவந்திருந்தால் தீமைதங்கிய குணமடைவான்; நடுமீயே விலகியிருந்
தால் செல்வமொழியும். நல்ல இதயமானது இயற்கையாயுஞ் சமானமாயும் மயி
ரில்லாமலும் பள்ளமின்றியுமிருந்தால் தன்னுயிரைப்பார்க்கிலும் மேம்பட்ட இ
னிய பிராணநாயகன் சாதோஷிக்கச் சேரடைவான். எ-று. (௨௨)

இதய மென்மயி ரணித்திடுந் காதல னிறத்திடு மகலுற்றால்
மதன நைங்கணை வருத்திடப் பலனாயு மணநதளி மிலளாகுஞ்
சிதைவி லங்குல மோபதி வெட்டதாய்ச் சிந்துயர் திடுனனருந்
ததையு மென்மயி ரணித்தறப் பருத்திடுந் சார்வருந் துபாரகும்.

(இ-ள்.) இரயம் பிருதுவாஸமயர் பெய்திருந்தால் கணவனிறப்பான்; பரவியிருந்தால் மன்மதனது பஞ்சபாணங்கள் தன்புறுத்தப் பலபேரையும் கலந்து அன்பில்லாதவளாவாள். செறிதலில்லாத பதினெட்டங்குலவளவாய்க் கொஞ்சம் உயர்ந்திருந்தால் நன்றாகும். நெருங்கிய மெல்லிய மயிருற்றதாய் மிகப்பரந்திருந்தால் கிடைத்தற்கரிய துன்பமடைவாள். ௭-று. (௨௩)

வடங்கொள் வெம்முலை பணைத்தடி கனத்திணை வாய்ந்திடைவெளியின்றி கடைந்த செப்பினிற் புடைபரங் தெழிற்வழ் கண்கறுத் திழனன்றூர் [க்தடங்கண் மங்கைதன் வலமுலை யுயர்ந்திடி லான்பெறுந் தளராத குடம்பழித்துய ரிடமுலை யுயர்ந்திடிற் பெண்பெறுங் குறிப்பாமால்.

(இ-ள்.) மாலையணிந்த கொடியமுலைகள் பூரித்து அடியிற்பரந்து (ஒன்றற்கொன்று) சமமாகி, இடையிலே சநிலல்லாதுசோந்து, கடைந்தெடுத்த செப்பு போல பக்கம்பரந்து அழகுவிளங்கும் முலைக்கண் கறுத்திருந்தால் நன்று. விசாலமாகிய கண்களைபுடைய பெண்ணின் உலகுதனம் உயர்ந்திருந்தால் ஆண்குழந்தை பெறுவாள்; இயுமாத குட்டைதசச்சயித்து மேம்பட்ட இடதுதனம் உயர்ந்திருந்தால் பெண்குழந்தை பெறுவ்குறிபாகும். ௭-று. (௨௪)

அடிகளத்துமேல வரவா ரேர்த்திடிற் சிற்துரா ளழகெப்தும வடிவ மின்றியே திரிகைபோற் பந்திடிவ வசைபடு குணனாகு மொடிவில கண்ணிணை பருத்திடி னீண்டிடி லுயர்ந்திடி னுதியாழிற கடின மாயந நீங்கிடு முலைபெயிற் கனவினுந் தொடலாகா.

(இ-ள்.) அடிகளத்து மேல்நோக்கிப் போகப்போகச் சிறுத்திருந்தால் கொஞ்சங்காலம் அழகாயிருப்பான்; உருவில்லாமற் சக்கரம்போலப் படிந்திருந்தால் தீமைபொருத்திய குணமுடையவளாவாள். ஒடிதலில்லாத முலைக்கண்கள் பெருத்திருந்தாலும் கீண்டிருந்தாலும் உயர்ந்திருந்தாலும் முனையமுத்தியிருந்தாலும் செட்டியாய் முலை விலகியிருந்தாலும் சொப்பனத்திலுந் தொடக்கூடாது.

கழுத்த டிப்புறத் தென்பெழா தமைத்திடிற் நிருவுறுங் கவினயாது மொழித்து மேலெழத் துயரதுதாழ்த் திடிற்றிரு வொழிந்திடு மழகார்த்த பழிப்பில் தோளிணை குறுகுத னீடல்மற் றின்றிமென் பணைபோல விழுப்ப மெய்துறி னன்றுதோண் மயிருறிற் கைம்மையாய் விமொன்றே.

(இ-ள்.) கழுத்தின் கீழ்ப்பக்கம் எதும்புதோன்றாமலிருந்தால் செல்வமுடையம்; கொஞ்சமும் அழகில்லாமல் மேல்நோக்கி யுயர்ந்தாவது தாழ்ந்தாவதிருந்தால் செல்வம்கீங்கும்; எழில்பொருத்திய குற்றமில்லாதஇரண்ட்தோள்களும் குறுகுதலும் கீளுதலும் இல்லாமல் மெல்லிய மூங்கில்போலச் சிறப்புற்றிருந்தால் நல்ல தாம். தோளின்மேல் உரோமங்களிருந்தால் விதவையாவாள். ௭-று. (௨௫)

தோளி லென்புமே லெழுத்திடிற் கைம்மையா முலர்ந்திடிற் றுயரெய்துந் கோளில் சந்துக டசைத்துதோன் றுவெனிற் குற்றமொன் றிலதாரு நீன்கை மூலமென் மயிரோடு முயர்ந்திடப் பருத்திட நெனியாகும் வாங்கொள் செம்மயி ராழ்தனி ணாம்பொடு வழியும்வே ருறிற் நீதாம்.

(இ-ள்.) தோள்களினமேல் எலும்புதெறிந்தால் விதவையாவள் ; தோள்கள் வாழியிருந்தால் துன்பமடைவாள்; குற்றமில்லாத பள்ளமானவிடங்கள் தசையுள்ளவாய்த் தெரிபாவாகில் சிறிதுங் குற்றமில்லையாம்; நெடிய கைமூலங்கள் உரோமமுற்றியுந்து புரித்திருத்தல் கிடமாமும்; ஒளியையுடைய செம்மையான உரோமத்துடன் ஆழமாய் நெடியரம்புகளுடன் தேவ்வ வயிற்றால் கொடிதாகும். எ-று. (௨௭)

உலறு பன்மயி ரின்றிந் னரம்பொடென் புயர்த்திடாக் கரன்றாங் குலவு பனமயி றொன்பொடு நரம்பெழிற் கொடியவெந் துயர்பெய்து மிலரு தாமரை நனைபெனப் பெருவிர லெயர்த்திடிற் சிறப்பெய்து மல்கில பெருழி லங்கைமென் முயல்வயி றுமெனக் குழைவுந்றே.

(இ-ள்.) சிலம்புகின்ற பலரோமங்களில்லாமல் நெடிய ரம்புடன் எலும்புகள் மேலநோக்கியிராத கைகள் நல்லதாகும்; நெருங்கிய பல மயிர் எலும்புடனே ரம்புதோன்றினால் மிகக்கொடிய துன்ப மடைவாள்; விளங்குகின்ற தாமரை மொட்டிபோலப் பெருவிரலிருந்தால் சோபெறுவாள்; குற்றமில்லாத மிக்க அழகுடைய உள்ளங்கை மிருதுவான முயல்வயிறுபோல இளகினதாய். எ-று.

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் குளகம். (௨௮)

அரத்த மூட்டிய செய்யபொற் றுமரை யகவித முனைச்சேந்து பொருத்து மெலவிர லிடைவெளி யின்றியே பொருத்திய வரைத்தாகி யிருத்த னன்றுயா புறங்கையி னரம்பொடென்பெழா துமென்றசைமூடிப் பெருத்த துணைமயிரோழிந்தெழில்வாய்ந்திடிற் பெட்பொருத்திருவெய்தும்.

(இ-ள்.) செந்திரமூட்டிய சிவந்த பொற்றாமரையின் உள்ளிச்சுழிபோலச் சிவந்து, இணைத்துள்ள மெல்லிய விரல்கள்கடிலில் விலக்கற்றுச்சொல்லிய அளவை யுடையதாய் இருப்பது நலம்; உயர்வாகிய பிண்கையில் ரம்புகளுடனே எலும்புகள்தோன்றாமல் மெல்லிய சதைவால் மறைந்து பெருத்து நெடிய உரோமமின்றி அழகுபெற்றிருந்தால் பெருமையுடனே செல்வமடைவாள். எ-று. (௨௯)

அங்கை நீள்வரை பலவுழிற் கைமமையா மகன்றிடிற் திருவெஞ்ஞர் தங்கு நீணரம் புயர்த்திடி ளிரக்குநீள் புறங்கையிற் றலைபெய்து துங்க மாமயிர் செறித்திடிற் காதலன் றொலைவனீ னரம்பெய்திற் பங்க முற்றுயர் நிரப்புற நாடொறும் படுதுய ரிடைவீழும்.

(இ-ள்.) உள்ளகையிலே நெடிய பல லோகைகளிருந்தால் விதவையாவாள்; பரந்திருந்தால் அயிஸ்வரியங்குறையும்; பொருத்திய நீண்டரம்புதோன்றினால் பிச்சையெடுப்பாள்; நீளமாகிய பிண்கையில் மிகுத்து பரிசுத்தமான மயிர்கள் நெருங்கியிருந்தால் கணவனிறப்பான்; நெடிய ரம்பிருந்தால் துன்பமடைந்து மிகத் தரித்திரமடைய எக்காலமும் அதிகரிக்கும் துக்கக்கடலிலாழ்வான். எ-று. (30)

இடைய ருதுறச் சேர்ந்திடத் தோன்றிடா தெழிறிகழ் வரையாவு மிடைய ருதுசெங் கயலெனக் கிடந்திடுள் விழுமிது கமலமபோல்

வடிவம் வாப்திடி லரசரிற் கிழத்தியாப் மகப்பெறும் வளையாமை
குடைசி கரத்திடி வண்ணவாக் கன்னையாப் க்குறைவில்சீபெறுமாதோ

(இ-ள்) நடுவேவிலகாமற் பொருந்தக்கடி, காணப்படாமல் அழகுவிளங்
கும் ஸைக்களெல்லாம் மத்தியிலின்றிச் சிவந்த கயற்கெண்டைபோல இருப்பின்
சிறப்புடையது. தாமரைபோலுருவுற்றிருப்பின் மன்னவருக்கு மனையாட்டியாய்
மைத்தாப்பெறுவான்; சங்கு ஆமை குடைபோலவிருந்தால் தேவர்களுக்கும் தா
யாகி ஒருகுறைவுமில்லாத சிறப்புற்றிருப்பான். எ-று. (௩௧)

கற்பு வாய்த்திடுந் சுவத்திக நிகர்த்திடிற் கமழ்வலம் புரிநேரி
னெற்றை வெண்குடை மன்னவர்க் குரியளா முறுதூலை யெனச்சேரின
மற்றை நாய்கர்தம் மனைவியா நுகத்தொடு சகடமாம வடிவெய்தி
லற்பி னோடுகல் லுழவூர்தம் மனைவியா யறமவளாத் திடுமன்றே.

(இ-ள்.) சுவத்திகம்போன் நிருந்தால் பகிவிரதைத்தன்மை யடைவான் ;
மணங்கமழும் நக்தியாவர்த்தமலர் போன்றிருந்தால் ஒப்பற்றசந்திரவட்டக்குடை
யையுடைய அரசுக்கு உரிய மனைவியாவான் ; பொருந்திய துலாக்கோல்போல
விருந்தால் வைசியருக்குப் பரிபாவான் ; அகத்தடி சக்கரம் போல விருந்தால்
ஆசையுடனே நல்ல வேளாளரது இறச்சிழத்தியாய்த் தருமங்களைச் செய்வான்.

சுவத்திகம் என்பது அஷ்ட மங்கலத் தொன்று. (௩௨)

வேழம் வாம்பரி வில்விடை வச்சிரம வீசுசா மரந்தோட்டி.
யாழி யொப்புறி னரசரிற் கிழத்தியா மாடல்வேல கதைகுலஞ்
சூழ்ச டர்க்கொலை வாளிவை போன்றிடிற் றொகுபொருட் குவையாவும்
வீழ னர்க்கெலா மகிழ்வற நாடொறும் வேண்வே நனிநலகும்.

(இ-ள்.) யானை - தாவிச்செல்லுங் குதிரை - வில் - எழுது - வச்சிராயு
தம் - வீசுவின்ற சாமரம் - அங்குசம் - சக்கிராயுதம் - இவைபோல ஸைக்களிருந்
தால் மன்னவருக்கு மனையாட்டியாவான் ; போர்புரியும் வேலாயுதம் - கதாயுதம்
சூலாயுதம் - கிரணகன் பொருந்திய கொலைசெய்யும் வாளாயுதம் இவைபோல
இருந்தால் மிகுந்த பொருட்டொகுதியெல்லாம் தரித்திரர் யாவர்க்கும் களிப்புண்
டாகும்படி தினந்தோறும் விரும்பியவரையின் அதிகமாய்க் கொடுப்பான். எ-று.

அரவ மொட்டகத் தவளைசெந் நாய்கழு கரற்றுவெங் கரம்பூனாந்
நரியு டற்றுதே ணிகர்த்திடி லருந்துயர் நன்னுமங் குட்டத்தில்
வகை களித்திகை யளவுநிற் காதலன் மரித்திடு மெழில்வாய்ந்த
வீரர்க ளொழமுறை நோந்துந் சந்துகண் மிகுந்திடா வெனினைன்றும்.

(இ-ள்.) பாம்பு - ஒட்டை - தவளை - செந்நாய் - கழுகு - கத்துகின்ற
கொடிய கழுதை - பூனை - நரி - துன்பப்படுத்தும் தேள் இவைபோன்ற நிருந்தால்
அரிய துன்பமுடைவான் ; பெருவிரலில் செங்கல்லுக்குங் கருவிபோல விருந்தால்
கணவனிறப்பான்; அழகமைந்த விரல்கள் நேராக மெலிந்து பொருந்தியசந்துகள்
மிகுந்தல்லாமல் (பெருங்கிழந்தால்) நல்லதாம். எ-று. (௩௪)

மயிர்ந ரம்பெழுந் துயர்ந்த வன்மையாய் வளைந்துநேர்ந் திடையீங்கிற்
செயிர்வி னோடுநிங் கூருகிர் ணீண்டிபுற் சிவந்திழற் சிறப்பாகும்
பயிலு நல்லொளி யின்றியே பொனமையாய்ப பள்ளமாய் விளர்ப்புற்றார்
றுயரு ழந்திடும் புள்ளியாய் விளர்ப்புநிற் றோயாத்மே பலரோடும்.

(இ-ள்.) மயிரும் ரம்புகளும் டேவெழுந்த தோன்றி மிகக் கெட்டியாய்
வளைவுறுமெலிந்து இடையிற் சந்திருந்தால் துண்டம உண்டாகும்; கூர்மையான
நகனகள் நீண்டிருந்தாலும் சிவந்திருந்தாலும் சிறப்படைவான்; விளங்குகின்ற நல்ல
பொலிவற்றுப் பொன்னிற் முடையதாயும் பள்ளமாக வெளுத்து மிருந்தால் பல
ரோடுஞ் சேருவான். எ - று. (௩௮)

முதுகு சோந்திடு மென்புமென் றசையினின் மூடிநீண் மயிரின்
விதியி னல்லெழில் வாய்ந்திடி னன்றுகூன மேவிவன் மயிர்வேய்ந்து
ததையு மென்பொடு நரம்பெழுந் துயர்ந்ததற் தாழ்ந்திழற் றீதாகும்
பொதிந ரம்புகோ ணின்றிமென றசையினிற் பொருந்திழற்கவனனாரும்.

(இ-ள்.) முதுகைச் சோந்த எலும்புகள் மெல்லிய தசையினால் மறைந்து
நெடிய உரோமமில்லாமல் கிரமப்படி நல்ல அழகுற்றிருந்தால் நலம்; கூன்பொ
ருந்தி வலிய மயிருடையதாய் நெருங்கிய எலும்புகளுடன் நரம்புகள் மேலுந்துத்
தோன்றியும் மிகத் தாழ்வுற்று மிருந்தால் கொடியதாம்; பிடரியில் திணிந்துள்ள
நரம்புகள் கோணுதலில்லாமல் மெல்லிய தசையுடன் பொருந்தி (மேலே தெரி
யாது) இருந்தால் நல்லதாம். எ - று. (௩௯)

சிறுபு நத்தினி னரம்பெழில் வன்மயிர் சேரினீண் டிழற்கோணி
லறவும் வற்றிழற் றீதுமென் கழுத்துநா வங்குலத் தளவாகி
யுறுவ னப்பொடுங் கன்னியங் கழுமெனத் திரண்டொளிர் வனாமூன்று
பெறுத னன்றது குறுகிழற் றுகியாம் பெருத்திழற் கலன்போக்கும்.

(இ-ள்.) சிறிய பக்கங்களில் நரம்புகள் அழகிய வலிய மயிர்கள் நெருங்கி
மிருந்தாலும் நீண்டிருந்தாலும் கோணிதலும் மிகவும் வாடியிருந்தாலும் கொடி
யது; மெல்லிய கழுத்து நான்கங்குல அளவாகிப் பொருந்திய அழகுடன் இளமை
தங்கிய கழுமரம்போல உருட்சியுற்று விளங்குகின்ற மூன்று மடிப்புக ளுடைத்
தாயிருத்தல் நல்லது; அது குறுகியிருந்தால் தாசியாவான்; பூரித்திருந்தால் மங்
கல்ய மிழந்து விதவையாவான். எ - று. (௪௦)

உலர்ந்து நீண்டிழற் குறுகிழன் மயிரொழி லுலப்பறு திருநீங்குங்
கலந்து நீண்மடிப் பெய்திழன் மலடியா நாயினன் கவினெய்தி
நலஞ்சி நந்திரண் டங்குலத் தளவையாய்த் திரண்டிடி னன்றாகு
மலிந்து நீண்டிரு கூறதாய்ப் பருத்துவன் மயிருநிற் றீதாமால்.

(இ-ள்.) வாட்டமுற்றுநீண்டிருந்தாலும் குறுகியிருந்தாலும் அழகிய மயிர்
பெற்றிருந்தாலும் கெடுதலற்ற செல்வமகனும்; நீண்டமடிப்புகள் கலந்திருந்தால்
மலடியாவான்; ஆராயுமிடத்துச் சிறந்த அழகுபெற்று நன்மைமிக்கு இரண்டங்

குல அளவுள்ளதாய் உருட்சிபெற்றிருந்தால் நல்லதாம் ; கனத்துநீண்டு இருபங்
காகப் பூரித்து வலிய மயிர்கள் பொருந்தியிருந்தால் கொடியதாம். ௭ - று. (௩௮)

அனுந் ரம்புறு மயிரிவை யொழிந்திடி லழகுறும் வளைந்தோங்கி
நலியி னேத்தற்கு குறுகிமென் மயிருந் திவையதாந் கபோலங்க
ளினிய வாய்த்தகைச் தாடியி னெழில்கவாந் தியைதனன் நெழினுநங்
கனிவு ருதறப் பள்ளமாய் மயிரொடுங் கடினமா யுறிந்ந்தாம்.

(இ-ள்.) கன்னத்தில் கரம்புகள் - பொருந்தியமயிர் இவைதோன்றாதிரு
ந்தால் அழகுபெறுவான் ; வளைந்துயர்ந்து பிசுவாடி அதிகக்குறைந்து மெல்லிய
மயிரிருந்தால் குற்றமாகும் ; கன்னங்கள் இனியனவாகிச்சதைபெற்றுக் கண்ணாடி
யின் பொலிவைப்பெற்றிருத்தல் நல்லது ; ஒருபோதும் அழகுமிகாமல் மிகப்பள்
ளமாய் மயிருடையதாய்க் கடினமுற்றிருந்தால் கொடியதாம். ௭ - று. (௩௯)

ஒளியு மிழ்ந்துநல் வட்டமா யெழிநிக ழுவாமதி யெனத்தோன்றி
நலின மென்மணம் வீசுவான் முகமெனி னன்றுகீழி தழ்ச்சேருது
வளர்செ முந்துகிர்க் கழகைபோற் திரண்டதி னடுவெனோர் வலாசேறிந்
களைக ணாயுல களித்திடு மரசரிந் கிழத்தியாய்க் களிகூரும்.

(இ-ள்.) ஒளிதங்கியமுகம் பிரகாசித்துக்கொண்டு நல்ல வட்டவடிவாய்
அழகுவிளங்கும் பூரணசச்சத்திரன் போலக்காணப்பட்டு, மெல்லிய தாமரைமலரை
யொத்த மணங்கமழ்மெனறால் நல்லதாம். கீழுதடு சிவந்து வளர்கின்ற செழுமை
தங்கிய பவனத்தன்மையோலத்திரண்டு அதின் மத்தியில் ஓர் கீற்றிருந்தால், உலக
த்தாருக்கு ஆதரவாகி இரட்சிக்கும் மன்னாம்பனைவியாய் மகிழ்வான். ௭ - று. (௪௦)

பருத்து நானெனச் சிறுத்திரண் டிதழெனப் பகர்த்திம வலாமேவிற்
றிருத்த ணப்புறுந் கறுத்தறப் பருத்திடிந் கைம்மையாய்த் துயர்ச்சேரும்
பொருத்து மேலித்தழ் நடுச்சிநி துயர்ந்தெழில் பொருந்திடி னன்றாகும்
விரித்து லர்த்துநீண் மயிரொடும் பொருந்திடிந் மிக்கவெந் துயாகூரும்

(இ-ள்.) இதழ் கனத்துக் கயிறுபோற் சிறுத்து இரண்டென்று (கண்
டோர்) சொல்லத்தரும் ரோகையிருந்தால் செல்வம்விலகும் ; கறுத்து அதிகக்கன
முற்றிருந்தால் வீதவையாய்த்துன்பமடைவான் ; பொருந்தியுள்ள மேலுதடு நடு
விலே கொஞ்சம் உயர்ந்து அழகுற்றிருந்தால் நல்லதாம் ; பரந்து ஈரமற்று நெடிய
மயிருடன் விளங்கினால் மிகக்கொடிய துன்பப்படுவான். ௭ - று. (௪௧)

முருந்தெ றிந்துவெண் ணிலாக்கதிர் விரித்தொளிர் முத்தினை நிரை
த்தென்னத், திருந்து வெண்பலெண் ணான்கெனூந் தொகையவாய்ச் செ
றிந்திடி னன்றாகும், பரந்து யர்த்துநீண் டகன்றுபொன் னிறத்தவாய்ப்
பசுமையாய்த் தெற்றித்துக், கரிந்து சிப்பிபோன் றிருந்திடிந் துயரொடுங்
கையற வுறுமாதோ.

(இ-ள்.) மயிலிறகின் அடியைச்செயித்து, வெள்ளிய சந்திரிகையாகிய கிர
ணங்களை வீசிப்பிரகாசிக்கின்ற முத்துக்களை வரிசையாக வைத்துபோலத் திருந்
திய வெண்மைவாய்ந்த பற்கள் முப்பத்திரண்டு எனனுந்தொகையினவாகி நெருங்கி

யிருந்தால் நல்லதாகும்; பரவிமேம்பட்டு நெடிதாயகன்று பொன்னிறமுடையன வாசியும், பசுமையாகியும் தூரநதூரமாகியும் கருநிறமடைந்து கிப்பிபோலு மிருந்தால் துன்பத்துடன் தரித்திரமடைவாள். ௭ - று. (௪௨)

அணரி மேயபல் லுயர்த்திழர் ரூபுமி ரழித்திடுத் தெற்றுகிற் கணவன் வீந்திடு நீங்கிழர் பலரொடுங் கலத்திடு நாச்சேந்து தணிவின் மென்மையா யிருத்திழ னினியன துகர்த்திடுத் தழல்வெங்கட் பணியி னுவென துளிகவர்த் தகன்றிழர் படுதப ருதுமாதோ.

(இ-ள்.) மேல்வாம்ப்புறத்திற் பொருந்திய பல் உயர்ந்திருந்தால் (அவனைப் பெற்ற) தாய் இறப்பாள்; இங்குமங்குமாக விருந்தால் புருவனிறப்பாள்; சந்தர் திருந்தால் பலருடனும் சேர்வாள்; நாவானது சிவந்து மிகபிறுதுவாயிருந்தால் நல்லபோகங்களை யனுபவிப்பாள்; நெருப்புப்போன்ற கொடிய கண்களைபுடைய பாம்பினது நாப்போல முனை இருப்பினவாகி அகன்றிருந்தால் மிகத்துன்புறுவாள்.

நாவி ளர்த்திழர் புனலின்வீழ்ச் திறத்திடு நனிகறுத் திழற்சீறு மோவ நப்பெருத் திடினிரப் பெய்திடு முயர்நதுணை டிடினனும் யாவ தாயினும் வலாவிக் திருத்திடு மகன்றிடி. விகல்செய்யு மேவு கின்றவுண் ணாச்சிவத் திழுதென மென்மையா மெனினன்றே.

(இ-ள்.) நாவானது வெளுத்திருந்தால் சலத்தில் விழுந்திறப்பாள்; மிகக் கறுத்திருந்தால் (யாவர் மேலும்) கோப்பிப்பாள்; குறைதலற்றுப் பெருத்திருந்தால் யாசிப்பாள்; உயர்வாகி நீண்டிருந்தால் எப்போதும் எந்தச்சொல்லாயிருப்பினும் அங்குகேரித்தவினறித் தாழ்த்திப் பேசுவாள்; அகன்றிருந்தால் சண்டைசெய்வாள்; பொருந்திய உண்ணாக்கு சிவநது நீணம்போல மிருதுவாயிருந்தால் நல்லதாம்.

இன்ன தன்மையி னன்றியுண் ணாவறத் தூற்றினை டெழுந்தோங்கிப் பொன்மை யாமெனிற் புறநக ரொங்கணும போக்கயார் திடுமன்றி வன்மை யாமெனிற் கள்வர்தம் மனைவியரம் விளாப்பின்மங் கலநீங்குந் துன்ன ருங்கறுப் பெய்திழர் கொழுநனைப் பிரிந்துவெந் துயர்கூரும்.

(இ-ள்.) இவவகையிலல்லாமல் உண்ணாவானது மிகச்சிலம்புற்று நெடி தாய் எழுந்தோங்கிப்பொன்னிறமா யிருக்குமானால் அந்நியதேசமெல்லாம் போ வாள்; அவ்வாறன்றிக் கடினமாகவிருந்தால் சேரரர்மனையாட்டியவாவாள்; வெளுத் திருந்தால் விதவையாவாள்; அடைதற்கரிய கருநிறமடைந்தால் கணவனைநீங்கிக் கொடிய துன்ப மடைவாள். ௭ - று. (௪௩)

இலகு பொற்கொடி மூக்கினென் புட்சிறி துயர்ந்துசேக் தியலெள்ளின் மலரின் வண்ணமாய் நீண்டுதாழ்ச் திராதுமேல் வரவா வுறநோந்து நிலவு மென்றுளை சிறுத்திரு புறங்களு நோப்பெறச் சமனாகி லுலக மியாவையுங் கைதொழு தேத்திடு மொண்மலர்த் திருவொப்பாள்.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற பொற்கொடிபோன்ற மாதரதுமூக்கு எலும்புள்ளே சிறி துயர்ந்து சிவந்து எள்ளினது பூவைப்போன்று நெடிதாகித் தாழ்த்திராமல்

மேலே செல்லச்செல்ல மிகக் குறுகி, பிரகாசிக்கின்ற மெல்லிய துவாரம் சிறிதாய் இருபக்கமும் ஒற்றிருக்கச் சமானமாயிருந்தால் உலகத்துள்ளோடொல்லாம வணங்கித் துதிக்கும் ஒளிதங்கிய தாமரைமலரில வசிக்கும் திருமகனையொப்பாவான்.

கருமை யாய் துணி வளைந்திடை பள்ளமாய்க் கவிழ்ந்ததப் பருத்தோங்கி யருண மாய் துணி பருத்திடிற் கைம்மையாஞ் சிலதியா மடிப்புற்று லுருவு தேய்த்தறக் குறுகிடிற் கலதியா முறுகவுள் சுரித்தொணபற் றெரிவு ருதுகண் ணிடுக்குறு திளநகை செப்திடி லினிதாமால்.

(இ-ள்.) கருநிறமுடையதாய் முனைவளைவாகி, நடுவேபள்ளமாகிக்கவிழ்ந்து மிகப்பூரித்துயர்ந்தாலும், மிகச்சிவப்பாய் முனைகனத்திருந்தாலும் விதவையாவான்; மடிப்புற்றிருந்தால் தோழியாவான்; வடிவுதேய்ந்து மிகச்சிறுத்திருந்தால் மூதேவியாவான்; பொருந்திய கதப்பு மடிப்புற்று ஒளிவாய்ந்த பற்கள் தெரியாமல் கண் சிறுக்காமல் புன்னகைபுரிதல் இனிதாகும். ௭-று. (சஎ)

சொல்லு மாறல துறுநகை புரிந்திடிற் றேழுமுற் துமமுங்கான் மெல்ல மெல்லென விருமுறை மும்முறை துமமுதல் விதியாகு மல்ல தீதுகண் மணிகறுத் திமைகறுத் தயலிடம் விளர்ப்பாகிச சில்ல ரிக்கடை சிவந்துபைங் குவளையின் செவ்வியாய்ந்திடினன்றாம்.

(இ-ள்.) நூல்கள்சொல்லும் இவ்வாறன்றிப் பொருந்திய நகைசெய்தால் குற்றமடைவான். தும்முருகையில் ஓவ்வொன்றாக இரண்டிரதம் மூன்றுதரம் தும்முதல் கிரமமாகும்; அல்லாவிறுத்தும்மாம். கண்மணிகள் கறுப்பாய்க் கண்ணிமைகள் கறுப்பாய்ப் பக்கத்தில்வெளுத்து மெல்லிய அரிபரந்தள்ளகடைக்கண் சேந்து பசிபருவளைமலரின் தன்மைபொருந்தினால் நல்லதாம். ௭-று. (சஅ)

கண்ணு யாந்திடி லாயுள்போம் வட்டமேற் கலந்திமெ் பலரோடு மண்ணல் யானையின் கண்ணிக ரமைந்திடி லகற்றுதல் குணனாகும் வண்ண மென்புறு நிறமெனி னற்குணம் வாய்ந்திடா தற்ச்சேபபி னுண்ணுங் காதல னுயிரினை யாமுமேற் சிலதியா யுழல்கிற்பான்.

(இ-ள்.) கண்கள் உயர்ந்திருந்தால் உயிரீங்குவான்; விருத்தமாயிருக்குமாயின் பல புருஷருடனும்சேருவான்; பெருமைதங்கிய யானையினது கண்ணைப் போலிருந்தால் அவனை விலக்கிவிடுதல் நல்லதாம்; அழகிய மெல்லிய புறநிறமானால் நற்குணம்பெறமாட்டான்; மிகச்சிவந்திருந்தால் கணவனுயிரைக்குழப்பான்; தாழ்ந்திருக்குமாயின் தோழியாகி வருந்துவான். ௭-று. (சக)

ஆன்க னொப்புறிற் கலவியில விழைவுறு மாடுமே தியின்கண்ணே போன்று மாறுகண் னாகியு மிருந்திடிற் பொலிவில ளிடப்பாவி னென்று கோக்குறிற் சிலதியாம் வலப்புறத் தியைந்திடின் மலடாகு கான்ற தேனிற மமைந்திடி லிருந்தி நண்ணிவான் சிறப்பெய்தும்.

(இ-ள்.) பசுவின்கண்போலிருந்தால் புணர்ச்சியில் விருப்ப மடைவான்; ஆடு-எருமை இவற்றின்கண்ணைப்போலும் வேறுபட்டகண்ணாகியுயிருந்தால் விளக்கமில்லாதவனாவான்; இடப்பக்கத்தில் சாய்ந்து பார்த்தால் தோழியாவான்; வலப்

புறம் (சாய்வு) பொருத்தினால் மலடியாவாள்; துளிக்கின்ற தேனின்நிறம்பொருத்தினால் பெரியசெல்வதையடைந்து மிகுந்த கீர்த்திபெறுவாள். ௭-று. (இ0)

இமையின் மென்மயிர் பருத்தற நேர்த்திர தெழிலொடுங் கறுப்பெய்தி னமையு நற்றிருப் பொன்மையாப் பருத்திடையிடவெளி யுநிலாகா சமர்மு கத்துவிற் போன்ற மென்மையாப் கருமைசார் தெழிலாகி யுமிழ்க்கொடிபுருவமற்றொன்றொடொன்று தெனின்மகனும்.

(இ-ள்.) கண்ணிமையில் மெல்லிய மயிர்கள் தடித்து, பிக்குறுகாமல் அழகுடன் கறுத்திருந்தால் நல்ல செல்வம் பொருத்தும்; பொன்னிறமாப்பக்கனத்து நெடுவே விலகியிருந்தால் ஆகாது; போர்முனையிலுள்ள வில்லைப்போல மிக மிருதுவாய்க் கருகிறமூற்று அழகாய்க் கிரணங்கள் பொழியும் கொடிபோலப் புருவங்கள் ஒன்றோடொன்று கூடாதிருந்தால் அதிக நல்லதாம். ௭-று. (இ௧)

புருவ மென்மயிர் பருத்துநீண் டிடையிடையகன்றுபொன் நிறமாகி விர்வி யொன்றொடொன்று நற்றிடி லருத்துயர் மேவுமஞ் செவிநாப்ப னுருவ நன்சுழி யிருத்திடி னன்மக வுயிர்த்திடு முதிப்பினறி மருவு பன்மயிர் நரம்பெழுந் துயர்வதுமேல் வளைந்திழற் றீதாமால்.

(இ-ள்.) புருவத்திலுள்ள மெல்லிய உரோமங்கள் கனத்து நெடிதாகி நடு நடுவே விலகிப்பொன்னிறமாகி (இரண்டு புருவமும்) ஒன்றோடொன்று கலந்திருந்தால் அரிய துன்பமடைவாள்; அழகிய காதின் மத்தியில் அழகிய கல்ல சுழியிருந்தால் நற்புதல்வரைப்பெறுவாள்; தோற்றமின்றிப் பொருந்திய பலமயிர்கள் நரம்புகள் எழுந்து தோன்றி மேனோக்கிவளைந்திருந்தாற் கொடியதாகும். ௭-று. (இ2)

நெற்றி மூவிர லகலமாய்ச் சின்மயிர் நேறித்திடு நரம்பின்நிக் குற்ற மின்றிவெண் பிறையென விருந்திழற் குலவிய திருவெய்து முற்ற சொத்திக றோகைசேர்ந் திடி லவ ஞரியள்மன் னவாக்கென்ப தெற்றி நீணரம் பொருமயி ரணிந்திழற் சேர்குவன் பலரோடும்.

(இ-ள்.) நெற்றியானது மூன்றுவிரலகலமாய், சிறிது ரோமங்களும் நெறித்திருக்கும் நரம்புகளுமில்லாமல், குற்றமில்லாத வெள்ளிய பிறைச்சந்திரன் போல விருக்குமாயின் பிரகாசிக்கின்ற செல்வமடையும். பொருந்திய சுவத்திகோகையிருந்தால் அவன் அரசருக்குரியவனாவான் என்று (பெரியோர்) சொல்லுவர். நெடிய நரம்புடன் மயிர்கள் தெற்றியிருந்தால் பலருடனுங்கூடுவான். ௭-று.

சொத்திகம் = சவல்கிகம் என்னும் வடமொழித்திரிபு. (இ௩)

ஒழுகி வார்த்தொளிர் சீமந்த றோகைநன் குற்றிழற் சிறப்பெய்தும் பழுதில் சென்னிமே னுயர்ந்தணி வட்டமா யழகுநிறி பலனெய்துங் கழிய வீங்கிடின விதவையா நீளுமேற் காழுறும் பலர்பாலு மெழில கன்றற விருத்திடி வியாவரு மிதழ்தர விரப்பாமால்.

(இ-ள்.) வரிசையாக நீண்டிருக்கும் சீமந்தோகை நன்றாகப் பொருந்தியிருந்தால் சிறப்படைவாள். குற்றமில்லாத சிரசானது மீதுயர்ந்து அழகிய வட்டவடிவாயிருந்தால் பலனடைவாள்; மிகக்கனத்திருந்தால் விதவையாவாள்; நீண்டிருந்

தால் பலர் மேலும் இச்சைகொள்வாள் ; அழகற்றுக்கியிருந்தால் யாவரும் பழிக்கும்படியாக யாசித்துக்கொண்டிருப்பாள். ௭ - று. (௫௪)

கரிய மையினை தூற்றென வளர்த்துமென் கடைகுழன் றறநேர்கின் முருகு வாய்மடுத் தளிற்றம் பூத்துற முறைமுறை நெறிப்பாகிப் பெருக னீளுதல குறுகுதல் வளர்க்கடை பிளத்திட லிவையன்றிப் பொருவில் மேன்மையாய் நெறித்திடி லளிமலாப பூங்குழ லினிதாமால்.

(இ-ள்.) வண்டிகள் மொய்க்கும் மலர்மாலேகுடிய அழகிய கூந்தலானது கருமையானமையைத் தேய்த்ததுபோல வளர்த்து மிருதுவாகிய கடைகுழைந்து மிகச்சிறுத்திருந்தாலும், தேனுண்ணும்வண்டின் நிறம்விளங்கி வரிசையாக நேராயிருந்தாலும், பெருகல்-நீளுதல் - குறுகுதல்-வளர்க்கின்ற முனைபிளவுபடுதல் ஆகிய குற்றங்களற்று, சமானபில்லாத மேம்பாடுடையதாய் நெறித்திருந்தாலும் இனியதாம். ௭ - று. (௫௫)

கடைபி ளத்திடை வெளிவெளி யாயறக் கடினமாய்க் குழைவின்றி வடிவ மின்றிமற் றுலறுசெந் நிறத்ததாய் வயங்குபொன னிறமாகிற கொடிய வெந்துபா நிரப்புறு நெறியிற் கொடிநெடும புருவத்தி னிடையின் வாய்த்தசெம மறுவுள தாமெனி லெழுகடற் புலிகாக்கும்.

(இ-ள்.) முனைபிளவுற்று நடுவே விலகி மிக உரத்ததாய்க் குழைதலற்று அழகில்லாமற் சிலம்புகின்ற செந்நிற முடையதாயும் விளங்குகின்ற பொன்னிற முடையதும் னால் கொடிதாசிய வெவ்வித துண்பயிக்கும். நெறியிலே கொடிபோன்ற நீண்ட புருவத்தின மத்தியில பொருந்திய செந்நிறமான மறுவருக்குமானால் சத்த சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த தரணியைக் கூழிப்பாள். ௭ - று. (௫௬)

இடப்பு றத்தினற் றமும்புமென் புள்ளிசேப் பெய்திய மறுவுண்டே வடுக்கு நற்றிரு வலமுலை தனிற்றமும் பணிமறு வுளதாகிற் கடற்பு விக்கொரு திலகமாம புதலவனவேற் கண்ணிய ரொருநால்வர் வடத்தின் மெல்லிலை வலவெழில கவற்றிய வயிறுவாய்த் திடுமென்றே.

(இ-ள்.) இடப்பக்கத்தில் நல்ல வடு - மெல்லியபுள்ளி - செந்நிறமடைந்த மறு இவையிருந்தால் நல்ல செவ்வம்வந்துசேரும் ; வலது தனத்தில் வடு அழகிய மறு இவையிருக்குமாயின் கடல் சூழ்ந்த உலகத்துக்கொரு திலதம்போன்றபுத்திரனும், வேம்போலுங்கண்களையுடைய ஒரு நான குபுத்திரிகளும் ஆலமரத்தின் மெல்லிய இலையினது நல்ல அழகைக்கிரகித்த தனதுவயிற்றிற்பெறுவாள். ௭-று. (௫௭)

சேத்த நன்மறு மூக்கினுண் ணுதியிடைச் சேர்ந்திடி லுலகாளும் வேந்தர் நன்மனைக கிழத்தியாக் கலவது மேவுறா முனசொன்ன காத்து நன்மறுக் கறுப்பெனிற் றுயரொடுங் கைம்மையா மல்தென்னிற் ரோய்ந்த கேள்வரைப் பிழைத்தலர் தூற்றிட வேதிலா ரொடுந்தோயும்.

(இ-ள்.) மூக்கினுள்ளே முனையிற்சிவந்த நல்ல மறு பொருந்தியிருந்தால் பூயியை அரசுசெய்வாள் ; மன்னவரது பட்டஸ்திரீகளுக்கல்லாமல் முன்சொல்லிய (மறு வடு முதலிய) வைகள் இருக்கமாட்டா; பிரகாசிக்கின்ற நல்ல மறு கறுத்

திருந்தால் துன்பத்துடனே விதவையாவாள் ; அவ்வாறல்லாவிடின் தன்னைக்கலந்த கணவனாக்கும்படி அலர்துற்றும்படி அன்னியருடன் கலப்பாள்.

இடப்பு நத்தவாங் கைதனிற் கழுத்தினி லிருசெவி தனிலேற்ற கொடிற்றி னன்மறு வுடைத்தெனின் முன்னாந் குமாணைப் பெறுகிற்பா ளடிப்பு நத்தின்மே லெழிற்க முந்தியி னளவுமெட் கொசுகேய்ப்ப வடுத்த யங்கிடி னல்குர வழந்துபின் வான்துயர்க் கடல்வீழும்.

(இ-ள்.) இடப்புநத்தி லுள்ளதாகிய கையிலும் கழுத்திலும், இரண்டுஊ களிலும் பொருந்திய கதப்பிலும் மறுவிருக்குமாயின் முதலிலே நல்ல புதல்வனைப் பெறுவாள் ; புறங்காலின் மேலே அழகு விளங்கும் கொப்புழி வரையிலும் என் கொசுகு இவைபோல வடுக்கள்விளங்கினால் தரித்திரமனுபவித்துப் பிறகு மிகுந்த துன்பக்கடலி லாழ்வாள். எ - யு.

(சூக)

துதலின் முத்தலைப் படைரிகா வரையுறி னுழைதுகப் பகலவஞன் மதர்வை நோக்கிய ராயிரா வழிபட மலாமக ளெனவைகு மதும்.லாக்கையின் மாப்பினி லுந்தியில வலஞ்சுழி யுறினன்ற முதுகி னல்வலஞ் சுழிவலப் புறத்துறின் மொழிவாநன் கெனமாதோ.

(இ-ள்.) நெற்றியில் குலாயுதம்போல றோகையிருந்தால் தூலிழைபோன்ற இடையையும் பரந்த அல்குலையுமுடைய மதர்த்த கூர்மையாகிய கண்களையுடைய மாதர்கள் ஆயிரக்கணக்கிற்பணி செய்யத்திருமுகன்போல வாழ்வாள் ; தேன்சொரியும் தாமரைமலர்போன்ற கையிலும் மாப்பிலும் கொப்புழிலும் நல்ல வலஞ்சுழியிருந்தால் நல்லதாம் ; முதுகின் வலதுபக்கத்தில் வலஞ்சுழியிருந்தால் நல்லதென்று சொல்லுவர் (பெரியோர்.) எ - யு.

(சூ0)

பிற்பு நத்தினில் வலஞ்சுழி யிரண்டுறிற் பெருகுமா யுளுநாளு மற்பின் மீக்குயர் மக்களுங் கோடுய ரல்குலி னடிப்பாட்டிற் பொற்பி னல்வலஞ் சுழியுறி னரசரிற் கிழத்தியாம புகலாங்க னுறற பாண்டிலஞ் சுழியுறி னயுளு மைத்தரு முளவாமால்.

(இ-ள்.) பின்பக்கத்தில் இரண்டு வலஞ்சுழிகளிருந்தால் வாழ்நாளும், அன் பின்மேம்பட்டு விளங்கும் மக்களும் அதிகமாம்; வரம்புயர்ந்த அல்குலின் அடிப் பக்கத்தில் அழகிய நல்ல வலஞ்சுழியிருந்தால் அரசருக்கு மனைவியாவாள் ; சொல்லிய அவலிடத்தில் அழகிய பாண்டிலச்சுழி பொருந்தியிருப்பின் தீர்க்காயுடும் குழந்தைகளும் உண்டாகும். எ - யு.

(சூக)

கடிதொ டங்கியேந் தல்குன்மட் டொருசுழி கிடத்திழற் கணவன்சேய் முடிவர் மென்கடி முதல்வயிற் றளவினு மொழிந்தநீள் சுழிமேவி னுடைய காதல னிறந்திடு மாயிடைச் சுழியிரண் றுமாயின் வடுவில் கன்னியங் கற்பழிந் தலர்புனை வம்பலர்க் கிடனாகும்.

(இ-ள்.) கடிதடமுதல் உயர்ந்தஅல்குலையினாயில் ஒரு சுழியிருப்பின் நாய கனும் மக்களும் இறப்பர் ; மெல்லிய கடிதடமுதல் வயிறுவரையில் சொல்லிய (அத்தகைய) நீண்டசுழியிருக்கின் தன்னைபுடைய புருடனிறப்பான் ; அவலிடத்

திற் சுழிகள் இரண்டிருந்தால் பழிப்பில்லாத கெடாத அழகிய கற்பழிந்து அவர் தூற்றும் அபலோருக்கு இடம்வான். எ - று. (௬௨)

கண்ணின் மென்குழி யுடைத்தெனிற கைமமையா மன்றெனிற கற்பேரு கண்ணு மூக்கினிற சுழியுநிற கற்புறு கலங்கெழு செவ்வீதில் வண்ண வாராகுமல் வகிர்ச்சியில் வலஞ்சுழி வதியினு யகனாவி யுண்ணு முச்சியி லொருசுழி யிருசுழி யுற்றிடிற் கலனபோக்கும்.

(இ-ள்.) கண்ணில் மெல்லிய சுழியிருந்தால் விதவையாவாள் ; அல்லா விடின் கற்பழிவாள் ; பொருந்திய மூக்கிற் சுழியிருந்தால் கற்படைவாள் ; நன்மை மிகுந்த காதின்மேலும் அழகிய நீண்டகூந்தல் வடுவிலும் வலஞ்சுழி யிருந்தால் கணவனுயிடைக்குழப்பாள் ; உச்சியிலே ஒருசுழியாவது இரண்டு சுழியாவது பொ ருந்தினால் மனகல்யாபிழப்பாள். எ - று. (௬௩)

நெற்றி மேல்வலஞ் சுழியுநி னவடனை நீக்குதல் குணனாகு முற்று மென்குழி வலமிட மாப்பிடி ரெய்திடி னோரண்டிற் பெற்ற ஷன்னுயிர்க் கேள்வனை யிழந்திடும் பெட்பொடுந் துயில்போது பற்க நித்திடிற் பலபல விலக்கணம் பயிவினுங் கொளலாகா.

(இ-ள்.) நெற்றியின்மேல் வலஞ்சுழியிருந்தால் அவனைக்கிவிடுவது நன்மை யாகும் ; பொருந்திய மெல்லிய சுழிகள் உலமாகவும் இடமாகவும் கழுத்திற்பொரு த்தினால் ஒருவருடத்தில் (தன்னைமணஞ்செய்யப்) பெற்ற இனிய உயிர்க்குச் சமா னமான புருஷனையிழப்பாள் ; அழகுடன் நித்தினாசெய்கையிற் பல்லைக்கடித்தால் பலவகையான உத்தமலக்ஷணங்களை யுடையவளானாலும் மணஞ்செய்தல் கூடாது.

அனாயின் மென்குழி யுடையளேற் கன்னியங் கற்பினுக் கயலாவா, னூரைசெய் தூன்முறை யிலக்கண மனைத்தையு மொருந்குவாய்க் தன னேனும், பொருவி னற்குணம் பொருந்துதல் வேண்டுமென் பூங்குழல் படைவாட்கண், டிருவ னாகட மிலக்கண முரைத்தன மணவீனை தெரி கிற்பாம்.

(இ-ள்.) அனாயிலே மெல்லிய சுழியையுடையவளாயின் கெடாத அழ கமைந்த கற்புக்கு அன்னியமாவாள் ; சொல்லுகின்ற சாமுத்திரிக நூலிற் கூறிய முறையே நல்லிலக்ஷண மெல்லாம் பொருந்தியவளானாலும் சமாளமில்லாத நற் குணமமைதல் வேண்டும் (இதுவரையில்) மெல்லிய மலர்குழியு கூந்தலையும் வாட் படைபோலுங்கண்களையும் பொருந்திய திருமகனையொத்த மாதரது இலக்கணங் களைச் சொன்னோம் (இனி) விவாகமுறையைத் தெரியச்சொல்லுவோம். எ - று.

மகளீ ரிலக்கண முரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௦௫௮.

உ
சிவமயம்.

முப்பத்தெட்டாவது
ஆசாரங் கூறிய அத்தியாயம்.

பிரமந் றெய்வ மாரிடம் பிரசா பத்திய மாசாரம் பெட்டின்
மருவுகார் தருவ மிராக்கதம் பசாச மெனமண மெட்டுள வவற்றுட்
கருதுமுற் பிரம மொருவனை யழைத்துக் கலனெடுங் கன்னியை யளித்த
லருளுமத் தெரிவை பயந்தசேய் மூவேழ் குலமுந் கதியு வவரிக்கும்.

(இ-ள்.) பிரமமணம் - நல்ல தெய்வமணம் - ஆரிடமணம் - பிரசாபத்திய
மணம் - அசரமணம் - நிந்தையில்லாமற்பொருந்தியகாந்தருவமணம் - இராக்கதம
ணம்-பசாசமணம் என்று மணங்களெட்டுவகையாகவுள்ளன. அவற்றில் நீணக்கி
ன்ற முற்பட்டதாகிய பிரமமணமாவது ஒருவனை விளித்து ஆபரணங்களுடன்
தனது கன்னிகையை மணஞ்செய்து கொடுத்தலாம்; அவ்வாறு கொடுத்த பெண்
பெற்றபிள்ளை மூவேழ்நூற்றையும் நற்கதியையடையச்செய்வான். எ-று. (க)

மகவினை விதியி னாற்றுவித் தோர்க்கு மகட்கொடுத் தருளுதல் தெ
ய்வம், புகலுமாந் கவள்சேயிரொழு மரபும் பொருவருங் கதியிடைப் புரு
த்துந், தகைவினா ளிரண்டு பகர்பொருள் கவர்ந்து தன்மகட் கொடுத்த
லா ரிடமா, முகிழ்முலைப் புதல்வன் மூவிரு குலனு முறையினிற் கதியி
லுய்த் திடுமால்.

(இ-ள்.) தெய்வமணமாவது யாககருமங்களை முறையுடன் செய்வித்தவர்
களுக்குப் பெண்ணைக்கொடுத்தருளுதலாம்; சொல்லுகின்ற அவளது புதல்வன்
ஈரோழுதலைமுறையும் சமானமற்ற நற்கதியிற்சேர்ப்பான். ஆரிடமணமாவது தளர்
ச்சியில்லாத இரண்டு பசக்களும் சொல்லும்பொருளும் பெற்றுத்தன்மகனைக் கொ
டுத்தலாம்; அரும்பியமுலையையுடைய அப்பெண்பெற்றபுதல்வன் ஆறுதலைமுறை
யையும் கிரமத்துடனே மோட்சத்தில் விடுவான். எ-று. (உ)

அற்பொடு பிரசா பத்தியங் கேட்போர்க் கரிவையைப் பொருள்
கொளா தளித்தல், கற்புடை யவள்சேய் மூவிரு குலனுங் கருதுந் கதி
யிடைப் போக்குஞ், சொற்றவிச் ஈன்கு மறையவர்க் குரிய தொகுபொ
ருள் விழைவொடுங் கவர்ந்து, பொற்றொடி நெடுங்கட் கன்னியை யளித்த
லாசுர மாமெனப் புகல்வார்.

(இ-ள்.) பிரசாபத்திய மணமாவது அன்புடனே பெண்ணைக்கேட்க வந்
தவர்களுக்குப் (பரியமுதலிய)பொருள்பெறுதுகொடுத்தலாம்; கற்புடைய அம்மங்
கைமகன் மூவிரண்டு தலைமுறைகளையும் விரும்பத்தக்க மோகூத்திற் கணப்பு
வான். மேற்சொல்லிய இத்த நால்வகைமணங்களும் வேதியருக்குத் தகுந்தனவாம்.
அசரமணமாவது மிக்கபொருளை ஆசையுடனேபெற்றுப் பொன்னொலாகியவனையுள்

*யணிந்த நெடியகண்களையுடைய குமாரத்தியைக்கொடுத்தலாகுமென்று (தூவல் லோர்) கூறுவர். எ - று. (௩)

கன்னிபுங் காத்தர் குமரனுந் தம்மிற கலத்தல்காந் தருவமராக் கதந் தான், வன்மைபிற் பற்றிக் கனனியைக் கோடல வகுத்தவீம் மூன்றுமன் னவர்க்கா, முன்னருங் களவிற் களிப்பினிற் றுபிலில முகிழ்முலைக் கன் னியைக் கலத்த, வின்னல்கூர் பசாச மணம்ஃ துலகி லிகழ்ந்திடு மண மென விசைப்பார்.

(இ-ள்.) காந்தருவமணமாவது பெண்ணும் ஆசையுடைய நாயகனும் தமக் குள்ளேயேசம்மதித்துச்சேருதலாம். இராக்கதமணமாவது பெண்ணைப்பலாத்கார மாகப் பிடித்துக் கைக்கொள்ளுதலாம். சொல்லிய இம்மூவகைமணமும் அரசருக் குத்தகுத்தனவாம். துன்பயிருந்த பிசாசமணமாவது நினைத்தற்கரிய திருட்டின லும் சத்தோஷத்திலும் சித்தினாயிலும் அரும்பியமுலையையுடைய மடந்தையைக் கூடுதலாகும். இம்மணம் உலகத்துள்ளோர்யாவரும் தாழ்த்திச்சொல்லும் மணமெ ன்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். எ - று. (ச)

மறையவர் முதல நால்வருந் தத்த மரபினிற் கன்னியை மணப்பி னிறைமது துளிக்குந் காந்தளஞ் செங்கை பற்றுத னெறியதா மறையோ ரறைகழ லரசர் கன்னியை வேட்டி னம்புகை பிடிக்கவே தியரு [பாம். மிறைவரும் வணிகர் மகளிரை மணப்பி னுழவுகோல் பிடித்திட லியல்

(இ-ள்.) வேதியர்முதலான நான்குவருணத்தவரும் தங்கடங்களது வமி சத்திலேஜனித்த கன்னிகைகளை விவாகஞ்செய்தால் மிகுந்த தேன்சொரியும் காந் தள்மலர்போலும் அழகிய சிவந்தகைகளைப்பிடித்தல் முறையாகும். அந்தணா ஒலி க்கின்ற வீரக்கழலணிந்த கூத்திரியப்பெண்ணைமணந்தால் (கனவனும் மனைவியும் ஒவ்வொரு முனையாக) அம்பைக் கைப்பிடிக்கக்கடவர். அந்தணரும் அரசரும் வை சியப்பெண்ணைவதுவைசெய்தால் உழவுகோல் பற்றுதல் இயற்கையாம். எ - று.

வேதியர் முதல மூவரவே ளாளர் கன்னியை விதிமுறை வேட்டின் மாதர்மென் றுகிலின் மென்றலை பிடித்தல் மறைநெறி வழக்கென வுரைப் பீதியின் வழாத மணத்தினில் வேட்ட நேரிழை நன்மக வுயிர்க்குந் [பா தீதுறு மணத்தின் வேட்டவ டது பயக்குறு சிறுவனை யுயிர்ப்பாள்.

(இ-ள்.) பிராமணர் முதலாகிய மூவரும் வேளாளர் குலத்திற்குள்ளேறிய குமரீயைவிதிப்படி விவாகஞ்செய்தால் அழகிய மெல்லிய வஸ்திரத்தின் மிருது வான முன்னுணையக்கையாற்பற்றல் வேதத்திற்கு நிய கிரமமாகும் என்று சொல் லுவர். கியாயவழியில்தவறாத மணத்தாற்கலந்த மனைவி சம்புத்திரனைப்பெறுவாள் கொடுமைபொருந்திய மணத்தாற்கலந்தவள் தீமைசெய்தல் பொருந்திய தூர்ப்புத் திரனைப்பெறுவாள். எ - று. (சு)

பூத்தூரீ ராடு ளாள்முத னூலோர் புகன்றாள் புணர்வது விதியாம் வாய்த்தந் கருப்ப மெய்திய ஞான்றும் புரந்தரன் மகளிருக் களித்த

வேற்றமும்வரத்தாற்புணாதலாமிற்றந்தோர்க்கிருங்கடன்கழிப்பியனான்று
நீத்தநற் பகலும் பருவமோ னாதும் புணாநதிடி னிரயமெய் துவரால்.

(இ-ள்.) மாதவிடாயாகி ஸ்னானஞ்செய்யும் தினமுதலாக தூவல்வோர்
செல்விய (பன்னிரண்டு) நாட்களில் (மணவியைக்) கலத்தல் வேதவிதியாகும்.
பொருந்திய நல்ல கருப்டமடைந்த காலத்தும் பெண்களுக்குத் தேவேந்திரன் கொ
டுத்த பெறுதற்கருமையாகிய உரத்தால் புணர்தல் நியாயமாகும். பிதூரகளுக்குப்
பெருமைசககிய சிராத்தமுதலிய கடன்கழிக்கும் நாட்களிலும், விலக்கப்பட்ட
தினங்களிலும் பஞ்சபருவங்களிலும் சோந்தால் நரக மடைவார்கள். என.

புரந்தரன் மகளிருக்களித்த வரமாவது.

இந்திரன் தனது குருவாகிய பிரகல்பதி முனிவனாக்கானுமெல்லையும் பிர
மன் சூழ்ச்சியால் துவட்டிவா எனபவன் பெற்றபதல்வனாகிய முச்சிரங்கனையுடைய
திரிசிரனாகிய விச்சுவருவன் என்னுமசுரனைக் குருவாகக்கொண்டனன். இந்திரன்
விச்சுவருவனை நோக்கி “தேவர் செல்வமிரும்படி ஒருயாகம் செய்க” என, விச்
சுவருவன் “நல்லது” என்று சொல்லி, தேவர் செல்வங்குறைந்து அசுரர் செல்
வமிக்கதக்க ஓர்யாகஞ்செய்தலை இந்திரன் அவன் சொல்லும் மதிரத்தா லுணர்
ந்து தன்னையிலிருந்த வச்சிராயுதத்தால் அவனது மூன்றுசிரங்களையும் வெட்டித்
தள்ள, அவற்றுட் சோமபானஞ்செய்யுமுகம் காதையும், சுரபானஞ்செய்யுமுகம்
ஊர்க்குருவியும், அன்னபானஞ்செய்யுமுகம் சிசிலியாகவும் பறந்தன. உடனே
இந்திரனைப் பிரமகத்திபிடிக்கக்கண்ட தேவர்கள், மரம்-மண்-பெண்கள்-நீர் ஆகிய
இவர்களிடத்திற் பாகித் தக்கொடுக்க, அந்நால்வரும் “இப்பிரமகத்தியைப் போக்
கும்வகையாது?” என, தேவர்கள் “நீரில் தூளாயாகியும், மண்ணில் உவராகியும்,
பெண்களிடத்திற் பூப்பாகியும், மரத்தில் பிசினியாகியும் கழியக்கடவன” என,
நால்வரும் “இப்பழியேற்ற எங்கட்கு என்னபலனவரும்?” என, தேவர்கள் “கரு
வுற்ற பெண்கள் பிரசவிக்குமெல்லையும் கணவன்தோனைச்சேர்க்கடவர்; மண்ணை
டுத்தகுழி அம்மண்ணாலேயே வடுவொழியக்கடவது; நீர் இறைக்குந்தோறும் ஊற்
றெடுத்தப்பெருகு; மரம் வெட்டப்படினும் தழையக்கடவது” என்று நீங்காத
பலனையருளினர். அதனால் இந்திரன் பிரமகத்தி நீங்கினன் என்பது. இதனை,

திருவிளையாடற் புராணம்.

“அப்பிடை தூளாயாய் மண்ணி லருவருப் புவராய்ப்பொற்
செப்பிளங் கொங்கை யார்பாற் றீண்டுதற் கரிய பூப்பாய்க்
கப்பினர் மரத்திற் காலும் பயினதாய்க் கழிக வெனறார்
இப்பழி கமந்த வெககட கென்னல மெனறார் பின்னும்.

கருவின் மாதர் கருவுயிர்க்கு மளவு முறையாற் கணவர்தோள்
மருவி வாழ்க மண்ணகழ்த்த குழியு மதனால் வடுவொழிக
பொருவி நீரு மிறைதோறு மூரிப் பொலிக மரங்குறைபட்
டொருவி னானுந் தழைகவென வொழியா நலனு முதலினார்.”

ஆம், இச்சரித்தத்தொடர்ச்சியை டுட-வது பக்கத்தானுமுணர்ச.

விதித்தநாட் களினுந் தம்மனை யலது பிறர்நலம் விழைத்திட லாகா மதுக்குழன் மகளிர் பூத்தநாள் கழிப்பின் மற்றவீ ராறுநாட் களினுப்பிற் முதித்திடும் புதல்வ னிரட்டையா நாளி னொற்றைநா ளிவைகளின் மண புதுத்தளி ரழகு கவற்றுமா மேனிப் புதல்வியை யினிதினிற் பெறுவார்.

(இ-ள்.) (மாதர்முயக்கத்துக்கு) நூல்களில் விதித்துள்ள தினங்களிலும் தமது மனைவியையல்லாமல் அன்னியர் சுகத்தை விரும்புதல் கூடாது. தேன் சிந்துவ் கூட்தலையுடைய மங்கையர் மாதவிடாயான தினங்கள் சென்றால் அதற்கு மேல் பன்னிரண்டொட்களிலும் இரட்டையான நாள்களில் புணர்ந்தால் ஆண்குழ ன்தைகருப்பமடைபு. ஒற்றையான நாட்களிற் கலந்தால் இளமைதங்கிய மாந்த ளிரின் அழகையுடைய சிறந்த வடிவமைந்த பெண்குழந்தையைக் கருவுற்றுப் பெறுவார்கள். எ-று.

(அ)

மூலமு மகமு முயங்குத லாகா மொய்கதிர்த் திங்களங் கடவுள், சரலனா குறுநாள் புருடனாண் மணப்பிற் றகைமைசா னன்மகவுயிர்க்கும், வேல்புரை தடங்கட் கன்னியைப் பொருள்கொண் டளித்தவன் மலப்பு ழு விழுங்கி, போலொடும் வெருவ மறவிதன் னாத ரூப்பவெந் நரகிடை யுழப்பான்.

(இ-ள்.) மூலம்-மகம் ஆசிய நட்சத்திரங்களிற் சேருதல் கூடாது. நெரு ங்கிய கிரணங்களையுடைய அழகிய சந்திரபகவான் மிகுந்த கிரணங்களோடுகூடிய தினத்திலும் புருஷ நாளிலும் கூடினால் பெருமைமிகுந்த நற்புத்திரனைப் பெறு வான். வேல்போன்ற பரந்த கண்ணையுடைய பெண்ணைப்பொருள் பெற்றுக்கொடு ப்போன் மலத்திற்றோன்றிய கிருமியைப்புகித்து வருத்தத்துடனே பயப்பட இயம னூதர்கள் வலியுறுத்தும்படி கொடிய நரகத்தில் துன்பமனுபவிப்பான். எ-று.

வேட்டகந் தன்னிற் பொருள்கவாந் துண்டோர் வீழ்கலா நரகிடை வீழ்வார், கோட்டமில் குணத்துக் கொழுநனு முள்ளக் குறிப்புணர்ந் தினி யனை செய்யும், வாட்டமின் முல்லை மனைவியு முறையு மில்லினு மினிது கொல் மகிழ்ந்து, பாட்டளி துதையும் பசுந்துழா யலங்கற் பங்கயச் செ ங்கணு னுலகே.

(இ-ள்.) மாமன்வீட்டினுள்ள பொருளைப்பெற்று அதனால் ஜீவனஞ்செய் வோர் வீழுதற்கரிய நரகத்தில் வீழ்வார்கள். கோணுதலில்லாத நற்குணமுடைய நாயகனும் மனக்குறிப்பறிந்து அவன் விரும்பியவற்றைச் செய்கின்ற குறைவில் லாத கற்பையுடைய நாயகியும் வாழ்கின்ற வீட்டைப்பார்க்கிலும், சந்தோஷித் துப் பண்பாடுகின்ற வண்டுகள்மொய்க்கும் பசிய துளவமாலையணிந்த செந்தாமரைக்கண் ணராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் வைகுந்தபதியும் இனிதாருமோ? இனிதாாகாது.

வாணிகம் புரியின் வாட்டபடை தாங்கி மன்னர்பா லிருநிதி கவரின் வேணவா வோடும் விதித்திடா மணத்தில் வருமுலைக் கன்னியை வேட்பி னுணினற் பொருள்சே ரருமறை பாயிலா நல்லசெய் தொழுகுநற் கருமங் காணவாய்ப் புரியா தொழிந்திடிற் பதித ராகுவர் கலைமறை யவரே.

(இ-ள்.) வேதங்கனையுணரும் அந்தணர் வர்த்தகஞ்செய்தாலும், வானாயுத மேந்தி அரசரிடத்தில் (இராணுவச்சேவகஞ்செய்து) பெரும்பொருள் தேடினாலும், ஆசைப்பெருக்கத்தால் தங்களுக்கு விலக்கியுள்ள விவாகத்தின் வள்கின்ற தனங்கனையுடைய பெண்ணை வதுவைசெய்தாலும், நல்லபொருள்கள் சேர்த்துள்ள அரிய வேதாத்தியயனஞ்செய்யாது நன்மையையுண்பெண்ணும் நற்காரியங்களைப் பிறர்காணும்படி செய்யாதொழிந்தாலும் வெட்கமில்லாதவருண்சிரமதருமங்களை விட்டவராவார்கள். ௭ - று.

வேணவா=ஆசைப்பெருக்கம்.

(௧௧)

அரைப்பதா லழலி விநதனங் கொளுவியவேதாந் தூர்ப்பதாந் குடத்திற், குரைப்புன னாளுங் கொணர்வதாந் கூன்வா யிருமபிணற் கறிகுறைப் பதனா, னினாத்திடும் பாவ மனைத்தையு நீக்கும் பஞ்சமா வெச்சமென் பதனா, னுரைத்தவங் வேள்வி நாடொறும் விதியி னெழிவுறு தாற்றுத வியல்பே.

(இ-ள்.) அரைப்பதாலும், நெருப்பில் விறகுகளைச்சுட்டு எரித்தலாலும், தூர்த்தலாலும், பாத்திரத்திலே சத்திக்கின்ற நீரை எப்பொழுதும் முகத்தலாலும், வளைந்தவாயையுடைய அரிவாளால் கறிபதார்த்தங்களை வெட்டுவதாலும் உண்டாகிய மிருபாவங்கனையெல்லாம் சிறந்த பஞ்சவேள்விகள்கீக்கும் என்று (நீதிதூல்கள்) கூறுவதனால் சொல்லிய அவ் யாகங்களைத்தினத்தோறும் முறையுடனே நீக்காமற் செய்வது இயற்கையாகும். ௭ - று.

பஞ்சமாவெச்சம் என்பது மேற்செய்யுளில் விளங்கும்.

(௧௨)

சதுர்மறை பகர்தல் பிரமநன் மகமாந் தருப்பணம் பிதர்மக மாகும் விதிமுறை யோம மியற்றுத நெய்வ வெச்சமாம் விளம்புநற் பவிக ளுதவுதல் பூத வெச்சமா முள்ள முவந்துதன் பாலினி தடைந்த வதிதியர்க் களித்தன் மானுட வெச்ச மாகவைத் தெச்சமென் றறைவார்.

(இ-ள்.) நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்தல் நல்ல பிரமபூதமாகும். தருப்பணஞ்செய்தல் பிதர்மமாகும். விதிக்கிரமமாகலும் (முதலிய அக்கினி காரியம்) செய்தல் தெய்வமாகும். சொல்லுகின்ற நல்லபவிகளையிடில் பூதமாகும். மனங்களித்துத்தன்னிடத்துக்கு இனிதாகவந்த அதிகதிகளுக்கு (பிச்சைமுதலியன) உதவுதல் மாணுவதாயாகும் ஆக இவையே பஞ்சயாகங்க ளென்று (தூவல்லோர்) சொல்லுவர். ௭ - று. (௧௩)

பாலினிற் சோற்றிற் கிழங்கின்மென் புனலிற் பழத்தினிற் பண்ணலாஞ் சிரார்த்தஞ், சாலுநன் மனையி லதிதிவங் தெய்திற் நயாவினா ழ் முகமனோ டெதிரி, யேலநற் பூசையவற்களித் திலனே னாடொறு மவலியற் றியதோர், சீலநற் றருமம் யாவையுங் கவர்த்து செல்குவ னெனமறை தெரிக்கும்.

(இ-ள்.) பாலிலும் சோற்றிலும் கிழங்கிலும் மெல்லிய நீரிலும் பழத்திலும் சிரார்த்தம் (பிதர்களுக்கு) செய்யலாம். பெருமை மிகுந்த தனது நல்லவீட்டில்

அதிதியோருவன் வந்தடைந்தால் தயவு" உபசாரவார்த்தையுடனெதிர்சென்று அவனுக்கு மிகுந்த கீழ்ச்செய்யானானால் தினந்தோறும் தான் செய்த ஒப்பற்ற ஆசாரம் கல்லதரும் ஆகிய இவற்றின் கல்லபலையெல்லாம் கைப்பற்றிப் போவான் என்று வேதங்கள் உணர்த்துகின்றன. ௭ - ௩. (கசு)

பலிபிடை யதிதி வரினவர் கடிசி வளித்தலாற் பலியிட லாகா,மெ விவுறு கோபா சிறுவர்குள மகாரி வேட்டுளான் மனையினின் றெய்து, மலுவறு குணத்துத தனமக ரிவாகட கடிசிலமுன் வழங்கிய பின்னுங், கலைவலார் போந்த வதிதபர்க் கடிசி வளிப்பது விதியெனக் கணாந்தார்.

(இ ள்) தூதர்கள்விகளில் வல்லவர் பலியிடுகையில் அதிதியோருவன் வந்தால் அவனுக்கு அன்னமிட்டல்லாமல் பலியிடல்கூடாது. வருந்துகின்ற பிணியாளர்-பிள்ளைகள்-கருப்பமுள்ளபெண்கள்-கணவன்விட்டிலிருந்துவந்த குற்றமற்ற குணத்தையுடைய குமாரத்திகள் ஆகிய இவர்களுக்குப் போசனம் முன்னே இட்டபிறகும் வந்த அதிதிகளுக்கு அன்னங்கொடுத்தல் முறை என்று (பெரியோர்) சொன்னார்கள். ௭ - ௩. (கரு)

தேவர்தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமுதினு மினிதாம, யாவோ யெனினு மதிதிய ரிறத்தோ ரிமையவ ரீங்கிவர்க் கனற்க், கூவலபோ லாழ்ந்த பாழ்வயி ரதனிற கொட்டுதற் கமைத்தவெண் சோறு, நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்நிடு மென்பர்நன் குணர்த்தோர்.

(இ ள்) தேவா - பிதரா - துறவிகளாகிய இவர்கட்குப்படைத்தஉணவில் கின்ற பிச்சமானது கல்ல அமிதத்தினும் இனிதாகும். எத்தகையினரானாலும் அதிதிகள்-பிதர்க்கள் - தேவர்களாகிய இவர்கட்கு உதவுதற்கு அல்லாமல் கின்று போலாழ்ந்ததாகிய பாழ்வயிற்றினுட் கொட்டிப்படிக்குச் சமைத்த வெண்மை தங்கிய சோறானது நாவில்வசிக்கும் புழுவாகும், என்று வேதங்களெல்லாம் முறையிழை என நன்றாகக் கற்றோர் சொல்லுவர். ௭ - ௩. (கசு)

அத்தன் ரரசர் வணிகர்நண் பகலு மந்தியும் வயிச்சுவ தேவஞ் சிந்தைசெய் தியற்றா ரொனிலவ ரொழுக்கக் திறம்பலாற் பின்னவ ராகி வெந்துய ருழந்து வரும்பிறப பதனிற் காக்கையாய் மெலிகுவர் விதித்த விந்தந் கருமம் வருவுறு தியற்றி னிமையவ ருலகில்வீற் றிருப்பார்.

(இ-ள்) பிராமணர் - கூத்தனியர் - வைசியர் (ஆகிய மூன்று வருணத்த வரும்) கடுப்பகலிலும் சாபுககாலத்திலும் கவனத்துடனே வயிச்சுவதேவம் செய்யாமற் போவாராகில் அவர்கள் நடக்கை தவறுவதனால் பின் வருணத்தவராய்க் கொடிய துன்பங்களை யனுபவித்து மறு பிறவியில் காக்கையாய் ஜனித்துவருந்துவர். விதிக்கப்பட்டுள்ள இந்த நாகரீயத்தைத் தவறுதல் வராமற் செய்தால் தேவருகத்தில் (பிறவியடைந்து) வாழ்த்திருப்பார்கள். ௭-௩.

வயிச்சுவதேவம் என்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(கசு)

அட்டமி யாறாக் திதிபதி னுன்கோடள்ளிருள் பரப்பிய வுாவின், விட்டிட வேண்டு மெண்ணெயும் விதித்த மென்றைப் புழக்கனு மிவற் றின், மட்டவீழ் குஞ்சி முதலடி யீராய் மயிர்வினை முடித்திட லாகா, தொட்டெற் றென்றைக் கிள்ளினு நூலோர் தோமுறு மெனப்புகன் ற னரால்.

(இ-ள்.) அஷ்டமி - சஷ்டி - சதுர்த்தசி - நேருடைய இருளைப் பரவச் செய்யும் அமாவாசை ஆகிய இத்திதிகளில் எண்ணெய் டித்தலை முழுக்கையும், சொல்லப்பட்ட மெல்லிய மாமிசத்துடன் கூடிய உணவுகொள்ளுதலையும் ஒழித்துவிடவேண்டும். இத் திதிகளில் வாசனைவீசும் சிகைமுதல பாதப்பொருளும் கூடாம் செய்துகொள்ளக்கூடாது (ஏனெனில்) இத்திதிகளில் வேறென்றைக்கையாற் றோட்டுக் கிள்ளினாலும் குற்றமவருமென்று (பெரியோர்) சொல்லினர். எ-று.

காலையின் மாலைப் போதின்வா ளரவங்கல்லிய பொழுதினீ ரிடையின் ஞாலரீ டிருள்சீத் தெழுக்கிற் பார்க்கி னவைபுறுந் தன்னிழல் புனலுட் சால்புற நோக்கல் துகிலுபுனை யாது தண்புனல் படிதலான் கன்றைத் தாம். மா லுறக் கடத்தல் பொய்மொழி பகிர் தல மனத்திடை நினைப்பினுந் தீ

(இ-ள்.) காலையிலும் மாலை யிலும், ஒளிதங்கிய (இராகு கேதுவென்னும்) சர்ப்பங்கள் (சூரிய சந்திரர்களை) பற்றிய (சிரகண) காலங்களிலும், சலத்திலும், உலகத்தில் மிகுந்திருக்கும் இருளை யொழிக்கின்ற சூரிய சந்திரர்களைப் பார்த்தால் தோஷமவரும். தனது சாயலைச் சலத்தில் கிடானித்துக் காணுதல்-வந்திர மணி யாமல் குவிந்த தண்ணீரிலே மூழ்கல் - பசுவின்கனறை ஆசையால் தாண்டிச் செல்லல் - பொய்ச்சொல் கூறுதல் ஆகிய இக்கருமங்களை மனநிற் கருதினாலுங் குற்றமாம். எ-று. (கக்)

இலங்குகற் கோயி லத்தனர் துறத்தோ ரிருநில வேந்தர்சொற் கவி னு, ரலங்குநீர்க் கும்ப மையவி தயிர்செய் யடிசிலான் மரபினி லுயர்ந் தோர், நலங்கெழு சதுக்கத் துயர்மர னரசு நன்னெறி பெதிர்ப்படி னவ ற்றை, வலங்கொடு போத னெறியென மறைநூல் வல்லவர் வகுத்துரைத் தனரால்.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற நல்ல தேவாலயம் - வேதியர் - துறவிகள் - பெரிய பூமியைக் காக்கும் அரசர் - சொற்றிறமுடைய புலவர் - அசைகின்ற நீர்க்குடம் - கருகு தயிர்செய் இவைகூடியுள்ள சாதம்-பசு-குலத்தார் பெரியோர்-நன்மை மிகுந்த நான்சந்தியினுள்ள உயர்வாகிய அரசமரம் - ஆகிய இவை போகின்ற நல்லவழியில் எதிர்நோத்தால் அவற்றைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து செல்லுதல் முறை மையென்று வேதநூலில் தேர்த்தவர்கள் எடுத்துச் சொல்லினர். எ-று.

சதுக்கம் = நான்கு தெருக்கள் கலக்குமிடம். (உ௦)

மனைவியோ டடிசி றுப்த்திட லாகா மற்றவ ளளில்வழி நோக்கிற் புனையிழை யறனில் மைத்தரை யுயிர்க்கும் பூத்தவ டனைத்தோட லாகா கனவினு மாகா வுன்னினல் மகத்தி னலலதை யருந்துபொற் கலத்தி ன்னிபுயர் தவிசில வதித்தினி துண்ட னன்கல வெனமறை கவின்ற.

(இ.ள்.) பெண்சாதிபுடன் அன்னமுண்ணுதல்கூடாது. அவள் புசிக்கையிற் பார்த்தால் அவங்கரிக்கின்ற ஆபரணங்களை யணிந்திருக்கும் அம்மங்கை தருமநெறி தவறும் புதல்வரைப் பெறுவாள். மாதவிடாயுற்றிருப்பவனைப் பரிசித்தல் கூடாது. யாகத்திலே யல்லாமல் கனவிலேயும் மாமிசபக்ஷணஞ் செய்தல்கூடாது. உண்ணுகின்ற அழகிய கலத்தைக்காட்டிலும் மிக வுயர்ந்தபீடத்திலிருந்து இனிமைபுடன் புசித்தல் நன்மையுடையதல்ல என்று வேதங்கள் கூறின. எ-று.

கொந்தழல் வாயி னுதுதல் சீறி மன்னுயிர் குறைத்திடல் புனைந்த வந்துகி லகன்ற மகளினை கோக்க லந்தியுப் காலையுந் துயிற் றெய்தையுந் தருந்த நனிவழிச் சேறல் செங்கையாற் புனல்முகற் துண்ட லிந்திர விலலைக் காட்டுதல் தனிபோய் மடிமையா லிருந்துயில் புரிதல்.

(இ.ள்.) தீத்திரனை வாயால் ஊதுதல் - கோபித்து உயிர்க்காலையெய்தல் - தரித்திருக்கும் அழகிய சேனைக்கிய மாதர்களைப் பார்த்தல் - மாலையிலும் காலையிலும் சித்தினை செய்தல் - யோசித்துக்கொண்டு உண்ணுதல் - ஒன்றியாக வழிச் செல்லல் - சிவந்த கைகளால் நீரைமெய்திப் பருகுதல் - இந்திரதனுடைக்காட்டுதல் - யாருயிலாதவிடத்திற் சென்று சோம்பலால் மிகுந்த சித்தினைசெய்தல்.

இதுமுதல் ஆறுபாடல்கள் குளகம்.

கொந்தழல் = தீத்திரன். இந்திரவில் = மழைக்குறியாகவரும் வானவில்.

துயிலிடை யெழுப்பல் புன்னுக ரானே யோட்டுத றாங்கிருட் காலே தயிர்நறு வெண்ணெ யெடுத்தமோர் பருகல் சாலவுந் துய்த்திடல் யாழிற் பபிலுநா டகத்தின் மிகமனஞ் செலுத்தல் பகற்பொழு துறங்குதல் காலே வெயிலிடை யிருத்த னகமயிர் கடித்தல் விரிசுமு னடப்புழி யுள்தல்.

(இ.ள்.) சித்தினைசெய்கையில் எழுப்புதல் - புல்லைத் தின்னின்ற பசுக்களைத் தூத்தல் - சித்தினைபொருந்திய இராக்காலத்தில் தயிர், நல்ல வெண்ணெயெடுத்த மோர் இவற்றைக் குடித்தல் - அதிகமாகப்புசித்தல் - வீணு கானத்திலும் கடிக்கின்ற கூத்திலும் அதிகமாக மனத்தை விடுத்தல் - பகற்காலத்தில் சித்தினை செய்தல் - காலைப்பொழுதில் இளம்பெயிலி லுலாவுதல் - நகத்தையும் மயிரையும் கடித்தல் - விரிந்த கூத்தலை உலாவுகையில் சிக்கெடுத்தல். எ-று. (உஉ)

அயலவ னயின்ற கலத்தினி லயிலல் பிறப்புனை மென்றுகி லனினதன், மயர்வுற வேற்றிற் பசுவினி லுபந்தன் மயானவெம் புகைபடச் சேறல், பபிலுபுனல் படிந்த பின்னமெய் கையாற் துடைத்தல்பண் பிகழ்ந்தவற் கூடல், துயில்வுழி யறுவை யொழிந்திடல் கழகத் துன்னிவெஞ் சூதெறிந்தாடல்.

(இ.ள்.) பிறனொருவன் புசித்த உண்கலத்தி லுண்ணுதல் - அன்னியர் தரிக்கும் மெல்லிய வஸ்திரத்தை யணிதல்-மயக்கம் பொருந்தும்படி. எருதிலாவது பசுவிலாவது ஏறிச்செல்லல் - கொடிய மசானப் புகை தன்மேற்படும்படி. போதல் - பரிசுகின்ற நீரில் மூழ்கியபிறகு உடலைக் கையினால் துடைத்தல் - குணமழித்தவ

ஹுடன் சேருதல் - நித்திநாசெய்கையில் துணி விலகல் - கழகத்திற் சென்று கொடிய சூதாடு கருவியை விசிறியாடுதல், எ-று.

அறுவை=வஸ்திரம். கழகம்=சூதாடுபிடம். சூது=பாய்ச்சிகை. (உச)

உடைந்திடு கலத்தி ஹுண்டலகை சென்னி காரண மின்றியே யுதற லடைந்தவா சனத்தைக் காலிற் லகற்ற னாகத்தினை நகத்தின ஹுர்ஞ்சல் குடங்கையி லடிசில் கொண்டிளி தருதல குலவிய பள்ளிமீ திருந்து தடம்புனல பருக றுப்த்திடல செவித்த னின்றதுதன னீர்குடித்தந்தல.

(இ ள்.) உடை=நெக்சினை உண்டாததிற் புசித்தல் - நீக்காரணமாகவே கை தலை முடியிற் றெய்தல் - உட்கார்ந்திருந்த பிடத்தைக் கால லடைந்த தளைய - நகத்தை நகதாய் உடைஞ்சுதல் - உள்ளங்கையில் அன கூடப் பிழைப் பிளிகை உடனாவ - பொருக்கிய பக்கைகோ லிருந்து தடாகத்து கோசுருதல் - நகதல-மஹிவகளைத் தியானித்தல் - நின்றகொ ண்கி நீட்டல். எ-று. (உரு)

வாயிலல லாத வழியிடைச் சேறல வான்முக மங்கைமென் மலர் த்தாள், தோம்புனல புலரா துறங்கு ளிணையிற் றெடுகெழல் கிடப்பவா சமன, மேம்புறப புரிதல மிச்சிலோ டேக லிரவினிற பாசட கருதல, சேயதன் கைகால் முகத்தினிற் றெண்ணீர் சோத்துறுதினமுதருதல.

(இ ள்.) வாயிற் படியல்லாத வழியாகப்போதல - ஒளிவாய்த்த முகம் உள் ளங்கை மெல்லியமலர்போன்றபாதம் (இவ்விடங்களிற்) பொருத்திய நீர் கரம் உல ராமல் (முன்னோ) துறங்குதல் - இரண்டு கால்களிலுமணிந்த பாதரட்சைகளிருக்க ஆசமனத்தைப் பொருத்தச்செய்தல் - எச்சிலுடன் செல்லுதல் - இராக்காலங்க ளிற் பசிய இலக்கறிகளை யுணனுதல் - சிவந்த தனது கைதால் முத்திய இடங் களில் தெளிந்த நீர்கொண்டலமபாமல் இனிய உணவு புசித்தல். எ-று. (உச)

வைதிக மறையைப் பின்னவாக் குரைத்த ளிருகையால் வன்றலை சொரிதல், கையினால் மெயி லடிக்கடி புடைத்தல் கணமயிற் பறித்திடல மலரீ, ரெய்திமுன னோக்கல பிறர்மனை விறைத்தல பகைவர்பாற் சேவை செப திருத்தல, பொய்தவ றுணர்த்தல் மடிமையி னொழுக நீதெனப் புகன் றனர் புலவோர்.

(இ-ள்.) வேதமார்க்கமாகிய மந்திரத்தைப் பின்வருணத்தவர்கட்குப் போ தித்தல் - வலிய சிரசை இரண்டு கைகளாலும் சொரிதல் - உடலிவ் அடிக்கடி கையா லடித்துக்கொள்ளுதல்-கணமயிர்களைப் பிடிவருதல் - (விசாஜனஞ்செய்த) மலசலங்களைப் போய் முன்னே காணுதல் - பரதாரகமனஞ்செய்தல் - சத்துருக் களிடம் உத்தியோகவிர்த்திசெய்து ஜீவித்தல் - குற்றமாகிய பொய்மொழிகூறல் - சோம்பலாகவருத்தல் (ஆகிய இவ்வொழுக்கங்களைல்லாம்) குற்றமுடையனவன று கவிஞர்கள் சொல்லியிருக்கின்றனர். எ-று. (உள)

உருவினிற குலத்திற் கல்வியிற் நிருவி விழித்துளார் தமையிகழ்ந் துணர்த்தல், பெருகுவெம் பசியா லருந்திடா ரிடத்தி னருத்தலபெட்

பெவற்றினு முறுத, நிருகுவுஞ் சினத்தாற் குறளாகு றுதலைம் பொறியைபு மடிக்கடி தீண்டலுபரிவொடு தன்னைப் புகழ்தல்மா னுடபாபா தெ நிவினை பயக்கும்.

(இ-ள்.) வடிவத்திலும் வயிசத்திலும் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் குறைநதுள்ளவர்களைத் தாழ்த்திப் பேசுதல் - வளர்கின்ற கொடிய பசியுடன் உண்ணாதிருப்போ டொதிரிலே புசித்தல் - எல்லாவற்றிலும் ஆசை கொள்ளுதல்-கூடுண்பேதப்படுகின்ற கொடிய கோபத்துடனே கோட்சொல்லுதல் - ஐம்பொற்களையும் அழக்கடி தொடுதல் - ஆசைகொண்டு தற்புகழ்ச்சிசெய்தல்-நரர்களைப் புகழ்ச்சி செய்து பாடுதல் (ஆகிய இச்செய்கைகள்) பாவத்தையுண்டிசெய்யும். எ-று. (உஅ)

அருமறை மறையோர் கடவுள ரரச ரருந்தவர் கற்புடை மகளிர், பொருவரு மிவனா யெனளுத லொருவன் போகுழித் தாள்பணிர் திறைஞ்ச, லொருவர்தங் குற்ற முனாத்திட லாகா வுருணி குளங்கிணற் றுழி, னிருகைமண வாரி பெய்த்திடா தொழியி னிவனறவ மகழ்த்தவாக் கெய்தும்.

(இ-ள்.) அரிடவேதங்கள் வேதியர் தேவர் மன்னர் அரியதவசிகள் கற்புள்ளமாதர்கள் முதலியுட்பிலலாத இவர்களை அவமதித்தல்-ஒருவன் வழிச்செல்வையில் காவில் வீழ்ந்து வணங்குதல்-ஒருவரு குற்றங்களை எடுத்துச்சொல்லுதல் ஆகிய இவைகூடாது. ஊருணி குளம் கிணறு இவைகளில் மூழ்கினால் இரண்டுகைமண்ணவாரி வெளியே போடாவிடின இவன் செய்த தவம் அவற்றைத்தோண்டினவர்கட்குப்போகும். எ-று.

ஊருணி-ஊரடுத்தகுளம்; ஊரார் குடிக்க நீர் கொள்ளும் குளம். (உக)

இணங்குற வாய்மை மெய்மமையே யெனினு மியமபொணு விணங்குவ தெனினு, மணங்குநாய் செய்யும் பொய்சொலா தொழிக வறினரோ டுணங்குக நாளாவ், குணங்களே மொழிக வுளத்திலெஞ் ஞான்று நன்மையே குறிக்கொளல வேணமே, பிணங்குவெஞ் சூதிற் குறளையிற் றூதிற் பெறுபொருள் கோடநிங் குறுமால.

(இ-ள்.) பொருத்தாத சொற்கள் உண்மையே யென்றாலும் சொல்லப்படாது. பொருத்துவவென்றாலும் மனதை நலியச்செய்யும் துன்பமாகிய பொய்ம் மொழி புகலாது விலக்கக்கடவர். புத்திமான்களுடனே கூடக்கடவர். நன்மையையே சொல்லக்கடவர். மனதில் எப்பொழுதும் நற்கருமங்களையே ஆலோசித்தல் வேண்டும். பிணக்கை யுண்டிசெய்யும் கொடிய சூதாடியும், கோள் சொல்லியும், துதுசென்றும் பெற்ற பொருளைக் கொள்ளுதல் தீமை பயக்கும். எ-று. (உ௦)

அழலையத் தணரைப் பசவினை மிச்சி லடைந்துளோர் தீண்டிட லாகா, விழைவொடுஞ் சிரார்த்தம் புரிந்திடுக் தினத்தில் வேறறவன் சிரார்த்தத்தி னருந்திற், பழிபடு மிவனும் புரிந்தவன் றனக்குக் தீவினை பயக்குறுங் கைவாய், கழுவத லுண்ணுங் கலத்தினி லாகா தென்றனர் கலைபல தெரிந்தோர்.

(இ.ள்.) நெருப்படையும் வேதியனையும் பசுவையும் எச்சிப்பட்டுள்ளவர்கள் தொழிலாகாது. ஆசைபுடன சிரார்த்தநு செய்யுநாளில் அயலான் சிரார்த்தில் உணவு கொண்டால் பழிபெறுவான். உண்டவனுக்கும் செய்தவனுக்கும் பாவத்தை விளைவிக்கும். உணவுகூட்டி உலக உயர்களைக் கழுவலாகாது என்று பல நூல்களைக் கற்றறிந்தோர் கூறினர். எ - று. (உக)

காலமு மிடனுங் கொள்பவா மாண்டிங் கருதிக் குனமங் களிப்பிற் சால்வறு மளித்த பலனில் மரித்தோர் தாாதல முழுவதும் பரிக்குஞ் சிலமோ டளன மளிப்பவ ரளப்பில் செலவழற் றிருக்குநீ ரளிப்போர் மாலுற விடாயி னெய்துறா வெள்ளி வழங்கினா வடிவனன குறுவார்.

(இ.ள்.) காலமும் இடமும் ஏற்போரது மாட்சிமையு மெண்ணி நல்ல தானை கொடுத்தால் கொடுத்ததனுடைய பலனை மிகுதியாகக் கிடைக்கும். பூதானங் கொடுத்தோர் உலக முழுதையும் அரசுசெய்வர். ஆசாரத்துடன் அனன தானஞ்செய்பவர் அளவில்லாத செலவடைந்து வாழ்வார்கள். சலதானஞ் செய்பவர் மயக்கம்பொருத்த தாகவிடா யடையமாட்டார்கள். வெள்ளியைத் தானங் கொடுப்போர் நல்லுருவடைவார்கள். எ - று. (உஉ)

நறுநெய்பெய் தகளி தன்னொடுநீ தீப நல்கினோர் சுடர்விழி யென்றுங், குறைபடா தொளிநு மாவிலை மளிப்போர் குறுகிடார் மறவியூர் நானு, முதுபொரு ளளிப்போ ரிரத்திடா றொள்ளை யுதவினோர் நன்மகப் பெறுவர், மறுவறு மில்லங் கோலினை களிப்போர் மதிதவழ் மாடயீ துறைவார்.

(இ.ள்.) நல்ல நெய்யை விட்டுள்ள அகலுடன் சுடர்விளக்கைத் தானஞ் செய்வோரது கண்ணொளி ஒருபோதும் குறைவுறாது விளங்கும். கோதானஞ்செய்வோர் யமபுரத்தை ஒருபோது மடைபுடமாட்டார்கள். பொருத்திய பொருள்களைத் தானன்கொடுப்போர் யாசிக்கமாட்டார்கள். என்னைத் தானமாகக் கொடுப்போர் நற்புத்திரனா அடைவார்கள். குற்றமற்ற வீட்டைக் கட்டி நன்றாகக் கொடுப்போர் சந்திரன் தவழும் மாளிகையின்மேல் வசிப்பார்கள். எ - று. (உக)

கொய்யுளைப் புரவி யளித்தனோர் தெய்வ விமானமூர் குவர்செழுங் கோட்ட, வெய்யவே நளித்தோர் திருவெருமே பீராவியா மெல்லணை சிவிகைசுனை களிப்போர், மையரி நெடுங்கண் மகளிரோ நெறைவர் வைகலு நெற்குவை யளிப்போர், பையர் வுச்சிச் சுழுகையிற் கிடந்த பார்வன மனைததையும் பெறுவார்.

(இ.ள்.) கத்தரிக்கின்ற புறமயிராயுடைய அசுவதானஞ்செய்வோர் தெய்வவிமானத்திலேறிச் செல்வர். செழியு கொம்புகளையுடைய கொடிய இடபதானஞ்செய்தோர் செல்வத்துடன் விளங்குவர். மிருதுவான படுக்கை பலுக்கு இவற்றை நல்லதானமாகக்கொடுப்போர் மைதிட்டிய அரிபார்த்த நெடியகண்களையுடைய அமரமாதருடன் எக்காலமும் கூடிவாழ்வர். நெற்குவியலைத் தானமளித்தோர் படத்தையுடைய பாம்பின் உச்சிக்கொண்டையில் விளங்குகின்ற உலகத்திலுள்ள வளப்பங்களை யெல்லாம் பொருந்துவார்கள். எ - று. (உச)

அஞ்சலென் றளிப்போ ருலகெலா மளிப்ப ருமறைப் பொருள்ப யிற் றிவோ, டொசுவில் பிரம னுலகிலவீற் றிருப்ப ரிரும்பொருள் கொ டுதலால் டேத, வஞ்சையைப் பயில வினிதளித் தோரும் விரிஞ்சனாட் றைநுவ டியம், ளெஞ்சுவர் தீவோர் கொடுத்ததை யுவப்போ ரிரப் பெறி செல்வமெப் துவரால்.

(இ-ள்.) பயப்படாதே என்று அடைக்கலங்கொடுப்போர் பூமிமுழுவதும் அரசாளுவர். அரிய வேதப்பொருளைக் கற்பிப்போர் குறைவில்லாத பிரமதேவ னது சத்திய வலகத்தில் வாழ்வார்கள். மிகுந்த பொருளைக் கொடுத்து நான்குவே தவித்தைகளையும் கற்குப்படி இரகஸித்தோரும் பிரமலோகத்தில் வசிப்பார்கள். செல்வத்தை மனவகளித்துக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததைக் கண்டு களிப்போ ரும் குறைவு நீக்கிய பெருஞ்செல்வ மடைவார்கள். எ-று. (ந.இ)

தான்புரி தவத்தைக் கொடையினைப் புகழிற் றழைவுறு தஃகுமங் தணரை, வான்பட ருரைக்கில் வாழார ஞுலக்கு மாலைசெரு சார்தம் வெண் டயிர்பா, லுன்படு தசைநெல் வீழவை வாளா வுறும்மெறி கொ ள்ளுத லுரித்தாந, தேன்பழங் கிழங்கு விறகிவை யிழிந்தோர் நலகினும் வாங்குத றிறனை.

(இ-ள்.) ஒருவர் தான் செய்த தவத்தையும் தானத்தையும் புகழ்ந்தால் அது மேலிடமும் குறையும். வேதியரைச் சிறந்த துன்பவாாததைகள் கூறினால் ஆயுள் குறையும். மலாமலை - செஞ்சந்தனம் - வெண்மையாகிய தயிர்-பால் - நிண ம்பொருளாகிய மாமிசம் - நெல் - வீதிஆகிய இவை சுமமா வருமானம் பெற்றுக் கொள்ளுத லுரியதாம். தேன் - பழம் - கிழங்கு-விறகு ஆகிய இவற்றைக் கீழ்க் குலத்தோர் கொடுத்தாலும் வாங்குவது கூடும். எ-று. (ந.சு)

அடைக்கலம் புகுந்தோன் மயிரவினை யாளன் வழிவழி யழைம்புக் கிடுவோன், குடத்தன செருத்த லானினா மேய்ப்போன கூடிய நட்பு ளா னிவர்கள், வீடுக்கரு மன்பி னளித்தவா லரிசி கோடலாம விளம்பிய வனைத்தும், வடுப்படா மறையோ முதலழை வாக்கு நெய்யென மறை மொழிக் திடுமால்.

(இ-ள்.) சரணாகதி யென்று வந்து சேர்ந்தவன் - கூழவர்கள் - தலைமுறை களாக அடிமைப் புகுந்தோன் - குடம்போன்ற பால்மடியையுடைய பசுமத்தை மேய்க்கும் ஆயன் - பொருந்திய சினேகன் ஆகிய இவர்கள் நீங்காத ஆசையோடு கொடுத்த வெண்மையாகிய அரிசியைக் கொள்ளுதலாகும். சொல்லிய இவையெல் லாம் குற்றமுறாத வேதியர் முதலாகிய மூன்று வருணத்தவர்கட்கும் முறைமை யென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. எ-று. (ந.ஈ)

உருமூமண் மாரி யுற்கைவீழ்ந் திடுநாள் சுழல்வளி யுற்றநா ளோர்பா லெரிபடு காளி லனையிருட் போதிற் பினனவ ரிருந்திடு மிடத்தி லரசருக் கிடையு றுற்றுழி யவாகட் கசுபம்வந் துற்றிடு காளின் மருவிய பதினான் கீருவா நந்தை யட்டமி யோதல்மான் பன்றே.

(இ-ள்.) இழ - மண்மழை - நட்சத்திரம் இவை விழுவின்ற திணங்களிலும், சுழல்காற்றடிக்கும் நாட்களிலும், ஒருபக்கத்தில தீப்பற்றிய திணத்திலும், அரையிருளாகவுள்ள காலத்திலும், கீழ்க் குவாததா வசிக்குமிடத்தும், அரசருக்குத் துணபம் நேர்ந்த பொழுதும், அவர்களுக்கு நேரனும் அசுபங்களவரது சம்மலிக்கையிலும், பொருந்திய சதுர்த்தசி - சூரபாக்கள் - ரந்தை அஷ்டமி (ஆகிய திண்களிலும்) வேதமோதுதல் மாட்சிமையுடையதல். ௮-று. (௩௮)

பூசைநாய் தவளை பேரெலி கீரி புயங்குமர் நிலைபுகி னோதார வேசரி யிகவி னொட்டக மரற்றின் விளம்பிடார் விந்தினைப் புளளிற பாசிலைத் தருவி லூர்தியி லிருந்தும் பயின்றிடா ருவாகரு மத்துநோர். தேசுற நடக்கும் பொழுதினும் வேதம் புகன்றிடார் லூன்முறை தெரிந

(இ-ள்.) பூனை - நாய் - தவளை - பெரிய எலி - கீர்ப்பிள்ளை - புயம்பு இவை இடையே வந்தால் ஓதமாட்டார்கள். கழுதை சண்டையிட்டாலும், ஓட்டை அழுதாலும், விளம்பமாட்டார்கள். பரந்த அலைகளை யுடைய கீரிலும், பசிய இலைகளை யுடைய மரத்திலும், வாகனத்திலு யிருந்து வேதாப்பியாசஞ் செய்யார்கள். அவர்கள் வேலை செய்கையிலும் ஒளிபொருந்த நடந்து செல்லுகையிலும் வேதம் படியார் வேதனைக்கிரமத்துடன் கற்றறிந்தோர். ௮-று. (௩௯)

இன்னண மொழுக்கம் வருவுறு தியற்றி யின்றதம் புதல்வர்பா னை, மன்னிய கரும மனை த்தையு மிருத்தி வளர்பிறைக் கொழுந்தினைப் பவளச், சென்னியின் மிலைந்த கடவுளை கினைநது காணிடைச் செப்கவம் புரிக, வன்னது கடா தெனிலுயா காசியடைதனன் முத்தியா மன்றே.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட ஆசாரங்களைத் தவறுபடா஁ற் செய்து, தாம் பெற்ற புத்திரரிடத்தில், தினமும் செய்யவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் விட்டு, கலைகள் வளருகின்ற இளம்பிறைச் சந்திரனைப் பவளம்போன்ற சிவந்த சிவசுற்றரித்த சிவபெருமானைத் தியானித்து வணத்தி விபற்றுக தவம் செய்யக்கடவர். அது செய்யமுடியாதென்றால் உயர்வாகிய காசிக்ஷேத்திரத்தைச் சேருதல் மோட்ச மனிக்கும். ௮-று. (௪௦)

ஆசாரங் கூறிய அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - ௧௦௯௮.

உ
சிவமயம்.

மும்பத்தொன்பதாவது,

இல்லறங் கூறிய அத்தியாயம்.

என்னலு முவந்து பொன்னினர்க் கடுக்கை யீர்ஞ்சடை யிறைவன் வாழ் காசி, துன்னின ரோழுக்க நெறியினின் றோரக யேவீ டடைகு வொன்ன, முன்னரீ யுரைத்தா யுரைத்தவ வொழுக்க முழுவது முரைத் தரு ளென்று, தென்வரை முனிவன் கேட்கவஞ் சிறைய சேவலங் கொடியவ னுரைப்பான்.

(இன்) என் திவ்வாறு (ஸ்ரீமுருக்கடவுள்) கூறவும், பொதியமலையிலுள்ள அகத்தியமுனிவர் மணங்களித்து, பொனபோலும் கொத்தாகிய கொன்றை மலரைக் குளிர்ந்த சடையிற் குடிய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான வீற்றிருக்கும் காசி கேழத்திரத்தை யடைத்தவர்களும், நல்ல இல்லறவழியி் விருந்தவாகளும் பரிசுத்தமாகிய மோட்சலோகத்தைச் சேர்வார்களென்று தேவரீர் முன்னே திருவாய்மலர்ந்தருளினீர். சொல்லிய அவவில்லறத்தை மூற்றும் உரைத்தருளவேண்டும் என்று கேட்க, அழகிய சிறகையுடைய சேவறகொடி யேந்திய குமார்க்கடவுள் கூறுகின்றனர். எ-று. (க)

கரியன் விளர்த்த செய்யவா முள்ளி கார்மயிர்ப் பன்றியூர்க் குருவி விரிசிறை யன்னங் குரண்டகே மியம்புட் கிளிகரிக் குருவிமென் றவனீ குரைகடற் படுமீ னினாகவர் பறவை தோலடிப் புள்ளினங் கோழி மருவிய பூவை மீனின மனைத்தும் வாய்மடுத் தருத்து லாகா.

(இ-ள்.) கறுத்தும் வெளுத்தும் சிவந்துமிருக்குமுள்ளிகள் - கரிய மயினா யுடைய பன்றி - ஊர்க்குருவி - விரித்த சிறகையுடைய அன்னம் - கொக்கு - அழகிய சக்கரவாக்புள் - கிளி - கரிக்குருவி - மெல்லிய தவளை-ஒலிக்கின்ற கட விலுண்டாகிய மீனுணவுகொள்ளும் பறவைகள் - தோலையுடைய அடி வாய்ந்த பகிச்சாதிகள் - கோழி - பொருந்திய நாகணவாய்ப்பறவை - மீனசாதிகள் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் புசிக்கப்படாது. எ-று. (உ)

கரும்பினைத் தெற்ற கட்டியி னமைத்த கைவெலங் கறந்தபா லாடு பொருந்துமொட் டகமற் றோர்குளம் பாய விலங்கிவை பொழிந்தபா விர விற், திருந்துவெண் டயிர்தண் பகவிடை வெண்ணெய் நீக்குத நெய்வ கண் மகத்தி, னருத்துத் லன்றி யொழிகவூன் பொறிமான் றேவர்தென் புலத்தவர்க் காமால்.

(இ-ள்.) கருப்பங்கட்டியாகிய தனிவெல்லம்-கறவையுடையதான ஆடு - பொருந்திய ஒட்டகம்-ஒரு குளம்பாகிய மிருகங்கள் ஆகிய இவைசொரிந்த பால்- இரக்காலத்தில் திருந்திய வெண்ணிறமமைந்த தயிர் - நடுப்பகலில் வெண்ணெய் முதலியவை நீக்கிவிடுதல் முறைமை. தேவர்களுக்குச் செய்யும் நல்ல யாகத்திற்

புசித்தலல்லாமல் மாமிசங்களை விலக்கக் கடவர். பொறித்த மானிறைச்சி தேவர் கட்டும் பிதூர்க்கு மாறும். எ - று.

பொறிமான என்பதற்குப் புளனியையுடையமான் எனினும் பொருந்தும்.

குறுமுய லுமெபு கமடமுட் பன்றி கோதிலா வங்கருத் தினுமாம், பெறலருத் துறக்க மாயுள்வேட் டவர்கள் பிழைபடு மூன்றின லாகா, நறியன வேனும பழையன வருத்த னன்கல மகத்தினின் மருத்தி, லுறு முயி ருய்யு மிடத்தினி லிறத்தோர்க் கூட்டுழி யூன்றின லியலபாம்.

(இ-ள்.) சிறிய உருவுடைய முயல் - உமெபு - ஆமை - முள்ளம்பன்றி ஆகியவற்றைப் புசித்தாலும் குற்றமில்லையாம். பெறுதற்கரிய மோட்சத்தையும் தீர்க்காயுவையும் விரும்பினோர் குற்றம்பொருந்திய மாமிசபட்சணஞ் செய்யபப டாது. நல்ல பொருள்களானாலும் பழையனவானால் அவற்றையுண்டல் நல்லதல்ல. யாகத்திலும், மருத்திலும், பொருந்திய உயிர் பிழைக்குத் தருணத்திலும், பிதூர்க் ட்குஆகுதிசெய்கையிலும்மாமிசம் புசித்தல் இயற்கையாகும். எ - று. (ச)

அருமகத் தன்றி யுன்கவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படு வோன், கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்த்துளோன் கொணர்த்தோன் வியத் துளோன் கடுகென வேவுந், திருவிளி யதனை யட்டவ னிவர்க ளெனம் மருத் தீநர கடைவார், பரிவி லுன் விடுத்தோர் கடொறும் புரவி மகம்புரி பலன்பெறு குவராவ.

(இ-ள்.) அரிய யாகத்திலல்லாமல் மாமிசம் புசித்து உடலைப் பெருக்கு வோன்-அப்புலால் புசித்தற்குச் சம்மதித்தவன் - ஆயுதக் கொண்டு வெட்டி யுயிர் போக்கினான்-செய்யெனச சொன்னவன்-கொண்டுவந்தவன் -சுத்தோஷித்தவன்- வினாவிலாகட்டும் என்று கட்டினையிடம் வறியவன்-அதனைச் சமைத்தவன் ஆகிய இவ்வெட்டுப்பெயரும் கொடிய நரகத்திற் செருவர். இரக்கத்தால் மாமிசத்தை விலக்கினவர்கள் தினத்தோறும் அக்ஷமேதஞ் செய்தபலனை யடைவார்கள். எ று.

பிறரிடை யின்னு வியற்றிடிற் றமக்குப் பிழைப்பற வெய்துமென் பதனை, யறிகுன ரறிஞ ராதலா லுயிர்க ளனைத்தையுந் தம்முயிர் போல, நெறியினிற் கருத வினியவா மைந்து புலனையு நெறியலா வழியிற், பொ றியினிற் செலுத்தா தடக்கனன் குணர்த்த புலமையோ ரொழுக்கெனப் புகல்வார்.

(இ-ள்.) ஒருவருக்குத் துன்பஞ்செய்தால் தமக்கு முற்றுத் துன்பம் வரு மென்பதனைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள் விவேகிகளானபடியால், எல்லாப்பிராணி களையும் தமது பிராணனைப்போலக் கிரமமாக கினைத்தல் இனிமையுடையதாகும். ஐம்புலன்களையும் நல்ல மார்க்குமல்லாத தீயவழியிலும் ஐம்பொறிகளின் வழியாக வும் போகவிடாமல் அடக்குதல் நன்றாக ஆராய்ந்த புலமையுடையோரது கடக் கையாமென்று (பெரியோர்) சொல்லுவர். எ - று. (சு)

முயன்றுமெய் வருந்தா தரும்பொரு ளடையா மொழிந்தவப பொ ருளினு லன்றி, பயின்றநற் கருமம் பொருந்துறா கரும மல்லது பயக்குற

தரும, மியன்றற் தருமத் தலலதை யின்ப மெய்துறு தின்பமு மடியிற்,
றுயின்றிடா தறஞ்செய் தலலது கூடா தாதலற் றெடங்குக் கருமம்.

(இ.ள்.) ஒருவன் பிரயத்தனஞ்செய்து சரீரம் பிரயாசையுறாமல் அருமை யான பொருள் வராது; சொல்விய அப்பொருளா லல்லாமல் பழகிய நற்றெ ழில்வர த்டையாது; தொழில்லலது தருமத்தை உண்டுசெய்யாது; செய்கின்ற நல்ல தருமமல்லாது இனபம் வராது; அவ்வன்பமும் சோம்பலால் தூங்காது தருமச்செயல்புரிந்தல்லது கைகூடாதுஆதலால் தத்தத்தொழில்களைச்செய்ய (ஒவ் வொருவரும்) முயல்க்கடவர். எ-று. (ஏ)

வருமுலை பெழுத பிண்டகட் கொப்பென் மாபழித் திமெயிர் தோ ன்றுந், தெரிவையை மறிப்பின மணந்தவ னிறக்குச் தெருண்டபி னளி ப்பினைய கவனை, பருவிய தகைக் கிறந்தெ மிதனு லாய்பிழிக் குறுந்துளி பிவிற்று, முருகவிழ் கூந்த லையவா முயக்க முறைபல வெனமறை மொழியும்.

(பு-ள்.) மருகின்ற முலைதோன்றிய பின்னா மகளை மணஞ்செய்துகொடு த்தால் (பெற்றோன்) உயிசம் நசுக்குவிமெ. (பெண்குறியில்) மயிர் முனைத்த பெண் ணை (விவாகஞ் செய்து) தத்தால் மணநாயகன் உயிரிழப்பான். புஷ்பினியான பிரகு கொடுத்தால் அனைப் பெற்ற பிதா மரிப்பான். ஆனபடியால் ஆராய்கின்ற தேன றுண்ணி சொரியும் மணங்கமழுங் கூந்தலையுடைய அப்படிப்பட்ட மாத ர்களது போகம் சரியல்ல என்று வேதங்கள் கூறும். எ-று. (அ)

கன்னிபிற் பூத்த தன்மகட் கொப்பென் யாவரு மறியலிக் கன்னி, முன்னரே பூத்தா னெனவுரைத் தளிப்பிற் நகதைபாற் பாவமுற் றுது, வன்னிபூப் புழியிற் பொருத்துதுஞ் சோமன் மபிரரும் புழியுற மணக்குங், கின்னரன் முலைதோன் றுழியுறு மதன்முன மகட்கொடை நன்றெனக் கிளப்பார்.

(இ.ள்.) கன்னிப்பருவத்திலு புஷ்பினியான தனது புதல்வியை மணஞ் செய்து கொடுத்தால், பலரு மறியும்படி இப்பெண முன்னேயே புஷ்பினியாய் விட்டாள் என்று சொல்லிக்கொடுத்தற் பிதாவினிடம் பாவஞ்சேராது. புஷ்பி னியாகையில் அக்கினி கலப்பான. (கடித்தடத்திலு) மயிரும்புங்காலத்தில் சந்தி ரன் பொருத்தச் சேருவான். முலை யெழுகாலத்தில் கின்னரன் புணர்வான் (ஆதலால்) இ-றிற்கு முன்னரே பெண்ணை வதுவைசெய் தளித்தல் கல்வழக்க மென்று சொல்லுவர். எ-று. (க)

வெந்தழற் கடவுள் கின்னரன் சோமன் மேவலால் மதிதொறும் பூபு வந்தடை தவினால மகளிரொஞ் ஞான்றும் புனிதமா குவாமலர் மஞ்சஞ் சுத்தர மகளிர் வாண்முகஞ் சிவிகை யாசனத் தருப்பைதொன் மகத்திற் றந்தபாத் திரங்கட் குதயநற் காலம் புனிதமென் றுரைத்தனர் சான்றோர்.

(இ-ள்.) வெவ்வித நீத்தெய்வமாகிய அக்கினி கின்னரன் சந்திரன் (இவ ர்கள் மூவரும்) கனத்தவானும், மாதத்தோறும் மாதவிடாய் வந்துகொண்டிருப்பதா

ஆம் மாதர்கள் எப்பொழுதும் பரிசுத்தமாவார்கள். புஷ்பம் - சயனம் - அழகிய பெண்களது ஒளிதவசிய முகம் - பல்லக்கு - பீடம் - தருப்பை - பழமையாகிய யாகத்திலே கொடுத்த பாத்திரங்கள் ஆகிய இவற்றிற்கெல்லாம் சலல காலைட்டொரு சூழே பரிசுத்தம் என்று மேலோர் சொல்வீனா. எ-று. (கப)

கன்றினி தூட்டிக் கந்ததீம் பாலுங் கலவியின் மகளிரும் பறவை, தின்றதீம் பழனும வேட்டையின் ஏமலி கறித்திடு செப்பமென் நசைபு, மொன்றிய மிச்சி லெனவிகழ்ந் துனாயா ருணர்த்துனோ ருறுகடன் பொருட்டு, நன்றுணர் வேள்வி வேட்டிடற் பொருட்டு நனிபொருள் வழங்குன ருமால்.

(இ-ள்.) கன்றை யினிதாக வுண்பித்துக் கந்த மதரம்பெருந்திய பாலும், புணர்ச்சிகாலத்திற் பெண்களும், டக்ஷிகள் தின்றுவிடுத்த தித்திப்பாகிய பழமும், வேட்டையாடுகையில் நாயானது கறித்திட்ட சிவந்த மெல்லிய மாமிசமும், பொருந்திய எச்சிலுடையன வென்று தெரித்தோர் தாழ்த்திச் சொல்லமாட்டார்கள். நேர்ந்த கடனுக்காகவும், நன்றாகவுணர்ந்த யாகங்களைச் செய்தற்காகவும் மிகுதியாகிய பொருளைக்கொடுத்தல் நல்லதாம். எ-று. (கக)

பொங்குளைப் புரவி யாடிவந் தினுக்குப் புனிதமா முகம்பக வினுக்குத், தங்குபிற் புறமே புனிதமந் தணர்க்குத் தாளிணை புனிதமவே னெடுங்கண், மங்கையர்க்குடல முழுவதும் புனிதம் வருந்தி வெண்கலஞ் செம்பு, துங்கமாம், பொருக்காற் சாம்பராற் புளியாற் தூய்மையா மென்பர் தூய் துணர்த்தோர்.

(இ-ள்) வளர்கின்ற புறமயினையுடைய குதிரை ஆடு இவற்றிற்கு முகம் பரிசுத்தமாம். பொருந்திய பசுவிற்குப் பின்பக்கமே புனிதம். வேதியாக்கு உபய பாதங்களே சுத்தம். வேற்படைபோலும் நீண்ட கண்களையுடைய மாதர்களுக்குச் சரீரமுழுவதும் புனிதம். வருகின்ற ஆறு - வெண்கலம் - செம்பு (ஆகிய இவை முறையே) வெள்ளத்தினாலும், சாம்பராலும், புளியினாலும் பரிசுத்தமாகுமென்று நன்றாகக் கற்றறித்தோர் சொல்லுவா. எ-று. (கஉ)

கொழுநரே தெய்வ மெனத்தொழு மகளிர பரையொடுங் கூடிவீற் திருப்பார், பழுதறு தந்தை தாய்தமர் துணைவ ரில்லெனின் கன்னியா பரிவால், விழைவொடுங் தமது மாபினுக் கேற்ற வொருவனை வரித்திடல் விதியாம், வருவுந் கருப்ப மழித்தவா கணவந் செகுத்தவர்த் தணப்பது மாபே.

(இ-ள்) கணவரோ கடவுளென்று வணங்கும் கற்புள்ள மாதர்கள் உமா தேவியாருடன் கலந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். குற்றமற்ற பிதா - மாதா - சுற்றத் தா சகோதரர் முதலானோரில்லையானால், பெண்கள் பரிவாகி ஆசையுடன் தமது குலத்திற்குத் தகுந்த ஒரு புருஷனை மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் கடனாகும். பாவ

ம் நேரும்படி சூலை நெருத்தார்கள் புருஷனைக்கொன்றவர்கள் இவர்களை (குமபத்திலிருந்து) நீக்கித் தெல வடிக்கடும். எ - று. (கஉ)

வலிதலி லொருவன் கன்னியங் கற்பின் மகளினைப் புணர்ந்திழ னவட்குப், பொலிவறு மாசு பூத்தவெற் றிழைக னுழைதுகில புனைகெ ன வழங்கி, நலிவொடும் வருந்த வழசிலோர் பிண்ட நலக்காள் கழித்துழி பூப்பிற, குலனொடு மவனைக் கூட்டுக கருப்பங் கொண்டிடி வீககுதல குணனே.

(இ-ள்.) ஒருவன அழகிய கெடாத் கற்பினையுடைய மாதனைப் பலாதகா ரமாகச் சேர்ந்துவிட்டால், அவளுக்கு விளக்கமற்ற அழக்கடைந்த வெற்றிழைக னால் துழைக்கப்பட்ட (சல்லாப்) புடைவையை அணிகவென்று கொடுத்து, துன பத்துடன் மனங்கலங்க ஓப்பிடி யன்னமிட்டுக் (கடக்கவேண்டிய) நாங்கள் செ ன்றபோது மாதவிடாயடைந்தால் அவனைக் குலத்துடன் சேர்த்துவிடக்கடவா. கருவுற்றிருந்தால் விலக்கிவிடுதல் குணமாகும். எ - று. (கச)

பின்னவர் தமது மரபின்வேட் டிடலாம் வணிகர்பின் னவருழைத் தமது, நன்மர பதனிற் கோடலா மரசர் தமமுழை நாய்கர்தம் மரபின், மன்னும்வே ளாளர் மரபினிற் கொளலா மறையவா வருணநான் கிடத் துங், கன்னியைக் கொளலாம் பின்னவன் மறையோர்க் கருமகப் பெற்றி கதி யடையான்.

(இ-ள்.) சூத்திரர் தங்கள் குடியிலே விவாகஞ் செய்துகொள்ள லாகும். வைசியர் சூத்திரரிடத்தும் தங்கள் நல்ல மரபிலும் பெண் கொள்ளலாம். கூத்திரியர் தமது குலத்திலும் வைசிய குலத்திலும் நிலைபெற்ற வேளாள குலத்திலும் பெண்ணைக்கொள்ளலாம். வேதியர் நான்கு வருணத்தாரிடத்திலும் பெண்ணைக் கொள்ளலாகும். சூத்திரப்பெண் பிராமணனுக்கு அருமையான குழந்தையைப் பெற்றால் அவன் மோக்ஷமடையான். எ - று. (கடு)

குரவனைத் தாயைத் தந்தையை மனையைக் குற்றமில் புதல்வனை வீருந்தை, யிரவுண் பகலும் வழிபடு வோனை யதிதியை பெரியினை யிங் குக், கருதுமொன் பதின்மர் தமமையு நாளுந் 'கருணைகூர்ந் தினிதளித் திடாது, மருவுமில் வாழ்க்கை பூண்டிலோன் நன்னை மக்களுட் பதடியென் றுரைப்பார்.

(இ-ள்.) ஆசிரியனும், தாயும், தந்தையும், பாரியும், குற்றமில்லாத மகனும், வீருந்தாளியும், இரவும் பகலும் வழிபாடு செய்வோனும், அதிதியும், ஓமாக்கினியும் ஆக இங்கு சொல்லுகின்ற ஒன்பதுபேரையும் தினமும் அன்புமிருந்து இனிதாகக் காவுமல், பொருந்திய இல்லாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருப்பவனை மனிதருக் குள்ளே பதர் என்று (தூவல்லோர்) சொல்லுவா. எ. று. (கக)

வீருந்தின லாக வொருவன்வந் தெதிரின் வியத்தல்நன் மொழியினி துரைத்த, நிருத்தா நோக்கல் வருகென வுரைத்த லெழுதல்முன் மகிழ்

வன செப்பல், பொருத்துமற் றவன்ற னருகுற விருத்தவ போமென்ற பின்செல்வ தாதல், பரிந்துந் முகமன வழங்கலிவ் வொன்பா னொழிக் கமும் வழிபடும் பண்பே.

(இ-ள்.) ஒருவன் விருந்தாளியாக வட்டைத்தால் சந்தோஷித்தல்-நல்ல வார்த்தைகளை இனிதாகச் சொல்லுதல்-ருளிச்சிபெருத்தப் பாத்தல்-வருகவெ னறு கூறுதல்-பீடத்திலிருந்து எழுந்திருத்தல்-(அடன பேசு) முன்னமே கனிப்பு ண்டாகப் பேசுதல்-பொருந்திய அவனுது சமீபத்திலிருத்தல்-பொக எனக் கூறு வதானால் பின்னே சென்று வழிவிடுதல்-அன்புகொண்டு நல்ல உபசாரவாத்ததை களை வசனித்தல் ஆகிய இவ வொன்பதுவகைப்பட்ட நடக்கைகளும் உத்தபாசெ ய்யுங் குணங்களாம். எ - று. (கௌ)

தவிசுதாள் விளக்கப் புனறமக் கியன்ற வழிசில்பூ தண்மலர்ப் பாய, லுவகையி னுறையு மிடனுக்ர் தெண்ணீ ரொணசுட றொண்ணெய்வெள் ளிலேகா, யிவைகளொன் பதுந்தன் மனைவயி னடைந்தோர் மகிழ்வுற வினி தினி லளித்தல், கவைபற விவ்வாழ் வடைநதுளொன் பூண்ட கடனென நான்மறை கவின்ற.

(இ-ள்.) பீடம் - கால்கழுவ நீர்-தம்மாற் கூடிய அன்னம்-பொலிவமை ந்த ருளிந்த மலர்ச்சயனம்-சந்தோஷத்தூடன் வசித்தற்கு இடம் - குடித்தற்குத் தெளிந்த நீர் - ஒளியமைத்த சுடர்விளக்கு - எண்ணெய் - தாம்பூலம் ஆகிய இவ் வொன்பதும் தனது வீட்டிற்கு வந்தவர்கள் கனிப்படையும்படி இனிதாகக் கொ டுத்தல் குற்றம் நீங்க இவ்வாழ்க்கையைப் பெற்றுள்ளவன் மேற்கொண்ட கட மையென்று நான்குவேதங்களும் கூறின. எ-று. (கஅ)

பிறர்மனை விழைதல் நிலைபிழைத் தொழுகல் பொய்ம்மொழி பிதற் றுதல் சீற்ற, மறுமிகு வற்பிரம் குறையே லாத மொழியினை கவிலுதல் மா யை, கிறிபகர் தொழுக லாயவொன் பானுங் கீழ்மையோ ரொழுகக் கில் வாழ்வி, னுறைஞ்சு ரிவற்றை விடுகவென் றினிதி னுரைத்தனர் நான் முறை யுணர்த்தோர்.

(இ-ள்.) பரதாரகமணஞ்செய்தல் - நிலைதவறிகடத்தல்-பொய்வார்த்தை பேசுதல்-கோபம்-பாவயிருத்த பகை-கொள் -தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லுதல்- மாயை - வஞ்சனைபேசி கடத்தல் ஆகிய இவ்வொன்பதும் தாழ்ந்தோர் நடக்கை களாம். இவ்வாழ்க்கையிலே வசிப்போர் இவற்றை விடக்கடவர் என்று தூல்களை முறையாகக் கற்றறிந்தோர் இனிதாகச் சொல்லினா. எ - று. (கக)

அலைபுனல் படிதல் சந்திவத் தனைநல் லருமறை செபித்தறிக் கரும் மலர்தரு சாகை மறையினை கவிறல் மலர்கடே யிறைவனை வணங்க விடுகொளி யழுவில் வயிச்சுவ தேவ மதிதிபூ சனையிற் றோருக் குலவுநீர் வழங்க வில்லுறை வோரில் வொன்பது தினஞ்செய லுரித்தாம்.

(இ-ள்.) அலகையுடைய நீரில் மூக்குதல் - சத்தியாவந்தனை - நல்ல அருமையாகிய மந்திரஞ் செயல் - (ஒழுதலிய) அக்கினி காரியம் - பரந்த சாகைகளை யுடைய டேசுகளைப் பாராயணஞ்செய்தல் - கடவுளை மலரா னருச்சித்தப் பணித்ல் - ஒளி விளங்கும் அக்கினியில் வயிசுவதேவஞ் செய்தல் - அதிதியூசை - பிது ாத்தர்ப்பணம் ஆகிய இவ்வொன்பதும் இவ்வாழ்வோர் தினமுஞ் செய்தற்றுகரியன வும். எ - று. (20)

மந்திரத் தன்னைப் பிறாவ மதித்தல் மகளினைச் சேர்தல்வஞ் சனைதன் நத்தவி லாயுள் பிறத்தா வில்லி எண்ணிய குற்றநீ ணிதிய முந்திய கற்பின மனைவிதன் குணங்கள் மொழிந்தவில் வொன்பது மாவி ளித்தா வரினும் பிறரொடு மொழிதல் தீதென வுரைத்தனர் தெளிந்தோர்.

(இ-ள்.) மந்திரம்-தன்னை அயலோர் அவமதித்தல் - மாதரைக் கலத்தல்- தனது வஞ்சனை-தனது கெடுதலில்லாத ஜீவகாலம்-பிறந்தநாள் - வீட்டிற் பொருந்திய குற்றங்கள்-தனக்குள்ள பெரிய செல்வம் - சிறந்த கற்பினையுடைய மனை யாட்டியின் குணங்கள் ஆகச் சொல்லிய இவ்வொன்பதும் உயிரழியும்படி சமையம் வந்தாலும் அன்னியருடன் சொல்லுதல் கொடியதென்று (தூங்கேள்வியில்) தெளிந்தோர் சொல்லினர். எ - று. (21)

தகுதிகொள் கடனக் கடனறனைத் தீர்த்தல் தான் பொருள் கோடல் பின் பகர்தல், மகளினைக் கொடுத்தல் தன்னுடை யொழுக்க மரபினிற் புரிந்ததன் பாவம், புகலரு மயலோர் நற்குண மென்னப் புகன்றவிவ்வொன்பது மெவர்க்கு, மிகவற மறையா துரைத்திட லொழுக்கத் தியல் பென மொழிவாரன் குணந்தோர்.

(இ-ள்.) தனக்குத் தகுதியானது - பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் கடன் - அத்தக் கடனை யொழிக்கும்வகை - தான பொருள்தேடும்வழி - பிறகு செலவிடுதல் - டென்னை (மணஞ்செய்து) கொடுத்தல் - தனது நடக்கை - தனது வமிசத்திற் செய்த பாவம் - சொல்லுதற்கரிய பிறரது நல்ல குணங்கள் என்று சொல்லிய இவ்வொன்பதும் எல்லாருக்கும் பலகமை நீமக ஒவியாமற் சொல்லுதல் நல்லொழுக்கத் தியற்கை யென்று நனராகக் கற்றோர் சொல்லுவர். எ - று. (22)

மெய்ம்மைந் பொறைவெங் கொலைசெயா தொழுகல் மேவுமெக் கரணமு மடக்கல், செமமைசேர் தூய்மை வரைவுறு தளித்தல் சீற்றநீங் குதல்கள விண்மை, யமமவென் றெவரு மாற்றுதல் பரியா வருள்செய லாயவொன் பானும், வம்மென வமர ாதிர்ப்புகுந் தழைப்ப வானிடை விடுத்தது தரமால்.

(இ-ள்.) சத்தியவசனம் - நல்ல சாந்தம் - கொடிய கொலை புரியா திருத்தல் - பொருந்திய எல்லாக்கரணங்களை யு மடக்குதல் - செம்மைதங்கிய பரிசுத்தம் - அளவுபடாது கொடுத்தல்-கோபத்தினின்றும் விவகல்-திருட்டில்லாமை-ஐயோ !

என்று எவளோனும் வருத்தற்கு மனபிரங்கி அருள்புரிதல் ஆகிய இவ் கொண்பதும் தேவர்கள் எதிர்கொண்டு வருகவென அழைக்க ஆகாயத்திற்கனுப்பியதூதாரும்

முகனெதி ரொன்றும் பிரியினமற் றென்று மொழிபவர் விழைவுறு தூதரகன்றகேள் வியிலா ரருமருத் துவாக ளருமபொருள் கவருநா தூர்த்தர் புகலருந் திமை புரிபவா மலலர் செருக்கினா புன்றொழிந் தியோ பார். நிகழ்தரு மினையோ ரொன்பது பெயர்க்கு மீத்தடல பழுதென விசைப்

(இ-ள்.) முகத்துக்கெதிரிலே ஒன்றும் பிரிந்தால் வேறொன்றுஞ் சொல்லுவோர்-விரும்பத்தகுந்த தூதர்கள்-பரந்த தூதர்கள் வியலவாராகிய அரிய டைத்தியாகள் - அருமையாகிய பொருள்களைக் கிரகிப்போ - காருகர் - சொல்லுந் கரிய தீச்செயல்செய்வோர் - மலயுத்தக்காரர்கள் - காவமுடையவர் - இத்தொழில் புரியும் கொடியோர் ஆகிய இகழ்ச்சிபொருத்திய இவ் கொண்பதுபேருக்கும் கொடுத்தல் குற்றமென்று பெரியோ சொல்லுவார். ௭-று. (௨௪)

மாண்புடை யாளர் கேண்மையர் தத்தம வழிமுறை யொழுக்கினி லமர்த்தோர், சேண்படு கிரப்பி னெய்தினோர் புரப்போர் தீர்த்தவர் தத் தைதாய் குரவர், காண்டகு முதவி புரிந்துளோ ரினையோ ரொன்பதின் மருமுளங் களிப்ப, வேண்டுது நிதிய மளிப்பின்மற் றென்றே கோடியா மெனமறை விளம்பும்.

(இ-ள்.) மாட்சிமையுடையவர்கள் - கிசேதீர்கள் - தமது வழிமுறையின கிரமத்தி விருப்போர் - மிகுதியாகிய தரித்திரமுற்றடைத்தோர்-காப்பாற்றுவோர் - துறவிகள் - பிதா மாதாக்கள் - குரு - காணத்தக்க உபகாரத்தை முன செய்துள்ளோர் இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒன்பதுபேரும் மனங்கனிக்கும்படி வேண்டியவனாயிற் செல்வ மளித்தால் ஒன்று கோடியாகுமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன.

தன்மனை யவனா யடைக்கலப் பொருளைத் தன்னுழை யடைத்து ளோன் நன்னை, மன்னுதன் மரபி னொழுக்கினை வைப்பை மனையவன் கொணர்ந்தவான் பொருளை, நன்மக வதனை யும்மக விருக்க நண்ணிய பொருளனைத் தினையு, மின்னுயிர் விடுக்கு மெனக்கொடுத் துயர மெய்தினு மீத்திட லாகா.

(இ-ள்.) தனது பெண்சாதியையும், தன்பால் அடைக்கலமாகவத் துள்ள பொருள்களையும், சரணடைத்தோனையும், கலைபெற்ற தனது குலத்தின் நடக்கையையும், பொருள்வைப்பையும், மனையாட்டி கொண்டுவந்த சிறந்த சேதகப்பொருள்களையும், எல்ல குழந்தையையும், அழகிய குழந்தையிருக்க அடைந்த எல்லாப்பொருளையும் இனிய உயிர் துறக்குமென்று சொல்லுமபடி கொடிய துன்பமடைந்தாலும் (பிராருக்கு) கொடுத்தலாகாது. ௭-று. (௨௫)

முன்னவ னிருப்பப் பின்பிறத் தோர்கள் வேட்பினில் வருமக முடிப்பி, நின்னல்கூர் நாகி னெய்துவர் முன்னோன் மூங்கையாய்ச் செவி

டனா யிருப்பின், மன்னிய துறவு பூண்டிடிற் சேட்சென் றறிவுறு துறையினம் றவன்றன், பிளனவ னினைய புரிவதற் குரிய னென்பாநான் முறைதெரி பெரியோர்.

(இ-ள்.) தமையன் (விவாகியின்றி) இருக்கையில், தம்பியர் விருப்பத்தால் வருகின்ற மணஞ்செய்துகொண்டால் தன்பயிருத்த நாகத்தை யடைவார்கள்; (ஆனால்) மூத்தவன் ஊமையாகவாவது செவிடனாகவாவது இருந்தாலும், நிலைபெற்ற சங்கியாசம்பெற்றுக்கொண்டாலும், ஊரதேசம்போய் இருப்பிடம் தெரியாதவசித்தாலும் அவனுக்கு இளையவன் இது செய்துகொள்வதற் குரியன் என்று தூங்கி முறையாகத் தெரிந்த பெரியோர் கூறுவர். எ - று. (உஎ)

துறந்துளோர் மகனரி புணர்முலைப் போகத் துய்த்திடி னளப்பருங்கால, மிற்ந்துழி மலத்திற புழுவதாய் நாகி னெய்துவர் பின்னவ ரிடத்தி, னறம்பயில் விஞ்சை கறுதுளோ ரவர்பா லருமபொரு ளெற்றுளோ ரவர்பாற், பெறும்பொரு ளதனால் வேள்வியாற் றுரர்கள் பிழைப்பரு ந்ரகி டைச் சேர்வார.

(இ-ள்.) துறவிகள் பெண்களது நெருங்கிய முலைகளைத் தழுவிச் சுகமனுபவித்தால் இறந்தபின்னா அளவில்லாத காலம் மலத்திற புழுவிாகப் பிறந்து நாகம் டைவார்கள். கீழ்க்குலத்தோரிடத்தில் தரும மார்க்கமாகிய வித்தியாப்பியாசஞ் செய்தவர்கள்-அவர்களிடத்தில் அரிய பொருளைப் பெற்றோர்கள் - அவரிடத்திற் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு யாகஞ்செய்தோர் (ஆகிய இவர்கள்) பிழைத்தற் கரிய நாகத்திற் சேருவார்கள். எ - று. (உஅ)

தெறுவியா லன்றிக் கையினு லடிசி விடுதலேற் றருந்துத நீதா, முறைபிறழ் திருப்புத் தெறுவியா விடுவோர் மூழ்குவாரா கொடியபாழ் நாகி, னறியவென் றபிண்டோர் மலதுகார் தோராகள், ககையினை விரலினுற் றேப்த்தோ, வறதினவென் னுப்போ டயின்றவ ராவின் றசையை வாய் மடுத்தவா போல்வார.

(இ-ள்.) தெறுவியாலல்லாமல் கையால் அன்னத்தைப் பரிமாறல்-கையிலேற்றுப் புசித்தல் தீயதாம். கிரமத்தவறி இரும்பாலாகிய தெறுவியால் அன்ன மிட்டோர் கொடுமைதங்கிய பாழ்நாகத்திலே யாழ்வார்கள். (அவற்றை) எல்லன வென்று கூறி யுட்கொண்டோர் மலபகூணிகளாவர், பல்ல விரலாற் றேய்த்தவர்கள் வறுமையிலுலே வெள்ளுப்புடன் கூட்டித் தின்றவர்கள் (ஆகிய இவர்கள்) கோமாயிசத்தை புண்டவர்களைப்போ லாவர். எ - று.

தெறுவி = அன்ன மெடுக்குங்கூவி.

(உக)

கையினு லளித்த வுப்புசெய் தெண்ணீர் கன்னலிற் கணித்தபா லடிசி லையமேற் றிவற்றை யருந்திலான் றசையை யருந்திய பாவம்வத் தடையும் மையில்லெண் சோறு துகர்த்தவர் வாயிற் பெய்தநீ ருமிழ்கலார் பருகிற் செய்யதம்முயினாத்தென்புலத்தோரைத்தேவனாச் செஞ்ந்தவ ராவார்.

(இ.ஸ்.) கையாலிட்ட வவணம் - செய் - தெளிந்த சலம்-கற்கண்டுபோல மதுரமான பாற்சோறு ஆகிய இவற்றை ஐயமேற்றுப் புசித்தால் கோமாபிசத் தைத்தின்ற பாவம் வந்து சேரும். குற்றமில்லாத வெண்மைவாய்ந்த சோற்றைப் புசித்தவர்கள், வாயில் வார்த்த சலத்தை உமிழாதவராகிக் குடித்தால், செம்மையாகிய தமது உயிரையும் பிதிரையும் தேவாணையும் கொன்ற பாவிகளுக்கு நேராவார்கள். ௭-று. (௩௦)

உண்டவ ரங்கை விளக்கிய பின்ன ருத்தரா போசனங் கொண்டால், மண்டுதி நாகி எனய்துவர் பலராய் வழங்கிய போனக நுகிற், நெண்டையங் கனிவாய் மகளிர்சீ மந்த விழைவினிற் றுயப்பினற் பசும் பொன், கொண்டுநூல் பயிற்று மவர்மனை யருத்திற் சாதிரா யணங்கொளல் வேண்டும்.

(இ.ஸ்.) புசித்தவர்கள் அழகிய கையைச் சத்தஞ்செய்தபிறகு இரண்டாவது முறை உணவுசெய்தால் நெருப்புமிருத்த நாகத்திலடைவார்கள். பலராக விருந்து அளித்த அன்னத்தை உட்கொண்டாலும், அழகிய ஆதொண்டைக்கனி போல வாயையுடைய மாதரதுசீமந்த முகூர்த்தத்தில் சாப்பிட்டாலும், கல்ல பசும்பொன்னினைப் பெற்றுக்கொண்டு தூல்களைக் கற்பிப்போரது வீட்டி லருத்தினுளும் சாந்திராயணவிரதஞ் செய்தல் வேண்டும். ௭-று.

சாந்திராயணம் - என்பது முன் விளக்கப்பட்டுள்ளது. (௩௧)

திதுறு கனவு காணில்வெங் கலரைத் தீண்டினுண் டவையெதி ரெடுப்பின், மாதரை முயங்கி லபானவாயுவினை விடுக்கில்வண் புனலிடைப் படிசு, யாதினுந் துறந்தோ ரருமகம் புரிந்தோர் பிரமசா ரியனானு மிவர்க்குச், சூதக மிலலை பகவர்பாற் றென்பா னோக்கியே துய்த்திடல வேண்டும்.

(இ.ஸ்.) தீய சொப்பனங்கண்டாலும், கொடிய கீழ்மக்களைத் தொட்டாலும், புசித்தவற்றை எதிரொடுத்தாலும், மனகையரைப் புணர்ந்தாலும், அபானவாயுவைவிட்டாலும், வளப்பம் பொருந்திய நீரில் மூழ்க்கப்பட்டவர். எல்லாவற்றிலும் (ஆசைநீங்கித்) துறந்தவர்கள் - அரிய யாகங்களைச் செய்தோர் - பிரமசாரிகள் என்று சொல்லப்படும் இவர்களுக்குச் சூதகம் கிடையாது, சிரார்த்த காலத்திலே பிதிராதேவராக விருக்கையில் தென்றிசை னோக்கியே புசித்தல்வேண்டும். ௭-று.

எதிரொத்தல்=வாந்திசெய்தல். அபானவாயு = சூதத்தினின்றும் கீழ் னோக்கிச் செல்லும் காற்று. பகவர்=தேவர். (௩௨)

சந்தியில் மரணம் பொருள்கவர் தோது வித்தவன் றன்னையுந் தூய செந்தழல் வேள்வி யூபமு மீமத் தடுக்கிய கட்டையுந் தீண்டினுந் துண்புனலிற் றோய்கவான் நெழுவினல் யாகசா லையிலுயர் முத்தியந்தன ரிடத்திற் றேவரா லயத்தி லிருந்துழிக் கழறொட லாகா.

(இ-ஸ்.) சந்தியிலிருக்கும் மரத்தையும், பொன்பெற்று நூல் கற்பித்தோ னையும், பரிசுத்தம்பொருதிய சிவந்த அக்கினிகாரியமாகிய யாகத்திலுள்ள பூபஸ் தம்பத்தையும், மயானத்தில் அடுக்கின விறகைபுகைத் தொட்டால் குளிர்ச்சிவாய்ந்த நீரில்மூழ்கக்கடவா. சிறந்த வணக்குதலிலும், யாகசாலையிலும், உயர்வாகிய மூன்று தியையுடைய வேதியரிடத்திலும், தேவாகோயிலிலும் இருக்கையில் (ஒருவரது) பாதங்களைத்தொடெல் கூடாது. ௭-று.

பூபம் = யாகப்பசுவைக்கட்டுத் தரி.

(௩௩)

மண்டலங் கோட்டி யுண்கல எதன்மேல் வைத்தினி தயில்கமண் டலமு, மொண்டழல் மறையோர்க் குறித்துநாற் கோண மரசருக் குறித் துமுக் கோண, மெண்டரு நாய்கர்க் குறித்துயர் வட்டம் பின்னவர்க் கிரும்புன நெளித்தல், கொண்டென் கையில் மடியினிற் கலம்வைத் துண் டநீ தெனமறை கூறும.

(இ-ஸ்.) மண்டலஞ்செய்து அதன்மேல் பரிகலத்தை வைத்து இனிதா கப் புகிக்கக்கடவர். அம் மண்டலமும் ஒளிவாய்ந்த நெருப்பையுடைய வேதிய ருக்கு நாற்கோண முரியது. மன்னவருக்கு முக்கோணமுரியது. எண்ணத்தக்க வைசியருக்கு உயர்வாகிய வட்டவடிவ முரியது. சூத்திரருக்குப் பெருமைதங்கிய நீர் தெளித்த லுரியது. கையி லேற்று அல்லது கலத்தைத் தன்மடியில் வைத்துக் கொண்டு உண்ணுவது தீது என்று வேதங்கள் சொல்லும். ௭-று. (௩௪)

கட்டிலிற் பீடம் தனிலிருந் தருத்தல் கப்பரை தனிலுண லாகா வுட்டெளி மறையோ ரளித்தசோ றமிர்தம் வேந்தர்சோ றுவந்தபா லடிசி லெட்டிய ரளித்த வடிசில்நல் லடிசில் பின்னவ ரினிதிடு மூரல் கொட்டிய குருதி யாதலாற் பின்னோ ரிடத்துணல் குறிப்பினு மாகா.

(இ-ஸ்.) கட்டிலிலும் பீடத்திலு மிருந்து உண்ணுதல் - மட்கலத்திற் புகி த்தல் இவை கூடாது. மண்தெளிந்த வேதியர் தந்த அன்னம் அமிர்தமாகும். மன்னவ ரளித்த சோறு சந்தோஷித்த பாற்சோறாகும். வைசியரிடம் சோறு நல்ல சோறாகும் சூத்திரர் இனிதாகக்கொடுத்த சோறானது சிந்திய உதிரமாகும். ஆனபடியால் சூத்திரரிடத்தில் புகித்தல் கீனைத்தாலு மாகாது. ௭-று. (௩௫)

பொய்யுரை புகலிற் நீமையந் மென்னப் புகன்றனர் புலமைநன் குணர்த்தோர், ஐயதுண் மருங்குற் செய்யவாய் மகளிர் புண்பிபி லந்தண ராவி, யுய்யுமென் புழியி லாவின யளிக்கு மிடத்தினி லோடரி நெடுங் கட், டையலார் மணத்திற் பொய்ம்மையு மெய்ம்மை தன்னினும் விழுமி தா மன்றே.

(இ-ஸ்.) பொய்ம்மொழி சொன்னால் குற்றமாமென்று நன்குணர்ந்த கவி ருர்கள் கூறினர். அழகிய துண்ணிய இடைமையும சிவந்த வாயையுமுடைய மங் கையர் பிணக்கிலும், மறையோ ருயிர்பிழைக்குமென்னும் ததியிலும், பசுவினைத் தானங்கொடுக்குஞ்சமயத்திலும், அரிபரந்த நெடிய கண்களையுடைய மாதர் மணத்

திலும் (ஆகிய இடங்களி) செலவாம் பொய்பேசுவதும் மெய்யைக் காட்டிலும் சிறந்ததாம். எ - று.

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புனாதீர்த்
நன்மை பயக்கு மெனின்” என்று திருவள்ளுவராயனாரும்,

“பொற்றொடி மணஞ்செய் போதும் புலவியை மொழிக்கும் போதும்
நற்குல மழியும் போதும் கலவவர் தம்மைக் கொல்ல
அற்பர்கள் முயலும் போது மருஞ்சுமர் வினையும் போதும்
முற்புக லைத்திடத் து மொழியலாம் துறு பொய்யே” — எனப் பிறரும்
கூறியிருப்பதற் கேற்ப “பொய்யுரை * * * விழுமிதாமன்றே” என்றார். (க.உ.)

பெருகுதண் புனவி வீரதுவோன் நியில் வெருவுறு தடைபவன
பெட்டின், மரனிடையுயர்த கன்மீசை யிவர்தவான மைத்தனை மலை
வியை விற்போ, னுனாபெறு மிவாக ளுறுவருத் தமக்குத் தாமுயர் கலை
யினைச் சுழற்றி, வெருவர வெதிரும பிறையெயிற் றழல்வாய் வெகதிரு
கூற்றென வாவார்.

(இ ள்.) குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கத்தில் நீர்துகிறவன் - பயப்படாமல் நெரு
ப்பைக் குறுகுவிவான் - ஆசையால் மரத்திலும், உயர்த்தகல்வின்மேலும் ஏறுவான் -
புத்திரனையும் பெண்சாதியையும் வினைக்குக் கொடுப்போன் ஆகச் சொல்லிய இ
டங்கள் ஆறுபெரும் தமக்குத் தாமே உயர்வாகிய கதாயுத்ததைச் சுழற்றிக்கொண்டு
அஞ்சும்படி எதிர்க்கின்ற பிறைச்சத்திரன்போன்ற (வக்கிர) தந்ததையும், நெரு
ப்புபோன்ற வாயையும், வெவலிய பராக்ரமத்தையு முடைய மெனுவார்கள்.

குளுற வுணாப்பின் மறையவர் தமது சத்திய மினிதுகு ளுறுக, வா
ளினைத் தோனை மன்னர்கு ளுறுக பொன்னினை வணிகர்கு ளுறுக, வா
ளுநர் குளுக் குரைத்தவை யெல்லாளு சதுர்த்தர்கு ளுறுகவான் நெரு
விற, கோளுநத் துயிற் ல் மறையினை வெளியிற் கூறுத நீணையா மன்றே.

(இ ள்.) சபதம் பொருத்தச் சொன்னால் வேதியர் சத்தியம் வைத்து சத்தி
யஞ்செய்யக்கடவர். கூத்திரியர் வானாயுதம் புலும் இவற்றைத் தொட்டுச் சத்தி
யஞ்செய்யக்கடவர். வைதியர் பொன்னைத் தொட்டுச் குளுரை கூறுக. குத்தியர்
மேற்குலத்தாருக்குக் கூறியவெல்லாம் தொட்டுச் குளுரை கூறுக. பகத்தொடலர்
லெகுற்றம் பொருத்தத் துங்குதலும், மந்திரங்களைப் பகிரக்கத்திற் சொல்லுதலும்
கொடியவராம். எ - று. (க.உ.)

மன்னவர் மன்னர் குமரசெந் தாலும் வருவற வுணர்த்தவே தியர்க
[...]
னெனிய குஞ்சி குறைப்பதற் கியைநத விடத்தினிற் கருமத்திற் றெரு,
பொன்னினை தளித்து மயிர்வினை புரியா தொழிதவாம் பூண்கழிற் திடாந்
கன்னியர் தமக்கு மயிர்வினை வேண்டி விருவிரன் மயிர்க்கடை களைக.

(இ ள்.) அரசர்- அரசகுமரர், எல்லாச் சாத்திரங்களையும் பிழையறக் கற்
அந்தணர் (ஆகிய இவர்கள்) நெருங்கிய தன்மையிற் களைவதற்குப் பொருந்தியவிடத்

தில், தாம் செய்தொழிலாற் றேழிய பொன்னை இனிதாகக் கொடுத்துத் தலைமழுக்காது நீங்குதல் தருதியாகும். மங்கல்யமிழக்காத நங்கையருக்குக் கூலவரம்செய்ய நேர்ந்தால் இருவிரலகலம் மயிலாகக் கடைசியில் நீக்கக்கடவர். எ-று. (௩௬)

தன்னுடை யொழுக்கக் திறம்பினேன் நன்னைத் தழந்திடுங் கூற் றெனத் தருவான், பன்னிய சபதம் பயின்றிடான் முத்திப் பரவையிற் பழிகுவான் நினமு, மன்னிய புலன்க ளடக்கினே ருண்மை வழவுறா தவர்தமை யுணர்ந்தோர், நன்னெறி யறிந்தோர் மனையறம் பூண்டோ ரொணுமிவர் வீடுநண் ணுவரால்.

(இ-ள்.) தனது (வருணச்சிரம) தருமத் தவறினவனை இயமன் தண்டிப் பானென்று தருதியாகிய சிறந்த சபதஞ் செய்யாதவன் மோகூடமாகிய கடலில் மூழ்குவான். எப்போதும் ஐந்து புலன்களையும் புறஞ்செல்லாது காததோர் - சந்தியத் தவறாதவர்கள் - தம்மை யறிந்த ஞானிகள் - நன்மார்க்கத்தைத் தெரிந்தவர்கள் - இவ்வாழ்க்கையி லுள்ளோர் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கள் மோகூட வீட்டை யடைவார்கள். எ-று. (௪௦)

உல்லறங் கூறிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஐ. திருவிருத்தம் - ௧௧௩௮.

உ
சிவமயம்.

நாற்பதாவது,

யோகநிலையுடைத்த அத்தியாயம்.

நராதிரா புகுத மைந்தரு மினிதி னன்மக வுயிர்த்தபின் னாரு
மருவிய மனைவாழ் வொருவியிற் கிழத்தி தன்னெடும வளர்த்ததி யோடு
மரின்மிடை கானம புகுதறன மனையை மைந்தாபா விருத்தியாண் டேக
லூரியமெல் லடகு ழுலமார்ந் தைந்தா மெச்சமு மொழிந்திடா தாற்றல்.

(இ-ள்) நரா திரா வரும்படித் தனது புதல்வரும் இனிதாக கல்ல குழங்
தைகளைப் பெற்றபிறகு, அதுவரையிலும் பொருத்திய இவ்வாழ்க்கையை நீங்கி,
பாரியாளுடனும் தான வளர்த்துவந்த வைதிகத் தீயுடனும், சிறுதுறுகள் நெருங்
கிய வனத்திற் செல்லுதல்-(அல்லது) தனது மனைவியைப் புதல்வரிடத்தி் விருக்க
ச்செய்து அவவனத்துக்குப் போதல்-(உண்ணுதற்குத்) தகுந்த மெல்லிய இலைகளையும்
கிழங்குகளையும் புசித்து ஐவகையாகிய யாகங்களையும் நீங்காமற் செய்தல்.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

நரா=மயிர் வெளுத்தல். திரா=உடவின் மீத்தோல்கருங்குதல். வைதிக
முறை யுடையோர் ஓர்கால் நெருப்பேற்றுஹோமகாரியஞ் செய்தின், தம்ஆயுள்வ
ரையில் யாகமுதலியவற்றிற்கு மீண்டும் தீ வேண்டாது பாதுகாத்துக்கொள்ளவே
ண்டேவின் “வளர்த்த தீ” யென்பது தம்மாற்செய்த யாகங்களில் அவியாது
காத்த நெருப்பை என்க. (க)

கீழெனக் கிடந்த புரிசடை மயிரினை மெல்லுகிர் குறைத்திடாதொ
ழுக்கல், கேழ்விள ரிரவி படுத்துணை வனத்திற் றிரிந்துபின் கெழுமிருட்
போதிற, றுழ்மனை போந்து துறந்துளோர் பிரமத் தொழுருவோர் தமக்
குண வளித்துச், சூழ்வரைச் சார லைவன மாவி னழவினைத் துகளற வி
யற்றி.

(இ-ள்.) விழுதுபோல விளங்கும் புரிந்த சடையாகிய மயிரையும், நீண்ட
மிருதுவாகிய கதத்தையும் மழுக்காமல் வளர்த்திருத்தல் - (கிகப்பு) சிறம் விளங்கா
கின்ற சூரியன் அஸ்தமனமாகும்வரையில் கானகத்தி லுழன்று, பிறகு இருள்மிகு
ம் இராத்திரிகாலத்திற், (ஆங்கு தன்னாற் செய்யப்பட்ட) தாழ்மனைக்கு வந்து,
துறவிகள்-பிரமஞானமுற்றோர்களுக்கு அன்னம் பாலித்து, புடைசூழ்ந்திருக்கும்
மலைச்சாரலிலுள்ள மலைநெல்லை அக்கினியால் (பதப்படுத்தி) குற்றம் நீங்க மாலைப்
போற் செய்து. எ-று.

தாழ்மனை=பெருமையற்ற வீடு அதாவது பன்னசாலை. சிறுமுடிசை என்
றபடி. ஐவனம்=மலைநெல். (உ)

இனி யதுண் டேறல் மென்றசை முருங்கைக் காய்முத் திகழ்வன
விகழ்ந்து, முனமினி தமைத்த வைப்பொடு நாட்டில் விளைந்தவை முழு

புது நீக்கித், தனிகொணர் சாலி பல்லுர லாகத் தமிழ்நா லல்லது கல
லா, னனிபடக் குறைத்து மிசைகநெற் கோட னுடொறுங் கொணாந்திட
ல வேண்டும்.

(இ-ள்.) இனிப்பாகிய நுண்ணிய மது - மெல்லிய இறைச்சி - முருங்கைக்
காய் முதலிய விலக்கற்றிய பண்டங்களை யொழித்தது, முன்னே இனிதாகச்
சமைத்திருக்கும் பொருள்களுடன், நாட்டில் விளையும் திரவியம் யாவையும் வில
க்கி, தானே கொண்டுவந்த நெலலைப் பல்லையே உலாகக் கொண்டு குத்திப் புசித்
தல் - அல்லாவிடின் கல்லினால் மிகப்பொடியும்படி குத்திப் புசிக்கக்கடவர், (வா
னப்பிரஸ்தர்) நெலலைக் கொண்டுவருதல் பிரதிதினமும் கொண்டால்வேண்டும்.

அன்றென்றிற் திங்க ளொன்றினுக் கேணு மறுமதிக்கேணுமற் றியலா
ன், டொன்றினுக் கேணு மைவன மீட்டிக் கங்குலி னருதுத லொழுக்
கா, மின்றெனி லோரா ளிடைவிடுத் தேனும பக்கமொன் றிடையொழி
ந் தேனு, மன்றவோர திககட் கொருபொழு தேனு மருந்துத லருமறை
வழக்கே.

(இ-ள்.) அல்லாவிடின் மாத மொன்றுக் காணும், ஆறுமாதத்திற் காசி
லும், பொருந்திய வருஷமொன்றுக்காகிலும் (ஒருமுறை) மலைநெல்லைக் கொணா
ந்து இரவீர் புசித்தல் நல்லொழுக்கமாம், இல்லாவிடின் ஒருநா ளிடைவிட்டாகி
லும், ஒரு, பகையும் இடைவிட்டாகிலும், நிலைபற ஒருமாதத்திற் கொருநாளாகி
லும் புசித்தல் அரிய வேதத்தில் விதித்த முறையாகும். எ - று.

“ ஓர்நா ளிடைவிடத்தேனும் பக்கமொன் றிடையொழித்தேனும், மன்ற
லோர் திங்கட் கொருபொழுதேனு மருந்துதல் ” என்பது — நாள் மாற்றி நாளா
வது, பதினெந்து தினங்களாகிறபட்சத்துக் கொருமுறையாவது, மாதத்திற் கொரு
முறையாவது உண்ணுதல் எனக் கொள்க. (சு)

அல்லது சாந்தி ராயண நுகாக வலதட கருந்துக வன்றே
லெல்லியும் பகலு ளேற்றுடல வாட்டி யிமையவா தெனபுலத் தோர்கள்
கல்லன புரிதற் கியற்றுக் கருமத் தழிலைல லுயிரொடுஞ் சேர்த்திக்
கல்லியல கானிற் திரிவதே வானப பிரததாதங் கடனெனத் தருமால்.

(இ-ள்.) அல்லது சாந்திராயணவிரதம்போலப் புசிக்கக்கடவர்; அல்லது
இலைகளைப் பட்சிக்கக்கடவர்; அல்லது இரவும்பகலும் விரதமிருந்து சரீரத்தை
இணைக்கச்செய்து தேவர் பிதிரா நன்மையை யுண்டெய்தற்கு (வேண்டிய கரும
ங்களைச்) செய்யக்கடவர்; ஹோமத்தியையுடையருடன் கொண்டு மலையினும் பொரு
ந்திய வனத்திலும் சஞ்சரிப்பதே வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரமமுற்றோது கடமைமெ
ன்று சொல்லத்தரும். எ - று. (சு)

மேயற்குக் கடனுந் தீர்த்தலாற் துறத்த வீதியன் நெனமறை வீளம்பு
மாயுளி னுன்காவ் கூற்றினி னுன்கா மாச்சிர் மந்தனி லொழுக்
லேய்வன வாரு மோரிடத் துறையா தெங்கனுந் திரித்திடல் வேண்டு
மோயவது தியானத் தாய்மையேற் றுண்ட றமியனா யுறைதலே புரித்தாம்.

(இ-ள்.) பொருத்திய மூன்று கடன்களையும் தீர்த்தல்லாமல் சங்கியாசம் பெறுதல் தருமமுறையல்ல என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. உயிர்வாழ் காலத்தில் நான்காவது பாகத்தில் நான்காவதாகிய சங்கியாசாச்சிரமத்தில் ஒழுகுதல் அமைத்தவாரும். அவர்கள் ஓரோயிடத்தில் வசிக்காமல் யாண்டு முழுவேண்டும். நீங்காத பிரமத்தியானமும் பரிசுத்தமும் யாசித்துப்புகித்தலும் ஒன்றியாக வசித்த லுமே சங்கியாசிகட் குரிய ஒழுக்கங்களாம். எ-று.

முக்கடன் - தேவா - பிதூர் - தென்புலத்தார் கடன்களாம். ஆயுளினை காம் கூற்று என்பது மனிதாயது நூறென்னுங் கணிதப்படி எழுபத்தைந்துக்கு மேல். (சு)

யானென தென்னுஞ் செருக்கெழிற் தியாண்டு முயர்மா நீழலி லிருக்க, வானுறை பிலிற்று மதியொரு நான்கு மருவுமோர் நகர்வரின் வதிக, வுனுடைப் புழுமென் முனையிவை மதியா தொதுங்கல்மென் னகமயி ரொழித்தல், காள்வரைத் தண்டு கைவிடா திருத்தல் முனிதல்செய் யாமைகொள் கடனே.

(இ-ள்.) யானென்னு மகப்பற்றும் எனதென்னும் புறப்பற்றமாகிய செருக்ககன்று எவ்விடத்தாகிலும் உயர்ந்த மரத்தின் நீழலிலிருக்கக்கடவர். மேகமானது மழைத்துளி சொரியும் நான்குமாதங்களும் பொருத்திய ஓசூரின் கண் வசிக்கக்கடவர். மாபிசம் பொருத்திய புழுக்கள் மெல்லிய முனைகள் ஆகிய இவற்றை மிதிக் காது விலகி நடத்தல் - மெல்லிய நகத்தைப் பூமியை நீக்கல் - வனத்திலுள்ள மூலகிற்கோலைக் கையினின்று விடா திருத்தல் - கோபங் கொள்ளாமை ஆகிய இவை சங்கியாசிகள் கொள்ளவேண்டிய முறையாம். எ-று.

வானுறைப் பிலிற்றுமொருநான்றுமதியாவன - ஆவணி - புரட்டாசி - ஐப்பசி - கார்த்திகை, ஊனுடைப் புழு வென்பது அவை என்பு முதலியவை நீங்கியிருத் தலாவென்க. (அ)

மண்ணினிற் றருவில் வளர்சுரையோட்டிற் பாத்திரங் கொள்ளுதல் வியங்கு, மொண்ணிறக் கற்றோய் துகிலினைப் புனை தலோர்பக வருந்தலில் வாழ்க்கை, நண்ணினர் யாது வழங்கினுங் கோட லன்னவர் நன்மனைக் கருமம், பண்ணிய பின்னர் பவிகொள்ள மிகவு மருந்திடா தொழிதல்பண் பாமால்,

(இ-ள்.) மண்ணுளும் மரத்தாலும் வளர்கின்ற சுரையோட்டாலும் உண்கலங்கொள்ளுதல் - விளக்குகின்ற (சிவந்த) ஒளிதங்கிய நிறத்தையுடைய (காவிக்) கல் தோய்த்த வஸ்திரத் தரித்தல் - ஒருவேளை யுண்ணுதல் - கிரகஸ்தர்கள் எதைக்கொடுத்தாலும் பெறுதல் - அவ்விலவாழ்வோரது கல்ல வீட்டிற்குரிய தொழில் களைச் செய்தபிறகு பிச்சைகொள்ளுதல் - அதிகமாகப் புகியாது நீங்குதல் தகுதியாகும். எ-று.

ஒண்ணிறக்கல் தோய்துகில் என்பது காவியாவஸ்திரம். (அ)

கருவிடை யெய்து துன்பமு கிலத்தின் கண்ணுறிகொடியவெவ் ரோயின் மருவுவெங் துயரு ககாதினா யெய்தி வருத்திய துன்பமுங் கூற்று

ஹருவினை யொருவர் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்று துயரும்
வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனின் மேவான் குணர்வதே வேண்டும்.

(இ. ள்.) கருப்பத்தி லிருக்கையி லடையுந் துயரையும், பூமியிற் பிறந்தால்
கொடிய வெவவிய நோயாற் பொருந்திய மிக்க துயரையும், நலா திணைகையடை
ந்து வருத்திற் துயரமும், இயமனால் சரீரத்தை யொழியுந் துயரையும், திரும்ப
வும் கருக்குழியிற் பொருத்தகின்ற துயரையும் அஞ்சும்படி நினைத்து மோட்சவீ
ட்டி லடைதற் குரிய வழியை நன்றாகத் தெரிதலே (யாவார்க்கும்) வேண்டுகது.

அழிவதில் வுடம்பு முதலிய வனைத்து மழிவுறு திருப்பதெஞ் ஞா
ன்றும், வருவது மான்மா வென்பதை யுணர்ந்து முத்தியின் மருவதற்
கியைந்த, விழுமிய கரும் மியற்றுதல் வேண்டு மாங்கவை வேதமே முத
லாம், பழுதறு கலைக ளனைத்தையு முணர்த லதன்வழி நின்றிடம் பான்
மை.

(இ. ள்.) இவ வுடல்முதலிய எல்லாப்பொருள்களும் அழியுந் தருதியுடைய
யன். எக்காலத்திலும் அழியாதிருக்குந் தருதியுடையது குற்றமற்ற ஆனமா என்
னும்தனை அறிந்து மோட்சத்திற் கவத்தற்குப் பொருந்திய சிறந்த நற்கருமங்களைச்
செய்தல்வேண்டும். அவை வேத முதலாகிய குற்றமற்ற சாத்திரங்கள் யாவையும்
அறிதல் - அதிர்கூறிய முறையே சிற்சூழ் நடை (என்பனவாம்). எ-று.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் - நிற்கவதற்குத் தக” என்றார் நாய
னாராதலின், “கலைக ளனைததையு முணர்த லதன்வழி நின்றிடம் பான்மை”
என்றார். (க0)

மன்பெரு ஞானப் பொருணிலை யுணர வேண்டுகந் வருவற வினிதி
னின்பயி டனிக்கு தூல்பல கேட்ட லாங்கவை சிந்தைசெய்திருத்த
வன்பொடு மதனைத் தெளிதலட்டாங்க யோகமும் பழிற்வல் வியோக
மென்புநெக் குருகப் பலபகற் பயிவி னல்லதை யெய்துறு தன்றே.

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற பெரிய ஞானப்பொருளின் தன்மையை அறிய விரு
ம்புவோர் குற்றம் நீங்க நன்றாக மோட்சவீட்டைத் தரத்தக்க பல தூல்களைக் கே
ட்டல் - அவற்றைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தல் - ஆசையுடனே அதைத் தெளி
தல்-எண்வகைத்தாகிய அங்கயோகங்களையும் பழகுதல்(வேண்டும்). அவயோகமும்
எனும்புகள் செக்குவிட்டுருகும்படி பல நாட்களிற் பழகினால்லது வரமாட்டாது.

இச் செய்யுளில் ஞானநிலையைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் கிஷ்டை
என எல்லாவகையாக்கிக் கூறினர். அல்லதை என்பதில் ஐ சாரியை. (கக)

இத்திய விடயச் தன்னொடு சிவனால் யோகமென் பார்சிலர் சிலர்தஞ்,
சித்தனை யுபிரோ டடைதல்நல் யோக மென்பரீ தன்றியுஞ் சிலர்தா, முந்
திய பிராண னபானனோ டடைத லென்பரிம் மொழிந்தவை யனைத்து,
மத்தமில் யோக மல்லந் சீவன் பரத்துட னடைவதே யோகம்.

(இ-ள்.) சிலர் இத்திரியச்செய்கைகள் தன்னுடன் கலத்தல் யோகமென்று
சொல்லுவர், வேறு சிலர் தமது சித்தம் உயிருடன் சேருதல் நல்ல யோகமென்று
கூறுவர். இதுவல்லாமலும் பின்னுஞ் சிலர் முற்பட்ட பிராணன் அபானனுடன்

கூடுதல் (யோகமென்று) மொழிவர் இவைவெயல்லாம் சொல்லியாநில்லாத யோக மல்ல (ஆனால்) கல்ல ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் இணைதலே யோகமாகும். எ-று.

பிராணன் அபானன் என்பவை தசவாயுக்களி னென்று. அவை முறையே இதயத்தியங்குவதும் உச்சர்க்கத்தலத்திடை கிற்பதுதாம். “எழுபத்தி ராயிர நாடி யவற்றுள் - முழுபத்து நாடி முதல்” என்னும் ஓளவை குறளின்படி தசவாயுக்க ளாவன:—பிராணன் - அபானன் - சமானன் - உதானன் - வியானன் - நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவத்தன் - தனஞ்சயன என்பனவாம். (கஉ)

பயில்புறக் கரண மனைத்தையும் விளங்கு முட்கர ணத்திடைப் படுத்தி, மயலுறு மனைப் புற்கல னிடத்தி லொடுக்கிமேல் வயங்குசட் பாவ, மியறநு சமரங் கோசமோ ராறு மியைநதிடாப புற்கலன் றன்றை, யுயர்வுறு வுயர்ந்த பரம்பொரு ளதனிற் கூட்டுதல் யோகமென் றுபைபார்.

(இ-ள்.) (விஷயங்களிற்) பயில்கின்ற புறக்கரணங்களையெல்லாம், விளங்குகின்ற அந்தக்கரணங்களிடத் தொடுக்கி, மயங்குகின்றமனைதை ஆன்மாவிலொடுங்கச்செய்து, மேலிட்டி விளங்குகின்ற சட்பாவம் - சமரம் - சட்கோசம் - இவற்றைப் பொருந்தாத ஆன்மாவை, மேம்பட்ட வுயர்வாகிய பரம்பொருளுள்ள பிரமத்தினிடத்திற் சேரச்செய்தலே யோகமென்று (தூலவல்லோர்) கூறுவர். எ-று.

புறக்கரணம் அந்தக்கரணம் முன் கூறப்பட்டுள்ளன. புற்கலன் = ஆன்மா, சட்பாவமாவன:—சமம்-தமம் - உபாதி - சசித்தல் - சமாதானம் - கிரத்தை என்பன. சமர மாவன:—அசனம் - பிபாசம் - சோகம் - மோகம் - ஜரை - மிருத்து என்பன. கோசம் = இடம். சட்கோசமாவன:—மூலாதாரம் - கவாதிட்டானம் - மணிபூரகம் - அனாகதம் - விசுத்தி - ஆக்ஷை என்பனவாம்.

கருதரு மியோகம் பயின்றுகை வந்தோ ரல்லவர் பரத்தினைக் காணார், திரிதரு வளியை யடக்கினல் லாது செவ்வனே மனநிலை பெறுதர, லொருவருஞ் சடங்க யோகருணர்க் தல்லா னுண்மையை யுணர்வரி ததனால், விரிதரு சடங்கயோகமும் விளங்க விளம்புவன் கேட்டியென் றுணர்க்கும்.

(இ-ள்.) கீனைத்தற்கரிய யோகசாதனஞ் செய்து தேர்ந்தவ ரல்லாதவர் பரம்பொருளைக் காணமாட்டார்கள். உழலுகின்ற வாயுவைப் பத்தித்தர லல்லாமல் செம்மையாக மனம்நிலைத்திருக்கமாட்டாததலால், நீக்கற்கரிய சடங்கயோகத்தை யறிந்தாலல்லாமல் உண்மையையறித லருமை; ஆனபடியால் பரந்த சடங்கயோகமும் விளங்கும்படி சொல்லுவேன் (அகத்தியமுனிவனே!) கேட்பாயாக என்று (ஸ்ரீமுருகக்கடவுள்) திருவாய்மலர்ந்தருளுவர். எ - று.

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லா-முடம்பினி ஓத்தமனைக் காண்.” என்ற ஓளவையார் திருவாக்கின்படி உடலிற் சடங்கயோகஞ் செய்தா லன்றி உண்மை தெரியாதென்றார். (கச)

ஆசனம் பிராண யாமமெஞ் ஞான்று மழிவறு பிரத்தியா கார, மாசில்தா ரணமெய்த் தியானநற் சமாதி வகுத்தகல் யோகமா நவற்றுட், பேசுமா சனங்க ளுரைத்திடிற் பெருகும் பிழைப்பில்சித் திராசனம் வின

ங்குர், தேசுறு மியோக சாதனமென்ன விளம்புவர் யோகநூல் தெளிந்
தோ.

(இ-ள்) ஆசனம் - பிராணபாமம் - எக்காலத்தும் அழிவற்ற பிரத்தியா
காரம் - குற்றமில்லாத தாரணை-உண்மையாகிய தியானம் - நல்ல சமாதி என்று
பிரிக்கப்பட்ட நல்ல யோகங்கள் ஆறுவகைப்படும். அவ்வாறனுள் சொல்லுகி
ன்ற ஆசனங்களுக்காக்கப்புகின்ற விரியும் (ஆனதால்) யோகநூலிற் நேர்ச்சியடைந்
தோர் குற்றமில்லாத சித்திராசனமே விளங்குகின்ற ஞானம்பொருந்திய யோக
சாதனமென்று கூறுவர். எ-று.

சாதனம் = தகுதி; சித்திசெய்வது. ஆசனம் = யோகஞ்செய்வோ ருட்காரு
முறை. சித்திராசனம் — மனதுக்கிசைத்தவழியிருத்தல். இதைச் சுகாசன மென
வுங் கூறுவர்.

(கரு)

வலக்குறங் கதனி விடப்பத மேற்றி வலப்பத மிடக்குறங் கேற்றல்,
சொலத்தகுங் கமல வாசன மதனிற் பின்னதாய்த் துணைக்கர மாற்றி,
நலத்தகு தாளிற் பெருவிறற் பிடித்தல் பெற்றபத் மாசன வலிவி, னுலப
பிவா சனங்க ளாவவற நியைந்த வாசனத் திருத்தலே யுரித்தாம்.

(இ-ள்.) வலது தொடையில் இடதுகாலையேற்றி வலதுகலை இடதுதொ
டையிலேற்றதல் சொல்லத்தக்க பத்மாசனமாகும். அப்பத்மாசனத்தில் பின்புற்
மாக இரண்டு கைகளையும் (வலமிடம் இடம்வலமாக) மாற்றி நன்மைதங்கிய கா
லின் பெருவிரலைப் புற்றுதல் பெற்ற பத்மாசனமாகும். சொல்லுமிடத்திற் கணக்
கில்லாத ஆசனங்க ளுள்ளன அவற்றுள் (தன் மனத்துக்கு) பொருந்திய ஆசனத்
திவிருத்தலே உரியதாம். எ-று.

(கசு)

எத்புணல் சாம்பர் கரியுழி கொசுகி யென்புதி யெய்திட மன்றங்,
குறுகருங் கானல் தொழுவிறற் நிருந்து யோகினைக் குறித்தலு மாகா,
சுறுமணந் கமழும் புனிதமா மிடத்தி லமரந்திட னன்கென வுரைப்பார்,
சிறிதயின் றுரககத் திரிதால் குறைதல் பெருகுத லொழிந்துளோர் செய
லாம்.

(இ-ள்.) கலையை மோதுகின்ற நீர் - சாம்பல் - கரி-உயி - தொசுகு - ஈ -
எனும்பு - நெருப்பு இவை பொருந்திய இடமும், சபையும், செல்லற்கரிய வனமும்
பசுத்தொழுவமுமாகிய இவ்விடங்களிலிருந்து யோகத்தைச் சித்தித்தலுங் கூடா
து. நல்ல வாசனாவீசம் பரிசுத்தமாகிய இடத்திலிருந்தியற்றல் நன்றென்று சொல்
லுவர். சிறிது புசித்து நீத்தினாமாறுதல் - சித்தினா குறைபடுதல் - மிகுதியாதல்
(இவை யோகசாதனஞ் செய்தலில்) நீக்கினோர் செய்கையாம். எ-று. (கங்)

வேறு.

சுவவா ணருந்து களங்கோட்டிச் செவ்வாய் மூடிக்கண்கள்முதுகிழ்த்
தொவ்வாப் புலங்க ளுள்ளடக்கி யுண்ணப் புனாகா நுணியேற்றி
வைவா ளெயிற்றோ டெயிற்றென்று தினிதின் வகுத்த வாசனத்தி
னிவ்வா நிருந்து மூலகைய பிராண யாம மியற்றுகவே.

(இ-ள்.) செம்மையாக வுட்கார்த்த கழுத்தை வளைத்துச் சிவந்த வாயை மூடிக்கொண்டு கண்களைக் குவித்து (ஒன்றோடொன்று) ஒத்திராத ஐம்புலன்களையும் (புறஞ்செல்லாமல்) அடக்கி உண்ணாக்கின் துவாரத்தில் நாவின் முனையை யேற்றி, கூரிய வெண்ணிறமமைந்த பல்லுடன் பல் படாமல் இனிதாக ஏற்படுத்திய ஆசனமுறையில் இவ்விதமாகவிருந்து மூன்றுவகைப்பட்டதாகிய பிராணயா மஞ் செய்யக்கடவா. எ - று.

செவ்வான் என்பது நீட்டல் வீகாரம்.

மூவகைய பிராணயாமம் என்பது உத்தமம் மத்திமம் அதமமாகியமூவகை ப்பட்டவை இவற்றில் முறையே ஒன்றற்கொன்று அரைப்பங்கு குறைத்திருக்கும். அவை பின்னர் வருபிடத்தில் விளங்கும். (கஅ)

புருவத் திடையோக் கெத்துணைய காலமிருக்கும் பொருந்துடலின் மருவும் வாயு வெத்துணைப்போ தடங்கி யிருக்கு மட்பகைஞர் திரிகை போலெவ் வளவுமனந் திரியா திருக்கு மத்துணையும் விரியுந் கால பயமவனை மேவா தென்று மறைகூறும்.

(இ-ள்.) இரண்டு புருவங்களின் மத்தியில் எவ்வளவு காலம் பார்வையிருக்குமோ, பொருந்திய உடலிற் சஞ்சரிக்கும் வாயு எவ்வளவுகாலம் உள்ளடங்கியிருக்குமோ, மட்பகைஞர் திரிகையைப்போல மனம் எவ்வளவுகாலம் அலையாமலிருக்குமோ அவ்வளவுகாலமும் மிகுந்த பயமயமானது அவனுக்கு வராது என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. எ - று.

“புருவத்திடையோக்கு” என்பதனை “நெற்றிக்கு நேரே கிறைந்த வெள்ளிகாணில் - முற்று மழியா துடம்பு”, “புருவத் திடையிருந்து புண்ணியனைக் காணி - ஓருவற்று கிற்கு முடம்பு” என்றும், “வாயுவெத்துணைப்போதடங்கியிருக்கும்” என்பதனை “மயிர்க்கால் வழியெல்லா மாய்கின்ற வாயு - உயிர்ப்பின்றி யுள்ளே பதி”, “வாயு வழக்க மறித்து செறித்தடங்கி - வாயுட் பெருக்க முண்டாம்”, போகின்ற வாயு பொருந்திற் சிவமொக்கும் - தாழ்கின்ற வாயு வடக்கு” என்றும், “மட்பகைஞர் திரிகைபோல மனத்திரியாதிருக்கும்” என்பதனை “மாதா வெளியின் மனமொன்ற வைத்தபின் - போதக மாகு முடம்பு”, சுத்தமோடொன்றி மனமு மிறந்தக்கால் - முற்று மழியா துடம்பு”, “அஞ்சு மடக்கி யறிவோ டிருந்தபின்-துஞ்சுவ தில்லை யுடம்பு” என்றும் வரும் ஔயாரஞயிய ஞானக்குறளின்படி காலபய மனுகாதென்றார்.

மட்பகைஞர் திரிகை என்பது குயவர் தண்டசக்கரம். மண்ணை மிதித்து அத னுருவிதிரித்த வேறுபடுத்தலின் குயவர் மட்பகைஞரெனப்பட்டனர். மனம் விஷயவாதனை யேற்று இங்கு மங்குமாக்க கணபேதமுற்றுச் சமூன்று வருதலின் அதற்கு மட்பகைஞர் திரிகை உபமானமாக்கப்பட்டது. (கக)

இமைத்த லொருமாத் திரையதனை யீராரளவை கொண்டனவே யமைத்த வசைபச் செபகால மாங்கவ் வளவு மூச்சடக்கிச் சமைத்த பிராண யாமமறத் தாழ்த்த திடைய திரட்டித்தல் கமைக்க னுறைத்தோர் மூன்றுகொண்ட துயர்ந்த தென்னக் கழறினரால்

(இ-ள்.) கண்ணிமைத்தற்காலம் ஒருமாத்தினா. அம்மாத்தினாக் காலம் பன்னிரண்டளவு கொண்டது பொருந்திய அசபாமந்திரஜெபகாலமாகும். அவ்வுளவுகாலம் சுவாசத்தைப் பந்தித்துச் செய்த பிராணயாமம் மிகவும் தாழ்ந்தது நடுத்தரமானது அதிவிரட்டிப்பாகும். அம்முதற்சொன்னதில் மூன்று பாகங்கொண்டது உயர்ந்தது என்று சாந்தத்திற் பொருந்தினோர் சாற்றினர். எ - று.

“இமைத்த லொரு மாத்தினா” என்பதை “இயல்பெழு மாந்த ரிமை லொடி மாத்தினா” என்ற சூத்திரத்தானுணர்க. அசபை என்பது அசபா என்னும் வடமொழித்திரிபு. இது வோர் மந்திரம். (௨௦)

முத்து பிராண யாமத்தின் வேர்வு தோன்று மொழிந்ததற்பின் வந்தபிராண யாமத்தி னடுக்க மெய்து மற்றதன்பின் சிந்தை தெளிந்தோ ரினிதியற்றும் பிராண யாமத் துயர்செய்யு மந்தி லதனைப் பயிசின்வேர் வருமபுந் துயர மடையாவால்.

(இ-ள்.) முற்பட்டதாகிய (தாழ்ந்த அல்லது அதம) பிராணயாமத்தில் பெயர்வுண்டாகும்; சொல்லிய அதற்குப் பின்னிட்டதாகிய (நடுத்தர அல்லது மத்திம) பிராணயாமத்தில் நடுக்கம்வரும்; அதற்குப் பின்னிட்டதாகிய மனந்தெளிந்தோ ரினிதாகச்செய்யும் (உயர்ந்த அல்லது உத்தம) பிராணயாமத்தில் (முதலில் பலவகைத்தாகிய) துன்பங்களைச் செய்யும் அதனையே செய்யப்பழகினால் வேர்வரும்புதல் முதலிய துன்பங்களும் விலகும். எ - று.

“அந்தி லாஅங் கசைநிலைக் கிளவியென் - ருயிரன் டாகு மியற்கைத் தென்ப” என்பது சூத்திரமாதவின் அந்நிலை ஈண்டு அசைநிலை. (௨௧)

இனைய வாறு மேன்மேலும் பயின்றோன் பனிதோ யிருவிசும்பின் மனனில் வினாந்து காயமொடு மேருமிதனை வலிதாற்று மனையோன் வெந்நோய் பிடித்துழலு காடி தூய்மை யுறினல்லாற் றுனைவி லேகும் வளியடக்கல் கூடா தென்பர் தொன்னூலோர்.

(இ-ள்.) இவ்வகையாக மேன்மேலும் பழகினவன் குளிர்ச்சிதங்கிய பெரிய ஆகாயத்தில் மனோவேகத்தைக்காட்டிலும் துரிதமாய்ச் சரீரத்துடன் செல்லுவான்; இதனைக் கரோமாகச் செய்பவன் வெவ்வித வியாதிபற்றி வருந்துகின்றநாடி சுத்தமடைந்தாலல்லாமல் வேகத்துடன் செல்லும் வாயுவைப் பந்தித்தல் முடியாதென்று பழமையாகிய தூல்களின் நேர்ந்த பெரியோர் சொல்லுவர். எ - று.

வலிதாற்றலாவது விடாதுசெய்தல். (௨௨)

மதிபி லிருகான் கிரோசித்து வருத்த வீரெட் டினிதேற்றி விதியின் வருவா தெண்ணன்கு கும்பித் திலகு வெய்யோனிற பதினா றளவை விடல்வலத்து மில்வா நியற்றிப் பகர்முறையிற் கதிர்சான் மதியின் விதெலொரு பிராண யாமங் கருதுகவே.

(இ-ள்.) சத்திரனில் எட்டங்குலம் இரோசித்து, அளவிட்ட பதினாறங்குலம் இனிதாதுப் பூசித்துமுறையினின்று தவறாமல் முப்பத்திரண்டங்குலம் கும்பித்து விளங்குகின்ற சூரியனின் பதினாறங்குலம் விதேஜம், வலப்புறமும் இவ்வாறே

செய்து சொல்லியமுறைப்படி கிரணங்கள் மிகுந்த சந்திரனில் விதெலும், ஒரு பிராணயாமமாகும் என்று அறியக்கடவர். எ று.

மதி=சந்திரன். வெய்யோன=சூரியன். ஈண்டு முறையே இடைகலை பிங்கலைகள். இடதுமூக்கினின்று வருதலின் சந்திரகலை இடைகலையும், வலதுமூக் கினின்று வருதலின் சூரியகலை பிங்கலையும். இசோசகம்=பிராணவாயுவை வெ ளிவிதெல். கும்பகம்=பிராணவாயுவைச் சமப்படுத்திபடக்கல். பூரகம்=பிராண வாயுவை உள்வாங்கி நிறைத்தல்.

“மெள்ள விரோசித்து மெய்விமயிப் பூரித்துக் - கொள்ளுமின் கும்பங் குறித்து,” “முன்ன மிரோசி முயலுபின் பூரகம் - பின்னது கும்பம் பிடி” என் னும் ஞானக்ஞானின்படி முதலில் சோசகமும் பின்னர் பூரகமும் அதற்குமேல் கும் பகமுஞ் செய்யவேண்டும் என்றார். (உ௬)

இடையில் விதிபா விரோசித்துப் பூரித் தியல்பிற் கும்பித்து வடிவில மதியங் தனையெண்ணி வலத்தால் விடுக வலப்பாவி னடையி லிபல்பா விரோசித்துப் பூரித் ததனிற் கும்பித்துச் சுடரோற் கருதி மதியின்விடிற் தூய்தா நாடி முமமதியில்.

(இ-ள்.) இடைகலையில் (மேற்கூறிய) முறைப்படியே இரோசித்து பூரித் துக் கிரமமாகக் கும்பித்து அருவகமாகச் சந்திரனைத் தியானித்துப் பிங்கலையால் விடக்கடவர். பிங்கலையில் முறைப்படி சோசக பூரகஞ் செய்து அதுபோவலே கும் பகஞ்செய்து சூரியனைத் தியானித்து இடைகலையில் விட்டால் மூன்றாமாதகாலத் தில் நாடிசுத்தம் வரும். எ-று. (உ௭)

இன்ன வாற்றா னாடிதனைத் தூய்மை செய்யி னெறிவளியைத் தன்னைச் சிறிது நீங்காம னிறுத்த லாகு மதுதரிப்பின் வெவ்வே யடையா வயின்றவைகள் விரைவி னறுநான் மறைபுகலு மன்னு நாதத் தெளிவெய்த மருளா தென்றுத் தோன்றுமால்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட வகையால் நாடியைப் பரிசுத்தஞ்செய்தால் மோ துகின்ற வாயுவைச் சிறிதும் புறம்போகாமல் கிறுத்துதல்கடும்; அது கின்றால் கொடிய வியாதிகள் வரமாட்டா; உண்ட பொருள்கள் துரிதத்திற் சீர்ணமாம்; நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுகின்ற கலைத்திருக்கின்ற காதப்பொருள் ஞானம் விளங்க எக்காலமும் மயங்காமல் விளங்கும். எ று.

“அறித்தடங்கி கிற்கும் நாடிக டோறுஞ் - செறித்தடங்கி கிற்குஞ் சிவம்” என்பது ஞானவைக்குறளாதலின் அதனைச் சுத்திசெய்தாலன்றி யோகசாதனங் கைகூட்டாதென்பார் “நாடிதனைத் தூய்மைசெய்யி னெறிவளியைத் தன்னைச் சிறிதுநீங்காம னிறுத்தலாகும்” என்றார். (உ௮)

தெளிந்த விதியிற் பன்னிரண்டு பிராண யாமஞ் செய்போது விளம்பு பிரத்தி யாகரா மதுபன் னிரண்டு செய்யவேலை துளங்கல் செய்யாத் தாரணமற் றதுபன் னிரண்டு சூழ்கால மளந்த தியான மஃதிரா றளவை சமாதி செய்காலம்.

(இ-ள்.) கற்றோர் கண்ணாந்த முறைப்படி பன்னிரண்டு பிராணயாமஞ் செய்கின்றகாலம் சொல்லுகின்ற பிரத்தியாகாரமாம். அப்பிராணயாமம் பன்னிரண்டு செய்யுங்காலம் அசைதவில்லாத தாரணை. அத்தாரணை பன்னிரண்டுசெய்யுங்காலம் அளவுபடுத்திய சமாதிசெய்கின்றகாலமாம். எ-று. (உ௬)

இவ்வாறு ணர்த்தோ ருயிரக்குயிரா யெங்குமாகி யொன்றாகிச் செவ்வாய் நின்ற பரம்பொருளைக் காண்பர் செந்நீர்த் தொளிபழுத்த வெவ்வாய்க் கருவின் வந்தடையார் வினையோ ரிரண்டு மொருவியுயர் மைவார் கொடிய மாயைகெடச் சுடர்போ னின்று வயங்குவரால்.

(இ-ள்.) இவ்வகையாகத் தெரிந்தோர் உயிர்கட் குயிராகியும் சர்வ வியா பகமாகியும் ஏகமாகியும் செவ்வையாக விளங்கும் பரம்பொருளைத் தெரிசிப்பார்கள. உதிரத்தாலாகி யொளியிருத்த வெவ்வியவாயையுடைய கருப்பையில் வந்து சேரமாட்டார்கள். ஒப்பற்ற இருவினைகளையும் நீக்கி உயர்ந்த கருமையமைந்த நெடிய மாயையொழியச் சுடர்போல கின்று விளங்குவர் எ-று. (உ௭)

ஆமைபோல வித்தியங்க ளடக்கல் பிரத்தி யாகாரஞ் சோம னண்ணத் ததோமுகமாய்த் துளிக்கு மமுதை யுத்தியிடைக் காமர் முகமே னோக்கியம ரிரவி யருந்துங் கரைந்ததனை யேம முறவே மாறியிடு கரணம் பயிலா தியையாதால்.

(இ-ள்.) ஆமை (தன்னு நான்கு காலங்களையும் ஒரு சிரசையும் உள்வாங்குதல்) போன்று பஞ்சேத்திரியங்களையும் அடக்குதல் பிரத்தியாகாரம். சந்திரன மேல்வாயிலிருந்து அதோமுகமாகத் துளிக்கின்ற அயிர்த்தத்தை, உத்தியில் அழகிய முகம் மேனோக்கிப் பொருத்திய சூரியன் உண்பான். சொல்லிய அதனை இன்பம் பொருத்த மாறிச்செய்யுங் கரணங்கள் பழகாமற் பொருந்தா. எ-று.

அதோமுகம் = கீழ்க்கோக்கியமுகம். மேனோக்கியமுகத்தை உத்துவாகிதமுக மெனக்கூறுவர். (உ௮)

சென்னி கீழரத் தாண்மேலா நின்று செவ்வா யினைக்காக்கை மன்னு மூக்கிற் குவித்துநுஞ் சீத வளியை யுறமாந்திற் கொன்னே வருத்து நரைதிரைகள் கூடா வுணைத் துவாரத்தி னன்னு வேற்றி யறுதிங்க ளமுத மருந்தி னரைவாரா.

(இ-ள்.) தலைகீழாகவுங் கால் மேலாகவும் (கீழ்மேலாக) நின்று, சிவந்த வாயைப் பொருத்திய காக்கையின் மூக்குபோலக் குவித்து நல்ல குளிர்ச்சியுற்ற வாயுவை யுட்கொண்டால் வீணாக வருத்துகின்ற நரை திரைகள் வரமாட்டா. உண்ணுவின் தொணியில் நல்ல நாவின் யேற்றி ஆறுமாதகாலம் அமுதமுண்டால் நரைவராது. எ-று. (உ௯)

சொன்ன வறுதிங் களின்மேலுந் தொடர்ந்தைம் மூன்று ராளினிதி னன்ன வமுத மருந்திவவெலற் கரிய மிருத்து வினைக்கடப்பார் மன்னு நாவா னுண்ணுக்கின் ரொளையை நெருக்கி மதியாறு தன்னே ரில்லாப் பரையைநினைத் திருப்பிற் கவிதை சார்ந்திமால்.

(இ-ள்.) சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்கு மேலும் தொடர்ந்து பதினைந்து தினங்கள் இனிதாக அப்படிப்பட்ட அமுதமுண்டால் ஐயுயித்தற்கரிய மானுஷ த்ையை விலக்குவர். கீலைபெற்ற நாவிலில் உண்ணாவின தொனையை நெருக் கித் தனக்குச் சமானமில்லாத பராசத்தியைத் தியானித்து ஆறுமாதகால மிருக் தால் (திருவருளால்) கவிசெய்யும் வல்லபம் உரும. எ-று.

“ஒங்கார மான கலசத் தமிழ் துண்ணில் - போங்கால மில்லை புரித்து”

“ஊறு மயிர்த்ததை யுண்டியுறப் பாக்கில் - கூறும் பிறப்பறுக்கலாம்”

“மேலை யமிர்த்ததை விலங்காமற் றுனுண்ணில்-காலனை வஞ்சிக்கலாம்”
என்னும் ஞானக்குறளின் கருத்தினைக் “அமுத மருத்தில டெலற்கரிய மிருத்து வினைக்கடப்பார்.” என்றார். (உ௦)

பருவ மொருமூன் நிவ்வாறு பயிவி னமுத வருவாகு
மெரிவெம் பருவாய்க் கரைமிடற்ற காரக்கோ டகறைன் னெயிறனைத்து
முருவி யமுத்தக் கடித்திடினு மொழுகுற் கொடிய விடமேறு
மருவுஞ் சித்தி யிங்கிதுகை வந்தாற் பயிலக தாரணையே.

(இ-ள்.) இவவிதமாக மூன்றுவருடகாலம் பழகினால் அமிர்தவடிவமாகும். தீப்போலும் வெவ்வி ய பிளவுபட்ட வாயையுடைய காரக்கோடகளுவன் தனது பற்களெல்லாம் ஊடுருவி யழுந்தும்படி கடித்தாலும், அவற்றினின்றும் துளிக்கி ன்ற கொடிய விஷமானது ஏறமாட்டாது. பொருத்திய இத்தகைய சித்திகைகரு மாயின பிறகு தாரணையிற் பழகக்கடவர். எ-று.

காரக்கோடகன். காசிபரிஷிக்கும் அவன் மனைவியருள் கத்துருவைக்கும் பிறந்த அட்டநாகங்களுள் ஒன்று. அவையாவன;—வாசுகி - அனந்தன்-தக்கன் - சங்கபாலன் - குளிகன்-பதுமன் - மகாபதுமன் - காரக்கோடகன் என்பன. “எயி ரினைத்தும்” எனக் கூறியிருப்பினும் நாகங்களுக்கு நான்கு பற்களிலேயே விஷ மென்பர் மருத்துவ நூலார். அவை காளி - காளாஸ்திரி - யமன் - யமதுதன் என் பன. ஒவ்வொருபல்லிலுமுள்ள துளைவழியாக விஷம் கடிவாயிலிறங்கும். அவவி ஷம் தொண்ணூற்றெட்டு விஷாயிலேறும். இதனை,—

“கரிவமரும் நாலெயிற்றுக்கும் - பெயர் சொல்வேன் - காளி காளாஸ்திரி
யமன்யமதுதனும், மேல்வாயலகுதனில் - அரவுக்கு - விளக்கமாய் நாலுபற்கள்
முனைத்திருக்கும், காலுபற்குத் துளையிருக்கும் - கடித்திடில் - நச்சுப்பற் றுளைவழி
யாய் எஞ்சுகழன்று, வந்துகடிவாயி விறங்கித் - தொண்ணூற்றெட்டு - மாத்தினா
யினின்றிடலில் மண்டியேறும்” என்னுஞ் சிந்தாராநடீதா னுணர்க. [இதன்வே
கம் - குறி - தடை - மருத்து - மந்திரமுதலியவற்றை ஷ நூலிற் பரக்கக்காண
லாம்.] (உ௧)

பூத மைத்தும் வெவ்வேறுய்ப் புகன்ற வாற்றி னுளத்தமைத்த
லேத மறுதா ரணையிவற்றிற் பூதா ரணைபொன் னிறமாகத்
தீதில் கோண நான்காகி லகர வெழுத்தி னெடுஞ்சிவணி
வேத னதிதெய் வதமாகப் புவிநயுயிதய மிசைதறித்தல்.

(இ-ள்) ஐம்பூதங்களையும் தனித்தனியாகச் சொல்லிய முறையால் மனத்தில் தரித்தல் குற்றமற்ற தாரணையாகும். இவற்றிற் பிரிதிவிதாரண யென்பது பொன்னிறமாகத் திதில்லாத எங்கோணமாகி லகரவெழுத்தோ டொத்துப் பிரமன் அதிதேவதையாகப் பூமியை மனத்தினிடத்திற் றரித்தலாம். எ-று. (௩௨) பிறையின் வடிவாய் வெண்ணிறமாய்ப் பேசும் வகர வெழுத்துடைத்தாய் நரிய படலைத் துழாய் மாபன் கடவு ளாக வையின்நி யுறையு மிடத்தி லீங்கிதனை யமைத்தல் சலதா ரணையென்ன மறைதேர் முனிவர் மன்னுயிரின் மம்மர் தீர வகுத்தனரால்.

(இ-ள்) சலதாரண யென்பது பிறைவடிவமாய் வெண்மைநிறமுள்ளதாய்ச் சொல்லுகின்ற வகரவெழுத்தின் வடிவுடையதாய், மணம்பொருந்திய துளப மாணியணிந்த மாஃபராகிய வின்டி அதிதேவதையாகக் குற்றமில்லாமல் வசிக் கு மிடத்தில் இதனைத்தரித்தலாம் என்று வேதமுணர்ந்த அந்தணர் நிலைபெற்ற ஆன்மாக்களின் மயக்கமொழியக் கூறினர். எ-று.

பிறைவடிவு - இருகோணம்.

(௩௩)

கோண மூன்று யுறச்சேத்து ரகர வெழுத்தி னெடுங்குடப் பேணுந் தெய்வ முருத்திரனுய்ப் பிறங்கு முண்ணு வதினிடையின் மாண வினிதிற் றரித்திதெல் வழங்கு மழற்ற ரணையென்ன யாணர் மறைக ளொருநான்கு முணர்ந்த மேலோ ரிசைத்தனரால்.

(இ-ள்) சொல்லுகின்ற அழற்றாரணயென்பது முக்கோணமாய் மிகச் சிலந்த ரகரவெழுத்துட னெடுத்து வணங்கும் அதிதேவதை உருத்திரனாக விளங்குகின்ற உண்ணுக்கின் மத்தியில் மாட்சிமைப்பட, தியைத் தரித்தலா மென்று அழகிய வேதங்க ளொருநான்கையும் அறிந்த மேலோர் கூறினர். எ-று. (௩௪)

ஆறு கோண மாய்க்கரிதாய் யகரவெழுத்தி னோடமைந்தான் கீறில் மகேசன் நெய்வதமா யிருக்குந் தூய வெறுவளியைக் கூறு புருவத் திடைதரித்தல் குலவும் வாயு தாரணையென்று ஞானக் கடற்படிந்த வரவோ ரினிதி னுணர்த்தனரால்.

(இ-ள்) விளங்குகின்ற வாயுதாரண யென்பது அறுகோணமாய், கரு கிறமுடையதாய் யகரவெழுத்துடனெடுத்து, கெடுதலில்லாத மகேசன் அதிதேவதையாக இருக்கின்ற பரிசுத்தமாகிய வெறுவளியைச் சொல்லிய புருவத்தின் மத்தியில் தரித்தலாகுமென்று, ஊற்றெடுக்கும் ஞானசாகரத்திற் குளித்த மேலோர் இனிதாகக் கூறினர். எ-று. (௩௫)

வான மாவின் வாலதியி னிறமாய் வட்ட வடிவாகி பூன மில்லா அகரவெழுத் துடைத்தாய்த் தெய்வஞ் சதாசிவனு யான பிரம ரத்திரத்திற் றரித்தோ ரஞ்சு காழிகைகள் மோன மாக வுயிர்சேர்த்தின் முத்திக் கபாடந் திறக்குமால்.

(இ-ள்) ஆகாயமானது பசுவின் வால்போலப்புகை நிறமுள்ளதாய் வீருத்தாளரமாகித் குற்றமில்லாத அகரவெழுத்தோடொத்துத்தாய் அதிதேவதை சதாசி

வளயத் தியானித்துப் பிரமரந்திரத்தில் தரித்து ஐந்துநாழிகைக்காலம் மௌனமாக உயிரோடு சேர்த்தால் மோட்சத்திற் குரிய வழி திறந்துகொள்ளும். எ-று.

பூதா ரணையாற் நிரமெய்தும் புனற்றா ரணையா னனைவெய்து மோது மழற்றா ரணையதனற் றகன மெய்து முறுவளியின் தீதி லுயர்தா ரணையதனற் சீவ னழியா தாகாய மாதா ரணையா வையுஞ்சமனப் படுத்து மென்றே வகுத்தனரால்.

(இ-ள்.) பிரிதிவி தாரணையால் உறுதியுறும். அப்புதாரணையால் ஈரம் வரும். சொல்லுகின்ற தேயுதாரணையால் தகனம் வரும். பொருந்திய வாயுவின் துற்றமில்லாத உயர்ந்த தாரணையால் பிராண்மழியாது. சிறந்த ஆகாயதாரணை அவை எவற்றையும் சமானப்படுத்துமெனவே (பெரியோர்) கூறினர். எ-று.

பொருந்து தியான மெனவுரைத்தல் சிந்தை யாகும் புகல்சிந்தை யருந்தத் துவத்தை யுளத்தெண்ணி யலையா திருத்தல் தியானமிகத் திருந்து சகுண நிரக்குணமென் றிரண்டாஞ் சகுணத் திகழுருவோ டிருந்த வரணை மந்திரத்தா லேத்தி யிதயத் திருத்துவதே.

(இ-ள்.) பொருந்திய தியானமென்று சொல்லுதல் சிந்தித்தலாகும். சொல்லுகின்ற சிந்தையாவது அரிய தத்துவத்தை மனநி வெண்ணிச் சலியாதிருத்த வாம். தியானமானது மிகத் திருந்திய சகுணமென்றும் நிரக்குணமென்றும் இரண்டு வகையாகும் (அவற்றுள்) சகுணம் விளங்குகின்ற உருவுடனிருக்குஞ் சிவ பெருமானை மந்திரத்தாற் றுகித்து மனநிலிருக்கச்செய்தலாம். எ-று. (உ-அ)

பிரமத் தன்னை மந்திரங்கள் பேசா துளத்தி னினிதமைத்தன் மருவ வரிய நிரக்குணமாகத் தியானத் தன்மாத் திரையைத்தும் பொருவில் செவியா தியவைத்திற் பொருந்து மனவும் புகர றுமற் றரிய தியான மவைநீங்கிற் சமாதி கால மெனவற்றவார்.

(இ-ள்.) பரப்பிரமத்தை மந்திரங்கள் ஜெபிக்காமல் மனநில் இனிதாகத் தியானித்தல் பொருத்துதற்கரிய நிரக்குணமாகும். தியானமாவது தன்மாத் திரை ஐத்தும் சமானமில்லாத செவிமுதலாகிய ஐத்திற் பொருந்துமெல்லையும், சூற்றமற் ற அரிதாகிய தியானமாகும். அது நீங்குமாவில் சமாதிகாலமென்று (தூவல்வல்லோர்) கூறுவர். எ-று. (உ-ஆ)

தன்மாத் திரை ஐத்தாவன:—சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரசம்- கத்தம் என்பன.

கடிகை யஞ்சு தாரணையின் காலத் தியான மறுகடிகை யொழிவில் காளோர் பன்னிரண்டு சமாதி கால முப்பொருள் ரடைதல் பேர்வ மனத்தினோடு மான்மாச் சேர்த்தல் சமாதியென்ப வுடைய பிராணன் மனத்தொடுகூ டுதலுஞ் சமாதி யெனவுரைப்பா.

(இ-ள்.) ஐந்துநாழிகைப்பொழுது தாரணையினுடைய காலம். தியானத் தினுடைய காலம் ஆறுநாழிகையாம். கெடுதலில்லாத பன்னிரண்டொட்கள் சமாதியினுடைய காலம். லவணம் சலத்துடன் கலத்தல்போல மனத்தினுடனே ஆன்மாவைக் கூட்டுதல் சமாதியென்று செர்ல்லுவர். பிராணனை மனத்துடன்சேர்த்தலுஞ் சமாதியென்று (வேறுசிலர்) கூறுவர். எ-று. (சு-அ)

சீவ பரத்தின் சமத்துவமுஞ் சமாதி தன்மை தெறுவெம்மை
மேவ வரிய சுகதுக்க நீங்கியான்மா வல்லதையே
நியாவு மிலதென் றுயர்பரத்தி னெய்திச் சமாதி யிருப்போனை
நோவு தழுவீர் படைவினைகள் வருத்தா வென்ன நுவன்றனரால்.

(இ-ள்.) சீவாத்மா பரமாத்மாக்களின் சமநிலையாதலுஞ் சமாதியாகும். குளிர்ச்சியும் தெறுகின்ற உஷ்ணமும், பொருந்தற்கரிய சுகமும் துக்கமும் விலகி ஆன்மாவையல்லது பிறிதொன்றில்லை யென்று உயர்ந்த பரத்தி நிலையை விரும்பிச் சமாதியெய்கின்றவனை, வருத்துகின்ற¹ நீர்-படை-வினைகள் முதலியவை துன்புறுத்தமாட்டா வென்று சொல்லினர் (மேவோர்). எ-று. (சுக)

இனைய வாறு சமாதியினி லிருக்கும் யோகி தத்துவத்தைத்
துணைவீற் காணு மாங்கதுவு மனோவாக் கிவற்றாற் றொடர்வரிதாய்த்
தனியோர் பொருளா யிருக்குமகிற் சடங்க யோகங் கைவந்தோர்
கனிசேர் பாவற் பால்சேர்ந்த பான்மை போலக் கலந்துறைவார்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட வகையாகச் சமாதியிலிருக்கின்ற யோகி தத்துவத்தை வினாவில் தரிசிப்பான். அத்தத்துவமும் மனம் வாக்கு இவைகளால் எட்டு தற்கரிதாய் தனித்த ஒரு பொருளாக விருக்கும். அதில் சடங்கயோகத்திற் றோர்ந்தவர்கள் மதுரமாகிய பாவற் பால்சேர்ந்த தன்மைபோலக் கூடி வாழ்வார்கள்.

ஏற்ற மாமுத் திரையோடு நபோமுத் திரையுட் டியானமெனச்
சாற்று முத்திரை யரியசலந் தரமுத் திரைநன் மூலபெந்த
மாற்ற லுடையிம் முத்திரைக ளறிந்தோன் யோகி யாங்கவற்றிற்
போற்று மாமுத் திரையின்விதி யாநுட் தெளியப் புகலுவாம்.

(இ-ள்.) தருதியாகிய மகாமுத்திரையுடன் நபோமுத்திரை - உட்டியானமென்று சொல்லும் முத்திரை - அருமையாகிய சலந்தரமுத்திரை - நல்ல மூலபெந்த முத்திரை யென்னும் வலியுடைய இம்முத்திரைகளைத் தெரிந்தோன் யோகியாவான். அம்முத்திரைகளில் துதிக்கத்தக்க மகாமுத்திரையின் முறையை யாவரும் நன்குணரும்படிச் சொல்லுவாம். எ-று. (சுரு)

கூடு மாமுத் திரைவலக்கா னீட்டி யிடக்கால் ருதத்தழுத்தி
கீடு தானே யிருகையாற் பிடித்து நாடி வளைத்துகிறைந்
தோடு பிராணன் றனைமாறி மாறி விடுத லுவுலர்த்தல்
நாடி சோதித் திடல்மதிய மிரவி கூட்ட லெனநவில்வார்.

(இ-ள்.) கூடுகின்ற மகாமுத்திரையாவது வலதுகாலை நீட்டி இடதுகாலை மலவாயில் லழுத்தி நெடிய கால்களை இருகரங்களாற் பற்றி, நாடிகளை வளைத்துக் கொண்டு கிறைவாகி யோடுகின்ற பிராணவாயுவை (இடைகலை பிங்கலைகளில்) மாறிமாறி விடுதல் - நாலை யுலரச்செய்தல் - நாடிசோதனைபுரிதல் - இடைகலை பிங்கலைகளைக் கூட்டுதல் என்று சொல்லுவார். எ-று. (சுசு)

நாலைக் கபாலத் தூடேற்றிப் புருவ நடுவி னோக்கமைத்து
மேவல் நபோமுத் திரைவயிற்றி னாத னுபி மேலாதல்

தானில் வெங்கிற் றுனாகல் பிராண வாயு தனைநிறுத்த
லோவி லுட்டி யானமிது பயின்றோர் வானத் துலாவுவார்.

(இ-ள்.) நாவைக் கபாலத்தின் மத்தியிலேற்றிப் புருவங்களினிடையிற் பார்வையைப் பொருத்தியிருத்தல் நபோமுத்திரை, வயிற்றிலாவது நாயின்மேலாவது குற்றமில்லாத முதலாவது பிராண வாயுவைக் கம்பித்தல் கெடுதலில்லாத உட்டியானமுத்திரை. இதனைப்பழகினோர் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பார்கள்.

வாயு வதனால் நரம்புகளால் மலத்தை யிறுக்கிற் கீழ்வதிகந்த தீயின் மதியத் தமுதொழுகா பிராண வளியுஞ் செல்லாது மேய விதனைச் சலந்தரமுத் தினாயா மென்ன விளம்பினரா வாயு மறையின் பொருளனைத்துந் தமதா மென்னு மறிவுடையோர்.

(இ-ள்.) வாயுக்களாலும் நரம்புகளாலும் மலத்தை யிறுக்கச்செய்தால், கீழேயுள்ள அக்கினியால் சந்திரனிலிருந்து அமுத மொழுகாது. பிராணவாயுவும் புறம்போகாது. பொருத்திய இதனைச் சலந்தரமுத்தினாயாகுமென்று, ஆராய்கின்ற வேதப்பொருள் முழுவதும் தம்முடையதாகுமென்னும் புத்திமாண்கள் கூறினர்.

குதியோ ரிரண்டால் யோனிதனை யிறுக்கிக் குதத்தை யுள்வாங்கி விதியி ன்பான வாயுவினை மேலே யேற்றிற் பிராணனுக்கு மெதிரு ம்பானன் றனக்குயியை பெய்து மலரீ றொய்தாது முதிருங் கிழவற் கிளமைவரு மூல பெந்த மிஃதாமால்.

(இ-ள்.) இரண்டு குதிக்கால்களால் யோனியை யிறுக்கி மலவாயிலே யுள் வாங்கிக் கிரமப்படி அபாணவாயுவை மேலேறச்செய்தாற் பிராணவாயுவுக்கும் எதிர்ப்படுகின்ற அபாணவாயுவுக்குஞ் சம்பந்த முண்டாகும் மலஜலங்க ளடையாது (வயதுசென்று) முதிர்ந்த கிழவனுக்கு இளமைப்பருவம் வரும், இஃது மூலபெந்த முத்திரையாகும். எ-று. (சஎ)

மருவு பிராணன் மேலிழுக்க வபான வாயு கீழிழுக்கப் பெருகு துயரின் வருந்தாது கூடு மவன்பே சருமயோகி பொருவி லகரத் தாற்போந்து சகரத் துட்போ மசபைதனை யிருபத் தோரா யிரத்ததுநா றுருவேற் றிடுகல் லுயர்சீவன்.

(இ-ள்.) பொருத்திய பிராணவாயு மேலிழுக்கவும், அபாணவாயு கீழிழுக்கவும் மிகுகின்ற துன்பத்தால் வாதினையுறமல் கீஷ்டைகூடுவோனே சொல்லு தற்கரிய யோகியாவான். சமாமில்லாத அகாவெழுத்தாற் பிறந்து சகரவெழுத் துக்குட் செல்லும் அசபாமந்திரத்தை இருபத்தோராயிரத்ததுநுருவை நல்ல ஜீவன் ஏற்கவேண்டும். எ-று. (சஅ)

கலைக ளனைத்துத் தெளிதலா மகளிர் விழைதல் கணமொன்றி லுலக மியாவுந் திரிநதிடுதல் சிறுத்தல் பருத்த லுடலதனி விலகு மொளிகண் மனத்தோனற லெவற்றின் பாடை கருமறித லலகில் புலனத் தனித்தாங்க லாகாயத்தி னடைந்திடுதல்.

(இ-ள்.) சாத்திரங்களெல்லாவற்றையு முணர்தல் - மாதர் மோகனம் - ஓர் கூணப்பொழுதில் உலகமுழுவதும் சஞ்சரித்தல் - குக்குமமாதல் - ஸ்தூலமா

தல் - சரீரத்தில் விளங்கும் ஒளி கண் மனம் தெரிதல் - எத்தேசத்துப் பாஷைகளைப் முணர்தல் - குற்றமில்லாத உலகத்தை யொப்பற்றுத் தாங்குதல் ஆகாயத்திற் சேருதல். எ-று.

இதுமுதலிரண்டு கவிபு மொருதொடர்.

“ஒளிகண்மனந்தோன்றல்” என்பதற்குப் பிரகாசங்களை மனதிற்காண்டல் எனக் கூறுதலுஞ் சிவர மதமாம்.

எவற்றின் பாடைகளு மென்றது,

“சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகஞ் சேனத் துளுக்குடகங்

கொங்கணக் கன்னடங் கொல்லந் தெலுங்கங் கலிங்கமவங்கங்

கங்க மசத்தங் கடாரங் கவுடங் கடுங்குசலந்

தங்கும் புகழ்த்தமிழ் சூழ்பதி னேழ்புவி தாமிவையே.” — என்றதுபோலப் பதினெண் பாஷைகளை யென்க. அன்றியும், விலங்கு - பறவை - முதலிய எல்லாப்பிராணிகளின் நயனபாஷையும் எனவும் கொள்க. (சூக)

சேணிற்பொருள்யா வையுங்காண்டல் செகத்து ளொளிக ளொளி துணர்தல், மாணுற றுயர்யோ கியாக்கிவைக ளிடைபூ நிறற்றின் மனஞ் செலுத்தா, திபாணர்க் கோங்கின் முகிண்முலைய வேழை பாக னிணையடி யைக், காணுற றுள்ளங் கசிந்துருகி மிருப்போர் முத்திக் கடற்படிவார.

(இ-ள்.) தூரத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் பார்த்தல் - உலகத்துள்ள பிரகாசங்களெல்லாம் இலேசாக அறிதல் ஆகிய இச்செய்கைகளெல்லாம் மாட்சிமைப் பெற்றுயர்ந்த யோகிகளுக்குத் தமது யோகசாதன இடையூறாகும் (ஆகலால்) இவற்றிலே மனைத விடாமல் அழகிய கோங்கரும்புபோன்ற திருத்தனங்களை யுடைய பார்வதிபாகராகிய சிவபெருமானது உபயதிருவடிகளைத் தரிசித்து மனமுருகியிருப்பவர் மோகக்கடலிற் குளிப்பார்கன். எ-று. (இ-0)

இனைய வாற்றா லியோகங்க ளியற்றி யுடல மிகவருத்தி நனைதற் கரிய தனிமுத்தி நெறியி னடைக விதுவன்றித் துணைவி லுடலம் வருந்தாது முத்தி யடையத் துணிந்தோர்கள் களைநீர்க் கங்கை சூழ்காசி யடைய வேண்டு மெனக்கரைந்தான்.

(இ-ள்.) இத்தகைய வழியால் யோகங்களைச் செய்து தேகத்தை மிகவும் வருத்தப்படுத்தி நனைத்தற் கரிதாகிய ஒப்பற்ற முத்தியுலகை முறையோ டடையக்கடவர். இவ்வாறன்றிச் சரீரம் வருந்தாமல் விராவிலே முத்தியுலகு சேரத்தீர்மானித்தவர்கள், ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய கங்காநதியாற் சூழ்ந்திருக்குங் காசிகரத்தைச் சேரவேண்டுமென்று (அகத்தியமுனிவருக்கு ஸ்ரீமுருகக்கடவுள்) திருவாய்மலர்ந்தருளினர். எ-று. (ருக)

யோகநிலை யுடைத்த அ - ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ககஅக.

உ
சிவமயம்.

நாற்பத்தோராவது,
கால மறிவ துணைத்த அத்தியாயம்.

கறங்குதினைப் புனற்கங்கை சூழ்கிடந்த காசுதனி
விறத்துபடு நாளணித்தா யெய்துழிபா யினுஞ்செல்கென்
றறைந்தனைமற் றிதுதெளியு மாறினிதி னறைகென் னாச்
சிறந்தமுனி வரன்கேட்பச் சூர்தடிந்தோன் செப்புமால்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய நீர்மயமான கங்காநதியாற் சூழ்ந்து
விளங்குங் காசுகரைத்திற்கு இறந்தொழியுங்காலஞ் சமீபமாக அடைகையி லாயி
னுஞ் செல்லக்கடவொன்று திருவாய்மலர்ந்தருளினீர். இதனைத் தெளியும்வகை
இனிதாக உரைத்தருளவேண்டுமென்று, சிறப்பமைந்தஅகத்தியமுனிவர்கேட்க,
சூரபத்மனைச் சங்கரித்த ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் சொல்வத்தொடங்கினர். எ-று. (க)

ஒழிபாது பிங்கலைரி னுயிர்ப்பொருநான் முழுதொழுகி
னழிவாகு மூவாண்டி வாங்கதனி விரண்டோன்
வழுவாம னடத்திமேன் மரித்திவோ னீரான்மற்
கழிவானுண் டொன்றிலதி னுன்முன்று கடிதோழல்.

(இ-ள்.) ஒருநாளெல்லாம் நீங்காமல் பிங்கலையிற் சரமோடினால் மூன்று
வருடத்தில் மரணம்வரும். அப்பிங்கலையிலேயே இரண்டுதினங்கள் பிசகாமல்
நடக்குமானால் இரண்டுவருடத்திலிறப்பான். அதிலேயே மூன்றுதினங்கள் விரை
ந்துசெல்லுமாயின் ஒருவருடத்தி லுயிர் துறப்பான். எ-று. (உ)

ஐயிருநா ளுபயத்திற் சரமோடி லறுமதியி
னுய்வதிலன் மூக்கொழிய வாயினிடை வளியோடின
மெய்பினுயிர் நாண்மூன்றின் விட்டகலு மெனவுரைத்தார்
மையறுநூற் கடல்கடந்த மாண்புடைய மதிவல்லோர்.

(இ-ள்.) பத்துதினங்கள் இடைகலை பிங்கலை விரண்டினுஞ் சுவாசமோடி
னால் ஆறுமாதத்தின்மே விருக்கமாட்டான். காகியன்றி வாய்வழியே வாயு வோ
டுமூலால் மூன்று தினங்களிலேயே உடலைவிட்டு உயிர் நீங்கும் என்று சூற்றமற்ற
சாத்திரக்கடலைக் கரைக்கண்ட மாட்சிமையுடைய புத்திமாண்கள் சொல்லினர்.

தென்றிசையி விரவிதடந் தோநடப்பிற் சென்மத்து
மன்றவுயர் திங்களுமே ழாயிடத்தில் வான்கதிரு
மென்றிடினுட் டினகாலத் தொளிகறுத்தும் பொற்கென்று
நின்றதோ ருருக்காணி னீங்குமுயிர் மூவாண்டில்.

(இ-ள்.) ஜென்மத்திலே கலைபெற்ற வுயர்வாகிய சந்திரனும் சப்தமத்தில்
சிறந்த சூரியனு மிருந்தாலும், தென்றிசையை நோக்கிச் சூரியனது பரந்த தேர்

நடப்பதாகவும், உஷ்ணகாலத்து வெயில் கறுத்தும், பொன்னிறமாகவுள்ள வோருருவும் தோன்றினால் மூன்றுவருடத்திலுயிர்தீங்குவான். எறு. (ச)

மும்மலமு மியல்புதிநிற் தறக்குறையின் முடியுமுயி
ராமவொரு பருவத்தி லாகாய் தனிற்கரிய
மைம்மதவா ரணத்தோன்றின் மரிந்திவன் மதியாறிற்
றம்முடல மலையாம னிழலையிற் சாவணித்தாம்.

(இன்.) மும்மலங்களு மியற்கை மாறி மிகக் குறையுமானால் ஒருமாதத்தில் உயிர்தீங்குவான். வானத்திலே கருநிறம் பொருந்திய மேகம்போல மதநீர் சொரியும் யானைவடிவு தோன்றினால் ஆறுமாதத்தில் இறப்பான். தமதுசரீர மசை யாதிருக்கச் சாயை யசையுமானால் மரணம் சமீபமாம். எ-று. (இ)

வாயினிடை நீர்ப்பெய்து வான் துளசிந் திடவுமிழின்
மேயதனுத் தோன்றாதேல் வீந்திவன் மதியாறி
லாயுளழிந் திடுங்கால மாறுமதி யளவையெனிற
றுயசிற மோனாந்துஞ் சுவையாறு முறைபிறழும்.

(இன்.) வாயினிடத்தில் சலத்தை விட்டுப் பெரிய துளித்துளியாகச் சிந்தும்படி யுமிழ்தால், பொருந்திய விற்போலக் காணப்படாதாயின் ஆறுமாதத்திற் செத்துப்போவான். உயிரொழியும் மரணகாலம் ஆறுமாதகாலமென்கையில் பரிசுத்தமான நிறக்க னீர்த்தும் சுவைக ளாறும் நிலைதவறித்தோன்றும். எறு.

நிறம் ஐந்து:—வெண்மை - செம்மை - கருமை - பசுமை - நீலமென்பன. சுவை ஆறு:—தித்திப்பு - துவர்ப்பு - கார்ப்பு - புளிப்பு-உவர்ப்பு என்பன. (சு)

அருத்தநீரா துதிதுருவ னணிமூக்கி னுதிமற்றைப்
பொருந்துமுயர் விண்டுபதம புருவநடுக் கட்கடைகள்
திருத்திபிடு மாதருமண் டலமாகு மிவைதெரியா
திருத்திமேற் சின்னாளின் மறவிநகர்க் கெய்துவரால்.

(இ-ள்.) அருத்தநீர் நாவின் முனையிலும், அழகிய துருவன் மூக்கின்முனையிலும், பொருந்திய உயர்வாகிய விண்டுபதம் புருவநடுவிலும், திருத்தமுற்ற மாதருமண்டலம் கட்டகடையிலு முள்ளவாம். இவை தெரியாம விருந்துவிடுமானால் சிறிதுநாளில் இயமனது நகரத்தை யடைவார்கள். எ-று. (எ)

இதழ்நாக்கு மிடறிவைக ளீரமறப் புலர்ந்திடுமேல்
மதியாறி னமன்பகட்டின் மணியோசை கேட்பரா
லுதநொப் பல்லண்ண மொழுகுதா துறக்கறுப்பின்
சுதைவருயிர் மதியாறிற் றென்புலத்தோர் விருந்தராய்.

(இ-ள்.) உதடு - நாக்கு - நெஞ்சு ஆகிய இவ்விடங்கள் ஈரம் நீங்க வுலர்ந்திடமாவில் ஆறுமாதத்திலே யமனது எருமைக்கடாவின் மணியோசையைக் கேட்பார்கள். உதடு - நாக்கு - பல் - மேல்வாய் - ஒழுக்குின்ற விரியம் இவை மிகக் கறுத்திருந்தால் ஆறுமாதத்தில் தென்புலத்திலுள்ளோருக்கு விருந்தாளிகளாய் உயிரழிவார்கள். எறு.

தென்புலத்தோர் யமனாதர் என்க.

(அ)

ஈர்வாளி னுயிர்புறத்த வோத்திலை யிடைவீழிற்
நீர்வருபிர் சின்னாளிற் நிகழுந்கை காவியற்றி
வீராதிற் றோயாது நீங்குமென் மும்மதிபிற்
காராவெம் பகடுகைக்கு மறவியூர் கடிதடைவார்.

(இ-ள்.) கூரிய வானால் உயிர்போக்கிய ஓணன் தலைமேல்விழுந்தால் சிறி
துகளில் உயிரிவருவர். விளக்குகின்ற மார்பு - கை - கால் இவ்விடங்களில் ஸ்ரீ
னஞ்செய்கையில் நீர்நீனயாமல் விலகுமானால் கருமை பொருந்திய கொடிய ஒரு
மைக்கடாவைச்செலுத்தும் யமனுலகத்தை மூன்றுமாதத்திலும்விளைத்துசெருவர்.

சேற்றிடைபின் மிதித்தவடிச் சுவடுசெதை வுறத்தோன்றி
னேற்றெருமைக் கடுமபாக நெய்துழாணித்தாரு
மாற்றுநீர் கண்ணாடி நெய்நோக்கிற் நலையவற்றிற்
றேற்றிடா தெனிலாவி யொருமதியிற் றேற்பரால்.

(இ-ள்.) சேற்றினடையில் மிதித்த பாதச்சுவடு செதைவுற்றுக் காணின் ஒரு
மைக்கடாவைச் செலுத்தும் கொடிய யமன்வசிக்கும் (சையயினி) நகரம் சமீப
மாகும். ஆற்றுநீர்-கண்ணாடி - நெய் இவற்றைப் பார்த்தால், அவற்றுள் தலை தெரி
யாமற்போமாகில் உயிரை ஒருமாதத்திலே இழந்துவிடுவர். எ - னு. (க0)

இயற்கைமதி பிறழினிர் வித்திரவிற் காணினுயர்
முயற்களங்க மதிபிரவி யோரிரண்டாய் முன்றோன்றிற்
பயக்குறுகண் பகலினுடத் தெரித்திரவு தெரியாதேல்
மயக்குமென் றமொதிரோ வருவிருந்தாய்ச் செல்குவாரல்.

(இ-ள்.) சபாவுபத்தி தவறினும், இராக்காலத்தில் வானவில் தெரிந்தா
லும், உயர்வாகிய முயற்களங்கத்தையுடைய சந்திரனும் சூரியனும் இரண்டிரண்
டாய்த் தமக்குமுன் தெரிந்தாலும், சஞ்சரிக்கின்ற நடப்பகலில் நட்சத்திரங்கள்
தெரிந்து இராவில் தெரியாமற்போமாகிலும், (யாவளையும்) மயக்குகின்ற யமனாத
ர்களுக் கெதிரோ வருகின்ற விருந்தாகப்போவர். எ - னு. (கக)

காற்றிசைபு மித்திரவிற் றோன்றிடினன் பகலிடையிற்
றோற்றுறவெம் பேயாடிற் றுறுகல்வி னுயர்மரணி
லேற்றுயர்க் தருவர்க்க ாதிர்த்திலோர் திங்கடனின்
கூற்றமவ னாவதனைக் குடியாம லொழியுமோ.

(இ-ள்.) காண்குதிக்குகளிலும் இத்திரதனுசு தெரிந்தாலும், கல்ல பகற்கா
லத்தில் கொடிய பேய்கள் உருத்தெரியும்படி கூத்தாடினாலும், கெருங்கிய மலை
யிலும் உயர்ந்த மரத்திலும் ஏறி உயர்வாகிய கத்தருவநகர மெதிர்வரக்கண்டாலும்
ஒருமாதத்திலே அவனுடைய உயிரை இயமன் புரியாமல் விடுவானோ? (விடான்)

குடங்கையார் செவிபுதைப்பிற் குமுறுமொலி கேளாதேற்
றடம்புயமு முடல்முழுதுத் தடித்துள்ளோர் சாம்புவளோ
லொடுங்கியமெய் யினர்மிகவும் பருப்போன் மதியொன்றிற்
கடத்திவெர் வைதரணி நதியினைத்தங் காற்புணையால்

(இ-ள்.) உள்ளங்கையாற் காதைமுடினால் குமுறுகின்ற ஓசைகளோதா யினும், விசாலமான புயமும் சரீரமுழுவதும் பூரித்திருப்போர் இளைப்பாராயினும் இன்னத்த சரீரமுடையோ அதிகமாகத் துலமாவாராயினும் ஒருமாதத்திலே தமது இருபாதங்களால் வைதரணியாற்றைக் கடப்பார்கள். எ - று.

வைதரணி என்பது யமபுரத்திலுள்ள நதி.

(கஉ)

தனதுவிழற் றென்றிசையிற் றணித்தோன்றி லுருமெறிபுங் கணைகுரல வெஞ்சினத்த கதழெகிராற் செங்கண்ண பனைவகிர்த்த தெனப்பணைத்த படர்கோட்ட பகடூர்த்து துணைவிவரு கொமேறவி யெறிவிலையிற் றுவக்குணபான்.

(இ-ள்.) தன்னுடைய கிழல் தெற்குத்திசையிலே ஒன்றியாகத் தோன்றி னாலும், இடிபோற் கர்ச்சிக்கும் பெரிய குரையுடைய வெவவிய கோபங்கொண்ட வேகத்தோடு செல்லும் அக்கினியைக் கக்குஞ் சிவந்த கண்களையுடைய பனைமர த்தைப் பிளந்ததுபோலக் கிளைத்த நெடிய கொம்புகளையுடைய எருமையைச் செ லுத்தி விளாவில் வருந் கொடிய யமன் வீசும் பாசக்கயிற்றிற் சிக்குண்டிறப்பான்.

பேய்பூதம் நகிகழுதை யவுணரிராக் கதர்பிறங்கு மாய்தூவிக் கருங்காக்கை பருந்துகுரங் கடுபுலிசெந் நாயேற வவைதமைத்தின் னக்கனவு நனிகரணின் மாய்வரோர் பருவத்தின் மறலிகதைக் கிரையாக.

(இ-ள்.) பேய் - பூதம் - நரி - கழுதை - அசுரர் - இராக்கதர் - விளங்குகி ன்ற ஆய்த மயினையுடைய கருங்காக்கை - பருந்து - குரங்கு - கொல்லுகின்ற புலி-செந்நாய் ஆகிய அவற்றி லேறவாவது, அவை தம்மைத் தின்னவாவது நன்றாகக் கனவுகண்டால் ஒருவருடத்தில் யமனது கதாயுத்தத்துக்குப் பலியாகச் சாவர்.

அவைதமைத்தின்ன என்பதற்கு ஆகிய அவற்றின் மாமிசத்தைப் புசிக்க என்று பொருள்உள்ளது மமையும்.

(கடு)

செய்யமலர் செய்யவரி செஞ்சாந்த மிவைதமது மெய்யிலணித் திடக்காணில் விளம்புமதி யிருநான்கி லுய்வதிலர் புற்றதனில் யூபத்தி லுயர்துகளிற் கையறவோ மெய்துறப்ப ராவையேற்கக் களுக்காணில்.

(இ-ள்.) செங்கிறமுள்ள பூக்கள் - சிவந்த அரிசி - செஞ்சந்தனம் - இவ ற்றைத் தமது உடலிலணியக் கனவுகாணில் சொல்லுகின்ற எட்டுமாதத்திங் பிழை த்தலிலாவர். அவற்றைவாங்கிக்கொள்ளக் கனவுகண்டால் புற்றிலாவது யூபத்தம் பத்திலாவது மிக்க துன்பத்திலாவது வருத்தத்துடனே உயிர் நீங்குவர், எ-று.

எண்ணெய்தலை முழுகுமயி ரெறித்திடவெங் கரமிவர நண்ணருந்தென் புலத்தொருவர் கொடுபோக வுயிர்தென்தோர் மண்ணியதம் மேலேற முனிதருபுற் சுமக்கமற்றைக் கண்ணருத்திக் களுக்காணி லோர்மதியிற் கழிவாரால்.

(இ-ள்.) எண்ணெயிட்டித் தலைமுழுகுவாவது, மயிராற்றவாவது, கொடிய கழுதைமே லேற வாவது, செல்லற் கரிய தென்றிசையாக ஒருவர் அழைத்துப்

போகவாவது, இறந்தேர உயிராயிருக்குத் தம்மே வேறவாவது, உலர்ந்த புற்சமை
துக்கவாவது, இன்னும் இவைபோன்ற கொடிய கனகங்களாவது கண்டால் ஒரு
மாதத்தி விறப்பார்கள். எ-று. (கௌ)

கரியகுறள் மடந்தைதனைப் புல்லவுயர் கருந்தாதி
• லுருவமைந்த கதைதாங்கி பொழுதுகருந் துகில்விக்கி
மருவுகரு நிறத்தொருவன் நனைக்காண வருகனவு
தெரிவுறக்கண் டவனாவி திங்கனொன்றிற் கழிந்திடுமால்.

(இ-ள்.) கருநிறமுடைய குறுகிய வடிவமைந்த பெண்ணைக் கலக்கவும்
உயரமாகிய மரத்தா லுருப்படுத்திய கதாயுத்தை போற்று விளங்குகின்ற கரிய
வஸ்திரமணிந்து, கருநிறம்பொருந்திய ஒருவன் தனைக்காணும்படி வருகின்றதபோ
லக் கனாவிற் றெரியக் கண்டால் அவனுயிர் ஒருமாதத்திலே நீங்கும். எ-று. (கௌ)

குரங்கிவர்த்து குணபாலிற் செலவயரக் கொடுங்கனவு
தெரித்திடக்கண் டிழலாவி சிதைவார்காண் மூவைந்தில்
விரும்பியளித் குறாளியா விடின்கிவ மனியாதோர்
பொருந்தவளித் திழலாவி பொன்றிடுவர் சின்னளில்.

(இ-ள்.) குரங்கின்மேலேறி மேற்றிசை நோக்கிப் போகத்தக்க கொடிய
கனப்பமும்படி கண்டால் பதினைந்து தினங்களில் அவர் கெடுவர். விருப்பங்கொ
ண்டு காப்பாற்றுவோர் காவாவிட்டாலும், மிகவுங் கெடுப்போர் மனம்பொருந்தக்
காக்கத்தொடங்கினாலும் சிறிதுநாளில் உயிரழிவர். எ-று. (கௌ)

இன்னுமளப் பிலவாய விறந்துபடு குறியவற்றின்
மன்னியிடு குறியோர்க்து வானதிரும்பு கிடந்தோங்கிப்
பொன்விழுது விட்டனைய புரிசடையோ னினிதுறையுங்
கன்னியெயில புனைகாசி கடிதினடைந் திடல்வேண்டும்.

(இ-ள்.) (இவையெயன்றி) இன்னும் அளவில்வாதனவாகிய இறந்தபோ
கும் (மரணக்) குறிகளுள்ளன அவற்றுள் தன்பாங்கிலத்திருக்கும் குறியின்பவனை
யறிந்து, ஆகாயக்கனையானது சூழ்ந்திருந்து, பொன்மலை விழுதுவிட்டதைப்போ
ன்ற புரிந்த சடையையுடைய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் இனிதாகவீற்றிருக்கும்
அழியாத மதியையுடைய காசிக்கரத்தை வினாவிற் சேரல்வேண்டும். எ-று. (உ௦)

வேறு.

என்று மலையத் தமிழ்முனிவ னினிது கேட்பக் குருகுபெயர்க்
குன்ற மெந்தத் சுடரிலேவேற் குமா னுரைத்தா னெனத்தெரிந்து
மன்ற மறைக னொருநாண்காய் வகுத்த முனிவர் பணிந்து புலன்
வென்ற சூதன் முனிவருளக் கெருளு மாறு விளம்பினனால்.

(இ-ள்) என்றிவவாறு பொதியமலைவிலுள்ள அகத்தியமுனிவர் இனிதாகக் கேட்கும்படி கிரவுஞ்சகிரியைச் சங்கரித்த பிரகாசம்பொருந்திய அச்சவடிவமைந்த வேலேந்திய ஸ்ரீகுமார்க்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளினர் என்று கிலைபெறவேதங்களை ஒருநாள் காக்கப் பாசுபாபிசெய்த வியாசமுனிவரைத் தியானித்து ஐம்புலன்களையும் வென்ற சூதபுராணிகர் நெய்சாரணியவாகிகளாகிய முனிவர்களது உள்ளத்திலுணரும் வகையாகச் சொல்லினர். எ-று. (உக)

முன்னொருகாலத்தில் வேதங்கள் முறை தவறியிருந்தமையால் அவற்றையாவர்க்கும் நன்குபுலப்படுத்துமாறு விஷ்ணுமூர்த்தியின் அபராவதாரமாக வியாசமுனிவர் தோன்றினர். அஃது அவராலேயே பாசுபாபிசெய்த இருக்கு - யசர் - சாமம் - அதர்வணம் என நான்கு பிரிவுக ளாக்கப்பட்டது ஆதலானும், சூதபுராணிகா ஐம்புலன்களின் வழித்தாய் மனதைச் செலுத்தாதவரும், முன்னர் வியாசபகவானுற் கூறிய முறைப்படி சவுனகராதி நெய்சாரணிய முனிவர்களுக் குரைப்போரு மாதலானும் “மன்ற மறைக ளொருநானகாய் வருத்த முனிவற் பணிந்துபுலன் - வென்ற சூதன்” என்றார். (உக)

கால,மறிவ துணைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் ௧௨௧0.

பூர்வகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உத்தரகாண்டம்.

எற்பத்திரண்டாவது,

அவிமுத்தேசன் கதையுடாத்த அத்தியாயம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

விக்கவநாதர் துதி.

சீர்கொண்ட மலரயனுந் திருமாலுங் காண்பரிய
வோர்கொண்ட பேரொளியை யெளியேன்ற னுள்ளத்து
நீர்கொண்ட காசியினு மிவவுபழ மறைக்கொழுந்தைக்
கார்கொண்ட மணிமிடற்றெங் கண்ணுதலை வழுத்துவாம்.

(இ-ள்.) சிறப்புப்பெற்ற தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனும், விஷ்ணுமூர்த்தியும் (முறையே அன்னமாகவும், பன்றியாகவும் உருவேற்று, திருவடியையும் திருமுடியையும் தேடி) காண்பதற்கரிதாகிய அழகுபொருந்திய ஒளிப்பிழம்பாக வுள்ளவரை, எனியேனது மனதிலும், கங்காசலத்தைத் தன்பாற்கொண்டிருக்கும் காசிக்ஷேத்திரத்திலும் விளங்குகின்ற பழைய வேதத்தின் கொழுந்தாக வுள்ளவரை, கருகிறமமைந்த கீலமணிபோன்ற ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய கெற்றிக்கண்ணாகிய எமது ஸ்ரீவிச்சுவகாதப்பெருமானைத் துதிப்பாம். ௭- ௫.

மலரயனும், திருமாலும் என்பவற்றிலுள்ள உம்மைகள் உயர்வுசிறப்பு. எனியேன்ற னுள்ளத்தும் என்பதிலுள்ளது இழிவுசிறப்பு. காசியிலும் என்பதி லுள்ளது இறத்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இக்காண்டும் எண்ணும்மைகளும்.

“பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை” என ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமாலும், “பூவிற் சிறத்தது பொறிவாழ் பூவே” எனப் பிறருங் கூறியுளராதவின், தாமரையைச் “சீர்கொண்ட மலர்” என்றும், பிரமன் தாமரைமலரில் வசிப்பவனாதவின் “மலரயன்” என்றும், ஏனைய தேவர்போலன்றிப் பிரமவிஷ்ணுக்கள் தனித்தனியே பெருந்தேவர் மூவருள் ஒருவரும், முதற்றொழிலாகிய படைப்பும், காப்பும் முறையே செய்கோரு மாதவின் “அயனுந் திருமாலும்” என்றும், சிவபெருமான் தன் தன்பர் ஞானக்கண்ணைக் கொண்டு தெரிசித்தற்றூரிய ரன்றி, மமதை யுற்றோர் ஊனக்கண்ணைப் பார்த்தற் கரியராதவின் “காண்பரிய” என்றும், சிவபிரான் பிரமவிஷ்ணுக்களின் இறுமாப் பொழிய அக்கினிமலைவடிவமாக நின்ற

பொழுது சிவஞானமே திருவுருவும், ஏனையமுச்சுடர்களாகிய சூரியசோமாக்கினி களுக் கெல்லாம் ஒளிசெய்வது மாதலின் “வாகொண்ட பேரொளியை” என்றும், உயர் விழிவு நோக்காது யாண்டும் எக்காலத்தும் சர்வபரிபூரண வியாபியாயிருத்தலின், தியேருகிய எண்ணிடத்தும் நீங்கினூரில்லை யென்பார் “எளியேன் நன்னுள்ளத்தும்” என்றும், காசிகரம் புண்ணியநதியாகிய கங்காசலத்தைத் தன்பாற் கொண்டதும், உலகுக்கெல்லாம் முதற்பெருங்கடவுளாக ஸ்ரீ அகிலேசனென்னுந் திருநாமத்தைக் காரணமாகப் பெற்ற சிவபெருமான் தன தடியார்க்கருள எழுந்தருளியுள்ளது மாதலின் “நீர்கொண்ட காசியினும்” என்றும், ஒளியும் மறைக்கொழுந்தும் சிவலிங்கக் குறியும் கண்ணுதலும் எனப் பலவகைத் தாகிய நிஷ்களமும் சகளமும் நிஷ்கள சகளமும் என்று சொல்லப்படுமீ மூவகைத் திருமேனிகளை யேற்று இரணியகற்ப பிபிலிகாபரியந்தம் யாவுமாயிருத்தலின் “நிலவு” என்றும், அநாகியாக வுள்ளதுங் கீழோர் முதலானோக்கு மறைவாக வுள்ளது மாதலின், வேதம் “பழமறை” என்றும், அதன் முடிந்த இடமாகிய உச்சியில் விளங்குவோனென்பார் “மறைக்கொழுந்தை” என்றும், ஆலால விஷத்தைத் தேவர்கள் பிழைக்கும்படி பெருமான் திருவமுது செய்கையில் அதற்கோர் சாக்ஷியாக யாண்டும் கண்டததிலேயே யணிந்திருக்கவேண்டுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்தித்த படி நிறுத்திவைத்திருக்கும் கண்டம் நீலரத்தினம்போற் கரு சிறம் பெற்றிருத்தலின் “கார்கொண்ட மணிபிடற்று” என்றும், “என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை” என்றாபோல எமக்கெப்போதுஞ் சுதந்தரமுடையொன்பார் “எம்” என்றும், இரண்டு விழிகள் முகத்திற் பொருந்திய பல தேவர்போலன்றித் தமக்கெனச் சுதந்தர விலக்கண மற்று ஆன்மாக்களின் உஜ்ஜீவனூர்த்தமாகச் சூரிய சோமாக்கினி என்னும் முச்சுடர்களையே மூன்று நேத்திரங்களாக வுடையவனும் அவற்றுள் அக்கினி நேத்திரம் ரூபன்மனாகி அசுரரால் துன்புற்றிருந்த இந்திராதிதேவர் துயர் தொலைப்பபடி ஸ்ரீ முருகக்கடவுளைத் தந்து நெற்றியில் விளங்குவதால் “கண்ணுதலை” என்றும், “மனநின்பால் - தாழ்த்துவதுத் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி” என்ற திருவாசகத்தின்படி எம்பெருமானை வணங்கி உலகு தன்னையெண்ணு மாதலானும், இவவுலகத் துள்ள யாவையு நோக்கி “காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்” என்னுந் தாயுமானார்போல் ஒன்றுகூட்டி, உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையாக “வணங்குவாம்” என்றுங் கூறினார்.

“உருபுபல வடுக்கினும் வினைவே ரடுக்கினு—மொருதம் மெச்ச மீறுற முடியும்” என்றாற்போல “பேரொளியை”, “மறைக்கொழுந்தை”, “கண்ணுதலை” என இரண்டனுருபுக ளடுக்கி வினைமுற்றைக் கொண்டன.

இச்செய்யுளில் யாம் என்னு மெழுவாய் எஞ்சிகின்றது.

(க)

தேசுறு ஞான மளப்பினுள் யோகஞ் செய்திடு வனதுசேர் வரிதாற், காசியி னடையிற் கணத்தினின் முத்தி யெய்தலா மெனக்கரைத் தனையான், மாசிலக் கதரின் விடாதுறை பரமன் கதைபினை வழங்கென முனிவன், பேசலு மவுண ரீரத்தமுண் டொளிரும் பிறங்குவேற் குமரானுண் டொரப்பான்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற ஞானமானது அளவில்லாதகாலம் யோகசாதனஞ் செய்தாலல்லாமல் அடைத லருமையாதலால், காசிக்ஷேத்திரத்தைச் சோந்தால் இமைப்பொழுதில் மோட்சமடையலாமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்; குற்றமில்லாத அக்காசிக்ஷரத்தில் இடைவிடாது வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானது சரித்திரத்தை ஒதியருளவேண்டுமென்று அகத்தியமுனிவர் சொல்லவும், அகராத உதிரத்தைக் குடித்துப் பிரகாசிக்கும் ஒளிவாய்ந்த வேற்றடைடேத்திய ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர். எ - று.

முதலிரண்டொளிகளின் கருத்தை—இதனால்

யோகநிலையுரைத்த அத்தியாயம்.

“இனைய வாற்றால் யோகக்க விபற்றி யுடல மிகவருததி
நீனைதற் கரிய தனிமுத்தி நெறியி னடைக விதுவனறித
துனைவி லுடலம் வருத்தாது முத்தியடையத் துணிந்தோர்கள்
கனைநீர்க் கங்கை குழ்காசி யடைய வேண்டு மெனக்கரைந்தான்.” என

வருவதன லுணர்க.

“விடாதுறைபரமன்” என்பது பெருமான் ஒருக்கால் நீங்கினும் அவரது மனம் நீங்காமைபற்றி. “அந்நகரில் விடாதுறைபரமன்”—அவிமுத்தேசன் அவ் வது அகிலேசன். அவிமுத்தம் என்பது காசி. அகிலேசன் எனினும் விச்சுவநாதன் எனினு மொக்கும். (உ.)

மற்றைய தலங்க ளெவற்றினுந் தவத்தால் யோகினுன் மருவரு முத்தி, பெற்றிடல் வேண்டுங் காசியில் வாளா வுறைத்திடின் முத்தியாம் பெட்டி, னுற்றவ னைவகா வுறைதலே யோக மொணமல ரிவிவதே தானங், கற்றையங் கதிர்கான் முத்திமண் டபத்தி விருப்பதே கருகருக தியானம்.

(இ-ள்.) வேறெந்த ஸ்தலங்களிலும், தவத்தாலும் யோகத்தாலும், கிடைத்தற்கரிய மோட்சத்தைப்பெறல்வேண்டும். காசியிற் சுமமா வசித்திருந்தால் மோக்ஷமடையுந் தன்மையால் ஆங்கடைத்து அந்நகராவீட்டு விலகாமல் வசித்தலே யோகம். (அங்குள்ள சிவலிங்கக்குறியை) ஒள்ளிய மலரானருச்சிப்பதே தானம். அழகிய கிரணத்தொகுதியைக் கக்குகின்ற முத்திமண்டபத்திவிருப்பதே கினைத்தற்கரிய தியானமாகும். எ - று.

முத்திமண்டபம் என்பது காசியிலுள்ள மண்டபங்களு ளொன்று ஆங்கி ருந்து சிவத்தியானஞ் செய்யின் விசேஷபலனைக் கொடுக்கவல்லது. பின்வரும்(ங்)

அளபபருங் கால மைத்தழல் காப்ப னருந்தவம் புரிந்தவர் பெறும் பே, றுளத்திலின் புற்றுச் சிவநிதி யேகா தசியினி லுண்டிநீத் துறையிற், களிச்சகரும் பரற்றுங் கடுக்கைபற் தெரியற் கண்ணுத லளிக்குகின்போல, வளத்தநற் காசி பிரித்திறை வருந்துங் கதையினைக் கேளென வழங்கும்.

(இ-ள்.) எண்ணில்லாத காலம் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்த இயற்றுதற் கரிய தவஞ்செய்தவர்க ளடையும் பலனை, மனக்களிப்படைந்து சிவரத்திரி ஏகா

தசிகாலங்களில் உணவை யொழித்து அங்கு வசித்திருந்தால், மதர்த்த வண்டுகளொலிக்கின்ற அழகிய கொன்றைமாலையுடைய நெற்றிக்கண்ணையுடைய ஸ்ரீ அகிலேசப்பெருமான் அனுக்கிரகிப்பார். அகத்தியமுனிவனே! கல்வளம்பொருந்திய காசிப்பட்டணத்தை உண்ணப்போல நீங்கிப் பெருமான்மனம் வருந்திய சரிதையைக் கேளென்று குமாரக்கடவுள் சொல்லுவார். ௭ - ஹ.

“பொங்குக்கம் காதரன்கா ளமயின்றே யொன்றும்

புகலாம விருத்தனனோர் கணப்பொழுது புலவோர்

அங்கவனை யிடைவிடா தருச்சனைமுன புரிந்தா

ரத்திதியே காதசியா மடுத்திதி யதனிற்

புங்கவர் பா ரணம்புசித்தே பூர்த்தியுற்றா ரிதன்மேற

பொருந்து திதி தனிவிமவான் பொற்கொடியை வைத்துச்

சங்கரன்கு வஞ்சமுற்றி நடித்தனனோர் யாமஞ்

சதுமறைநு வதுபிரதோ டம்மெனவே சாற்றும்.” — என்னும் ஆகமத்

திரட்டால் சிவராத்திரி - ஏகாதசி என்பவற்றை யுணர்க. மாதசிவராத்திரி பிரதோடம் எனவும், வருடப்பிரதோடம் மகாசிவராத்திரி யெனவுங் கூறுவர். அன்றியும் பிரமவீஷ்ணுக்கள் சிவபிரானது அக்கினிஸ்தம்பமாகிய திருவுருவத்தை அடிமுடி தேடிய காலமும் சிவராத்திரி யெனபர். (ச)

அருமறைக் கிழவன் முன்னமோர் பிரம கற்பத்திற் சுவாயம்பு மனுவா, மொருபெருந் திகிரி மன்னவ னிறப்ப வறுபதாண நிறைபெய லின் றிப், பருவா லுழந்தாங் குலகெலாங் காடாய்ப் பயின்மக மின்றிநன் னி லைமை, திரிதலுங் கமலப் பொருட்டினி திருக்கு மறையவன் சிந்தையி னினைந்தான்.

(இ-ள்.) அரிய வேதங்கட்குரிய பிரமன் முன்னிகழ்ந்த ஒரு பிரமகற்பத் திற் சுவாயம்புமனுவாகிய ஒப்பற்ற பெரிய ஆக்கிஞ்சக்கரமுடைய அரசன் மாண மடைய, அறுபதுவருடம் மழைபெய்யாமல் வருத்தமுற்றுப் பூமிமுழுவதும் காடாகிச் செய்கின்ற யாகங்களில்லாது, கல்லொழுக்கங்கள் மாறவும், தாமரைக்கொட்டையில் இனிதாக வீற்றிருக்கின்ற வேதியன் மனநிலைலோகித்தான். ௭-ஹ.

ஆழியொன் றுருட்டி யுலகெலாம் புரக்கு மரசனா பின்றியிவ் வுலகக், தாழ்த்து ருழந்த தெனமனத் தெண்ணித் தவறில்சீர் மனுருலத் து தித்த, பூழிவெம் பரிதி யனையவேற் றடக்கை ரிபுஞ்சைய னென்றுல கேத்தும், பாழியக் தடத்தோண் மன்னவன் காசிப் பதியினிற் றவஞ்செயக் கண்டான்.

(இ-ள்.) பூமிமுழுவதும் ஒப்பற்ற ஆக்கிஞ்சக்கரத்தைச் செலுத்திக் காக்கத்தக்க மன்னவரை யுடைத்தாயிராமல் இவ்வுலகமானது மிக்க துன்பமுற நலகின்றது என்று தனது மனதில் நினைத்து, குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய மதுவம்சத்திற் றோன்றிய புழுகியடைந்த வெவ்வுய ரூரியன்போன்ற வேளைத்திய பார்த்த கையையுடைய ரிபுஞ்சையென்று உலகத்தார் துக்கின்ற அழகிய வலியமை

த்த பூரித்த புயங்கள் பொருத்திய அரசனெருவன் காசிக்ஷரத்தில் தவஞ்செய்த
கொண்டிருக்கப் பார்த்தான். எ-று.

பூழிலே வென்பது கொலத்தொழிவின்றி மன்னன் தவத்திருத்தலால்
மாசுபடித்திருத்த வேலென்பதாம். (க)

காண்டலு மரசன் நவத்தினை வியந்து கதிர்முடி துளக்கிரான் முக
த்தோன், மாண்டவிவ் வுலக மனைத்தையு நீயே புரந்திடல் வேண்டுமற்
றுனக்குத், தூண்டுதல் செய்யா மணிவிளக் கன்ன கடரிழை யனங்க
மோ கிளியைச், சேண்படர் பரிதி நிகர்மணிச் சூட்டுப் பஹலைச் சேடன்
வத் தளிப்பான்.

(இ-ள்.) காங்கு திருமுகங்கையுடைய பிரமதேவன் (ரிபஞ்சயனப்)
பார்க்கவும் அம்மன்னனு தவத்திற்காக ஆச்சரியமுற்று, பிரகாசிக்கின்ற சிரசை
யசைத்து, மாட்சிமைப்பட்ட இப் பூமிமுழுவதும் நீயே (அரசுபுரிந்து) காத்தல்
வேண்டும். தூண்டுதல் செய்யாத மாணிக்கத் தீபம் போன்ற பிரகாசம்பொருத்திய
ஆபரணமணிந்த அனங்கமோகினி என்பவளை, ஆகாயத்திற் செல்லும் சூரியன்போ
ன்ற மாணிக்கம்பொருத்திய உச்சிக்கொண்டையமைந்த பல சிரங்களுள்ள ஆதி
சேடன் வந்து உனக்குக் கொடுப்பான். எ-று. (எ)

மாயிரு ஞால மனுநெறி வழாது மன்னநீ காத்தலா னினக்காக, கா
ய்மணிக் குப்பை தெய்வமென் னாந்த மைந்தரு நறுமல ரனைத்துஞ், சே
யுயர் விசும்பி னமரர்கல் குதலா லுயர்திவோ தானளும் பெயரு, மேய்
வறுங் கலைகள் முழுவது மனித்தே மேம்பலோ டிருத்தியென்றிடலும்.

(இ-ள்.) அரசனே ! நீ கிறப்புற்ற பெரியஉலகத்தை மனுமுறை தவமுறற்
காத்தலால் உனக்கு (குற்றமின்றி) ஆராய்ந்த கைமணிக்குவியல்-தெய்வமணங்கம
மும் மெல்லிய சாத்தம்-வாசனை விகம் பஞ்சதருக்களின் புட்பம் முதலிய தேவ
போகங்களெல்லாம், மிகவுயர்ந்த ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்கள் கொடுத்த
தலாவு, உயர்ந்த திவோதானன் ஆகிய பெயரும் வரும். வேதமுதலிய கலைகளை
பெயர்வளம் நீ யுறியும் வல்லபத் தத்தோம் ; பெருமையோடுருக்கக்கடவாய் என்று
வரமளிக்கவும். எ-று.

இதமுத விரண்போடல்கள் குளகம். (அ)

தாமரைத் தவிசி லரகவீற் றிருக்குஞ் சதுமுகற் றொழுதியான் கே
ட்ட, காழுறு வாமொன் றளித்தியே லுலகங் காக்குவ லெனவுள் மகிழ்
ந்து, யாமது தருது மென்ன லு மமர் விஞ்சையர் கின்னர ரியக்கர், தூம
வெந் தழற்கண் ணுரகரிந் தோந் துறந்துதம் பதிபுக வேண்டும்.

(இ-ள்.) தாமரைமலர்ப்பீடத்தில் கொலுவிற்றிருக்கும் காங்கு திருமுகங்
கையுடைய பிரமதேவனைப் பணிந்து காள் கேட்கத்தக்க விரும்பிய ஒரு வரத்தை
க்கொடுப்பாயாகில் பூமியை ரகஸிப்பேன் என்று ரிபஞ்சயன் கூற, பிரமன் மனங்
கனித்து காம் அதனையுங் கொடுப்போம் என்று சொல்லவும், தேவர்-வித்தியாதரர்-
கின்னரர்-யக்ஷர் - புகையத்தக்க நெருப்புப்போன்ற கண்களையுடைய காகர் முத
லானவர் இக்காசிக்ஷரத்தை விட்டுத் தமது களங்கனைச் சேரவேண்டும். (க)

என்றலுங் வழங்கிச் சேட்டினங் கதிரி னெரிகதிர் மணிமுடி சூட் டிக், குன்றுறழ் திணினோன் மன்னவ னமரர் குழுவீணைத் தனித்தனி ரோக்கிச், சென்றுநும் பதியிற் சேர்கென முரசு மறைதலுஞ் செழுமறை க் கிழவன், பொன்றிகழ் கடுக்கைப் புரிசடைப் பரம னினிதுறை சினக ரம புருந்தான்.

(இ-ள்.) என்று கேட்கவும், பிரமன் அவ்வரத்தைக் கொடுத்துப் பெரு மையாய்த் தாலருளியன்போற் கிரணங்கள் வீசும் நவமணிகளிறுத்த கிரீடம் தரி ப்பிக்கமுலையைப்போன்ற வலியதோனையுடைய ரிபஞ்சயன் தேவர்கூட்டத்தைத் தனித்தனிபார்த்து உங்கள் நகரங்கட்குப்போய்ச் சேரக்கடவீர் என்று பேரிகை முழக்குவிக்கவும் செழிய வேதங்கனையுடைய பிரமன் பொன்னையொத்த கொண் றைமாலு குடிய புரிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் இனிதாக வீற்றிருக்கும் திருச்சங்கிதானத்துக்குட்சென்றான். எ-று. (க0)

அடிதொழு தேத்தும் விரிஞ்சன்முன் தோன்றி யலங்குரீர்க் காசி யங் கடவுள், குடுமிவான் ரோயு மந்தர மிறுத்த தருந்தவ மாங்குது கு றுகி, பொடிவிலச்சீர் வரங்க ளுதவுதல் வேண்டு மொல்லையி லெழுக்கீ ரென்ன, விடையிவர் தயன்மால் நத்தியே முதல விண்ணவர் சூழ்வா வெழுந்தான்.

(இ-ள்.) அசைகின்ற கனகையாற் சூழ்ந்த அழகிய காசிகரத்தில் வசிக் கும் ஸ்ரீ அகிலேசப்பெருமான் தமது திருவடிகளைப் பணிந்து துதிக்கும் பிரமனுக் குமுன் தோன்றி, ஆகாயமளாவிய சிகரங்கனையுடைய மந்தரமலை அருந்தவஞ்செ ய்தது; அவ்விடஞ் சேர்ந்த கெடுத லில்லாத சிறப் பமைந்த வரங்களை அத ற்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் விராவி லெழுந்திருக்கக்கடவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இடபவாகனத் தாரோகணித்து, பிரமன் - விண்டு - திருந்திதேவர் முதலாகிய தேவர்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படி எழுந்தருளினர். எ - று.

கண்களு மனனுங் காசியிற் கிடப்பக் கறைமிடற் றெந்தையாண்டே க, விண்புகு குடுமி மந்தரத் தாழ்ந்து மென்மலர் தூய்மகிழ்ந் தேத்தப், பண்கனிந்தொழுகு மென்மொழிபாகன் விழைந்தனபகர்தியென் றிடனு, மொண்கட ராகி யாவது முணரு முனக்கியா னுரைப்பதொன் றுண்டோ.

(இ-ள்.) ஸ்ரீ கண்டத்தைபுடைய எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான் திரு கேத்திரமும் திருவுள்ளமும் காசிகரத்தி லிருக்க வைத்து மந்தரகிரியை யடைய, ஆகாயமளாவிய உச்சியையுடைய அம்மந்தரம்பணிந்து மெல்லிய மலர்களா னரு ச்சித்துத் துதிக்க, பண்ணோசையானது மிருத்துவிளங்கும் மெல்லிய சொல்லையு டைய அன்னபூரணியம்மையாப் பாகராகிய ஸ்ரீ அகிலேசப்பெருமான் (மந்தர மே!) கீ விரும்பியவற்றைக் கேள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளவும், ஒள்ளிய முச் சடர்வடிவாகி எல்லாவற்றையு மறிந்த தேவர்க்கு அடியேன் சொல்லவேண்டிவ தொன்றிருக்கின்றதோ? இல்லை. எ-று.

அன்னபூரணி என்பது விசாலாக்ஷிக்குரிய ஒரு திருநாமம். (க2)

கங்கையம் புனல்சூழ் காசியம் பதியி லுறைவது போற்குசத் தீவிற், நங்குமென் னிடத்து முறைத்திடல் வேண்டும் யானும் தனிகக் போ வப், பொங்குசீ ரோடும் பொலித்திடல் வேண்டு மென்றனும் பொழிகதிர் கிலவு, திங்களங் கண்ணிப் புரிசடை மறையோன் சித்தைகூர் திருத்திடு மேல்வை.

(இ ன்.) அழகிய கங்காசலத்தாற் சூழ்த்திருக்கும் சிறந்த காசிசேஷத்திர த்திலே தேவரீர் வீற்றிருப்பதைப்போல, குசத்தீவிற் பொருந்திய அடியேனிடத்தி லும் வீற்றிருத்தல் வேண்டும் ; நானும் அவ்வொப்பற்ற காசிரத்தை தப்போல் மிரு ந்த சிறப்புடன் விளங்கவேண்டுமென்று சொல்லவும், கிலவை வீசுகின்ற கிரணங் கையுடைய சந்திரனைச் சிரோமாலையாகத் தரித்த புரிந்த சடையையுடைய சில பெருமான் சித்தித்திருக்குங்காலத்தில். எ - று.

இதமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(க :)

மலரயன் வணங்கி மதிவகிர் புனைந்த வரதநின் னருளினு வளிய, னுலகெலா மமைத்தேன் காக்குந ரின்றி யுறைபெயல் வறத்தன வதனு, விவருவேற் றடக்கை ரிபஞ்சயன் காக்கப் பணித்தன னுங்கவ னிமையோ, ரலைபுனற் காசி யொரீஇத்தம பதியி லடைத்திடி. வளிப்பனென் றறைந்தான்.

(இ ன்.) கமலாசனத்துள்ள பிரமன் தொழுது, சந்திரன் பிணவைத் தரித் த சங்கரா ! தேவரீரது கிருபையால் அடியேன் உலக முழுவதஞ் சிருட்டித்தே ன், அரசசெய்வோரில்லாமல் மழைவளங் குறைத்தது ஆகையால் விளங்குகின்ற வேலேந்திய பரந்த கையையுடைய ரிபஞ்சய னென்போனை அரசசெய்யும்படி கட்டினாயிட்டேன். அவன் அலைகள் பொருந்திய கங்காநதியாற் சூழ்ந்த காசிக் கரத்தைவிட்டுத் தேவர்கள் தங்கள் நகரமடைந்தால் காப்பேனென்றான். எ - று.

அவ்வா மளித்தல் வேண்டுமென் றிறைஞ்ச மந்தர வரையினுக்களி ப்பா, னிவ்விடத் துறைத்தேம் யாமுமால் குறையு மிழையவர் தத்தம ப தியிற், செவ்வனே யேகப் பணித்தன மென்னச் செங்கனிப் பவளவாய் மலர்ந்து, நவ்விமென் னோக்கி பங்கன்மால் வரைக்கு நவ்வா மளித்தவ னிருந்தான்.

(இ-ன்.) அந்தவரத்தை யனுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்று வணங்க, மெ ல்விமயமாணப்போன்ற கண்ணையுடைய பார்வதிபாகராகிய சிலபெருமான், மந்தர கிரிக்கு அருள்செய்யும்படி யாம் ஈண்டிருத்தோம். அக் காசியில்வசிக்குந் தேவர்க னைத் தங்க டங்கள் நகரத்திற்குச் செல்லக் கட்டினாயிட்டோம் என்று செக்கி றம் பழுத்த புவனத்தையொத்த வாயைத் திறந்து திருவாய்மலர்ந்து, பெரிய மந் தரமலைக்கு நல்ல வரங்களுக்கொடுத்து அவவிடத்து வீற்றிருந்தனர். எ - று. (கடு)

அன்றுதொட் டோங்கு மந்தர வரையு முத்திமால் வராயென வம ர்த்த, தின்றளிர் கவற்று மேத்தெழின் மேனி யேழையோர் பாகனுங் கா சி, யொன்றிநீங் குறாம லியாவரு முணரா திவிங்கமொன் றமைத்தவ

ஹலாந், பொன்றவழ் குடும்ப புரிசைசூழ் காசிக் கவிமுத்த மெனப்
பொ புணர்தா.

(இ-ள்) உயர்வாகிய மந்தரகிரியும் அன்றுமுதல் பெரிய முத்திரதரும் மலை
யென விளங்கியது. இனிம மாத்நளிர்போன்ற பேரழகு வாய்ந்த திருமேனியை
யுடைய உமாசமேதாசிய சிவபெருமானும் காசிக் கணாப் பிரியாது பொருந்தி ஒரு
உருமறியாமல் ஒர் சிவலிங்கக்குறியை ஆங்கு நியமித்து அதிற் சேர்ந்திருத்தலால்
பொன்மயமான சுகரத்தையுடைய மதில்கூழ்ந்த காசிக்ஷேத்திரத்திற்கு அவிமுத்
தமென்று பெரியோர் பெயர்தரித்தனர். எ-று. (கக)

விளங்குமவ் விலிங்க மமைத்ததன் பின்னர் விரிஞ்சனே முதலியோ
ரியாந், துளங்கொளி பிலிங்கம் பற்பல வமைத்தா சொன்னவவ் விலி
ங்கத்தி னும, முளங்குழை துரைத்தோர் கருதினோ ரியாண்டு சென்று
தம் முயிரிற் தடினுவ, களங்கனி யனைய கண்டன்வாழ் காசி யிறந்தவர்
பெறுங்கதி யடைவார.

(இ-ள்) பிரக-சிக்கும் அவலிங்கம் ஏற்பட்டபிறகு பிரமன்முதலான
தேவர்களெல்லாரும் ஒளிவீசும் அநேக சிவலிங்கக் குறிகளை யமைத்தார்கள். சொ
ல்லிய அவலிங்கங்களின் திருநாமங்களை மனமுருகித் துதித்தோரும் தியானித்
தோரும் வெவிடத்திற்போய்த் தம் துயி ரிறந்தாலும் களாப்பழம்போற் கறுத்த
ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமான வாழ்கின்ற காசிக்ஷேத்திரத்திலிறந்தோர்
பெறுங்கதியை யடைவார்கள். எ-று. (கக)

அவிமுத்தேசன் கதையுரைத்த அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௨௨௭.

சர்ப்பத்துமுன்றாவது,

திவோதான னாட்டிற் படுத்த அத்தியாயம்.

விண்ணவ ரகன்று தம்பதியுறைய விரிபுனர் கங்கைசூழ் கிடந்த
வண்ணலவ் காசி தனிற்றிவோ தான னரசுபூண் டளிக்ஞா ளதனிற்
கண்ணுதல் முதலோ ரவனரசுரிமை கடிந்துவான் றொடுமதிற் காசி
நண்ணிய துரைத்து மெனமுனி கேட்ப நாமவேற் பண்ணவனுரைப்பான்

(இ-ள்) தேவர்கள் (காசிப்பட்டணத்தை) நீங்கித் தங்க டங்கள் நகரத்
திலே வசிக்க, கீர்ப்பெருக்கை யுடைய கங்காநதியாற் சூழ்ந்த பெருமை வாய்ந்த
அழகிய காசிக்ஷேத்திரத்தில் திவோதானன் ராஜ்ஜியபாரந தாங்கிக் காத்துவருங்
காலையில், செற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் முதலானவர், அத்திவோதான

னது ராஜரிகத்தைக் கெடுத்து ஆகாய மளாவிய மதில்கூற்றை க-சிரகரத்தை யடைந்த உகையைச் சொல்லுவோமென்று அகத்தியமுனிவர்கேடும்படி, அச்சத்தைத் தரும் வேற்படையேத்திய ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் சொல்லத்தொடங்கினர். நாகிளர் திங்க ணககல்லா முகிழ்க்கு நளிர்சடை வானவன் முதலோர் போகிய பின்ன ரிருநில முழுதும் பொதுவற பொருகுடைநிழ்ந்நி வேகவெஞ் சிலைக்கை மருவலாக் கடத்து வ்னாவளர் தருமலாச் சொலை மாகமு டறுக்குவ் கொடிநெ விதி மாநகாக் காசுடி னிருந்தான்.

(இ-ள்.) இளம்பிறைச்சத்திரன் பிரகாசிக்கின்ற நிலையறும்புகின்ற குளிர்ச்சிதங்கிய சடையை யுடைய பிம்பெருமன முதலான தேவர்கள் (காசிரகரத்தை நீங்கிச்) சென்றபிறகு, பெரிய உலகமுழுவதையும் தனக்கே சுதந்தரமாக ஒரோ குடையால் நிழலசெய்து, வினாத்து செல்லும் (அம்பகனைப் பூட்டுகின்ற) சொடிய வில்லேந்திய கையையுடைய சத்தருக்களைச் செய்திது வளப்பமமைந்த வாசனைதங்கிய பூஞ்சொலைகள் ஆகாயத்தை ஊடறுத்துச்செல்லுகொழிகள் கட்டிய பெரிய தெருகனையுடைய சிறந்த காசிரகரத்தில் வாழ்ந்திருந்தான். ௭ - று.

பொதுவறையாவார்க்கும் பொதுத்தன்மையினின்று விவக. (உ.)

செயிரிடைச் சீற்றப் பகைதரும் விழிக்குந் திமைகூ ரிதயமென் மலர்க்கும், வெயில்பொழிந் திமைக்கும வெங்கதிர்ப் பரிதி வேந்தனே போன்றுமெஞ் ஞான்று, முயிரொன வ்யந்து தன்னுழைய யடைந்தோர்க் குயர்விசும பகடுகின் டெழுந்த, முயலடை கிடக்கு முழுநிலாத் திங்கள் முதல்வனே போன்றும்வீந் திருந்தான்.

(இ-ள்.) குற்றத்தங்கிய கோபமாகிய பகையைத் தருங்கண்களுக்கும், திச் செயல் மிகுந்த இதயமாகிய மெலவிய (தாமரை) மலருக்கும் வெயிலைப்பிப் பிரகாசிக்கின்ற சுகென்ற கிரணங்களை யுடைய சூரியதேவன் போன்றும், எப்போதும் உயிர்ப்போற் களித்துத் தன்பாற்சரணடைந்தோர்க்கு உயர்வாகிய ஆகாயத்தின் அகடுகிழித் தெழுக்கின்ற முயற்களங்கம் விளங்குஞ் சோடசகலைகளோடுகூடிய சந்திரபகவான் போலவும் உயிர் வாழ்ந்திருந்தான். ௭-று.

பகைஞர்கள் து கட்டிலனுக் கச்சத்தையுண்டெய்தலால் சூரியன்போலும், சரணடைந்தோருக்குக் குளிர்ந்த பார்வையால் சந்திரனபோலும் விளங்குகுனென்பது சுருத்து. (உ.)

குனிசிலைக் குடும்பி குழையநாண் பிணித்துக் குருதிநீ ராட்டுவெம் பகழி, முனிவீனற் றாங்கிக் கவைநெடுங் கோட்டு மூரிவெங் கடாக்களி றுகைத்துத், தனிவிசும பளிக்கும் வானவ னென்பர் தரியல ருயிர்செருப் பதனற், களைசூரற் புரிகோட் டெருமையே றுகைக்குங் கதழ்சின மற வியென் றுரைப்பார.

(இ-ள்.) (உலகத்தாரது துன்பத்தை யொழித்துக்காத்தலால்) வளைகின்ற வில்லின் உச்சிகுழையும்படி. நானேறிட்டு, உதிர்நீரில் மூழ்கச்செய்யும் கொடிய அம்பைக் கோபத்தோடுகொண்டு, பிளவுபட்ட நீண்ட (நான்கு) கொம்புகளையுடைய

வலிமைந்த கொடியமதஜெமபொழியம் ஐராவதத்திலேறி இப்பற்றத்தேவலோகத்
தை ரட்சிக்கும் இத்திரினைன்று செல்லுவர்; சத்துருக்களுபினக் கொலவதஞல
(அத்திவோதானனை) ஒல்க்கின்ற குரலையும் புரிந்த கொம்பையுமுடைய எருமை
க்கடாவை வாகனமாகக் கொண்ட மிருத்த கோபத்தையுடைய இயமனென்று
சொல்லுவர். எ-று. (ச)

ஏற்றெதிர் கொடிய பகைநெடுங் கானிற் கொரிசுடா வழங்குதித்
கடவு, ளாற்றலவெம பாசத் தொன்னவர்க் கடந்த வென்றியா லாழகடற்
கிறைவன், போற்றுமில் வுலகி லுயிரொலா முயிரிற் புரப்பவ னருமபொரு
ளெவையு, மாற்றிடா தெவர்க்கு முதவலா லளகை மனனவ னெனன
வீற்றிருந்தான்.

(இ-ள்.) எதிரோற்று வருகின்ற கொடிய பகையாகிய பெரிய வனத்திற்கு
எரிசின்ற நெருப்பைக் கொடுக்கும் அக்கினிதேவன்; பராக்கிரமம் பொருந்திய
கொடி பாசத்துச் சத்துருக்களை வென்ற ஜெயத்தால் ஆழமாகிய கடலின்மேலவ
னான சமுத்திரராஜன்; ஆதிக்கின்ற இப்பூமியிலுள்ள மன்னுயிரையெல்லாம் தன
னுயிர்போற் காக்குகிவோதானன் (தன்பாலுள்ள) அருமையான பொருள்களை
யெல்லாம் மதியாமல் யாவாக்குவ கொடுத்தலால் அளகாபுரிக்கிறைவனான குபே
ரன் என்றுசொல்லும்படி வாழ்த்திருந்தான். எ-று. (இ)

வாட்படையுழுவர் கூற்றெனத் தெழிக்கு ஞாட்பினுட் பாக்கரும
பலத்தாற், கோட்புலிப் போததி னீருரி புனைந்த கூனபிறைக் கண்ணி
யஞ் செல்வன், சேட்டிமைப் பரிதி யோட்டற நிலந்த திரள்வரைப் புய
வலியதனாற், பாட்டளி துதையும் பகந்துழாய்ப் படலைப் பங்கமச் செவ
கண்மாலையான்.

(இ-ள்.) வாளாயுதமெந்திய போவீரர் யமனைப்போல விளங்குகின்ற யுத
தகனத்திற் பார்த்தற் கருமையான வலிமையால், பராக்கிரமமுடைய (நாசிக்க
மாகிய) ஆண் சிங்கத்தின் பெரிய தோலைத் தரித்த வனைந்த பிறைச்சந்திரனைச்
சூடிய அழகிய உருத்திரபகவானையும், தூரத்திலிருந்து பிரகாசிக்கின்ற சூரியனது
செல்வைத் தடுக்கும்படி யுயர்ந்த திரண்ட விர்தபர்வதம் போன்ற புயவலியால்
பண்பாடும் வண்டுகள் நெருங்கும் பசிய துளபமாலையணிந்த செந்தாமரைக் கண்
ணையுடைய (திரிவிக்கிரமாவதார மெடுத்த)விஷ்ணுமூர்த்தியையும் நிகரானவன்.
எண்ணிற் கலையா லுள்ளமே மாப்ப விருவிசும் பியங்கிய மதிபோல் [வர்
ண்ணரு மெண்ணெண் கலையொடு நிறைந்த விவர்க்கிணை நாகர்காந்தரு
பண்ணவ ருருவு கரத்துவந் தன்னோன் பணித்தன புரிகுவ றென்று
லண்ணலஞ் சீர்த்தி யாயிரம் பகுவாய்ச் சேடனை யன்றியா ரறைவார்.

(இ-ள்.) சோடசகலைகளுடன் மனங்களிக்கும்படி பெரிய ஆகாயத்திற்
சஞ்சரிக்கும் பூரணச்சந்திரன்போன்று, கிடைத்தற்கரிய அறுபத்துநான்கு கலை
களுடன் நிறைந்திருக்கும் இத்திவோதானனுக்கு நாகர்-கந்தருவர்-தேவர் முதலான
வர்கள் தமதுருவை மறைத்து (வேற்றுமையுடன்) வந்து அவன் கட்டளையிட்ட

பணிகளைச் செய்வார்களென்றால், அழகிய பெருமைவாய்ந்த அகன் சீர்தியை ஆயிரம் வாயையுடைய ஆதிசேடனைமயங்கம் வேறே யாவர் சொல்லவல்.

எனத்தலை புலக மொருகுடை தீற்றி எரின்மென் கிள்ளையர் தீஞ் சொற், கனிந்தது கொழுதுமடச்சிளங் கழைத்தோட் கருங்கயல மருட்டு வாட்டடவகண், மனங்கவ ருருவச செழுங்கொடிப் பருவ வானாக் கூட் டித்தக் கனிவா. பனங்கமொ கிளிடப பற்றைச் செருகுட்ட எங்கெழு சேடனவா தளித்தான்.

(இ-ள்) வெள்ளமையாக உலகதவத ரகசக்கிராதிபத்திமஞ் செய்யுங் காலத்தில் பிருதுநாகி கிளப்போன அழகிய மதர்பொருத்திய சொல்லையும், அழகுமிருத்தவிளகருகு மசிய இளமைட்டத மூலகில் போன்ற தோளகையும், கரிய சேற்கெண்டையை மடக்குகின்ற ஒள்தகம்ப பர்த்தகலகனைபுட், கண்டொர மனைக்க கிரகிக்கும் உழைத்தையம், செழுமையாய்த் கொடிபோன்ற புருவத் தையும், ஒள்ளிய அரக்கின செந்தாமரைய இழையும், கொடைவக்கனியை யொத்த வாயையுருடைய அநகமொகினியை, பலதலைகையுடைய சிலந்த உச் சிக்கொண்டையாத அழகுமிருத்த ஆதிசேடன மணஞ்செய்துகொடுத்தான்.

ஆங்கவ டனைவேட் முளமுலைப் போக மருத்திற் நவணிகர் வனப் பிற், பூங்குழல் மாதர் பலரொடு முயங்கிப் பொற்பொடுபுதல்வரைப் பய ந்து, வாங்கிருஞ் சிலைத்தோட் புரவலன் புரப்ப மழைவளஞ் சுரக்குரன் டைடி, வீங்கரும பெருமை தன்னையிங் கெவாக்கு மிற்றென கிகழ்த்து மா நரிதே.

(இ-ள்) அப்போது அவன் மணஞ்செய்து இளமைதங்கிய தனங்களின் சுகத்தை அனுபவித்து, அவனாகமொகினிக்கொத்த அழகுவாய்ந்த மலர்மலைய ணிந்த அளகபரத்தையுடைய பலமங்கைமரோடுஞ்சேர்ந்து அழகுள்ள பலமைந் தரைப்பெற்று வளைந்த பெரிய வில்லேத்திய தோளையுடைய திருவாதானன் அரசு செய்துகாக்க, மழைவளப்பம் அதிகரிக்கின்ற நல்ல நாட்டினது கெடாதபுகழை இத்தகையது என எத்தகையினருக்கும் இசைக்கும்வகை அரிதாகவேயிருக்கும்.

கிள்ளையங் குதலை மொழிபிலுங் கனிந்த கேழ்க்கிள ரமுதறழ் தீஞ் சொ, லொள்ளிழை யவரி லருத்ததிக்க் கற்பின் வழுவினு ரொருவரு மில் லை, வெள்ளிவெண் புரிநூல விளங்குபொற் றடத்தோள் வேதியர் தம்மி லெஞ் ஞான்றுந், தெள்ளிதி னுணர்ந்து மறைவழி யொழுகுஞ் செய்தியிற் றிறம்பினே ரில்லை.

(இ-ள்) அழகிய கிளியின் மதலைச்சொல்லுக்காட்டிலும் மதுரமான நிரம் விளங்குந் தேவாமிர்த்தத்தையொத்த இனிய வார்த்தையையுடைய ஒள்ளிய ஆப ரணமணிந்த மாதர்களில் அருத்ததியை யனைவ் கற்புநிலையினின்றும் தவறினவர் கள் யாருமேகிடையாது. வெள்ளியைப்போன்ற தாவளயமாகிய உபவித்தவீளங் கும் அழகிய விசாலமான தோளையுடைய அந்தணர்களில் எப்போதும் தெளிவோ டறிந்து வேதசம்பந்தமாகிய வைதிகமார்க்கத்தில் நடக்குந்தொழிவில் வழுவின வர்கள் (ஒருவரும்) இல்லை. எ-று.

அழன்முகம் பழுத்த வாடகப் பசும்பொ னூர்மீர் நிடுத்துவெங்
கடாகா, லொழுகாத தடத்தோன் வேத்திற் பணைத்த புயவலி பொ
ழிந்துகொ ளிலை, முழுதுணா கேள்வி புடைப்பெருங் கேணமை வணி
கரிய முதல களைத்தும், வ்ழைதக வுடைய பொருணனி யிட்டும் வின
படவீட னெறகுந ரிலலை.

(இ-ள்.) நெருப்பிற்பழுக்கக்காய்ச்சிய பசியகூடகப்பொன்னலாகிய ஆரம்
விளங்கியிருந்து மிகுத்த கிரணங்களைவிடச் ஒளிதங்கிய பரத்த தோனையுடைய
மன்னவரில பூரித்த புஜபலபராக்கிரமங் கழித்தோ யாவருமில்லை, யாவற்றையு
மறியுங் கேள்வியையுடைய பெருமைவாய்ந்த கேட்கத்தக்க வைசியரில பழை
மையாகிய உலகமுழுவதும் விரும்பும்படி உடைத்தாகிய செல்வத்தை அதிகமா
கத் தேடும் வினயத்தைவிட்டு வாழ்வோர் வருமில்லை. எ-று.

வினயம் = வஞ்சகம்.

(கக)

கண்ணழற் சீற்றத் துளைபெயிற் நகலவாய்க் கட்செவிய் பணமுடிக்கிட
மண்மகள் பயந்த பின்னவர் தம்மிற் நமநிலை வருவின ரில்லை [ந்த
பெண்ணுரால் வருணத் தவருமற் றவரி னிழிந்துளோர் களுந்தம தியல்பி
னண்ணுந ரன்றி யலலன புரிந்து தீநெறி நடக்குந ரில்லை.

(இ-ள்.) கோபாக்கினி தங்கிய கண்ணையும், தொனவாயந்த பற்கள்பொ
ருந்திய பாம்பின் பணமுடியில்விளங்கிய பூமிதேவிபெற்ற சதுர்த்தராகிய வேளா
ளரில் தமது குலாசாரத்தை நீங்கினவர்கள் கிடையாது. கணிக்கினற (பிராமணர்
முதலிய) நான்கு குலத்தோர்களும், அவர்களில் தாழ்த்த நான்கு வருணத்தவாக
ளும் தமக்கு விதித்த முறையிலிருப்போரன்றி விலக்கியவற்றைச் செய்து தூர்வழி
யிற் செல்வோர் வருங்கிடையாது. எ-று.

“அவயினிழிந்துளோர்” என்பது அதுலோமர் - பிரதிலோமர் - அந்தராளர் -
விராத்தியர் முதலிய சங்கராஜாதிகளாகிய புறக்குடிகளை, அவருள் அனுவோ
மர் உயர்குலத்தந்தைக்கும் இழிகுலத்தாய்க்கும் பிறந்தோர்; பிரதிலோமர் இழிகு
லத் தந்தைக்கும் உயர்குலத்தாய்க்கும் பிறந்தோர், அந்தராளர் அதுலோமத் தந்
தைக்கும் பிரதிலோமத்தாய்க்கும் பிறந்தோர், விராத்தியர் பிரதிலோமத்தந்தை
க்கும் அனுவோமத்தாய்க்கும் பிறந்தோராம். இதனை,

“உயர்த்தநாற் குலத்தி லாண்பெண் ணுயர்வழி விரண்டுங் கூறு

யியங்கிய பிள்ளைப் பேரோ யனுவோம னென்று கூறும்

நயத்தவப் பெண்ணு மாணு நண்ணிய வுயர்வு தாழ்வில்

வியந்திடும் பிள்ளைப் பேரோ விரற்பிரதி லோம னாமே

பெருத்தவல் வனுவோ மன்னே பிரதிலோம னென்ற பேரி

லுரைத்தவாண் பெண்ணில் வந்தே யுற்றவ னந்த ராள

னினாத்தவர் மாறிக் கூடிப் பிறந்தவ னீண்ட பேரோ

விரித்தது வினவித் கேட்கில் விராத்திய னென்னு தாலே” எனவருஞ்

குடாமணியா லுணர்க.

“கட்செவி” என்பது ஏனைப் பூதங்களைப்போலக் கண்வெறுகாதுவெறுக வுடைத்தாயிராமல் கட்டிலினைச் செவிப்புலனுமாகவுடையதாய்ப்பாதவன், பாம்புகள் ஒருபொருளைக்காணாகையில் அடுத்திருக்கின்ற புலப்படாதென்றும், ஒரோசையைக்கேட்கையில் உருவுடையபடாதென்றுஞ் சிலர் கூறுகின்றனர். (1)

கொடைக்கட னிறுக்குத் தடககைவே துழுவ னார்க்குநா டெவற் றினுங் குறைமா, வுடைப்பெருஞ் செலவ ரலவது உறுமை புழுகதுனோ ரொருவரு மில்லை, விடர்கருவ கற்பின் றமனை மலது பிழாமனா பிழை குந ரில்லை, யிடாக்கடற புணையாப பிறவிவையாக்கு மகவிலா அறைகுந ரில்லை.

(இ-ள்.) ஈகைத்தன்மையை நிலைநுத்திய விசாலமாகிய கையிலேத்திய வேலையுடைய திவோதானன அசையும் எல்லாநாகெனினும் குறையில்லாதவைய பெருஞ்செல்வாகையெல்லாமல், தரித்திரத்தால் துன்புற்றவர்கள் ஒருவர் கூடக் கிடையாது. நீக்கற்காதிய கற்பின தன்மையையுடைய தமதுபாரிகளையல்லாமல் பரதாரகமனஞ்செய்வோர் யாருமில்லை. துன்பக்கடலுக்கு ஒருதெப்பமாகப் பிறவியை வேரோடொழிக்குங் குழகைகளையின்றி வசிப்போர் எவருமில்லை. எ-று.

குழைமுகக் தூங்கு செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் காளு மழன்முகத் தாற்று மருமகத் தன்விச் செத்தகை யருந்துந ரில்லை விழைவொடு பயந்தோர்ப் பழிச்சிடா ரில்லை வெங்கவ ருநெ ரில்லை [லை கழிபெருங் குணத்துக் குரவரைப் பிழைப்போ ராரும்பொருள் கவருந ரில்

(இ-ள்.) குழைவாகிய முகமுடையதாய்த் தொங்குகின்ற செம்மணியாகிய மாணிக்கம் பதித்த பசும்பொன்னுலாகிய குண்டலமணித்த அத்தணிகள் எப்போதும் அக்கினியைக்கொண்டு செய்யும் அரிம யாகத்திலல்லாமற் சிவந்த மாபிசத் தைப் புசிப்போர் யாவருமில்லை. பெற்றோரை ஆசையுடன உணங்காதவர்கள் ஒரு வருமில்லை. கொடிய சூதாடுவோர் கிடையாது. மிகுந்த பெருமைதங்கிய குணமுடைய ஆசிரியரைத் துரோகஞ்செய்வோர் அரிம பொருளைத் திருடுவோரில்லை.

மழைமுகில் வறப்ப நிலமிசைப் பைங்கூழ் வாடுந ரில்லையெஞ் ஞான்றுங் கழிபெரு கோயின் வருந்துந ரில்லை கனியினு மினியமென் மழலைக் குழவியம் பருவத் திறக்குந ரில்லை குற்றமி லொழுக்கமே யன்றிப் பழிபடு கரும மென்பது மறத்தும் பயில்குந ரில்லையப் பதியின்.

(இ-ள்.) அக்காசிப்பதியிலே மழைபொழிகின்ற மேகங்கள் வறத்தலால் பூமிமேல் பயிர் வாடுவோரில்லை. எப்போதும் மிகுந்த கொடிய வியாதிக்களால் அவ திப்படுவோரில்லை. முக்கனியைப்பார்க்கிலும் மாதூர்யமாகிய மெல்லியமழலைச்சொல்பேசும் அழகிய குழந்தைப்பருவத்திலே மரிப்போர் யாருமில்லை. குற்றமில்லாத நல்லொழுக்கமேயல்லாமல் பழித்தல்பொருத்திய தொழிலென்பதை மறத்தானுஞ் செய்துவருவோர் கிடையாது. எ-று. (கரு)

ஆறறி புலவர் தவத்துறை போய வந்தணர்த் தொழுவர்மற் றவரு [ரு ழுறொளி யோசை காற்றமென் சுவையி னொழுகிடார்த் தொழுவர்மற்றவ

மீதலா ஞானப பெருங்கடற் புத்தோப பணிகுவ ரிசைத்தவத் தவரு
நீறுநுத் தலர்த்த செடுவோ நெறநீ கெடுநீ முனிவரைத் தொழுவாரா.

(இ-ள்) : ஸ்ரீரங்கத்தின் யுணர்ந்த கயிற்சு-கள் துத்திறைகளிற் படி
ந் தெய்வை-ப்பணிவ-ர்கள்; கட்டுதெய்வ-களும் னுறு - ஒளி - ஒசை - நாற்றம் -
பெல்லிய சுவை துட்பிளவ-நீச் செல்ல-ரைத் தொழுவாராகள்; அவர்களுள் முடி
விலவாத ஞானம-கிய பெரியகடலிலேழுந்கிய தலசெனை வணங்குவார்கள்; சொல்
விய அத்தவத்தோரும் திருவெண்ணீறு பிரகசித்து விளங்கிய பெரிய சந்திரிகை
வீசும் நெற்றியையுடைய சடா-னமற்ற முனிவர்களைத் தாழ்வார்கள். எ-று. (கசு)

விழுதுவிட் டொழுதும வெண்ணிலா முததம் விளிம்பெறிந் தெரி
மணி குயிறு, மழக்கதாப பசுமபொ னேடுமுடி புனைந்து வலம்படு திகிரி
யொன் றுருட்டி, யெழுக்கடல வரைப்பு மின்னணம் வழாம லெண்பதி
னாயிரம் பருவங், கழிபெருங் காதல் நிலைம னுவப்பக் களைகளு யிரிநித
ளித் தனாலு.

(இ-ள்) : (கிரணககா-கி) விழுதுவிட்டு விளங்கும் தவளநிறத்த முத்
துக்களால் ஓரஞ்செடது மாணிக்கங்களை புதைத்த இனிய ஒளிவீசும் பசும்பொன்
றாவாகிய செடிய கிட்டுந் தளித்து, வெற்றிசெய்யும் ஆக்கினசக்கரத்தைச் செலு
த்தி, சத்தசமுத்திரங்களைத் குழப்பட்ட நிலவுலகமுழுவதும் இவ்வாறு முறைதவ
ருமல் எண்பதினாயிரருட்காலம் மிகவும் அதிகரித்த ஆசையுடன் பூமிதேவிகளி
க்கும்படி யாவர்க்கும் ஆதாவாகவிருந்து இனிதாக அரசுசெய்துவந்தான். எ-று.

விளிம்பெறிதலாவது ஓரத்திற் குச்சுகளாகத் தொங்கவிடுதல். (கஎ)

தீவிடங் கடைவாய் மடையுடைத் தொழுகு செம்மணிச் சூட்டரா முடி
மேவரக் கிடந்த கனைகட லாடை வியனில முழுவது முவப்பக் [யின்
கோவியல் வழாது பகைபுறங் கண்ட சூருதிவேன் மன்னவன் காப்பப்
பூவியல் பொதும்பர்க் கற்பக நீழல் விண்ணவர் புத்தியி னோர்தார்.

(இ-ள்) : சொடிய விஷத்தைக் கடைவாயின்வழியாக மடையெடுத்துப்
பாய்த்தாற்போலச் சிந்துஞ் சிவந்த மாணிக்கத்தை உச்சிக்கொண்டையி லுடைய
ஆகிசெடன் முடியிற் பொருந்தியிருக்கும் ஒலிக்கின்ற கடலை ஆடையாகவணிந்த
பெரிய பூமியிலுள்ளோர் யாவரும் மனங்களிக்கும்படி இராஜநீதி தவருமல் பகை
மன்னரை முதுகுக்கண்ட உதிரஞ்சிந்தும் வேலேந்திய திவோதானன் அரசுசெய்து
வர, மலர்கள்பொருந்திய கற்பகவிருட்சத்தின் நீழலில் வசிக்குந்தேவர்கள் தமது
மனதில் ஆலோசிக்கத்தொடங்கினர். எ-று.

பொதும்பர்=மரச்செறிவு. (கஅ)

பூம்பொறிச் செங்கட் சுரும்புவாய் நெகிழ்ந்த புதுமலர்த் தாழமே
ய்ந்தறங்குந், தேம்படு நறிய தருமலர்ச் சோலைப் பணியிரு விசம்புறை
தேவர், மேம்படு மிவன்ற னிருநிலக் கிழமை விலக்குவ மெனக்கர கம
லங், கூம்பகாத் தழும்பு படமறை வடித்த தங்குலக் குரவனுக் குரைத்
தார்.

(இ-ள்.) அழகிய புள்ளிகளையும் சிவந்த சணக்கிய மூடைய உள்செர் விகசித்த புதிய மலர்க்கொத்துகளும் இருக்குத் தோன்ற உண்டி தயிர்ட்டியும், வாசனைவிசும் நல்ல பஞ்சதருக்களையும் மலர்ச்சோய்க்கிய மூடைய குளிர்ச்சிவந்த பெரிய ஆகாயத்தில் உசெக்கும் தேவர்களே, மேம்படுத்தகூடி திவ்வோதானனது பெரிய இராச்சியப் பரத்தை கிக்குறியென உகையகம் தாண்டுகள் குடியும் எத்தழம்பேறவும் வேதகண்டிணத்தைய தமது குருகுலங்கம் பிரகலித்தி முனிவருக்குச் சொல்வீனா. எ-று. (உ)

விரிதலைத் தெங்கி னெட்டிலை போன்றை குடக்கனி வீழ்முடி புடைக்காயருவிவீழ் தென்னப் புனலுரு தொழுது மகனாபனைக் காசிய னுறைநர திருவண்ணை மாள்ப னறத்துறை சிறிது திறம்பல னவனுட களிக்கும் [என பொருவருஞ்செங்கோ விழுக்குற வயற்ற வென்னெனப் பந்தம் னொந்தா

(இ-ள்.) விரித்த தலையையுடைய தென்னமாத்தின் முடபுடைக்காயும், நீண்ட இலையையுடைய பனையினகாயும், குடக்கனிடும் வீழ்தால் (அவற்றினின்று சொரியும்) இரத்திரானது அருவியொழுதுவதுபோல நீங்காது பாயும் பரந்த வயல்களையுடைய காசிரகரத்தில் வசிக்கும் திருமகன்வாழும் பெரிய மாள்பையுடைய திவோதானன தருமநெறியினின்று கொஞ்சமுந் தவறினுனில்லை. அவன் உலகத்தைக்காக்கும் ஒப்பற்ற செங்கோல் குறையும்படிச் செய்வதெவ்வனம்? என்று மனதில் ஆலோசித்தான் (பிரகஸ்பதிமுனிவன்). எ-று.

போன்றை=பனைமரம். முப்புடைக்காய்=மூன்றுமினவுகளையுடையகாய்; தேங்காய், குடக்கனி=பலாப்பழம்; அது குடம்போலிருத்தவாலென்க. (உ);

பண்ணவர் மவுலி வெயிற்கதி ருரிஞ்சப் பழந்தழும் பிருத்த செவடிய வண்ணவல் குரவ னாழற் கடவு ளின்றெனி டருமக முதல வெண்ணருங் கரும மிபற்றுமா றரிய வெரிக்குழா முழுவது மீண்டு நண்ணுமா றியற்றி லன்னவன் புரியு கல்லற னிழுக்குமென னுணர்த்தான்.

(இ-ள்.) தேவரது கிரீடங்களின் ஒளியாகிய குரியன் உரிஞ்சுகலால் பழமையாகிய தழும்புகள் விளங்கிய சிவந்த திருட்டிகளையுடைய பெருமைவாய்ந்த அழகிய வியாழபகவான், பொருந்திய அக்கினிதேவன் இல்லாவிடின் அரிய யாக முதலிய நீனைத்தற்கரிய புண்ணியகருமங்களைச் செய்யும்வகை அரிதாகும். (ஆதலின்) தீத்திரனையெல்லாம் இவ்ருவரும்விதம் புரிந்தால் அத்திவோதானன் செய்யும் நல்ல புண்ணியத் குறையும் என்று சொல்வீனா. எ-று. (உக)

ஆயிரஞ் சுழிகை மணிவிளக் கேத்து மழல்வீழிப் பாதணமேற் கிடந்த மாயிரு ஞாலத் தெரியெலா மழைத்தி யெனறுவண டேறல்கொப்பளிக்கு மீயுயர் பசும்பொற் கற்பக நீழல் வேந்தெடுத்த னுணர்த்தலும் வினாவிற்காயெரிக்க கடவு ளிருநிலத் தெரிகள் யாவையுந் தன்னுழைக் காத்தான்.

(இ-ள்.) ஆயிரம் உச்சிக்கொண்டைகளில் மாணிக்கத்தீபங்களை யேந்திய நெருப்புப்போன்ற கண்களையுடைய ஆதிசேடன்மேல் விளங்கிய பெருமைவாய்ந்த விசாலமாகிய உலகத்திலுள்ள நெருப்பையெல்லாம் அழைக்கக்கடவாயென்று வளப்பம்பொருந்திய தேன் ஊற்றெடுக்கும் மிக வுயர்ந்த பசிய பொன்மயமான

கற்பகவிருட்சத்தின் நிழலிலுள்ள தேவேந்திரன் கூறவும், சுடுகின்ற அக்கினிதேவன் பெரிய பூமியிலுள்ள நெருப்புதனியெல்லாம் சேக்கிரத்திற் தனபால் மறைத்தனன். ௭-று.

எரிக்கடவுள் = அக்கினிதேவன்; பாவகன். (௨௨)

கடற்பெரும் புயியி லெரிபெலாஞ் செந்திக் கடவுடன் னுழைக்காரத் ததனா, கொடைக்கடன் பூண்ட தாழ்நூற் தடக்கைக் கொற்றவேன் மன்னவா குறுகி, மடைத்தொழில் வல்லோ ரழலிலா மையினால் வான் படர் வெப்பவன் கதிரி, லடப்படு வனக ளமைத்தன மென்ன வாசனுஞ் சிந்தையுற் றிருந்தான்

(இ-ள்.) கடல்குழந்த பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ள தீமுழுவதஞ் சிவந்த அக்கினிபகவானிடத்தி லொளித்துக்கொண்டதனால், ஈகைத்தன்மையை மேற்கொண்ட நீண்ட பெரிய விசுவத்த கையில் வெற்றிதரும் வேற்படை யேந்திய திவோதானனைச் சமையற்றொழிவ் நேர்த்தோர் குறுகி, (அரசனே!) நெருப்பி லலாமையால் ஆகாயத்திற் செல்லுஞ் சூரியசிரணத்திற் சமைக்கப்படும பொருள் களைமட்டுஞ் சமைத்தோம் என்று சொல்ல, திவோதானனும் மனக்கவலகொண்டிருந்தான். ௭-று (௨௩)

நமமுடை நகரி னாழ லன்று நளிகடற் பாரழ லெவையு மம்மவோ வமரர் புணர்ப்பினாற் கரந்த வாமென வெண்ணுறு மேல்வை சும்மைநீர் வேலி யுலகினி லமர்ந்த யாவருந் தொழுதகை யினராய்த் தெம்முனை கடந்த சிவவுவேற் றானைச் செழுமணி வாயிலி னாடைந்தார்.

(இ-ள்.) ஆ! ஆ!! நமது காசிகரத்திற் பொருந்திய நெருப்புமட்டுமல்ல; சூளிந்த கடல்குழந்த உலகிலுள்ள நெருப்புமுழுவதும் தேவர்கள் தந்திரத்தால் ஒளிந்தனவாக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், ஒலிக்கின்ற கடலை வேலியாகவுடைய பூமியில்வசிக்கும் எல்லோரும் கூப்பிய கையையுடையவர்களாய், பகைவரை யுத்தத்திற் செய்தத கொபிக்கும் வேலேந்திய சேனைகளிருக்கும் செழிய வலமணிகளாலாகிய வாயிற்படியில்வந்து சேர்ந்தனர். ௭-று. (௨௪)

சுடுபொறி சிதறு மெரிமுகக் கடவு ளின்மையாற் றொடுகடல் வளாகத், தடையுற கரும் முதலவேள் விசுளு மாற்றுத் தொழிந்தன வென்னா, கடையளந் தறிபா விடுதிறை கிடக்குங் கறையுஞ் சுடர்மணிப் பருத்தாட், கொடிநெடு வாயில் காவலர்க் குரைத்துக் கொற்றவன் நன்னுழை விடுத்தார்.

(இ-ள்.) சுடுகின்ற பொறிகளைச் சிந்தும் அக்கினிதேவ னில்லாமையால் (சகராஸ) தோண்டப்பட்ட கடல்குழந்த பூமியில் உண்டாகும் புண்ணியகரும் முதலிய யாகங்களுஞ் செய்த தொழிந்தனவென்று, இடங்கொண்டறியாத இடப்பட்ட கப்பங்களிருக்கும் அழகிய சிரணத்தொகுதியையுடைய முத்துமணிகளாலாகிய பருத்த அடியையுடைய கொடிகள்கட்டிய நெடிய வாயிற்காப்போர்க்குக் கூறி (அவர்கள் மூலமாக) தமது வருகையை திவோதானனுக்கு அறிவித்தனர்.

நாக்கடை புரட்டித் தீப்பட வளைக்கு நகுமணிச் சுழகைவா ளா வின், மேக்குறக் கிடந்த வுலகமோ ரேழும் விரிகதி ராழியொன் றுருட்டி, காக்குநின் கோயிற் கடைப்புறத் திறுத்த துலகென வாயிலோர கழறத், தீக்கடை யொழுது சிறுகண்மா யொனைச் செம்மலுங் கொணர்கென விசைத்தான்.

(இ-ள்.) நாவின் முனையைப் புரட்டி நெருப்புப்பட வளைக்கும் பிரகாச மமைந்த மாணிக்கம்பொருந்திய உச்சிக்கொண்டையையுடைய ஒளிதக்கிய ஆதி சேடன்பேரில் விளங்குஞ் சப்த தீவுகளி லுள்ளோரும், பார்த்த கிரணங்களை யுடைய ஒரோ ஆக்ஞைக்கரத்தைச் செலுத்தி ரட்சிக்கின்ற தேவரீரது அரண்மனையினது தலைவாயில் வந்திருக்கின்றனரென்று வாயிற்காப்போர் சொல்ல, நெருப் பைச்சிந்துங் கடையமைந்த சிறிய கண்கள்பொருந்திய பெரியயானையையுடைய அரசனும் ஈண்டு வரவழைக்க என்று கூறினன். ௭-று.

நாவல் - இறவி - குசை - கிரவுஞ்சம் - புட்கரம் - தெங்கு - கழுகு இவையே சப்த தீவுகள். (உ-ள்)

வெயிலுடன் முளைத்துக் கிளைத்தபொற் கழற்கால் வேந்தர்கோள் பணித்தனன் வருகென், றுயர்மணிக் கொடிதோய் வாயிலோ ருரைப்ப வொல்லையின் வேத்தவை புருத்து, செயிரறு கமல மலரடி தொழிலுஞ் சிந்தையுற் றவர்குமே கோக்கி, வயிரவாட்டடக்கைபுடைத்துவெண் டாள வாணகை கோட்டிபி துரைப்பான்.

(இ-ள்.) சூரியவெப்பத்தட னுதித்து இரண்டாகிய அழகிய வீரக்கழலணி ந்தகாலையுடைய அரசாபெருமானாகிய திவோதானன் வரக்கடவ்வென்று கட்டளை யிட்டனன் வாருங்கள் என்று, உயர்வாகிய முத்துக்கொடிகள் பொருந்திய வாய்க் காப்போர்கூறவும், வினாவில் அரசசபையிற்போய்க் குற்றமற்ற தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைப்பணிய, (திவோதானன்) அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்து மனம்வருந்தி வசசிரவாளாயுதமேந்திய பரந்தகையைக் கொட்டி, வெள்ளிய முத்துப்போன்ற ஒளிதக்கிய நகைபுரிந்து இவ்வாறு சொல்லத்தொடங்கினன். ௭-று. (உ-ள்)

ஈங்குரீர் போந்த ததெழ வின்றி யென்பதை யுணர்ந்தனன் செத்தி னீங்கிலென் வருணன் வளியகன் றிடிவென் னீள்கதிர் மதிமறைத் திடிவெ னாங்கவ ருருவ மனைத்துமயா னாகி யளிக்குவல் வெருவளி னென்ன [னால். வீங்குரீர் வேனி யுலகெலாம் புரக்கும் வேந்தர்கோள் விடைகொடுத்தன

(இ-ள்.) இவ்விடம் நீங்கள் வந்தது சமைக்கத்தக்க நெருப்பில்லாமையாலென்பதை அறிந்துகொண்டேன், சிவந்த அக்கினிபோலென்ன; வருணனும் வாயுவும் (என்னு மிருவர்காரியமாகிய சலமும்-காற்றும்) விலகிது லென்ன; நெடிய சூரியசந்திரரும் மறைந்தாலென்ன; நானே அவர்கொல்லாருடைய வடிவங்களுமாகிக் காப்பேன். நீங்கள் பயப்படாதீர்களென்று, சமுத்திரத்தை அணையாகவுடைய உலகமுழுவதும் காக்கின்ற மன்னர்மன்னனான திவோதானன் உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினான். ௭-று. (உ-ள்)

வெண்ணிலாக் கற்றை விளிம்புவிட் டெறித்து விளங்குபூண் மெயல
வரு தடர்தோ, எண்ணலாக் ககன் றவமாதம முருவ மனை ததுமா யருந்
தவப் பயத்தார், கணணகன் ஞால முழுவதுந் தானே களைகண யளித்
தன னெளனி, லெண்ணருந் தவத்தி னின்றுளோ பருமை யாவோ
யிசைப்பொன் றறைந்தான்.

(இ-ள்.) தவனகிறத்தையுடைய சந்திரிகையின் மெருகினைய ஓரத்தில்
விசிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணமசையும் பூரித்ததோளையுடைய திவோதா
னன், செய்தற்கரிய தனது தவப்பயனால், தனது நகரத்தினின்றும் நீங்கிய (அக்கி
னிதேவன்முதலிய) எல்லாத் தேவர்களதுவழுவநகையுமெடுத்து இடமகன்ற உலக
முழுவதுக்குந் தானே ஆதரவாககின்று காப்பாற்றினானென்றால், கினைத்தற்கரிய
தவச்செயலிலிருப்போரது மேன்மையை எவர்தான் சொல்லவல்லவர் என்று (புரீ
முருகக்கடவுள்) கூறினார். எ-று.

“எண்ணருந் தவத்தி னின்றுளோர் பெருமை யாவோ யிசைப்பொன் ற
றைந்தான்” என்பது கவிக்கூற்று. கவிக்கூற்றாவது நூல்செய்யவோனது கருத்தா
கிய நீதிவாக்கியம்.

அருந்தவமென்பதனை - காஞ்சிபுராணம்.

“தவமே மேலா நெறியாகுந் தவமே சிவனுந் தமைக்காட்டுந்
தவமே துறக்க மடைவிக்குந் தவமே நானைத் தேவாக்குந்
தவமே வலாரி திசைக்கிறைவர் சார்ங்க னயனு மாக்குவிக்குந்
தவமே கிடைப்பிற் கிடையாத துண்டோ வென்று சாற்றினால்.” (உக)

திவோதானனுட்டிற் படுத்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கஉருக.

காற்பத்து நான்காவது

காசியின் சிறப்புணாத்த அத்தியாயம்.

கொண்டல் தவழ முகம்புலரா மதிதோய் குமெமி மந்தரத்தி
லண்டர் பெருமா னடைந்ததற்பி னுற்ற வாறு மவ்வவாயின்
றண்டா வளனு முறைத்தியெனத் தமிழ்தோர் முனிவன் சாற்றிடலும்
புண்டோய் குருதி டெட்டிலேவேற் புத்தேள் முறுவல் பூத்துரைப்பான்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் சஞ்சரித்தலால் முகமான துமறையாத சந்திரமண்டல
மளாவிய உச்சியையுடைய மந்தரகிரியிலே தேவநாயகராகிய சிவபெருமான்
சேர்ந்ததற்குமேல் கிகழ்ந்தவகையும் அம்மந்தரமலையினது கெடாதவளப்பங்களும்

சொல்லவேண்டுமென்று அகத்தியமுனிவர் கேட்கவும், (பலகவாது) புண்ணிற் படுப்படிப் பாய்கின்ற உதிரம்பொருத்திய கிண்ட அச்சுடையோடு தேட்டையேக் கிய ஸ்ரீமுகுலக்கடவுள் புனைகைசெட்ட திட்டம்மாந்த நூதின்னார். எ-று. (க)

குன்றிச் செங்கட் கருங்கேழல் கோட்டி வகத்த செருத்தியை மன்ற பொலமயஞ் சினவெங்கைத் தாது தூக்குட வாயுவாய் கன்று சினவெங் கொலைமடங்கல் களிற்றின மருபன் குருத்துடைத்து மென்று கமஞ்சூர பிறைபிணைம பெருவான முருகுமின விழ்துமினும்.

(இ-ள்.) குன்றமினையென்போன செந்தனமடங்கல்கையுடைய கரிய பன்றிகள் கொட்டகாந்தெனையெடுத்துவாய் வச்சுதெனையெனையென மலர்க்கொத்துகள்வொருகிய வேலகையாத்தின் மகாசுடைய தூச்செய்யும். வெள்ளிய புறமியமையத் திகக்கொபுடைதையுடைய கொடிய கொலுதொழில் புரியுஞ் சிவகங்கை யானைதந்தத்தின் குத்துக்கையுடைத்தென்று நிறைவா கிய கருப்பமுற்ற பெண்கைகைத்துடனே சிறப்பமைத்த பெரியகுலைகளிற்றாகும்.

அறைவாய் குழித்த கவிழ்தலைய வருவி தூங்கு தடஞ்சாரற் கறவா முலைப்பால கன்றருத்திக் கயவாய் மேதி கண்படுக்கும் பிறைவார் கோட்டி னிறுவிழித்து பெய்யு நறவப் போற்றின் றுறைவாய்ப் படித்து பிழியினெடுங் களிகல் யானை துதைத்தாமே.

(இ-ள்.) பாறைகளிற் குழித்துள்ள கவிழ்கின்ற தலையையுடைய அருவி யாறுகள் பாயும் விசாலமாகிய மலச்சாரலில், பிளவுபட்டவாயையுடைய எருமை கள் தமது கறவாத முலைப்பால்க் கன்றுகளுக்கட்டி தீத்திரை செய்விக்கும். சந்திரனது கெடிய கொட்டகுகளால், தேன்குடிக் குடைத்து செரிக்கின்ற தேனுகிய பெரிய ஆற்றினது துறையில் லுழி, மதத்த தலையானைகள் பெண்யானைகளுடனே கூடிவினையாமே. எ-று.

அங்கு வசிக்கும் எருமைகள் மனிதர்வசத்தின்றிச் சுயேச்சையாய்த் திரிவ தாலும், அதனமழமையக்கற்போரினமையாலும், “கறவா முலைப்பால்” என்றார்.

சேந்த தழல்கட் டெழிலுளைய வரிமான் கொன்ற சினக்களிற்றி னேந்து பிறைக்கோட குருமுத்த மலங்கு குலைய வெளிபுரைசெங் காந்தண் மலர்மேற் கிடந்திமைத்தல காமா குலமால் வனாமடங்கை வாய்த் செழுமென் மலர்க்கரத்தார் கழங்காட்டயரும் வளப்பாமால்.

(இ-ள்.) சிவந்த தீப்போன்ற கண்ணையும் அழகிய புறமியையு முடைய சிங்கமானது கொன்ற கோபம் பொருத்திய யானையினது வளந்த பிறைபோன்ற தந்தத்தினின் றுழித்துகின்ற முத்துக்கள அசைதல்க்க அக்கிளிபோன்ற செங்கா ந்தட்பூவினமேலிருந்து விளங்குதல், அழகிய சிறந்த பெரிய பர்வதாரூபத்திரி பொருத்திய செழுமை வாய்த் மெல்லிய தாமரை மலர்போன்ற கைகளார் கழங் கடல்செய்யும் அழகை யொத்திருக்கும். எ-று.

இச்செய்யுளில் காந்தள் கையாகவும், முத்துகள் கழங்காட்டுக்காய்களாக வும், உவமிக்கப்பட்டன.

அங்கன் வானத் தின்துறைபு மடரா குழுவு மடமபையநு
மங்கு ரவழ்பொற் குவட்டிழிந்து மன்றா சாரா பரிக்கறையிற்
றங்கி விளையாட்டயர்தோறும் பார்த்து நீத்த தனமலாபலுங்
கொங்கு கமழு மந்தார மாலை நறவங் கொழித்தீமோல.

(இ-ள்.) அழகிய இடமகனற ஆகாயத்தி லினிதாக வசெஞ்சுட்டமாதிய
தேவர்களும், தேவமாதரும், மேகங்கள் தவழ்சின்ற அமந்தரமலையிலிறங்கி வாசனை
பொருந்திய சாரலிழன்ன பனிகுப்பாறையிலிருந்து விளையாடல் புரியுந்தோறும்
மனம்மருந்திடுகிய குளிர்ந்தமலராகிய பொலிமைந்த மகர்த்தப்பொழிமணக்கும்
மந்தாரமாலையானது தேனைச் சொரியாநிற்கும். எ-று.

பரிந்து நீத்த தன்மலர் என்றது அமரரும் அரம்பாஸ்திரிகளாக் கூடி விளையாடுகையில் கோந்த ஆடலம் கழித்தெறிந்த மலர்களை என்க. (இ)

குறுங்காற் குரம்பைக் கொடிச்சியாபொன் னொழுகு குவட்டின் முகட்
தறுத்தேன் பிலற்றுங் கற்பகத்தி னறவங் கமழு மலாகொய்வார [டேறி
புறந்தாழ் கூத்த லாமகனா பொன்னா தருவி னறியமலா
துறந்தாழ் கிழிந்து பசுத்தேறல் தூற்றுஞ் செழுந்தன் மலாகொய்வார்.

(இ-ள்) குறுகிய காலகையுடைய சிறுகூடலில் வாசஞ்செய்யும் குறிஞ்சி
நிலமாதர்கள் பொன்பொடி சித்தும் மலையுச்சியிலேறி வாசனை தங்கிய தேனைத்
துளிக்குங் கற்பகவிருட்சத்தின் தேனமணம் வீசும் புட்பங்களைக் கொய்வார்கள்;
பின் புறந்தாழ்ந்து நீண்ட அளகபாரத்தையுடைய தெய்வப்பெண்கள் பொன் மய
மான அழகிய கற்பகவிருட்சத்தின் பரிமளம் பொருந்திய மலர்களை வெறுத்துத்
தேவலோகம்விட்ட மம்மலையிலிறங்கிப் பசிய தேன்சொரியுஞ் செழிய குளிர்ச்சி
வாய்த்தமலர்களை கொய்வார்கள். எ-று. (சு)

வேட்டம் படரு முடங்குலோமான் புனிற்றுக் குருளை விழிதுயில
மோட்டு முதுநீர்ப் பற்றலைய வருவி தூங்கு முகிறவழ்பொற்
கோட்டிற் றொடுத்த விருலுமொளிர் குளிர்மா மதியு மினிதுணர்வான்
காட்டு கென்னக் குறமகளிர் தத்தங் கணவாக் கைதொழுவார்.

(இ-ள்.) வேட்டைமேற் செல்கின்ற வளைந்த புறமயிலையுடைய மானின்
இளங்கன்றுகள் தூங்கும்படி, உயர்வாகிய பழைய நீர்மயமான பல தலைகள்
பொருந்திய அருவியாறுகள் வீழாநிற்கும். மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் அழகிய மலை
யிற்கட்டிய தேன்கூட்டையும் பிரகாசிக்கின்ற குளிர்ச்சிவாய்த்த சிறந்தச்சிறினை
யும் நன்றாயறியும்படி காட்டுங்கொண்டு குறமாதர்கள் தங்கடங்களுநாயகனாக்
கைகடப்பிவணங்குவர். எ-று. (ஏ)

சோலைக் கழைக்கண் டிறந்துகுத்த சுடர்நித் திலமு நெடுஞ்சுழிகை
யாலக் கொடுநீதி யொழுகுதுளை யெயிற்ற வரவின பணமணியுங்
கோலச் செங்கட் கரும்போத்தின் கோட்டு முத்தும் வரன்றிறுரை
மலைப் பெருக்கா யிரமுதத்த வருவி கொழிககு மருங்கெல்லாம்.

(இ-ள்.) துறாவரிசையோடு தனதுபெருக்காகிய அநேகமுகங்கள் பொருந்திய அருவியாறுகள் சோலைகளினுள்ள மூங்கில்கள் கணுக்கள் திறந்து எரிந்திய

பிரகாசம்பொருந்திய முத்துக்களும், நீண்ட உச்சிக்கொண்டையையுடைய கொடிய விஷாக்கினி யொழுகும் தென்மேற்குத்திய பற்களையுடைய சப்பங்களின் சிரோமாணிக்கங்களும், கோமுகிய சிவந்த கங்கையடைந்த கரிய பன்றிகளின் கொம்பினின்றித் தாத்த முத்துக்களும் உச்சிக்கொண்ட, பக்கங்களிலெல்லாம் கொழிக்கும். ௭-று.

முத்துச் சனிக்குடிடம் இருபது.

இரத்தினசுருக்கம்.

“தந்தி வராக மரப்பூதிப் புகழ் தருந்தால்

நீது சுவஞ்சல மீனடைய கொக்கு என்னொரு

கந்தரஞ் சலி கழை கன்ன வாயினடவ கண்டிசயிதா”

இந்த வரிப்பு காழுத்த மிருகம் திரை—செய்யுடைய முத்துச் சனிக்குமிடம் இருபதுதான் என்பதைக் கண்டிசயிதா சொன்ன முத்துக்கள் என்பதை யுணர்ச்சு. (அ)

சினைப்பூ வேங்கை தொடுத்தவிறால் சிதையப் புளிற்றுப் பிறைக் கொழுந்தின், பனிக்கோடு மூக்க விழித்தருவிப் பசுந்தேன் குதிப்ப வெருக்கொண்டு, கன்றகண் சுழற்றும் பகட்டாளிப் பிணவு குருளை வாய்கவ விச்சு, கனைக்கட் குவளைக்கண்பரப்புத் துறுகள் முழையி னொளித்திடமால்.

(இ-ள்.) மலர்கையுடைய வேங்கைமரக்கிளைகளிற் கட்டிய தேன்குடிகள் உடையும்படி இளம்பிறைக்கொழுந்தின் குளிர்சிதையக் கொம்புகள் தேய்க்கப் பசிய தேன் அருவிபோலிழிந்திரங்குதவால், தீப்போலும் கண்களைச் சுழற்றும் ஆண்யாளிகள் பயமுற்றுத் தமது பெட்டைகளையும் குட்டிகளையும் வாய் கவவிக்கொண்டு மலைச்சினையிற் குவளைமலராகிய கண்களைப் பரப்பிய துறுக்க ளாலாகிய குகைகளில் ஒளித்துக்கொள்ளும். ௭-று. (க)

கலைவெண் டிங்க ளிருந்தியங் கனைக்காற் கமலத் திருமடத்தை மலர்மென் சினைப்பூங் கற்பகமான் வயங்குந் கடவுண் மணிபயிர்த மிலவச் செவ்வா யாமகளிர் யாவு மெந்நீர்த் திசைசுருட்டி மபுலவுக் கடலை மதித்தளித்த தென று விதன்சோ புகலவற்றோ.

(இ-ள்.) சோடச கலைகளோடு கூடிய வெண்மையாகிய சந்திரனும், (சங்கதி பதமதிதிகளாகிய) இரண்டு நிதிகளும், ஒலிக்கின்ற (பாதசரமணித்த) திருவடிகளையுடைய கமலையும், மலர்களையும் மெல்லிய கிளைகளையும் பொருந்திய கற்பகவிருட்சமும், காமதேனுவும், விளங்குகின்ற (சுவத்துவமென்னும்) தெய்வீகம் பொருந்தியமணியும், அமுதமும், இலவம்போன்ற சிவந்தவாயையுடைய அரம்பாள் திரிகளும், முதலிய எல்லாவற்றையும் மொதுகின்ற நீர்மயமான அலைகள் மறியும் புலால்நாற்றம்பொருந்திய கடலை (இம்மந்தரமலை மத்தாகின்று) கடைத்துக்கொடுத்ததென்று சொல்லுமிடத்து இதன் சிறப்பு எடுத்துக்கூறுதன்மையுடையதோ.

வெறு.

திருந்துபைங் கொடிக்கவண் முத்தஞ் சேர்த்திமென்
சுருத்தினைப் பசுங்களி கடியு மங்கையர்

முருகுந்ந் தகைமுழு லெவென் முயபல்மெல
வருமன்னஞ் சீர்தொறு மலாந்து காட்டுமால.

(இ-ள்.) திருத்திய பசமையாகிய கொடியாலான கவணிலே முத்தா
கிப கட்டுவது எறித்த, மென்மையான கரிய தினைப்பயிரில் மேயும் பச்சைக்
கிளிகளைத் தூத்துவ குரமாத் தள்ளி மயிற்சினழையை மொத்த தந்தபந்தியைப்
புணர்ச்சிதரெனென்று கருதி ஆம்பற்செடிகளின் மெல்லிய அரும்புகூட்டங்கள்
கிளிகளிலெல்லாம் விக்கித்துக் காணப்படும். எ-று. (கக)

மடிசெவி நெட்டேற் றறுகண் வாரணம்
படர்சினைக் கற்பகத் தொடித்த பைந்தழை
துடிபடிக்க கயமுனி போடுஞ் சூலீளம்
பிடியின் மருந்துறப் பெட்டி னலகுமால்.

(இ-ள்.) மடித்த செவியையும் பெரிய உடலையும் அஞ்சாமையையுமு
டைய யானைகள், பரவிய கிளிகளையுடைய கற்பகவிருட்சத்தினின்று முறித்த
படிய தழைகளை, உடுக்கைபோன்ற கால்களமைந்த யானைக்கன்றுகளுடன் கரு
வுற்ற இளமை வாய்ந்த பெணயானைகள் உன்னுமபடி ஆசையோடுகொடுக்கும்.
கயமுனி யானைக்கன்று. (கஉ)

மைத்திரு நெஞுவான் முழையின் வாளராப்
பைத்தலைக் கிடந்தொளிர் மணியைப் பையத்தன்
கைத்தலத் தெடுத்தலுங் கனலென் றஞ்சியே
துய்த்தலைச் செமமுக மந்தி சோருமால்.

(இ-ள்.) கறுத்து இருள்மிருந்த பெரிய குகைகளில் ஒளிதவறிய பாம்பின்
படமமைந்த சிரசிலிருந்து பிரகாசிக்கும் மாணிக்கத்தை, சிவந்தமுகம்பொருந்திய
குரங்குள் மெதுவாகத் தமது கையினிடத்தெடுக்கவும் நெருப்பென்று பயந்து
புடிக்கக் கருதியதை விட்டு மனந்தளரும். எ-று. (கஉ)

களிக்கயல் மருட்டிய கருங்கண் மங்கையர்
பளிக்கறை முன்றலி னுணக்கும் பைந்தினைக்
கிளிக்கவ ராதுரை கிளக்கு மோதையாற
றளிர்ந்திடு முளிசினைத் தருக்கள் யாவுமே.

(இ-ள்.) சந்தோஷித்த செற்கெண்டைகளை மயக்கிய கரிய கண்களையு
டைய குறிஞ்சிலிப்பெண்கள் பளிக்குப்பாறையாகிய முற்றத்தினிடத்தில் உலர்
ததுகின்ற படிய தினைக்கிணைக் கிளிகள் கவர்ந்து செல்லாமல், அவற்றையோட்டு
யிறைச்சலால், உலர்ந்த கிளிகளையுடைய மரங்களுெல்லாம் தளிர்விட்டுத் தழை
யாநிற்கும். எ-று.

“கிளிக்கவ ராதுரை கிளக்கு மோதை” யென்பது ஆயாலோட்டல். (கச)

அகின்முரு நுருட்டிவி முருவிச் சாரலின்
முகினிந தவழ்தலு மூரி வேழமென்
றிகலொடுந் தொடரதுசென் றேந்து கோட்டுவெம்
புகர்முகக் களிற்றினம போரி னேற்குமால்.

(இ-ள்.) அதிற்கட்டையை யுருட்டிக்கொண்டு விழுதின் அருவியாய்க்
பொருந்திய மலைச்சாரலில் மேகக்கூட்டங்கள் தவழ்த்து செல்லவும், உயர்ந்த தீர்த்
தையுடைய கொடிய பள்ளிகள் தங்கிய முகம்பொருந்திய யானைக்கூட்டங்கள்,
வலியமைந்த யானையென்று கருதிப்பட்டகையையே பிண்டெடுத்தபெய்ச்சண்
டைசெய்ய எதிர்க்கும். எ-று. (கரு.)

குளகரைச் சுற்றிய குறம் டந்தைய
ரிளமுலைச் சார்தடை யிழை யேற்ப
தளாந்தைக் குழவியர் தென்றல் தாழ்ச்சிறைத்
துளிமதுக் கற்பகக் காவிற் றுஞ்சுமால்.

(இ-ள்.) குளகை இரப்பிற்கட்டிய குட்பெண்களின் இளமையாகிய
முலைகளிற் பூசிய கலவைச்சாத்தினிடத்திற் கல்லெழக்கியேற்பிய தளர்த்த டையை
யுடைய அழகிய இளந்தென்றற்காற்றானது, தாழ்த்தகைகளைப் பொருந்திய தென்
றுளிக்கின்ற கற்பகச்சோலையில் நித்திரை செய்பும். எ-று.

குளகு=இலையுண்ணும் மிருகத்தின் உணவு “இலையுணவிலவங்கு னாவே
குளகென விசைக்கலாகும்” என்பது நிகண்டு. (கரு.)

பூங்கழை மிடறுகாய்க் தாற்றல் பொற்புடை
யோங்குயர் சாரலி னுறையுங் கின்னரர்
நீங்கருங் காதுவி வீண ரம்புளர்
துங்கிசை வீணையஞ் சுருதி போன்றதே.

(இ-ள்.) பொலியமைந்த மூங்கில்கள் உச்சியிலுலர்ந்து ஒலித்தல், அழகு
டைய மிகவுமையுந்த மலைச்சாரலில் வாழும் கின்னரகணங்கள் பிரிதலில்லாத
ஆசையுடன் லெடிய நரம்புகளைத் துண்கின்ற பேரோசையையுடைய வீணைவா
த்தியத்தின் அழகிய சுருதியை மொத்திருக்கும். எ-று.

வீணையின் நரம்புகள் ஏழு. அவையாவன :—குரல்-துத்தம் - கைக்கிளை-
உழை-இளி-விளரி - தாரம் என்பன. இவற்றை ஏழ்கூரமெனவுங் கூறுவர். இவற்
றிலேசையுவமைமுறையே மயில் - இடபம் - ஆடு-கொக்கு - குயில்-குதிரை-யானை
எனவும், சுவையுவமைமுறையே பால்-தேன்-கிழான்-செய் - ஏலம்-வாழை - மாது
ளங்கனி எனவும், வாசனையுவமைமுறையே மௌவல்-முல்லை-கடம்பு-வஞ்சி ரெய்
தல்-பொன்னுவிளை-புன்னை-எனவும், அகநாடம் முறையே ஆஅ - ஈஇ - ஊஉ - ஏஎ -
ஐஇ - ஒஓ - ஒஉ - எனவும், மாத்திரைமுறையே நான்கு-நான்கு-இரண்டு - மூன்று-
நான்கு மூன்று-இரண்டு எனவும், இவற்றிற்கிறைவர் முறையே விசுவாமித்திரன்-
ஜமதகினி-சந்திரன்-சூரியன்-கௌதமன்-காசிபன்-ஈசன் எனவுங் கூறுவர்-இன்
னுமிதைப்பற்றிய ஏனையபகுப்பும் விரிவும் மிடற்றோசையாய்ப் பாடுகையில் இவ
ற்றின்பிறப்பிட முதலியனவும் இசைதுவற் காண்க. (கரு.)

ஒருபுடை வெண்முகி னுறைய வானுறிக்
சுருமுகி லொருபுடை கிடக்குங் காட்சியால்
மரகதக் கொடியினை வாமம வைத்தொளிர்
புரிசடை வானவன் போலும் பொற்பிறே.

(இ-ள்.) ஒரு பக்கத்தில் வெள்ளையாகிய மேகமிருக்கவும், மற்றொருபக்கத்தில் சிந்தமழைத்துளிகள் சிந்தம் (சூல்கொண்ட) கறுப்பாகிய மேகமிருக்கவும் விளங்குங்காட்சியால், பச்சைக்கொழுபோன்ற உமாதேவியாரை இடப்பறம் வைத்துக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற புரிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானது (அர்த்த நாரீச்சரமாகிய) திருவுருவம் போலும் அழகமைந்துள்ளது (அம்மந்தரமலை) எ-று.

நீனிற முகிரவழ் சார நெற்றியின்
மானிளம புனிற்றுமென் மறிகள் வைகிய
பானிறக் கதிர்விரி பளிக்குப் பறைகள்
தூநிலா மதிபல தோன்றல் போலுமால்.

(இ-ள்.) நீலவர்ணமாகிய மேகங்கள் தவழும் மலைச்சாரலி னுச்சியில் மாநின் இளங்கன்றுகளாகிய மெல்லிய மறிகள் வசிக்கின்ற வெண்ணிறத்தையுடைய கிரணங்களை விரிக்கும் பளிங்குக் கற்பாறைகளானவை, பரிசுத்தம் பொருந்திய நீலவைவீசும் பல சந்திரா பிரகாசித்தல்போலுமிருக்கும். எ-று.

பளிங்கு+பறை=பளிக்குப்பறை; இது வலித்தல் விகாரம் “மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற்றுமையிற்-றம்பின வன்றொடர் ஆகா மன்னே.” என்பது குத்திரம். (கக)

முகிரவழ் சாரலின் முத்தந் தெள்ளிநீ
டகிலசுமத் ததிரிசையருவி பாய்வன
விகலுடை யிராவனர் கிடைந்த தென்னெனத்
திகழொளிக் கயிலையைச் சிரித்தல் போலுமால்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் அம்மலைச்சாரலில் முத்துக்களைக்கொழித்து, பெரிய அகிற்கட்டைகளைத்தாங்கி அதிரத்தக்க வோசையுடன் அருவியாறுகள் பாயுத்தோற்றமானது, வலித்தகிய இராவணனென்னும் அரக்கனுக்குத்தோற்றுவிட்டதென்னவென்று கூறி, ஒளிவிளங்கும் திருக்கயிலையமலையை நோக்கிச் சிரித்தலைமொத்திருக்கும். எ-று. (உ௦)

தாழ்வனாக் கிடத்தொளி தயங்கு பன்மணி
சூழ்சுடர் விண்ணின்மேற் றேனாறு பொற்பினால்
வீழ்கதி ரோவியம் விசும்பிற் பூத்ததென்
நிபாழ்மொழி யரம்பையர் வியந்தி சைப்பரால்.

(இ-ள்.) சிறகுண்டுகளிலிருந்து ஒளிவிளங்கும் பல ரத்தினங்களாலாகிய சூழ்த்தள்ள கிரணங்கள் ஆகாயத்தின்மேற் காணப்படுதன்மையால், வீணையோசையைப்போலுஞ் சொல்லையுடைய அமரமாதர்கள், விழுதுபோன்ற கிரணங்களாகிய சித்திரம் அந்தரத்தில் காணப்படுகின்றது என்று ஆச்சரியமுற்றிக்கூறுவர்.

இரவிகாரத் தத்தழ லிடையி னண்பகல்
மருவியு மொளிராமதி கார்த வான்நிராக்
குறாபுனல் கங்குலிற் குளித்து நிறலார்
பொருவரு மருந்தவம் புரிதல் போன்றதே.

(இ-ள்.) அம்மந்தரமலை-ஊது ஈரியகாந்தக்கல்லின் அக்கினியில் எல்ல பகற்காலமெல்லாம் பெருந்தியம், பிரகாசிக்கின்ற சந்திரகாந்தக்கல்லின் சிறந்த அலையோசை பெருந்திய கிரீஸ் இரங்காபெல்லாம்மிகப்பெரித்தலால், சமான் மில்லாத அரிபதவத்தை (எப்போதும்) செங்குதக்கல்போல விளங்கும் என்று.

ஈரியகாந்தக்கல் ஈரிடணக்கண்டால் கொட்டப்பெரிசை விவெதும், சந்திரகாந்தக்கல் சந்திரணக்கண்டால் சித்தலிகள் கித்தவதாம். “கிணைருங்காடு மலையும் பஞ்சுக் கோடையிர்-எகம்மே னிபித்ததக் க”ொன்று முடக்கி - னையகை கொட்டி னடிவத்த கின்றும்-மரிசா-நிலும் வாட்டினிசா-நிலும்-கிரிடை மூங்கி நெடிது கிடத்தும் * * * அம்மை மத்தி மடைதப்பெருட்டுத்தம்மைக்காமே சாலவ மொறுப்பர்.” என்றுகூறிய நிகலெண்காட்டமகள் காத்திரங்க வெயிலுள்ள பகலில் பெருட்டிலும், குளிர்என இரவில் கிரீலும் கிற்றலின், அம்மலை “அருத்தவம்பரிதல் போன்றது” எனப்பட்டது. (உஉ)

பாய்திரை யருவிகண் படுக்குந் சாரலிற்
சேயொளி விரிகதிர்ச் செல்வன் சேறலால்
மீயுயர் குடச்சுனை மலர்கள் மேற்புறக்
காய்கதிர்க் கரங்களா லலர்த்து காட்டுமால்.

(இ-ள்.) அலையுடன் பாய்கின்ற அருவியாறுகள் கண்படுக்கின்ற அம் மலர்ச் சாரலில் சிவந்த பிரகாசத்தைப் பரவச்செய்யும் கிரணச் செல்வனாகிய ஈரியன் செல்லுவதால், மிகவும் உயர்விடத்திருக்கின்ற குடம்போன்ற கணையிலுள்ள மலர்கள், மேற்புறமாகக்காய்கின்ற கிரணமாகிய கைகளால் விகசித்துக் காணப்படும்.

ஈரியனது காட்சியால் மலரவேண்டிய தம்மா முதலிய மலர்கள் அம்மலையுயர்விலுள்ள கணகளிலிருந்தலாலும், ஈரியமண்டலம் அம்மலைச்சார லளையிருத்தலாலும், அவை ஈரினைச் சூழ்த்திருக்குங் கிரணங்களில் மேற்பாசிசத்துள்ள கிரணங்களால் அவருமென்றார். (உஉ)

குடவரை நெற்றியிற் குருதி வெய்யவன்
படுதலு முதயமால் வறையிற் பாயொளிச்
சுடர்மதி வாயிடைத் தோன்று பொற்பிறை
புடைமணி விசித்தமால் களிது போலுமால்.

(இ-ள்.) மேற்றிசையிலுள்ள அஸ்தமனகிரிய னுச்சியிலே சிவந்த ஈரியன் மறைவதும், (கீழ்த்திசையிலுள்ள) பெரிய உதயகிரியிலே பார்த்த ஒளியையுடைய சுடராகிய சந்திரன் உதிக்கின்றதமாகிய காட்சியால், (அம்மந்தரமலை) இரு பக்கத்திலும் எறிமணிகள் கட்டிய பெரிய யானையைப்போன் நிற்கும். என்று.

ஈரிய சந்திரர் அம்மலையைத் தினமும் வலஞ்செய்து வருவோராதலின், முறையே மேற்கிலுங் கிழக்கிலுமுள்ள அஸ்தமனகிரி உதயகிரிகளில், மறையவும் உதிக்கவும் நிகழ்கையில், இடையிலுள்ள அம்மலை யானையாகவும், இருபுறத்தா முள்ள அவ்விருசுடர் இரண்டு மணிகளாகவும் உவமித்தா னென்றுணர்க. (உச)

சினைமலர்க் கோட்டிடைத் தொடுத்த தேனிறால்
வினைபுரி வயிரவாட் புனிதன் மேற்செலக்
கனைதினா யருவிகூழ் விலங்கல் காவலன்
புனைதரு கேடக ம்ருத்தவ போன்றவே.

(இ-ள்.) மலர்கள் பொருந்திய மரக்கிளைகளிற் கட்டியதேன் கூடுகள் ஒவ்
கின்ற அலைகள்பொருந்திய அருவியாறுகள்கூழ்த்தள்ள அம்மலைமன்னன் காத்தற்
றொழில்செய்யும் வச்சிரவாளாயுதமேந்திய பரிசுத்தனாகியதேவேந்திரன்மேற் செல்
லும்படி கையிற்பற்றிய கேடகம் விளங்குதல்போலுத்தன்மையுடையது. எ-று.

இனையமால் வரைதனி லிருவி சும்புறை
கனைகதிர்ப் பூங்கழ லமரர் கைதொழ
தனிமுத லுறைந்துரீர்த் தடங்கொள் காசியை
நினைதலு முறுதுயர் நிகழ்த்த லாவதே.

(இ-ள்.) இத்தன்மைத்தான பெருமை தங்கிய மந்தரமலையிலே பெரிய
ஆகாயத்தில் வசிக்குஞ் சத்திக்கின்ற கிரணங்கனையுடைய அழகிய வீரக்கழலணிந்த
தேவர்கள் வணங்கும்படி, ஒப்பற்ற முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் வீற்றி
ருந்து, நீனாயுடைய தடாகங்கள்பொருந்திய காசிகேத்திரத்தைக் கருகியதால்,
நேர்த்த துன்பத்தைச்சொல்லல் கூடுமோ. எ-று. (உசு)

காசியைப் பிரிதவிற் கன்றறும் வெம்மையாற்
பூசிய சாந்தமேற் பொரிந்த தன்றுகொல்
மாசறு மிளமதிக் கண்ணி வார்சடை
யீசன்மேல் நீறென வின்னுஞ் சொல்வதே.

(இ-ள்.) காசிகரத்தைவிட்டு விலகுதலாற் கடுகின்ற உஷ்ணத்தினால்
(பெருமான் தமது திருமேனியில்) அணிந்திருக்கும் கலவைச்சாந்து மேலே பொ
ரிந்த விட்டது; அதையல்லவா குற்றமற்ற இளஞ்சந்திரனை மாலையாகத் தரித்த
நெடிய சடையையுடைய சிவபிரான்பேரில் நீறுள்ளதென இப்போதும் (உலகத்
தார்) சொல்வது. எ-று. (உஎ)

கரைபொரு கங்கைகூழ் காசி மாநகர்ப்
பிரிவெனு மழல்குடப் பெய்த சேயிதழ்
மருமலர்த் தாமரை வலைய மெம்பிரா
னரவென நினைதலா லரவ மாயதே.

(இ-ள்.) கரையை மோதுகின்ற கங்காநதியாற் சூழ்ந்திருக்கும் பெருமை
வாய்ந்த காசிகரத்தின் பிரிவென்று சொல்லும் நெருப்பானது தகித்தலால், அணி
க்கிருக்கின்ற சிவந்த இதழ்கனையுடைய வாசனை பொருந்திய தாமரைமலர்ச்சுருள்
கனை எமது சிவபெருமான் பாம்பென்று நினைத்தலால் அரவமாயிற்று. எ-று.

நீற்றொளி மேனியன் காசி நீங்கிய
மாற்றருந் துயர்க்கனல் மாற்றற் கன்றுகொல்
கீற்றினக் திங்களைக் கிளருந் தெண்டினா
யாற்றினைச் சடையிலின் றளவும் வைத்ததே.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீற்றின் பிரகாசம் பொருங்கிய திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் காசிகரத்தைப்பிரித்த நீக்குதற்கரிய துன்பமாகிய அக்கினியை மொழித்தற்கல்லவோ, கீற்றாகிய பிறைச்சுடிரினையும், ஒலிக்கின்ற தெளிந்த அலைகளையுடைய கங்கையாற்றையும் தமது சட-முடியில் இதுடையிலு மணிரிட்டுப்பது. எ-று. (உக)

எரிபுந வாகிய வெந்தை மேனிபு
முருகிநெஞ் சழிவுந வுடன்று சுட்டதால்
விரிபுனற் காசியை விரிப்பின் டாவதோ
பிரிவெனூந் தழலிடைப் பிழைக்க வல்லதோ.

(இ-ள்.) த்வண்ணமாகிய திருவருவையுடைய மெது தந்தையாகிய சிவபெருமானது திருமேனியும் உருகி மனமருத்தமபடி, டொங்கிச்சட்டதன்மையால், பரந்த நீர்வளமுடைய காசிடப்பட்டனத்தை விட்டு விடுகினால், பிரிதலென்னுந் தியினின்றுத் தப்பிப்பிழைக்க வல்லோர் யாவா! எ-று. (க௦)

ஊழிவெங் கனவினை பொளித்த நீத்தினா
யாழ்கடல் விடத்தினைத் தரித்த வண்ணலும்
வீழ்புனற் காசியை விடுத்த வார்நிறை
முழுதுயர்க் கணலையென் றரித்தி டாததே.

(இ-ள்.) கொடிய வடவாமுகாக்கினியையொளித்து வைத்திருக்கும் அலைகளையுடைய ஆழமாகிய கடவிற்றோன்றிய ஆலகால் விஷத்தைத் தமது கண்டத் திலேதரித்துக்கொண்ட எம்பெருமானும், ஓடுகின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய காசிகரத்தைக்கெயி தன்மையால் வருத்துகின்ற துன்பமாகிய தீயைத் தரித்துக்கொள்ளாதது என்க காரணம்? எ-று. (உக)

மலாதலை புலகுளோர் மருட்சி நீக்கிய
தலைவனுங் காசியைத் தணந்த வார்நினால்
நிலைபெறு நெஞ்சக மருண்டு நின்றன
னவர்பகத் தெரியலை பரவ மென்னவே.

(இ-ள்.) பரந்த இடத்தையுடைய உலகத்திலுள்ளாரது மயக்கங்களை விலக்கும் இறைவராகிய சிவபெருமானும் காசிக்ஷேத்திரத்தைப் பிரித்த காரணத்தினால், கலக்கமற்று விளங்குந் திருவுள்ளம் மயங்கி, விக்ஷிதபசிய மலர்மாலையைப் பாம்பென்று கருதியிருந்தனர். எ-று. (உஉ)

மறைபயில் தக்கனன் மகளைத் தீர்துயர்
பெறலரும் வரைமகட் பெற்று நீங்கினேன்
அறைபுனற் காசியை யகன்ற வெத்துய
ருறையும்ந் கரல தொழிக்கு மோவெனும்

(இ-ள்.) பெறுதற்கரிய பாவதராஜகுமாரி யாகிய பார்வதியை மணந்து, வேதங்களில் நன்குதேர்ந்த தக்ஷப்பிரசாபதியின் கல்லபுத்திரியாகிய தாக்ஷயணியைப் (பூர்வத்திலு) பிரித்ததலாகிய துக்கத்தை விவகினைன்; சத்திக்கின்ற

நீர்வளமுள்ள காசியைப் பிரித்தனாலாகிய மிக்க துக்கத்தைச்சொல்லுகின்ற அக் காசிக்ரமேயன்றி (வேறொரு நகரமாவது) ஒதிக்கமுடியுமோவென்று கூறுவா (சுவபெருமான.) என்று.

தக்கன்மகளைப்பிரிந்து வளாமகளை யடைந்தாவது.

சுவபெருமான திருக்கயிலாயகிரியில் பரம இத்திராதி சகலதேவாகளுடன் கீதையுடைய திருக்கோலக்கந்தில, பார்வத்தேவியா அழகுறு சுவபெருமானை வணங்கி “எமபெருமானே! அடியேன தேவர்க்காபடணியாத நுகுநீர் மகளைப்ப தனாலா தூக்கியுணி மென்னுமெயனா நீக்குமபடியருளவேண்டும்” எனப்பிரா ர்த்திக்க, சுவபெருமான “உமையே! இமோபர்வதாசலீ உனனைப் புதல்வி யாக அடையுமபடி தவஞ்செய்கின்றன. அவனபாற் குழந்தைவடிவொடு சென்று வளாக, யாம்வந்து விடாகஞ்செயலோம்” எனநனுக்கிரகிக்க, அவ்வாறேதேவியா அம்மலைச்சாரவிலோ தாமடைத்தடாகத்திற் குழந்தையாயிருந்து பர்வதராஜனும் கண்டெடுத்த அவன மனைவி மேனையால் வளர்க்கப்பட்டனன். பிறகு பெருமான சத்தவிருடிகளால் மணம்பேசி, உமையை வதுவை செய்தனொன்பது. இதனை,

கரதபுராணச்சுருக்கம்-உற்பத்திகாண்டம்.

“இறவைவரை வளாவதை கரததோய் நின்னை

யெண்ணுத தக்கன்மக் ளென்னு நாமம்

பெற்றன்னமே லதுபரிபப வெருவி னெனப்

பெயரகல வருடியெனப் பேச லோடுங்

தற்றுபொழி லிமயநெஞ் சபில வேந்தன்

நனமகளா யுணைப்பெறுவான் நவஞ்செய் கின்றான்

மற்றவன்பால் வளாநகிடுதி வந்தி யாம்பின்

மணத்துமென விடைகொழி வலாயிற் சாந்தாள்.” எனவும்,

“வந்து பரணைப் பணிநிலிலும் வள்ள நவசி னிருத்தியென

வெந்தை யோடு மூமையிருப்ப விமலா னடைந்தவ கெழின்மனைவி

யுந்து கரக நீவாப்ப வயாமற் கரிய வொளிபபத்ததைப

பந்த வின்னக் ளறவிளக்கிப் பரிந்து பூசை புரிந்தனனே,

பூசை புரிந்து நாரிகரம் புரிதன கரத்திற் கொடுத்தானுக்

காசை பொருந்து மம்பிகையை யளித்தே னென்ன வரைந்திலு

மேசி லிமையோ புகழ்தாராக ளிருவா கீத மிசைத்தாரகன்

மாசில கணங்கண் முழுவரைந்தார் மடவார் பலலோர் வாழ்த்தெதேதார்”

எனவும், வருவனவற்றுகளென.

(௩௩)

இன்னலுற் நயர்வுறுங் காசி காசியென்

றுன்னுமக் காசியி னுலவு தென்றலவந்

தென்னுடை மேனியி விழுகி யேருமேல்

மன்னுயிர் தழைத்திடு மென்று மாழ்குமால்.

(இ-ள்.) துன்பப்பட்டிச் சோலடைவா; காசி காசியென்று பலகூற
கருதுவர்; அக்காசிப்பட்டணத்திற் சஞ்சரிக்குத் தென்றற்காற்றினது வந்து எனது
உடவின்பேரில் வீசிச்செல்லுமாய்ன, கீலென்ற உயர்ப்புடைக்குமென்று திருவாய்
மலர்ந்து மனம் வருந்துவர் சிவபெருமான். எ-று. (உச)

விருப்பொடும் வெறுப்பிலா விமலா சிவதடம்
நிருப்பதிங் கெனனையென் நியமப பூங்கொடி
திருப்பவ ளாக்களி மலரச சேனடொர்
பொருப்பவி லந்தன்ன புகறல மேய்நான்.

(இ-ள்.) விருப்பம் வெறுப்பிலா தடச்சுததாசிய எப்பெருமானே! இ-
போது தேவரீர் கலில்கொண்டிருப்பது யாதாரணமென்று இமாசலத்திரிபு-
ராகிய பூங்கொடிபோன்ற உமாதேவியார் தமது அழகிய செம்பளம் போன்ற திரு
வாய்மலாநுதுவிலவவும், ஆகமாளாவிய மேருநிலை வில்லாகவுடைய சிவபெரு
மான விடையாளிக்கத்தொடங்கின. எ-று. (உரு)

காசியைப் பிரித்தவெந் துயரங் காழ்கொள
மாசறு மதிதுதல வருத்தி னேனென
வீசனாங் குரைத்தலுங் காசி காசியென
றுசலா டினள்வனா மகளு முளளமே.

(இ-ள்.) முயற்களங்கமற்ற பூரணச்சந்திரன் போன்ற முகத்தையுடைய
உமையே! காசியைப்பிரித்த கொடிய துன்பமானது மிகுதலால் மனவருத்தமுற்
றேன என்று சிவபெருமான் திருவாய் மலாந்தருளவும், (அதுகேட்ட) உமாதே
வியாரும் காசி! காசி! என்று கூறி மனத்தளர்ச்சி யுற்றனா. எ-று. (உச)

கவிழுகுலை ரெட்டிலைக் கதவிங் காட்டிடைத்
தவழ்குட வயிற்றருற் சங்க மீன்றழுத்
தவிரோளி பரப்பி மத்தன காசியி
னுவகையி னுறைவதற் குஞர்நென் றேறினான்.

(இ-ள்.) கவிழ்கின்ற குலைகளையும் ரெடிய இலைகளையுமுடைய வானைத்
தோட்டத்திலே தவழுக்கின்ற குடம்போன்ற வயிற்றையுடைய கருவுற சங்குகள்
பெற்ற முத்துகள், விளங்குகின்ற ஒளியைப் பாவச்செய்யும் அழகிய குளிர்ச்சி
பொருந்திய காசி நகரத்திலே ஆசையோடு வாழ்வதற்கு (ஆகத்தக்க முயற்சியைத்)
தேவரீர் செய்தருளவேண்டுமென்று (உமாதேவியார்) கூறினா. எ-று. (உச)

தாரணி தொழுத்திவோ தானன் நண்கடற்
பாழுழு தளிக்கெனப் பணித்த ஞான்றவன்
சீர்கெழு மமராபாற் சேரொ ணுதென
வோர்வாங் கேட்டன னுவந்து லலகினேம்.

(இ-ள்.) உலகமெல்லாம் வணங்குந் திவோதானனைக் குளிர்ச்சி பொருந்
திய கடல்குழித் பூமிமுழுவதற்காக்க வென்று கட்டினையிட்டகாலத்தில், அவன்
சிறப்பு மிகுந்த தேவர்கள் காசி நகரத்தில் வரக்கூடாதென்று ஒருவரங் கேட்
டான்; (அவனுக்கவமானே) மனமுலகத்து வரக்கொடுத்தோம். எ-று. (உச)

அன்றுதொட் டின்றள வவனி யாவையு
மன்றல் லறநெறி வழாம லோம்பினான்
பொன்றுறு தவறவன் புரியி னல்லதை
பொன்றுமே யாகிய லொழிக்கும் வண்ணமே.

(இ.ள.) (அத்தகையவரவளித்த) அன்றையதினமுத லிதுகாறும், உலக முழுவதும், நல்லதருமமார்க்கம்நீபெற, (கிரமம்) தவறாமற் காத்துவருகின்றான்; அழியாததக்க குற்றத்தை அவன்செய்தாலல்லாமல், அவனது ராஜரிகத்தை விலக்கு உபாயம் கைகூடுமோ? கூடாது! என்று.

அல்லதை யெனப்பதிவ ஐ சாரியை. (நக்)

என்றுயர் மாலவரை யினிதி னீன்றருள்
பொன்றவ ழிளமுலைக் கோதிப பூங்குழ
லொன்றிய யோகினிச் சக்க ரத்துடன்
கொன்றைம புரிசடைக் குழகன் கூறுவான்.

(இ.ள.) என் றிவகையாக, உயர்வாகிய பெரிய இமோபர்வத் ராஜன் இனிதாகப்பெற்ற பொன்போன்ற தேமல்பட்டந்த இளமுலைகளையுடைய பார்வதி தேவியாருக்குக்கூறி, மலரணிந்த கூந்தலையுடையமாதர்கள் கூடிய யோகினிச்சக் கரத்தோடு, கொன்றைமலர்மலை குடிய அழகிய புரிந்த சடையையுடைய சிவ பெருமான் சொல்லத்தொடங்கினார். என்று. (ச0)

சக்கரம்=கிரகநடை.

அறந்திறம் பா துல களிக்கு மன்னவன்
சிறந்தன் மனுநெறி திறம்பிக் காசியைத்
துறத்திட வியற்றும் னென்னத் தொக்கவர்
கறங்குநீர்க் கங்கைசூழ் காசி யெய்தினார்.

(இ.ள.) தருமநெறி தவறாமல் உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்ற திவோதானனெ ன்னுமாசன, மேம்பட்ட நல்ல மனுமுறைதவறிக் காசி நகரத்தைவிட்டு நீங்கும் பழசு செய்யுங்கள் என்று (சிவபெருமன்) கூறவும், கூட்டமாகிய யோகினிகள் ஒலிக்கின்ற நீர்மயமான கங்கையாற்றினூழ்கூழ்ந்த காசிப்பட்டணத்தைப்போய்ச் சேர்த்தார்கள். என்று. (சக)

காசியின் சிறப்புரைத்த அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - கஉகௌ.

உ
சுவமயம்.

தாற்பத்தைத்தாவது.

யோகினிகள் காசியையடைந்த அத்தியாயம்.

கன்னியையில் சூழும்வளர் காசியை விப்புற்
றுன்னலரு மாயைபுரி யோகினிகள் யாரு
முன்னையரு மாறியுரி மோகம்வினை விக்கும்
மன்னுபல நல்லுருவு கொண்டினிது வந்தார்.

(இ-ள்.) அழிபாத மதில்படை சூழும் (தருமங்கள்) வளருகின்ற காசிக்ஷே
த்திரத்தைக் கண்டாச்சரியப்பட்டு, தினைத்தற்கிதாகிய மாயைகளைச் செய்யவல்ல
வர்களாகிய யோகினிகளெல்லாம் தமது பண்டையவழித் திரிந்து, பிராணிகளை
இச்சையுண்டுசெய்யும் நிலைபெற்ற பலவகைப்பட்ட நல்ல வழிவகை யெடுத்து
இனிதாக வந்தார்கள். எ-று.

(க)

விண்ணவர்த மாருயிரும் வேரோடு பிடுங்குங்
கண்வலை யெறிந்தினோருர் மேயகடை தோறும்
பண்ணெடு கொழுங்கனி பழுத்தனைய வின்சொல்
வண்ணமக ளாகியொரு வாணுத னடந்தாள்.

(இ-ள்.) ஒளிதங்கிய நெற்றியையுடைய ஒருபெண், தேவர்களது அருமை
யான பிராணையும் அடியோடு கல்லத்தக்க கண்ணாகிய வலையை வீசி, வாலி
பர் பொருந்திய இடங்களிலெல்லாம் பண்ணேசையுடன் கொழுமை வாய்ந்த பழு
த்த கனியைப்போன்ற மதுரமாகிய சொல்லையுடைய ஒருவண்ணப்பெண் வழிவா
கிச் சென்றாள். எ-று.

வண்ணமகள் =கொலஞ்செய்வாள்.

(உ)

காலனை யமர்க்குவரு கென்றுகடன் ஞாலத்
தோலைவிடு மைக்கணுபி ரோவிய நிகர்ப்பாள்
கூலமறு கிற்குமரர் கொள்கென நறுந்தண்
மாலைபகர் மாதரி னெருத்திதனி வந்தாள்.

(இ-ள்.) இயமனை புத்தஞ்செய்தற்கு வரக்கடவாய் என்று கடல்குழந்த
பூமியில் ஓலையனுப்புகின்றதுபோன்ற மை தீட்டிய கண்ணையுடைய உயிர் பொ
ருந்திய சித்திரம்போன்றவளாகி இளைஞர்களே வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று
வாசனைதங்கிய குவிர்த்த பூமாலைவிற்கும்பெண்ணப்போல ஒருத்தி யொப்பற்றுக்
கடைவீதியில் வந்தாள். எ-று.

கூலம் =கடைவீதி.

(ஈ)

முறத்திடுக நெற்குறி மொழிந்திடுவ னின்னே
பெறற்கரு மகப்பெறுவை பெட்டினுடன் முற்றஞ்

சிறப்புடை மயிற்றொகை சிவிர்த்தனென வோதிக்
குறக்கொடி யெனத்தனி யொருத்திருது குற்றாள்.

(இ-ள்.) செல்லை முறத்திற் போடுங்கள் குறிசொல்வேன்; இப்பொழுதே
பெறுதற்கரிய குழந்தையை அழகுடன் பெறுவீர்கள்; சரீரமுழுவதுமுள்ள சிறப்
புப்பொருத்திய உரோமத்தொகுதிகள் (கண்ணியித்தங் காட்டற்பொருட்டு) சிவிர்
ப்புற்றன என்று சொல்லிக்கொண்டு, குறப்பெண்போலச் சமானமற்று ஒருத்தி
வத்தனள். எ-று. (ச)

வேதியர்த முன்னணுகி மெல்லென நடந்தே
யேதமறு கற்புடைய றோனுமவர் நும்மேற்
காதலுற மென்மொழி ககாந்திவெ னென்போற்
றுதியிரி லென்றொரு கூடர்த்தொடி புகுத்தாள்.

(இ-ள்.) அந்தணர் முன் குறுகி மெதுவாக நடந்து, குற்றமற்ற கற்புள்ள
மங்கையர்களானாலும் அப்பெண்களுங்கள் மீது ஆசைகொள்ளும்படி (மனங்ககா
யத்தக்க) மிருதுவான வார்த்தைகளைப் பேசவேன்; தூதுசெல்லும் பெண்கவி
லெண்ணிப்போ லொருவருயிலில்ை என்றுரைத்துக்கொண்டு, பிரகாசிக்கின்ற வளை
யல்களை யணிந்த ஒரு பெண் வந்தாள். எ-று. (இ)

அந்தமறு விஞ்சையற வோரொடு பயின்றேன்
வந்தியர் மகப்பெறு மருந்துள துமக்குத்
தந்திவெ லென்றுரைகள் சாற்றிமனை தோறும்
பைந்தொடி யொருத்திவிழை வோடுபடர் குற்றாள்.

(இ-ள்.) முடிவற்ற மந்திரங்களை, தேர்த்த பெரியோரிடத்திற் பழகிக்கற்
றிருக்கிறேன்; மல்டுகளும் பின்னைபெறத்தக்க ஓளவுத்தயிருக்கின்றது; (வேண்டு
மானால்) அதனை யுங்கட்டுக் கொடுப்பேன் என்று இதுபோன்ற வார்த்தைகள்
சொல்லிக்கொண்டு, பசிய வளையலையணிந்தவளாகிய ஒருபெண் வீடுகள்தோறும்
ஆசையுடன் சென்றாள். எ-று.

வந்திப்பின்னைபெறுதவள்.

(சு)

தையலொரு பாகனுறை யுங்கயிலை தன்னை
ஐயமற வெள்ளிவகை யாக்கினன்மு னென்னு
வையகம னைத்தையு மருட்டிராத வாதஞ்
செய்யுமவ னென்னவொரு சேயிழை புகுத்தாள்.

(இ-ள்.) உமாதேவியாரை ஒருபாகத்திலுடைய சிவபெருமான் வீற்றிரு
க்குத் திருக்கயிலையமையைக் குற்றமீங்க வெள்ளிமலையாக முன்னொருகாலத்திற்
செய்திருக்கிறேன் என்று கூறிக்கொண்டு, உலகமுழுவதையும் மயக்கும் இரச
வாதஞ்செய்கின்ற பெண்ணைப்போல, செம்மையாகிய ஆபரணமணிந்த ஒருத்தி
வந்தாள். எ-று.

இரதவாதம் - இரும்புமுதலிய உலோகங்களைத் தரிசவேதி, யரிசவேதிக
ளாற் பொன்னுக்குச் செய்தன; இது கலைஞான மறுபத்துகாண்கி லொன்று. (எ)

அங்கிபுனல் மாருத மடக்குவன் விசுமபிற்
றங்கிடுவன் மீள்வனெ றிமைப்பொழுது தன்னிற்
கங்குலபகல் செய்துகதிர் மாறிவரு விப்பன்
பைங்கொடியன் னீனெனவொர் பாசுழை நடந்தான்.

(இ-ள்) பசிபொழுதுபோன்ற (இடையையுடைய) மாதர்களே! கொடுப்பு-
நீர் - காற்று முதலாகிய பதங்களைக் கட்டுவேன்; ஆகாயத்தி லிருப்பேன்; ஒருகூட
ணகாலத்திலே (அங்கிருந்து நிலவுக்குக்கு) திரும்பிவருவேன்; இரவைப் பகலாகச்
செய்து சூரிய சந்திரர்களை மாறிமாறிவரவழைப்பேன் என்று பசிய ஆபரணங்களை
யணிந்த ஒருபெண் நடந்தாள். எ-று.

அங்கி புனல் மாருதம் என்றதனால் “ஒருமொழி யெழுதன் னினக்கொ
ளற் குறித்தே.” என்றபடியே ஈனைய பிந்திவி அப்புக்கனையுங் கொள்க. “கங்குல்
பகல் செய்து கதிர்மாறி வருவிப்பன்” என்பற்கு இரவைப் பகலாகவும், பகலை
இரவாகவும் மாற்றி, இரவிற் சூரியனையும் பகலிற் சந்திரனையும் பிரகாசிக்கொடுக்
கும்படி வரச்செய்வேன் என்று பொருள்கொள்க. (அ)

விண்ணவர் மணத்தினை விழைந்திடுதி ரோனு
மண்ணுலகின் வந்தவர் மணத்திட வருத்த
மெண்ணரிய விஞ்சைக ளியற்றிடுவ னென்னக்
கண்மலர் குளிர்ப்பவொரு காரிகை புகுந்தாள்.

(இ-ள்) தேவர்கள் உம்மை விவாகஞ்செய்யவேண்டுமென்பதை விரும்பி
னீர்களாயினும், அவர்களே பூலோகத்தில் வந்து வதுவை செய்துகொள்ளத்த
க்க வருத்தமெண்ணற்கரிய இலோகசூரிய வித்தைகள் செய்வேன் என்றுகூறி, (தன்
னைக் கண்டோரது) கண்மலர்கள் குளிர்ச்சியடையும்படி ஒருயோகினிப்பெண் வந்
தாள். எ-று.

காரிகை = அழகு; அது ஈண்டு அழகுடைய பெண்ணுக்காயது. (க)

பாறுதொடர் வேலரசர் வந்துபடை விட்டான்
மாறழியும் வண்ணநவில் விஞ்சைபல வல்லேன்
நேறுநரல் லாவிவை தெளிந்திலர் தமக்குக்
கூறுகில னென்றொரு குலக்கொடி புகுந்தாள்.

(இ-ள்) பருந்துகள் பின்றொடர்ந்துசெல்லும் வேற்படை பேந்திய மன்
னவர் எதிர்த்துத் தமதுஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தால், சந்தருக்கள் கீங்கும்விதஞ்
செபிக்கத்தக்க மந்திரமுதலிய பலவித்தைகளில் தேர்ந்துள்ளேன்; ஆராய்ச்சியு
டையோருக்கல்லாமல் இவற்றைத்தெளிவில்லாருக்குப்போதிக்கமாட்டேன் என்று
சிறந்த கொடியோன்ற ஒருபெண் வந்தாள். எ-று.

கூறுகிலன் என்பதில் கில் என்பது ஆற்றலுணர்த்தும் விருதி. (க)

கட்புல னுறுதுடல் காப்பனொரி மைப்பின்
விட்புல மீட்கதையரை மண்ணிடை விடுப்ப
னுட்பவ னு வாவன்மலை யாவனென ரொய்திற்
பெட்புரை பறிற்றியொரு பெண்கொடி நடந்தாள்.

(இ-ள்.) கண்ணகிய புலனுக்குத் தெரியாமற் சரீரத்தை மறைத்துவிடுவேன்; தேவலோகத்தில் வசிக்கும் மாதர்களை ஒரு கூடிப்பொழுதிற் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிடுவேன். சூகருமவடிவாகிய ஓரணுப்பிரமாணமாவேன்; மலையைப்போலும் பெரிதாகிய ஸ்தூலதேகமெடுப்பேன் என்று அழகுபொருந்திய வார்த்தைகளை இலேசாகச் சொல்லிக்கொண்டு கொடிபோலுமிடையை யுடைய ஒரு பெண் நடந்துவந்தாள். ௭-று. (கக)

எஞ்சலினி லத்திடை புதைத்தபொருள் யாவும்
கஞ்சமல ரங்கையி னமைத்தகனி போல
வஞ்சனம வனாந்துதெரி விப்பனம் தொன்றோ
விஞ்சையென வோத்பொரு மெல்லிய லணைந்தாள்.

(இ-ள்.) பெரிய பூமியினிடத்திற் புதைபட்டுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும், தாமரைமலர்போன்ற அழகிய கையினிடத்தில் பொருந்திய (நெல்லிக்) கனியைப்போல மைபோட்டுப்பார்த்தறிவிப்பேன். அது ஒன்றுதானோ என்னிடத்துள்ள வித்தை யென்று சொல்லிக்கொண்டு, மெல்லிய தன்மையையுடைய ஒரு பெண் வந்தாள். ௭-று.

அங்கை என்பதை அகம்+கை எனப் பிரித்து உள்ளங்கை யென்னுமொக்கும், “அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடையனகெகம்” என்றபடி. (கஉ)

வள்ளைபொரு காதிடை மலர்ந்தருவ னைக்க
ணள்ளியும் தாருயிரை யுண்ணுமகல் வீரென்
றெள்ளிழையு தூபுரமு மொல்லென வொலிப்பத்
தெள்ளமிர்த மென்னவொரு சேயிழை நடந்தாள்.

(இ-ள்.) வள்ளைத்தண்டுபோன்ற காதுகளிலுள்ள விகழ்த்த குவளைமலர்போன்ற கண்கள் உங்கள் பிராணனை அள்ளிக் குடித்துவிடும்; ஆதலால் தூரமாகச் செல்லுங்களென்று, ஒளிதங்கிய ஆபரணங்களும் பாதுகாடும் ஒல்லென்று கலிக்கும்படி, தெளிந்த அமிர்தம்போலச் செம்மையாகிய பணிபூண்ட ஓர்பெண் நடந்துவந்தாள். ௭-று.

“வள்ளைபொரு காதிடை மலர்ந்தருவ னைக்கண்” என்பது காதுவளையில் ஓடி நீண்டிருக்கும் கண் என்பதாம். வள்ளையும் குவளையும் முறையே காதுக்கும் கண்ணுக்கும் உவமானமாக்கப்பட்டன. ஒல் என்பது ஒலிக்குறிப்பு; அநுகரண மென்பர் வடநூலார். (கஉ)

கண்டவர் வியப்பவணி நீற்றொளி கனிந்த
புண்டரகு தற்கிடை புனைந்தினிய கற்றோய்
நுண்கி லசைத்துமிக னோற்றுடலம் வாட்டு
மொண்டொடிகொ லாமென வொருத்திபுகு கின்றாள்.

(இ-ள்.) பார்த்தோர் ஆச்சரியப்படும்வகையாக அழகிய திருவெண்ணீரின் பிரகாசமானது மிகுத்த திரிபுண்டரத்தை நெற்றியிலணிந்து, இனிதாகிய காவிக் கல்லின் சாயத்தோய்ந்த துட்பமாகிய வஸ்திரமூட்டுத்து, அதிசய விரதங்க

னை யனுஷ்டித்துச் சரீரத்தை யுயர்த்துநிறை ஒளிதக்கிய கனையிலயணிந்த பெண் ணைவென்று சொல்லும்படி ஒருதனி வருகின்றாள். எ-று.

திரிபுண்டரம் எனபது திருபெண்ணிறை மூன்றுவிடங்களால் அணிதல்.
கல்தோய் துசிலம் காஷ்யாமம். (கசு)

திறந்தன நிகழ்த்தன வெதூரத்திலே தெல்லா
மந்தத்திவன யானை வொருத்தியனை மாடந்
செந்ததிடு மடந்தையா குழல்வெறிய நத்தென
குறுகுளரி பிலிறுமுபா மகாமறு கடைந்தாள்.

(இ-ள்) கடத்தனவும், நடக்கின்றனவும் இனி நடப்பனவுமாகிய (இரட்டி
நிகழ்வு எதிர்ப்பு எனனும் தீர்தால்) வந்தமானவகள் மாறையும் தானறிவென
ன்று, விசாலமாகிய ம-ளிகைகளில் செருங்கிய மாநாகனது கூத்தவிலுள்ள பூமா
லைகள் மதுமாகிய தேனைச் சிறுதுளிகளாகத் துளிக்கும் பெருமைதக்கிய ராஜ
வீதியில் ஒரு பெண் போனாள். எ-று. (ககி)

மாதார்களில் மைந்தார்களில் வல்லவர்க ளுண்டேற்
குதுபொர வமயினென மெல்லுரைகள் சொல்லிக்
கோதையொடு வண்டின மலமபுகுழ ருமு
வீதியிடை மின்னெனவொர மெல்லியல புருத்தாள்.

(இ-ள்) பெண்களினாயினும் புருஷரிலாயினும் குதாவிலுதினே திடசாலிக
ளாகவருந்தால் (என்னிடத்தில்) ஆமும்படி வாருங்கள் என்று மிருதுவாகிய வார்
ததைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, மாலபுடன் வண்டிகள் அசைக்கின்ற கூத்தவானது
அவழித்து தொவருமபட மின்னிலப்போல ஒரு மெல்லிய தன்மையுடைய பெண்
வீதியழியே வந்தாள். எ-று. (கசு)

மல்லன்மறு கிற்குலம றைக்கிழவா பாலிற்
கல்லுமுரு குமபடி கனிந்தமு துகுக்கு
கவலிசைய மென்புரீரமபுளர வல்ல
மெல்லிப வெனாவொரு விளங்கிழை புருத்தாள்.

(இ-ள்) வளப்பம் பொருத்திய வீதியிலிருக்கும் இசைநூலிற் நேர்த்தோ
ரிடத்தில், கல்லுமுருகும்படி மதுமுடைய அமுதத்தைச் சிந்தியதுபோல கல்ல
இசையையுடைய மெல்லிய புரிவாகிய ஏரம்போசைகளைத் தூண்டலில் வல்லவ
ளாகிய மெல்லிய தன்மையையுடையா என்று சொல்லும்படி பிரகாசிக்கின்ற
ஆபரணங்களை யணிந்த ஒரு பெண் வந்தனாள். எ-று. (கசு)

நீயெய்ம் திற்குமெரி நீன்மறுகு தோறு
மாடகமு துக்கிமணி வீணைகையி னேந்தி
யோடரிய மைக்குவனை போலுமல ருண்கட்
பாடன்மக ளென்னவொரு ஸபந்தொடி புருத்தாள்.

(இ-ள்) செழுதாசு வுயர்ந்த மதிச்சீரங்கையுடைய பெரிய தெருக்கவி
லெல்லாம் மாடகத்தைத்திரித்து அழகிய வீணைவாத்தியத்தைக் கையிற்பிடித்து,

நீண்ட செவ்வரிகளை யுடைய கருங்குவினைமலர் போலும் மைதீட்டிய பரந்த கண்ணையுடைய பாணினியென்று சொல்லும்படி பசிய வனையலை யணிந்த ஒரு யோகிணிப்பெண் வந்தாள். எ-று.

மாடகம் = வீணையின் முறுக்காணி. பைந்தொழி-அனமொழித்தொகை.

வேறு.

உருவ மின்னன கொண்டென்
பருவ மொன்று படுக்கவு
மருவு காசியின் வைக்கோர்
தரும நீதி தணந்திலார்.

(இ-ள்.) இத்தன்மைத்தாகிய (பலவகைப்பட்ட) வடிவங்களை அதிசிக்கிரத்திற்கொண்டு, ஒரு வருஷகாலம் (தம்மாற்கூடிய விதமெல்லாம் பார்த்து) கழிக்கவும், (தருமம்) பொருந்திய காசி நகரத்தில் வசிப்போர்கள் (இவர்களது மாயைக்குட்பட்டித் தமது) தருமமார்க்கமாகிய முறையினின்றும் நீங்கினுரில்லை. எ-று.

வடுக்கண் மங்கையொர் பங்கினான்
வடுத்த வேவல விபப்பினால்
முடித்தி லேமவன முன்னர்யா
மடுப்ப தென்னென வஞ்சினார்.

(இ-ள்.) மாவடுவைப்போன்ற திருநேத்திரங்கையுடைய பார்ப்புத்தேவியாரா ஒருபாகமாகவுடைய சிவபெருமான (நமமைச் செய்துமுடிக்கும்படி) அனுப்பியகட்டையை ஆசையுடன் (நம்மாற்கூடிய முயற்சிசெய்தும்) முடித்தோமில்லை (ஆண்படியால்) நாம் அப்பெருமானதுதிருமுன்னர் எவ்வாறுசெல்வதென்று கருதிப் பயந்தனர். எ-று. (உ0)

அங்கண் யோகினி யன்னலார்
மங்கை பாகனை வாழ்த்துறா
கங்கை சூழ்தரு காசியிற
றங்கி மிக்க தவஞ்செய்தார்.

(இ-ள்.) அவவிடத்தில் அவவாறெண்ணிய நலதையுடைய அந்தயோகினி மாதர்கள் விசாலாட்சியம்மையாரா சமேதராகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமானை வாழ்த்தித்தித்தது, கங்காநதியானது புடைசூழ்ந்து விளங்குவ காசிக்ஷேத்திரத்திலேயே வாழ்த்திருநது மேம்பாடு பொருந்திய தவச்செயல்களைப் புரிவாராயினர்.

இனைய நிங்ஙன மெய்தலு
மனையர் நாம மருந்தவன
வினவ லோடும் விளங்குவெஞ்
சினவு வேவிறை செப்பினான்.

(இ-ள்.) இத்தகையினராகிய யோகினிமாதர்கள் (திவோதானனது அரகியலையொழிக்கமுடியாமல் தவம்புரிந்து) இவ்வாறு தவச்செய லடைந்தனனொன்கூறவும், அவயோகினிகளின்பெயர்களை அறியதவகியாகிய அகத்தியமுனிவர்கேட்

கவும் அவை நன்றாகத்தெரியும்படி, கொடிய கோபத்தை யுடைய மேலேத்திய ஸ்ரீமுகக்கடவுள் திருவாய்மலர்த்தருவினா. எ-று. (௨௨)

இன்னா காம மியமயிலே
ரன்ன பூசனை யாற்றுகோ
சனம கா ரொடு ரொடையு
மன்னி வாழ்வுற வைதுவா.

(௫-ள்.) இத்தன்மைப்பட்டோராகிய யோகினி மாதர்களின் பெயர்களைச் சொன்னோரும், (அவர்கள் செய்ததுபோன்ற) அத்தன்மைத்தாகிய பூசையைச் செய்தோரும், நல்லகுழந்தைகளோடு (பலவகைத்தான வாழ்வுகளையும் இடையிலொழியாமல்) எக்காலமும் நிலைத்துப் பொருத்தவாழ்வார்கள். எ-று. (௨௩)

அரசு ரித்தவ மாற்றிற்
செருவில வெற்றி திறமபிலா
ருருவ மைந்தரொ டொன்றியே
பொருவில வாழ்வு பொருதுவார்.

(௫-ள்.) மன்னர்கள் இப்படிப்பட்ட தவத்தைச் செய்தால் புத்தகளத்தில் எதிர்த்த பகைகளைச் செய்ததவில் தவறமாட்டார்கள்; இராஜவகூணம் அமைந்த உருவையுடைய புத்திரருடன்கூடியிருந்து சமானமில்லாத வாழ்வுகளைப் பொருத்தி ஜீவித்திருப்பார்கள். எ-று. (௨௪)

யோகினிகள் காசியை யடைந்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௨௨௧.

நாற்பத்தாறாவது,

லோலாதித்தன் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

மன்னு தீம்புனல் வளங்கொழு காசியின் வேந்தன்
றன்றொ முக்கினைத் தவிர்க்கென விடுத்தயோ கினிக
ளின்னும் வந்தில றென்கொலென் றிறையுளத் தெண்ணி
மின்னு செங்கதிர்க் கடவுளை நோக்கினன் விளம்பும்.

(௫-ள்.) கிலத்திருக்கின்ற மதுரமாகிய நீர்வனம் மிகுந்த காசிகரத்திற் கரசனாகிய திவோதானனது நல்லொழுக்கவுதனை விலக்கக்கடவோன்று கட்டளை யிட்டனுப்பியயோகினிப்பெண்கள் இதுவரையிலும் வரவில்லை; அத்தென்ன காரணமோ என்று ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கருதி, பிரகாசிக்கின்ற சிவந்த கிரணங்கையுடைய சூரியனைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்த்தருவின்றார். (1)

காசி மாகாக் கெய்திபக் கழகா புரக்கு
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

(இ-அ.) திருநெல்வேலி மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

பரிதபங் கடவுளும் எண்பதிலுள்ள து இறந்ததுதழீதிய எசசவுமமை. முன்
சென்ற யோகனிகளைப்போல எண்பது துசெய்யெச்சம். (உ)

அறநி மூக்கு மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

(இ-அ.) திருநெல்வேலி மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

அறநி மூக்கு மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

(இ-அ.) திருநெல்வேலி மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

அறநி மூக்கு மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

(இ-அ.) திருநெல்வேலி மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
மாசல மன்னவ னறெந் வழக்குப் புரிகென்
நீச னாவலு மடிமலாக் கைகொட்டு தேத்தித்
தேச ாங்கதாப பரிதபங் கடவுளுக்கு சென்றான்.

அவற்றை மாட்டுச் செந்நிலில் உல்லவனென்று சொல்லுவான் ; மெய்யொரைப் போலிருந்து துண்டுவான் ; சிவந்த சாடகத்தே மேம்பாடு தக்கிய தவத்தைச் செப்கின்ற டள்ளியென்ன முனிவர்தான் உருவெடுத்தான் எ-று.

பாம்பின் விஞ்சை உட்கொண்டான் என்பதன் மென்பது முனிவர்க்கி க்குபிடம். துன்புடைமெய்து எனத்த முன்கூறப்பட்டிருக்கிறது. (அ)

அருள்சரத்துவர் தருமதான் முறைபகன் ததஞல்
வருப யன்றனைத் தெருளுநக் காட்டுகான் மறையின்
பொருடெ ரித்தமெய்து ஞானிந புத்தரும பொருவி
லரத வாதிமென் நிபாணமும் வெருட்டுவா எனத்தும்.

(இ-ள்.) கருடையிருத்த உயர்வாகிய தருமசாஸ்திரத்தின் காமகனைப் போதித்து அதனுடைகின்றியே-சனததை ஞானேதயமாகும்படி உணர்த்து கின்ற நான்ரு தேவககளின் உண்மைப்பொருளைத் தெரிந்த உண்மைஞானிகளைப் போல வருவான். சமானபில்லாத இரதவாதஞ்செய்வானென்று கூறி எவர்க ளையும் மதிமயக்கும்படி அடைவான். எ-று. (க)

மறைவ டித்துநாத் தழும்புறு முனிவரின் மறவும்
பிறையெ யிற்றிள நிலவுகொப் பளித்திடும் பேழ்வாய்ப்
பொறிய னற்பெரும் பார்தள்மேற் கிடத்தபார் புரக்கு
மறைக ழற்கொழுங் குருதிவே லரசரி னுறையும்.

(இ-ள்.) வேதப்பொருளை வடித்தெடுத்த நாவானது தழும்பேறிய முனி வர்களைப்போலவருப்பான் ; பிறைச்சந்திரனபோன்ற கோடைப் பக்களால் இளஞ் சந்திரிகைவீசும் பிளவுபட்ட வாயையடைய நெருப்பப்பொறிகளைக்கக்கும் டெரிய சர்ப்பமாகிய ஆதிசேடன்போல விலகரும் உலகத்தைக் காக்கின்ற சந்திக்கும் வீரக்கழலுணர்ந்த கொழுமைதங்கிய உதிர்த்தோட்டத் தேலேந்திய மண்ணப்போல வசிப்பான். எ-று. (எ)

அரும்பெ நற்குல வணிகரி னுவத்தினி தமரும்
விரும்பு வேட்கையின் மண்மகள் புதல்வரின் மேவுந்
திருந்து நான்மறை பயின்மறைச் சிறுவரிற் சேரும்
பொருந்து மில்லறந் திறம்பிலா மார்தர்போன் நிருக்கும்.

(இ-ள்.) பெறுதற்கரிதாகிய கொஷ்டமான வைசியரை யொப்ப இனிதா கக் களித்திருப்பான் ; விரும்பத்தக்க ஆசையுடன் பூமிதேவியின் புதல்வராகிய வேளாளரை கிராயப்பொருந்துவான் ; திருந்திய நான்குதேவர்களையும் அததி யயனஞ்செய்து அப்பியாகிக்கின்ற வேதியச்சிறுவர்போன்று வருவான் ; புண்ணி யம்பொருந்திய கிரகஸ்தாச்சிரமதருமத் தவறாத மனிதரை கிரகாகவிளங்குவான்.

பைங்க நிக்கொடி படர்நெடுஞ் சாரல்குழ் காணிந்
றங்கி நற்றவம் புரிசுநர் போன்மெனச் சாரும்
பொங்கி ருட்பீழும் பெறிகடர் விரிபகற் போதுங்
கங்கு லுத்திரிக் தாற்றுந் நவருநக் காட்டும்.

(இ-ள்.) டசமய-கிய மிளகுக்கொழுகன் படாந்த நெடிய மலைச்சாரல்
குழ்த்தள்ள உனத்திலு டசித்து நல்ல தவகளைச் செய்வார்போல வருவான்;
மிகுந்த இருட்டொருதிமை விலக்குகின் டூரியகோணங்கள் பரவும் பகற்பொழு
திலும் இர-க்க-லத்திலும் உழன்று செய்யும் நல்ல தவசிகளது வழுவம்போல
(தனனைக் காண்போர்க்கு மாயையால்) உருவுகாட்டுவான். எ-று. (க)

வேண்டு நலனுரு வின்னன வெய்யவ னெடுத்துச்
சேனடொ டுக்கொழிப் புரிசைசூழ் காசியிற் றிரிந்து
மாண்டு மூன்றள வறநெறி திறம்புதல சிறிதுங்
காண்டல செங்கில னாதலிற் கருதின னிருந்தான்.

(இ-ள்.) விரும்பிய இத்தன்மைத்தான் நல்ல வழவங்களை (தனது வலி
மையால்) எடுத்து, ஆகாயமளவிய துடசங்கள் கட்டிய மதிலாற்குழந்த காசிக
ரத்தில் மூன்று உருவகாலத்திரிந்தும், (திவோதானன்) கொஞ்சமும் தருமமார்க்க
த்தினின்று தவறுதல காணாதவ-ல் (இனி என்னசெயவதென்று) ஆலோசித்
துக்கொணாநுதன் டூரியன். எ-று. (க)

மூவி லைச்சுடர் முரட்படை யேந்திய முதல்வ
னாவல மற்றது முடித்தலன் காசிவிட் டுனியான
போவ தெங்ஙனம புரிசடை வானவன் முனியின்
வேவ தல்லதை யாவரோ காக்குரர் விளம்பின்.

(இ-ள்.) மூன்று சிரங்களை யுடைய பிரகாசிக்கின்ற வலியமைந்த சூலாயு
தத்தைத் தாங்கிய முதல்வராகிய கிவபெருமான் கட்டடையிட்ட அத்தொழிலைச்
செய்துமுடித்தேனில்லை; ஆனதால் இனி எவ்வாறு காசிகரத்தைவிட்டு வரு
வது, புரிந்த சடையையுடை ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் கோபித்தால் சாம்பலா
வதல்லாமல் சொல்லுமிடத்திற் காப்போர் யாவர்? (யாருமில்லை). எ-று. (க)

ஒருவ னேவலிற் றிரிகுராக் கரும்புக முறாதற்
ற்றுகு சீற்றவெம் புலியத ளாடையஞ் செவ்வ
னருள்பெ ருக்கொடும பாவமிக் காசியி னமரின
வெருவி யேகுமென் றிருந்தனன் களைகதிர் வேந்தன்.

(இ-ள்.) ஒருவனது கட்டடையை மேற்கொண்டழல்வார்க்குக் கிடைத்தற்
களிய கீர்த்திவராது? மிகுந்த கோபத்தையுடைய கொடிய புலித்தோலாடைய
ணிந்த அழகிய ஸ்ரீ அகிலேசப்பெருமானது திருவருளையடையாத மிக்க பாவம்
இந்தக் காசிகரத்திற் பொருந்தியிருந்தால் பயந்து நம்மைவிட் டோடுமென்று
கருதி அவ்விடத்திலேயே வசித்திருந்தான், மிகுந்த சிரணங்கையுடைய சூரியன்.

சேட்டி ளங்கதி ரிருன்படச் செங்கதிர் பாப்பு
மோட்டு நன்மணி முன்னுற விடுத்தறச் சிதைந்த
வோட்டை யங்கையிற் கோடலே போலுமொன் முத்தி
வேட்டு னோருயர் காசிவிட் டயலிடம் விரும்பல்.

கல்லு வேலனுத் தானிய சாமயம் உருப
 நெல்லொ ரீக்கதாக்க கட்டாங்கெரு டுருணனோர் வீருத்தன்
 புல்து கேசவன் வீமலன்வா னாதம வேனனாச்
 சொல்லு நாமமோ பன்னாண் டாமென் சுடமோன்.

மதவாடிமட்டி நுங்கொடி மாதனை மறுதீர்
கதீர்மணிக்ஞலஞ் சேட்டினம் பரிதிமீர் காட்டு
மதிரதம்மபுனர் காசிபி னடைவனென முறைச
பிதய மெய்தலால் விளங்குவோ லாதவ னென்பார்.

லோலாதித்தன் கதைபுனைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-கருணா,

நாற்பத்தேழாவது,

உத்தராதித்தன் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

மீடறு வீக்குபைப் காய்க்குலை விரிதலைக் கழுக்கின்
மடலு டைத்திட வாளைபாய் காசியின் வடபால்
கடவு ணன்மணி தெளித்தன வாவியங்கரைபி
னடையு முத்தரா தித்தனன கதைமினை யறைவாம்.

(இ-ள்.) தொண்டை கனத்தாளள பசிய காங்க ளமைந்த குலையையும் விரித்த லையையுமுடைய கமுகமரங்களின் மடலூடாட்டு தொங்கும்படி வாளை மீன்கள் பாங்கின்ற காசிக்ஷத்திரத்தின் வடதிசையிலே, தெய்வீகம்பொருந்திய நல்ல நயமணிகளைத் தெளித்துவைத்தாற்போன்ற அழகிய தடாகக்களையைச் சேர்ந்த உத்தராதித்தனது நல்ல சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோம். எ-று.

இத்தடாகம் மணிகளினிகை எனக்கொள்க. (க)

உலகெ லாமகிழ் விரதனென் னுள்ளொரு மறையோன
கலவ மாமயி னிகாகுப விரதைமைக் கலந்து
நிலவு மூலத்தி னுள்முதற் காரணி விகாரி
நிலகு பேபொழிந் சுலக்களை தன்னியி நின்றுள்.

(இ-ள்.) பூமியிலுள்ளோடெல்லாம் விரும்பத்தக்க விரதனென்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு வேத்யனுண்டு. அவன் கலாபதையுடைய சிறந்த மயிலபோலுஞ் சாயல்பொருந்திய சுடவிலை எனபவனை மணந்து, விளங்குகின்ற மூலநட்சத்திரத்தின் முதற்பாகத்திலு சமானபிலவாத போக்கு வாய்ந்த சுலகுகளையென்னும் பெண் குழந்தையை இனிதாகப்பெற்றான். எ-று. (உ)

குங்கு மச்செழுங் கணிமெழுக் கெறிந்தமென் கோங்கிந்
நங்கு பூன்முலை பிறையென வளருநா டன்னில
வெங்கொ மெப்பிணி நலிதவீர நரதைவிண் புகுத
வங்க வன்றிரு மனைவியு மழலென்விழ்ச் தவிர்தாள்.

(இ-ள்.) செழுமை பிசுந்த குங்குமக்குழம்பு பூசிய மெல்லிய கோங்கிரும் புபோல் விளங்குகின்ற ஆபரணமணிந்த முலைகளையுடைய சுலகுகளை, பூர்வபட்சத்துச் சந்திரனபோல வளருங்காலத்தில, மிகக்கொடிய வியாகியானது துன்புறுத்தலால் தந்தையாகிய விரதன் மரிக்க, (அதுபற்றி) அவன் மனைவியாகிய சுபவிரதையும் அக்கினிப்பிரவேசமாய் உயிர் விட்டாள். எ-று. (உ)

மழலை மென்மொழி மைந்தரின் மையின்மறிந் தோர்க்கு
விழும் நற்கடன பாவையும் விதிமுறை யாற்றித்
தழுவு தற்கடங் காதுபர் தடமுலைக் கோதை
பொழுதொ ளிக்கதி ருத்தா தபனுழை யெய்தி.

(இ-ள்.) ஒவிரப்பாத மெல்லிய சொல்லையுடைய புத்திரரில்லாமையால், தழுவுவதற்கடங்காமல் பூரித்துப்பரந்த முலைகளையுடைய சுலகுகளை இறந்த தாய்தந்தையர்கட்குச்செய்யவேண்டிய சிறப்பமைந்த நல்ல (அத்தியேஷ்டி முதலிய) கருமக்கடன்களையெல்லாம், நூல்களிற்குறிப கிரமப்படிசெய்து, ஒளிவீசங் கிரணங்களையுடைய உத்தராதித்தனுள்ளவிடத்திற்போய். எ-று.

இதமுத விரண்டு பாடல்கள் குறாகம். (ஈ)

அலங்கு தெண்டிரை யாமையின் கூன்புறத் தமர்ந்த
நிலங்க னேழினு நிகரில்சீ ரருந்தவ மாற்றாங்

கலனசு மத்தபூங் காபகக் கொம்பு டன்னீ
வலஞ்செ புத்தனம பார்க்குமோ தகரிள மறியே.

(இ-ள்.) அசைகின்ற சென்னப் புலகன் பொருந்திய கடலுந்தழித்த,
அமைதினது உண்டுகிய முதல்குக்கும் சந்தையகங்கரியும் சமாளில்லாத
கொட்பற்ற அரிய தவத்தைச்செய்கின்ற ஆபாணமணியை பெய்தெடுக்கைய கற்
பகக்கொம்பொலா னுகிய சலக்ஷணமையே இனையுருவமுள்ள ஒரு செம்ம
நியுட்கெகடா டோடும் பிரதக்ஷணஞ்செய்தம்; டர்க்கும். எ-று. (இ)

கற்றை உவ்ருளிர் வெண்ணிலாக் கதிபரத் தெற்கு
மொற்றை உவ்ருளச் செய்தன னுமைமொடும் பொது
பொற்ற சுப்புறழ் முலையினர் விழைவொடும் புரியு
நற்ற வத்தினே சீராக்கள னன்றென வியத்தான்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சியுய்த வெண்மை தருகிய சத்திரிகையாகிய கிரணத்
தொகுதியை வீசி விளங்கும் அழகிய ஒற்றைக்குண்டலமணித்த சிவபெருமான்
பார்வதி தேவியாருடன் எழுந்தருளியிவந்து, பொற்குடம் போன்ற தனங்கனையு
டைய சலக்கணை ஆசையுடனே செய்கின்ற உத்தமத தவத்தைப் பார்த்து நல்ல
தென்று களிப்புற்றனர். எ-று. (சு)

அலங்கு பேரொளி யிளவெயில் வயிறுவாய்த் தன்ன
கலங்கி டந்தொளிர் கதிரிள வனமுலைக் கவுரி
துலங்கு பேரொழிற் கன்னியைத் தோழியா யெனக்கின்
நிலங்கு சாமரை யிடடுவான் றருகென விசைத்தான்.

(இ-ள்.) ததம்புகின்ற டெரிய ஒளிமானது இளம்பிரகாசத்தைச் சூட்டுகொ
ண்டிருப்பதபோல, ஆபாணங்கள் விளங்கிப்பிரகாசிக்கின்ற கிரணக்கையுடைய
அழகிய இளமுலைகளமைத்த உமாதேவியார், பேரழகு விளங்கும் சலக்ஷணையே
ன்னுங் கன்னியை எனக்குத் தோழியாக்கிப் பிரகாசிக்கின்ற சாமரையிரட்டும்
படி இப்போது தரல்வேண்டுமென்று பெருமானிட்பாத்துச் சொல்லினார். எ-று.

பேரொளி முலையாகவும் இளவெயில் கலங்களாகவும் உலயிக்கப்பட்டன.
இது தனங்களினொளியிருதிபற்றி ஆங்கணிக்கிருக்கும் ஆபாணங்கள் கிதிது பிர
காசித்தலானெனக் கொள்க. (எ)

புரியு நற்றவ மொழிதிநீ புகன்றல் வரங்கள்
விலாவி னல்லுருவ னெனவிடைப் பாகுணன் னொப்பத்
தருதி நல்வர மென்னிலித் தகரிள மறிக்கு
மரிய யற்கரி யாய்வரத் தருகென வறைத்தான்.

(இ-ள்.) சலக்ஷணையே! நீசெய்கின்ற நல்ல தவத்தை நிறுத்தக்கடவாய்!
கேட்கின்ற நல்ல வரங்களைச் சீக்கிரமாக அனுக்கிரகிப்பேனென்று இடபாருடா
கிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளவும், பிரமவிஷ்ணுக்களுக் கறிதற்கருமை
யான பெருமானே! நல்ல வரத்தைக்கொடுப்பாயாகில் இந்தச் செம்மறியாட்டுக்
கடாவுக்கும் வரங்கொடுக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். எ-று.

மாசில் பூண்முலைக் கவுரிதன் றேழியாய் வருகென்
 ருசில் நற்றவப் பூங்கொடிக் கவ்வர மளித்துக்
 காசி மன்னவன் புதலவியாய்க் கயிலையில வருகென்
 நீச னம்மறிக் கெய்துரூ நலவர மீந்தான்.

(இ-ள்.) களங்கமில்லாத ஆபரணங்களை யணிந்த தனங்கையுடைய பார்
 வதியினது தோழியாய் வரக்கடவாய் என்று குற்றமில்லாத நல்ல தவத்தைச் செய்த
 பூங்கொடிபோன்ற சலக்ஷணக்கு அந்த வரத்தைக்கொடுத்து, காசிராஜன் புத்திரி
 யாகித்திருக்கயிலாயகிக்கு வரக்கடவாய் என்று அவவாட்டுக்கு அடையக்கூடாத
 நல்லவரத்தை யருளினர் சிவபெருமான். எ-று. (க)

இனைய நல்வர மளித்துமா லயன்றொழு தேத்துங்
 களைபொ லங்கழற் கடவுளுங் கயிலையி னகன்றான்
 வினையொ ழிக்குமிக் காதையை விழைவொடுங் கேட்டோர்
 துனையில் யாவரும் பெறலருந் துறக்கவீ டடைவார்.

(இ-ள்.) இத்தகைமைத்தான் நல்ல வரங்களை (சலக்ஷணக்கும் அவவா
 ட்டிக்கும்) கொடுத்து, திருமாலும் பிரமனும் வணங்கித் துதிக்கும் சத்திக்கின்ற
 பொன்னாலாகிய வீரக்கழலணிந்த சிவபெருமானும் திருக்கயிலாயமலைக்குச் சென்
 றனர். தீவினையை விலக்கத் தக்க இச்சரிதத்தை ஆசையுடனே கேட்டவர்கள் யாவ
 ரும் பெறுதற்கரிய மோக்ஷவீட்டை வினாவிற் பெறுவார்கள். எ-று. (க0)

உத்தராதித்தன் கதையுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

அ-திருவிருத்தம் ௧௩௪௬.

நாற்பத்தெட்டாவது.

சாம்பாதித்தன் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

மண்மகடன் பொறையாற்றித் திரைக்கடலி னறிதுயில்கூர் நெடிய மாயன்
 கண்ணனென முழுதுலகுந் தேவகிதன் வயிறறுதித்துக் காக்கு நாளி
 லண்ணலந்தா மரைத்தவிசி னரசிருக்கு மறைக்கிழுவ னருளி னீன்ற
 பண்ணமையாழிசையிலுமுனிவனுயர் துவார கையிற்பரிவிற்போந்தான்.

(இ-ள்.) பூமிதேவியின் பாரத்தை விலக்கி, அலைகள் பொருந்திய கரீராய்
 தியிலே யோகித்திரைசெய்கின்ற நெடிய திருமாலானவர், தேவகியின் வயிற்றிலே
 இருந்துவந்தாரமாகப்பிறந்து உலகமுழுவதையும் காத்துவருங்காலத்தில், சிறப்ப
 மைந்த அழகிய கமலாசனத்திற் கொலுவீற்றிருக்கும் வேதங்களுக்குரிய பிரமதே
 வன் ஆசையோடு பெற்ற பண்ணைசெய்யுந்திய யாழ்வாசித்தலில் தோந்த நார
 தமுனிவர் மென்மைக்கிய துவரகாபுரிக்கு அன்போடு வந்தனர். எ-று.

திருமால் திதிக்கடவுளாதலின், உலகிலுள்ள தீயோரைச்செருத்துப் பூமி தேவியின் சமையைக்குறைத்தலால் “மண்மகடன் பொறையாற்றி” எனவும், அவர் கீத்திராசெய்யுமிடம் பாற்கடலாதலின் “தினாக்கடலின்” எனவும், அத்தகைய கீத்திராயும் ஏனையோர்போலத் தம்மை மறந்ததன ருதலானும், உலகநியாயங்களை யுணர்ந்திருமுடைய தாதலானும் “அபிதுயிலகர்” எனவும், டண்டைக் காலத்திற் பேருருவெடுத்தோனென்பது தோன்ற “நெடிய” எனவும் ‘மாற்றரிதாயெவ்வுயிர்க்கு மயக்கஞ் செய்யு மாயையின்னக் களித்தனமெம் மிடப்பாளியே’ என்னும் இந்நூலப்பிராயத்தின்படி யாவனாயும் மாயையெய்ய வல்லவராதலின் “மாயன்” எனவும், கிருஷ்ணவதாரம் வசுதேவன் மனைவியாகிய தேவகியயற்றிற் பிறந்து ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன மனைவி அசோதையால் வளர்க்கப்படுதலின் “கண்ணனெனத் தேவகிதன் வயிற்றுதித்து” எனவும், பிரலம்பன் கஞ்சன் முதலிய தீயோரையும் துரியோதனனியனையும் கொன்று உலகுக்கு நன்மையுண்டு செய்தலின் “முழுதுலகுக் காக்குரானில்” எனவும், பிரமதேவனெழுந்தருளியுள்ள தாமரைமலர் பூமியிலுள்ள மலர்போலாத ஆயிரமிதழ்களுடனே பொன்னிறமுற்று அழகும் பெருமையும் வாய்ந்திருத்தலின் “அண்ணலவ் தாமரைத் தவிசின்” எனவும், ஆண்டிருந்து தமது படைப்புத்தொழிலை யியற்றுதலின் “அரசிருக்கும்” எனவும், நாளுக்கு வேதங்கடையும் நாளுக்குவாயாலும் கடறினவனாதலின் “மறைக்கிழவன்” என்றும், காரதமுனிவர் பிரமாவின் மாணத்தோற்றமுடைமையின் “அருளினீன்ற” எனவும், அம்முனிவர் பண்பொருத்திய மகதிவீணையிற்றேர்த்தோராதலின் “பண்ணமையா றிசைபயிலு முனிவன்” எனவும், துவாரகாபுரி முத்தி நகரங்களுவொன்றும் கிருஷ்ணமூர்த்தி வீற்றிருப்பது மாதலின் “உயர்துவாரகை” எனவும், காரதர் அங்கே அவரைக்காண அன்போடு வந்தோராதலின் “பரிவிற்போந்தான்” எனவுங் கூறினர். ௭-ஐ.

(க்)

இருள்பருகி வெயில்கான்ற கடவுண்மணி கிடைத்தமைக்கு மிலங்கு திண்டோட், டிருமறுமார் பின்னப்புதல்வர் யாவருமும் முனிவனடி சென்னி சேர்ப்பவருவின்மிக வேமாந்து சாம்பன்முனி வனைப்பணியா துறைதலோடும், புரிநரம்பி இனிசைபயிலு முனிவன்மணி வண்ண ணுழைப் போயி னானே.

(இ-ஊ.) இருளைக்குடித்து ஒளி வீசுகின்ற தெய்வீகம் பொருந்திய கவுத்தவமணியிருந்து பிரகாசித்து விளங்கும் வலியமைந்த திருப்பயங்களை யுடைய கிருஷ்ணபகவானது மைத்தக்கனெல்லாரும் அங்கு வந்த காரதமுனிவனது பாதங்கலில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்கவும், உருவத்தால் பிகவுமுயர்ந்த சாம்பன் அவரைவணங்காமலிருக்கவும், முறுக்கமைந்த நரம்புகள் பூட்டிய வீணைகளுசெய்யும் காரதர் கீழைமணிபோன்ற திருவுருவுடைய கண்ணபிரானிடஞ் சென்றனர்.

திருமற்றுமார்பின் - சேவச்சம் என்னும் மறுவையுடைய மார்பர். (உ)

போந்தமுனி வரனுவப்ப வருக்கியபாத் தியமுதல பூசை நல்கியேர்த்தெழிலா சனமளிப்ப வரங்கதனின் மலரோளி வினிது வைகிக்காத்தமணிச் சூட்டரவின் கண்பிதுங்க நடம்பயிலும் கண்ண னேடுமீன். மாயந்தசெழு மறைக்கிழவன் வேறிருந்தான் கொருமாற்ற மறைத னுற்று

(இ.ன்.) (கிருஷ்ணமூர்த்தி) தன் பால்வந்த நாரதமுனிவர் களிக்கும்படி அருக்கியம்-பாத்தியம்-முதலாகச் சொல்லும் பூசைகளைச் செய்து உயர்வாகிய அழகியபீடங்கொடுக்க, அதன்பேரில் பிரமதேவனைப்போல இனிதாக வீற்றிருந்து, பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கம் பொருந்திய உச்சிக்கொண்டையையுடைய காளிங்கனென்னும் பாம்பின் கண் பிதுங்கும்படி நடனஞ்செய்த கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தில், செழுமையாகிய வேதங்களை யாராய்ந்த நாரதமுனிவர் அந்தரங்கமாக விருந்து ஒருவார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினர். எ-று.

அரவின் கண்பிதுங்க நடம்பயிலுங் கண்ணென்பது.

யமுநாதிக்களாயிற் செல்லும் ஆயர்கள் பசுக்கூட்டங்களுடனே அங்கிருக்கும் விஷநீரைச் சந்தசலமென்று கருதிப் பாணஞ்செய்திறந்தது 'கண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி தமது கிருபாநோக்கத்தால் அவர்களை விஷவேகம் தீர்த்தெழுப்பி அவர்கள் செய்த துதியைக்கொண்டு, அவ்விஷநீரிற் சென்று காளிங்கன்மீது காலூன்றி அவன் உடல் நடுகிசித் துன்புறும் வகையாக நடித்தா. அதனால் அக்காளிங்கன் மரணமடைவானென்பதையறிந்த அவன் மனைவிய ரிருவரும் தமக்கு மாங்கல்யபிட்சையனுக்கிரமிக்கும்படி பிரார்த்திக்க அவர்கட்கிரங்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி "காளிக! நீ யுன்னுயிர் பிழைக்கவேண்டில் சமுத்திரத்திற்போய்ப்பிழைத்திரு" வென்று கூறி விடுத்தனர் என்பதாம் இதனை.

கூர்மபுராணம்-கண்ண னவதரித்த வத்தியாயம்.

"கண்ணமுதம்பொழிகடைக்கணருணைக்கா
லுண்ணுமறலுற்றவிடம் யாவையுமொழிப்பத்
துண்ணென வெழுந்திடையருந்தொறுவுகிற்ப
வீண்ணவர்களுண்ணலையிந்தனர் துதித்தார்."

"விடமொழுருமென்புகருமெனினிமேவிக்
கடுவுடையெயிற்பிறிடுகுகளிகளின்விரித்த
படமுழுதுமெல்லவழபதித் துழுகில்வண்ண
னடநலிலமெய்ந்நனிநடுக்கியயர்வுற்றான்."

"காளிகளின்விழைந்துபுணர்கண்ணியரவங்கள்
மீளியமையுடைக்குரிசில்மென்கமலமானுந்
தாளிணைவழுத்தவருடங்கியுயிருய்வா
னீள்கடலினேகெனவிடுத்திணாகாத்தான்." என்பதனுணர்க. (ந)

தத்தையா யினும்விழைவிற நன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்த்தா
ரோனு, மைத்தரா யினுமிகவும் வனப்புடைய ரொளிலவரமேல் மடநல் லாச்
தஞ்சிந்தைநடந் திடுமிகறா சாம்பன்மலர்க் கணைவேளிற் செவ்வி வாப்ந்
தோன், பைந்தொடியா ரினிதமுரு முவனகத்திற் றனிவருதல் பான்மை
யன்றே.

(இ.ன்.) பிதாவாயிருப்பினும் ஆசையோடு தன்னுடனே யொருதாய் வயிற்
றிலே பிறந்த சகோதரர்களாயிருப்பினும், புத்திரர்களாயிருப்பினும் (ஆடவர்) அ
கிமகைய அழகுடையவர்களாயிருப்பார்களானால், இன்மை தங்கிய மாந்தர்களு

மனம் அவர்கள்மேற் செல்லும் ஆனபடியால் (கிருஷ்ணபகவானே ! கின்புதல்வனாகிய) சாம்பன் புஷ்பபரணங்களைபுடைய மன்மதன்போலும் அழகமைந்தோனாதலின், பசிய வளையவணிந்த மாதர்கள் இனிதாகவசிக்கும் உப்பரிசையில் தனித்து வருவது தகுதியுடையதல்ல. எ.று.

இச்செய்யுளின் கருத்தை-நீதிசெறி விளக்கம்.

“ஏந்தெழில் மிக்கா னினையா னிசைவல்லான்
காந்தையா கண்கவர் நோக்கத்தான—வாய்ந்த
நயமுடைய வினசொல்லான கேளெனினு மாந்தாக்
கயலார்மே லாரு மனம்.”—என்னுந் திருவாக்கா னுணர்க. (ச)

என்றுமொழித் தனனேகிச் சின்னாள் மீட்டுமெல னெய்தி மாயக், கன்றுகொடு கனியெய்றிந்த காயாமபூ மலர்வண்ணன் கமல வாழ்க்கைப், பொன்றவழு முலைமாதர் பலரோடுத் தனித்துறையும் போது நோக்கிச், சென்றமவர வுரைத்தபெனச் சாம்பனெடுமையாழ்முனிவன் செபபி னுனே.

(இ.ஸ்.) என்றிவ்வாறு நாரதமுனிவர் கூறிச்சென்று சிறிது காலங்கழித்துத் திருமப்பலுமலிடம்வந்து, மாயமாயிய கன்றுக்குட்டியைக்கொண்டு விளவின் காலையெய்றிந்த காயாமபூவண்ணராகிய கிருஷ்ணபகவான், தாமரைப்பூவில் வசிக் குத்திருமகன்போன்ற தேமல் படர்ந்த தனங்களைபுடைய பலமாதர்களோடு, ஏகாந்தமாயிருக்குஞ் சமயம் பார்த்து, மகிழ்வீணையேத்திய நாரதமுனிவர் எமது வருகையைக் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம்போய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று சாம்பனுடன் சொல்லினர். எ-று.

கண்ணன் கன்றுகொடு கனியெய்றித்தாவது

கம்சனால் நகரத்திலேயுண்டாகிய பல தொத்தகாண்ட நந்தகோன், மைந்தனாயும் அசோதையையும் அழைத்துக்கொண்டு பிருந்தாவனத்திலிருந்தான். அப்போது கண்ணன் தன் அண்ணனாகிய பலராமனுடன் பசுமங்கைகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்குங்கால், அசுரனொருவன் இனங்கன்று வடிவாயிருக்கக்கண்டு அவனைப்பெடுத்து அங்கிருந்த விளாமரத்தின்மேலெய்றித்து விளாம்பழத்துடன் பூமியின் வீழ்த்திறக்கச் செய்தனரென்பது. இதனை,

கடம்புராணம் - கண்ணனவதரித்த வத்தியாயம்.

“குறுத்தாம் பிணைத்த குழக்கன்றி னுருவா யசுரன் கொடுங்காளிற்
செறித்தான் நெறு மணிவண்ணன் செங்கட் கமல மலர்பரப்பி
யறித்தோ ரிமைப்பி னினங்கன்று குணிலாய் விளவின் கனியதனி
வெயிந்தான் விளவின் கனியோடும் வீழ்த்தா னாவி யிழ்த்தானே.” என்பத னுணர்க. (இ)

சேறலரு மமையத்திற் சென்றிடினம் பிறைமுனியுஞ் சென்றி வேமேற், கூறலரும் வெகுளியொடுங் குலமனைத்தும் வைதுமுனி கொல்லுமென்னப், பாறுதொடர் கெட்டிலேவெற் சாம்பன்மணி வண்ண னுறை பன்

ளி முன்ன, ராஜவிலலி னளவையெனச் சேறலும் முனிவனுமாண்ட
டைத்தா னன்றே.

(இ-ள்.) பருத்துகள் பின்றொடர்ந்து வரும் நீண்ட அச்சவழவாகிய வேலே
ந்திய சாம்பன, போகக்கூடாத சமயத்தில் உள்ளேபோனால் நமது பிதாகோபிப்
பா! பேரகாதிருப்போமாயின சொல்லுதற்கரிதாகிய சினங்கொண்டு நமது குலமு
முலதையுஞ் சபித்து முனிவர் கொல்லுவார் என்றெண்ணிக்கொண்டு, கிருஷ்ண
பகவான் வீற்றிருக்கும் திருப்பள்ளியனாக்குச் சமீபத்தில் ஆறுகோல் தூரத்திற்
செல்லுகையில் அந்த காரதமுனிவரும் அவனோடே யவவிடஞ் சென்றார். ௭-று.

வேற்படையில் பகைவர் கிணத்தோய்ந்திருத்தலாலும், அது மேலும் சத்
துருக்கைச் சககரிக்குமாதலாலும் பருத்துகள் பின்றொடர்தலின் “பாறுதொ
டர் கெட்டிலேவெல்” என்றார். (சு)

பாண்கிடந்து தேன்பிலிற்று மகதியாழ் முனிவரவு பார்த்த லோடு
நாணசுமக்க லாகாது வளைந்தென முகங்கோட்டி கைகவெண் டிங்கட்
பூண்கிடந்த முலைமீதிற் போரவையசைத் தலாமளிப் புறத்தி னீங்கிச்
சேண்படரு துழைமின்னின மடகலலார பொற்றாணஞ் சோந்துகின்றார்.

(இ-ள்.) பண்ணோசைவிளங்கித் தேன்றுளி சிந்தும் மகதிவீணையையே
ந்திய காரதமுனிவரது வருகையைப்பார்க்கவும், வெட்கத்தைச்சுமியாமல் வளைந்தா
ற்போல முகம்வளைத்து, பிரகாசித்தின்ற வெண்மையாய்ந்த சந்திரனபோன்ற ஆப
ரணங்கள் விளங்கும் தனபாரகவின்மேல் உத்தரியம் போர்த்து, மலர்ச்சயன
த்தினின்றிலவிலி, ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் துண்ணிய மின்னல்போலும் ஒளிவா
ய்ந்த இளமைதங்கிய அம்மாதர்கள் அழகிய துணைச்சேர்ந்த கின்றார்கள். ௭-று.

தேன்பிலிற்று மகதியாழ் என்பதை அணிந்திருக்கும் மலாமாலையினின்று
தேன்றுவிக்கும் மகதியாழ் என்றாவது, தேன்போலுஞ் கலவையையுடைய இனிய
வோசையைத்தரும் மகதியாழ் என்றாவது பொருள்கொள்க. (எ)

அண்டமுகட் டாசிருக்கு மயனொடுபார் திருவுந்தி யலர்ந்த மாயன்,
பண்டருந்திற் தொடைமகதி யாழ்முனிவ வருகவெனப் பரிந்து வெண்
ணை, யுண்டகனி வாய்மலர வினிதளித்த வாசனத்தி லுறைத லோடும்,
வண்டுபடு கடாயாணைச் சாம்பலுந்தன் றுதையடி வழத்திப் போனான்.

(இ-ள்.) அண்டகடாகத் துச்சியிற் கொலுவீற்றிருக்கும் பிரமதேவனுடன்
உலகத்தைத் திருவுந்திக்கமலம் பூத்தளித்த திருமாலாகிய கிருஷ்ணபகவான், பண்
னோசைத்தரும் மணமமைந்தமலர்மாலையுடைய மகதிவீணைதாங்கிய காரதமுனிவரே!
வருகவென்று (ஆய் பாடியிலே) வெண்ணெயை வாரிப்புதித்த கொவ்வைக்கனி
போன்றவாயால் ஆசையுடன் சொல்லவும், இனிதாகக்கொடுத்த ஆசனத்தில் (கா
ரதமுனிவன்) இருக்கவும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மதப்பெருக்கமைந்த யானையை
யுடைய சாம்பன் தனது பிதாவின் பாதங்களை வணங்கிச் சென்றான். ௭-று.

எழினுடையோர் முகநோக்கி னழன் முகத்தி னிழைதன்ன மாத ருள்
ளம், குழையுமென யானுடைத்தல் குயிர்கொண்டா னிலேபோலுந் குவ

வுத் திண்டோள், மழவிடையி னீங்கடைத்த சாம்பனைக்காண்டலுமினைய மடவார் நெஞ்சின், விழைவுகளிற் தொழுகியபோல வோவொழுகல்காணடியென வளமளிப்போனான்.

(இ-ள்) அழகமைந்த ஆடவர் முக்ததைப்பார்த்தால் உலைக்களத்திற்சொரிந்த நெய்யைப்போல மங்கையர் மனமுருகுமென யான் முன்னர் கூறியதை ஆலோசிக்க வில்லைபோற் காணப்படுகின்றது. உருட்சியாகிய வடிவமைந்த தோளையுடைய மழவிடையோ வில்குவந்த சாம்பனைப்பார்க்கவும், இம்மாதர்கள் தங்களுது மனத்திலுள்ள ஆசையானது பெருக்கெடுத்தொழுகியதுபோல அவர்களுடலில் வெயர்வுநீர் சொரிதலைப்பார்ப்பாயாக கிருஷ்ணமூர்த்தியே! என்று காரதமுனிவர் கூறிச்சென்றனர். எ-று. (க)

மட்டுவது பசுந்துளவோன் றனித்துறையு மமையிதனில் வந்த வாற்றற், குட்டளையக் கடலகத்துக் குளித்தியெனச் சாமயனுடன் கூற வன் னோ, னிட்டதழற் கொடுஞ்சாப மகன்றிமொ றிணிதருள்வுற் றிடுதி யென்ன, விட்டொளிர் பொற் கணைகழற்றாள் பணிதலுந்தன் னுளத்தினை விரைவி னோர்த்தான்.

(இ-ள்) மணங்கமழும் பசிய துளவமாயைணிந்த கிருஷ்ணபகவான் ஏகாந்தமாயிருக்கு சமயத்தில் வந்த காரணத்தினால், குட்டளையாகிய துன்பக்கடலில் மூழ்கக்கடவாய் என்று சாம்பனோடு காரதமுனிவர் சொல்ல, அச்சாம்பன் தனக்கு முனிவர் தந்த தீப்போலும் கொடியசாபம் நீங்கும் விதம் இனிதாகக் கிருபைகூர வேண்டுமென்று, பிரகாசிக்கத்தக்க பொன்னுலாகிய சத்திக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த கிருஷ்ணபகவானது பாதங்களைத்தொழுவும், கிருஷ்ணமூர்த்தி தனது கிருவுளத்திற் பிணவருமாறு வினாவில் உணர்ந்தனர். எ-று. (க)

இழைத்திடுதிங் கனைத்துமிசை யாழ்முனிவன் புணர்ப்பென்ன வுளத்தி னெண்ணிக், கழைக்கருமபு கண்ணுடைக்குந் தேறவவழிற் தொழுகுவயற் காசி நண்ணித், தொழத்தருசெங் கதிரோனை வழிபடிவிற் றோயனைத்துத் தொலைபு மென்று, கழைத்தகரு ணையினுணர்ப்ப வரங்கவனு முத்திரகர் செனது சார்த்தான்.

(இ-ள்) உண்டாகியு கெட்டுழைக்கொல்லாம் காரதமுனிவரது தத்திரமென்று (கிருஷ்ணபகவான்) தனது மனதிலறிந்து, கருப்பங்கோல்கள் கணுக்களிலுடைக்குந்தேனானதுவழிந்தோடுகின்ற வயல்களையுடைய காசியையடைத்து, வணங்கத்தக்க சிவந்த கிரணங்கனையுடைய சூரியனை வழிபட்டால் இவ்வோடுல்லாம் விவருமென்று யிருந்த கிருபையோடு கூட, அவ்வாறே அந்தச்சாம்பனும் முத்திபயக்கவண்ண கீரமாயிய காசிக்ஷேத்திரத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தான். எ-று.

கழைக்கரும்பு - இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகை. (க)

மருவலா ருயிர்மார்த்திப் பச்சிரத்தங் கொப்பளிக்கும் வைவேற்காளை, யிருள்விழுங்கி வெயிலுமிழு மிரவிபத மலர்க்கமல மிறைஞ்ச லோடும், பெருகியகோ யகன்றதவன் வழிபட்டவன் வந்துமுதல் பிறங்கும், வெய்

போர், கருள்புரியும் கணகதிர்ச்சாம் பாதித்த னெனுமபெயர்வத் தடை
ந்த தன்றே.

(இ-ள்.) சத்துருக்களுவிடைக்குமத்து, பசிய உதிர்த் தேக்கெடுக்கின்ற கூர்
மையாகிய வேலேந்திய காண்போன்ற சாம்பன், இருளைவிலக்கி ஒளியைவிசுக்கின்ற
சூரியதேவனது தாமரைமலர்போன்ற திருவழிகளைத் தொழவும், (முனிசாபத்தி
னபடி அவனுடலிற்) பெருகியிருந்த குட்டகோய் நீங்கியது. சாம்பன் வழிபடுதலி
னால் விளங்குகின்ற சூரியனுக்கு அன்றுமுதலாக, கிருபைசெய்கின்ற நிறைவாகிய
சேரணங்கோயுடைய சாம்பாதித்தனென்னும் பெயர்வந்தடைந்தது. ௭-று. (கஉ)

பொருவருமிக் கதையனைத்தும் விழைவினொடு கேட்போரும் புகன்
று னோரும், திருமருவு பெருஞ்செலவத் தளகேசு னெனவுலகிற் சிறந்து
வாழ்வார், விரிதருக நிருட்பருகு பயிற்சியா லன்பருள மேவு கின்ற, வி
ருள்பருகு துருவவா தித்தனிபற் சரிதைதனை யியம்பல் செய்வாம்.

(இ-ள்.) சமானமிலலாத இச்சரிதமுழுவதும் ஆசையுடனே. கேட்டவர்க
ளும், (பிறர் கேட்கும்படி) சொன்னவர்களும், இலக்குமிகடாட்சம் பொருந்திய
பெருஞ்செல்வத்துடன் அனகாபுரிக்கிறைவனுன குபேரன்போல வலகத்திலே மே
ம்பட்டு வாழ்வார்கள். பூமியில் மிக்குப்பரந்த இருளையொழிக்குத் தன்மையுடன்,
அடியவரது மனதிற்பொருந்திய (அஞ்ஞானமாகிய) இருளைவிலக்கும் துருபாதி
தனைது கீர்த்திபொருந்திய சரித்திரத்தை எடுத்துச்சொல்வோம். ௭-று. (கங)

சாமபாதித்தன் கதையுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௬௫௬.

நாற்பத்தொன்பதாவது,

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன்

கதைகருணைத்த வந்தியாயம்.

ஈனக் குழவிப் பிறையலங்க லெம்மா னருளாற் குந்திவயிற்
ருளச் செலவத் தழைத்தோங்க வைவர் பிறந்தா ராங்கவர்க்குத்
தானோர் மனையாய்ப் பாஞ்சாலன் புதல்வி யாகித் தழன்மகத்தின்
மீனார் தடங்கட் டிரோபதையு மின்னுக் கொடிபோல வந்துதித்தான்.

(இ-ள்.) (ஒருவர்வயிற்றிலும்) பிறவாத (பாற்கடலிற் றேன்றிய) இளம்
பிறைச்சந்திரனை மாலையாகவணிந்த எமது சிவபெருமானது திருவருளால் குந்தி
தேவியின் வயிற்றிலே நிற்பெற்ற செல்வம் அதிகரித்தோங்கும்படி (தருமராஜன்
பிமசேனன்-அருச்சுனன்-நகுலன் - சகாதேவனுடைய) பாண்டவர்க ளைவர் பிறந்தா

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளுவாத்தது. சூகக

ர்கள். அப்பஞ்சபாண்டவர்கட்கு ஓமோனைவிமாக, பாஞ்சாலமன்னன் மகன்; அவன் செய்த யாகாக்கினியில் மீனபோன்ற பரந்த கண்ணையுடைய துன்பதையும் மின்னற்கொடிபோல வந்து பிறத்தன். எ-று.

அருளார் குத்திவயிற் றைவர் பிரத்தார் என்பது.

குத்திபோசரில் தூரென்பனபெற்ற குத்திதேவி வினையாடப்பெரு ஸ்மிருக்கையில் தூவாசமுனிவர் அங்குவரவே பிரக கட்டையிட்டபடி ஒரு வாகலம் அவர் களிக்கத்தக்க ஏவல்செய்தான். அம்முனிவர் “பிரதையே! என விருப்பின்படிப் பணிசெய்வோர் உலகத்திலொருவருயில்லை. யானுனை விட தேன். உனககோமந்திரம் போதிக்கின்றேன். நீ எத்தேவனாவிரும்பினாலும் அடர்கள் உடனே முன்றோன்றி, தம்மைப்போன்ற ஓர்புதல்வனைத்தருவா” எனப் போதித்துச் சென்றார். பிரதையோ மீடுசென்று அம்மந்திரத்தைச்சோதிக்க முற்றத்திலிருந்தொருதரஞ்செய்க்க, சூரியன் பிரசன்னமாகிச் சேரும்படி சொல்லி “கன்னி! கன்னி!” என்று கூறவும், பல நியாயங்களைச் சொல்லிக்கலத்தால் ஓர் பிள்ளைபெற்று, அதனால் தனதுமரபுக்கிழுக்குவருமென்று பேடகத்திட்டு நதியில் விட்டான். அப்பிள்ளை (கன்னன்) அதிரதனால் வளர்ந்து பரசராமாஸ் ஆயுதத்தொழில் கற்றான். பின்னர் அப்பிரந்த பருவமெய்தக்கண்ட பிராமண வோலைவிட மன்னர்பலருடன் பாண்டிலும் வந்தான். பிரதை பாண்டிலைமணந்தான். அதுகண்ட மந்திரி தனது மகள் மாத்திரையையும் தானே மணஞ்செய்வித்தான். குத்தி-மாத்திரையாகிய இருவரையும்கொண்டு பாண்டு வனவேட்டையாடுகையில், மானுருவேற்றுக்கலவிசெய்திருந்த ஓர்முனிவனைப் பாணத்தாற்கொல்ல, அவன்வெருண்டு “என்போல நீயுமுன் மனைவியைப்பூவுலகையிலறக்க” எனச் சபித்து உயர்விடப்பெண் மானுருவாயிருந்த அம்முனிபத்தினியுள் தீயில் விழுந்திறந்தாள். அதுமுதல் மூவருந் தவம்புண்டு வடகிசை சேருகையில் “புத்திரரில்லார் முத்தியடையார்” என்றுணர்ந்து பாண்டு குத்திக்குச்சொல்ல, அவன் கண்ணைப்பெற்றதொழியத் தனக்குள்ள வரத்தைச்சொல்லி “நீர் விரும்பின் புதல்வர் பெறுவேன்” என்றான். பாண்டு அதற்கியைய, முதலில் எமதநமன் வரும்படி மக்திரமோதி-அவனால் யுதிஷ்டிரன், பிறகு வாயுவால் பீமசேனன், மூன்றாவது தேவேந்திரன்! அருளால் அருச்சுனன் இவர்களைப்பெற்றான். அதற்குமேல் பாண்டிலின் விருப்பத்தால் அம்மந்திரத்தை மாத்திரை பெற்று இரட்டைப்பிள்ளைகள்வேண்டுமென்று சபிக்க அச்சிவின்தேவர் இருவரால் நகுலன், சகாதேவன் என்போர் பிறத்தனர் என்பது பாரதம். இதனை

ஆதிபர்வம்-சம்பவச்சுருக்கம்,

“பிரதை தன்னையத் தபோகிதி வருகெனப் பெரிதுவல் தெனதேவலரிதெ னுதுநீ யியற்றினை செங்கட லவனிமேல் யார்வல்லார் தெரிவை கேளெனச் செவிப்படுத் தொருமறை தேவரில் யார்யானாக் கருதி நீவர வழுத்தனை யவரவர் கணத்தினின் கரஞ்சேர்வார்.

“தம்மை யொப்பதோர் மகவையுந் தருருவர் தவப்பய நெனைப்பெற்ற விமம றைப்பய னிம்மையி னுனக்குவல் தெய்யிய தெனக்கூறி

யம்முனிப்பெருந் கடவுளுந் தபோவன மடைந்தன னைருந்தன்
செம்ம னத்தொடு பயின்ற மகளென் செல்வமா மனைசேர்ந்தாள்” —
என்பதொலிக.

தழல்மகத்தில் துரோபதை யுதித்தாளென்பது.

அக்கினிஷோத்திர முனிவர்பால், துரோணரும் துருபதமன்னனும் விற்போர்கற்கையில் இவர்களிருவருக்குமுருந்த நட்பினிமித்தியால் 'யானபட்டம் பெறின் என் நகரிற்பாதிபுணக்களிப்பேன்' என்று துருபதன் கூறினன. இருவரும் வில்வித்தையிற் நேர்ந்தபின், துருபதன் பிதாமரித்தலால் அரசனாயினன். துரோணர் தவச்செயலிலிருந்தனர். சிவகடாக்ஷத்தில் அக்ஷத்தாமனை என்னுந் குழந்தையுண்டாக அதற்குப்பாலின்மையால், 'நாடு கொடுப்பெனென்ற நண்பன் ஒரு புகொடானு' என்று கருதித் துருபதனைக்காண, அவன புதுமனிதனைக்கண்டாற் போல்வழக்க, துரோணர் தன்னையறிவித்தும் உல்லங்கனஞ் செய்யதுகண்டு வெகுண்டு “உன் நாமமட்டி ஆமல்ல உன்னையுமென் சீடனல் இரதக்காலிற் கட்டிக்கொண்டுபோவேன்” என்று சபதஞ்செய்துகொண்டு அஸ்திபுரியை யடைந்து, அங்கு விற்குருவாகவுள்ள தனது மைத்தனன் கிருபாசீகாரியால் வீடுமீர் உத்திரவுபெற்று, பாண்டவர் துரியோதனாதியர்-கன்னன முதலானருக்கு விற்போர்பயிற்ற அவர்களில் அச்சனமேம்பட்டான். அவர்களைத் துரோணர் பார்த்து “ருருகுகொமணிகளே! நீங்கள் இனி எனக்குக்கொடுக்கப்போகிற ருருகாணிக் கைக்குப் பிரதியாக யாகசேனை என்னுந் துருபதன் என் பகைஞ்ஞாதலின, அவனைத் துன்புறுத்தி ஈண்டுகொண்டுவருக” என்று சொல்லவே, அவர்கள் நால்வகைச் சேனையுடன் புறப்பட்டுப் பகைஞ்ஞாயடைந்து போர்புறிகையில் அநுச்சினன துருபதனைப்பிடித்து அவனதுமுறித்த வில்நாணுதேறிக்கட்டிவந்து குருவின்முன் வீட, துரோணர் “இப்போது நானுனக்கு அரசம் உயிருமளித்தேனபோ”, என்றனர். அதனால் துருபதன் வருந்தித் தன்னை யவமானப்படுத்திய துரோணனைக் கொல்ல ஓர் பிள்ளையும், அருச்சுனன் தோளந் கிழைந்த ஓர் பெண்ணும் பெறும் படி, யாகஞ்செய்ய அதினின் றும தீஷ்டத்துயிமன் துரோபதை இருவரும் பிறந்தனர் என்பது பாரதம், இதனை.

ஆதிபர்வம்-வாரணாதச்சருக்கம்.

“வலையம் பிறழ் முடிதயங்க மணிக்குண் டலம்பே ருழுகெறிப்பச் சிலையுந் கையு மெய்யும்வயந் திகழ்போர் வயிரக் கவசமுமாய்க் கொலையெய் சிங்கக் குருணைபொலங் குன்றிற் புறத்துக் குதிப்பதுபோற் றனைவன் களிக்கத் தடந்தேர்மேற் றனைய னெருவன் றலைப்பட்டான்

பின்னுங் கடவு ளுபையாசன் பெருகிப் புறத்துச் சுருவையினுன்
மன்னுங் கடலா ரமுதென்ன வயங்குஞ் சுருதி வயலத்தான்
மின்னுங் கொடியை நிகர்மருங்குல் வேய்த்தோண் முலை வெண்முறுவற்
பொன்னும் பிறந்தாள் கொணகப் பூமி தெழுந்த பொன்போல்வாள்.

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளுரைத்தது. சுகக

முற்றேன் நியதங் குலமுதலான் முரட்போர் முனிக்கு முடிவுமவன்
பிற்றேன் நியவக் கணிகையால் விசயன் றணக்குப் பெருவமு
முற்றேன் துள்ள மிசத்தருச்சி யுலத்தாக் கமைத்தா னுயர்மகத்தான்
பெற்றேன் பெற்ற பேருமகப் பெற்று தம்மிற் பெற்றோர்யார்” எனவ
ருவனவற்றானுண்க. (சு)

கமலா சனத்தி லாகிருக்குங் கடவு னோடு முலகின்ற
விமையாப் பறவைக் கருமபாக னுலக கலிபு மிகலரசர்
தமதா ருயிர்வெங் களைகடியத் தருமன் முதலோர்க் குறுதுணையா
வமையா தடந்தோட் டேவகிதன் வமிதறி வினிதி னவதரித்தான்.

(இ-ள்) தாமரைமலர்ப்பட்டத்திற் கொலுவீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனுட
னே எல்லாவலகங்களையும் பெற்ற கண்ணிமையாக் கருடவாகனராகிய அரிய திரு
மால், பூமியிலுள்ளானா வருத்துகின்ற வலியமைந்த மன்னவரின் அரிய உயிராகிய
கொடிய கணையைக்கொள்ளும்படி, தருமராசன முதலாகிய பாண்டவருக்கு உண்மை
பொருத்திய துணையாக மூங்கில்போன்ற பூரித்த தோள்களையுடைய தேவகிதேவி
யின் வயிற்றிலே இனிதாகக் கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தனர். எ-று. (உ)

சுடுபொன் பழுக்குஞ் சுளைப்பலவின் கனிவாய் குதட்டித் துய்த்தலையக்
கடுவன் முதனா லினமத்திக் கருத்துங் கழனி சூழ்கிடத்த
வொழுவில் வளங்கூர் பாஞ்சாலத் திறைவ னீன்ற வெரண்னுதலைக்
கொடுவெஞ் சினத்த சுழல்பன்றி யைவர் விழைவிற் கொண்டனரால்.

(இ-ள்) நெருப்பிற் காய்ச்சிய பசும்பொன்போற் பழுக்கின்ற சுளைகளை
யுடைய பலாப்பழத்தை வாயிலுதுக்கிக்கொண்டு புசித்தலை அழகிய ஆண்குறங்கு
கள், கருப்பமுதிர்ந்த இளம்வயதுள்ள பெண்குறங்குகளுக்கு உண்பிக்கின்ற கழ
னிகள் சூழ்ந்துவிளங்கும் குறைவில்லாத பெருவனமமைந்த பாஞ்சாலதேசத் தர
சன (தவத்தான் பெற்ற) ஒளிதங்கிய நெற்றியையுடைய துரோபதையை, பிசுக்
கொடிய கோபும்பொருத்திய கலக்கமில்லாமல் பாண்டவ னாவரும் ஆஸக்யுடனே
மணஞ்செய்தனர். எ-று.

* துரோபதையை ஐவர் விழைவிற் கொண்டதாவது.

பாண்டமன்னன் இறந்தபின்னர் ஐவருக்குத் துரியோதனையாரால் சிகழ்
ந்த பல இடுக்கண்களைக் கண்ட வீமன் முதலானார் இவர்க ளிருதிருத்தானாயும்
பிரிசுக் யோசிக்கையில், திருதாரட்டிான் ஓர் தபதியைக் கொண்டு வாரணுவதம்
என்றோர் நகரமியற்றி அதிலோர் அரக்குமாளிகை செய்வித்து அதில் பாண்டவர்
களைக் குத்தியுடனே குடியேற்றி அரசுசெய்வித்தனன். ஒருநாள் அத்தபதி வீம
சேனைக் கண்டு, தான சியமித்த வஞ்சனைகளையும் விதுரன் வேண்டுகோளால்
வனத்தளவு நிலவறையியற்றி நீபறித்தெறியத்தக்க ஓர் துணை நிறுத்தியிருக்கிறே
னென்றும், மந்திரியாயுள்ள புரோசனன் வஞ்சகனெனவும் கூறிச்சென்றான்.
வீமன் ஒருநாள் புரோசனை அங்குசயனிக்கச்செய்துசமயம்பார்த்துத்தீயேற்றி
த்தானையும் சகோதரனாயும் கொண்டு, துணைப்பறித்தெறித்து வனமடைத்தான்.
விருத்திராய்வந்த வேடர்களைவரும் தாயும் புரோசனும் இறந்திருக்கக்கண்டு உல

கத்தார் பாண்டவரும் தாயும் இரத்தனொன்று கொண்டனர். வீமன் அவவனத் தில் வசித்திருந்த இடம்பாகரின் உயிரைத் தொலைத்து அவள் விருப்பின்படி இடம்பியை மணந்து கடோரிகசனைப் பெற்றனன். சிறிதுகாலம் கழிந்தபிறகு ஐவரும் தாயும் அந்தணர்வடிவேற்று வேத்திரகீய நகரம்போய் ஓர் வேதியர்வீட்டி விருக்கையில் வீமன் பகரணனைக் கொன்றனன். இஃ திவ்வாறிருக்க, பாண்டவர் அரசுமாளிகையிலெரிந்துபோயினொன்று கேள்வியுற்ற துருபதன் தன்மகள் துரோபதை அருச்சுனனுக்கு மனைவியாகவேண்டியதையும் ஆகாயவாணி கூறிய தையுமெண்ணி அவளுக்குச் சுயம்வரமென்று பலதேசங்களுக்கு ஓலைபோக்கியதால் அநேக மன்னவர் வந்தனர். துரியோதனன் கன்னன் சகுனி சல்லியன் முதற் பலரும் வந்திருந்தனர். இச்செய்தியை ஓரத்தணலாவந்த பாண்டு புத்திரர் தாயுடன் புறப்பட்டு, துருபதேயத்தை யடைந்து ஆங்கோர் குலாலன் மனையிற் குந்தியையிருத்தி, ஐவரும் அந்தணர் குழுவுடன் அரசமாளிகை யடைந்தனர். அரசனே வலால் தோழிகள் துரோபதையைச் சபையிற்கொண்டு வந்து இவரிவர் இவ்வித் தேச மன்னவானைக் காண்பித்தனர். அப்போது அவள் தமயன் தீஷ்டத்துய்மன் “இதோ இருக்கிற வில்லவனைத் துதினுள்ள மச்சயந்திரத்தைத் துளைப்போன் யாரோ அவனே என் தங்கைக்குரியான்” எனக் கேட்ட மன்னவர் பலரும் நான் கான் என்றெழுந்து வில்லைப்பார்த்துப் பயந்தும், தோள் நோகுமென்று கருதியும், எடுக்க முடியாமலு மொழிந்தனர். சல்லியன் வளைத்து நானேற்ற முடியாமல் நானேற்றத் தன் கைவில் முறித்து விழுந்தான். சராசந்தன் தோள் சோர்ந்தான். துரியோதன் நான்கு விரற்கடை குறைய வளைத்தான். கணினன் ஓர் மயிர் முனை மிச்சமாயிருக்க வளைத்து நானேற்றமுடியாது வீழ்ந்தான். இன்னும் பலர் பலவகையாயினர். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு பார்ப்பனத் தொகுதியிலிருந்த பாண்டவரில் பார்த்தன் எழுந்து திஷ்டத்துய்மனைப்பார்த்து “அரசு! கூத்திரியரோ வில் வளைத்தற்குரியரோ? அன்றி அந்தணர் வளைத்து இலக்குவீழ்த்தினால் அக்கன்னிகை மணஞ்செய்து கொள்வாரோ?” என, அவன் செய்வான் என, அருச்சுனன் அரசொல்லாம் அஞ்சும்படி அவ்விவலை யிலேசாகவெடுத்து நானேறிட்டு மச்சயந்திரத்தைத் தொளைத்தனன். இவனே அருச்சுனனென்று மதித்துத் துரோபதை மாலைகுட்டினன். அருச்சுனன் துரோபதைகையைப் பற்றிக்கொண்டு சகோதரர் சூழ்ந்துவரப் புறப்படுகையில், சுயோதனனுலநேர்த்தகலகத்தை விலக்கி, குயவன் வீட்டிலுள்ள தாய் பாலடைந்து வெவியே கின்று “அன்னையே! இன்றோர் ஐயம் பெற்றோம்” என, குந்தி விஷயமறியாளாய் உள்ளிருந்தபடியே “பிள்ளைகளே! ஐவரும் உண்ணுங்கள்” என்று கூறிப்பின்னர் புறம்பேவந்து பார்த்து என்னசெய்தேனென்று மனம்வருந்தி இது விதிவழி யென்றிருப்ப, ஐவரும் தாய்மொழியை மேற்கொண்டொழுகினர். வியாசமுனிவர் துருபதனுக்குரியாய்கூறி அவ்வாரே ஐவருக்கும் மணஞ்செய்வித்தார். இது கேள்வியுற்ற திருதராட்டிரன் முதலான மனம் வருந்தினர் என்பது பாரதம். இதனை,

ஆதிபருவம்-திருளபதி மாலைபிட்டசருக்கம்.

“மண்மாரிப் பிறத்திருதோள் வலியா வந்த

மண்ணுரு மலர்க்கன்றி மறைதூல் வாணர்

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளுரைத்தது. சுகுரு

தொன்மரபிற் பிறந்தவரு யிலக்கு வீத்ததாற்
 சூட்டுமோ தொடையலிளந் தோனக யென்னத்
 தன்மரபுக் கணிதிலக மன வரன்
 தகவன்றோ மன்றலுக்குத் தாழ்வே வென்றான்
 வின்மாபிற் சிறத்தென வில்லை பிசன
 மேருகிரி யெடுத்தென வினாவிற் கொண்டான்.

கிளர்மகுட வயவேந்தா நாணக னெல்லாங்
 சீழாகத் தனிநெடுகாண் கிளர போற்றித்
 தளர்வுறுசா யகத்தொடுத்துக் கற்றோ யாருர்
 தலுநாலுக் கஞியன் றானே யென்ன
 வுள்திகிரிச் சுழலிடக்கை மலையோர் தங்க
 ஞாக்கமுடன் விழுவெந்தா னூவுத தோளான்
 உளருமருந் தவவேள்வி முனிவ ரார்த்தார்
 வாசகறு மலர்சொரிந்து வாறோ ரார்த்தார்” — எனவும்,

“அன்றிலக் கெய்த கோவுர் துணைவரு மான வெம்போர்
 வென்றுகொற் றவைவயோ டொக்கு யின்னிடைய் பொன்னுந் தாழ்வுந்
 சென்றமட் கவஞ்செய் கம்பி செழுமனை முன்றி வெய்தி
 இன்றுபெற் றனமோ யாய மென்செய்வ திதனை யென்றார்.

உன்னிருந் தன்னை மைந்த ருலாத்தசொற் கேட்டுத் தேவர்
 தெள்ளமு தென்ன மக்காள் சேரநீ ராருந் தமென்னப்
 புள்ளின மொடுங்கு மாலைப் பொழுதிவன் புறம்ப ரெய்தி
 கள்ளவிழ் கூந்த லாளைக் கரும்பென விரும்பிக் கண்டான்” — எனவும்

வருவனவற்று னுணர்க. (க.)

நிலவு பொழிதண் மதிக்கவிகை நழிர்ந் யாசர் திரையளப்ப
 வுலக முழுதும் புகழ்தரும நெருகோ லோச்சி வருகாள்.
 லலகில் புணர்ப்பார் சுயோதனன்கு தாடி யவனி கவர்ந்திடனு
 மிலகு மவுலி துறத்துசடை தாங்கிக் கானத் தெய்தினரால்.

(இ ள்.) கீர்த்திபெற்ற தருமராஜன் சிலவை வீசுகின்ற குனிர்ச்சுவாய்த்
 சந்திரவட்டக் குடையால் சீழல்செய்து, மன்னவர்கள் கப்பஞ்செலுத்த உலகமு
 ழுவதும் ஒரோசெங்கோல் செலுத்தி வருங்காலத்தில், அளவில்லாத வஞ்சனையுடன்
 துரியோதனன் (தருமராஜாவோடு) சூதாடி ராஜா கத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளவு
 ம், விளங்குகின்ற கிரீடத்தை விலக்கிச் சடைமுடி தரித்து (அவர்கள் ஐயரும்
 துரோபதையும், துரியோதன் விருப்பின்படி) உணவாசஞ் சென்றனர். என்று.

சுயோதன் சூதாடிய வனிகவாந்ததாவது.

தருமராஜன் அரசியற்றுவதை மனம்பொறுத துரியோதனன், சதுவித்
 திரப்படி ஓர் அரசிருக்கை மண்டபமியற்றி அதனைப் பாண்டவர்க்குக்காண்பிப்ப
 தாக கியமம்வைத்து, திருதராட்டிரன் கட்டணையைக்கொண்டு விதூரன்போய்

அழைத்துவரச்செய்து அவர்கட்டுக்காண்பித்தத் தருமாஜனைப்பார்த்து “பொழுதுபோக்காக மாமா சருனியுடன் சூதாடுங்கள்” என. தருமன் “சூதாடுதல் கூடா” தென்றுகூறி, பிறகு இணங்கியடியில் பலபாக்கியம் நாமெகரம் தம்பிமார் துரோபதை புதல்வா முதலானாரையுமிழ்ந்தனன் துரியோதனன் தன் தம்பி துச்சாதனனால் துரோபதையை மயிர்பிடித்துச் சபைக்கிழுத்துவரச்செய்து துயிலுவித்தான் துரோபதை கிருஷ்ணபகவானைத் தியானித்தலால் துகிலவளாந்தது பிமனமுதலிய நாலவருங் கோபல்கொள்வதறிந்த தருமன் அவர்களைப் பொறுக்கச்செய்தனன். “அவனைத் தொடைமீதுட்காரவை” என்ற சுயோதனனைத் துரோபதைபார்த்து “உன் தொடைவழியுயிர் நீங்கக்கடவாய்” என்று சாபமும் “என்னை யவமானப் படுத்திய இத்தூற்றுவரும் மாண்டாலொழிய விரித்த கூந்தலொழியேன்” என்று சபதமுஞ்செய்தாள் வீமன் “யான் இத்தூற்றுவனாயுந் கொன்று துரியோதனனுந்நீதைவாரிக் குடியாமுன் கையால்நீருண்ணுது தண்டலமிடத்து மேலெழுந்த நீராக் கொள்வேன்” என்றும், அநுசீகனன் கன்னனையும், நகுலன் சவுபலனையும், சகாதேவன் சதுனியையும் கொல்வோமென்று தனித்தனி சபதஞ்செய்தனர். இதுகண்ட திருதராட்டிரன் பாண்டவரையும் துரோபதையையும் பசுப்பு வார்த்தைகளாற் சமாதானப்படுத்தி “பழையபடியுங்கள் நாமெகரங்களைவைத்து வாழ்த்திருங்கள்” என்றுகூறி, இணங்காமல் “வனம்புகுவோ” மென, “பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருடம் அக்கியாதவாசமும் செய்துவந்தால் உங்கள் நாட்டைப்பெறுவீர். அக்கியாதவாசஞ்செய்கையில் உங்களுக்குக்கை தெரிந்து விட்டால் மீண்டும் வனம்போகவேண்டும்” என்றனர் அதற்கையறந்து துரோபதை விருப்பின்படி மீண்டுஞ் சூதாடிப் பாண்டவர் துரோபதை புத்திரா முதலானாரை மீட்டுக்கொண்டு வனம்போயினர். என்பது பாரதம் இதனை.

சபாபர்வம் - சூதுபோச்சருக்கம்.

“மாய மொன்று மெண்ண லாமனத்தின் மிக்க மாமனு நீயு மின்று சூது கொண்டு நிகழ்வி லாச மயாவிரோ வாய வென்றி யைய னில்லி லமுத மன்ன போனகம் போய ருத்து மளவு மிககி ருத்து போது போகவே” — எனவும்.

“அரிவைபோடகன்று நீவி னாவரு மடவி யெய்திச் சுரத்தின மீரா நங்கட் டென்னுதிர் மன்னு நாட்டி நெருவரு மறியா வண்ண மொருகின முறைதி ருங்கள் பெருவிற லரசம் வாழ்வும் பின்னுறப் பெறுதி னொன்றன்.

மறைத்துறை நாளி னும்மை மற்றுளோ ரீண்டு ளாரொன் றறித்திழின் மீண்டு மிவ்வா நரணிய மடைதி னொன்றன் பிறந்தவிம் மாற்றங் கேட்டுப் பிதாமகன் முதலா யுள்ளோர் சிறத்தொன் றிதனி னில்லை யிசைத்ததே செய்யி னென்றார்.” : —

எனவும் ஒருவனவற்றினுணர்க.

உட்புழுமுத்த கூன்கொழுவி னுழுது சூலி விடைத்தவழிந்து ருடக்கன் சங்க முத்துயிர்க்கும் வளங்கூர் காசித் கோக்கரில்.

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளுரைத்தது சுகன்

வடிக்கட் குவளை குழைதடவு மயிலஞ் சாயற் கரும்பெறித்த
தொடித்தோட் கணிவாய்ப் பாஞ்சாலி யைவ ரோடே துன்னினளால்.

(இ-ள்.) உடம்புபோன்ற முகத்தையுடைய வளைவாகிய கொழுப்படையால் உழவர்க ளுழை படைச்சாலின் வதியாய்த் தவழ்த்து, குடம்போற்குள் பொருத்திய சங்குகள் முத்துக்களை மீளுகின்ற வளப்பயிருத்த காகியாகிய சிறந்த நகரத்தில், தேனெழுருகின்ற குவளைமலராகிய கண்கள் குண்டலங்களைத் தொடுகின்ற அழகிய மயிலின் சாயலையும், கரும்பின் சுவையைத் தோற்கச்செய்த சொல்லையுடைய சிவந்த வாயையும், வளையலையணித்த தோளையு முடைய துரோடதை (தனது கணவராகிய) பாண்டவர் ஐடருடனே வந்தனன். ௭-று.

உடம்பு+முகம்=உடம்புகமம் - இது வலித்தல். கொழு=காறு - இது கலப்பையின் முனையில் இரும்பாற் செய்து ஏரோட்டுகையில் பூயியைப்பிளந்து செல்லச் செருகிய ஓர் ஆயுதம். வடி=தேன். வடிருவளைக்கண் என்று கூட்டுக. (1)

வடிவேல் நெடுங்கட் பாஞ்சாலி வயங்கு கதிரோன் றனைகோக்கி
யொடியாத் தவமான டியற்றுதலு முவந்தாங் கவந்துய்த் திடுமனவுங்
கடல்குழி கிடத்த வுலகனைத்துங் கன்றும் பசியால் வருந்திடினு
மடிசி லுலவாப் பொற்குழிசி மகிழ்வி னோடு மளித்தனனால்.

(இ-ள்.) வடித்த வேற்படைபோலும் நீண்ட கண்களையுடைய பாஞ்சாலி பிரகாசித்தின்ற சூரியனைப் பார்த்து, கெடாத பெருந்தலமொன்று அக்காசினகரத்தின்கண் செய்யவும் (அதனாற் கதிரோன்) களிகூர்த்து, அப் பாஞ்சாலி (தனது துன்பம் நீங்க வயிராப்) புசிக்கு மெல்லையும், சமுத்திரஞ் சூழ்ந்துள்ள பூமியிலுள்ள ஓர் அல்லாம் துன்புறுத்துகின்ற பசியால் பீடிக்கப்பட்டாலும், அன்னமானது குறையாதுள்ள ஓர் அழகியபாண்டத்தை ஆசையுடனே அவனுக்குக்கொடுத்தான் பாஞ்சாலி-பாஞ்சாலதேசத்தாசனமகன். இது தத்திதார்த்தநாமம். (௧)

அதனாற் துருப வாதித்த னெனும்பேர் கதிரோற் காகியதிக்க
கதையாற் றினமு நவில்வரவர் கன்றும் பசியி னுடல்வருந்தார்
மதிநூற் கடலின் துறைபடிந்தோய் மயுகா தித்தன் கதையத்தனைப்
புதிதா யமிழ்திங் காவதுபோற் கேட்ட யென்னைப் புகன்றிடுவான்.

(இ-ள்.) (பாஞ்சாலி வழிபட்டி அருள்பெற்ற) அக்காரணத்தால், சூரியனுக்குத் துருபாதித்தனென்னும் ஒரு பேர் உண்டாயிற்று. இச்சரித்ததை நாள் தோறும் சொல்லுவோர் கிடிகின்ற பசியினால் சரீரம் வருத்தமாட்டார்கள். விவேகத்தை விளக்கும் சாத்திரக்கடலிற் றேய்த்த அசத்தியமுனிவனே! மயுகாதித்தனது விருத்தார்த்தத்தைப் புதிதாகிய தேவாமிர்தம் இங்கு உண்டாவதுபோலக் கேட்கக்கடவா யென்று ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுள் திருவாய்மலர்த்தருளுகின்றார்.

கதையால்=கதையை. இது “யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும் - பொருள் செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்றபடியே உருபு வேறுபட்டுவந்த வேற்றுமைமயக்கம். (௨)

வேறு.

இருள்சீத் தொளிபோழ் பரிவெங் கதிரோன
பரிவா லுபர்பஞ் சூதக் கனாவா
யருளா லொரிலிங் கமமைத் திதயத்
தெருளா லுபர்பூ சீனசெய் தனனூல்.

(இ-ள்.) இருளையொழித்துப் பிரகாசத்தைச் செய்கின்ற ஏழ்பரி (பூண்ட தேனா) யுடைய சுடுகின்ற கிரணங்கள் பொருந்திய சூரியன், ஆசையோடு உயர்ந்த பஞ்சுதத்தீர்த்தத்தின் கரையிலே அன்புகொண்டு ஓர்சிலலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து மனோரூபத்தால் உயர்வாகிய பூசையைச் செய்தனன் எ-று.

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“மானதமண டலங்கணிகம் பலகைபடம் பித்தி
வரைந்திசெத திரமிரதம் வேர்மென வகுத்த
தானமிவை போடொட்டு மொன்றுக்கொன் றதிகந்
தண்படிக்கம் வானவிங்கஞ் சாற்றுவிறற் றதிக
ஞானமய விவிங்கததி லாணைப்பூ சிப்போர்
கற்றீர்த்தத் தானமக மரும்பலங்க ளெவையு
மீனமுறு பலபாவ மொரித்திடும்புண் ணியமு

மெய்திவெ ரிவர்க்கொழிவாம் பாவவித மொழிவாம்.”—என்றபடியே பூசிக்கத்தக்க மூர்த்தத்தங்கள் எட்டனுள் சிவலிங்கமும் மானதபூஜையுமே சிறந்தன வாதலின் “இலிங்கமமைத் திதயத் தெருளா லுபர்பூ சீனசெய் தனனூல்” என்றார்.

(அ)

ஆறே நியசெஞ் சடையந் தணனை
நூறு யிரம்மாண் டொர்நொடிப் பொழுதாய்
மாறு துபர்வான் றவமாற றுதலும்
வீரூர் கதிரெங் கும்விரிந் தனவே.

(இ-ள்.) கங்காந்தியானது விளங்குகின்ற சிவந்த சடையையுடைய சிவ பெருமானே, நூறுயிர வருடகாலம் ஒருக்கூண்ப்பொழுதாகக்கருதி இடையிறவ ருமல் மேம்பட்ட சிறந்த தவத்தைச் சூரியன் செய்யவும் (அதனால்) பெருமை பொருந்திய தவாக்கினி உலகமுழுவதும் பார்த்து செனறன். எ-று.

(க)

அரிதா யதவம் புரியா தவன்மேல்
விடுவெங் கதிரண் டமவிழுங் குதலாற்
றஞ்சீ முலில்வா னவர்தா னவர்வான்
நிரியா துடல்வெந் துதிகைத் தனரால்.

(இ-ள்.) செய்தற்கருமையானதாகிய தவத்தைச்செய்யும் சூரியனது மேலே பரவியுள்ள சுடுகின்ற கிரணங்கள் அண்டத்துச்சிவைய மறைத்தலால், கற்புக வீருட்சத்தின் கிறவிலேவசிக்கின்ற தேவர்களும், அசுரர்களும் ஆகாயமாரீகமாக உலவமாட்டாதவர்களாய்ச் சரீரம்வெந்து மயங்கிக்ஞர்கள். எ-று.

துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளுரைத்தது. சங்கம்

தவஞ்செய்கையில் கிரணங்கள் யாதெனின், தவத்தின் மிகையற்றோன்
றிய தவாக்கினியே யாமென றுணர்க. (40)

மதிதாழ் தருசெஞ் சடைவா னவன்வெங்
கதிரோன் முளடைந் துறுகா தவின
லெதுநீ தருகன் னவிசைப் பினுமற்
றதுவல் குவளென் னவரைந் திடலும.

(இ-ள்.) சந்திரனைச்சூட்டிய சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் குரிய பகவானுக்கு முன் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து பொருந்திய ஆசையுடனே எதைக்கொடுவென்று நீ வரங்கேட்டாலும், அதனை (நீ விரும்பியவகையே) அனுக்கிரகஞ்செய்யவேனென்று திருவாய் மலர்ந்தருளவும். எ-று.

இதுமுதல் வீரன்பாடல்கள் குளகம். (41)

விடயங் களில்நெஞ் சம்விடா மையின்யான்
நொடிகின் றதறிந் திலனோன் மையனென்
றடைகின் றபரம் பொருளா தவனைத்
தடவந் தனன்மே னிதளிப்ப் புறவே.

(இ-ள்.) (பஞ்சேக்கிரியங்களுமொப்ப) தவஞ்செய்கின்ற குரியன் விஷயவாதனையில் மனத்தைச் செலுத்தாமையால், நான் சொல்கின்றதின் சத்தத்தைக் கேட்டானிலை என்று கருதிச் சமீபிக்கின்ற பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் குரியனை உடல் தளிர்க்கும்படி (தமது திருக்கரத்தால்) தடவிக்கொடுத்தனர். (1)

செய்யுந் தவம்விட் டிருள்கீத் தொளிநு
மொய்வெங் கதிர்வா னவன்முன் னனுநி
மெய்யங் கையினி வவிழித் தருளால்
மையுந் தொளிர்கண் டனைவாழ்த் தினனல்.

(இ-ள்.) இருளையொழித்துப் பிரகாசிக்கின்ற நெருக்கமாகிய வெவ்வித கிரணங்களை யுடைய குரியனுக்கு முன்னர்சென்று சிவபெருமான் தமது திருக்கரங்களால் அவனுடலைத்தடவத் திருவருளால் செய்துகொண்டிருந்த தவத்தை விட்டு விழித்துக்கொண்டு, கருகிறம் பெற்று விளங்குகின்ற ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய சிவபெருமானை வாழ்த்தித் துதித்தான். எ-று. (42)

விண்ணோ ருமகிழ்ந் துவியப் பவெனைப்
பண்ணார் மொழியோ பெழிச் சலினென்
கண்ணு கவிருத் தியெனக் கழறு
வெண்ணார் புரமட் டவனே கினனல்.

(இ-ள்.) குரியனே! தேவர்களும் கனிப்புற்று ஆச்சரியமடையும்படி, பண்ணைசொபொருந்திய சொற்களால் என்னைத் துதிசெய்தாய் அதனால் இதுமுதற் கொண்டு என் கண்ணாக விருக்கக்கடவாய் என்று திருவாய்மலர்ந்து தன்னைத் துதியாத அரக்கர் வசித்திருந்த திரிபுரத்தைத் தகனஞ்செய்த பெருமான் அந்தர்த்தானமாயினர். எ-று. (43)

வேறு.

இலகு பேரொளி கிளைத்தலா லெரிபுன லுடுத்த
உலகின் மேல்மயூ காதப னெனும்பெய ருற்ற
தலகில் கேள்வியோய் நற்கடோற் காதபன் கதையை
நிலவு மாறுரைக் குவனது கேளென நிகழ்த்தும்.

(இ-ள்.) விளங்குகின்ற பெரிய வொளியானது பிரகாசித்தலால், அலைகள்
மோதுகின்ற கடலாடைதரித்த பூமியின்பேரில் (சூரியனுக்கு) மயூகாதித்தனென்
னும் பெயர்வந்தது. குற்றமற்ற கேள்வியையுடைய அகத்தியமுனிவனே! நல்ல
கடோற்காதித்தன் சரித்திரத்தை விளங்கும் வகையாகச் சொல்லுவேன். அதனைக்
கேளென்று ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (௧௫)

துருபாதித்தன் மயூகாதித்தன் கதைகளுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௬௩௭௪.

ஐம்பதாவது,

கடோற்காதித்தன் கருடேசன்
கதைகளுரைத்த அத்தியாயம்.

அரும கம்புரிந் தாற்றல்சால் தக்கனுக் கருளால்
பொருவில் பேரொழில் வினதைகத் துருவெனப் புகுனு
மிருவர் நற்குலப் புதல்விய ருளரியைத் தவரை
விரியு நான்மறைப் பொருடெரி காசிபன் வேட்டான்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிய யாகங்களைச் செய்த தவவலிமை மிகுந்த தகைப்பிர
சாபதிக்குத் திருவருளார் சமானமில்லாத பேரழகுடைய விநதையென்றுங் கத்து
ருவென்றுஞ்சொல்லப்படும் நற்குலப்புத்திரிகள் இருவரிருந்தனர். நான்கு வேதங்
களின் பொருளையும் உணர்ந்த காசிப்பிரமா மனச்சம்மதங்கொண்டு அவ்விரண்டு
கன்னியரையும் விவாகஞ் செய்துகொண்டான். எ-று.

வினதை என்பானுக்குச் சுபநுணையென்று மறுநாமமுழுண்டு. (௧)

உலேழு கம்பமூத் துடைந்தற வொழுகிய பசும்பொற்
கலன ணித்தபூங் கொம்பனா ரிருவருங் காவி

னிலகு நாண்மலர் கொய்தலுங் கத்துரு வென்பான்
விலகி வில்லுமிழ் பூண்முலை வினதையோ மொப்பான்.

(இ ள்.) உலைக்களத்திற் பழுக்கக்காய்ச்சியடித்த விளக்கமுற்ற பசும்பொ
ன்னுலாகிய ஆபரணங்கள் பூண்ட பூங்கொம்புக்கீழ் அவ்விருமங்கையரும், சோ
லையிலேயுள்ள புதிய மலர்களைக்கொய்துகொண்டிருக்கவும், கத்துருவென்று சொ
ல்லப்படும் பேருடையவர் விட்டெவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற பணிபூண்ட முலைகளை
புடைய வினதையென்பவளுடன் சொல்லுகின்றான். ௭-று

நாண்மலர் என்பது அன்றலந்த பூக்கள். (௨)

தேவர் கோனிவர் புரவியிற் நிறமெனத் தெரிப்பி
னேவ னின்னுழைச் செய்குவன் யானை தியம்பிற்
காவி யுஞ்சுழை யுங்கடல் தெறியும்வாட் டடங்கட்
பூவை யென்னுழை யேவல்லீ செய்கெனப் புகன்றான்.

(இ ள்.) தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் ஏறிச்செல்லும் (உச்சைச்
சிரவமென்னும்) குதிரை இன்னவாண்முடையதென்று தெரிவித்தால் உன்னிட
த்தில் (நீ கட்டளைபிட்ட) ஏவல்களைச்செய்வேன். அவ்வது அதை நான் சொன்
னாலும், காவியமலையும்குண்டலத்தையும் செயித்து ஒளிவீசும் வாள்போன்ற பரந்த
கண்ணையுடைய வினதையே! நீ என்னிடத்தில் (நான் கட்டளைபிட்ட) ஏவல்களை
ச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லினன். ௭-று. (௩)

அண்ணல் வானவர்க் கிறைவனா ரதெற்ற புரவி
வெண்ணி றத்ததென் றணிநுதல் வினதைதேர் துரைப்பப்
பண்ணு லாங்கனி மென்மொழிக் கதிர்முலைப பாவா
யெண்ணின் மற்றது கரிதெனக் கத்துரு விசைத்தான்.

(இ-ள்.) பேருமைபொருங்கிய தேவர்கள் தலைவனான இந்திரன் ஏறிகின்ற
(பகைவனாக) கொல்லும் வல்லமையுடைய உச்சைச்சிரவம் வெண்மை கிறமுடை
யது என்று அழகிய நெற்றியையுடைய விரதையென்பவள் உணர்ந்துசொல்ல,
பண்ணுசையிருந்த மெல்லிய சொல்லையும் ஒளிதங்கிய தனங்கையுமுடைய
விரதையே! ஆலோசிக்குமிடத்தில் அது கருகிறமுடையது எனக் கத்துரு வெண்
பவள் சொன்னாள். ௭-று. (௪)

ஈது காண்டுமென் றற்றைநா ளில்வயி னேகி
மாதர் வாணுதற் கத்துரு வானவர்க் கிறைவன்
காதல் கூர்தரு புரவியைக் கருமைசெய் திவணீர்
போது கென்றுதா னுயிர்த்தவா ளாவோமெ புகன்றான்.

(இ-ள்.) இதனைக் கண்டறிவோமென்று அன்று வீட்டிற்குப்போய் அழ
கிய ஒளிவாய்ந்த நெற்றியையுடைய கத்துருவென்பவள், தேவேந்திரனது ஆசை
மிருந்த உச்சைச்சிரவத்தை நீங்கள் கருகிறமுடையதாகச்செய்து இங்கேவாங்கள்
என்று தான்பெற்ற புதல்வர்களாகிய ஒளிவாய்ந்த சர்ப்பங்களோடு சொல்லினன்.

ஐயதண்ணிடை பென்பதற்கு உண்டோயில்லையோ வென ஐயமுறத்தக்க துண்ணிய இடையெனப்பொருள் கோடலுமையுமீ. இதனை “ஐயதண்ணிடை” எனவரும் பொருநராற்றுப்படைக்கு நச்சினுர்க்கினியொழுதிய உரையானுணர்க.

வயிற லேத்தெறி விரிசிறைச் சூட்டுவா ரணங்கய்த்
துயிலெ ழுப்பிய காலையிற் பெயர்திவெஞ் சுடாகால்
வெயில வன்றினைக் குடகடற் குளித்திடின மீள்தி
யயர்தி யெற்பயர் துறுதுய றொன்னென வறைவாள்.

(இ-ள்.) வயிற்றிலடித்து விசிறுகின்ற விரிந்த சிறகையும் கொண்டையை யுமுடைய சேவல்கள் கூவி நித்திரையினின்றெழுப்பிய விடியற்காலையில் எழுந்து செல்கின்றாய், உஷ்ணமாகிய கிரணங்களை விடுகின்ற சூரியன் அலைகள் பொருந்திய மேற்கடலில் (அஸ்தமனசிகரீயிலே) மறைந்தால் (அதன்மேல்) திரும்பி வருகின்றாய், தளர்ச்சியுற்றிருக்கின்றாய் என்னை மகனாகப்பெற்றும் உண்டாயிருக்கிற துன்பம் யாது என, (தாயைக்கருடன் வினாவு, வினாதை) சொல்லுகின்றாய். (கஉ)

மாதர் யாழிசை மருட்டுமென் மழலையர் தீஞ்சொற்
பேதை கத்துரு வென்றன ளென்னுரை பிழைத்த
தாத லாலவட் கடிமைபூண் டழங்கின னெனனாக்
காதல் கூர்ந்தினி துயிர்த்தவெங் கலுழனுக் குரைத்தாள்.

(இ-ள்.) அழகிய வீணைநாதத்தை மயக்கமுறச்செய்யும் மெல்லிய இனிய மதுரம்பொருந்திய சொல்லையுடைய பெண்ணாகிய கத்துருவென்பவள் (என்னோடு கொண்ட சபத்தில்) வெற்றியடைந்தாள். என வார்த்தை தவறுற்றது ஆனபடியால் அவளுக்கு ஏவல்செய்து துன்புறுகின்றேன் என்று ஆசையிருந்து இனிதாகப் பெற்ற வெவ்வியகருடனாகிய மைந்தனுக்கு விரதை எடுத்துச்சொல்லினன். எ-று.

பூவை யன்னவ றினிதருள் புதல்வர்பா லடைந்து
தேவ ரும்பெற்ற கரும்பொரு ளாயினுந் தெரிந்தே
யேவல் யான்செயா தொழித்திடிற் றருருவ லென்ன
வாவி யன்னவென் னன்னையோ யுரைத்தியென் றறைந்தாள்.

(இ-ள்.) என்னுயிரை நிகர்த்த தாயே! திருமகள்போன்ற கத்துருவென்பவள் இனிதாகப்பெற்ற பிள்ளைகளாகிய பாம்புகளிடம்போய், நான் ஏவல் செய்யாமல் நீக்கிவிட்டால், தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய பொருளாயிருந்தாலும் அதனை யறிந்துகொண்டுவந்து கொடுப்பேனென்று சென்று கூறக்கடவாய் என்று (கருடன் விரதையுடனே) சொல்லினன். எ-று. (கச)

கலுழ னல்லுரை கேட்டலுங் கதுமென்ப் போகி
யிலகு வாளெயிற் றரவுகட் கியம்பலு மிமையோ
ருகை வின்னமிர் தளித்திடி ல் விடுதுமென் றுரைப்ப
மலர்பெய் வார்குழல் வினதைதன் மைந்தனுக் குரைத்தாள்.

(இ-ள்.) கருடன்குறிய நல்ல வசனத்தைக்கேட்கவும், விரதை விரைவாகப்போய், ஒளிவிளங்கும் பற்களையுடைய பாம்புகளோடு (கருடன்கொல்லிய விவ

கடோற்காதித்தன் கருடேசன் கதைகளுரைத்தது. ௫௦௫

யத்தை) அறிவிக்கவும், 'பும்புகள்' தேவலோகத்திலேயுள்ள இனிய அமிர்தத்தை க்கொண்வெந்துகொடுத்தால் விட்டுவிடுவோமென்றுணாக்க, மலர்களணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய விதைமென்பவன் (அவர்கள் கருத்தை) தன் குமாரனாகிய கருடனுக்குத் தெரிவித்தான். எ-று (௧௫)

அகல்வி சும்புறை மயித்துவெல கொணர்வதற் கரிய
திகலும் வெம்பசி தணிப்பதற் கருளுத மென்னத்
தகர்ம ரூபினிற் நிந்துவிழ் தாழ்வில வேடா
துகிப் பேதிதைத் தொடுகடற் கணுபிவிற் றொக்கார்.

(இ-ள்.) பரந்த ஆகாயத்திலுள்ள தேடாமிர்தமோ கொண்வெருதற்கருமையானது? கொதிக்கின்ற கொடிய பசியையடக்குதற்கு இடையூர்ச் செய்வாயாக என்று கருடன்கேட்க, (விதை சொல்லுகின்றான்) ஆட்டுக்கொம்படொல் முறுக்குற்றுத்தொவருகின்ற தாழ்வையுடைய வில்லேந்தியவேடர்கள், பவளங்கள் உண்டாகின்ற அலைகள் பொருந்திய சமுத்திரக்கரையில் கூட்டமாக விருக்கின்றனர். எ-று.

இதுமுத விரண்டேகவிக னொருதொடர்.

தொடுகடல் - வினைத்தொகை இதற்குச்சகாரால் தோண்டப்பட்ட கடல் என்பது பொருள். (௧௬)

அனைய ராருயி ருருந்திவெங் கனற்பசி யாற்றித்
துனைவி லேகுதி யவருழைச் சுருதிநூல் முனிவன்
றனைவி முங்கலை விழுங்கினின் மடற்றிடைத் தழல்போற்
கனலு மற்றவன் றனையுமிழ்ந் தேகுதி கடிதின்.

(இ-ள்.) அவவேடர்களது அருமையாகிய வயிறையுண்டு, கொடிய அக்கினிபோன்ற பசியைத்தணித்து வினாவாக (அமுதக்கொண்வெரும்படி) செல்லக்கடவாய், அவவேடருடனே வேதனாக்கையுணர்ந்த அந்தண்ணை (அநியாமல்) விழுங்காதே; தவறிவிழுங்கினால் உனதுகொஞ்சில் தீப்போற்கமே (அக்குறியறிந்து) அவனைச்சீக்கிரத்தில் துப்பிவிட்டுப் போகவேண்டும். எ-று.

கருடன் இனாகேட்டபோது தன் பிதாயாண்டிருப்பொன வினாவினதும் அதற்கு வினதை அவர் கந்தமாதனகிரியில் தவஞ்செய்கிறாரெனக் கூறியதுமாகப் பாரதங்கூறும், இதனை.

ஆதிபர்வம்-காருடச்சருக்கம்

“கந்த மாதன விலங்கவி னுந்தையார் கசிவான்
முந்து கற்றவ மாற்றினன் வாரிதி முனையிற்
பந்த வேடொண் ணிறதவற் பயிலுவர் பருகி
யந்த நல்லமு தேத்திவா வெனவரு ளளித்தே.”—என்பதனா னுணர்க.

என்று கூறிய வன்னை தனிணையடி வணங்கிக்
குன்றம் யாவையுஞ் சிறைதரு வளியிடைக் கொட்ப

மன்ற நீடுபர் பொன்வரை வான்சிறை பரப்பிச்
சென்ற தாமெனச் சென்றன நெறுழ்வளிக் கலுழன்.

(இ-ள்.) என்றிவவாறுரைத்த தாயாகிய விநதையின் உபயபாதங்களைப்ப
ணித்து, மலைகளெல்லாம் சிறகுளால் விசிறிய காற்றிற் சுழலும்படி, நிலைபெற
மிகவுமுயர்ந்துள்ள பொன் மலையாகிய மேருபர்வதமானது பெரிய ரெக்கையை
விரித்துப் பறந்துசென்றதுபோல மிக்க வலியமைந்துள்ள கருடன் (அமிர்தங்
கொண்டவரவும் இராயுண்ணவுங்கருதி) ஆகாயத்திற் பறந்து சென்றன. எ-று.

விரித்த வாயினை விண்டொடர் வரைமுழை யென்ன,
வுருத்த வெஞ்சின வேடராங் கொருங்கடைத் திடலுங்
கருத்தி னுன்மறை கிடந்தவன் புருதலுங் கனற்ற
வருத்தி யோடவன் றையுமிழ் தெயினரை யயின்றான்.

(இ-ள்.) திறந்திருக்கின்ற வரைய ஆகாயமளாவிய மலைக்குகைபோல அங்
காத்து, கண்டோர் அஞ்சத்தக்க கொடிய கோபத்தையுடைய வேடர்கள் கடற்
களையிலே கும்பலாகக்கூடி, அவ்வாய்க்குள்ளே வரவும், மனத்தினால் வேதங்களைக்
களைக்கண்ட ஓர் வேதியன் (அவர்களுடனே) வாய்க்குள் புருதலால் தொண்டையில்
கூட (அதுகண்ட கருடன், தாய்சொல்லிய விஷயத்தைநினைத்து) அவவந்தணனை
ஆசையுடனே உமிழ்ந்து வேடுவரைப் பசித்தான். எ-று.

இவ்வகையாக வேடர் கூட்டத்தைப் பசித்தும் பசிதணியாத கருடன்,
தன் தாய் சொல்லியபடியே பிதாவாகிய காசிப்பிரமாவைக் கந்தமாதனகீர்
யையடைந்து கண்டு, அமுதத்தைத் தேவலோகத்தினின்று பெற்றுவரத்தக்க வர
த்தைப்பெற்று “என் பசியைத்தணிக்கவிவண்டும்” என்றுகேட்க, காசிபர் “விச
வாவசவெனும்ந்தான், தன் தம்பிகேட்ட சகோதரபாகன்கொடாமல் யானையாருக
வென்றுசரிக்க, இளையோன் தமையனைக் கூடும் மாருகவெனப் பதில்சாங்கொடு
த்தான். இவர்களிருவரும் அவ்வாறு பிறவியடைந்தும் பக்கமை நீங்காது கடலிற்
போர்செய்கின்றனர் அவர்களைப்புண்டு பசியாறுக” என, கருடன் ஆகாயத்திற் பற
ந்து அவவிரண்டையுங்கண்டு அவற்றைத் துக்கிக்கொண்டு ஓர் வனத்திலுள்ள
பெரிய ஆலமரக்கிளையிலுட்கார, அது தாங்கமாட்டாமல் தூறியோசனைப் பரப்
போடு முறிந்து பூமியில்விழ, அதிலோ ரனருவனவுள்ள வாலகில்லியர் தவஞ்செ
ய்தல்கண்டு அஞ்சி கந்தமாதனமடைந்து பிதாவினபால் சொல்லி அவரால் வால
கில்லியர்களை விடுப்ப அவர்கள் வியந்து சென்றனர். கருடன் இமாசலத்தருகில்
கிர்மானிடகிரியில் ஆலமரக் கிளையை விட்டு அவ்விரண்டையும் இமோந்திரியிற்
கொண்டு போய்ப் பசித்துப் பசிதணிந்தான் என்பது பாரதவரலாறு இதனை.

ஆதிபர்வம் - கந்தமாதனச்சருக்கம்.

“தந்தை தன்னிரு தாங்களிற் றன்கிர முறுத்தி
யிந்த வான்சிறை நீக்குவ தெவ்வண மிதில்வாழ்
வுத்து வேதியர் நீக்குவ தெவ்வண முணத்த
முந்துநல்லுயி ரெவ்விடத் திருந்துணு முறையே.

கடோற்காதித்தன் கருடேசன் கதைகளுரைத்தது. ௧௦௭

என்று னைத்துன மைந்தனுக் கிருமுயு மிரங்கி
வென்றி மிக்ருள வாலகில வியர்கினை விடுத்திச்
சென்றி டத்திரு வுளங்கொடு செங்கர முகிழ்த்தா
னன்று மற்றவர் மைந்தனை வாழ்த்திவிட் டகணநூ.

நானி லத்திடை பனிக்கிரீக் கொருபுடை னனிகர்
மானி டக்கிரி யுளதவண் வடசகினை விடுத்து
மான நற்கிரி யிமயமே விருத்தித் த வண்மைப்
போன கததினைப் புதிக்கநீ யெனறன்ன புனிதன்" என்பதனானாக.

ஏழ்த டங்கிரி யேழ்கட லேழ்க்ல வரைபும
பாழி யஞ்சிறைக் காற்றிறை பருவர லெய்த
வூழி வெங்கனல சிறைபொடு புருந்தென றும்பர்
மாழ்கி ரெஞ்சுழித் தலமர வானகத் தடைந்தான்.

(இ.ள்.) விசாலமாகிய ஏழுபர்வதங்களும் சப்த சமுத்திரங்களும் ஏழுவக
ங்களும், பெருமைதங்கிய அழகிய சிறகின் காற்றினால் துன்பமடைய கொடிய பிர
ளயகாலாக்கினி சிறகுகொண்டு பறந்துவந்ததென்ற கருதிக்கலங்கி மனம்வருந்தித்
தேவர்கள் துன்புறும்படி. தேவலோகத்தை யடைந்தான் (அமுதங்கொண்டுவரு
ம்படிச் செல்கின்ற கருடன்). எ-று. (20)

அடைந்த வான்சிறைக் கலுழினை யடர்த்துமென் றெண்ணி
மிடைந்து வானவர் சூழ்வர விண்ணவர்க் கிறைவன்
ரெட்டார்து வண்டினம் படுகவுட் சூழிமா முகத்த
கடங்கொள் சீற்றவெங் கனல்விழிக் களிற்றின்மேற போந்தான்.

(இ.ள்.) அவவாறு தேவலோகத்திற்கு வந்த பெரிய சிறகுகளையுடைய
கருடனை எதிர்த்துப் போர்புரிவோமென்று கருதி, தேவர்கள் நெருக்கிச் சூழ்ந்து
வர, தேவேந்திரன் உண்டிக்குட்டங்கள் பினரெட்டார்துமொய்க்கின்ற கண்ணத்தை
யுடைய படாம்கட்டிய சிறந்த முகத்தையுடைய மதப்பெருக் கமைந்த கோபமா
கிய கொடிய அக்கினியைச்சிந்தும் கண்களையுடைய ஜராவதமெனனும் பட்டத்து
யானமேல் (போர்க்கோலங்கொண்டு) புறப்பட்டான். எ-று.

சூழி=யானையின் முகபுடாம் (21)

விண்ண வர்க்கிறை கடவிய வெஞ்சினக் கடர்த்த
வண்ண வங்கரி முதலிய வூர்திக ளனைத்து
முண்ண டெங்கிமெய் பதைபதைத் தொழிந்திடக் கலுழன்
கண்ண கன்சிறைக் காற்றினாற் களத்திடைக் கவிழ்த்த.

(இ.ள்.) அமராகட்டுத் தலைவனாகிய இங்கிரன் ஏறிச்செலுத்திய மிகுந்த
கோபத்தையும் மதசலத்தையுமுடைய சிறப்புற்ற அழகிய ஜராவதம் முதலாகிய
(ஏனைய தேவர்களேறிவந்த) வாகனங்களெல்லாம் மனங்கலங்கி உடல்செங்கியொ
ழியும்படி கருடனது இடமகன்ற பெரிய சிறகுகளினின் றுண்டாகிய காற்றை
வேகத்தினால் (ஒன்று கூடிவந்த) போர்க்களத்தில் வீழ்த்தன. எ-று. (22)

நடில் வானவர் நடவிய வுர்திகள் யாவஞ்
சூறை நீள்வளிப் பட்டமென் சருகெனச் சுழன்று
வேறு வேறுபேர்ப்பு வீழ்தலும் விரிசிறைக் கலுழ
னாறு திஞ்சுவைத் தெள்ளிநீர் துறையுளி லுற்றான.

(இ-ள்-) (கற்பகாலத்திலன்றி) மரித்தவல்லாத தேவர்கள் ஏறி நடத்தி
வந்த வாகனங்களெல்லாம் பெரிய சுழல்காற்றி வகப்பட்டுக்கொண்ட மெல்லிய
சருகுபோல, சுழன்று தனித்தனியே சென்று (பூமியின்பேரில்) விழுந்துவிடவும்,
பரந்த சிறகுகள் பொருந்திய கருடன் ஊற்றெடுக்கின்ற மதரம்பொருந்திய உருசி
யையுடைய தெளிவாகிய அமிரதமானது உள்ளவிடத்தில் சேர்ந்தனன். எ-று.

தணிவ ருஞ்சினத் தழல்விழித் தாழ்சிறைக் கலுழ
னுணுகு மெல்லனுப் புகுதினு நூறுநூ ராகத்
துணிசெ யும்படி சுழல்வர மயன்முன மமைத்த
மணிநெ றெஞ்சுட ராழியை நோக்கினன் மருண்டான்.

(இ-ள்-) தணிவல்லாத கோபத்தையும், தீப்பொறி சிந்தும் விழியை
யும், நெடிய சிறகுகளையுமுடைய கருடன், துண்மையாகிய மெல்லிய அணுக்கள்
உட்புகுந்தாலும் அனேகநூறு துண்டுகளாய்க் கண்டிக்கும்படி சுழல, தேவதச்சன்
பூர்வத்தில் நிரூபித்தவைத்த அழகிய பெரிய சோதிமயமான சக்கரத்தைப்பார்த்து
மதிமயங்கினன். எ-று.

அனு என்பது கண்ணாற்காணற்கரிய ஓர் சிறுதுண்டு.

அருந்து மாறமீர் தெடுத்திடற் கடைந்தன னல்லன்
பொருந்து கற்புடை மகளிரைப் பொருவில்தந் தையினை
வருந்தி ஸ்ரீஹரஸ் லனையை மகிழ்ந்தினி தளிப்பான்
புரிந்த பாவமும் பூத்திடா தீதென வெண்ணி.

(இ-ள்-) யான் புசிக்கும்படி இவ்வயிர் தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போக
வந்தேனில்லை. (ஆனால் என் தாய் செய்யும் ஏவலை விலக்கற்குவந்தேன்) நன்மை
பொருந்திய கற்புடைய மாதையும், சமானமில்லாத பிதாவையும், (பத்துமாதஞ்
சுமந்து) வருத்தமுற்றுப் பெறறெடுத்த மாதாவையும் ஆசைகொண்டு இனிதாகக்
சாப்பாற்றுவோன் (அதிநியித்தமாகச்) செய்யும் தீவினையும் துன்புறுத்தா
ன்று இதனை மனதிற்கருதி. எ-று.

இது முகவிரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

புனிற்று வெண்பிறைக் கண்ணியன் பூங்கழ லன்றி
மனத்தின் மற்றொரு கடவுளை வழிபடே னாயி
வினைப்ப தற்கரு முருவொடு கீகழ்த்திடல் வேண்டு
மெனக்க ருத்திடை யெண்ண லு மவ்வுரு வியைத்தான்.

(இ-ள்-) தாவளியமான இளம்பிறைச் சந்திரனை மாலையாகத்தரித்த சிவ
புருமானது பொலிவமைந்த வீரக்கழவனாகத் திருவழிகளையன்றி வேறொரு கட
னை மனதினுலையும் வழிபாடுசெய்யாதவனானால், என்னிப்போது எண்ணுகற்கு மன

மையாகிய (மிகச்சிறிய) வடிவத்துடனேயிருக்கவேண்டுமென்று தனது மனதில்
நினைத்தவுடனே அத்தன்மைத்தான உருவம் பொருத்தினான் கருடன். எ.று. (1)

அணுவு மால்வரை போன்மெனு நுண்ணுரு வதொற்
பணிசெய் மேயிபுட் புருத்தியர் திரப்பொறி பறித்துத்
தணிவ ருஞ்சுவைத் தெள்ளமு தட்டிய தசுமபைத்
துணிவொ டெங்கவர் தேகினன் வானவர் துயர.

(இ.ள்.) அணுப்பிரமாணத்தையும் மலையைப்போ லெண்ணத்தக்க, அதி
துட்பமாகத் தனக்குண்டாகிய உருவத்துடன், (எப்போதுஞ்) சுழன்றுகொண்டிரு
க்கும்சக்கரத்துக்குள் நுழைத்து, யந்திரத்தின் பொறியைப் பறித்துவிட்டு, தெவி
ட்டாத சுவையையுடைய தெளிந்த அமிர்தத்தை நிரப்பிய ருடத்தைத் தைரி
யத்துடன் கைப்பற்றிக்கொண்டு தேவர்கள் துன்புறும்படி சென்றான். எ.று.

அவிரோ ளிப்பசும் பொன்னிலத் தமர்கள் யாருங்
துவர்ப ண்திரைப் பாற்கட லமளியிற் றுயில்வோன்
குவலை யம்பொதி குணாகழற் செய்யதா மரையை
யுவகை யிறொழு தடிகள்கேட் டருள்கவென் றுரைப்பர்.

(இ.ள்.) ஒளிபார்த்த பசிய பொன்னுவகையாகிய தேவலோகத்திலுள்ள அம
ரர்களுள்வரும் பவனங்களை விசுசின்ற அனைகள் பொருத்திய பாற்கடலாகிய கபீரா
பதியிலே (சேஷ) சபனத்தின்பேரில் (யோக) சித்திரைசெய்கின்ற திருமாலினது
உலகங்களையளந்த ஒலிக்கின்ற வீரகண்டாமணிதரித்த சிவந்த தாமரை போன்ற
பாதங்களை ஆசையோடுபணிந்து, பெருமானே! கேட்டருளவேண்டுமென்று கூறு
வாராயினர். எ.று.

திருமால் திதிக்கடவுளாதலின் தேவர்கள் பணிந்து அடிகள் என்று வினித்
தார் னை. (உஅ)

இமிழ்த டங்கடல் கடைத்துநீ யெமக்குமுன் னீர்த்
வமிழ்தம் யாவையுங் கவர்த்தன னெமமையு மடாத்தான்
கமலை கேள்வவென் றுரைத்தலுங் கைம்மலர் கவியா
வமிழ்செ முங்கதி ராழியோ னஞ்சலென் றுரைத்தான்.

(இ.ள்.) திருமகன் காயக்கராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியே! பிரகாசிக்கின்ற பா
ந்த திருப்பாற்கடனத்தேவரீர் பூர்வத்திலே கடைத்து அடியெங்கட்குக் கொடுத்த
அமுதமுழுவதையும் (ருடத்துடனே ஒருவன்) எடுத்துக்கொண்டு எங்கையும
துன்புறுத்தினான் என்று முறையிடச்சொல்லவும், கையாகிய தாமரையை அபய
மாகக்காட்டி, செழுமையாகிய கிரணங்களைச்சிந்துஞ் (சுதரிசனமென்னும்) சக்க
ராயுதமேக்திய திருமால் பயப்படாதீர்களென்று கூறினார். எ.று. (உக)

அலகில் சூழ்ச்சியால் வெல்குவ தன் திமற் றவனை
விவகி விலலுமிழ் படைநிலல் வெவற்கரி தென்ன
வுலகெ வாம்வயிற் றொருபுடை திடத்திய வுர்வோன்
கலுழன் முன்னர்வத் தெய்திமற் றினையன சுழறும்.

(இ-ள்.) சமஸ்த லோகங்களையும் வயிற்றின் ஒருபக்கத்திலடக்கிய வலி யோனாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி, குற்றமில்லாத தந்திரத்தினால் வெல்லவேண்டிவதல் லாமல் அவ்வமுதல்கொண்டு போகிறவனை, விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற ஆயுதங் களால் ஜெய்த்தல் அருமையென்றெண்ணி, கருடனுக்கு முன்னேவந்து தோன்றி, பின் வரும இத்தன்மைத்தான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவார். எ-று. (௩௦)

வயிர வாட்படை யுழவனை வென்றுவா ளமரிற்
செயிரி ளின்னமு தெடுத்தனை போகிய திறலாற்
பயில்கொ டுஞ்சிறைக் கலுழயா முவந்தனம் பகர்தி
யியையு மோர்வார் தருதுமென் றிசைத்தன னெடியோன்.

(இ-ள்.) வச்சிரவாளாயுதமேந்திய தேவேந்திரனை வாட்போரினால்வென்று குற்றமில்லாத இனிய அமிர்தகுப்பத்தை எடுத்துக்கொண்டவனைச் செல்கின்ற பராக்கிரமத்தோடு விளங்குகின்ற கொடியசிறகுகளையுடைய கருடனே! (உனது வல்லமை மிகுதிக்காக) நாம் களித்தோம். நீ விரும்பிய ஒரு வரத்தைக் கொடுப் போம் சொல்வாயாக என்று நெடிய திருமாலானவர் கூறினர். எ-று. (௩௧)

மருவு யிர்த்தபூர் துளவினோய் வரமிரண் னெக்குத்
தருவ னீதரல வேண்டிவ தென்னெனச் சாற்றுந்
திரகு சீற்றவெங் கலுழனைச் செங்கண்மா னோக்கி
வினாவி னவ்வார் தருகென வியப்பொடு முரைத்தான்.

(இ-ள்.) வாசனை வீசும் அழகிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியே! யான் உமக்கு வேண்டிய இரண்டு வரங்களைக் கொடுப்பேன், நீ எனக்குதவவேண் டியது என்னவிருக்கிறது என்று சொல்லுகின்ற பெருங்கோபத்தையுடைய கொ டிய கருடனை, சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற விழிகளையுடைய திருமால்பார்த்துச் சீக்கிரத்தில் அவ்வரங்களைத் தருவாயாகவென்று ஆசையுடன் கேட்டனர். எ-று.

கேட்ட நல்வர மளிப்பல்யான் கிளத்தென வென்னைத்
தோட்ட டத்தினிற் சுமப்பதோர் வரமமிழ் தரவிற்
கூட்டி டாதவை யொழிப்பதோர் வரமென முருந்தன்
வேட்டி ரத்தலு மளித்தனன் வெஞ்சினக் கலுழன்.

(இ-ள்.) நீ கேட்ட நல்லவரங்களை யான் கொடுப்பேன் கேள்வென்று கரு டன் சொல்ல, என்னைத் தோளின் பேரில் சுமந்து (வாகனமாக) கிற்பது ஒருவரமும் (நீ கொண்டுபோகும்) அமிர்தத்தைப் பாம்புகட்கு உண்பிக்காமல் அவற்றை விலக் குவது ஒருவரமும் வேண்டுமென்று திருமால் விரும்பிக்கேட்கவும், கொடிய கோ பத்தையுடைய கருடன் அவவாறே வரங்கொடுத்தனன். எ-று.

கருடன் அமிர்தமெடுத்துக்கொண்டு திரும்புகையில் தேவர்கள் வேண்டு கோளால் திருமால் எதிர்க்க இருவருக்கும் பலநாள் நிகழ்ந்தபோரில் இருவரும் தோல்வியடை யாமையோக்கித் திருமால் வரங்கொடுப்பெனத் தந்திரஞ்செய்த தாகக் கூறுவது காஞ்சிபுரணம்.

முத்தீசப் படலம்.

“ஏழ் தேவிய்” முத்தீச னிருவரும்
தாழ்வொன் நினைநிச் சமாபெரி தாற்றதி
யாழி மாய னகமெழிற் தன்புகூர்
பாழி வெஞ்சிறைப் பாப்பினை நோக்கியே,
வன்டன் வேந்தனின் வீர மகிழ்த்தன
னென்பு டைவரங் கொள்ளென விங்கிவ
னுனபெ ருந்திறற் ருன்மெழிற் தேன்மற்றென்
றன்பு டைவரங் கொள்ளெனச் சாற்றினான்.” என்பதனுணாக.

மாய வன்கொள வரமிரண் டினிதினின் வழங்கிக்
காய்சி னத்தவா ளாவொடுங் கத்துரு வுபபத்
தூய தீஞ்சுவை யமிழ்தினைத் துணைவினிற் கொடுபோய்த்
தாயின் வெஞ்சிறை விடுத்தனன் றடஞ்சிறைக் கலுழன்.

(இ-ள்.) திருமால் (விரும்பிக்கேட்டாற்போல) கொள்ளும்படி அத்தகைய
இரண்டொருவர்களையும் இனிதாகக்கொடுத்து, பெருங்கோபத்தையுடைய ஒளிவாய்
ந்த பாம்புகளுடன் கத்துருவானவன் களிப்படையும்படி, பரிசுத்தம் பொருந்திய
மதுரமாகிய கவையையுடைய அயிர்த்தத்தை வினாவிற்கொண்டுபோய், தாயாகிய
விந்தையின் கொடிய சிறையிருந்தேவல் புரிதலை விடுவித்தான். விசாலமான
சிறகுகளையுடைய கருடன். எ-று. (உச)

இனிய தெள்ளமு தாவின முணத்தரு கென லும
புனித முள்ளவர்க் கல்லது பொருத்தூரு தென்னத்
துணைவின் வாளாந் தூயநீ ராடுவா னகல
வனைய பொற்குடர் தருப்பைமேல வைத்தன னகன்றான்.

(இ-ள்.) இனிமையாகிய தெள்ளிய அயிர்த்ததைப் பாம்பு கட்டடங்கள்
உண்ணும்படி கொடு என (கத்துரு) கூறவும், பரிசுத்தமுடையவர்களுக்கல்லாமல்
அஃது உண்ணப்படாதென்று (கருடன்) கூற, ஒளிதங்கிய பாம்புகளெல்லாம்
சீக்கிரத்தில் பரிசுத்தமாகிய நீராடும்படிச் செல்லு அமுதம்பொருந்திய பொற்குடம்
த்தைத் தருப்பைச் சுருணையின்பேரில் வைத்துப்போயினன் (கருடன்) எ-று. ()

அண்ண வஞ்சிறைப் புள்ளர சேகலு மமுதைத்
தண்ணக் தாமரைத் தாக்கணங் கிளமுலைச் சாந்த
மண்ணு நீன்புயத் தண்ணறன் கையினால் வவ்வி
விண்ண வர்க்கிறை மகிழ்த்திட வினாவினி லளித்தான்.

(இ-ள்.) பெருமையாய்த் அழகிய சிறகையுடைய பட்சிராஜனாகிய கரு
டன் செல்லவும், குளிர்ச்சிதங்கிய அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கும் திருமகனின்
இளந்தனங்கலிற் பூசிய கவையச்சாந்தம்படியும் செடிய புயங்கனையுடைய விஷ்ணு
மூர்த்தியானவர் அவ்வயிர்த்தத்தைத் தமது சுரத்தாலெடுத்துக்கொண்டுபோய் தே
வேந்திரன் களிப்பெய்தும்படி சீக்கிரத்திற் கொடுத்தனர். எ-று. (உச)

கரிய மேனிபன் செய்யதா மனாத்தடங் கண்ணன்
வினாவி ளின்னமா தெடுத்தவிண் போகிய துணரா
தரவம் யாவையு மவவுழி யடைந்து தெள் ளமிரதம்
பருக டேடலுங் காணகலா தாருயிர் பதைத்த.

(இ-ள்.) நீலநிறமமைந்த திருமேனியையுடைய பாரந்த செந்தாமரைக்கண்
னாகிய திருமால் இனிய அமிரதத்தைச் சேக்கிரத்திலெடுத்துக்கொண்டு தேவலோ
கஞ்சென்றதை யழியாமல், பாம்புகளெல்லாம் (நிராமப்பரிசுததமாகி) அவ்விடத்
தில்வந்து தென்றிய தேவமிர்தத்தைக் குடிக்கும்படித் தேடிப்பார்க்கவும் காணு
மல் அருமையாகிய உயிர் பதைத்தன. எ-று

கருடன் அமுதெடுத்து உருகையிலேயே விஷ்ணுமூர்த்தியின் குழ்ச்சி
யால இத்திரை பிளரெட்டாந்துவந்து அமிர்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு போயின
னென்பது, பாடம்.

அமுதங் கொணர்ந்த சருக்கம்.

“அவ்வண்ணம் உரமுதவி யாகி கூறியமரலொ மிகமகிழ்ந்தா ரரிபு மீண்டான்
மைவண்ண மகவாறு மருவ மாகி வரவயின்ன புவிசாராதே யமுதங் காட்டி
புய்வண்ணத் தாயேவல் விலக்கி யாங்க னுறுதருப்பை மிசையமிர்த முற்று நீவிர்
மெய்வண்ணஞ் சுகியாய்வந் தருந்து மெனறே விளம்பியிவ னன்னையுடன் மீண்டு
[போனான்.”

“மற்றவனங் கன்னிடலுஞ் சேட னுதி மாசுணங்க ணீராடி வருவான் போனார்
கற்றமக பதியிணந்தே யமுதந் தன்னைக் கவர்த்தகன்று ககனத்திற் காவ லாக்கிக்
குற்றமற வினிதிருந்தான் பின்னர் மீண்ட குமரரமு தினைக்காணார் குறைந்துவாடி
புற்றதருப் பையையநாவான் மேனி நீவ வுரகங்கட் கிருநாவென் றுற்ற தம்மா.”—
என வருவனவற்ற னுணர்க. (உ௭)

உருத்து நெஞ்சுழன் றுண்ணுமின் சுவையமு திருந்த
தருப்பை பன்முறை நக்கலாற் றழல்விழிப் பாம்பின்
விரித்த நாக்கடை பிளந்திரை டாயின வினதை
யருத்தி கூர்த்துபுள் ளாசொடுங் காசியி னடைந்தாள்.

(இ-ள்.) கோபித்து மனங்கொதித்து, உண்ணத்தக்க இனிய சுவையோடு
கூடிய அமுதங்கொண்டுவந்து வைத்திருந்த தருப்பைப்புல் மீணையைப் பலதரம்
நக்குதலால், தீப்போன்ற விழியையுடைய பாம்புகளின் விரிவாகிய நாவினது
முனைகள் பிளவுற்று இரண்டு நாக்குகளாயின. வினதையானவள் ஆசைபிசுந்து
பட்சிராஜனாகிய கருடனென்னும் தன் புத்திரனோடு காசி கேடத்திரத்திற்குச்
சென்றாள். எ-று. (உ௮)

அடைந்து நற்கடோற் காதபன் றனைவழிப் படலால்
மடந்தை நாமம்பெங் கதிரவற் காயது வலத்தாற்
படங்கொள் சேடனைப் பறித்துமே லணைத்தவெங் கலுழன்
தொடர்ந்த வன்பிடு விலிங்கமொன் றமைத்தடி. தொழுதான்.

கடோற்காதித்தன் கருடேசன் கதைகளுரைத்தது. (ருக)

(இ-ள்.) அமரபு காசிகரத்தைக் குறுகி வல்ல கடோற்காதித்தனை வழி பதிலால், அம்மங்கையினடையர் குரியனுக்க யிறு, படமமைந்த ஆதிசேடனைத் தனது வல்லமையாற் பிடுங்கிச் சீர்த்திவணித்து என்னுருக்கும் வெவலிய கருடன் கைகாட அன்பொடு ஆடகோ சிவபிசுக்குறிவயப்பிரதிஷ்டைசெய்து சிவ பெருமானுடைய திருமகனை வணக்கி டத்தன். என்று. (ருக)

கலுழ னுற்றிய காமரு தவத்தனை விபத்து
கிலவு தூங்கிளம் பிறையணி நீள்சவடக் கடவு
ளலகில கலவா மரித்தும மடிபரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெசை தாமரை யுத்தியங் கடவுள்.

(இ-ள்.) கருடனசெட்ச ஆசைமொருதைய தாத்திக்குக்களித்து, சத்திரி
வைச்சகினை இளம்பிறைமடனிடந் தேடிய சடைமையுடைய சிவபெருமான்
குற்றயிலலாத வல்ல வரங்களைக்கொடுத்த பின் வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளு
கின்றார்) நமது அடியார்களிலெல்லாம்மேம்பட்டான (யுரோனில்) எல்லாவுலகங்
களையும் (உருதிக்கமலத்தால்) பூத்தனித்த அழகிய திருமால். என்று.

“கடம்பவனச் சொக்கருக்குக் கண்ணன்முன் வேறே
இடம்பெரிய கண்ணென்றை யீந்தான்—உடம்பதனிற்
சொம்பாதி யானான் சுமக்க வெருதானான்
அம்பானான் நேவியுமா னான்.”—என்னும் காளமேகப்புலவர் கருத்தின்
படி திருமால் சிவபெருமானுக்குக் கண்மலர் சாததியும், அவருடலி னொருகட றும்
அம்பும் சததியுமாயும் கீற்றலின் ‘நம்மடியறிற் சிறந்தோ - னுலகு பூத்தசெசை தாம
ரை யுத்தியங் கடவுள்’—என்றார். (சு0)

ஆங்க வற்குநீ யூர்தியா யடைதுமென் றறைந்த
திங்கி னல்லவா முவந்தனஞ் செல்கெனக் கலுழன்
வீங்கி னுன்றடம் புயமுளங் குளிப்புற விழிநீ
தூங்க மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொல்வான்.

(இ-ள்.) அது திருமாலுக்கு வாகனமாக கருவோமென்று கூறிய குற்ற
யில்லாத வல்ல வரத்திற்குக்களிகொண்டோம்; செல்லக்கடவா யென்று (சிவபெ
ருமான்) திருவாய்மலர்ந்தருள், கருடன் தன்பருத்த புயங்கன்பூரித்தமனம் குளி
ர்ச்சியெய்தும்படி கண்களில் ஆகந்தபாட்சஞ், சொரியவும் உடலிலுள்ள உரோம
ங்கள் புனகிக்கவும் வணங்கி இவ்வாறு சொல்லுகின்றான். என்று. (சுக)

ஐய நின்னுடைய மடியர்தம் மடியர்பூங் கமனச்
செய்யச்சேவடி சென்னியிற் சூட்டுத லடியற்
கெய்தி நின்றதோர் கடனென விருகரங் கூப்பி
மைபில் பாற்கட்டற் றுமின்றவன் மருங்குசென் றடைந்தான்.

(இ-ள்.) ஐயனே! தேவரீரது அடியார்க்கடியார்களது தாமரைப்பூப்போ
லுது செவ்வையாகிய சிவந்த பாத்தங்களைச் சிரமேற்றித் துக்கொள்ளுதல், காயே

னுக்கு உண்டாயிருக்கின்ற ஒரு கடமையாகும் என்று இருகைகளையுங்குவித் து வணங்கி, குற்றமில்லாத திருப்பாற்கடவில் யோகந்தினைசெய்யுந் திருமால் பக்க வில் போய்ச்சேர்ந்தான். (கருடன்) எறு. (௪௨)

கடோற்காதித்தன் கருடேசன் கதைகளுரைத்த அ - ம.

முற்றிற்று.

திருவிருத்தம் - கசகன்.

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்தோராவது,

அருணாதித்தன் முதலாதித்தர்

கதைக ளுரைத்த அத்தியாயம்.

கல்லெ னூர்ப்புடைக் கருங்கடல் குடங்கையிற் கவரா
வில்வ லன்றனைச் சினவிய விருந்தவ முனிவ
மல்கு சீரரு ணாதபன் கதையினை வகுத்துச்
சொல்வல் கேளெனக் குருதிவேற் பண்ணவன் சொல்லும்.

(இ-ள்.) கல்லென்கின்ற ஆரவாரித்தலுடைய கரியசமுத்திரத்தை உள்ளங்கையிலேந்தி, வில்வலனைக் கோயித்துக்கொன்ற பெரியதவத்தையுடைய அகத்தியமுனிவனே! கீர்த்தியிருந்த அருணாதித்தன் சரித்திரத்தை விளக்கிச் சொல்லவேன் கேட்பாயாகவென்று, உதிரத்தோய்ந்த வேற்படையேந்திய ஸ்ரீ முருகக் கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று.

அகத்தியர் சமுத்திரத்தைக் கையிலேற்று ஆசனஞ்செய்ததும், வில்வலன்-வாதாவினை வதைத்ததுமாகிய சரிதங்கள் முன்கூறியுள்ளன. ஆங்கவற்றைக் கண்டுகொள்க. (க)

காமர் பேபெழிற் கத்துரு காசிப னருளால்
நாம மைத்தேரோர் நூற்றுவர்ப் பயந்தன ணலங்கொள்
வாம மேகலை வினதையு மம்முனி வரத்தா
வேம கல்லெழிற் புதல்வரோர் மூவரை யின்றார்.

(இ-ள்.) (கண்டோரால்) விரும்பத்தகும் பேரழகுடைய கத்துருவென்பவன் (தனது கணவனாகிய) காசிபமுனிவரது கருணையால், அச்சத்தைத் தரும் புதல்வர்கள் ஒரு நூறுபேரைப் பெற்றாள்; (அதுகண்ட அவள் சகோதரியும் சக்களத்தியுமாகிய) கன்மைபொருந்திய அழகிய மேகலாபரணமுணித்த விவதையென்

அருணதித்தன் முதலாதித்தர் கதைகளுலாத்தது. ௫௧௫

பலரும் அக்காசிபுமுனிவரது கட்டச்சத்தினால், இன்பத்தரும் கல்வழகுடைய
மூன்று மைத்தர்களைப் பெற்றான். எ-று. (2.)

அறைபு மக்களோர் மூய்ந் கூகைமூத் ததனும்
பறவை வேந்தென வைத்தவாட பறவைகள் சூழும்
யுறவ ரற்றலா லுறுபகற் கண்டெர் விடை
லிறைமை பூண்பது தகாததற் கெனவிலக் சீனவே.

(இ-ள்) சொல்லுகின்ற பிள்ளைகள் ஒரு மூன்று பெரிய கூகை மூட்டை
தாதலால் அதனைப் பட்சிராஜனென்று கிடபிக்கவும், கன்ன பாரைகளைப் பட்ட
கூடி, இத்தகைய இறைதலாலும் பகற்காலத்திற் கண்டெர்யாத குடாத்தலா
லும் இதற்கு அரசத்தன்மைமேற்கொண்ட தகுதிடைய தகப்பெனத் தடுத்த
விட்டன. எ-று. (7-)

முன்ன ளித்ததன கூகையை யிகழ்த்திப் முனிவால்
மன்னு மாயிரம் வருடமுஞ் செல்லுமுன் வலிதற்
பின்ன ளித்ததன் முட்டையை யுடைத்தனன் பிரங்கித்
துன்னு மென்றாவ் கொழித்திடத் தோன்றின னருணன்.

(இ-ள்) (விநாயகபெருமான்) முதலின்பெற்ற தனது கூகைப்பிள்ளையை
(பறவைகள்) தாழ்த்திக்கூறிய கோபத்தால், கீழ்பெற்ற ஆயிரவருடகாலமும் கழி
வதற்குமுன்னரே இரண்டாவது சந்ததன் முட்டையைப் பலாத்காரமாக வுடை
த்தான்; விநாயக பெருங்குடிய மெல்லிய தொடையினி அருணன் (அம்முட்டை
யினின்று) தோன்றினான். எ-று. (8.)

சீற்ற மிக்குள வருணனாவ் கன்னையைச் சீனவி
மாரற் வட்டுகீ சிலதியாய் வைகெனச் சாப
மேற்றல் தீருவ தென்றென மன்றையி முட்டை
தோற்று மைத்தனின் றுயரொழித் திடெமெனச் சொன்னான்.

(இ-ள்) (தனது அவமரணங்கள் கிரம்பப் பெருமூன் முட்டையை யுடை
த்தமையால்) கோபமதிக்காகவுள்ள அருணன் தனது தாயாகிய விநாயகையைக்
கழித்து, கீ யுணச்சுக்காததியாகிய கத்தருவைக்குத் தோழியாயிருக்கக்கடவாய்
என்று சபிக்க, விநாயக இச்சாபமேற்றலின் விமோசனகால மெப்போதென்று
கேட்க, அருணன் (இன்னும் வெளிப்படா துள்ள) மூன்றாவது முட்டையினின்று
பிறக்கும் புதல்வன் உன் வருத்தத்தை விலக்குவானென்று கூறினான். எ-று.

இம்மூன்றாவது முட்டையினின்று தோன்றிய கருடன் தாய்ச்சிறையை
அமுதங் கொணர்த்தளித்து விரிவித்தான என்பது முன்னத்தியாயத்திற்குணை.

விநாயக சிறையிருக்கையிலேயே காசிபுமுனிவரருளால் கருடனைப் புதல்வ
னாகப் பெற்று அருளுக்குத் தனது துன்பத்தைக் கூறினதாகக் காஞ்சிபுராணம்
கூறுகின்றது.— இதனை முத்தீசப்படலம்.

“ஆசின மெய்ததவ மநநி யரும்பெறந்

காசி டனனருள் பெற்றுக் கழுழினை

மாசி லாத மகவென வ்னநனை

பேசி னுளம மகந்திது டெற்றிபோ.”—என்பதனுணர். (டு)

இனைய கூற்றற காசியின் வினாவின் லெயதிக்

களைகதிர்ச்சுடாப பழிச்சுலுவ கதரவன றேறன்றி

யெனது தேர்விமே பாகனீ யாகுத் யெனன

வனைய வரந்நி லாதவந் கவனபெய ரறைந்தார.

(இ-ள்.) இவரைசைத்தானவார்த்தைகளைச் சொல்லி நல்ல காசிகரத்திற்கு
விறைவிற்கென்று பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை யுடைய சூரியனை வழிபடவும்,
சூரியன் (அருணனுக்குப்) பிரசன்னமாய், நீ எனது தேரைச்செலுத்தும் சாரதியா
குக் என்று வரவழங்க, அக்காரணத்தினால் சூரியனுக்கு அவன் பெயராகிய
அருணத்தின் எனப்பெரியோர் சொல்லினா. எ-று. (சு)

அருண வெங்கதிர்க் கதையினைத் தெருளுற வறைந்தேந்

கருணை யாவயிருத் தாதபன் கதையினைக் கேளென்

றுருவ வாணகைக் குறமகள் முழைமுக முழக்குர

தெரியல தாழ்புயன குறுமுனிக் கினையன செப்பும்.

(இ-ள்.) வெவிய அருணத்தின் சரித்திரத்தை விளங்கும்படி யுப
தேசத்தோம், ஆசையுடனே விருத்தாதித்தன் விருத்தாந்ததையுங் கேட்பாயாக
வென்று, அழகிய ஒளிவாய்த் தந்தபந்தியையுடைய குறவர்குலப் பெண்ணாகிய
வள்ளிநாசியாரது தன்பாரங்குறிகலக்கின்ற கட்டப்பமலா மாலையணிந்த புயங்க
கையுடைய ஸ்ரீ குமார்க்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக்கு இவ்வகையாகத் திருவாய்
மலாந்தருளுகின்றா. எ-று (எ)

கன்னி யமபெடை வண்டொடு ஞிமிறுகண் படுக்கும்

புன்னை யமபொழில் சூழ்தரு காசியிற் பொருவில

பன்னு கேள்விய னுனமறைக் கடலிடைப் படிந்தோன்

மன்னு நாமமும வீருத்தெனன் றுளனொரு மறையோன்.

(இ-ள்.) கெடாத அழகுடைய பெண்வண்டுகளுடன் ஆண்வண்டுகள்
துயில்கின்ற அழகிய புன்னைமரச்சோலைகள் சூழ்ந்துவிளங்குங் காசி கேதத்திரத
தில், சமானமில்லாமற் சொல்லுகின்ற விசாரணையையுடையவனும், நான்குதே
மாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவனும் நிலைபெற்றள்ள விருத்தனெனனும் பெய
ருடையவனுமாக ஒரு பிராமணனிருந்தான். எ-று. (அ)

தமர வெணடினாக் கங்கையர் தடங்கரை தன்னிற்

சூமரி வண்டினங் கூட்டுணுங் கமலநா யகளை

யமர நெஞ்சுகத் திருத்திமெய்த் தவமபுரிந் ததனாற்

நிமிச மேய்ந்தொளிர் செங்கதிர்ச் செலவன்வந் தடைந்தான்.

(இ-ள்.) சப்திக்கின்ற தாவளயமாகிய அலைகையுடைய அழகிய கங்கா
தீரத்தின் விசாலமாகிய கரையிலே இளமைவாய்ந்த வண்டு கூட்டங்கள் கூட்ட

அருளுதித்தன் முதலாதித்தர் கதைகளுலாத்தது. ரூகன்

மாகி விருத்தன்னுக்கண் (தேன்பொருந்திய) தாமரைமரின் தலையனாகிய ரூகியனை மனதில் வறற்றுக்கும்படி தியானித்து, உண்மையாகிய தவத்தைச் செய்த காரணத்தினால், அந்தகாரத்தை மடக்கிப் பிரகாசிக்கின்ற சூரியத் திரண்டகையுடைய ரூகியபகவான் (விருத்தநென்னலும் உடையனமுன்) வந்து தோன்றினன்.

தான் தாமரை நாயகன் புரட்சினை வளங்கிச்

கானை மயமு வந்தது கென்றுந் தந்தான்

வேளா னவனுந் வளர்த்தனன் யமாச்சு. ௪௭. ௧௦௦

நாளு லவனுந் தாதப னெனுமெயா உலே. ௧௦௧.

(இ-ள்) தாளத்தையடைய தாமரைமரக்கு நாயகனாகிய ரூகியனது இரண்டு பாதங்களையும் பணிந்து, சந்திப்ப தினமட்டும் தவம் (அழகியனாக்கும் படி) அருளைனது (விருத்தன்) திரட்சலும், (நூட்டன்) பிணியில் மனம்தன்மையான நல்ல வழுவத்தைக்கொடுத்தனன். அவ்விருத்தன் கதைத்து உணங்கியதால் எப்போதும் ஈன்மை தங்கிய விருத்தத்தித்த நென்னலும் பெயர் சொல்லினர். (மேலோர்). எ-று. (௧௦)

ஆசில் லவ்விருத் தாதபன் கதையினி தறைந்தெவ்

கேச வாதபன் கதையினைக் கிளக்குவ மென்னத்

தேச பூத்தொளிர் செந்தமிழ் முனிவரன் கேட்ப

வாச வனசிறை விடுத்தவெற் பண்ணவன் வழங்கும்.

(இ-ள்) குற்றமில்லாத லவ்விருத்தத்தின் சந்தித்ததை இனிதாகச் சொன்னோம். இனிக்குேசுவரத்தித்தனது சந்தித்ததைச் சொல்லுவோமென்று, ஞானமானது பிஞ்சுது விளங்குந் செந்தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியமுனிவரோடும்படி, இவ்விரண்டு சிறையைவிடக்கிய வேறடைபெய்தய ஸ்ரீ தீனையின் னையார் திருகாய்மலாந்தருளுவார். எ-று.

வாசவன் இத்திரன். ஈண்டு இத்திரன் மகனசபத்தினை புணர்த்தியது.

வாசவன் சிறைவிடுத்த வெற்பண்ணவ னென்பது.

ரூரபன்மனது துன்பத்தைச் சகியாத இத்திரன், தன் மனைவி இத்திரானியைச் சிகாழியில் அரிகரபுத்திரன் காவலில் விடுத்தது. தேவா பலருடன திருக்கயிலையைடைத்து சிலபெருமான யோகத்திருத்தலால் திருந்ததேவர் கட்டினையிட்டபடி தரிசிக்கமுடியாத நெடுகொள காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் ரூரபன்மன் சகோதரியாகிய அசுமுகி யானவள் துன்பமுத்தோடு வந்து, தவஞ்செய்திருக்கும் புலோமணசையைக் கண்டு ரூரடன்மனுடன் சேர்ந்திருவென நழைக்க, அவள் தடுத்தலால், கையைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகையில், அரிகரபுத்திரன் ஏவலாளராகிய வீரமாகான் கண்டு அசுமுகி கையை வெட்டிவிட்டு இத்திரானியை விடுவித்தனர். அசுமுகி தன் சகோதரனாகிய ரூரபன்மனிடம் நடத்ததைச் சொல்ல, ரூரன் பிரமதேவனால் அவள் கையை முனபோற் செய்து மகன் பானுகோபனுக்கு விடைகொடுக்க, அவன் சதுரங்கசேனையுடனே தேவலோகத்தை நோக்கிச் சென்றான். இச்செய்தியைத் தேவர்களா னறிந்த இத்திரன்மகன்

சயத்தன் தன் தாய் - தந்தை - குரு முதலானார் ஒருவரு மில்லையே யாது செய்
லோமென்று ஐராவதத்திலேறிப் பல தேவர்களைத் துணிகொண் டெதிர்த்துப்
போர்புரிந்து ஆற்றுவதையும் யானைமேல் மூர்ச்சையாயினான். அப்போதனைக்
கட்டிக்கொண்டு அமராவதியைக் கொளுத்திவிட்டுச் சூரபன்மனுக்குமுன் விட்டு
இத்திரனையும் இத்திரானியையும் காணே னென்று நிகழ்த்தவை கூற, சூரன்
கனித்துப் பானுகோபனைத் தழுவிக்கொண்டு மனைக்கனுப்பிவிட்டு, சயத்தனையும்
தேவனையும் சிறையிலிட்டான். பிறகு ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் வீரவாகு தேவரைத்
துதுபோக்கிப் புத்திசொல்லியுள் கேளாமையால் அசுரர்களுையல்லாங் கொன்று
தேவர்களோடு சயத்தனைச் சிறைநீக்கினார் என்பது. இதனை,

கத்தபுராணச் சுருக்கம் - அசுரகாண்டம்.

“தந்தையை வணங்கி நின்று சசியெனு மடந்தை யோடு
மித்திரன் றனையுங் காணே நேனைய வாறோர் தம்மை
யுத்தசீர்ச் சயத்தன் றன்னை யொல்லுகொண் டிற்பே னூரைச்
செத்தழற் கீந்தே னென்னத் திருமகற் றழலிக் கொண்டான்.” எனவும்

ஹை யுத்தகாண்டம்.

“அனைவர்க்கு மவற்கொண்டிச டங்கான து செய்தான்
அறிமாமுக னடல்வாருவை யருளோடுதெ ரிந்தே
மனமுற்றிடு துயரத்தொடு சிறையின்புடை வாழும்
மகவான்மகன் முதலாகிய வாறோர்களை நத்தம்
முனமுயக்குதி யெனமுன்புற வுய்த்தானவர் தொழுதே
மொய்த்தார்மிரு சூரரினை முன்னீர்கொள நங்கிச்
சினமெற்றிய பூதப்படை வீண்ணோர்புடை சூழச்
செத்திற்பதி வந்தானருள் சித்தித்திடு கத்தன்.” — எனவும் வருவன்
வற்ற னுணர்க.

(கக)

காம்பி னுனினை குவித்தசெந் தாமரைக் கண்ணன்
பூம்பு னற்றினாக கங்கைசூழ் காசியிற் போந்து
கூம்பு கையினன் குழைந்திடு மனத்தின னாகி
யேம்பல் மீக்கொளப் பழிச்சிமெய்த் தவம்புரிற் திருந்தான்.

(இன்.) புள்ளங்குழலோசையால் பசுமந்தையைப் (பூர்வத்திற்) சொத்த
சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற கண்ணையுடைய திருமால் அழகிய அலைகள் பொரு
ந்திய கரைபுடைய கங்கையாற்றாற் சூழ்ந்த காசிக்ஷேத்திரத்தில்வந்து குவித்தனை
யையும் உருகிய மனதையுருடையவராகி ஆசையதிகரிக்குமபடி வணங்கி (சிவபெ
ருமானோக்கி) உண்மையாகிய தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். எறு.

காம்பு = மூங்கில். நண்டு முதற்பொருளின் பெயர். ஊதுகுழலாகிய சினைப்
பொருளுக்காயது. ஆதலின் முதலாகு பெயர் எனவும், ஊதுகுழலாகிய பொருளின்
பெயர் ஊதுதலாகிய தொழிலுக்காயதால் தொழிலாகு பெயரெனவுகந்தலாம்.

அருணாதித்தன் முதலாதித்தர் கதைகளுரைத்தது. ௫௧௯

திருமால் காம்பி னுனினா ருவித்தாவது.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கூடிர்ப் பருவத்திலே ஒருகால் மழைபொழிகையில் பசுக்கள் சிதறியதால், ஒரு பெரிய ஆலமரகீழ்வீற் போய் ஒருகாலை நிலத்தினை வைத்து ஒருகாலை மாறிப்பெருவிரலுன்றி கின்று முகஞ்சிறிது கோழிப்புன்னாக்குழல் வாசித்தனர். அதனால் பசுமந்தைகள் பண்டுபோற கூடின. அவகனத்தில் உசித்த பறவைகள், விலங்குகளெல்லாவாக களித்தன. அவகோலசகேட்ட கோவியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நாடிவந்தனர். கண்ணன்பலவடிவெடுத்த அவாகருடன சோலையில் கூடினதென்பதாம். இதனை,

கூர்மபுராணம்-கண்ணனவதரித்த அததியாயம.

“ திருவே யன்னார் வேயிசை தத்தஞ் செவியோரா
முருகார் சந்தச் சேறணி பொமமன முலதாங்கி
யருகா கிற்கும் துண்ணிடை யகதோ விறுமென்னு
விருதான் பற்றி துபுர மார்ப்ப வெதிர்புக்கார்.

வேயா லாவின் பிண்டொடர் செங்கண் விடைமீட்டான்
காயா மேனிக் கண்ணனு மம்மென் முலதாங்கி
தேயா கிற்குஞ் சிறிதடை யார்தஞ் செயலோக்கி
மாயா வேடத் தெண்ணரி தாகும் வடிவுற்றான்.

மாதவி யத்தன் சோலையில் மன்றற் புனிதத்திற்
ருதவழி முல்லைப் பந்தரின் வெற்பிற் தனிபெய்தி
வேதமு பின்னம் கண்டறி யாதோன் வெளிகின்றே
போதரி யுண்கட் கோவிய ரோமும் புணர்குற்றான்.”—என்பதனுணர்க.

சேஷ யார்த்தவன் சேவடி கிந்தைசெய் திருந்த
பூவை மேனிய னருந்தவம் பொலிவொடு ரோக்கி
வாவு மேழ்பரி நிறுவிவான் செல்லுயர் பரிதி
யோவி வன்பொடு மிருகிவத் தவனுழை யுற்றான்.

(இ.ன். இடபத்தைக் கொடியாகவயர்த்திய சிவபெருமானது சிலந்த திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்த காயாம்பூவண்ணாசிய திருமாவின் அருமையாகிய தலத்தை அழகோடு பார்த்து, தாவிச்செங்கின்ற எழுபுரவி (பூண்டர்த்தத்தை) மிறுத்தி ஆகாயமாகக்கத்திற்போகின்ற உயர்வாகிய ருரியன், கொடாத ஆஸையுடனே பெரிய கிவவுலகத்தில் அத்திருமாலினிடம் வந்தான். எ-று.

சிவபெருமானைச் சேஷயார்த்தவனென்பது.

முன்னொரு தேயுப்பிரளயத்தில் தருமதேவதை தானும் அழியும்படி நேரிமே யென்றஞ்சி, சிவபெருமானைச் சேர்த்தால் பிழைத்திருக்கலாமென்று துணிந்து இடபவடிவேற்றுப்போய் எம்பெருமானே! அடிபெணை வாகனமாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பெருமான் அதனவென்றோருக்கிரங்கி வாதனை மாகக்கொண்டனர் என்பதாம். இதனை,

கத்தபுராணம் - தக்தகாண்டம் - ததிசியுத்தரப்படலம்.

“பெருகு தேயுப் பிரளய மன்னதில்
தருமம் யாவினுக் குத்தனித் தெய்வதம்
வேருவி யாமிடண வீடுது மேயினிப்
புரிவ தேதெனப் புந்தியி னோர்ந்ததே.
ஆறு வாஞ்சடை யண்ணைச் சேர்வனே
லீறி லாதென்று முய்த்திடு வேனெனத்
தேறி யேயறத் தெய்வத் தென்கணை
தேற தாயொ ரொழிலுருக் கொண்டதே.” — எனபதன னுணாக.

ஆல முண்டமைக் கண்டனை யகத்தினு ளிருத்திச்
சாவ மெய்த்தவம் புரிந்திடு தாமரைக் கண்ண
னேல்வை நோக்கிவந் திறைஞ்சிய விரவியைக் காணு
ஞால நீடிருள் சீப்பவ நடந்ததென் னென்றான்.

(இ-ள்.) ஆலாவவிஷத்தைப் பாணஞ்செய்த நீலகண்டராகிய சிவபெரு
மான மனதி லெழுந்தருளச்செய்து மிகுதியாகிய மெய்த்தவஞ் செய்யும் செந்
தாமரைக் கண்ணராகிய திருமால், சமைய மறிந்து தனனை வணங்கிய சூரியனைப்
பார்த்து, உலகத்தினு பேரிருளையொழிக்குக கதிரோனே! நடந்த விருத்தார்த்தம்
யாதென்று வினாவின். எ-று. (கசு)

அலகி லாமுது மறைபயி லந்தன னோடு
முலகம் யாவையும் பூத்தரு ஞநதியந் கடவு
ளிலரு பேரொளிப் பிரமநீ லினக்கெவ றிறைவர்
புலன வித்தருந் தவமெவன் புரிசுவ தென்றான்.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத பழமையாகிய வேதங்களைப் பயிலும் பிரமதேவ
னுடனே சமஸ்தலோகங்களையும் அழகிய திருவுந்திக்கமலத்திற் பூத்தருளிய அழ
கிய திருமாலே! தேவரோ விளங்குகின்ற ஒளிப்பிழம்பாகிய பிரமமாவீர்; தேவரீ
ருக்குத் தலைவராவார்? ஐம்புலன்களையுமொடுக்கி அரிதாகிய தவத்தைச் செய்வது
என்னகாரணம்? என்று (சூரியன் விஷ்ணுவைக்) கேட்டன. எ-று. (கதி)

உலகி னீடிருள் யாவையு மொழிக்குநின் மேனி
யலகில் பேரொளி யகத்திரு ளகன்றிலை போலு
மலர்செ முங்கதிர் வானவ் மாய்த்துமாய்த் துதிக்கு
கிலையிவ் யாக்கையேம் பிரமமென் றெவ்வன நினைந்தாய்.

(இ-ள்.) உலகத்தினுள்ள இருட்டொருதியையெல்லாம் நீக்குகின்ற உன்
னுடைய வுருவம் களங்கமில்லாத பெரும்பிரகாசமாயிருந்தும், மனத்தினுள்ள
(அஞ்ஞானமாகிய) அந்தகாரம் நீங்கினாயில்லைபோற் காண்கின்றது. பார்த்த செந்
மையாகிய கிரணங்களுடைய சூரியனே! இறந்திருந்து பிறக்கின்ற நிலையிலாத
(கூண்பங்களுடைய) சரீரமைந்த நாம் பிரம்மஞ் சொல்வாறு கருதினே? எ-று.

மாய்த்து மாய்த்துதிக்கும் நிலையில் வாழ்க்கையென்பதை

“அல்லலார் தொழில்ப டைத்தே யடிக்கடி யுருவெ தேத்தே
மல்லன்மா ஞாலங் காக்க வருபவர் கடவு ளென்னில்
தொல்லையாம் பிறவி வேலை தொலைத்திடா திருணை காது
செல்லது மாயை தானும் நானென வந்து நிற்கும்.”

என்னும் தாயுமானார் திருவாக்கானும், பிறத்திற் தொழிலார் தம்போன்று
பிறத்திற் தொழிலாண்ப்பணிந்து பிறவியை நீக்கல் கூடாததலின் ஒரு காலத்
தும் பிறப்பில்லாப் பெருத்தகையையே பணியவேண்டுமென்பார்,

“யோனிவழி யேயுதித்தவ யோனிவழி யேநீனைத்தவ
யோனிவழி யேயொடுங்கு மூமர்கான்—யோனிவழி
வாரா வொருவனையே உடுத்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான.” என்னும் வள்ளலார் திருவாக்கானுமுணர்க.

அண்டம யாவையும் படைத்தளித் தாங்கவை துடைக்கும்
பண்டை நான்மறை முடியுறை பசுபதி யவன்றன்
ஞெண்டர் நாமெலா மவனடி. தொழுதவ ரன்றோ
வுண்ட பேதமை யொழிந்துயர் பவக்கட லுறாதார்.

(இ-ள்.) பழமையாகிய நான்கு வேதங்களின் உச்சிபீதுள்ள சிவபெருமா
னே! (என்னவெனாத) அண்டங்களுையெல்லாம் சிருட்டித்து அவற்றைக்காத்து அழி
க்கின்ற தலைவர்; அவருக்கு நாமயாவரும் அடியார்கள். அப்பெருமானது திருவடி
களை வணங்கினவர்களல்லவோ தம்மைப் பொதித்துள்ள அஞ்ஞானமலத்தை
விலகி, அதிகரிக்கின்ற பிறவிக்கடலையடையாதவ ராவர். ௭-௩. (கவி)

பொருவ ருஞ்சிவ பூசனை புரிந்துளோர் தாளில்
மருவு துண்டுகள் வளியினால் வந்துமேற் படினும்
வெருவும் வெவ்வினை யவன்பெயா விளம்பின ரன்றோ
கருவ டைந்துபோற் தன்னையர் கதிர்முலை யுணதார்.

(இ-ள்.) ஒப்புடறுதற்கரிய சிவபூசையைச்செய்த அடியார்கள் து பாதங்
களிற்பொருந்திய தண்ணிய துளிகள் காற்றடித்தலால் வந்து சரீரத்தின்மேற்படி
ந்தாலும், கொடிய சாவங்களெல்லாம் அஞ்சியோமும்; அப்பெருமானது திருநாமங்
களைச் சபித்தவர்களல்லவோ (மீண்டும்) கருப்பாசயப்பையைச் சேர்ந்து (உலகத்
திற்பிறந்து) வந்து தாய்மார்களது ஒளிபொருந்திய முலைப்பாலைக் குடியாதவராவர்.

ஆத லாவில ணிலிங்கமொன் றமைத்துய ரன்பாற்
போது தூய்வழி படுகென மாதவன் புகலக்
காதல் கூர்துவெங் கதிரவ ணிலிங்கமொன் றமைத்துத்
தாது லாகறுந் தண்மலர் தூய்வணங் கினனுவ்.

(இ-ள்.) ஆனபடியால், (முத்திரகரமாகிய) இக்காசிக்ஷேத்திரத்தில் ஓர்
சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, மிகுதியாகிய அன்புடன் மலர்களானுச்
சித்து வழிபடக்கடவாயென்று திருமால்கூற, கொடிய கிரணங்கையுடைய சூரி

யன் ஆசையிக்கு (அவர் சொல்லியவகையே) ஓர் சிவலிங்கக் குறியைத்தாபித்து, மகார்த்தப்பொடியமமைந்த வாசனைதங்கிய குளிர்ச்சிபெற்ற மலர்களாற் பூசித்துப் பணிந்தான். எ-று. (௧௯)

கேச வன்புகன் நிறுதலாற் கேசவா தபனென்
ருசில் நாமமொன் றடைந்ததக் கதிரவன் நன்னே
வாச நான்மது மலர்கடேய்த் தினமவழுத் திடுவார்
பேச ருங்கொடு வினையொழிந் துயாகதி பெறுவார்.

(இ-ள்.) கேசவன் (சிவார்ச்சனைசெய்யும்படி) கூறிய காரணத்தினால் கேச வாதித்தனென்று குற்றமில்லாத பெயர் ஒன்று (சூரியனுக்கு) வந்துசேர்ந்தது; அக்கேசவாதித்தனை வாசனைதங்கிய புதிய தேனப்பொருந்திய மலர்களாற் பூசித்துத் தினமும் துதிசெய்வோர்கள், தீவினைச்சம்பந்தமொழிந்து, சொல்லுதற்கரிய உயர்வாகிய நற்குதியை யடைவார்கள். எ-று. (௨௦)

இன்ன வாயுயர் கேசவா தபன்கதை யிசைத்தோம்
பன்னு சீர்விம லாதபன் கதையினிப் பகாவே
முன்ன ருந்தவ மாற்றிய முனிவகே ளென்ன
மின்னு நக்கவேற் புங்கவன நெருளுந் விளமபும்.

(இ-ள்.) இத்தன்மைபாக உயாவாகிய கேசவாதித்தன் சரித்திரத்தைக் கூறினோம். சொல்லுகின்ற சிறப்பமைந்த விமலாதித்தனது விருத்தார்த்தத்தை இனிமேற் புகலுவோம். நீனைத்தற்கரிதாகிய தவங்களைச்செய்த அகத்தியமுனிவனே! கேட்பாயாகவென்று, மின்னவானது சிரித்தாற்போன்ற வேலாயுதமேந்திய ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் நன்கு விளங்குமபடி திருவாய்மலார்த்தருளுகின்றார். எ-று.

விமல நென்றுள நொருவன்மற் றவன்முனம் விழைந்து
தமனி யச்சுளை பழுத்தமென் குடக்கனி தகார்த்தாந்
குமிழ்ந றைப்பசுந் தேறல்வான் நிரையலைத் தொழுரு
கமழு றுந்துறைக் கங்கைசூழ் காசியி னடைந்தான்.

(இ-ள்.) பூர்வத்திலே விமலனென்னும் பெயர்பெற்றொருவனிருந்தான். பொன்போன்ற சுளைகள் பழுத்த மெல்லிய பலாப்பழமானது வெடித்து அத்நொழுமும் வாசனைதங்கிய பசிய தேனைச் சிறந்த அலைகள் அடித்துக்கொண்டோடும் மணமமைந்த கரைத்துறைகளையுடைய கங்காநதியாற் சூழ்ந்த காசிமாநகரத்திற்கு அவன் ஆசைகொண்டு போயினன். எ-று. (௨௨)

கொய்யு னைப்பசும் புரவியு ரிரவிமெய் குளிர்ப்பச்
செய்ய நான்மலர் தூய்வழி படுதலுஞ் செங்கேழ்
வெய்ய வன்றொழு தேத்திய விமலன்முன் றோன்றி
புய்ய மாறுநீ வேண்டிய கேளென வுரைத்தான்.

(இ-ள்.) கத்தரிக்கின்ற புறமயினையுடைய பச்சைப்புரவிகளை ஏறுகின்ற சூரியனதுசீர்த் குளிர்ச்சியெய்தும்படி, சிவந்த புதியமலர்கொண் டருச்சித்து வழிபாடு செய்யவும், செவ்வொலிவாய்ந்த தினகரன் தன்னைப்பணிந்து துதிக்கும்.

அருணாதித்தன் முதலாதித்தர் கதைகளுரைத்தது. ஐ.உக.

விமலனுக்கு முன் பிரத்தியட்சமாகி டீயுச்சீவீக்கும் வகையாக விரும்பிய வரங்களை
க்கேளென்று கூறினான். எ-று. (உக)

விட்டி வங்கொளி வெங்கதிர்ச் செவ்வவெம் மரபிற்
குட்ட னோயுற தருளென விரத்தலுங் குழைந்து
மட்டு லாஞ்செழுந் தாமரை நாயகன் வழங்க
முட்டில செவ்வமோ டேகினன் முழுதுணர் விமலன்.

(இ-ள்.) ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற வெவ்விவ கிரணங்களை யுடைய சூரியனே ! எமது வமிசத்தில ருட்டனோய் வராமற் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று விமலன் யாசிக்கவும், வாசனைதங்கிய செழுமைவாய்ந்த தாமரைமலருக்கு நாயகனாகிய சூரியன் மணங்கசிந்து (அவ்வாறே) வரங்கொடுக்க, வேதமுழுவதுமுணர்ந்த விமலன் குறைவில்லாத செவ்வத்தாடு சென்றான். எ-று. (உச)

விமல னேத்தவி னுயர்விம லாதப னெனும்பேர்
திமிர மேய்கதிரச் செவ்வனுக் கியைந்ததென் றுரைப்பக்
கமல மேயகங் காதபன் கதைபறை கெனவேற்
குமரன் மாதவக் கிழமைசால முனியொடுங் கூறும்.

(இ-ள்.) விமலன் துதித்தகாரணத்தால் உயர்வாகிய விமலாதித்தனென்னும் பெயர் இருநையுட்கிப் பிரகாசத்தை யுண்டெண்ணும் சூரியனுக்கு வந்தது என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, தாமரைகள் பொருந்திய கங்காதித்தன்கதையையும் ஓதியருள வேண்டுமென்று அகத்தியமுனிவா கேட்க, வேற்படையேந்திய ஸ்ரீ குமரர்க்கடவுள் சிறந்த தவத்தூர்மை மிகுந்த அகத்தியமுனிவரோடு திருவாய்மலராதருள்கின்றார். எ-று. (உடு)

செய்யு றைத்துவாய் காய்ந்தவெங் குடெடுகெட் டிலைய
செய்ய வேனுடைப் பகீரதன் சிறந்தவா னதியை
வைய கத்திடைக் கொணர்ந்தருள் றேத்துவான் வந்த
வெய்ய வன்றனக் கப்பெயர் மிகவிளம் பிளரால்.

(இ-ள்.) செய்யுதி முனையில் பழக்கக் காச்சிய கொடிய தலைகளை யுடைய கீண்ட அச்சவடிவாகிய சிவந்த வேற்படை தாங்கிய (அயோத்திகாட் டரசனை) பாசீரதன் சிறப்பமைந்த ஆகாயகங்கையை (கபிலமுனிவர் கோபத்தாற் சாம்பராய்க்கிடந்த தனது பூதாதைகள் அறுபதிலாயிரவரும் கதியடையும்படி) பூலோகத்தில் கொண்டிஷத்தாலத்தில் ஆங்கடைந்தசூரியனுக்கு (கங்காதித்த னென்னும்) அந்தப்பெயரை மேன்மையாகக் கூறினர். எ-று.

“செய்யுடைத்து வாய்காய்ந்த வெக்குமி” முனை பழக்கக்காச்சி விஷத்தோயல் செய்தது. செய்யவேல் என்பதைப் பகைகு ருதிரக் தோய்ந்து சிவந்தவேல் எனக் கொள்க. (உச)

ஈது சொற்றனம் யமாதபன் கதையினி திசைப்பே
மாத வத்துறை போகிய பழமறைக் கிழவ

காதன் மீக்கொளக் கேண்மதி யென்றுபூங் கடப்பற்
தாது மொய்த்தபைத் தெரியல்கூழ் தடமபுயன் சாற்றும்.

(இ-ள்.) (கங்காதித்தன் காதை யாகிய) இதனைக் கூறினோம், இனி யமா
தித்தன் சரித்திரத்தையுங் கூறுவோம். சிறந்த தவத்துறைகளிற் சென்ற பழமை
யாகிய வேத முணர்ந்த அகத்தியமுனிவனே! ஆசை மேம்பட்டுக் கேட்பாயாக
வென்று, மகரத்தப்பொடிகளையுடைய பசிய கடப்பம்பூமாலையை யணிந்த பூரித்த
(பன்னிரண்டு) திருப்புயங்களையுடைய ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளு
கின்றார். எ-று. (௨௭)

தெறுசி னத்தவெங் கூற்றமோர செஞ்சுடர்க் கதினா
யறைபு னற்றினாக் கங்கைகூழ் காசியி னமைத்துப்
பெறல ருந்தவம் புரிந்துவேண டியவரம பெறலான்
மறைது தித்திமும் யமாதப னெனப்பெயர் வகுத்தார்.

(இ-ள்.) அழிக்கத்தக்க கோபத்தையுடைய கொடிய இயமதருமன், சிவ
ந்த கிரணங்களை யுடைய ஒரு சூரியனை, சத்திக்கின்ற நீாமயமான அலைகள் பெர்
ருந்திய கங்காநதிக்குழந்துள்ள காசிக்ஷேத்திரத்திலே பிரதிட்டை செய்து, அபை
தற்கரிய தவமியற்றி, தான்விரும்பிய வரங்களைப்பெற்றகாரணத்தினால், வேதங்க
ளாலே புகழ்ப்படும் யமாதித்தன் என்று (பெரியோர் சூரியனுக்குப்) பெயரிட்ட
னர். எ-று. (௨௮)

இன்ன வாறுபன் னிருசுடர்க் காதையு மிசைத்தே
மன்னு மிக்கதை யுரைத்துளோர மகிழ்வுறக் கேட்டோர்
பன்ன கத்தின்வெம் பஹைலப் பணமணி யணிந்து
பொன்னி ணர்ப்பகங் கற்பக நீழலிற் பொலிவரா.

(இ-ள்.) இந்த வகையாகத் துவாதசாதித்தரது சரித்திரங்கையுஞ் 'சாற்
றினோம், கீலைபெற்ற இச்சரிதங்களை (பிறருக்குச்) சொன்னவர்களும், ஆசைபொ
ருந்தக் கேட்டவர்களும், சர்ப்பத்தினது கொடிய பலதலைகளிலுள்ள மாணிக்கம்
(பதித்த ஆபரணங்கள்) பூண்டு, பொன்போன்ற பூங்கொத்துக்களையுடைய பசிய
கற்பகவிருகூத்தின் நீழலிலே விளங்கி வாழ்வார்கள். எ-று. (௨௯)

அருணாதித்தன் முதலாதித்தர் கதைகளுநாத் அ-ம்.

முற்றிற்று.

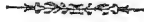
ஆ திருவிருத்தம் கச்சுரு

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது,

பிரமன் வேள்விசெய்த அத்தியாயம்.

பவளத் தாற்றுக் குலைக்கமுகம் படப்பை தோறு மி, முனைந்து தவள முதுகுற் குடவயிற்றுப் பணில முழங்குவ காசித்தனி, குவளை நெடுங்கட் செங்கனிவாய் மகளிர் பலரைக் கூர்நுள்சீத் தவிர்செங் கதினா விடுத்தனமீங் கன்றோ ரின்னு மடைதலரால்.

(இ-ள்.) பவளம் போன்ற தாறுக ளாகிய குலைகள் பொருத்திய ப-க்கு மரங்களை யுடைய வயல்களிலெல்லாம், வெண்மைபாக்கப் கருட்ட-தொத்த குடம் போன்ற வயிற்றையுடைய சங்குகள் கருவுற்றது இறைகின்ற காசிகரத்தலே (அரசுபுரிபுத் திவோதானனது செங்கோலமுறை தவறச்செய்யும்படி) தீவோற்பல நிகர்த்த நீண்ட கண்களையும், சிவந்த கொவவைக்கனிபோன்ற வாயையு முடைய பல யோகினிகளையும், மிக்க இருளையொழித்துப் பிரகாசிக்கின்ற சிவந்த கிரணங் களையுடைய குரியனையும் அனுப்பினோம். அவர்கள் இங்கு (இதுவரையில் திரும்பி) வரவில்லை. எ-று.

இதமுத விரண்பொடல்கள் ஒருதொடர்.

சங்கு என்பது பெருமான் மந்தரமலையிலிருப்பதால் அம்மலையை யுணர் த்தி லின்றது.

(க)

இன்னு மெவரை விடப்படுதென வெண்ணி யெண்ணி நிவந்தோங்கு பொன்னங் குடுமி வரைகுழைத்துப் புரமன் நெரித்த புரிசடையோன் கன்னித் துளவோன் றிருவுந்திக் கடவுட் கமல மினிதுமிர்த்த பன்னு மறைநான் முகத்தொருவன் றன்னை ரோக்கிப் பகாந்தவோன்.

(இ-ள்.) மேனோக்கி யுயர்ந்த அழகிய மேருமலையின் முகடு குழையும்படி வளைத்துத் திரிபுரதகனஞ் செய்த புரிந்த சடையையுடைய ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெ ருமான், இன்னும் (காசிகரத்திற்கு) யாரையனுப்புவது என மிகவுமாலோசித்து, இளமையாகிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் தெய்வீக மமைந்த திரு வந்திக்கமலமானது இனிதாகப்பெற்ற வேதங்களை யோதுகின்ற ஞான்கு முகங்க ளையுடைய பிரமதேவனைப் பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவார். எ-று.

பிரமன் ஞான்குவேதங்களையும் ஞான்கு வாய்களாற் கூறியதாக வுணர்த்தல் வழக்காதலின் 'பன்னு மறைநான் முகத்தொருவன்' என்றார்.

(உ)

புள்ளஞ் சுரும்புந் கலித்தமலர்ப் பொதும்பர் தோறும் பூங்குமுகின் வெள்ளிப் பாளை மடல்பொதித்த மிடறு திறந்து தேன்குதிப்பத் துள்ளிக் கயல்பாய்ந் துழக்குமகன் பணைகூழ் காசித் தொன்னகாவிட் டெள்ளத் துயர மீ தூர வெவ்வா றிங்க னுறைகுவமால்.

(இ-ள்.) பறவைகளும் வண்டிகளும் ஒலிக்கின்ற பூஞ்சோலைகளிலெல்லாம் அழகிய கருகமரங்களின் வெண்மையாகிய பாளைகள் மடல்களிற் றினிந்த மிட

றுடைத்துத் தேன் சொரிதலால், சேற்கெண்டைகள் குதித்துப் பாய்ந்து கலக்கு
கின்ற விசாலமாகிய வயல்கள் சூழ்ந்த காசியாகிய பழைய நகரத்தை விட்டு வில
கி மனவருத்த மதிகரித்துயர (நாமெல்லாம் இம் மேருமலையிலே) எவ்வாறு வசித்
திருப்போம். எ-று. (க)

வேந்து விழுங்கி வாய்சிவந்த வெள்வே லோடு முழுதுலகு
மேத்து தடந்தோட் டிவோதானன் செங்கோல் கோட வியற்றுக்கொ
வாய்ந்த வுலகை மீதுர மங்கை பாகன் கழல்பணிந்து
பூந்தன் கமலப் பொகுட்டுறையும் புத்தேள் காசி நகரடைந்தான்.

(இ-ள்.) பல மனவரைப் புசித்து வாய் சிவந்துள்ள தாவளமாகிய
வேற்படையுடன் உலகமுழுவதையும் தாங்குகின்ற விசாலமாகிய புயங்கையுடைய
திவோதானன் செங்கோல் கோணும்படி செய்யக்கடவாயென்று கட்டளை
யிட, அழகிய குளிர்ச்சி வாய்ந்த தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கும் பிரமதேவன்
பொருந்திய அன்பு மிகுதலால், அன்னபூரணியம்மையார் சமேதராகிய ஸ்ரீ அகி
லேசப்பெருமானது திருவடிகளை நமஸ்கரித்துக் காசிக்ஷேத்திரஞ் சென்றான்.

அரிய மறைதேர் நகாக்குடுமி யந்த னுள னிவனெனுமோ
ருருவு தாங்கி யுலேமுகத்தி னொழுகு பசும்பொற் கலன்கிடந்து
பரிதி கோடி யெழுந்தபெரும் பான்மை போலக் கதிரொறிக்கும் [தான்.
வரைகொண் மார்பிற் திவோதான னென்போ னிருக்கை மருங்கடைந்

(இ-ள்.) (பிரமன்) அருமையாகிய வேதங்களைப் பயின்ற நகைத்த குடுமி
யையுடைய (வயோதிக) பிராமண னிவனென்று சொல்லத்தகுந்த ஒருருவேற்று,
(பொற்கொல்லனது) உலேமுகத்திற் காய்ந்த பசும்பொன்னுலாகிய ஆபரணத்தரி
த்து, கோடிருளியோதயமாண்போலக் கிரணங்கள் வீசும் மலைபோன்ற மார்பினையு
டைய திவோதானனென்னும் மன்னனது மாளிகையைக் குறுகினன். எ-று.

முரசு முழங்குந் கடைத்தலைவாய் முன்றிற் புறத்தி லிடுதிறைகொண்
டரசு கிடந்து மூச்செறியு மம்பொற் கோயின் மருங்கெய்திப்
புரசை யானை மன்னவன்பாற் போகி யுலக முழுதீன்ற
வினாசெய் கமலப் பொகுட்டுறையும் புத்தே ளாசி விளம்பினனால்.

(இ-ள்.) பேரிகை முழங்குகின்ற கடைவாயில் முற்றத்தின் பக்கவில்
பகைமன்னவர் தாம் கொடுக்கும் கப்பங்களை வைத்துக்கொண்டு காத்திருந்து
பெருமூச்சுவிடும் அழகிய பொன்மயமான அரண்மனையிற் சென்று நெற்றிப்பட்ட
மணிந்த யானையையுடைய திவோதானனிடத்திற் போய், உலகத்தையெல்லாம்
படைத்த வாசனைபொருந்திய தாமரைக் கொட்டையில் வசிக்கும் பிரமதேவன்
ஆதீர்வசனங் கூறினன். எ-று. (சு)

கழிந்த மூப்பி னனைக்குடுமி மறையோன் றன்னைக் கண்ணுறவு
மெழுந்து தொழுதா சனம்வழங்கி யெங்கா டெவ்வூ ரெப்பேரென்
றழுந்து மன்பி னுடனாச னினிது வினவு மனைத்தினையு
மொழிந்து விதிவிற புரவிமக முடிப்பான் புதுத்தே னெனவுகைத்தான்.

(இ-ள்.) மிருத்த விருத்தத்தன்மையும் கரைத்த சிவையு முடைய வேதி யனைத் திவோதானன் பார்த்தவுடனே, (சிக்காசனம் விட்டு) எழுந்து பணிந்து ஆசனமளித்து (அதிலிருக்கச்செய்து) நீ எந்தநாட்டினர்? என்னவூரினர்? யாது பேருடையவர்? என்று மிருத்த அன்புடனே இனிதாகக் கேட்கும் எல்லாவற் றிற்கும் பிரமன் (மறுமொழி) உரைத்து, அசுவமேதயாகம் வேதக்கிரமமாகச் செ ய்யும்படி வந்தேனென்று கூறினான். எ-று. (எ)

புலவு சீவாப் புதுப்போர்வை யந்த னாள் மகிழ்ப்புப் பக் கலின வயவெம புரவிமகங் கழிதி னீனார் தாற்றுவித்தா னலகி னிதிய மிடுதிறைகொண் டரசு வழங்கு நெடுமுன்ற லுலக மேத்துத் தனித்திகிரி யுரவோ ளாசா பெருமானே.

(இ-ள்.) அளவில்லாத செல்வத்தை இடப்பட்ட கப்பமாகக்கொண்டு அரசுதலுசின்ற நெடிய முன்றிலினிடத்தில் உலகத்தார் துகிசெய்கின்ற ஒப்பற்ற ஆக்கினைக்கரத்தையுடைய வலியோனாகிய திவோதானனென்னும் மன்னர்மன் னன், தசைகழியாத புதிய (யானைத்தோலைப்) போர்வைவாகவுடைய சிவபெருமா ன் களிப்பெய்தும்படி, வெற்றி பொருத்திய கொடிய கடிவாளம்பூண்ட பத்து அசுவமேதயாகங்கள் செய்வித்தான். எ-று. (அ)

கடவுட் கமல வட்டவளைக் கடவுள் புரவி மகமீனாக் தடைவி னாற்றி யுருத்திரப்பேர் மடுவி னாடி யதன்களாயி லொடியில் பிரமேச் சரமெனுமோ ரிவிங்க மமைத்தாங் கொண்மலர்தூய் சுடர்வே லாசன் முறைதிறம்பல் கோக்கி யானைத் தொழுதிருந்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வீகத்தங்கிய தாமரையாகிய வட்டமான பீடத்தில் வீற்றிரு க்கும் பிரமதேவன் பத்து அசுவமேதயாகங்கள் முறையோடுசெய்து, உருத்திரமடு வென்னுந் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அம்மடுக்களையிலே கெடுதலில்லாத பிரமேச்சர மென்னும் ஒரு சிவலிங்கஞ்ஞிறைப் பிரதிட்டைசெய்து அவ்விடத்தில் ஒள்ளிய மலர்களானருச்சித்து, பிரகாசிக்கின்ற வேற்படைதாங்கிய திவோதானன் நீதி தவறுஞ் சமயம்பார்த்துக்கொண்டு சிவபிரானை வணங்கிவிருத்தான். எ-று. (க)

கொழுதி வரிவண் டிசைமுர னுங் குமரிக் கமலத் துறையுமுறைக் கிழவ னரசின் கோல்கோட வியற்றா தழல்கட் கிளர்பொறிய வுமுடைய யசைத்தோன் முனமெவ்வா றுறுவ தென்ன வுளம்வெருவி வழுவில் காசி வளநகரின் றென்பா லினிது வந்திதனனால்.

(இ-ள்.) கீற்றமைத்த வண்டுகள் கிண்டிக்கொண்டு பண்பாடும் இனந்தா மராயில், வசிக்கும் வேதங்களுக்குரிய பிரமதேவன், திவோதானனது செங்கோல் முறைதலுற்செய்யாமல், தீப்போன்ற கண்ணையும் வீளங்குகின்ற புள்ளிகளையு முடைய புவித்தோலைத்தரித்த சிவபெருமானது திருமுன்னர் வலாறு செல்வ தென்று மனம்பயத்து, கெடுதலில்லாத வளமமைத்த காசிகரத்தின் தென்பாரசி த்தில் இனிதாக வாழ்ந்திருந்தான். எ-று.

உழுவையசைத்தோனென்பது, தாருகாவனத்து ரிஷிகள்செய்த அவசர
ஹோமத்தினினை நெழுத்து தம்மீ துவந்த புலியைச் சிவபெருமான் சங்கரித்து
அதன் தோலையணிந்தனொன்பது. இது சிவபெருமானியற்றிய பராக்கிரமங்களு
ளொன்று இதனைச் சார்ந்துலஹதமென்பர் உடனூலார். (க௦)

பிரமன் வேள்விசெய்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - கசுருதி.

ஐம்பத்துமூன்றாவது,

சிவகணங்கள் காசியையடைந்த அத்தியாயம்.

அன்ன மூர்ந்த மறைக்கிழவன் வாரா தொழிந்தா னாதவினா
வின்னு மறிது மெனக்கடவு ளேற்றை யுயர்த்த வெம்பெருமான்
மின்னி னகுவேற் பிரசங்கு கன்னனந்தி சோமன்விறற்
கன்ன னந்தி சேனன்மகோ தரன்பிங் கலன்குக் குடன்காளன்.

(இ-ள்.) அன்னத்தை வாகனமாகச்செலுத்திய வேதன் இதுவரையில்
வராமற் போய்விட்டான்; ஆனபடியால் இன்னும் பார்ப்போமென்று, தெய்வீக
மமைந்த இடத்தைக் கொடியாகவுயர்த்திய எமது சிவபெருமான் கருதி, மின்ன
லைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற வேலேந்திய பிரசங்குகன்னன்-நந்தி-சோமன் - பரா
க்கிரமமுடைய கன்னன்-நந்திசேனன்-மகோதரன்-பிங்கலன்-குக்குடன்-காளன்.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம்.

(க)

இச்செய்யுளிலுள்ள பெருமான் என்னும் எழுவாய் மூன்றாவது செய்யுளி
லுள்ள விடுப்பவென்னும் வினையெச்சப்பயனிலை கொண்டது.

குண்டோ தரன்பஞ் சாக்கனியல் வாணன் மயூரன் கோகன்னன்
தண்டா விழுச்சீர்த் திலகன்னன் தூல கன்னன் சுகன்சாகன்
புண்டோய் கதிர்வேல் வீரபத்திரன் வீரா தன்பார் பூதிவரி
வண்டார் தெரியற் கவத்திசது முககு சாடி வளர்குமுகன்.

(இ-ள்) குண்டோதரன்-பஞ்சாக்கன் - வலிதங்கியவாணன்-மயூரன்-கோ
கன்னன் குறைவில்லாத மேம்பட்ட சீர்த்தியையுடைய திலகன்னன் - தூலகன்
னன்-சுகன்-சாகன் - புண்படும்படி பாய்கின்ற ஒளிவாய்ந்த வேலேந்திய வீரபத்தி
ரன்-வீரா தன்-பாபூதி - சீற்றமைந்த வண்டுகள்மொய்க்கும் மாலையுடைய கவத்தி
சதுமுகன்-ஆசாடி-மேன்மை வளர்கின்ற குமுகன். எ-று.

கேமநாவி காலசுங்கன் றுருமன் கிராத னென்வணக்கு
காம வடிவேற கணநாதர் தமமை விடுப்ப நறுங்குந்தர்.

றேமென் கிளவி யொருபாகன் மலர்த்தான் போற்றிச் சிறத்தோங்கு
காமர் கடவுட் புனற்கங்கை சூழங் காசி கடிதடைந்தார்.

(இ-ள்.) கேமமாலி-காலசிகன்-துருமன்-கிராதன் என்று சொல்லப்படும்
பெயர்களை யுடைய உர்மையாகிய வேலைத்தாங்கிய சிவகணத்தலைவர்களை அனுப்ப,
(இயற்கையாகவே) தெய்வமணல் கமழும் அளகபாரத்தையும் தென்போன்ற இ
னிய சொல்லையுமுடைய உமையம்மையானா ஒரு பாகமாகவுடைய ஸ்ரீ விச்சுவ
நாதப்பெருமானது தாமரைபோன்ற திருவடிகளைவணங்கி, சிறப்புற்றோங்கிய அழ
கிய தெய்வீகம்பொருந்திய கங்காதீர்த்தஞ்சூழ்த்த காசிகளாலினான் துசேர்த்தனர்.

“நாமவடிவேல்” என்பதற்கு அச்சத்தரும் வடித்த வேற்படை யெனப்
பொருள்கூறினு மொக்கும். (உ)

மாய வருவிற்பு குத்தாசர் மகுட கோடி யுழுதுதழும்
பாய கழற்கால் வேந்தன்முறை திறம்பல் காண ராதவினா
காயுஞ் சினைவெவ் விடங்கனிந்த கரிய மிடற்றெங் கண் ணுதன்முன்
போயென் னுரைப்ப தெனமாழ்கி மெலித்தார் புத்தி தனிவேர்த்தார்.

(இ-ள்.) மாயாசரீரமுற்றவர்களாகிப் (பட்டணத்திற்) பிரவேசித்து, கண
க்கில்லாத மன்னவரது கிரீடங்கள்படித்து தழும்பேறிய வீரக்கழல்தரித்த காலை
டைய திவேந்தானன் நீதிதவறுதல் கண்டாசிலை யாகையால், கடுகின்ற கோபம்
பொருத்திய கொடிய ஆலகாலமானது விளங்கிய திருநீலகண்டத்தை யுடைய
எமது சிவபெருமானது சந்திதானத்திற்சென்று யாது சொல்வது என மயங்கி வரு
ந்தினவராகி மனத்திலாலோசிக்கத் தொடங்கினர் (சிவகணநாதர்கள்). எ னு. (ச)

உடனும் வேண்டு முருவெடுத்து மடிகள் பணித்த வோர்வினைய
முடியே மடைத்த கொடும்பாவம் யாதில் நீங்கு மெனவுன்னிப்
படவா ளரவ கங்கணத்தோன் படிவ மமைத்துப் பரிவினெடுங்
கடிமா மலர்தூய் வணங்கினுறு கொடிய வினையும் கட்டதுபால்.

(இ-ள்.) உடனே நாம் ஆகவேண்டிய படிவருவங்களையெற்றும் பெருமான்
கட்டினாயிட்ட ஒரு தொழிலிச்செய்த முடியாமற்போனோம்; (அதனால்) கைக்குக்
கிடைத்த கொடிய பாவம் எவ்வாற்றினொழியும் என்றாலோசித்து, படமமைத்த
ஒளிதங்கிய நாகக்கணத்தையுடைய, சிவபெருமானது திருவருவத்தைப் பிரதி
ட்டை செய்த ஆசையோடு வாசனைவிசஞ் சிறந்த மலர்களானருச்சித்துப் பணிந்
தால் இப்போது நேர்த்த தீவினைச்சம்பந்தமும் கட்டுவிட்டொழியும். எ னு. (இ)

யாவ றோனுஞ் சிவபூசை செய்வா ராகி லவரிழைத்த
மேவ வரிய. கொடுவினைய ளனைத்து நீங்கி விட்டடைவா
ரோவில் விரதத் தவும்வேள்வி யாற்று வோரி லொண்மலர்தூய்ப்
பூவை பாகன் தனைப்பணியு மவர்க்கு மெ லன்பு புரித்திடுமால்.

(இ-ள்.) வலர்களாயிருப்பினுஞ் சிவாச்சனைபுரிவாரானால், அவர்கள் பூர்
வத்திற்செய்த அடைதற்கரிய தீவினைகளெல்லாம் விலகி மோட்சத்தைப் பெறு
வர். கெடுதலில்லாத விரதங்களையும் தவங்களையும் யாகங்களையுஞ் செய்வோரைத்

காட்டிலும், ஒளிவாய்ந்த பூக்களைக்கொண்டு அருச்சுனைசெய்து தம்மை வணங்குகின்ற அடியாபேரில் உமாசுமேதராகிய எம்பிரான் அன்பு அதிகரிப்பர். எ-று. (சு) பனிவெண் மூங்கட் கண்ணிபுனை பரனை யாட்டும் புனனுக்கர்த்தோன் வினை யினீங்கு மப்புனலிற் படிந்தோன் வீங்கு திணாக்கங்கைப் புனலி னிடும் பலன்கடிதி னடையு மெனத்தம் பெயர்புனைந்து தனிவே நிவிங்க முறையமைத்துப் பூசை புரிந்து தாமிருந்தார்.

(இ ள்.) தண்ணிய வெண்ணிற மமைந்த சந்திரனைச் சூரோமாலையாகத் தரித்த சிவபெருமானைத் திருவயிலேகஞ்செய்த (நிர்மாலியமாகிய) ஜலத்தைப்பா னஞ்செய்தவன் தீவினைச் சம்பந்தத்தினின்றொழிவான். அவவயிலேகரீரில் ஸ்நானஞ்செய்தவன் மிகுந்த அலைகளையுடைய கங்காசலத்தில்பூழ்ச்சிய புண்ணியத்தை விடைவிற்றெறுவான் என்று கருதி, தத்தமது பெயரைத்தரித்துத் தனித்தனியே ஓரிலிங்கத்தைக் கிரமமாகப் பிரகிட்டெய்து செய்து அருச்சித்துக்கொண்டிருந்தனர் (சிவகணத்தலைவர்கள்). எ-று.

கருணை கூர்ந்து சிவகணத்தின் காதை யுரைத்தே மாங்கவரி லருளின விளங்கு கவத்தீசன் பெருமை விளங்க வறைந்திடும் பெருமா தவத்தின் றுறைபோய முனிவ கேட்டி யெனப்பிறங்கு குருதி நெடுவேற் கருத்தடங்கட் குறமான் கொழுநன கூறிமொல்.

(இ ள்.) ஆசை மிகுந்து சிவகணங்கள் காசியை யடைந்த சரித்தத்தைச் சாற்றினோம். இனி அவ்வாறு வந்த கணநாதர்களில் கிருடையோடு விளங்கும் கவத்தீசன் த பெருமையை நன்குரைச்சொல்லுவோம்; கிறப்பமைந்த பெரிய தவத் துறைகளிற் சென்ற அகத்தியமுனிவனே! கேட்கவேண்டுமென்று, உதிரத் தோய்ந்த நெடிய வேலாயுதத்தை யுடையவரும், கருமைவாய்ந்த பரந்தவிழிகளையுடைய வன்னிகையார் கணவருமாகிய ஸ்ரீ குமார்க்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின் றார். எ-று.

“குருதிநெடுவேற்கருத்தடங்கட்குறமான்” என்பதில் ‘குருதிநெடுவேல்’ என்பதை கடைசிவந்து நீண்டு வேல்போலு மிருத்தலால் கண்ணுக்கு உவமை யாகக் கொள்ளினும் பொருத்தம்.

சிவகணங்கள் காசியையடைந்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௪௪௬௩

உ

சிவமயம்.

ஐம்பத்துநான்காவது,

அலகை தேவனாகிய அத்தியாயம்.

கவத்தி பென்னுங் கணநாத நெருவ னுனாவ் கவனரிய
தவத்தின மிக்கோன் பத்திரோசன் றனக்கு வடபா லொழிவரிய
பவத்தின் நுயர்வே ருத்திடுமோ ரிலங்க மமைத்துப் பசுந்தேனிற்
சுவைத்தன புனலவா வியுமகழ்த் தோடங்கற் கரிய தவம்புநதான்.

(இ-ன்.) கவத்தியென்று சொல்லப்படும் கணநாத நெருவ னிருந்தான் ; அவன் செய்தற்கரிய தவங்களில் மேம்பட்டான்; ஒழிதற்கரிய பிரவீத் துன்பத் தை வேரோடு கல்லும் ஓர் விவிலகலாத்தியைப் பத்திரோசனிடம் பெருமானுக்கு வடபுறத்திலே தாயித்து, பசிய தேன்போலும் உருசியை யுடைய ருனார்த நீர்பொருத்திய ஓர் தடாகமும் பிரதிட்டை செய்து தொடங்கற்கு மரிதாவிய தவ த்தைச் செய்தனன். எ-று. (க)

அன்ன விமலோ தகவாலிக் கரையி விரண்டாம் யுகமதனிற்
பன்னு மறைதேர் கவத்திசன் பாதம் வணங்கி வான்மீதி
பென்னு மறையோ னுற்றரிய தவங்க ளாற்றி யிருத்திலு
முன்ன முழங்கட் பிறையெயிற்ற முரடபே யொன்று தோன்றியதால்.

(இ-ன்.) அப்படிப்பட்ட பரிசுத்தமாவிய தீர்த்தக்களையில், இரண்டாவதா கிய திரோதுகத்தில், சொல்லுகின்ற வேதங்களாலே யுணரப்பட்ட கவத்திசவி ங்கப்பெருமானது திருவடிகளைப் பணித்து வான்மீதியென்னும் பெயரையுடைய வேதியன் (யாவராலுஞ்) செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கவும், நெருப்பிப்பொன்ற கண்ணையும், பிறைச்சந்திரன போன்ற வக்கிரதந்தத்தையு முடைய வலியுணைந்த ஒருபேய் அவனுக்குமுன்னே காணப்பட்டது. எ-று. (உ)

ஒட்டி யுலர்ந்த கொடிறுமடிப் புற்ற மூக்கு நீன்கழுத்தும்
விட்டி நெறித்த குஞ்சியுமேல் விரிந்த வுதெங் குழிந்துபுண்ட
பட்ட செவியு மென்பொடுதோல் பயின்ற வுடனும் பசுக்குருதி
கொட்டு பருவாய் முழங்குமிடிக் குரலு மாகக் குறுகியதால்.

(இ-ன்.) ஒட்டியுலர்ந்திருக்கின்ற கதாபும், மடிப்புடன் பொருத்திய காசி யும், நீண்ட கழுத்தும், நெருக்கற்றுச் சிறித்குக்குத் தலையிரும், மேற்புறம் பரங் துள்ள உதமும், குழியுற்றுத் தொலைபட்ட காதும், ஏலும்புடனே தோல்தோன் றஞ் சீராமும், பச்சை உதிரத்தைச் சொரிவின்ற பிளவுபட்ட வாயும், காச்சிக்கி ன்ற இறப்போன்ற குரலுமாக (அப்பேய்) வந்தது. எ-று. (ங)

அலகை கின்ற நிலைநோக்கி யாரா நீயிங் கடைந்ததெவன்
மெனியு செயுமிய் வருவியைந்த தெவ்வா நிலைநீ விளம்புகெனக்
குலகான் மறையோன் வினவுதலுங் கோதா விரியின் நீரத்தி
துவவு பிரதிட் டானமெனுந் தொல்லுநகர மொன்றுளதால்.

(இ-ள்.) அவவாறு கிற்கும் அலகையின்தன்மையைக்கண்டு, நீ யாவன்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது? துன்புறுத்துகின்ற இப் பேயுரு வமைந்த கிமித்த மென்ன? நீ இவற்றைச் சொல்லுகவென்று, சிறந்த நான்கு வேதங்களை யு முணர்ந்த வான்மீகியென்னும் கேதியன் கேட்டவுடன் (பேய் சொல்லுகின்றது) கோதாவிரித்திக்கையில் பிரதிஷ்டானமென்னும் பழய நகரமொன்றிருக்கின்றது.

அன்ன நகரி லுவந்துறையு மந்த னுளன் புண்ணியநீர்
மன்னி யாடு மவருழைச்சென் றிலலென் றிரந்த வாறதன
லின்ன வருவ மெய்தியது நெடுநா னுணவற் றுடற்றபுசி
வெந்நோய் வருத்த நீர்வறந்த நிலத்தி லிருந்து மெவிநதேனல்.

(இ-ள்.) அப் பிரதிஷ்டானநகரத்திலே களித்துவாழ்கின்ற பிராமணன்; புண்ணிய தீர்த்தத்தில் கிலைபெற்று மூழ்குகின்றவர்களிடத்திற் பேயும் இல்லை யென்று யாசித்தகாரணத்தினால் இத்தன்மைத்தான வடிவம்வந்தது. அநேகதினங்கள் அன்னமில்லாது துன்புறுத்தும் பசியாகிய கொடியனோய் வருத்தும்படி தண்ணீர் வற்றிய (பாலை) கிலத்திலிருந்து வருந்தினேன். எ-று.

(இ) தெறுவெங் கதிராற் பொழிபுயலாற் றேம்பி யாடை சிறிதுமின்றி
யுறையு நாளிற் புனிதமில்லா னுறுநீர்ப் படியான் கடன்கழியான்
மறையோ னொருவன் வரனோக்கி பீவன்பா லுறையின் மகிழ்துணவு
பெறலா மென்னும் வேட்கையுளம் பிணிப்ப வவனுட் புகுந்தனனல்.

(இ-ள்.) உடற்றுகின்ற வெவவிய கிரணங்கையுடைய சூரியனானும், பெய்கின்ற மழையானும் வருந்தி, கொஞ்சமும் வஸ்திரமில்லாமலிருக்குங்காலத்தில், பரிசுத்தமில்லாதவனும் நீரில் மூழ்காதவனும் காலக்கடனைக் கழியாதவனுமாக ஒரு வேதியன் வரப்பார்த்து இவனிடத்திலிருந்தால் களித்து இலாபெறலாமென்கின்ற ஆசையானது மனத்திலுண்டாக அவனுக்குள்ளே பிரவேசித்தேன். எ-று.
என்னை யொழித்தோர் வணிகனொடு மீட்டு பொருட்டுக் காசிகநர்
தன்னில் மறையோன் செவவயரச் சார்தல் செவலா தவனிழைத்த
முன்னை வினையி னொடும்புறத்து நின்றே னன்று முதலாகப்
பன்னு மறையோன் வரும்வருமென் றாங்கு வழிபார்த் துறைந்தேனல்.

(இ-ள்.) அவ்வந்தன் என்னை விவக்கி ஒரு வசியனுடன் தேடுகின்ற பொருளுக்காக காசிகநரத்திற்குப்போக, யான் உடன்போக முடியாமல் அவன் செய்த பூர்வவினையுடனே வெளியில்கின்ற விட்டேன்; அதுமுதற்கொண்டு சொல்லிய அவ்வேதியன் திரும்பிவருவான் வருவானென்று வழியைப்பார்த்துக்கொண்டிருத்தேன். எ-று.

(இ) முளிபுற் களுலும் வெங்காளில் முதிர்வெம் பசித்தி மிக்ககன
லளியன் றுயரா வருரெய்தி யிருக்கு மேல்வை யருங்கக்கைத்
தெனிதன் புனற்கா வடிகொணர்ந்தோர் தீதின் மறையோ னெதிர்ப்புட
களிதூள் குள்ளத் தொடுமவனைத் தின்பான் கழிதினருக்கடைந்தேன்.

(இ-ள்.) உலர்ந்த புல்லுசள்விளங்கும் கொடியவனத்தில், அதிகரிக்கின்ற வெவவிய பசியாகிய மிகுந்த அக்கினியன் வருத்தினவனாகத் துன்புறுத்தினான்.

லத்தில் அரிய கக்காநதியின் தெளிவாகிய ருளிர்ச்சிதங்கிய தீர்த்தக்காவடியெடுத்தக்கொண்டு குற்றமற்ற ஓர் பிராமணன் எதிர் தோன்றவும் ஆசைமிக்க மனத்தடன் அவனை யுண்ணும்படி அடியேன் வினாவில் சமீபித்தேன். எ-று. (அ)

அடைந்த போழ்திற் சிவசிவவென் றந்த னுள னறைந்திடலுந் தொடர்ந்த கொடிய வினையனைத்துந் துறந்தேன் நாய னுனதற்பின் மடந்தை பாகன் காசிதனில் வந்தே னின்னைக் கண்ணுற்றேன் படர்ந்த மறையோ யிவ்வுருவ மொழித்தி யென்னப் பணிந்ததுவே.

(இ-ள்.) அவ்வாறு பட்டிக்கச்சென்றகாலத்தில், அவ்வந்தனன் சிவசிவ வென்றுச்சரிக்கவும், சம்பவித்திருந்த பாவமுழுவதும் விவகினைன்; பரிசுத்தனான பிறகு பார்ப்பதிபாகாராசிவசிவபெருமானது காசிக்ஷேத்ரத்திலுலகத்துசேர்த்தேன்; தேவரினாத்தரிசித்தேன்; சாகைகனாகப்பரவிய வேதத்தையுணர்ந்த முனிவரே! இப் பெயுருவத்தை விலக்குவிராகவென்று கூறி (அப்பேய்) வணங்கிற்று. எ-று. எரிகால் சுழலகட் பேயிதனை யியம்ப லோடும் வான்மீதி யருள்கூர் திருந்த வுருவகல்வான் விமலோ தகத்தி னுடுகெனத் தெருள்சேர் முனிவ புனல்முதல தீண்டிற் பேயி னுடல்நடுங்க வொருவா துடற்றும் வயிரவன்ற னானை யெனத்தாழ்ந் துரைத்ததுவே.

(இ-ள்.) நெருப்பைச்சொரியுஞ் சுழல்கின்ற கண்ணையுடைய பேய் இவ் வார்த்தைகளைச்சொல்லவும் வான்மீதி கிருபையிருக்கு இவ்வடிவு நீங்கும்படி விம லோதக தீர்த்தத்தில் மூழ்கக்கடவாய் என்று சொல்ல, ஞானம் பொருத்திய முனிவனே! நீர்முதலானவற்றைப்பரிசித்தால் பெயுருகநிற்கும்படி நீங்காது தன் புறத்தும். இந்த வயிரப்பெருமான்பேரி லாணைப்படி சத்தியம் என அப்பேய் வணங்கிக் கூறியது. எ-று. (க0)

கூறு மலகை யுனாகேட்ட முனிவன் கூற்று முளம்பெருவு ந்று கல்க வடிதொழுது நிலவ வுடலெங் கணுமபூசித் தேறு புனவி னுடுதலுந் தெய்வ வுருவாய் விமானத்தின் ஏறி முனிவன் றனைப்பழிச்சி யிமையோ ருலகத் தெய்தியதே.

(இ-ள்.) இதனைச்சொல்லிய பேய்வார்த்தைகளைக்கேட்ட வான்மீதிமுனி வன், யமனும் மனகடுங்கத்தக்க திருவெண்ணீற்றைத்தர, (அவ்வலகை, முனிவன்) பாதத்தில் வணங்கிப்பெற்று, தேகமெங்கும் விளங்கச் சண்ணித்துச் சிறந்த தீர்த் தத்தில் மூழ்கவும், பெய்வடிவேற்று விமானத்தி லேறி, வான்மீகமுனிவனைத் துதித்து, வானுலகத்தை யடைந்தது. எ-று. (கக)

அலகை யுருவ மொழித்ததன லதன்பேர் வாவிக் கடைந்ததிந் நிலவு கதையை கவினறோர்கள் கேட்டோர் றெஞ்சம் வெருக்கொள்ள வுலகி லலகை கலியாது விடுத்தோர் மீளா துறைத்ததன லிலகு கணிச்சி யைங்காண விடுத்த காதை யியம்புவாம்.

(இ-ள்.) அலகைவடிவம் (அதில் மூழ்கி) நீங்கினதால் (அலகை தீர்த்த மென்று) அத்தடாகத்திற்கு அலகையின்பேர்வந்தது. கிலபெற்ற இச்சரித்ததைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் மனகடுக்கமெய்தும்படி உலகத்திலே அலகை

கள் துன்புறுத்தாது. விளங்குகின்ற மழுப்படையேந்திய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான் (யோகினிகள்-சூரியன்-பிரமன் முதலாகக்) காசிக்கு அனுப்பினவர்கள் திரும்பிவராது அங்கிருந்த காரணத்தினால் ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய ஸ்ரீ மூத்த பிள்ளையாரை யனுப்பிய சரிதையை இனிச் சொல்லுவோம். எ-று. (கஉ)

அலகை தேவனுகிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

திருவிருத்தம்-கசுரே.

உ

சிவமயம்

ஐயபத்தைத்தாவது,

கணபதி காசியையடைந்த அத்தியாயம்.

விடுத்த கரும முடியாதே மெவ்வா றடைது மெனவெருவியடுத்து முனம்யாம் விடுத்தோர்கள் மீளா துறைநதா ரவ்வுழிபோய்த் தொடுத்த கருமம் வருவாது முடித்தி யென்ன விருநேங்கு கடுத்தாழ் கண்ட னைங்குரனை யினிதி னேக்கிக் கட்டுடைத்தான்.

(இ-ள்.) அனுப்பிய காரியத்தை முடியாதவர்களாகிய நாம் எவ்வாறு (பெருமான் முன்னர்) செல்வோமென்றஞ்சி, ஒருவரின் னொருவராக நாம் முன் அனுப்பிய யோகினி முதலானார் திரும்பிவராமலிருந்தனர், நீ (அதுபோலன்றி) அக்காசி கரமடைத்து (கிவோதானன் செங்கோல் கோணச்செய்தலாகிய) மேற்கொண்ட தொழிலைத்தவறாமல் முடிக்கக்கடவாயென்று, கருமைபிருந்த களாகண்டத்தை யுடைய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான், ஐந்து திருக்கரங்கையுடைய ஸ்ரீ விநாயக மூர்த்தியை இனிதாகப்பார்த்து உறுதியாகக் கூறினர். எ-று. (க)

கதிர்கா லொற்றைப் பிறைக்கிழவன் கழறு மாற்றற் தலைக்கொண்டு மதகீர்க் கலுழிப் பேரியாறு வழங்கு கோட்டு வரையெழுந்து பொதிவா யவிழ்க்கும் பசும்பாளை ஓபாழிந்த தேறல் வழித்தொழுக முதுகீர்க் கங்கைப் பெருக்கெடுத்து முழங்கு காசி யடைந்ததுவே.

(இ-ள்.) கொணங்கிப்பொழிவின்ற இளம்பிறைச்சந்திரனைச்சூடிய சிவ பெருமான் கட்டையிட்ட ஆணையைச் சிரமேஸ்வரித்து, மதகீராகிய கங்கையி டையபெரிய ஆற்றையொழுக்கும் செம்படிகையுடைய மலைபோன்ற ஸ்ரீகணேச பெருமான் எழுந்து, சுட்டின் வர்ப்புழிந்தின்று பசிய பாளைகள் கொரிந்த தேன் பாய்ச் தொழுகைல், புழலும்புகிய லேயையுடைய கங்கையிவின் பெருக்கு யிடு தொலிக்குள் வகிக்கேத்திரத்தை யடைந்தனார். எ-று. (கஉ)

எண்ண முறைக்கு மறையோனிற் பகற்போ தெல்லா மெவர்கடையு
கண்ணி யுறைக்கு மிரவெல்லாங் களவு காட்டு கனிகதிரார்
றண்ணங் கமல மலர்போதிற் றனிவந் திரவு கண்டகன
வண்ண மீதென் றவரவாத முள்ளமவியப்ப வகுத்துரைக்கும்.

(இ. ன்.) பிறர் கருத்துக்களையெடுத்துக் கூறும் (சோதிடமுணர்ந்த) பிரா
மணன் போன்று பகற்காலமுழுவதும் எவர் வீட்டிலும் பிரவேசித்துத் திருவாய்
மலர்ந்தருளுவார் ; இராக்கால முழுவதும் (ஒவ்வொருவருக்கும்) சொப்பனவத்தை
மிகுதியாகக் காண்பிப்பார் ; குளிர்ச்சிபொருந்திய அழகிய தாமரைகள் குறிப்பொ
வியால் மலர்கின்ற காலைநில ஒப்பற்றுவந்து இராத்நிரப்பொழுதினுண்டாகப் பா
த்த கனவின் நன்மை இத்தகையினதென்று அவரவர்களது மனங்களிக்க விரித்
துக்கூறுவார் (ஸ்ரீ விக்கினேசுவர்) எ-று.

[இதுமுதற் பன்னிருபாடல்களால் விநாயகப்பெருமான் காசியி வியற்றிய
திருவினையாடலைச் சொல்கின்றனர்.] (க.)

கோழிகவித் துயிலெழுப்புங் காலைச் சேற்றிற் குளித்தெழுவ
மாழதன் புவனின் முழுகிடவுங் களவு கண்ட ராங்குதனா
பாழி லென்தோண் மன்னவர விடியாற் பழம்வந் தெய்துமெனக்
காழ்கொண் டுளகா மனத்தினருந் குழையச் சிலர்பாற் கட்டுரைக்கும்

(இ. ன்.) சேவல்கள் உவி சித்தினாயினின் நெழுப்பிய விடியற்காலத்திற்
சேற்றிலே முழி யெழுந்திருக்கவும், ஆழமாகிய குளிர்ந்த கீழ் குளிக்கவும் கீ
கள் கனக்கண்டீர்கள் ; அக்கனவினால் வலியமைந்த கெடிய தோள்களையுடைய
மன்னராலும் இடியாலும் துன்பமவந் தடையுமென்று, வயிரமுற் றருகாத மன
முடையவர்களும் உருகும்படி சிலரிடத்தில் உததியாகக் கூறுவர். எ-று. (ச.)

கற்றோய் கலிக்க மசைத்துமயிர் குறைத்தோ நெருவன் கங்குலின்வா
யற்றான் கெத்திரக் களவுகண்ட வாற்றாற் தன்ப முறுதியென
மற்றான் கொருவன் பார்போகி வழங்குஞ் சிலர்பாற் போயிரவு
போற்பார் கதினைக் கண்டதனாற் றயாவந் தடையு மென்பபுகழும்.

(இ. ன்.) காவிக்கல்லின் சாயந் தோய்த்த வந்திரமணிந்த தலைமுக்கிய
ஒருவன் இரவில் வந்து எதிர்ப்படக் களவுகண்ட தன்மையால், தன்ப மடைதல்
காதமென்று ஒருவனிடத்திற் போய்க் சொல்லுவர் ; வேறு சிலரிடஞ் சென்று
அழகுபொருந்திய குரியின் இரவிற்புலப்படக்கண்டதனால், தயாமவந்து சம்பவி
க்கும் என்று கூறுவர். எ-று. (இ.)

கடவுண் மதியைச் சுடர்வெய்யோன் வீழ்த்த களவு கண்டதனா
வடையந் துயா மிக்ககொன் றறையுஞ் சிலர்பாற் பல்விழவுந்
கொடியோ நெருவன் மயிர்பற்றிக் கொடுபோ கவுநீர் கண்டதனா
வொழியில் கிளைகு ரொழுமுடி வீர் னென்று சிலரோடுகொத்தமொல்.

(இ. ன்.) சந்திரபகவானைச் சீரணங்கன் பொருந்திய குரியன் தாழ்த்திய
தாசன் சொப்பனம்பெற்றகாரணத்தினால் இக்காசிக்காமுழுவதும் துக்கப்படுமென்று

சிலரிடத்திற் சொல்லுவர்; (வாயிலுள்ள) பற்கள் சிந்தவும் தீயோனாகிய ஒருவன் தலைமயினைப் பிடித் திழுத்துக்கொண்டு போகவும் நீங்கள் கனவுகண்டதனால், கெதெவல்லாத சுற்றத்தாரோடு மரணமடைவீர்களென்று சிலருட னுரைசெய்வார்.

கொண்டல் வினையாட் டயர்மாடக் குடுமி தொடுத்த கொடிவீழக் கண்ட கனவா லிந்கரார் துறந்து போதல் கடனென்னு மண்டு திரைநீர்க் கடலிவ்வூர் வனையக் கண்ட வாற்றாலொன் றுண்டோர் மதியி லிந்கர முறைவோர் துன்ப முழப்பொனும்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் வினையாடல் செய்யும் மாளிகையின் சிகரத்திலே கட்டிய துவலங்கள் சாய்ந்து விழுவதாகக் கண்ட கனவினால், இக் காசிகரத்தை யொழிந்து செல்லுதல் முறைமையென்று (சிலருடன்) சொல்லுவர்; அலைகள் மிக்க நீரையுடைய சமுத்திரம் இவ்வூரைச் சுற்றிக்கொள்ளக் கனவுகண்டதனால், இக் காசிப்பட்டணத்தில் வசிப்போர் ஒருமாசத்துக்குள் துன்புற்று வருந்துவொன்று கூறுவர். எ-று.

அந்கரத்திலுள்ள மாளிகைகள் மேகமண்டல மளாவி நின்றலின், அவை அங்கு தங்குவதும் தவழ்வது கோக்கி வினையாடும் பாவனையாகக் கொண்டு “கொண்டல் வினையாட் டயர்மாடம்” என்றார். (எ)

அன்னுண் கலிங்க மருங்கசையா வறன்மென் கூந்தற் சுவற்புரளக் கன்னற் குதலை யந்தீஞ்சொ லொருத்தி கலுழக் கனக்கண்ட தென்னே கடவுட் காகியைவிட் டகறு மென்ன விருந்தேங்கிப் பொன்னங் கமல மயிலழுத தென்னாச் சிலர்பார் புருந்துரைக்கும்.

(இ-ள்.) அழகிய மெல்லிய ஆடையை இடையிலுடுத்து, கருமணற்படிவு போன்ற மெல்லிய அளகபாரமானது பிடரிமேற்புரள, கற்கண்டு போலும் மதுரம் பொருந்திய அழகிய குழைச் சொல்லுடன் ஒருத்தி விசண்படக் கனவுகண்ட தென்னவென்றால், தெய்வீகம் பொருந்திய காசிகரணா விட்டு நீங்குவோமென்று கருதி வருத்தமுற்று, அழகிய தாமரைமலரிலுள்ள மயிலின் சாயலையுடைய இலக் குமிதேவி அழுததாருமென்று (வேறு) சிலரிடம்போய்ச் சொல்லுவர். எ-று.

செக்கர்மலைப் பிறைக்குழவி நிலவு தூங்கு செஞ்சடையெம் முக்கட் பெருமான் சினகரத்தின் முடியொன் றுடையக்கங்குவின்வாய்ப் புக்க கனவு கண்டனிரார் சின்ன னாயிலிப் புனைகவாழ் மக்கள் யார்க்கும் வெருவெய்து மென்று சிலர்பால் வருத்துரைக்கும்.

(இ-ள்.) செவ்வானக் தோன்றும் மலைக்காலத்தி லுதிக்கின்ற இளம்பிறைச்சந்திரன் விளங்குகின்ற சிவந்த சடையையுடைய திரிநேத்திரங்கள் பொருந்திய மைது சிவபெருமானது திருக்கோபுரத்தின் சிகரமொன் றுடைந்தபோத, இவ்விவையுடைய கனவு கண்ட ரானகயால், சிறிதுதினங்களில் அழகிய இக் காசிகரத்தில் வசிப்பின்ற மனிதர்க ளெல்லாருக்கும் (பலவகைத்தான) அச்ச மடைய கோடுமென்று சிலரோ டெடுத்துச் சொல்லுவர். எ-று.

என்று கொடுத்தி வினைக்களவு காட்டிப் பின்னு மியங்கிடுகோ
ணின்ற நிலைகூ றுவவென்னுச் சிலலா னோக்கி நீகழ்பாவ
மொன்று கிரக மனைத்துமொரு ராசியதனி லுறைத்தவற்றூற்
சென்று படுமிந் நகரிலுபிர யாவு மென்னச் செப்பிமொல்.

(இ-ள்.) என் றிவ்வாறு கொடிய தீச்செயல்களை வினைக்குஞ் சொப்பனங்
களைக் காண்பித்து மேலும், சஞ்சரிகின்ற நவக்கிரகங் ளிருக்குந் தற்கால நிலை
யை யுணர்ப்பெனென்று கிறிதுபேரைப் பார்த்து, விளங்குகின்ற பாவக்கிரகங்
களெல்லாம் ஒருராசியிலேயே தங்கியிருக்கும் காரணத்தால், இக்கிரகரத்தி லுள்
ள உயிர்களெல்லாம் துபருழத் தழியுமென்று கூறுவா. எ-று. (க0)

ஒடியாத் தவஞ்செ யிருடிகளோ ரொழுவ ருறைமண் டலம்போழ்து
குடபாற் பேரகி யொழு கொளிய தூம கேது குறுகியதாற்
கடல்கு ழுலகங் கொளக்குறையா வளங்கூர் காசி நகர்புரக்கு
மடல்வேன மனனா குறுதுயருண டென்று சிலரோ டறைந்திமொல்.

(இ-ள்.) நீங்காத் தவங்களைப் புரியுஞ் சப்தவிருநாயர் வாழ்கின்ற மண்ட
லத்தைப் பிளந்துகொண்டு மேற்றிசையாகச் சென்று விளங்கும் பிரகாசத்தை
யுடைய தூமகேதுதோன்றிய தன்மையால், சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ளோ
ரெல்லாங்கொண்டாலும் குறைவுபடாதவளப்பயிருந்த காசிப்பட்டணத்தை அரசு
செய்யும் வலியுணர்ந்த வேலேந்திய அரசனுக்குத் துன்பம் வருமென்று வேறு
சிலருடன் சொல்லுவார். எ-று.

தூமகேது எனபது வால் நட்சத்திரம். இது தோன்றவது மன்னருக்குத்
தீமைவிளைக்கும்குறி யென்பா. (க1)

நெடுநீர்ப் பாவை யுடுத்தவகன் ஞால நடுக்க நீகழ்த்ததனாற்
கடைதூந் கொளிர்பொற் கதிர்மணிளக் கறங்கா தூங்கு மணிக்கோயிற்
சுடர்கால பசும்பொன் மணிமுகடு வேய்ந்த தொடித்தோட புரவலற்கிங்
கடையாத் துபாவத் தடையுமெனச் சிலர்பாற் போகி யினிதறையும்.

(இ-ள்.) பரந்த நீர்மயமான கடலாடையையுடைய பெரிய உலகிழங்கும்
முண்டானதால், கடைவாயிலிற் கட்டிய ஒளிவிசும் பொன்மயமான கிரணங்களை
யுடைய ஆராய்ச்சிமணிகாவசையாமல் தூங்குகின்ற ஆழிய மானிகையிலுள்ள ஒளி
விசும் பசும்பொன்றும் செய்த நவமணிகள் மேலே பதித்த வாருவலய மணிந்த
தோள்களையுடைய (கிவோதான னென்னும்) அரசனுக்கு வரக்கூடாத துன்பம்
வந்தடையும் எனச் சிலரிடஞ் சென்று நன்றாகச் சொல்லுவார். எ-று. (க2)

கடல்வாய் மடுத்து நிமிர்த்தெழுந்த கமஞ்சூற் கொண்டல் துளிதூங்கு
நெடுவான் பூத்த வுற்கமொன்று மன்றித் தடவு நிலைத்தருவிந்
வடபா னினதுந் தென்பாலாய் வீழ்ந்த வார்றூல் மன்பதைகள்
படர்கூர் திடுமோர் புதுமையிஃ தென்று சிலர்பாற் பரிந்துகாக்கும்.

(இ-ள்.) சமுத்திரநீரைப் பாணஞ்செய்துமேற்கொண் டெழுந்த நிறைவா
கிய சூல்கொண்ட மேகமானது மழைத்துளிகளைத் துளிக்கின்ற நெடிய ஆகாயத்தி

ஜண்டாகிய ஓர் நட்சத்திரம் நிலைபெற்ற இப் பரந்த மரத்தின் வடபுறமிருந்து தென்புறமாக விழுந்ததன்மையால் மனிதர்கள் துன்ப மிகுவார்கள் ; இஃதோ ரற்புதமென்று சிலரிடத்திலே இரக்கங்கொண் டொப்பார். எ-று.

உற்கம்=விண்வீழ் கொள்ளி.

(க௩)

இரவுக் குறும்பு தலைபெயர விருண்மேய்ங் தெழுவெங் கதிர்ப்பரிதி யுரவுத் திரைநீர்க் கடன்முகட்டி னுதித்த பின்னர் முளிகிணைவான் றருவிற் கழலகட் கொடுங்குகை சார்ந்து குணபால் நோக்கியுளம் வெருவக் குளறிற் றிஃதென்னோ வினைக்குமென்னாச் சிலர்க்குரைக்கும்.

(இ ள்.) இரவாகியகுறும்பொழியும்படி அந்தகாரத்தையடக்கி யுதிக்கின்ற சுடுகின்ற கிரணங்களை யுடைய சூரியன் வலிதங்கிய அலைகளை யுடைய நீர்மயமான கீழ்க்கடலுச்சியில் உதயமானபிறகு, உலர்ந்த கிணைகளை யுடைய பெரிய மரத்தில், சுழல்கின்ற கண்ணையுடைய ஆந்தை இருந்துகொண்டு கீழ்த்திசை பார்த்து மன நடுங்கக் கிணை கொட்டிற்று. இதுவென்ன வுண்டெய்யுமோ வென்று (ஸ்ரீகணே சப்பெருமான்) வேறு சிலருக்குக் கூறுவர். எ-று.

(க௪)

கணபதி காசியை யடைந்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கசஅகம்.

ஐம்பத்தாறாவது,

கணபதி திவோதானனைக் கண்ட அத்தியாயம்.

இன்ன வாறு மன்பதைக ஞள்ளம் வெருவ வெடுத்தியம்பா வன்ன நகரத் துறந்துசிலர் போக வியற்றி யவர்போய பின்னர் முதலுழப் புடையமறைக் கிழவ னாகிப் பிறங்குகதிர்ப் பொன்னங் கழற்கால் வயவேந்த னுறையு மனையிற் புருந்துரைக்கும்.

(இ-ள்.) இந்த வகையாக (ஸ்ரீ மூத்தபிள்ளையார்) பிராணிகள் மனத்தில் அஞ்சும்படி (துங்கியித்தங்களை) எடுத்துக்கூறி அப்படிப்பட்டகாசிகரத்தை வில கிச் சிறிதுபேரை (வேறிடங்களில்) செல்லச்செய்து அவர்கள்போனபிற்பாடுஅதி க விருத்தத்தன்மை யுடைய வேதியவடிவுடையராசி, ஒளிவீசுகின்ற அழகிய பொ ன்னாலாகிய வீரகண்டாமணி தரித்த கால்களை யுடைய வெற்றிபொருங்கிய திவோ தானன் வசிக்கும் மாளிகையினுட் பிரவேசித்து (பின் வருமாறு) திருவாய்மலர்ந் தருளுவர். எ-று.

(க)

கதிர்முத் துரிஞ்ச முலைக்கருங்கட் காமர் கன்னி லீயந்த புதல்வ ரொருநூற் றுவருளராக் கவரில் மூத்தோன் போசினிலேற்

றெதிரு முரவோன் கவினவயப் புரவி யிவர்கு விழ்த்த னனென்
மதியி னுரைத்தே னுளதோவென் றொருத்தி யோடு மகிழ்துவாக்கும்.

(இ-ள்.) கிரணங்களைச் சொரியும் முத்துமாலைகள் பூண்டிருக்குத் தனங்க
ளையும், கரிய கண்களையுமுடைய அழகிய டெண்ணே ! நீ பெற்ற புத்திரர்கள் தூறு
பெருண்டு. அவர்களில் ஜேஷ்டன், யுத்தத்திலே (அஞ்சாமல்) எதிர்த்துப் போர்
செய்யத்தக்க வலியன்; கடிவாளம்பூண்ட வெற்றிபொருதிய குதிரையேறி விழு
ந்தான் இத்தென் மதியாற் கூறினேன். உள்ளதுதானோ? என்று, ஒருத்தியுடன்
சந்தோஷித்துணைப்பார். எ-று. (உ)

வள்ளற் பகந்தார் மதிக்கவிகைச் செங்கோல் வேந்தன் மார்பணித்
வெள்ளிக் கதிர்கா லிப்பியின்வாய் வெடித்த பருமத் தணிதொடையுன்
னுள்ளத் துவகை மீதூர நெருக லளித்தா னுளதுகொலென
றள்ளிக் கொளலா மிருட்கூந்த லொருத்தி பாற்சென் றறைத்தேகும்.

(இ-ள்.) பசிய மாலையையும், சந்திரவட்டக்குடையையும், செங்கோலையு
முடைய வள்ளலாகிய திவோதானராஜன் மார்பிலணித்திருந்தவென் ளியைப்போல
ஒளிவீசுஞ் சங்குசுன்பெற்ற பருத்த அழகிய முத்துமாலையை உன்மனதில் ஆசை
யதிகரிக்கும்படி நேற்றுனக்குக்கொடுத்தான் இஃது உள்ளதுதானோ? என்று, அன்
ளிக்கொள்ளத்தக்க இருண்மயமான கூத்தையுடைய ஒருத்தி யிடத்தின்போய்ச்
சொல்லிச் செல்லுவார். எ-று. (ங)

தழுவ வடங்காத் தடங்கொங்கைக் கமஞ்சூற் கொண்ட றுழ்குழலாய்
மழலைத் திஞ்சொன் மகப்பெறுவை பென்ன வொருத்தி யுடன்வழங்குங்
கழும முடித்த கருங்கூந்த லொருத்தி யோடு காவலன் றன
விழைவு கோக்கி லெஞ்ஞான்று நன்மே லாகு மெனவினம்பும்.

(இ-ள்.) தழவுத்தடங்காது பூரித்தழலைகளையும், குவ்விறந்த மேகத்
தங்கிலொத்த கூத்தையுமுடையவனே ! மதுரமாகிய மழலைச்சொல்லியுடைய
குழத்தை பெறுவாய் என்று ஒருத்தியோடு கூறுவர். அரசனது ஆசையைப்பார்
த்தால் எப்போதும் உன் பேரிலிருப்பதாகுமென்று செங்கழுநீர் மலர்மாலே குடிய
அளகபாரத்தையுடைய ஒருத்தியுடன் ஓதுவார். எ-று. (ச)

என்றிவ் வாறு தனிக்கவிகை வேந்தற் குரிய வேழையர்பார்
சென்று பிழையா துண்மையினி துரைப்ப மகிழ்த்து சின்னாநிற்
பொன்றாழ் திதலைப் பொம்மன்மூலை லீலா வதியென் றுவருபுகழ்
மன்றற் கோதை வேவ்வேந்தற் கத்த னுள்ள வரவுரைத்தாள்.

(இ-ள்.) என்றிவ்வகையாக ஒப்பற்ற குடையையுடைய திவோதானனுக்
குள்ள மனைவிமாரிடத்திற் போய்த்தவருமல் உள்ள விருத்தாத்தங்களை கன்றாகச்
சொல்ல, பொன்போன்ற தேமல்பூத்தபூரித்த குசங்களையுடைய லீலாவதியென்று
உலகிலுள்ளார் புகழும் மலர்மாலே குடிய கூத்தையுடையவள் சிறிது தினங்களிற்
கனித்து, வேற்படைதாங்கிய மன்னனாகிய திவோதானனுக்கு (இத்தகைய அற்பு
தச் செய்கைகளைக் கூறும்) வேதியனது வருகையைத் தெரிவித்தாள். எ-று. (சி)

“பீர்பூத் தலர்த்த பொம்மன்முலைப் பேதை மறையோற் கொணர்தியென
போவோடே நேங்காக் களிற்றுழவன் புகல மலரையோன் புகுந்தடலுங்
கராவாய் துளிவேட் டுனிதுவளர் பைங்குழை எனக் களைகண்ணா
யார்மாட் டினுமன் கவரவாதம் முயிர்போ லென்று மளித்தேனாவு.

(இ-ள்.) சண்டையை யிசசித்துக் கண்ணுறக்கங் கொள்ளாத யானை
யை யுடைய திவோதானன் பசிலநிற மிகுந்து பரந்த பூரித்த முலைகையுடைய
லீலாவதி! அவ்வேதியனைக் கொண்டுவாவென்று சொல்ல, அந்தணவடிவுறற ஸ்ரீ
மூத்தபிள்ளையார் வரவும், மேகத்தினின்று வரும் நீர்த்துளியை விருமபி இனிதாக
வளர்கின்ற பயிணப்போல யாரிடத்திலும் ஆதரவாக நீன்று அவரவாக ஞாயிரப்
போல எப்போதும் காத்தேன். எ-று.

(சு)

பன்னு மறைகள் விளையாடுந் செந்தா முனிவர் பதமலரோ
யின்னும் வழிபா டியறறுவதே யலலாற் பிற்தொன் றாற்றுகிலே
ன்னன் வெனக்கிற் நிலக்கிழமை யகலவா னுள்ள மமைந்ததிது
முன்னி யுணர்த்து கெனமறையின் பொருடோ வாழ்க்கை முனிகூறும்.

(இ-ள்.) சொல்லுகின்ற வேதங்கள் பயிலும் சிவந்த நாவையுடைய முனி
வர்களது பாததாமரையே இன்னும் வழிபாடுசெய்வ தல்லாமல் வேறொன்றும்
யான் செய்கிறதில்லை. அத்தன்மைப்பட்ட எனக்கு இப்படியின் சுதந்தரத்தை
விலக்கும்படி மனதில் (விரக்தி) தோன்றியது. இதனை ஆலோசித்துச் சொல்ல
வேண்டுமென்று திவோதானன் கூற, வேதத்தின் பொருளை மனகுணாத வா
ழ்வையுடைய முனிவர் கூறத்தொடங்கினார். எ-று.

(எ)

மதியி னமரர் குலக்குரவ னருளால் வானின் மதிக்கடவு
ளுதவு கொடையி லளகையாகோ ளெளியாற் செங்கேழ்ச் சுடர்ப்பரிதி
யெதிரு மமரிற் கொடுங்குற்றம் பொறையில் ஞால மிரங்குதினா
முதுநீ ராடைப் புவிபுரக்கு முறையிற் சிறந்த மனுவாமால்.

(இ-ள்.) புத்தியிலே தேவர்களது சிறந்த ஆசிரியராகிய பிரகஸ்பதிமுனி
வர்; கிருபையிலே ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரபகவான்; (யாசித்தோர்க்கு) உதவு
கின்ற ஈகையில் அளகாபுரிக்கிறைவனான குபேரன்; பிரகாசத்தில் செந்நிறமமை
ந்த கிரணங்கையுடைய சூரியன்; எதிர்க்கின்ற யுத்தத்தில் கொடிய யமன்;
சாந்தத்தில் பூமிதேவி; ஒலிக்கின்ற அலைகையுடைய பழைய கடலாடை யுடுத்த
பூமியைக் காக்கும் முறையில் சிறந்த மனுவென்று உன்னைச்சொல்லலாம். எ-று.

மும்மைத் தொழிலு மியற்றுதலான் மூவ ரென்ப முழுதுலகு
மம்ம தாக மகற்றுதலாற் புயலென் றிசைப்ப வார்வமொடுங்
கைம்மா மலரிற் திருவுறைந்தாள் முகத்திற் கலைமா மகளிருந்தாள்
வெம்மை விடநின் முனிவுமொழி யமிாத நினைப்போல வேறுளரார்.

(இ-ள்.) (ஆக்கல்-காத்தல்-அழித்த லென்னும்) மூவகைத்தொழிலையுள்
செய்தலுதல் (பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரானுகிய) திரிமூர்த்தியுமாமென்று உலகிஞ்
களாவொலுவார் சொல்லுவர்; தூக்கத்தை விலக்குவதனால் மேகம் என்பர்; ஆசைபு

டன் கையாகிய சிறந்த தாமரைமலரில் திருமகனிருக்கின்றான்; முகத்தில் சிறந்த கலைமகளாகிய சரசுவதி யிருக்கின்றான்; கண் கோபச்சொற்கள் கொடிய விஷம்; உண்ணப்போல அமிதமாக வேறே யாவ ரிருக்கின்றனர். எ-று. (க)

ஆத லாலில் வுலகமுழு தானுந் திகிர். யுவோய்கின்
நீதி லுளத்தி னிடைக்கிடந்த செப்த புணர்த்தே னின்றமுத
லோது காளோ ரிருநான்கிற் குணபா னின்று மொருமறைப்பான்
போது மவனுள் நிறமெலலரம விளங்க வருளாற் புகனநிமொல.

(இ-ள்) ஆனபடியால் இரதப் பூமிமுழுவதும் அரசசெய்யும் ஆக்கினசக் கிரத்தை யுடைய வலியமைந்த அரசனே! குற்றமில்லாத உன் தள்ளதலில் எண்ணிய செய்தியை யறிந்தேன். இன்றுமுதலாகச் சொல்லுகின்ற எட்டித் தினங்களில், கீழ்த்திசையில்ருந்து ஒரு வேத்பன ஁ருவ-ன்; அ஁னஉனதுவல்லமையை யெல்லாம் புலப்படுமபடி கிருபையுடன் சொல்லுவான். எ-று. (க0)

எள்ளல் செய்யா தவன்மாற்றங் கொடி யென்ன வினிதியம்பி
யள்ளற் பழன் வயற்காகி நகரி லுறைவோ ரடல்வேந்தி
னுள்ளத் துயிரிற் பிரிபாத மகளி ருவப்ப முனமுறைந்த
வள்ளற் றானத் தான்மாவை வேணமெ வண்ண மமைத்திருந்தார்.

(இ-ள்.) அவ்வேதியன் வார்த்தையை இசுழ்ச்சி செய்யாமல் ஏற்றுக்கொள்ளக்கடவாயென்று இனிதாகக் கூறி, சேருகிய வயல்களை யுடைய காசிகரத்தில் வசிப்போரது பராக்கரமம்பொருங்கிய திவோதானராஜனது உயிர்போலப் பிரியாதிருக்கின்ற மாதர்கள்கிழும்படி முன்னிருந்த சிவபெருமான் விஷயமாக அவனைத் திருத்திவைத்திருந்தார் (புரிகணைசப்பெருமான்). எ-று. (கக)

கணபதி திவோதானனைக் கண்ட அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௩00.

ஐம்பத்தேழாவது,

விஷ்ணு காசியையடைந்த அத்தியாயம்.

கரையெழிற் தொழுகிற் கருத்திரை புரட்டுங் காளித்தி யெனக்கடாங் கவிழ்க்கும், பொருகினத் தறுகட் கரிமுக னின்னும் போர்தில னென மனந் திகையா, மருதிடைத் தவழ்ந்து கோவிய ராடை கவர்த்துவான் குருத்தின்மே லிவர்த்த, திருமது மார்பன் வாண்முக கோகுகித் திங்களங் கண்ணியோ னுரைக்கும்.

(இ-ள்.) கரையைமோதிச் சென்று, கருமையாகிய அலைகளைச் சுருட்டுகின்ற காளித்திதியென்று சொல்லும்படி, மதனைச்சொரியும், போர்செய்யுங் கோபந்

தையும் அஞ்சாமையையுமுடைய யானைமுகமுள்ள கணபதி இன்னும் திரும்பி வர வில்லையென்று மனமருண்டு, மருதமரத்தின் நடுவே (தண்ணை யசோதைகட்டிய உரலோடு) தவழ்ந்து சென்று, (ஜலக்கிரீடை செய்யுங்) கோபிகாஸ்திரீகளது சேலைகளைக் கவர்த்துகொண்டு, பெரிய குருந்தமரத்தின்மேலேறிய விஷ்ணுமூர்த்தியினது ஒள்ளிய முகத்தைப்பார்த்து, அழகியசந்திரனை மாலையாகத்தரித்த சிவ பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளுவார். எ-று.

திருமால் மருதிடைத் தவழ்ந்தது.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஆயர்வீடுகளிற் சென்று கோவியர் வைத்துள்ள தயிர்ப்பாண்டங்களை மத்தா லெறித் துடைத்தும், கன்றுகளை யவிழ்த்துவிட்டுப் பசுவின்பாலுண்ணச் செய்தும் இதுபோன்ற பல குறும்புக ளியற்றி வீணையாழ வருகிற காவததி லொருநாள், தமது பாதத்தால் தயிர்க்குடங்களை யுதைத் துருட்டித் தாயாகிய அசோதை கண்டாற் கோபிப்பா ளென்று கருதி, மற்றொரு வீடு சேர்ந்து அவ்விட்டி லுள்ள வெண்ணெயுறி எட்டாமையால் உரலின்மே லேறிப் பாணையைக் கல்லா லடித்து வெண்ணெய் விழுகையில் கையா லேந்தி யுட்கொண்டு, தம்முடன் வந்த நந்தனருக்குவ கொடுத்துப் பூனைக்கும் பகிர்ந்தனர். வெளியினின்று வந்த அசோதை தயிர்க்குழிசி யுடைத்துச் சென்ற கண்ணனைக் காற்சுவடுவழி சென்று கண்டறிந்து உதடு மடித்துப் பயமுறுத்தி உரலில் தாம்பிளற் கட்டினள். அக்காலத்தில் குபேரன் புதல்வராகிய நளகூபரன் மணிக்கிரீவ னென்போர் நாரதமுனிவர் சாபத்தால் மருதமரமாக நின்றவின், அம் மரங்களி னிடையே கிருஷ்ணபகவான் தம்மைப் பிணித்த உரலோடு தவழ்ந்து சென்றதால் அம் மரங்கள் சாய்ந்து அவர்க ளிரவரும் தமது பண்டைய வடிவொடு பரவித் தமது பதிரையையடைந்தனர். அதுகண்ட அசோதை கண்ணனைக் கட்டவிழ்த்து மனைக்குக் கொண்டிபோயினன் என்பது. இதனை,

கூடம்புராணம் - கண்ணை வைத்தறித்த அத்தியாயம்.

“வடித்தசெழு மறைதேடித் காணாத மணிவண்ணன்
அடிச்சுவடு தனிச்சென்றாங் கையனைக்கண் டங்கனியவாய்
மடித்துறுக்கி யெத்தேவு மறியாத மழைமுகிலைப்
பிடித்தனை நெடுந்தாம்பி லுரலோடும் பிணித்தனனால்.

உரலினெடுத் தனிபோகி மணிவண்ண னேரிரண்டு
மருதினிடைத் தவழ்போழ்தின் மலைமுறிந்தா லெனமுறிந்து
தரைகுழிய வீழ்ந்தவைகள் வீணமுனி சாபம்போய்
அரியநள கூபரனு மணிக்கிரீ வனுமானார்.”—என்பதனாலும்,

திருமால் கோவிய ராடை கவர்த்து குருந்தின்மே லிவர்த்தது.

ஒருநாள் கோவியர் கூட்டங்கொண்டு யமுனைநதியை யடைந்து ஆபரணங்களுக்கும் ஆடையையும் களைந்து களாமீது வைத்துவிட்டுச் சிறிதுபொழுது ஜலக்கிரீடை செய்துகொண் டிருக்கையில், கிருஷ்ணபகவான் ஓர் விளையாட்டாக அவர்கள் சேலைகளையெடுத்துக்கொண்டு ஓர் குருந்தமரத்தின்மேலேறினர். கோவியர்

நீராடி முடிந்து தமது சேலைகள் காணராய்க் கண்ணிராணைக்கண்டு தமக்கு வன் திரமளிக்கும்படி வேண்ட, நீங்கள் களாயேறி வந்து கையைச் சிரமேற் குவித்தா லளிப்பேனென்று பல விநோதங்கள் செய்து பின்னர் சேலையைத் தந்தனர் என்பது, இதனை,

கூர்மபுராணம் - கண்ண னவதரித்த அத்தியாயம்.

“ஓவியத் துறைகை வல்லோ டொழுதொன ளுருவம் வாய்த்த
தூவிமா மஞ்ஞை யன்னூர், தண்புன ரோபு மேல்லைப்
பூவைபோல் வனப்பு வாய்த்த பூத்தழா யலக்கற் றோள”ன்
கோவிய ராடை வாரிக் குருந்தின்மீ திவர்த்தா னனதே.”—என்பதனுண முணர்க.

(க)
முன்னாயம் விடுத்த கணங்கள்போ னீயு முளரியத் தவிசின்மென் பெடையோ, டன்னமவீற் திருக்கும் வளவயற் காசி நகர்வயி னமரத்தி டா தாங்கு, மன்னிய வேந்தின் மனுமுறை திறமபும் வண்ணநீ புரிதியே ற் போதி, யென்னலும் வணங்கி யிருகரங் கூப்பி யெந்தையைப் போற் றியி துரைப்பான்.

(இ-ள்.) யாம் முன்னனுப்பிய கணநாதர் (முதலான) போல நீயும் அழ கிய தாமரைத் தவிசின்பேரில் மெல்லிய பெட்டையோடு ஆனன்னங்கள் வசிக் கும் வளப்பம்பொருத்திய வயல்களையுடைய காசிகரத்திற் இருந்துவிடாமல், ஆங்கு நிலைபெற்றிருக்கும் (திவோதான னென்னும்) அரசன் மனரீதிதவறி நடக் கும்வகை நீசெய்வதானால் போக்கடவாய் என்று சிவபெருமான் திருவுள்ளஞ்செ ய்யவும், (திருமால்) ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமானைப் பணிந்து இரண்டுகைகளையுந் குவித்துத் துதித்து இவ்வாறு சொல்லுவார். எறு.

(உ)
அண்ணலின் கமலச் சேவடிப் போதி லன்புபூண் டொழுதரு ரு ளத்தி, னெண்ணிய கரும முடிவது சரத மெம்பிரான் முகமலர்ச் தேவ, நண்ணுசீ நடிய னியற்றுவதற் கரிதொன் றுளதுகொ லெனவுரை நவீன்று, புண்ணியத் துளவத் துயல்வரு தடத்தோட் புங்கவன் போகுதற் கெ ழுத்தான்.

(இ-ள்.) எம்பெருமானே! தேவரீரது தாமரைபோலுஞ் சிவந்த திருவடி களில், அன்பினை மேற்கொண்டு நடப்போர் மனதிலெண்ணியகாரியங்கள் கைகூ டிவது சத்தியம்; தேவரீரே முகமலர்ச்சிகொண்டு கட்டணியிவதானால், அன்பு பொருத்தியசிறிய அடியேனாகிய நான் செய்துமுடிப்பதற்கருமையானது ஒன்றி ருக்கின்றதா என்று மறுமொழியுரைத்து, புண்ணியவுருவாகிய துளவமாலையசை கின்ற விசாலமாகிய புயல்களையுடைய விஷ்ணுமூர்த்திசெய்தும்படி யெழுந்தான்.

வள்ளிதழ்க் கமலப் பொருட்டில்வீற் திருக்கு மணங்கொடும் வடவ னை பொருவும், புள்ளர சோடும் பூவைபோல மேனிப் புங்கவ னருளொ டும் போகி, யள்ளவஞ் சேற்றி லாமைகண் படுப்ப வருஞ்சிறைத் தும்பி தா லாட்டும், வெள்ளநீர்ப் பழனம் விளிம்புதித் தோங்கு காசியில் வினா வின்வத் தடைத்தான்.

(இ-ள்.) நெருக்கமாகிய இதழ்களையுடைய தாமரைக்கொட்டையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமியோடும், மகம்மேருவைப்போன்ற பட்சிராஜனாகிய கருடனோடும், காயம்பூவைவந்தத திருமேனியையுடையதிருமால் ஆசையுடன் சென்று, அழகிய பெருஞ்சேற்றிலே ஆமைகள் நித்திரைசெய்ய, துண்ணிய சிறகுக ளமைந்த தும்பிகள் தாலாட்டுகின்ற வெள்ளமாகிய நீர்ப்பெருக்கையுடைய வயல் கள் சுற்றிலும் களையாகவுடையதாயுயர்ந்த காசிகருக்குச் சேக்கிரத்திற்போய்ச் சேர்ந்தனர். எ-று. (சு)

மணிதெளித் தனைய வான்புனற் றடத்தின் மாதவன் றுள்விளக் குதலா லணிகிளர் வாவித் கன்றுதொட் டியர்பா தோதக மென்பவெல் வழற்கட் பணிபா வுச்சி கடித்தவன் றனது படிவமொன் றமைத்தனன் கலாயிற் றணிவரு மாத கேசவ னெனும்பேர் சாற்றினன் பூசனை புரிந்தான்.

(இ-ள்.) முத்துமணிகளைத் தெளித்துவைத்தாற்போன்ற சிறந்த நீரையுடைய தடாகத்தில், திருமால் தமது பாதங்களைக் கழுவியதால், அழகுவிளங்குகின்ற அத்தீர்த்தத்திற்கு அதுமுதற்கொண்டு திருவடிதீர்த்தம் என்று பெரியோர் பெயர்சொல்லுவார்; கொடிய தீப்போலுங்கண்களையுடைய காளிங்கனென்னும்பாம்பின்சிரசுள்பேரில் நடனஞ்செய்த திருமால் தனதுருவம் ஒன்றை அதன் கலாமேல் உண்டுசெய்து, சாந்தம்பொருந்திய ஆதிகேசவன் என்று நாமமிட்டு அருச்சனைசெய்தனர். எ-று. (சு)

தண்மலர் களுலும் பாற்கடல் நேமித் தாமரை யணங்குசெங் கமலப் புண்ணிய நரநா ராயண நார சிங்கமாம் பெயரொடும் புணர்த்த வண்ணலத் தீர்த்த மளப்பருங் காசி யணிநக ரொங்கணு நோக்கி வெண்ணிடு மளவில் வேற்றிட மின்றி யெங்கணுந் தீர்த்தமா யியையும்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சி வாய்ந்த மலர்கள் நெருங்கிய க்ஷிராப்திய லுதித்த வட்டமாகிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகள், புண்ணியசொருபமாகிய நரநா ராயணனும் நாரசிங்கமுமாகிய திருநாமங்கலோடு கூடிய திருமால், அழகிய செந்தாமரைமலர்களையுடைய தீர்த்தங்கள், இவற்றின் புகழ் அளவிடற் கரிய காசியாகிய நகரமெங்கும் பார்க்குமிடத்தில், வெற்றிடமில்லாமல் எவ்விடத்தும் கணக்கில்வாத பரிசுத்தமாகவே விளங்கும். எ-று. (சு)

ஆதிகே சவனென் றமைத்தவவ் வுருவி லமர்த்திருந் தவற்றிலோர் கூற்ற லேதமில் புத்த வுருவொடு நாமம் புண்ணிய கீர்த்தியென் றிசைப்பக் காதல்மீ தூரக் கலுழனும் வினைய கீர்த்தியாம் பெயரொடுங் கடிதற் போதரக் கமல மயிலும்விஞ் ஞான கௌமதிப் பெயரொடும் போத.

(இ-ள்.) ஆதிகேசவனென்று பேரிட்டுப் பிரதிட்டை செய்த அப் பிம்பத்தில் வீற்றிருத்த, அவரதுகலைகளில் ஒருகலையினால், குற்றமில்லாத புத்தவழிவுடன் புண்ணியகீர்த்தியென்று யாவரும் பெயர்சொல்லவும், ஆசை அதிகரிக்கும்படி கருடனும் வினையகீர்த்தியாகிய பெயர்கொண்டு விலாவில் வரவும், தாமரைமலரில்

வசிக்கின்ற மயிலின்சாயல்புடைய இலகருயிற் விஞ்ஞானகௌமதி பென்னும்
யெயருடன வரவும். ௭-று

இதுமுத லீரண்பெட்டல்கள் குளகம்.

(௭)

காசியம் பதியி னெய்தியர்கீர் கண்ணிவர்க் சிழந்தகண் கொடுத்த
தேசுடைப் புதல்வ ரிலவவர் தமக்குத் தேமொழி மைத்தனா யளித்து
மாசுடை மூப்பின் வருந்தினர்க் கிளமை வழுக்கியு மாழ்கடல் வளாப்பி
ஞசறு குரவர் திலதமென நெவரு மறைந்திட மதமருட் டினாலும்.

(இ ள்.) அழகிய காசிப்பட்டணத்திற் சென்று அங்காத்தியே வழுங்
கண்ணில்லாத குருடாக்டு அவர்கள் இழந்தவிட்ட கண்ணெ றுளையைக் கெட்டுத்
தும், கீர்த்திதங்கிய குழந்தைகளை யுடைத்தாய்விடாத மலடாகருக்கு மதும்
பொருந்திய சொல்லையுடைய பிள்ளைகளை அணுகித்தும், குற்றமாகிய விருத்
தத்தன்மையால் வருத்தமுற்றவர்க்டு வழுங் கணையை யளித்தும், ஆழமாகிய
கடல்குழித்த பூமியில் குற்றமுற்ற ஐசரிய கொடுத்தன் என்று யாவருஞ் சொல்லு
ம்படி புத்தியை மயக்கினர் (சுருமால்.) ௭-று

(அ)

ஆக்குந் ரில்லை சகமெலா மனாதி யரும்பெற்ற பூதமோர் நான்கு, நீ
க்கமற் றியையி னுருவமா மடைக்காய் நீற்றொடு பொருந்திலாங் கவர்
றார், சேக்குமா போல வறிவுறு மலது சேவனென் றுணைப்பதொன் றில்
லை, தாக்கணங் கனையா ஸ்ரதுகில் கெழுத்ததுத் தழுவலே தவறில்பே
ரின்பம்.

(இ ள்.) சிருட்டிகாத்தா வென்போ யாருமே கிடையாது. உலகமுழு
வதும் அநாதியே யுள்ளது. பெறுதற்கரிய வானகுத்தவகரும் பிரிதலற்றக் கூடு
மானால் ஒருவடிமம் பெறும். அடைக்காய் நீற்றொடு கூடினால், அம்மூன்றின் சம்
பந்தத்தாலுஞ் சிவக்குந்தனமை போல, அறிதல் உண்டாகும் அல்லாமல் சேவனெ
ன்று சொல்லப்படும் ஒரு பதார்த்தமில்லை. திருமகன்போன்ற மாதரது மெல்லிய
சேலையை யவிழ்த்துச் சேருதலே குற்றமில்லாத பேரின்பமாகும். ௭-று

அநாதி=ஒருகாலத்தி லுண்டாகாதது. பூதம் நான்கு என்றது ஆகாயம்
நீங்கிய ஏனையானகளை. அடை காய்=வெற்றிலை பாக்கு, நீறு=சண்ணம், வெற்
றிலை பாக்கு சண்ணத்துடன் கூடியவழி சிகப்பேறுதல்போல நான்குபூதங்களும்
ஒன்றுகூடியவழி அறிவு ஜுனிக்குமென்பது புத்தசமயக் கோட்பாடு.

இதுமுதல் நான்குசெய்யுட்களால் திருமால் காசிகரத்துள்ளானா மதி
மயக்கஞ் செய்யக்கருதிப்போதில்கும் வகையைக் கூறிவருகின்றார். (௯)

கலைவலி ரொருவர் களித்தவின் னடிசில் மறுமையில் வருமெனக்
கரைத்தீர், மலமதாய்க் கழிந்த தெவ்வனா நுமக்கு வருங்கொல்மற் றுத
லா லளித்தல், நிலவிய தரும மன்றது விடுத்தல் நெறியதா நுமதுடல்
வருத்த, வலகினோன் பிபற்றல கொலைத்தொழில் போலு மாதலி னவை
விடுத்திடுமென்.

(இ-ள்.) சாஸ்திரங்களில் தேர்த்தவர்களே! ஒருவனுக்கு (பசிதீரும்படி) கொடுத்த இனிய சோமுனது மறு ஜனனத்திலவன் துதவுமென்று சொல்கின்றீர்கள்; மலமாகி (வயிற்றினின்று) ஒத்த அஃதெத்தனமையாக உங்கட்கு வரும்? ஆதலால் ஒருவருக்குக் கொடுத்தல் நிலைபெறாத நருமமாகது அதை யொழித்தலே முறையாகும். உங்கள் சீர்தம் வருத்தம்படி குற்றயிலாத விதங்களை யாச்சிரயித்தல் கொலைத்தொழிலைச் செய்தலையொக்கும் ஆனபடியால் அவவிதாதினை (இனியிராமல்) விட்டுவிடுங்கள். எறு. (கௌ)

துன்புழர் துடலம் வருந்தல்பாழ் நாக தோகைய ரொமெருஞ் செல்வத், தின்புறல் துறக்க மென்பான் குணர்த்தோர் மாலயன் முதலெனும் பீரூப், நன்குறு முயிர்கள் தோன்றுத லொழிதல நடந்ததோ ராருயிர் செகுத்துப், புனபுலா வருத்தி யருமகம் புர்புமபுலவிகாள் பூத்திடா தருமம்.

(இ-ள்.) துன்பப்பட்டு, சீர்ப்பிரயாசையடைதலே கொடிய நரகமும், மாதர்களுடன அடைதற்கரிய செல்வத்தை யடைந்து களித்திருத்தலே மோட்ச முமென்று நன்றாகக் கற்றறிந்தோர் சொல்லுவார். பிறத்தலும் இறத்தலும் சிகழ்கின்றதாகிய ஒரு அரிய வுயிணாக்கொன்று இழிவாகிய மாயிசத்ததைப்புகித்து அரிய யாகங்களைச் செய்கின்ற புலவர்களே! விஷ்ணு பிரமன் முதல் ஏறம்புதிருதியாக நன்மைபொருந்திய பிராணிகள் உங்கட்கு தருமசின்தை உண்டபண்ணுது. எ-று.

உயிரொலர் தனதுள் ளுயிரொன வோம்பா தொன்றின் துயிரினைக் குறைத்துச், செயிரறு வேள்வி யாற்றுதல தீதா மென்றிவை போல்வன செப்பிப், புயரெடு குமேப் புரிசைசூழ் காசி யுறைகுரா புந்தியை மருட்டி, மயர்வுறு புத்த ரிழிதரு மொழுக்கின் மனஞ்செல வயாநதிடப் புணர்த்தான்.

(இ-ள்.) மன்னுயிரையெல்லாம் தனக்குள்ளே யிருக்கும் உயிரைப்போலப்பாதுகாவாமல், பிறிதொன்றின் பிராணனை வதைத்து, குற்றமற்ற யாகங்களைச் செய்தல் கொடிதாகும் என்று இத்தகையின்போன்ற தப்பிப்பிராயங்களைக்கூறி, மேகங்கள்தவழுஞ் சிகரத்தையுடைய மலில் புடைசூழ்ந்த காசிரகரத்தில் வாழ்வாரது மதியைக்கலக்கி, மயக்கம்பொருந்திய புத்தமத்தவரது தாழ்வாகிய நடக்கையில் மனஞ்செல்லும்படி தந்திரஞ் செய்தனர் (திருமால்) எ-று. (கௌ)

அற்புடன் கவுந்தி யுருவொடு மலர்மே லரசுவீற் திருக்குமா ரணங்குங், கற்புடை மகளிர் மனைதொறு துழைந்து காதலன் வரும்வரு மென்ன, வெற்பெழூர் தியங்க நோற்பதென் னென்று மிளமைநில் லாதுவேட்டவர்பார், பெர்ப்புறு நலத்தை யளித்திடா ரன்றோ புவிக்கொரு பாரம்பர்ப் புகுந்தார்.

(இ-ள்.) தாமதாமலரில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமகளும் ஆசையோடு கவுந்திவழுவேற்று, கற்புடையமாதர்கள் வாழ்கின்ற வீடுகள்தோறும் துழைந்து (பிரிந்துசென்ற) காதலன் வருவான் வருவானென்று எழும்புகள் மேல் தோன்றி

மெழும்படி விரதம் காத்திருப்பது என்னகாரணம்? யடவனபருட மெப்போது பிராது. இச்சந்தைகளிடத்தில் என்மைபொருதிய சுகததைக்கொடாதவாகளல் லவோ உலகத்திற்கோ சமைமாகப் பிரதாரா. எ று.

கவுந்திதவடபென். திதமுத. மூன்று செம்பங்களால் விஞ்ஞானகௌ மதி யென்று உருவென்ற திருமகள் கச்சுகாததிருவா கடலாகக் கதிமருட்டிய வகையைக் கூறுகின்றா.

(கூ)

நறைமலர்ப் புத்தே னாருளொர் மீனதே நிருவர் மரிகன் குமி த்த, பெறலரு தவத்துக் காசிபன டக்கன பெருகன லியாமுலைப் போ க, நெயிணி லருதி யமாணா மளத்தா னென்றடி னியாதோய் வுருத, முறைபல பிதற்றி முதுக்குறை விடாது முகின் முலை முயக்கம்விட்டோ ழிருதீர்.

(இ-ள்.) வாசனை வசக் தாமரைமலரிலுள்ள பிரமதேவன ஆசையுடன் பெற்ற பிள்ளை விருவரில் மரிகி யென்பவன் நன்றாக நன்ற பெறுதற்கரிய தவத் தையுடைய காசிபமுனிவன், தக்கன பெற்ற பெண்களது தனங்களிற் சுகத்தை முறையோ டனுபவித்துத் தேவர்களைப் பெற்றானென்று சொன்னால், நீங்கள் (கணவனாக்) கூடாத பல கியாயங்களைப் பிதற்றிக்கொண்டு பேரறிவில்லாமல் அரும்புபோன்ற தனங்களைத் தழுவுதல் விவகியிருக்கின்றார்கள் (இதுதருதியல்ல)

முருகுவாய் மடுத்து முசிவன் டாற்று முளரிமர் தவிசினி லுறைத் தோன, நிருமுகத் தடதோள் குறங்குதா ளிவற்றிற் செனித்தவர் தம் மைவெவ் வேறு, வருணமென் றுரைப்ப தென்னாயா ரிடத்து மருவத லாமென மருட்டிக், கருவெந் தடவகண் மடவதயா கன்னிக் கற்பனை த் துடைத்தனர் கமலை.

(இ-ள்.) தேனைக் குடித்து மெய்த்துக்கொண்டு வண்டிகள் பண்பாடும் அழகிய தாமரைமலர்ப்பீடத்தில் வசிக்கும் பிரமதேவனது சிறந்த முகம் - பார்த்த தோள்-தொடை - பாதமாகிய இடையுட்கனிற் பிறந்தவர்களை வேறுவேறு ஜாதி யென்று சொல்ல தென்னகாரணம்? (ஒன்றுமில்ல யாகையால்) எவர்களிடத்துங் கூடலாமென்று புத்தியை மயக்கி, கருமையாகிய பார்த்த நெடிய கண்களையு டைய பெண்களது கெடாத கற்புநிலையை யொழித்தனர் திருமகள். எ று.

மன்னவன் காக்கு முலகநற்றுரும லமுலவான் மன்னவன் நவ முந், துன்னரும் போகத் தொகுதியு மனதோன் றெலாவரு மாபுருந தொலைத்த, முன்னமேயா மறையோ னுலகு எள்ளின் முதமறை யவன் வரு மென்னச், சொன்னவை புளத்தி விடாதது மவனமுன் றேன்றி னன் சுருதிதூல மறையோன்.

(இ-ள்.) திவோதானன் அசாட்சி செய்யும் நாட்டிலுள்ளோர் (இவ்வகை ப்போதனியேற்று) நல்ல தருமகெறி தவறினதால், அவனது தவலயமும்; கிடைத் தற்கரிய பலவகைப் போகங்களும் அவனது தாக்காயும், அழிந்தன. முன்னே ஒரு வேதியன் எட்டித் தினங்களில் ஒரு விருத்தப் பிராமணன் வருவானென்றி

சொல்லிய விஷயத்தைத் திவோதானன் மனதிற்குந் கருதவும், வேதநூ லுணர்ந்த அந்தணன் வடிவாகிய திருமால் அவனுக்குப் புலப்பட்டனா. எ-று. (கசு)

விஷ்ணு காசியை யடைந்த அ-ம்.

முற்றிறு.

ஆ திருவிருத்தம் - கசிகசு.

ஐம்பத்தெட்டாவது,

திவோதானன் முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

தோன்றிய மறையோன் சேவடிக்கமலர்தொழுதுமுத்தொழில்புரி வதற்குச், சான்றுமா புயிக ளனைத்துமா பிருந்த தாமரைக் கண்ணனீ யென்ன, வான்றவென் னந்நவா லுணர்ந்தன னமரர்ப் புணர்த்தது மறி ந்தன னால், கான்றவா ளரஹ் கிடந்தபா ரனைத்துங் களைகணு யின்ற ள வளித்தேன்.

(இ-ள்) தன்முன் னெழுந்தருளிய வேதியனது சிவந்த திருவடித் தாம லையை வணங்கி மூலகைத்தாகிய கிருத்தியங்களைப் புரிந்துச் சாக்ஷியுமாய், எல் லாவுயிர்களமாய் விளங்குகின்ற கமலநேத்திராகிய திருமால் தேவரீரோ யென்று மேம்பட்ட எனது ஞானத்தினால் உயிர்தேன்; தேவர்கள் ஆலோசித்ததுந் தெரிந் துகொண்டேன்: விஷத்தைக் கருகும் ஒளிவாய்ந்த ஆதிசேடன்மேயில் விளங்கும் உலகிலுள்ளோருக் கெல்லாம் ஆதரவாகின்ற இம்மையவரையி விரட்சித்தேன்.

அட்டமா யோகம் பயின்றவை யனைத்து மாணவப் பயிரினை வளர்ப்ப, விட்டதோ ரொருவி னியைந்தன விமையோரா யா னாயு மிகந்தவென் பாவம், விட்டகன் றிடவுன் சேவடிக்கமலம் வெளிற்றறி வுடையவென் றலைமேல், மட்டவிழ் படலைப் பசுந்துழாய் முகுந்த வைத்திடல வேண்டு மென் றிரந்தான்.

(இ-ள்.) மணஞ்சொரியும் பசிய துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியே ! எண்வகைத்தான சிறந்த யோகம் பழகினவையெல்லாம் மமதையாகிய பயினை வளர்க்கும்படி விடுத்த பொருவகையெருவாகப் பொருந்தின; தேவர்களெல்லா னாயும் பகைத்த எனதுபாவம் (அடியேனை) விலகி யொழியும்படி தேவரீரது சிவ ந்த திருவடித்தாமலையை வெள்ளிய அறிவுடைய எனது சிரமேற் சூட்டியருள வேண்டும் என்று திவோதானன் யாசித்தான். எ-று. (உ)

மாவலி ததீசி வாணன்முப் புரத்தோர் தக்கன்மா தவம்பல விழை த்துந், தேவரை மிகந்த வாற்றிறை யுயராஞ் சோந்தனர் யானுமங் கது போல், தாவரும் விசும்பி னமரரை மிகந்த பிழையினு லென்னுழைச் சார்ந்த, பாவமவிட் டகற்றுந் தத்துவ மெனக்குப் பணித்தியென் றடிம லீர் பரவி.

(இ-ள்.) மாவலிசூசககாண்டி - ததிசுபுனிமன் - பாஞ்சுரன்-திப்புரதி
கள்-தகைப்பிரசாபதி (முதலாய்) - உரைதலவகைத்தான தவறகனைச் செட்
தும், தேவாகளைப் பகைத்த காண-தினா தனடம்பட்டினன் ; அழிதனும்
அவாகளை யொப்ப, கிடைத்தறகிப் கூ-க்கொகைதிட டுக்குத் தேவாகளைப்
பகைத்த குற்றத்தினால் அழியெரி-ததிலகித் பட்டதையிட்டு கிணத்தக்க தத்
துவமுறையை எனக்குக் கட்டியிடவேண்டுமென்று திரும்பினது திருவடித்
தாமரைகளைத் துதிசெய்து. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளக-.

(௨)

இலகொளி மணிச்சூட்ட டாயின்மே புலகத் தெண்பதி னுயிர் வநு
டந், தொலைவலபே ரின்பர துத்தனன் மீட்டி துத்தத்தே துப்பப்பதை
யலலாற், கலைவலா யொன்றுவ காணகொ டி-யிக் கருங்கடல கடப்ப
தற் கின்னே, மலரதலை ஞானப பெருமடனை மருளால் வழங்குக வென
வழுத் திடலும்.

(இ-ள்.) எல்லா தூல்களிலும் உல்ல திருமாலே ! ஒளிவிளங்கும் மாணிக்
கத்தைபுடைய உச்சிக்கொண்டைவாய்ந்த ஆகிசெடன் (சிரசின்)பேரிதூள்ள பூமி
யில் எண்பதினாயிரவருடமெல்லி, அளவில்லாத பெருஞ்சகத்தை யனுபவித்தேன்;
மறுபடியும் அனுபவித்ததையே யனுபவிப்பதன்றி வேறொன்றும் பார்த்தே
னில்லை. ஜனனமாகிய வலிய சமுத்திரத்தை நீதுவதற்கு இப்பொழுதே பார்த்த
ஞானமாகிய பெரிய தெப்பத்தைக் கிருபைபுடன் அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று
திவோதானன் சொல்லவும். எ-று.

(௪)

அறநெறி பிழையா திருவெம் புராத வலங்கல்வெ லாசனுக் கின்று
மறநெறி பிறழ்ந்த நெய்யினை புனாத்தல தகாதென வண்டியாய் முகு
ந்த, னிறைபாளு சுடரா யசலமா யொன்றாய் மெலமா யுயிர்க்குயிராகி,
யுறைதரும் பொருளி னுணமையை வேந்த னுளங்கொள விரித்துரைத்
தனனால.

(இ-ள்.) தருமமார்க்கக தவறாமற் பெரிய உலகத்தை ரக்ஷித்த வெற்றி
மாலே யணிந்த வேறபடை தாங்கிய அரசனான திவோதானனுக்கு இப்போது வே
தமுறையி னின்று பிச்சிய வழியைப் போதித்தல் சரியல்ல வென்று கருதி, வள
ப்பத்தங்கிய துளவமாலே சூடிய திருமால், எவரும் கிறைந்த மேம்பட்ட சுடர்வடி
வாகியும், அசைவற்றதாகியும், ஒப்பற்றதாகியும், மலரகிதமாகியும், உயிருக்குள
ருயிராகியும் வசிக்கும் வஸ்துவாகிய பாவத்தினை உண்மையிலக்கணங்களைத்
திவோதானனது மனத்திற் புலப்படுமபடி நன்குவிளக்கியுபதேசித்தனா. எ-று.

கங்கையங் ககாமி னிலிங்கமொன் றமைத்து வழிபடிற் கறைமீட்டற்
றணிந்த, மங்கையோர் பங்க னருளிளு லின்று முதலவேழ் காளினில வ
யவரு, பொங்கொளி விமானங் கணங்கள் கொண் டென்பாற் போத்திடு மெ
னவுரை புகன்று, கொங்கலர் துளவத் தெரியன்மால் பஞ்ச நதக்கரை
குறுகின னிருந்தான்.

(இ-ள்) அழகிய கங்கைக்கரையில் ஒரு சிவலிங்கக்குறியைப் பிரதிட்டை செய்து அதனை வழிபாடுசெய்தால், விஷத்தைக் கண்டத்தில தரித்த பார்ப்பதி பாகராகிய சிவபெருமான சிருபாயினால், இன்றுமுதல் ஏழுதினங்களுள் விளங்குகின்ற ஒளிமிகுந்த தெய்வவிமானத்தைச் சிவகணங்கள் தாமசியுன்பால் வரும் என்றுபேசித்து, மகரநதப்பொடியுடன் இத்மலிழ்ந்த துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் பஞ்சநதத்தீர்த்தக்கரையை யடைந்தனர். எ-று. (சு)

கலைப்பில் கேள்வி யமைச்சரைக் கூவிச் சீனைகடற் கருத்துகி லசைத்த, மலர்தலை யுலக மனைத்தையும் விழைவால் வளர்ச்சய மாஞ்சயன காக்க, விலகொளி மவுலி கவித்துமென் றெண்ணி யீர்ப்புனற் கங்கைநீராட்டி, வீலைவரம் பறியா வெயிலமணி யிமைக்கும விழுததகு கதிர்முடி புனைந்தான்.

(இ-ள்) நீதிநுல்களிற் பழகிய கேள்வியையுடைய மந்திரிமாரா யழைத்து, சந்திக்கின்ற சமுத்திரமாகிய கரிய வஸ்திரமுடுத்த இடமகன்ற உலகமுழுவதும் ஆசையுடன் வளங்கின்ற சயமாஞ்சயன் அரசுசெய்யும்படி ஒளிவிளங்குங் கிரீடந்தரிப்போமென்றுலோசித்துக் குளிர்ச்சிவாய்ந்த கங்காசலத்தால் மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து, விலையளவிட்டறியாத கிரணங்களையுடைய நவமணிகள் பிரகாசிக்கின்ற மேம்பாடு தங்கிய ஒள்ளிய மருடாபிஷேகஞ்செய்தனன். (திவோதானன்)

மைத்தனை மவுலி சூட்டிய பின்னர் வளர்புனற் கங்கையின் வடபாலந்திர திருவி லிளம்பிறைக் கண்ணி யிறைவனுக் காலய மியற்றிச் சிந்தையி னுவந்து தன்பெய ராலோரா சிவலிங்க மாயிடை யமைத்துக் கொந்தலா மலர்தூ யொன்னலாக் கடந்த கொற்றவன் வழிபடு மேலவை.

(இ-ள்) சத்தருக்களைச் செய்தித் வெற்றியையுடைய திவோதானன், புதல்வனாகிய சயமாஞ்சயனுக்கு முடிசூட்டினபிறகு, நீர்ப்பெருக் கமைந்த கங்காதீர்த்தின் வடதிசையிலே, வளங்கின்ற இளம்பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானுக்கு இத்திரபோகம்போலத் திருக்கோயில் கட்டுவித்து மனக்களிப்பு கொண்டு தனது பெயரினால் ஒரு சிவலிங்கக் குறியை அவவிடத்திலே தாபித்துக் கொடுத்துக் களாகிய மலர்களைக்கொண் டருச்சித்து வழிபாடுசெய்துவருகையில், எ-று.

இதமுதல் இரண்போடல்கள் குளகம்.

(அ)

ஆழிவெண் டிரையி னறிதுயி ல்மரு மைம்படைக் கடவுள்முன் னுரைத்த, வேமுநற் றினமுங் கழிந்தபின் முக்கணியைவன் றன்னருளத னாற், பரழிபந் தடந்தோட் கணங்கள்செங் கதிர்கால் பரிதியோர் கோடிசேர்ந் தென்னச், சூழ்கட றிமைக்கு மொழுக்கொளி விமானந் துங்கவேல் மன்னன்முன் கொணர்ந்த.

(இ-ள்) சுஃராப்தியின் தாவன்யமாகிய அலைகளில் யோகநித்திராசெய்திருக்கும் பஞ்சாயுதங்களையுடைய திருமால் முன் கூறிய நல்ல ஏழுநாட்களுக்குச் சன்மயிரு, திரிநேத்திரங்கள் பொருந்திய சிவபெருமானது சிருபாயினால், பெருமைதங்கிய அழகிய பூரித்த புயங்களையுடைய சிவகணங்கள் சிலந்த கிரணங்களைச் சிந்தும் ஒரு கோழுகரிய ருதயமானற்போல, நெருங்கிய ஒளிவிசும் பிரகாசம்பொ

ருத்திய தெய்வவிமானம் பரிசுத்தமாகிய கேலையுடைய திவோதானன் முன் கொண்டு வந்தன. எ-று. (க)

நெற்றியங் கண்ணு லெய்வென திவோதாத் தேவனியுநீலமென் மிடறு, மொற்றைவெண் குடைபுட புவிந் தள மயமா னோந்திய வொண்மலாக் காமுங், கற்றைமங் கதிகால மழுப்படை தாட்டு காமுமாட்சி சிவனுரு வமைந்து, வெற்றியேவ மன்னன கதிமணி மிமைக்கும வ்மானமேவ மகிழ்ச்சியோ டிவர்த்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய நெற்றிக்கண்ணும், சாதிரிகை யுடைய இளம்பிறை விளங்குஞ் சடையும், மெல்லிய திருநீலகண்டமும், வெண்ணிறமாகிய ஒழைத்தோமும், அதி யிளமை வாய்ந்த மாணத்த தாங்கிய ஒளியி தாமதமாவதோன்ற கையும், அழகிய கிரணத்தொகுதியை விகம் மழுப்படுத்தாத தரித்த கையும் ஆகிய (இத்தகைய) சிவசாரூபமடைந்து, வெற்றியைத்தரும் கேலையுடைய திவோதானன் நவமணிகளால் ஒளிவிளங்குத்தெய்வவிமானத்திற் களிப்போடேறினான்.

விஷ்ணுவின் பஞ்சாபுகங்க ளாவன :—சங்கு-சங்கரம்-கதை-கட்கம்-கோதண்டம் என்பனவாம். (க)

அரம்பையர் கவரிக் குழம்புடை யிட்ட வயனோடு முனிவர்வாழ்த் தெடுப்பப், புரந்தரன் முதலோர் பூமழை பொழியப் பொறிவரி வண்மன முரலு, நரந்தரநா றைம்பாற் நிலோத்தமை முதல கூத்தியர் தனித்தனி நடிப்பக், கருத்தடங் கணணி பங்கனவீற் நிருக்குங் கபிலையி ளடைந்துவீற் நிருப்தான்.

(இ-ள்.) தேவமாதர் சாமரைத் தொகுதிகளை இருபுறமும் வீசுவும், பிரமனோடு முனிவர்கள் வாழ்த்தவும், இந்திரன் முதலிய அரா புஷ்பமாநிவருஷிக்கவும், புள்ளியையும் கீற்றையு முடைய வண்டுகட்டககள் நீங்காஞ் செய்யவும் நரந்தமணம் வீசங் கூத்தையுடைய திலோத்தமைமுதலாகிய நாட்டியப்பெண்கள்தனித்தனி நடனஞ்செய்யவும், கருமை வாய்ந்த பார்த்தகண்ணையுடைய பார்ப்பதிபாகாராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்குங் திருக்கயிலாயகிரியைச் சேர்ந்து இனிதாக வாழ்த்தினுந்தான். எ-று.

ஐம்பால் என்பது ஐந்துவகையாக முடியு மியல்பை யுடையது. அவையாவன :—குழல்-கொண்டை-சுருள்-பனிச்சை-முடி. அவற்றுள், மயிலைச் சுருட்டி முடித்தல் குழல், பக்கத்தில் முடித்தல் கொண்டை, பின்னே செருகல் சுருள், பின்னிலேதல் பனிச்சை, மயிலை யுச்சியின் முடித்தல் முடி வெண்பார். (க)

இன்னநற் காதை யுரைத்தவர் கேட்டோ ரினிதென வுலக்தவர் யாரு, மொன்னலக் கடந்து கடல்விளிம புடுத்த வுலகெலா மொருகுடை நிறுத்திப், பொன்னெடுங் திகிரி திசைதிசை யுருட்டிப் புனியத ளசைத்த வ னுறைபு; மின்னவீர் குடுமிக் கபிலமால வரையில் விண்ணவ ரோத்தவீற் நிருப்பார்.

(இ-ள்.) இந்த நல்ல சரித்திரத்தைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் (பிறர் சொல்லக்கேட்டு) கன்றெனக் களித்தவர்களும் ஆகிய வெல்லோரும், சத்துருக்களை வென்று கடல்புடைசூழ்ந்த பூமிமுழுவதும் ஒரு குடையால் நீழல்செய்து பொன்மயமான பெரிய ஆக்கினசக்கரத்தைத் திக்குக டோறுஞ் செலுத்தி, புலித்தோலை ஆடையாகத் தரித்த சிவபெருமான் வாசஞ் செய்யும், மின்னலை வீசுகின்ற சிகரங்களைபுடைய பெரிய திருக்கயிலாயகிரியில் தேவர்கள் பணியும்படி வாழ்த்திருப்பார்கள். எ-று. (கஉ)

திவோதானன் மூத்தியடைந்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - சுருஉஅ.

ஐமபத்தொன்பதாவது,

பஞ்சநதத்தின் வரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

அரிமதர் நெடுங்க ணவீர்குழை தடவு மாய்ச்சியர் பிணித்ததாம் போடு, மருதிடைத் தவழ்ந்த மாயவன் பஞ்ச நதத்திடை வையிய வாறு ம், பெருகுநீர் வாவிக்கப் பெயர் புணர்ந்த பெற்றியு மினிதுகே னென்னக், குருகுபேர்க் குன்ற மெறிந்தவே லுழவன் குறுமுனி மகிழ்வுற வுரைப் பான்.

(இ-ள்.) அரிபரந்து மதர்த்த நீண்ட விழிகள், ஒளிவாய்ந்த குண்டலங்களை த்தடவுகின்ற ஆய்ச்சியர் (உரலிற்) கட்டிய கட்டுடன் மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்ற திருமால், பஞ்சநததீர்த்தத்தருகில் வாழ்த்திருந்த வகையையும், நீர்ப்பெருக்கை யுடைய பஞ்சநதத்திற்கு அந்தப் பெயர்வந்த காரணமும் இனிதாகக் கேட்கக்கடவா யென்று, கிரவுஞ்சகிரியைச் சங்கரித்த வேற்படைதாங்கிய ஸ்ரீசப்பிரமணியமூர்த்திகள் அகஸ்தியமுனிவர் மனங்களிக்கும்படி சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று. (க)

அருமறை தெளிந்த பிருகுவின் மருமா னருமறைச் சிரசெனும் பெயரோ, னுருவமூ றேசை காற்றமோ டிராத முற்றிடா னுளத்தினை யடக்கி, வெருவா ரோற்கு மமைதியின் மதியில் வேல்கிடந் தனையவோ டரிக் கட்ட, டெரிவைவிண் ணகத்திற் சுசியென வுரைக்குஞ் சேபிழை யவ்வுழியடைந்தான்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய வேதப்பொருளிற் தேர்ச்சியுடைய பிருகுமுனிவனது பூதஸ்வகைய வேதசிரசென்னும் பெயருடையவன் ஞபம்-ஸ்பரிசம் - சத்தம்-கந்தம்-ரகம் - (முதலிய) வழியே மனதைச் செலுத்தாமல் உன்னத்தைக் காத்து, (கண்டோர்) அஞ்சத்தக்க தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குவகாலத்தில், பூர

ணச்சந்திரனுக்குள் வேற்படை யிருந்தாற்போன்ற அரிபார்த நெடிய கண்கள் (பொருத்தியமுகத்தை) உடைய தேவலோகத்துப்பெண்ணாகிய சசியென்று சொல்லப்படுஞ் செம்மையாகிய ஆபரணங்களையணிந்த ஒருத்தி ஆங்கு வந்தனள் எ-று.

முகத்தைப் பூரணச்சந்திரனும், கண்ணை வேற்படையுமாக வுலமித்து “மதியில் வேல்கிடத் திணய” எனரா. (உ)

முத்தரிச் சிலம்பு தவணைவாய்ச் சதங்கை முறைமுறை பூசலிட்டேங்கப் பைத்தபாம் பல்குள் மேகலை பிரங்கப் பாணிகா வணடினத் துதைத்து மைத்தவழ் குழலின் முரலமுன் போர்த வாணுதல் மதிமுக கோக்கிப் பித்தரின் மயங்கி யருமறை முனிவன் பேதுற ஹற்றுமாழ் கினனூல்.

(இ-ள்.) முத்தாகிய அரிகணையுடைய சிலம்பும், தவணை வாயோசைபோன்ற ஒலியை யுடைய சதங்கைமாலையும் முறைமுறை யாகச் சண்டைசெய்தொலிக்கவும், படத்தையுடைய பாம்பைப் போன்ற நீதம்பத்தி வணிகத் மேகலாபரணஞ் சத்திக்கவும், வண்டு கூட்டங்கள் நெருங்கிக் கருமைவாய்த்தகூத்தவிற்ப் பண்ணை சை சிகர பாடவும், தனக்குமுன்னேவந்த ஒளி தங்கிய நெற்றியை யுடைய சசியென்பவளது பூரணச்சந்திரனொத்த முகத்தைப் பார்த்து உன்மத்தனா யொப்ப மனங்கலங்கி அரியவேதங்களைப்பயின்ற வேதசிரசென்பவன் (காமகோயால்) தன் புற்று வருத்தினள். எ-று.

அரி=சிலம்பின் பருக்கை.

(உ)

வடுவகிர் நெடுங்கட் பேதையம் முனிவன் மயங்குதல் கோக்கியுள் வெருவிக், கொடியகிக் குற்ற தெனவுட னடுங்கக் கோடிவெண் மலர்க் கரங் கூப்பி, யடியினே னடிகள் தவம்புரி யிடத்தி னடைத்தவிப் பிழை பொறுக் கெனலும், விடயமோ னாத்து மடக்கிய முனிவன் விளங்கிழை மகிழ்வுற வுணர்ப்பான்.

(இ-ள்.) மாவடுவின் வகிர்ச்சியை சிகரான நீண்ட விழிகளையுடைய அம் மங்கை அவ்வேதசிரசென்னும் முனிவன் மயக்குற்றது கண்டு மனத்திற்பயந்து, பூங்கொடி அசைதலடைந்தாற்போலச் சரீரம் நடுக்க மெய்தும்படி, குற்றமில்லாத மெல்லிய தாமராமல ரொத்த கைகளைக்குவித்து, அடியென் தேவரீர் தவஞ்செய்ய மிடத்தில் வந்த இக்குற்றத்தை ஈழமிக்கவேண்டுமென்று கூறவும், ஐம்புலச்சேட் தைகளை யு மடக்கியுள்ள முனிவன், பிரகாசிக்கின்ற பணிபூண்ட அச் சசியென் பான்கணிப்பெய்தும்படி சொல்லத்தொடங்கினான். எ-று. (ச)

தண்ணறுங் கமலத் தாசவீர் நிருக்குத் தாக்கணங் கணையபுங் குழ லாய், வெண்ணெய்செந் தழல்வாய்ப் பெய்திடி னுருகும் விழைவொடு மாதர்தம் முள்ள, மொண்ணுதல் மகளீர் மதிமுகஞ் சிறிது காணினு மொள்ளிழை யவரை, யெண்ணினு மவாசொற் கேட்பினு முருகு மென் றிடி னுணர்க்குமா நெவனே.

(இ-ள்.) குவிர்ச்சிவாய்த்த வாசனையமைந்த தாமரைப்பூவிற் கொணுமுகங் கொண்டிருக்குத் திருமகன்போன்ற மலர்குழைய கூந்தலையுடையாளே ! வெண்

னையானது சிவந்த தீயில் விட்டாலுருகிப்போம்! புருஷரின் மன்மானது ஒளிவாய்ந்த நெற்றியையுடைய பெண்களது பூரணச்சந்திரன்போன்ற முகத்தைச்சிறிது பார்த்தாலும், பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணத்தரித்த அம்மடவாரா ஆசைகொண்டு நனைத்தாலும், அம்மங்கையர் வார்த்தையைச்செவிகொடுத்தாலும் உருகுமென்று சொன்னால் அதனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன. எ-று. (௫)

ஆதலா லுள்ளம் வெருவலை நீயீண்டடைதலா நிலையினின் நிழ்ந்ததாதுவைத் தரித்தி யென்றலு மதனைத் தரித்தெழில் முழுவதுமமைந்த, போதரி நெடுங்கட் புதல்வியை யீன்று முனிவரன் பொருந்துசாலை யினிற், நீதற விருத்தி மின்னிவர்த் தென்னச் சேனுயர் விசும்பிடைச் சென்றாள்.

(௫-ஈ.) ஆனபடியால் மனதிலஞ்சாதே! நீயிங்கு வந்தமையால் இடம் விட்டுத்தவறிய விரியத்தைத்தரிக்கக்கடவாய் என்று (வேதசிரசு) கூறவும், (சுசி) அவ்வாறே யதனைத்தரித்து, இலக்கண முழுது மமைந்த அரிபரந்த மலர்போன்ற நெடிய கண்களையுடைய ஓர் புத்திரியைப்பெற்று, அம்முனிவன் வசிக்ஞ்சுத் தவச்சாலையிற் குற்றமினறி யிருக்கும்படி விடுத்து மின்னல் ஏறினாற்போல, மிகவும் உயர்வாகிய தேவலோகத்தை யடைந்தாள். எ-று. (சு)

ஆங்கவ ளேகத் தரிக்கிடந் தழுத புதல்வியை யங்கையி னெடுத்துத் தீங்கெறி முனிவன் மான்முலை யூட்டித் தீதற வளர்த்தலு மவட்கு நீங்கருங் பருவ மெட்டிறத் ததனால் நிரைவளை முன்னிவாட்டடங்கட் பூங்கொடி வதுவை யாற்றிடு காலம் போத்தது புகறியென் றிடலும்.

(௫-ஈ.) அவவகையாகச் சுசியென்பவள் செல்லலால், ஒன்றியாயிருந்து அழகின்ற புத்திரியைக் குற்றமற்ற (வேதசிரசு) என்னுமுனிவன் அழகியகைகளா வெடுத்து, மாணினது முலைப்பாலைபுண்பித்து நன்றாகவளர்த்து வரவும், அப்பெண்ணுக்கு நீங்கற்கரிய எட்டுவயதுகள் கழிந்தமையால், வரிசையாகிய வளையலை யணிந்த ஒளரிய பரந்த கண்ணையுடைய பூங்கொடிபோன்ற மகளே! உனக்குக் கடிமணப்பருவம் வந்தது; ஆலோசித்து (உன்கருத்தைச்) சொல்லக்கடவா யென்று அம் முனிவன் சொல்லவும். எ-று. (ஈ)

அளப்பருங் குணங்கட் கொருவனாய்த் தரும மனைத்தையு முணர்ந்தவ னுளனேற், துளக்கற வளித்தி யென்றவ னுரைப்பத் தூயநற் நவம் புரித் தல்லா, லுளத்திடை நனைத்த் கொழுனைப் பெறுத லரிதென முனிவா னுரைப்ப, விளக்கொளி யென்னச் சுடர்விடு மேனி விளங்கிழை தவம்புரித் தனளால்.

(௫-ஈ.) அளவிடற்கரிய நற்குணங்களுக்கொருவனாகியும் புண்ணியநார்க்குக் கண்களையெல்லாம் அளித்தவனுமாக விருப்பானாகில், கலக்கமின்றி (என்னை யவனுக்கு மணஞ்செய்து) கொடுப்பாயாக என்று அக்கன்னிகை கூற, பரிசுத்தமாகிய கல் தவங்களைச்செய்தாலல்லாமல் நீயுன் மனதிற் கருதியவகையான கணவனை யடை தவருமையென்று (பிதாவாகிய) வேதசிரசு கொல்ல, தீபத்தின் பிச்சகம்

போல ஒளிவீசும் மேனிவாய்த்த விளங்குகின்ற ஆபாணம்பூண்ட அப்பெண் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினன். எ-று. (அ)

கனிபடுகிளவி யருத்தவ ரோக்கிக் கமலமென் பொருட்டில்வீற் றிருக் கு, முனிவர னெய்தி யானுநீ வேட்ட தளிக்குவல் மொழிகெனச் சிறத் து, புனிதமாம் பொருள்க ளெவற்றினும யானே புனிதமாம் படியருள் கென்ன, வணையல் வரங்க ளளித்துப் பிசம்பி னருமறை வானவ னக ன்றான்.

(இ-ள்.) மதுரமாகிய சொல்லையுடைய அக் கன்னிகையின் செய்தற்கரிய தவத்தைக்கண்டு, பங்கயமலரின் மெல்லியகொட்டையில் வாழ்கிறுக்கும் பிரம தேவன் (அவள் முன்) வந்து, நீ விரும்பியதனை யான் கொடுப்பேன் சொலவக் கடவாயென்று கூற, (சுகி) மேம்பட்டுப் பரிசுத்தமாகிய எல்லாப் பொருள்களி னும் நானே பரிசுத்தமாகும்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று இரப்பவும், பிரம தேவன் அத்தன்மைத்தான நல்ல வரங்களைக்கொடுத்து உயர்வாகிய சத்தியலோ கத்தைபடைத்தான். எ-று. (ஆ)

எரிமணிப் பசும்பொற் கலன்கிடற் திமைக்குமிளமுலை யருத்தவ மார்த் தி முருகுவாய் மடுத்த முசிவன் டரற்று மொய்ம்மலர்க் காவினெய் துதலு முருவவா ணுதலு மொளிர்மதி முகமுமோடரி கெடுங்கணுந்தாங்க [னே மருவுமோர்கொடியென றடைந்துந் தருமன் மம்மாநோயுழந்துமாழ்கின

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற மானிக்கங்கன்பித்த பசும்பொன்னுலாபணிசு விருந்து ஒளிசெய்யும் இளமைவாய்த்த தளங்கையுடைய அக்கன்னிகை அரிய தவத்தைச்செய்து (வரம்பெற்று) வண்டுகள் தேனுண்டு மொய்த்து ரீங்காரஞ்செ ய்யும் நெருங்கிய மலர்கள்பொருந்திய சோலையில் வரவும், அழகிய ஒளிபொருத் திய நெற்றியும், பிரகாசிக்கின்ற பூரணச்சந்திரன்போன்ற முகமும், நீண்டு அரி பரந்த நெடியவிழிகளும் உடைத்தாயிருத்தலால், ஓர் பொற்கொடியென்று நன் மைவாய்த்த தருமனென்போன் சமீபித்துக் காமநோயால் துன்புற்று வருத்தினன். அனிச்சமென் மலரின் மிதிப்பினுஞ் சேக்கு மந்தளிர்ச் சிறடி, ரேவக் கனிப்பொறை சுமந்த கற்பகக் கொடியிக் காவிடைப் புருத்ததென் றவத் தனிப்பல னாகு மிருதடற் தோளிற் றழுவுதி யென்விரத் தெய்த் [தின முவிக்குரைத் தவன் னருளின வன் தி முயங்குதல் புரிகில னென்றான்.

(இ-ள்.) மெல்லிய அனிச்சம் பூவின்மேல் மிதித்தாணவ் கன்றத்தக்க தளிர்போன்ற சிநிய பாதங்கள் நோவும்படி, (தளங்களாகிய) பெருஞ்சுமை யைத்தாங்கிய கற்பகக்கொடிபோல்வானே! நீ இவ்வனத்தில் வந்தது என் தவத் தின்று ஒப்பற்றபலனாகும்; பூரித்த உபயதோள்களில் என்னை யணையக்கடவாய் என்று யாசித்துச் சமீபிக்கையில், (அக்கன்னிகை என் பிரதவாகிய) வேதிர முனிவருக்குக்கறி அவர்விரும்பினுவல்லமாத் கலத்தல் செய்யெனென் றரைத் தான். எ-று. (க)

மாழையுண் கண்ணி மறுத்தன ளாக மதிமருண் டணங்கினை நோக்கி[பத் யாழினோர் புணர்ப்பின் மேவுதல் தருமத்திழுக்குற தெனவினி திசைப்

தாழ்முழ லதற்கு மறுத்தலு மோங்கித் தழுவுதற் கடங்குறா தெழுந்த
கேழ்கிளர் பொமம விளமுலை வலிதிற்புலவினன் கெடவருந் தருமன்.

(இ-ள்.) அழகுவாய்ந்த விழிகளையுடைய அக்கன்னிகை மறுத்தமையால்
தருமன் மதிமயக்கமுற்று அவனைப்பார்த்துக் காந்தர்வப் புணர்ச்சியார் கூடுதல்
தருமமார்க்கத்தினின்று தவறுபடாது என்னிதாக்கூற, நீண்ட அளகபாரத்
தையுடைய அப்பெண் அதற்கு இணங்காதிருக்கவும், ஓகையாற்பிடித்தற்கடங்கா
மல் உயர்ந்தெழுந்த நிறம்விளங்கும் பூரித்த இளமையாய்ந்த தனங்களைப் பற்றிப்
பலாத்காரமாகத் தழுவினான் கெடுதலில்லாத தருமன். எ-று.

“யாழினோர் புணர்ப்பு” என்பது காந்தர்வமணம் அஃது என்வகை மண
ங்களுளொன்று; அவையாவன :—பிரமம்-பிரசாபத்தியம்-ஆரிடம்-தெய்வம்-காந்
தருவம்-ஆசரம்-இராக்கதம்-பைசாசமென்பன. அவற்றுள் பிரமசாரிக்குக் கன்னி
யைத் தீமுன் னளிப்பது பிராமமணம் எனவும், நாயக னுறவினர் வேண்ட நாயகி
யினத்தா ருடன்பட்டு அவனைத் தீமுன்னளிப்பது பிரசாபத்தியமணம் எனவும்,
பசுக்க ளொன் றிரண்டு பெற்றுக் கன்னியைத் தீமுன் னளிப்பது ஆரிடமணம்
எனவும், வேள்வியால் வந்த கன்னியைத் தீமுன் னளிப்பது தெய்வமணம் என
வும், கொடுப்பாருங் கேட்பாரு மின்றி யிருவருந் தனியிடத் தெதிர்ப்பட்டுத் தாமே
கலப்பது காந்தருவமணம் எனவும், பெண்ணுக்குப் பணிபூட்டிச் சுற்றத்தாருக்கு
வேண்டும் பொன்னளித்துக் கொள்வது அகரமணம் எனவும், பெண்ணும் பெண்
னைத்தாரு முடன்படாமல் வலிதிற் கொள்வது இராக்கதமணம் எனவும், கித்
திலா செய்வானிச் சேருவது பைசாசமணம் எனவும் கூறுவர். (கஉ)

வலிதின் யென்னைத் தழுவிய வாற்றால் வால்வளை நித்திலங் கொழி
க்கு, மொலிதிலா நதியா யொழுகெனச் சாப முறைத்தலுந் தருமன்மெய்
புழுங்கி, யலர்முலை நின்னை யிரக்கவு ரெஞ்சங் குழைத்திடா வாற்றினு ல
கன்ற, சிலையெனக் கிடத்தி யெனவுளம் வெருவிச் சேயிழை தந்தைபா
லடைந்தாள்.

(இ-ள்.) நீ என்னைப் பலாத்காரமாகத் தழுவிய காரணத்தினால், வெள்ளிய
சங்குகின்ற முத்துக்களைக்கொழித்து ஒலிக்கின்ற அலைகள் பொருந்திய நதியுருவா
ய்ச் செல்கவென்று (அக்கன்னிகை) சாபமிடவும், தருமன் உடல்நடுங்கி, பரந்த
முலைகையுடையானே! நான் உன்னைவேண்டியும் மனமிளகாத தன்மையுற பர
ந்த பாறைவழுவாக விருக்கக்கடவாயென்று பிரதிசாபமிட, செம்மையாகிய ஆபர
ணமணிந்த அப்பெண் மனமஞ்சிப் பிதாவின்பக்கலிற் சென்றாள். எ-று. (கங)

வந்தவை யனைத்துத் தவத்தினு லுணர்ந்து மறைமுனி மகள்முக நோக்கிச்
சந்திர காந்தச் சிலையதாய் மதியின் கதிர்களாற் றண்புனல் பெருகி

யுந்துதென் டுரைநீ ரொழுகிய தூத பாவையென் றுரைக்குமா நதியாய்ச்
சிந்துநீர் தரங்கத் தருமமா நதத்திற் சிறப்பொடுஞ் சென்றுசேர் குதியால்

(இ-ள்.) வேதங்களில் வல்லவனாகிய முனிவன் சிகழ்த்தவற்றை யெல்லாம்
தனது தவனினையாலறிந்து புத்திரி முகத்தைப்பார்த்து, நீ சந்திரகாந்தக்கல்லா

சிச் சந்திரனது கிரணங்களால் குளிர்ந்த நீர்பெருகிச் செலுத்துகின்ற தென்னிய அலைகள் பொருந்திய நீர்மயமா யொழுஞ் சூதபாவையென்று பெயர்ச்சொல்லத்தக்க சிறந்த நதியாகி, அலைகளை வீசுகின்ற கீரையுடைய தருமமாகத்திற்பெருமை யுடன்போய்க் கலக்கக்கடவாய். ௭-௩.

தருமன் அம்மங்கை சாபத்தால் நதியாயொழுகியதே தருமமாகதம். நதம்-ஆணையாறு. (௧௪)

நின்னுடை முனிவா ஸத்தமெய் யொழுஞ் தருமனு நீயும்வேண்டியிநியக் கொன்னுடைத் தவத்தால் முன்னுறவெய்து ய்பயைகவென் றினிதருள் பகன்னலிற் களிந்த குதலையக் தீஞ்சொற் கன்னியு நதியுரு வெடுதது மன்னிய தரும நதத்தொடு முள்ள மகிழ்வுற வந்துகூ டினளால்.

(இ-ள்.) உனது கோபத்தால் அந்தியுருவடைந்த தருமனும் நீயும் விரும் பியபோது எனதுதலமேம்பாட்டாற் பண்டையவழிவடைந்து சேரக்கடவீர்கள் என்றினிதாகக் கிருபைசெய்ய, கற்கண்டுபோலும் இனிய மதுரம்பொருந்திய அழகிய குதலைச்சொல்லையுடைய அக்கன்னிகையும் நதிவழிவுதாங்கி, கீலைபெற்ற தருமமாகத்துடனே மனமகிழ்ச்சிகொண்டு வந்து சேர்ந்தனன். ௭-௩. (௧௫)

பரிதியஞ்செல்வன் றவம்புரிக் திடலும் பாய்கதி ரொடும்வெயர் வெழுந்து கிரணமா நதியா யொழுகிய துயர்ந்த தருமமாகதங்கினர், கங்கையருள்புரி தூத பாவைவான் கிரண யமுனையென் னைந்துமா நதியு மொருவழிப் படலாற் பஞ்சமா நதமென துறுபெய ராயதிவ் வுலகின்.

(இ-ள்.) சூரியன் தவஞ்செய்யவும், பொழிசின்ற கிரணங்களுடனே வேர் வைதோன்றிச் சிறந்த கிரணநதியாகவொழுங்கியது ; உயர்வாகியசிறந்ததருமமாகதமும், விளங்குகின்ற கங்கையும், கிருபைபுரிசின்ற தூதபாவையும், சிறந்தகிரண யும், யமுனையுமென்று சொல்லப்படும் ஐந்து சிறந்த நதிகளும் ஒன்று கூடுதலால், பஞ்சமாகதமென்று இவ்வுலகத்திற் பொருந்திய (அத்தீர்த்தத்திற்ரு) பெயருண்டாயிருக்கின்றது. ௭-௩. (௧௬)

விசிபுனற் றருமத் தவமுயர் தூத பாவைசொல் வித்துநற் றீர்த்த மருவிய பஞ்ச நதமென முன்னே யுகமுதல் வான்முறை வழங்கும் பொருவது காம மிகந்த மதனிற் படித்துளோர் பூதமோ ணாத்தி [பார். னுருவுடை யாக்கை யெடுத்திட ரெய்தா முத்திவிட் னெறத்தினி திருப்

(இ-ள்.) பரந்த இத்தீர்த்தமானது தருமமுத் தவமுமுயர்ந்த தூதபாவை- செல்லுகின்ற கல்ல வித்துதீர்த்தம். பொருந்திய பஞ்சமாகதமென்று கிருதயுகமுதற்கொண்டு கிரமமாகப் பெயர்வழங்கும். சமானநிதமாகிய பெயரையுடைய இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் ஐம்பெரும் பூதங்களின் வடிவமாகிய வுடலை (மீண்டும்) பெற்றுத் துன்பமடையாமல், மோட்சவீட்டில் இனிதாக வாழ்த்திருப்பார்கள்.

பஞ்சநதத்தின் வரலாறுரைத்த அ-ம்,

முற்றிற்று,

உ

சிவமயம்.

அறுபதாவது,

விந்துமாதவன் ரோன்றிய அத்தியாயம்.

தாற்றிளங் கழுகின் வாளைபாய்ந் துழக்கத் தமனியப் பாளைவாய்க் கீறி யூற்றிருந் தொழுகும் பச்சிளந் தேற லுயர்வரை யருவியிற் றாங்கு மாற்றெறி காசி வளநகர் பஞ்ச மாந்தக் கரையில் தெண் டிரைய [ன். பரங்கட லதனி லுளமகிழ் சிறப்பப் பசுந்துழாய் முகுத்தன்வீற் றிருந்தா

(இ-ள்.) குலைகளை யுடைய இளங்கமுகமரங்களில் வாளைமீன்கள் கலக்கு தலால், பொன்போன்ற பாளைகள் வாய்பிளந்து ஊற்றெடுத்தொழுகுகின்ற புதிதா கிய பசியதேன், உயர்ந்த மலையினின் றிறங்கும் அருவிபோலொழுகுகின்ற சமான மற்ற காசியாகிய வளப்பமமைந்த நகரத்தில் பஞ்சமாந்தத் தீர்த்தக்கரையில் தெ ள்ளிய அலைகளை யுடைய திருப்பாற்கடல்போல மனக்களிப்பு அதிகரிக்கத் துளப மாலை யணிந்த திருமால் எழுந்தருளியிருந்தனர். எ-று. (க)

முக்குறும் பதனை வேரொடும் பிடுங்கி மூச்சவித் தருந்தவம் புரியு மக்கினி விந்து வெனும்பெயர் மறையோ னுயிர கோடியா தபரிற் [த கக்குசெங் கதிர்கால கவுத்துவ மணிந்த கண்ணனை கோக்கிமண் பொதிந் செக்கர்மென்கமலச்சேவடிப்போதுசென்னியிற்சூட்டினன்றொழுதான்.

(இ-ள்.) (ஆணவமுதலிய) மூவகைக்குற்றங்களை யடியோடொழித்து, (பிராணவாயுவைக்) கும்பித்து அரிதாகிய தவத்தைச்செய்கின்ற அக்கினிவிந்து வெ னனும் பெயரையுடைய வேதியன், ஆயிரங்கோடி ருளியர்போல, ஒளிவீசுந் சிவந்த கிரணங்களைக்கக்குங் கவுஸ்தவாபரணமணிந்த திருமாலோக்கி, திரிலோக ங்களும் பொதிந்துள்ள மெல்லிய செந்தாமரபோலுந் சிவந்த திருவடிகளைச் சிரசில்வகித்து வணங்கினன். எ-று. (உ)

இளங்களிச் சுரும்பு ஞிமிறுமுண் டாற்று மீர்த்துழாய் நறுமலர் தூவி யுளங்கசித் துருக விருகணீர் வார வொழிவறு முவகைமீ தூரக் களங்கனி யனைய கண்ணகோ விந்த வென்றுகை கூப்பின ரன்றோ [ன். வளங்களித்தொழுகும் பொன்னுலகளிக்கும் வானவராவரென்றிசைத்தா

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய மதர்த்தவண்டும் ஞிமிறும் தேனுண்டு ஒல்க்கி ன்ற ருளிர்ந்த துளவத்தாலருச்சித்துமனங்கரைத்துருகவும், இருகண்களில் ஆரந்த பாடபஞ் சிந்தவும் அளவில்லாத கனிப் பதிகரிக்கவும், களாப்புழம் போலுங் கரிய திருமேனியையுடைய கண்ணு! கோவிந்தா! என்றுஜபித்துக் கைகளை அஞ் சலி செய்தவர்களல்லவோ வளப்பயிக்கு விளங்கும் பொன்னுலகத்தைக்காக்குந் தேவர்களாவரென்று கூறினன் (அக்கினிவிந்து). எ-று. (ஈ)

இனையற்ற துதிகள் பலவெடுத் தோதி யிதயநெக் குருகிநின் றேத் து, முனிவனை கோக்கி விடைந்தன தருவ லென்றலு முனிவர னுவந்து.

புனையின் மூம் விந்துமா தவனென் நிவ்வுழிப் பொருத்துதி பென்ன,
வனையல் வரமால் களித்திருத் தவத்தோ னகமகிழ்த் திடவிவையுரைப்
பான்.

(இ-ள்.) இத்தன்மைத்தான நல்ல பலதோத்திரங்களையெடுத்துக்கூறி
மனங்கலிந்துருகி நின்ற துதிக்கின்ற அக்கினிவிந்துமுனிவனைப்பார்த்து நீ விரும்
பியவற்றைக்கொடுப்பேன் என்று (திருமால்) கூறவும் முனிவன்களித்துத்தரிக்கின்
றதேவீரது திருமாம் விந்துமாதவனென் இவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கவேண்டுமெ
ன்று யாசிக்க, அப்படிப்பட்ட நல்லவரத்தைக்கொடுத்து, பெரியதவத்தைசெய்த
அம்முனிவன் மனங்கலிக்கப் பின்வருமாறு சொல்கின்றார். எ-று. (ச)

கார்த்திகை மதியி லிருட்குறும் பெறியுங் கடவுடேர்தோன்றிய தென்னப்
பூத்தலைச் சேவல் கூய்த்துயி லெழுபபு புலரியிற் பஞ்சமாநதத்தை[மறவி
யேத்தினர் படித்தோர் கொடியவெஞ் சினத்த வெருமையே றுகைத்திடு
யாத்திடும் பாசத் திடைச்சிமிழ்ப் பெய்தி யஞ்ஞா னெனமறையறைத்த.

(இ-ள்.) கார்த்திகை மாதத்திலிருப்பகையை விவக்குஞ் சூரியபகவானது
ரதமுதித்தென்று கொண்டைபொருத்திய தலையையுடைய சேவல்கள் கூவி,
சித்திரையினின் றெழுப்புகின்ற விடியற்காலத்திலே, பஞ்சமாநததீர்த்தத்தைத்
துதித்தோரும், அதிலுழங்கினோரும் பிகக்கொடிய கோபத்தையுடைய எருமைக்
கடாவை வாகனமாகக் கொண்ட யமதருமன் கட்டுகின்ற பாசத்திற் சித்தித்துன்ப
மடையாரென்று வேதங்களை கூறுகின்றன. எ-று. (இ)

உரைத்தகார்த் திகையிவ் யாவையு முண்ணு தொழித்திட லுறுதெ
னீற் கனிபா, லருத்தியி னருத்த லன்றெனி லொருபோ தருத்திட லாகும்
வெண் கலத்திற், திருத்திய வடிசி னுகாத்திடல் தீதா மெண்ணெய்பைப்
தேனிலை யருத்தா, திருத்தனன் காரு மம்மதி முழுது மிலைதனி லருத்துத
லியல்பாம்.

(இ-ள்.) சொல்லிய கார்த்திகைமாதத்தில் எவற்றையும் புரியாது விலக்கக்
கூடாதாகையால், பழம் பால் முதலியவற்றை ஆசையுடன் உண்ணாதல் அல்லது
ஒரு பொழுது புசித்தல் தருதியாகும். வெண்கலப்பத்திரத்திற் சமைத்த அன்
னம் உட்கொள்ளுதல் கெட்டதாம். எண்ணெய்-பசிய தேன் இவைபோலவன
உண்ணதிருப்பது நலம். அம்மாதம் முழுவதும் (உண்கலத்தைவிலக்கி) இலையிற்
புசித்தல் விதியாகும். எ-று. (ச)

அன்னதோர் திங்க ளளவையும் புலால்நீத் தருளொடு மவுனமா யருத்திற்
பன்னிரு மதியு மருத்திடா தொழித்த பலனுறு மாங்கவை யருத்தின்
மன்னிய மீனாய் மலத்துறு புழுவாய் வருபிறப் பதனில்வத் துதிப்பார்
கொன்னுனை வைவே லாசரு மந்த மதியினுன் குறைத்துணல்விரும்பார்.

(இ-ள்.) அத்தவொருமாதமட்டும் புலாணுவொழித்த ஆசையுடன் மவு
னமாகப்புகித்தால் பன்னிரண்டுமாதங்களும் (புலாணு) உண்ணாது விலக்கியபலன்
வரும். (அவ்வாறன்றி) அவற்றைத்தின்னாள் நிற்பெற்றமீனாகவும் மலத்திற் பொருள்

திய புழுவாகவும், மறுஜனனத்திற் பிறவியடைவார்கள். (பகவதாச்) சங்கரிக்கி னற கூர்மையாகிய முனையையுடைய வேலேந்திய மனனவரும் அம்மாதத்தில் மாமிசத்தைக்கொன்றுதினன இச்சிக்கமாட்டார்கள். எ-று. (எ)

வெண்கல மதலில் நறுநெய்பெய் தளிப்பின் வேதியர்க் கின்னமு தூட்டி, நெண்பதக் கோடு பொன்னினி தருளி நெழிற்கழ் நீறுபூத் தொ ளிருந், கணகவர் வனப்பிற் பூசணிக் காய்நல் லுமுந்திவை கருணையின் வழங்கின், வணசிலைப் புருவ வரம்பையர் கொம்மை வனமுலை திளைப் பவீற் றிருப்பார்.

(இ-ள்.) வெண்கலப்பாத்திரத்தில் வாசனைபொருந்திய நெய்யைச்சொரி ந்த தானஞ்செய்தாலும், அத்தனருக்கு இனிய அன்னங்கொடுத்தாலும், பதக்கு எள்ளுடனே பொண்ணை நனறாகக் கொடுத்தாலும், அழகு விளங்கும் நீறுபூத்துப் பிரகாசித்துக் கண்டோர் கண்ணொளியைக்கவர்கின்ற பூசணிக்காய்நல்லுமூந்து இவற்றை ஆசையுடனே தானங்கொடுத்தாலும் வளமமைந்த வில்லைப்போன்றபுரு வம்வாய்ந்த அமரமாதரது குவிவாகிய அழகிய முலைகளிற்கூடி வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

பதக்கு=இரண்டு குறுணி. இஃதோர் முகத்தலளவைப்பெயர். என்-பத க்கு=எண்பதக்கு தொல்காப்பியம் புள்ளி மயங்கியல் ௧௩-௬. “வேற்றுமையல் வழியெண்ணெனுணவுப்பெயர் - வேற்றுமையியற்கைநிலையதுமுரித்தே” என்ப தற்கெழுதிய உரைவிசேட்த்தானுணர்க. (அ)

கடவுளா லயத்து ணுநெய்பெய் தகளிக்கு கணைசுடர் விளக்கமாட் டினரச், சுடர்புனை விளக்க மனத்திருள் கடிந்த தூமறை வேதியர்க் களி த்தோர், உடல்கினத் தறுகட் படர்மருப் பெருமை யூர்ந்தவெம் மறவியூ ரடையார், விடுசுடர் பரப்பு ஞானமெய்ச் சுடர்சேர் வெறுவெளி யத னில்வீற் றிருப்பார்.

(இ-ள்.) தேவாலயத்தில் நல்ல நெய்யைவிட்ட அகலாகிய மிகுந்த பிரகா சத்தைபுடைய விளக்குகளை மாட்டினவர்களும், ஒளிபொருந்திய அத்தகையவிளக் கை மனத்திருளொழிந்து பரிசுத்தமாகிய வேதமுணர்ந்த அத்தணர்களுக்குக்கொடு த்தவர்களும், துன்புறுத்துகின்ற சோபத்தையும் அஞ்சாமையையும் பரந்தகொம்பு களைபுழுடைய எருமைக்கடாவினெறிய கொடியஇயமனது உலகத்தை யடையமா ட்டார்கள். நிறைந்த ஒளியைப்பரவச்செய்யும் உண்மைஞானச் சுடராகிய எம்பெ ருமானெழுந்தருளியுள்ள சுத்தவெளியில் வீற்றிருப்பார்கள். எ-று. (க)

சிறந்தவிம் மதியிற் பொருந்திய வேகா தசியினிற் கண்படை யுரு மல், நிறைந்தநெய் விளக்க மேற்றியைம் புலனு நெறிபிற ழாதுளத் தட் க்கிக், கறத்ததீம் பால்கொண் டெளமகிழ்ந் தாட்டிக் கடிமலர் தூயெனைத் தொழுவோர், நறுந்திரை புரட்டும் பரங்கட லதனி னுன்முக னுயள்வீற் றிருப்பார்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த இக்கார்த்திகைமாதத்தில், பொருந்திய ஏகாதசியிற் கெயிலிடை நெய்கிறைந்த விளக்கேற்றி, பஞ்சேந்திரியங்களும் முறைபிறழா

மல் மனத்தையீட்க்கி, (பசுவைக்) கறத்த மதுரமாகிய பாலைக்கொண்டு மனமகிழ்ச்
சியாய் அபிபேகித்து, மனமமைத்த மலர்களானருச்சித்து என்னை வணங்குவோர்
நல்ல அலைகளைச்சுருட்டுகின்ற திருப்பாற்கடல் ஒரு பிரமகற்பகாலம் வசித்திரு
ப்பார்கள். எ-று. (க0)

பொருவரு மாதிரியுமுதல் நான்கு மாதிரி தவன்புக லனத்தன்,
மருவிய திருமா தவனுயர் விந்து மாதவ னெனும்பெயர் வழங்கு, மரும
றை முனிவ வெம்முடையடிய ரெனுமனச் செருக்கிலு லரனைப், பரவி
டா திகழ்த்தோ ருலப்பிலாக் கொடிய பாழ்நா கிடைக்குடி யிருப்பார்.

(இ-ள்.) சமானில்லாத முதலாவதாகிய கிரோதாயுகமூலம் நான்கு யுகம்
களிலும், மாதவன்-அநத்தன் - தருமமாதவன்-விந்துமாதவன் என்னும் பெயர்கள்
வழங்குகின்றன. அரிய வேதங்களையுணர்ந்த முனிவனே ! எமது அடியார்களென்
கிறமனோகர்வத்தினால் சிவபெருமானைத் துதியாமலிகழ்த்தவர்கள் நீங்காத கொடிய
பாழ்நாகத்திற் குடியாக விருப்பார்கள். எ-று.

கிரோதாயுகத்தில் மாதவன், கிரோதாயுகத்தில் அநத்தன், துவாபராயுகத்தில்
தருமமாதவன், கலியுகத்தில் விந்துமாதவன் என முறையேயுக்கக்கோறும் திருமா
லுக்கு அவ்விடத்திற் பெயர்கள் வழங்கிவந்தன என்பதாம். (கக)

விந்துமாதவன் றேன்றிய அம்.

முற்றிற்று.

திருவிருத்தம்-கடுகுக.

அறுபத்தொன்றாவது,

விந்துமாதவன் அக்கினிவிந்துவுக்குத்

தீர்த்தமகிமையுரைத்த அத்தியாயம்.

பொருதிரைப் பாதோ தகக்கரை யதனிற் பொருத்திய சங்கமேச் சுரனை
யருளொடும் வழிபட்ட டாதிகே சுவனென் றமர்த்தன் மவ்வுரு முதனாய்
பெரிதுணர் வுடையோர் வழிபடு பிரயாகை மாதவ னீரதாய்ப் பிறங்கு
யிருபதின் மேலு மூன்றாமா தவனு யெய்திகல் லுருவெடுத்த திருப்போம்.

(இ-ள்.) மோதுகின்ற அலைகையுடைய பாததீர்த்தக்கரையின்மேல் வீந்
திருக்கின்ற சங்கமேச்சுரனை ஆசையால் வழிபாடுசெய்து ஆகிகேசுவனென்னும்
பெயரோடு பொருத்தினோம்; அவ்வடிவமுதலாக, அறிவின் யிருதியுடையவர்கள்
பணிசென்ற பிரயாகை மாதவனிறதியாக விளங்குகின்ற இருபத்தமூன்று விஷ்
ணுமூர்த்தங்களையடைந்து நன்மை விளைவிக்குத் திருவுருவங்களைப் பூண்டிருக்கி
ன்றோம். எ-று. (க)

வளமலி கங்கா கேசவன் முதலாய் வயங்ககிச் சந்திர கம்ப
மளவையும் மணிகள் னிகையென வுரைப்ப ரவ்வுழி யான்றவம் புரிய

வுளமகிழ்ந் தீச னளப்பருஞ் செல்வ முதவின னந்தநற் றடமே [ஹம், தளவவெண் மூரற் பேதையாய்ப் போந்த வுருவுசாற் துவலெனச் சார்

(இ-ள்.) வளப்பயிருத்த கணகாகேசவன் முதலாக விளங்குகின்ற அரிச்சந்திரகம்ப மிறுதியாக மணிகன்னிகை யென்று (பெரியோர்) சொல்லுவர். அவ்விடத்தில் யான் தவஞ்செய்ததால், சிவபெருமான் மணக்களிப்புற்று அளவில்லாத பாக்கியத்தை யனுக்கிரகித்தனர். அந்த மணிகன்னிகையாகிய நல்ல தீர்த்தமே, முல்லைமுனையினைய வெள்ளிய தந்தபந்திவாய்ந்த பெண்ணுருவாய்வந்த வடிவத்தைச் சொல்லவேனென்று திருமால் சொல்லத்தொடங்கினார். எ னு (உ)

மா துளங் கனியொன் றிடக்கையிற்றாங்கி வலக்கையி னுற்பலந் தரித்துத் தீதற விளங்கு மிருகரங் கூப்பித் திருதுதற் கண்ணோடும் வெள்ளைப் போதுலாங் கமல முத்துவெண் சே புனைந்தியற் பன்னிரு பருவப் பேதையா மணங்கை வழத்தின ரன்றோ பிறவிவே ரறுத்திடும்பெரியோர்

(இ-ள்.) மாதுளங்கனி யொன்றினை இடதுகரத்தில் வைத்துக்கொண்டு வலதுகரத்திற் கருகெய்தற்பூவைப்பற்றிக் குற்றமற்று விளங்குகின்ற இருகரங்க ளையுங்குவித்து, சிறந்த நெற்றிக்கண்ணுடன், வெண்டாமரைக்கொடியிற்புட்பித்த மலரும், முத்தும், வெள்ளிய வஸ்திரமூமணிந்து பன்னிரண்டையது பொருத்தியுள்ள பெண்வடிவமைந்த தேவியைத் துதித்தவர்களல்லவோ பிறவியை வேறோ டொழிக்கும் மேலோராவர். எ னு. (உ)

அன்னநல் லுருவம் பொன்னினு ளியற்றி யருச்சுனை பண்ணுந் ரணங்கி னின்னருள் பூத்த மூலமங் திரமூன் றிலக்கமோ தினர்மல மொருவித் தன்னிலை யுணர்ந்து பெறவரு முத்தி சார்குவர் சக்கரத் தடத்தில் [வார் முன்னாயானமைத்த விவிங்கபூசனைசெய் துறைத்துளோர்முத்தியிற் சேர்

(இ-ள்.) அத்தன்மைத்தான நல்ல உருவத்தைப் பொன்னாற்செய்து அருச்சுனைசெய்பவர்களும், அத்தேவியின் இனிய கிருபையிருத்த மூலமந்திரத்தை மூன்றிலட்சமுருச் செபித்தவர்களும், ஆணவாதி மலங்களைநீங்கி, தமது ஆன்மகிலையுயறித்து அடைதற்கரிய மோட்சத்தைப் பெறுவார்கள். சக்கரதீர்த்தத்தில் முன்னே யான் பிரகிட்டைசெய்த சிவலிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண் டிருப்போரும் முத்தியுலகத்திற் கலப்பார்கள். எ-று. (ச)

மடல்வயி றுடைய வண்டினர் துவைக்கும் வளமணி கன்னிகைத் தடத்தின், குடபுல மதனி லுளதுபா சுபதக் குண்டுநீர்த் தடமகி லாடிப், படவா வரையி லசைத்துநின் றிடும் புகுபதி சனைப்பணித் திடுவோ ரடைவதற் கரிதாய் விளங்குபா சுபத யோகத்தை யெளிதினி லடைவார்.

(இ-ள்.) மடல்கள் வயிறுபிளக்கும்படி வண்டுகூட்டங்கள் மிதிக்கின்ற வளப்பம்பொருந்திய மணிகன்னிகைத் தீர்த்தத்தின் மேற்றிசையின் ஆழமாகிய நீ லையுடைய பாசுபத தீர்த்தமொன்றுண்டு. அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமனுசெய்து பட மமைந்த சாப்பதையைவரையில் (சுச்சாகத்) தரித்துக்கொண்டு கிருத்தஞ்செய்யுப்

விந்துமாதவன் அக்கினிவிந்துவுக் குரைத்தது ௩௬௩

பசுபதேச்சாரண வணங்கினவர்கள், கிடைத்தற் கரிதாக விளங்குகின்ற பாசபத யோகத்தை இலேசாகப்பெறுவார்கள். எ-று. (௫)

உரைத்ததன் வடபா லுருத்திர வாச மெனுந்த ழுனத்திற் படித்தோர் திருத்தக வுலகில் விளங்குவர் முத்தித் தீர்த்தமொன் றுங்குள ததனி லருத்தியி னாடி முத்திவா னவணப் பணித்திடி வருமபெறல் வீட்டி [பார். னிருத்தி மதன்மேற் குள்ளதோர் தீர்த்த மதனபெய ரவிமுத்த மென்

(இ-ள்.) சொல்லிய அப்பாசபததீர்த்தத்திற்கு வடகிசையிலே உருத்திர வாசமென னுந் தீர்த்தமுள்ளது. அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்கள் உலகத்திற் செல் வயிருத் த வாழ்த்திருப்பார்கள் அவவிடத்திலேயே முத்திதீர்த்தமென் றென்றிரு க்கின்றது. அதனில் ஆசைகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்து முத்திசப்பெருமானை வணங்கினால், பெறுதற்கரிய மோட்சலோகத்திலிருக்கச்செய்யும். அம்முத்தி தீர்த்தத் திற்கு மேற்றிசையிலே கேரோர் தீர்த்தமிருக்கின்றது. அதன்பெயர் அவிமுத்த மென்று கூறுவார்கள். எ-று. (ஈ)

ஆங்கதன் புனலிற் படித்தவி முத்த வாதியை மலங்கடீய்த் தொழுமோர் நீங்கரு மின்பப் துய்ப்பரத் தலைவி னீட்டொளித் தாரகப் யெயரி னோங்குயர் தீர்த்த முனத்தின் மூழ்கி யுவப்பொடுத் தாரகக் கடவுள் பூங்கழல் வணங்கிற் றாரகப் பிரம மறையினைப் புங்கவன் புக்கூம்.

(இ-ள்.) அந்த அவிமூத்ததீர்த்த நீரில்மூழ்கி அவிமுத்திசப்பெருமானைப் பூக்கணக்கொண்டு பூசிப்போர் ஒழியாத ஈகத்தை யனுபவிப்பார்கள். அவ்விடத் திற்கீர்த்தியிருத்த தாரகப்பெயரால் உயர்வுதங்கிய தீர்த்தமொன் றிருக்கின்றது. அத்தாரகதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆசைகொண்டு தாரகிசப்பெருமானு டைய பொலிவுதங்கிய திருவடிக்கணப்பணிந்தால் அவர்களுக்குத் தாரகப்பிரமமநி ரத்தைச் சிவபெருமான் உபதேசிப்பர். எ-று.

தாரகப் பிரமமந்திர மென்பது சிவபெருமானது ஏகாகூர மகாமந்திரம். இஃது காரியிவிறப்போர் செவியி னெம்பெருமா னுபதேசிக்கத்தக்கதென்றுணர்க.

அவ்வுழிக் கந்த வாலியொன் றுளதா தைன்புன் லாடிவாட் டடங் கட, கொவ்வையங் கனிவாய்க் குறமகன் கொழுந் றொழுதவர் கொடுத் துயர்ப் பிறவிப், பவ்வமவிட் டொழிவர் துண்டிவா விவினிற் படித்துயர் துண்டியைங் கரன்றன், நெய்வமென் கமலச் சேவடி பணிவோர் சிந்தை யின் விழைந்தன பெறுவார்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்திற் குமாரதீர்த்தமொன் றிருக்கின்றது. அதன் நீரில் மூழ்கித் துவிவாய்த் பரந்தகண்ணையும் கொவ்வைக்கனிபோலும் அழகியவாயையு முடைய குறவர் குலப்பெண்ணாகிய வள்ளியாயியார் கணவரான முருக்கடவுளை ப்புணிந்தவர்கள், கொடிய துன்பமாகிய பிறவிக்கடலைவிவி யொழிவார்கள். துன் றுதீர்த்தத்தில் மூழ்கி, உயர்வாகிய னுத்துருக்கரங்கையுடைய துண்டிவாகிய கரது தெய்வீகம்பொருத்திய மெல்லிய தாமரைமார்போன்ற சிவந்த பாடங்களைத் தொ ழுதவர்கள் மனதில் விரும்பிய பேரகங்கையடைவார்கள். எ-று. (அ)

அன்னதன் நென்பால் விளங்குறு பவானி தீர்த்தமொன் றுளத்தி ன் மூழ்கிப், பொன்விழு தொட்டிக் கிடந்தெனப் படர்ந்த புரிசடைப் பவானியை வணங்கின், முன்னரும் பிறவி தொலையுமோர் ஞான வாவி யொன் றுளத்தின் மூழ்கி, மன்னுஞானேசற்பணிந்திழன் மரண காலையின் ஞானம்வந் தடையும்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட துண்டித்தத்திற்குத், தென்றிசையிலே விளங்குகின்ற பவானிதீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. அதில் ஸ்நானஞ்செய்து பொன் விழுதுவிட்டிருந்தாற்போன்ற படர்ந்த புரிவாகிய சடையையுடைய பவானியம் மையைப்பணிந்தால் என்னுதற்கரிய பிறவிப்பிணி யொழியும். ஒப்பற்ற ஞானதீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது அதில் மூழ்கி, அங்குள்ள ஞானேசப்பெருமானை வணங்கினால் மரணகாலத்தில் ஞானம்வந்து சம்பவிக்கும். எ-று. (க)

பொருகடல் குடித்துங் குடித்தெதி ரெடுத்தும் புயல்கிடந் துறங்கு தன் சோலை, விராவளந் தருநீர்க் கங்கைகுழ் காசி விண்ணவ ருறையு ளின் நென்பால், மருவிய தெறிநீர் மாதவ தீர்த்த மதுபடிந் தென்னையும் வணங்கி, னருளின்வை குண்டத் தினிதுவீற் றிருப்ப ரதன்பல னுணைக் குமா றரிதால்.

(இ-ள்.) மோதுவின்ற சமுத்திரநீரைப் பாணஞ்செய்தும், குடித்ததைச்சந் திசெய்தும் மேகங்கள்தங்கித் துயில்கின்ற குளிர்த் தசோலைகுழ்த் த வாசனைபொருந் தியவளப்பந்தரும் நீர்மயமான கங்காநதி புடைகுழ்த் த காசிகரத்தில் தேவர்வாசத்திற்குத் தென்புறத்தில், அலைகள் தங்கிய மாதவதீர்த்தம் பொருந்தியுள்ளது. அம்மாதவ தீர்த்தத்திலாடி என்னையும் பணிந்தால், ஆசையுடன் வைகுந்த பதவியில் இனிதாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். அத்தீர்த்தத்தின்பலனை (எவரானும்) கூறுதல்ருமையாம். எ-று. (க)

அத்தலைச் சிறந்த பிதாமக தீர்த்த மொன்றுள தலங்குநீ ராடிப் பைத்தலைத் துத்தி வாளர வணிந்த பிதாமகே சனைவழி படுவோர் முத்தியி னடைவர் பகீரத தீர்த்த மொன்றுள தாங்கதின் மூழ்கி மைத்தவழ் மிடற்றுப் பகீரதக் கடவுட் பணிந்தவர் வானவ ராவார்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் மேம்பட்ட பிரமதீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. அசைகின்ற அந்நீரினமூழ்கிப் பொறிகளவாய்ந்த படம்பொருந்திய தலையையுடைய ஒளிதங்கிய சர்ப்பத்தை ஆபரணமாகத்தரித்த பிரமேச்சுரனை வழிபடுவோர் முத்தியிற் கலப்பார்கள். அங்கேபகீரததீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. அப்பகீரத தீர்த்தத்திலாடி நீலநிறம்விளங்கும் ஸ்ரீகண்டத்தை யுடைய பகீரதேசப்பெருமானை வணங்கினவர்கள் தேவர்களாவார்கள். எ-று.

பிதாமகன்=பிரமன். (க)

மறைமுழு துணர்க்கோர் பரவுமாரக் கண்ட தீர்த்தமொன் றுங்குள தன்னி னிறைபுன லாடிக் கறைமிடற் றணிந்த மார்க்கண்ட கிருமலன் றுளில, நறுமலர் தூவி விழைவுடன் ரெழுமோர் நாகின் வெருமையே

விந்துமாதவன் அக்கினிவிந்துவுக் குரைத்தது. ௫௬௫

றுகைக்குக், தெறுசினத் தறுகண் மறவிவெவ் வலையிற் சிமிழ்ப்புறா துலகில்லீற் திருப்பார்.

(இ.ஈ.) வேதமுழுவதுத் தெரிந்தவர்கள் துதிக்கின்ற மார்ச்சுண்டதீர்த்தமொன்று அவவிடத்திலிருக்கின்றது. அதின் நிறைவாகிய நீரில் ஸ்நானஞ்செய்த ஆலாலவிஷத்தைக் கண்டத்திறறித்த மார்ச்சுண்டேசரது திருவடிகளில் வாசனை பொருந்திய மலர்கள் சாத்தி அன்புகொண்டு பணிவோர்கள், இனமைதங்கிய ஒருமைக்கடாவை வாகனமாகச்செலுத்துங் கொல்லுகின்ற கோபத்தையும் அஞ்சாமையையுமுடைய இயமனது கொடிய பாசத்திற்கட்டுப்படாமல் உலகத்தில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ-று. (௧௨)

இன்னன கடவுட் டீர்த்தமுற் றுரைப்பிற் பலவுள வ்வையெலாமோங்கி, மன்னிய மணிகள் னிகைதனைத் தினமும் வனங்கும்வை குண்டமா தவன்பூங், கன்னியம் படலைப பசுத்துழாய் வீர மாதவன காலமாதவன்மற், றுன்னருத் தசாவ தாரமூர்த் திகளூங் காசியெங் கணுமினி துறைவார்.

(இ.ஈ.) இப்படிப்பட்ட தெய்வீகமமைந்த தீர்த்தங்கள் முழுவதுஞ் சொல்லப்படுத்தால் எண்ணிறந்தன வுண்டு. இவையாவும், தம்மெவற்றினுமுயர்ந்துமே ம்பட்டமணிகன்னிகை தீர்த்தத்தைத்தினமும்பணிந்து கொண்டிருக்கும், வைகுந்தமாதவனது பொலிவுத்தங்கிய அழகிய பசிய துளிராகிய துளவமாலையணிந்த வீரமாதவன்-காலமாதவன்-முதலிய கிடைத்தற்கரிய தசாவதாரமூர்த்திகளும், காசிப்பட்டணமெங்கும் இனிதாக வாழ்வார்கள். எ-று. (௧௩)

நாரண னாஞ்ஞற் றுவர்களமுப் பதினம் ராமையி னுருவுகண் ணினர்க னோரிரு பதினம் மீனாரு வமைத்தோ ருயர்ந்தகோ பாலர்தூற் றென்ம ராருயிர் குறையா வருந்தவத் தமண ராயினர் சிறத்தமுப் பதினம் ஏர்பெறு பாகி ராமர்தூற் றொருவ ரிராமரோர் துளவணி பெருமான்.

(இ.ஈ.) நாரணர் ஐந்துற்றவர் - உர்மரூபந்தரித்தவர்கள் முப்பதினம்கள்-மச்சவடிவேற்றவர்கள் இருபதுபேர்கள் - உயர்வாகிய கோபாலர்கள் தூற்றெட்டுபேர்-பொருந்திய உயிரைக்கொல்லாத அரிய தவத்தையுடைய பவுத்தவுருவுற்றவர்கள் சிறத்த முப்பதினம்கள் - அழகு பொருந்திய பாசிராம வடிவுடையவர்கள் தூற்றொருவர்கள். இராமவடிவினரும், ஒப்பற்ற துளவமாலையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும். எ-று.

இதுமுத விரண்டு பாடல்கள் குளகம். (௧௪)

தீயுமிழ் குருதி கெட்டிலைச் சூல மேந்திய சிவகண மறுதா றுயிர மிவர்கள் காசிமா நகர மளிக்குந னாமபடைக் கடவுள் மாயவன் காவற் கணங்களு மறுதா றுயிரம் வான்பெருங் கதையும் பாயிருட் பிழம்பு பருகுவெஞ் சுடர்கால் கேமியுந் தாங்குப் பரிக்கும்.

(இ.ஈ.) கெடுப்பைச்சொரியும் உதிரத்தோய்த்த நீண்ட அச்சவடிவாகிய சூலாயுதம்பிடித்த சிவகணங்களும், அறுதாறுயிரம்பேர், இவர்களையாலும் சிறத்த காசிகரத்தைக் காவல் செய்பவர்கள், பஞ்சாயுதமேந்திய திருமாவின் காவற்கண

ங்களும் அறுதுரூபிரமாகும். மிகப் பெரிதாகிய கதாயுதமும், பரவிய இருட்டொருதியை யொழிக்குஞ் சிறந்த ஒளிவீசுகின்ற சக்கராயுதமும் தாங்கிக் காவல்செய்வார்கள். எ-று. (கடு)

கணைகதிர்த் திகிரிக் கேசவன் முதலாய்க் கண்ணனீ ருவறு நான்கு, புனைதுழாயலங்கல் மாதவ ருளராவ கவர்திறம் யாவரோ புகல்வார், என வெடுத்தியம்புந் காலையி லிறைவன் வரவுபார்த் திடமுனம் விடுத்த, தனிநெடும் பனைத்தோட் கொடுஞ்சிறைக் கலுழன் போர்தடி பணிந்திவை சாறறும்.

(இ-ன்.) பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை வீசுஞ் சக்கரப்படைதாங்கிய கேசவன் முதலாகக் கண்ணன் இறுதியாக அலங்கரிக்கின்ற துளவமலை 'தரித்த விஷ்ணுமூர்த்திகள் இருபத்துநால்வரிருக்கின்றனர் ; அவர்கள் புகழையெவர்தான் சொல்லவல்லவர் என்று (வித்துமாதவ னென்னும் பெயர்பூண்ட திருமால் அக்கினிவிந்துவுக்கு) எடுத்துக்கூறுஞ்சமயத்தில், ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமானது வருகையை ப்பார்க்கும்படி தான் முன்னனுப்பிய, ஒப்பற்ற நெடிய கிளைத்தபுயங்களை யுங் கொடிய சிறகுகளையுமுடைய கருடன் திரும்பி வந்து பாதங்களிற்பணிந்து இவவாறு சொல்கின்றான். எ-று. (கசு)

ஆயிரங்கோடி பரிதிவான் பூத்த தாமென வலர்கதிர் பரப்பி மீயுய ரோற்றுக் கொடிமணிச் சுடர விளங்கொளி விமானமேற் பொலிந்து பாயிரு விசும்பி னமாரோத் தெடுப்பப் பல்லியந் துவைத்திட வாதி ன். நாயகன் வருதல் காண்டியென் றுரைப்ப நோக்கின னாகிணைத் துயின்றோ

(இ-ள்.) ஆயிரங்கோடி சூரியர்கள் ஆகாயத்திலுதயமானாற்போல, பேரொளியைவிசி, மிகவுமுயர்வாகிய இடபக்கொடிவிளங்க, ஒளிவீசும் விமானத்திலிவரிந்து, விசாலமாகிய பெரிய வானுவகில் வசிக்குந்தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்யவும், பனவாசனங்கள் கோஷிக்கவும் முதற்பெருங்கடவுளாகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான் எழுந்தருளுவதைப் பார்ப்பாயாக வென்று கூற, சேஷசயனத்தில் யோகசித்திபாபுரியுந் திருமால் பெருமானைத் தரிசித்தனர். எ-று. (கஎ)

வித்துமாதவன் அக்கினிவிந்துவுக்குத் தீர்த்தமகிமையுரைத்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - கடுஎக.

சிகமயம்.

அறுபத்திரண்டாவது,

விச்சுவநாதர் காசியையடைந்த அத்தியாயம்.

செய்ம்முகங் கமழுஞ் செய்முகத் திகிரி கீனிற் வண்ணனின் றேத்த
மைம்முகி வகடு கிழித்தெழுங் தோங்கு மணிமதிற் காசிமா நகரிற்
செம்மணிச் சுழிகை வாளரா வசைத்த தெய்வரா யகனடைத் திடனு
ம்மவாங்குற்ற் செய்திக ளனைத்து மறைக்கெ முருகவே ளறையும்.

(இ. ள்.) செய்ம்மணம் வீசுகின்ற செங்கீற் மமைந்த சுதரிசனப்படையேங்
திய கீவகிரம்வாய்ந்த திருமேனியையுடைய திருமால் எழுந்து துதிசெய்ய, கரிய
மேகத்தின் வயிற்றைப்பீறிக்கொண்டு உயர்ந்தோங்கிய அழகிய மதில்குழந்த சிறந்த
காசிகரத்தில், மானிக்கத்தை உச்சிக்கொண்டையிற்பொருத்திய ஒன்னிய சர்ப்ப
த்தை அனாயிர்கட்டிய மகாதேவனுடைய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான் எழுந்தருள்
வும், அங்குசிகழ்ந்த விருத்தாந்தம்செல்லவாந் திருவாயமலர்த்தருளவேண்டுமெ
ன்று (அகத்தியமுனிவர்) வினவவும், ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் உபதேசிக்கத் தொடங்கி
னார். எ.று. (க)

இருபிலங் கடந்த வொருதனி முளரி யீர்துழாய் முருத்தனு மொருகோட்
டருவிவீழ்ந்த தென்ன நிறைகடாங் கவிழ்க்கு மைங்கரக் கடவுளு முவந்து
பரிதியுரு செவவ னருமறைக் கிழவன் கணங்கன்யோ கினியிவர் பலரும்
விரவினர் சூழ முரட்படைச் சூலவிண்ணவன் றன்னுழை யெதிர்த்தார்.

(இ. ள்.) பெரிய வுலகங்கணியின்ற ஒருஒப்பற்ற (திருவுத்திக்) கலத்தை
யுடைய பசிய துளவமாயினுணர்ந்த திருமாலும், அருவியாநிறிந்தாற்போன்றகிறை
வாகிய மதசுலத்தைச்சொரியும் ஒற்றைக்கொம்பையுடைய ஐந்து திருக்காங்கள்
யொருத்திய ஸ்ரீ விசயக்கடவுளுங் கனிப்புற்று, சூரியன்-அசிய வேதங்களுஞ்சூரி
யபிரமன் - சிவகணங்கள் - யோகினிமாதர் முதலாகிய இவர்கள் பகருந் தம்மைச்
சூழ்த்தவக, வலியமைந்த சூலாயுதமேந்திய சிவபெருமானிடம் எதிர்கொண்டு செ
ன்றனர். எ.று. (உ)

கனிற்றுரி போர்வை யத்தணன் வருதல் காண்டொறுங் காண்டொ
றுந் தத்தமுளத்திடைபுலகை மீக்கொள வணங்கி நின்றலு மொருதனிக்
கடவுள், தனித்தபே னன்பி னைங்கரன் றன்னைத் தழுவின் னுச்சிமோங்
திருப்பத், தெளித்தவான் மறையோன் வலத்துமா விடத்துஞ் செய்ம்மலே
யேத்தின ரிருத்தார்.

(இ. ள்.) (கயாசுரனென்னும்) யானையின்தோலைப் போர்வையாகவுடைய
சிவபெருமான் வருவதைப் பார்க்கப்பார்க்க, தங்கடங்களு மனதிற்போராதம்
அதிகரித்தவால், (அவர்கள்யாவரும்) பணிந்து எதிர்த்தவும், ஒப்பற்ற ஸ்ரீ விச்சுவ
நாதப்பெருமான் தோன்றிய பெருவிரும்புடன் மூத்தபின்னயாராத் (தமதுதிருக்
கரத்தினால்) தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்திருக்கையில், தெளிவுபடுத்திய காங்கு

வேதங்களை யுமோதிய பிரமதேன் வலப்புறமும், விஷ்ணுமூர்த்தி இடப்புறமுமாக நின்று மாணிக்கமலைபோன்ற பெருமானைத் துதித்திருந்தார்கள். எ-று. (௩)

மற்றுமாவ் கிருந்த சிவகண முதல வானவ ரியாரும்வெங் கதிர்கா, லொற்றையங் குழையோ னினிதருட் கடைக்க னோக்கமுற் றுவந்தன ரிருப்ப, முற்றுணர் கேள்வி மறைகொணன் முகத்து முப்புரி நூலணி முனிவன், கற்றையஞ் சடிலத் தண்ணல்மென் மலர்ப்பூங் கழலினை பணிந்திவை கழறும்.

(இ-ள்.) இன்னும் அவ்விடத்தில் வந்திருந்த சிவகணங்கள் முதலாகிய தேவர்களெல்லாஞ் சூரியகிரணத்தைவிடும் அழகிய ஒற்றைக்குண்டலந்தரித்த எம் பெருமான துகிருபைதங்கிய கடைக்கண்பார்வைபெற்றுக் களிப்புற்றவர்களாய்கிற கவும், முழுவது முணர்ந்தகேள்வியையும் நான்கு வேதங்களையும் பொருந்திய நான் குமுகங்களை யுமுடைய உபவீதமணிந்த பிரமதேவன், அழகிய சடைக்கற்றையமைந்த பரமபதியின் மெல்லிய மலர்போன்ற பொலிவமைந்த உபயபாதங்களை வணங்கி இவ்வாறு சொல்லுகின்றான். எ-று. (சு)

நெஞ்சகம் வெருவக் கரமலர் கூம்ப நிருமல னருண்முக கோக்கிக் கஞ்சமா மலரி னரசுவீற் றிருக்கு முனிவரன் கருணையங் கடலே வெஞ்சுடர் வடிவேல் விறற்றிவோ தானன் விழுமியன் நவரிழைத் திலை லஞ்சின னவன்ற னரசுகோல் கோட வியற்றுகு தாங்கிருந் தனனாள்.

(இ-ள்.) மனங்கெடவும், கையாகிய தாமரைகள் குவியவும், மலரகிதராகிய சிவபெருமானது திருவருள்பொழிபுந் திருமுகத்தைப் பார்த்து, சிறந்த தாமரை மலரில் கொலுவற்றிருக்கும் பிரமன், அழகியகிருபாசமுத்திரமே ! வெவவியகிரணங்களைவிடக் கூர்மையாகிய வேற்படையேந்திய வலிய திவோதானன் சிறப்புற்றவன் ; குற்றஞ்செய்தானில்லை யாதலால், அவனது ராஜரீகத்தை முறைதவறச்செய்யமுடியாமல் இருந்து விட்டேன் (தேவரீரது கட்டளையை நிறைவேற்றாமையால்) அச்சமுற்றேன். எ-று. (ரு)

அடிகணும் மேவல் முடித்திடாத் தீமை யகன்றிடப் பாம்பின்மேற் கிடந்த, படிமுழு தேத்து மிலிங்கமொன்றமைத்துப்பழிச்சினனெனவுரை பகர்ந்து, கடிக்கமுற் செய்ய நறுமலர் தூவி வணங்கலுங் கறைமிடற் றெந்தை, யொடிவினின் பூசையுவந்தனம் வெருவா துறைதியென் றருளொடு முளைத்தான்.

(இ-ள்.) எம்பெருமானே ! தேவரீரது கட்டளையைச் செய்துமுடியாத அபராதம் விலகும்படி ஆகிசேஷன் மேலுள்ள உலகமுழுவதும் துதிசெய்யுஞ் சிவ லிங்கக்குறியொன்று பிரதிட்டைசெய்து துதித்தேன் எனப்பிரமன் கூறி, மணம் வீசுஞ் செம்மையாகியகல்ல மலர்களைப்பெய்துபணியவும், நீலகண்டத்தையுடைய வந்தையாகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப் பெருமான் கெடுதலில்லாத வுனது பூசைக்காகக் கனித்தோம் அஞ்சாதிருக்கக்கடவாயென்று கிருபையுடன் திருவாய் மணந்தரு ளினர். எ-று. (க)

எண்ணருங் கணங்க ளாதபன் முதல யாராயுத் தனித்தனி கோக்கிப் [மா புண்ணெடு பழகிவெண்ணிணத் தோய்தபொருதற்கணிச்சியெம்பெரு னண்ணலங் காசி நகரினி விவிங்க மமைத்தினி திருத்தலி னுவந்தே [ன். முண்ணடுக் கெப்தி வெருவலென் றுருளா லுரைத்துமா தவணையு முவந்தா

(இ-ள்.) கணக்கில்லாத சிவகணங்கள் ரூர்யன முதலிய எல்லாறாயுத் தனி த்தனி கிருபாசோக்கஞ் செய்து, புண்ணுடன் பழகி வெண்மையாகியகொழுப்புத் துவைநுள்ள சண்டைசெய்யும் வலிய மழுவாயுத்தையுடைய மெதுசிவபிரான், சிறப்பமைந்த அழகிய காசிக்ஷேத்திரத்திற் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து இனி தாக வசித்திருத்ததாற் கனிததோம்; மனசெக்கமடைத்து அஞ்சாதீர்கள் என்று கிருபையுடன் திருவாய்மலர்ந்து திருமாலையுஞ் சந்தோஷித்தனர். எ-று. (எ)

இன்னன மிருக்கு மமைதியி லெவரு மேத்துகோ லோகம்விட் டுழிந்து மன்னிய சுருகைத சுமருசை சுசிலை சுரபிபத் திரையென வயங்கும் [யா பன்னருஞ் சீர்த்தித் தேனுவோ ராகுதம புருகுதம பான்மழை பொழி பொனமலர் கருலும் வாவிக ளனைத்தும பொலிவுறப் பெருக்கிய வன்றே.

(இ-ள்.) இப்படி யிருக்கின்றசமயத்தில், யாவருத்துசெய்யுங் கோலோ கத்தினின்றிழிந்து புகழ்கிலத்த சுருகை-சுமருசை-சுசிலை-சுரபி - பத்திரையென்று பெயர் வினங்குஞ் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பையுடைய பசுக்களைத்தும் வந்து மதுர மாகிய பால்மழைபொழிந்து, பொன்போன்ற (நீரமலைந்த தாமரை) மலர்கள் பிர காசிக்குத் தடாகங்களைப்பெல்லாம் வினக்க முறும்படிப்பெருக்கின. எ-று. (அ) ஆங்கு நோக்கி யிதன்பெயர் கபில தீர்த்தமென்றழல்மருப்படையோன் நீங்கற வுரைப்ப விண்ணவ ராடித் தர்ப்பணஞ் செய்தலுஞ் சிறப்பி னோங்கிய கருணை யக்கினிச் சுவாததர் பஞ்சத ரொழிவிலாச் சியபர் பாங்குறு மரபிற் சோமிப ரென்னும பண்ணவர் பிதிர்க்கள்வந்தடைத்தார்.

(இ-ள்.) அதனைப்பார்த்து இதன்பெயர் கபிலதீர்த்தமென்று கெருப்பை ச்சொரியும் மழுவாயுதமேந்திய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான் நன்றாகக்கூற, தேவர் கள் மூழ்கித் தருப்பணம் (முதலியவற்றைச்) செய்யவும், சிறப்புற்றோங்கிய கிரு பையுடைய அக்கினிச்சுவாததர்-பஞ்சதர்-கெதேவிலாத ஆச்சியபர்-நன்மைபொ ருந்திய மரபில்வந்த சோமிபர் என்று சொல்லுந் தேவர் பிதிர்க்கள் அக்கேவந்த சேர்ந்தனர். எ-று. (க)

பண்ணவர் பிதிர்க்கள் திங்களங் கண்ணிப் பரமனை கோக்கியிப் புன விண், மண்ணியாடுந் தோடருறு பிதிர்க்கள் வான்கதி யதனிலெஞ்ஞா ன்று, நண்ணுதல் வேண்டு மெனவரங் கேட்ப வளித்திடு மேல்வையி னந்தி, விண்ணுயர் குடுமிக் கொடிஞ்சியத் தடந்தேர் விராவினிற் புருத்த தென்றுரைத்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வப்பிதிர்கள் அழகிய சந்திரசேகராகிய சிவபெருமானைப் ப்பார்த்து, இத்தீர்த்தத்தில் கிடைபெற்று மூழ்கினவர்களது சம்பந்தமாகிய பிதூர் சிறந்த நற்கதியிலே எக்காலமும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்று வரங்கேட்ட, (சிவ பெருமான் அவவாறே வரங்) கொடுக்குஞ்சமயத்தில், திருந்திதேவர் ஆகாயமளா

விய கொழஞ்சியையுடைய அழகிய விசாலமான இரதம் வினாவில் வந்திருக்கின்றதென்று கூறி விண்ணப்பித்தனர். எ-று. (க௦)

உலகெலாம் பூத்த வுந்தியங் கடவு ளொளிர்மணிமலர்க்கரந் தாங்க, மலர்செழுங் கமலப் பொகுட்டுறை பிரமன் வாசவன் சாமரை மிரட்ட, வல்கிலபுல் கணங்கள் வணங்கியேத் தெடுப்ப வந்தர துந்துமி முழங்க, விலகொளிக் குடிக் கொழஞ்சியந் தேரி னெம்பிரான் வினாவினி விவரந்தான்.

(இ-ள்.) சமஸ்தலோகங்களையும் பெற்ற அழகிய உந்திக்கமலத்தை யுடைய திருமால் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரந்தாங்கவும், செழுமைதங்கிய தாமரைமலர்க்கொட்டையில் வசிக்கும் பிரமதேவனும் இந்திரனுஞ் சாமரைவிசிறவும், அளவில்லாத பல கணங்களும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்யவும், தேவதுந்துமி முழங்கவும் ஒளிவிளங்குஞ் சிகரத்தை யுங் கொழஞ்சியையுமுடைய அழகிய தேரில் எமது சிவபெருமான் வினாவாக ஆரோகணித்தனர்.

கொழஞ்சி=தேர்மொட்டு.

(கக)

ஒரொழு கோடி யைங்கரர் கோடி வயிர்வ ரொன்பது கோடி [கோடி சீர்க்கொழு மெண்டோ ணீலிகள் மயின்மேற் செல்லும்வே லுழவ்வொண் யேர்பெறு மியக்க ரொன்றரைக் கோடி யிசைநவில் கின்னரர் கோடி கூர்ந்துதிப் பிறைப்பற் புயங்கமோர் மூன்று கோடிதா னவாரிரு கோடி.

(இ-ள்.) ஐந்து திருக்கரங்களை யுடைய வியாயகமூர்த்திகள் ஏழு கோடி-வயிர்வ ரொன்பது கோடி - சிறப்பு மிகுந்த எட்டுப் புயங்கள் பொருந்திய நீலிகள் ஒன்பது கோடி - மயில்வாகனத்தினமேற் செல்கின்ற வேலாயுத மேந்திய ஸ்கந்தர் எட்டுக்கோடி-அழகு பொருந்திய யக்கூர் ஒன்றரைக்கோடி - இசைபாடுகின்ற இந்நரர்கள் கோடி-கூர்மையாகிய முனையை யுடைய பிறைபோன்ற வக்கிரதந்தங்களை யுடைய பாம்புகள் மூன்று கோடி - அகரர் இரண்டு கோடி. எ-று.

இதுமுதல் ஊன்குபாடல்கள் குளகம்.

(கஉ)

முப்பது கோடி மேலுமுகக் கோடி வானவர் முனிவரொண் பான்மேல் வைப்புறு மாறா யிராமனை வாழு முனிவரு மத்துணை வகுத்துச் செப்புறு கணமோர் கோடிமே லிருபா னாயிரத் திவவியாழ் வல்லோ ரொப்பிலெண் பதினா யிராறு பதினா யிரவர்வா னுறைந்தகூட் தியரோ.

(இ-ள்.) தேவர் முப்பத்தமூன்றுகோடி-முனிவர்கள் எண்பத்தாறுயிரம். இவ்வந்ததுடன் வசிக்கின்ற முனிவர்களும் அவ்வளவு - வகைப்படுத்திச் சொல்லத் தக்க சிவகணங்கள் ஒருகோடியே யிருபதினாயிரம் - தடவுகின்ற வீணவல்ல சமானமில்லாத தும்புருவர் எண்பதினாயிரவர் - தேவலோகத்தில் வசிக்கும் நடனப்பெண்கள் அறுபதினாயிரவர். எ-று. (கக)

ஏயநற் சேடி யுறையும்விஞ் சையர்க ளிரண்டுநா றுயிரத் தொருபா னாயிரர் காம தேனுவெட் டிலக்கங் காருட மகளிரா நிலக்க மீயுநர் வரையெண் னாயிரஞ் சிறந்த வான்பதி விளம்புமுந் நூறு பாய்தினாக் கடலே முண்டிசைக் கரியைம் பத்துமு வாயிர நதிகள்.

(இ-ன்.) பொருத்திய நல்ல சேடியில் வசிக்கும் வித்தியாதர்கள் இரண்டு லட்சத்து ஒருபதினாயிரம்பேர் - காமதேனுக்கள் எட்டிலட்சம் - காரூடப்பெண்கள் ஆறிலட்சம் - மிகவு முயர்ந்த பர்வதங்கள் எண்ணாயிரம்-நிறத்த தேவகரங்கள் முத்துறு - பரந்த அலைகையுடைய சமுத்திரங்கள் ஏழு - அட்டதிக்யங்கள் எட்டு - நதிகள் ஐம்பத்துமூவாயிரம். எ-று.

சேடி என்பது வித்தியாதரூர்.

(கச)

யாவருந் குழ்த்து வணங்கினர் போத வெண்ணையா னுடையவெம் பெரு பாவடிக்களிது பாய்கதிர்ச் செக்கெற் கழனிபிற் பகட்டின வாளை [மான் தாவமுட் குடக்கண் சங்கினம் வெருவித் தடத்தொறு மலறிமுத் துபிர்க் காவுகித் தோங்கு கங்கைகீர் வேலிக் காசிமா நகரில்வத் தடைத்தான். [குங்

(இ-ன்.) ஆகிய வெல்லோருத் தம்மைப் புடைகுழ்த்து பணிபவராகி வர, என்னை யடிமையாகக் கொண்ட எமது ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான், பரந்த அடியையுடைய யானைகள் பாய்கின்ற கதிர்கையுடைய செக்கெற் பொருத்திய வயல் களில் இளமைதங்கிய ஆண் வானமீன்கள் தாவுதலால் ரமூன் பொருத்திய குடம் போன்ற வளைவாகிய சங்குகட்டங்கள் பயந்து தடாகங்கடோறும் இறைச்சலிட்டு முத்துக்களை யீனுகின்ற சோனையையுடையதா யுயர்ந்த கங்காசலத்தை கேலியாயுடுத்த சிறந்த காசிகரத்திலவந்து சேர்ந்தனர். எ-று.

(கதி)

இளையந் காதை கேட்டுகர் கவின்றோ ரொழுதினோ ரினிதென வியத்தோர் பனைவகிர்க் தன்ன படர்மருப் பெருமை யூரதிதன் பதியினிற் புகாது களைகடல் வயிறு குழையமத் தெறித்து கடவுளர்க் கினனமு தீத்த புனை துழா யலங்கற் பண்ணவன் காணப் பூங்கழல் கீழல்வீற் றிருப்பார்.

(இ-ன்.) இப்படிப்பட்ட நல்ல சரித்திரத்தைக் கேட்போரும் சொல்வோரும் எழுதுவோரும் கன்றென்று களித்தோரும், பண்பைப்பிளந்தாற்போன்றகெழியகொம்பையுடைய எருமைக்கடாலை வாகனமாகக் கொண்ட இயமனது நகரத்திற்செல்லாமல், ஒலிக்கின்ற (திருப்பார்) கடலின் வயிறு குழையும்படி (மந்தாமலையாகிய)மத்தார கடைத்து தேவர்களுக்கு இனிய அமுதத்தைக்கொடுத்தஅலங்கரிக்கின்ற துளவமாலை யணிந்தவிஷ்ணுமூர்த்தியுக்கண்டறியாத அழகிய (சிவபெருமானது) திருவடி கீழலில் வாழ்த்திருப்பார்கள். எ-று.

“பண்ணவன்காணு” என்பதில் உயர்வுச்சிறப்பும்மை விளர்த்தாற் றொக்கது. பண்ணவனுன்காணு எனவிரியும்.

(கச)

விச்சுவநாதர் காசியை யடைந்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கதிஅக.

உ
சிவமயம்.

அறுபத்து மூன்றாவது,

விச்சுவநாதர் முனிவனை யளித்த அத்தியாயம்.

கூந்தலம் பிடிசூழ் களிறுபாய் கழனிக் குறையுனற் காசிமா நகர்விட்
டேந்தெழிற் குடுமி மந்தரத் தெய்து நான்முத லிறைநாள் காறுங்
காந்துமுத் தழலசெய் சைகிட முனிவன் கருதரும் யோகினி லமார்தா
னாய்த்த நூற்கேள்விநீண்டவனை த்தருதியென்றமலனாங்கறைந்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய கூந்தலையுடைய பெண் யானைகளும் ஆண் யானைகளுஞ்
சூழ்ந்து பாய்கின்ற கழனிகளையுடைய சத்திக்கின்ற நீரையுடைய சிறந்த காசிக்
கரைவிட்டு, அழகுபொருந்திய சிகரங்களையுடைய மந்தரபர்வத்திலடைந்ததின
முதற்கொண்டு, இன்றையவரையில், தகிக்கின்ற (காருகப்பதிய முதலிய) மூவ
கைப்பட்ட அக்கினிகளைச் செய்யும் சைகிடமுனிவனென்பவன் எண்ணுதற்கரிய
யோகத்தி லிருக்கின்றான். ஆராய்ந்த நூற்கேள்விகளையுடைய நந்தி ! இங்கவனைக்
கொண்டோர் வென்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர் தருளினர். ௭-று.

கூந்தல் = யானைக்கழுத்தடியிர்.

(க)

நத்தியான் டெய்தி யோகினி லுறங்கு நான்மறைக் கிழவன்மெய்
குளிர்ப்பக், கொந்துலங் கமலப் போதினிற் றடவிக்கொன்றையக் தொ
டையலெம் பெருமான், வந்திடப் பணித்தா னெனலுமம் முனிவன் வல்
விசை வளியின்வந் தெய்திச், சந்தனிக் தேங்கு தடமுலைக் கவுரி தன்
னெடு மிறைவனைத் துதித்தான்.

(இ-ள்.) திருந்திதேவர் அவ்விடஞ் சென்று, யோகத்தினா புரியும்
நான்கு வேதங்கட்கு முரிய சைகிட முனிவனது உடல் குளிரும்படி, கொத்தா
கிய தாமரைப்பூவினால் தடவி யெழுப்பி, அழகிய கொன்றைமால குடிய எழுது
சிவபெருமான் தன்பால் வரும்படி கட்டினையிட்டனர் என்று கூறவும், அந்த
முனிவன் மிகுந்த விசையுடன் வருகின்ற வாயுவேகமாக வந்து சேர்ந்து, சந்தன
க்குழம்பு பூசிப் பூரித்துயர்ந்த ருசங்களையுடைய உமாபிராட்டியாருடன் சிவபெ
ருமானைத் துதி செய்தனன். ௭-று.

(உ)

தாமரைத் தெரிய னான்மறைக் கிழவன் நவத்தினை வியந்துநீ வேட்ட
காமரு வரமின் றளிப்பலென்றெறிநீர்க் கங்கையந் திரையலை புரட்டுந்
தேமலர்ச் சடையோ னுரைப்பதின் கமலச் சேவடிப்போதிலெஞ்ஞான்று
மேமுறு மிதயத் தும்பிரிந் காம லிருந்திட வேண்டுமென் றிசைத்தான்.

(இ-ள்.) தாமரை மலர்மலை யணிந்த நான்கு வேதங்களையு முணர்ந்த
சைகிடமுனிவனது தவத்தை வியந்து பேசி, நீ விரும்பிய அழகியவரத்தை யின்
றுனக்குக் கொடுப்போ மென்று, அழகிய கங்காநதி அலைகளை வீசத் தேன்பொரு
ந்திய கொன்றைமலர் குடிய சடாபாரத்தையுடைய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான்
திருவாய்மலர் தருள, (சைகிடமுனிவன்) தேவரீரது சிறந்த திருவழகளாகிய

தாமகையில் எப்போதும் அன்புதங்கிய மனமாகிய தம்பி நீங்காமலிருக்கவேண்டுமென்று உறினன். எ-று. (௩)

இருள்புறத் தூக்கு மிளகிலாத் திங்க ளிஞ்சடை யத்தன் னுவத்து பொருவநுத் தவத்தோ பெற்றொழு தன்றி நுகர்கில னெனுநெறி பூண்ட பரிசினால் வேட்ட வாழுநகர் களித்தேம் நமதுதாள் பணித்துல கேத்த மருவரு முத்தி பெறுகுவை யோகா சார்ப னென்னவும வாழ்தி.

(இ-ள்.) அந்தகாரத்தைத் தூத்திலேவிடக்குஞ் சுகிரிகைவிசகின்ற இளம்பிறையைமுடித்த குளிர்ந்த சடையை யுடைய சிவபெருமா னுணர்ந்தித்து, சமாணமில்லாத தவத்தை யுடையவனே! என்னைப் பணிதல்லாமல் உண்ணென்ன கிற விரதத்தை மேற்கொண்ட தன்மையால் இச்சித்த வரத்தை (அவவாறே) உனக்குக் கொடுத்தோம்; நம்முடைய பாதங்களை வணங்கி உலகத்தா துதிசெய்யும் படி கிடைத்தற் கரிய முத்தியுலகடைவாய்; யோகாசாரியனெனவும் வாழ்க்கடவாய், எ-று. (௪)

நின்னுடைப் பெயரார் போற்றியிவ் விவிங்க நீடுகவருடமுன் நிதனை, முன்னினர் பணிந்தோர் யோகமெய் திடுவ ருவகெலா முத்திபெய் துவதற், கன்னகல் விவிங்கத் துறைதும்பா மென்ன வரம்பல வருத்தவற் களித்துக், கன்னன்மென் றனைய குதலையத் திஞ்சொற் கவுரியோர் பங்கன்வீற் றிருந்தான்.

(இ-ள்.) உனது பெயரால் (பிரதிட்டைசெய்து) துதிக்கும் இச் சிவவிங்கக்குறி நீழே வாழக்கடவது; மூன்றுவருடகாலம் இதுனைத் தியானித்தோரும் வணங்கினோரும் யோகமார்க்கத்தை யடைவர்; உலகினுள்ளாரொல்லாம் மோட்சமடையும்படி அந்த கல்ல இலிங்கத்தில் யாம் வீற்றிருப்போமென்று பல வரங்களை அருத்தவஞ்செய்த சைகிட முனிவனுக்குக் கொடுத்து, கரும்பை மென்றாற்போன்ற அழகிய மதுரம் பொருத்திய குதலைச் சொல்ல யுடைய பார்ப்பதிபாகாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தனர். எ-று. (௫)

விச்சுவநாதர் முனிவனை யளித்த அம்.

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

அறுபத்துநான்காவது,
விச்சுவநாதர் காசியின் சிறப்பு
முன்வந்ததுகாத்த அத்தியாயம்.

எரிதிரை புரட்டு பூம்புன லசியும் வரணையு மியைந்துழி முதலாய்க்
கறைமிட றணிந்த சங்கமேச் சுரயீ ருகிய கடவுணற் றீர்த்தத்
துறையுந் ராகி யருந்தவ மியற்றி யுணர்வரும் யோகினி லமர்ந்த [தார்,
மறைப்பில் வாழ்க்கை முனிவர் யாரு மணிமிடற் றெந்தைபா லடைந்

(இ-ள்.) கலையை மோதுகின்ற அலைகள் வீசும் பொலிவமைந்த நீரையு
டைய அசியும், வரணையுங் கூடிய இடமுதலாக, விஷத்தைத் திருமிடற்றிலணி
ந்த சங்கமேச்சுரராலய மிறுதியாகிய தெய்வீகமமைந்த நல்ல தீர்த்தங்களில் வாழ்
வோராகி அரியதவங்களைச் செய்து அறிதற் கருமையான யோகிலையி விருக்கும்,
வேதமுறையே யொழுதும் வாழ்க்கையையுடைய எல்லா முனிவர்களும் திருநீலக
ண்டத்தையுடைய எமது தந்தையாகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமானிடஞ் சேர்ந்
தனர். ௭-று.

அசியும் வரணையும் கூடுதலின் காசிக்கு வாரணசி யென ஓர்பெயர். (சு)

அருட்கடன் பூண்ட வறுதொழிற் செல்வ ரடைதலு மவர்முக நோ
க்கிப், பொருப்புவிற் குனித்த புரிசடைப் பெருமா னினிதினி னருந்த
வம் புரிந்தீண், டிருத்திரோ வெனலும் வானவர் மகுட கோடிக ளிறை
ஞ்சிடு பொலந்தாட், டிருத்தகு கமலஞ் சென்னியிற் சூட்டிச் சிந்தைநைந்
தேத்தினர் புகல்வார். ௭-று.

(இ-ள்.) அருளியே கடமையாக மேற்கொண்ட (ஒதல்-ஓதுவித்தல் - வே
ட்டல் - வேட்பித்தல்-சதல்-ஏற்றலென்னும்) ஆறு தொழில்களையமைந்த வேதியர்
கள் வரவும், அவர்களது முகத்தைப்பார்த்து, மேருமலையை வில்லாகவளைத்த புரி
ந்தசடையையுடைய சிவபெருமான் நன்றாக அருந்தவங்களைச் செய்து இக்காசியி
லிருக்கின்றீர்களோவென்று வினாவும், தேவர்களது கணக்கில்லாத கிரீடங்கள்
தாழும் அழகிய திருவடியாகிய சிறப்பமைந்த தாமரையைச் சிரத்திலணிந்து மன
முருகித்துதித்தாராகிச் சொல்கின்றனர். ௭-று. (உ)

வேத்தரா மகுடத் துச்சியிற் பரிக்கும் விரிகடல் மாநில முழுது,மே
த்துநல் வளங்கூர் காசிமா நகரி னுண்டெ ளெறிவளி புடைப்பச், சேர்த்
துளர் மேற்சென் றுறினுமு விலைவேற் செல்வரா யுறையுந் நகரி, வீத்
திடா துறைவார்க் கின்பமே யலது நிகழ்வதொன் றுளதுகொ லென்றார்.

(இ-ள்.) ஆதிசேடன் கிரீடத்தின்பேரிற் சுமக்கும் பரந்த கடலாடையுடு
த்த பெரிய உலகிலுள்ளாரெல்லாம் துதிக்கின்ற நல்ல வளப்பயிருந்த சிறப்பமை
ந்த காசிகரத்தின் தன்னிய தூசுகள் வீசுகின்ற காற்றின் விசையால் சமீபித்து
ள்ளார்போலவந்து பட்டாலும், சூலாயுதமேந்திய சிவபெருமானது திருவுருவமை

விச்சுவநாதர் காசியின்சிறப்பு முனிவருக்குரைத்தது. இளநி

ந்தவர்களாய் வாழ்வார்கள். இந்தக் காசிகரத்திலிருந்து நீங்காமல் வாசஞ்செய்ய வர்கட்கு (தேவரீரது திருவருளால் எக்காலத்தும்) சுகமேயன்றி நடக்கத்தக்க வேறு ஏதேனு முண்டோ வென்று கூறினர். எ-று. (உ)

தீங்கரும் பெருத்திற் றாங்குதே னிறுவிற் கினைவராற் கன்றுபாய்ங் துழக்கும், பூங்கதிக் கழனி விளிம்புதித் தோங்கு பூம்புனர் காசிமா ககரி, னீங்கரு மனபுற் றருந்தவ மாற்றி நீவிநிங் கிருத்தலால் வேட்ட, யாங்கழி தளித்து மெனநிலாக் கொழிக்கு மிளமதிக்கண்னியோ னிசைத்தான்.

(இ-ள்.) மதுரந்தங்கிய கருப்பங்கோலின்முனையிலுள்ள தேன்குகென்றிற் றுல்கொண்ட இளவரால்கள் பாய்ந்து கலக்குகின்ற அழகிய கதர்களமைத்த வயல் கள்குழந்துவிளங்கும் பொலிவுதங்கிய நீரையுடைய சிறத்த காசிக்ஷேத்ரிதத்தில், கெடாத அன்புள்ளவர்களாகி இயற்றற்கரிய தவங்களைச்செய்து நீங்கள் என்மொழந்திருப்பதால், விரும்பியவரங்களை நாம் விரைவி லனுக்கிரகிப்போமென்று சந்திரிகைலீகம் இளம்பிறையைச் சிரோமாலையாகவுடைய பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருவினர். எ-று. (ச)

பண்ணுலாங் கிளவி பங்கவூன் பொதித்த பூழிபெம் யாக்கைபோ மளவு, மண்ணலங் காசி யுறைத்திடல் வேண்டு மென்றியும் யாங்கவீண் டமைத்த, பொண்ணிற விவிங்கத் துறைத்திடல் வேண்டு மெனவிரு காங்குவித் திறைஞ்சி, யெண்ணுறு தவத்து மறைப்பில் முனிவர் யாவருத் தனித்தனி யிசைத்தார்.

(இ-ள்.) பண்ணோசை பொருந்திய சொல்லையுடைய பார்ப்பதிராகோ ! மாயிசந்தினிந்த குற்றத்தங்கிய உடல்கீக்குமெல்லையும் அழகியசிறப்புற் காசியில் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டுவது; அவ்வாமலும் நான்கள் சங்குபிரதிட்டைசெய்த ஒள்வியசிறமமைந்த சிவலிங்கக்குறியில் தேவரீர் வீற்றிருத்தல்வேண்டும் என்று இரண்டு கைகளையுங்குவித்து வணங்கி மதிக்கத்தக்கத வத்தையுடைய வேதங்கென்ற பழகிய முனிவர்களெல்லாம் தனித்தனி சொன்னார்கள். எ-று. (இ)

தியுமிழ் தறுகட் படவா வசைத்த செம்மலு முவத்தொரு பதினெண் ணுயிரத் தறுநூற் றெண்பதின் மேலு மைத்துடை யத்தணர் தமக்குப் பாசிரு விகம்பி னமரரு மறியாப் பதத்தொடு மவ்வா மனித்து மீயுயர் குமிழி யிமயமீன் றெடுத்த விளங்கிழை தன்னொடு மறைத்தான்.

(இ-ள்.) நெருப்பைச்சொரியும் அஞ்சாமையுடைய படமமைத்த சர்ப்பத்தைத்தரித்த சிவபெருமானும் மனக்களிப்புற்றுப் பதினெண்ணுயிரத் தறுநூற் றெண்பத்தைத்து (என்னுத்தொகையையுடைய) முனிவர்களுக்கு, பரவியபெரிய சுவர்க்கத்தில்கிக்குத் தேவர்களையுடைய (உயர்வாகிய) பதவியுடனே அவர்கள் விருப்பிய வசத்தைபுகுகொடுத்து, யிகவும் உயர்ந்த சுகரங்களைமைத்த இமாசலமன்னன்பெற்ற பிரகாசிக்கின்ற ஆபாணமணிந்த பார்ப்பதிராரோடும் அந்தர்த்தானமாயினர். எ-று. (க)

வருபெருங் தவத்து கான்மறைக் கிழவர் யாவரு முளமகிழ் கூர, வருளொடு மமைத்த விவிங்கு சளைசெய் தன்பொடு மினிதுவீற் றிருத்

தார், பொருவிவிக் காதை யுரைத்துளோர் கேட்டோ ரெழுதினோ ருள
மகிழ் பூத்தோர், விரிகட லுலக முழுவது மேத்த வெளிதினில் வீடுபெற்
றுறைவார்.

(இ. ள்.) அதிகரிக்கின்ற சிறந்த தவத்தையுடைய நான்கு வேதங்களை யுமு
ணர்ந்த (ஏனைய) முனிவரெல்லாம் மனக்களிப்புமேம்பட ஆசையோடு தாபித்த
சிவலிங்கங்களைப் பூசைசெய்துகொண்டு பக்கியோடு இனிதாக வாழ்ந்திருந்தார்
கள். சமாமயில்லாத இந்தச்சரித்ததைச்சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் எழு
தினவர்களும் (கேட்டு அல்லது வாசித்து) மனமகிழ்ச்சி மிகுந்தவர்களும் பரந்த
கடல்கூழ்ந்த உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி இலேசாக மோகூலோக முற்று வாழ்
வார்கள். எ-று. (எ)

விச்சுவநாதர் காசியின்சிறப்பு முனிவருக்குரைத்த அ-ம்,
முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-கக௦க.

அறுபத்தைந்தாவது,

பராசரலிங்க முதலான லிங்கங்களின்

கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

பிருகுநா ரணர்மார்க் கண்டர்மாண் டவியர் பராசரர் பெருந்தவ மதங்க
ரருணர்கா பாலி மருத்துவர் குலாலர் காலவர் வச்சரா ரீதர் [சூழ்
பொருவிவம் முனிவர் முதலியோ ரமைத்த விவிங்கமை யாயிரம் புடை
மருமல ரிதழி புனைந்தசேட் டேசன் கதையினைக் கேளென வழங்கும்.

(இ. ள்.) பிருகு-நாரணர் - மார்க்கண்டேயர் - மாண்டவியர் - பராசர்-பெ
ரிய தவத்தையுடைய மதங்கர் - அருணர் - காபாலி - மருத்துவர் - குலாலர் - கா
லவர் - வச்சர் - ஆரீதர் முதலிய சமாமயில்லாத அம்முனிவர்கள் பிரதிஷ்டை
செய்த சிவலிங்கமூர்த்தங்கள் ஐயாயிரம் புடைசூழ்ந்துள்ள, வாசனைதங்கிய கொ
ன்றைமலர்மாலை சூடிய சேட்டேசன் சரித்திரத்தைக் கேட்பாயாகவென்று (அக
த்தியமுனிவரை நோக்கி ஸ்ரீமுருகக்கடவுள்) திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார்.

வேறு.

மைம்மலர்க் கூந்த றுழ வால்வளை வாய்விட் டார்ப்ப
வம்மவோ மருங்கு னேமென் றடிச்சிலம் பலரி யேங்கப்
பொம்மல்வெம் முலையிற் றுழந்த நுண்டுகிற் போர்வை சோர
வெம்மையா ளுடைய வன்னை யெழில்செய்பந் தாடி னுளே.

(இ. ள்.) மலர் சூடிய கரிய கூந்தல் தொங்கவும், வெள்ளிய வளையல்கள்
வாய்விட் பொலிக்கவும், ஐயோ இடை வருந்துமென்று திருவடியிற் பூண்ட சிலம்

பாரசரவிலிங்க முதலான விலிங்கங்களின் கதை. இளவ

புகள் பயந்து இறைச்சலிடவும், பூரித்த வலிய நிரூத்தனங்களி ளைத்த மெல் விய போர்வையாகிய உத்தரியஞ்சோரவும், எம்மையழமையாகவுடைய தாயாகிய உமாதேவியார் (முன்னொருகாவத்தில்) அழகியபத்து வீனியாழனன். எ-று. (உ)

கத்துகம் புடைத்த முத்திக் கரும்பினை வியந்து னோக்கிச் சிந்தைமா ழாந்து தீய விஞ்ஞாந் பலனென் றோதும் வெந்திற லகரர் டெஞ்சின் விழைவினா லுருவ மாறி யெந்தைதன் கணங்கள் போல விறைவிழுந் னெய்தி னாரே.

(இ-ள்.) கத்துகமடித்துத்திருவினியாட்டியற்று முத்தியனிக்கவல்லகரும்பு போன்ற உமையம்மையை ஆசைகொண்டபார்த்து மனம்வருத்திக் கொடிய இரு னன் உற்பல னென்று சொல்லும் மிக்க வலியமைந்த அகரர்கள் மனவிருப்பத் தொழி வேற்றுருவெடுத்து, எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானது கணங்களைப் போலத் தலையாகிய பார்ப்பதிதேவியாருக்குமுன் சென்றனர். எ-று.

கத்துகம்=பத்து.

(உ)

ஆங்கவர் போந்த மாய மறித்திள லிலவு காணும்
பூங்கதிர்த் திங்கள் வேணிய்ப் புங்கவன் கண்ணிற் காட்டத்
திங்குறு மகர ராவி சென்றிட வாரத் தாழ்த்த
கோங்கிள முலையான் செங்கைப் பத்தினு வெறித்து கொன்றான்.

(இ-ள்.) அவ்வா நவர்கள் வந்த மாய்கையை புணர்ந்து, இளநிலவு சொரி யும் அழகிய கிரணங்களைபுடைய சந்திரனைச் சடையிறறித்த சிவபெருமான் திரு க்கட்குறிப்பால் (தேவியாருக்குக்) காண்பிக்கவும், கொடுமைதங்கிய இராக்கதர் உயிர்போய் முடியும்வகையாக, முத்துமாலையணிந்த கோங்கரும்பு போன்ற இள மைதங்கிய தனங்களைபுடைய தேவியார் சிவந்த கையிலேங்கிய பத்தினால் வீசிக் கொன்றனர். எ-று. (ஈ)

வெந்திற லகர ராவி வீட்டிய பொன்னம் பத்து
கத்துகேச் சுரனென் றோது மிவங்கமா கியதிக் காதை
சிந்தையி னுணர்ந்தோர் கேட்டோர் பவக்கடல் சேரர றென்னி
லந்தநல் விவிங்கக் கண்டோர் பேற்றினை யறையொ னுதால்.

(இ-ள்.) பாரச்சிரம மமைந்த கொடிய அகரர்களுவினைத் தொடுத்த அழ கிய பொன்னாலாகிய பத்து கத்துகேச்சுரனென்று சொல்லும் இலிங்கவடிவமளி யற்று இச்சித்திரத்தை மனநிற்பித்தவர்களும் விசாரித்தவர்களும் பிறவிசகா த்தை யடையமாட்டார்களென்றுசொன்னால், அப்படிப்பட்ட கல்வ சிவலிங்கக் குறியைத் தெரிசித்தோரது பதவியை (ஏத்தகையினராலும்) சொல்ல முடியா தாகும். எ-று. (ஊ)

அவ்வுழி மிகழ்ந்த காலை யொன்றுள தறைவல் கேட்டி
தெவ்வடு பிரக லாதன் மாமன்வெஞ் சினவு வைவே
லெவ்வாழி லோசை போய் துத்துமி நிருத னென்போ
னவ்விப மவித்த டெஞ்சத் தமாருக் கமி னுற்றான்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் நடந்த சரிதம் ஒன்றிருக்கின்றது; சொல்வேன் கேட்பாயாக. பகைஞரைக் கொல்லத்தக்க பிரகலாதனனது மாமனும், கொடிய கோபத்தையுங் கூர்மையாகிய வேலையு முடைய சமானமில்லாத கீர்த்திதங்கிய தூத்துமி என்னும் பெயர்பெற்றோனுமாகிய அசுரன், பொறுமைவிலக்கிய மனத் தையுடைய, தேவர்களிடத்திற் சண்டைசெய்து சகியாதவனாய். ௭-று.

இதுமுதல் இரண்டொடல்கள் ருளகம்.

(சு)

விண்ணவர் வலியுஞ் சீரும் விளைவதெவ் வாறென் றுள்ளத் தெண்ணின னாகி நாளு மெரியினை யூட்டி யுண்ணு மண்ணுறை தேவர் தம்மால் வந்ததம் மறையோர்ச் செற்றால் நண்ணரு மாற்ற லெல்லாம் நடந்திடு மென்ன வோர்ந்தான.

(இ-ள்.) தேவர்களுக்குள்ள வல்லமையுங் கீர்த்தியும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாதென்று மனதிற் கருதினவனாகி, எக்காலமும் யாகத்தீயைவளர்த்துப் புசித்தின்ற அந்தணர்களால் வருவதாம்: அவ்வேதியனாக்கொன்றால் கிடைத்தற் கரிய பராக்கிரமமுமுதலுஞ் செல்லுமென்று தனக்குள்ளேயாலோசித்து உணர்ந்தனன் தூத்துமி. ௭-று.

மண்ணுறைதேவர்=பூமியில்வசிக்கும் தேவர்கள்; பிராமணர். நாளும் வரியினையூட்டலாவது யாககாரியஞ் செய்யத்தொடங்கினோர் முதலில் தாம்கொண்ட அக்கினி அவியாவண்ணம் பாதுகாத்து நித்தியஹோமஞ் செய்தல் வேண்டும். இத்தகையினரோ வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரம முற்றுத் தனித்தாவது மனைவியோடாவதுவனம் புகுகையில் இவவக்கினியை விட்டுவிடாமல் உடன்கொண்டு செல்வர். மாசறு தவத்தின் மிக்க மறைபயில் முனிவர் யாரு மாசினி வருக்கை போழ்த்து கவிழ்தலையரம்பை செற்றுப் பாசிலைப் பதுமத் தோட்டிற் பகட்டிள வாளை துஞ்சல் காசியி னுறைவோ ரென்னத் தன்னுருக் கரந்து புக்கான்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற தவத்துறைகளில் மேம்பட்ட வேதாப்பியாசமுடைய இருடிகளெல்லாம், பலா - மா - (முதலிய மரங்களைப்) பிளந்துபரந்த தலையையுடைய வாழைகளை வெட்டிப் பசிய இலைகள் பொருந்திய தாமரைஇதழ்களில் இளமைவாய்ந்த ஆண்வானமீன்கள் துயில்கின்ற காசிகரத்தில் வசிப்பவர்களைப்போல்தன் வடிவமாறிச் சென்றனன் (தூத்துமி). ௭-று. (அ)

நீரிடைக் கரந்து வேத முனிவரைக் கொல்லு நீலக் கார்தவழ் காவி னெய்திக் கண்ணுறு மவரைக் காயு மூர்வழி னதிதி போல வுறைந்தவ ருபிரை யுண்ணும் போர்கெழு தறுகட் சீயப் போத்தெனத் தகைய நீரான்.

(இ-ள்.) போர்த்தொழிலில் மிகுந்த அஞ்சாமையுடைய ஆன்சின்கம் போன்ற தன்மைவாய்ந்த தூத்துமி என்போன் ஜலத்தில் ஒலித்து (நீர்க்கடன் செய்பவருகின்ற) வேதருளர்த்த அந்தணரைக்கொன்றும், நீலநிறமமைந்த மேகங்கள் தவழ்கின்ற சோலையிலிருந்து தண்ணீர்பார்ப்பவர்களை வதைத்தும், கரத்திலே அதிதியைப்போல வசித்து ஆங்குள்ளோர் உயிரைக்குடித்து வந்தனன்.

பராசரவிலிங்கமுதலான விலிங்கங்களின் கதை. இளங்

“வீணமுற் றேவீண யெச்ச மாதலும், குறிப்புமுற் றிச்ச மாதலு முள வே” என்றபடி, கொல்லும் காயும் என்னும் வீணமுற்றக்கள் வீணயெச்சப்பொருளை உணர்த்தின. (க)

இன்னணத் திரியு காளிற் சிவச்சி பெய்த லோடும்
பொன்னவீர் கடுக்கை வேணிப் புனிதனைப் போற்றல் செய்யும்
பன்னரு மறையோர் முன்னர்ப் பாப்பினக் குருதிப் பேழ்வாய்க்
கொன்னுனை யெயிற்ற வெங்கட் கோளிர் யென்னச் சென்றான்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு (பலையுத் துன்புறுத்தி) உழலுகாலத்து, சிவராத் திரிப்புண்ணியகாலம் வரவும், பொன்போல விளங்குகின்ற கொன்றைமாலை தரித்த சடையையுடைய சிவபெருமானைத் துதிக்கின்ற சொல்லுதற்கரிய வேதியர்க் குமுள், பாய்கின்ற கோபத்தையும் பிளவுபட்ட வாயையும் (எதிர்த்தோரை) கொல்லத்தக்க கூர்மைவாய்ந்த பற்களையுமுடைய வலிய புலியைப்போற் சென்றனன் (துத்துமி) எ-று. (க0)

கொல்லிய வெதிர்த்த கூற்றிற் குறுகிய வகர நேற்றை
யெல்லொளி யிலிங்க நாப்ப ணீர்ஞ்சடை யெனடோள் முக்கட்
டொல்லீமா மறையோன் றோன்றிச் சுடர்மணிக் கரங்க டம்மால்
மல்லலக் தடந்தோள் பற்றி யாருயிர் மாய்த்திட டானே.

(இ-ள்.) உயிர் கொள்ளும்படி யெதிர்த்தவந்த யமனைப்போல் சமீபித்த, அகரர்குலச் சிங்கமாகிய துத்துயியைச் சூரியன்போலும் பிரகாசம்வாய்ந்த கத்துகே சமென்னுஞ் சிவலிங்கக் குறியின் கவிவிருத்த குளிர்த்த ஜடையையும் எட்டுத் திருப்புயங்கையும் திரிகேத்திரங்கையுமுடைய சிறப்பமைந்த பழைய வேதப் பொருளாக உள்ள ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமான் தோன்றி, பிரகாசிக்கின்ற லைமணிகளமைந்த (ஆபரணம்பூண்ட) திருக்கரங்களால் அழகிய வளப்பமிருத்த விசாலமாகிய தோள்களைப்பிடித்து உயிர் வீழ்த்தினர். எ-று. (கக)

அறுதொழில் முனிவர் யாரு மடல்கெழு மவுணற் செற்ற
பிணைமுடிப் பெருமான் றுளிற் பெய்ம்மலர் மாரி சித்தி
யிறைவனின் மறைதல் வேண்டு மென்னலு மதற்கு கேட்க்தான்
கறையனற் புயங்கம விக்கு களைகழற் புனிதன் றானே.

(இ-ள்.) அறுவகைத்தொழில்களையுடைய முனிவர்களெல்லாம் வல்க்மை மிகுந்த துத்துயியைக் கொன்ற சத்திரசேகராகிய சிவபெருமானது திருவடிக ளில (தென்)சொரியும் புஷ்பவருஷம்பெய்து, தலைகளை! இவ்விடத்தில் தேவரீர் வீற்றிருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவும், விஷாக்கினியைக் கக்குஞ் சர்ப்பத் தைக் (கச்சாகக்) கட்டிய ஒலிக்கின்ற வீரக்கழல் தரித்த பெருமான் அதற்குச் சம்மதித்தனர். எ-று. (கஉ)

அன்றுதொட் டெகக்கு் கேட்டேச் சுரன்றனை யன்பி னோடு
மின்றிக் குழிற்றுப் பேழ்வாய் வியாக்கிகோச் சுரனென் றோது
மென்றவிச் சுரதை கேட்டோர் பவின்றுனோ ரொவரும் வானோய்
பொன்றிகழ் குடுமிச் செம்பொற் பொருப்பில்வீற் திருப்ப ரன்றே.

(இ-ள்.) அதுமுதல் சேட்டேசப்பெருமானை உலகத்துள்ளா றெல்லாம் மின்னலை வீசுகின்ற பற்களையும் பெரிய வாயையு முடைய வியாக்கிரசம்ஹார மூர்த்தியென்று ஆசையுடன் சொல்லுவர் எனக் கூறிய இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களும் சொன்னவர்களும் ஆகாய மளாவிய பொன்மயமான சிகரங்களை யுடைய செம்மையாகிய திருக்கயிலாயகிரியில் வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ-று.

வியாக்கிரம்=புலி.

(கந)

பாரசர விலிங்கமுதலான விலிங்கங்களின் கதையுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கசுகசு.

அறுபத்தாறாவது,

சயிலேசன் முதலான விலிங்கங்களின்

கதையுரைத்த அந்நியாயம்.

கரும்பன மொழியாள் பங்கிற் கடவுள்சேட் டேசன் நென்பா லரம்பையர் போற்றும் லிங்க மொன்றுள ததனின் பாங்கர்ப் பெரும்புனல் வாவி யொன்றுண் டதனிடைப் படியப் பெற்றோர் விரும்பிய யாவு மெய்தி வீடுல கடைவ ரன்றே.

(இ-ள்.) கரும்பை யொத்த சொல்லையுடைய பார்ப்பதிதேவியைப் பாசு த்திற் கொண்ட சேட்டேசப்பெருமானுக்குத் தென்புறத்திலே அரமகளிர் துதி செய்புஞ் சிவலிங்கக்குறியொன் றிருக்கின்றது. அதன்பக்கத்தில் மிகுந்த நீர்மய மான தீர்த்தம் ஒன்றிருக்கின்றது. அத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கப்பெற்றவர்கள் இச்சி த்த காமியார்த்தங்களை யெல்லாம் அடைந்து மோகூலோகத்திற் சேர்வர். எ-று.

வாசுகீச் சுரன்க பாவி வயிரவன் பிதாமகேசன் ஏசில்காரக் கோட கேச னிடபேசன் கவுமா ரீச னாகில்கங் காத ரேசன் கந்தரு வேச னாகி யோசைபோ மிலிங்க மாங்குப் பற்பல வுண்டு மாதோ.

(இ-ள்.) வாசுகீச்சுரன் - காபாலி - வயிரவன் - பிதாமகேசன் - சூற்றிற் றாத கார்க்கோடகேசன் - ருஷபேசன் - கௌமாரீசன் - கனங்கயில்லாத கங்கா தோசன் - கந்தர்வேசன் முதலிய கீர்த்திபொருந்திய எண்ணிறந்தனவாகிய சிவலி ங்கங்கள் அங்கே விளங்குகின்றன. எ-று. (உ)

மண்டுதீம் புனல றுத வரணையங் கரையில் வைகிக் கொண்டல்கண் படுக்குஞ் சேலைக் குளிப்புந் காசி தன்னை முண்டனங் குண்ட னேச மெனுமிரன் டிலிங்க முற்று மண்டோத் தெடுப்ப னாளு மருள்புரிந் தளிக்கு மன்றே.

சயிலேசன் முதலான விலங்கங்களின் கதை- ௫௮௧

(இ-ள்.) மதுரமாமிய கீர்ப்பெருக் கொழியாத வரணநதியின் அழகிய கரையில் வீற்றிருந்து, மெகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த குளிர்ச்சியாய்ந்த நீர்வள மமைத்த காடுகூழ்த்திரமுழுவதும், முண்டனேசம் - குண்டனேசம் என்னும் இரண்டுசெவ்விலங்க்குறிகள் தேவர்கள் துதிசெய்யும்படி எக்காலத்தங் கிருபைசெய்து காவல்புரியும். எ-று. (௩)

அத்தலை நிகழ்ந்த காதை யொன்றுள தறைவல் கேண்மோ
மைத்திரு நேருஞ் சாரல் வான்றொடு குமெி நெற்றி
வித்தக விமய வேந்தை வேட்கைமீ தூர நோக்கித்
தத்தரி நெடுங்கட் செவ்வாய் முகிழ்முலை மேனை சாற்றும்.

(இ-ள்.) அவலிடத்தில் நடந்த விருத்தாந்தம் ஒன்றுண்டு அதனைச் சொல்வேன் கேட்பாயாக: கருகிறமுற்று இருள் சஞ்சரிக்கின்ற சாரலையும், ஆகாய மனாவிய கிரகத்தையும் அறிவையுமுடைய இமாசலமன்னனைப் பரந்த அரிசனை யுடைய நெடிய கண்ணையும் சிவந்த வாயையும் அரும்பிய தனக்கையும் பெற்ற மேனை யென்பவள் ஆசை அதிகரிக்கப்பார்த்துச் சொல்லுவான். எ-று. (௪)

ஒட்டினி லைய மேற்றுண் டோபெய ரின்றி மீறக்
காட்டிடை வதித்து சாம்ப ராணித்துவெங் கரித்தோல் போர்த்த
காட்டமூன் றுடைய பித்தற் களித்தக கங்கை செய்தி
கேட்டில மெங்க னுள்ளென் றுணர்ந்தது கிளத்து கென்றான்.

(இ-ள்.) ஒட்டிற் பிச்சையெடுத்த துண்டு ஊர் பே ரில்லாமல் மயானத்தி னிடத்தில் வாழ்ந்து சாம்பலைப் பூசிக் கொடிய யானைத்தோலைப் போர்வையாகக் கொண்ட மூன்று கண்களை யுடைய பித்தனாகிய சிவனுக்குக் கொடுத்த மது உமைமயம்மையின் சங்கதிகளை (இதுவரையிலும்) கேட்டேயில்லை. அவன் எங்கிருக்கிறானென்று நீ அறிந்ததைச் சொல்வாய் என்றான். எ-று.

ஒடு-பிரமகபாலம். இஃது நான்முகன் இறுமாப் பொழிய வயிரவொற் கிண்ப்பெற்றது. தாருகவனத்து முனிபத்தினிகள் கற்பின் மிகுதியால் மயமாத யுற்றபோது அதனை விலக்குவான் கருதி, பிட்சாடனத் திருவுருவங்கொண்டு சென்றமையின் “ஒட்டினி லையமேற் றுண்டு” என்றும், ஜனனபூமியும் பீதா மா தாக்களு மின்றிச் சுயம்புவாகத் தானுவென்னும் பெயர்க்குரிய இலக்கணமாய் விளங்குபவராதலின் “ஊர்பெய ரின்றி” என்றும், சர்வசம்நாரகாலத்தில் எஞ் சுகின்ற பொருளாய், அப்பெருத்தேவர்கள் இறந்த மயானத்தில் கடிப்பவராதலின் “சமக்காட்டிடை வதித்து” என்றும், பவுரிக்கத் தாடிய பின்னர் வேதன்முத ளானோர் குலததுவிற்கொண்டு தீவிழியால் பஸ்யித்து அவர்கள் கதியடைதலை யும் வரையோர் தமது மகிமை யுணர்நிலை கருதி அச்சாம்பலா யணிதலின் “சாம்பரணித்து” என்றும், தனக்கஞ்சியோடிய தேவர்களைப்பின்னொட்டித் தென்ற யானைவடிவான கயாசரனை யுரித்துச் சம்மத்தைப் போர்வையாகக்கொள் ளாதலின் “வெங்கரித்தோல் போர்த்த” என்றும், குரியசோமாக்கினிகளை மூன்று விழிகளாக உடைமையின் “காட்டமூன்றுடைய பித்தன்” என்றும் கூறினார்.

சேட்டிளம் பரிதி யென்னச் செழுமணிக் குப்பை செம்பொன்
மோட்டிளம் குரும்பை யென்ன முகிண்முலை மகளிர் வெள்ள
மூட்டாக் குண்ட பொற்று சுலப்பில கொண்டு தெண்ணீர்
வாட்டமில் வரணை சார்த்தான் வளங்கெழு மிமய வேந்தே.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த பாலகுரியன்போன்ற செம்மையாகிய மாணிக்கக்
குவியலும், செம்பொன்னும், பூரித்த இளங்குரும்பைபோன்ற அரும்பிய தனங்க
ண்புடைய மாதர்கூட்டமும், செந்நிற மூட்டிய பீதாம்பரங்களும், அளவில்லா
தனவாகக் கொண்டு தெளிந்த நீர்வற்றுதலில்லாத வரணைநதியை யடைந்தான்
வளப்பமிருந்த இமோபர்வதராசன். எ-று.

(சு)

கன்னியம் புரிசை சூழ்ந்த காசியி விறந்து ளோர்கள்
பொன்னவீர் கடுக்கை வேணி புனைநதிள மறிமா னேந்தி
யின்னமு துருக்குர் தூய விளநிலாக் கணணி வேய்ந்து
மின்னவீர் விமான மீது மிடைந்தனர் போகக் கண்டான்.

(இ-ள்.) அழியாத அழகிய மகில்கூழ்ந்த காசிகரத்தில் உயிர்நீங்கின
வர்கள் பொன்னைப்போல விளங்குங் கொன்றைமாலையும், சடைமுடியும், இளமை
தங்கிய மாணுச் சிறித்து இனிய அமுததிரணத்தைச் சிந்துகின்ற பரிசுத்தமாகிய
இளம்பிறைச்சந்திரனைச் சிரோமாலையாகச் சூடி ஒளிவீசும் தெய்வவிமானத்தின்
மேல் கூட்டங்கொண்டவர்களாகி (சொர்க்கலோகத்திற்கு) போகப்பார்த்தான்
பர்வதராஜன். எ-று.

(ஏ)

ஊடலிற் பிரித்த வோர்காழ் முத்தமு முயிரை யன்னார்
கூடலிற் பரிந்து சிந்துங் குளுஉச்சுடர் மணியுந் தூற்றி
நீடோளி பரப்பு வான் மீனென் நிலவு கான்று
சேடமை மறுகு தோறுங் கிடப்பன தெரியக் கண்டான்.

(இ-ள்.) மாதர் பிணங்குகையில் வெறுத்துவிட்ட ஒப்பற்ற ஆணிமுத்து
க்களும், உயிரைப்போன்ற அம்மங்கையர் சையோகவிருப்பிற் களித்துச் சிந்திய
நிறம்விளங்கும் மணிகளும் எங்கும் நிறைந்து, பேரொளியைப் பரவச்செய்யும்
ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைப்போலச் சந்திரிகையை வீசி, பெருமைதங்கிய
தெருக்களிலெல்லாம் விளங்குவனவாயிருத்தலைப் பார்த்தான். எ-று.

(அ)

நறைமலர் தருக்க னெல்லாங் கற்பக நதியி னூட
வுறைதரு மடவார் யாரு முருப்பசி முதலா மாதர்
சிறைபடு புனல்க னெல்லாங் கங்கைநீர் திகழு முன்றிற்
கறவைகள் யாவும் தேனு வெனவுளங் களிப்பக் கண்டான்.

(இ-ள்.) தேன்கித்தும் மலர்களைபுடைய மரங்கெல்லாங்கற்பகம்மரங்கள்
ஆற்றின் ஸ்னானஞ்செய்யப்படும் மங்கையெல்லாம் உருப்பசி முதலிய அம்மாத
ர்க்குக் கரைகட்டப்பட்டுள்ள நீர்முழுவதும் கங்காஜலம். விளங்குகின்ற முற்றத்தி
லுள்ள கறவைப் பசுக்கெல்லாம் காந்தேனுக்கென்று மனக்களிப்பையாய்
பார்த்தான் (பர்வதராசன்). எ-று.

(சு)

சிறந்தொளிர் குடிக ளியாவுஞ் சிவகண மாவி கீங்கி
யிறந்துனோர் திங்கள் வேணி பெம்பிரா னுருவு கொள்வர்
மறத்துமிக் ககாக்கு வேத னொப்புமை வகுக்கு மேயென்
றறங்கிடர் தொழுகு சிங்கை யலமா கோக்கி கின்றான்.

(இ-ள்.) மேம்பட்டு விளக்கும் பிரஜைகளெல்லாஞ் சிவகணங்கள், உயிர்
கீங்கி இறந்தவர்கள் சந்திரசேகராராதிய எமது சிவபெருமானது சாரூப்பியத்தைப்
பெறுவர். இக்காசிரிகரத்திற்கு மறந்தானும் பிரமதேவன் சமாணப்பொருள் ஒன்
றுசெய்வானே என்றெண்ணித் தருமங் குழுகொண்டு விளங்குகின்ற மமையங்கப்
பிரமித்துப் பார்த்தான். எ-று. (௧௦)

பாவடிப் பரும யானைப் பகட்டெழின் மார்பன் முன்னர்
மாவடு கோக்கி பங்கன் வளநகர்க் கங்கை யாடிச்
காவடி கொணர்வோன் றன்னைக் கண்ணினை களிப்ப கோக்கி
யோவறு தவத்தோ யிங்காட் டாசெவ னுரைத்தி யென்றான்.

(இ-ள்.) பார்த்த அடியையும் கல்வனையையும் பொருந்திய ஆன்யானைச்
சேனையுடைய அழகிய மார்பினனாகியபரவதாரஜன் தனக்குமுன்மாவடுபோன்ற
கண்ணையுடைய பாவடிபாகராதிய சிவபெருமானது வணப்பந்தங்கிய காசிரிகரத்
தின்கங்காநகரானஞ்செய்து தீர்த்தக்காவடியுகொண்டு வரும் ஒருவனை இருகண்ட
ளும் களிக்கக்கண்டு, குறையிலவாத தவத்தையுடையவனே! இங்காட்டுக்கு அர
சன் யாவன்சொல்லுக என்று வினாவினான். எ-று. (௧௧)

அமைவரு முலக மெல்லா மமைத்தளித் தழிக்கு மேலோ
னிமயமென் கொடியி னோடு மீண்டா சலமக்குஞ் செய்தி
கமையுடைய மிய வேந்த கருதிலை போலு மென்னத்
தமாவென் டிரையி னோங்கு முவகையங் கடலுட் டாழ்தான்.

(இ-ள்.) சாத்தசிலனாகிய இமாசலமன்னனே! உன்பென்னுதற்கரிய எல்
லா உலகங்களுயுஞ் சிருஷ்டித்து இரட்சித்துச் சங்கரிக்கின்ற மேலோனாகிய சிவ
பெருமான் இமயமலையிற்போன்றிய மெல்லிய பூங்கொடிபோன்ற உமாநேலியா
ருடன் இவ்விடத்தில் அரசசெய்யும் விஷயத்தை யோசிக்கவின்போதும் என்று
கூற, சப்திக்கின்ற வெண்ணிறமாகிய அலைகள் பெற்றுயர்ந்த அழகிய ஆந்தக்க
டலிவ் மூழ்கினன். எ-று.

உலகமெல்லா மமைத்தளித் தழிக்குமேலோ நென்பதை

“சங்கேத்து மலர்க்குடங்கைப் புத்தேகு மறைக்கோவுச் தழல்கால் குல
மங்கேத்து மயமானுத் தத்தமது தொழிறலின் றுற்றச் செய்தோர்
பங்கேத்து பெருமாட்டி விழிகளிப்ப விருமுனிவர் பணித்த போற்ற
கொங்கேத்து மனிமன்னுள் குனித்தருளும் பெருவாழ்வைக் குறித்து வாழ்
வாம்” :—என்னுங் காஞ்சிபுராணத்தானுணர்க. (௧௨)

பன்னகப் பள்ளி மேய பாற்கடல் துயின்று னேற்றகு
மன்னமூர் தவற்கு மற்றை யமார்க்கு மறியோ னாத

முன்னவ னாகியங்கண் முழுதுல களிக்கு மூர்த்திக்
கெண்ணையா மளிப்ப தென்ன காணொடு முள்ளத் தெண்ணி.

(இ-ள்.) ஸ்ரீராமரீதியில் வீற்றிருக்கின்ற (சேஷ) சயனத்தில் யோகசித்
தினாசெய்யும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அன்னத்தை வாகனமாக உடைய பிரமதே
வனுக்கும் மற்றைய தேவர்களுக்கும் அறிதற்கரிய முழுமுதற்கடவுளாகி அழகிய
இடமகன்ற உலகமுழுவதையும் ரக்ஷிக்கின்ற கடவுளுக்கு நாம் கொடுப்பதாகிய
பொருள் யாதிருக்கின்றது என்று வெட்கத்துடன் மனதில் நினைத்து. ௭-று.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்கள் குளகம்.

(க௬)

நிதியறை திறத்த தென்ன கெடுநிலை மாட மோங்கி
மதிவழிப் பிட்டுங் காசி மாககர் தன்னில் வெய்யோன்
புகைபிழுட் குப்பை சீத்துப் புகுமுனிப் பொருளி னாலோர்
சிதைவறு கடவுட் பைம்பொற் சினகர மியற்று கென்றான்.

(இ-ள்.) பொக்கிஷத்தைத் திறந்தாற்போல் நீண்ட அடுக்குகையுடைய
மானிகைகள் உயர்ந்து சந்திரனைவழியீடறச்செய்யுஞ் சிறந்த காசிகரத்தில், சூரி
யன் மிகுந்த இருட்டொருதியை யொழித்து உதயமாகுதற்கு முன்னர் (யான்
கொண்டிருந்திருக்கும்) இப்பொருளினாலே கெடுதலற்ற பசிய பொன் மயமான
ஒரு தேவாலயஞ்செய்யக்கடவாயென்று (விச்சுவகன்மனைநோக்கி) சொல்லினன்
(பர்வதராஜன்) ௭-று. (கசு)

இலைத்தொழில் பூண்செய் திண்டோ ளிமயவேக் துரைக்கு மாற்றக்
தலைக்கொடு கடவுட் டச்ச னியற்றிய கோயில் தன்னில்
நிலைத்தலை விளங்கு பாவ சயிலமென் றிசையி னீங்கா
துலப்பறு திருவிண் மிக்க விலங்கமொன் றமைத்து வப்பால்.

(இ-ள்.) அச்சவடிவாகத் தொழில்செய்த ஆபரணமணிந்த வலிய தோள்
கையுடைய இமாசலமன்னன் கூறிய வார்த்தையைச் சிரமேற்கொண்டு தேவதச்
சனாகிய விச்சுவகன்மன் நிருமித்த திருச்சந்திரதானத்தில், பூமியில் விளங்கும் பாவ
சயிலமென்றும் கீர்த்திருறையாமல் கெடுதலற்ற செல்வத்தின் மேம்பாடுள்ள ஓர்
சிவலிங்கக்குறியைக் களிப்போடு பிரதிட்டைசெய்து. ௭-று.

இது முதல் மூன்று பாடல்கள் குளகம்.

(க௮)

மங்குல்வாய் துடைக்குஞ் சோதி மண்டப மொன்று தூய
நில்கள்வெண் மணியிற் செய்து தன்பெய ரதனிற் நீட்டி.
யங்கதி மொழதல் முன்னர் பஞ்சமா நதத்தி னுறுத்
தங்கிய கோயில் முன்னர் மணியெலாங் குவித்துத் தாமா.

(இ-ள்.) மேகங்கள் தவழ்ந்துசெல்லுஞ் சோதிமயமான ஓர் மண்டபத்
தைப் பரிசுத்தமான வெள்ளிய சந்திரன்போன்ற முத்துமணிகளாற்செய்து தன்
பெயரையதனில் எழுதிவைத்து அழகியசூரியோதய மாகுதற்கு முன்னரே சிறந்த
பஞ்சநதத்திற் தத்ததிலே ஸ்நானஞ்செய்து, விளங்குகின்ற ஆலயத்தின் திருமுன்
னர் (தான் கொண்டுவந்த) இரத்தினங்கையெல்லாம் குவித்துப் பணிந்து. ௭-று.

துளிமுகில் கடல்வாய் கொண்டு ரூதுனைத் தவறுஞ் சாரற்
குளிப்பனி தூக்குஞ் செம்பொற் குமிழ்தாழ்மய வேந்த
னிளநிலாக் கொழிக்குந் திங்க வீரஞ்சடைப் பெருமான் பங்கில்
வளநிள முலையை மீன்ற மன்னவன் போயி னானே.

(இ-ள்.) நீர்த்துளிகளைச் சிந்தும் மேகங்கள் சமுத்திரத்தில் தோற்றுச்
சூல்கொண்டு கர்ச்சிக்கின்ற சாரலையுடைய குளிர்சிவாய்ந்த பனிமிகுந்த செம்
பொன்னுலாசிய சிகரங்களை யுடைய இமோத்திரிமன்னனும், இனஞ்சங்கினை
வீசும்பிறையைக் குளிர்ந்த சடையிற்றரித்த சிவபெருமானது! வாமபாகத்துள்ள
வளங்கின்ற இளமைவாய்ந்த தனங்கையுடைய உமையம்மையை மீன்றவனுமாகிய
பர்வதராஜன தன்னிச்சைவழியே சென்றான். எ-று. (க௭)

எண்டிசைப் பரப்பு மேய விருண்முகத் கிழிக்கும் வெய்யோன்
கண்டுபி லெழுப்பத் தோன்றுங் காலையி மிமய வேந்த
னண்டரும் வியப்பச் செய்த வாலய நோக்கிக் குண்டன்
முண்டன னென்போர் செங்கை முகிழ்த்தன நிறைஞ்சிப் போனார்.

(இ-ள்.) பரவிய அட்டதிக்குகளிலும் பொருந்திய இருணவிலக்குஞ் சூரி
யன் (உலகத்தாரை) நித்திரையினின் நெழுப்பும்படி யுதிக்கின்ற விடியற்காலத்
தில், குண்டன் - முண்டன னென்போர், இமாசலமன்னன் தேவரும் ஆச்சரியப்ப
டுமபடி, வியற்றிய திருக்கோயிலைக் கண்டு, தமதுசிலைக் கைகளைக் குவித்து கண்
ங்கிச் சென்றான். எ-று. (க-று)

பாட்டளி துவைப்ப விண்டு பருமுகை வெடித்த மன்றற்
சேட்டினங் கொன்றை யோடு திங்கனங் கண்ணி வேய்ந்த
நாட்டழன் துடைய பெம்மான் வரணமா நதியின் வெய்யோ
னோட்டர நிலத்த செம்பொற் சினகரம் புதிதொன் துண்டால்.

(இ-ள்.) பண்பாடும் வண்டுகள் மிதித்தவால் முறுக்குடைத்து பெரிய அரு
ம்புகள் மலர்ந்த வாசனைதங்கிய சிறந்த இளங்கொன்றை மலருடன் அழகிய சந்தி
ரணைச் சிரோமாலையாகத்தரித்த திரிநேத்திரங்கையுடைய சிவபெருமானே! மகத்
தலம்மொருங்கிய வரணயாற்றின் புறத்திலே சூரியன் வழிவிடறுமபடி யுயர்ந்த
செம்பொன்னுலாசிய திருக்கோயில் ஒன்று புதிதாக விருக்கின்றது. எ-று. (க௧)

யாதென வறித நேற்றே மென்றுபூத் துணர்மத் தாரப்
போதரித் தொழுஞ் சீத்தப் பொருதிகைக் கங்கை சூழு
மேதகு காசி காப்போர் மேருவிற் குளித்த மேலோன்
பாதமென் கமலஞ் சென்னி சூட்டினர் பணிந்து சொன்னார்.

(இ-ள்.) அந்தியாவரியற்றியதென்று அறிந்தேயிலையென்று அழகிய மக்
தார மலர்க்கொத்துக்களை அரித்துக்கொண் டொழுஞ் மேலோனின் அலைகளை
யுடைய வெள்ளமாய்க் கங்கையாறு சூழ்ந்த சிறப்புற்ற கங்கைகரத்தைக் காவல்
புரிவோர், மேருமலையை வில்லாகவளைத்த சிவபெருமானது திருவடியாகிய மெல்
லிய தாமரைகளைச் சிரசிறுமித்து வணங்கிக் கூறினர். எ-று. (௨௦)

முதல கனைத்துந் தானு முன்னவ னறியான் போன்று
மாதொடு வினாவி னெய்தி வான்றொடு குடுமி நெற்றி
மீதுபர் பசும்பொற் நிண்டே ரினிதழிந் திமய வேந்தன்
கோதற வினிது செய்த மணிமதிற் கோயில் புக்கான்.

(இ-ள்.) பழமையாகிய எல்லாவுலகங்களுந் தானாகவுள்ள முழுதற்கடவு
ளாகிய சிவபெருமான் தெரியாதவர்போல உமாதேவியாரோடு சேக்கிரமாக எழுந்
தருளி ஆகாயமளாவிய சுகரத்தையுடைய மிகவுயர்வாகிய பசும்பொன்னுலியற்
றிய வலிய இரதத்தினின் றினிதாகவிழிந்து, இமாசலமன்னன் (சிற்பநூலிற் கூ
றியவகையே) குற்றமற நன்றாகவியற்றிய அழகிய மதில்கூழ்ந்த திருக்கோயிலுட்
பிரவேசித்தனர். எ-று. (௨௧)

புகுதலு நிலவு திங்கள் மணியினு லமைத்த பொற்பார்
திகழொளி யிலிங்க கோக்கிச் சிதரரி மழைக்கட் கூந்தன்
முகிழ்முலை யமைத்தார் யாரோ மொழிகென வதனிற் நீட்டு
நிகரில்வா சகத்தைச் சுட்டி நின்னுடைத் தாதை யென்றான்.

(இ-ள்.) உள்ளேபுகவுஞ் சந்திரகாந்தக் கல்வினாற்செய்த அழகுபொருந்திய
ஒளிவிளங்குஞ் சிவலிங்கமூர்த்தத்தைப்பார்த்து, பரந்த அரிகளையுடைய விழியை
யும் மேகம்போன்ற கூந்தலையும் அரும்பிய முலையையுமுடைய உமாதேவியார்,
இதனைச் செய்வித்தவரயாவார்? திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று வினாவு, அவ்
விடத்திலெழுதப்பட்ட சமாணமில்லாத வாசகத்தைக் காண்பித்து உனது பீதா
வாகிய இமாசலமன்னன் என்று விடையளித்தனர். எ-று. (௨௨)

என்னனு மகிழ்ச்சி பொங்கி யிறைவவீங் கிருத்தி யார்க்கு
முன்னரி தாய முத்தி யளித்துநா மென்ன முன்னோன்
அன்னநல் லிலிங்கந் தன்னி லமர்ந்தன னியம்பு காதை
தன்னையார் பயின்றோர் கேட்டோர் யாவரு முத்தி சார்வர்.

(இ-ள்.) என்று சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளவுங் களிகூர்ந்து, தலைவ
னே! நாம் இங்கெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டும் ; யாவருக்குங் கிடைத்தற்கறிதா
கிய மோட்சத்தைக்கொடுப்போம் என்று (உமாதேவியார்) கூற, சிவபெருமான்
அத்தகைய சிவலிங்கக்குறியில் வீற்றிருந்தனர். சொல்லிய இக்கிரத்திரத்தை வரசி
த்தோர் கேட்டோர் முதலிய யாவரும் முத்தியுலகத்தை யடைவார்கள். எ-று.

சயிலேசன் முதலான விலிங்கங்களின் கதையுரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

சு. திருவிருத்தம் - ௧௯௬௬

உ
சிவமயம்.

அறுபத்தேழாவது,

இரத்தினேசன் கதையுணர்த்த அத்தியாயம்.

வார்மது துளிக்குங் கொன்றை மலர்புனை யிரத்தி னேசன்
சீர்கெழு காதை தன்னைத் தெளிவுறப் புகல்வ னென்னக்
கார்வயி றுடைய நீண்ட வரைபகக் கதிர்வேல் தொட்ட
போர்கெழு குமரன் சும்ப முனிமகிழ் பூப்பச் சொல்வான்.

(இ-ள்.) தேன்சொரியுங் கொன்றைமலர்மலை தரித்த இரத்தினேசப்பெ
ருமானது சிறப்புமிருந்த சரித்திரத்தைத் தெளிவுபொருந்தக் கூறுவேனென்று,
மேகத்தின் அகடுகெழியும்படி யுயர்ந்த கிரவுஞ்சுகிரி பிளவுபட, ஒளிவாய்ந்த வேற்
படையைச் செலுத்திய போர்வலியிருந், ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவர்
சந்தோஷமடிகரிக்கும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளுவார். எ-று. (க)

பணவர வசைத்த வேணிப் பரமனை யுமையர னோக்கி
மணியினு லமைத்த வின்ன விலிங்கத்தின் வரலா ரெல்லாங்
துணிவுற வுரைத்தி யென்னத் தொழுதன மியம்ப னுற்றான்
பிணிமுறுக் கவிழ்த்து தீர்த்தேன் பெய்ம்மலர்க் கொன்றையோனே.

(இ-ள்.) படமமைத்த சர்ப்பங்களைத்தரித்த சடாபாரத்தையுடைய சிவபெ
ருமான உமாதேவியார் பார்த்து, இரத்தினங்கனாலாக்கிய இச்சிவலிங்கக் குறி
வின் விருத்தாந்தமுழுவதும், மனோகிடமுண்டாகும்படி யோதியருளவேண்டுமெ
ன்று கூறப்பணியவும், தினிந்த முறுக்குகளுடைத்து மதுரமாகிய தேனைச்சொ
ரியுங் கொன்றைமலர்குடிய சிவபெருமான் (தேவியர்-ருக்கு) கூறத்தொடங்கினர்.
கடைக்குழை யெறித்து மீண்டு கயலென மிளிரும் வேற்கண்
மடக்கொடி கிளக்கு துந்தை வழங்குவான் கொணர்ந்த செங்கேழ்ச்
சுடர்க்கதிர் மணிகள் யாவு மிவ்வுழிச் சொரிந்தா னன்னோன்
றபிப்பருத் தவத்தா லீண்டோ ரிலிங்கமாப்ச் சமைத்த தாமரல்.

(இ-ள்.) முனையினுற் குண்டவங்களைத்தாக்கித் திரும்பி, சேல்மீன்போல
விளங்கும் வேலையொத்த கண்ணையுடைய இளமைதங்கிய பூங்கொடி போல்வா
னே உனக்குன்பிதா (ஆகிய பரவதராஜன்) கொடுக்கும்படி. கொண்டுவந்த செந்
திரம் விளங்குங் கொணங்கையுடைய இரத்தினங்கனையெல்லாம் இவ்விடத்திற்
பெய்தனன். அக்குலியல் அவனது அழிதலற்ற தவவலிமையால் இங்கே சிவலிங்க
வழுவாய் உண்டாயிற்று. எ-று

இப்பாடலினுள்ள சரித்தத்தை முன் அத்தியாயத்திற் காண்க. (உ)

உன்னுடைத் தந்தை யுய்த்த பொன்னினு லுலக மீன் று
பின்னல் விலிங்கம் வைக்க சினகர மியற்று கென்ன
வன்னதன் னருட்க னோக்க மடைத்துயர் தெய்வத் தச்சன்
பொன்னவீர் குடுமி கெற்றிச் சினகரம் புனைந்தா னன்றே.

(இ-ள்.) எல்லாவுகங்களையும் பெற்ற உமையே! உனது பிதாசேர்த்திய பொற்குவியலால், இத்தகைய நல்ல சிவலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருக்கத் திருக்கோயில் கட்டுகவேன்று கட்டினாயிட, உயர்வாகிய தெய்வதச்சன் தனது ஞான திருஷ்டியால், பொன் மயமாக விளங்குஞ் சிகரத்தை யுடைய நெற்றிவாய்ந்த கோபுரமுதலியவற்றை நிருழித்து வைத்தான். எ-று. (ச)

கன்னலிற் கனிந்த தீஞ்சொற் கன்னியிவ் விலிங்க நோக்கில் முன்னரே யுளதா முந்தை தருமணி மொய்த்த வாற்றா வன்னன் மணியி னும மடைத்ததித் தலைநி கழ்ந்த பன்னருங் காதையொன்று கேளெனப் பகர லுற்றான்.

(இ-ள்.) கற்கண்டைப்பார்க்கிலும் மிகுந்த மதுரமாகிய சொல்லையுடைய கன்னியே! யோசித்துப்பார்க்கையில் இவ்விவங்கமூர்த்தம் பூர்வத்திலேயே யுள்ளதாரும். உனதுதந்தைகொண்பவந்த நவமணிகள் அதனைச்சூழ்ந்த தன்மையால் அத்தகைய இரத்தினங்களின் பெயரையடைந்தது. இவ்விடத்தில் நடந்த சொல்வந்தரிய சரிதமொன்று கேட்பாயாகவென்று (சிவபெருமான்) திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர். எ-று. (இ)

கவின்குழைத் தெழுது மேனிக் கலாவதி யெனுமோர் கூத்தி பவங்கெட வளிக்கும் ரத்தினே சுரன்முனம் பரிவி னோடு முவந்துளங் களிப்ப தாய சிவநிசி யுற்ற காலேச் சிவந்தடி மலர்க் னோவச் சீர்வழா தாடி னுனே.

(இ-ள்.) அழகையே குழைத்துச் சித்திரித்த மேனியையுடைய கலாவதி யென்று சொல்லப்படும் ஓர் நடனப்பெண், பிறவியொழியும்படி யனுக்கிரமிக்கும் இரத்தினேசப்பெருமான் திருமுன்னர் ஆசையுடன் விருப்புற்று மனங்கவிக்கத் தக்க சிவராத்திரி யுற்றதினத்தில், பாதுமாய மலர்கள் சிவப்புற்று கோம்படி (பரத னாவிற்குறிய) சீர்தவருமல் நடனஞ் செய்தான். எ-று. (ச)

சிவநிசி தன்னி வெம்மு னாடிய திறத்தால் மற்றப் பவமது தனிவி ரத்தின வல்லியாம் பழிப்பில் பேராய்க் கவிரிதழ் முத்த மூற் கலாவதி யென்னுங் கூத்தி நவையில்லக் தருவ வேந்த னன்மக ளாயினுனே.

(இ-ள்.) முருக்கம்பூவை நிகர்த்த அதரத்தையும் முத்துப்போன்ற தந்த பந்தியையுமுடைய கலாவதி யென்னும் நடனப்பெண் சிவராத்திரிகாலத்தில் எழுது சந்திதானத்தில் திருத்தஞ்செய்த புண்ணியவசத்தினால், மறுபிறவியில் இரத்தினவல்லியாகிய இகழ்தவல்லாத நாமமுற்றவளாய்க் குற்றமில்லாத காந்தருவ ராஜாவின் நல்ல புதல்வியாகப் பிறந்தான். எ-று. (ச)

ஆயதி னரிவை நல்ல வணிகிள் காம்பு விக்குர் தூயிமென் நிவடி நல்பாழ் விஞ்சையின் துறைகள் போகி மீயா விசய மன்னும் வனப்பினே வியத்து போற்றச் செயரி நெடுகெட் செவ்வாய்த் திருத்திழை வளரு ளாவில்,

(இ-ள்) ஆனபடியால் இரத்தினுவல்லி கல்வழகு விளங்கும் கம்புகளாற் கட்டிய பரிசுத்தமாகிய மெய்விய தடவுகின்ற கல்ல விரைவாகிக்கும் வித்தை யின் மார்க்கங்களிற் பழகி, மிகவுமுயர்வாகிய தேவலோகமும் பூலோகமும் அழகைச் சிலாகித்துத் துதிக்க, செவ்வரிபரந்த நீண்ட கண்ணையுஞ் சிவந்த வானையுந் திருந் திய ஆபரணங்கையுமுடைய அவன் வளர்ந்து வருகையில். ௭-௩. (அ)

தாமரைத் தடங்கட் செவ்வாய்ச் சந்திர லேகை தீஞ்சொற்
நேமல ரனங்க லேகை சித்திர லேகை யென்னுங்
காமர்தோ ழியர்க ளோடுங் கலைமகள் பாதம் போற்றி
காமகல் விஞ்சை யாவும் கலனுற வுணர்ந்தா ளன்றே.

(இ-ள்.) தாமரைமலர்போன்ற பரந்த விழியையுஞ் சிவந்த வானையுமு டைய சந்திரலேகை-மதுரமான சொல்லையுடைய தேன்சிற்தம் மலர்குடிய அநங் கலேகை-சித்திரலேகையென்று பெயர் சொல்லும் அழகிய தோழிமாருடன் சரஸ் வதியம்மையின் திருவடிகளைப்பணிந்து அஞ்சத்தக்க கல்ல இசைஞானமுழுவதும் கன்மைபொருந்த அறிந்தவனாயினான். ௭-௩. (க)

பொற்பினுக் கிணைமற் றில்லாப் பொம்மல்வெம் முலையி னுடன்
முற்பவத் துணர்வு தோன்றத் தோழியர் மூவ ரோடு
மற்பினிற் றினமுங் காசி யடைந்தெனம் வழிபட் டல்லால்
விற்கொடும் புருவ வரட்கண் விளங்கிழை துகர்தல் செய்யான்.

(இ-ள்.) அழகுக்கு வேறே சமானமில்லாத பூரித்த வலிய முலைகையு டைய இரத்தினுவல்லி, தனது பூர்வசனத்தின் உணர்ச்சிவரலால் தோழிமார் மூ ன்றுபேருடன் ஆசையோடு நாடோறுங் காசிக்ஷேத்திரம் வந்து எம்மை வழி பாடுசெய்தல்லாமல் விற்போல விரைவாகிய புருவத்தையும் வாளாயுத்தை யொ த்த கண்ணையுமுடைய பிரகாசிக்கும் பணிபூண்ட அப்பெண் உண்ணமாட்டாள். இன்னனாஞ் செல்லுநாளோர் கங்குலி னெறிவே லுண்கட் பொன்னவிர் கோதை பாட வுளமகிழ் பூத்து நின்றபேர் மன்னவ னொருவ னின்னைக் கனவினில் மணக்கு மன்னே னுன்னுடைக் கொழுந னுமென் றொருவர மளித்திட் டேமால்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு மிகழ்ந்தவரும்காலத்தில், எதிகின்ற வேலாயுதம்போன்ற விழிகையுடைய பொன்போற் பிரகாசிக்கும் மாலைகுடிய அப்பெண் ஒருளாளிர் விற் பாகையிற் கவிடர்ந்த உனது பேர்கொண்ட அரச னொருவன் உன்னைச் சொப்பனத்திற் கலப்பான். அவனை உனது நாயகனாகு மென்று ஒருவரத்தை அனுக்கிரகஞ் செய்தோம். ௭-௩. (கக)

அவ்வரம் பெற்ற தன்மை தோழியர்க் கிசைப்ப வன்னே
கொவ்வறில் தவத்துப் பெற்றா ளிவ்வா மென்ன வோதிக்
கொவ்வைவாய் முகிழ்மென் னொங்கைக் கொழுமணி வல்லியோடு
தெய்வகன்ன மலர்க்கொம் பன்னூர் தம்முழைச் சேர்ந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) அப்பறப்பட்ட வரத்தைப்பெற்ற தன்மையைத்தோழிமாருக்குச் சொல்ல, இவ்வரத்தைக் கெடுத்தவிவ்லாத தவத்தினுற்பெற்றாய் என்று கூறித் தெய்

வீகம்பொருந்திய அன்றலர்த்த பூங்கொம்பு நிகர்த்த அம்மங்கையர், கொவ்வைக் கனியைப்போன்ற வாயையும் அரும்பிய மெல்லிய தனத்தையுமுடைய செழித்த இரத்தினவல்லியுடன் தம்மிடஞ்சென்றனர். எ-று. (கஉ)

ஆயிரங் கதிர்கள் வீசி யலகடன் முகட்டிற் றோன்றிப்
பாயிருட் பிழம்பு சீக்கும விரிகதிர்ப் பரிதி வேந்தன்
மீயுயர் குடபால் வெற்பின் வீழ்தலும் வேலை சூழ்த்
மாயிரு ஞால முண்ண வந்தது மாலைக் கூற்றம்.

(இ-ள்.) ஆயிரங்கிரணங்களை வீசிக்கொண்டு அலைகள் பொருந்திய சமுத் திரத்தின் உச்சியிலுதித்து, பரவிய இருட்டொருதியை யொழிக்கின்ற மிகுந்த பிரகாசத்தையுடைய சூரியபகவான் மிகவுமயர்ந்த மேற்றிசை மலையாகிய அஸ்த மயகிரியில் மறையவும், கடல்கூழ்ந்த பெரிய பூமியையெல்லாம் உண்ணும்படி மாலைக்காலமாகிய யமன் வந்தான். எ-று.

மாலைப்பொழுதை யமனாகக் கூறினமையின் அவனியற்கைபோல் “மா யிரு ஞாலமுண்ண வந்தது மாலைக்கூற்றம்” என்றார். (கஉ)

பானிலாச் சொரியு மந்தண் பச்சிளங் குழவித் திங்கள்
வானுலாயத் திரித னேக்கிக் காதல்மீ தூர மாழ்கி
வேனிலான் பகழி பாய மெல்லணைப் புறத்து வீழ்த்து
கானுலா மலர்மென் கூத்தற் கண்படை பொருந்தி னுளே.

(இ-ள்.) பால்போலும் வெள்ளிய நிலவை வீசுகின்ற அழகிய குளிர்ச்சி வாய்ந்த பசிய இளம்பிறைச் சந்திரன் ஆகாயத்திற் றவழ்ந்து செல்லுதல்கண்டு, ஆசை அதிகரிக்கத் துன்புற்று மன்மதனது புஷ்பபாணங்கள் பாய்தலால் மெல் லிய சயனத்தின்பேரில் விழுந்து, மணம் வீசும் மலர்கள் குடிய மெல்லிய அளக பாரத்தையுடைய இரத்தினவல்லி (தன்னை மறந்து) கித்தினைசெய்தனள். எ-று.

சந்திரனைக் கண்ட காழகர் சையோக விருப்பமுறுவராதலின் “திங்கள் வானுலாயத் திரிதனேக்கிக் காதல்மீ தூர மாழ்கி” என்றும், சையோக விருப்பு ற்றுத் தனித்துள்ள ஸ்திரி புருஷர்களை மன்மதன் மலர்க்களை துன்புறுத்துமாத லின் “வேனிலான் பகழியாய மெல்லணைப் புறத்து வீழ்த்து கண்படை பொருந்தி னுள்” என்றுங் கூறினர். (கச)

சூழ்சுடர்க் கற்றை காலுந் துளங்கொளி யிரத்தின சூடன்
காழிருட் கங்குன் மேய கனவினி லழகு வாய்ந்த
பாழியந் தடந்தோள் வெற்பிற் பணைமுலை ஞெழுங்கப் புல்லி
யாழினோர் புணர்ப்பி னின்பக் கடலகத் தழுந்தி னுளே.

(இ-ள்.) நெருங்கிய கிரணத்தொருதியைக் கங்கு மொளி மிகுந்த இரத் தினசூட னென்போன், இருள் மிகுந்த இரவிலுண்டாகிய சொப்பனவத்தையி லே, அழகுபொருந்திய பூரித்த பெரிய தோளாகியமல்லிலே இரு குசங்க்கு மழி ந்தும் வலையாகத் தழுவி, காந்தருவப் புணர்ச்சியால் இன்பசாகரத்தில் மூழ்கி னான் (இரத்தினவல்லி.) எ-று.

இரத்தினசூட னென்போன் நாகலோகத் தரசரி லொருவன். (கடு)

கனவெனக் கருதா தின்பக் கடவிடைத் தினைத்து காணி
கனவென விழித்த லோடும் கள்ளிருட் பிழம்பு நீங்கிப்
பனியிரு விசம்பிற் செங்கேழ்ப் பரிதியஞ் செல்வன் றோன்றப்
புனைசெய்மே கலையான் காமம் பொறுக்கலான் புழுங்கி கைதான்.

(இ.ள்.) கனவென் மெண்ணாமல் இன்பக்கடவிற் குளித்து, காணமுற்ற
வளாகி கனவுபோல (சாக்கிராவஸ்தை வந்து) விழித்துக்கொள்ளவும், கிறைவா
கிய இருட்கூட்டம் விலகிக் குளிர்ச்சி வாய்ந்த பெரிய ஆகாயத்தில் செங்கிறம்
பொருந்திய அழகிய சூரியன் உதயமாக, அலங்கரிக்கின்ற மேகலாபரணமணிந்த
இரத்தினுவல்லி காமவிச்சை பொருளாகி மனம்வருத்தித் துன்புற்றான் என்று.

வேறு.

தோளா மணியனைய தூமுறுவற் செங்கனிவாய்த்
தாளார் கமலமலர்த் தாக்கணங்கு கண்டகனாக்
கேளா மவாப்பாற் கிளப்பதற்கு காணியிக
வாளா வவரோடுங் காசிகநர் வந்தடைந்தான்.

(இ.ள்.) தொனையிடாத (முத்து) மணியை மிகுத்த பரிசுத்தமான பல்வரி
சையும், சிவந்த (ஆதோண்டைக்) கனிபோன்ற வாயையு முடைய அடிவாய்ந்த
தாமரைமலரில் வசிக்ருக் திருமகன் போல்வான், தனக் குற்ற செய்பனத்தை,
உறவினராக வுள்ளவரிடத்தில் இயம்புதற்கு வெட்கமுற்று அதிகமாக ஒன்றும்
பேசாமல் அவர்களுடன் கூடிச் சாசிகரத்தைவந்து சேர்த்தான். என்று. (கௌ)

திங்கள் வடிம்பிடுது தெய்வச் சினகரத்தின்
மங்கையர்சென் ரெய்தி மணியீசன் றுள்போற்றிக்
கங்கை கதிக்கரைபிற் காவண் டிசைபாழக்
கொங்குலவும் பூர்தேறல் கூட்டுன்னுங் காவடைந்தார்.

(இ.ள்.) சந்திரனது விளிம்பு இடறுக் தெய்வீக மமைந்த கோயிலில் அம்
மா தூக்கப் போய்ச் சேர்ந்து இரத்தினேசப்பெருமானது திருவடிகளைத் துதித்து,
கங்காநீரத்தின் கரையருகே கறுத்த வண்டிகள் பண்பாழக்கொண்டு மகரத்தப்
பொழிகள் பொருந்திய மலர்களிலுள்ள தேனை விருந்துண்ணுகின்ற சோவையைச்
சேர்த்தனர். என்று. (கௌ)

திங்கள் மணியின் விளிம்படுத்த திரத்துக்
கொங்குலவு வரவியிடைக் கூத்தற் பிடியாட
வெங்கட் கடாங்கவிழ்க்கும் வேழம் புழைக்கரத்தார்
கங்கைப் புனல்வாரி யாட்டுவது கண்ணுற்றான்.

(இ.ள்.) சந்திரகாந்தக் கல்வினா லாகிய ஓரத்தை யடுத்த திரத்தில் மகரங்
தத்தவிய திரத்தத்தில், கழுத்தடி மயிண்புடைய பெண்யானை மூழ்க், அஞ்சா
மையுடைய மதகனஞ் சொரியும் துணையான தனது துதிக்கையினுற் கங்காசலத்
தை மொண்டு மூழ்குவிப்பதைப் புர்த்தான் (இரத்தினுவல்லி). என்று.

புழைக்கை = துவாரம்பொருந்திய கை.

(கௌ)

கண்டாள் நெருளற் கனவு தனைநனைத்தாள்
விண்டாளுள் ளாவி வெதும்பினுள் வெய்துயிர்த்தாள்
வண்டார் குழல்சோர வாட்டடங்கண் ணீர்வாரத்
தண்டாது தூற்றுத் தளிரணைமேற் சாம்பினுள்.

(இ. ள்.) (இரத்தினவல்லியதனைக்) கண்டு, முன்னுள் (இரவு) நிகழ்ந்த
கனவை யெண்ணி வாய்விண்டு, மனமும் உயிரும் வெதும்பி, பெருமூச்சு விட்டு,
வண்டிகள் மொய்க்குங் கூந்தல் சோரவும், ஒளிவாய்ந்த பரந்த கண்களில் நீர்சொ
ரியவும், குளிர்ந்த மகரந்தங்கள் சிந்தும் மாந்தளிராகிய சயனத்தின்மேல் சோர்ந்
தனள். எ.று.

கண்டாள் - நினைந்தாள் - விண்டாள் - வெதும்பினுள் - உயிர்த்தாள் என்
பவற்றை வினையெச்சங்க ளாக்கிக்கொள்க. (உ0)

கள்ளனோய் செய்யுங் கருந்தடங்கட் காரிகைத
னுள்ளனோய் தேரா ருறுதுயர மென்கொலென
வள்ளவாய்த் தாமரையின் மாமயிலைத் தோழியர்கள்
மொள்ளவே தாங்கி விழிகலுழந்தி தோதுவார்.

(இ. ள்.) கள்ளனோய் செய்கின்ற கறுத்த விசாலமான விழியையுடைய
இரத்தினவல்லியின் மனவியாதியை யுணராராகி, கெர்ந்த துன்பம்யாதோ வெ
ன்று, வட்டில் போன்ற வாயையுடைய தாமரைமலரில்வாழும் இலக்குமிநிகர்த்த
மயிலின் சாயலுடையவளை, தோழிமார்கள் மெல்ல வெடுத்தக் கண்ணீர் சிந்தி
இவ்வாறு சொல்கின்றனர். எ.று.

வள்ளம்—கண்ணம்.

ஐயோ கமலத் தனங்கன்னுய் நிற்பிரிந்து
மூய்வே மெனவோ கிடந்தா யெனவோதிக்
கையோடு கைநெரித்துக் காவிநெடுங் கண்ணீர்கண்
மையோ டொழுக வயிறலைத்து மாழ்கினார்.

(இ. ள்.) ஐயோ! தாமரைமலரில் வீற்றிருக்குத் திருமகன்போன்ற இர
த்தினவல்லியே! உன்னைப் பிரிந்தும் நாங்கள் உயிர்பிழைப்போமென்று கருதி
யோ இவ்வா றிருக்கின்றயென்று கூறி, கையுடன்கையை நெரித்து, நீலோற்பல
நிகர்த்த கெடிய கண்ணினின்று நீர்த்துளிகள் (ஆங்கு தீட்டிய) மையோடு ஒழு
கும்படி வயற்றிலடித்துக்கொண்டு துன்புற்றனர் (தோழிகள்). எ.று. (உஉ)

தென்னம் பொதியிற் செழுஞ்சுத் தனத்தேயவை
யின்னிளம்பூத் தென்ற விழுகமேற் பூசுதலுந்
தன்னை மறந்து தழல்போல வெய்துயிர்க்குங்
கன்னி முலைமேற் கண்பிழிந்தா லொத்ததே.

(இ. ள்.) தென்றிசையிலுள்ள அழகிய பொதியுமையிற் றென்றிய செ
ழுமரத்தைய சூதனத்தினது தேயவை, இளிய பொவ்வமைந்த இளந்தென்ற
விழுகுமைய மேலே பூசவும், தன்னை மறந்து திப்போற் பெருஞ்சுக் விடுகின்
வாக்கிவல்லி முலைகளின்பேரில் செருப்பைப் பிழிந்தாற்போன்ற நிகர்த்து.

சந்தனத்தேய்வை என்பது அரைத்த சந்தனம். தன்னையறத்தல் = அவச
மாதல் ; ஸ்மரணை தப்புதல். (உக)

ஆறணிந்த சென்னி யமலன்றன் னைத்தொழுத
பேறிதுவோ வென்று பெருந்தடங்க ணீர்வார
நீறு புனைந்த கிமலன் றனையாட்டு
தேறுருளிர் வாசநறுங் தெண்ணீர் தெளித்திட்டார்.

(இ-ள்.) கங்கையாற்றைச் சூடிய கிரகையுடைய கின்மலராகிய சிவபெ
ருமான வணங்கிய பலன் இதுதானே வெனக் கூறி, பூரித்த பெரிய விழிகளில்
நீர் சொரியும்படி, திருவெண்ணீறு தரித்த சிவபெருமானை யபிஷேகித்த, துன்பப்
நீரத்தக்க வாசனை கமழும் தெளிந்த கல்ல சலத்தைப் புரோகித்தனர் (தொழி
கள்). எ-று. (உச)

தெய்வநறுங் தெண்ணீர்ச் சிறுதிவலை மேற்படலு
மையொழுகு வேறகண் மயல்நீங்கி வாய்காந்தட்
கையின்முக வேர்துடைத்துக் கையற்று காணிநெடுங்
தொய்யின்முலை மூடித் துயிலெழுந்தான் போலெழுந்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வீக மமைத்த கல்ல அபிஷேகசலத்தின் சிறுதுளி மேலே
படவும், மைதீட்டிய வேலாயுதம்போன்ற கண்களையுடைய இரத்தினுவல்லி மயக்க
மொழிந்து கெடிய காந்தள் மலர்போன்ற கைகளால் முகத்திலுள்ள வெயர்வை
யைத் துடைத்து, செய்தலொன் றற்று வெட்கத்துடன், தொய்யில் எழுதிய தன்
ங்களை (போர்வையால்) மறைத்து நித்திரைசெய்து விழித்தானே போலெழுந்தான்.

திவலை = துளி, கையறல் = செயல்நீங்குதல், தொய்யில் = குங்குமக்குழம்
பால் மன்மதனது பஞ்சபாணம்போன்று மாப்பிலெழுதுங் கோலம். (உசி)

மின்னோர் மருங்குல் வினைந்த துயர்க்கடப்பா
டென்னே மறையா தியம்பு கெனவிரப்பத்
தன்னே நிலாத தவிரியல்காண் மீ தூரப்
புன்மூரல் கோட்டிக் கனவின் றிறமபுகல்வான்.

(இ-ள்.) மின்னல் கிகர்த்த இடையையுடையானே! கிகழ்த்த துன்பம்
விட்டுப் பிரிதல் என்னகாரணம்? ஒவியாமற் சொல்வவேண்டுமென்று (நாதிமார்)
வேண்ட, தனக்குச் சமானமில்லாத மாந்தளிர் எனைய மேனியுடைய இரத்தினு
வல்லி காணம் மிக அதிகரிக்க, புன்சிரிப்பு சிரித்துக் கனுவின் தன்மையைச் சொ
ல்லத்தொடங்கினன். எ-று.

கடப்பாடு = விட்டுப்பிரிதல். (உச)

கங்குலிடை கின்பாற் கனவிற் கலக்குமவன்
கொங்குண் குழலாய் கொழுநனினக் காருமனத்
திங்கள் மவுலி யுரைத்த திறநினைந்து
தங்குமவர்ப் பூவணமேற் சாய்த்து துயில்கூர்த்தேன்.

(இ-ள்.) மலர்த்தாதுக்கள் பொதிந்த கூந்தலுடையானே! இரப்பொ
ழுதிற் சொப்பனாவத்தையில் உன்னைத் தழுவுகின்றவன் உனக்குக் கணவனாவான்

என்று சந்திரசேகரராகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வரத்தின்றன்
மையைக் கருதி, வாசனை தங்கிய அவர்ந்த புஷ்பசயனத்திற் படுத்து நித்திரை
செய்தேன். எ-று. (உஎ)

பூங்கணைவே ளன்ன னொருவன் பொதியவீழ்ந்து
தேங்கமழும் வாசமலர்ச் சேக்கைகளில் வந்தெய்திப்
பாங்கிமீ றொன்றோள் கலனுண்டு பையவே
நீங்கினான் போலேயென் னெஞ்சுடு புக்கொளித்தான்.

(இ-ள்.) தோழிகளே! மலர்ப்பாணங்களையெந்திய மனமதனை நிகர்த்தவ
னொருவன், முறுக்குடைந்து தேனசிர்த்தும் வாசனையுடைய புஷ்பசயனத்தில்வந்
தடைந்து, எனதுதோள்களின் சகத்தை யனுபவித்து மெதுவாய்ப் போய்விட்ட
வண்ப்போல எனது மனத்துட்புகுந் தொளித்துக் கொண்டான். எ-று.

ஊடு=உள்; இஃது ஏழனுருபுகளு ளொன்று.

(உஅ)

மின்னே ரிடைமீர் நனவென்று கண்விழித்தேன்
என்ன யகளை யெனதுமிடைக் கண்மணியைப்
பொன்னா ரமளிப் புறந்தேடித் காணாமற்
கொன்னே தளர்ந்து கொடுந்துயரங் கூர்ந்தனனாவ்.

(இ-ள்.) மின்னலை யொத்த இடை வாய்ந்த தோழியோ! நனவென்றெ
ண்ணிக் கண்ணைத்திறந்தேன்; எனது தலைவனும் என்னுயிரும் என் கண்ணினு
ள்ள கருமணியுமாகிய அப்புருஷனைப் பொன்மயமான படுக்கையெல்லாந் தேடித்
காணாதவளாய் வறியில் மனத்தளர்ந்து கொடுமையாகிய துன்பமிருந்தேன். எ-று.

சந்தாடு கொம்மைத் தடமுலையீர் கூறிருள்வாய்
வந்தாவி கூட்டுண்ட மால்யானைச் சேவகன்றன்
செந்தா மரையாள் திரைக்கு மணிமாற்ப
மந்தோயா னின்னு மணையப் பெறுவேனோ.

(இ-ள்.) சத்தனக்குழம்புபூசிய குவிவாகிய பரந்த முலையையுடைய மாத
ர்களே! மிகுந்த இருளில் வந்து என்னுயிரை விருந்தாகக் கொண்ட பெரிய
யானைபோன்ற சத்தவீரனது, செந்தாமரையில் வாழும் விஜயலட்சுமி விளங்கும்
அழகிய மாப்பிண ஐயோ யான் இன்னுமொருதரத் தழுவச் சமயம்பெறுவேனோ.

எண்ணர்க் கடந்த வெறுழ்வலிப்பொற் றிண்டோளுந்
தண்ணர் மதிமுகமும் வாளா வொருதமிய
னுண்ணீர்மை கொண்ட வொளிர்தரள வாணகையுங்
கண்ணார வின்னமும்பான் காணப் பெறுவேனோ.

(இ-ள்.) சத்தருக்களைச் செய்த த மிகுந்த வலியமைந்த அழகு வாய்ந்த
புரித்த புயங்கனும், குவிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரன்போன்ற முகமும், வீணும் ஒரு
அடியெனது உள்வத்தின் தன்மையைக் கிரகித்துக்கொண்ட பிரகாசமமைந்த
முத்துமலைபோன்ற ஒன்விய தந்தபந்தியும் என் கண்களிற் புலப்படுமபடி யான்
இன்னுயொருமுறை பார்க்கப் பெறுவேனோ. எ-று. (உக)

கந்தா விளக்கனைய கன்னுதலீ ரித்துயரர்
தந்தாவி கொண்ட வருணோக்கக தான்கிடக்கக்
கந்தாடு கோபக் கடாயான மன்னவனற
னந்தா ரகல மறக்க வறியேனல்.

(இ-ள்.) (ஒளி) குன்றாத (மாணிக்கத்) தீபத்தை யொத்த நல்ல நெற்றி
யையுடைய தாதியர்களே ! இவ்வகைப்பட்ட துன்பத்தைக்கொடுத்தப் (பண்ட
மாற்றாக) என்னுயிரைக் கைக்கொண்ட கிருபாநோக்க மிகுதலால், கட்டுத்தறியை
முறிக்கின்ற மதசலஞ் சொரியும் யானையை யுடைய அவவரசனது அழகிய
மாலை தறித்த மாற்பை மறக்க வகையறிந்தேனில்லை. எ-று. (௨௨.)

உள்ளங் கவர்த்தென் னுளத்தூடு புக்கொளித்த
கள்வன் றனையெனக்குக் காட்டா தொழிவீரோல்
துள்ளந் கயல்போற் றுணைவிழிப் பிவவுலக
மெள்ளும் படியா னிறந்துபா டெய்துவனல்.

(இ-ள்.) குதிக்கின்ற சேற்கெண்டை சிகாத்த உபய கண்களையுடைய பெ
ண்களே ! என் மனதைக் கொள்ளுகொண்டு என் கெஞ்சினுட் புகுத்து மறைத்த
வஞ்சகனை என் கண்களுக்குக் காண்பியாமற் போவீரானால், இவ்வுலகத்தா ரிகழு
ம்படி நான் உயிரிழந்தித் துன்புறுவேன். எ-று.

தன்னெஞ்சினுள் விருத்துக் கண்ணுக்குப் புலப்படா னதவின் 'கள்வன்'
என்றார். (௨௩.)

எவ்வுலகத் துள்ளா நெனினு மிமைப்பளவிற
செவ்வி மதிமுகத்துச் செம்மல்தனைக் காட்டரோல்
நவ்வி விழியீர் நடக்குமென தாயியென
மெய்வெதும்பி மாழ்கி விளிகுற்றாள் போல்விழுந்தாள்.

(இ-ள்.) மான்போன்ற விழியையுடைய மாதர்களே ! எத்த வுலகத்தில்
இருப்பவனானும் ஒருகூடணகோத்தில் அழகிய சந்திரன்போன்ற முகத்தை யுடைய
அவ்வரசனைக் காட்டாமற் போவீரானால் என் னுயிர் போமென்று சொல்வி,
உடல் வெதும்பித் துன்புற்று இறந்தான்போல (மூர்ச்சித்து) விழுந்தாள். எ-று.

வேறு.

சந்திர லேகையென் றுணர்க்குந் தையலு
மத்தயில் வனப்புடை யனங்க லேகையுஞ்
செந்திர லிகொழிற் சித்திர லேகையு
முய்ந்தவன் பிழைக்குமா றுள்ளத் தெண்ணினார்.

(இ-ள்.) சந்திரலேகை யென்று பெயர் கூறும் பெண்ணும், முடிவில்
லாத அழகையுடைய அகங்கலேகையும், செவ்வையாகிய திருமகன்போன்ற வன
ப்புடைய சித்திரலேகையும், (ஆகிய தோழியர் மூவரும்) இத் துன்பத்தினின்ற
இரத்தினுவல்லி நீங்கப் பிழைக்கும் வகையாக மனத்தி லாலோசித்தனர். எ-று.

வணையுமன் றுலகினுண் மன்னர் யாரையும்
புணையுமென் படத்திடைப் பொதித்துக் காட்டினார்

கனவிடை வந்துயிர் கவர்த்து போயின
னினையனென் நியம்புமென நெழுதல மேயினார்.

(இ-ள்) அழகிய (சுவர்க்க-மத்திய - பாதலமாகிய) திரிவோகங்களினுள்
ள எல்லா அரசனாயும், அவங்கரிக்கின்ற மெல்லிய படத்தி லெழுதிக் காண்பித்
தால், கனவிலே தோன்றி அவனாயினாக் கொண்டுபோனவன் இம் மன்னவனெ
ன்று இரத்தினவல்லி கூறுவானென்றுகினைத்துப் படமெழுதலத் தொடங்கினர்.

இந்திரன் முதலிய வமரர் யாராயும்
புந்தியாற் படமிசைப் பொறித்துக் காட்டினுள்
மந்தர வரையென வளர்த்து வீங்கிய
சந்தனி பூண்முலைச் சந்திர லேகையே.

(இ-ள்.) மந்தரமலை யென்று சொல்லும்படி வளர்ந்து பூரித்த சந்தனக்
குழம்பூசிய ஆபரண மணிந்த முலைகளையுடைய சந்திரலேகை யென்பவள், தே
வேந்திரன் முதலாகிய எல்லாத் தேவர்களையும் தனது புத்தி குகும்மத்தாற் படத்
தின்மே லெழுதிக் காண்பித்தனள். எ-று. (கூஎ)

மலர்தலை யுலகுறை மன்னர் யாராயு
மிலகொளிப் படத்திடை யெழுதிக் காட்டினுள்
விலகிவில் லுமிழ்வட மணிந்து வீங்கிய
வலர்முலைத் திருநுத லனங்க லேகையே.

(இ-ள்.) விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற தாழ்வடம்பூண்டு பூரித்து (அழ)
பார்த தனங்களையும் அழகிய முகத்தையு முடைய அங்கலேகை யென்பவள்,
இடமகன்ற பூலோகத்தில் வசிக்கும் எல்லா அரசர்களையும் ஒளிவிளங்குகின்ற பட
த்தில் வளர்த்து காண்பித்தனள். எ-று. (கூஅ)

அவிரொளிப் பாதலத் தரசர் யாராயு
மிவர்வுறப் படத்திடை யெழுதிக் காட்டினுள்
கவிரிதழ்ப் பனைமுலைக் காமர் வேல்விழித்
திவவுயாழ் மருட்டுசொற் சித்திர லேகையே.

(இ-ள்.) முண் முருக்கமலர் போன்ற அதரத்தையும் பனைத்த முலைய
யும், அழகிய வேல்போன்ற விழியையும், தடவுகின்ற வீணையோசையை மருட்
டிய சொல்லியு முடைய சித்திரலேகை யென்னுந் தோழி, ஒளி விளங்கும்
பாதல லோகத்தில் வாழும் மன்னர் யாவளாயும் ஆசைப் பெருக்க மதிகரிக்கப்
படத்திற் சித்திரித்துக் காட்டினள். எ-று. (கூக)

பழுதறு சந்திர லேகை பண்பினு
லெழுதிய படத்திடை யமரர் யாராயுந்
தொழுதனள் மனநிலை துணித்தி லாரளென
வழுதன னுயிர்த்தன ளன்றி யென்செய்வாள்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற சந்திரலேகை யென்பவள் அறிவின்றன்மையால்
எழுதிய படத்தினுள்ள எல்லாத் தேவர்களையும் (இரத்தினவல்லிதனது) வணங்கி

னள். மனநிலைமை துணிந்தாள்லையென்று அழுதனள். பெருமூச்சு விட்டனள் அவ்வாறல்லாமற் பிறிதென் செய்வாள். எ-று. (௪௦)

அண்ணலம் பொலங்கொடி யனங்க லேகைதா
னுண்ணித் தீட்டிய படத்தை கோக்கினாள்
மண்ணுறை வேந்தொன் றறிவு மாழ்கின
ளெண்ணம்பே றுற்றபின் னியைத்தல யாவதே.

(இ-ள்.) பெருமைவாய்ந்த அழகிய பொற்கொடிபோன்ற அனங்கலேகை துட்பமாக வரைந்த படங்களைக்கண்டாள். (இதிலுள்ளவர்கள்) பூலோகத்தில் வசிக்கும் ராஜாக்களென்று மதியங்கினாள் மனம்பேறுபடப்பிற்பாடு (எவ்வளவு சிறந்திருப்பினும்) எதனிடத்து மனம் பொருந்தும்? (ஒன்றிலும் பொருந்தாது.)

தீது சித்திர லேகை தீட்டிய
பாதலத் துறைதரு பார்தள் வேந்தரு
ளேதமி லழகுடை யிரத்தின ருடனைக்
காதலால் விழிமலர் களிப்ப கோக்கினாள்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற சித்திரலேகையென்னுந் தோழி சித்திரித்த பாதல லோகத்தில் வாழ்ஞ் சரீர்பாசர்களுள், குற்றமில்லாத (உத்தம) வஞ்சணமுடைய இரத்தின ருடனை, ஆசையுடன் கண்களாகிய மலர்கள் சந்தோஷிக்கும்படி (தான் காணத்தேடியவகையே இரத்தினவல்லி) பார்த்தனள். எ-று. (௪௨)

அருத்தியிற் கண்ணினு லனங்க லேகைக்குத்
திருத்தகு பூண்முலைச் சித்திர லேகைதான்
வரைத்தவிப் படத்திடை மன்னன் மேலிவன்
கருத்தெனச் சந்திர லேகை காட்டினாள்.

(இ-ள்.) ஆசையுடனே கண்குறிப்பால் அனங்கலேகைக்கு, சிறப்புற்ற ஆபரணமணிந்த முலையையுடைய சித்திரலேகையெழுதிய இப்படத்திற் சித்திரித்த நாகராசன்பேரில் இந்த இரத்தினவல்லியின் மனம் விருப்புற்றிருக்கின்றதென்று சந்திரலேகை சைகையெய்து காண்பித்தனள். எ-று. (௪௩)

மாணிழை மனநிலை யுணர் மங்கையர்
காண்வரு படத்தினைக் கையி னீக்கலும்
வேணவா வொடுமுனம் விரக மீக்கொள
நாணினை முனிந்தனள் கைகத்து மாழ்கினாள்.

(இ-ள்.) சிறந்த ஆபரணங்களையணிந்த இரத்தினவல்லியின் மனநிலைமையையறியும்படி அத்தோழிமார், பார்க்கத்தக்க அச்சித்திரப்படத்தைக் கையிலிருந்து வாங்கிக்கொள்ளவும், அதிக ஆசையுடன் மனநிலை மோகவிசார மிகுகிறதால் வெட்கமுற்றுக் கோபித்துச் சிரித்துத் துன்புற்றனள். எ-று. (௪௪)

கனவிடைக் கண்டவன் வடிவங் கண்டியா
மினையனென் றறிவுற விபற்றுக் தெய்வமே
வனைமுழல் கின்னிரைக் கூட்டு மையலால்
நினைவழி யேவென நிகழ்த்தி லாரோ.

(இ.ஸ்.) அலங்கரிக்கின்ற கூந்தலையுடையாளே ! சொப்பனத்தில் நீபார் த்த மன்னவனது உருவத்தை நாங்கள் கண்டு இப்படிப்பட்டவனென்று அறிந்து கொள்ளும்படி கடவுளே துணைசெய்வார். உன்னிடத்தி லுண்டாகிய மையல் நோ யினால் எண்ணமுற்று வருந்தாதே என்று (அத்தாதிமார்) கூறினார்கள். எ-று. ()

வேறு.

இன்ன கூறிமட மாதர் காசியின கன்று தம்பதியி னேகலு,மின்னு நக்கபிறை வாளெ யிற்றனழல விட்டு யிர்த்தமுழை வாயினன்,கொன்னு னைப்பகழி காலும் வெஞ்சிலைகு னித்த கையனெதிர் தோன்றினான், று ன்னு போரிவிமை யோரை வென்றுயாக வாவெ னும்பெயர்ப டைத்து ளான்.

(இ.ஸ்.) இத்தன்மைத்தான தைரியவார்த்தை களைச்சொல்லி இளமைவா ய்ந்த அம்மங்கையா (இரத்தினாவல்லியுடன்) காசிகேசுத்திரத்தைவிட்டு, தமது நகரத்தைச்சேரவும், மின்னல் வீசிஹற்போன்ற ஒளிவாய்ந்த வக்கிரதந்தமுடைய வனும், தீச்சொரியும் பூச்சுவிகின்று குகைபோன்ற வரையையுடையவனும், (எதிர் ததோரை) கொல்லுகின்ற கூர்மையாகிய அம்பைச்சொரியும் கொடிய வில்லைவளை த்த கையையுடையவனுமாகிய நெருங்கிய யுத்தத்தில் தேவரைச்செயித்துச் சவா வென்னும் பெயர்வகித்தவன் எதிர்ப்பட்டனன். எ-று. (சக)

மென்று வாளெயிற்று தின்று கண்ணினிடை வெவ்வ ழற்சிகைகொ ணுந்தவோர, குன்று கால்கொடுந டந்த தென்னவரு கொற்ற வாளசுர ரோனான்,கன்று நெஞ்சினிடை காம வெங்கனல்க னற்ற வண்டுகறி கற்றி டி, மன்ற றுறுகுழல் மாதா நால்வரையும் வவ்வி வரானினிடை யேகினான்.

(இ.ஸ்.) வெள்ளிய பற்களைக்கடித்து, கண்களிற் கொடிய அக்கினிக்கொ ழுந்து விட்டெரிய ஓர் மலை கால்பெற்று நடந்துவந்தாற்போல வருகின்ற வெற்றி தரும்வாளேந்திய அசுரகுல ஆண்சிங்கமாகிய சுவாவென்பவன், கோபங்கொண்ட மனதிற் கொடிய காமாக்கினிதகித்தலால், வண்டுகள் கறித்தல் கற்றுக்கொள்ளத் தக்க மணம்வீசும் அளகபாரத்தையுடைய அப்பெண்கள் நான்குபேரையும் எடுத்து க்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனன். எ-று. (சஎ)

அன்ன காலையி லலக்க நெய்திகனி யஞ்சி வஞ்சிகித ரந்நலார் மின்னு டங்குவது போன டங்கியுளம் விமமி விம்மிவிழி நீருகப் பொன்னெ டஞ்சிகரி கால்வ னைத்துயர்பு ரங்க னற்றமணி யீசனே கன்னன் மென்குதலை பங்கின் மேவிவளர் களைக ணையெனவ ரற்றினார்.

(இ.ஸ்.) அத்தறுவாயில் துன்பமெய்தி மிகவும் பயந்து வஞ்சிக்கொடி போன்ற அக்கன்னியர் மின்னல் அசைவதுபோல நடுங்கிமணம்விம்மிக்கண்களில் நீர்த்துளி சிந்தும்படி, நெடிய பொன்மலையாகிய மேருபரவத்தைக் காலினால் (ஊன்றி வில்லாக) வளைத்து உயர்வாகிய திரிபுரங்களையெரித்த இரத்தினேசப்பெ ருமானே ! ஏற்கண்டுபோன்ற மெல்லிய மழலைச்சொல்லையுடைய பாங்குதி தேவி யாரைப் பாகத்தில்வைத்து வளர்வின்ற ஆதரவையென்று கூறியழுதனர். எ-று. ()

தஞ்ச மின்றிமணி வீச வென்றுரைசெய் தைய லார்குதலை மெல்லவே யஞ்செ விப்படலு மஞ்ச லஞ்சலென் திர்த்ந சூடனவ னெய்துரு [கீ வெஞ்ச மர்த்தொழிலின் வல்லை யேலமர்வி னைத்தி யென்முனமெ திர்த்ந யுஞ்ச போவதரி தென்று வெற்றிவளை யுதி வாளமரு டறநினுன்.

(இ.ஸ்.) ஆதரவில்லாமல் இரத்தினேசப்பெருமானே யென்றுகூப்பிட்ட பெண்களின் மதலைச்சொல் மெதுவாகத்தனது அழகிய காதுகளிற்கேட்கவும், அஞ்சாதீர்கள்! அஞ்சாதீர்கள்! என்று இரத்தினசூடன் (ஆகிய காகலோகமன் னன்) அங்கடைத்து, கொடிய போர்த்தொழிவிற் சமாத்நாயிருந்தால் சண்டை செய்கவென்றுகூறி, (அசுரனுக்கு) முன்னேசென்றுதடுத்தி, கீ பிழைத்துப் போவ தருமையென்று வெற்றிச் சங்கத்தைத்தொனித்தவாட்போர் செய்தனன்.

உருத்த வெஞ்சமரி லெய்தி னோருயிர ருந்தி மென்றசையொழித்திடா தரத்த முண்டொளிரு வெஞ்சி னக்கதையழன்று தானவன்வி தெதலுங் தரித்த செங்கைவடி வான்வி திர்த்தமரா தலைப னிப்பவரு மேறுபோற் கிரத்தின்மீதுவருகதையையுறுதுணிசெய்துபோரிடைசெருக்கினுன்.

(இ.ஸ்.) கோபித்த கொடிய யுத்தத்தில் அடைந்தோருவியாயுண்டு மெல் லிய மாமிசமொழியாது செக்கிறமுற்றுப்பிரகாசிக்கும் வெவ்வியசினத்தையுடைய கதாயுத்தத்தைக்கொதித்து அசுரன் விடவும், (இரத்தினசூடன்) சிவந்த கையிற் பிடித்த கூர்மையாகிய வாணியைசெத்துத்தேவர்கள் கிரமசைக்க இடியேறுபோல, தன் கிரகின்பேரில் வருகின்ற கதாயுத்ததை துறு துண்டுகளாக்கி யுத்தத்தில் இறுமாப் புற்றனன். எ-று. (இ0)

எறித்த வெங்கதைகி தைத்து வீழ்தலுமி லங்கு வாளெயிறு தின்றுதன் மறங்க ணிந்தவரி விற்குழைத்துமழை போல வெங்கணைவழங்கலு மறங்கொள் சிந்தைபெறு ரத்தன் சூடனழ லம்பி னுலவையறுத்துமே பிறங்கு கின்றபிறை வாய்க்கெ மெய்கழி பெய்த வன்றலுயிர் வவ்வினான்.

(இ.ஸ்.) (சுவாவென்பவன்) விடுத்த கொடிய கதாயுதம் துணிபட்டி விழ வும், வீளங்குகின்ற ஒளிவாய்ந்த பற்களைக் கடித்து கோபமிருத்த வரிக்கட்டுக ள்மைந்த வில்லைவளைத்து மழைசொரிதல்போல் வெவ்விய பாணங்களைப் பிரயோ கிக்கவும், கோபங்கொண்ட மனதையுடைய இரத்தினசூடன் அக்கினியாஸ்திரத் தினால் அவறறையறுத்துத்தன்னி, வீளங்குகின்ற நெடிய அர்த்தசக்திராஸ்திரத் தைச் செலுத்தி அவ்வசுரனது உயிரைக் கொன்றனன். எ-று.

பிறைவாய்க்கெமெய்கழி - பிறைச்சக்திராஸ்திரோன்ற வாயையுடைய கீண்ட அம்பு. (இக)

சுவாவெ னுங்கொடிய தான வன்றலைது ணித்து மண்ணினிடை வீழ்தலு முவாம தித்திருமு கத்தி னீருமது பேரு மூருமுரை யாடுமின் அவாமி ருத்தவுண் னும்மை வவ்வியதெ வன்கொ ண்பின்மணி வீசஞ் தவாத பேரொளியி னும மோதியிடு தன்மை யெங்கனென வோதினான்.

(இ.ஸ்.) சுவாவென்று பெயர்ச்சொல்லுங் கொடுமை வாய்ந்த அசுரனது தலைதுணிந்து பூமிப்பேரில் விழவும், பூரணச்சக்திராஸ்திரோன்ற அழகிய முகத்தை

புடைய பெண்களை! உங்கள் பேரும் வாசஸ்தானமும் (இன்னவையென்று) சொல்லுவீராக. அசுரன் அதிக ஆசைகொண்டு உங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போனது யாதுகாரணமோ? அன்புடனே மணியீசன் என்னு மழியாத ஒளிப்பிழம் பின் திருநாமத்தைக் கூறிய தன்மையும் யாதோ? என்று (இரத்தினசூடன் அப் பெண்களை) வினவினான். எ-று. (௫உ)

கனவில் வந்துறம ணந்தெ னுருயிர்க் வரந்த கள்வனுமி வன்கொலா கனவில் வந்தெமையெ டித்த வல்லசுர னும றப்பொருது கருணையாற் றுணைவில் கம்முயிர ளித்த கோலுமிவ னென்று தோழியரு ணர்ந்திட வனைக ருங்குழல்ம டந்தை கண்கொடுவி எம்ப மற்றவா்வி எம்புவார்.

(௫-ள்.) என்கனவிற்பொருத் தும்படி வந்துகூடி அருமையாகிய உயிரைக் கொள்ளுகொண்ட கள்வனு மிவனாகும், சாக்கிராவத்தையில் வந்து நம்மைத் தூக்கிய வலிய அசுரனது பயமொழியும்படி சண்டைசெய்து கிருபையோடு வினாவில் நமது உயிரைக் காத்த தலைவனும் இவன்தானென்று தோழிமா ரறியும்படி, அலங்கரிக்கின்ற கருமையாகிய கூந்தலையுடைய இரத்தினாவல்லி கண்ணினும் குறிசெய்து சொல்ல அத்தோழிமார் மூவருஞ் சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (௫௩)

மென்க ருப்புவி ரில்லு மைங்கணையும் விட்டு வந்தவெழில் வேனிலாய் மன்பெ ருங்கருணை யாழி னேரில்வசு பூதி யென்றுரைசெய் மன்னவ னின்பு றும்புதலவி யிவட னுமமுமி ரத்தின வல்லியிவ னுக்கியா மன்பி னேவல்புரி தோழி மானவ னங்க லேகையுரை யாடினார்.

(௫-ள்.) வரிக்கட்டுகையுடைய மெல்லியகரும்புவில்லையும் ஐந்து (புத்தப) பாணங்களையும் ஒழித்துத் தோன்றிய அழகிய மன்மதனே! நிலபெற்ற பெரிய கிருபையுடைய காந்தர்வருலத்திலுதித்த வசுபூதியென்று சொல்லப்படும் அசுரனது ஆசைப்பொருத்திய புத்திரியாகும் இப்பெண். இவள்பெயரும் இரத்தினாவல்லியாகும்; யாங்கள் இக் கண்ணிகைக்கு ஆசையோடு ஏவற்பணிகளைச் செய்யும் தோழிகள் என்று அநங்கலேகையென்னுந் தாதி பேசினள். எ-று.

வேனிலான்—வேனிற்காலத்திற் குரியன்; அதாவது அக்காலத்திலே தனது விஜயத்தை மிகுதியாகக் காட்டுவோன். (௫௪)

தந்தையேவல்கொடு காசி யீசனடி தாழு நாளிலொரு நாளிவட் கெந்தையுன்கனவில் நிற்பெ யர்க்குரிசி லெய்து மற்றையவ னின்புறுஞ் சிந்தை கூர்கொழுந னாகு மென்றுயர் திருந்து நல்வரம ளித்ததும் வந்து கங்குலின்ம ணந்த வாறுயிவள் மம்மர் நோய்மிக வழந்ததும்.

(௫-ள்.) பிதாவாகிய வசுபூதியின் உத்திரவைக்கொண்டு காசியில் வீற்றிருக்கும் இரத்தினேசப்பெருமானது திருவடிகளை வணங்கிவருங்காலத்தில், ஒரு நாள் இவனுக்கு உன் சொப்பனத்தில் உன் பெயருடைய மன்னவன் வருவான். அவனே இன்பத் தங்கிய ஆசையிருந்த கணவனாகுமென்று எந்தையாகிய சிவ பெருமான் சிறந்த நல்ல வரத்தை யனுக்கிரகித்ததும், (அவ்வாறே) வந்து இரவிற்கணத்தன்மையும் (அதுமுதல்) இக்கண்ணிகைகாமனோயல்அதிக்கத் துன்புற்றதும்.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் குளகம். (௫௫)

மண்ணில் வீண்ணில்விரி பாத லத்திலுறை¹⁵ மன்ன ரியாரையும்வ ணர்தியாங், கண்வ முக்குபட மன்பி னேடுமெதிர் காட்ட நாகருல கத் தில்வா, முண்ணல் மேல்மனம்விழைந்த தும்பதியி னடையு மேல்வைத னி லசரர்கோ, னுண்ண னெகுறவெடுத்த வாறுமொளிர் சித்திர லேகை யுரை யாடினாள்.

(இ-ள்.) பூலோகத்திலுந் தேவலோகத்திலும் பரந்த பாதலலோகத்திலும் வசிக்கின்ற எல்லா அரசர்களுக்கும் நாங்களெழுதி¹⁶ கண்கூசத்தக்க சித்திரப்படங்க ளாக ஆசையோடு எதிர்காட்டலால், நாகலோகத்தில் வாழ்கின்ற அரசராகிய உம் மிடத்தில் விருப்புற்றதும், எங்கள் நகரத்தை யடையுங்காலத்தில் இராக்கதத் தலைவன் (நாங்கன்) மனநடுங்கும்படி எடுத்த வகையும் (இவையென்று) சித்திர லேகையென்னுந் தோழி கூறினாள். ௭-று. (௫௬)

செயிர்வி னேத்தவசு ரோச னாருயிர்செ குத்த லக்கணுறு மெங்கட முயிர ளித்ததிறல் மன்ன நின்குலமு மூரு நின்பெயரு மோதென வயிர்ப் டைத்தமதன் வாளி யாலுளம யங்கி மத்தினெறி பட்டவெண் டயிரொ னச்சுழலு நெஞ்சி னேடுமுயர் சந்திர லேகையுரை யாடினாள்.

(இ-ள்.) துன்பத்தை யுண்டுசெய்த அரசர் தலைவனது அரிய உயிரைக் கொன்று, பிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எங்களு திராணனை ரக்ஷித்த பராக் கிரமமுடைய மன்னவ்னே! உன்னுடைய குழப்பிறப்பும் ஊரும் உனது பெய ருஞ் சொல்லவேண்டுமென்று, மன்மதனது கூர்மைதங்கிய வலிய பாணத்தினால் மனமயக்குற்று, மத்தினுலெறியப்பட்ட வெண்மையாகிய தயிரைப்போலச் சுழல்கி ன்ற மனத்தோடு உயர்வாகிய சந்திரலேகையென்பவள் மொழிந்தனாள். ௭-று.

வேறு.

பின்னோதுவ னவைகண்கவர் பிறைவாணுதல் மடவீர்
பன்மாமலர் களுலுந்தட மிதனிற்படி குற்றால்
முன்னோதிய ரத்தேசனு முன்றோன்றுவ னென்ன
நன்மாமணி யனையாருமந் நளிர்வாவிப டிந்தார்.

(இ-ள்.) (கண்டோர்) கண்ணொளியைக் கவர்கின்ற பிறைச்சந்திரன்போ ன்ற ஒளிதங்கிய நெற்றியையுடைய மாதர்களே! நீங்கள் கேட்டவற்றைப் பின் சொல்லுகிறேன்! சிறந்த பலமலர்கள் பிரகாசிக்கும் இத்தடாகத்தில் மூழ்கினால், முன்னே கூறிய இரத்தினேசனும் உங்கள்முன்னே காணப்படுவானென்று கூற, நல்ல மாணிக்கத்தையொத்த அம்மனகையரும், அக்குளிர்ச்சிதங்கிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தனர். ௭-று. (௫௮)

வண்டோலிடு குழல்மங்கையர் வாவிப்புனல் மூழ்கித்
தண்டாமரை யுறைவாளென வெழுபோழ்துயர் தடனு
மெண்டோளுடை ரத்தேசனி லங்குஞ்சின கரமுங்
கண்டார்துளி முகில்கண்ணுறு மயிலாமெனக் களித்தார்.

(இ-ள்.) வண்டுகள் நீங்காரஞ்செய்யும் அளகபாரத்தையுடைய பெண்கள் தடாகநீர்த் குளித்து, குளிர்ந்த தாமரைப்பூவில் வாழந் திருமகள்போல எழுகின்ற

காலத்தில் உயர்ந்த தீர்த்தமும், எட்டுத் திருப்புயங்களை யுடைய இரத்தினேசப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலுங் கண்டவர்களாகி, நீர்துளிக்கும் மேகத் தைப்பார்த்த மயிலைப்போலச் சந்தோஷித்தனர். எ-று. (௫௯)

எங்குற்றன மெங்கெய்தின மென்றென்றுவி யப்புற்
றங்கட்டிரு வன்னினி துறையும்மை தியினிற்
றங்கட்டிரு துதலாருறு செயராந னறைய
வங்கக்கட னிகர்கேள்வியன் வசுபூதிய டைந்தான்.

(இ-ள்.) எங்கேபோனோம் எங்கேவந்தோம் என்று கருதி ஆச்சரியமடைந்து அவலத்தில் இலக்குமிபோன்ற அம்மாதர்கள் இனிதாக விருக்குஞ் சமயத்தில், சந்திரன்போன்ற அழகிய முகத்தையுடைய அப் பெண்களுள்ள நிலைமையை நாரதமுனிவர் தெரிவிக்கலால், கப்பல்தங்கிய கடல்போல (மிருந்த தூர்) கேள்வியை யுடைய வசுபூதியென்பவன் அங்கு வந்தான். எ-று.

வசுபூதி-இரத்தினாவல்லியன்பிதா.

(௬௦)

வந்தெய்திய தன்றாறதம லர்ப்பாதம்வ ணங்கி
யந்தாமரை மயிலன்னவ ளடிநோக்கின ணிற்பக்
கொந்தார்சடை யிரத்தேசனி னருளாலலர் கோதா
யுய்ந்தாய்கொலெ னக்கைகொடு புறவீவியு வந்தான்.

(இ-ள்.) வந்தடைந்த தனது பிதாவின் மலர்போன்ற பாதங்களைப் பணிந்து அழகிய தாமரையில் வசிக்கும் மயிலின் சாயலையுடைய திருமகள் போன்ற இரத்தினவல்லி தன்அடியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, பூங்கொத்துகள் பொருந்திய சடையையுடைய இரத்தினேசப்பெருமானது இனிய திருவருளால் உஜ்ஜீவித்தனையா அலர்ந்தமலர்மலையணிந்த மகளே! என்று, கையால் முதுகைத்தடவிக்கனித்தான் (வசுபூதி.) எ-று.

“மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்பம் மற்றவர் - சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு” என்றார் நாயனாராதலின் “கைகொடு புறவீவியு வந்தான்” — என்றார்.

மடமானுயிர் நிகர்தோழியர் வசுபூதிமுன் நெய்தி
யடல்கூர்விடை ரத்தேசனின் னருளாலிருள் கங்குற்
கிடைசேர்கன வினில்வந்தது மசுரேசனை யெறிவெம்
படையாலுயிர் கவர்குற்றது மிவனொமெனப் பகர்ந்தார்.

(இ-ள்.) இளமைவாய்ந்த மாணையும் உயிரையு மொத்த தோழிமார் மூவரும் வசுபூதிராஜனுக்கு முன்னடைந்து, வலியிருந்த இடப்பல்களாகிய இரத்தினேசப்பெருமானது இனிய திருவருளால் இருள்மயமான இரவில் நிகழ்ந்த கனவில் வந்ததும், (தம்மை வழியிற் றாக்கிய) அசுரேசனை யெறிக்கின்ற கொடிய அல்திரத்தினால் உயிரைக்கொன்றதும் இப்பருடன்தானென்று சொல்வனர். எ-று.

பேரான்மையு மழகுஞ்சிலை வேள்பெண்மைய வாவுந்
தாராதினி தோளுந்திகழ் தடமாற்புற நோக்கி

யாராயிவ னெனுமாசைகொ டன்னேனுழை யெய்தி
யூர்பேர்குல முறைசொல்கென வசபூதியு னாத்தான்.

(இ-ள்.) மிகுந்த ஆற்றலும், லாவண்யமும், (கருப்பு)வில்லேந்திய மன்ம
தனும் பெண் தன்மையை யிச்சிக்கத்தக்க மாலையணிந்த வலிய புயங்களும், விளங்
குகின்ற விசாலமாகிய மார்பையுடைய கண்டு, இவன் யாரோவென்று அன்புகொ
ண்டு அந்த இரத்தினகுடனிடஞ்சென்று, உனது ஊடா-பேர்-குலம்- வரன்முறை
(முதலியவற்றைச்) சொல்லவேண்டுமென்று வசபூதி யென்பவன் கேட்டனன்.

நின்னுமரி கர்க்கும்பெயர் நிலவுப்பிறை நுதலோர்
மின்னுவரு மொருநானவ னவளைக்கொடு வினாவிற்
றன்மாதகர் புகுமற்றவன் மடியத்தலை துணியா
பொன்றாணி பிதிரிந்திள முலையாவி புரப்பாய்.

(இ-ள்) உனது பெயரைப்போன்ற பெயர்வகித்த, சந்திரிகைவீசும் இள
ம்பிறைபோன்ற நெற்றியை யுடைய மின்னலைநிகர்த்த ஓர் பெண் வருவாள்;
அவளை (வழியிலே) ஓரசுரன் எடுத்துக்கொண்டு துரிதமாகத் தனது பெரியநகரத்
திற்குச் செல்லுவான்; அவனிற்க்கும்படி சிரத்தைச் சேதித்துப் பொன்னிறமா
கிய அழகிய தேமல் படர்ந்த இளமை வாய்ந்த தனங்கையுடைய அப்பெண்ணி
னுமியை ரகசிப்பாய். எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(௬௪)

அவணின் குல மனையாமென வலிர்செஞ்சடை முக்கட்
குவிமென்முலை பங்கன்பகர் கனவிற்பொருள் குறியா
விவாவெள்வடை ரத்னேசனை நாடோறுமி றைஞ்சுந்
தவமெய்ப்பய னெய்திற்றென வன்போழவை சாற்றும்.

(இ-ள்.) அவள் உனது குலபத்தினியாவாளென்று பிரகாசிக்கின்ற செவ
விய சடையையும் திரிநேத்திரங்களையும், குவிவாகிய மெல்லிய தனங்க ளமைந்த
பார்ப்பதிபாகத்தையுமுடைய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சொப்பனப்
பலனையுணர்த்தி, தாவன்யமாகிய இடபத்தை ஆரோகணிக்கும் இரத்தினேசப்
பெருமானைத் தினந்தோறும் பணியுந் தவத்தின் உண்மையாகிய பலன்வந்தடைந்
தது என்று ஆசையுடன் இவ்வாறு சொல்கின்றனன். எ-று. (௬௫)

வேறு.

மணியறை திறந்த தன்ன பாதல நகரில் வைகும்
பணியா வுரதிற சங்க சூடனும் பழிப்பில் வேந்தற்
கிணையறு குமரன் யான்மற் றென்பெய ரிரத்தன சூட
னணிகொள்தந் தருவ தேயத் தடல்கெழு மரச வென்றான்.

(இ-ள்.) மாணிக்கப் பேழையைத் திறந்தாற்போன்ற பாதாளவுலகத்தில்
வாழ்கின்ற படமமைந்த நாகராசர்களிற் சங்கசூடனாகிய பழித்தலில்லாத மன்னவ
னுக்குச் சமானமற்றபுதல்வன் யான்; எனது பெயரோ இரத்தினசூடன்; அழகு

பொருந்திய காந்தருவதேசத்துப்பராக்கிரமயிருந்தஅரசனே! (இஃதென்வரலாறு) என்று கூறினன், எ-று.

சங்ககூடன முன்னொருகாலத்திற் காசிசேஷத்திரத்திலே வீசெப்பெருமான் திருச்சந்நிதானத்திற் சென்று, தனது சிரோமாணிக்கத்தால் அபிடேகஞ் செய்து பெரும்பதவியடைந்தானென்றோர் சரித முளது. அதனை இந்நூல் சிவசம்மா தெய்வலோகங்கொண்ட அத்தியாயம்.

கின்னரமா தொருத்திதன துயிர்க்குயிரா யினி துறையுங் கேளவ னோடு மின்னிசையாழ் பயின்றீசன் சரணடைந்தான் “எழிறசங்ககூடனென்னும் பன்னகவேற் தொளிகெழுதன் பனுமணிநீ ராஞ்சனஞ்செய் பரிசு தனனாறு றுன்னரிதா யணித்தாகும பேரின்பக் கடல்பழந்து துணர்ந்தா னன்றே” — என்பதனானுணர்க. (௬௬)

அணங்கர வணிகொள் பூங்கச் சசைத்தரத் தனென் முன்னர் மணங்கமழ் குழலி ரத்ன வல்லியை மகிழ்வி னோடு நினைக்கொள்வே லிரத்தன கூடற் குதகமோ டளித்தா னேரா ருணங்கிநின் நிரங்கு முனி லுயாவசு பூதி தானே.

(இ-ள்.) அச்சந்தரும் நாகத்தை அழகுதங்கிய அரைக்கச்சாகக் கட்டிய இரத்தினசெப்பெருமான் திருமுன்னர், வாசனைவீசக் கூந்தலையுடைய இரத்தின வல்லியென்னுந் தனது குமாரத்தியை ஆசையுடன், மாபிசந்தங்கிய வேலேங்கிய இரத்தினகூடனுக்கு நீர்விட்டுத் தானாவார்த்துக்கொடுத்தான். பகைஞர்கள் நடுங்கியிருந்து வணங்குகின்ற முற்றத்தையுடைய உயர்வாகிய வசுபூதி யென்போன்.

முருகுவாய் மடுத்தான் டாடி மூசிவண் டரற்றும் பைநதார் மருகனைப் புதல்வி யோடும வான்றோடு குடுமி நெற்றிப் பருமணிக் கதிர்கள் கான்று பாயிருட் பிழம்பு சீக்குந் திருவரீண் மாட மோங்கு தன்னகர்க் கொண்டு சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வண்டிகள் தேன்குழத்து வெறியாடி மொய்த்து நீங்காரஞ்செய்யும் பசிய மலர்மலை சூடிய மருகனாகிய இரத்தினகூடனை, புத்திரியாகிய இரத்தின வல்லியுடன் ஆகாயமளாவிய சிகரத்தையுடைய, பருத்த நவமணிகள் கிரணங்களை வீசி, பரவிய இருட்டொருதியை விலக்குகின்ற செல்லமோங்கிய மாளிகைகள் விளங்குந் தனது நகரத்துக்குக் கொண்டிபோயினன (வசுபூதி). எ-று. (௬௮)

குளிர்மதி பொருவு சங்கங் குடவயி றலறி யார்ப்பு களிர்கட லனைய கேள்விக் கணிகர்நன் கமைத்த ளாறி லளிபடு மலர்க்கோ தைக்கு நம்பிக்கு மழல்சான் றாகக் களிமகிழ் தூங்க விற்பக் கடிமணம் புரிவித் தானே.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிவாய்த சந்திரன்போன்ற, வெள்ளிய சங்குகள், குடம்போன்ற வயிறுண்ட முழங்கவும், ஒலிக்கின்ற சமுத்திரம்போன்ற தூற்கள்வியையுடைய சோதிடர் நன்றாக நியமித்த முகூர்த்தத்தில், வண்டிகள் மொய்க்கும்

கூந்தலையுடைய இரத்தினுவல்லிக்கும் இரத்தினசூடனுக்கும் அக்கினிசாட்சியாய்ச் சந்தோஷமதிகரிக்க இன்பந்தங்கிய மணவீனையசெய்வித்தனன் (வசபுதி).

திதி-வாரம்-யோகம்-நக்சத்திரம்-கரணம் ஆகிய பஞ்சாங்கத்தையும் கணிப்போராதலின் சோதிடர் கணிகர் எனப்பட்டனர். நம்பி=புருடரிற் சிறந்தவன. கடிமணம்=காலையுடைய விவாகம். (௬௯)

திருநுத லநங்க லேகை சித்திர லேகை யோரோழ்
தரைபுகழ் வனப்பின் மிக்க சந்திர லேகை யெனனு
மரிவையர் தந்தை மார்தம் மருளினால் ரத்ன சூடற்
குரியவிற கிழமை பூண்டாங் குயிரொன வொழுகு நாளில்

(இ-ள்.) அழகிய முகத்தையுடைய அநங்கலேகை - சித்திரலேகை - ஒப்பற்ற சப்தலோகங்களும் புகழ்கின்ற அழகுமிருந்த சந்திரலேகையென்று பெயருற்ற மாதர்கள் (தங்க டங்களது) பிதாக்களின் விருப்பத்தின்படி இரத்தினசூடனுக்குச் சதந்தரமுடைய மனைவிமாராசி உயிர்போல வாழ்ந்திருக்கும்காலத்தில். எ-று.

இங்கிழமை=மனைக்குரிமை.

(௭௦)

மீயுயர் வெள்ளி வெற்பின் விஞ்சையர் வேந்தன் செங்கேழ்ப்
பாயொளிப பரிதி மாபின் மருகற்குப் பரிவி னோடுங்
காய்சினக் களிது திண்டேர் கவினவாம் புரவி வெள்ள
மாயிர கோடி செம்பொன் கொள்கென வருளி னானே.

(இ-ள்.) மிக வுயர்ந்த வெள்ளிமலையாகிய கயிலாயத்தின் வித்தியாதரமன்னன், செந்நிறத் தங்கிய பரவிய பிரகாசம்பொருந்திய சூரியனபோன்ற மார்பினையுடைய மருமகனாகிய இரத்தினசூடனுக்கு, கொல்லத்தக்க கோபம்பொருந்திய யானையும் வலிய ரதங்களும் தாவிச்செல்லங் கடிவாளமூண்ட குதிரைத் தொகுதியும், ஆயிரவகோடி செம்பொன்னும் கொள்ளவேண்டுமென்று அன்புடனே (வரிசையாக) கொடுத்தனன். எ-று. (௭௧)

கந்தடு புழைக்கை நால்வாய்க் காய்சினக் களிது போல்வான்
சிந்தூரத் திலத நெற்றித் தெரிவையர் நாலவ ரோடு
மந்திரன் பகலென்றோரா தாய்கதிர்க் கற்றை காலு
மிந்திர பவன மன்ன தன்னகாக் கேகி னானே.

(இ-ள்.) கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற துதிக்கை பொருந்திய தொங்குமின்ற வாயையுடைய கொல்லத்தக்க கோபமமைந்த யானையொத்த இரத்தினசூடன் சிந்தூரப்பொட்டணிந்த நெற்றியையுடைய மங்கையர் நால்வருடனே, இரவென்றும் பகலென்றும் தெரியாமல் ஆராய்கின்ற கிரணத்தொகுதியை வீசும் இந்திரபவனத்தை நிகர்த்த தனது (பாதலலோக) நகரத்தை யடைந்தனன்.

இந்திரபவனம்=தேவலோகம்.

(௭௨)

எர்குடி யிருந்த மாத ரிளமுலைப் போக மாந்தி
யார்வமோ டுளப்பில் கால மளப்பரும் போகத் துய்த்து

வாரற கிமிர்ந்து வீங்கு வனமுலை மகளி ரோடுங்
கார்மிடற் றெந்தை செம்பொற் கழலினை யெய்தி னுனே.

(இ-ள்.) வனப்புவிளங்கும் பெண்கள் (நால்வரது) இளந் தனங்களின்
சுகத்தை யனுபவித்து, ஆசையுடனே எண்ணில்லாத காலம் விசேடமாகிய இஷ்ட
டபோகங்களை நுகர்ந்து, கச்சிறும்படி அண்ணாந்து பூரித்த அழகிய ருசங்கள் வா
ய்ந்த மனைவிமாருடனே, நிலகண்டத்தையுடைய எமது தந்தையாகிய சிவபெரு
மானது செம்பொன்னாகிய வீரக்கழலணிந்த உபயபாதங்களிற் கலந்தனன்
(இரத்தினகுடன்). எ-று. (எஉ)

திவள்மதிக்குழவி வேய்ந்த சென்னிரத் னேசன் காதை
துவரிதழ் வளைக்கை நலலாய் சொற்றன நீயு முன்னைப்
பவமதிற் றக்க ணீயவ் விலிங்கமொன் றமைத்தாய் பாங்கி
னவிரோளி யம்பி கேச னம்பிகை யாயி னேமால்.

(இ-ள்.) பவளம்போன்ற அதரத்தையும் வளையை யணிந்த கையையுமு
டைய உமையே! விளங்குகின்ற இளம்பிறைச்சந்திரனைச்சூடிய சிரசை யுடைய
இரத்தினேசப்பெருமானது சரித்திரத்தைச் சொல்லினோம். நீயும் முன் ஜனைத்
தில் தாகூராயணி. அப்பெயராலோர் சிவலிங்கம் பிரதிட்டை செய்தனை; அதன்
பக்கத்தில் (நாயிருவரும்) ஒளிவீசும் அம்பிகேசன் அம்பிகை எனப் பெயர்கொ
ண்டு விளங்கினோம். எ-று.

தக்கன்மகள் தாகூராயணி. இது தந்திதாந்தநாமம். (எசு)

வனாமுகம் புழுங்க வைவேல் மாட்டிய வயிரத் திண்டோள்
முருகனுங் குளனிக் காதை முறையினிற் பயின்றோர் கேட்டோ
ருரைபகர்ந் திடுவோ ரன்பி னெழுதினோ ருவப்போர் யாரும்
புரவிகன் மகநூ றுற்றும் புங்கவன் போல்வா ரென்றான்.

(இ-ள்.) (கிரவுஞ்ச) பர்வதத்தின் பொலிவு குன்றும்படி கூர்மையாகிய
வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்த வலிதங்கிய புயங்கனையுடைய முருகன் ஆங் கிருக்
கின்றான். இச்சரித்திரத்தைக் கிரமமாகப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் சொ
ன்னவர்களும் ஆசைகொண்டு ஏட்டி லெழுதினவர்களும் சந்தோஷித்தவர்களும்
(முதலிய) எல்லோரும், நன்மையைத் தரும் நூறு அஸ்வமேதயாகங்கள் செய்த
தேவேந்திரனைப்போல வாழ்வார்களென்று (சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்குத்)
கிருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று. (எஊ)

இரத்தினேசன் கதையுணர்த்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௭௧௧.

உ
சிவமயம்.

அறுபத்தெட்டாவது,

கிருத்திவாகேசன் றேன்றிய அத்தியாயம்.

சிறையளி குடைந்து பாடும் பூங்குழற் செல்வி யோடு
மிறைவன்வார் கங்கை வேணி யிலங்குரத் னேசன் காதை
யறைதரு மமைதி தன்னி லரியபன் முதல தேவர்
முறையிடு மோதை கேட்டு முழுமுதல் மூரல் பூத்தான்.

(இ-ள்.) சிறுகளையுடைய வண்டிகள் கிண்டி ரீங்காரஞ் செய்யும் பூமலை
யணிந்த கூந்தலையுடைய உமாதேவியாருடன் சிவபெருமான், நெடிய கங்கை
யாற்றைத் தரித்த சடைவிளங்கும் இரத்தினேசப்பெருமானது சரித்தத்தைத்
திருவாய்மலர்ந்தருளுஞ் சமயத்தில், திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் (தமக்
குற்ற குறைகளைக் கூறி) முறையிடுகின்ற பேரோசையைத் திருச்செவி சாற்றி,
முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் புன்னகை செய்தனர். எ-று. (க)

அண்டரீன் சுவரி னெல்லை யளந்துண ரளவு கோலிற்
கொண்டவி னகடு போழுங் கூர்துதி மருப்பிற் றுகி
மண்டம ரமுவ நீந்துந் திறன்மகி டாகு ரன்றன்
மின்முதற் புதல்வ னாகுங் கயர்குரன் சீற்ற மேலான்.

(இ-ள்.) அண்டகடாகத்தின் நெடிய சுவரை யளந்து ஆராயவல்ல அள
வுகோல்போல மேகத்தின் வயிற்றைப் பீறுங் கூர்மைவாய்ந்த மூளைதங்கிய தந்தங்
களையுடையவனாய், நெருங்கிய போர்க்கடலை நீந்துகின்ற வலிதங்கிய மகிடாசுர
னது பராக்கிரமமுடைய புத்திரனாகிய கயாசுரனென்னுங் கோபமேலீடுடைய
வன். எ-று.

அழுவம் = கடல்.

(உ)

மாசுறு பவன்றன் மேனி யளவினை வகுத்து நோக்கி
யோசனை புகலி னென்பா னுயிர முளதா மன்றோன்
வீசிய கரத்தி னுற்ற விசைநெடுங் காற்றில் மொத்துன்
டாசையங் கிரிகள் மெல்லென் சருகென்ப் பரக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) குற்றம் பொருந்திய கயாசுரனுடைய உடலின் விஸ்திரணத்
தைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தாற் சொல்லுமிடத்து ஒன்பதிலுயிரம் யோசனையுள்ள
தாக்கும். அக்கயாசுரன் வீசிய கைவினுண்டான வேகத்தோடு கூடிய பெருங்காற்றி
னால் மொத்துண்டு அழகிய அஷ்டகுல பாவதங்கள் மெல்லிய சருகுகள்போலப்
பறந்தோடும். எ-று. (உ)

அன்றவு னுயிர்ப்புத் தாக்க வன்றுகொல் கடல்க் ளேழு
மின்றள் வெறுழியா தேங்கி யரற்றுவ திருங்கால் சீத்து
மின்றிகழ் மவுலி தாக்க விளங்குறு திங்கள் முன்னங்
கன்றிய தன்றோ வின்னங் களங்கமா யிருந்த தம்மா.

(இ-ள்.) அக்காலத்தில் அவசரனுடைய சுவாசம் தாக்குதலால், சப்த சமுத்திரங்களும் அன்றுமுதலல்லவோ இதுவரையில் நீங்காமல் வருந்தி இறைச்சி விவெது. இருளை அடியோ டொழித்து மின்னலைவிசுக்கின்ற கிரீடம் மோதுதலால் பிரகாசிக்கின்ற சந்திரன் பூர்வத்தில் கன்றிப்போனதல்லவோ இப்போதுங் களங் கமாக விளங்குவது. எ-று. (ச)

ஆடகச் செம்பொன் குன்ற மங்கையி னள்ளியேந்திப்
பிறே விதுகொல் லீசன் வில்லெனப் பிடித்த தென்னு
மோடைமால் கரிக ளெட்டு மொருகையிற் பற்றி வீசஞ்
சேடனைப் பறித்துக் கச்சிற் பரானாமேற் சிக்கவார்க்கும்.

(இ-ள்.) பொன்மலையாகிய செவ்விய மேருகிரியை உள்ளங்கையி லேந் தி யெடுத்திதுதீனையல்லவோ சிவபெருமான் பெருமை பொருந்த வல்லாகப் பிடி த்ததென்று சொல்லுவான். நெற்றிப்பட்டமணிந்த பெரிய திக்கஜங்க ளெட்டை யும் ஒரு கையிற்பிடித்து (பந்துபோல) எறிவான். ஆதிசேடனைப் பிடுங்கிக் கச்சி போலப் பருத்த மரத்தடியிற் சிக்குண்ணும்படி கட்டுவான். எ-று. (இ)

மடிசெவிப் புழைக்கை நால்வாய்க் கயாசுரன் வாங்கு தெண்ணீ
ருடைதிரைக் கடல்க ளேழங் குளப்படி யென்னவன்னு
மடியினைப் பெயர்க்குந் தோறு மாழியங் குன்றஞ் சூழ்ந்த
படிமுது குருக்கித் தாழ்ந்து பாதலத் தொளிக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) மடிந்த செவிகளையுந் துதிக்கையையுந் தொங்குகின்ற வாயையு முடைய கயாசுரன் வளைவாகிய தெள்ளியநீரையுடைய மறிகின்ற அலைகள் பொரு ந்திய சத்தசமுத்திரங்களும் குளப்படி யென்று நினைப்பான். அடிகளைத் தூக்கு ம்பொழுதெல்லாம் அழகிய சக்கரவாளகிரியாற் சூழ்ந்த உலகம் முதகு குலங்கித் தாழ்ந்து பாதலலோகத்தில் மறையும். எ-று. (ஈ)

கருநிற்ச் செங்கட் பேழ்வாய்க் கயாசுர னமரினெற்ப [லோ
வருவதெத் திசையிற் கொல்லோ வெனமலர்ப் பொருட்டின் மே
னொருமுக மதனால் நான்கு திசைகளு மொருங்கு நோக்கற்
கரிதென வெண்ணி யன்றோ நான்முக மரபி னானே.

(இ-ள்.) கரிய மேனியும் சிவந்த கண்ணும் பிளவுபட்ட வாயு முடைய கயாசுரன் சண்டைசெய் தெதிர்க்கவருவ தெத்திசையாலோ வென்று, தாமரை மலர்க்கொட்டையின்பேரில் வசிக்கும் பிரமதேவன் ஒரு முகத்தினால் நான்கு திக் குகளையும் ஒன்றாகப் பார்த்தற்கு அரியதென்று கருதியல்லவோ நான்குமுகங்களை யுடையவனானான். எ-று. (எ)

அண்ணலங் கமலப் புத்தே ளாழியோன் வெருவி யோடக்
கண்ணழல் கதுவிச் செந்தீ வடவையிற் களன்று கால
விண்ணுரு மேறு கோடி வீழ்ந்தென வுரறி முக்கட்
பண்ணவ னுமையி னோடு மிருந்துழிப் படர்த்திட்டானே.

(இ-ள்.) பெருமைவாய்ந்த அழகிய தாமரைமலரிலுள்ள சதுர்முகனும், சதரிசுந்தையுடைய திருமாலும் அஞ்சியோமெம்படி, கண்ணினின் றெறியுந்

தீயானது, சிவந்த நெருப்பாகிய வடவாமுகாக்கினிபோல எரிந்து சிந்தவும், ஆகாயத்திலுள்ள கோடி இடியேறுகள் விழுந்தாற்போன்று கர்ச்சித்து, திரிசேத்திராகிய சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றனன். (கயாசுரன்) எறு. (அ)

வெருவலீ ரமர றென்ன விடைக்கொடி யுயர்த்த வெந்தை கருவரை நடந்த தெனனக் கயாசுரன் வருதல் நோக்கி யெரியுமிழ்ந் தூன்வாய் பிலகி யிலகுமுத் தலைய வேலிற் குருதியார் கலியிற் பொங்கக் குததிமே லேந்தி னுனே.

(இ-ள்) இடபக்கொடியைப் பிடித்த எந்தையாகிய சிவபெருமான், தேவர்களே! அஞ்சாதீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்து, கரியமலை (கால்கொண்டு) நடந்தாற்போலக் கயாசுரன் வருவதுபார்த்து, தீயைச் சிந்தி மாமிசத்தை வாயிற் கக்கி விளங்குஞ் சூலாயுதத்தில உதிரஞ் சமுத்திரம்போற் கொப்புளிக்கும்படி ருத்தி மேலே தூக்கிக்கொண்டனர். எ-று. (க)

கடையுக் முடிவி னின்று களிநடம் புரியு மெந்தை விடமுமிழ் சூலமீதில் வேலைசூழ் ஞாலம் போர்க்குங் குடையெனக் கிடந்த வீரன நெஞ்சகங் குழைந்து தீய வடையலா புரந்தி யூட்டு மண்ணலை யேத்தி னுனே.

(இ-ள்.) கடைப்பட்ட யுகார்தவிறுதியில் (எஞ்சினற் பொருளாக) நின்று ஆநந்தத்தாண்டவ மியற்றுஞ் சிவபெருமான் விஷத்தைக் கக்குஞ் சூலாயுதத் தின்பேரில், கடல்சூழ்ந்தஉலகத்தைப்போர்க்குங் குடைபோல விளங்கிய வீரனாகிய கயாசுரன மனங்குழைந்து, கொடிய பகைஞரது திரிபுரங்களை அக்கினிக்கு உண்பித்த சிவபெருமானைத் துதிசெய்தனன். எ-று. (க)

மாண்டபே ரன்பா லெமமை வழுத்தலின் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தேம் வேணடுவ கேட்டி யென்ன விளமபலு மவுணா கோமா னுண்டகை யெனது புன்றோல மணத்தொடு மேன்மைத் தாய காண்டகு போரவை யாகக் கருணையிற் புனைதல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) மாட்சிமைப்பட்ட பேரன்புகொண்டு எம்மைத் துதித்தமையால் உள்ளக்களிப்பு மிகுந்தோம். நீ விரும்பிய வரங்களைக் கேட்பாயாகவென்று சிவபெருமான் வினாவும், அவுணாசூலத்தோன்றலாகிய கயாசுரன், ஆண்டன்மையுடைய பெருமானே! அடியேனது இழிவாகிய சருமத்தை வாசனையுடன் மேன்மைதருகிய விரும்பத்தக்க போர்வையாகத் தேவரீர் கிருபையோடு தரித்தல் வேண்டும். எ-று. (க)

என்னுடை மெய்யு மீங்கோ ரிலிங்கமா யமர்தல் வேண்டு முன்னவ வெனலு மீசன் முகமலர்ந் தளித்தல் செய்தான் பன்னக மணிச்செஞ் சூட்டிற் கிடந்தபார் பாவியேத்த வன்னது கிருத்தி வாகே சுரமென வமர்தத் தாமால்.

(இ-ள்.) முதல்வனே! அடியேனது சரீரமும் ஈண்டொரு சிவலிங்கக் குறியாய் வீற்றிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறவும், சிவபெருமான் முகமலர்ச்சி

கொண்டு அவவாறே அதுக்கிரகித்தனர். ஆதிசேடனது மாணிக்கந்தங்கிய சிவந்த உச்சிக்கொண்டையில் விளங்கும் உலகத்தார் துதித்து வணங்க, அது கிருத்தி வாசேசுமர்த்தமாகப் பொருந்தியது. எ-று. (கஉ)

காலவே லசுரன் மெய்யிற் கழிந்துமண் கீண்டீவாற்றாற்
சூலபா டனமென் றோதுத் தீர்த்தமுந் தோன்றிற் றென்ன
மாலெவள் ளருவி தாழ்மலைமகள் மகிழ்த்து கேட்ப
நீலவெங் கரித்தோல் போர்த்த நிருமல னிகழ்த்தி னானே.

(இ-ள்) காலவேலாயுதமாகிய சூலப்படை கயாசுரனுடலிற் கழிந்து பூமியைத் தோண்டினதன்மையாற் சூலபாடனமென்று சொல்லுந் தீர்த்தமுந் தோன்றியதென்று, மாலேபோலத் தாவளயமாகிய அருவியாறொழுக்கும் இமோற்கிரிமன்னன் மகளாகிய உாதேவியார் சந்தோஷித்துக் கேட்கும்படி, நீலநிறமமைந்த வெவ்விய யானைத்தோலைப் போரவையாகக்கொண்ட மலரகிதராகிய, சிவபெருமான் நிருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று. (கஉ)

நீறுபூத் திளவெண் டிங்கள் நிலாக்கதிர் பரப்பு நெற்றி
மீநிலா தோங்கு முக்கட் கிருத்திவா கேசற் கன்பிற்
சாறயர் காலே யேற்று மடிசிலுண் பதற்குச் சார்த்த
பாறுவெங் கழுகு காக்கை முதலிய பறவை தாமே.

(இ-ள்) திருவெண்ணீறு விளங்கி, வெண்மைவாய்ந்த இளம்பிறைச் சந்திரன் நிலவாகிய கிரணங்களை வீசும் நெற்றியையுடைய அழிவிலலாதுயர்ந்த திரிசேத்திரராகிய, ஸ்ரீகிருத்திவாசேசப் பெருமானுக்கு ஆசையோடு திருவிழாவியற்றுக்கையில், பலயீடும்கிவேதனைத்தைப் புசிப்பதற்குப் பருந்து, கொடியகழுகு, காக்கைமுதலிய பறவையினங்கள் வந்து சேர்ந்தன. எ-று. (கச)

எறுழ்வளிப் பறவை காக்கை யாவையு மிரியச் சீறி
மறுகியுண் ணடுங்கி யந்த வாவியில் வீழ்த லோடு
நிறைதரும் பனிவெண் டிங்க னெடுநிலா வுதறு தூய
சிறையுடைப் பவளச் செங்கா லன்னமாய்த் திரிந்த வன்றே.

(இ-ள்) மிகுந்த வல்லமையுடைய காக்கை முதலிய பறவைகளெல்லாஞ் சிறுண்ணும்படிச் கோபித்து மயங்கி உள்ளமருண்டு அந்தத் தடாகத்தில் விழவும், நிறைவாகிய குளிர்ச்சிதங்கிய வெள்ளிய சந்திரனது மிகுந்த கிரணங்களைச் சிந்தும் பரிசுத்தமாகிய சிறகுகளையும், பவளம்போன்ற செவ்விய கால்களையுமுடைய அன்னப்பறவைகளாய் மாறின. எ-று. (கரு)

அன்றுதொட் டன்ன வாவி யர்கியுத்தனைச் சூழக்
குன்றவிற் காத்தி காய் னேச்சுரன் முதலாய்க் கூறும்
பொன்றிகழ் கடுக்கை மாலே புண்சிவ னேச மீறா
மொன்றிய விவிங்க மோதி லுயுதமா யுரைப்பர் மாதோ.

(இ-ள்) அன்றையதின முதற்கொண்டு (அத்தடாகம்) அன்னவாவியை னப் பெயருடையதாயிற்று. அத்தீர்த்தத்தைச்சூழ்ந்து, மலைவில்லேசுதிய காத்தி

காயனேச்சுர முதலாக, பொன்மயமான கொன்றைமாலையைத் தரித்த சிவனேச மிறுதியாகக் கூடிய இலிங்கமூர்த்திகளைத் தொகைசொல்லப்புகின் பதினாயிரமா கக் கூறுவா (மேலோர்) எ-று. (கக)

கிருத்திவாகேசன் றேன்றிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆகிருவிருத்தம் கஎஉஎ.

அறுபத்தொன்பதாவது

தூர்க்கண் அராசாட்சி அத்தியாயம்.

அரம்பையர் காந்தட் செழுமலாக் கரத்தி னலங்குசர் மரைபொதி யவழிப்ப, விரும்பின ராகி யரியயன் முதல விண்ணவ ரினிதினேத் தெ டுப்பக், கருந்தடங் கண்ணி தன்னொடு மமலன் கருணைகூ ருருத்திர வா சத், திருத்திடு மேல்வைச் சிலாதரன் புதல்வன் கைதொழு தீங்கிவை யுரைப்பான்.

(இ-ள்.) தேவமாதரது செங்காந்தளாகிய செழுமைதங்கிய மலர்போன்ற கைகளால். அசைக்கின்ற சாமணாக்கட்டவிலும், திருமால் பிரமன் முதலாகிய தேவர்கள் விருப்பமுற்றோராக இனிதாகத் தோத்திரஞ்செய்யவும், கருநிறம்பொ ருந்திய விசாலமாகிய விழிகளையுடைய உமாதேவியாருடன் சிவபெருமான் கிரு பையிருந்த உருத்திரவாசத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், சிலாதரமுனிவர் புத் திரராகிய நந்தியெம்பெருமான் கைகுவீதது வளங்கி இவ்வாறு சொல்லுகின் றனர். எ-று. (க)

மூவகை யுலகில் முத்திகூ ரிலிங்க முழுவதுங் கொணர்ந்தன னென் னாச், சேவடி தொழலு மொன்பது கோடி தூர்க்கையுங் கொணர்கெனச் செப்பத், தாவிலன் போடுங் கொணர்ந்தன னென்று தண்டமிழ் முனி வரன் கேட்ப, மாவடு மருட்டு மதர்வைமென் னோக்கின் வள்ளிகா தலன் மகிழ்ந் திசைத்தான்.

(இ-ள்.) திரிலோகத்திலும் மோட்சமளிக்கத்தக்க சிவலிங்கமூர்த்திகளை யெல்லாம் கொண்டுவந்தேனென்று (திருநந்திதேவர்) கூறி, சிவந்திருவடிகளைப் பணியவும், நவகோடி தூர்க்கையையும் கொண்டுவருகவேன்று சிவபெருமான் ஆக் ஞாயிக்கு (நந்திபுகுவான்) குறைவில்லாத ஆசையுடன் கொண்டுவந்தனர் என்று, இனிய தமிழ்முனிவராகிய அகஸ்தியர் கேட்கும்படி, மாவடுவை மயக்கிய மதர் த்த கூர்மைவாய்ந்த மெல்லிய விழிகளையுடைய வள்ளிநாயகியார் தலைவராகிய ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள் களித்துக் கூறினார். எ-று. (உ)

பாற்குடர் தூங்கு மடியிள மேதி பாசடைத் தாமரை குதட்டித் தாற்றிளங் கதலிப் படப்பைசாய்த துறங்குந் தனவயற் காசிமா நகரம் போற்றிமூ வுலகுந் தழைத்திட வ்னிது புரந்தருள் சொப்பனேச் சரிக்கு மேற்றிசை வதிந்த தூக்கைதன் காதை வளம்பென வேலிறை விளம்பும.

(இ-ள்.) பாற்குடர் தொகருகின்ற மடியையுடைய இளமைதங்கிய ஏருமைகள், பசிய இலைகளையுடைய தாமரைக் கொடியை யதுக்கி, இளநாறுகளமைந்த வாழைக் கொல்லைகளைச் சாய்த்துத் துயிலசெய்யுங் குளிர்த்த வயல்குழந்த சிறந்த காசி க்ஷேத்திரத்தை, மூவுலகத்தாருந் துதித்துக் களிக்கமுமண்ணம் இனிதாகக் காத்தருளும் சொப்பனேச்சுவரிக்கு மேலத்திசையில வசிகருந் தார்க்கையின் சரித்திரத்தை ஓதியருளவேண்டுமென்று அகத்தியமுனிவர் கேட்ட, வேலாயுதமேந்திய ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவாய்மலாநதருளுவார. எ-று.

சொப்பனேச்சுவரியென்றது சத்திபீடங்கள் அறுபத தூநன்கனுள் ஒன்றாகிய சொப்பனேச்சரிபீடத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சத்தியையென்க. (உ.)

ஊன்படு திகிரி திசைதிசை யுருட்டி யுறுவலிச் சரிகழுத் தாமைக், கூன்புறத் தமர்ந்த வுலகமோர் மூன்றுந் தன்கொடுங் கோலநனி செலுத்தி வான்படு செல்வ முழுவதும் வவ்வி வானவாக் கிறையவன் முதலதேன்படுதெரிய லெண்டிசைப்பாலா திருவெலாந் தனித்தனிகவாந்தான்.

(இ-ள்.) (எதிர்த்த சத்துருக்களின்) மாபிசம்பொருந்திய ஆக்கிலுசக்கிரத்தைத் திக்குகடோறுஞ் செலுத்தி, வலிதங்கிய குறுகிய கழுத்தையுடைய (விஷ்ணுவாகிய) ஆமைவின் வளைந்த முதுகிற்பொருந்திய மூவுலகங்களிலும், தனது கொடுங்கோலரசர்ட்சியை மிகுதியாகச்செலுத்தி, தேவலோகத்திலுள்ள போகக் களையெல்லாம் கைக்கொண்டு, தேவேந்திரனமுதலாகிய தேன்சொரியுங் கற்பகமாலையணிந்த அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களது செல்வத்தையெல்லாம் ஓவ்வொன்றாகக் கொள்ளுகொண்டனன். (தார்க்கன்.) எ-று.

திருமால் உலகமூன்றையும் கூர்மவடிவுகொண்டு தாங்காநின்றவின் “ஆமைக் கூன்புறத் தமர்ந்த வுலகமோர் மூன்று” என்றார். (ச.)

அண்டநீண் முகட்டி லரசுவீற் திருக்கு மருமறை வடித்தவந் தண்ணும், வண்டுவிழ்த் தாற்றுந் தண்டுழாய் முகிலு மணிநெடு வாயிலோர்க் குறுகித், திண்டிற் லவுணர்க் கிறையொடெம் வரவு செப்பென முகமன்ன கியம்பித், தண்டளிர்க் குடங்கைத் தலையணையாகத் தமனிய முன்றிலிற் றுயில்வார்.

(இ-ள்.) நெடிய அண்டகடாகத்துச்சியிற் கொலுவீற்றிருக்கின்ற அரிய வேங்களைத் தெளிவுபடுத்திய பிரமதேவனும், வண்டுகள்மொய்த்து ரீங்காரஞ்செய்யுங் குளிர்த்த தூளவமாலையணிந்த மேகவர்ணராகியதிருமாலும், (தார்க்கனது) அழகிய பெரியவாயில் காப்பாளையடைந்து, பெருவலிதங்கிய அசுரர் தலைவனுடன் எறதுவருகையைக் கூறுதிரென்று நல்ல உபசாரவார்த்தைகளையோதி, குளிர்த்த தளிர்மேன உள்ளங்கையைத் தலையணையாகவைத்துப் பொன்மயமான முன்றிலிற் சயனிப்பார்கள். எ-று. (ஊ.)

அலங்குளையரிமா ன்னையவாளவுண ன்ணையாங் கொடுத்தழற் கஞ்சி, யிலங்கொளி மழுங்கிப் பரிதியங் கடவு ளீரங்கதிர் மதியெனத் திரியும், விலங்கிவில் லும்முங் கோணிலை திரிந்த ஞான்றினு மவுணர்கோன் வ்ள ம்பிற், கலங்குதெண் டிராநீர மொணடுகொண் டெழுந்து கரியமைம் மு கிறுளி தூற்றும்.

(இ-ள்.) அசைகின்ற புறமயினாயுடைய ஆன்சங்கதையெத்த வானே ன்திய தூர்க்கனது ஆக்கினையாகிய கொடிய அக்கினிக்குப் பயந்து, அழகிய சூரிய பகவான் விளங்குகின்ற ஒளிமழுங்கி, சூளிரந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரன் போல உலாவுவான். விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற (நவக்) கிரகங்கள் தமது நிலை திரிந்தகாலத்திலுந் தூர்க்கன் கட்டினையிட்டால், கலங்குகின்ற தென்னிய அலைகள் பொருந்திய சமுத்திரஜலத்தை முகந்து மேல்தோன்றிச் சூல்கொண்ட கரியமேக ன்கள் மழைத்துளிகளைச் சொரியும். எ-று. (சு)

அறந்தலை வணங்க வந்தன ராற்று மருமக முழுவது மொளிப்ப மறந்தலை யெப்பவ வஞ்சமும பொய்யு நாடொறும் நாடொறும் வளர விறந்தன மென்ன மெய்ம்மைநின் றேங்க வீகையு ஞானமு மிறப்பக் கறங்குதெண் டிராசூ முலகமோ ரேழுங் கலியுளங் களிப்புறக் காத்தான்

(இ-ள்.) தருமதேவதை தலைவணங்கவும், வேதியரியற்றும் அரிய யாககரும ங்கள்முற்றும் மறையவும், பாவந் தலை தூக்கவும், சூதும் பொய்யும் நாளுக்குநாள் அதிகரித்து வளரவும், நாமிறந்தோமென்று சத்தியம் (செய்வற்று) கின்று வருந் தவும், (யாசிப்போர்க்குக்) கொடையும் ஞானமும் இறக்கவும், சத்திக்கின்ற தென் னிய அலையையுடைய சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த சத்தலோகங்களும் கலிபுருஷன் சந் தோஷிக்கும்படி அரசுசெய்துவந்தான். (தூர்க்கன்.) எ-று. (எ)

விண்ணவ ரியக்க ரவுணர்கந் தருவர் விஞ்சைபர் நாகர்வல் லரக்கர் மண்ணுறை வேந்த ருடற்றுவா ளமரி லாருயிர் மாயந்திடா வண்ணங் கண்ணுத லளித்த வரத்தினன் செருவிற் கருதலர்க் கசனியே ற்ணைய வண்ணலஞ் சுடர்வே லவுணர்கோ னுலக மறங்கெட வளிக்குளாதனில்.

(இ-ள்.) தேவர்கள், இயக்கர், அவுணர், கந்தருவர், வித்தியாதரர், நாகர், வலியமைந்த அரசுக்கர், நிலவுலகத்தில் வசிக்கும் மன்னர் (ஆகிய இவர்கள்) புரிநி ன்ற வாட்போரினால் அரிய உயிரொழியாவையாகச் சிவபெருமான் அதுக்கிர சித்த வரத்தையுடையவனாய், போர்முனையிற் சத்தருக்களுக்கு இடியேறப்போ ன்ற அழகிய பெருமைதங்கிய பிரகாசத்தோடேடிய வேலேந்திய தூர்க்கன் பூழி யில் தருமம்மியும்படி அரசுசெய்துவருகையில் எ-று.

இதுமுதல்விரண்போடல்கள் குளகம்.

கண்ணுதல் - ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொ டுத்தொகைக் காரணப்பெயர். (அ.)

அள்ளிதழிக் கமல வெள்ளிமண் டபத்தி வரும்பெற லரகவீற் றிரு க்கு, மொள்ளிழை கேள்வந் குரைத்துமயா மென்ன வோடையம் புசர்

முகப் பருஉத்தாள், வெள்ளைமால யானைப் பாகனே முதல விண்ணவர் யாரும்வந் தெய்திக், கள்ளயர் வுயிர்க்கு நறுமலர் தூவிக் கரமலர் குவித் திவை புகல்வார்.

(இ-ள்.) நெருக்கமாகிய இத்தகையபுடைய தாமரைமலராகிய வெள்ளிம ண்டபத்திற் பெறுதற்கரிய அரசவீற்றிருக்கின்ற ஒளியிய ஆபரணமணிந்த நாம கள் கேள்வனாகிய நான் முக்கடவுட் குணப்போமென்று, நெற்றிப்பட்டமணிந்த அழகிய புள்ளிவாய்ந்த முகத்தையும், பருத்த காலையுமுடைய வெண்மையாகிய பெரிய (ஐராவதமென்னும்) யானையை வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் வந்தடைந்து தேன்சொரியும் வாசனையுடைய நல்லமலர்க ளானருச்சித்துக் கையாகிய மலர்களைக்கூப்பி இவ்வாறுகூறுகின்றனர். எ.று. (க)

உடல்கினித் தறுகட் டெக்கனென் றுரைக்கு மொருவனின் நேற்றம ருடற்று, மடலினுக் காற்றா தடைந்தன மெந்தை யஞ்சலென் றளித்தரு ளெனலு, மடலவிழ் கமலப் பொருட்டுநான் முகத்தோன் வணமுழாய் முகுத்தனோ டேகிக, கடகளிற் றுரிவை காண்டக வணிந்த கண்ணுதல் கடைப்புறத் தடைந்தார்.

(இ-ள்.) எமது தந்தையாகிய பிரமதேவனே! துன்புறுத்துகின்ற கோபத் தையும், அஞ்சாமையையுமுடைய தூர்க்கனென்று சொல்லும் ஒரிராக்கதன் இன் றெதிர்த்துப் போர்புரிந்த வல்லமைக்குச் சகியாமல் தேவரீரையடைந்தோம்; அஞ் சாதீர்களுென்று காத்தருளவேண்டுமெனறு கூறவும், இத்தங்கள் விகசித்த தாம ரைமலர்க் கொட்டையில் வசிக்குஞ் சதுமுகன் வளமமைந்த துளாவமலை யணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியுடன் சென்று, மதசலமபொழியும் யானையின் சருமத்தை யாவ ருங் காணும்படித்தரித்த சிவபிரானது திருச்சந்திரானத்தின் தலைவாயிலில் வந்து சேர்ந்தனர். எ.று. (க0)

கத்தெ களிற்றி னீருரி போர்த்த கண்ணுதல் முன்னொம் வரவு நந்திபோ யுரைத்தி யெனவடி தொழலு நளிர்நிலரப பூங்கதி ரொறிக்குஞ் சந்திர மவுலிக் குரைத்தலு மீண்டுத் தருகென வாங்கவன் புகுத்த வெந்தைதாள் வணங்கி யரியயன் முதல விண்ணவ றோத்தின ரிசைப்பார்.

(இ-ள்.) கட்டுத்தறியை முறிக்கின்றயானையினது பெரிய தோலைப் போர் ணையாகிய சிவபெருமானது திருச்சமுகத்தில் எமது வருகையைத் தேவரீர்சென் றுரைக்கவேண்டும் திருநந்திதேவரே! என்று திருவடியையப்பணியவும், குவிர்ந்த நிலவாகிய அழகிய கிரணங்களை வீசுகின்ற சந்திரனைச் சடையிற்றரித்த சிவபிரா னுக்கு (திருநந்திதேவர்) விண்ணப்பிக்கவும், (பெருமான்) அவர்களை நங்கு கொண் டகவென ஆக்ஞாபிக்க (அவ்வாறே) அந்நந்திதேவர் (அவர்களை) உட்செலுத்த, திரு மால் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கித் ததி ததுக் கூறுவாராயினர். எ.று. (கக)

கவிழ்தலை யரம்பை முகிலக டணவுங் கழனிசும் காசியெம் பெருமா னவணறிற் கொடிய தூக்கனூல மிகவும் வருந்தின மளித்தரு ளென்ன

வுவணமீ துயாத்தோன் முதலிய வமர நுரைத்தலும் வெருவனீனென்னப் புவனகோ டிகளு மீன்றசிற றுதரப் பூவையை நோக்கியீ துரைப்பான்.

(இ-ள்.) தொங்குகின்ற குலையையுடைய வாழைமாங்கள் மேகத்தின்வயிற் றைத்தடவுங் கழனிகள் சூழ்ந்த காசி ஷேஷத்திரத்தில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானே! அசுரர்களிற்கொடியவனாகிய தூர்க்கனெனப்பவனால் மிகவுந் தனபுற்றோம், காத்தருளவேண்டுமென்று, விண்ணப்பித்து, கருடனைக் கொடியாக வுயர்த்திய திருமால் முதலான தேவர்கள் கூறவும், சிவபெருமான் நீங்கள்னுசாதிர்களென்று திருவாய்மலர்ந்து, புவனகோடிகளையும்பெற்ற சிறிய வயிற்றையுடைய உமாதேவியாரைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லுகின்றனா எ-று. (கஉ.)

குழைமுகத் தடவியையரி பரந்து குமிழ்மிசை மறிந்தருள் கொழிக்கு மழைமதா நோக்கி தூக்களு மவுணன மடிந்திட வாளம ருடற்றிப் பழமறைக் கிழவன் முதலபுத் தேளிர பருவால் துடைத்தரு ளென லுங்கழைபுறம் தோளி விழியருள் பரப்பிக் காளராத்திரியைநோக் கினளால்.

(இ-ள்.) குண்டலத்தையளாவி அழகிய அரிபரந்து குமிழமலரின்பேரில் மறித்து திருவருள்கொழிக்கின்ற குளிர்ச்சிதவகிய மதர்த்த கண்களையுடைய உமையே! தூர்க்களைய அசுரன் இறக்கும்படியாய் வாட்போர்புரிந்து, பழமையாகிய வேதங்களுக்குரிய பிரமன் முதலாகிய அமரர்களது துன்பத்தை நீக்கியருள வேண்டுமென (சிவபெருமான்) திருவாய்மலர்ந்தருளவும், மூங்கிலை நீகர்த்த தோள்களையுடைய உமாபிராட்டியார் கிருபாநோக்கஞ்செய்து காளராத்திரி (யென்னுஞ்சத்தி) யைப் பார்த்தனர். எ-று. (கஉ.)

ஐந்தரு நீழல் நிரையுளே யரிமா னனைமிசை யாசுவீர் றிருக்கு மீந்திரன் முதல வமரர்தம் பதங்கள் வவ்விய யாவையும் வழங்கி யுய்ந்துபோ குதலோ வாளம ரமுவத் துன்கிளைப் பரப்பொடு மாவி சிந்தியேகுதலோகருத்தெனவவுணற்குரைத்திவண்ணேசேர்கெனவிடுத்தார்.

(இ-ள்.) பஞ்சதருக்களின் கிழலில், வரிசையாகிய புறமுயிரையுடைய சிங்காதனத்தின்பேரின் கொலுக்கொண்டிருக்கும் வாசவன் முதலிய வானவரது பதங்களின் கைப்பற்றிய எல்லாவற்றையும் (அவரவர்கட்கு முன்போற்) கொடுத்து உயிர்த்தப்பிப்போகுதலோ, (அல்லது) வாட்போர்செய்யுங்களத்தில் உனது உறவினர்த் தொகுதியுடன் உயிரழிந்திரத்தலோ உனதெண்ணமென்று, அசுரனாகிய தூர்க்கனுக்குக்கூறி ஈண்டு வரக்கடவாயென்றாக்காப்பித்து, (உமாதேவியார், காளராத்திரியை) அனுப்பினர். எ-று. (கச.)

மாந்தளிர் பொருவு மங்கலுழ்மேனி மாதுமையிங்கிவை யுரைப்பக் [வை காந்தன்மென் முகைபின் முகிழ்விரல் குவித்துக் காளராத்திரியெனும் பூயேந்திளங் கொம்மைவனமுலை தாங்கி யிடுகிடை வருந்துமென் நேங்கிப் பூந்தளிர் கவற்று சிறழ்ச் சிலம்பு பூசலிட டரற்றவே கினளால்.

(இ-ள்.) மாந்தளிர் போன்ற பிரகாசிக்கின்ற அழகிய திருமேனியை யுடைய உமாதேவியார் இவ்வாறு கூற, காளராத்திரியெனும் பெயரையுடைய சத்தி

யானவள் மெல்லிய காந்தளின் மொக்குகளைப்போன்ற அரும்பிய கைவிரல்களைச் சேர்த்து (பணிந்து) பூசித்த இளமைவாய்ந்த குவிவாகிய அழகிய தனங்களைச் சமந்து துண்ணியஇடை துன்புறுமென்று ஏக்கமுற்று, பொலிவமைந்த தளிர் போன்ற சிறிய பாதங்களிற் பூண்ட சிலம்புகள் சண்டைசெய்தொலிக்க (தூர்க் கன்பார் நூதுசொல்லும்படி தேவியார் கட்டளைப்படி) போயினாள். ௪௩. (கரு.)

மழைதவழ் குடுமிப் புரிசையிற் றெடுத்த மணிநெடுங் கொடிகள் வான் முகட்டிற், குழவிவெண் டிங்கட் கூன்புறந்தடவுற் குளிர் புனற் கா சியி னீங்கி, முழவுகண் டியிலா வளநகர்க் கேகி மொய்புகைப் படலம்வி ண் புதைப்ப, வழல்விழிப் பருவா யவுணர்கோ னுறையும் வேத்தவை சென்றனு கினளால்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் தவழுஞ் சிகரத்தையுடைய மதில்களிற் கட்டிய அழ கிய நீண்ட துவலங்கள் ஆகாயமுகட்டிலுள்ள இளமைதங்கிய வெண்மைவாய்ந்த சந்திரனது கூன்புறத்தைத் தடவுகின்ற குளிர்ந்த நீர்வளந்தங்கிய காசிகேசுத்திர த்தை விட்டு மத்தளவோசை நீங்காத வளமமைந்த நகரத்தை யடைந்து நெருங் கிய புடைவரிசை ஆகாயமறையத்தக்க தீப்போன்ற விழியையும், பெரிய வாயையு முடைய அவுணர்குலத் தலைவனாகிய தூர்க்கன் கொலுவீற்றிருக்கும் ராஜசபை யைப் போய்ச் சேர்ந்தனள் (காளராத்திரி.) ௪௩. (கரு.)

கண்ணிமை கரிய வழல்பட விழிக்குங் காய்சினத் தவுணனை நோக் கி, அண்ணல்மால் யானைப் புரந்தரன் முதலா மாதிரத் தரசுவீற் றிருக் கும, விண்ணவர் செல்வ மளித்தியோ வமரின் விரிதியோ நின்னுளத் தமைந்த, வெண்ணம்பா தெனன வணங்குரைத் திடலு மெழினல நோ க்கின னுரைப்பான்.

(இ-ள்.) கருமைவாய்ந்த கண்ணிமைகளினின்று தீப்பொறி சிந்த விழிக் கின்ற பெருங்கோபத்தையுடைய தூர்க்கனைப் பார்த்து, பெருமைதங்கிய சிறந்த ஐராவதத்தையுடைய தேவேந்திரன் முதலாகிய அட்டதிக்குகளிற் கொலுவீற்றிரு க்குந் தேவர்களது செல்வங்களைக் கொடுப்பையோ, போரில் இறப்பையோ, உன் மனதிற்பொருந்திய கருத்தென்னவென்று காளராத்திரி சொல்லவும், (தூர்க்கன் அப்பெண்ணினது) பேரழகைப் பார்த்துக் கூறுவானாதினாள். ௪௪. (கரு.)

ஆன்றமு வுலகி னிவ்வுரு வமைந்த வணங்கினைக் கண்டிலன் மே னாட், டோன்றுந் தவத்தா லீங்கினி தடைந்த தோகையைப் பற்றுமி னெனலுங், கான்றுவெவ் விடங்கால் கண்ணர்க்கு சுகத்தர் சுதிர்மணி வேத்திரக் கரத்த, டோன்றவட் பற்ற நின்பினென் றவுணர்க் கிறைவனை னோக்கியி துரைப்பான்.

(இ-ள்.) அகன்றுள்ள திரிலோகங்களிலும், இத்தகைய ரூபலக்ஷணமுற்ற பெண்ணை (இதுகாறும்) பார்த்தேனில்லை. முற்காலத்தில் (யான்செய்த) தோன் றிய நல்ல தவப்பலனால் இவ்விடத்தில் இனிதாகவந்த இவளைப் பிடியுங்களென்று (தூர்க்கன்) உறவும், வரித்துகொண்டு கொடிய விஷத்தைக் கக்குங் தண்ணையுடை யனரும், மாஞ்சாட்டை தரித்தவர்களும், பிரகாசிக்கின்ற அழகிய பிரம்பைக் கை

யிற் பிடித்தவர்களுமாகிய அசுரர்கள் (அக்கட்டையை) ஏற்றுக் காளராத்திரியைப் பிடிக்க, (அப்பெண்) இருங்கொன்று தூர்க்கனை நோக்கி இவ்வாறு சொல்லுவாள். ௭-று. (௧௮)

திதுபூத் தலர்ந்த சிந்தையோய் தீதி லரசர்நற் செய்தொழி விழுக்கித், தூதியர்க் கவாதல செவ்விதோ வென்னுத் தூநிலா மணிகை கோட்டிக், காதலுண டென்னி லாதிரா யகிபாற் கன்னியர் பலருளர் கவர்வான், போதியேற் போதி முத்தலைப் படையின் புலவ்வாய் மடுக்குமற் றென்றாள்.

(இ-ள்) தீமை மிகுந்துவிளங்கிய மனமுடையவனே! குற்றமற்ற மன்னவர் செய்யத்தக்க நற்கருமங்கள் தவறித் தூதமாதர்களைக் கைவசப்படுத்தல் அழகுடையதாகுமோ வென்று கூறி, டரிசுத்தம்பொருந்திய சந்திரிகைவீசும் முத்துமாலையோலும் மந்தகாசஞ்செய்து, ஆசையிருக்குமாகில உமாதேவியாரிடத்திற் பல கன்னியரிருக்கின்றனா கொண்டு வரும்படி போவாயாகிற் போக்கடவாய். குலாயுதம் உனதுமாயிசத்தைப் புசிக்குமென்று (காளராத்திரி) ஒதினள். ௭-று. (௧௯)

கற்றிரள் புரையுந் தடம்புயன் வெகுண்டு கதிரிள வனமுலை யணங்கைப், பற்றுமி னென்ன நிலவுகஞ் சுகியர் படர்த்தனர் தொடர்த்துப் பற்றுதலும், வெற்றிவே லென்னக் குழைபொரு தலைக்கும் விழிக்கடை சிறிதுசேப் பூரக், கொற்றவன் விடுத்த வெஞ்சின வவுணர் குலத்தொடுஞ் சாம்பரா யினரால்.

(இ-ள்.) மலையை நிகாத்த விசாலமாகிய புயங்குளையுடைய தூர்க்கன் கோபித்து, ஒளிவீசும் இளமைதங்கிய அழகிய முலையையுடைய இப்பெண்ணைப் பிடியுங்கொன்று சொல்லவும், பிரகாசிக்கின்ற கஞ்சுகள் விரைந்து தொடர்ந்து பிடிக்கவும், (காளராத்திரி தனது வெற்றியைத்தரும்) வேலாயுதம்போன்று குண்டலங்களைப் போர்செய் தலைக்கின்ற கட்டைகள் சிறிது சிலப்படைய, தூர்க்கன் செலுத்திய கடுங்கோபத்தையுடைய அசுரா கூட்டத்துடன் சாம்பராயினர்.

கஞ்சுகள் = சட்டை தரித்தவர்கள். (௨௦)

அவுணர்கோன் விடுத்த சுரோத்திர தபனன் மகப்பகை ஐனுமிரு காக்கன், றவலருந் தேவ கம்பன்வா னுரோமன் முதலிய தானவத் தலைவ; ருவரியந் கடலின் மூன்றரைக் கோடி தானையோ இருத்தனர் வளையக், கவர்முலைத் துவர்வாய்க் காளராத் திரிவெவ் வுயிர்ப்பினாற் றிசைதொறுங் கவிழ்த்தார்.

(இ-ள்.) அசுரோத்திரனாகிய தூர்க்கன் செலுத்திய சுரோத்திரதபனன் - யாத ப்பகையன் - 'மிருகாக்கன் - கெடுதலில்லாத தேவகம்பன் - வானேந்திய உரோமன் முதலிய இராக்கதத்தலைவர், அழகிய உவரநீர்க்கடல்போல மூன்றரைக்கோடி சேனையுடன் தோபித்து முற்றுகைசெய்துகொண்டு, கிளைத்த தனத்தையும் பவளம்போன்ற வானையுமுடைய காளராத்திரியின் கொடிய சுவாசவேகத்தால் அவர்கள் அட்டிசைகளிலுங் குப்புற்று விழுந்தனர். ௭-று. (௨௧)

களத்திடைத் தானே கவிழ்தலுங் காணக் கட்கனல் வடவையிற் பொங்க, வுளத்திடை வெகுளி மீக்கொள முன்ன ருலவுகஞ் சுகியரை கோக்கி, யளப்பருஞ் சேனை யாவையு மீண்டுத் தருதினான் றவுணர்கோ னறையத், துளக்கறு வரையு நெடுநில வரைப்புந் துளங்குறத் தானே தொக் கனவே.

(இ-ள்.) போர்க்களத்திற் சேனைகள் கவிழ்ந்ததும் அதனைப்பார்த்து, கண்ணிலிருந்து தீயானது வடவாழகாக்கினிபோல லதிகரிக்கவும், மனத்திற் கோபமேலிடவும், தன்முன்னே திரிகின்ற கஞ்சுகளைப்பார்த்து, அளவில்லாத எனது சேனைமுழுவதையும் இவ்விடத்திற்குக் கொண்டுவாருங்கள் என்று அசுரோசனாகிய தூக்கன் கட்டினாயிட, அசைவற்ற மலையும் பெரிய பூவுலகமும் அசைவுறும்படி சேனைகள் வந்துசேர்ந்தன. எ-று. (உஉ)

தூக்கன் அரசாட்சி அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - களசகை.

எழுபதாவது,

தூக்கன் படையெழுச்சி அத்தியாயம்.

ஆயிரங் கோடி தானேகா வலர்நூற் றறுபது கோடிபொற் றடந்தேர், காய்கினக் களிறுங் கலினவரம் பரியுங் கோடியற் புதமெனக் கணிப்பர், மாயிரு ஞாலம் வளைகடற் பரப்பின் மணலுரை யிடற்முமார் றுதேல, பாய்புலிப் போத்திற் றிறலகெழு வயவர் வெள்ளத்தின் பரப்பையா ருரைப்பார்.

(இ-ள்.) சேனைத்தலைவர் ஆயிரங்கோடி, பொன்மயமான பரந்த இரதங்கள், நூற்றறுபதுகோடி. கொல்லுகின்ற கோபத்தையுடைய யானைச்சேனையும், கடிவாளம்பூண்ட தாவிச்செல்லுங் குதிரைச்சேனையும் கோடி அற்புத மென்று கணக்கிலவார்கள். பெருமைதங்கிய விசாலமாகிய உலகத்தைச் சூழ்ந்த கடற்பரப்பிலுள்ள மணலை யொப்புசொல்லுதற்கும் முடியாதாகில், பாய்கின்ற ஆண்புலி போன்ற வல்லமை மிகுந்த காலாட்களாகிய வெள்ளத்தின் தொகையை எவர்கணக்கிடலோக்கவல்லவர். எ-று. (க)

இன்னனார் பண்டையோ டவுணர்கோன் முனிவுற் றெழுதலு மெழில் கணிற் தொழுகு, மின்னிளங் கொடிபோல் விசும்பிடைப் படர்ந்து மேவரு முலகெவர மீன்ற, வன்னைமுன் னெய்தித் தூக்கன்வெம் போரோற் றடைந்தன னெனக்கரங் குவித்தான், கன்னலிற் கணிந்த மென்முலைத் துவர்வாய்க் காளராத் திரியெனு மணங்கே.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட நால்வகைத்தாகியசேனையுடன் தூர்க்கன் கோபங்கொண்டு புறப்படவும், கறகண்டுபோல மதுரமாகிய மெல்லிய சொல்லையும் பவளம்போன்ற வாயையுமுடைய காளராத்திரி யென்னுந் தெய்வப்பெண், அழகு மிகுந்துவிளங்கும் இளமின்னற்கொடிபோல ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று, கிடைத்தற்கரிய எல்லாவுலகங்களையும்பெற்ற தாயாகிய பார்ப்புதிதேவியார் சந்திரனைத் திற்போய், தூர்க்கன் கொடிய போர்க்கோலங்கொண்டெவந்தனென்று கூறிக்கைகூப்பி நமஸ்கரித்தாள். ௭-று.

நாற்படை = சதுரககசேன. இரதம் - கஜம் - துரகம்-பதாதி யென்பன்.

மும்மையி னுலகின் மலவிருளிரிய மொய்சுடர்ப் பரப்பொளி விளக்கி, நெம்மையா னுடைய வண்ணவீற் றிருத்தல் நோக்கிய புன்றொழிலவுண, நமமவீந் கிவளைப புணர்ப்பினு லாற்ற லமைதியாற் றருதினோலமரர், தம்முடைச் செல்வ மளிப்பலயா நென்னத் தானைகா வலர்க்கினி துடைத்தான்.

(இ-ள்.) மூவகைத்தாகிய வுலகத்தின் அஞ்ஞானமாகிய விருள் ஒழியும் படி, சுடர் நெருங்கிய ஓளியைப் பரப்பும் (மாணிக்கத்) தீபம்போன்று, எம்மையாளாகவுடைய உமாதேவியார் எழுந்தருளியிருத்தலைப் பார்த்த இழிதொழில் பூண்ட தூர்க்கன், ஆ! ஆ! இவளைத் தந்திரத்தினாலாவது பராக்கிரமத்தினாலாவது கொண்டெருவிராகில், யான் (அதற்குப் பதிலாக) தேவர்களது செல்வத்தை யளிப்பேனென்று சேனைத்தலைவர்கட்கு இனிதாகக் கூறினன். ௭-று. (க)

என்றலு மவுணன் மந்திரத் தலைவ ரிருகரங் கூப்பின ரிசைப்பார் குன்றெடுத்தாயர் கோகினா காத்துக் குவலயம் பொதிந்தசே வடியோ னுன்றறி யாணை கடக்கல னாகி யுலகெலா மினிதுனக் களித்துப் பொன்றினன் போல விரிதிரை புரட்டு பாற்கடற் புறத்துறங் கினாலல்.

(இ-ள்.) என்றிவவாறு தூர்க்கன் சொல்லவும், ஆலோசனைத் தலைவர்கள் இரு கைகளையும் குவித்துக் கூறுகின்றனர்: (தலைவனே!) கோவர்த்தன கிரியையெடுத்து (குடையாகப்பிடித்து) இடையரது பசுமந்தையை ரக்ஷித்து, உலகமுழுவது மடங்கிய பாதத்தையுடைய மகாவீஷ்ணு, உனது ஒப்பற்றகட்டினையைக் கடக்கமாட்டாதவனாய்ச் சமஸ்தலோகங்களையும் உனக்கினிதாகக்கொடுத்து இறந்தவன்போலப் பரந்த அலைகளைப் புரட்டுகின்ற க்ஷிராப்தியில் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கின்றனன். ௭-று. (ச)

கடவுண்மா மணியுங் கற்பகத் தருவுங் கறவையும் வளிரரு கிதியு, மடல்கெழு வயிரப் படையினோன் செல்வ மனைத்தையுங் கவரந்தன மன்றித், தொடுகடற் கிறைவன் நீர்மலி சிவிரிக் குறுந்துளி தூற்றிநின் றுழலும், படர்வளிக் கிறைவன் கால்செய்சார் தாற்றி பற்றினன் பைப்பையத் திரிவான்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம்பொருங்கிய சிறந்த சிந்தாமணியும், கற்பகவிருகத்தும், காமதேனுவும், எடுக்குந்தோறும் வளர்கின்ற (சங்கந்தி, பதுமந்தி யென்னும்) இரு வகை நிதியுமாகிய வலியிருந்த வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய இந்திரனது செல்வ

முழுவதையுங் கொள்ளுகொண்டோம். அல்லாமல், வருணன் நீயிருந்த விசிநி
பாற் சிறுதுளி தூற்றினின்றிருப்பான்; வாயு காற்றை யுண்பெண்ணும் சாந்தாற்றி
பற்றி மெல்லமெல்லத் திரிசின்றான். எ-று. (ரு)

தொடுகடற்கிறைவன்=சகரராற் றேண்டப்பட்ட சமுத்திரத்திற்குத் தலை
வன். படர்வளிக்கிறைவன்=வினாந்துசெல்லுங் காற்றுக்குத் தலைவன். சாந்தா
ற்றி=சிற்றாவட்டம். சிவிறி-விசிநி. இலக்கணப்போலி.

ஆரழற் கடவுள் மடைத்தொழிற் புரியு மருமபெற லிருந்திக் கிழவன்
சீர்கெழு நிதிய முழுவது நினக்குத் திறையளந் தகனகடைத் துயிலுங்
கூர்மருப் பெருமை யேறிவர் கடவுள் குற்றுடை வாள்சமந் துழலுங்
காரிருள் சீக்குங் கனைகதிரப் பரிதி கழிகையி னளவையோர்ந் துரைக்கும்.

(இ-ள்.) நெருப்புக்கிறைவனாகிய அக்கினி சமையற்றொழில் செய்கிறான்.
பெறுதற்கரிய பெருஞ்செல்வத்தை யுடைய குபேரன் சிறப்புமிருந்த செல்வ முழு
வதையும் உனக்குக் கப்பமாகக் கொடுத்து விசாலமாகிய தலைவாயிலிலுறங்குகிறான்.
கூர்மையாகிய கொம்புகள்வாய்ந்த ஏருமைக்கிடாவை யேறுகின்ற இயமன் சிறிய
வுடைவாரினைச் சமந்துகிறான். கறுத்த இருளையொழிக்கின்ற, மிகுந்தவொளியை
யுடைய சூரியன் நாழிகையின் கணக்கையறிந்து சொல்லுகின்றான். எ-று. (சு)

அரவநல் லணிமெய்ப் பூச்சுவெண் சாமப ராடைதோ லையமே யுணவு
நிராகவார் திடுது மென்னிலீ சான னினிதமர் நெருகர் வரைபபி
னனாமுதிர் கிழவே றென்றுள தென்றே விடுத்தன மாயினின் னேவல்
புரியுநர்க்கரிதொன்றுளதுகொலென்றுபொருகடற்றாணையோடெழுந்தார்.

(இ-ள்.) பாம்புகளே நல்ல ஆபரணம்; வெள்ளியசாம்பலே உடலிற் பூசுங்
களபம்; தோலே உடை; யாசித்துக்கிடைத்ததே ஆகாரம்; பசுமந்தையைக் கைப்
பற்றுலோமென்றால் ஈசானன் இனிதாகவீற்றிருக்கும் நகரத்தில் முதிர்ந்தநடைநங்
கிய கிழவெருது ஒன்றேயிருக்கிறதென்றெண்ணி விடுத்தோமானால், தேவரீரது
ஏவற்றொழில் செய்வோருக்குச் செய்தற்கரிய கருமமொன்றிருக்கிறதோ வென்று,
போர்செய்யுஞ்சேனாசமுத்திரத்துடன் எழுந்தனர் (சேனைத்தலைவர்). எ-று. (ஏ)
உடுக்கண முதிரத் திசைசெவிய டெறிய வொற்றைவெண் சங்கநின் நலற
வெடித்துய ரண்ட கோடிக ளிடிய வெங்குரல் முரசமார்ப் பெடுப்ப
வடித்தலம் பெயர்க்குந் தொறுமுயர் சேட னாயிரம பணமுடி யுளுக்கிப்
படித்தலவெளியப் பரந்தெழுதுகளிற பரவை தூர்த்திடவெதிர்படார்தார்.

(இ-ள்.) நகரத்திரகட்டமுதிரவும், அட்டதிக்குஞ் செவியுடையும், தாவ
ன்யமாகிய ஒற்றைச்சங்கந் தொனிக்கவும், உயர்வாகிய அண்டகோடிகள் வெடிப
ட்டிடியவும், வெவ்வித ருளையுடைய பேரிகை ஆரவாரிக்கவும், கால்களைப்பெயர்
த்துடைக்குந்தோறும் உயர்வாகிய ஆகிசேடனது ஆயிரம் பணமுடிகளும் குலங்
கிப் பூமியானது வெளியவும், பரவிக்கிளம்பிய தூசியினும் சப்த சமுத்திரங்களுந்
தூரவும் (நல்லவைச் சேனையோடும்) எதிர்சென்றனர் (அசுரர்கள்). எ-று. (அ)

கடையுக் முடிவி னுலகமோ ரோழங் கவர்ந்திடக் கரைக்குறும் பெறியா, வுடைதிரைப் பரவை நடந்தெனப் படருமுயர்பெருந் தானையை நோக்கி, விடைவல னுயர்த்தோ னிடமருந் கொளிரும் வேற்றடங் கண்ணிதன் மெய்யி, னடலகெழு சத்தி பறபல கோடி தோற்றுவித் தமார்க்கெ திர் விடுத்தாள்.

(இ-ள்.) இடபத்தை வலப்புறத்திற் கொடியாக வுயர்த்திய சிவபெருமான் வாமபாகத்தில் விளங்கும் வேல்போற் பரந்த கண்ணையுடைய பார்ப்பதிதே வியார், யுகாந்தமுடிவிலே சபதலோகங்களையும் தன்வசமாக்க, களையாகிய குறும் பையெறிந்து மறிகின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரம் நடந்தாற்போல்வருகின்ற மிகப்பெரிய சேனையைப்பார்த்து, தமது திருமேனியினின்று வலிமிருந்த அநேகங்கோடி சத்திகளைச் சிருட்டிசெய்தித்து (அசுரரோடு சண்டைசெய்யுமபடி) எதிரேயனுப்பினர். எ-று. (க)

விடுத்தெதி ரோற்ற சத்திக ளனைத்தும் விறலகெழு தானையங் கடலை, மடுத்தவாய்ப் படுத்து வடவையிற் சுவற்றி வாகையந் தெரியல்வேய்ந்தனவா, லெடுத்தபே ரணட மங்கையி னள்ளி யினியமாந் கனியினிற் பிழிந்து, குடிப்பினும் குடிக்கு மென்னிலித் தானைக் குரைகடல் கடக்கு மாறரிதே.

(இ-ள்.) எதிர்விடுத்தெதிர்த்த சத்திகள் யாவரும், வெற்றியிருந்த அழகிய சேனாசமுத்திரத்தைச் சங்கரித்து வாயிலிட்டு வடவாழகாக்கினிபோல வறளச்செய்து அழகிய வாகையாகிய வெற்றிமாலையைத் தரித்தனர். பெரிதாகிய அண்டங்களை உள்ளங்கையிலெடுத்து இனிய மாங்கனியைப்போலப் பிழிந்து குடித்தாலும் குடித்துவிடலாமென்றால் இச்சேனையாகிய சத்திக்கின்ற சமுத்திரத்தைக் கடப்பது (அவர்கட்கு) அருமையாகுமோ. எ-று. (க)

வேறு.

தன்னுடைப்படை யுடைதல்கண்டுறு தறுகண்வெஞ்சின வவுணர்கோன் மின்னு நக்கவொள் வாள்வி திராத்திணை விழிபு கைத்தழல சிந்தவே கொன்னு னைக்கணை பெய்த வாவமவி சித்து வெஞ்சிலை கொண்டுவான்றுன்னு பொற்கொடி கட்டு தேர்மிசை சுடரு நாணுற வேறினான்.

(இ-ள்.) அஞ்சாமைதங்கிய கொடியகோபத்தையுடைய அசோந்தினாகிய தூர்க்கன் தனதுசேனைகள் பின்னிடுதலைப்பார்த்தது, மின்னல் வீசினாற்போல ஒளி தங்கிய வாளாயுதத்தை யரைத்து, இருகண்கள் புரைந்து தீப்பொறிசிதறு, கொல்லத்தக்க கூர்மையாகிய அம்புகளையுடைய அம்பறாத்துணி கட்டிக்கொண்டு வில்லைக்கையிலேந்தி, ஆகாயமளாவிய பொற்கொடிகள் கட்டிய இரத்தத்தின்பேரில் சூரியனும் நாணமடையும்படி ஏறினான். எ-று. (க)

ஏறு தேரொலி யுருமு நாணுற வெறியு நாணுவி காய்கினத் தாறு பாய்கரி பிளிது பேரொலி தார்வ யப்பரி யேவிவெம் பாறு தாழ்ப்படை மன்ன ரோவிய படைகள், போம்வழி குருதிநீ ராறுபாயொலி திரைநெ ளங்கட ஓரவ நாணவொ லித்தவே.

(இ-ள்.) ஏறிச்செல்லுகின்ற இரதவோசையும், இடியும் வெட்கமடையும் படி ஏறிகின்ற (விற்களின்) நாணோசையும், கொல்லத்தக்க கோபத்தையுடைய அங்குசம் பாய்கின்ற யானைகள் காச்சிக்கின்ற பெரியவோசையும், வெற்றிமாலையுடைய குதிகாளைச் செலுத்திக் கொடிய பருந்துகள் தாழ்கின்ற ஆயுதங்களை யுடைய அரசர்கள் செலுத்திய அஸ்திரங்கள் செல்லும்வழியே உதிரரீர் ஆராகப் பாய்கின்றவோசையும், (ஒன்றுகூடி) அலைகள் பொருந்திய பெரிய கடல்முழக்கமும் பின்னிமெம்படி முழங்கின. ௭-று. (கஉ)

வேலெழுப்படையசனி தோமரம் விசிகம் வாள்கதை கப்பணஞ் சூலமாவியி ஸ்ற்று மாரியொருங்கு விட்டெதிர் தூவலுங் காலகாலனி டத்தின் மேவிய கருணை மாமழை பொழிதரும் பாலலோசனை விற்ப முத்துமிழ் பகழி யாலவை மாற்றினாள்.

(இ-ள்.) வேலாயுதம், எழுவாயுதம், வச்சிராயுதம், இருப்புலக்கை, அம்பு, வாள், கதை, கப்பணம், சூலம் (ஆகிய இவற்றை) மழைத்துளிகளைச்சிந்தும் மேகத்தைப்போல (தூக்கன்) எதிரவிடுத்தனுப்பவும், காலகாலமாகிய சிவபெருமானது வாமபாகத்திற் பொருந்திய சிறந்த கிருபாமழையைச்சொரியுந் திருநெற்றிக்கண்ணையுடைய பார்ப்பதியம்மையார் ஒளிமிருந்து சொரிந்த அஸ்திரங்களால் (தூக்கன் விடுத்த பலபடைகளை) மாற்றினர். ௭-று.

கப்பணம்-இருப்பு நெரிஞ்சின்முன்; கைவேல். (கஉ)

பண்ணு லாவிய மழலை மென்மொழி படைகள் யாவும கற்றவெங்கண்ண முற்பொறி கதுவ நீள்புகை காலும் வெஞ்சின வவுணர்கோன் விண்ணு ளோருயிர் காளுநாளும் விழுங்கி வெண்ணிண முடையரு வண்ண லஞ்சுடர் வேலவி ட்த்தலு மஞ்சி வானவ ரோடினார்.

(இ-ள்.) பண்ணோசைதங்கிய மெல்லிய மழலைச்சொல்லையுடைய உமாதேவியார் (தன்பேரில் அசரன்செலுத்திய) எல்லா ஆயுதங்களையுமொழிக்கவும், கொடிய கண்கள் நெருப்புப்பொறி சிந்தும்படி மிக்க புகைபடும் பெருங்கோபத்தையுடைய அசரோசனைய தூக்கன், ஆகாயவாசிகளாகிய அமரருயிரைத் தினந்தினம் புகித் து வெள்ளியநிணத்தின் புலால்நாற்றம்நீங்காத பெருமைதங்கிய அழகிய ஒளியோடு கூடிய வேலாயுதத்தைச் செலுத்தவும், தேவர்கள் பயந்து ஓட்டம்பிடித்தனர். ௭-று. (கச)

அஞ்சல் வானவ றென்று செங்கை யமைத்த ணங்கர வார்த்திடும் வஞ்சி துண்ணிடை யவுணர் கோனெறி வேலை வாள்கொடு மாற்றவே நஞ்சு மிழந்தெரி நேமி தேவர் நெங்க வஞ்சன்வி ட்த்தலும் வெஞ்சி னக்கதை யொன்று கொண்டது வீளிய மோதிவி லக்கினாள்.

(இ-ள்.) தேவர்களே! பயப்படாதீர்களென்று, அழகிய சர்ப்பாபுரணம் பூண்ட வஞ்சிக்கொடியைப்போன்ற துண்ணிய இடையையுடைய உமாதேவியார்தம் துளவந்த திருக்கரத்தாலமர்த்தி, தூக்கன் செலுத்திய வேலாயுதத்தை வாளாயுதத்தினால் மாற்றவும், வஞ்சகனாகிய தூக்கன் விஷத்தைக்க்கி எய்கின்ற சக்கரா

யுத்தை அமரர் அஞ்சும்படி வீடவும், (உமாதேவியார்) பெருங்கோபத்தையுடைய ஒரு கதாயுத்தைக்கொண்டு அச்சக்கரமழிய அடித்துவிடக்கினர். எ-று.

கொற்ப முத்துமிழ் நேமி நூறு படுத்தல் கண்டு சினங்கொளீஇ மற்ப முத்துயர் தோளி னொரு வாளி தொட்டிது காவென வற்ப முத்தளி கீண்டு மென்மல ராமமே லோதிர கைத்துநீர் விற்ப முத்துமிழ் வெங்க டெங்களை யொன்று கொண்டு விலக்கினான்.

(இ-ள்.) கொலைத்தொழில் மிகுந்து விளங்குஞ் சக்கராயுத்தைப் பொடியாக்குதலைப் பார்த்துக் கோபங்கொளுவி, மறபோர்மிருந்த புயங்களைபுடைய தூர்க்கன் ஓரஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, இதைக் காத்துக்கொள் என்றுசொல்ல, கருநீரமிருந்த வண்டுகள்கிண்டும் மெலவிய மலர்கூடிய அழகிய மிருதுவாகிய கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரா சிரித்து, பேரொளிவீசும் மிகக்கொடிய அஸ்திரமொன்றினால் அதை விலக்கினர். எ-று. (க௬)

ஆல கால முயிர்ப்ப தேழ்கட லடைய வற்றவ யின்றெழுந் கால வெங்கன லொடுபி றந்தது கழிபு லால்முடை கழிவது கோலும் வெஞ்சம ரதனில் வானவர் குருதி வேலைகு டிப்பதாஞ் சூல மொன்று விடுத்த ணங்கெதிர் நின்று தோள்புடை கொட்டினான்.

(இ-ள்.) ஆலகாலவிஷத்தைச் சொரிவதும், சத்தசமுத்திரங்கள் முழுவதும் வறளக் குடித்தெழத்தக்க, கொடிய ஊழித்தீயுடன் ஜனித்ததும், மிகுந்த புலால்நாற்றத்தை வீசுவதும், வெவவிய போர்முனையில் தேவர்களது உதிரக் கடலை யுண்பதமாகிய ஒரு சூலாயுத்தைத் (தூர்க்கன் உமாபிராட்டியார்பேரிற்) செலுத்தி, தேவியாருக்கெதிரின்று தோள்களைக் கொட்டி ஆர்ப்பரித்தான்.

பாறு சூழ்வர் வல்கை கோடி படர்ந்து முன்செல வெண்ணினச் சேறு பூசிய திரந்து வானுரு மேறு பற்பல சிந்தியே மாற டர்த்திடு சூல மெய்தலு மங்கை சூலம் விடுத்தவன் வேறும் யாமெனு மாசை யோடெதிர மேவு சூலம்வி லக்கினான்.

(இ-ள்.) பருந்துகள் சூழ்ந்துவரவும், கோடி அலகைகள் வினாந்து முன் செல்லவும், வெண்மைமிருந்த -நிணத்தொய்யிலெழுதிக்க் கர்ச்சித்து ஆகாயத்திலுள்ள ஆண் இடிகள் அநேகஞ் சிதறிப் பகைவரைக் கொல்லுஞ் சூலப்படை வரவும், உமாதேவியார் தமது சூலாயுத்தை விடுத்து, தூர்க்கன் தாம் வெல்லுவோமென்னு மாசையுடன் செலுத்திய சூலத்தைத் தடுத்தனர். எ-று.

வேறும் என்பதில் வெல் பகுதி.

(க௭)

விலக்க ருங்கதை யொன்று கொண்டு வெகுண்டெ திரந்திக லவுணர்கோ னலக்க ணெய்த வடிக்க வெங்கதை யாயி ரந்துக ளாதலுஞ் சிலைக்கொ டும்புரு வக்க ருங்குயில் செஞ்சி லம்புபு லம்பவோர் மலர்ப்ப தற்கொடு தைப்ப வங்கவன் மண்ணில் வீழ்த்து மயங்கினான்.

(இ-ள்.) தடுத்தற்கரிய கதாயுத மொன்றினைக்கொண்டு கோபித்து எதிர்த்துப் போர்செய்யும் தூர்க்கன், துன்புறும்படியடிக்க, கொடிய கதை ஆயிரம்

தூண்டுகளாக முறியவும், வில்லைப்போல வளைந்த புருவத்தையுடைய கரிய ரூயில் போன்ற பார்ப்பதிறமையார் செவ்விய பாதசரஞ் சத்திக்கும்படி மலர்போன்ற ஒரு திருவடிமையக்கொண் டெதக்க, அத்தூக்கன் நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சையை டைந்தான். எ-று. (கக)

வெய்ய வாளசு ரோசன் வீழ்தலும் வெம்ப ரித்திரன் வெள்ளமு மையல் மாமத யானை வெள்ளமு மள்ள டெண்ணறு வெள்ளமுங் கொய்யு னைப்பரி பண்ண மைத்தெதிர் குலவு தேர்நிரை யாவையு மையை யேவிய சத்தி சென்றொர னைக்க ணத்தில றுத்ததே.

(இ-ள்.) கொடியவாளாயுதமேந்தியதூக்கன் (நிலத்தில்) வீழவும், வெவ்வி ய ருதினாத்தொகுதியாகிய வெள்ளவும், மதமயக்கம்பொருந்திய பெரிய யானை வெள்ளமும், காலட்களின் கணக்கில்லாத வெள்ளமும், சுத்தரிக்கின்ற புறமயி னாயுடைய ருதினாகன் கல்லணைபூட்டி எதிர்நடக்குந் தேர்வரிசையுமாகிய எல்லா வற்றையும் உமாதேவியார் அனுப்பிய சத்தியானது சென்று அனாகுணத்தில் அழித்தது. எ-று. (உ௦)

தூர்க்கன் படையெழுச்சி அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கஎகக.

எழுபத்தோராவது,

தூர்க்கன் வதை அத்தியாயம்.

ஐயை சேவடி யாலு தைப்பவ லக்க ணுற்றெழு மவுணர்கோன் வெய்ய சேனைகள் யாவு மின்றிவி ளிந்த வாறும னக்கொளா மைய வார்குழ லையை யோடமா மலையு மாறரி தென்னவெம் பைய ராவின் வெகுண்டு விண்ணின மறைந்து பாய்க்களை தூவினான்.

(இ-ள்.) உமாபிராட்டியாரது திருவடியா லுதைக்கலால், துன்புற்றெழு ந்த அகசேனாகிய தூர்க்கன், தனதுவலிதங்கிய சைநியங்களெல்லாயில்லாமல் இறந்தவகையை மனதிற்கொண்டு, நெடிய கறுத்த கூந்தலையுடைய பார்ப்பதி யம்மையாருடன் போர்செய்யும்விதம் அருமையானதென்று, கொடிய விடத்தை யுடைய பாம்புபோற் பயந்து ஆகாயத்தி லொளித்துப் பாய்கின்ற பாணங்களைத் துண்டினான். எ-று. (க)

ஆலி மாமழை தூன் வானெழு மசனி யேறென வதித்தலும் வேலை யேழும் விழுங்கு தீமுக வெய்ய வாளியின் மாற்றினான். காலன் வெவ்விட வமர்மு ருக்கிய கருநிறத்திக லவுணர்கோன், மால்வ னைக்குல தூறு கோடி பிடுங்கி நின்று வழுங்கினான்.

(இ-ள்.) (தூர்க்கன்) பெரிய கல்மழைபொழிந்து ஆகாயத்திற்கேற்றென்றிய ஆணிடிபோலக் கர்ச்சிக்கவும், (உமாதேவியார்) சப்தசமுத்திரங்கனையும் குடிக்கின்ற அக்கினிமுகத்தையுடைய கொடிய பாணங்களால் நீக்கினர். இயமன் புறமுதுகிடோடும்படி சண்டைசெய்த கருநிறத்தையுடைய வலியஅசுரோசன் பெரிய மலைக்கூட்டங்கள் தூறுகோடி பறித்து (தேவியார்பேரில்) எறிந்துநின்றான்.

விடுத்த மால்வரை யாவு நுண்பொடி யாகி மண்ணிடை வீழ்தரத் தொடுத்த பல்கணை கோடி கோடி யிமைப்பி னின்றெதிர் தூவினான் மடித்த வாயின னெயிறு தின்றழல் மாரி சிந்திடு கண்ணினன் பிடித்த விலலின னன்னை முன்னொரு பெய்ம் தக்களி றாயினான்.

(இ-ள்.) (தூர்க்கன்) விடுத்த பெரியமலைகளெல்லாம் துண்ணிய பொடியாகிப் பூமியில்விழ் (உமாபிராட்டியார் வில்லில்) தொடுத்த பலகோடாகோடி அஸ் திரங்களைக் கூணப்பொழுதில் எதிரின்று தூவினர். மடித்த வாயையுடையவ னும், பற்கடித்து நெருப்புமழையைச் சொரியுங் கண்ணையுடையவனும், கையிலே நதிய வில்லையுடையவனுமாகிய தூர்க்கன் தேவியார் திருமுன்னே மதநீர் சொரியும் ஒரு யானைவடிவாயினான். எ-று.

(ங)

பாற்றி னம்பல கோடி சூழ்வரு பரும யானைமுற்ச்செவிக்காற்றி னானுயர் குடுமி மால்வரை கால்கி ளர்ந்திட வழிகடா மூற்றி ருந்துய ரருவி பாய்தர வுரறி வந்தெதிர் மலைதலுஞ் சீற்ற வாளி னெடும்பு ழைக்கை சிதைத்து வீழ்தர வெட்டினான்.

(இ-ள்.) பருந்துக்கூட்டங்கள், பலகோடிகள் சூழ்ந்துவரும், நெற்றிப்பட்டமணிந்த யானையின் முறம்போன்ற காதின் காற்றினால் உயர்வாகிய உச்சியையுடைய பெரிய மலைகள் அடிபெயரவும், வழிகின்ற மதசலம் ஊற்றெடுத்து உயர்வாகிய அருவியாறுபோலப் பாயவும், பெருங்கோபமுற்று எதிர்வந்து செருச்செய்யவும், (உமையம்மையார்) கோபங்கொண்ட வாளாயுதத்தால் நெடிய துதிக்கை சிதையுண்டு விழும்படிக்கு வெட்டித்தள்ளினா. எ-று.

பருமம்=நெற்றிப்பட்டம்.

(ச)

ஓடை மால்கரி யுருவ வீழ்தலு முலகம் யாவும் வெருக்கொள வாட கக்கரி யடிபெ யர்ந்திட வகன்ம ருப்பின சைத்துமேல் நீடு யிர்ப்பினி லெழுக டற்புன னிலைபெ யர்ந்துய ரடைகரைப் பாடு கொன்றிட மைநி ரத்தப கட்டின் வெவ்வுரு வாயினான்.

(இ-ள்.) முகபடாமணிந்த பெரிய யானைவுரு, வழிந்துவிழவும், சமஸ்த லோகங்களருஞ்ச மேருமலை அடிபெயரும்படி பெரிய கொம்பினால் அசைத்து, மேல்நோக்கியெழும் நெடுஞ்சுவாசத்தினுற் சத்தசமுத்திரத்திலுள்ள நீர் இடமாறி உயர்வாகிய கரையையழிக்கத்தக்க மேகநிறம்பொருந்திய கொடிய எருமைக்கடா வடிவேற்றான். எ-று.

(ஊ)

பகட்டின் வெவ்வுரு வொழிய முத்தலை வேல்ப ணித்தலு மவுணன்வான் முகட்டெ முத்துகையாயி ரங்கதிர் முடிக ளாயிர மாகியே

தகட்டி தழக்கம் லப்போ குட்டுறை சதுமு கத்திறை தன்னெடு
மகட்டி நேழல குமப டைத்தரு என்னை முன்ன ரடைந்தனன்.

(இ-ள்.) கொடிய எருமைக்கிடாவின் வடிவமழியும்படி (உமாதேவியார்)
ஆயுதத்தைச் செலுத்தவும், தூர்க்கன் ஆகாயத்துச்சியிற் றேன்றி அச்சவடி
வாகிய இதழையுடைய தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கும் நான்கு திருமுகங்களை
யுடைய பிரமதேவனுடன் ஏழலகங்களையும் (அவற்றிலுள்ள ஆன்மகோடிகளோ
டு) வயிற்றிலிருந்து பெற்ற ஈச்சவரியார்முன் கைகளாயிரம், பிரகாசிக்கின்ற முடிக
ளாயிரமாகிச் சென்றனன். எ-று. (சு)

ஆயிரம்படையாயி ரங்கர மிசையெடுத்த லவுணர்கோன்
மாயி நும்புவி மறைய வீசலு மங்கை வானிலெழுந்துபோய்க்
காயும் வெங்கதிர் கதுவ வெய்யக னற்கொடுங்களை யொன்றிறை
நீய நொயிர் வவ்வி னைமலர் சிந்தி வானவர் துள்ளினார்.

(இ-ள்.) ஆயிரம் ஆயுதங்களை ஆயிரங்கைகளிலெடுத்து அசுரேசனாகிய
தூர்க்கன், பெரிய விசாலமாகிய உலகம் மறையத்தக்கதாய் வீசவும், அம்மையார்
ஆகாயமார்க்கத்தி லெழும்பிச்சென்று காய்கின்ற கொடிய கிரணங்கள் பற்றும்படி
வெப்பமான நெருப்பைத்தரத்தக்க கொடிய அஸ்திரமொன்றினால் தீயனாகிய தூர்
க்கனது அரிய உயிரைக் கொன்றனர். தேவர்கள் மலர்மாரிசொரிந்து களிப்பாற்
றுள்ளி யாழினர். எ-று. (சு)

உலகம் யாவும் யற்றி மீள வொடுக்கி யோருரு வாகிமற்
றலகி லாவரு வெய்தி முக்குண மாகி முச்சுட ராகிநீ
டிலகு பேரொளி யாய்நி றைத்தரு ளிறைவி யென்றிரு செய்யதான்
மலர்வ ணங்கி முகுத்த னுதிய வமரர் மற்றிது கூறுவர்.

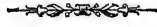
(இ-ள்.) எல்லா வலகங்களையும் சிருட்டித்து மீண்டும் லயப்படுத்தி ஏக
வடிவமாயும் எண்ணில்லாத திருவுருவாயும், (ரஜஸ், தமஸ், சத்துவமென்னும்) மு
க்குணமாகியும், (சூரிய சோமாக்கினியென்னும்) முச்சுடராகியும், நெடிதாய்விள
ங்கும் பேரொளிப்பிழம்பாய் வியாபித்தருளும் தலைவியே யென்று துதித்து, செவ
விய இரண்டு பாததாமரைகளைவணங்கி மாயவன்முதலிய வானவர் (பின்வரும்) இ
க்கவசத்தைக் கூறுவாராயினர். எ-று. (அ)

தூர்க்கன் வதை அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவீருத்தம் களவு.

வச்சிர பஞ்சரகவச அத்தியாயம்.

அங்கையிற் கரகந் தாங்கும் பிரமாணி யருளி னோடு
துங்கமென சென்னி காக்க வயிணவி துகளி லாக
மெங்கணுந் காக்க செய்ய வேந்தெழி லுருத்தி ராணி
தங்குமெண் டிசையு மன்பு தழைத்திட வினிது காக்க.

(இ-ள்.) அழகிய கையில் (அமுத) கலசத்தையேந்திய பிரமாணி கிருபையுடன் எனது பரிசுதமாகிய மெல்லிய சிரசைக் காக்க, வயிணவி குற்றமில்லாத உடல்முழுவதும் காக்க, செம்மையாகிய அழகுநங்கிய உருத்திராணி, நிலவிய அஷ்டதிக்குகளிலும் அனபுமிக்கும்படி நன்றாகக் காக்கக்கடவள். எ-று.

காக்க என வருயிடந்தோறும் காக்கக்கடவள் எனக் கொள்க.

பிரமாணி-பிரமன துசத்தி. வயிணவி, உருத்திராணி முதலாக இக்கவசத்தில் இனிவருந் திருநாமங்கள் சத்தியினுடைய மாயைகாரியத் திருவிரு விசேடத் தாலெய்திய பலநாமங்களென்க. அவையொவ்வொன்றும் விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் விடுத்தாம். (க)

கொன்னுனைச் சூலி சென்னி மயிரினைக் குறித்துக் காக்க
மன்னுவெண் பிறைதாழ் செனனி வயங்கொளி நெற்றி கர்க்க
பன்மயிர்ப் புருவ நாளும் பரிவொடு முமையாள் காக்க
வென்னையாள் முக்க ணீச னிறைவிகண் ணிணைகள் காக்க.

(இ-ள்.) கொல்லத்தக்க முனையையுடைய சூலமேந்தியவள் சிரத்திலுள்ள உரோமத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காக்க, நிலைபெற்ற வெள்ளிய பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சிரசையுடையவள் ஒளிவிளங்கும் நெற்றியைக் காக்க, உமையாள் பல மயிர்கள் பொருந்திய புருவத்தைத் தினமும் ஆசையுடன் காக்க, என்னை யாளாகக்கொண்ட திரிநேத்திரங்களை யுடைய ஈச்சவரி இருகண்களைக் காக்க. எ-று. (உ)

வயமிசு மிமய வலலி மூக்கினை மகிழ்ந்து காக்க
செயையொடு விசையை மேல்கீழி தழிழினைச் சிறந்து காக்க
வயிலுடைச் சுருதி தூய வஞ்செவி காக்க தண்ணென்
பயின்மல ருறையஞ் செலவி பலலினை யுவந்து காக்க.

(இ-ள்.) வெற்றியிருந்த இமாசல மனனன் புதல்வி களிப்புடன் மூக்கைக் காக்க, ஜெயையும், விஜையையும் மேல் கீழ் இதழ்களை மிகுந்து காக்க, வேலாபுத மேந்திய சுருதியென்பவள் பரிசுத்தம்பொருந்திய அழகிய காதல்களைக் காக்க குளிர்ச்சிதங்கிய தாமரை மலரில்வசிக்கும் நாராயணி பல்லை விரும்பிக் காக்க. எ-று.

சண்டிமென் கபேரலங் காக்க தவளநாண் மலரின் வைகு
மொண்டொடி நன்னுக்காக்க விசையைமங் கலைமற் றெவ்வாக்

கண்கவர் நாடி காக்க காத்தியா யனியெஞ் ஞான்று
முண்டக மலரிற் றாய முகத்தினைச் சிறந்து காக்க.

(இ-ள்) சண்டியென்பவன் மெல்லிய கபேரலத்தைக் காக்க. புதிய வெண்
டாமனையில் வசிகுஞ் சரச்சுவதி நல்ல நாவைக் காக்க. விஜையை மன்கலைகள்
இணையில்லாத கண்ணைக் கவரத்தக்க (காந்தாரி) நாமுயைக் காக்க. காததியாயநி
தாமமாமலர்போற் பரிசுத்தமாகிய முகத்தை யெப்போதுஞ் சிறப்புடன்காக்க.

காந்தாரி எனபது கண்ணிற் பொருந்துகின்ற நாடி. (ச)

காளமுண்ட முருண்ட நீல கண்டமென் கழுத்துக் காக்க
கோளிலபூ தார சத்தி சுவற்புறங் காக்க கூமி
நீரொளிச் சத்தி காக்க வயித்திரி நெயியி னேடுந்
தோளினை காக்க பத்மை துணைமல ரங்கை காக்க.

(இ-ள்.) விஷபாணஞ்செய்து கறுத்த ஸ்ரீகண்டத்தையுடையவன் மெல்
லிய கழுத்தைக் காக்க. குற்றமில்லாத பூதாரசத்தி முதுகுப்புறத்தைக் காக்க.
கூர்மி ஒளிமிருந்த சத்திகளின் காக்க. அயித்திரி முறையுடன் இருதோள்களையுங்
காக்க. பதுமையென்பவன் இரண்டு மலர்கள்போன்ற உள்ளங்கைகளைக் காக்க.

கமலையை விரல்கள் காக்க விரசையை யுகிகள் காக்க
திமிரமுண்ட டொளிரும் வெய்யோன் மண்டலத் துறையுஞ் செல்வி
யெமதிரு வாரு மூலங் காக்கவா னவர்க ளேத்த
வயித்தல கரிநா னாளு மகன்மணி மாபங் காக்க.

(இ-ள்.) கமலையானவன் கைவிரல்களைக் காக்க. விரசையென்பவன் கை
நகங்களைக் காக்க. இருட்டுறும்பை யடக்கிப் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனது மண்டலத்
திலுள்ள செல்வி எமது இரண்டு அக்குள்களைக்காக்க. தேவர்கள் துதிசெய்யும்அயி
ர்தலகரி தினந்தினம் விசாலமாகிய அழகிய மார்பினைக் காக்க. எ-று. (ச)

தரித்திரி யிதயங் காக்க தயித்தியர்ச் செருப்போள் மிக்க
கருத்தொடு முலைகள் காக்க சகத்தினி லிறைமை பூண்டோள்
திருத்தகு வயிறு காக்க திகழ்தபோ கதிதன் னுள்ளத்
தருத்தியி னுந்தி காக்க வசைவளர் முதுகு காக்க.

(இ-ள்.) தரித்திரி இதயத்தைக் காக்க. தயித்தியசம்ஹாரி மிகவிருப்பு
டன் தனங்களைக்காக்க. உலகத்தில் தலைமைபூண்டவள் அழகியவயிற்றைக் காக்க.
விளங்குகின்ற தபோகதி தன்மனதில் ஆசையுடன் கொப்பூழைக் காக்க. அசை
யென்பவன் வளர்கின்ற முதுகைக்காக்க. எ-று. (ச)

கருத்தரு விகடை காக்க கடிதடம் பாமை வாய்ந்த
குருமணிச் சகனங் காக்க குகாரணி குய்யங் காக்க
வருடா வரும பாய கந்தினி யபானங் காக்க
தெருளுடை விபுலை யென்றுஞ் சிறப்புடைக் குறங்கு காக்க.

(இ-ள்.) எண்ணுதற்கரிய விகடை கடித்தலத்தைக் காக்க. பாமையென்ப
வன் செந்நிறம்பொருந்திய சகந்தத்தைக் காக்க. குகாரணி யென்பவன் குறியைக்

காக்க. கிருபைபாலிக்கும்படி யெழுந்தருளும் அபாயகந்தினி அபாநத்தைக்காக்க. ஞானத்தையுடைய விபுல சிறப்புடைய புஷ்டத்தையெப்போதுந் காக்க.

கடிதலம்=யோனி.

(அ)

லளிதைமென் முழந்தாள் காக்க வியற்சபை கணைக்கால காக்க களிதரு கோரை வாய்ந்த பரட்டினைக் காக்க மிக்க வளிகொள்பா தலத்திற் செலவோ ளணிகெழு புறநதாள் காக்க வொளிர்நகம் விரலகள் சந்திரி யுக்கிரி யுவந்து காக்க.

(இ-ள்.) இலளிதை மெல்விய முழங்கால்களைக் காக்க. (அன்பு) பொருள் திய சபையென்பவள் கணைக்கால்களைக் காக்க. சந்தோஷந்தருங் கோரை பரட்டினைக் காக்க. மிகுந்த அன்புகொண்ட பாதலத்திற் செலபவள் அழகு மிகுந்த புறங்கால்களைக் காக்க. சந்திரி, உக்கிரி யெனபோரா பிரகாசிக்கும் (கால்) நகத்தையும், விரல்களையுங் களிததுக்காக்க. எ-று. (க)

தலத்துறை மடந்தை யுள்ளங் காலினை காக்க தன்னென்ன மலர்த்திரு மனையைக் காக்க வயங்குகேத் திரதை யோங்கி யுலப்பில்கேத் திரங்கள் காக்க பிரியகரை யொழுவ ருது நலத்தகு மக்க டம்மை நன்குறக் காக்க வன்றே.

(இ-ள்.) உலகில் வாழும் மடந்தையென்பவள் இரண்டு உள்ளங்கால்களையுங் காக்க. குளிர்ச்சிதங்கிய மலரில்வசிக்கும் இலக்குமி வீட்டினைக் காக்க. விளங்குகின்ற கேத்திரதையென்பாள் சிறந்து கெடுதலில்லாத நிலங்களைக்காக்க. பிரியகரை நீக்கமின்றி நன்மையிருந்த மக்களை மேம்படக் காக்க. எ-று. (க)

உயர்சகு தனியெஞ்ஞான்று மொழிவறு மாயுள் காக்க மயர்வறு சீர்த்தி யாவு மாதேவி காக்க மிக்க செயிரறு தருமம் யாவுந் தனுத்திரி சிறந்து காக்க வியல்புடைக் குலத்தை வாய்ந்த குலதேவி யினிது காக்க.

(இ-ள்.) உயர்வாகிய சகுதனி எக்காலத்துங் கெடுதலில்லாத உயர்வாழ்நாட்களைக் காக்க. மாதேவி மயக்கமற்ற சிறப்பையெல்லாங் காக்க. தனுத்திரி குற்றமற்ற தருமங்களையெவலாம் மிக மேம்பாடுற்றுக் காக்க. பொருந்திய குலதேவி இயற்கைக்குணமமைந்த குலத்தை நன்குறக் காக்க. எ-று. (க)

சற்கதிப் பிரதை நல்லோ ரியைபினைத் தயாவிற் காக்க விற்கொடும் போரி னீரில் வெளியினில வனத்திற் சூதி லிப்புற மதனி லோங்கு சாவாணி காக்க வென்றோப் பொற்றரு மலர்க ளேவிப் புங்கவ ரோத்தி னாரே.

(இ-ள்.) நற்கதியை யுதவும் பிரதை நல்லவ ரிணக்கத்தைத் தயவோடு காக்க. உயர்வாகிய சர்வாணி விலலேந்திய கொடிய யுத்தத்திலும் ஜலத்திலும் வெற்றவெளியிலும் அரண்யத்திலும் வனத்திலும் சூதாட்டத்திலும் வீட்டிலும் பூறுத்திலும் காக்க வென்று, கற்பகவிருட்சத்தின் மலர்களா லருச்சித்துத் துதித்தார்கள் தேவர்கள். எ-று. (க)

அத்தளிாப் புரையுஞ் செய்ய வழமல ரிறைஞ்சி யேத்து
மீத்திரன் முதலி னோரை யெழுகென னோக்கி நீவிர்
சிற்தையுற் றுரைத்த வச்சிர பஞ்சரஞ் செபிக்கி லாகம்
வெந்திடக் கணற்றுந் தீய வெப்புநோ யொழியு மன்றே.

(இ-ள்.) அழகிய மாந்தனினாப் போன்ற சிவந்த திருவடித்தாமனாகளை
நமஸ்கரித்துத் துதிக்குந் தேவேந்திரன் முதலானவர்களை (நிலத்தினின்றும்) எழுந்
திருக்கொளன்று திருவாய்மலர்ந்து திருக்கண்சாத்தி, நீங்கள் துன்புற்றுச்சொல்லிய
வச்சிரபஞ்சர கவசத்தை (எவனோனும்) செபித்தால், உடல்வேகும்படி சடுகின்ற
கொடிய சுரனோய் விலகும். எ-று. (௬௩)

இனிதினிக் கவசத் தன்னை யெட்டுரு முறையி னோதிப்
புனிதநீ ராருந்தி லுந்திப் பொருந்துநோ யனைத்துந் தீரும்
கனைபிடுந் கங்குந் போதிற் கவசநன் கோதி யேகிற்
றுனைவுறு குறுத்தாட் பூதம் பேயிவை தொடர்ந்தி டாவால்

(இ-ள்.) இக்கவசத்தை நன்றாக முறையுடன் எட்டுருச் செபித்துப் பரிசு
த்தமாகிய சலத்தைக் குழத்தால் வயிற்றிற் பொருந்திய வியாதிகளெல்லாம் வில
கும். இறள் மிகுந்த இராக்காலத்தில் இக்கவசத்தை நன்றாக உச்சரித்துச் சென்
றால், துன்பம் பொருந்திய குறுகிய காலையுடைய பூதம் பேய் இவைகள் பின்வர
மாட்டா. எ-று. (௬௪)

பொறையுயிர்த் திடாது நோயிற் புலம்புவோர்க் கினிது நீவி
ரறையுமிக் கவசத் தன்னை யருகிருந் தோதித் தூய்தாய்
நறியதனை புனலை யோதி யளித்திடில் நவையி லாத
சிறுவரை விரைவின் மிக்க சிறப்பொடு முயிர்ப்பர் மாதோ.

(இ-ள்.) பிரசவிக் காமற் கருப்பவாதனையால் அழுவோருக்கு நீங்கள் இனி
தாகச் செபிக்கின்ற இவ்வச்சிரபஞ்சர கவசத்தைச் சமீபத்திலிருந்து செபித்துப்
பரிசுத்தமாகிய குளிர்ச்சிதங்கிய நல்லசலத்தை ஓதிக்கொடுத்தால், (அக்கற்பினி
கள் வாதினைநீங்கி) குற்றமில்லாத குழந்தைகளைச் சீக்கிரத்தில் மிகுந்த மேம்பாட்
டென் பெறுவார்கள். எ-று. (௬௫)

களிறுவீழ் ஞாட்பிற் கூறுங் கவசமோர்ந் தினிதி னோதி
னோளிரும்வேற் பகைஞா தானை யுடைந்துவெந் கொடுத்து நீங்கும்
வெளிறிலிக் கவச மோதி மென்புன லளிக்கிற் றீஞ்சொற்
றளர்நடைப் புதல்வர்க் கென்று முறுபிணி சார்ந்தி டாவால்.

(இ-ள்.) யானைக ளிற்கும் புத்தகளத்தில், சொல்லுகின்ற இக்கவசத்தை
யறிந்து இனிதாகச் செபித்தால் பிரகாசிக்கின்ற வேலேந்திய சத்துருசேனை கலை
ந்து புறமுதுகாட்டியோடும், வெளிப்படுதெல்லாத இக் கவசத்தைச் செபித்து
நல்லசலத்தைக் கொடுத்தால், மதுரமாகிய சொல்வையுடைய தளர்நடை வாய்ந்த
பிள்ளைகளுக்கு எப்போதும் வரத்தக்க வியாதிக்கள் அடையுமாட்டா. எ-று. (௬௬)

இனையந் கவசத் தன்னை யாரெடுத்தியம்பு கின்ற
ரனையவர் தமையென் னோடுஞ் சத்திக ளளிக்கு மென்னுப்
புனையிழை யமரர் வேட்ட நல்வர மளித்துப் பெரங்குங்
கனையிருட் பிழம்பு சீக்குந் தன்னுழைக் கரந்து போனான்.

(இ-ள்) இத்தன்மைத்தான வச்சிரபஞ்சர கவசத்தை எவர்கள் எடுத்து
க்கூறுகின்றவர்களோ அவர்களை என்னுடன் சத்திகள் காக்கும் என்று திருவாய்
மலர்ந்தருளி, அலங்கரிக்கின்ற ஆபரணமணிந்த தேவர்கள் விரும்பிய நல்ல வரங்
கனையதுக்கிரகித்தது, மிகுந்த இருட்டொருதியை யொழிக்குந் தன்னிடத்தில் அந்
தர்த்தானமாயினர் (உமாதேவியார்.) எ-று. (௧௭)

தூர்களைக் கொன்ற வாற்றால் தூர்க்கையா யினளிம் மாளைப்
பொற்பின்மங் கலவா ரத்திற் புகலசுதூர்த் தசியின் மிக்க
வற்பொடுங் கன்னித் திங்க ணவமியட் டமியிற் போற்றப்
பற்பல துயரு நீங்கிப் பார்முழு தாள்வ ரன்றே.

(இ-ள்) தூர்களைச் சங்கரித்ததன்மையால், தூர்க்கையென்னும் பெயரு
ற்றனள். இத் தேவியை அழகிய மங்கலவாரத்திலும், சொல்லுகின்ற சுதூர்த்தசித்
திதியிலும், புரட்டாசிமாதத்தில் நவமி அட்டமிகளிலும் மிகுந்த ஆசையோடு
துகித்தால், அவர்கள் (தங்கட்குற்ற) பலவகைத்தான துன்பங்களும் விலகி உலக
முழுவதையும் அரசாளுவர். எ-று. (௧௮)

ஆயிரங் கண்ணி யன்ன முகத்தின ளன்ன கையங்
பாய்ப்பரி யூர்தி வெய்ய வயோமுகி தொனிகை பண்பிற்
நீயவெம் பிணத்தின் மேலோள் விச்சவை கௌரி செப்பு
மேயவொன் பதின்மர் காசி வியனக ரளிப்ப ரன்றே.

(இ-ள்) சஹஸ்ரவிலோசனி - சஹஸ்ரானனி - சஹஸ்ரபுஜை - பாய்ந்து
செல்லும் குதிரைவாகனம்பெற்ற அஸ்வாருடை - கொடிய அயோமுகி - தொனிகை -
தீமைதங்கிய பிரோதாசனி - விச்சவை - கௌரி என்று சொல்லும் பெயர்கள்
பொருந்திய நவசத்திகள் பெரிய காசிரகரத்தைக் காக்கின்றனர். எ-று. (௧௯)

வயிரவ றெண்ம றெண்ணென் கூளிகள் வரம்பில் பூதஞ்
செயிரில்தே வியர்க ணால்வர் தேம்பொதி நறவ மாநதிக்
குயில்குடைந் தாடுஞ் சோலைத் குண்டக முடுத்த செம்பொ
னையில்கடந் தேரங்கு காசி நகரினி தளிப்ப ரன்றே.

(இ-ள்) அஷ்ட வயிரவர்கள் - அறுபத்துநான்குடனிகள் - கணக்கில்லாத
பூதங்கள் - குற்றமற்ற (ஒன்பது) சத்திகள் (ஆகிய) இந்நால்வகையாரும், வாசனை
தங்கிய தேனைக் குடித்து குயில்கள் குடைந்து விளையாடுகின்ற சோலைகுழந்த
ஆழமாகிய அகழியை ஆடையாகவுடைய செம்பொன்னாலாகிய மதில்விளங்கும்
உயர்ந்த காசிரகரத்தை இனிதாகக் காக்கின்றனர். எ-று. (௨௦)

இன்னந் கதையைக் கேட்போர் பயின்றுளோ ரொழுதி வைப்போர்
துன்னருந் துன்ப நீங்கி யளப்பரும் போகந் துய்த்துக்

கன்னலிற் கனிந்த திஞ்சொ லரமபையர் கவரி நீழற்
பொன்னுல கினிது காக்கும் புரந்தரன் போல வாழ்வார்.

(இ-ள்.) இத்தன்மைத்தான (துர்க்கசம்ஹாரமாகிய) நல்ல சரிதையைக்
கேட்டவர்களும், வாசித்தவர்களும், (ஏட்டில்) எழுதிவைத்தவர்களும், அனுபவி
த்தற்கரிய துன்பங்களையொழிந்து, எண்ணில்லாத இஷ்டபோகங்களைப்பெற்று,
கற்கணிபோனும் மதுரமாகிய சொல்லையுடைய தேவமாதர் (கையிற்பற்றி விசி
றும்) சாமணக்கற்றையினிழுவில் தேவலோகத்தை நன்றாக ரக்ஷிக்கும் இந்திரன்
போல உயிர்வாழ்வார்கள். எ-று. (உக)

வச்சிரபஞ்சர கவச அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் கககஅ.

எழுபத்து மூன்றாவது

ஐங்கார விலங்கத்தின் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

கூன்பிறை முடித்த சென்னிக் கூத்தன்வண் டறைந்து பாடுந்
தேன்படு கூந்தல கேட்பத் திரிலோசனத் துறாத்த காதை
வான்படு தவத்தின் மிக்க மறைமுனி கேட்டி யெனன்
வூன்கவைத் தொளிரும் வைவேற் பண்ணவ னுரைக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) வளைவாகிய பிறைச்சந்திரனைச்சடையிற்குடிய சிவபிரான்,வண்டு
க ளிறைச்சலிட்டுப்பாடுகின்ற தேன்சொரியுந் கூந்தலையுடைய உமாபிராட்டியார்
கேட்கும்படி, திரிலோசனத்திற் கூறிய,சரிதையை, மேம்பாடுதங்கிய தவத்தில்
மிருந்த வேதங்கையுணர்ந்த அகஸ்தியமுனிவனே! கேட்பாயாகவென்று, (அசுர
ரது) மாமிசத்தைச் சுவைத்துப் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மைவாய்ந்த வேற்படைதாங்
கிய ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளத் தொடங்கினர். எ-று.

கூத்தன்-ஆன்மாக்களைக் கூத்தாடச்செய்வோன் ; அல்லது சுந்தியா கிரு
த்தம், சதாநிருத்தம், காளிதாண்டவம், கவுரிதாண்டவம், பவுரிக் கூத்து முதலிய
வற்றைச் செய்வோன் ; சிவன். (க)

அவ்வுழி விரைச பீட மொன்றுள ததனின் பாங்கர்ச்
செவ்விதின் முத்தி கல்குந் திரிலோசன விலிங்க முண்டாற்
கவ்வைநீர்க் கங்கை தன்னிற கருதுபிப் பிலமென் றோதுந்
தெய்வநீர்ப் பெருக்க றுத தீர்த்தமொன் றுண்டு மாதோ.

(இ-ள்) அவ்விடத்தில் விரைசபீடம் (என்னுந் சத்திபீடம்) ஒன்று இரு
க்கின்றது. அச்சத்திபீடத்தின்பக்கத்திள், செம்மையாக மோட்சத்தைக் கொடுக்கி
ன்ற திரிலோசனவிலங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. ஒலிக்கின்ற நீர்ப்பெருக்கமைந்த

கங்காதீரத்தில் எண்ணத்தக்க பிப்பிலமென்று சொல்லுகின்ற தெய்வீகம்பொருள்
திய நீப்பெருக்கொழியாத ஒரு தீர்த்தயிருக்கின்றது. எ-று. (௨)

அரசராற் சித்தர் தமமா லரக்கரா லமைத்த விங்க
முராசெயிற் பத்து நூறு மொழிபுனர் கங்கை யாற்றிற்
றெரிவரி தாகச் சித்த ரமைத்தரு ளிலிங்கஞ் செப்பிற்
குருமணி பூணசெய் தோளாய் கோடியா ருரு மன்றே.

(இ-ள்.) மன்னவராலும், சித்தர்களாலும், அரசராலும் பிரதிட்டைசெய்ய
ப்பட்ட சிவலிங்கமூர்த்தங்களைத் தொகையிட்டுச்சொன்னால் ஆயிரக்கணக்காகும்.
சுத்திக்கின்ற ஜலத்தை யுடைய கங்காதீரத்தில், தெரிதற்கரிதாகச் சித்தர்கள் ஸ்தா
பித்த இலிங்கங்களைத் தொகைசொன்னால் செந்நிறந்தங்கிய மாணிக்கங்களாற் செ
ய்த ஆபரணமணிந்த தோளையுடைய உமையே! ஆறுகோடியாகும். எ-று. (௩)

என்னுடைய யன்பர் தம்மா லியற்றிய விலிங்கம் யாவு
முன்னிபித் துணையென் றோத முடிவில விவற்றின் மாளாப்
பன்னருந் துறக்க நாளும் பணிந்தவாக் குவந்து நல்குந்
தொன்மைய விலிங்கம் யாவுங் கேட்டியென் றினிது சொல்வான்.

(இ-ள்.) என்னுடைய அடியவர்களாற் செய்வித்த சிவலிங்கக் குறிகளையெ
ல்லாம் இவ்வளவின்வென்றெண்ணிச் சொல்ல முடியா. இவ்விவிலிங்கமூர்த்தங்க
ளில், சொல்லுதற்கரிய நீங்காத மோட்சபாக்கியத்தை எக்காலமும் தம்மை வணங்
குவோருக்குக் களித்துக்கொடுக்கின்ற பழமையாகிய இலிங்கங்களை யெல்லாம்
கேட்பாயாகவென்று (சிவபெருமான) இனிதாகச் சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

வாய்ந்தவோங் கார லிங்கத் திரிலோசனன் வளர்மா தேவ
னேந்தெழிற் கிருத்தி வாச னிரத்தேச னியற்சந்தி ரோச
னாய்ந்தசீ ரவிமுத் தேச னருட்டரு மேசன் காமற்
காய்த்தகா மேசன் விச்சுவ கன்மேசன் மணிகர் னேசன்

(இ-ள்.) (அருள்) பொருத்திய ஓங்கார லிங்கம், திரிலோசன லிங்கம்,
(கிர்த்தி) வளர்கின்ற மாதேவலிங்கம், அழகுமிருந்த கிருத்திவாகேசலிங்கம், இரத்
தினேசலிங்கம், சந்திரோசலிங்கம், ஆராய்கின்ற சீர்த்தியையுடைய அவிமுத்தேச
லிங்கம், அருள்புரியுந் தருமேசலிங்கம், மன்மதனையெரிதத் காமேசலிங்கம், விர
வகன்மேசலிங்கம், மணிகர்ணேச லிங்கம். எ-று.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் ஒருதொடர். (௪)

விளங்குகே தாரம் விச்சுவ நாதன்வீ ரோச னென்ன
வ்ளங்கனின் தோதி லிங்க மொருபதி னுன்னுண் டாகும்
வளங்கொள்கா சியினி லினன விலிங்கங்கள் வதிந்த வாற்றா
லென்துணர் வரிய முத்திக் கேத்திர மாய தன்றே.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற கேதாரலிங்கம் - விச்சுவநாதலிங்கம் - வீரோச
லிங்க மென்று மனமுருகித் தியானிக்கத்தக்க சிவலிங்கமூர்த்தங்கள் பதினான்கு
ஊண்டாயிருக்கின்றன. வளப்பம்பொருந்திய காசிகரத்தில் இத்தகைய சிவலிங்

கக்குறிகள் பொருந்திய தன்மையால், அஃது அளவிட்டறிதற்கரிய முத்திகேசுத் திரமாக விருக்கின்றது. எ-று. (சு)

அண்டர்கோன் றொழுநா னேச னமுதேச னலங்க லேசன்
றண்டசன் மகேசன் சொர்க்கத் துவாரேசன் றார கேச
னெண்டிறல் நத்தி கேச னருணேசன் சோதி ரூப
னெண்டிசை புகழ்வி ருத்த காடேச னெழிற்சீர மேசன்.

(இ-ள்.) தேவர்கட்கிறைவனாகிய இந்திரன் பணிகின்ற ஞானேசன் - அமு
தேசன் - அலங்கலேசன் - தண்டசன் - மகேசன் - சொர்க்கத் துவாரேசன் - தார
கேசன் - பராக்கிரமயிருத்த நத்திகேசன் - அருணேசன் - சோதிரூபன் - அட்ட
திக்குகனி ஊளோளும்புகழ்மின்ற விருத்தகாடேசன் - அழகிய பிரமேசன், எ-று.

இதுமுத விரண்போடல்கள் ஒருதொடர்.

(எ)

அருள்விருக் கேசன் முத்தித் துவாரேச னெனவ மைந்த
வொருபதி னுன்கி லிங்க முறைந்தன வவைகள் செங்கேழ்க்
குருமணி குயின்ற செம்பொற கொடிநெடு மாட மோங்கி
யிருவிசம் பிடருங் காசி மாநகரக் கிதயமெனபார்.

(இ-ள்.) அருள்பாலிக்கும் விருகேசன் - முத்தித்துவாரேசன் என்று
பெயர்கள்பொருந்திய பதினான்குவிக்கங்கள் விளங்குகின்றன. அவ விலிங்கங்கள்
செங்கிறம்பிளங்கிய மாணிக்கங்களாற் சமைந்த செம்பொன்னாகிய கொடிகள்
கட்டிய நெடிய மாளிகைகள் உயர்ந்து, பெரிய ஆகாயவழியை இடருகின்றசிறந்த
காசிகரத்திற்கு இதயமென்று (மேலோர்) கூறுவா. எ-று. (அ)

சரமகேசு சுரனீ சானன் புரோக்கன்வியாக் ரோசன் சாற்று
மிரணிய கருப்பன் சேட்ட னுபசாரத் துக்கி ரோசன்
பரவசம் புகனி வாசன் சயிலேசன் பவிலநா கேசன்
பொருவிவமத் திமகே சன்சீர் பொருந்துசொல் லீச னென்னு.

(இ-ள்.) சரமகேசுசுரன்-ஈசானேசன் - புரோகேசுசன் - வியாக்கிரோசன் -
சொல்லுகின்ற ஹிரணிகருப்பேசன் - சேட்டேசன் - உபசாரதேசன்-உக்கிரோ
சன் - துக்கிமின்ற சம்பு - கனிவாசன் - சயிலேசன் - சொல்லுகின்ற நாகேசன் -
சமானமில்லாத மத்திமகேசன்-சீர்தங்கிய சொல்லீசனென்று, எ-று.

இதுமுத விரண்போடல்கள் ஞாகம்.

(க)

இலிங்கமோர் பதினான் குண்டா லிங்கிவை யனைத்து மோரோழ்
தலம்புகழ் காசிக் கோங்கு தத்துவ மெனப றென்னு
வலங்கிலிச் சூல மேந்து மண்ணல்சாற் றுதலு மன்பின்
விலங்கிலி லுமிழும் பைம்பொன் விளங்கிழை யுரைக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) சிவலிங்கமூர்த்திகள் பதினாவருளார், இக் குறிகளெல்லாம் சத்த
லோகங்களும் புகழ்மின்ற காசி க்ஷேத்திரத்திற்குத் தத்துவங்களெனக்கூறுவர்
என்று, பிரகாசிக்கின்ற அச்சவடிவாகிய குலாயுத்ததைத் தரித்த சிவபெருமான்

திருவாய்மலர்ந்தருளவும், விட்டுவிட்டு ஒளிசெய்கின்ற பசிய பொன்னொளியு பிசு
காசிக்கின்ற ஆபரணமணிந்த உமையம்மையார் அன்புடன்சொல்கின்றனர். எ-று.

கடல்வயி நலநி யீன்ற நஞ்சமுண் டமரர்க் காத்த
வடல்விடைப் பாக விவவா றறைத்தனை யன்றி யின்னும்
படரொளி யிலிங்கம யாவூர் தனித்தனி பகர்தி யென்ன
மடவா லினிது கேட்ப மழுவலா னுணாக்கு மன்றே. *

(இ-ள்.) சமுத்திரத்தின் வயிறுனைந்து பெற்ற ஆலாலவிஷத்தைப் புசித்து
தேவர்களைக் கழித்த பராக்கிரமத்தங்கிய இடபவாகனராகிய எம்பெருமானே! இவ்
வகையாகத் திருவுளம்பற்றினீர்; இவையன்றி யின்னும், பரவிய ஒளியையுடைய
இலிங்கமூர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் தனித்தனித் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு
மென்று, உமையம்மையார் இனிதாகக் கேட்க, மழுப்படையெங்கிய சிவபெரு
மான் கூறத்தொடங்கினர். எ-று. (கக)

ஈற்றுனைத் தலநி வெள்வாய் வலம்புரி யீன்ற முத்தம்
பாற்கதிர் மதியென் றும்பற் பருமுகை வெடிக்கு மந்தண்
சேற்றகல் வயல்குழ் காசித் திருக்கர் தன்னில் முன்ன
மாற்றருத் தவமொன் றுதி யந்தண் னாற்றி னானே.

(இ-ள்.) கருப்பவாதனையுற்று இறைச்சலிட்டு வெள்ளிய வாயையுடைய
வலம்புரிச்சங்குகள் பெற்ற முத்தங்களை, தாவளயமான கிரணங்கள் பொருந்திய
சந்திரனென்று கருதி ஆம்பலினது பருத்த அரும்புகள் வெடிக்கும் அழகிய குளிர்
ச்சிவாய்ந்த சேறாகிய அகலமான வயல்குழந்த கிற்றத் காசி கேடத்திரத்தில் முந்
காலத்திலே யியற்றுகிறாய் ஒருதவத்தைப் பிரமதேவன் செய்தான். எ-று.

யுகமொரு தூறு தீரா யோகினி லுறங்கு வேத
னகமல ரதனி லோங்கு மலங்கொளி யொன்று தோன்றி
நிகரில்பா தலங்க ளேழங் கடந்தத னிலையில் மீட்டும்
புகுதலு முலகம் போர்க்கும பொங்கொலி யெழுந்த தன்றே.

(இ-ள்.) தூறு யுகங்கள் கழிந்து யோகநித்திரை செய்கின்ற பிரமதேவ
னது இதயதாமனாயில் அசைந்தோங்கிய பேரொளி யொன்று தோன்றி, சமான
மில்லாத பாதாளலோகங்கள் ஏழையுந் தாண்டி, அது ஜெனீத்தவிடத்தில் திரு
ம்பவும் லயப்படவும், சமஸ்த லோகங்களையும் மூடத்தக்க பேரொளியொன்றுண்
டாயது. எ-று. (கஉ)

பொங்கொலி யெழுதல் கேட்டுப் பொறிபுல னடக்கி யாற்றுந்
துங்கநல் வீரத நீங்கிச் சதுமுகன் றுனைவி னோக்கச்
சேங்கண்மா லுருவா யாதி வேதகா ரணமாய்ச் சீர்த்தி
தங்குசாத் துவித மாகு மகரமுன் சாரதல் கண்டான்.

(இ-ள்.) நான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதேவன், மிகுதியாகிய ஓசை
யானது எழுந்ததைக் கேள்விப்பட்டி, பொறி புலன்களை யடக்கிச் செய்கின்ற பரி
சுத்தமாகிய நல்ல வீரதாதுஷ்டானத்தை விலகி விராவாய்ப் பார்க்க, சிவந்த
தாமாமலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமால்வடிவமாய் (இருக்கு என்னும்)

முதல்வேதத்திற்குக் காரணமாய், சிறப்புதங்கிய சாத்துவிதகுணமாகிய அகார வாச்சியம் முன்னே ஜெனிக்கக்கண்டனன். எ-று. (கச)

இராசத குணத்தி ரண்டாம் வேதகர ணமாய் வேதன்
பராவரு முருவ முற்றோர் படிவமா யனைத்து மாகி
விராயபே ருலக மீன்ற வன்னையாய் விளங்கு மென்றோத்
தராதல் முழுதும் போற்று முகரமுன் சாரக் கண்டான்.

(இ-ள்.) இராசதகுணமுடையதாய் இரண்டாவதாகிய (யசுர் என்னும்) வேதத்திற்குக் காரணமாய், பிரமனாகிய வணங்குதற்கரிய திருவுருவம்பெற்று ஒரு வடிவமாயும் எல்லாமாகியும் பரவிய பெரிய உலகமுழுவதையும் பெற்ற தாயாகியும் பிரகாசிக்குமென்று, உலகத்தார் யாவரும் துதிசெய்யத்தக்க உகாரவாச்சியம் தன்முன் பிறக்கப்பார்த்தனன் (பிரமதேவன்). எ-று. (கதி)

சாமகர ணமாய் றேற்ற ரெழிற்குயர் தலைமைத் தாக்கி
காமனை யெரித்த முக்கட் கடவுடன் வடிவு போன்று
தோமற விளங்கு மிக்க தாமத குணத்திற் றேன்று
நாமநூல் மறையோ ரோத்து மகரமு னண்ணக் கண்டான்.

(இ-ள்.) (மூன்றாவதாகிய) சாமவேதத்திற்குக் காரணமாய் (சிருட்டிமுத வியவற்றைச்) செய்தலாகிய தொழிலுக்கு உயர்ந்த தலைமையுடையதாய், மன்மதனைத் தகனஞ்செய்த திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபிரானான திருவுருவத்தைப் போன்று, குற்றம் நீங்கப் பிரகாசிக்கின்ற மிகுந்த தாமதகுணத்துடன் விளங்குகின்ற அச்சத்தைத் தரும் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த வேதியர்கள் துதிக்கின்ற மகார வாச்சியம் தன் எதிரில்வரக்கண்டனன். எ-று. (கசு)

உலகெலா மோங்கு சத்தப் பிரமமா யுவமை யின்றி
யலகில்பே ரின்ப மாகி வாக்கினுக் காதி யாகி
யிலகொளி விரிக்குந் தூய விச்சுவ வருவா யென்றுந்
தொலைவிலா னந்த மாகு நாதமுன் றேன்றக் கண்டான்.

(இ-ள்.) சமஸ்தலோகத்திலும் உயர்வாகிய சத்தப்பிரமமாகியும், சமான மில்லாமலும், குற்றமில்லாத பேரினபமயமாகியும், (வைகரியாகி) வாக்குகளுக்குப் பிறப்பிடமாயும், பிரகாசிக்கின்ற பேரொளியைப் பரவச்செய்யும் பரிசுத்தமாகிய விச்சுவரூபமாயும் எக்காலத்திலும் கெடுதலில்லாத ஆனந்தமயமாகியும் விளங்கும் நாதமானது தன்முன்னே தோன்றத் தெரிசித்தனன் பதமன். எ-று. (கஎ)

காரண மனைத்துந் தோன்றுங் காரண மாகி யெங்கும்
பூரண மாகி யோங்கும் பிரமமாய்ப் பொலிந்து நின்ற
வேர்பெற விளங்கித் தோன்றும் விந்துவை நோக்கி யெங்கும்
சீர்கெழு பிரண வத்தைத் தெருளுற வேத்து மன்றே.

(இ-ள்.) காரணங்களெல்லாம் பிறக்கத்தக்க மூலகாரணமாகியும், சரீர்பரி பூரணமாகியும், உயர்வாகிய பிரமஸ்வரூபமாகியும் பொலிவுற்று நின்ற ஆழ்கோடு விளங்குகின்ற விந்துவை (பிரமதேவன் தன் முன்னடையக்) கண்டு, எவ்விடத்

தும் சிறப்போடு விளங்குகின்ற பிரணவமந்திரத்தினால் ஞானமடையத் துதிசெய்கின்றான். எ-று. (௧௮)

உலகெலா மனிக்கு மாற்றா லோமெனும் பெயர தாயிற்
றலகறு கரும வாரி யகன்கரை கடத்த றன்னு
விலகுதா ரகமென் றோதும் பெயரோடு மியைந்த தென்னு
மலாதலை யுலகம் பூத்த மறையவன பழிச்சு கின்றான்.

(இ-ள்.) உலகமுழுவதையும் காக்குந்தன்மையால் ஓம் என்னும் பெயருடையதாயிற்று. குற்றமற்ற கன்மசாகரத்தின் பரந்தகரையைத் தாண்டித் தன்மையால், விளங்குகின்ற தாரகமென்று சொல்லப்படுந் திருநாமத்தோடு பொருந்தியுள்ளது என்று இடமகன்ற பூமியை (அதிலுள்ள ஆன்மகோடிகளுடன்) என்ற, பிரமதேவன் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினான். எ-று. (௧௯)

ஓங்கார வருவா யோது மெழுத்ததா யோங்கா ராதி
நீங்கரும் வன்னந் தோன்று நிலையதா யுயிர்கள் யாவுந்
தாங்கியு மதனுட் டோயாச் சதாசிவ மாகி நான்காந்
தீங்கறு மறையாய் நாத விந்துவாய்ச் சிவம தாகி.

(இ-ள்.) ஓங்காரமாகிய பிரணவவடிவாகியும், சொல்லுகின்ற அக்ஷரங்களாகியும், ஓங்காரமுதலாகிய நீங்குதலில்லாத வன்னங்கள்பிறக்கின்ற நிலைமையதாகியும், சர்வான்மாக்களையுங்காத்தும் அவைகளிற்கேயானது (அதிதப்பட்டும்) விளங்கும் சதாசிவப்பொருளாகியும், நான்காகிய கெடுதலில்லாத வேத மாகியும், நாத விந்துக்களாகியும், சிவமாகியும். எ-று.

இதுமுத லாறுபாடல்கள் ஒருதொடர். (௨௦)

அகரமா யுகர மாகி மகரமா யழிவொன் றின்றிப்
பகர்வரும் பவராய்த் தூய சர்வராய்ப் பிரமமாகிப்
புகலருங் குணக்குன் றாகிப் புவனகோ டிகளும் பூத்த
நிகரறு துரிய மாகி நிருமல மாகி நின்றாய்.

(இ-ள்.) அகரமாகியும், உகரமாகியும், மகரமாகியும், கெடுதல் சிறிதுமில்லாமலும், பவவொன்றுந் திருநாமமுடையவராகியும், பரிசுத்தமாகிய சர்வமயராகியும், பிரமமாகியும், சொல்லுதற்கரிய குணக்குன்றமாகியும், அண்டகோடிகளையெல்லாந் தந்தருளிய சமாணரகிதராகிய துரியப்பொருளாகியும், அமலராகியும் நின்றவரோ !.

குறுமையாய் கெடுமை யாகிக் குணங்குறி யுருவ மில்லாச்
சிறுமையாய்ப் பருமை யாகிச் சித்துரு வாகி நான்கு
மறைபுக லீனைய ராகி விருத்தராய் வண்ண மைந்தா
யறிவரு முதாத்த மிக்க வனுதாத்தஞ் சொரித மாகி.

(இ-ள்.) குறுகியதாகியும், நெடியதாகியும், குணம் - குறி - வடிவமில்லாச் சிறிததாகியும், பெரியதாகியும் ஞானவுருவாகியும், நான்குவேதங்களும் கூறுகின்ற பூர்வியராகியும், வயோதிக ராகியும், ஐந்துவகைப்பட்ட சிறுமுடையராகியும், அறிதற்கரிய உதாத்தம்-மேம்பட்ட அருதாத்தம்-சொரிதமாகியும். எ-று.

இதுமுதல் நான்குபாடல்கள் ஞாகம். (௨௨)

எடுத்தலே படுத்தல் மிக்க நலிதல்மூக் கிதழ்நாப் பல்லோ
டடுத்திடு மண்ணஞ் சார்ந்து பிறந்தவக் கரங்க ளாகி
நடத்தலோ டிருத்த லென்னும பரவக னண்ணி நண்ணக்
கடுத்திழ் மிடற்ற ராகிக் களைகளு யருவ மாகி.

(இ-ள்.) எடுத்தல் - படுத்தல் - மேம்பட்ட நலிதல் (ஆகிய) தொழிலால்,
நாசி-உதே-நா-பல்-மேல்வாயுடன் கூழப் பிறந்த அக்ஷரரூபமாகியும், நடத்தலுட
ன் இருத்தல் என்கிற பாவனையைப் பொருந்தியும், பொருந்தாமலும், ஆலாலவீஷ
ம் விளங்குகின்ற ஸ்ரீகண்டத்தையுடையராகியும், யாவர்க்கும் பற்றுக்கோடாயும்,
அருவமாகியும், எ-று. (உரு)

இதயமண் டபத்தி நீங்கா விறைவனு யகோர மாகிச்
சதியுரு வாகிக் தாள முவந்துறை தலைவ னாகி
விதியினில் நிருத்த கீத வாச்சிய விஞ்சை யோர்க்குங்
கதியினை யளிப்போ னாகிக் கருதுபல் கலையு மாகி.

(இ-ள்.) இதயமாகிய மண்டபத்தினின்று பிரியாததலைவராகியும், அகோர
மாகியும், சதியுருவாகியும், தாளங்களைக் கனித்து வாழ்கின்ற இறைவராகியும், (பரத
தூவிய் கூறிய) விதிமுறையுடன் நடன சங்கீத வாத்தியமுதலிய வித்தையில்
வல்லவர்களுக்குஞ் சற்கதியை யதுக்கிரகிப்போ னாகியும், நீனைக்கத்தக்க பலவ
கைப்பட்ட கலாபேதமாகியும், எ-று. (உசு)

மலரய னாகி யாவும் வருத்துமால் வடிவ மாகி
யுலகெலாங் காத்து முக்க னொருவனு யொடுக்கிப் பின்னு
மலகிலா வருவ மாகி யேகமா யனாதி யாகி
யிலகுபே ரொளியே பெந்தா யென்றெடுத் தேத்தல் செய்தான்.

(இ-ள்.) தாமனாமலரில் வசிக்கும் பிரமனாகி எல்லாவற்றையுஞ் சிருட்டி
செய்து, விஷ்ணுவின் உருவமாகி உலகமுழுவதையும் இரட்சித்து, திரிநேத்திர
ங்கனையுடைய ஒப்பற்ற உருத்திரனாய்ச் சங்கரித்து, இதுவேயன்றிக் கணக்கில்லாத
உருவமாகியும் ஏகமாகியும் அநாதியாகியும் விளங்குகின்ற பேரொளிப்பிழம்பே
யென்று (பிரமன்) எடுத்துத் தோத்திரஞ்செய்தனன். எ-று. (உரு)

வேறு.

உள்ள நெகிழ விழிப்பணிப்பப் பழிச்சிப் பழிச்சி யுவந்தேத்து, மள்ள
ற் கமலப் பொருட்டெறையு மலரோன் முன்ன ரருள்புரிவான, கொள்ளை
யினவண் டுசைப்பயிலக் கொழுந்தேன் பிலிற்று நறுங்கொன்றை, வள்ள
லிலிங்கத் திடையினிது வந்து தோன்றி மகிழ்ந்துரைப்பான்.

(இ-ள்.) மனமுருகவும் கண்கள் நீர்துளிக்கவும் பணிந்துபணிந்து களித்
துத் துதிக்கின்ற, கருளுசேறையில் தோன்றிய தாமரைக்கொட்டையில் வசிக்கின்ற
பிரமதேவனுக்கு முன்னின்று திருவருள்செய்யும்படி, கூட்டமாகிய வண்டினங்
கள் பண்ணைசைக்கும்படி மதர்த்ததேனைச் சொரிகின்ற நல்ல கொன்றைமரலை
குடிய சிலபெருமான் இலிங்கமூர்த்தத்தினின்று நன்றாகவந்து பிரசன்னமாகிக்
சந்தோஷித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளு கின்றனர். எ-று. (உசு)

விழைந்த கேட்டி யெனவமலன் வினவ லோடு மலர்க்கிழவன்
றழைந்த வுலகை மீ தூரத் தண்டிற் பணிந்து கதிரும்புந்
குழந்தை மதிதாழ புரிசடையெங் குழகா னினது குற்றடியேன்
பழங்க ணகல விவ்விங்கத் திருத்தி யென்னப் பகர்த்தனனா.

(இ-ள்) விரும்பியவரங்களைக் கேட்பாயாகவென்று சிவபெருமான் வின
வவும், கமலாசனன் மிருந்த களிப்புஅதிகரித்ததால், தறிபோல் (சாஷ்டாங்கமாக)
விழுந்து சேவித்துச் சந்திரிகையைச் சொரிசின் இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த
புரிந்தசடையையுடைய எமதுபெருமானே! தேவரீரது சிற்றடியேன் குற்றங்கள்
விலக இச்சிவலிங்கக்குறியில் வீற்றிருந்தருளவேண்டுமென்று (பிரமதேவன்) பிரா
ர்த்தித்தான். எ-று. (உஎ)

அனைய நோந்தே னிவ்விங்கத் தகலா தடைவ விதனாம்
வினைக டுர்க்கு மோங்கா விலிங்க மென்ன விளம்பிடுக
வனையு முலக முழுதமைக்கும் வரமு மளித்தேம பிதாமகனென்
றினிதி னெவரும் பணிந்தேத்தும் பேரு முனக்கே யீந்தனமால்.

(இ-ள்.) அவ்வாறே செய்தற்கணங்கினேன. இச்சிவலிங்கக்குறியினின்று
நீங்காமற் பொருந்தியிருப்பேன். இச்சிவலிங்கத்தின்பெயர் சகலபாவங்களையுமொ
ழிக்கும் ஓங்காரலிங்கமென்று சொல்லக்கடவது. அலங்கரிக்கின்ற உலகமுழுவதை
யுஞ் சிருட்டிசெய்யத்தக்க வரத்தையு முனக்குக் கடாக்கத்தோம். பிதாமகனெ
ன்று இனிதாக யாவரும் வணங்கித் துதிக்கும்பதவியும் உனக்கேகொடுத்தோம்.

உரவுத் திரைநீர்த் தடக்கங்கை யோங்கா ரோசன் நிருமுன்னர்
மருவு போழ்தி லுயாகாசி மச்சோ தரிபா மவவேலைப
பாவி யாடு மவர்பேற்றை யானோ பகர்வே னெனவோதிக்
குரவ முயிர்க்கு நறுகூந்தல் கொழுந லிலிங்கத் திடைமறைந்தான்.

(இ-ள்.) வலிய அலைகள் பொருந்திய நீரையுடைய விசாலமாகிய கங்கை
யாறானது ஓங்காரோசப் பெருமானது திருமுன்னர் அடைகையில், உயர்வாகிய
காசிமச்சோதரியெனப் பெயருடையதாகும். அத்தீர்த்தத்திலே துதித்து மூழ்கு
வோரது பதவியை யானோசொல்லத்தக்கவன் என்று திருவாய்மலர்ந்து, தேன்சொ
ரிசின் வாசனைதங்கிய அளகபாரத்தையுடைய உமாத்தேவிநாயகராகிய சிவபெரு
மான் அந்தர்த்தானமாயினர். எ-று. (உக)

குழலைக் கடவுள் காதையினைக் குழைந்து கேட்போ புறங்காட்டி
லடலை பூசிக் காளியுட் னுடும் பரமன் போருளார்
கடல்வாய் வெருவத் தனிக்கடைந்த காயா வண்ணன் நிருவுந்தித்
தடமீன் றெடுத்த கான்முகத்தோ னுறையு முலகிற் சார்குவரால்.

(இ-ள்.) ஓங்காரலிங்கத்தின் சரித்திரத்தை மனமுருகிக் கேட்பவர்கள்,
மயானத்தில் நீற்றினை உத்துளனஞ்செய்து, காளியோடு தாண்டவஞ்செய்த சிவ
பெருமானது பேரருளால், சமுத்திரமானது கலங்கும்படி மர்த்தனஞ்செய்த கா
யாம்பூவண்ணராகிய திருமாலின் திருவுத்திக்கமலம்பெற்றெடுத்த சதுமுகப்பிரமன்
வசிக்கின்ற சத்தியலோகத்திற் சேர்வார்கள். எ-று.

“கடையுடனும்பரமன” என்பது.

தேவர் வேண்டுகோளின்படி உமாதேவியார் மலைச்சாரலை யடைந்து நீள்
ம்பன்-சும்பன் என்னு மசபலாக்கொலத் தவவழுவேற் றிருக்கையில், 'சண்டன்
முண்டன் எனடோ, “சுமபனிடஞ் சேர்க” எனக் கூற, விமலை வெருண்டதால்
அம்மையார் தோவிலினை ரோ சததியுஞ் சில சேனையுந் தோன்றி அவவிருவரை
யுஞ் சங்கரித்தனர். சிசும்பனுஞ் சும்பனும் அதுகண் டெதிர்க்க சத்தமாதர்களாற்
சேனையைச் சங்கரித்துத் தாமே யவ விரு தானவாயு மொழித்தனர். அவவிரு
வர் சகோதரியாகிய குரோதி யெனபான் மகன் இரத்தபீசன் தன துடலினின்று
துளிக்கும் உதிரத்தினி யொன்றிற்குத் தனனைப்போல ஓரசுரன் தோன்றத்தக்க
வரமேற்றவன். அவன தனது மாதலா மாய்த்தமைக்கு வருஷி யெதிர்க்க, பார்ப்
பதியம்மையார் சினங்கொண்டு தோளினின்று காவியைச் சனிப்பித்து, உதிரத்
துளி சிறிதும் பூயியில் விழாமல் கைக்கபாலத் தேற்று உண்ணப் பணித்து, ஒரு
நொடியி னுயிர்மாய்த்தனா. காளிக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமுந்
தந்து, அமரர் துயரகற்றிக் கயிலையடைந்தனா.

சண்டி பலவாயுந் துன்புறுத்தித் திருவாலங்காடு சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்த
னள். அவள் செய்யுந் தீமையை நாரதமுனிவர் சிவபிரானிடஞ்சேர்ந்து விண்ண
ப்பிக்க, தேவதேவன் “அவனையடக்குவோ” மென்று ஆலவனமடைந்தனர். காளி
ஆப்பரித்துப் போர்க்கொலங்கொண்வேறு கண்டு பயந்து “நிருத்தயுத்தஞ் செ
ய்தம்” என விண்ணகி, தேவர்களும் முனிவர்களும் கண்டுகளிக்கப் பலவகை வா
த்திய முழுக நடித்து ஓர் திருவினையாடலாற் காற்சிலம்பை வீழ்த்தித் திருத்தா
ளினாலே யெடுத்துத் திருச்செவியில் மாட்ட ஊர்த்ததாண்டவஞ்செய்து அவள்
மமதையை மாய்த்தனர். முஞ்சீகேசமுனிவர் கார்க்கோடகமுனிவர் இருவரும்
நெடுங்காலம் தவத்திவிருந்த விருப்பின்படி நடனதெரிசனஞ் செய்து களித்தனர்.
இறைவர் காளியை ஈண் டிருவெனப் பணித்துத் தாமும் அவ வடாரண்யத்தில்
ஊர்த்ததாண்டவமுந் தீயாய் வீற்றிருக்கினனாள் என்பதாம். இதனை,

திருவாலங்காட்டுப் புராணம்.

“இன்சுவை பொழியுஞ் சாய லபினய மிலங்கச் செவவாய்
புன்சிறு முறுவல் பூப்பப் புரணவா னந்தம் பூரித்
தன்புறு மவையோ ருளள மயந்தர வியங்கட் கேற்ப
வின்படு நடனங் காளி யோடான் வினைத்த வேலை” என்பதனா னுணர்க.
இச் செய்யுளி லுள்ள ஏனைய சரிதங்கள் முன்னும் பின்னும் வந்துள்ளன ஆங்குக்
கண்டுகொள்க. (௯௦)

ஓங்காரவிளங்கத்தின் வரலாறுரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் கவிதவு.

பன்னு மறைக ளினிதேத்தும் பதம கற்பத் தினிற்றமன
னென்னு மறையோ னெருவனுளன வடநூற் கலைக ளினிதுணர்ந்து
தன்மா னொழுக்க நெறிகடவாப் பரத்து வாசன் நரும்புதல்வ
னன்னோன காலை கேட்டிபென முருகன் முனியோ டறைந்திடமால்.

(இ-ள்.) சொல்லுகின்ற வேதங்கள் இனிதாகத் துதிசெய்யும் பத்மகற்பத்
திலே தமனென்னும் வேதியனெருவ னிருந்தனன். வடநூற்கலைகளை நன்றாகத்
தேர்ந்து தனது மாட்சிமைப்பட்ட ஆசாரமார்க்கத்தில்முறைதவறாத பரத்துவாச
முனிவர் பெற்ற புத்திரன் ; அவனது சரிதையைக் கேட்பாயாகவென்று ஸ்ரீகுமா
ரக்கடவுள் அகத்தியமுனிவருடன் திருவாய்மலர்ந்தருளத் தொடங்கினர். எழு.)
முன்னால் வினைய முற்றியபின் முனிவன் சிறுவன் முதுக்குறைவா
லென்னே மனைவாழ்க் கையிற்புகுதின் முத்தி யெய்தா தெய்துதினங்
கொன்னே கழிப்பி னுயிர்போருங் காலங் குணித்த லரிதென்னுத்
தொன்மா மறைதேர் முத்திதனி லடையும் வினையந்தொடங்குவன்யான்.

(இ-ள்.) உபவீதந்தரித்தல் முடிந்தபிறகு பரத்துவாசமுனிவர் புதல்வனா
கிய தமனன் பேரறிவோடு (எண்ணுகின்றான்) என்ன செய்வது, இவ்வாழ்க்கை
யிற் பிரவேசித்தால் மோட்சம்வராது; நமக்குக்கிடைத்த உயிர்வாடைகளை வீணா
ளாகக் கழித்தாற் பிராணம் நீங்கும். மரணதசையைக் கணக்கிட்டறிதல் அருமை
யென்றுணர்ந்து பழையமையாகிய சிறந்த வேதங்களால் தேர்கின்ற மோட்சத்திற்
சேருந்தொழிலை யான் ஆரம்பிப்பேன். எ-று.

இவ்வாழ்வோர்க்கு மண் பெண் பொன்முதலிய ஈவுணைத் திரவியங்களில்
இச்சை நீங்காமையால் மோட்சமடைதல் கூடாததலின் “மனைவாழ்க்கையிற் பு
குதின் முத்தியெய்தாது” என்றும், “உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காறெங்கி-விழிப்
பதுபோலும் பிறப்பு” என்னுந் திருவள்ளுவநாயனார் கருத்தின்படி, மரணம் இமை
ப்பில்வருமாதலின் “உயிர்போருங்காலங்குணித்தலரிது” என்றும் கூறினார். (உ)
அருமா மறையோர் தவயியற்றுஞ் சாலை யடைந்து மலங்குதினா
பொருநீர்க் கடவு ணதிபடிநதும் புவிக்க ளினைத்தும் வலம்வந்துந் ன்னர்ப்
தெருளு ள்ளனப் பொருளுண்மை யுரைப்போர்ய் பெறாது திகைத்துமு
புரியுந் தவத்தா லிவரவந்திக் கரையி லினிது பொருந்தினால்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய சிறந்தஅந்தணர் தவஞ்செய்கின்ற யாகசாலையை
யடைந்தும், அசைகின்ற அலைகளையுடைய மோதுகின்ற நீர்மயமான கங்காநதியில்
மூழ்கியும், உலகமுழுவதும் பிரதக் கணஞ்செய்தும், அறிவுவிளங்கும் ஞானப்பொ
ருளினது உண்மையை யுபதேசிக்கும் போதகாகிரியயா யடையாமல் மயங்கி,

பூர்வசனனத்திற்செய்த நல்ல தவப்பலனால் அவந்தியின் கரையிலே இனிதாக வாழ்ந்திருந்தனன். எ-று. (ந.)

அழிவி லமர கண்டகமென் றுரைக்குந் தீர்த்தத் தகன்கரையில் குழவி மதியின் கோடுமுக்குங் கொளறை நனைவின் டிழிபகந்தேன் மழையூற் றிருக்குஞ் சடாமவுலி யோங்கா ரோசன் வளாகோயில் விழைவி னோக்கி யுளங்களிப்ப விராவி னாங்குச் செனறடைந்தான்.

(இ-ள்.) கெடுதலில்லாத அமரகண்டகமென்று சொல்லப்படும் தீர்த்தத் தின் விசாலமாகிய கரையிலே, பிறைச்சந்திரனது கொம்புகள் உழக்குங் கொண் றைமலர்கள் வாய் விண்டு சொரியுங் குளிர்ச்சிதங்கிய தேனமழையானது ஊற்றெ டிக்குஞ்சடாமுழையுடைய ஓங்காரோசப்பெருமானது (சொத்தி) வளருகின்ற திரு க்கோயிலை ஆசையோடு தரிசித்து மனங்களிப்படைய விராவாக ஆங்குப்போய்ச் சேர்ந்தனன் (தமனன்). எ-று.

கோயில்-இலக்கணப்போல.

(ச)

மலமோர் மூன்று மெறிந்ததற்கு நெறியி னமைத்த வரைபோல நிலவு திரிபுண் டரமில்லங்க நீறு பூத்த மெய்மழுமுது மிலகு மணிகண் டுகையொளிர வியலா கமததி னுணர்வரிய [ன். வலகி னுண்மைப் பொருள்கேட்போர்க் கறையுங் குரவன்றனைக்கண்டா

(இ-ள்.) (ஆணவாதி) மும்மலங்களையும் நீக்கியதற்கு முறையோடு ஏற்படு த்திய இரோகைகள்போன்று பொருந்திய திரிபுண்டரம் விளங்கவும், வெண்ணீறு சண்ணித்த உடல்முழுதும் விளங்கும் உருத்திராக்கமணி கண்டுகை ஒளிசெய்யவும், பொருந்திய ஆகமங்களில் (சொல்லப்பட்டு) அறிதற்கரிய குற்றமில்லாத உண்மைப்பொருளைத் தம்பாற்கேட்கும் மாணுக்கர்கட்குப் போதிக்கும் ஞானசிரியனைத் (தமனன்) தரிசித்தனன். எ-று. (இ)

கண்ணுற் றுள்ள மகிழ்வெய்தக் கரக முனிவன் ருடொழுவ நண்ணு கின்ற நீயாரா நம்பி யென்ன விளம்புதலு மண்ணல் முனிவ மறைபயிலுந் தமன னென்பே னருஞ்சித்தி யெண்ணி யுதக மிகப்புடமிட் டருந்தித் திரிந்து மெய்திலுனல்.

(இ-ள்.) (தமனன்) தரிசித்து மனங் களிப்படைய கரகமுனிவரது திரு வடிகளைப் பணியவும், (முனிவர்) நங்கடைகின்ற நீ யாவன்? நம்பி! என்று வினாவவும், (தமனன்) சொல்லுகின்றான் பெருமை தங்கிய முனிவரோ? யான் வேதங் களை அப்பியசிக்ரும் தமன னென்னும் பெயருடையவன். அரிய காயசிக்கிபெறக் கருதி, மருந்துகளைப் புடமிட்டுப் புசித்து; (புண்ணியபூமிகளில்) சஞ்சரித்தும் (அதன்) அடைந்தேனில்லை. எ-று. (சு)

கூற்றின் பருவா யெனத்திறந்த முழைஞ்சு தோறங் குறுகியிருந் தாற்றங்கரிய யோகனைத் தும் புரிந்துஞ் சித்தி யடைந்தலுனல். தோற்றங் கரிய பாசுபதத் தோன்றல் நினது தாளடைந்தேன் சாற்றங் கரிய சித்திபிணிப் பெறுவான் றருகி யெனத்தொழுதான்.

(இ-ள்.) இயமனது பிளவுபட்ட வாயைப்போலத் திறந்திருக்கும் மலைக் குகைகளிலெல்லாம் போய்த் தங்கி, செய்தற்கரிய யோகங்களை யெல்லாஞ்செய்தும், சித்தியடைந்தேனில்லை. காட்சிதருதற்கரிய பாசுபதவிரதத்தை மேற்கொண்ட முனிபுங்கவனோ! தேவரீரது திருவடிகளைச் சரண்புகுந்தேன். சொல்லுதற்கு அரியசித்திகளை இனி (அடியேன்) அடையும்படி அருள்தரவேண்டும் எனக்கூறிப் பணிந்தான் (தமனன்) எ-று.

பசுபதி சம்பந்தம்-பாசுபதம். இது தத்திதம். பெறுவான் என்பதில் வான் எதிர்கால விளையெச்சவிகுதி யெனக் கொள்க. (எ)

மாசில் புதல்வ வருஞ்சித்தி யெளிதின் மருவ வேண்டுதியேற்
மேசில் கரும முளிபுற்கான் நெறுதி யாகிப் பவக்கடலின்
வீசு தரங்கப் புனல்சுவற்றும் வடவை யாகி மிகவிளங்கும்
காசி நகர மல்லாது கருது மிடமற் றென்றுண்டோ.

(இ-ள்.) களங்கமில்லாத மைந்தனே! அருமையாகிய சித்தியை இலேசாக அடையவேண்டுமானால், குற்றமில்லாத காரியமாவது, உலர்ந்த புல்லையுடைய வனத்தைத் தகிக்கின்ற அக்கினியாகியும், பிறவியாகிய சூழத்திரத்தின் எறிகின்ற அலைகளாகிய நீரை வறளக்கெய்யும் வட்டவாழ்காக்கினியாகியும், மேற்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற கரிசுக்கெத்திரமல்லாமல் (அதனை யடைவதற்கு) நீனைக்கத் தக்க ஸ்தானம் யிடுதொன் திருக்கின்றதோ? இல்லை. எ-று.

தன்னை யண்டர் துபதேசம் பெற வுதித்த மாணக்கன் ஆசிரியனுக்கு மகனாதலாலும், அவனும் பக்குவமலனாக விருத்தலாலும், “மாசில் புதல்வ” என விளித்தனர். (அ)

பொலந்தா மனாயி னிதழ்குதட்டிக் கணைக்கார் குவளைப் போதருந்தி
யிலஞ்சி மேய்ந்த மோட்டெருமை யிறைஞ்சிப் பழுத்த கதிர்ச்செந்நெற்
கலங்கற் கருஞ்சேற் நகல்வயலிற றுயிலங் காசி தனிவிதழி
யலங்கல் வேணி யோங்கார விலிங்க மினிதி னமர்நுள்தால்

(இ-ள்.) அழகிய தாமனாயி னிதழ்க்கையதுக்கி கணைக்கார் வளவாத வயர்ந்த நீலோற்பலமலர்களைப் புசித்து, தடாகத்தில் விளையாடிய பெரிய எருமைக் கடாக்கள், (தலை) சாய்ந்து பழுத்த யிருந்த கதிர்வாங்கிய செந்நெற்பயிரையுடைய கலங்கலாகிய கருஞ்சேறுதங்கிய பரந்த வயல்களில் கண் துஞ்சுகின்ற காசிரகரத்தில், கொன்றைமலர்மாலையுடைய சடையையுடைய ஓங்கார்விலிங்கமானது இனிதாகப் பொருங்கியுள்ளது. எ-று.

இலஞ்சி=தடாகம். (க)

அன்ன வீசன றுள்போற்றி யடையாச் சித்தியடைந்தோரை
யின்ன ரென்ன வெருநாவா லியம்ப வற்றோ வத்தலையின
முன்ன சிகழ்ந்த காளை மற்றொன் றுளது முனிவ கேட்டியெனப்
பன்னு மறைநூற் றுறைபடிந்த பாசு பதனண் ணொத்திவொன்.

(இ-ள்.) அதனைக்கத்தான் ஓங்காரேசப் பெருமானது திருவடிகளைத் துதித்து (யாவரும்) பெற்றிராத இவ்வுட்சித்திகளைப் பெற்றவர்களை இவ்வளவின்வா

ன்று எனது ஒருநாவிலே கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியுமோ. அவ்விடத்திலே பூர்வத்தில் நடந்த ஒரு சரித்திர மிருக்கின்றது. தமனமுனிவனே! கேட்பாயாக வென்று, சொல்லுகின்ற வேதனாவின் மார்க்கங்களில் நன்காராய்ந்த பசுபதிவிரதம் பூண்ட முனிவர் அப்பொழுது கூறத்தொடங்கினர். எ-று. (க0)

தாற்றுக் கழுகின் மிடறழிந்து தீர்தே நெழுகத் தாவியயற்
சேற்றிற் கயவா யினவாளை வினையாட்டயருஞ் செழுங்காசிக்
கூற்றை யுதைத்த குழலேசன் கோட்டந் தன்னி லொருதவளை
யேற்றிக் கழித்த வெண்சோற்றை யருந்தி வலம்வந்த தனிதுறையும்.

(இ-ள்.) ருளைகள் பொருந்திய பாக்குமரங்களின் மிடறு சாய்ந்து மதரம் பொருந்திய தேன் சொரிதலால், வயலிற் பொருந்திய சேற்றில் வாழ்கின்ற பிளவு பட்ட வாயையுடைய இளமைதங்கிய வாளைகள் தாவிப் பாய்ந்து வினையாடலேச செய்கின்ற செழுமை வாய்ந்த காசி க்ஷேத்திரத்தில் இயமனை யுதைத்த ஓங்காளோ சப்பெருமானது திருக்கோயிலில், ஒரு தவனையானது (பெருமானுக்கு) ஏற்றிக் கழித்த வெண்மையாகிய சோற்றைப் புசித்துப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து இனிதாக வாழ்ந்திருக்கும். எ-று. (கக)

திருந்து மதிதாழ் செஞ்சடையோற் கேற்றிக் கழித்த செழுஞ்சோற்றை
யருந்துங் கொடிய தீவினையா லலறுங் கொடிய குரற்காக்கை
யிருந்த தவளை தனைக்கவர்த்து பொருவில் காசிப் புறத்தேகிப்
பொருந்து பசிபிற் கூர்வாயாற் குத்திப் போழ்த்து தின்றதுவே.

(இ-ள்.) அழகிய சந்திரன் தவழ்கின்ற செவ்விய சடையை யுடைய ஓங்காளோசப்பெருமானுக்கு கீவேதனஞ்செய்த நல்ல அன்னத்தைப் புசித்துவருங் கொடிய-தீவினைச்சம்பந்தத்தினால், அலறுகின்ற கொடிய குரலையுடைய ஓங்காகம் அவ்வாறிருந்த தவளையைக் கவர்த்துகொண்டு சமானமில்லாத காசிகரத்தின் வெளியே சென்று, பொருந்திய பசியுடன், தனது கூர்மைவாய்ந்த வாயினாற் குத்திப் பிளந்து புசித்துவிட்டது. எ-று. (கஉ)

நிருமா வியமுன் னருந்தியவெம் பாவத் தாலு நிகரில்முக்கட்
பெருமான் கோயில் வலம்வந்த பேற்றி னாலு முயர்தவளை
விரிநீர்க் கங்கை விளிம்புடுத்த காசி நகரிற் குயில்முக்கமாய்
மருவார் தெரியல் தொடுப்போன்றன் மகளாய் வந்து தோன்றியதே.

(இ-ள்.) நிருமாவியத்தை முன்னுளிற் பட்டித்த கொடிய பாவத்தினாலும், சமானமில்லாத திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபிரானது திருச்சந்திரனைத் தைப் பிரதட்சணஞ்செய்துவந்த புண்ணியத்தினாலும், உயர்வாகிய தவனையானது பறந்த, நிரையுடைய கங்காநதியை அணையாகப் பொருந்திய காசிக்ஷேத்திரத்தில் குயில்முக்க முடையவளாய் மணந்தங்கிய செடியு மலர்மாலை கட்டுவோனது பெண்ணாக வந்து பிறித்தது. எ-று. (கஉ)

கருமபிற் கலிந்த சுரமேழு கிராமமுன்று கற்றுணர்கோர்
விரும்பத் தருமுந் சனையொருபத் தொன்பான் விளம்பு காற்பான்மேற்

பொருந்து மொன்பான் ழுனமுயர் புருட ராக மாறவற்றிற்
பிரிந்தோ ரொன்றிற் கைந்தாமபெண் டகைய ராக முப்பதுவே.

(இ-ள்) கரும்பைக்காட்டிலும் மதுரமாகிய ஏழுசுரங்கள் - மூன்று கிராமங்கள்-இசைநூலைக் கற்றறிந்தவர்கள் விரும்பத்தக்க ஒரு பத்தொன்பது மூற்சீனங்கள் - சொல்லுகின்ற நார்பத்தொன்பது ஸ்தானங்கள் - உயர்வாகிய ஆறு புருஷராகங்கள் - அவவிராகங்களிற் பிரிந்து ஒவ்வொன்றிற் கைந்தாகிய பெண்டன்மை இராகங்கள் (ஆறெந்து) முப்பது. எ-று (௧௪)

தேசி கற்கும் விசேடத்தாற் சேரு மறுபத் தஞ்சலகில்
பேசு தாள நூற்றொன்றத் துணைய ராகம் பெரிதுணாந்தோள்
மாசில் தவத்து மாதவியென றுலக மேத்த வருமடந்தை
காசி நகரு ளோங்காரக் கடவுள் வியப்ப டடம்புரிவாள்.

(இ-ள்.) கற்கின்ற வித்தியாவிசேடத்தினால் உண்டாகும் அறுபத்தைந்து வகைப்பட்ட தேசிப்பண். உலகிற் சொல்லுகின்ற தாளம் நூற்றொன்று. அவ்வகைய அளவினைவாய்ந்த இராகத்தில் மிகவும் தேர்ந்தவளாகிய, குற்றமில்லாத தவத்தையுடைய மாதவி யென்று உலகத்தார் துதிசெய்யத்தக்க அக்கண்ணிகை காசிக்ஷேத்திரத்தில் ஓங்காரோசப்பெருமான் திருவுள்ளக்களிப்பெய்த நடனஞ் செய்துந்ருவாள். எ-று

மாதவி-கோவலன் காத்தபரத்தை.

(௧௫)

பொருந்து மிடப, ஞாயிற்றிற் புணாதீர் பதினான் கினிலுணவொன்
றருந்த வின்றி விழிதுயிலா தாடி யமுதங் கனிந்தொழுரு
நரம்பு தடவந் திசையெழுப்பி நாதற் பாடி வைகறையி
லிருந்த யாங்க ளெல்லோருங் காண விலிங்கத் திடைமறைந்தாள்.

(இ-ள்.) பொருந்திய வைகாசிமாதத்தில், குற்றம்கீங்கிய சதூர்த்தசித்திதியில் ஓர்வகை யுண்டாயியு முட்கொள்வ தொழிந்து, கித்திசையாயாமல் கிருத்தஞ்செய்து அமுதம்போல இனிமை மிக்குள்ள (விணைவாத்தியத்தின் ஏழ்வகைத்தான்) நரம்புகளைத் தடவி ஓசையெழுப்பித் தலைவராகிய ஓங்காரோசப் பெருமானைத் துதித்துப்பாடி, விடியற்காலையில் அங்கிருந்த நாங்கள் யாவரும் பார்க்கும்படி அவ் விலிங்கமூர்த்தத்தில் மறைந்தனன். எ-று. (௧௬)

அணைய குழிலே சனைவணங்கி லடையா முத்தி யாமென்னத்
துணைவின் முனிவன் நமனனெடுந் துகடர் காசி நகரெய்தி
வினையின் றொடர்ச்சி கட்டறுக்கும் விமலந் பழிச்சி யெவ்வுலகுங்
கனைவெங் கதிநிற் கடரொறித்குங் கடவு ளிலிங்கத் தடைத்தன்னால்.

(இ-ள்.) அவ்வண்ணமாகிய ஓங்காரோசப்பெருமானைப் பணிந்தால், கிடை யாத மோகமும் (இலேசாக) வருமென்று கூறி, வினாலாக அப் பாக்கபமுனிவன் தமனனுடன் கூடி, குற்றமொழிந்த காளிப்பட்டணத்தை யடைந்து, பாவத்தொடக்காகிய, பிணிப்பினை யறுக்கின்ற சிமலராகிய ஓங்காரோசப்பெருமானைத் துதித்து, சமஸ்தலோகத்திலும் வேகத்தோடு செல்லும் வெவவிய கிரணங்களை யுடைய சூரியனைப்போல ஒளிவீசுகின்ற தெய்வீகம்பொருந்திய அச்சிலவிலக்கக் குறியில் இரண்டறக் கலந்தனன். எ-று. (௧௭)

பிணிவா யவழிந்த செழுங்கமலம் பெய்த தேறல் கூட்டுண்டு
துணிநீர்க் கயத்துட் கருங்கெண்டை துள்ளுங் காசி வளநகரில்
பணிவார் சடையெங் குழலேசன் காதை கேட்போர் பயின்றோர்கள்
அணிமா சித்தி முதலாய கைவந் திறைவ னடிசேர்வார்.

(இ-ள்.) செழுமை வாய்ந்த வாய்முறுக்கவிழ்ந்த தாமனாயின் மலர்கள்
சொரிந்த தேனை விருந்துண்டு, தெளிந்த நீராயுடைய குளங்களில், கரிய சேல்
மீன்கள் துள்ளுகின்ற காகியாகிய வளப்பம்பொருந்திய நகரத்தில் வீற்றிருக்கும்,
சர்ப்பத்தை யணிந்த நெடிய சடையை யுடைய எமது ஓங்காசுப்பெருமானது
சரிதத்தைக் கேட்டவர்களும் வாசித்தவர்களும், அணிமா முதலிய சித்திகளின்
கைவந்தவர்களாய்ச் சிவபிரானது திருவடி நீழலிற் கலப்பார்கள். எ-று.

அணிமாமுதலிய சித்திகள் எட்டு. அவையாவன:—ஆன்மாப்போலாதலா
கிய அணிமா - மகத்துவமடைதலாகிய மகிமா - தன்னுடற் கண்டிப்பின்றாய்க்
கண்டிப்புள்ளவற்றை யுருவவல்லதைலாகிய கரிமா - இலகுத்துவமாதலாகிய இல
கிமா - வேண்டுவன அடைதலாகிய பிரரத்தி - நிறையுளதைலாகிய பிராகாயியம்-
ஆட்சியுளதைலாகிய ஈசத்துவம் - எல்லாம் தன்வசமாக்கவல்லதைலாகிய வசித்து
வம் என்பனவாம்.

(கௌ)

ஓங்காரவிலிங்கத்தின் சிறப்புரைத்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - கௌசக.

உ

சிவமயம்.

எழுபத்தைந்தாவது.

திரிலோசனவிலிங்கந் தோன்றிய அத்தியாயம்.

உரைசால் சிறப்பின் மறைபாவு மேன்கா னேசன் நிருமுன்னர்
விரசா பீட மொன்றுளதாம் சுதற்கு விரிநீர்த் திரைக்கங்கை
கரைகொன் றிரங்கு புனல்பழுனை கடவுட் டெண்ணீர்ச் சூச்சுவதியா
மாவப் பெயர்யா றொருமுன்றும் வைக றோறு மாட்டெமால்.

(இ-ள்.) கீர்த்தி மிகுந்த சிறப்பையுடைய வேதங்கள் துதிக்கின்ற ஓங்
காரவிலிங்கத்தின் திருமுன்னே விரசாபீடம் (என்னுஞ் சத்திபீடம்) ஒன்றுண்டு.
அதற்குப் பரந்தநீராயுடைய அலைகள் பொருந்திய கங்கை - களையைக் கணத்து
ஒலிக்கின்ற நீர் மிகுந்த யமுனை - தெய்வீகம்பொருந்திய தெளிந்த சல மமைந்த
சூச்சுவதியாகிய சத்திக்கின்ற பெரியமூன்று நதிகளும், நாடோறும் அழிபேதஞ்
செயலிக்கும். எ-று.

(க)

ஆங்க னுயர்ப்பிப் பிலதீர்த்த முளதொன் றதனி லாடினென்றும்
நீங்க வரிய பிரமகத்தி சேரா திமய நேரிழைக்கங்
கோங்கு சுடர்க்கண மூன்றளித்த வாற்றா லுலக முவத்தேத்துந்
தேங்கொள் கடுக்கை வேணியற்குத் திரிலோ சனப்பே டொய்தியதால்.

(இ-ள்.) அவவிடத்தில் உயர்வாகிய பிப்பிலதீர்த்தமொன் றிருக்கின்றது.
அதில் ஸ்நானஞ் செய்தால் எப்பொழுதும் ஒழியாத பிரமகத்தி (முதலிய பெரும்
பாவங்கள்) சேரமாட்டா. இமயவல்லியாகிய உமா தேவியாருக்கு உயர்வாகிய சுட
ர்மயமான திரிநேத்திரங்களை அங்கு அறுக்கிரகித்த தன்மையால், உலகத்தார்களி
த்துத் துதிக்கின்ற தேன்பொருந்திய கொணறைமாலே தரித்த சடையை யுடைய
சிவபெருமானுக்குத் திரிலோசனப்பெருமானெனப் பெயரொய்தியது. எ.று.

லோசனம் = கண்.

(2)

ஈச னேசம் பிஷ்மேசுந் துரோணேச் சுரமவான் மீகேச
மாசில் புகழ்சே ரச்சுவத்தா மேசம வால கிலலேச
மாசி லிலிங்கந் தற்குழ வமர்ந்த குழலேச் சுரத்தினிடைப்
பேசுங் காதை யொன்றுளது முனிவ கேட்டி யெனப்பேசும்.

(இ-ள்.) ஈசானேச்சுரம் - பிஷ்மேச்சுரம் - துரோணேச்சுரம் - வான்மீகே
ச்சுரம் - குற்றமில்லாத புகழ்தங்கிய அச்சுவத்தாமேச்சுரம் - வாலகிலேச்சுரம் முத
லாகிய களங்கமில்லாத சிவலிங்கமூர்த்தங்கள் தன்னைப் புடைகுழ வீற்றிருக்கும்
ஓங்காரோச்சுரத்தினிடத்தில் சொல்லத்தக்க சரிதம் வேறென்றிருக்கின்றது. அக
த்தியமுனிவனே! கேட்பாயாகவென்று (ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள்) இருவாய்மலர்ந்தருளு
கின்றார். எ.று.

(ங)

திரிலோசனவிலிங்கந்தோன்றிட அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆக இருவிருத்தம்-கஅசக.

உ

சிவமயம்.

எழுபத்தாறாவது.

திரிலோசனவிலிங்கத்தின் சிறப்புணாத்த அத்தியாயம்.

—

உலக மேத்தூர சேந்திர கற்பத்தினேங்கி
விலகி வில்லுமிழ் விண்டொடர் சினகர மீதில்
நிலவு செம்மணிக் கண்ணவொள் எகிற்புகை நிறத்த
குலவு வெண்சிறைப் புறவுதன் பெடையொடுங் குறுகும்.

(இ-ள்.) உலகத்தார் துதிக்கின்ற இராசேந்திரகற்பத்தில், விட்டுவிட்டுப்
பிரகாசிக்கின்ற உயர்ந்து ஆகாயமளாவிய (திரிலோசனேசப் பெருமானது திருச்

சந்தானத்தின்) திருக்கோபுரத்தின்பேரில், விளங்குகின்ற மாணிக்கம்போன்ற கண்ணையும், ஒள்ளிய அகிற்புகைபோன்ற நிறத்தையும், பிரகாசிக்கின்ற வெண்மையாகிய சிறகையுமுடைய ஓர் புறவானது பேடுடன்கூடி வசிக்கும். எ-று. ()

குழைந்த வெண்மதி கோடுதேய்த் துயர்சின கரத்தி
னழுந்து மென்றுகள் சிறகர்மெல் வளியினு லவித்தும்
விழைந்த வன்பொடு பூசனை நோக்கியும் வியப்பால்
தொழந்த வத்தினோர் தம்மொடு கோயில்குழ் போர்தும்.

(இ-ள்.) வளைந்த வெண்மைதங்கிய சந்திரனது கொம்புகளைத் தேய்க்கும் படி யுயர்ந்த திருக்கோபுரத்தின்பேரில் படிந்துள்ள மெல்லிய தூசுகளை (அப்புறக் கள் தமது சிறகின் மிருதுவாகிய காற்றினால் தடைத்தும், விரும்பிய ஆசையுடன் அங்குடக்கும் கித்திய நையித்திய பிராயச்சித்த முதலியவற்றைத் தரிசித்தும் அன்புடனே வணங்குகின்ற தவசிகளுடன் திருச்சந்தானத்தைப் பிரகடனஞ்செய்தும். எ-று. (உ)

இதுமுதலிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

உறையு எளில்மற் றொருபக லொழுகொளிச் செங்கட்
புறவு போதரல் காண்டலு முளமகிழ் பூப்பச்
சிறையு டைப்பருந் தொன்றுவெம் பசிப்பிணி தீர்ப்பான்
பெறுதும் யாமுண வின்றெனப் பெரிதுவந் ததுவே.

(இ-ள்.) (இவ்வகையாக) வசித்திருக்கும்காலத்தில், ஒருநாள், ஒளிவீசுகின்ற சிவந்த கண்ணையுடைய புறக்கள்வருவதைப் பார்க்கவும், மனக்களிப்புமேம்பட, சிறகினைவாய்ந்த ஓர் பருந்து தனது கொடியபசினோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி நாமின் று உணவாகப் பெறுவேமென்று (அப் புறக்களைக் கண்டு) மிகுதியுஞ் சந்தோஷித்தது. எ-று. (ங)

படரு மஞ்சிறைப் புறவினை நலிந்துயிர் பருகு
மிடன நிக்துவெம் பருந்துமற் றதற்கய லிருப்ப
மடந் டைப்பெடை கண்டுதன் புறவொடு மாழாந்
துடன டெக்குற வெய்துயிர்த் துரைத்திடு மனறே.

(இ-ள்.) பறந்து செல்லும் அழகிய சிறகையுடைய புறக்களைத் துன்புறுத்தி உயிர்கொல்லும் வகையை யுணர்ந்து, கொடிய பருந்து அவ்விடத்தின் சுமீபத்தில் தங்கியிருக்க, இளமைவாய்ந்த நடையையமைந்த பெண்புற அதனைப்பார்த்துத் துன்புற்றுச் சரீரம் நடுக்கும்படி பெருமூச்சுவிட்டுத் தனது நாயகனோடு சொல்லுகின்றது. எ-று. (ச)

வெய்ய வான்புகை மெய்தழுவலி விரிசிறைப் பருந்தொன்
றெய்தி எய்வ னுறைத்தது நோக்கியே கியதென
செய்யு மோவென வெனதுள் மலமரத் திகைத்த
துய்ய மனினி யுறாறுக வெனவுரைத் ததுவே.

திரிலோசன விலிங்கத்தின் சிறப்புணர்த்து. சுசக

(இ-ள்.) மிக்க கொடும்பகையையும், அதிகரித்தவல்லமையையும், பரந்த சிறகையுமுடைய ஓர் பருந்துவந்து நாயிங்குவாழ்த்திருப்பதைப் பார்த்துச் சென்றது. அஃது யாதுசெய்யுமோவென்று என்மனந் துன்புற்றுக் கலங்குகின்றது. (அப்பருந்தினின்று) பிழைக்கும் வகையை இனிச் செய்யவேண்டுமென்று (தனது கணவனுடன் பெண்புற) கூறிற்று. எ-று. (இ)

படன மண்டிலம் வியாழகம் பட்டிகங் கரண்டை
தடாதி வங்குசங் கிசனிசண் டனமுட் டனம்
விடாவ நங்கதி பறவைகட் கெட்டுள விளம்பி
னடாத தொன்றிலை யெனக்கிவை பயின்றிறி தறிந்தேன்.

(இ-ள்.) படனமண்டிலம் - வியாழகமண்டிலம் - பட்டிகமண்டிலம் - கரண்டைமண்டிலம் - தடாதிவங்குசமண்டிலம் - கிசனிமண்டிலம் - சண்டன மண்டிலம் - முட்டனமண்டிலமாகிய நீங்காத அரிய எட்டுவகைக்கதிகள் பறவைகட்டுள்ளன; சொல்லுமிடத்தில் எனக்குக் கூடாதது ஒன்றுமில்லை; இவற்றிலெல்லாம் பழகி நன்றாகத் தேர்ந்திருக்கின்றேன். எ-று. (சு)

யாவ தென்முன மெதிர்த்தம ரோற்றுநிர் சுமந்து
போவ தென்னுடை யாற்றனீ யுணர்ந்திலை போலு
கேவ ருந்துய ருழத்தெவன் விளம்புவ தென்ன
வாவி யன்னதன் பெடையினை யாற்றிவை கியதே.

(இ-ள்.) எப்பறவை என்முன்னின்றெதிர்த்த போர்புரிந்து உயிர்கொண்டு திரும்பிச் செல்லும் ஆற்றலுடையது; எனது பராக்கிரமத்தை நீ அறிந்தாயில்லை போலுங்காணப்படுகின்றது; கிடைத்தற்கரிய துன்பமுற்றுச் சொல்வது என்ன காரணம்? என்று (ஆண் புற) தனது உயிர்போன்ற பேட்டைத் துன்பத்தவிர்த்துத் தங்கியிருந்தது. எ-று. (எ)

சேட்டு வெங்கதிர் குடகடற் படுதலுஞ் சிறந்த
மோட்டு வெம்பொயிக் கொடுஞ்சிறைப் பருத்திட முன்னிப்
பேட்டொ டுந்தனிப் புறவுபே ருவகையி னுறைந்த
கூட்டின் வாய்ப்புறத் தெதிர்த்தறை கூவிய தன்றே.

(இ-ள்.) பெருமைதங்கிய சுடுகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியன் மேற்கடலில் அஸ்தமிக்கவும், சிறப்பு மிகுந்த வலிதங்கிய புள்ளிகளையுடைய கொடிய சிறகமைத்த பருந்தானது சமயத்தைக்கருதிப் பெட்டையோடுதனித்து அப்புறவானது பெருங்கனிப்புடன் வாழ்த்திருக்கும் கூட்டின் வாயெதிரில் நின்று அறைகூவியது. எ-று.

அறைகூவல் = போர்க்கழைத்தல்.

(அ)

ஆற்ற லுண்டெனில் விரைவினில் வருகென வறைந்த
பாற்றொ மெப்புற வேற்றமர் புரிதலும் பருந்து
சேற்ற மீக்கொளப் புறவினைக் கவர்த்துசென் றிடலுங்
காற்பு றத்தனிற் காமரும் பேடைகொத் தியதே.

(இ-ள்.) வல்லமையிருக்குமாகிற் சீக்கிரத்திற் போர்செய்ய வரக்கடவா யென்று கூறிய பருந்தினுடனே ஆண்புறவானது யெதிர்த்து சண்டைசெய்யவும், பருந்து கோப மதிகரிக்கப் புறவைப் பற்றிக்கொண்டுபோகவும், ஆசை பொருந் திய பெண் புறவானது (பருந்தின்) காற்பக்கத்திலே கொத்தியது. எ-று. (க)

காரொடர்ந்திள மடப்பெடை கொத்தலுங் கலங்கிப்
பாறு வாய்வெரீஇ விடுப்பவீழ் புறவொடும் படர்ந்து
தாறு பாய்கவுட் களிறுசாய்த் திழிமதக் கலுழி
யாறு பாய்புன லயோத்திமா நகரடைந் ததுவே.

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய அறியாமையுடைய பெண்புறவானது பருந்தின் காலத் தொடர்ந்து கொத்தலும், அப்பருந்து கலங்கி வாய்வெருவி விட்டுவிட, விழுந்த ஆண்புறவுடன் பறந்துபோய், (வாழை - பலாமுதலிய) குலைகளைப்பாயும் யானைகள் கன்னத்தினின்று பொழிசின்ற கலங்கலாகிய மதசலம்பாயும் நீர்ப்பெ ருக்கமைந்த சிறந்த அயோத்தியாபுரியை யடைந்தது. எ-று.

வாய்வெருவுதல் = அயர்ச்சியில் வாய்குளிறுதல்.

“மடப்பெடை (தான்) கொத்தலும் பாறுவிடுப்பவீழ்புறவொடும் படர்ந்து அயோத்திமாநகரடைந்தது.” எனக்கூட்டிக. (க0)

எருத்தி றைஞ்சுபைங் காய்க்குலைக் கதலிசாய்த் தீர்த்தண்
குருத்த ரம்பையங் காடெறிந் தணிமலர் குதட்டி
யொருத்தல் மேதிகண் படுவய லயோத்தியி னுறையா
வருத்தி கூர்பெடை யொடும்புற வாவினீத் ததுவே.

(இ-ள்.) பிடர்சாய்ந்த பசியகாய்கள் தங்கிய குலையையுடைய வாழைமாங் களைச் சாய்த்து, குளிர்ச்சி தங்கிய குருத்துக்கள் பொருந்திய அழகிய வாழைத் தோட்டத்தை யழித்து, அழகிய மலர்களை யதுக்கி எருமைக்கடாக்கள் துயில் கின்ற வயல்குழந்த அயோத்திகரத்திலிருந்து ஆசையிருந்தபெண்புறவுடன் ஆண் புற உயிர் நீங்கி யிறந்தது. எ-று. (கக)

ஆண்ணல் மாகக ரயோத்தியி னாவினீத் ததனால்
வண்ண வான்சிறைப் புறவுகந் தருவமா நகரில்
நண்ணு சீர்த்திமந் தாரதா மனுக்குகன் மகளு
யுண்ண யந்துல கேத்திட வுதித்ததை யன்றே.

(இ-ள்.) பெருமைதங்கிய சிறந்த அயோத்திப்பட்டணத்தில் உயிரிங்கிய புண்ணியத்தால், அழகிய பெரிய சிறகையுடைய புறவானது, சிறப்பமைந்த காந் தர்வலோகத்திற் சிறப்புப்பொருந்திய மந்தாரதாமனென்பவனுக்கு நற்புதல்வனாய் உள்ளங்களித்து உலகத்திலுள்ளோர் துதிக்கும்படிப் பிறந்தது. எ-று. (கஉ)

மழலை மென்மொழிச் செய்யவாய் மகன்வளர் நாளில்
விழைவி னோடுநல் விஞ்சைகள் முழுவதும் பயின்று
குழவி வெண்பிறைக் கண்ணிதாழ் புரிசடைக் குழகன்
கதல்ப ணித்திடல் வேண்டுமென் றுவந்துளங் களித்தான்.

திரிலோசன விலங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. சுருக

(இ-ள்.) மெல்லிய மழலைச்சொல்லைப் பேசுகின்ற செவந்த வாயையுடைய புத்திரன் வளர்ந்துவருங்காலத்தில், ஆசையுடனே நல்ல வித்தைகளெல்லாம் கற்று, வெண்மையாகிய இளம்பிறைச்சந்திரனைச் சிரோமாலையாகச் சூடிய தாழ்ந்த புரிந்த சடையையுடைய சிவபிரானுரது திருவடிகளை நமஸ்கரித்தல்வேண்டுமென்று விரும்பி மனக்களிப்புற்றான். எ-று. (கஉ)

அன்ன வன்பெயர் பரிமளர லயனவன் நினமும்
பொன்னி றத்தசெம் புறக்கனி கனிந்துதேன் பொழியுங்
கன்னி வாழையம் படப்பைசூழ் காசியி னடைந்து
மன்னு சீர்க்குடி லேசனைப் போற்றினன் வருமால்.

(இ-ள்.) அப் புத்திரன் பெயரோ பரிமளரலயன். (அவ் வரசகுமான்) நாடோறும் பொன்மயமான செவ்விய மேற்புறத்தையுடைய பழங்கள் கனிந்து தேனைச் சிந்துகின்ற அழகிய இளவாழைத் தோப்புகள் சூழ்ந்துள்ள காசிக்ஷேத் திரத்தைச் சேர்ந்து, சிறப்புதங்கிய ஓங்காரோசப்பெருமானைத் துதித்துவருவான்.

புல்லு காதலி னிறந்தமென் பேட்டினப் புறவுங்
கொல்சி னத்தவா ள்ரவுறை கோநகர் புரக்கு
மெல்லொ ளிக்கதி ரிரத்தி பன்னகக் கிரத்து
வல்லி யென்றொரு புதல்வியா யுதித்தது மன்றோ.

(இ-ள்.) மணக்கின்ற ஆசையுடனே உயிரீங்கிய மெல்லிய பெண்புறவும் (எதிர்த்தோனாக்) கொல்லுகின்ற கோபத்தையுடைய ஒளிவாய்ந்த சர்ப்பங்கள் வாழ்கின்ற சிறந்த நாகலோகத்தைக் காக்குஞ்சுரிடப்பிரகாசம்போன்ற ஒளியையுடைய இரத்தினதிபனென்னும் அரசனுக்கு இரத்தினவல்லி யென்றொரு புதல்வியாய்ப் பிறந்தது. எ-று. (கரு)

அஞ்ச னக்குழும் பொழுதிவார்த் தெனத்திக ழைம்பால்
வஞ்சி யன்னவட் கிருவர்தோ ழியருள மகிழ்ந்து
பிஞ்சு நரண்மதி முடித்துநின் றுடிய பெருமான்
கஞ்சு னுண்மல ரடிதொழு கருத்தின ளாகி.

(இ-ள்.) அஞ்சனச் சேறானது ஒழுகி நீண்டது என்று சொல்லும்படி வளங்குகின்ற கூந்தலையுடைய வஞ்சிக்கொடி போன்ற இரத்தினவல்லிக்குத் தோழிமார் இருவ ரிருந்தனர். (அப் பெண்) மனங்களித்து, இளம்பிறைச்சந்திரனைச் சிரத்திற் குடி கிருத்தஞ் செய்கின்ற சிவபெருமானது புதிய தாமமாமலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கும் மனமுடையளாய். எ-று.

இதுமுதல் ஐந்துபாடல்கள் குளகம்.

ஐம்பால் = ஐந்துவகையாக முடிக்குந் தன்மையுடைய கூந்தல். அவையா வன:—முடி - கொண்டை - சுருள் - குழல் - பணிச்சை என்பன. அவற்றுள், மயிரை உச்சியின் முடித்தலை முடி யெனவும், பக்கத்தில் முடித்தலைக்கொண்டை யெனவும் பின்னேசெருகலைச் சுருளெனவும், சுருட்டி முடித்தலைக் குழலெனவும், பின்னிவிதேலைப் பணிச்சையெனவும் கூறுவர். (கக)

வேளை வென்றகட் கடைசியர் குரவையின் வெருவி
வானை யம்பகட் டேற்றினம் வால்விசை முருக்கிப்
பானை வாய்கழு குடைத்துதேன் குதித்திடப் பாயுந்
கோளில் வான்புனல் வளங்கெழு காசியிற் குறுகி.

(இ-ள்.) மன்மதனைச் செயித்த விழிகளையுடைய பள்ளஸ்திரீகளது குர
வைக்கூத்திற்குப் பயந்து, அழகிய ஆண்வானைக்கூடங்கள் தமது வானை விசையுட
ன் முருக்கி, கமுகுவிருட்சத்தின் பானைகள் வாய்திறந்து தேனைச் சொரியும்படி
பாய்கின்ற குற்றமில்லாத சிறந்த நீர்வளமிருந்த காசிகரத்திற் சென்று. எ-று.

“குரவை யென்ப தெழுவர் மன்கையர்—செந்நிலை மண்டிலக் கடகக்கை
களைத்துத்-தந்நிலை கொட்பனின் ருடலாகும்” என்றபடியே, குரவை யென்பது
ஏழுமாதர்கள் ஒருவரோ டொருவர் கைகோத்துச் சூழன்று விளையாடும் ஓர்வகை
யாட்டம். (கஎ)

எரித வழந்தெரி முரட்படைச் சூலவே லேந்துங்
கருணை யங்குடி லேசன்மென் கழலிணை பணிந்து
புரிந் ரம்பிரங் கிசையெழிஇப் புகழ்ந்துபொற் கோயில்
திருமெ முக்கெறித் தொழுகொளிச் செஞ்சுட ரோத்தி.

(இ-ள்.) தீ மிகுந் தெரிசின்ற முத்தலை வேலென்னும் வலிய சூலாயுதத்
தைத்தாங்கிய அழகிய கிருபாமூர்த்தியாகிய ஓங்காரோசப்பெருமானது மெல்லிய
உபயதிருவடிகளை வணங்கி, புரிந்த நரம்புக ளிரங்கும் (வீணு) கானத்தையெழு
ப்பி (பாடிப்) புகழ்ந்து, பொன்மயமான திருச்சந்நிதானத்தைத் திருமெழுக்கிடுதல்
செய்து, ஒளிவீசுஞ் செவ்விய திருவிளக் கேத்தி. எ-று. (கஅ)

எழின லங்கடந் தேந்திள வனமுலைப் பேதை
யொழுகு நாளினோ ரிடபஞா பிற்றினி லுவந்து
தொழுத குந்திரி திகைதனிற் றுயிலுண லொழிந்து
விழுது விழிருட் போதெலாம் விதந்துபாட் டயார்த்து.

(இ-ள்.) அழகி னிலக்கணங்களைப் பெற்றுப் பூரித்து இளமை வாய்ந்த
நிறத்தங்கிய தனங்கையுடைய இரத்தினாவல்லி (இத்தகைய சிவபணிவிடை) செ
ய்துவருகையில், ஓர் வைகாசிமாதத்தில் விரும்பி வணங்கத்தக்க திரிதிகைத் திதி
யில் கீத்திலை ஆதாரங்களை நீங்கி, இருன்மிருந்து விளங்குகின்ற இராத்திரி முழுவ
துவ களித்துப் பாடிக்கொண்டிருந்து. எ-று. (கஆ)

துயில்-உணல் என்பவை ஈண்டு முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள். துயிலல்
உணல் எனப் பொருள்படும்.

இருட் புறங்கடிந் தெரிகடர்ப் பரிதியங் கடவுள்
மருவு காலையின் வானதி படிந்துநான் மறையோர்க்
குருவ நல்லமு தூட்டியின் னமுதுவந் துண்டு
பொருவில் தோழியர் தம்மொடுங் கண்படை புரிந்தான்.

(இ-ள்.) இருளை யெுப்பக்கத்திலும் ஒதுக்கிப் பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை
யுடைய அழகிய சூரியபகவான் புறப்படுகின்ற உதயகாலத்தில், சிறந்த கண்கையில்

திரிலோசன விலங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. கூடுக

மூழ்கி, நால்வகையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணருக்கு நல்ல திருவழுதினை யுணர்ந்து, தானும் இனிய உணவை யுட்கொண்டு, சமானமில்லாத தோழிமாருடன் துயின்றனர். எ-று. (உ௦)

அமுத மூற்றிருந் தொழுகிய வவிரமதிச் சடையு
முமிழ்செ முங்கதிர் நீறுபூத் திலகிய வருவு
மிமய மால்வரைப் பூங்கொடிக் கீந்தவோ ரிடனுங்
கமழந் துந்துணர்க் கொன்றையுங் காரிருட் களனும்.

(இ-ள்.) அமுதகலைகள் ஊற்றெடுத்த தொழுகுகின்ற பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைத்தறித்த சடையும், செந்நிறம்வீசும் சூரியன் திருவெண்ணீறுபூத்து விளங்கினாற்போன்ற திருவடிவமும், பெரிய இமாசலத்திற் றோன்றிய பூங்கொடி போன்ற உமாதேவியாருக் கருளிய வெரப்பற்ற வாமபாகமும், பரிமளிக்கின்ற நல்ல கொத்தாகிய கொன்றைமாலையும், திருநீலகண்டமும். எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(உ௧)

கறைய னற்றுளை யெயிற்றெவம் புயங்ககங் கணறும்
பொறிவ ரித்தெறு தழல்விழிப் புலியத னுடையு
மறியு டைப்பொலர் தாமரைத் தடக்கையும் வயங்க
விறைவ னாங்குறை யிலங்கத்தி னின்றதுதோன் றினனாள்.

(இ-ள்.) விஷத் தங்கிய துளைபொருந்திய நெருப்புப்போன்ற பற்களையுடைய கொடியசர்ப்பகங்கணறும், புள்ளிகளையும் வரிகளையுமுடையதாய்க் கொல்லுகின்ற தீப்போன்ற விழியையுடைய புவித்தோலாகிய ஆடையும், மாணியேந்திய அழகிய தாமரை மலர்போன்ற விசாலமாகிய திருக்காங்கனும் விளங்கும்படி சிவபெருமான் அங்குவீற்றிருக்குஞ்சிவலிங்கக்குறியினின்று பிரத்தியக்ஷமாயினர்.

கொல்லும் வேலினைக் குருமணித் தடறமைத் தென்னப்
புல்லு நீளிமை பொருந்திடக் கண்படை புரியும்
வலலி யன்னவ ரொழுகென மழுவலா னுணாப்ப
விலுலு மிழந்தவே லுறைகழித் தாலென விழித்தார்.

(இ-ள்.) கொல்லுகின்ற வேலாயுதத்திற்குச் செம்மணியாகிய மாணிக்கத் தால் உறைபூட்டினாற்போல, கலக்கின்ற நெடிய இமைகள் பொருந்தக் கண்கள் துயிலும் வல்லிக்கொடிபோன்ற மங்கையர்களே! எழுந்திருக்கொன்று, மழுப்படையேந்திய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள், வில்லினின்று தோன்றிய வேலானது உறை நீக்கினாற்போலக் கண்விழித்தனர். எ-று. (உ௨)

அவிழ்ந்த பூங்குழ லங்கையிற் றிருத்திமென் றாசு
குவிந்த மென்முலை முகட்டினிற் குலவுறச் சேர்த்திச்
சிவந்த கண்மதர் நீங்கலுந் திருவுரு நோக்கி
யுவந்து பாடின ராடின ருவகையிற் குளித்தார்.

(இ-ள்.) (அம் மங்கையர்) அவிழ்ந்தொழுகிய மெல்லிய அளகபாரத்தை அழகிய கைகளாலே திருத்திக்கொண்டு, மிருதுவாகிய உத்தரியத்தை குவிந்த

இளமுலையி னுச்சியிலிருக்க அணிந்து, செவ்விய கண்களின் மதர்ப்பொழியவும்,
(எம்பெருமானது) திருவுருவத்தைத் தரிசித்து, மனங்களித்துப் பாடினார்கள்;
கூத்தாடினார்கள்; ஆரத்தத்தில் மூழ்கினார்கள். எ-று. (உச)

ஐய மைவக ளளப்பில வெடுத்தெடுத்தோதி
மையுண் கண்ணியர் மலரடி தொழுதுவீழ்ந் தெழுவூஞ்
செய்ய தாமரைச் செழுமலர்த் தடங்கையா லெடுத்துப்
பைய ராவணி வேணியா னின்னன பகர்வான்.

(இ-ள்.) மை தீட்டிய விழிகளையுடைய அம்மங்கையர் சிவபிரானது திரு
நாமங்களைக் கணக்கில்லாதனவாக எடுத்துத் துதித்து, மலர்போன்ற திருவடிகளைப்
பணிந்து நமஸ்கரித் தெழுந்தலும், படமமைந்த பாம்பை யணிந்த சடையையுடை
ய சிவபெருமான், செந்தாமரையாகிய செழித்த மலர் நிகர்த்த பெரிய திருக்கரங்
களா லெடுத்து இவ்வகையாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றார். எ-று. (உரு)

உருவப் பூண்முலை யோடரி பரந்தவேல் விழியீர்
பொருவில் சீர்த்திமந் தாரதா மன்றரு புதலவன்
பரிம ளாலய னெனப்பகா வீஞ்சையற் புணர்ந்தாந்
கிருவி சும்புறை யிந்திர திருவொடு மிருப்பீர்.

(இ-ள்.) அழகிய ஆபரணமணிந்த ருசங்களையும், நெடிய அரிபாரந்த வேல்
போன்ற கண்களையுமுடைய பெண்களே! சமானமில்லாத சிறப்பையுடைய மந்
தாரதாமன் பெற்ற மைந்தனாகிய பரிமளாலய னென்று சொல்லும் வித்தியாதர
னைக் கலந்து, பெரிய தேவலோகத்திலுள்ள இந்திரபோகத்துடன் வாழக்கடவீர்.

வீஞ்சை வேந்தொடுங் காசிமாநகரிடை மேவி
யஞ்சொ ளீருயர் முத்தியி லடைதிர்முற் பலத்தின்
நெஞ்ச வந்தெமை வழிபடு மடியர்நீ றெனப்ப
பிஞ்சு நாண்மதி மிலைச்சிய பிஞ்சுக னுரைத்தான்.

(இ-ள்.) அழகிய சொல்லையுடைய மெல்லியவோ! வித்தியாதர மன்னனா
கிய பரிமளாலயனுடன் சிறந்த காசிகரத்திற் சேர்ந்து உயர்வாகிய மோட்சத்திற்
கலக்கக்கடவீர்கள். நீங்கள் முற்பிறப்பில் மனங்களித்து எம்மை வழிபட்ட அடிய
ர்கள் என்று, புதிய பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சிவபெருமான் திருவாய்மலர்தரு
ளினார். எ-று. (உரு)

முற்ப வத்தினெஞ் செய்தியு முதல்வனின் மலர்த்தா
ஊர்பி னால்வழி பட்டது மறைதியென் றமுதிற்
சொற்ப முத்தபூங் கொடியனார் தொழுதுரைத் திடலும்
கொற்ப முத்தவெங் கணிச்சிவா னவ்விவை கூறும்.

(இ-ள்.) முழுமுதற்கடவுளே! பூர்வ ஜனனத்தில் எங்களது விர்த்தார்த
மும், தேவரீரது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை அன்போடு பூசித்தவகையும்,
உரைத்தருளவேண்டுமென்று, தேவாயிர்தம்போன்ற சொல்லையுடைய பூங்கொடி
யொத்த அம்மாதர்கள் வணங்கிக் கூறவும், கொலைத்தொழில்மிருந்த கொடிய
மழுப்படையேந்திய சிவபெருமான் இவ்வகையாகக் கூறுகின்றனார். எ-று. (உரு)

திரிலோசன வில்ங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. சாளுகு

நெறிப ண்குழ விரத்தினு வல்லியாம் நீயும்
பறவை சூழ்வரு குருதிவேற் பரிமளா லயனும்
புறவு ருக்கொடெங் கோயிலின் முற்பவம் பொருந்தி
யுறைத வத்தினு லயோத்தியி னுறைத்துயி ருலத்தீர்.

(இ-ள்.) நெறிதலமைந்த கூந்தலையுடைய இரத்தினுவல்லியாகிய நீயும், பறவைகள் புடைசூழ்ந்துவரும் உதிரத்தோய்ந்த கேலேங்கிய பரிமளாலயனும், புற வடிவத்துடன் எமது சங்கிதானத்தில் முன் பிறவியில் பொருந்தி வாழ்ந்த தவப்பலனால் அயோத்திகாத்தில் வசித்து உயிர் கழிந்தீர்கள். எ-று.

நெறிபடுங் குழ லென்பது சுருண்ட அளகம்.

(உக)

திருவ நீணக ரயோத்தியி னுவித்தீர் ததனால்
மருவு ரத்தீ பன்றரு புதல்வியாய் வந்தாய்
பொருவில் செல்வமம் தாரதா மன்றரு புதல்வன்
பரிம ளாலய னுமென வுதித்தது பரிவால்.

(இ-ள்.) செல்வமிக்க அயோத்தியாபுரியில் நீங்குவிருவரும் உயிர் துறந்த காரணத்தினால், (சீர்த்தி) பொருந்திய இரத்தினுதீபன் பெற்ற பெண்ணாகப் பிறந்தாய். சமானமில்லாத செல்வம் பொருந்திய மந்தாரதாமன் பெற்ற மைந்தனாகிய பரிம ளாலய னென்று சொல்லும்படி தருதியுடன் பிறந்தது. எ-று. (சௌ)

காமர் பூங்குழற் கலாவதி பிரலாவதி யென்னுந்
தாம வார்குழல் நின்னுடைத் தோழியர் தங்க
ளோம் முற்றமுற் பவங்களு மியம்புவ லென்ன
நாம வெந்திறற் கணிச்சியோன் விழைவுற நவிலும்.

(இ-ள்.) அழகிய மலர்குழிய கூந்தலையுடையாளே! கலாவதி பிரலாவதி யென்று சொல்லும் மாலைதரித்த நெடிய அளகத்தை யுடைய உனது தோழிகளது இன்பம்பொருந்திய முற்பிறப்புக்கையுங் கூறுவேன் (கேட்பாயாக) என்று, அச்சத்தைத்தரும் கொடிய பராக்கிரமத்தையுடைய மழுப்படைதாங்கிய சிவபெருமான் அவர்கள் களிப்படையத் திருவாய்மலர்த்தருளுவர். எ-று. (கக)

முற்ப வத்தின்மூன் றும்பவந் தன்னில்மற் றிவர்கள்
தப்பில் நான்மறை விளம்புசா ராயணன் நனக்காங்
கொப்பில் பேரொழின் மக்களா யினிதுவந் துதித்தார்
செப்பு தம்பெயர் கவுதமை பவானியாய்ச் சிறந்தார்.

(இ-ள்.) முற்பிறப்பின் மூன்றும்பிறப்பில், இவ் விருமாதர்கள் சூற்றயில் லாத நான்கு வேதங்களுங் கூறுகின்ற சாராயண னென்பானுக்குச்ச மானமில் லாத பேரழகு வாய்ந்த பெண்களென்று இனிதாக வந்து தோன்றினர். (அச்சன் மத்தில்) சொல்லுகின்ற தங்கள் பெயர் கவுதமை பவானி யென்பன வாங் மேம்பட்டார்கள். எ-று. (கஉ)

ஐயில்கு வித்தன விளமுலை மகளினாத் தந்தை
யமுது வாய்தகா சயனனுக் களித்தன னவனுங்

கழைமி டைந்தவெங் கானிடைச் சேறலுங் கனன்று
புழைகொள் பற்கொடும் பாந்தளாற் பொன்றின னன்றே.

(இ-ள்.) அழகு திரண்டாற்போன்ற இளமைவாய்ந்த தனங்களைத்தாங்கிய இப்பெண்களை, இவர்கள் பிதா அழகுபொருந்திய நாசயன னென்பானுக்கு (மணஞ்செய்து) கொடுத்தான். (நாசயனன் ஒருநான்) மூங்கில்கள் நெருங்கிய கொடிய காட்டிற் செல்கையில், கோபமுற்றுத் துவாரம்பொருந்திய பல்லையுடைய கொடிய சர்ப்பத்தா விந்தனன். எ-று, (கூஉ)

கணவன் வீதலுங் கரும்பெனத் திரண்டதோண் மகளிர்
வணரி ருங்குழல் குறைத்துடல் மாசொடும் பழக
வணிது றந்துநோன் பாற்றுழி யருத்துவான் மற்றோர்
பணிவ ருந்தவப் பள்ளியிற் பரிவொடு மடைந்தார்.

(இ-ள்.) கரும்பென்று (கண்டோர்) கழறத்தக்க உருட்சியாகிய தோள் களையுடைய கன்னிய ரிருவரும் தமது கணவன் (அராத்தீண்டு) இறக்கவும், வளைவுற்ற நெடியகூந்தலை மழுக்கி, உடல் அழுக்குப்படிய, ஆபரண மணிதலை நீங்கி, வீரதமிழுக்கையில் உண்ணும்பலன் புபணிகரிய வேறோர் தவச்சாலையில் அன்புடன் சென்றனர். எ-று.

இச் செய்யுளிற் கூறப்பட்ட செயல்கள் கற்புடைய மாதர் தொழிலாத வின் இவற்றின் விருத்தாந்த நியாயங்கள் கற்பிலக்கணங் கூறிய அத்தியாயத்தில் முன் வந்துள்ளன. ஆங்குப் பரக்கக் காண்க. (கூச)

ஊன்க ழித்திட னோற்பவர் பொங்குய ரரம்பைக்
கூன்பு ரக்கனி காவினிற் கொண்டதி வினையால்
மான் கவற்றிய கண்ணியர் மற்றைய பிறப்பிற்
கான்ப டர்ந்திடு செம்முகக் கருங்குரங் காகி.

(இ-ள்.) உடலினைக்கும் வகையாய் விரதமிழுக்கும் இருவரும், மிகவு முயர்வாகிய வாழைமரத்தின் வளைந்த முதுகையுடைய பழத்தை, அச் சோலையில் உட்கொண்ட பாவத்தினால், மாண மருட்டிய விழியையுடைய மாதர்க ளிருவரும் இரண்டாம்பிறப்பில் வனத்தில் ஓடுகின்ற செவந்த முகத்தையுடைய கருங்குரங் குகளாகத் தோன்றி. எ-று.

இதுமுத லிரண்போடல்கள் குளகம்.

(கூடு)

அணிது றந்தனர் நெறிவழா தாற்றுகல் வினையா
வினையில் காசியி லுதித்தன ரிவருடைப் பதியும்
பணியின் வீத்துந் றுதைதாள் பணிதலிற் புறவாய்
மணிமி டற்றிறை காசியின் வந்தவ தரித்தான்.

(இ-ள்.) அழகு நீங்கி, நல்வழி தவறாமற் செய்த புண்ணியவசத்தினாலே, சமாளயில்லாத காசி கேஷத்திரத்திற் பிறந்தனர். இவர்கள் கணவனாகிய நாசயன னும் பாம்பினு லிறந்து நல்ல தந்தையின் பாதங்களைவணங்கியகாரணத்தினால், புறவாக நீலகண்டத்தையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் காசிரகரத்திலுள்வந்து பிறந்தான். (கூசு)

திரிலோசன விலங்கத்தின் சிறப்புணத்தது. கூடு

அனைய னங்கவர் தமக்குமுன் றும்பவத் தன்பன்
வனேக ருங்குழல நினக்குமுற பவத்துயர் மனளை
னினிதின் மூவர்க்கு மிப்பவ மதனில்முன் புகன்
கனேக ருங்கழற் காணையே காதல னவான்.

(இ-ள்) அலங்கரிகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய இரத்தினவல்லியே !
அந்தப் பரிமளாலயன் அம்மாதாகட்டு மூன்றும்பிறப்பிற் கணவன் ; உனக்கு
முற்பிறப்பில் வாய்ந்த பெருமைதவசிய நாயகன் ; உங்கள் மூவருக்கும் இந்தப்
பிறப்பில், முன்கூறிய சத்திக்கின்ற வலிய வீரக்கழ லணிந்த காணப்பருவமுடைய
அவனே இனிமையோடுகூடியபுருஷனாவான். எ-று. (கூ)

ஈது நிற்கமுன் னுரைத்தன குரங்குக னெறிநீர்த்
திதில் காசியில் திரிலோசனன கோயிலிற் சிறந்து
மீது யர்த்தபொற் பழுமரத் திருதமவெண் டினாய்
கோதில நீரிடைக் குளித்தமக் கோயிலுழற் போர்தும்.

(இ-ள்.) இஃது இம்மட்டு மிருக்க: முன்சொல்லப்பட்டனவாகிய குரங்
குகள் மோதுகின்ற நீரையுடைய குற்றமில்லாத காசிகரத்தில், திரிலோசனப்
பெருமானது திருக்கோயிலில், சிறப்புறறு மேனோக்கி யுயர்ந்த அழகிய பழுமரத்
தில வாழ்ந்திருந்தும், வெண்மையாகிய அலைகளையுடைய குற்றமில்லாத நீரில்மூழ்கி
யும், அச் சந்திதானத்தை வரம்வந்தும். எ-று.

பழுமரம் = ஆலமரம்; அல்லது பழுத்தமரம்.

(கூஅ)

உறையு நாளினி லையமேற் றுண்பவ னொருவன்
சிறைசெய் கண்ணியி லவறறினைச் சிக்கயாத் தேகி
யறைபு னற்செழுங் காசியி னாட்டுவித் தயின்ற
மறுபு லத்தினி லடைதலு மரிந்தன கவிகள்.

(இ-ள்.) (அக்குரங்குகள் இவ்வாறு) உயிர்வாழும் காலத்தில், பிச்சையெ
டுத்துப் புசிப்பவனாகியவொருவனது (மிருகங்களைப்) பிடிக்கின்ற வலியில் அகப்ப
ட, (அவன்) அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு சென்று, ஒலிக்கின்ற நீர்வளமமைந்த
செழுமைதவசிய காசிகரத்தில் ஆட்டுவித்து (அதனாற் கிடைத்த பிச்சையைப்)
புசித்தது, மறுதிசை சேரவுங் குரங்குக ளிறந்தன. எ-று. (கூக)

காசி மாநகர்க் கடவுள்பொன் முனறிநிற் கவினும்
பாசி லைப்பழு மரத்திடைப் பயினைந் தவத்தா
லோசை போகிய வுரகவேற் துளமகிழ் சிறப்ப
வாசி னலலெழிற் புதல்விய ராயின வனறே.

(இ-ள்.) சிறந்த காசிகரத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானது பொன்
மயமான முற்றத்தில், அழகுவாய்ந்த பசிய இலைகளையுடைய பழுமரத்தில் வாழ்ந்
திருந்த நல்ல தவத்தினால், (அப் பெண்குரங்க ளிரண்டும்) கிர்த்தி மிகுந்த நாகரா
சன் மனக்களிப் பகிகரிக்க, குற்றமில்லாத உத்தமலக்ஷணம் வாய்ந்த புத்திரிக
ளாய்ப் பிறந்தன. எ-று. (கூ)

சுணங்கு பூத்தெழி லரசவீற் றிருந்தணி சுமந்து
வணங்கு துண்ணிடை தேய்த்துபா வருமுலைப் பேதா
யணங்க ராவரு ளமுதறழ் சாயல்வார் வணடிந்
கணங்கொள் வார்குழ லனையரிக் கன்னிய ராவார்.

(இ-ள்.) தேமல் படாந்து அழகுடன்கொலுவீற்றிருந்து ஆபரண மணிந்து
துவளுகின்ற துண்ணிய இடையைத் தேய்த்து உயர்ந்து வளருகின்ற முலைகளையு
டைய இரத்தினவல்லியே! சாப்பராசன் பெற்ற அமுதமபோன்ற சாயலையும் நெ
டிய வண்டுகூட்டம் மொய்க்கின்ற நீண்டகூந்தலையுமுடைய அவர்கள் இப்போது
கூறிவந்த மங்கைமடர் ளாவார்கள். எ-று.

(சக)

மருவு தோழிய ரிருவரு நீயும்வான் சிறப்பிற்
பரிம ளாலயன் றேணல துகாந்துபல காலந்
திருவொ மெப்பொலிந் தெறிபுனற காசியிற் சேர்ந்து
பொருவி லாதுபர் முத்தியிற் பொருந்துவி றென்னு.

(இ-ள்.) (அன்பு)பொருந்திய இரண்டு தோழியர்களும் நீயும் மிக்க சிறப்
பினையுடைய பரிமளாலயனது தோளிற் (நழுவிக்கலவிச) சுகத்தை யனுபவித்து,
அநேக காலமட்டும் செல்வத்தோடு விளங்கி மறிகின்ற நோயையுடைய காசிப்பட்ட
ணத்தை யடைந்து சமானமில்லாமல் உயர்வாகிய மோகூலோகத்திற் சேர்வீக
ளென்று. எ-று.

இதுமுத லிரண்டு பாடல்கள் ருளகம்.

(சஉ)

வரம ளித்துயர் கடவுளவ் விலிங்கத்தின் மறைந்தா
னரிப ரத்தவேற் கணணியா தமபத் தடையா
வூரிய தந்தைதாய்க் கரனருள் வரமினி துரைத்துப்
பொருவின காமநோய் கைமிக வைகுறு போழ்தன.

(இ-ள்.) வரங்கொடுத்து, உயர்வாகிய சிவபெருமான் அந்தத் திரிலோசன
விலிங்கமூர்த்தத்தில் அந்தர்த்தானமாயினர். அரிபரவிய வேல்போன்ற கண்ணை
யுடைய அக்கன்னியர் (மூவரும்) தமது நகரஞ் சார்ந்து, பெருமான பிரசுரித்த
வரத்தை தமக்குரிய பிதா மாதாக்களுக்கு இனிதாக விசைத்து, இணையில்லாத
மதநோய் அதிகரிக்க வாழ்ந்காலத்தில. எ-று.

(சஉ)

இடப ஞாயிறுந் கெய்தலு முக்கணைம் பெருமாற்
கொழவில் நலவிழா வுற்றுழி நோக்குவா னாகர்
முடிவில் நலலெழி லியக்கர்விஞ் சையர்முதல் யாரு
மடையு மேல்வைமந் தாரதா மனுமவ ணடைந்தான்.

(இ-ள்.) வைசாகமாதம்வரவும், திரிலோசனேசராகிய சிவபெருமானுக்குக்
கெடுதலில்லாத நல்ல திருவிழாநிகழுகையில், தரிசிக்கும்படி நாகரும் நீங்காத நல்ல
அழகுடைய யக்ஷர் விஞ்சையர் முதலாகிய யாவரும் வந்துசேருகையில், மந்தார
தாமனும் (அவர்களோடு திருவிழாமகோற்சுவத்தைத்தரிசிக்கும்படி) ஆங்கு வந்து
சேர்ந்தனன்.

திரிலோசன விலங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. காடுக

சரும்பு வீழ்தரு மலர்க்கணை தூணியோ டகற்றிக்
கரும்பு நீத்தவிற் காமனே யனையநின் மகற்கெ
னரும்பு மென்முலை மகட்கொடுப் பேனென வருளாற்
பொருது பேபொழி விரத்தனதீ பன்றனி புகன்றான்.

(இ ள்.) வண்டுகள்மொய்க்கின்ற மலாப்பாணங்களை அம்பறத்தூணியுட
னே நீக்கிக் கருப்புவில்லையொழித்த ஒளிதங்கிய மன்மதனேபோன்ற உனது மை
ந்தனுக்கு, அரும்புகின்ற மெல்லிய தனத்தையுடைய எனது (இரத்தினாவல்லியெ
ன்னும்) குமாரியைக் கொடுப்பேனென்று, பேரழகு பொருந்திய இரத்தினதீபன்
ஆசையோடு (மந்தாரதாமனுடன்) சொல்லினன். எ-று.

(சசு)

அனைய கேட்டமற் தாரதா மனுமுக மலர்த்து
களைக ருங்கழல் வேந்தொடுங் கருணையி னேற்ப
பனிசெய் வெண்மணி கிடந்ததோட் பரிமளா லயற்குப்
புனைசெய் மேகலை மகளினை நன்மணம் புணர்த்தார்.

(இ-ள்.) அதனைக் கேட்டுக்கொண்ட மந்தாரதாமனும் முகமலர்ச்சிகொ
ண்டு, சத்திக்கின்ற வலிய வீரகண்டாமணிதரித்த இரத்தினதீபனுடன் அன்புகொ
ண்டு அங்கேகரிக்க, குளிர்ச்சிசெய்கின்ற வெள்ளிய முத்தமாலைகள் வீணங்குந் தோ
ளையுடைய பரிமளாலயனுக்கு அழகுசெய்யும் மேகலாபரணமணிந்த அப்பெண்
கள் மூவரையும் நன்முறையாக மணஞ்செய்வித்தனர். எ-று.

(சசு)

பகழி மாட்டிய வரிசிலைப் பரிமளா லயனு
மகினை றம்புகை முகந்தவ ழும்மலர்க் கோதை
மகளிர் மூவரோ டடைந்துதன் கோநகர் வைகிப்
புகழி னிர்திர திருவொடும் பொலிந்தினி திருந்தான்.

(இ ள்.) அம்புபூட்டிய வரிக்கட்டமைந்த வில்லேந்திய பரிமளாலயனும்
நல்ல அகிற்புகையையுண்டு விளங்குகின்ற அழகிய மலர்மாலை சூடிய மங்கையர்
மூவருடன் சென்று தனது சிறந்த நகரத்தில்வசித்த, கீர்த்தியோடு இத்திரபோக
த்தைப் பெற்று விளங்கி இனிதாக வாழ்த்திருந்தான். எ-று.

(சஎ)

வில்வி முங்கிட வீங்குதோட் பரிமளா லயன்சீர்
மல்ல லம்புனற் காசியின் மீண்டும்வந் தெய்தி
யெல்லொ ளிக்கதிர் திரிலோசன விலங்கத்தை யேத்தி
நல்லி சைத்தொடை நரம்புளார் ஹறைத்திடு நாளில.

(இ ள்.) வில்லாவிழங்கும்படி பூரித்த தோளையுடைய பரிமளாலயன் சிற
ந்த வளமமைந்த அழகிய நீளையுடைய காஞ்சேந்திரத்தில் மறுபடியும் வந்துசேர்
ந்த, சூரியன்போற்பிரகாசிக்குங் கிரணங்களையுடைய திரிலோசனவிலங்கத்தைத்
துதித்து, நல்ல இசையோடுகூடிய பாடல்களை வீணயிற்பாடி (தோத்திரஞ்செ
ய்து) வசித்திருக்கும்காலத்தில். எ-று.

(சஅ)

நல்லொ ளிச்சுடர் முக்கண யகன்மலர்த் தாளிற்
பில்கு தேங்குழற் கலாவதி பிரலாவதி யிரத்த

திரிலேசான விலங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. சுசுக

அருவியாற்றைச் சொரியும் மலையைப்போல மதஜலம்பொழியும் கரியபெரியவுருவுடையது மாதவின் “பெருகோட்மதமலை” என்றும், அத்தகைய கயாகரனென்னும் யானையைமெதிவைவர் சம்ஹரித்து அதன்சருமததை ஆடையாகத் தரித்தமையின் “மதமலையினதள்புனைந்து” என்றும், இறப்புநிகழ்வெதிர் வென்னு முக்காலத்துத் தோன்றியழிவின்ற பல தேவர்போன்றன்றி, அஃசேரவாதி ஆன்மாக்களைத் தம்மிடத்தினின் றற்பவிக்கச்செய்தும், மீண்டும் அத்தோற்றியஅடையே தம்பால்லயப்படுத்தியும், தாம்பிரீவிகாரமாக விளங்குவோராதவின் “நின்று” என்றும், சர்வாண்டங்களுக்கும் மஹாசம்ஹாரகாலத்தில் நிலைநிலைத்தழியத் திருமால் முதலிய பெருந்தேவரு மிறந்த* மஹாமயானத்தில், தமது சத்தியே உமாபிராட்டியாராக ஓர்பா விருக்கப் பவுசிக்கத்தாவோ ராதவின் “ஆடும்” என்றும், இருவினைக்கீடாக ஆன்மாக்களைப் படைத்து, தனுகரண புனைபோகங்களைப் புரிக்கச்செய்து கிருட்டியாதி தொழில்கள்புரிந்தும், சர்வபரிபூரணராக விளங்கியும், பரிசுத்தராகவேநிற்றவின் “புனிதன்” என்றும், பண்டொருகாலத்தில் இச் சரித்திரம் இறைவர் இமயவல்லிக் கிணைத்ததாதவின் “முன்ன ருமையாட் குரைத்தபடி” என்றும், மகாருஷிகள் யாவரினும் அகத்தியமுனிவர் சிறந்தவரும், சிவருருநாதராகிய குமாரக்கடவுளை தமக்குஆசிரியராக அமையத்தக்க தவமுநிர்ச்சியுடையோரு மாதவின் “மாதவத்தோய்” என்றும், இறைவர் திருவாக்கையே ஈண்டெடுத்துரைத்து மாதவின் அஃது கிடைத்தற்கரிய பொருளாகக் களித்துக் கேட்கவேண்டுமென்பார் “மகிழ்ந்துகேள்” என்றும், இரு கொம்பினை யுடைய உலகத்திலுள்ள இயற்கையானைக்கும், நாற்கோட்டினை வாய்ந்த ஐராவதமென்னும் இந்திரனது பட்டத்து யானைக்கும், இரண்டாயிரத் தந்தங்கள் பெருந்திய ஐராவண மென்னும் ஸ்ரீ கைலாயத்திலுள்ள யானைக்கும் இறைவராக ஒற்றைக் கொம்புடன் அங்குசபாசஞ் செங்கையிற்கொண்டு விளங்குவோர் விநாயகராதவின் “ஒருகோட்டுக்களிறு” என்றும், பரஞானம் அபரஞானம் என்னும் இருவகை மத முடைய ராதலானும், உத்தமாவகம் யானைவடிவமாதலானும், அம் மூத்தபிள்ளையானா “கடாக்களிறு” என்றும், குமாரக்கடவுள் விநாயகக்கடவுளுக்குப் பின் தோன்றி இனையபிள்ளையானெ நியற்கைத்திருநாம முடையராதவின் “களிற்றின்பின் னுதித்த கடவுள்” என்றும், சூரபன்மனாதி தீயோரைத்தொலைத்த சத்தியாகிய வேற்படையைத் திருக்கரத்திற்றாங்கி நிற்பதால் “வேற்கடவுள்” என்றும், அறுமுகக்கடவுள் ஈண்டு அகத்தியமுனிவர்க்கு உபதேசிக்குங் கிரமமாதவின் “உரைக்கும்” என்றும் கூறினர்.

அன்று - ஏ - அசைகள்.

இச் செய்யுளிலுள்ள சரிதங்கள் முன்னும் பின்னும் வந்துள்ளன வாதவின் விளக்காது விடுத்தாம். ஆங்கு வந்துழிக் காண்க. (க)

பாசடைத்தா மமைமலரும் பாவகர மடுவினிடைப் படித்து போகித் தேசுடைய கேதாரத் திறைவனீரு பாதமலர் சிந்தித் தேத்திப் [கின் பூசனைசெய் திடிலோங்கு பொலங்குமிச் சினகரத்தின் பொலிவு னோக் மாசுடைய பவக்கடவின் கரைகடந்து முத்திநெறி மருவு வாரோ.

(இ-ள்.) பசுமையாகிய இலைகளையுடைய தாமரைக்கொடிகள் மலர்கின்ற பாவகரதீர்த்தத்தில் எவனோனும் மூழ்சிச் சென்று ஒளிபொருங்கிய ஸ்ரீ கேதாரவி லிங்கப்பெருமானது உபய பாதமாகிய மலர்களைத் தியானித்துத் துதித்துப் பூசை செய்தாலும், உயர்வாகிய பொன்மயமான சிகரத்தையுடைய திாவாலயத்தின் அழகினைத் தரிசித்தாலும், அவர்கள் குற்றத்தங்கிய ஜனனசாகரத்தின் கரையைக் கடந்து மோட்சமாகிய மார்க்கத்தைப் பொருந்துவர். எ-று.

பாவகரம் என்பது கேதாரேச்சுரப்பெருமான் திருச்சந்தானத் தருகிருக் கும் தீர்த்தம். (உ)

ஆங்குநிகழ் காதையொன்றுண்டறையவல்கேண் மதிமேனா எகில முய்ய, வோங்குமிரா சேர்திரகற் பத்திலிர ணியகருப்ப னென்ன வோ துந், தீங்கறுந் மாதவத்துப் பாசுபதா சிரியனுள னன்னோன் செம்பொ ன், பூங்கழல்கள் வசிட்டன்முதல் மாணுக்கர் பலதினமும் போற்றி வாழ் வார்.

(இ-ள்.) அக் கேதாரேச்சுரத்தில் நடந்த சரிதமொன் றுளது. (அதனை யுஞ்) சொல்வேன் கேட்பாயாக, முற்காலத்தில் உலகிலுள்ளோர் உஜ்ஜீவிக்கும் படி உயர்வாகிய இராஜேந்திரகற்பத்திலே இரணியகருப்பன் என்று பெயர்கூறு கின்ற குற்றமற்ற நல்ல சிறந்த தவத்தையுடைய பாசுபதாசிரியன் (ஒருவன்) இரு ந்தான்; அவ் விரணியகருப்பனது செம்பொன்போலும் அழகிய பாதங்களை வசிட் டன் முதலாகிய சீடர்கள் எக்காலமும் துதித்துவாழ்ந்திருந்தார்கள். எ-று.

பசுபதி ஸம்பந்தம்-பாசுபதம்; அதாவது சைவம். (ங)

ஆறணிந்த செஞ்சடையோன் சேவடிக்கீழ்த் தொழும்புசெயு மன்ப ராகி நீறணிந்து கண்டிகைமா லிகைபுனைந்து கங்கைநதி நெறியி னாடி, மாறசெய்முக் குறும்பெறிந்து வளர்சடா முடிபுனைந்து மவுன மாகி வேறடிசி னுகராம லையமேற் றினிகருநதி மேவ லோடும்.

(இ-ள்.) கங்காநதியை யணிந்திருக்குஞ் செவ்விய சடையையுடைய சிவ பெருமானது செவந்த திருவடியில் அடிமைத்திறம்புரியும் அடியார்களாகி, திரு வெண்ணீறு தரித்து, உருத்திராக்கமாலே யணிந்து, கங்காதீர்த்திற் கிரமப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, (ஆன்மாவைக்) கணபங்கப்படுத்துகின்ற மூலகைக் குற்றங்களை யுந் களைந்து, வளர்கின்ற சடைமுடி தரித்து, மவுனமுடையராய், வேற்றுணவை ப்புசியாமல் யாசித்து இனிதாக வுண்டுகொண்டிருக்கவும். எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம்.

“ஈன்று எவனை யனை யார்மனை யையமேற் றண்டு” என இத்நாலிலேயே கூறியவண்ணம் ஈண்டும் “வேறடிசில் துகராம லையமேற் றினி தருந்தி” என்றார் மற்றவையும் முன்சொற்ற பிரமசரியங் கூறிய அத்தியாயத்திற் காண்க. (ச)

ஆங்கவறிற் குரவனடி யிருபொதுந் தொழுதேத்தி யறம்வ ழாது தீங்கறுந் மாதவத்து வசிட்டமுனி பாவகரத் தெண்ணீ ராடிப் [வி பூங்கதிர்கான் ரொளிபரப்பும் வெண்டிங்கட் பசுங்கண்ணி புனையுஞ் செவ் யோங்கொளியி சிவலிங்க மெஞ்ஞான்றுந் தொழுதேத்தி யொழுஞராளின்.

திரிலோசன விலிங்கத்தின் சிறப்புரைத்தது. ௬௬௩

(இ-ள்) அவ்வா ரெழுமுகிருகின்ற மாணக்காகளில், ஆசார்யரது பாதங்களை (கால மாலையாகிய) இரண்டுபோழ்திலும் வணங்கித் துதித்து, (பிரமசரிப் ஆச்சிரம) தருமந்தவறாமல், குற்றமற்ற நல்ல சிறப்பமைந்த தவத்தையுடைய வசிட்டமுனிவன் தெள்ளிய ணையுடைய பாவகாதீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அழகியகிரணங்களைக் கக்கிப் பிரகாசத்தைப் பரவச்செய்கின்ற வெள்ளிய சந்திரனைப் பசிய சிரோமாலையாக வணிக்த அழகுமிஞ்ந்து பிரகாசிக்குஞ் சிவலிங்கமூர்த்தத்தை எக்காலத்தும் வணங்கித் துதித்துவருங்காலத்தில். ௭-று. (ரு)

அறங்கெழுநூற் றுறைபோய மாணக்கா பலரோடு மருளான் மும்மைக்குறும்பெற்றத பாசுபதா சிரியனிபற் கேதாரங் குறுகல வேண்டிக் கறங்குரு லுளையரிமான் சிறுகருளை கவித்தலைய வருவி யோலி னே. னுறங்குமுயா பொலன்குடுமி யிமயநெடுஞ் சாரலின்வா யொதுங்கி னு

(இ-ள்.) தருமமாக்க மிகுந்த நூலாராய்ச்சியில் தேர்ச்சியடைந்த சீடர் பலருடன் (ஆணவாகி) மூவகைக் குற்றங்களை யெறிந்த பாசுபதாசிரியனாகிய இரணியகருப்பமுனிவரன் ஆசையுடன் சிறப்புப் பொருந்திய கேதாரோச்சுரத்தை யடைதல் விருமபி, காச்சிக்கின்ற குரையும் பிடரிமயினையுடைய சிங்கங்களின் சிறியகுட்டிகள் இறங்குகின்ற தலையையுடைய அருவியாற்றின் ஓசையால் தூங்கும் உயர்ந்த பொற்சிகரங்கள் பொருந்திய பெரிய இமயமலைச்சாரவில் ஒதுங்கினன். ௭-று. (சு)

அருளினிர ணியகருப்ப முனிவரன்போ யிலிங்கவடி வாகி யோங்கு திரைபொருது கணாகடக்குங் கேதார நதியினறுந் தெண்ணீர் மாதிக் களையினிருத லுமாவியொழிந்தனன்வான் குடுமிநெடுங் கைலை யின்றும் பொருவிலகணமவிமானமொடு பொந்தவனை யினிதேற்றிப் போயவனறே.

(இ-ள்) இரணியகருப்பமுனிவன் ஆசையுடன் சென்று சிவலிங்கவுருவ வமாகி, உயாவாகிய அலைகள் வீசிக் கரையைக் கரைக்கின்ற கேதாரநதியினது நல்ல தெளிவாகிய சலததைக் குடித்து அந்நதிக்களையி விருக்கையில், உயிரிண்கினன். பெரிய சிகரத்தையுடைய நெடிய கையாகியிரியிலிருந்து, ஒப்பிலலாத சிவகணங்கள் தெய்வவிமானத்துடன் வந்து அப் பாசுபதாசிரியனை இனிதாக அதில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றன. ௭-று. (எ)

அருள்புரியுங் கடவுள்முனி யிறந்தெளிதிற் கைலைவரையடைத னோக்கித் தெரிவரிய சுடரிலிங்க மெவற்றினுமிக் கேதாரஞ் சிறந்த தென்னு விருவினைவே ரறநோற்ற வசிட்டமுனி கேதாரத் திறைவற் போற்றி [ல், விரிபுனற்கா சிபினடைந்து யாணடுதொறும போய்ததொழுது மீளுராளி

(இ-ள்.) (தண்ணையுத்தோர்க்குக்) கிருபைசெய்கின்ற தெய்வீகம்பொருந்திய இரணியகருப்பமுனிவன் (அவவிடத்தில்) உயிரிண்கி, இலேசாகத் திருக்கை லாயகிரியை யடைந்ததைப் பார்த்து, காண்டற்கரிய பிரகாசம்பொருந்திய சிவலிங்கக்குறிக ளெல்லாவற்றினும் இக் கேதாரவிலிங்கமே சிறந்ததென்று, இருவினைகளின் முதலறும்படி தவஞ்செய்த வசிட்டமுனிவன் கேதாரோசுப்பெருமானைத் துதித்து, பரந்த நீர்ப்பெருக் கமைந்த காசிக்ஷேத்திரஞ்சேர்ந்து, வருடந்தோறுஞ் சென்று தரிசித்துத் திரும்பிவாழங்காலத்தில். ௭-று.

இதுமுதலிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

யாண்டு - இச்சொல இக்காலத்து ஆண்டு என வழங்குகின்றது.

“ஆவோ டல்லது யகர முதலா” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராதலின், யாறு, யாடு, யாணை, யாண்டு என்பவை ஆறு, ஆடு, ஆணை, ஆண்டு என்பவற்றினுஞ் சிறப்புடையனவெனக்கொள்க. (அ)

தண்ணீர்த் திகைவுள்வா னனாமுடிய முதாகிழவுத் தன்மையாதல், கொண்டாகத் தளர்ந்துமுயர் கேதாரத் தடைதுமெனக் குறித்தனோக்கித், தண்டாவன புடைமுனிவர் வகைகடந்து போதலரி தெனவுநாழா, துண்டாலம பழுத்தமிடற் றிறைபருளால் வசிட்டமுனி யொருப்பட்டானே.

(இ-ள்.) (தானே நடக்க ஏலாமல்) தடியை யூன்றிக்கொண்டு, தினைநீர் கண்ணும், வெள்ளிப் பனாதங்கிய சிகைமுடியுமுடைய (வயது) முதிர்ந்த கிழப்பருவம்வருதல்கொண்டு உடல் (வன்மை) தளர்ச்சியுற்றும், உயாவாகிய கேதாரத்திற்குச் செல்வோமென்று குறித்தலைக் கண்டு, குறைவிலலாத அன்பினையுடைய முனிவர்கள் மலையைத் தாண்டிச்செல்வது அருமையென்று கூறவுந் தடையுறுமல், விஷபானஞ்செய்து நீலநிறமிக்க ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது திருவருளால் வசிட்டமுனிவன் (அக் கேதாரோசத்தைத் தரிசிக்க) சம்மதப்பட்டான். எ-று.

தினாதல் = உடலின் மீந்தோல் சுருங்குதல்.

கிழவுபழுத் தனையவுட லருந்தவத்தோன் கேதாரத் திறத்த லெண்ணி, விழைவுறுநன் மனவலியை யினிதோர்த்து கனவினிட வினாவிற் போந்து, பழமறையோ யிவ்வுழியாம படாதனமல் வழியேக லென்னப் பண்பால், தழைசெவிய மதமலையி னீருரிபோர்த் தவனோடு முனிவன் சாற்றும்.

(இ-ள்) கிழத்தன்மையே பழுததாற்போன்ற வுடையுடைய அரிய தவசியாகிய வசிட்டமுனிவன் கேதாரஸ்தலத்தில் மரிப்பதற்குக் கருதி, விரும்புகின்ற நல்ல மனோதிடத்தை இனிதாகத் தெரிந்து (சிவபெருமான் அவனது) கனவில் வினாந்துவந்து, பழமையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்தவனே! யாம் ஈண்டெழுந்தருளினோம்; ஆண்டுச் செல்லவேண்டாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, வசிட்டமுனிவன் பரந்த செவியை யுடைய மதம்பொழியும் மலைபோன்ற கயாசுரனது பெரிய சருமத்தைப் போர்த்த சிவபிரானுடன் செபுகின்றான். எ-று. (க0)

வரமளித்தி யெனிலென்றன் மாணக்கா யார்க்குமுநுள் வழங்கு கென்னப் பொருதினாரீர்க் கங்கைபுனை காபாவி யார்க்குமுநுள் புரிய வேண்டிக் கருவிமுகில் கிடந்துறங்கு மிமயமால் வகைதுறைந்து காசி யெய்திப் பரவுவாதி வினையகற்றும் பாவகர தீர்த்தத்திற் பரிவிற் சோந்தான்.

(இ-ள்.) (தேவரீர்) வரம் அதுக்கிரகிப்போகில், அடியேனது சீடர்களெல்லாருக்கும் திருவருள் பாலிக்கவேண்டும் என்று வண்ணப்பிக்க, ஏறிகின்ற அலைகள் பொருங்கிய நீர்மயமான கங்காநதியைச் சூடிய சிவபெருமான் எல்லாருக்கும்

திருவருள் புரியவேண்டி, உலகிற்கு முதற்காரணமாகிய மேகங்கள் தங்கி யுறங்கு கின்ற பெரிய இமோற்கிரியை நீவிதிக் காசிப்பதியை யடைந்து, துதித்தோரது நீ வினைச் சம்பந்தங்களைப் போக்குகின்ற பாவகரதீர்த்தத்தில் ஆடையுடனே அடை ந்தனர். ௭-௩.

காபாலி=(பிரமணது) கபாலத்தைக் கையிற் றாங்கினவர்; சிவபிரான். (கக)

ஆதலா வித்திர்த்த மாடுகின்றோர் முத்திரை ரடைதல் தின்னம் காதலாற் றென்புலத்தோர் கடன்கழிப்பிற் பெறலரிய கதியிற் சேர்வ நீதலா லதனவடபா வித்திரத்தாயும் மினனென்னும் வழி கண்ட தீதிலபே ரொளியிலிங்க மொன்றுளதாங் கதன்சீர்த்தி செப்ப வாமோ.

(இ-ள்.) ஆனபடியால் இப் பாவகரதீர்த்தத்தில் ஸ்மானஞ் செய்தவர்கள் மோக்ஷலோகத்திற் சேருதல் சத்தியம். (இத தீர்த்தத்தில்) ஆசைகொண்டு பி தூ ரது கடன்களைச் செய்தால் அடைதற்கரிய நற்கதியிற் சேர்வார்கள். இதுவேயன்றி அப்பாவகரமலின் வடகிசையில் இந்திரத்தயம்மனென்னும் பாண்டமன்னன் பிரதிட்டைசெய்த குற்றமில்லாத பேரொளிப்பிழம்பாங்கிய சிவலிங்கமொன்றுண்டு. அதன சிறப்பை எடுத்துச் சொல்லமுடியுமோ (சொல்லமுடியாது) ௭-௩. (கஉ)

ஆங்கதன்றென் பாற்சிறந்த நீலகண்டேச் சுரமுளதாங் கதனின் பா ங்கர், வாங்குகலை விப்பிரவா கெனுமவழுதி தனையின்ற மடமானேக்கி ன், கோங்கின்முகை கவற்றுமுலைச் சித்திராங் கனையமைத்த கோதில் சீர்த்தித், தீங்ககற்றி யருள்கொழிக்குஞ் சித்திராங் கதவிலிங்கஞ் சிறப்பி ன் வைகும்.

(இ-ள்.) அந்த இந்திரத்தயம்மேசத்தின் தென்பக்கலில், சிறப் பமைந்த நீலகண்டேச்சுரம் உளது. அந்நீலகண்டேசத்தின் பக்கத்தில் வளைந்த வில்லையேற் திய விப்பிரவாகு வென்னும் பாண்டியனைப் பயந்த இளமைதங்கிய மாண்போன்ற பாவையும், கோங்கரும்பு போன்ற குசத்தையு முடைய சித்திராங்கனை யென் பாள் பிரதிட்டைசெய்த குற்றமில்லாத சிறப்போடு கூடிய சித்திராங்கத விலிங் கம் பாவங்களை யொழித்துக் கிருபை புரியும் மேம்பாடுடன் விளங்குகின்றது.

அம்பரிடேச் சுரங்காளாஞ் சளஞ்சயமேச் சுரமவைக ளாங்கு வை கும், வம்பவழிபூங் கொன்றைபுனை வார்சடையோ னிறைவியொடு வழ ன்கு மாறு, கம்பமறு தவமுனிவ வுரைத்தனமிக் காதைதனைக் கற்றோர் கேட்டோர், உம்பர்மலர் தூஉய்ப்பழிச்ச வொருமுன்று கண்ணி னொடு முறைந்து வாழ்வார்.

(இ-ள்.) அம்பரிஷேஸ்வரம் - காளாஞ்சேஸ்வரம் - ஜயமேஸ்வரம் - ஆகிய இவை அவ்விடத்தில், வீற்றிருக்கின்றன. வாசனையோ டலர்ந்த கொன்றை மலர்மாலையணிந்த நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமான் உமாத்தேவியாருடன் திருவாய்மலர்ந்தருளியவகையே, யாழங்கூறினோம். கலக்கமற்ற தலத்தையுடைய

அகத்தியமுனிவனே ! இச்சரித்ததைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும், தேவர்கள் மலர்மாரிவருஷித்துத் துதிக்கும்படி ஒப்பற்ற திரிநேத்திரங்களுடன பொருந்தி வாழ்வார்கள். எ-று. (கச)

கேதாரவிவிங்கத்தின் கதையுரைத்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - கககஉ

எழுபத்தெட்டாவது

தருமேசவிலிங்கத்தின் சிறப்புரைத்த அத்தியாயம்.

பின்னரும் விவிங்கத்தி லுயர்ந்ததெது வெனவுமையாள் பேச வெந்தை, முன்னருரைத் திகரதை கேட்டியென வருந்தவத்தின முனியை நோக்கித், தென்னதென வரிவண்டுஞ் சுரும்புமிசைப பாட்டயரத் தேறல் நல்கு, நன்மலர்ப்பூங் கடப்பந்தார் துயலவருதோட் குமரனிலை ந வினு மாதோ.

(இ-ள்.) இவ்விவிங்கக்கனி லுயர்ந்தது யாது? என்று உமையம்மையார் மீண்டும் வினாவ, எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான் முற்காலத்தில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சரித்திரத்தைக் கேட்பாயாக என்று, அரிய தவத்தையுடைய அகத்தியமுனிவரைப் பார்த்து, தென்னதென வென்று கேற்றுக்ள் பொருந்திய வண்டிகளும் சுரும்புகளும் இசைப்பாடல் செய்யும்படி தேன் துளிக்கின்ற நல்ல மலர்களாகிய அழகிய கடப்பமாலை யசைக்கின்ற திருத்தோள்களையுடைய முருகக்கடவுள் இவ்வாறு திருவுள்ளம் பற்றுகின்றனர். எ-று.

தென்னதென வென்பது அதுகரணம்.

(க)

களைஞரலேற் நெருமையுடைக் கொடுங்கூற்ற மாங்குவரது கருணையோடும், பணிபடர்கா லையிற்புனலிற் குளித்துமழைக் காலமழை படவே நின்றும், முனிதருவென தெறுகோடைக் கைந்தழவி னடுகின்று முடிவிலகாலம், வினையறுந் தவமாற்ற வாங்கவனமுன் புரிசடையோன் வெளிப்படடானே.

(இ-ள்.) வெடிபடு தொனியையுடைய எருமைக்கடாவை வாகனமாகக் கொண்ட கொடிய இயமன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, ஆசையுடனே பணிக்காலத்தில் நீரில்மூழ்கியும், மாரிகாலத்தில் மழையிலே நின்றும், கொடுமையிடுக்கோடைகாலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் நின்றும், அநேகங்காலம் தீவினைதொடக்கொழியும் நல்லதவத்தைச் செய்ததால், புரிந்த சடையை யுடைய சிவபெருமான் அவ் வியமனுக்கு முன்னே வெளிப்பட்டுக் காட்சித்தருளினார். எ-று. (உ)

மனபெருந் தவமாற்றிப் பலகாலு முணவொழிந்து வருந்தி நோற்ற, வென்பெழியியக் கையைமகிழ்ந்தே மெழுகென்னக் கொடுங்கூற்ற

மெழுத லோடு, மன்புடைய சராசரங்க ளெவற்றினுக்கு மிறைவன¹ ய வையெ லாநின், நென்புலத்திற் புருத்திழைத்த வினைவழியின் னருளொ டம்போய்ச் சேரக வன்றே.

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற பெரிய நல்ல தவத்தைச்செய்து, அநேக காலம் ஆகா ரம்நீங்கி வருத்தமுற்றுத் தவஞ்செய்த எலும்புகள் தெரியப்பெற்ற சரீரத்தைக் (கண்டு) களிப்படைந்தோம்; எழுந்திருக்கக்கடவாய் என்று (சிவபெருமான்) இ சைக்க,கொடிய இயமன் எழுந்திருக்கவும், அன்புதங்கிய சரம் அசரமாகிய எல்லா வற்றிற்கும் நீயே தலைவன்; அவை முற்றும் உனது தென்றிசையிற்சேர்ந்து, தாம் செய்த இருவினைக்கிடாக உன் கருணையிற்போய்ச் சேரக்கடவன. எறு. (௩)

ஒழிவரிய கொடும்பாவ நெடுங்காலம் புரிந்துமொரு போது சிந்தை விழைவொடுதெண் டிரைபுரட்டு தருமவா வியிற்பபடிந்து விதியினின்பேர் மொழிதருமேசு சுரன்பாதம் பணிந்திடுவோர் பெறலரிய முத்தி சேர்வர் தொழுதகளி பழிச்சியவித் துதிகேட்டோர் நமதுபதற் துனைவிற சேர்வார்.

(இ-ள்.) நீங்குத லரிதாகிய மகாபாவங்களை அநேக காலஞ்செய்தும், ஒரு காலத்தில் மனவிரும்பத்துடன் தெள்ளிய அலைகள் சுருட்டுகின்ற த்ருமீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ்செய்து கிரமப்படி உன்பேரார் சொல்லுந் தருமேஸ்வரரது திருவ டிகளை வணங்குவோர் அடைதற்கரிய மோகூத்தை யடைவார்கள். வணங்கத் தக்க நீ தோத்திரஞ்செய்த இத்தோத்திரங்களைக் கேட்டவர்கள் வினாவில் நமது உ பய திருவடிகளிற் கலப்பார்கள். எ-று. (௪)

அணிகிளர்கார்த் திகைமதியிற் சுக்கிலபக் கத்தினிலட் டமியில் மேய வுணவொழிந்து வருங்கங்குற் றுயில்துறந்து தருமேச னுயர்பொற் றுளிர்ப் பணிவருபு சனைபுரிந்தோர் கொடியபவக் கடல்கடப்பர் பரிவா வின்னு மிணையில்வாந் கேட்டியென வீரஞ்சடையோன் மெய்தடவந் தியம்பி னு [னே.

(இ-ள்.) அழகு விளங்குங் கார்த்திகைமாதத்தில், சுக்கிலபக்ஷத்தில் வரு கின்ற அஷ்டமித்திதியிலே, பொருந்திய ஆகாரம்விலகி, அன்றிரவில் வருகின்ற நித் திரையொழிந்து தருமேஸ்வரரது உயர்வாகிய அழகிய திருவடிகளில் வணங்கத் தக்க பூசைசெய்தோர்கள் கொடுமைதங்கிய பிறவிக்கடலைக் கரை காண்பார்கள். ஆ சையுடனே இன்னும் ஒப்பில்லாத வரங்களைக்கேட்பாயாகவென்று ருளிர்த்தசுடை யையுடைய சிவபெருமான் (யமதருமனது) உடலைத் தடவித் திருவாய் மலர்ந்த ருளினர். எ-று. (௫)

தருமேசவிலங்கத்தின் சிறப்புரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்,

எழுபத்தொன்பதாவது.

கிளியின் கதையுடாத்த அத்தியாயம்.

என்பெழுந்த யாக்கையினைத் தைவரலுங் குளிர்ப்பெய்தி யிதய நெக்காங் கன்புகளின் தூற்றிருப்ப மறலியிரு கரங்குப்பி யைய கேண்மோ வன்சிறைய பருந்தொன்றிக் கிளிப்பார்ப்பின் றந்தையுயிர் வவ்வி யேருந் துன்பமுயிர் பிடித்துந்த ஷயிர்த்தபெடை யின்னுயிருந் துறந்த தன்றே.

(இ-ள்.) எலும்புதோன்றிய (இயமனது) சரீரத்தைச் (சிவபெருமான்) தட வவும், குளிர்ச்சியடைந்து மணமுருகி, அன்பு பழுத்து ஊற்றெடுக்கும்படி இயமத ருமன் இருகரங்களையுங் குவித்து, ஐயனே! கேட்பாயாக; வலிய சிறகமமைந்த ஒருபருந்தானது இக்கிளிக்குஞ்சின் தந்தையை உயிர்வவ்விச்சென்ற துக்கம் பிரா ணனைப் பற்றிவருத்த, இதனைப்பெற்ற பெண்கிளி தனது இனிய உயிரையும் கழி ர்த்தது. எ-று. (சு)

அன்றுமுத லின்றளவு மெனினோக்கி யமர்த்தவிவை யன்பி னோடு, முன்றனருள் புரிதியெனக் கொடுமறவி யுரைத்திடலு முவகை பூப்ப, மி ன்நிரித்தா லெனக்கிடந்த விரிசடையோன் கிளிப்பார்ப்பை வியந்து பா ராப், பொன்றலரும் வரந்தருதுங் கேண்மினெனப் பார்ப்பினமும் புகலு மாதே.

(இ-ள்.) இக்கிளிக்குஞ்சுகள் அன்றையதின முதல்தகாறும் என்னையே பார்க்குக்கொண்டு பொருந்தின; ஆசையுடனே தேவரீரது திருவருள் புரியவே ண்டும் என்று கொடுமைதங்கிய இயமன் வீண்ணப்பஞ் செய்யவும், களிப்புமிடும் படி மின்னலைத் திரித்தாற்போலப் பிரகாசிக்கின்ற விரிந்த சடையையுடைய சிவ பெருமான் கிளிப்பிள்ளைகளைச் சந்தோஷித்துப்பார்த்து அழிவில்லாத வரத்தைக் கொடுப்போம். கேட்பீராகவென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அக்குஞ்சுகளும் கூறத் தொடங்கின. எ-று. (உ)

புன்மையா மிப்பறவை வடிவெடுத்து நினதுபத மெளிதிற் போற்ற வென்னதவ மிழைத்தனமற்றதனின்வரம் யாதெனினெம் மிறைவகேட்டி மின்னகுவேற் கொடுங்கூற்ற மிழைத்ததவ நோக்கியதான் மெய்ம்மைகூர முன்னேவரு பவமனை த்தும் விளங்கியவெம் பாலவற்றை மொழிதுமன்றே.

(இ-ள்.) தலைவரே! இழிவாகிய இப்பறவை யருவமேற்றந் தேவரீரது திரு வறையை இலேசாகத்துகிக்க எத்தகைய தவத்தைச் செய்தோம். அதனைக்காட்டி னும் வரம்யாதென்றும் கேட்பீராக; மின்னலை வீசுகின்ற வேற்படையேங்கிய கொ டிய இயமதருமன் செய்ததவத்தைத் தரிசித்ததால் உண்மை மிகும்படி பூர்வத்தி னுண்டாகிய பிறவிகளெல்லாம் எமக்கு விளங்கின. அவற்றைக் கூறுகின்றோம் (கேட்பீராக). (க)

பானிலவு கொப்பளிக்கும் பனிமதிக்கோ முதுதூறை பாய்வண் டு தூள், தேனுதூள் கொன்றையணி வேணியோய் நிற்பணிந்த திறத்தால் முன்னம், வானுறையு மமரர்களாய்க் கடைவளைக்குந் கரும்புருவ மதர் வே லுண்கட், கானுலவு நறுங்கூந்த லரம்பையர்தோள் புணர்த்து சின் னுள் களித்தல் செய்தேம்.

(இ-ள்.) வெள்ளிய சந்திரிகையைக் கக்குகின்ற குளிர்ச்சிதங்கிய சந்திர னது கொம்புகளில் உறைந்து தேன் சொரிகின்றதும், ஊதுகின்ற வண்டுகள் தே னைப்புகிக்கின்ற துமாகிய அழகியகொன்றைமலர்மாலையணிந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானே! தேவரீரை வணங்கிய பலனால் பூர்வத்தில் ஆகாயத்தில் வசிக் கும் தேவர்களாய்க் கடைசியில் வளைக்கின்ற கரிய புருவத்தையும் மதர்த்த வேல் போன்ற மையூட்டிய விழிபையும் இயற்கைமணம் வீசுகின்ற நல்ல கூந்தலையு முடைய அரம்பாஸ்திரீகளைத் தோள்களைமருவிச் சிறிதுகாலம் களித்திருந்தோம்.

மின்பயில்வேற் றானவராய் விஞ்சையரா யியக்கரா யரக்க ராகி மன்பதையில் வேந்தராய்த் தண்புனலிற் கொடுங்கானில் வாழ்வ தாகி யன்பினளிக் குரராகிக் கேடுஞ் பவராகி மற்று மாகித் [மால். துன்பமுறு மியாக்கைபல வெடுத்தளவில் கோடிபவந் தொலைத்திட் டே

(இ-ள்.) மின்னலை வீசுகின்ற வேற்படையேந்திய இராக்கதர்களையும், வித் தியாதரர்களையும், யக்ஷர்களையும், அரக்கர்களையும், மானுடரில் மன்னவராகியும், குளி ர்ந்த சலத்திலும் கொடிய வனத்திலும் வாழ்கின்ற பிராணிகளையும், ஆசையுடன் காப்போராகியும், தீமை நனைப்போராகியும், பிறவகையாகியும், துன்பம்பொருந்திய எண்ணில்லாத சரீரங்களை யெடுத்துப் பலகோடி பிறவிகளை யொழித்தோம். எ-று.

இவ்வாறு பலகோடி பவத்துழன்று முண்மையறி வின்றி மற்றொன் றொவ்வாத பேரின்பக் கடற்படியா தருத்துயா முழன்றே மீங்குச் செவ்வான்வெண் மதிபுனைந்த தருமேச னடிபணிந்த செய்தி யானும் வெவ்வாய கொடுங்கூற்றம் புரிதவநோக் கியதானும் வினைக டூர்ந்தேம்.

(இ-ள்.) இவ்வகையாக எண்ணில்லாக்கோடிப் பிறவிகளா லிலைந்தும் உண் மையறிவில்லாமல், சமானரகிடமாகிய பேரின்ப சாகரத்திற்குளியாமல் அரிய துன் பத்தை யடைந்தோம். செவ்வானத்தில் தோன்றும் வெள்ளிய பிறைச்சந்திரனைய ணிந்த தருமேசுரது திருவடிகளை இவ்விடத்தில்வணங்கிய தன்மையாலும் வெவ் விய வாயையுடைய கொடிய இயமதருமன் செய்ததவத்தைத் தரிசித்ததாலும் தீ வினைகளை யொழித்தோம். எ-று. (சு)

மீயுயர்வா னவர்க்கிறைவன் விழைபுமரும் பெற்றநிருவும் வேண் டே மெங்கட், கேயவுணர் வுடைஞான நெறிகாட்டி யடைகணாகொன் றிரங்கு தெண்ணீர், பாயுநெடு திணாக்கங்கை சூழ்கிடந்த வியன்காசிப் பதியில் வைகித், தியகொடும் பவக்கடலின் தகைகடப்பா னிறப்பவருள் செய்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) மிசவும் உயர்வாகிய தேவேந்திரன் விரும்பத்தக்க பெறுதற்கரிய செவ்வமும் யாங்கள் விரும்பினோமில்லை. அடியேங்களுக்குப் பொருந்திய அறிவி

ணையுடைய ஞானமார்க்கத்தைக் காண்பித்து, அடைக்கின்ற கரையையுழித்து ஒலி
க்கின்ற தெள்ளிய நீர் பாயும் நெடிய அலைகள் பொருந்திய கங்காநதி ஈழந்த
விளங்கும் பெரிய காசிக்ஷேத்திரத்தில் யாங்கள் வசித்து, மிக்க கொடிய பிறவிச்
கடலின் கரையைக் கடக்கும்படி மிகுதியாகிய திருவருள் புரியவேண்டும். எ-று.

மறைமுதல பலகலையின் கரைகடந்து பூம்பொருட்டு மலரின் மேலோர்
னறைபுனல்வான் றுறையுறையு மஞ்சிறைய மடவன்ன மலங்குதெண்ணீ
முறைபடிந்து செலவயரு மகளிர்நடைக் கழிந்தோ தங்கு முடிவி லின்ப
நிறைதருகா சியினிறத்தல் முத்தியா மெனப்பலகா னிகழ்த்தி னானே.

(இ-ள்.) வேதமுதலிய பல நூல்களின் கரையைக்கடந்து, அழகிய கொ
ட்டைணையுடைய தாமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்குஞ் சதமுகன் ஒலிக்கின்ற நீ
ரையுடைய சிறந்த துறையிலவாழ்கின்ற அழகியசிறையையுடைய இளமைதங்கிய
அன்னமானது அசைகின்ற தெள்ளிய (கங்கா) சலத்தில் கிரமமாக ஸ்நானஞ்செ
ய்தசெல்லுகின்ற மாதர்களினது பாதநடைக்குத்தோற்று ஒதுங்குகின்ற முடிவில்
லாத இன்பம்சிறைந்த காசிப்பட்டணத்தில் உயிர் துறத்தலே மோட்சம் (அடை
யும்வழி) ஆகுமென்று பலமுறை யுரைத்தனன். எ-று.

பூம்பெருட்டு மலர்என்பது தாமரை, “மலரின் மேலோன் காசியினிறத்
தல் முத்தியாமென நிகழ்த்தினான்” எனக்கூட்டுக. (அ)

தடவுவெண்ணெய் வாய்மடுத்துப் பொதுவார்மனை வளர்ந்தருளுந்
துளவத் தாரோன், கடவுண்மர கதப்புரவித் தேரோற்கவ் வாறுரைத்தா
ன் ககிரோன் றுணுங், கெடலருமா தவம்புரியாக் கியவர்க்க ரொடுமொ
தே கிளத்தி னென்வெள், விடையுயர்த்தோன் காசிமுத்தி நகரெனமத் தர
த்துமைக்கு விளம்பி னானே.

(இ-ள்.) பெருமையாகிய வெண்ணெயைப்புசித்து யாதவர் வீட்டில் வள்
ர்ந்தருளிய துளவமலையணிந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியும், தெய்வீகம் பொருந்திய பச்
சைக்குதிரைகள் பூட்டிய இரதநாதையுடைய ஈரியனுக்கு அவ்வாறுகூறினர். சூரி
யனும் கெடுதலரிதாகிய சிறந்த தவத்தைச்செய்யும் யாஞ்ஞார்க்கு முநிவருடன்
அதனையே சொல்லினன். வெள்ளிய இடபத்தைக் கொடியாக வுயர்த்திய சிவபெ
ருமான் காசிக்ஷேத்திரமே முத்தியெய்க்கவல்ல நகரமென்று ஸ்ரீமந்தர பர்வதத்தின்
உமாதேவியாருக்கு உரைத்தருளினர். (க)

இச் செய்யுளிற்கூறிய சரிதங்கள் யாவும் முன்வந்துள்ளன. ஆங்குக் கண்
டுகொள்.

பிள்ளைவண்டின் கணங்கோடி துதைத்தாடி விருந்தயாப் பெருகு
வாசக், கள்ளொழுத முகையவிழ்க்குந் கருங்காவி வளவயல்கூழ் காசி
யென்று, மெள்ளரிய பேரீன்பத் துறைகெழுநன் முத்திரை ரென்ன வே
ராத், தெள்ளருநான் மறைப்பொருளும் விரித்தருளும் வியாதமுனி செ
ப்புமன்றே.

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய கோடிக்கணக்காகிய வண்டுகூட்டங்கள் பெருங்கி
விளையாடி விருந்தன்னும்படி வாசனைதங்கிய தேன் ஊறறெடுத்து ஒழுக மொட்

கெனை முறுக்கவிழ்க்கின்ற கருநெய்தல் பொருந்திய வளப்பமமைந்த வயல்கள் புடைகுழந்த காசிப்பட்டணம் எப்பொழுதும் உயாவாகியபேரினபமார்க்க மிகுந்த நல்ல முதநிகரமென்றறிந்து, தென்னிய அருமையாகிய நான்கு வேதப்பொருளையும் விரித்து உரைசெய்த வியாதமுனிவர் விளம்பினா. எ-று. (௧௦)

முயலரிய மாதவத்து ரோமசனே முதலான முனிவர் யாருந் செயிரறுநன முத்திகர காசிமா நகரமெனத் தெளிந்தார்யாமும் புயல்படிநது குடித்தகடற் புனலகும்படி யெதிரெடுத்துப் பொங்கர் தோதுயிலுமிய லானந்த கானனமே முத்தியெனத் துணிந்திட் டேமால. [றுந்

(இ-ள்.) எத்தனித்தற்கு மருமையாகிய சிறந்த தவதையுடைய உரோமசர்முதலிய முனிவர்கள் யாவரும் குற்றம்ற்ற நல்ல முத்திகேசுத்திரம் சிறந்த காசிநகரமேயென்று உணர்ந்தார்கள் ; (ஆகையால்) மேகங்கள் வீழ்ந்துகுடித்த கடல் நீரைக் குமட்டி (வாய்வழி) எதிரெடுத்துச் சோலைகடோறும் உறவகுகின்ற ஆனந்தகானனமே மோகூதம் (பயக்கவல்லதென்று) யாவர்களுந் துணிவு கொண்டிருக்கின்றோம். எ-று.

எதிரெடுத்தல் = சந்திசெய்தல்; வாந்திபண்ணுவது. ஆனந்தகானனம் என்பது காசிநகரத்திற்குரிய திருநாமங்களு ளொன்று. உரோமசமுனிவர் - இவர் அநேககோடி கற்பங்களாகச் சேவித்திருக்கும் ஓர் மகாமுனிவர்; அநேக பிரமவிஷ்ணுக்க ளிறப்பின் இவருடவினின்றொரு ரோமமுதிரும். இதனை,

திருவொற்றியூர்ப்புராணம் - திருநடனச் சருக்கம்.

“ களப்படு சந்திர ரிரவி நாகர்கள்

வளபபமா ரிரதிர ரனேகர் மாண்டபினை

றுளக்கமாய் நான்முக நெருவன் றுஞ்சுவான்

அளக்கலில் விரிஞ்சர்க ளனேகர் பொன்றிழல்.

முடிவனோர் முகுந்தனம் முகுந்த னொண்ணிலார்.

மடிவுறில் நம்முடை வடிவ மெங்கணும்

படியுரோ மங்களிற் பழிபு மொன்றிது

நெடியவன னோர்களாற் சிறிது நீங்கிற்றால்” — என்பதனுணர்ச்சு.

தெரிவரிய வுலகமொரு மூன்றினுமுகக் காலநிகழ் செய்தியாவது, மரிய யன்மா தவமுனிவர் ரமலநீ பவநதோறு மறைந்த வாறும், பொருவல்லண்ட கோளகையி னிகழ்வனவு மங்கைநெலவிக்க ளியே போலத், தருமலிங்கம் போற்றியதால் தெரிகின்ற வுண்மையுணர் தன்மை யானேம்.

(இ-ள்.) காண்டற்கரிதாகிய திரிலோகங்களிலும் (இறப்பு நிகழ் வெதிர வென்னும்) முக்கால நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும், திருமால் - திசைமுகன் - சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவர்கள் - பரிசுத்தராகிய தேவரீர் - அடியேங்கள் ஜனனங்கதோறும் சாற்றியவும், சமாளமில்லாத அண்டகோளகையில் நடக்கின்ற வற்றையும் உள்ளங்கையி லேந்திய நெல்லிக்கணிபோல, தருமேஸ்வலிங்கத்தைத் துதித்த காரணத்தால், அறியத்தக்க உண்மையுணர்ச்சியையுடையவர்களானோம்.

என்றுபத மலர்வணங்கிக் கிள்ளையினம் பார்ப்பினிதி னிசைத்த லோடுங்
குன்றவரிச் சிலைகுனித்து முப்புரநதி யூட்டியபொற் குழகன் கூறு
மன்றவுல கொருமுன்றி லாசிருக்கை காசியலால் மற்று முண்டோ
பொன்றவழா லயஞ்சிறத்த வானந்தக கிழங்கின்முனை பூத்த தாமால்.

(இ-ள்.) என்றிவவகையாக (இறைவரது) திருவடித்தாமமாயைப் பணிந்
து இளமை வாய்ந்த கிளிக்குஞ்சுகள் இனிமையாகக் கூறவும், கட்டுக ளமைந்த
மலைபாகிய விலலைகளைத்துத் திரிபுரத்தில் அக்கினியை யூட்டிய அழகிய சிவபெரு
மான் திருவாய்மலர்த்தருளுகின்றார். உலகங்கள் ஒருமூன்றிலும் நிலபெற (நம்
முடைய) அரசிருக்குந்தானம் காசிகரமல்லாமற்பிற்தொன்றுமிருக்கின்றதோ?
பொன்றமாயிய அதிருக்கோயில சீர்த்திபெற்ற ஆநந்தமாகிய கிழங்கின் முனை
யிலிருத்தே விளங்குவதாகும். எ-று. (கஉ.)

பழமறைக னுணர்வரிய பிரமமெனும் பொருள்யாமே பணிந்து நம்
பால், விழைவுறுவோர்க் கருள்புரிவா னித்தலத்தி னுருவுகொடு மேவி
மேயிப், பொழிக்கதிர்வா னுபர்குமெிச் சினகரத்தின் றென்றிசையிற்
பொருவி லாத, தொழுத்குருன் மண்டபமொன் றுளத்தனி லெஞ்ஞான்
றுத் துன்னி வாழ்வேம.

(இ-ள்.) பழமையாகிய வேதங்களும் அறிதற் கருமையான பிரமமெனப்
பேசப்படும் பொருள் யாமேயாம். வணங்கி எம்மிடத்தில் அன்புடையவர்களுக்கு
அனுக்கிரகஞ் செய்யும்படி இக்காசிடலத்தில் உருவம்வகித்துப் பொருந்தியிருக்கி
னறோம்; இந்தக் கிரணங்களைச்சிந்தும் ஆகாய மளாவி யுயர்ந்த சிகரத்தையுடைய
திருக்கோயிலின் தென்றிசையிலே ஒப்பிலலாத வணங்கத்தக்க நல்ல (முத்தி)மண்
டபமொன் றிருக்கின்றது. அத் திருமண்டபத்திலே எககாலத்தும் பொருந்தி வா
ழ்த்திருப்போம். எ-று.

வேறு.

மருவு முத்திமா மண்டப மாதியூ
முணாசெய் மண்டபம் யாவினு மோங்கிய
விணாசெய் பிட முதல்வியன பீடத்துந்
தரும பீட முபாநதது சாற்றுங்கால

(இ-ள்.) சிறப்புப்பொருந்திய முததிமண்டபம் முதலியவாகச் சொல்லப்
பட்ட மண்டபங்கள் எல்லாவற்றிலும், உயாவாகிய விரசாபீடம் முதலாகிய
பெருமைதங்கிய சத்திபீடங்களிலும், (இயமதருமராஜனால் பூசிக்கப்பட்ட) தரு
மபீடமே சொல்லுமிடத்தில் உயாந்ததாகும். எ-று.

விணாசெய் பீடம் என்பது விரசாபீடத்தை. இது சத்திபீடங்கள் அறுபத
தூசன்களு ளொன்று. இது முன்வந்துள்ளது. ஆங்குக் கண்டுகொள்க. (கரு.)

இன்ன மென்கிளிப் பிள்ளைகள் யாவையு
மன்ன பீடத் தமர்ந்த பரிசினால்
மன்னு மென்னுல கத்தினில் வாழ்த்தன்
பின்னர் முத்தி பெறவா வகிணையால்.

(இ-ள.) (இயமதருமனே!) இந்த மெல்லிய கிளிக்குஞ்சுகளெல்லாம், அத்தகைச்சிறப்பினைவாய்ந்த தருமபீடத்தில் (இதுவரையில்) பொருந்தியிருந்த தன்மையால், நிலைபெற்ற எனது உலகத்தில் (சிறிதுகாலம்) வாழ்ந்திருந்தபின்னர் மோட்சமடைவது சத்தியமாகும். எ-று. (௧௬)

என்று கூற்றுக் கிறைவ னிசைப்புழி
மன்ற வீசன் வடிவொடு கிள்ளைகள்
குன்ற வில்லுடைக் கூத்தன் கயிலையிற்
பொன்ற யங்கு விமானத்துப் போயவால்.

(இ-ள.) என் நிவ்வகையாக இயமதருமனுக்குச் சிவபெருமான் திருவாய் மலாந்தருளியபொழுது, அம்பலத்தெழுந்தருளிய அண்ணலது திருவுருவத்துடன் கிளிப்பிள்ளைகள் மேருமலையை வில்லாகவுடைய இறைவரது திருக்கையாகிக் குப் பொன்மயமான தேவவிமானமேறிச் சென்றன. எ-று.

ஈசன் வடிவொடுசிவசாரூப்பியங் கொண்டு. (௧௭)

கிளியின் கதையுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௧௯௩௪.

எண்பதாவது,

மனோரத்திரிதிகை விதியுரைத்த அத்தியாயம்.

கொழுதி வண்டின முான்றுபாட்டயர்தரு கொன்றைதேத் துளிதூற்ற விழுது விட்டபூந் துகிரெனக் கிடந்தொளிர் விரிசடைப் பெருமானீ பழுதி லாதுயர் மனோரத்த் திரிதிகை நோற்பவை பகனென்னத் தொழுது கூறினன் சில்லரி யொழுகிய துணைமலர்த் தடங்கண்ணுள்.

(இ-ள்.) வண்டுகூட்டங்கள் கொத்தி இசைகூட்டிப் பாடுகின்ற கொன்றைமலர்மலை தேன்றுளிகளைச் சிந்தும்படி, விழுதுகள் விட்டிருக்கின்ற அழகிய பவளம்போலப்பிரகாசித்து விளங்கும் விரிந்த சடையையுடைய எம்பெருமானே! தேவரீர் குற்றமில்லாம லுயர்ந்த மனோரத்த் திரிதிகை விரதத்தை யாச்சிரயிக்கும் வகையைத் திருவடிமலர்த்தருளவேண்டும் என்று, வட்டமாகிய அரிபடர்ந்த உயரதாமரைமலர்போன்ற விசாலமாகிய கண்களையுடைய (விசாலாக்ஷி) அம்மை யார் பணிந்து வினாவின். எ-று.

மனோரதம்=மனஸ்தரதம். அதாவது இஷ்டசித்தி. (௧)

பூண்சு மந்தபொற் கொடியெனக் கவினிய புலோமசை விழைவோடு மாண்சு மந்தநற் நவம்பல வாற்றியும் விழைந்தன மருவாமல்

பாண்க ளிந்துதே மழைபொழித் தாலெனப் பாட்டயர் தனவீசன் [ன்
கோண்பி றைக்கெழில் கொடுத்தவா னுதலுளங் குறித்தது புகலென்ற

(இ-ள்.) ஆபரணங்க ளணித்த பொற்கொடிபோல அழகுவாய்ந்த இஃதி
ராணி ஆசையுடனே மாட்சிமைதங்கிய நல்ல தவங்கள் பலவற்றைச்செய்தும்,
விரும்பியவற்றைப் பொருந்தாமல், பண்ணோடு பழுத்துத் தேன்மாரி கொரிந்தாற்
போலக் காணஞ்செய்தனள். சிவபெருமான், (பிரசன்னராய்) கோணிய இளஞ்சந்
திரனுக்கு அழகினைத்தந்த ஒளிதங்கிய நெற்றியை யுடையாளே ! மனத்திற் கருதி
யதை (வெளியிட்டு என்னிடம்) சொல்வாயாக என்றனர். எ-று. (உ)

என்று கூறலுந் திதழைத்துத் தழகுவாய்ந் தீர்க்கிடை புகாதோங்கிக் [ள்
குன்றி னுண்டெனப் பணைத்திறு மாந்தெழு குவிமுலைக் கொடிபோல்வா
மன்ற நன்மக மளப்பில புரிந்துபர் வானவர்க் கிறையாய
வென்றி மன்னவன் குலமனைக் கிழத்தியா யினிதிருந் திடல்வேண்டும்.

(இ-ள்.) எனச் சிவபெருமான் கேட்கவும், தேமல்பட்டந்து அழகுந்று
ஓர் ஈர்க்கும் நடுவே புகவொட்டாமற் பருத்து மல்களிரண்டுபோலக் கிளைத்து நியி
ர்த்தெழுதின்ற குவிவாகிய குசங்கையுடைய கொடிபோன்ற புலோம்பை, நிலைபெ
றும்படி நல்ல யாகங்கள் எண்ணில்லாதன வியற்றி உயர்வாகிய அமரர்கட் காசனா
கிய வெற்றிபொருந்திய வாசலனுக்குப் பட்டத்து மனைவியா யினிதாக இருந்தி
டல்வேண்டும். எ-று. (ங)

பொற்பின் மேவரு மெவ்வுரு வேண்டினும் பொருந்துதல் தரவேண்டு
மற்பின் மேவிய காதல னிறந்துழிக் கைம்மையா குதலின்நிக்
கற்புழித்திட லொழிந்துந் கன்னியாய்க் கணவனைப் பெறல்வேண்டுங்
கொற்ப தொழுத்தொளிர் கணிச்சியோ யெனவவள் கூறலு மிறைகூறும்

(இ-ள்.) (அன்றியும்,) அழகுடன் பொருந்துதற்கரிய எத்தகையவழுவும்
விரும்பினும் அடைதலைக் கொடுக்கவேண்டும். அன்புடன் கூடிய நாயகன் உயிர்
துறப்பினும் விதவைத்தன்மை யடைதலில்லாமலும், கற்புழிந்துபோத வில்லாம
லும், நல்ல கன்னிகையாக (மீண்டும்) நாயகனைப் பெறுதல்வேண்டும். கொலைத்
தொழில்மிஞ்சுது விளங்குகின்ற மழுப்படை யேந்திய மகாதேவா ! என்று இந்
திராணி யிசைக்கவும், சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (ச)

வரத மோர்க்க மபயமோர் காஞ்செப வடமொரு கரமாகப் [ரோ
பொருவின் மோதக மொருகரத் தமைத்தெழில் பூத்தொளிர் பணைமென்
ளிருப தாமருட் கவுரியோ டழிகவு ளெறுழ்வலிக் கடாயானே
யுருவ மேவுமா சார்விநா யகற்றொழில் விழைந்தனவுறுமென்றான்.

(இ-ள்.) வரதம்பொருந்திய ஓர் திருக்கரமும், அபயம்பொருந்திய தீர்
திருக்கரமும், ஜெபமாலை யேந்திய ஓர் திருக்கரமும், ஒப்பில்லாத மோதகமேந்திய
ஓர் திருக்கரமுமாகக்கொண்டு அழகுவிளங்கிப் பிரகாசிக்கின்ற கிளைத்த மெல்லி
யதிரும்புயங்கள் இருபதிலையுடைய அருள்புரியுங் கௌரியுடன், மிக்க வலியை
யுடைய மதசலம்பொழியும் யானைவழுவமைந்த ஆசார்விநாயகரைப் பணிந்தால்
விரும்பியவை கைகூடுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று.

வரதம் - அபயம் என்பவை முறையே வலது அத்தத்தின் விரல்கள் மே னோக்கியும் இடதுகையின் விரல்கள் கீழோக்கியும் நிறக, உள்ளங்கை பார்ப் போ கண்ணுக்குப் புலப்பட நிறத்தும் குறிகள். (ரு)

அனன நோன்பினை யாற்றுநல விதியெனக் கறைந்திடு கெனலோடு மன்னு சித்தனாத திங்களில் வளாமதி மருவிய பக்கத்தில் முன்னி யேத்துமுன றுநதிதி வருவதன முன்னேநா ளருள் கூருந் தன்னே யேத்தியக கங்குலவா யுணவினை த தவிர்த்துவை கறைப்போதில்

(இ ள்) அத்தகைய விரத்ததை ஆச்சிரயிக்கத்தக்க நல்ல மாக்கத்தை அடியெனுக்குப் போதிக்கவேண்டுமென்று அயிராணி சொல்லவும், (சிவபெருமான் சொல்லுகின்றார்) நிலபெற்ற சித்தனாமாதத்தில், சந்திரன் வளர்தல்பொருந்திய பூரவசூதத்தில் நீனைதத்ததுகிகின்ற திரிதிசைத் திதியானது வருதற்கு முன் னுளாகிய துதிசைத் திதியில் கிருப்பையிருத்த தமணத்ததுதித்த அவ விரவில் ஆகாரத்தை நீக்கி விடியற்காலத்தில், எ-று.

இதுமுதல் பதினொருபாட்கள ஒருதொடர்.

(சு)

துயிலெ ழுத்துமாக் கடம்புநா யுருவிபே ரீதுமா துளைதோமில் செயிலை யததிரீள் கதிரால் னாவவெணை பிச்சியின நிரள்கொயி னினைவ கொண்டுமெண் பற்கறை தீர்த்தெநீர் காலையிற் கட னுற்றிப் பபிலு மாலையம் பொழுதிநிற் புனிதநீர் படித்துவெண் கெலகற்றி.

(இ ள்.) நீத்திலாயினின்று விலகி யெழுந்த, மா - கடம்பு - நாயுருவி - பேரீந்து - மாதனை - குற்றமில்லாத அசோகு - அத்தி - நீண்ட கதிர்களையுடைய நல்ல நாவல் - வெண்பிச்சி இவற்றின் திரட்சியாகிய கொம்புகளில் கூடுமானவற் றை (தந்தக் கட்டை) கொண்டு, வெள்ளிய பற்களின் மாக் நீக்கி, அடுத்த கா லைப்பொழுதிற் செய்யவேண்டிய கடனகளை முடித்து, வருகின்ற சாயுநகாலத்தில் பரிசுத்தமாகிய சூதத்தில் மூழ்கி, வெள்ளியவஸ்திரமணிந்து, எ-று. (எ)

செய்ய சந்தனங் கழுகில் மானமத மரிசனஞ் செழுஞ் சாந்தங் தொய்யில் நீணமா பஞ்சன்பத மாக் கெய்த தோமில்சிக் துரமேற்ற வைய தேவதா ருவினெடு முரோசனை யிவறயினல விருட்போதின் மையல் யானைமா முகத்தனைக் கெளரியை வான்முறை வழாதாட்டி.

(இ-ள்.) செவ்வையாகிய சந்தனம் - வைரமுடைய அகில் - மான்மதம் - மஞ்சள் - கலவைச்சாந்தம் - தொய்யிலெழுத்தத்தக் நீண்ட மரமஞ்சள் - பத்மா க்கம் - குற்றமில்லாத சிந்துசம் - அழகிய தேவதாரு - உரோசனை ஆகிய இவற்றி னால் நல்ல இராத்திரிக்காலத்தில், மதமயக்கம்பொருந்திய யானையினது சிறந்த முகத்தையுடைய விராயக்கடவுளையும் கெளரியையும் (சிவாகமங்களில் விதித் துள்ள) கிரம்பிரகாரம் முறைதவறாமல் அபிதேசித்து, எ-று. (அ)

இவைய ஸ்திரிநு கூறுகுந் குமமலர் மான்மத மிருகநு நவையில் சாந்தமுகக் கூறெரு கூறெளிர் நறைகமழ் கருப்பூரம் குவவின் மற்றது னுறுபெய ரியக்காமென் குழப்பதா மிஃதாட்டி னுவனை செய்யுமெக் கடவுளு மென்பதா லுவந்திவற் றினுமாட்டி.

(இ-ள்.) (ஈண்டெடுத்துக்கூறிய) இவையேயன்றி, இரண்பெங்கு குங்கு மப்பூவும், இரண்பெங்கு மான்மதமும், மூன்றுபங்காகக் குற்றமில்லாத கலவை ச்சாந்தம், பிரகாசிக்கின்ற வாசனைவிசம் பச்சைக்கற்பூரம், ஒருபங்குங் கூடினால் அக் குழம்புக்கு உரிய பெயர் மெல்லிய இயக்கர் குழம்பாகும். இதனு லபிதேகி த்தால் எத்தகையதேவரும் களிகொள்வர் என்று சொல்லப்படும் ஏற்பாட்டினால், இவ் வியக்கர் குழம்பினாலும் சந்தோஷித்து அபிதேகித்து எ-று.

மான்மதம்=கத்தூரி.

(க)

பிண்டி பாதிரி மல்லிகை யலரிதேன் பிலிறுசுணை பக்கங்கோங்கங் கண்டல் தாமரை வலம்புரி குமரிமென் கடிசுமழ் செழுநீலம் வண்ட றுமலர் தூவிமென் சருக்கரை வயிறுறுறு மடையேல முண்டு முத்தினால் நெய்பினு லமைத்தவை யுவப்பொடு மினிதூட்டி.

(இ-ள்.) அசோகுபாதிரி - மல்லிகை - அலரி-தேனைச்சிறுதகின்ற சண்ப கம்-கோங்கு-தாழை - தாமரை-நந்திபாவர்த்தம் இளமைதங்கிய மெல்லிய மணம் வீசுகின்ற செழிய நீலோற்பலமுதலாகிய உண்டுகள் நீங்காத மலர்களானருச்சித்து மெல்லிய சருக்கரையை யுள்ளே பொருந்திய அடை - ஏலம் பொருத்தி உழுந்தி னாலும் நெய்பினாலும் செய்துமுடித்த பண்ணியங்கள் (இவற்றை) களிப்போடு இனிதாக உண்பித்து (அதாவது நிகேதனஞ்செய்து). எ-று. (க0)

புகல ருக்கிய முதலிய யாவையும் புரிந்துபூ சனையாற்றி மகிழ்சி றத்தரு மறையவாக் கிறின்றன வழங்கியாங் கவர்க்கேற்ற துகள றப்பரிந் தட்டன கூழினு லமைத்தவை தான்றுய்த்து திகழு நன்மதி தோறுமில் வாறுநோற் றுண்டுசென் றியலகாலே.

(இ-ள்.) (ஆகமங்கள்) கூறுகின்ற அருக்கிய முதலிய எல்லாவற்றையுஞ் செய்து, பூசையியற்றி, ஆரத்த யிருந்து அரிய வேதமுணர்ந்த அந்தணருக்குத் தம்மாற் கூடியவனாயில் அவர்கட்குத் தக்கவற்றைத் தானஞ்செய்து, குற்றநீங்கிய வகையாய் விரும்பிச் சமைத்தனவாகிய உணவினால் இயற்றியவையுண்டு, விளங் குகின்ற நல்லமாதங்கள்தோறும் இவ்வண்ணமாக விருந்து ஓர்வருடஞ்சென்று பொழுது. எ-று.

மதி=சந்திரன். சந்திரன் வளர்ந்து தேய்தலே ஓர்மாதமாகலின் மாதமெ ன்றும். திங்களென்பதும் இவ்வாறே வரும். (கக)

முன்ன ரோதிய திதியினிற் கங்குலின் முறைவழா தருச்சித்து நன்னி லத்தினின் மெழுக்கெறிந் ததளிடை நவையிரீக் கருமங்கள் சொன்ன சாமவே தத்திரு மறையினுற் றுகளிலெணை முதலாக மன்னு தானிய மெட்டினூற் றெட்டென வழங்குமா குதிபண்ணி.

(இ-ள்.) முன்னெடுத்துச் சொல்லிய திதியின் இரவில் கிரமந்தவறும் பூசைசெய்து, நல்ல பூமியில் (பசுவின் சாணத்தினால்) மெழுகி, அவவிடத்தில் குற்றமில்லாத அக்கினிகாரியத்தைச் சொல்லிய சாமவேதமாகிய சிறந்த மறை முறையே தூசில்லாத என்முதலாக நிலைபெற்ற எண்வகைத்தானியங்களில் தூற் றெட்டுஎன்று சொல்லும் ஆகுதிசெய்து. எ-று.

தூற்றெட்டு ஆகுதி இதனை அவ்ஹோததாஸ்தாகுதி யென்பர் வடநூலார்.
ஆகுதி=ஓமத்தியில் நெய்யைச் சொரிதல்.

எள் முதலிய எண்வகைத் தானியம் - நெல் நீங்கியவை. (கஉ)

பொருவில் விச்சுவப் பூசைநின் னருள்பெறு புதலவனே டுனிதாற்றும்
விரத நற்பலன் வழங்குதல் வேணடுநல் வேழமா முகத்தோயிங்
கருள்செய் நினனுடை யன்னையோ டுதன்பல மென்னவீழ்ந் தடிபோற்றி
மருவு லாநறு மலர்கடைய் முமமுறை மகிழ்வொடும வலஞ்செய்து.

(இ.ள்.) (தாயே!) சமானமில்லாத விஸ்வபூஜையத் தேவரீரது திரு
வருள்பெறுகின்ற விராயகருடன இனிதாகசெய்கின்ற (மனோரத்திரிதிகை) விர
தத்தின் நல்ல பலனைக் கடாக்கித்தல்வேண்டும் ; சிறந்த யானை முகத்தையுடைய
விராயகக்கடவுளே ! கிருபைபுரிகின்ற தேவரீரது தாயாருடன் இவ்விரதத்தின்
பயனை யனுக்கிரகஞ்செய்வீராக என்று (நிலமிசை)வீழ்ந்து திருவடிகளைத் துதித்து,
மணம்வீசுகின்ற நல்ல மலர்களானருச்சிதது மூன்றுதரம் ஆசையுடனே பிரதக்ஷி
ணஞ்செய்து. எ.று. (கங)

விரத மாற்றுவித் தருளிய குரவனைப் பன்னிதன் னொடுமெல்லென்
பொருவில் கடடிவி னிருத்திநல் லணியொடும பூசனை யினிதாற்றிப்
பரிவி னன்குடை தொடுகழ லாடிநற் பர்ப்பசு விவைகல்கி
யருளி னோடுபின் சென்றுந் குரவனை விடுத்தகன் மனையெய்தி.

(இ.ள்.) விரதத்தைச் செய்வித்த ஆசாரியனை மனையாட்டியுடனே, மிரு
துவாகிய சமானமில்லாத கட்டிலின்பேரிலிருக்கச்செய்து, நல்ல ஆபரணங்களு
டன பூசையும் இனிதாகச் செய்து, ஆசையுடன் நல்ல குடையும் (காவில்) தொடு
க்கின்றபாதாட்சையும் கண்ணாடியும் நல்லகறவைப்பசவுமாகிய இவற்றைக் கொடு
த்து, அன்புடனே பின்சென்று நல்ல ஆசிரியனை (மனைக்கேக) விடுத்து (தனது)
பெரியவீட்டை யடைந்து. எ-று.

அணியாற்றி=அழகுசெய்து, அல்லது ஆபரணம்பூட்டி. (கச)

அள்ளி ருட்கரும் போதகன் றிட்டபி னுய்பிழி மலாக்கூந்தல்
வள்ளை வாரகுழைப் பண்ணிரு கன்னியர் மைந்தரத் துணையோரை
யுள்ளு வப்புற வெண்ணெயி னுட்டுவித் தினனமு தினிதூட்டித்
தள்ள நும்பெருங் கிளையொடு மாரமு தருநதிடல தகைமைத்தே.

(இ.ள்.) இருளதிகரித்த இராப்பொழுது கழிந்தபிறகு (வண்டுகள்) ஆரா
ய்கின்ற தேன்பொருந்திய மலர்மாலையுடைய கூந்தலையும், நெடிய குண்டலங்களணி
ந்த வள்ளைக்கொடிபோன்ற காதினையு முடைய சமடிகளின் பண்ணிருவரையும்
அவ்வளவினராகிய பாலரையும் மனக்களிப்புண்டாக எண்ணெயிட்டு முழக்காட்டு
வித்து இனியஉணவை நன்றாகுண்பித்து, நீக்குதற்கரிய பெரிய சுற்றத்தாருடன்
அருமையாகிய அன்னத்தைப் புசித்தல் தகுதியுடையது. எ-று. (கரு)

கருங்கட் கன்னியர் நோற்றிடின விழைவுறு கணவரைப் பெறுகிற்பார்
திருந்து காலையர் நோற்றிடின வருமுலைத் தெரிவையர் தமைச்சேர்வர்.

பொருத்து மங்கல மடந்தைய ராற்றிடிற் புதல்வரைப் பெறுவார்பூண
பரிந்த மங்கலபர் கோற்றிடின மறுமைபிற் பழிப்பில்கா தலற்சோவார்.

(இ.ள்.) (இவ் விரதத்தை) கரிய கண்களையுடைய கண்ணிப்பெண்கள்
ஆச்சிரயித்தால் தாம் விருப்பிய நாயகரை யடைவார்கள். அழகினையுடைய ஆட
வச்சிரூர் ஆச்சிரயித்தால் தணங்கள் தோன்றிய மாதரை மணப்பார்கள் ; மங்கல
நாண் பொருத்திய சுமங்கலிகள் அதுஷ்டித்தால் சம்புத்திரரைப் பெறுவார்கள் ;
மால்கல்யாணிமுத்த விதவையர் கோற்றால் மறு ஜனனத்தில் குற்றமில்லாத கணவ
னைக் கூடுவார்கள். எ-று. (கௌ)

பன்னு நான்மறை முனிவர ராற்றிடிற் பலகலைத் துறைச்செல்வார்
மன்ன ராற்றுநி னொருகுடை நீழலின் மண்முழு தினிதாள்வார
பொன்ன வாங்குல வணிகரார் நுறினவ வறிவரு பொருள்செய்வார்
பின்னு ளோரிரி தாற்றிடி னுளத்திடை விழைந்தன பெறுகிற்பார்.

(இ.ள்.) சொல்லுகின்ற நான்கு வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணர் (இவ்விர
தத்தை) இயற்றினால் டல சாஸ்திரங்களின் துறைகளை யுணர்வார்கள் ; அரசர்
ஆச்சிரயித்தால் உலகமுழுவதையும் ஒருகுடைநீழலில் இனிதாக அடக்கிவார்கள் ;
பொன்னை விரும்புகின்ற சிறந்த வைசியர் அதுஷ்டித்தால் அளவிட்டறிதற்கரிய
பொருளையடைவார்கள் ; சூத்திரர் இவ்விரதத்தை ஆச்சிரயித்தால் மனத்தில் விரு
ப்பியவற்றைப் பெறுவார்கள். எ-று. (கௌ)

செய்ய தாமரைத் திருமுக னோற்றுமுன் செங்கண்மால் தனைச் சேர்தாள்
மைய வேலவிழி யருத்தி நோற்றுயா வசிட்டனன் மனையா
னைய துண்ணிடைக் கொடியது சூபைநோற் றத்திரி தனைப்பெற்றான்
தொய்யில வெம்முலை யிமமுறைநோற்கெனச் சொற்றான் மழுவல்லான்

(இ.ள்.) செவ்வ தாமரைமலரில் வசிக்கும் இவர்க்குமிதேவி (இவ்விர
தத்தை) முன்செய்து செந்தாமரைபோலுங் கண்ணையுடைய திருமலைக் கூடி
னாள் ; மதாத்த வேல்போன்ற விழியையுடைய அருந்திகோற்று உயர்வாகிய வசி
ட்டமுனிவனது நல்ல பத்தினியாயினாள் ; அழகிய துண்ணிய இடையையுடைய
அதுகுறைய யதுஷ்டித்து அதகிரிமுனிலனை (கணவனாக) அடைந்தாள் ; தொய்யி
லெழுதிய வெவ்வியதனங்களுடைய சரியே ! இவ்வகையாக (நீயும்) கோற்கக்
கடவாயென்று மழுப்படை தாங்கிய மகாதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். எ-று.

அழகு கண்படு வனமுலை சுமந்தற வலசுநுண் ணிடைச்செவ்வா
யெழுதுவா ணுதற் புலையாமைசு நோற்றுளத் தியைந்தயா வையும்பெற்றாள்
விழைவி னிக்கதை கேட்டவர் பயின்றவ ரெழுதினர் விருப்புற்றோர் [மே.
தொழுது வாழ்த்தார் பேற்றையோர் நாவிறற் சொல்லுதற் கெளிதா

(இ.ள்.) அழகுபடிந்திருக்கின்ற குசங்களைத் தாங்கி மிகவும் வருந்துகி
ன்ற துண்ணிய இடையையும் செவ்வ வாயையும், எழுதிய ஒளிதங்கிய புருவத்
தையுமுடைய இத்திராணி (அம்மனோரத்திரிதிகைவிரதத்தை) நோற்று மனத்
திற் பொருத்திய எல்லாவரங்களையும் அடைந்தனள். ஆசையுடன் இச்சரித்திரத்

தைக் கேட்டவர்களும் படித்தவர்களும் எழுதினவர்களும் சந்தோஷித்தவர்களும் வணங்கித் துதித்தவர்களும் அடையும் பலனை ஒருநாவினால் எடுத்துச்சொல்லுதற் கெளிதாருமோ (எளிதாகாது) எ-று. (௧௬)

மனோரத்திரிதிகை விதியுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௧௧௫௨.

வ

சிவமயம்.

எண்பத்தொன்றாவது,

தூர்த்தமன் கலையுரைத்த அத்தியாயம்.

குறாதி லாக்கடவு் குடங்கையி னேந்துபு குடித்த வரும் றைப்பொரு டெரிந்தரு ளகத்திய முனிவ தரும் தீர்த்தந் கதையினைச் சாற்றுவ னென்னப் பொருவின் மாமுத றடிந்தவேற் புங்கவன் புகலும்.

(இ-ள்) ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தை உள்ளம் கையிலே ற்று ஆசமனஞ்செய்த அரிய வேதத்தின் (உண்மைப்) பொருளை யுணர்ந்தருளிய அகத்திய முனிவனே ! தருமதீர்த்தத்தினது கல்சரித்தத்தினைச் செப்புகின்றேன் ; (கேட்பாயாக) என்று, சமானரகிதமாகிய மாமரவடிவுகொண்ட சூரபன்மனைச்சம் ஹரித்த வேற்படையேந்திய ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார். ஏந்து என்பது செய்புள்ளும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்.

ஏந்து கோட்டயி ராவதப் பொருபக டிவர்தவான் கார்து வெம்படை விருத்திரா சுரனுயிர் கவரச் சாரந்த வெவ்வினை தீருமா றுரையெனத் தாழா வாய்ந்த நான்மறைக் சூரவனை யேத்தின னறைந்தான்.

(இ-ள்.) வளைவாகிய (நான்கு) கொம்புகளையுடைய ஐராவதமாகிய போர்பு ரியும் (வெள்ளை) யானையை ஏறிச்செல்லும் இந்திரன் என்கின்ற வெவ்வின ஆயுதத் தர்ங்கிய விருத்திராசுரனது உயிரை (தவஞ்செய்கையில்) கவர்தலால், தன்னை யடைந்த பிரமஹத்தி நீங்குமாறு உரைத்தருள வேண்டுமென்று, நான்கு வேதங்க ளையும் ஆராய்ந்தறிந்த பிரகற்பதி முனிவரைப்பணிந்து துதித்தாற் றினன். எ-று.

கொழும் டற்பிணி நெகிழ்குடச் சூற்கமு கெருத்தி னுழக ரோதையின் வெருவிய வானைபாய்ந் துழக்கப் பழையர் சேரியிற் கட்டுட முடைந்தனைப் பகந்தேன் பொழியு நீள்வயற் காசியிற் செல்கெனப் புகன்றான்.

(இ-ள்.) மதர்த்த மடல்களின் கட்டுகள் நெகிழும்படி குடம்போற் சூல் கொண்ட பாக்குமரங்களின்பிடரியிலே, பயிர்த்தொழில் பயில்வோரது பேரிறைச் சலாற் பயந்த வாணமீன்கள் பாய்ந்து கலக்குவதால், பழையர் சேரியில் கட்பாணையுடைந்தாற்போல, பசுமையாகிய தேனைச்சொரியும் நெடிய வயல்களையுடைய காசிசேஷத்திரத்திற்குச் செல்கவென (வியாழபகவான் மேகவாகனனுக்கு) விளம்பினன். எ-று.

பழையர் = கள்விற்போர். சேரியென்பது ஊர்சேர நிற்கும் ஓர் சிற்றூர். ஈண்டுச் சில ஜாதியர் ஊர்சேரார் வாழ்வார். (ங)

அளியுழப்பரு முகைவெடித் தலர்த்தசெங் கமலத்
துளிம துப்பரத் தொழுகலாற் றேமற விளைந்த
களிறு பாய்கதிரச் செந்நெலங் கழனிசூழ் கிடந்த
வள்ளு கழிச்செழுங் காசியை வாசவ னடைந்தான்.

(இ-ள்.) வண்டுகள் உளர்தலின் பருத்த மொக்குகள் வெடித்து மலர்ந்த செந்தாமரை மலரின் தேன்துளிகள் பரவி யொழுகுதலால், குற்றமறப் பயிராகிய யானைகள் பாயத்தக்க கதிரையுடைய செந்நெல்பயிர் பொருந்திய அழகிய கழனி கள்கூழ்ந்து விளங்கும் கீர்த்திவளர்கின்ற செழுமைதங்கிய காசிப்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தனன் இத்திரன். எ-று. (ச)

விரிசு டர்ப்பசங் கதிரெறித் தவுண னுன் விழுங்கிக்
குருதி கொப்பளித் தழலுமிழ் வயிரவாட் குரிகில்
பொருத டந்திராக் கங்கையம் புனல்படிந் தாடி
யருட ருந்தரு மேசண்முன் னருந்தவம் புரிந்தான்.

(இ-ள்.) பரந்த பிரகாசம்பொருந்திய பசிய கிரணங்களைவிசி, அசுரது மாமிசத்தை யருந்தி, உதிரத்தைக் கொப்பளித்து, நெருப்பைக் கக்குகின்ற வச்சி ரவாளாயுதமேந்திய வலாரி எறிகின்ற பரந்த அலைகளையுடைய அழகிய கங்காசலத்தில் மூழ்கி ஸ்நானஞ்செய்து, கிருபை பாலிக்கின்ற தருமேசப் பெருமானது திரு ச்சங்கிதானத்தின் முன்னர் அருமையாகிய தவத்தைச்செய்தனன். எ-று. (ரு)

புரியு நற்றவ முவந்தனன் புரந்தர நீயித்
தரும வரவியிற் படுகெனத் தழங்குநீ ராடிப்
பிரம கத்திவிட் டொழிதலும் பிஞ்ஞகற் போற்றிப்
புரசை யானேவே விந்தான் வரணிடைப் புகுந்தான்.

(இ-ள்.) இத்திரா! நீ இயற்றிய நல்ல தவத்திற்குக் களித்தனன். இத்தருமதீர்த்தத்தில் மூழ்குகவென்று (சிவபிரான்) திருவாய் மலர்ந்தருள, சத்திக்கின்ற தருமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பிரமகத்திவிட்டு நீங்கவும், சிவபிரானத் துதித்து, நெற்றிப்பட்டமணிந்த ஐராவதத்தை யேறுகின்ற வேற்படையேந்திய தேவேந்திரன் தேவலோகத்திற்குச் சென்றான். எ-று. (சு)

முருகு தாழ்குழற் புலோமசை முலைமுக மெக்குக்
தெரியல் மர்ப்பினன் மீட்டுமா தவவொடுந் தேங்கொள்

விரித லைப்பசங் கமுககல் விசும்பக டெடைப்பக்
கருவி மாமழை பொழிபுனற் காசியி னடைந்தான்.

(இ-ள்.) தேன்பொருந்திய பரந்த தலையையுடைய பசிய பாக்குமரங்கள்
அகன்ற ஆகாயத்தின் வயிற்றைக்கிழித்தலால், உலகிற்கு முதற்காரணமாகிய சிற
ந்த மழைபொழியும் காசிகரத்தை, மணங்கமழும் நீண்ட அளகபாரத்தையுடைய
இந்திராணியின் முலைமுகட்டினைக் கலக்குகின்ற (சுற்பகமலர்) மாலையணிந்த மார்
பையுடைய இந்திரன் சிறந்த தவசிகளோடும் திரும்பவும் சோந்தான்.. எ-று.

முகடு=உச்சி.

பாக்குமரங்கள் ஆகாயத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லுதலால், மேகங்
கள் எப்பொழுதும் வருஷித்துக்கொண் டிருக்கும் என்பார். “கமுககல் விசும்பக
டெடைப்பக் கருவி மாமழை பொழிபுனற் காசி” என்றார். (எ)

சுடரும் வெண்மதி வளைசடைத் தாரகேச் சுரற்குக்

குடபு லத்தினிற் றன்பெய ரான்மகிழ் கூர்ந்து

படர்செழுஞ்சுட ரிலிங்கமொன் றமைத்தனன் பரிவா

லடர்செய் வேல்விழிச் சசியுமாண டிலிங்க மொன் றமைத்தான்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற வெள்ளியச் சந்திரனையணிந்த சடைமுடியுடைய
தாரகேச்சுரருக்கு மேற்றிசையிலே (இந்திரன்) தனது பெயரால் களியிருந்து பட
ர்ந்த செழுமைதங்கிய பிரகாசத்தோடு கூடிய சிவலிங்கக் குறியொன்றைப் பிரகி
ட்டை செய்தனன். எதிர்க்கின்ற கேலாயுதம்போன்ற கண்ணையுடைய இந்திரா
ணியும் ஆசையோடு அவவிடத்திலேயே ஓர் சிவலிங்கக்குறியைத் தாபித்தனன்.

அத்தி ரிப்பெயர் முனிவர னமைத்தரு ளிலிங்க

முத்த வெண்குடை யென்டிசைப் பாலரு முறையின்

வைத்த விலங்குநா னேச்சுரம் வளர்தர ணீசந்

தத்து வேச்சுர மிவைமுதல் தணப்பிலா துறையும்.

(இ-ள்.) (இவை யெல்லாம்) அத்திரிபென்னும் பெயரையுடைய முனி
சிரோஷ்டன் பிரதிட்டை செய்தருளிய சிவலிங்கம்-முத்துநிகர்த்த வெள்ளிய (சந்
திரவட்டக்) குடையையுடைய அஷ்டதிக்குப் பாலகரும் முறையாக ஸ்தாபித்த
சிவலிங்க மூத்திகள் - ஞானேச்சுரலிங்கம் - (கோத்தி) வளர்கின்ற தரணீச்சுரலி
ங்கம் - தத்துவேச் சுரலிங்கம் - இவை முதலாக (பல சிவலிங்கக் குறிகள் ஆங்கு)
கணக்கில்லாது விளங்கும். எ-று. (க)

வேறு.

இன்னுமாந் கொருகதை நிகழ்ந்துளது கேட்டியென வியம்பு மோ
ங்கு, பொன்னெமொல் வரையினோடு முரணியெதி ரியவித்தப் பொருப்
பின் சாரல், செச்செல்வளர் கரும்பேய்க்குங் கழனிதொறுந் திங்கள்வடும்
பிடறி நீண்ட, கன்னல்குமு கெழில்காட்டு முயர்கதமப சிகரமெனு நக
ரொன் றுண்டால்.

(இ-ள்.) இதுவேயன்றி அவவிடத்தில் வேறேர் சரித்திரமும் நடந்துள்ளது; கேட்பாயாகவென்று (அகத்திய முனிவரை நோக்கி அறுமுகக் குரிகில்) அருள செய்கின்றார். உயர்வாகிய பெரிய நீண்ட, பொன்மலையாகிய மேரு பர்வதத்தோடு பகைத்தெதிர்த்த விந்தகிரியின சாரலிலே, கரும்பை யொக்குஞ் செந்நெற்பயிர் வளர்கின்ற வயல்களிலெல்லாம், சந்திரனது வழியை யிடறச்செய்து நீண்டு வளர்ந்த கரும்புகள் பாக்குமரங்களின் சாயலைக் காண்பிக்கத்தக்க உயர்வாகிய கதம்ப சிகரமென்று சொல்லப்படும் ஓர் நகரமுள்ளது. எறு. (க௦)

அந்நகரம் தனிபுரப்போ னுடல்சினத்தி னிகழிமிக வமரி னேற்ற, மன்விழுங்கித் தேக்கெழியு டெட்டிலேவேல வலனுயர்த்த மதன னென்பான், நன்னுயிர்போற் செயற்கரிய தவமாற்றி யினிதின்ற தனயன் போரி, லொன்னலாவென ணின்மருநி யுறைபுகுவேற் துர்த்தமனென் றொருவ னுண்டால்.

(இ-ள்.) அந்தக் கதம்பசிகர நகரத்தை ஒப்பற்று அரகபுரிவோன் உடற்றுகின்ற கோபத்தினுற் பகைத்து மிக்க யுத்தத்திலெதிர்த்த அரசனாப் புசித்துத் தெவிட்டுகின்ற நீண்ட அச்சவடிவாகிய வேலாயுதத்தை வெற்றியோடுதாங்கிய மதனென்பவன்; செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்து தன் பிராணன்போல் இனிதாகப் பெற்ற புதல்வன் போர்க்களத்தில் சத்துருகளைது வெள்ளிய கொழுப்பையுட்கொண்டு உறையிற் புகத்தக்க வேலாயுதமென்கிய துர்த்தமனென்று ஒருவ னிருந்தான். எறு.

வலனுயர்த்த எனபதற்கு வலப்புறத்தி லுயர்த்திப் பிடித்தவெனக் கூறுது லுமொக்கும்.

உறைபடைக்கூடு. (கக)
தாதுதோயர் திளவண்டு துதைந்துந்தார்த் துர்த்தமனார் தாவில் வேந்தன் நீதுஞ் தருளவந்த சிந்தையன்வெங் கொடுங்கோலன் றிரைமு மிக்க வேதிலா மனைவிழையு மிழுதையரு மறையினெழி யிகழ்ந்த தீயோன் போதுதாய்ச் சங்கரனைப் புண்டரிகக் கண்ணனைப் போற்றல செய்யான்

(இ-ள்.) மகரந்தப்பொடிகளில் மூழ்கிக் கூட்டமாகிய வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நல்ல மாலையணிந்த தூததமனாகிய கெடுதெல்லலாத அவவரசன தீமைபிருந்துகிருபை யொழிந்த மன்முடையவன்; மிகக் கொடுங்கோ லரசாட்சி புரிவோன்; ஓவ்வொருநாளும் பரதார கமனஞ்செய்யும் அறிவில்லான்; அரிய வேதவொ முக்ககளை விலகிய தீயவன்; சிவபிரானையும் செந்தாமரைபோலுவ கண்ணையுடைய திருமாலையும் மலர்களா னருச்சித்துத் துதி செய்யாதவன். எ-று.

இழுதை - அறிவென்பது சிறிதும் துழைதற்கு ஓர் புளாயுமில்லாத முழுமகன்.

இச்செய்யுளில் “தாதுதோயர் திளவண்டு துதைந்தாநீர் துர்த்தமனார் தார் கொள் வேலான்” எனவும் பாடாந்தரம். (கஉ)

சுற்றினஞ்சேர் திடுவதன்றி விழுமியோர் குழவினிடைச் சேர்தல் செய்யான், முற்றுமிருங் குடிகூவப் பொருள்வவ்வி முதுக்குறைவி லுளத்த னுகி, கற்றவரைத் தானடித்துக் கல்லாத புல்லருணா கசிந்து கேட்

குந், கொற்றவனவ் வுலகுதன தழிப்படுத்திக் கொடுங்கோன்மை புரிபு நா
ளில்.

(இ.ளீ.) கீழோர் கூட்டத்தைச் சேர்வதல்லாமல் அறிஞர் குழாத்தில் (ஒரு
பொழுதும்) சேராதவன்; பெரியகுடிகளாயுள்ளோர் யாவரும் ஒலமிடும்படி பொ
ருள்தேடி, பேரறிவில்லாத மனமுடையவனாகக் கல்விமாண்களையடித்து (அகற்றி)
நீதிநூல் வாசியாத இழிஞர் சொல்லை மனமுருகிக் கேட்கத்தக்க அரசன். அத்தூர்த்
தமன் அவ்வுலகத்தைத் தனதாக்கினைக் குட்படுத்திக்கொடுங்கோ லரசுபுரிந்து வரு
ங்காலத்தில். ௭-று.

சியாயில்லாத வழியில் அளவில்லாமலும் முறையில்லாமலும் பொருள்
கொள்வோனாதலால் “குழுவப் பொருள்வவவி” என்றார். (௧௩)

வேட்டைமேல் மனஞ்செலுத்தி வலைஞரோடு மரில்பரந்த வெங்கா
னெய்திக், கோட்டுவா ரணமுதல குறுமுயலீ றுயெவையுங் கொன்று ம
ற்றோர், காட்டினே கலுமரிய கல்லதரி நெறிபிழைத்துக் கழற்கால் வே
ந்த, னாட்டமூன் றுடையபிரான் காசிகரக் கணித்தாக நண்ணி னானே.

(இ.ளீ.) வீரக்கழலணிந்த காலையுடைய தூர்த்தமனென்னு மரசன் வேட்
டையாடுதலில் மனத்தைவிடுத்து வேடுவருடன் சிறு தூருகள் பொருந்திய வெ
வ்விய வனத்திற்கென்று, தந்தங்கையுடைய யானைமுதலாகச் சிறிய முயலிறுகி
யாக எல்லாவனகப்பட்ட மிருகங்களையும் இம்சித்து, வேடுவரு காட்டிற்குச் செல்
லவும், நடத்தற்கரிதாகிய கல்வழியில்முறைதவறி, திரிநேத்திரங்கையுடைய ஸ்ரீவி
ச்சுவநாதப் பெருமான் எழுந்தருளிய காசிகரத்திற்குச் சமீபமாகச் சென்றனன்.

வலைஞர் என்பது துணையர் பரதநிருவார்க்கும் பொதுப்பெயராக விருப்பி
னும், என்க “காடையெனக் கோட்டுவாரண முதலகுறு முயலீறு யெவையுங் கொ
ன்று” எனக் கூறினமையான், துணையரை நீக்கவேட னொனக்கொள்க. (௧௪)

அகில்முருடு கையரிக்கொண் டொழுகுபுனற் காசிகர ரமலன் செய்ய
துகிர்விழுது விட்டனைய தூய்சடைமேற் கங்கைநதித் துவலை மாந்தி
வகிர்மதியி னமுதளவி வருந்தென்றல் தூர்த்தமன்மெய் வருடி யேகப்
பகர்வரிய துயரினாடு மொழிவரிய பாவமும்வோர் பறிந்த வன்றே.

(இ.ளீ.) அகற் குறட்டினைக் கையினால் அரித்துக்கொண்டு பாய்கின்ற நீர்
வளம்பொருந்திய காசிகரத்தில் வீற்றிருக்கும் நின்மலராகிய சிவபெருமானாத
செவ்விய பவளமானது விழுது விட்டாற்போன்ற பரிசுத்தமாகிய சடையின் பே
ரினாள் கங்காசலத்தின் சிறு துளியைக்குடித்து இளஞ்சந்திரனது அமுதகலை
யோடு கலந்து வீசுகின்ற தென்றற் கற்றானது தூர்த்தமனது சரீரத்தைத் தடவி
ச்செல்ல, சொல்லுதற்கரிய (அவனது) துன்பத்துடனே நீங்குதலில்லாத பாவமும்
வேரோடும் ஒழிந்தன. ௭-று.

முருடு=பெரிய விற்றகு. கையரிக்கொண்டு=கையாற்றடவி;

வகிர்மதி=பிளவுபட்ட சந்திரன்; சந்திர துண்டம்.

(௧௫)

பொரியரைய தேமாவின் பூந்துணர்ப்பைத் தாதாடிப் பொதிவாய் விண்ட
விரிதலைய வொண்டோட்ட பொலம்பொருட்டுத்தாமரையின் விளரிபாடி
வரியளிகண் படுகழனி விளிம்புடுத்த காசிவள நகரின் பாங்கர்
தருமலிங்க மினிதுறையுஞ் சினகரங்கண் டெய்ப்பரியி னிழிந்து தாழ்த்தான்

(இ-ள்.) பொருக்கு வெடித்த அடியையுடைய தேமாமரங்களினது பூங்
கொத்துக்களின் பசிய மகரந்தப்பொடிகளில் மூழ்கி, முறுக்கலிழ்ந்த பார்த தலை
யையுடைய ஒள்ளிய இதழ்கள் பொருந்திய அழகிய கொட்டைதங்கிய தாம
ரைப் புட்பத்தில் இசைபாடி, கீற்றுகள் பொருந்திய வண்டுகள் துயில்புரியும் கீழ
னிகளை ஓரத்தில் (ஆடையாக) உடுத்த வளப்பம்பொருந்திய காசிகரத்தின் பக்க
த்திலே தருமேசப்பெருமான் இனிதாக வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோயிலைக்கண்டு
உயர்வாகிய குதிரையி லிருந்திறங்கிப் பணித்தனன் (தூத்தமன்) எ-று.

விளரி என்பது ஏழிசையினென்று ; இது மிடற்றூற்பிறப்பது. இசையெ
ன்றும் - பண்ணெனினு மொக்கும். (கசு)

வளர்தரும பீடமிரு கண்ணுறலும் பேரறிவு வந்து தோன்றத் [ற்றிக்
தளர்வினொடு முன்செய்த கொடுங்கோன்மை தனைநினைந்து தலைவற்போ
களிமதவர ரணங்கூந்த விளம்பிடிக்குக் கற்பககாரன் மலர்ப்பூங் கொம்பிற்
ருளகருத்தக் கைநீட்டும் வீர்தமால் வரைச்சாரல் குறுகி னானே.

(இ-ள்.) கீர்த்திவளர்கின்ற தருமபீடத்தை இருவழிகளாலும் காணலும்,
பேரறிவு (தூத்தமனுக்கு)-வந்து ஜனிக்கவும், பூர்வத்திற்செய்த கொடுங்கோ லரசா
ட்சியை வருத்தத்துடன் நினைத்து, சிவபெருமானைத் துதித்து, மதம்பொழியுந்
களிகொண்ட ஆண்யானையானது பிடரிமயிரையுடைய பெண்யானைக்கு அன்ற
லர்த்த மலர்களையுடைய கற்பகவிருகத்தின் அழகிய கொம்பினின்றது ருளகினை
(பறித்து) உண்பிக்கத் துதிக்கையை நீட்டுகின்ற பெரிய விந்தமலைச்சாரலையடை
ந்தனன். எ-று.

ருளரு=இலைதுகர் விலங்கி னுணவு ; மிருகங்களுண்ணத்தக்கதழை. (i)

பொன்னகரம்வளமனைத் தும்பொறுக்கரிதாய்ப் புலியினிடைப் போ
ந்த போலுந், தன்னகரி னிடையெய்தித் தனையனையந் நகர்காக்குந் தலை
வ னாகித், தொன்மறையோர்க் களப்பரிய நிதிவழங்கிக் கொடியோரைத்
தூர்த்து பின்னுந், கன்னல்மருள் செழுஞ்சாலிக் கழனிவிளிம் புடுத்தோ
ங்கு காசி சேர்த்தான்.

(இ-ள்.) தேவநகரமானது தனது வளப்பங்களை யெல்லாம் பொறுத்தற்
கரியதாய் சிலவுலகத்தில் வந்துவிட்டதுபோலும் (விளங்குகின்ற) தனது (கதம்ப
சிகரமென்னும்) நகரத்திற் சென்று, மைந்தனை அம் மாநகர்புரக்கும் மன்னவனாக
(இராச்சியாபிஷேகஞ்) செய்து, பழமையாகிய வேதமுணர்ந்த அந்தணருக்கு அள
வில்லாத செல்வத்தைத் தானஞ்செய்து, தீயோரை (நகர்கடக்க) ஓட்டி, கரும்
பெண் று மயங்கத்தக்க செழுமையாகிய நெற்பயிர்பொருந்திய வயல்களைப் புடை
புடுத்த தூயர்த்த காசிக்ஷேத்திரத்திற் பின்னுஞ் சென்றனன் (தூத்தமன்) எ-று.

பொன்னகரம்=அமராவதி.

(கஅ)

தருமேசன் றுள்வணங்சிச் சின்னூளிற் றுர்த்தமனு முத்தி சார்தா
நெருவாது தீவினை களுலப்பிலவாற் றுநோனுங் காசி யெய்திற்
கருவாழி பழகிலரிக் கதைகேட்டோர் பயின் றுளோர் கருதல் செய்தோர்
மருவாரபூங் கடுக்கையணி யிறைவனடி சேர்வரென வழங்கி னானே.

(இ-ள்.) தருமேசப்பெருமானது திருவடிகளைப்பணிந்து (வாழ்த்திநுந்து)
துர்த்தமனுஞ் சிறிதுகாலத்திலு் மோட்சமெய்தினன. அளவில்லாதனவாகிய பாவ
கருமங்களை நீங்காமற் செய்வோரானாலும், காசிகரமடைந்தால், பிறவியாகிய கட
லில் மூழ்கமாட்டார்கள். இச்சரிதத்தைக் கேட்டவர்களும் வாசித்தவர்களும் நீனை
த்தவர்களும், வாசனைபொருந்திய அழகிய கடுக்கைமலை சூடிய சிவபிரானது திரு
வடி (நீழலி)ற் கல்ப்பார்களென்று (ஸ்ரீகுமார்க்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக்கு)
திருவரய்மலர்ந்தருளினர். எ-று. (கக)

துர்த்தமன் கதையுரைத்த அ-ம்.

முந்நிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ககௌ.

உ

சிவமயம்.

எண்பத்திரண்டாவது,

கங்காளகேது வதை அத்தியாயம்.

வீரோசன் காதையின்னும் விளம்புகவென் றருந்தவத்தோன் வினவ
லோடுஞ் சூர்மாள் வேற்பணித்த தோகையிற் பாகனிலை சொல்லு
முன்னம், பாரோமு மதிடுவெண் குடைநிழற் றி வெயிலுமிழ்வெம் பரிதி
போலு, மோராழி தனிசெலுத்து மித்திரசித் தெனவுளனே ருருவுத் தோ
ளான்.

(இ-ள்.) வீரோசப்பெருமானது சரித்திரத்தை இன்னும் திருவாய் மலர்ந்த
ருளவேண்டும் என்று, அரிய தவசியாகிய அகத்தியமுனிவர் கேட்கவும், சூரபன்ம
னிற் றுக்கும்படி வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய கலாபத்தையுடைய மயில்வாணைக்
கடவுளாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியசுவாமிகள் இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருள்கின்றார்.
பூர்வத்திலே சத்தலோகங்களையும் சந்திரன் போன்ற நெடிய வெண்குடையா
னிழல்செய்து, வெயிலைக்கக்குகின்ற வெவ்விய சூரியனைப்போலும் ஒப்பற்ற ஆக்
கினசக்கரத்தைஒப்பற்றுச்செலுத்தும் வலிதங்கிய தோள்களையுடைய மித்திரசித்
தென்று ஒருவனிருந்தான். எ-று. (க)

புனவகோ டிகளுமொரு புடைகிடத்துஞ் சிற்றதரப் பூவை வண்ணன்
குலவயமே மும்பொதிந்த குணாகழற்சே வடிக்கமலப் போதை நீங்கா

வுவகைவரி யளியலர்த்து மிதயமலர் தனிவடக்கு முரவோ னானும் [ன் பவமொழிய விராகமழும் பாசிலைத்தண் னெவோனைப் பணிதல் செய்தா

(இ-ள்.) கணக்கில்லாத புவனவகையும்கூட ஒருபுறத்தில் (அடக்கி)வைக்குஞ் சிறியவயிற்றையுடைய காயம்பூவண்ணராகிய திருமாவின் ஏழுலகமும்பொதிந்த ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த செவந்த பாதங்களாகிய தாமரைமலரை, நீங்காத களிப்போடு கீற்றுக்கள்பொருந்திய வண்டுகள் விகசிக்கூச்செய்யும் இதயதாமரையில் அடக்கத் தக்கவலியோன்; பிறவிலிலகும்படி மணம்விகும் பசிய இலையாகிய ருளி ர்ந்த துளவமாலையணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை எப்பொழுதும் வணங்கிவந்தான்.

திருமால் உலக முண்டோ ராதலாலும், திரிவிக்கிரமாவதாரக் கொண்ட பொழுது மூவுலகுமளந்தோராதலாலும், அவரை “பூவனகோ டிகளுமொரு புடை கிடத்துஞ் சிற்றுதரப் பூவைவண்ணன்” என்றும், “சுவலய மேழும் பொதிந்த குளாகழற்சேவடி” என்றும் கூறினர். (உ)

அண்ணலளித் திடுமுலக மனைத்துமிரு போதுமுய ரன்பி னோடுங் கண்ணமா தவமுருந்த கேசவவச் சுதவென்னக் கழற லன்றி யெண்ணம்பே றிலகோகா தசியெய்திற் றாய்முலையி னிறங்கு தீம்பா லுண்ணுறு தான்கன்று மெனிலநிஞர் செய்தவமென் னுரைக்கு மாறே.

(இ-ள்.) மித்திரசித்து அரசுபுரியும் இராச்சியத்திலுள்ளோர் யாவரும் இரண்டுபொழுதிலும் மிகுந்த ஆசையோடும் கண்ணு! மாதவா! கேசவா! அச்சு தா! என்று கூறுதலல்லாமல் வேறொரு எண்ணமுடையவரல்லர். ஏகாதசித் திதி வருமாகில் பசுவின்கன்றும் தன் தாய்முலையினின்று இறங்கும் மதுரமாகிய பா லைக்குடியாத என்று சொன்னால் விவேகிகள்செய்யுந் தவத்தை எடுத்துச்சொல் லும் வகையாது? எ-று.

இருபோது=கூலை மலை.

(ங)

இன்னனநீ தியினுலக மினிதளிக்கு மேல்வையினி லிசைத்தே னூறத் தென்னதென வெனமுரலு மீகதியாழ் பயில்முனிவன் சினவு வைவேல் மன்னன்முன மெய்துதலு மருக்கியபாத் தியமுதல வழங்கி யேத்திப் பொன்னடித்தாமரைநோவப்போந்தெவனெனமுனிவன் புகலலுற்றான்

(இ-ள்.) இவ்விதமாக நீதியுடனே உலகத்தை இனிதாகரசூழித்து வருங் காலத்தில் இசையாகிய தேன் ஊற்றெடுக்கும்படி தென்னதென வென்று ஒலிக் கின்ற மகதிவீணையை வாசிக்கும் நாரதமுனிவர் கோபிக்கின்ற கூர்மையாகிய வே லாயுதமேந்திய மித்திர சித்ததென்னுமரசன் சமுகத்தில் எழுந்தருளவும், அருக்கி யம் - பாத்தியம் - முதலியவற்றைக்கொடுத்துத் துதித்துப் பொன்போலும் திருவ டித் தாமரைகள் நோவத்தக்கதாய் (சுண்டு) எழுந்தருளியது என்ன (புண்ணியம்) என்று (உபசாரவார்த்தைகள்) சொல்லவும், நாரதமுனிவர் கூறத்தொடங்கினர்.

யாழினோர் குலத்திறைவன் நவப்பேற்றா லினிதின்ற மயிலஞ் சாயல் மாழைமா மருணோக்கி னெழின்மலைய கந்தினியைக் கபால கேது

காழலா மனத்தனருள் கங்காள கேதுவெனு மவுணன் வவ்விப் பாழிவாய்க் கொடுப்பாந்த ளாசிருக்கும் பாதலத்திற் படர்ந்தா னன்றே.

(இ-ள்.) வீணையெந்திய காந்தர்வர் குலத்தரசன் தனது தவப்பயனால் இனிதாகப்பெற்ற அழகியமயிலின் சாயலையும், மாவடுவை மருட்டிய கண்ணையுமுடைய சிறப்பமைந்த மலையகந்தினியென்பவனை, கபாலகேதுவென்னும் வைரந்தங்கிய மனமுடையான் னன்ற கங்காளகேதுவென்னும் அவுணன் திருடிக்கொண்டு, அகலமாகிய வாயையுடைய கொடுமைதங்கிய சர்ப்பராசனாகிய நாகேந்திரன் அரசுசெய்கின்ற பாதலலோகத்திற்கு (எடுத்துக்கொண்டு) போயினன். எ-று. (௫) இயக்கர்கோ லரிதியறையி னெழிற்கதவந் திறத்தெனப் புலவர் யாரும் வியக்குநீர் வளங்கிடந்த சமபகா பதியதனின் மேவு போழ்திற் பங்குமோ ரோழுவகும் படைத்தளிக்கு மாடகே சுரனைப் பாடி நயக்குமா றினித்தத்தி யநகரில யானுமிக நண்ணி னேனால்.

(இ-ள்.) இயக்கர் தலைவனாகிய குபேரனது பொக்கிஷத்தின் அழகிய கதவைத்திறந்தாற்போல, தேவர்மீனெல்லாரும் ஆச்சரியமெய்தத்தக்க நெடிய வளம் விளங்குஞ் சம்பகாபதியென்னும் நகரத்திற்செல்கையிற், சிருட்டிக்கின்ற ஒப்பற்ற சத்தலோகங்களையும் படைத்துக் காத்துவரும் *ஆடகேசரனாத் தோத்திரஞ் செய்து களிக்கும்படி யானும் அச்சம்பகாவதி நகரத்திற்போய்ச் சேர்த்தேன்.

அநாசிருதர் - அநாதர் - அநந்தர் - வியோமநாபர்-வியாபகரென்னும் மூர்த்திகளைவரும், பராசத்தியாதி ஐவகைச்சத்திகளைக்கொண்டு முறையே சிவசாதாங்கியம் கன்மசாதாங்கியம்-கர்த்துருசாதாங்கியம் - மூர்த்திசாதாங்கியம் - அமூர்த்திசாதாங்கியங்களால் அசுத்தபஞ்சசிருத்தியங்களை நடாத்துவர், இவருள் அநாசிருதருக்குப் பிரமணனவாகவும், அநாதர்க்கு விஷ்ணுவனவாகவும், அநந்தர்க்கு உருத்திரனவாகவும், வியோமநாபர்க்கு மகேச்சுரனவாகவும், வியாபகர்க்குச் சதாசிவனவாகவும் வியாத்தி. மேற்கூறிய ஐவருள் வியாபகருடைய மூர்த்திபேதமான ஆடகேசரர் பாதாளலோகாதிபதியாய் ஆங்குள்ளவர்தொழி எழுந்தருளுவர் (சு) எய்துகின்ற வெணேரோக்கி பெழின்மலைய கந்தினியொன் றுரைத்தா ளேமைதவமு முயர்குடிகிற் கந்தமா தனத்தின்மகிழ்த் தாடு மென்னைப் [ங்கிபைதலுறக் கவர்ந்திங்குப் படர்ந்தனனிப பதகனடல் பழுத்த தன்கை வெய்யதழல் வெம்படையி னன்றியே திராபடையின்விளிதலசெய்யான்

(இ-ள்.) (ஆடகேசரனாப் பணியும்படி) செல்கின்ற என்னை அழகியமலையகந்தினி யென்பார்களெண்டு மனவருத்தத்துடன் ஒன்றுசொல்லினன். (அஃதென்னெனில்) மேகங்கள் தவறும் உயர்வாகிய உச்சியையுடைய கந்தமாத்நபர்வதத்தில் மகிழ்த்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த அடியேனைத் துன்பமுறும்படி அபகரித்துக்கொண்டு இந்நகரிற் குவந்தனன் ; இப்பாலியோ வலியிருத்த தனது கையிலேந்திய கொடிய அக்கினியைக்கட்கும் வெவவிய குலாயுத்தினாலல்லாமல் அயலாரது ஆயுதங்களால் இறவான். எ-று. (எ)

* ஆடகேசரரது வைபவத்தைப்பற்றி துதன்மாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும் சிவபார்த்திரமத்தில் ௩-வது முகலிங்கப் பிரபாவத்திற் காண்க.

காளாவரி வண்டரற்றா மந்தார மாலேபுனை கவுரி முன்னந்
தாளிலமுழு துலகளந்தோ னன்பனினை மணக்குமெனச் சாற்றி னுளவ்
வாளரியனா னொருவனடையிலிவன்படையவன்கையளிப்பேனென்னப்
பானேவிரி கமழ்கூத்தற் படர்முலைகூ டினளென்னப் பகர்த்தான் மன்னோ.

(இ-ள்.) வரியமைந்த இளவண்டுகள் மொய்க்காத மந்தாரமாலேதரித்த
உமாதேவியார் பூர்வத்தில், திருவடியால் திரிலோகத்தையுமளந்த திருமாலடிய
வன உன்னை மணஞ்செய்வானென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அத்தகைய ஆண்
சிககத்தையொத்த ஒருவன் இங்குற்றால், இக்கங்காளகேதுவின்படையை அவன்
கரத்திற் கொடுப்பேனென்று பானேபோல்விரிந்த மணம்வீசும் கூந்தலையும் படர்
ந்த முலையையுமுடைய மலையகத்தினி சொல்லினள் என்று, நாரதமுனிவர் நவின்
றனர். எ-று.

தேவர்கள் அணியும் மலர்மாலைகள் வண்டுகள் மொய்க்கும் இயல்புடையன
வல்லவாதலின் “காளாவரி வண்டரற்றா மந்தார மாலே” எனார். (அ)

அந்நகரி நெய்துநெறி யுரைத்தியென மித்திரசித் துணைப்ப வோங்கி
மன்னுகல னெனையிவாந்து வாரிதியி னிடையேகி வைய மீதோர் [ன
கன்னிதனு வொமெபோந்து வினைபுரிந்தோன் கருமபலன றுய்க்கு மென்
வினீனீசைபா டினனையு நிறைமதிரா எவ்வழிநீ யேகு கென்றான்.

(இ-ள்.) (முனிபுங்கவளோ!) அந்நகரத்திற்குச் செல்லும் மாககத்தை உ
பதேசித்தருள்வீராக வென்று மித்திரசித்து வினாவும், (நாரதமுனிவர்) உயர்
ந்து நிலைபெற்ற ஓர்மரக்கலமூர்ந்து கடலினடுகேசென்று, பூமியின்மேல் ஓர் வலி
தங்கிய வில்லுடன் வந்து வினைபுரிந்தோ னைன கருமபலனை நுகர்வானென்று
இனிய இசைபாடும் நாரதமுனிவர் சந்திரன் நிறைவாகவுள்ள பூரணியின்று நீ
அவ்வழியே செல்கவெனச் செப்பினார். எ-று. (க)

யாழ்ப்பிலு மறைமுனிவ னேகுதலு முலகனை தது மெயிற்றி நேந்தி
யாழியொரு கரத்தமைத்த குறுங்கழுத்த வெண்பன்றி யளிப்ப வோங்கு
தாழ்த்தாய கருங்கடவி னிடையேகிச் சம்பகா பதியிற் சாரா
வேழுயாமே நிலைமுகப்பிற் றனித்துறையு மடவரலை யினிது கண்டான்.

(இ-ள்.) மகதியாழ்வாசிக்கும் வேதமுணர்ந்த நாரதமுனிவர் (இவ்வாறு
கூறிச்) செல்லவும், உலகங்கனையெல்லாம் ஓர் கொம்பினாலே தாங்கி, (சுதரிசனமெ
ன்னுஞ்) சக்ராயுதத்தை ஓர் திருக்கரத்தேற்ற குறுகிய கழுதையுடைய வெண்
பன்றி வடிவேற்ற மாயோன்புரத்தலால் உயாகின்ற நெடியஅலைகளையுடைய உவ
ர்க்கடலின் நடுகேசென்று சம்பகாபதி நகரத்தைச்சார்ந்து “உயர்வாகிய எழுகிலை
மாடத்தின்மேல் வாழ்கின்ற மலையகத்தினியை யினிதாகக்கண்டனன் (மித்திர
சித்து). எ-று.

திருமால் கடலு ளமிழ்ந்த பூமியைச் சுவேதவராகமூர்த்தியாகச் சென்று
நிறுத்தினவராதலானும், அவ்வாறமிழ்த்திய இரணியகசிபைச் சங்கரித்த சக்ரா
யுதத்தைத் தாங்கினவராதலானும், அவனா “உலகனைத்து மெயிற்றி நேந்தி-யா
ழியொரு கரத்தமைத்த குறுங்கழுத்த வெண்பன்றி” என்றார். (க)

வேறு.

உலக மூன்றினு ணல்லெழி லொருங்கெடுத்தினிதின்
மலரின் மேலேயோன் மனத்தினால் வருத்தவோ வியங்கொல்
சிலைகொள் வேனில்வே ளினியதென் ளமுதினிற் நீட்டி
கலநி றைந்தபூங் கொடிகொலமற் றெனவுள் நயந்தான்.

(இ-ள்.) தாமதாமலரினபேரில் வசிக்குஞ் சதுமுகன் மூவுலகங்களிலு மு
ள்ள நல்ல அழகினை யொன்றாகவெடுத்து இனிதாகத் தனது மனதினால் நீருயி
த்த சித்திரமோ! (கருப்பு)வில்லைத்தாங்கிய வேனிற்சாலத்திற்குரிய மன்மதன்
தெள்ளிய இனிதாகிய அமுதத்தில்தீட்டி நன்மைபுகுத்த பூங்கொடிதானோ! வே
றெதுவோ! என்று கருகி மனங்களித்தான் (மித்திரசித்து.) எ-று. (கக)

அருப்பு மென்முலை தாங்கிய வணிமயி லனையாள்
கருப்பு வில்லொளித் தெய்திய காளையை நோக்கி
வருப்ப மிக்கொளப் போந்ததென் வேந்தநிற் காணி
னுருப்ப வெஞ்சினத் தவுணாகோ னுயிர்குடித் திடுமால்.

(இ-ள்.) கோங்கரும்புபோன்ற மெல்லியகுச்சத்தைத் தாங்கிய அழகிய
மயிலின்சாயலையுடைய மலையகந்தினி, கரும்புவிவலை மறைத்துவந்த காண்ப்பருவ
முடைய (மதன்னபோன்ற) மித்திரசித்தைப்பார்த்து, அரசனே! ஆசையதிகரிக்
கும்படி (இவ்விடம்) வந்த தென்னகாரணம்? உனைக் கண்டால் மிக்க கொடுங்
கோபத்தோடு கங்காளகேதுவென்னும் அவுணர்தலைவன் உயிர்செகுப்பான். எ-று.

பொருவில தன்கையிற் படையினு லவதுயிர் பொன்றான்
தருவல நின்கையி லவன்படை தறுகணவா ளவுணன்
வருமு னிவ்வயின் மறைத்துறை யெனவுரை வழங்க
வெருவல மாதெனப் பகர்ந்தவ னுறைந்தனன் வேந்தன்.

(இ-ள்.) சமனமில்லாத தனதுகையிலுள்ள படையாலல்லாமற் சாகமா
ட்டான். (ஆதலால்) அவனது சூலாயுதத்தை உன்கையிற் கொடுப்பேன். அஞ்சா
மையையுடைய கங்காளகேது வருமுன்னரே இவ்விடத்தில் மறைத்திருப்பாயாக
வென்று (மலையகந்தினி) மறுமாற்றங் கூற, பெண்ணே! அஞ்சாதேயென்று மிக்
கிரசித்து விளம்பி அவ்விடத்திருந்தான். எ-று. (கங)

அலரி மண்டல மத்தமே வுறுதலு மவுணன்
புலவு மேய்த்தெரி சூலவே நிரித்தனன் போந்து
கலவ மாமயில் கழிமண நாளையென் நியம்பி
மலர தெத்தபூ தவிசின்மே ளினிதுகண் வளர்ந்தான்.

(இ-ள்.) சூரியமண்டலம் (மேற்கடவில்) அஸ்தமிக்கவும், கங்காளகேது
வென்னும் அவுணன் புலாதுணவு புசித்து எரிசித்துஞ் சூலாயுதத்தைச் சூழ்நிக்
கொண்வெந்து, தோகையைபுடைய சிறந்த மயில்போல்பவளே! நானையதினமே
விவாகம் என்று சொல்லி, மலர்கள்பரப்பிய அழகிய சயனத்தின்பேரில் துயினர
னன். எ-று.

“கலவ மாமயில் கழமண நானையென்றியம்பி” என்பதற்கு மலையகத்தினி
மணம் நானைப்பொழுதெனக் கருதி எனப் பொருள்கூறலு மமையும். (கச)

முயலொ ழித்தவெண் மதிநிகர் முகத்தினு ளவுணன்
றுயிறல் நோக்கிவெஞ் சூலவெம் படையினைத் தாங்கி
யயலு றைந்தவே லுழவனை யழைத்தனள் கொடுப்ப
வெயிலு மிழந்திடத் துளக்கினன் விடுகை புரிந்தான்.

(இ-ள்.) முயற்களங்கத்தை நீக்கிய தாவளயமான (பூரண) சந்திரன்போ
ன்ற முகத்தைபுடைய மலையகத்தினி, கங்காளகேது கண்டியில்வதுகண்டு வெவ
விய சூலமாகிய கொடிய ஆயுதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு, அருகில் (மறைந்து) இ
ருந்த வேற்படை தாங்கிய மித்திரசித்து என்பாளை யழைத்துக்கொடுக்க, அவன்
வெயில்வீசும்படி யழைத்து (வீராட்டகாசமாகச்) சிரித்தான். எ-று. (கடு)

வேறு.

பாய்கரி யொருத்தல்தன தாருயிர் பதைப்பச்
சீயமு ரறிக்கடிது சேர்குவ தெனப்போய்
நீயமர் விளைப்பவெழு வாபென நிகழ்த்திக்
காப்சின மிகத்தனது காலினி லுதைத்தான்.

(இ-ள்.) (பகைஞரைப்) பாய்கின்ற ஆண்யானையின் அருமையாகிய உயிர்
பதைக்கும்படி, சிங்கமானது ஆர்ப்பரித்து வினாவாகச் செல்வதுபோலச் சென்று
நீ செருச்செய்ய எழுந்திருப்பாயென்று கூறி, எரிசின்ற கோபம் மேவிடத் தனது
காலிலே (கங்காளகேதுவை) யுதைத்தனன் (மித்திரசித்து). எ-று. (கசு)

கூர்துயி லொழிந்தவுணர் கோமக னகைத்துப்
போரசெய வெனக்குநிகர் நீகொல்பொறி யறறோய்
சேர்க்கென வுரைத்துமுடை சேரித ழுதுக்கி
வார்களை கழற்குரிசின மார்பினி லடித்தான்.

(இ-ள்.) அசுரோந்திரனாகிய கங்காளகேது மிக்கரித்தினையை விலகிச் சிரி
த்து, சண்டையிட வெனக்குச் சரியானவன் நீயோ, அறிவில்லாதவனே! (போர்
புரிய) வரக்கடவாய் என்று கூறி, புலால் நாற்றம் பொருந்திய உதட்டைக்கடி
த்து, ஒலிக்கின்ற நெடிய வீரக்கழலணிந்த மித்திரசித்து மன்னவனது மார்பி லடி
த்தான். எ-று. (கசு)

கோமக னுருத்தசனி போலெதிர் கொதித்துக்
காமரு தடக்கைகொடு வாய்குருதி கக்கத்
தோமுறு ருணத்தவுண னுருயிர் துடிப்ப
வேமுற வுரப்பியரி யேறென வாடித்தான்.

(இ-ள்.) மித்திரசித்து சினந்து இடிபோலப் பொங்கி யெதிர்த்து அழகிய
விசாலமாகிய கையினால், சூற்றம்பொருந்திய ருணத்தையுடைய தூர்த்தமன் வாயி
னின்று உதிரஞ்சிந்தவும், அருமையான உயிர் பதைக்கவும், ஏமாப்புறும்படி
மதட்டி ஆண்டிங்கம்போல் அடித்தான். எ-று. (கசு)

காவல னடிப்பவிழு காரிரு ணிறத்தன்
மேவரு மயக்கொழிய வேறுணர்வு பெற்றே
மூவுலகு கைக்கொளமுன் மாணுரு வெடுத்து
மாவலிமு னுற்றதிரு மாவென நினைத்தான்.

(இ-ள்.) மித்திரசித்து அடித்தலால் விழுந்த கரிய இருள்போன்ற நிறத்
தையுடைய கங்காளகேது, பொருந்தற்கரிய அவசமொழிந்த மீண்டும் அறிவுற்று,
திரிலோகங்களையும் பெறும்படி முற்காலத்தில் பிரமசாரி வடிவேற்று மாவலிச்சக்
ரவர்த்திபால் அடைந்த திருமாவென்று கருதினான். எ-று. (கக்)

ஆளரி நிகர்க்குமட லோயடு கினத்தின்
வாளம ருடற்றிவரு வாகைபெறு நர்க்கே
நீளரி மதர்க்கணுரி யாளென நிகழ்த்தித்
தோளிணை புடைத்தமரர் சோர்வுற வெதிர்த்தான்.

(இ-ள்.) ஆளுதலையுடைய சிங்கத்தையொத்த பராக்கிரமசாலியே! கொ
ல்லத்தக்க கோபத்தோடு வாட்போர்புரிந்து வெற்றிமாலையணிந்தவர்கட்கே நீண்ட
அரிபரந்த மதர்த்த கண்ணையுடைய மலையகந்தினி உரியவளரவாளென்று கூறி,
இருதோளையுங் கொட்டி, தேவர்களுஞ் சோர்வெய்தும்படி யெதிர்த்தான். எ-று.

மாலுயர் துணைக்கமல வர்கழல் வழுத்தி
வேலைபுடை சுற்றுமெழு மேதினி புரப்போன்
காலனும் வெருக்கொள விடாதுதழல் கக்குஞ்
சூலமெதிர விட்டவுண னுருயிர் தொலைத்தான்.

(இ-ள்.) விஷ்ணுமூர்த்தியின் உயர்வாகிய உபயதாமரைபோன்ற நெடிய
பாதங்கைப் பணிந்து, கடல்புடைசூழ்ந்த சப்தலோகங்களையும் இரட்சிக்கும் மித்
திரசித்து, இயமனும் அஞ்சும்படி நீங்காது நெருப்புப்பொரிகளைச் சொரியும் சூலா
யுதத்தை யெதிர்தெலுத்திக் கங்காளகேதுவின் அரியவுயிரை யழித்தனன். எ-று.

வீறுயர் சினத்தவுணன் வீதலு மிசைத்தே
னாறுமக தித்திவவி யாழ்முனிவ னுற்றே
சேரடி மழைக்கண்வளர் தேமொழி தனக்கு
மாநில்குரி சிற்கும்விதி யால்மண முடித்தான்.

(இ-ள்.) உயர்வாகிய பெருஞ்சினத்தையுடைய கங்காளகேது இறக்கவும்,
இசையாகிய தேன் ஊற்றெடுக்கும் மகதிவீணையை வாசிக்கும் நாரதமுனிவர்
(அவ்விடம்) வந்து, சிறிய அடியையும் குளிர்ந்த கண்ணையும் மதுரம் வளர்கின்ற
சொல்லையுமுடைய மலையகந்தினிக்கும் பணைமையென்பதில்லாத மித்திரசித்துவு
க்கும் விதிமுறையுடன் விவாகஞ் செய்வித்தனர். எ-று. (உஉ)

மேவுமண முற்றியபின் யாழ்முனி விடுத்த
தரவில்வழி பற்றியலர் தாமரை முகத்தோர்
பாவையொடு மிக்கவெழு பாரினி தளிப்போன்
காவண நிறைந்துவளர் காசிகை ருற்றான்.

(இ-ள்.) பெருமை மிகுந்த ஏழுலகங்களையும் இனிதாகக் காக்கும் மித் திரசித்து பொருந்திய மணவினைமுடிந்தபிற்பாடு, நாரதமுனிவர் அனுப்பிய கெடு தவில்லாத வழியைப்பற்றி, பரந்த தாமனாபோலும் முகத்தையுடைய மலையகர் கினியுடன் பந்தல்கள் நிறைந்து வளர்கின்ற காசிரகரத்தைச் சேர்ந்தனன். எ-று.

கங்காளகேதுவதை யுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் - ககூரு.

உ

சிவமயம்.

வீரசென்றோன்றிய அத்தியாயம்.

கோழனா யரம்பை யீன்ற கூன்புறக் கனியி னோங்கு
தாழைமூப் புடைக்காய் சிந்து தண்வயற் காசி யெய்தி
வாழநா டனில பீட்டத் திரிதிகை மரபி னுற்றப்
பாழியத் தடந்தோள் வேந்தே பணியெனப் பாவை சொற்றாள்.

(இ-ள்.) வழுவழுப்பாகிய அழையையுடைய வாழைமரங்கள் தந்த வளைந்த புறத்தினையுடைய (கதலிக்) கனியுடனே, தென்னமரங்கள் முப்புரிவையுடைய காய்களைச் சொரியும் குளிர்த வயல்கள் பொருந்திய காசிரகரமடைந்து வாழந் தாலத்தில், வலிதங்கிய அழகிய விசாலமான தோளையுடைய அரசனே ! அபீஷ்டத்திரிதிகை விரதத்தை முறைப்படிசெய்யக் கட்டினாயிடவேண்டுமென்று மலையகந்தினி கூறினள். எ-று.

“விழவுகண்ணுறல்மேதருநோன்புறல்

பழுதிற்றுநதியாடுதல்பண்ணவர்த்

தொழுதுபோற்றுதறோமறுகற்பினோர்

கொழுகவலினன்றிக்குறிக்கொளார்.”— என இந்நூல் கற்பிலக்கண முரைத்த அத்தியாயத்திற் கூறியதற்கேற்ப, அபீஷ்டத்திரிதிகை விரதமாற்றப் பணிபெறக் கணவனை யிரந்தனன் என்பதாம். (க)

பொன்னவாஞ் சுணங்கு பூத்த புணர்முலை சுமந்த கோதா
யன்னோன் பாற்று கின்ற விதியினை யறைதி யென்னக்
கன்னல்மென் றனைய திஞ்சொற் காந்தளஞ் செங்கை கூப்பி [ள்.
மன்னகே ளென்னச் செவ்வாய் மலர்க்கையிற் புதைத்துச் சொலவா

(இ-ள்.) பொன்னும் விரும்பத்தக்க தேமல்படர்ந்த நெருங்கிய முலைகளை த்தாங்கிய மலையகந்தினியே ! அத்தகைய அபீஷ்டத்திரிதிகைவிரதத்தை அநுஷ்டிக்கும் முறைமையைச் சொல்லக்கடவாய் என்று (மித்திரசித்து) வினாவு, கற்

கண்டை மென்றும்போன்ற மதுரமாகிய சொல்லையுடைய மலையகத்தினி காந்தள் மலர்போலும் அழகிய செவந்த கையைக்குவித்து, அரசனே ! கேட்பாயாகவென. செவவிய வாயை மலர்போன்ற கையினுற்பொத்திச் சொல்வா ளாயினள். எ.று.

மார்கழித் திங்க டன்னில் வளர்பிறை யெய்து காலீச்
சீர்கெழு மூன்றும் பக்கத் துணவொழித் திலங்கு செம்பொற்
பூரண குமபம வைத்துப் புகன்றவா லரிசி பெய்த
வேர்கெழு செப்பு வள்ள மெழில்பெற வதன்மேற் சேர்த்தி.

(இ-ள்.) மார்கழிமாதத்திலே சந்திரன்வளர்கின்ற பூர்வபகஷத்திலே சிறப் புமிருந்த திரிதிகைத்திகியிலே ஆகாரத்தை நீக்கி, பிரகாசிக்கின்ற செம்பொன்னு லாகிய பூர்ணகும்பத்தை நிறுத்தி, (ஆகமங்களிற்) கூறிய ஒள்ளிய அரிசியைப் பெய்த அழகுதங்கிய செப்புக்கலயத்தை அழகுபெற அதன்மேல் வைத்து. எ.று.

விலைவரம் பறியாப் பூம்பட்ட டதன்மிசை விளங்கச் சேர்த்தி
யலரிதழ்க் கமலம் வைத்தாங் கதன்மிசை நான்கு பொன்னால்
முலைசூர் தொழுகு தீம்பான் முருகனுண் டிறைய வைகு
மலைமக ளருவு செய்து மற்றதன் மீது சேர்த்தி.

(இ-ள்.) விலையளவு (யாராலும் கணக்கிட்டு) அறியப்படாத பொலி வமைந்த பட்டாடையை அதன்பேரில் விளக்கமுறச் சாத்தி, விகித்திதழ்க்கை யுடைய தாமரைமலர் சூட்டி, அதன்மேல் (ஆடகம் - கிளிச்சிறை - சாதரூபம்-சா ம்பூநதம் என்னும்) நால்வகைப் பொன்னினாலும், முலைகளினின்றும் சூர்தொழீ குகின்ற மதுரமாகிய பாலை முருகப்பிரான் உண்டுகொண்டிருக்க வீற்றிருக்கும் உமாதேவியார் திருவுருவத்தை யியற்றி அதன்மேல் வைத்து. எ.று. (ச)

தென்வரை யுயிர்த்த பூங்கேழ்ச் சந்தனத் தேய்வை யாட்டிப்
பன்மலர் தூவித் தூபங் கமழ்வித்துப் பரிவினோடு
மின்னமு தனைய வன்னந் தீங்கனி முதல வேற்றித்
துன்னிருட் கங்குல் முற்றுங் கண்படை துறந்து வைகி.

(இ-ள்.) பொதியமலையானது பெற்ற அழகிய நிறமமைந்த சந்தனத்தே ய்வையால் அபிடேகித் து பலவகை மலர்களானருச்சித்துத் தூபமிட்டு, ஆசையுட னே இனிய அமிர்த்தத்தைப் போன்ற அன்னம்-மதுரமாகிய பழவர்க்கம் - முதலிய வற்றை நிவேதித்து, இருள் மிகுந்த இராமுழுவதும் நீத்தினாசெய்த லொழிந்திரு ந்து. எ.று.

சந்தனத்தேய்வை அனாத்தசந்தனம்.

(இ)

ஓர்முழ வகல நீள முற்றதோர் குண்டந் தன்னிற்
சீர்கெழு நெய்யி னாதல் தேனினி னாதல் தோய்த்த
வேர்கெழு கமலப் போதோ ராயிர மினிதி னேந்திச்
சார்வரு சாம வேத மறைகொடு தழுவிற் பெய்து.

(இ-ள்.) ஒருமுழவகலமும் நீளமும் பொருந்திய ஓர் ஓமகுண்டத்திலே சிறப்புமிருந்த நெய்யிலாவது தேனிலாவது தோய்த்த அழகு நிறைந்த ஓராயிரம்

தாமரைமலர்களை இனிதாகக் கையிற் றுங்கி, சேருதற்கரிய சாமவேத மந்திரத்தி னால் அக்கினியிலிட்டு, எ-று. (சு)

புனிற்றிளங் கபிலை நான்கு பொன்னினு லமைத்த விம்பங் களைத்துவண் டிமிரும் பைம்பொற் கமலமென் பட்டி. னேடு மனைத்தையுங் குரவர் கீத்தாங் கமலனை யுமையைத் தூய மனத்திடை யிருத்தி மாசில் புதல்வனை வழங்கென் றேத்தி.

(இ-ள்.) மிகவும் இளமைதங்கிய கபிலைப்பசு நால்வகைப்பொன்னுற் செ ய்து(மேற்கூறிய) வருவம் - வண்டுகள் களைத்து ரீங்காரஞ்செய்யும் பசிய பொற் றுமரை - மெல்லிய பட்டாடை - (ஆசிய இவற்றுடன்) எல்லாவற்றையும் ஆசிரிய னுக்களித்து, சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பரிசுத்தமாகிய மனதில் தியா னித்து, குற்றமில்லாத சர்புத்திரனை அறுக்கிரகஞ் செய்வீர்களென்று துதித்து.

கருணையான் பொழிந்த தீம்பால் கன்னலங் கட்டி கொட்டி. யருமறை யந்த னுள ராயிரர்க் கடிசி லூட்டிப் பரிவினோ டவர்தஞ் சேடம் பாரண முறையிற் செய்தல் விரதமென் றுரைப்ப வேந்தன் விளங்கிழை யோடு நோற்றான்.

(இ-ள்.) பொரிக்கறி - பசுவானது சொரிந்தமதுரமாகிய பால்-கற்கண்டு (முதலியவற்றைப்) படைத்து அரிய வேதமுணர்ந்த அந்தணர் ஆயிரம்பேருக்கு அன்னம்புகிப்பித்து, ஆசையுடனே அவர்கள் உண்டு மிகுந்தவற்றைக் கிரமப்படி பாரணமாகப் புகித்தல் (மேற்கூறிய அபிஷ்டத்திரிதினை) விரதமென்று மலையகந் தினிகூற, விளங்குகின்ற ஆபரணமணிந்த அவளுடன் மித்திரசித்து அவ்விர தத்தை ஆச்சிரயித்தான். எ-று. (அ)

நோற்றலு மகிழ்ந்து தோன்று மலைமக டன்னை நோக்கித் தோற்றிய ஞான்று தன்னிற் றறக்கமுற் நிவண்மீன் டெய்து மாற்றலின் வனப்பின் மிக்க காலையாம் பருவ மாகி நீற்றொளி பழுத்த மேனி நிமலனுக் கன்ப னுகி.

(இ-ள்.) அவ்விருவரும் நோற்கவும், களிப்புற்றுப் பிரசன்னமாகிய பார் வகிதேவியாரைப்பார்த்து, உதித்ததினத்திலேயே மோகூலோகஞ் சென்று திரு ம்பலம் இவ்விடத்திற்குவரும் வல்லமையிலும் செளந்தர்யத்திலும் மேம்பட்ட கா னைப்பருவமடைந்து, திருவெண்ணீற்றின் பிரகாசமிருந்த திருமேனிவாய்ந்த மலர கிதராகிய சிவபெருமானுக்குப் பத்தனுகி. எ-று.

இதுமுத விரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

(க)

விளங்குமோர் புதல்வன் நன்னை யளித்திடல் வேண்டு மென்ன வுளங்கனித் தன்னை நல்கி யுயிரிடு விசம்பிற் போன ளினங்களி வரிவண் டார்க்கு மீர்ங்குழல் கருப்ப மெய்தி வளங்கெழு மூல நாளின் மைந்தனை யினிதி னீன்றான்.

(இ-ள்.) விளங்கத்தக்க ஒருமைந்தனை அறுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, (சர்வலோகங்கட்குந்) தாயாகியசங்கரியார் மனமுருகி (அவ்

வாறே வரம்) பாலித்து உயர்வாகிய பெரிய தேவலோகஞ் சென்றனர். இளமைவாய்ந்த களித்த வண்டுகளொலிக்கும் குளிர்ந்த (மலர்மாலையணிந்த) கூந்தலையுடைய மலையகந்தினிக்ருப்பக்குறி யடைந்து, வளப்ப மிகுந்த மூலநகரத்திரத்தில் இனிதாகப் புத்திரனைப் பெற்றனர். எ-று. (க0)

கணிகரிம் மைந்தன் வைகிற் காவல நிறக்கு மென்னப்
பிணிமுறுக் குடைந்து தீந்தேன் பெய்ம்மலக் கோதை மாழ்கிப்
பணியா வல்கு எல்லீர் பஞ்சமுத் திரையாம் பீடத்
தணிகெழு விகடை கையி னிம்மக வளித்தி றொன்றாள்.

(இ-ள்.) (சோதிடராகிய திதி - வாரம் - நகரத்திரம் - யோகம் - கரணம் ஆகிய ஐந்தின் பலனையுங்) கணக்கிட்டு (பலன்) கூறுவோர் இப் புத்திரன் ஜீவித்திருப்பானானால் அரசனிறப்பான் என்று சொல்ல, பிணிப்பாகிய முறுக்குக எவிழ்ந்து மதுரமாகிய தேனைச் சொரியும் மலரணிந்த கூந்தலையுடைய மலையகந்தினி மனம்வருத்தி (தோழியரைப் பார்த்து) பாம்பின் படம்போன்ற கடிதடமமைந்த மாதர்களே ! இச்சிசுவைப் பஞ்சமுத்திரைப்பீடத்திலே அழகுவிளங்கும் விகடையென்னுஞ் சத்திகையிற் கொடுப்பீராக வென்றனர். எ-று. (க1)

மழைமதர் செடுங்கண் சோர வருமுலை பொழிந்த தீம்பா
விழைதவழ் புதல்வன் மேனி யெங்கணு நனைப்ப வின்ற
குழவியைக் கொடுப்ப வாங்கிக் கோதையர் விராவி னேகி
விழைவன யாவு நல்கும் விகடைமுன் வைத்து மீண்டார்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிபொருந்திய மதர்த்த செடிய கண்கள் (நீர்) சோரவும், வளர்கின்ற தனங்கள் சொரிந்த மதுரமாகிய பாலானது ஆபரணம் விளங்கும் புத்திரனது சரீரமுழுவதையும் நனைக்கவும், (மலையகந்தினி தான்) பெற்ற மைந்தனைக் கொடுக்க, அத்தோழியர் வாங்கிக்கொண்டு விரைந்துசென்று, விரும்பிய வரங்களை யெல்லாம் கொடுக்கும் விகடை (யென்னும் சத்திவீற்றிருக்கும் பீடத்தின்) முன்வைத்து வந்துவிட்டனர். எ-று. (க2)

அருள்பொழி விகடையந்த வரும்பெறற் புதல்வன் நன்னைப்
பரவுயோ கினிகள் கையிற் கொடுத்துநீர் பரிவி னோடு
மிருவிசும் புறையு மாத ரொழுவர்பா லெய்தி யன்னு
ருநாயினை யறிந்து வம்மி னென்றனு முவந்து போனார்

(இ-ள்.) கிருபை பொழிகின்ற விகடாசத்தி பெறுதற்கரிய அந்தப்புத்திரனை, துதிக்கத்தக்க யோகினிமாதர்கையிற் கொடுத்து நீங்கள் அன்புடனே பெரிய தேவலோகத்தில் வசிக்குஞ் சப்தமாதர்களிடஞ் சென்று, அவர்களது வாய்மொழியைத் தெரிந்து வாருங்களென்று கூறவும், (அவ் யோகினிகள்) களித்துச் சென்றார்கள். எ-று.

சத்தமாதர்களாவார்:—அபிராமி-மாயேஸ்வரி-கௌமாரி-நாராயணி-வராகி
இந்திராணி-காளி என்பார். (க3)

போயவ ரெழுவர் கையிற் புதல்வனைக் கொடுத்த லோடு
மேயவப் புதல்வன் மெய்யி லிலக்கணங் கிடக்கை நோக்கி
மாயிரு ஞாலங் காக்கு மன்னவ னாகு நீரிச்
சேயினை முன்னர் வைகும் பிழகை சேர்த்து கென்றார்.

(இ.ளா.) (அவவாறே குழந்தையை மெடுத்துக்கொண்டு) போன யோகினி
ப்பெண்கள் சத்தமாதர்கள்கையிற் புத்திரனைக்கொடுக்கவும், (அழகு) பொருந்திய
அப்புதல்வனது சரீரத்தில் நல்லிலக்கணங்கள் இருப்பதைப்பார்த்து (இப்பிள்ளை)
பெருமைதங்கிய பெரிய உலகத்தை ரட்சிக்கும் அரசனாகும் (ஆதலால்) நீங்கள்
இச்சிறுவனை முன்னிருந்த விசுடாபீடத்திற் சேர்ப்பீராகவென்று சொன்னார்கள்.

தாளதா மரையின் மேவுந் தாக்கணங் கனையார் மீண்டு
வாளொளி விரிக்குஞ் செம்பொற் பீடமேல் வைத்தலோடுங்
காளையாம பருவ மெய்திக் கன்னல்வில் லொளித்து வந்த
வேளொன வுலகம் யாவு மேத்திட விளங்கி னானே.

(இ.ளா.) நாளத்தையுடைய தாமமாலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகன்போ
ன்ற அவ யோகினிப்பெண்கள் பேரொளிவீசும் செவ்விய பொன்போன்ற விசுடா
பீடத்தின்மேல் திரும்பவும் (அப்பிள்ளையை) வைக்கவும், காணப்பருவமடைந்து
கரும்புவில்லை மறைத்துப் போந்த மன்மதன்போல உலகத்திலுள்ளோடொல்லாம்
துகிக்கும்படி விளங்கினான். (அச்சிறுவன்) எ-று. (கரு)

ஆலைபாய் துழனி தன்னி லாய்பிழி தூற்று தண்பூஞ்
சோலைவாய் மலரின் வைகுந் தூங்கிசை வண்டுந் தேனு
மாலேவா யவிழ்ந்த வாமபல் மலரிடை பொளிக்குங் கன்னல்
வேலிருழ் காசி தன்னில் மெய்த்தவ மாற்றி னானே.

(இ.ளா.) கரும்பாலைகள் பாய்கின்ற இறைச்சலால், ஆராய்கின்ற தேனைச்
சிந்துங் குளிர்ச்சிதங்கிய அழகிய சோலையிற் பொருந்திய புட்பங்களில் வாழ்கி
ன்ற இசைபாடும் வண்டுகளும் தேனும் வரிசையாக விகசித்த அல்லிமலரில் மறை
ந்து வசிக்கத்தக்க கரும்புவேலிகள் (நாற்புறமுஞ்) சூழ்ந்து விளங்குங் காசிக்ஷேத்
திரத்திலே அரிதாகிய தவத்தைச்செய்தனன (அச்சிறுவன்.) எ-று. (கசு)

அருந்தவக் கிழமை நோக்கி யண்ணலஞ் சுரும்புந் தேனும்
விருந்தயர் கொன்றை நாரும் விரிசடைப பெருமா நெய்திப்
புரிந்தரின் றவத்தா லன்பு பூத்தனம் விழைந்து கேட்ட
வாரந்தரு குவமென் றோத மைத்தனு மகிழ்ந்து சொல்வான்.

(இ.ளா.) பெருமைபொருந்திய அழகிய சுரும்பும் தேனும் விருந்துண்ணத்
தக்க கொன்றைமலர் மணம்வீசும் பரந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் அரு
மையாகிய (அச்சிறுவனது) தவவுரிமையைப் பார்த்து ஆண் டடைந்து, (இதுகா
றுஞ்) செய்தஉனது தவத்திற்கு அன்புமிகுந்தோம். விரும்பிக்கேட்ட வரங்களைப்
பிரசுதிப்போம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அச்சிறுவனுங் களித்து விண்ணப்
பிக்கின்றான். எ-று. (கங்)

புனிற்றிளந் திங்கட் கணணிப் பூஞ்சடைப் புனித கேட்டி
தனிச்சுட ராய வினை விவிங்கத்திற் றழைந்த வன்பாற்
பணிப்பிறை வடந்தாழ் கொமமை வனமுலைப் பையி னோடு
மனைத்துல கமுநின் நேத்த வமர்த்திடல் வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) இளம்பிறைச்சந்திரனை மாலையாகவணிந்த அழகிய சடையயு
டைய சிவபெருமானே ! கேட்பீராக ; ஒப்பற்ற சுடர்வடிவாகிய இந்தச் சிவலிங்
கக்குறியில் மிகுந்த அனபோடு, குளிச்சிமையவீச்சின்ற (முத்து) மாலையணிந்த குவி
வாகிய அழகிய தனக்கையுடைய உமாபிராட்டியாராடன் சர்வலோகமும் துதி
செய்யும்படி எழுந்தருளியிருந்ததல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தான். எ-று
பணிப்பிறைவடம் என்பதற்கு, குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரன் போன்ற முத்து
வடம் எனப் பொருள்கூறிலும் பொருந்தும். அது வெண்மையாய்ப் பிறைச்சந்தி
ரன்போல வளைவுற்றிருத்தலி னெனக்க. (கஅ)

அண்ணலிவ் விவிங்கத் தனனி லமர்வன்யா நிதன்பேர் யாரு
நண்ணுமீ ரோச நெனறே நவில்கவிக் காசி தன்னின்
மண்ணுறு தீர்த்த கோடி வயங்கொளி விரித்துத் தோன்று
மெண்ணு மிவிங்கம் யாவு மிதற்கிணை மியம்பொ ணாவால்.

(இ-ள்.) பெருமைதங்கிய இச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தில் யாம்வீற்றிருப்பேம் ;
இதன் திருநாமத்தை யாவரும் விரும்புகின்ற வீரோசனென்று சொல்லக்கடவர் ;
இக் காசிக்ஷேத்திரத்தில் அழகு பொருந்திய கணக்கில்லாத தீர்த்தங்கள் - விள
ங்குகின்ற பிரகாசம்பொருந்தித்தோன்றும் எண்ணில்லாத சிவலிங்கக்குறிகள் மு
தலிய எவையும் இவ்வீரசலிங்கத்திற்கு ஒப்புசொல்லமுடியா. எ-று. (கஆ)

கொலைமுதத் தழல்வாய் காய்ந்து குருதிக்கொப் பளிக்கும் வேலோ
யலைகட லாடை சுற்றி யாயிரம் படத்திற் றுஞ்சு
மலர்தலை யுலகம் யாவும் வரம்பினு ளளித்து மாயா
விலகொளி யாகி நின்ற வென்னுழை யுறைதி யென்றான்.

(இ-ள்.) கொலைத்தொழில் மிகுந்து நெருப்பிற்காய்ந்து உதிரத்தைக்கக்கு
கின்ற வேலாயுதத்தையுடையாய்! அலைகள்பொருந்திய சமுத்திரத்தை ஆடையா
கவுடுத்து (ஆதிசேடனது) ஆயிரம்பணமுடிகளின் பேரில் விளங்கும் இடமகன்ற
வுலகமுழுவதும் எண்ணில்லாத கால்மிறவாமற்காத்து விளங்குகின்ற கீர்த்தியுடன்
வீற்றிருக்கும் என்னிடத்தில் வாழக்கடவாய். எ-று. (கஆ)

வேறு.

போது லாமலர்க் கொன்றைதாழ் புரிசடைப் புனித
வாதி கேசவ தீர்த்தமே முதலலை புரட்டு
திதில் பூம்புனற் பகீரத தீர்த்தமீ ருக்
வோது தீர்த்தமோர் துறையென வமலனான் டொத்தான்.

(இ-ள்.) காலத்தில் மெல்ல மலர்கின்ற கொன்றைமலராகிய மாலையுடைய
புரிந்த சடையயுடைய சிவபெருமானே ! ஆகிகேசவதீர்த்தம் முதலாக அலைவீ

சங் குற்றமில்லாத அழகிய நீராயுடைய பகீரததீர்த்த மிறுதியாகச் சொல்லத்தக்க தீர்த்தங்களைக் கண்க்கிட்டொலக்க வேண்டுமென்று (உமாதேவியார்) கேட்க, சிவ பிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளுவர். எ-று. (உக)

வீரோசன் றேன்றிய அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - 20கசு.

உ

சிவமயம்.

எண்பத்துநான்காவது,

துருவாசர் வரம்பெற்ற அத்தியாயம்.

சொன்னமறை பின்பொரு ணெடுத்துரை செயென்ன வன்னமிவர் வேதனை யருஞ்சிறையில் வைத்தோன் தென்வரையின் மீதிலுறை தெய்வமுனி யன்புற் பின்னுமொரு காதைநனி கேளென விசைப்பான்.

(இ-ள்.) (அவனாற்) சொல்லிய வேதத்தின் (உண்மைப்) பொருளைத் தீர்மானித்துச் சொல்கவென்று, அன்னவாகனத்தி லேறுகின்ற பிரமதேவனை (வினாவி, அவன் அஃதுணராமையால்) அரிய சிறையிலிட்ட ஸ்ரீ முருகப்பிரான் பொதியமலையின்மேல் வாழ்கின்ற தெய்வீகம்பொருந்திய அகத்தியமுனிவனே ! ஆசைகொண்டு இன்னுமொரு சரித்ததை நீ நன்றாகக் கேட்பாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று.

வேதம் ஈஸ்வரவாக்கியமாக விருப்பினும் அறுமுகப்பெருமான் அயனை நோக்கி நினக்கு வேதம்வருமோவென வினாவியபொழுது, பிரமன் அறிவே னென்றுரைத்த அந்தக் காரணத்தினால், “சொன்ன” என்றும், வேதம் சில கீழ்மக்கட்கு மறை பொருளாகப் போற்றப்படுதென அதுனை “மறை” என்றும், ஒரு நூல்கற் போனே அதன்பொருளை யுணரவேண்டுதென, பாராயணஞ் செய்து படைப்புத் தொழில் புரியும் பதுமனாகிய நீ அதன்பொருளை யிசைத்தல் அதிக அவசியமென்பார் “மறையின் பொருணெடுத்துரைசெய்” என்றும், பிரமதேவன் தனக்கு வாகனமாக அன்னப்பறவையைப் பெற்றோனும், நான்கு திருமுகங்களிலுள்ள நான்கு வாய்களால் நான்குவேதத்தையும் நவின்றோளுதலாலும் “அன்னமிவா வேதனை” என்றும், அவ்வாறு வினாவியபொழுது அஃதறியாத மயங்கிய அலரோனை “குட்டி னுனய னுன்குமாழகங்களுந் குலுங்க” எனவும், “காலிற்றனாபூட்டி” எனவுங்கூறு ம் கந்தபுராணத்தின்படி, சிரனாஞ் குலுங்கக்குட்டித் தாளாலுதைத்துக் காலில் விலங்கிட்டுக் கடுஞ்சிறைபுகுவித்தவர் கந்தசுவாமியாதவின் அவரை “வேதனைய ருஞ் சிறையிலவைத்தோன்” எனவும், உமாதேவியார் பர்வதராஜபுத்திரியாகத் திருக்கோலங் கொண்டபொழுது அத்தேவியாரைத் திருமணம்புரியச் சிவபிரான்

சர்வாடம்பர பூரவமாய்ச் சமஸ்ததேவா முகிவர் முதலானோடும் இமயமலேசர வடமுனைதாழ்ந்துத் தென்றிசையுயர்ந்தும் உலகழிபு நீலயாகவுற்றது கருதி அவ விடரொழியும்வண்ணம் அகஸ்தியமுனிவரை நோக்கித் தென்றிசையெய்தின் உலகு பண்டுபோலாமெனப் பணிப்ப அவர் கட்டளைகடவாராய்ப் பாண்டிநாடு. பொதியாசலத்தமர்த்தன ராதலின் அவவகத்தியபகவானே “தென்வரைமீனீர் ஹைமுனி” என்றும், அகஸ்தியர் ஏனைய இருடியர்போலின் நி வித்தகிரியையடக்கிபும், வாதாவிலில்வலகாச் சங்கரித்தும், குற்றுவத்துத் திருமலைப்பெருமான வடிவாக்கிபும், இந்திரன வேண்டுகோளுக்கிரங்கிக் கடலேழையுங் கையிலேற்று ஆசமனீயஞ்செய்தும், தமிழ்க்கடவுளாகிபும், இத்யாதி பல அற்புதங்களைச்செய்தும் விளங்குதலின் “தெய்வமுனி” என்றும், சிவசரிதங்களைச் சிவவணஞ்செய்வோர் அன்பின்மனமாய் மனமுருகி நிற்கவேண்டிதலின் “அன்புற்று” என்றும், இதனமுன்னர் பலசரிதங்களைக் கேட்டிருத்தலின் “இன்னுமொரு காதை” என்றும், இதையும் நனறாகக்கேட்கவேண்டுமென்று திருவாய்மலாந்தருளினமையின் “நனி கேளெனவிசைப்பான்” என்றும் கூறினார்.

இச்செய்யுளிலுள்ள சரிதங்கள் முன்னும்பின்னும் விரலிக்கிடந்தனவாதலின் ஆங்குக் கண்டுகொள்க. (௧)

பாசடை மலர்ப்பழன வானோகுதி பாய
வாசினி வருக்கையி னிழிந்துகளை வீழும்
காசிகந ரின்பெருமை கண்டுளம் வியந்து
மாசடை வனைத்தரு வாசனவண் வந்தான்.

(இ-ள்.) பசுமயாகிய இலைகளையுடைய மலர்கள்பொருந்திய வயல்களிலுள்ள வானமீன்கள் குதித்துப்பாய்தலால் பலாமரங்கள் வாழ்வையப்போல களைகளீவீழ்த்துகின்ற காசிப்பட்டணத்தின் கிறப்பைப்பார்த்து மனங்களித்து, பெரிய சடையைத் தரித்த துருவாசமுனிவர் அவவிடத்திற்கு வந்தார். எ-று. (2)

ஈசனுறை யாலய மிபற்றிமகிழ் வோடு
மாசற விளங்குமொரி விங்கமும் மைத்துப்
பூசனை புரித்தினிது போற்றியுல கேத்தத்
தேசுடை முனிக்கடவுள் செய்தவ மிழைத்தான்.

(இ-ள்.) சிவபெருமான் வீற்றிருக்கத்தக்க திருச்சந்திதான மொன்றுண்டு செய்து சந்தோஷத்துடனே விளங்குகின்ற ஓர் சிவலிங்கக்குறியையும் அதிப்பிரதிட்டைசெய்து (பெருமானே) அருச்சித்து, இனிதாகத்துதித்து உலகினர் பரவும்படி ஞானம்பொருந்திய தெய்வீகமடைந்த துருவாசமுனிவர் செய்யத்தக்க தவத்தைச் செய்தனர். எ-று.

இச் செய்யுளின்படியே.

“தருவாசனைகடக்குங்காசிகாதத்தனனில
துருவாசவேதமுனிதொல்லாகமத்தின்
பெருவாய்மையாற்றன்பொய்விளங்கவீசன்

ஒருவாவிலிங்கவொளியுருவங்கண்டான்.” — என்றார் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில். (௩)

ஆயிர நெடும்பக லருந்தவ மிழைத்தும்
பாயும்வீடை வானவன வெளிப்படுதல காணு
தீயொழுது வெவ்விழி சிவந்துபுகை மண்டக்
காசிசினமிருத்துமுனி காசியை முனிந்தான்.

(இ-ள்.) நெடிய ஆயிரநகலம் செய்தற்கருமையாகிய தவத்தைச்செய்தும், பாய்ந்து செல்லும் வேகத்தையுடைய இடப்பவாகனராகிய சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாதலைப் பெறாராகி, நெருப்புப்பொறிகள் சிதறும் கொடிய கண்கள் செவப்புற்று, புகைமிகும்படி பொங்குகின்ற கோபமதிகரித்துத் துருவாசமுனிவர் காசிசேத்திரத்தைக் கோபித்தார். எ-று. (ச)

புகைப்படலம் விண்ணகர் புதைப்பமற மெய்தா
வெகுட்சிமி னெழுந்துரைசெய் மெய்த்தவனை நோக்கி
வகுத்தவன் வணங்கிய விவிங்கமகிழ் கூர
நகைப்புநகை யீசனென நாமநவில் கின்றார்.

(இ-ள்.) புகைவரிசை தேவலோகத்தை மறைக்கப் பிணக்குற்றுக்கோபத் தோ டெழுந்து கூறுகின்ற உண்மையாகிய தவத்தையுடைய துருவாசமுனிவனை பார்த்து, அவன் பிரதிஷ்டைசெய்து துதித்த சிவலிங்கக்குறியானது சந்தோஷ மிகும்படி சிரித்தகாரணத்தினாலே நகையீசனென்று (மேலோர் அதற்குப்) பெயர் கூறுகின்றனர். எ-று. (இ)

முத்தியருள் காசியை முனிந்தமுனி யாவி
துய்த்திடுது மென்றுகண நாதர்நனி துன்னிக்
கைத்தல மெடுத்தன ரொதிர்ந்திடுதல காணு
மைத்தவழ் மிடற்றிறை விலக்கினன் வழங்கும்.

(இ-ள்.) மோட்சத்தைப்பாலிக்குங் காசிரகரத்தைக் கோபித்த துருவாச முனிவருயிரா யுண்போமென்று சிவகணத்தலைவர்கள் நெருங்கிக் கூடி, தமது கைகளைத்துக்கி எதிர்க்கச்செல்வதைக் கண்டு கருகிறம் விளங்கும் ஸ்ரீ கண்டத் தையுடைய சிவபெருமான் அவர்களைவிலக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளுவர். எ-று.

எண்ணரிய மாதவ மிழைத்தமுனி கேண்மோ
நண்ணரிய காசியைமு னிந்துவிடல நம்பால
கண்ணிய வரந்தருது மென்றுகதிர முக்கட்
பண்ணவ னுரைப்பமுனி வார்க்கிறை பழிச்சி.

(இ-ள்.) நீனைத்தற்கு ம்ருமையான சிறந்த தவத்தைச்செய்த துருவாச முனிவனே! கேட்பாயாக, சேருதற்கரிதாகிய காசிரகரத்தை முனிந்துவிடாதே; நம்மிடத்தில் (நீ யடையவேண்டுமென்று) நீனைத்தவரத்தைக் கடைபிடிப்போம் என்று, பிரகாசிக்கின்ற திரிநேத்திரங்கையுடைய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளவும், முனிவர் தலைவராகிய துருவாசமுனிவர் துதிசெய்து. எ-று.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் ஞாகம்.

(௭)

காசியைமு னிந்ததனை நாணிமெய்க லங்கி
மாசறும் திக்குழவி வைத்தசடை யெம்மா
னேசலுறு தீவினை யிழைத்ததுபொ றுக்கென்
றுசில்முனி வன்புகல வண்ணலுரை செய்வான்.

(இ-ள்.) காசிகரத்தைச் சினந்த காரணத்தால் நாணமுற்று மனக்கலக்க
மெய்தி, களங்கமற்ற பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய சடைமுழையுடைய எழுது சிவ
பெருமானே! யான் ஏசுதல்பொருந்திய பாவச்செயல் புரிந்ததை மனம்பொறுக்க
வேண்டுமென்று, குற்றமில்லாத துருவாசமுனிவர் விண்ணப்பிக்க, சிவபிரான்
திருவாய்மலர்ந்தருளுவர். எ-று.

(அ)

நீயினித மைத்தருளி லிங்கநிக ரற்றோ
மேயபெயர் காமநலி லிங்கமென லாக
மேயமடு வன்னபெயர் மேவுகவே னுமுன்
பாயும்விடை மீதிவிவர் பண்ணவன் மறைந்தான்.

(இ-ள்.) சமானமுற்ற துருவாசமுனிவனே! நீ இனிதாகப் பிரதிட்டை செ
ய்தருளிய சிவலிங்கக்குறிக்குப் பொருந்திய திருநாமம் நல்ல காமலிங்கம் என்று
சொல்லுவதாக; பொருந்திய தீர்த்தமும் (காமமடுவென்று) அத்தகைப்பெயராயே
அடைகஎன்று அனுக்கிரகித்து உடனே பாய்ந்து செல்லும் ரிஷபவாகனத்தையு
டைய சிவபெருமான் அந்தர்த்தானமாயினர். எ-று.

(ஆ)

மிக்கசனி வாரமதின் மேவுபதின் மூன்றாம்
பக்கமுறு கங்குல்முக மென்புனல் படிந்து
முக்கணம வன்சரண முன்னினர் வணங்கிற்
செக்கமல மென்னவொளிர் செய்யகழல் சேர்வார்.

(இ-ள்.) சிறப்புமிருந்த சனிவாரத்தில் திரயோதசித்திபொருந்திய மா
லையில், மெல்லிய (காமமடு) தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து மூன்றுகண்களையு
டைய மலத்திதனாகிய சிவபெருமானது திருவடியைத் துதித்துவணங்கினால் செந்
தாமரைமலர்போலும் விளங்குகின்ற செவவிய (அப்பெருமானது) திருவடிநீழலிற்
கலப்பார்கள். எ-று.

(க)

சனிப்பிரதோஷ மகிமையைப் பிரமோத்தரகாண்டத்திற் பரக்கான்க.

துருவாசர் வரம்பெற்ற அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௦௨௬.

உ

சிவமயம்.

எண்பத்தைத்தாவது,

விச்சுவகன்மேசலிங்கந் தோன்றிய அத்தியாயம்.

உயர்விச்சுவ கருமேசனி யற்காதைய னைத்து
மயிலொத்திரு குழைமேவி யலைக்குங்கய லுண்கண்
முயலற்றொளிர் மதிவாணுதல் முகிழ்மென்முலை யென்கைக்
கயிலைத்தட வலாமீதுறை கருணைக்கடல் கூறும்.

(இ-ள்.) வேற்படை போன்று இருகுண்டலங்களைப் பொருந்தி, அலைக்கி
ன்ற கயற்கொண்டையை வென்ற கண்ணையும், முயற்களங்க மொழிந்து பிரகாசிக்
கின்றசந்திரன்போன்ற வெள்ளிம நெற்றியையும் அரும்புகின்ற மெல்லிய தனங்க
னையுமுடைய உமையே! உயர்வாகிய விச்சுவகன்மேசலிலிங்கத்தினது (பெருமை)
பொருத்திய சரித்திரத்தைக் கூறுவாம் என்று திருக்கையாமாகிய விசாலமான
பர்வதத்தின்பேரில் வீற்றிருக்குங் கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவபெருமான் திருவாய்
மலாந்தருளினாரார். எ-று. (க)

மலரோனிகா தோட்டவருள் மகன்வானிக ரெனவே
பலாடேள்வியன மறைநூலின னாசானடி பேணிக்
கலைபாவையும் வளாதிங்களின் விதியிற்பயில காலைப்
புலனைந்தைய நெறியுத்திடு மாசானிவை புகல்வான்.

(இ-ள்.) பிரமதேவனை யொத்த தோட்டா வென்பவன் பெற்ற மைத்தன்;
ஆகாயத்தை யனை ய பரந்த நூற்கேள்வி யுடையவன்; வேதப்பொருள் உணர்ந்த
வன்; ஆசிரியனது திருவடிகளைப்பணிந்து, சாஸ்திரங்க ளெல்லாவற்றையும் வளர்
பிறைச் சந்திரன்போலப் பழகிவருகையில், ஐம்புலன்களையும் கல்வழியில் (ஒருங்
கு) செலுத்திய ஆசான் இவவகையாகக் கூறுகின்றார். எ-று.

தோட்டாவென்பது த்வஷ்டாவென்றும் வடமொழித்திரிபு.

(உ)

புனையுஞ்சுடு மண்ணானை புனைவித்தெழி நிகழ்ப
பனிரீண்மழை யணுகாதொளி பழகாதுயா வாக
வினையினிறம வல்லோர்கள்வி யப்புற்றனர் கூற
மனையொன்றுவ குப்பாயென மறையோனுரை செய்தான்.

(இ-ள்.) அலங்கரிக்கின்ற சுடுமண்ணினாலே அழகுவிளங்க நன்றாக வியற்
தப்பட்டு, பனி-நெடிய (தானாயாகச்சொரியும்) மழை (முதலியன) பெய்யாமலும்,
(சூரியசந்திராதி) சுடர்கள் சஞ்சரியாம லுயர்வாகவும், சிறப்பத்தொழிலிற் றோச்சியு
ந்தவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுச் சொல்லவும் ஓர் வீட்டினையியற்றித் தருகவென்று
வேதியனாகிய குரு கூறினான். எ-று. (ஈ)

துளிதூங்கிய குளிர்காலையில வெச்சென்றுயர் தருமென்
றளிர்நீந்நிடு வேணிந்கடை தணனென்றமர் குவதாய்க்
களிசேர்த்திட வளைகஞ்சுக மருள்வாயெனக் கரைந்தா
ளளிசோதர மறைதோதரு மாசானுயர் மனையான்.

(இ-ள்.) பனித்துளிகள் சிந்துவ குளிர்காலத்திலே சுடுகையாயும் உயர்
வாகிய மரங்கள் தளிர்களை விடுகின்ற வேணிந்காலத்திலே குளிர்ச்சியாயும் இருப்ப
தாய்ச் சந்தோஷமுண்டாக அணியத்தக்க ஓர் கஞ்சுகத்தை எனக்குக் கொடுப்டா
யென்று கிருபையுண்டாகும்படி வேதங்களில் தோந்த பிரகஸ்பதி முனிவரது மனை
வியாகிய தானா கேட்டனன். - எ-று.

‘கஞ்சுகம் = சட்டை ; ஈண்டு ரவிக்கை எனக்கொள்க

(அ)

பாரின்மிகை செல்கின்றதொர் பரிசாமென வொழுரு
நீரின்மிசை செலவுஞ்செலிற் சேற்றின்னிலை பெறவும
வாரின்றியு நெகிழாமர வடிநல்குதி யென்றான்
கூர்கேள்வியன் மறைதேர்தரு குரவன்றிரு மகனே.

(இ-ள்.) தனாயின்மேல் நடக்கின்றதோர் தன்மைபோல ஓடுகின்ற சலத்
திற்பேறிற் செல்லவும், (அவ்வாறு) சென்றால் சேற்றிலே (அழுந்தாது) கீழ்பெற்று
நிற்கவும், வாரில்லாமலிருப்பினும் காலினின்று நெகிழாத (தன்மையும்வாய்ந்த)
மிதியடியொன்றை யெனக்குக்கொடுவென்று கூர்மையாகிய தூர்கேள்வியையு
டையவேதநூ லாராய்ந்த ஆசாரிய குமாரன் சொல்லினன். - எ-று. (இ)

கரமார்வளை மணிமேகலை யொருகாழணி முத்த
மெரியின்றியு மடுகின்றதொர் பசுமட்கல மெவையு
மொருதாருவி லொருகான்மிசை யுறையுந்தனி மனையுந்
தருகென்றனன் மறைதேர்தவ முனிவன்பெறு தையல.

(இ-ள்.) அத்தங்களி லணியத்தக்க வளையல்-மணிகளாலாகிய மேகலாபர
ணம் - அழகிய ஒப்பற்ற ஆணிமுத்து-நெருப்பில்லாமலுஞ் சமையல் செய்யத்தக்க
ஒரு மட்பாத்திரமுதலிய வெல்லாமமைந்த ஒருமரத்தில் ஒருகாலினமேல்வசிக்கும்
வீடு ஆகிய இவற்றைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேதமுணர்ந்த பிரகஸ்பதி முனி
வர் குமாரி கூறினன். - எ-று. (சு)

இவ்வாறவர் மொழிகின்றவை யெவையும்பழு தின்றி
யவ்வாறினி தருள்கின்றன நெனவோதின னாகி
வெவ்வாயர வரிநானுறை கானிற்றனி மேவி
யொவ்வாததை யெவ்வாறாள் வோமென்னவு ணர்ந்தான்.

(இ-ள்.) இவ்வகையாக அவர்கள் கூறுகின்றவை யெல்லாவற்றையும் தவ
றில்லாமல், அவ்வண்ணமே நன்றாகக் கொடுக்கின்றேன் என்று சொன்னவனாய்,
கொடிய வாயையுடைய சர்ப்பங்களும் சிங்கங்களும் வசிக்கத்தக்க வனத்திற்கு
ஒன்றியாகச்சென்று (செய்துமுடிக்கச்) சாத்தியப்படாத பொருள்களை யெத்த
ன்மையாகக் கொடுப்போமென்று அவன் ஆலோசித்தனன். - எ-று. (எ)

மாசற்றவன் மருளெய்தவொர் மறைமா முனி யெய்தி
யாசுற்றதென் மதலாபென் வவனுற்றவை யறையக்
காசிப்பதி தனின்மேவிய கருணைக்கட லாகு
மீசற்றொழி னல்லாதிவை யெய்தப்பெற லாமே.

(இ-ள்.) களங்க மற்றவனாகிய அவன் மயங்கி கிற்கவும், வேதங்களில் வல்ல
ஓர் முனிவர் ஆண்டடைந்து, குழந்தாய்! வருத்தமுற்றது யாது காரணம்? என்று
வினா, அச்சிறுவன் நடந்த வரலாற்றைச்சாற்ற, காசிக்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருக்கி
ன்ற கிருபாசமுத்திரமாகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப் பெருமானைப் பணிந்தாலல்லாமல்
இத்தகைய பொருள்களை அடையக்கூடுமோ. எ-று. (அ)

பாலுக்கழு சிறுவற்குப் பாலாழி யளிக்குஞ்
சூலப்படை முதலவன்கழல் தொழுவேகுதி யெனலுஞ்
சால்புற்றரு மறைநூல்பயில் தவமா முனி யோடுங்
காலப்புயல வறவாதுயர் காசிப்பதியுற்றான்.

(இ-ள்.) (காமதேனுவினிடம் தானருந்திய) பால் வேட்கையால் புலம்பிய
(வியாக்கிரபாத முனிவா பிள்ளையாகிய) உபமன்னியருக்கு உயர்வாகிய திருப்பாற்
கடலைப் பிரசாதித்த சூலாயுதத்தையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளைப் பணி
யும்படி செல்கவென்று கூறவும், அரிய வேதநூல்களை மிக்குப் பழகிய சிறந்த தவ
த்தையுடைய அம்முனிவருடன, காலமழை தவறாமல் (வருஷித்து வளங்கள்)
மிருகின்ற காசிக்ஷரத்தை யடைந்தனன். எ-று. (ஆ)

கரைகொன்றெறி திராசிந்திய கங்கைப்புன லாடி
யரிநான்முக னரிமையோர்தொழு சிவலிங்கம் மைத்து
நரைசேர்விடை யிவர்வேதிய னுமங்கண் விறறி
விநாராண்மலர் தூவித்தவம் விழைவோடு புரிந்தான்.

(இ-ள்.) கரையைக்கரைத்து வீசுகின்ற அலைகளை யெறியும் கங்கையாற்றின்
சலத்தில் மூழ்கி, திருமால் - பிரமன் - தேவர்கள் (முதலானார்) பணியத்தக்க சிவ
லிங்க குறியைப் பிரதிட்டைசெய்து, வெண்மையாய்ந்த இடபத்தை யாரோகணி
க்கும் சிவபிரானது திருநாமங்களை யுச்சரித்து மணம்பொருந்திய புதிய மலர்களா
னருச்சித்து ஆசையுடனே தவஞ்செய்தனன் (விச்சுவகன்மன்.) எ-று. (க0)

செய்யுந்தவ நெறிகண்டயர் திருமாலய னநியா
வையன்றவ நெறிபோகிய சிறுவன்முன மணுகி
யெய்துந்தவ மொழிநல்குதும் விழைகின்றவை யென்ன
வையம்புகல் தொழில்யாவையும் வளைவானருள் கென்றான்.

(இ-ள்.) உயர்வாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியும் பிரமதேவனுங் கண்டநியாத
சிவபெருமான் (விச்சுவகன்மன்) செய்யுந்தவமார்க்கத்தைப் பார்த்து, தவமார்க்கத்
திற்சென்ற சிறுவனாகிய விச்வகன்மன் முன்னடைந்து நீ புரியுந் தவச்செயலை
விவக்கக்கடவாய்; விரும்பிய வரங்களைக் கொடுப்போம் என்று திருவாய்மலர்ந்தரு
ளவும், உலகினர் கூறந் தொழில்களையெல்லாம் கிருட்டி செய்வோனாகிய விச்சுவ
கன்மன் (அவ்வாறே) திருவருள் பாவிப்பீராக வென்றனன். எ-று. (கக)

மற்றோர்விதி யெனயாவையும் வகுக்குந்தொழில் தந்தேங்
கற்றோர்புகழ் தருவிச்சுவ கன்மன்னெனு நாம
முற்றாபுர குரவன்மனை மகள்மைத்தனு வப்பாற்
சொற்றொவை யவைபன்பொடு சோராமல ளித்தேம்,

(இ ள்.) வேறோ பிரமதேவனென்று சொல்லும்படி எல்லாப் பொருள்
களையுஞ் சிறுவழிக்குச் செயல்வன்மை யதுக்கிரகித்தோம்; கற்றறிந்தவர்கள் புகழ்
கின்ற விஸ்வகன்மாவெனும் பெயர்பெற்றவனே! உயர்வாகிய குரு-குருபத்தினி-
குரு குமாரத்தி - குருமைந்தன் (ஆகிய இவர்கள்) களிப்போடு என்ன சொன்னார்
களோ அவற்றைக் குறைவுறாமற் சிறுபையுடனே கெட்டித்தோம். ௭-று, (௬)

மலரோனிகர் மதலாயிவண் வழிபட்டவி லிங்கத்
தலர் தூவினர் வினையாவும றுப்போமென நல்கி
யிலநாண்மலர் நிகர்வாய்மயி லொருபங்கிலி ருக்குங்
கலைநான்மதி புனைவேணிய னவற்றாடு கரந்தான்.

(இ ள்.) பதுமாசனை யொப்பாகிய பாலா! இவ்விடத்தில் நீ வழிபாடு
செய்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தில் மலர்களா னருச்சித்தோரது தீவினைச் சம்பந்தங்க
ளையெல்லாம் கட்டறுப்போம் என வரமளித்து, அன்றலந்த இலவமலர்போன்ற
வரையுடைய மயிலின் சாயல்பொருத்திய உமாபிராட்டியார் ஒரு பாகத்திலிருக்
கப்பெற்ற புதிய கலைகள் வளருஞ் சந்திரனைத்தரித்த சடையையுடைய சிவபெரு
மான் அச்சிவலிங்கக் குறியில் அந்தர்த்தான மாயினர். ௭-று, (௬)

சிற்பத்தொழில் விதிபோகிய சிறுவன்கடி தேகி
யற்பிற்குரு முதலோர்தமை யலர் தூவிவ ணங்கிப்
பொற்புற்றிட நளிபன்னிய பொருள்யாவும்வ ழங்கிக்
கற்பத்தினு மழியாதுயர் காசிப்பதி யுற்றான்.

(இ-ள்.) சிற்பநூற்றொழில் செய்விதிகளில் தேர்ச்சியடைந்த சிறுவனாகிய
விஸ்வகன்மா வினாந்துசென்று, அன்புடனே குரு முதலானவர்களை மலரணிந்து
பணிந்து, அழகுபொருந்த நன்றாகக் கூறிய எல்லாப்பொருள்களையும் (அவரவர்
விருப்பின்படி) கொடுத்து, கற்பகாலத்திலும் அழியாது உயருகின்ற காசிப்பட்ட
ணத்தை (மீண்டும்) அடைந்தான். ௭-று, (௬)

ஈரோழை முன்னோதுமி லிங்கத்துறு காதை
வாரோறிள முலைமென்னகை மடவாயுரை செய்தேஞ்
சீர்சால்கதை கற்றோர்தெளி வுற்றோருரை செய்தோர்
பாரோழ்தொழ வுயர்வாழ்வுப டைத்தோங்குவ றென்றான்.

(இ ள்.) பதினான்கென முன்னே (தொகைப்படுத்திக்) கூறிய சிவலிங்
கங்களின் (புகழ்) பொருத்திய சரிசத்தை, கச்சூட்டிய இளமை தங்கிய தனத்தையு
ம் மெல்லிய தந்தபந்தியையுமுடைய வுமையே! உபதேசித்தோம். சிறப்புமிருந்த

இச்சரிதங்களை வாசித்தோரும் தெளிந்தோரும் (பிறருக்கு) எடுத்துச் சொன்னோரும், சத்தலோகத்தாராலும் பணியும்படி உயர்வாகிய (மோக்ஷ) வாழ்வுற்று மேம்படுவார்கள் என்று சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். எ-று. (கரு)

விச்சுவ கன்மேசலிங்கம் தோன்றிய அம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௦௪௧.

என்பத்தாறாவது,

தக்கன் வேள்வி செய்த அத்தியாயம்.

இன்னுமீ ரோமுள விலிங்க மென்றனை
யன்னவை யனைத்தினுட் டக்க னாற்றிய
மின்னிவ ரிலிங்கத்தின் கதைவி ளம்பெனத்
தொன்முனி கேட்டலு முருகன் சொல்லுமால்.

(இ-ள்.) இன்னும் பதினான்கு சிவலிங்கக் குறிகளிருக்கின்றன வென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினீர் ; அவை யெல்லாவற்றுள்ளும் தக்கன் பிரதிட்டைசெய்த மின்னலை வீசுஞ் சிவலிங்கமூர்த்தத்தின் சரித்தத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும் என்று, பழமையாகிய அகஸ்தியமுனிவர் கேட்கவும், ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். எ-று. (க)

அயிலெயிற் றழல்விழி யணங்க ராவணைத்
துயில்புரி பாசடைத் துளவ மாலொடு
முயர்விசம் புறைதரு தக்க னாதியோர்
புயறவழ் கயிலையம் பொருப்பி னெய்தினார்.

(இ-ள்.) கூர்மையாகிய பல்லையும், நெருப்பைச் சொரியும் விழியையுமுடைய துன்பத்தைச் செய்யுஞ் சேஷசயனத்தில் (யோக) நித்திரா புரியும் பசிய துளவமாலையணிந்த திருமாலுடன் உயர்வாகிய தேவலோகத்தில் வசிக்கின்ற தக்கன் முதலானவர்கள் (முன்னொரு காலத்தில்,) மேகங்கள் தவழ்கின்ற அழகிய கைலாயகிரியை யடைந்தனர். எ-று. (உ)

பாயொளிப் பருமணி முகடு வேய்ந்துயர்
வாயிலி னெய்தியெம் வரவு கூறென
நாயகம் றொழுதன னந்தி கூறலும்
நீயவர்த் தருகென நிகழ்த்தி னானரோ.

(இ-ள்.) பாய்கின்ற பிரகாசத்தையுடைய பருத்த நவமணிகாளல் உச்சி மூடப்பட்டு உயர்ந்திருக்கின்ற திருவாயிலை யடைந்து எழுது வருகையைத் (திருச்சுந்திரானத்தில்) தெரிவித்தருளவேண்டும் என்று (திருநந்தி தேவருடன்) செப்ப,

நந்தியெம்பெருமான் அவ்வாறே பரமபதியைப் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்யவும்,
சிவப்ரான் நீ யவர்களைக்கொண்டு வருகவெனத் திருமாய் மலாந்தருளினர். எ-று.

மாவடு நோக்கியோர் பங்கள் மாமலர்ச்
சேவடி தேவர்காள் பணியச் செல்கெனப்
பூவைபோன் மேனியான் முதல புங்கவா
யாவரு மடைந்தன நிறைவற் போற்றினார்.

(இ-ள்) தேவர்களே! மாவடுவைப்போன்ற விழியையுடைய உமாபிரா
ட்டியானா ஓர் பாகமாகக்கொண்ட சிவபெருமானது சிறந்த மலர்போன்ற செவ்
விய திருவடியைப் பணியும்படி செல்லக்கடவீர் என்று நந்தியெம்பெருமான் இ
சைக்கவும், காயாம் பூவைப்போன்ற திருமேனியையுடைய திருமால் முதலாகிய
தேவர்களெல்லாரும் (மஹாசந்திதானத்தினுட்) சென்று சிவபெருமானைத் துதி
த்தனர். எ-று.

(சு)

கண்ணனை வருகெனக் கழறி னானல
ரண்ணலை நோக்குற முடிய சைத்தன
னணனுவா சவற்கெதிர் முறுவ னலகினான்
விண்ணவா யாராயும் விழிபி னோக்கினான்

(இ-ள்) (சிவபெருமான் அவ்வாறுவந்த தேவர்களில்) விஷ்ணுவை நோ
க்கி வருகவென்று வாய்மலர்ந்தருளினர். தாமரை மலரில் வசிக்குஞ் சதுரகளைத்
திருக்கண்ணோக்கஞ் செய்து சிரமசைத்தனர். சமீபித்து வருகின்ற இங்கிரனுக்கு
எதிர்முகமாகத் திருப்புந்நகை புரிந்தனர். தேவர்களெல்லாராயும் தமது திருவி
ழியால் கடைக்கணித் தருளினர். எ-று.

இறைவர் இவ்வாறியற்றியது அவாவரது தாரதம்மிய பரிபாகத்திற்குத் தக்
கட்டி யெனக்கொள்க. (இ)

மேவலர்க் கடந்துவில் விழுங்கு வீங்குதோட்
பூவைபோல மேனியா யுந்தி பூத்திடு
மூவுல களைத்தைய முறைபி றழ்ந்திடாக்
காவல்செய் தளித்திபோ களைக னாயென்றான்.

(இ-ள்) பகைஞரைச் செலித்து வில்லையடக்கிய பூரித்த புயங்கனையுடை
ய காயம்பூவையொத்த திருமேனியாய்ந்த மாதவா! நினது உந்திக்கமலம் பூத்த
மூவுலகமுழுவதையும் (எம்மாற்கூறிய வேத) முறைதவறாமல் ஆதரவாகின்று
காத்திரட்சிக்கின்றனையானன்று சிவபெருமான் வினாவினர். எ-று.

வில்விழுங்கு வீங்குதோள் என்பது வில்லைத் தோளில்மாட்டி யிருப்பின்
அஃது பூரித்த புயமாதலின் வில்லை வெளியே தெரியவொட்டாமல் மறைக்கவல்
லதாதலின் என்க. (சு)

ஐயநின் னருளின லுலகம் யாவையு
முய்யுமா றளித்தன னென்ன வோதினான்

மையணி மிடற்றிறை யருள மான்முத
லெய்தினே ரியாவரும் வ்டைகொண டேகினுர்.

(இ-ள்.) ஐயனே ! தேவரீரது திருவருளால் எல்லாவலகங்களையும் உச்சிவிக்கும் வகையாகக் காத்து வருகின்றேனென்று (திருமால்) கூறினர். கருமை நிறம் பொருந்திய அழகிய கண்டத்தை யுடைய சிவபெருமான் (அவரவர்கள் எண்ணிய வரங்களை யெண்ணியவகையே) அதுக்கிரகஞ்செய்ய, அச்சுதன் முதலாக ஆண்டடைந்த அமரரெல்லோரும் உத்திரவுபெற்று (தத்தம்விருப்பின்படி) சென்றனர்.

போதரு நெறிதனிற் றக்கன் புன்மையாற்
றீதுறு நெஞ்சினன் செயிர்தத நோக்கினன்
மாதுல னென்னவு மதித்தி லானெனக்
கோதறு மீசனை மிகழ்து கூறுவான்.

(இ-ள்.) (அமரர் யாவரும் அவவாறு அதுக்கிரகம்பெற்று) திரும்பிவரும் வழியில், கொடிய மனமுடையோனும், கோபித்த விழியுடையோனும் (ஆகிய) தக்ஷப்பிரசாபதி தன்னை மாமனைனக் கருதி மதித்தானில்லையென்று, குற்றமற்ற சிவபெருமானை அறிவின்மையால் நித்தித்து (பின்வருமாறு) பேசத்தொடங்கினான். எ னு.

(அ)

தாயிலி தந்தையுந் தமரு மற்றிவன்
பேயொடு சுடலையி னடிக்கும் பித்தன்வெங்
காயெரி நெற்றியி னுமிழுங் கண்ணினன்
பாய்புவி முடையத ளைசக்கும் பானமையோன்.

(இ-ள்.) இச்சிவனே தாயில்லாதவன் - பிதாவும் சுற்றத்தவரும் இல்லாதவன் - பேயொடு மாமயானத்தில் இருத்தஞ்செய்யும் பயித்தியக்காரன் - கொடுமை வாய்ந்த எரிகின்ற நெருப்பைச் சொரிகின்ற நெற்றிகண்ணையுடையவன் - பாய்கின்ற புவிவினது முடைநாற்றம்பொருந்திய சருமத்தை ஆடையாகத் தரிக்குந்தன்மையை யுடையவன். எ னு.

இதுமுதற் பத்துச்செய்யுட்களால் தக்ஷப்பிரசாபதியின் கோபத்தை விளக்குகின்றார்.

“எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்

சொல்லாற் நெளிதோரஞ் சோனேச—னில்லிற்

பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்

முற்றதகதை யுங்கேட் டிலேம்” —என்றபடியே பெருமான் பிறப்பிலி

யாதலின் “தாயிலி தந்தையுந் தமரு மற்று” என்றும், சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் காளி கூளி வேதாள முதலியன களிக்க, பெருந்தேவரிறந்த மாமயானத்தில் இருத்தஞ்செய்தலின் “பேயொடு சுடலையி னடிக்கும்” என்றும், மனைவியாதி சுற்றத்தவரில்லாதிருப்பினும் தனக்கெனச் சுதந்தரமாகிய சுகப்பேற்றினை விரும்பாது நின்றலின் “பித்தன்” என்றும், சூரிய சோமாக்கினிகளாகிய முச்சுடர்களே மூன்று விழிகளாகக் கொண்ட நமது கடவுள் நெற்றியினிடத்தே அக்கினியை விழியாகக்கோடலின் “காயெரி நெற்றியி னுமிழுங் கண்ணினன்” என்றும், தா

ருகவனத்துப் பிஷாடனத்திருவுருவேற்றுப் பலியேற்கச் சென்று அவவிருடிபன்னியர் கம்பையழித்தபொழுது, அவவிருடியர் செய்த ஆபிரவேள்வியில் தோன்றி அம்முனிவரால் முனிந்து செலுத்தப்பட்ட புலியை வலிமாய்த்து வதைத்து அதன் தோலை யாடையாகத் தரித்தமையின் “பாய் புலி யதனாடை யசைக்கும் பான்மையோன்” எனவுங் கூறினர். பதனிடாததோலாதலின் “முடையதன்” எனப்பட்டது.

இப் பெற்றி யறியாத் தக்கன் தூஷணையாக இழிவுபடுத்திக் கூறினன். அஃ தவனதறியாமையெனக் கொள்க. (க)

குணங்குடி கோத்திரம் குலமொன் நிலவல
னணங்குளோய் செப்திடு மாவப் பூணினை
மணங்கமழ் பூச்சினை நீத்து வனமுடைப
பிணஞ்சுடு சாம்பரமெய்ப் பூசும பெற்றியோன்.

(இ-ள்.) குணம் - குடி - கோத்திரம் - குலம் (முதலியவற்றுள் தனக்குரியதாக) ஒன்றுமில்லாதவன் - துன்பத்தைச் செய்கின்ற சாப்பாரணத்தை யணிந்தவன் - வாசனைவிக்கின்ற கலவைச்சாந்தை யகற்றி வலிய புலால்நாற்றம் பொருந்திய பிரேதத்தைச் சுட்ட சாம்பரை உடலிலணியுத் தன்மையபுடையோன், எ-று.

“குலமில்லான் குணமில்லான்” என்றபடியே குணமுதலாகச் சொல்லப்படுவன ஒன்றுமற்றவராதலின் “குணங்குடி கோத்திரங் குலமொன் நிலவன்” என்றும், பாம்புகள் துன்பமுற்றவல்ல பிராணியாதலின் “அணங்குளோய் செப்திடு மாவம்” என்றும், திருமாவின் வாகனமாகிய கருடனுக்கஞ்சித் தம்பாலடைக்கலம் புக்க அரவங்கனையும், தாருகவனத்து முனிவா ஆபிரவேளாமத்தில் தோன்றி அவர்களால் அனுப்பப்பெற்ற அராக்கனையும், கடிஞத்திரம் கங்கணம் புலக்கட்டு உபவீத முதலிய அணிகளாக அணித்திருப்பமையின் “அரவப்பூணினை” என்றும், கந்தம் பயக்குஞ் சந்தனம் புணுகு கத்துரி முதலியவற்றை மெய்யிற் பூசுவது வழக்கமாகவிருப்ப, எமதிறைவா அத்தனைப் பொருளைத் தம தருமைத் திருமேனியி லணியாது திருமால் பிரமன முதலிய தேவரது முடைநாற்றம் பொருந்திய உடல்களைச் சர்வசம்ஹார காலத்திற் பிரேதங்களாகக் கிடைத்தனஞ் செய்து திருநெற்றியில் விளங்குந் தீவிழியினால் பற்பஞ் செய்து உடலிற் பூசுவன “மணங்கமழ் சாம்பர்மெய்ப்பூசும் பெற்றியோன்” என்றுங் கூறினர்.

அருந்துவ தலைகட னஞ்ச மூர்தியாய்ப்
பொருந்துவ தொருகிழ வேறு போர்ப்பது
கருங்களிற் றுரிவையுன் கழிந்த வெண்டலை
திருந்திய தாமரை செங்கை கொண்டதே..

(இ-ள்.) (அந்தச் சிவன்) உண்பது அலைகள்பொருந்திய பாற்கடலிற்றேன்றிய விஷம். வாகனமாகக் கொள்வது ஒரு கிழத்தன்மை பொருந்திய எருது. போர்த்துக்கொள்வது கரிய யானைத்தோல். திருத்தமாகிய செந்தாமரைமலர் போன்ற செவந்த கையில் தாங்கியது மாமிசமொழிந்த வெண்டலையோடு, எ-று.

பூர்வம் சுழீராப்தி மர்த்தனஞ்செய்ததேவர் அதனிற்றோன்றிய ஆலால் விடத்துக்கஞ்சி ஐயன்பால் முறையிடப் பலகோடி பிராணிகளையும் பாதுகாக்க அதனை யாபோசனஞ் செய்தமையின் “அருந்துவ தலைகட னஞ்சம்” என்றும், குதினா யானே தேர் முதலிய ஊர்திகள் எண்ணில்லாதன வுலகத்தி் விருப்பவும் முன்னோர் தேயுப்பிரளயத்தில் இறவாதிருக்கத் தம்மை யாசித்த தருமதேவதையை வாகனமாகக் கொண்டும், திரிபுர தகன சமயத்தில் தேவர்களூற்ற இறுமாப்பகல அவர்கள் இயற்றிக் கொடுவந்த இரதம் அச்ச முறிய அச்சதன் “தடமதில் களொருமூன்றுத் தழுவெரித்தவங்காளில் இடபமதாய்ததாங்கினான் நிருமால்காண் சாழலோ” யென்றபடி இடப வழுவேற்றிறைவனாத் தாங்கினமை யானும், “ஊர்தியாய்ப் பொருந்துவ தொருகிழ வேறு” என்றும், கயாசுரன் எனனும் யானைவழி வேறற அசுர னொருவனது உயிரை மாய்த்து அத் தோலையுரித்துத் தான் கொண்ட உக்கிரப பெருவழுவின்மேற் போர்த்தவின் “போர்ப்பது கருங்களிற்றுரிவை” என்றும், தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்த மலரேனது நடுச்சிரத்தை நகருதியாற் கொய்து அதனைக் கபாலமாகக் கையிலேற்றிருப்பதால் “ஊன்கழிந்த வெண்டலை செங்கை கொண்டதே” என்றும் கூறினர். (கக)

மறையவ னாமெனி லொழுக்க மாறின
 னிறையெனி லளித்திடா தீறு செய்குவ
 னிறைபொருள் வணிகனே விரக்கு நீரமையா
 னறைவது மறையினற் சதுர னலலனே.

(இ-ள்.) (இவனத்யயற்கையால் எவ்வருணப்படுவானென்று பரியாலோசிப்போம்) வேதியனேவென்றால் (யாகாதிகாரியங்களைச் செய்யாமல்) ஆசாரதருமத் தவறினவன். சுத்ததிரியனேவென்றால் (குலத்தியற்கைப்படி) இரட்சிக்காமல் சம் ஹாரகாரியஞ் செய்கின்றான். செல்வ மிகுந்த வைசியனேவென்றால் (செல்வமின்றிப்) பிச்சையெடுக்கும் பெற்றியுடையோன். வேதத்தினால் சொல்வது சூத்திர னல்லன். எ-று.

பிரமணன் முதலிய நான்கு வருணங்களில் இவனை எதிலே சேர்க்கலாமென்றுஞ் சரிப்படமாட்டான் என்பது கருத்து. (கஉ)

பிரமசா ரியுமலன் றடங்கட் பேதைதோள்
 மருவலாற் பொருபடை சுமந்த வரற்றினு
 லரியமா தவனல னரிலவெவ் கானிடைத்
 திரிதலா விலலறஞ் செய்து ளோனலன்.

(இ-ள்.) விசாலமாகிய கண்ணையுடைய பெண்ணின் தோளைக் கலத்தலாற் பிரமசாரியு மல்லன்; போர் செய்கின்ற ஆயுதத்தைத் தாங்கியதன்மையால் செய்தற்கரிய சிறந்த தவத்தைச்செய்தோனு மல்லன்; பருக்கைக்கற்கள் பொருந்திய கொடிய வனத்திலே சஞ்சரிப்பதனால் கிரகஸ்தாச்சிரமததி விருப்போனு மல்லன். எ-று.

இவன் குலமில்லானாயினும் எவ்வகையாச்சிரமியிற் சேர்வன் என்பத் தனித்தனி யெடுத்துப் பேசுங்கால் நால்வகையினுள் ஒன்றிலுஞ் சேர்தற் குரிய னல்லன் என்பதாம். (கக-)

கோணோநான் மலரவன் நலைகு றைத்தலான்
யாணர்ந் றருமநா லியைந்து ளானலன் -
வாணுத லொருபுற மாய வாற்றினு
லாணலன் பெண்ணல னவியு மல்லனல்.

(இ-ள்.) கோணுதலுடைய புதிய மலரில் வசிக்கும் பிரமதேவனது சிரத்
தைக் குறைத்தலால் அழகிய நல்லதருமசாஸ்திரநகளிற் பழகினவனல்லன். ஒளி
வாய்ந்த நெற்றியையுடைய கௌரியை ஒருபுறம் பொருத்தியவகையினால் ஆண்
வழவ முடையனுமல்லன். பெண்வழவுடையவனுமல்லன் (அவ்விரண்டுமல்லாத)
அலியுருவமுடையவனுமல்லன். எ-று.

அலியென்பதைப் பேடென ஒருசாரார் கூறுவர். அஃதொவ்வாது “பெ
ண் மைவிட்டாணவாவுவ பேடாண்பா- லாண்மைவிட் டல்ல தவாவுவ பெண்பா-
லிருமையு மஃறிணை யன்னவு மாகும்” எனக்கூறியிருப்பினும், ஆண்டன்மை
நீங்கிப் பெண்டன்மை யவாவுவதைப் பேடென்றும், பெண்டன்மையொழிந்து
ஆண்டன்மை யவாவுவதை அலியென்றும் கூறவேண்டியது முறை. இதனால்
பேடி - அலி யென்பன வெவவேறு பதங்களாயின. இச்செய்யுளில் அலியென்ப
தற்கு ஆணும் பெண்ணு மன்மையாகிய தோருருவெனக்கோடல்வேண்டும். (கச)

அலிகிலெவ் வுல்கமு மழியு நாளினின்
மலரயன் வெண்டலை மாலையென்பணிந்
திலகுமுத் தலையவேல் திரிவித் தெங்கணு
முலவலாற் புனிதனென் றுரைக்க வொண்ணுமோ.

(இ-ள்.) குற்றமில்லாத எல்லாவுலகங்களு மழிகின்ற சர்வசம்ஹாரகாலத்
தில், பதுமாசனத்திலுள்ள நான்முகனது (தசை நீங்கிய) வெண்டலைகளாலாகிய
மாலையையும், (கங்காளமென்னும் முதுகந்தண்டு) எலும்பையும் தரித்து, பிரகாசிக்
கின்ற மூன்று சிரங்களையுடைய சூலாயுதத்தைச்சுழற்றிச் சமஸ்தலோகங்களிலுஞ்
சஞ்சரித்தலாற் பரிசுத்தனென்று சொல்வது கூடுமோ. எ-று. (கரு)

எவ்வலி கொண்டிவ னென்னைக் காண்டலுஞ்
செவ்விதி னெழுந்திலன் சிறப்புஞ் செய்தில
னவ்வலி யறித்தனன் யான ளித்திடும்
மௌவலங் கோதையை மணந்து பெற்றதே.

(இ-ள்.) எத்தகைய வல்லமையினால் என்னைப் பார்த்தவுடனே இவன்
சீக்கிரமாக எழுந்திருந்தானில்லை; மரியாதையுஞ் செய்தானில்லை. அந்த வல்லமை
யையும் அறிந்தேன், (அதாவது) யான் பெற்ற அழகிய முல்லைமல ரணிந்த கூடத்
லையுடைய தாகூராயணியை விவாகஞ் செய்துபெற்றதேயாம். எ-று.

“யான ளித்திடுங் கோதையை மணந்த” —என்பது

— பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது சத்தியவுலகத்திலிருக்கையில் அவ
னது மாந்தபுத்திரர் பதினமரில் தக்கன் தந்தையைப் பணிந்து “எந்தையே !
பெருந்தேவர் மூவருள்தலைவனாகவும் எல்லா வுயிர்கட்கும் உயிருமாகவுமுள்ளவன்
யாவன்” என வினாவ, பிரமன் “மைந்தனே ! சங்கரனே நீ வினாவியமுதல்வன்”

என மறுமாற்றங் கூற, தக்கன் “சிருட்டியாதி மூலகைத் தொழிலிற் சங்கார மொன்றினையியற்றுஞ் சங்கரன் ஏனைய விருதொழில் புரியும் துங்கட்டுத் தலைவ னைத் தென்கனம்? என, எண்கணன் “சர்வசம்ஹாரகாலத்திலே எல்லாவற்றை யுந் தன்னிட மொடுக்கி மீட்டும் படைப்போனாதலாலும், எம்முள் அந்தர்க்கத மாகவிருந்து சிருட்டி திதிகளைச் செய்விப்பவனாதலாலும் இறைவனாவான்” எனத் தேற்றினன். தக்கன் அது கேட்டு மனத்தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாயில் ஆயிரவருடம் அருந்தவஞ் செய்தனன். சிவபெருமான் அவன் தவத்திற் கிரங்கிக் காட்சியளித்து “உன் மனதில் விரும்பியதென்”? என வினாவு, தக்கன் பணி ந்து “திரிலோகங்களும் என் கட்டினையில் நிற்கவும், தேவரீரைப் பணிவோர் என் னைப் பணியவும், உமாதேவியார் என் புதல்வியாயுதிப்பவும், தேவரீர் வேதியவடி வாய் வந்து மணம்புரியவும் வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவபிரான் அவ்வாறே யருள்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். இதழிர்க.

பின்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீ கைலாயகிரியிற் சிங்காதனத்தில் இறைவனோ டொக்க வீற்றிருந்த உமாதேவியார் எழுந்து இறைவரைப்பணிந்து “தேவரீரது உண்மைநிலையை உபதேசித்தருளவேண்டும்” என, சிவபெருமான் “உமையே! செயல் குண உருவங்களைப் பொருந்தோம். சர்வ வியாபகமாக விளங்குவோம்.” உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம்” என, உமாதேவியார் “உரு வமுடையே மல்லமென்றும் பலவுருவ முடையே மென்றும் கூறுவ தென்ன” என, ஐயன் “அவை நம தருள்வடிவம்” என் றறைய, அம்மை “ஆயின் அவை என் வடிவங்களே” என் றிசைப்ப, பெருமான் “நம்முன்னே யுன்னை வியந் தனை. உன்னிடத்தும் ஏனையோரிடத்தும் யாமே நின்று தொழில்படுத்துகின் றோம். அல்லாவிடில் அகில முழுவதும் அறிவு நீங்கிச் சடமாயிருக்கும் அதனை யறி” என்று, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவருள்ளத்திற் பொருந்தி அறி வின்யளிக்குஞ் செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிருக்க அகிலான்மாக்களுஞ் சடமா யிருப்பதைக் கௌரிகண்டு கடவுளைப் பணிந்து “எளியே னிசைத்ததை யெண் னாமல் எவனாயும் எழுப்பியருளவேண்டும்” என்றிரப்ப, இறைவர் கருணையுடன் எல்லோனாயும் எழுப்பினர். விண்டு முதலாயினார் உணர்வுற்றுத் துயில்நீங்கினார் போன் றெழுந்து “எளியேங்கள் எண்ணில்காலம் அறிவிழந்து செய்கடன் மறந் தோம். அப் பாவம் நீங்கும்வகையை யருளவேண்டும்” என, தலைவர் “அப்பா வம் உமையிடத்ததன்றி யுங்களிடத்ததல்ல” என ஓதி யகற்றி, ஈர்வாரியை நோக்கி “நீ தக்கன் மகளாய்த் தரணிமேல் தோன்றுகி; யாம் வந்து மணஞ்செய் வோம்” என் றுஞ்ஞாபித்தனர். தக்கன் தன் மனைவி வேதவல்லியுடன் மாசி மகத்தில் காளிந்திரதியில் நீராடச்சென்றபொழுது அன்னையார் ஆண்டோர் வலம் புரிவடிவாயிருப்ப, தக்கன் அவ்வலம்புரியைக் கையிற்றாங்கப் பெண்குழந்தையாகக் களிகொண்டு வேதவல்லி கையிற் கொடுத்து ஊரை யடைந்தனன்.

அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து தந்தையை நோக்கி “சிவபிரான் தன்னை மணஞ்செய்யத் தவம்புரிவேன்” என்று விடைபெற்றுத் தவத்தில் நெடுநாளிருந்த னர். பெருமான் தேவியார்தவத்தைச் சோதித்து மணஞ்செய்து கைலாயமடைந் தனர் என்பதாம்.

ஒழுகொளி யுரோணியை யுவந்து நாடொறும்
விழையும் றவர்தமை வெறுத்த திங்களைப்
பழியொடுந் தேய்த்துடல் பதைப்ப வெவ்விய
மொழியினில் மாற்றரு முரண் டக்கினேன்.

(இ-ள்.) (எனது குமாரத்திகள் இருபத்தெழுவரில் ஒளிசொரியும் உரோ
கணியை விரும்பி, தினதோறும் (தனனை) இச்சிக்கத்தக்க ஏனைய இருபத்தாறு
மனைவிமானையும் மனவெறுப்புற்ற சந்திரனைப் பழிச் சொல்லோடு தேகத்தேய்ந்து
பதைக்கும்படி-கொடிய சாபத்தினால் நீக்கக்கரிதாகிய அவனது வலிமையையடக்கி
னேன். எ-று. (க௭)

ஆங்கவன் போலிவ னுற்றல் திதுறத்
தீங்குரைத் துலகெலா மிகழ்வ செய்வலென்
ரோங்கிய வுளத்தொடு மும்ப ரார்தியோர்
பாங்கினிற் சூழ்வரப் பதியி னெய்திலுன்.

(இ-ள்.) அவவண்ணத் துயருற்ற சந்திரன்போலவே (மற்றோர் மருகனாகிய)
இச்சிவனது வல்லமையும் பாழெய்தும்படி. (இவனையும்) உலகத்தாரொல்லாம் தா
ழ்வரப் பேசியிகழ்த்தக்க காரியங்களைச்செய்வேன் என்று கோபித்தமனதுடன்
தேவர்முதலானார் தன் பக்கத்தில் சூழ்த்துவரத் தக்கன் தனது நகரத்தையடைந்
தான். எ-று.

தக்கன் வசித்து அரசிருக்கும் நகரம் தக்கமாபுரி: இது பிரமதேவனால்
கிருமித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. (க௮)

வேறு.

எஞ்ச லின்றி யருமகமொன் றியற்றா நின்றே னதுகாண்பா
எஞ்ச வருவெஞ் சமருழக்கும் வயிரப் படைபோன் முதலமரர்
பஞ்சி சூழ்த்து மணியிமைக்கும் பல்கா ழல்குன் மகளிரோடும்
விஞ்சு பெருமா தவரோடும் வருகென் றோலை விடுத்தனனால்.

(இ-ள்.) செய்தற்கரிய ஓர் யாகத்தை (யாதோரு) குறைவுமில்லாமற்
செய்துகொண்டு வருகின்றேன்; அஞ்சும்படி வருகின்ற கொடிய போர்புரியும்
வச்சிராயுததையுடைய இத்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் - ஆடையணிந்து பல
மணிகள் பிரகாசிக்கின்ற கடிதடத்தையுடைய அரம்பாஸ்திரிகள் - சிறந்த பெரு
ந்தவமுடைய முனிவர் ஆகிய இவர்களுடன் அவ் யாகத்தைக் காணும்படி வரவே
ண்டுமென்று (தக்கப் பிரகாபதி) திருமுக மனுப்பினன். எ-று. (க௯)

வீடுத்த வோலை கண்ணுறலும் விளிம்பு நிலவுஞ் சுடர்த்தரள
மடுத்த மௌலிப் பொலங்கழற்கா லமர ரியக்கர் கந்தருவர்
வடித்த மறைதேர் முனிக்கிழவர் பரிதி வேந்தன் மதிக்கடவுள்
கடுத்தாழ் மிடற்றெங் கண்ணுதலை யொழிந்தோர் யாருங் கடிதடைந்தார்

(இ-ள்.) (தக்கன் இவ்வாறெழுதித் துதவர்பாள்) அனுப்பிய ஓலையைப்
பார்த்தவுடன், ஓரத்திலே பிரகாசிக்கின்ற கிரணத்தையுடைய முத்துமாலையுடன்

முய கிரீடத்தையும், அழகிய வீரகண்டாமணி தரித்த காலையுமுடைய தேவர்-ய
கூநர்-காந்தர்வர் - தெளளிய வேதப்பொருளை யுணர்ந்த முனிசிரோஷ்டர் - சூரிய
தேவன்-சந்திரபகவான் (முதலிய) ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய எமது சிவபெருமா
னை நீங்கினோ டொல்லாரும் விரைந்து (தக்கமாபுரி) வந்து சேர்ந்தனர். எ-று. (உ௦)

மின்கொப் பளித்து வெயில்கான்ற விலையி லார வடஞ்சுமந்து . [யரை
பொன்கொப் பளிக்கும் பொருகணங்கார் பொம்மன் முலைத்தன் புதல்வி
மன்கொப் பளிக்கு டெட்டிலேவேன் மதிய முதல மருகர்தமை
யன்புற் றவ்ரோ டளவளாய் முறையின் வரிசை வழாதாற்றி.

(இ-ள்.) மின்னலைக் கத்தி (இள) வெயிலை வீசுகின்ற விலையறியப்பட்டாத
முத்துத்தாவட மணித்து பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற தேமற்புள்ளிகள் பொரு
ந்திய பூரித்த முலைகளையுடைய தனது குமாரத்திகளையும், தலைமையையுடைய
நீண்ட அச்சவடிவாகிய வேலேந்திய சந்திரன்முதலிய மருகர்களையும், ஆசையுட
னே அவரவர்களோடு அளவளாவி முறையாக வரிசைமுதலியவற்றைத் தவறா
மற் செய்து. எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

தன்புதல்விய றொன ண்டுக் கூறியது தருமன் முதலியருஷிகட்களித்த
இருபத்து மூன்று பெண்கள்- சந்திரனுக்கு மணஞ்செய்துவித்த அச்சவிரி முதலி
ய இருபத்தேழுபெண்கள் முதலானோ, விரிவு கந்தபுராணத் தகட்காண்டத்திற்
கண்டு கொள்க. (உச)

தவளக் களிற்றுப் பெருமபாகன் முதலேழ் திசையிற் றலைவரோடு
முவணப் புள்ளேற் றொருபாக னுறையுஞ் சுவேதத் தீவடைந்து
சுவனீத் தடங்கட் செங்கமலை கொழுக வெமது மகங்காத் தற்
கவணுற் றிடுதி யெனநெடுமால் தக்க னோடு மடைந்தனனா.

(இ-ள்.) தாவளயமாகிய ஐராவதத்தி லேறுகின்ற பெருமை தங்கிய இந்
திரன் முதலாகிய ஏழு திசைக்காவலருடனே, வெற்றிபொருந்திய கருடப்பற
வையிவரும் திருமால்வசிக்கின்ற சுதேவத்தீவை யடைந்து, நீலோற்பலம்போன்ற
பரத்த விழிகளையுடைய செந்தாமராமலரில் வசிக்குந் திருமகனையகா! எம்மு
டைய யாகத்தை ரகஷித்தற்பொருட்டு (தேவரீர்) ஆண் டெழுந்தருளவேண்டும்
என்று (தக்கன்) கூற, விஷ்ணு அத் தக்கனுடன் (அவ்வாறே தக்கமாபுரியைச்)
சார்ந்தனர். எ-று.

ஏழ்திசைத் தலைவொன்றது ஈசானனை நீங்கவெனக்கொள்க. (உஉ)

அண்ணல் சேவ லேற்றெகினத் தருமா மறையோ னரனின்றி
வெண்ணைப் கமழங் களிப்பவள வாயான் காக்கும் வேள்வியையாங்
கண்ணுற் றிடுது மெனவடைந்தான் ததிசி முதல கலைவல்லோ
ரொண்ணிற் றக்கற் குறுதிமொழி கூறல்வேண்டு மெனவடைந்தார்.

(இ-ள்.) பெருமை பொருந்திய ஆண் அன்னத்தை வாகனமாகவுடைய
அருமையாகிய சிறந்த வேதங்களை யோதிய பிரமதேவன் (இதனை யறிந்து) சிவ

பிரானில்லாமல் நவீதம் மணக்கப்பெற்ற செம்பவளம்போன்ற வாயையுடைய மாதவன் காக்கின்ற யாகத்தை நாம் பார்ப்போமென்று கருதிச் சென்றனன். ததிசிமுனிவர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர் தக்கனுக்குக் கணக்கில்லாத உறுதிவார்த்தைகளை யுரைத்தல்வேண்டுமென்றுன்னி வந்தனர். எ-று.

எண்ணில் எனபதற்கு யோசனையில்லாத வெனப் பொருள் கோடலுமொன்று. (உ௩)

புலனை நவித்த ததிசிமுனி பொற்பார் சாலை தனிலெய்தி யுலக மனைத்து மொருதிகிரி யுருட்டுந் தக்கன் மனச்செருக்கு நிலவுக் கதிர்கா லொழுகொளிய நிழற்பூண் சுமந்த பொம்மன்முலைக் கலவ மஞ்ஞையனையவன் மக்க டமையும் கண்ணுற்றான்.

(இ*ள்.) ஐம்புலன்களையும் புறஞ் செல்லாதடக்கிய ததிசிமுனிவர் அழகு பொருந்திய யாகசாலையிலடைந்து, சமஸ்தலோகங்களிலும் ஒப்பற்ற ஆக்கினசுக்கரத்தைச்செலுத்துகின்ற தக்கனது மனோகாவத்தையும், சந்திரிகையாகிய கிரணத்தைக்கடக்கும் ஒளிவீசுகின்ற கீழ்ச்செய்யும் ஆபரணமணிந்த பூரித்த முலைகளை யுடைய தோகைவாய்ந்த மயில்போலுஞ் சாயல்பொருந்திய அவனது புதல்வியடையும் பார்த்தனர். எ-று. (உ௪)

அளத்தற் கரிய சிறப்பெய்திச் செம்மார் துறையு மமரரைத்தம் முளத்தின் மகிழ்ச்சி மீதோங்க வுறையு மருகர் தமைநோக்கிக் களிப்புற் றிருக்குந் தக்கன்முகங் காணக் கடவுண் மறைக்கடலுட் டிளைக்குந் தெய்வத் ததிசிமுனி யுறுதி மொழிகள் செப்புவனல்.

(இ-ள்.) அளவிடுதற் கரிதாகிய சிறப்புற்று இறுமாந்திருக்கின்ற இமயவனையும், தமது மனதில் களிப்பு மேலோங்க விளங்குகின்ற மருகர்களையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்திருக்கின்றதக்கன் முகத்தைக் காணவும், தெய்வீகம் பொருந்திய வேதமாகிய கடலின் மூழ்கிய மகிமைதங்கிய ததிசிமுனிவர் தக்கனுக்குக் கிலஉறுதிமொழிகள் சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று. (உ௫)

கடவுட் டழல்க ளொருமுன்று முருவோ டமர்த் காயாபூ வடிவிற் றிகழு நெடுமாயோன் வேள்வி யளிப்பான் வந்திருந்தா னொடிவில் கேள்வி யந்தணனுங் குரவ னாகி யினிதுறைந்தான் படியேழ் புகழும் பிருகுமுனி பிரமத் துவமாய்ப் பாங்கமர்த்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம்பொருந்திய ஒப்பற்ற (காருகபத்தியம் - ஆகவனீயம் - தக்ஷணக்கினி - யென்னும்) முத்தியும் தத்தம் வடிவத்தோடு பொருந்தின, காயாம்பூவை யொத்த திருமேனியுடன் விளங்கும் நெடியோனாகிய திருமால் யாகத்தைக் காக்கும்படி வந்திருந்தனர்; கெடுத லிலலாத நூற்கேள்வியையுடைய பதுமனும் ஆசிரியனாக இனி துவீற்றிருந்தனன்; ஏழலகத்தாரும் புகழ்த்தக்க பிருகுமுனிவர் பிரமத்துவமாய்ப் பக்கத்திருக்கின்றனர். எ-று. (உ௬)

அருநான் மறைக ளொருநான்கும் வாணி யோடு மடைந்தமலர்த்
திருமா தீங்கு வதிந்தோர்க்குச் சிறப்புச் செய்யுந் தடஞ்சினைய
தருவோ ளாந்நும் வேள்விக்குத் தருவ யாவும் தனிவழங்கும்
பொருவில் செருத்தற் குவிமுலைய புனிற்றா வவிகள் மிகவரும்.

(இ.ள்.) அரிய நால்வகைப்பட்ட ஒப்பற்ற நான்குவேதங்களும் சரஸ்வதி
புடனே வந்துள்ளன; தாமதமலரில் வசிக்குந் தாக்கணங்கு இவண்வந்துள்
ளோர்க்குச் சகல சிறப்பையு முண்டுசெய்வன்; விசாலமான கிளைகளை யுடைய
ஒப்பற்ற பஞ்சதருக்களும் யாகத்திற்குத் தருதியாகிய உபகரணங்க ளெல்லாவற்
றையுந் தனித்தனி கொடுக்கும்; ஒப்பில்லாத பால்மடியையும் குவிவாகிய முலை
களை யு முடைய இளமை தவகிய காமதேனு அவிர்ப்பாகங்களை மிகுதியாக வளிக்
கும். எ-று.

தருவோனாந்து எனக்கூறியதற்கேற்ப ஆவென்பதைக் காமதேனு வெனக்
கொள்ளப்பட்டது.

செருத்தல் = பால்மடி.

(உ.எ)

பொருவி லமரர் முதலெவையும் பூத்த புகழ்க்கா சிபன்முதல
மருகர் யாருந் தத்தமது மனையி னோடும் வந்திருந்தார்.
கருதி னெவையு மினிதியற்றுந் தெய்வத் தச்சன் கதிரொறிக்கு
முருவப் பைம்பூண் மாடமுத் தலைத்து மொழியா தியற்றுவான்.

(இ.ள்.) சமானாகதராகிய தேவர்முதலாய வெல்லாவற்றையும் பெற்ற
கீர்த்தியையுடைய காசிபர் முதலாகிய மருகொல்லாரும் தங்க டங்கனது மனைவி
மாருடன் வந்திருக்கின்றனர்; நீனைத்தால் (நீனைத்தவண்ணமே நியிஷத்தில்)
நிருமிக்கின்ற விஸ்வகன்மன் ஒளிவிட்கின்ற அழகினை வாய்ந்த பசும்பொன்னாபர
ணம் மாளிகை முதலிய யாவும் நீனகாதியற்றுவான். எ-று. (உ.அ)

இன்ன வாற்றா னன்கெனினு மீச னொழிந்த வீச்சாலை
கொன்னே யுயிர்போம் வெற்றுடலைக் கட்டி வேற்றிப் பலர்குழும்பு
பொன்னின் மணியிற் கைவவலோர் புனைந்தாற் போலு மெதன்றேல்
மன்னு மோரி பேய்குமலி வழங்கு சுடலை யாமென்றான்.

(இ.ள்.) இவ்வகைச் சிறப்புக்களால் நன்குவிளங்குவதென்றாலும் ஈசனை
நீங்கிய இவ்வயாக்காலை, வீணே யுயிர்போன் (பிரோதமாகிய) வெற்றுடலை மஞ்சத்
திலேற்றிப் பலர்குடி, பொன் மணி முதலியவற்றிற் கைதேர்த்த அலங்கரிப்போர்
அழகுசெய்தாற்போலும்; அல்லாவிடில் நிலைபெற்ற நரிகள் - பேய்கள் - நாய்கள்
கிரிகின்ற மயானத்தை பொக்கும் என்று (ததிசுமுனிவர்) கூறினர். எ-று. (உ.க)

தோளா மணியி னினாகவற்றுந் தூய்மென் முறுவற் றிருவினோடு
தானா லுலக முழுதளத்தோன் முதலோர் மெய் சாலையினை
வாளா சுடலை யெனவுரைத்தாய் மதியி லோயிங் குன்மாற்றங்
கேளா தொழிநீவற் குறுதிமொழி கிளக்கு மாறென் னெனமுனிந்தான்.

(இ.ள்.) தொழியிடாத முத்துமணியின் மாலையைப் போன்ற பரிசுத்த
மாகிய மெல்லிய தந்தப்பத்திரவாய்த் திருமகளுடன், திருவழியால் மூவுலகத்தை

யும் (திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு) அளத்த விஷ்ணுமூர்த்தி முதலானோர் பொருந்தியிருக்கும் யாகசாலையை மயான மென்று வாளாக் கூறினே. அறிலில்லாதவனே! இப்பொழுது உன் வார்த்தையைக் கேளாது அகலுவேனாகிய எனக்கு உறுதிமொழிகளைச் சொல்லுவது யாதுகாரணமென்று கோபித்தான் (தக்கன்).

தோளாமணி - முழுமணியெனக்கொள்க. (௩௦)

முனியுந் தக்கன் முகநோக்கி முறுவல் பூத்த முகத்தினனாய் கனைவன் டிமிரும் பசுந்துளவோ னுறையுஞ் சாலை புறங்காடாய் நினைய லென்ன வுரைத்ததெவ னிகழ்த்து நெடியோன் நனையன்றோ தனிகான் மறைபு மெந்தைபுணர் நான்காஞ் சத்தி யெனச்சாற்றும்.

(இ-ள்.) கோபிக்கின்ற தக்கப்பிரசாபதியின் முகத்தை (ததிமூனியார்) பார்க்கு, புன்கிரிப்புக்கொண்ட முகமுண்டயவராய், ரீங்காரஞ் செய்கின்ற வண்டு கள் பண்பாடும் பசிய துளவமாலையணிந்த திருமால் வீற்றிருக்கின்ற யாகசாலையை மயானமாகக் கருதாதே யெனக் கூறிய தென்னகாரணம்? சொல்லுகின்ற நெடியோனாகிய விண்ணெவயல்லவோ ஒப்பற்ற நான்கு வேதங்களும் எமது சிவ பெருமான் கலக்கின்ற நான்காவது சத்தியென்று விளம்புகின்றன. எ-று. (௩௧)

புரவி மகநா நினைதாற்றும் புத்தேள் விசம்பு புரப்பதெல்லா மரண வழிபட்டடைந்தவிந்த வாற்றா லன்றோ கொடுமறவி பரவு வேள்வி காப்பனெனப் புகார்தாய் தொழுமார் கண்டனாயிர் [ல். விரைவிற கவர்போ தவன்றாளால் விளந்தா னெவன்கொல் விளம்புதியா

(இ-ள்.) தூறு அசுவமேதயாகக்களை யினிதாகவியற்றிய இந்திரன் இமயவ ருலகையிரட்சிப்பதெல்லாஞ் சிவமூர்த்தியை வழிபாடுசெய்து (வரம்) பெற்ற இந்த வகையினு லல்லவோ? கொடிய இயமதருமன் துதிக்கத்தக்க யாகத்தைக் காப்பனென்று கழறினே; வணங்குகின்ற மார்க்கண்டேயமுனிவர் பிராணனை விரைவாகக் கவருகையில் அச் சிவபெருமானது திருவடியால் (உடையுண்டு) இறந்தவன் எவனோ இசைப்பாயாக. எ-று. (௩௨)

அளத்தற் கரிய நிதிக்கிழவ னமலன் றுணைவ னாலகிறந் களத்தி லமைத்த பதினொருவர் கடவு ளருவம் பெற்றுள்ளோர் விளக்குஞ் சுடர்க ளொருமூன்று மன்னோன் விழிகள் மறைநான்குந் துளக்க லில்லாப் பிரமமென மடவோ யானாச் சொல்லுமால்.

(இ-ள்.) 'பேதைமைக்குணமுடையவனே! அளவிடற்கு முடியாத நவ நிதிகளையுடைய ருபேரன் சிவபெருமானது தோழனாவான். கருமைநிறத்தைக் கண்டத்திற் பொருந்திய ஏகாதச உருத்திரர்கள் சிவபெருமானது திருவடிவையடைந்துள்ளவர்கள். (உலகிலுள்ள பொருள்களைக் கட்டிலன்களுக்கு) தெரியச் செய்யும் முச்சுடர்களும் அப்பெருமானது திருவிழிகள். வேதங்கள் நான்கும் கெடுதலில்லாத பிரமமென்று யானா எடுத்துப் பேசுகின்றது? எ-று.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவன் பலகோடி ஜீவராகிகளையும் உலகத்தை யும் படைத்து இறுமாப்புற அவனுக்குச் சிருஷ்டித்தொழில் பிறழ்த்தது. அதனால் அவன் மனம் வருந்திக் கண்களில் நீரைச் சொரிய அந் நீர்த்துளிகள் அலங்கயா

யத் துன்புறுத்தின, பதமன் பிறிதொன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவனாய்ச் சிவபிராணை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். அப்பொழுது பெருமானுளால் பிரமாவின் இரு புருவங்கட்கிடையே சிவசாரூபங்கொண்ட ஏகாதசருத்திரர் தோன்றினர். இவர்கள் நிலோகிதொனப்பெவர். இவர்கள் பிறழ்ந்த சிருட்டித்தொழிலை நிலபெறச் செய்தனர். ஈண்டு “ஆலநிறங் களத்தி லமைத்த பதினொருவர் கடவுளுருவம்பெற்றுள்ளோர்” என்றது மேற்கூறிய நிலோகிதனா. (௩௩)

எல்லா யுயிர்க்கு முயிராகி யேக மாகிப் பலவாகிச் சொல்லா நின்ற நீயாகி யானாய் நின்ற சுடாக்கொழுந்தை யல்லாற் பொருளொன் றுளதாங்கொ லவன்சீ ரறிஞ ரறிவதன் திக் கல்லா வெளிற்றுப் புல்லறிவோர்க் கறிப லாமோ கழறுதியால்

(இ-ள்) எல்லாச் சீவான்மாக்கட்கும் உரிய பரமான்மா வாகியும், ஒன்றே யாகியும், அநந்தமாகியும், எடுத்துச்சொல்லுகின்ற நீயாகியும், யானாகியும் விளங்குகின்ற சுடர்க்கொழுந்தாகிய சிவபெருமானை யல்லாமற் பரம்பொருள் (பிரிது) ஒன்றிருக்கின்றதோ? அப்பெருமான் து புக்கழை ஞானிகளே யறிவரல்லது, (ஞானநூல் களைக்) கல்லாத அற்பமாகிய வெளிற்றறிவுடையோர்க்கு அறிதல் கூடுமோ? பேசவாயாக. எ-று. (௩௪)

பொருளிற நீர்ந்த புன்கவியும் புதல்வர் வழங்காப் பாழ்மனையு மருளிற நீர்ந்த வெற்றுடலு மனபற் றணந்த வனிதையரும் [ட்டும் வருமென் முலையார் தமையொழிந்த மன்வாழ்க் கையும்வெண் டிணாபுர விரிநீர்ப் பேர்யா றிலைத்தொழுக விளங்கா தோங்கு வியன்பதியும்.

(இ-ள்) (அகமும் புறமுமாகிய) பொருளினின்று நீங்கிய அற்பமாகிய பாடலையும், குழந்தைகள் சஞ்சரியாத பாழாகிய வீட்டையும், கிருபையென்பதில்லாத வீண் சரீரத்தையும், நாயகனைப் பிரிந்த நங்கையையும், வளங்கின்ற மெல்லிய குசங்களை யுடைய மனைவியை நீங்கிய இவ்வாழ்க்கையையும், தெள்ளிய அலைகளைப் புரட்டுகின்ற பரந்த நீரையுடைய பெரிய ஆறுக ளிலைத்தொழுகும்படி விளங்காதுயர்ந்த பெரிய நகரத்தையும். எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

“பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல - சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வின் ல் - வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” என்றதனால், அகப் புறப்பொருள்கட் கிடனாக நின்றலே கவியாதவின் அதனிற நீர்ந்ததைப் “புன்கவி” யென்றும், பிள்ளைகள் வாழ்தலே வீட்டுக் கழகாதலின், அவரை யற்றிருத்தலைப் “பாழ்மனை” என்றும், மாந்தர் மன்பதைகளைக் கருணைகொண்டு நடத்த வேண்டிதெவின் அஃதொழிந்தானா “வெற்றுடல்” என்றும், மாதருக்குக் காதலரே உடல் பொரு ளாவிக ளாதலின் அத்தகைத் தலைவனை யிழந்த தையல் பயன் பெறாள் என்பார் “அன்பற்றணந்த வனிதையர்” என்றும், மங்கைப்பருவமுதல் மாதருக்குக் குசங்கள் வளரு மியற்கையுடைய தாதலின் “வருமென் முலையார்” என்றும், “பாழே-மடக்கொடி யில்லா மனை” என்ற ஓளவையார்போல் ஈண்டு “முலையார் தமையொழிந்த மனைவாழ்க்கை” என்றும், “ஆநிலா வுருக் கழகு

பாழ்” என்றாப்போல் “பேர்யாறலைத்தொழுகவினங்காதோங்கு வியன்பதி” என்றும், பயனில்பொருள்களை யடுக்கி யுவமானித்துக் கூறினர். (௩௫)

கொடையி லாதான் வாழ்வுமறை கூறா மறையோ னல்லொழுக்கு மடைவிற் நருப்பை வனையாம லாற்றுங் கடனு மெள்ளின் னி யுடைய கிழமைத் தென்புலத்தோர்க் கூட்டும புனலும் போலுரை விடையோ னன்றி நீயாற்றும் வேள்வி யென்ன வெகுண்டோத்தான்.

(இ-ள்.) (ஏற்றோரிடத்தில்) ஈகைக்குண மில்லாதவன் (செல்வத்தோடு) உயிர்வாழ்வதையும், வேதத்தைப் பாராயணஞ்செய்யாத அந்தணனது நல்லொழுக் கத்தையும், கிரமப்படி தருப்பையணியாதுசெய்யும் கருமங்களையும், எள்ளில்லாமல் உரிமை பொருந்திய பிதூர்கட்கு உண்பிக்குந் தருப்பணிகளையும்போன்றிருக்கும். வெண்மையாகிய இடப்பவாகனத்தைபுடைய சிவபெருமானையன்றி நீ செய்யும் யாகம் என்று (ததிசிமுனிவர் தக்கனை நோக்கி) கோபிததுக் கூறினர், எ-று.

“போலுந்நாவிடையோனன்றி நீயாற்றும் வேள்வி” என்பதனை மேலைச் செய்யுளிலும் இறுதியிற் கூட்டிக்.

தருப்பை என்பது ஆகுபெயராய்ப்-பவித்திரத்தை யுணர்த்தியது.

நாவிடை என்பதற்குக் கிழவெருது எனப் பொருள்கூறலுமொன்று.

தழைவேய் குரம்பைத் தவப்பள்ளித் ததிசி யுரைப்பத் தக்கன்வெகுண் டழல்வாய் விதியி னினிதாற்றுங் கரும மதன்பே நளிக்குமென் மொழித லோடுஞ் செய்கருமஞ் சடமா முதல்வன் சான்றாகி யொழிவி் லதன்பே நளிக்குமெனக் கடவுண் முனிவ னுரைத்தனனால்.

(இ-ள்.) தழைகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட சிறுகுழலைத் தவப்பள்ளியாக வுடைய ததிசிமுனிவர் (இவ்வாறு) கூறவும், க்ஷுப்பிரசாபதி சினவகொண்டு, கிர மப்படி அக்கினியால் இனிதாக்கச்செய்கின்ற யாககருமம் அதன் பலனைக்கொடு க்குமென்று சொல்லவும், தெய்வீகம்பொருந்திய ததிசிமுனிவர் (யாகாதி) செய்க ருமங்கள் சடப்பொருளாம். கடவுள் சாட்சியாக நின்று கெடுதலில்லாத அதன் பிரயோசனத்தைக் கொடுப்பானென்று சாற்றினர், எ-று. (௩௭)

கருமஞ் சடமல் விறைசான்ற யதன்பே நளிக்கு மெனக்கரைந்தா யுரைசெய் தெய்வஞ் சான்றலது பயன்று வாதா லுறுவீத்து மருவுங் காலத் தனிற்றோன்றி வளர்த்து பயனல் குதல்போல விரியுங் கரும காலத்திற் பயன்க டாமே விளைத்திமொல்.

(இ-ள்.) (ஏ ததிசிமுனிவரே) யாககருமம் சடமென்றும், அத்தலைவனே சாட்சியாக நின்று அதன் பிரயோசனத்தைக் கொடுப்பானென்றும் இயம்பினீர்; நீர் சொல்கின்ற தெய்வமானது சாட்சியெயல்லாமல், பலனை நுகரசெய்யா தாத லால், பொருந்திய விதைபும் முனையத்தக்ககாலத்திலே முனைத்துப் பயிராய்ப் ப லன்கொடுத்தல்போல விரிந்த செய்கருமங்களும் (அவ்வவற்றிற் குரிய) காலத்திலே பலன்களைத் தாமே உண்டிபண்ணும் (என்று தக்கன் சாற்றினன்). எ-று. (௩௮)

என்ன லோடு முறைபிறழா தியற்றுங் கருமங் காலத்தின் மன்னு பலநீ யளிக்குமென்ற யவன தருளின் நேன்மடவோய்

சொன்ன கருமம் விதிமுறையி னிபற்றி யிடினும் டயன் றாவா தன் னோ னருளால் விதியின்றி யாற்று கினுமப் பபனளிக்கும்.

(இ-ள்) என் னிவ்வகையாகத் தக்கன் சொல்லவும், (ததிசிமுனிவர்) 'அறி வில்லாதனே ! கிரமத்தவருமற் செய்கின்ற அக்கினிகாரியமே நிலையாகியபலனை (அதற்குரிய) காலத்திலே கொடுக்குமென்று நீ சொல்லுகின்றனை; அப்பகவத் கட்டிச் சிலையானால் நீ சொல்லிய யாககருமத்தை விதிப்படியே செய்துமுடித் தாலும் பலன்கொடாது. அப்பெருமானது கிருபையினாலே வேதவிதிவறிச் செய் தாலும் அந்தப்பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கும். எ-று. (௩௯)

மண்ணிற் றெளித்த வித்தனைத்துத் தத்தங் காலம் வறிற்றோன்றி ண்ணும் பலன்க ளளிக்குமென நவின்றும் கால வருவாகிக் கண்ணு மதனைத் தோற்றுவித்துங் கரும பலன்க ளினிதளித்து முண்ணின் றியற்று மொருபொருளே யதனி னுறைத்து முறையாதால்.

(இ-ள்) நிலத்தில் விதைத்த விதைகளெல்லாம் தத்தமக்குரிய (வினை)கா லம் வந்தால் முளைத்து (பயிராகி)ப் பொருந்தியபலன்களைக்கொடுக்குமென்று இய ம்பினை; காலத்திற்குந் தக்க வடிவாகி எண்ணுகின்ற அவ்விதையை முளைக்கச்செ ய்தும் செய்கருமங்களின் பலங்களை இனிதாகக் கொடுத்தும் (எல்லாவற்றிற்கும் குட்கமபூதனாக) உள்ளேயிருந்து செய்கின்ற ஒப்பற்ற பரம்பொருளே யதனிட த்தில் இருந்தும் இராமனா யிருக்கும். எ-று. (௪௦)

என்று கூறி யுலகனைத்து மீன்று காத்துத் துடைத்தவற்றை மன்ற மறைப்பித் தருள்புரியும் வர்த னின்றி மகம்புரிவோய் பொன்றா யல்லே யெனவோதித் ததிசி பொருவிய் தருவாசன் மின்றுழ் சடிவத் தவத்துங்கள் சவனன் முதலோர வினாந்தகன்றார்.

(இ-ள்) என்று (இவ்வகையாகப் புத்திகளைச்) சொல்லி, சமஸ்தலோகங் களையுஞ் சிருட்டித்து இரட்சித்துச் சங்கரித்து அவவுலகிலுள்ள ஆன்மாக்களைத் திரோபித்து அதுக்கிரகஞ் செய்கின்ற சிரோட்டராகிய சிவபெருமானை யின்றி யாக ஞ்செய்யுந் தக்கப்பிரசாபதியே ! நீ அழியாதிராய் என்றுசுபித்துத் ததிசிமுனிவர் சமானயில்லாத தருவாசமுனிவர் - மின்னல்போலப் பிரகாசிக்கும் நீண்ட சடை யையுடைய தவத்தைச் செய்த துங்கமுனிவர் - சவனமுனிவர் முதலாகிய ருஷி சிரோஷ்டர் சீக்கிரத்தில் (அவ யாகசாலையை விட்டு) நீங்கினார். எ-று. (௪௧)

கோணைக் களிற்றி னிடர்களைந்தோன் முதல வமரர் கூட்டுண்ண மா னுற் றுள்ள மகிழ்தூங்கத் தக்கன் மகமாற் றிடுமெல்லை யாணர் க் கமல மலர்ப்பொகுட்டி னுறையும் புத்தே ளினிதின்ற வீணைக் கிழவ னிவர்த்தோங்கு வெள்ளிப் பொருப்பிற் செலவயாந்தான்.

(இ-ள்) துன்புற்ற (கஜேந்திரனென்னும்) யானையினது இடுக்கண்தீர்த் தொனுகிய திருமால் முதலிய தேவர்கள் விருந்துண்ணவும், மாட்சிமைகொண்டு மணக்களிப்பு மிகவும் தக்கன் யாதஞ்செய்யுங்காலத்திலே, அழகிய தாமரைமலர்ச் சொட்டையில் வாசஞ்செய்யும் பிரமதேவன் இனிதாகப் பெற்ற மகதிவீணை தான்

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்தது. எஉக

சிய நாரதமுனிவர் மேனோக்கி யுயர்கின்ற வெள்ளிமலையாகிய திருக்கலையத்திற் குச் சென்றனர், எ.று.

இவரந்தோங்கு வெள்ளிப்பொருப்பு—எனபதனை

திருவிளையாடற்புராணம்.

“புரந்த ராதிவா னவர்பதம் போதுறை புத்தேள் பரந்த வாணபதஞ் சக்கரப் படையுடை பகவன வரந்த வாதுவாழ பதமெலா நிலைகெட வருநாள் உரந்த வாதுகின் றாழிதோ ரோங்குமவ வோங்கல்.”—எனபதன னுணர்க.

தக்கன் வேள்விசெய்த அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் ௨௦௮௨,

எண்பத்தேழாவது,

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்த அத்தியாயம்.

கத்திகைக் கொன்றையங் காடு சாழமேற்
றத்துநீர் வேணியங் கடவுள் சரர்கரு
மைத்தவழ் வெள்ளிமால் வலாயின் யாழுடை
வித்தக முனிவரன் மேவி னுனரோ.

(இ.ள்.) மாலையாகிய அழகிய கொன்றைக்காட்டினை யலைத்துக்கொண் டு மேலே தாவுகின்ற (கங்காநதியின்) சலத்தையுடைய சடைபொருங்கிய அழ கிய சிவபெருமான் பொருங்கியுள்ள மேகங்கள் தவழ்த்துசெல்கின்ற பெரிய வெள் ளிமலையில் வீணையெக்திய ஞானஸ்வரூபியாகிய நாரதமுனிவர் சென்றனர்.

கத்திகை=பூமலை ; அல்லது சிறுகொடி.

(க)

புவனகோ டுகளெலாம் பூத்த பேதையோ
டவிர்மதி புனைசடை யண்ணல் காதலிற்
கவறெறித் தாடுதல் நோக்கிக் கைதொழாத்
திவவியாழ் முனிவரன் செப்பன் மேயினான்.

(இ.ள்.) பல்லாயிரகோடி யண்டங்களையும் பெற்ற உமாதேவியாருடன், பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனைத் தரித்த சடையையுடைய சிவபெருமான் ஆசையா கக் கவறெறித்தாடுதலை, தடவுகின்ற மகதி வீணையையுடைய நாரதமுனிவர் கண்ணுற்றுக் கைகுவித்துப் பணிந்து சொல்லத்தொடங்கினர். எ.று.

கவறெறிதல் = தாயம்போடல். கவறு=குதாடுகருவி ; சொக்கட்டான் பாய்ச்சுகை,

“உலகெலாங் கமலத் தானோ டுணர்சிற் றுதர வல்வி” என இந்நூலாசிரியர் கூடும்புராணத்திற் கூறியவாறே ஈண்டும் “புவனகோ டுகளெலாம் பூத்த பேதை” என்றார்.

(உ)

மாலுட னுலகெலாம் வயிறு வாய்த்தருள்
பாலலோ சனிந்னைப் பயந்து னோனுயா
நீலமால் வரையக னெற்றிச் சாரவிற்
கோலின னொருமகங் கொடிது போலுமால்.

(இ-ள்.) மாயனோடு வையகத்தையெல்லாம் பெற்றருளிய நெற்றிக்கண்
ணையுடைய உமாபிராட்டியே! உன்னைப் பெற்ற தந்தையாகிய தக்கன உயர்
வாகிய பெரிய நீலகிரியினது சாரலுக் கருகே ஓர் யாகஞ்செய்கின்றான். (அதனை
யாலோசிக்குமிடத்தில்) கொடுமை பயக்கத் தக்கதுபோலு மிருக்கின்றது. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் ஒருதொடர்.

பாலலோசனி=நெற்றியிற் கண்ணையுடையவள்.

(ங.)

உன்னுட னொருவயிற் றுதித்த மங்கைய
ரன்னவர் கொழுநர்மற் றமரர் யாவரு
மன்னின ருந்தைநல் வரிசை யாற்றிடப்
பன்னருஞ் சிறப்பொடும் பரிந்து வைகினார்.

(இ-ள்.) (தாயே!) உனனோடு ஓரோவயிற்றிற் பிறந்தவர்களாகிய (கங்கை
முதலாகிய) மங்கையர்களும், அம்மாதர் காதலாகளும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
யாவரும், அங்கு நிலத்திருக்கின்றனர். உன் பிதாவாகிய தக்கன் நல்ல வெருமா
னங்களை (அவர்கட்குக்) கொடுக்க, சொல்லுதற் கரிதாகிய சீர்த்தியுடனே ஆசை
யாக வீற்றிருக்கின்றனர். எ-று.

(ச.)

உடல்சினக் கணிச்சிவா னவனை யுந்தைவெம
படிநுரைத் திகழ்தலுந் ததீசி பைதலுந்
றடுசினத் தோடும்வை தகல யான்செவிப்
புடைபுதைத் திந்நெடும புலியிற் போந்தனன்.

(இ-ள்.) போர்புரிசின்ற கோபத்தையுடைய மழுப்படையேந்திய மகதே
வரை உனது தந்தையாகிய தக்கன் வெவ்விய பொய்கூறி இகழ்ச்சிசெய்யவும்,
ததீசிமுனிவர் மனத்துன்பமுற்றுக் கொல்லத்தக்க கோபத்துடனே வசைமொழி
புரைத்து நீங்க, அடியேன் காதுகளை (கைகளால்) மூடிக்கொண்டு இந்தப் பெரிய
கைலாயநகருக்கு வந்தேன். எ-று.

படிநு=பொய்; வஞ்சம். ஈண்டு நிந்தையெனக் கொள்க.

(இ)

என்றுநா ரதனுரைத் தேரு மேல்வையிற்
பொன்றவ ழிளமுலைப் புரிமென் கூந்தலாள்
குன்றவிற் குரிசிலை நோக்கிக் கோதறு
மன்றலஞ் சேவடி வணங்கிக் கூறுவாள்.

(இ-ள்.) என் றிந்தப்பிரகாரம் நாரதமுனிவர் மலின்று (தம திச்சையின்
படி) செல்லுகையில், பொன்போலுந் தேமல் படர்ந்த இளமைவாய்ந்த தனங்க
ளையும் புரிந்த மெல்லிய கூந்தலையுமுடைய பார்வதிதேவியார் மலைவீரலேந்திய
மகேச்சுரரைப் பார்த்து, குற்றமற்ற வாசனைதங்கிய அழகிய செவந்த திருவடிகளை
ப்பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றனர். எ-று.

(ஈ)

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்தது. எஉந

எந்தையார் றுறுமக கோக்கி யெய்துவன்
நந்தருள் விடையெனத் தையல கூறலும்
பந்தனை மெல்விறற் பாவை யிங்கிது
சிறதைசெய் திடலென விறைவன் செப்பினான்.

(இ-ள்.) (எம்பெருமானே!) எனது தந்தையாகிய தக்ஷப்ரசாபதி செய்கின்ற யாகத்தைக் கண்ணுற்று வருகின்றேன். விடையளித் தருள்செய்யவேண்டும் என்று ஈச்சவரியார் இசைக்கவும், பந்துகளைப்பற்றிய மெல்லிய விரல்களையுடைய ஈ தாக்ஷாயணியே! தூப்பொழுது இக்கருமத்தைக் கருதவேண்டாம் என்று கண்ணுதல் திருவாய்மலர்ந்தருளினா, எ-று.

* தாக்ஷாயணி = தக்ஷன்மகள். இது தத்திதாந்தநாமம். (எ)

இழித்துரை புகன்றன னெனனை நினனையு
மழைத்திலன் கேட்டைநாள் நவமி யன்றியும்
பழித்திடு சரிவிதி பாதஞ் செலவதுங்
கிழக்கவ ணேகுமிற் கேடுண டாமென்றான்.

(இ-ள்.) என்னையும் கித்தித்துப் பேசினான். உன்னையும் அழைத்தானில்லை. (இன்றையதினமோ) கேட்டை நக்ஷத்திரம் -- நவமி திதி-அல்லாமலும் பழிக்கத்தக்க சனிவாரம்-விதிபாதயோகம், நீ செல்லவேண்டிய திசையுங் கிழக்கு. அவ விடத்திற்குப் போவாயாகிற் கெடுதிரும்பவிக்கும் என்று சிவபெருமான் தாக்ஷாயணிக்குச் சாற்றினார். எ-று.

“ஆதினா பரணிகாத் தீவை யாயில்ய முப்பூரங் கேட்டை

திதுறு விசாகஞ் சுவாதி சித்திரை மகமீ ராறு

மாதனங் கொண்டார் தாரா வழிநடைப பட்டார் மீனார்

பாய்தனிற் படுத்தார் தேரா பாம்பின்வாய்த் தேனா யாமே.”—என்ற படியே இப் பன்னிரண்டு நக்ஷத்திரங்களிலும் கடனவிடுதல் பிரயாணஞ்செய்தல் நோயுறுதல் தீமை பயக்குமாதலின் “கேட்டைநாள” என விலக்கினா. அன்றியும் இதனை,

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தீசுவாமிகள்.

திருக்கோளறுபதிகம்.

“எனபொடு கொம்பொ டாமை யிவைவமா பிலங்க வெருதேறி யேழை யுடனே பொன்பொதி மத்த மாலை புனல்குழி வந்தெ னுளமே புகுந்த வதனா லொன்பதொ டொன்றொ டேழு பதினெட்டொ டாறு முடனா நாள்க ளவைதா மனபொடு நல்ல நல்ல வவைநல்ல நல்ல வடியா ரவர்க்கு மிகவே” — எனனும் தேவாரத்தில், மூன்றாவது சரணத்திற் பிரயாணத்தக் காகாத பன்னிரண்டு நக்ஷத்திரங்களையுருறித்திருக்கின்றனர். அதாவது நக்ஷத்திரங்களின் முதலுற்பத்தி கிருத்திகையாம். ஆதவினதனை முதலாகக்கொண்டு கணக்கிடுகையில், ஒன்பதாவது நக்ஷத்திரம் பூரம் — ஒன்றென்றது கிருத்திகை - ஏழு ஆயிலியம்-பதினெட்டு பூராம் — ஆறுமுடனா நாள்க ளென்றது மேற்கூறிய நாள்கும், அவைஅல்லாத எட்டு நக்ஷத்திரங்களுமாம். அவையாவன பூரட்டாதி - மகம்-கேட்டை - பரணி - சுவாதி - விசாகம் - ஆதிநை - சித்திரை எனவும் வருவனவற்றனுணர்க. (அ)

முழுநெறிக் குவளைமென் முகைநெறித்தன
மழைமதர் நெடுங்கணிற் சிவப்பு வாய்நதிட
விழைதவழி முழைக் கோதை யெநதைதா
டொழுதன ளருள்பெறு டெனிலோ டேகினான்.

(இ-ள்.) முழுச்செம்மை வாய்த்த குவளைமலரின் மெல்லிய மொட்டு விக
சித்ததுபோன்று, குளிர்ச்சிதங்கிய மதர்த்த நெடிய கண்களற் செம்மைநீறும் பொ
ருந்தும்படி, ஆபரணங்கள் விளங்கும் இளமைதங்கிய தனங்களை யுடைய உமாதே
வியார் ஏமது தந்தையாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளில் நமஸ்கரித்து, அவரது
திருவருளைப்பெறாமல் வினாந்து தகையாகத்தைக் காணுமபடி.) சென்றனர். ௭-று.
முழுநெறிக்குவளை—செங்குவளை. (க)

குணில்பொரு பல்லியங்குழறி யார்ப்பெழப்
பணிதரு முயர்கணம் பாங்கு சூழ்வர
மணியொளிர விமானமவிட் டிழிந்து வாணுத
லணிகெழு சாலையி லடைதன் மேயினான்.

(இ-ள்.) குறுந்தடியா லடிக்கப்பெற்ற பல வாச்சியங்கள் ஒன்றோடொன்
று கலம் தொலிக்கவும், வணங்கத்தக்க உயர்வுதங்கிய பதினெண் கணங்கள் பக்க
த்திற் சூழ்ந்துவரவும், நவமணிகள் பிரகாசிக்கின்ற விமானத்தினின்றிறங்கி ஒள்
ளிய நெற்றியை யுடைய உமைபம்மையார் அழகுமிருந்த (தகையது) யாகசாலை
யிலடைந்தனர். ௭-று.

குணில்பறையடிக்குங் கோல், அல்லது ஓர்பறை. பறையெனக்கொ
ண்டால், குணில் முதலாகிய அடிககத்தக்க தோற்கருவிகள் எனப் பொருள்கொ
ள்க. (க)

வெண்ணெய்மெய் பூசிமெல் விரன்ம டக்கியோ
ரண்ணலங் கருங்கலை யுரிவை கையமைத
தெண்ணிரு சடங்கிக ணடுவ ணையதய
நண்ணருத் தந்தையைத தாபை நண்ணினான்.

(இ-ள்.) வெண்ணெயை உடவிப்பூசி மெல்லிய விரல்களை மடக்கிக்கொ
ண்டு பெருமைபொருந்திய அழகிய கருமானரோலினைக் கையிறுங்கி யுள்ள ப
திறை சடங்கிகளின் நடுவில் அடைந்திருக்கின்ற கிடைத்தற்கரிய தந்தையாகிய
தகையையும், தாயாகிய வேதவல்லியையும், தாகையாணியாகிய தேவியார் கண்ட
னர். ௭-று.

நண்ணருத் தந்தை - என்பதற்குப் பொருத்தமில்லாத் தந்தையெனப் பொ
ருள்கொள்க. கெட்ட பாம்பை நல்ல பாம்பு என்றும்போல எதிர்மறை யிலக்கணை
யெனினும் பொருத்தம். (க)

கண்ணிய புதல்வியை யுளக யப்புறக்
கண்ணொடு தொடுத்தென கோக்கிக் காதுலாந்
மண்ணைம திரப்பயத் தந்தை மாட்சியார்
பண்ணிய சிறப்பினைப் பகர வொண்ணுமோ.

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்தது. எ-று

(இ-ள்.) தாம் அழையாதிருந்தும், தானே வந்தடைந்த புத்திரியாகிய தா
க்ஷாயணியை மனவிரும்பில்லாத கண்ணுடன் கலந்தாற்போலப் பார்த்து ஆசை
யுடனே அழகமைந்த திரண்ட தோள்களையுடைய பிதாவாகிய தக்கன் பெருமை
யோடியற்றிய சிறப்புகளை எடுத்துச்சொல்ல (எவராலாயினும்) முடியுமோ? (முடி
யாது) எ-று. (கஉ)

சிறந்துளீ ரித்துணைச் சிறப்பை பென்னொடும்
பிறந்துளோர்ப் புகுத்துழி யழைத்துப் பேணுவா
னறிந்திலீர் மருகரை யழைத்த போதினின்
மறத்தனீர் போலுமே மழுவ லானேயே.

(இ-ள்.) சிறப்புற்று விளங்குந் தாய் தந்தையாகளே! இவ்வளவு மிகு
தியாகிய சிறப்பினை என்னுடனொக்கப்பிறந்தவாகள் போல அவர்கள் உந்தகாலத்தி
லழைத்து விரும்பச்செய்ய அறியாமற் போனீர்கள். உங்கள் மருகர்களை யெல்
லாம் வரவழைத்த காலத்திலே மழுப்படையேறிய எனது நாயகனை மறத்துவிட்
டீர்கள் போலும். எ-று. (கஉ)

என்னலுஞ் சுணங்குபூத் தெழில்கு வித்துயர்
பொன்னவி ரிளமுலை பூத்த கொம்பனு
யுன்னுடைக் குற்றமனை றுன்னை யீந்துளேன
றன்னுழைத் தவறினைச் சாற்றக் கேட்டியாவ.

(இ-ள்.) என்றிவவகையாக (தாக்காயணி வருத்தத்துடன்) சொல்லவும்
(தக்கன் சாற்றுகின்றான்) தேமல்பட்டிந்து அழகே திரண்டு உயர்ந்த பொன்போற்
பிரகாசிக்கின்ற இளமைதங்கிய தனங்கள் விளங்கும் பூங்கொம்பை யொத்த என
துமாகளே! (அவ்வாறு உங்களை விளிப்பது விடுத்தது) உன்னுடைய குற்றமல்ல.
உன்னை மணஞ்செய்து கொடுத்த சிவனிடத்திலுள்ள குற்றங்களை யெல்லாந் கூறு
வேன் கேட்பரயாக. எ-று. (கஉ)

உலகெலாம் படைத்தளித தொழிக்கும் பண்ணவன
கலைமதிக் கீற்றணி கடவு ளாமென
மலரய நெனதுள் மருட்டிக் கூறலா
லலாமுலை டின்னையா னவனுக் கீத்தனன்.

(இ-ள்.) எல்லா வுலகங்களையுஞ் சிருட்டித்துக் காத்துச் சனகரிக்கும் பரம்
பொருள் சந்திரனது கலைக்கீற்றினை யணிந்த சங்கரனாகுமென்று, தாமரை மலரி
லுள்ள (என தந்தையாகிய) சதுமுகன் எனது மனைதப் பிரமைப்படுத்திச் சொ
ல்லினன் ஆனபடியால், பரந்த தனபாரங்களை யுடைய தாபே! உன்னை நான் அவ
னுக்கு (அறிவின்மையால்) மணஞ் செய்துகொடுத்தேன். எ-று. (கஉ)

அடலைமெய் பூசுவ தரவம் பூண்பது
'கடல்விட முண்பது கபால மேர்துவ
துடல்சின நரைவிடை யூவ தன்னவன்
மடவரல் வேள்வியில் வருதற் பாலனே.

(இ-ள்.) மகளே! மயானச்சாம்பல் உடலிற் பூசுவது (ஆகிய பூச்சு). சர்ப்
பங்களே அணிவது (ஆகிய ஆபரணம்). பாற்கடலிற் றேற்றிய ஆலகாலவிஷம்

உன்பது (ஆகிய உணவு). பிரமகபாலம் (கையினிடத்து) ஏந்துவது (ஆகிய பிசுநா பாத்திரம்). போர்புரிகின்ற கோபத்தையுடைய வெண்மைதங்கிய எருது ஏறுவது (ஆகியவாகனம்). அப்படிப்பட்ட (இழிதொழில்பூண்ட) வன்யாகத்திலேவருதற்குரியவனவானோ? ஆகான், எ-று. (௧௬)

என்றலுந் தீயவ னீன்ற யாக்கைநீத்
தொன்றிய நல்லுரு வுறைவல யானெனப்
பொன்றலபோ லுடலமென் போவை நீக்கினள்
மன்றறா ழிமயமால வரையிற் றோன்றினாள்.

(இ-ள்.) என்று தக்கனியம்பவும், உமாபிராட்டியார் கொடியோனாகிய இவன பெற்ற சரீரத்தை மொழித்து நனமைபொருந்திய வுடலோடு யான் உயிர் வாழ்வேன என்று, இறத்தல்போலச் சரீரத்தின் மெல்லிய போாவையை நீக்கினவளாகி, வாசனை வீக்கின்றபெரிய இமோந்திரியிலே (பாவதராஜ புத்திரியாராகப் பாவதி யென்னும் பெயருடன்) திருவவதாரஞ் செய்தனர், எ-று.

இச்செய்யுளின் சரிதத்தைக் கந்தபுராணம் பின் வருமாறு கூறும். அதாவது

திருமருவு கயிலையிசைக் கனகமான
சினகரஞ்சேர் மண்டபத்தச் சிறந்த சீயப்
பொருவிலெழி லணைமீது கணைமீ னாட்டப்
பூவையொடு புரமெரித்தோன் பொருந்து போதின்
முருகுமலாக் குழலுமையா னெழுந்து நாதன்
முண்டகத்தா ளிணைவணங்கி முன்னா ரின்று
குருகுவினைக் குலநெருங்கு கரங்கள் கூப்பிக்
குமுதவாய் திறந்தினைய கூற லுற்றான்.
இற்றைவரை வணாவனைத்த கரத்தோய் கிணை
யெண்ணாத தக்கனமக னென்னு நாமம்
பெற்றறன்மே லதபரிப்ப வெருவி னேனைப்
பெயரகல வருடியெனப் பேச லோடுந்
தறுபொழி விமயநெடுஞ் சைல வேந்தன்
றன்மகளா யுனைப்பெறுவான நவஞ்செய் கின்றான்
மற்றவனபால் வளாநதிடுதி வநதி யாம்பின்
மணத்துமென விடைகொழிவ வரையிற் சோந்தான். என்றபடி.

பின்னொருகாலத்தில், திருக்கையாசிரியில் நவரத்தினமண்டபத்திலே சிங்காதனத்தின்பேரில் இறைவரோடொப்ப வொரோ யாதனத் திருந்த உமாதேவியார் எழுந்துஇறைவரைப்பணிந்து “தேவரீனாப் பணியாத தக்கனம்களென்பத னாலாகிய தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரையும் அவனாற் போஷித்துவளர்த்த வுடலையும் மாறுமாறு வரமருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் “பெண்ணே! இமயமன்னன் கிணை மகளாகப்பெறத் தவஞ்செய்கின்றான். அவன்பால் குழந்தைவடிவுகொண்டு சென்று வளர்த்துநருக, பின்னர் யாம்வந்து மணஞ்செய்வோம்” என்று கட்டினாயிட, தேவியார் அக்கட்டினையை மேற்கொண்டு ஐயனைப் பணிந்து விடைகொண்டு வெள்ளிமலையை விலகி இமாசலமுற்றுக் குழந்தையாய் ருந்தனர். பர்வதராசன் கண்டு தன் அபிஷ்டம் கிடைவேறிய தென்றுதன் மனைவி மேனையால் பால் முதலிய வளித்து வளர்த்துப் பரமனுக்கு மணஞ்செய்வித்தனன்.—என்பதாம். (௧௭)

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்தது: எஉஎ

நண்ணுறு காலையி னுளு லந்தெனப்
பண்ணவர் யாவரும் பைபு னெய்தினர்
மண்ணக நடுங்கின வரைய சைந்தன
விண்ணுரு மதிர்தன மின்னும் வீழ்ந்தவே-

(இ-ள்.) (தாக்காயணி யித்தகைய மாறுபாடு) பொருந்திய காலத்திலே, (ஊழிகாலத்திற்கு ஆகவேண்டிய) காலங்கழிந்தனவென்று தேவர்களெல்லோருந் துன்பமடைந்தனர். பூலோகமுழுவதும் நடுக்கமெய்தின. (அசலமாகிய) மலைகள் சலித்தன, ஆகாயத்திலுள்ள இடிகள் முழங்கின. மின்னனும் விழுந்தன. (இத்த கைய தூர்நிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன.) எ-று. (கஅ)

குறையப் பெருவளி சுழன்றெ ழுந்தன
பாறுவீழ்ந் தமரர்பொன் முடியிற் பாய்ந்தன
வூறுசெங் குருகிவெண் ணுரைது ளித்தன
சூறுமுத் தழல்சிகைக் கொழுந்துற் றில்லையால்.

(இ-ள்.) குறையென்று சொல்லப்படும் பெருங்காற்றுக்கள் (எல்லாவற்றை யும்) சுழற்றிக் கொண்டெழுந்தன. பருந்துகள் விழுந்து தேவர்களது பொன்னுலா கிய கிரீடங்களிற் பாய்ந்தன. காயத்திலுண்டாகுஞ் செவ்விய உதிரமானது வெள் றிய துறைகளைத் துளித்தன. சொல்லுகின்ற (காருகபத்தியமுதலிய) மூன்று (யாக) அக்கினிகளும் உச்சியிலே கொழுந்து விட்டெரியவில்லை. எ-று. (கக)

ஆடகக் குழிசிபெய் யவிகள் யாவையும்
பாடுறு ஞமனிகள் பற்றி வவ்வின
சேடையர் பரிதியை நோக்கிச் செவ்வனே
கடுறு நரிக்குழா நனிகு ளைத்தவே.

(இ-ள்.) பொற்குழிகளிலே பெய்திருக்கின்ற அவிப்பாகங்களை யெல்லாம் கெடுதல் பொருந்திய நாய்கள் பற்றிக் கவ்விக்கொண்டன. ஆகாயத்தில் உயர்ந்து செல்கின்ற சூரியனைப்பார்த்துத் தொகுதியாகிய நரிக்கூட்டங்கள் செம்மையாக மி குதியும் ஊளையிட்டன. எ-று. (உ௦)

மன்னிய தீமையை நோக்கி மாயனு
மென்னுறு மோவென வுள்ளத் தேண்ணினு
னந்திலே நோக்கிய தக்க னந்தனீர்
நன்மக மியற்றுதி ரொன வின்றனன்.

(இ-ள்.) (இவ்வகையாக) உண்டாகிய தூர்நிமித்தங்களை (ஒவ்வொன்றாகப்) பார்த்து விஷ்ணு ஸூர்த்தியும் என்ன விபரீதம் விளையுமோவென்று மனதிற்கு லக்கமெய்தினர். அந்த நிலைமையைப்பார்த்த தக்ஷப்பிரசாபதியோ வேதியர்களே! நல்ல யாகத்தை (யோசனை யற்றுத் தடைசெய்யாமல்) நடத்துவீராகவென்று (சிறிதும் அச்சமின்றிச்) செப்பினன். எ-று. (உக)

தேவி தக்கன் வேள்விச்சாலை யடைந்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - உக௦ச.

உ

சிவமயம்.

எண்பத்தெட்டாவது,

தக்கன் வேள்வியை யழித்த அத்தியாயம்.

அன்ன வேலையின் மெல்வளி தைவரி னமுதி
னின்ன ரம்பிரங் கிசையெழு மகதியாழ் முனிவன்
பொன்னி ணர்ப்பசுங் கொன்றைபைந் தேன்றுளி பொழியுஞ்
சென்னி வானவன் கயிலைமால் வரையினிற் சென்றான்.

(இ ள்.) அப்படிப்பட்ட காலத்திலே, மெல்லிய காற்று வீசதலினால் அமு
தத்தைக்காட்டிலும் இனிய நரம்புகள் ஒலிக்கும் ஓசையெழுதின்ற மகதிவீணை தா
ங்கிய நாரதமுனிவர் பொன்போன்ற பூங்கொத்துக்களையுடைய பசிய கொன்றை
மாலையானது புகியதேன் றுளிகளைச் சிந்துகின்ற சிரத்தையுடைய சிவபெருமா
ன் வீற்றிருக்கும் பெரிய ஸ்ரீ கைலாயகிரியை யடைந்தனர். எ-று. (க)

ஒள்ள ழற்சிகை தவழ்தர நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து
வெள்ள நீரிடைக் கண்மணி நீந்திட விழித்துத்
தள்ள ருந்துய ரோர்வடி வெடுத்தெனத் தாழா
வள்ள லோடிவை யாழ்முனி மென்மெல வழங்கும்.

(இ ள்.) நாரதமுனிவர் ஒளிவாய்ந்த அக்கினிச்சொழுந்துவிடப் பெருமூ
ச்செறிந்து பிரகாசமாகிய கண்ணீரிலே கண்மணிக ளிரண்டும் நீந்தும்படி விழித்து,
நீக்கற்கரிய துன்பமே யோர் வடிவெடுத்ததுபோல வண்ணக்கி் கிருபாமூர்த்தியாகிய
சிவ பெருமானுடன் (பின்வருமாறு) மெல்ல மெல்ல விண்ணப்பிக்கத் தொடங்
கினர். எ-று. (உ)

விரிக் திர்ப்பசுங் திங்களங் கண்ணியெம விமல
திருவில தக்கனிற் பழித்தவெந் தீமொழி கேளா
வுருவி ரண்டினிற் றோன்றுரு வொழித்துணர் வரிதா
மருவ மாயின னுலகெலா மீன்றரு ளன்னை.

(இ ள்.) பரந்த கிரணங்களையுடைய பசிய சந்திரனை அழகிய சிரோமா
லையாகக் கொண்ட பரிசுத்தராகிய எமது சிவபிரானே! சிவஞானச் செல்வமில்
லாத தக்கன் தேவரீரை கிந்தித்த வெவவிய கொடுஞ்சொல்லு எல்லாவுலகங்களையு
மீன்ற தாயாகிய எஸ்வரியார் கேட்டு, இருவழுவங்களாகப் புலப்படுந் திருவுருவத்
தை விலக்கி அறிதற்கருமையாகிய அருவமாயினர். எ-று.

“தன்னென் னென்பவந் தீற்றுனவு வன்மையோ - டிறுமுகின்னி நியல்
பு முறவே” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் கூறவே யென்றமிகையால் “வழிபடு தெய்வ
நிற்புறங்காக்க” என்றாற்போல “கிழிழித்த” என ஈண்டு “இயல்பின் விகாரம்”
என்னுஞ் சூத்திரவிதி யேற்றது.

உருவி ரண்டினிற் றோன்றுரு வென்றது உயிரொன்று முடவிரண்டுமாக
விளக்குதலாலும், சிவபிரானது சத்தியே உமாதேவியாதலாலும், எனக்கொள்க. ()

என்று கூறிட வளையவ ளிறந்துபா டெண்ணி
நன்று நன்றெனப் பண்ணவ னகைபுரிந் திடலுங்
குன்ற மேழ்கட லண்டகோ டிகண்ணிலே குலைந்து
பொன்று காலமே போன்றதச் சேற்றமார் புகல்வார்.

(இ-ள்.) என்று நாரதமுனிவர் சொல்லவே, அத்தாக்ஷயணியினது மரித்
தலை மனங்கொண்டு சிவபெருமான் நன்று நன்றென்று சிரிக்கவும் (அட்டகுல) பர்
வதங்களும் சப்தமகா சமுத்திரங்களும் பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களும் (தத்த
மது) நிலைகுலைந்து (மகாசங்காரம் வந்து யாவரும்) அழிகின்ற ஊழிகாலமே யொ
த்திருந்தது. அக்கோபத்தை யாவர் தான் எடுத்துக் கூறவல்லவர் ? என்று. (ச)

அண்ட கோளகை முகட்டினின் மணிமுடி யறைய
வெண்டி சாமுக மெறுழ் வவித் தடம்புய மளப்பு
மண்டு செங்கதிர் வடவைகட் கடைதொறும் வழங்கக்
கொண்ட சேற்றத்திற் றேன்றினன் கூற்றின்வெங் கூற்றம்.

(இ-ள்.) அண்டகடாகத் துச்சியில் அழகிய கிரீடமானது ஒலிக்கவும், எட்
டுத்திசைப் புறத்தையும் மிகுந்த வலியையுடைய பூரித்த புயங்கள் அளக்கவும்,
நெருங்கிய செவந்த கிரணங்களைப் பொருந்திய வடவாறுகாக்கினி கட்கடைக
டோறுஞ் சிந்தவும், மேற்கொண்ட கோபத்துடனே இயமனுக்கோர் கொடிய இ
யமனாக விளங்கும் வீரபத்திரக்கடவுள் திருவவதாரஞ் செய்தனர். என்று.

உக்கிரவீரவ ரூபத்தோடு பெருமானது கோபத்தினின்று வீரபத்திரத்தோ
ன்றினர் என்பது கருத்து.

கூற்றி னொயிர் குடித்தபொற் குளாகழல் வணங்கி
யாற்றல் சால்பெரும் புவனங்கண் முழுவது மள்ளி
வீற்று வீற்றவாய் விழுங்குகோ விண்ணவர் பதங்கள்
மாற்று கோபெரும் புறக்கடல் மூத்தவாய் நடுக்கோ.

(இ-ள்.) கூற்றுவனது (அழித்தற்கு) அரிதாகிய பிராணனை வதைத்த
பொன்னாகிய சப்திக்கின்ற வீரகண்டாமணி யணிந்த திருவழையிப்பணிந்து (வீர
பத்திரர் விளம்புகின்றனர்) பெருமைபொருந்திய பெரிய அண்டங்களை யெல்லா
மெடுத்த வட்டம் வட்டமாக விளங்கும் வாய்களிற்பெய்து விழுங்கவேண்டுமா ?
தேவர்களது பதவிகளை மாற்றிவைக்கட்டுமோ ? பெரும்புறக்கடலை மொண்டு
பருகட்டுமோ ? என்று.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் ஒருதொடர் (சு)

மண்ண ரூதுகோ மண்பொதி புனலைவாய் மடுக்கோ
தண்ண றும்புனல் பொதிதழல் விழுங்குகோ தழங்கு
முண்ண லம்பெருங் காற்றினை நுங்குகோ வவைசூழ்
விண்ண யின்றகட் டொருபுடை கிடத்தினன் விடுக்கோ.

(இ-ள்.) உலகை யுண்ணட்டுமோ ? கிலத்தைச் சூழ்த்திருக்கும் (சமுத்திர)
ஜலத்தைக் குடிக்கட்டுமோ ? குளிர்ச்சிவாய்ந்த நல்ல (சமுத்திர) ஜலத்திற் பொ
தித்திருக்கும் (வடவாறுக) அக்கினியைப் புடிக்கட்டுமோ ? நெருப்பைச் சூழ்த்து

எரியச்செய்கின்ற பெருமைவாய்ந்த அழகிய பெருங்காற்றினை விழுங்கட்டுமோ? அவற்றையெல்லாம் சூழ்ந்து நிற்கும் ஆகாயத்தைப் புசித்துவயிற்றினோர் பக்கவில் அடக்கிவிடுக்கட்டுமோ? எ-று.

“மண், மண்பொதிபுனல், புனல் பொதிதழல், தழல் சூழ்காற்று, (மண்ணிய) அவை சூழ்வின் “எனவுங் கூறியது எற்றுக்கெனின், பிருதிவி அப்புவினும், அப்பு தேபுவிலும், தேபுவாயுவிலும், வாயு ஆகாயத்திலும் தோன்றி அத்தோன்றிய அடைவே லயமடைவதிறக்கை எனக்கொள்க.

பஞ்சபூதங்களையும் வயிற்றிலடக்கட்டுமோ வென்பது கருத்து. (எ)

உலகம் யாவையு முண்டவன் றனையெடுத்த துணைகோ
கலைமு தற்பெய ரளவில்பல் காலமுங் கலக்கோ
பொலன்மு கட்டியார் மேருவைத் துகள்படப் புடைக்கோ
கொலைசெயுங்கொடுங் கூற்றுடல் பிழிந்துயி ருடிக்கோ.

(இ-ள்.) எல்லாவலகத்தையு மயின்ற மாதவனை யெடுத்து வாய்மடுக்கட்டுமோ? கலைமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட அளவில்லாத பல காலவளவைகளைக் கலக்கிவிட்டுமோ? அழகிய உச்சியையுடைய உயர்வாகிய மேருபடவதத்தைப் பொடியாகப்போம்படி அடிக்கட்டுமோ? (பிரானிகளை யெல்லாம்) கோறல்புரியும் கொடிய ஏமனது உடலைப் பிழிந்து உயிரை யுண்ணட்டுமோ? எ-று.

பரமானு இரண்டுகொண்டது அணு. அது மூன்றுகொண்டது திரிசரேணு. அது மூன்றுகொண்டது துடி. அது மூன்றுகொண்டது வேதை. அது மூன்றுகொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது நீமிஷம். அது மூன்றுகொண்டது கணம். அது ஐந்துகொண்டது காட்டை. அது பதினைந்துகொண்டது லகு. அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல். அல்லது கழகை. அது இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம். அது பதினைந்துகொண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது தினம். அது பதினைந்துகொண்டது பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்டுகொண்டது இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயனம். அது இரண்டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வருடம் நூறுகொண்டது மாநாட்ர் ஆயுள்காலம். மேற்கூறிய மாநாஷநாள் முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவையுரியத்திய திங்கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைய நாட்கள் கூடிய ஆண்டு பன்னிராயிரங் கழிந்தால் தேவர்க்கோர் ஊழியம். நால்கை யூழி யாயிரங் சென்றார் பிரமனுக்கு ஒருபகல். அவ்வகைய நாட்களாலாகிய ஆண்டு நூறு பிரமனது ஆயுள்காலம். அவ்வகைய பிரமர் ஒருகோடிய நிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகல். அவ்வகைய நாட்களாலாகிய ஆண்டு நூறு விண்டுவின்காலம்.

இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும் அகலம் புரணத்துட் காண்க. கலையென்பதைப் பரமானு எனக்கொள்க. (அ)

பணித்தல் யாதென்த் தொழுதலும் வீரபத் திரகேள்
தணிப்ப ருத்திறந் தக்கனின் மவுவியஞ் சென்னி-
துணித்து மற்றவ னாற்றிய வேள்வியுந் தொலைத்துக்
கணித்த பேருலகனைத்தையுந் கனற்றிட லென்றான்.

(இ-ள்.) (தேவரீர் அடியேனைச் செய்யும்படி) கட்டினயிலெது யாது? என்று விண்ணப்பித்து நமஸ்கரிக்கவும், வீரபத்திரா! கேட்பாயாக. அடக்குதற் கரிதாகிய ஆற்றலையுடைய தக்கனது நெடிய கிரீடமணிந்த அழகிய சிரத்தைச் சேதித்து அவன செய்த யாகத்தையும் அழித்து (விடுக. ஆனால்), அளவுபடுத்திய பெரிய வலகமுழுவதையும் எரித்தவிடாதே என்று சிவபெருமான் ஆக்கியா பித் தனர். எ-று. (க)

என்ன லோடுமவ் வீரபத் திரனெனு பிறைவன்
மின்னு. நக்கவா னெயிற்றினர் வியனிலஞ் சுமந்த
பன்ன கத்தினில வீக்கிய கச்சினர் படையா
தன்னே யொப்பவ ரளப்பிலா ருயிர்ப்பினிற் றத்தான்.

(இ-ள்.) என்று சிவபெருமான நூலும், உ நதருளவும், அந்த வீரபத்திர ரென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய தலைவர், மின்னலைவ்கின்ற ஒளிதங்கிய பல்லை யுடையவர்கள்-பெரிய நிலவுலகத்தைத் தாங்கும் நவநாடங்களைக் கட்டிய கச்சாக வுடையவர்கள்-சேனையாகத் தம்போன்றவர்களை யுடையவர்கள் (ஆகிய) ஏண்ணிட ப்படாதவர்களைத் தமது சுவாசத்தினின்றும் தேற்றுவதித்தனம். எ-று. (க)

கூன்பு றத்தசெங் கட்டகரும் பன்றிவெண் கோடு
முன்குழித்தமோட்டாமைபின் புறத்தவென் னோடுங்
கூன்பு முத்தபைந் துளவினோன் கழித்தவெண் டனோரும்
வான்பொ றுத்துயர் முடிதொறு முடிதொறும் வயங்கு.

(இ-ள்.) வளைவாகிய முதுகையுடைய செவ்விய கண்ணமைந்த கறுப்பு நிறம்பொருந்திய பன்றியின் தாவளியமான கொம்பையும், மாமிசமொழிந்த பெரு மைதங்கிய யாமையின் முதுகிலுள்ள வெள்ளிய கோட்டையும், மண பிருத்த பசிய துளவமாலையணிந்த திருமேனின் உடலிலிருந்து கழித்த வெண்டலையோ ட்டடையும், அண்டமுக்கட்டை யளவுமபடி யுயர்ந்த ஆயிரம் முடிகளிலும் விளங்க த்தரித்தம். எ-று.

இதுமுதல் ஏழு பாடல்கள் குளகம்;

பன்றிவெண்கோடு-ஆமைவெள்ளோடு என்னு மிவற்றையுணிந்த சரிதங்க னைச் சிவபராக் கிரமத்திற் முறையே வராஹசம்ஹாரம்-கூர்யுசம்ஹார கட்டங்க்களிற் கண்ணோர்க. இவையும் துளவினோன் கழித்த வெண்டலையென்பதும் முன்விலக்க ப்பட்டுள்ளன. சிவமூர்த்தங்களுடைய இலிங்கம் முதல் சிஷ்யபாவ மீறகவுள்ள அஷ்ட டாஷ்டமூர்த்தங்களுள் வீரபத்திரமூர்த்தமு மொன்றாகவின், சிவபெருமானது திருமேனியைப்போல காளகண்டம்-சதுர்ப்புஜம்-மான்-மழு-கங்கை-திந் கள்-சர்ப்பகங்கணம்-புவியதனாடை முதலியன இவவிறைவர்க்கு முண்டென க்கொள்க. ஆயிரஞ்சிரமும் ஈராயிரங் கரமும் வீரபத்திரர்க் குளவாகவின் “முடி தொறு முடிதொறும்” என்றார். (க)

குருதி நீர்ப்படிந் தாடுவெங் கணிச்சிவேல் குவிசம்
பரிதி வாளைமுத் தோமரங் கப்பணம் பலகை
யெரிக விழ்க்குமுத் தலையவே லிவைமுதற் படைகள்
பொருவி றோள்களி ராயிரத் தரித்தனை பொலிய.

(இ-ள்.) உதிரவெள்ளத்தில் மூழ்கிக் குளிக்கின்ற கொடிய மழுப்படை - வேலாயுதம் - வச்சிராயுதம் - சூரியகாந்தியை வீசும் வாளாயுதம் - எஃகினுற்செய்த வுலக்கை - கைவேல் - கேடகம் - நெரிப்பைச் சொரியும் மூன்று சிரத்தையுடைய வேலாகிய சூலப்படை - இவைமுதலாகிய (போர்க்குரிய இரண்டாயிரம் வகைப்பட்ட) ஆயுதங்கள் சமானமில்லாத ஈராயிரத் தோளில் தரித்துவிளங்கவும். எ-று.

தோமரம் = இருப்புலக்கை. ஈண்டு எழுத்தோமர மென்றது எஃகும் ஓர்வகையுயர்ந்த விரும்பாதலின் எனக் கொள்க. கப்பண மென்பதற்குக் கைவேலையன்றி இருப்புநெருஞ்சின்முள் என்றும் கவசமென்றும் பொருள்கோடலுங்கடும்.

நீறு பூத்தொளிர் நெற்றியங் கட்கடை பொழிதி
பாறு சூழ்வரு படைதொறும் படைதொறு முமிழ்தீ
யிறு செய்துல கொளித்திட வேந்திய தெறுதி
மாறு கொண்டுசெந் தழற்சிகை மாலைபிற் றவழு.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீறு விளங்கிப் பிரகாசிக்கும் நெற்றியிலுள்ள அழகிய கட்கடைகளினின்று சிந்துகின்ற (கோபத்) தீயும், பருந்துகள் சூழ்ந்துவரத்தக்க எல்லாப் படையினின்றுங் கக்குகின்ற அக்கினியும், உலகத்தையெல்லாம் முடிவுசெய்து அழிக்கும்படி (திருக்கரத்து) ஏந்திய (ஊழித்தீயையொத்த) மழுப்படையாகிய அக்கினியுடன் பகைமைகொண்டு செவ்விய அக்கினிக்கொழுந்தை வீசுகின்ற மாலைபோல விளங்கவும். எ-று.

செந்தழற்சிகைமாலையிற்றவழு என்பதற்குச் செம்மைகிறம்பொருந்திய தீயானது (பிரமவீஷ்ணுக்களின்) சிரோமாலையோடு பிரகாசிக்க என்றாவது செந்தழல் என்பதற்குச் சிகை யென்பதற்கு விசேஷணமாகவாவது கொள்ளவுந்தகும். ()

படக மாகுளி முடுகுபே ரிகைவயி ராமைய
குடவயிற்றுவெண் சங்கினங் குடமுழா, முதல
வெடிபட்டத்தனி யதிர்ந்துவான் வெளிமுக டெடைந்து
கடையு கத்தெழு கடலுடைந் தாலெனக் கறங்க.

(இ-ள்.) படகம் - ஆகுளி - முடுகிச்செலுத்தும் பேரிகை-வயிர் - ஆம்பை-குடம்போன்ற வயிற்றையுடைய வெள்ளிய (வெற்றிச்) சங்கங்கள், குடமுழா முதலிய வாச்சியங்கள் - வெடிபடும்படி ஒப்பற்று அதிர்ந்து ஆகாயவெளியின் உச்சியான துடைந்து யுகாந்தத்திலே சத்தசமுத்திரங்களும் பெருக்கெடுத்துவந்ததுபோல முழங்கவும். எ-று.

படகம் = இரண்பேரிகை. ஆகுளி = சிறுபறை. வயிர் = ஊதுகொம்பு. ஆம்பை = இரட்டைப்பேரி, ஐற்றவை வெளிப்படை. (கச)

மற்ப முத்ததிண் டோளுடைத் திறன்மணி மானுங்
கொற்ப முத்தவெம் முரட்படை நந்தியுங் குழைந்த
விற்ப முத்தமிழ் வெங்கணைச் சண்டனும் விரிந்த
வற்ப முத்தமெய்க் காளியு மதிர்ந்துமுன் னடப்ப.

(இ-ள்.) மலயுத்தத்திற் பழகிய வலிய தோள்களையுடைய மணிமானும், கொலையொழிந் மிகுந்த வெவ்விய வலிதங்கிய ஆயுதமேந்திய நந்தியும், விரிந்த

வில்லானது பழுத்துச் சிந்துகின்ற வெவவிய பாணங்கையுடைய சண்டனும், பரந்தள்ள இருணிற்மிருந்த சரீரத்தையுடைய காளிகாதேவியும் ஆப்பரித்து (வீரபத்திரப்பெருமானுக்கு) முன்செல்லவும். எ-று.

மணிமான் - நந்தி - சண்டன் முதலானார் சிவகணநாதர். காளியம்மை வீரபத்திரர் மனைவி. தேவியார் கோபாக்கினியால் வீரமாகாளி தோன்றினள் எனவும், இறைவர் கட்டளைப்படி வீரபத்திரர் மனைவியாகக் கொண்டனர் எனவும், சிலநூல்கள் கூறும். (௧௩)

வெருவ ருந்திறல் வாளினர் வேலினர் வெகுளி
னெருவ ரண்டங்கள் யாவையு மொருங்குவாய் மடுக்கும்
பொருவி லாற்றலர் பொருப்புறழ் தோளினர் பொங்கி
யிரும ருங்கினு மெண்ணருங் கணத்தொடர் தேக.

(இ-ள்.) அஞ்சத்தக்க வல்லமையுடைய வாளேந்தியவர்கள் - வேலத்தாங்கினவர்கள். ஒருவர் கோபமுற்றால் எல்லா அண்டங்களையும் ஒன்றாக வாம்பெய்துன்னும் ஒப்பில்லாத பராக்கிரம முடையவர்கள் - மலையைப் போன்ற தோளையுடையவர்கள் (ஆகிய) கணக்கில்லாத கணநாதர்கள் கோயம்பொங்கி இருபக்கங்களிலுந் தொடர்ந்து செல்லவும். எ-று. (௧௪)

அலரி மண்டலம் வீழ்தரு மத்தமால் வரையும்
பொலன்மு கட்டுயர் மேருவும் புணரிசூழ் வரையு
நிலைகு லைத்திடச் சேடனு நெடுமுது குளுக்க
மலைந டந்தென நடந்தனன் வயங்கெழு வீரன்.

(இ-ள்.) சூரியமண்டலம் வீழ்த்துமறையும் பெரிய அனந்தமயகிரியும், அழகிய சிகரத்தையுடைய உயர்வாகிய மேருமலையும், சமுத்திரத்தைச் சூழ்ந்த (சக்ரவாள) கிரியும் (முதலாகிய அசுரங்களை வென்ற தத்தமது) கிஷ்கிந்திராபி (சலித்து) நிழ்கவும், ஆதிசேடனுந் தனது நெடிய முதுகையடைக்கவும், பூர்வதமானது (அடிபெயர்த்து) நடந்தார்போல வெற்றியிருந்த வீரபத்திரக்கடவுள் நடந்தனர்.

“ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளந் குறித்தே” என்றபடி அத்தகிரியைக் கூறியதனால் அதற் கேற்ப உதயகிரியையும், மேருமலைக் கேற்ப அஷ்டகுலபர்வதங்களையும் சக்கரவாளத்தைக் கூறினமையின் அதற் சூட்டப்பட்ட எல்லாப் பர்வதங்களையுங்கொள்க. (௧௫)

மிடைந்து சேனைமுன் னடத்தலும் விரிதுகட் படலம்
படர்த்து தெண்டுகை பொருமெழு கடல்திடர் படுத்தி
மடந்தை பாகளை மிகழ்த்துயர் மகவினை புரிவா
னடைந்த வர்னவர் கட்டிலஞ் செம்மிய தன்றே.

(இ-ள்.) (சிவகணசு) சேனைகள் நெருங்கி முன்னே நடக்கவும், பரந்தெழுந்த தூசாலாகிய படலம் பரவி, தெளிவாகிய அலைகள் மோதுகின்ற சத்தசமுத்திரத்தையும் மேடாக்கி, பார்ப்பதிபாகராகிய சிவபிரானை நினைத்து உயர்வாகிய யாகச் செயலை யியற்றும்படி சேர்ந்துகின்ற தேவர் தொகுதியின் கட்டிலனை மூடியது.

அறைக ருங்கழற் கொடிப்படை யார்ப்பொலி கேளாச்
சிறகர் வன்னொள் பசுத்துழாய்ச் செங்கண்மான் முதலோர்

முறைநிறம்பியிவ் வுலகெலா முதலொடு முடியு
ம்துறு யின்றென கினைவுழிச் சேனைசென் றிறுத்த,

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற வலிதங்கிய வீரகண்டாமணி - துவசங்கள் - சேனைகள் ஆகிய இவற்றின் ஆரவாரம்பொருந்திய வோசையைக்கேட்டு வண்டுகள் சிறகினை யுதறுகின்ற பசிய துழாய்மலை சூடிய செவ்விய விழிகளையுடைய திருமால் முதலாகிய தேவர்கள், முறைதவறி இவவுலகமுழுவதும் அடியோடழியுஞ் சர்வ சம்ஹாரகாலம் இன்றுதான் (வந்து சம்பவித்தது) என் றெண்ணுகையில், (வீரபத் திரரது) சேனைகள் சென்று சேர்த்தன. எ-று.

உலகத்திற்குக் காலவளவை அநாதியே யிறைவரார் கூறப்பட்டுளதாதலின், அத்தகைய காலஞ் சமீபியாமலே ஊழிவரும்போ விருத்தல நோக்கிக் கூறின ரென்பார் “முறைநிறம்பி ... இறுதியின்று” என்றார். (கக)

சேட்டி ளங்கதிர்ச் செல்வன தொளிகெடச் சிரிக்கு
மோட்டு மாமணிச் சரலையின் மொய்குடர்த் தெறுதி
யூட்டி னார்கிலர் சிலர்மணி யூபங்க ளொடித்தார்
வீட்டி னார்கில ரமரரைச் சிலரவி யிசைத்தார்.

(இ-ள்.) பெருமைதங்கிய இளங்கிரணங்களையுடைய சூரியனது பிரகாசமுங் கெடும்படி ஒளிசெய்கின்ற உயர்வாகிய பெரிய நவமணிகள் பதித்த யாகசாலையில், சில சேனாவீர்கள் நெருங்கிய சுடர்செய்து கொல்கின்ற தீயூட்டினார்கள். சில சேனைத்தலைவர்கள் அழகிய யூபஸ்தம்பங்களை யொடித்தெறித்தார்கள். சில சேனாநாயகர் தேவர்களைக் கொன்றார்கள். சில சேனாபதிகள் அவிப்பாகங்களைப் புசித்தார்கள். எ-று.

யூபஸ்தம்பம் என்பது யாகசாலையில் யாகப்புகவைக் கோறல்புரியுமுன் கட்டிவைக்கும் ஓர் கட்டுத்திறி. (உ0)

அண்ட கோலகை முகட்டினிற் சிலர்தமை யடித்தார்
மண்டு தீயுனற் கடலிடைச் சிலர்தமை மடுத்தார்
ரொண்டி சைக்கரி பற்றினார் சுற்றின ரொறித்தார்
கொண்ட லேழையு மழலெழ முறுக்கினர் குடித்தார்,

(இ-ள்.) (வேறு சிலவீர்கள்) அண்டகடாகத் துச்சியில் (விழும்படி) சிலரை (பந்துபோல்) விசிறினார்கள்; நிறைவாகிய மதுரம்பொருந்திய நீர்மயமான சமுத்திரத்திலே சிலரை வீழ்த்தினார்கள்; அஷ்ட திக்கலங்களையும் பிடித்து (கரகாவெனச்) சுழற்றிவிடுத்தார்கள்; சத்தமேகங்களையும் நெருப்பெழும்படிப் பிழிந்து (தாக்கத்தனியக்) குடித்தார்கள். எ-று.

எண்டிசைக்கரிகளாவன :— ஐராவுதம் - புண்டரீகம் - வாமனம் - குருதம் - அஞ்சனம் - புட்பத்தம் - சார்வபூமம் - சுப்பிரதீபம் என்பன. இவைமுறையே கிழக்காதி வடகிழக்கே டுட்டுத்திசைகளிலும் உள்ளன.

கொண்டலேழாவன :— சம்வர்த்தம் - ஆவர்த்தம் - புஷ்கலாவர்த்தம் - சங்காரித்தம் - துரோணம் - காளமுகி - லீலவருணம் என்பன. இவைமுறையே மணிநீர் - பொன் - பூ - மண் - கல் - தீ இவற்றைப் பொழியத்தக்கன.

தீம்புனற்கடல் என்பது சத்தசமுத்திரங்களில் தூரத்துள்ள சத்தநீர்க்கடல் எனக்கொள்க. (௨௧)

ஒங்கு முத்தழ லவித்தனர் சிலர்சில ரோடி.
வீங்கு தூணிடை யாத்தபல் பசுக்களை விடுத்தார்
பாங்கி னிற்சில ரியக்கரின் னார்பதை பதைத்து
மூங்கை போலுற நாவின் முதலொடு மறுத்தார்.

(இ-ள்.) சில கணங்கள் உயர்கின்ற மூவகைப்பட்ட யாகாக்கினிகளை யவித்தார்கள் ; சிலர் விரைந்துசென்று பூரித்த பூபஸ்தம்பங்களிற் கட்டிய பல யாகப்பசுக்களை (கட்டவிழ்த்து) விடுத்தார்கள் ; நடுவே சிலர் யாக்கி நெருக்களைப் பதைபதைத்து ஊமைகள்போலாக அவர்களது நாக்களை அடியோடறுத்தெறிந்து விட்டார்கள். எ-று. (௨௨)

குடங்கை யிற்சில ரேழ்கட லள்ளினர் குடித்தார்
விடங்க விழ்த்திடச் சேடனை வேரொடுமெ பிடுங்கிப்
படங்கி ழித்தனர் குட்டுடைப் பருமணி பறித்து
வடங்க ளாமெனக் கோத்தனர் மார்பினி ல்லணிந்தார்.

(இ-ள்.) சிலர் குடம்போன்ற தமது கைகளால் ஏழுசமுத்திரங்களையும் அள்ளிக்குடித்தார்கள் ; விஷநீரைச் சொரியும்படி ஆதிசேடனை அடியோடு பறித்து அவனதுபடத்தைக் கிழித்தார்கள். (ஆயிரம்) உச்சிக்கொண்டையிற் பொருந்திய பருத்த மாணிக்கங்களைப் பறித்துத் தாவடம்போலக் கோவைசெய்த தமது மார்பில் தரித்தார்கள். எ-று. (௨௩)

பாழி மால்வரை முழுவது மடியொடும் பறித்துப்
பூழி பட்டிடச் சிலர்விர னுதியினிற் புடைத்தார்
ராழி வெற்பினை யகழ்த்தெதெ தொருகுறட் பூதக்
தாழ்த டக்கையிற் கங்கண் மெனத்தரித் ததுவே.

(இ-ள்.) சிலர் அகலமாகிய பெரிய மலைகளையெல்லாம் அடியோடகழ்த் தெடுத்துப் புழுதியாகும்படி விரன் முனைகளால் அடித்தார்கள். ஒரு குறுகிய பூதமானது கடலைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற சக்ரவாளகிரியைத் தோண்டியெடுத்துத் தொங்குகின்ற விசாலமான கையிலே கங்கண்மென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி யணிந்துகொண்டது. எ-று. (௨௪)

அனைய காலைபி னடுகளைத் தாரம ரேற்றுக்
களை கடாக்களி செருக்கலிற் கண்படை பெறுத
பனைநெ டங்கரத் தடலயி ராவதப் பகட்டின்
புனையெ ருத்தமேற் றேன்றினன் வபிரவாட் புனிதன்.

(இ-ள்.) அக்காலத்திலே கொலைசெய்யும் போர்க்களத்திற் பொருந்திய புத்தஞ்செய்து, நிறைவாகிய மதசலம்பொழியுங் களிப்புடைய அங்காரத்தினால் நிறிதினாசெய்யாத பனைமரம்போன்ற நெடிய துதிக்கை யமைந்த வலிதங்கிய ஐராவதமாகிய (கௌளை) யானையின் அழகிய முதுகின்பேரில் வச்சிரவாளாயுதமேந்திய தேவேந்திரன் (போர்க்கோலங்ஞ்சொண்டு) தோன்றினன். எ-று. (௨௫)

வயிர வாட்படை விண்ணவன் மண்டமர்க் கெழுவஞ்
செயிரு டைக்கொடுந் தழற்கிறை தெண்கடற் செல்வ
னுயிரகு டிக்கும்வெங் கூற்றுவ னிருதிவேந் துவவை
வெயிலவி ரிக்கும்வே வியக்கர்கோ டோடமர் விளைத்தார்.

(இ.ள்.) வச்சிரவாளாயுதமேந்திய இந்திரன் போர்புரிய நெருங்குவரவும்,
கோபத்தையுடைய கொடிய நெருப்புக்கிறைவனாகிய அக்கினி-தெள்ளிய சமுத்
திரத்தைத் தனதாகவுடைய வருணன் - (ஜீவான்மாக்களின்) பிராணனை வதைசெய்
துண்ணுங்கொடிய இயமன் - நிருதிமன்னன் - வாயு - வெயிலைக்கக்குகின்ற வேலா
யுதந்தாங்கிய யக்ஷர்தலைவனாகிய ருபேரன் - ஆகிய இவர்களும் பெரும்போர் புரி
ந்தார்கள். எ-று.

ஒடு=நீளுதல். ஈண்டீ மிருதி எனப்பொருள் (உசு)

மரக தப்பசம் புரவியூர் வயங்கொளித் தடந்தேர்ப்
பொருவி லாதபர் பொழிகதிர்த் திங்கணங் கடவுள்
வெருவ ருந்திறன் மருத்துவர் விறல்கெழு வசக்க
ளிருவி சுமபுறை தேவர்மற் றெவருமேற் றெழுந்தார்.

(இ.ள்.) மரகதாத்தினம்போன்ற பச்சைநிறத்தங்கிய எழுபுரவியைச் செ
லுத்துகின்ற ஒளித்தங்கிய விசாலமான தேனாயுடைய சமானமில்லாத சூரியர் -
நிலவைச்சிந்துகின்ற அழகிய சந்திரபகவான் - அஞ்சத்தக்க வல்லமைவாய்ந்த
மருத்துக்கள் - பராக்கிரமயிருந்த அஷ்டவசக்கள் முதலாகிய பெரிய தேவலோகத்
தில் வாழ்கின்ற தேவர்கள் எல்லாரும் போர் மேற்கொண்டெழுந்தார்கள். எ-று.

ஏற்றெ ழுத்துவாய் காய்ந்தொளிர் வெந்தழ லிறைக்கும்
பாற்றி னஞ்சுழல் பரிதிவேல் தோமர முசுண்டி.
யூற்றி ருந்துசெங் குருதிக்கொப் புளிக்குமொண் பகழி
யாற்றல சூல்கண் னாதர்மேல் விடுத்தினை றுர்த்தார்.

(இ.ள்.) இமையவர் இவ்வாறு அமர்) மேற்கொண்டெழுந்து, முனையா
ந்து, பிரகாசிக்கின்ற கொடிய நெருப்பைச்சிந்துவதும், பருந்துகூட்டங்கள் (பின்
பற்றிச்சென்று) சுழலத்தக்கதுமாகிய ஒளிபொருந்திய வேலாயுதம் - இருப்பு
லக்கை-முசுண்டி - ஊற்றெடுத்துச்செவவிய உதிரத்தையொழுக்குகின்ற ஒள்ளிய
அம்புகள் (ஆகிய) இவற்றை வலியிருந்த சிவகணத்தலைவர் மீதிற்பிரயோகித்து
எதிரின்று ஆர்ப்பரித்தார்கள். எ-று. (உசு)

கைம்மு கந்தெறி நாணிடிக்கு ரூரலொளி களிப்பத்
தெம்மு கந்தலை பணிப்புறக் கொடுங்களை சிந்த
வம்ம வோவெம தாற்றனன் றுயதென் றழன்று
கொம்மை கொட்டின னந்திவெள் விடையுயர் கொடியோன்.

(இ.ள்.) கையினால் தெறிக்கின்ற (வில்) நாணுத்து இடியின் கர்ச்சனை
போல ஒலிப்பவும், போர்த்தளத்தில் (உற்றோர்) சிரநடுக்கமெய்தவும் கொடிய
அஸ்திரங்கள்சொரிய, ஆ! ஆ! எமது வல்லமை நன்றாகமுடிந்தது என்று கோ
பித்துக் கைகொட்டினன். வெள்ளிய இடபத்தை யுயர்த்திக் கொடியாகப்பிடித்த
நந்தியெனப் பெயரிய நாய்கன். எ-று. (உசு)

கைம்முகம் எனபதில முகம் என்னும் ஏழனுருபு கருவிப்பொருளதாகிய மூன்றனுருபினிடத்து நின்றது. “யாத னுருபிற் கூறிற்றாயினும் - பொருள் செல் மருங்கின் தேற்றுமை சாரும்” என்றாகலின். கைம்முகம் எனபதற்குக் கையால் எனபது பொருள். (௨௯)

செந்த சைப்புல வொழிந்திடா திடிக்குலஞ் சிதறு
மைந்து டைக்கொடுங் குலிசம்வா னவர்க்கிணை வுழங்க
நந்தி யேந்திய வெந்திற் கணிச்சிமுன் னண்ணி
வெந்து சாம்பராய் வீழ்தலு மகபதி வெகுண்டான்.

(இ-ள்.) (பகைஞரது) செவலிய மாமிசத்தின்புலால் நாற்றமறாமல் இடிக் கூட்டங்களைச் சிந்துகின்ற வலிமையுடைய கொடியவச்சிராயுத்ததைத் தேவர் தலைவனாகிய இந்திரன் பிரயோகிக்க, (அ-து) நந்தி நாதன கையிற்பற்றிய கொடிய வலியுள்ள மழுப்படை முன்குறுகி (அதன் வெப்பத்துக்காற்றாமல்) எரிந்து சாம்பலாகி விழவும், இந்திரன் கோபித்தனன். ௪-று. (௩௦)

கொற்ற வெஞ்சிலை குழையநீர் குடுமிநான் கொளுவி
யற்ற மிலகணை யமராகோன் பொழிதலு மையன்
பற்றி யாங்கவ னடலவி ராவதப் பகட்டைச்
சுற்றி வாய்வழி குருநிரீர் சொரிதரப் புடைத்தான்.

(இ-ள்.) வெற்றிபயக்குங் கொடிய வில்லானது வளையுமபடி, நெடிய உச்சி களில் நாணேற்றிச் சோர்வில்லாத அம்புகளை இந்திரன் (மழைபோலச்) சொரிய வும், நந்தி நாயகன் அப்பொழுது அவனது வலிதக்கிய ஐராவதமேன்னும் யானையைப் பிடித்துச்சுற்றி வாயினின்று உதிரவெள்ளம் ஓடும்படி அடித்தனன். ௪-று.

புபலு கைத்தெழு மமரர்கோன் பேரரினுக் காற்றான்
குயிலு ருக்கொடு பறத்தலு நஞ்சுகொப் பளிக்கு
மயிலெ யிறறவெம பஹிலை யாவகங் கணத்தோன்
பயிலகொ டெஞ்சிறை டங்கையர பற்றினன் பறித்தான்.

(இ-ள்.) மேகத்தை வாகனமாக ஏறிச்செலுத்தும் இந்திரன் சமர்செய்யச் சகியாதவனாய், குயில் வடிவங்கொண்டு பறந்தோழப்போகவும், விஷநீரைக் கக்குகின்ற கோரைப்பல்லையுடைய வெவவிய பலதலைகள் பொருந்திய சர்ப்பங்க ணந்தரித்த நந்திநாயகன் (அவவிந்திரக்குயிலை) பிடித்துப் பறக்கின்ற கொடிய சிறகுகளைத் தமது அழகியகையினால் பறித்துவிட்டனன். ௪-று.

நாகங்கட்குள்ள காளி-காளாஸ்திரி - யமன - யமனாதன் என்னும் நான்கு கோரைப்பற்களே விஷமுடையனவென்றும், அவற்றில் தொன்களிருக்குமென்றும், ஒருவரைத்தீண்டியவுடனே அதன் விஷப்பையிலிருக்கும் விஷமானது அந் நான்கு பற்களின் தொனாவழி கடிவாயிலிறங்குமென்றும் கூறுவது ஆயுள்வேத நூலாக கூற்று ஆகலின் “நஞ்சுகொப் பளிக்கு மயிலெயிற்ற வரவம்” எனப்பட்டது. (௩௨)

ஏழ்த டங்கிரி யேழ்கட லேழ்பெருந் தீவும்
பாழி வாயிடைப் புகுத்தியும் பசிகெடா துழலுங்

காழ்நி றத்தன கூளிலெவ் கனலிநா வேழம்
போழ்ப் மெபடி குறைத்துபா கொழற்றிடைப் புடைத்த.

(இ-ள்.) விசாலமாகிய சத்தபர்வதங்களையும் சத்தசமுத்திரங்களையும் பெரிய சத்தத்வங்களையும் பெரியவாயிற் புகவிடுத்தும்பசிதணிபாமல், (எதைப் புகிக்கலாமென்று) அலைகின்ற ஒளிபொருந்திய நிறத்தையுடைய பூதமானது அக்கினி தேவனது ஏழுநாக்களையும் பிளவுபடும்படியுறுத்துத்தள்ளி, உயர்வாகிய கன்னத்திலறைந்தது. எ-று.

அக்கினிதேவனுக்கு நாவேழெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவவேழம் என்னுபட்டன வென்க. அக்கினியின கைகையறுத்ததாகவுஞ் சிலநூல்கள் கூறும். “ஏழுநா-வானத் தமரிந்தார்” என்றா புலியூர் வெண்பாலிலும். (௩௩)

செங்கட் கார்நிற மேதியின நிரண்மருப பொடித்து
வெங்கட் கூற்றினைப் பிடித்தழல விழியினை பிதுங்க
வங்கைப் பாசத்திற் கழுத்தினி லிறுக்குற வராததுத
துங்க மௌலிநுண் டெக்படத் துகைத்தனன் சண்டன்.

(இ-ள்.) சண்டனென்னுங் கணநாதன் செவந்த கண்ணையுங் கரியமேனியையுமுடைய ஏருமைக்கடாவின் திரட்சியாகிய கொம்பைமுரித்து, கொடுங்கண்ணாகிய யமதருமராஜனைப் பிடித்து நெருப்பைச்சிந்தும் இருகண்களும் பிதுங்கும்படி அழகிய கையிலேந்திய பாசக்கயிற்றினாற் கழுத்திலே இறுக்கிக் கட்டி, பரிசுத்தமாகிய கிரீடமானது நுண்ணியபொடிகளாகும்படி உதிர்த்தனன்.

ஏருமை-எமனதுவாகனம்.

(௩௪)

மங்குல் வாய்திறற் துண்டெழும் வர்கடற் கிறைவன்
பங்கி பற்றிரீ ணிலத்திடைப் பதைத்திட விழ்த்தி
யங்க வன்றனி வயிற்றினை யுகிரினு லகழ்த்து
தங்கு மீருள்வாய்ப் பெய்ததோர் தழலவிழிப பூதம்.

(இ-ள்.) கணலைக்கக்குங் கண்ணையுடைய ஓர்பூதமானது, மேகங்கள் வாயங்காத்து (நீரைப்) புகித்தெழுகின்ற நெடிய வாரிதிக்கிறைவனாகிய வருணனது சிகையைப்பிடித்துப் பெரிய மண்ணின்மேற் பதைப்புறத்தள்ளி அவனது ஒப்பற்றவயிற்றை நகத்தாற்றேண்டி. (கிழித்து) பொருந்திய ஈருணவாயிற் போட்டுக் கொண்டது. எ-று.

ஈருள் எனினும் ஈரவெனினுமொக்கும். அதாவது பித்திருக்குந் தானம்.

திருகு சீற்றமால் விடையிவர் செல்வனை யின்றிப்
புரியும் வேள்வியிற் புருத்தினிப் போதியோ வேன்னு
நிருதி வைப்பிடித் தொருகையா லழுத்துற நெருக்கிக்
குருதி வாய்வழி கொட்டிடப் புடைத்ததோர் கூளி

(இ-ள்.) சுழன்றுவருகின்ற கோபத்தையுடைய திருமாலாகிய இடபத்தை வாகனமாக ஏறிச்செலுத்துஞ் சிவபெருமானை யில்லாமற்செய்கின்ற யாகத்திற் பிரவேசித்து, இன்னும் (உயிர்கொண்டு) போகின்றனையா? என்று நிருதியை

ஒருகையாலழுந்தும்படி நெருக்கிப்பிடித்து (மற்றொருகையால்) உதிரமான துவாய் வழி வழியும்படி அடித்தது ஓர் பூதம். ௭-று.

கோபம் சிறிது மாறிமாறி வருமியற்கையுடைத்தாதலின் “திருகுசேற்றம்” எனப்பட்டது. (௩௬)

சூர்த்த கோக்கினிற் நெறுதழல் வடவையிற் றாங்கப்
பார்த்து வெந்திற் காற்றிறை யாருயிர் பதைத்துப்
போர்த்த நீணமயிர்க் காற்றெறுங் குருதிநீர் பொடிப்ப
வார்த்து மூக்குவாய் பதைத்துயிரப் பவித்ததோ ரலகை.

(இ-ள்.) ஓரபூதமானது சுழன்றபார்வையினாலேசின்துகின்ற நெருப்பானது வடவாமுகாக்கினிபோலச் சொரியப்பார்த்து, வெவவிய வலியையுடைய காற்றுக் கிறைவனாகிய வாயுதேவனது அருமையாகிய உயிர்பதைத்துத் தன்னைமூடிய நெடிய மயிர்க்கால்களிலெல்லாம் உதிரநீரொழுகும்படி ஆரவாரித்து, மூக்கும் வாயுத் தடித்து ஓர் ஈசுவாசஞ்செய்தது. ௭-று. (௩௭)

கற்றை யஞ்சுடர் கான்றுவெங் கனையிருள் பருகு
மொற்றை யாழியக் தேருடைப் பகன்றனை புடன்று
பற்றி மற்றவன் கண்ணினை வேரொடும் பறியா
வெற்றி மன்றிடை வீழ்த்திகின் றிழுத்ததோர் பூதம்.

(இ-ள்.) ஒருபூதம், தொகுதியாகிய அழகிய கிரணத்தைக்கக்கி மிகுதியாகிய கொடிய இருளை விழுங்கும் ஒற்றைச்சக்கரம் பொருந்திய அழகிய தேனாயுடைய பகனென்னுஞ் சூரியனைக் கோபித்துப்பிடித்து அவனது கண்ணை வேரோடு பறித்து வெற்றிபொருந்திய பூமியின்பேரில் வீழ்த்தியிழுத்தது. ௭-று.

உலகம் யாவையும் விழுங்கிருட் குறும்பெறிந் தோட்டு
மலர்செ முங்கதி ரரியமா வென்னும்வா னவன்றன்
சூலவ ரைத்தடந் தோளினை வாளினாற் குறையா
வலகை யொன்றதன் புலவுவாய் மடுத்திதின் றுடும்.

(இ-ள்.) ஓரபூதமாதமானது உலகமுழுவதையும் மறைக்கின்ற இருட் குறும்பைப் கடிந்து அகற்றுக்கின்ற, பரந்த செழுமைவாய்ந்த கிரணங்கையுடைய அரியமாவென்னுஞ் சூரியனது கிரேஷ்டமாகிய மலைபோன்ற விசாலமாகிய தோளைவாளால் வெட்டி, அதனது புலால் மணமுடைய மாமிசத்தைப் புசித்து (கனிப் பெய்திக் கூத்தாடியது. ௭-று. (௩௯)

முல்லை மெல்லுரும் பனையநல் லவிமுகந் தினிதி
னல்லு நண்பக லுந்தனி யயின் றுடல் தடித்த
வெல்வி ளக்குபூ டாதவன் றனைப்பிடித் தெற்றிப்
பல்லு குத்ததோர் சுழல்விழிப் பாழிவாய்ப் பூதம்.

(இ-ள்.) சுழன்ற விழியையும் பெரிய வாயையுமுடைய ஒரு பூதமானது மெல்லிய முல்லையரும்பையொத்த நல்ல அவிசைமொண்டு இனிதாக இரவிலும் நடுப்பகலிலும் ஒப்பற்றுப்புகித்து உடல்பூரித்த பகலில் ஓளிசெய்கின்ற பூடன் என்னுஞ் சூரியனைப்பிடித்தடித்துப் பல்லை யுகிர்த்தது. ௭-று. (௪௦)

இபக்கர் வேந்தனை வசக்களோ றண்மரையாரும்
வியக்கு நல்லெழின் மருத்துவ ரிருவரை வெகுண்டு
துயக்க முற்றுகெய்த் தோர்பல வாய்தொறுஞ் சொரிய
வயக்கொடுங்கதை யொன்றினு லடித்தனன் மணிமான்.

(இ-ள்.) மணிமானென்னுங் கணநாதன் கோபித்து, ருபேரனையும் அட்ட
வசக்களையும் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க நல்ல அழகினையுடைய இரண்டு மருத்து
வர்களையும், சோர்வடைந்து இரத்தவெள்ளமானது பலவழிகளிலும் பெருகும்படி
வெற்றி பொருந்திய கொடிய கதாயுதமொன்றால் அடித்தனன். எ-று.

மருத்துவர் = தேவவைத்தியர்.

(சக)

நீளி ருங்கதிர்த் திங்களஞ் செவ்வனை நெருக்கி
வாளி னுலமர் மலைநவன் வாட்படை நூறித்
தோளி னாற்பிணித் தணிமுடி துகள்பட விழ்த்தித்
தாளி னுலக நிலத்தொடுந் தேய்த்தனன் சண்டன்.

(இ-ள்.) சண்டனென்னுஞ் சிவகணத்தலைவன் பெருமைதங்கிய நெடிய
கிரணங்களையுடைய அழகிய சந்திரபகவானை நெருக்கி வாளாயுதத்தாற் போர்
புரிந்து, அச்சந்திரனது வாளாயுதத்தைப் பொடிசெய்து, தோளினால் முறுக்கி
அழகிய கிரீடத்தைப் பொடியாகச்செய்து கீழேதள்ளி, காலினாலே, பெரியபூமி
யோடுந் தேய்த்தனன். எ-று.

(சஉ)

பிள்ளை வெண்பிறை பிணித்தவார் செஞ்சடைக் காளி
களள் வாவுயிர்க் குங்குழற் காமர்பூர் திருவை
வள்ள வாய்ப்பொலம் பொருட்டுவெண டாமரை மயிலை
யள்ளி லைச்சுடர் வாளினால் மூக்கினை யரிந்தாள்.

(இ-ள்.) தாவளயமாகிய இளம்பிறையைத் தரித்த நெடிய செந்நிறம்
வாய்த்த சடையுடைய காளியம்மையார், விரும்பத்தக்க தேனைச்சிந்துங் கூந்தலை
யுடைய அழகிய (செந்) தாமரைமலரில் வாசஞ்செய்யுந் திருமகளையும், வெண்
டாமரை மலர்க்கொட்டையில் வீற்றிருக்கின்ற மயிலின் சாயலையுடைய வாணி
றையும், கூர்மை பொருந்திய அச்சவடிவாகிய பிரகாசத்தோடு கூடிய வாளாயு
தத்தினால் மூக்கையரிந்தனர். எ-று.

(சக)

இடுகு துண்ணிடை யிறுமிறு மென்பதை யுணர்ந்தோ
கொடிய கூற்றினு மென்பதை யுளத்திடைக் குறித்தோ
வடல்சி னத்தபோர்க் காளியொள் வாளினு லிலங்கு
படைகொள் வேல்விழிப் புலோமசை படர்முலை குறைத்தாள்.

(ள்-ள்.) ஒடுங்கத்தக்க துட்பமாகிய இடையானது ஒடியும் ஒடியுமென்
பதையாலோசுத்தோ இயமனைக்காட்டினுங் கொடியதென்பதை மனதிற்கருதி
யோ துன்புறுத்துகின்ற கோபத்தையுடைய போர்த்தொழிலில் வல்ல காளி
காதேவி தன்னு ஓளிதங்கிய வாளாயுதத்தால், விளங்குகின்ற வேற்படைபோன்ற
கண்களையுடைய இத்திரர்ணியின் பரவிய குசங்களைக் கொய்தனர். எ-று. (சச)

தக்க னன்மனைக் கிழத்திதன் ருழ்குழை கொய்தாள்
தொக்க விண்ணவா மடந்தையா துணைமுலை செவிநா
மைக்க ருங்குழல் குறைத்தனள் வாய்வழி குருதி
கக்க நல்லெழி லத்தியைக் கவிரித ழிர்த்தாள்.

(இ-ள்.) தக்கனாது நல்ல இலவாழ்க்கைக் குரிய (மனைவியாகிய) வேதவ
ல்லியின் தாழ்கின்ற காதுகளை யறுத்தனர். கூட்டங்கொண்டு நின்ற தேவமாதர்
களாது இருதனங்களையும் காதுகளையும் நாக்களையும் மைபோன்ற கரிய அளகபா
ரங்களையும் கொய்தனர். நல்ல அழகோடுகூடிய அதிதியென்பாளை வாயினின்று
இரத்தமொழுக முண்முருக்கமலாபோன்ற இத்தழையறுத்தனர். எ-று.

மைகருங்குழல் எனபதற்கு மயிர்ச்சாநதணிந்த கரிய கூந்தல் எனப் பொ
ருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

அதிதி-காசிபன்மனைவியரு ளொருத்தி. தேவர்களைப் பயின்றவள். (சுரு)

குடவ யிற்றொளிர் குருமணிக் குண்டலக் குழைய
கடவுட் காசிபன் முதலிய முனிவரர் கலங்க
முடியு டைத்தலை கீழுற முனிவொடும் பற்றி
யொடிவில் யூபத்திற் றாக்கிமார் புறச்சில ருதைத்தார்.

(இ-ள்.) குடம்போன்ற வயிற்றையும், பிரகாசிக்கின்ற செந்நிறம் வாய்ந்த
மாணிக்ககுண்டலமணிந்த காதையுமுடைய காசிபர் முதலிய ருஷிசிரோஷ்டர்கள்
மனங் கலங்கவும், (சடை) முடியுடைய தலைகீழ்மேலாக நிற்கவும், கோபத்தோடு
பிடித்து, கெதெல்லல்லாத யூபஸ்தம்பங்களிற் கட்டி மார்பிற் படுப்படி சிலசில கண
நாதர்கள் உதைத்தார்கள். எ-று. (சசு)

ஈரூள் மூளைதோ லென்புசெந் தசைகுடர் நரம்பு
சோரி சிந்திடக் காலினூற் சிலர்தமைத் துகைத்தார்
பாரின் மீதிவிட் டனாத்தனர் சிலர்தமைப் பலனாக்
காரி னூடுபுக் கொளித்திடக் கைவிசைத் தெறித்தார்.

(இ-ள்.) (சில சில்கணங்கள்) ஈரல் - மூளை - தோல் - எலும்பு - செவவிய
மாமிசம் - குடல் - நரம்பு - உதிரம் (ஆகிய இவை) சிந்தும்படி தங்கள் காலினூ
லே சிலரை மிதித்தார்கள்; வேறு சிலரைத் தனாயின்மேல் வீழ்த்தி (தாளால்)
அரைத்தார்கள்; பலபேரை மேகத்திற்புகுந்து மறைந்துபோம்படி. கையினால் அதி
வேகமாக வீசினார்கள். எ-று. (சஎ)

தொழுது பற்றொகை தோன்றின் றிரந்தனர் சிலர்மற்
றழுது நெஞ்சகங் குழைந்துநின் றாற்றினர் சிலர்வெங்
கழுகு கொத்திடக் களத்திடைக் கவிழ்த்தனர் சிலர்தாம்
விழுது விட்டன கொத்துடைக் கரத்தவிண் ணவோ.

(இ-ள்.) (இலவாறு நிகழ்ந்த யுத்தத்திலே) வீழுதுவிட்டது (ஆகியமரத்
தைப்)போலக்கொத்தாகிய கைகளையுடைய தேவர்களிற் சிலர் பணிந்து கூட்டமா
கிய பற்களெல்லாம் தெரியும்படி. எதிர்பின்று யாசித்தார்கள்; சிலர் அழுது மனங்

கரைந்து (செயலற்று) நின்று முறையிட்டார்கள்; சிலர் கொடிய கழுருகள் கொத்
தும்படி போர்க்களத்திலே கவிழ்த்தார்கள். எ-று. (சஅ)

தாளி முத்தனர் சிலர்சிலர் தடக்கைக கிழந்தார்
தோளி முத்தனர் சிலர்சிலர் துணைவிழி யிழந்தார்
காள் முண்டிருள் கணிந்தமைக் கண்டனை யிகழ்ந்தோர்
நாளு லந்திடா துய்ந்தவர் நானிலத் தெவரோ.

(இ-ள்) சிலதேவர்கள் கவிழ்த்தார்கள்; சிலர் விசாலமாகியகைகளறுபட்
டார்கள்; சிலர் தோளொடிபட்டார்கள்; சிலர் இருவிழிகளும் பறிபட்டார்கள்;
(ஏனெனில்,) ஆலாலவிஷத்தைப்புகித்துக் கருமைநிறம் மிகுந்த ஸ்ரீகண்டத்தை
யுடைய சிவபெருமானை இகழ்ச்சிசெய்தோரது ஆயுள் காலம் முடியாமல் பிழைத்
தவர் பூமியில் எவரேனு முளரோ? (இல்லை.) எ-று.

இச்செய்யுளின இறுதி இரண்டெவரிகள் கவிக்கூற்று. (சக)

தக்கன் வேள்வியையழித்த அம்
முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௧௫௩.

எண்பத்தொன்பதாவது.

தக்கன்வதை அத்தியாயம்.

முன்ன ரொய்திய கொடிபடை யின்னன முடிப்பப்
பன்ன கத்தொடும் புடவிபா தலத்திடை யொளிப்பச்
சென்னி யண்டகோ ளகைகிழித் தப்புறஞ் செல்லத்
தன்ன டித்துணை பெயர்த்தவண் வீரனுஞ் சாரத்தான்.

(இ-ள்.) தமக்கு முன்கைச்சென்ற துவஜமுஞ் சைனியமும் இவ்வகைப்ப
ட்ட கருமங்களைச் செய்துமுடிக்க, ஆதிசேடனுடன் (அவனாற் சமக்கப்பட்ட) உல
கமும் பாதலலோகத்திற் பதுங்கவும், சிரமானது அண்டகடாகழுக்கட்டினைப் பிள
ந்து அதற்குமேலே செல்லவும், தமது உபயகிருவழகளைப் பெயர்த்துவைத்து வீர
பத்திரக்கடவுளுந் தக்ஷயஜ்ஞத்தை யடைந்தனர். எ-று. (க)

எம்மை யானாளுடை யீசனை யிகழ்ந்தன னைய
செம்மை தீர்தொழிற் றக்களைச் சேர்த்ததி மையினால்
மும்மை யாகிய வுலகமூங் கணத்தினின் முடித்த
வம்ம வோவென வதிசயம் பூத்திட வறைவான்.

(இ-ள்.) எம்மை யடிமையாகவுடைய சிவபெருமானை நிந்தித்தவனாகிய நடு
வுநிலைமை நீங்கிய செய்கை பொருந்திய தக்கனையடைந்த தீமையாகிய காரணத்தி
னால், மூவுகைப்பட்ட லோகங்களும் கணப்பொழுதில் ஹதமாயின. ஆ ஆவென்று
ஆச்சரிய மிகும்படி கூறுகின்றார் வீரபத்திரக்கடவுள். எ-று. (உ)

தக்க னெங்குள னன்னவன் நீமகச் சாலை
தொக்க வானவ ரெங்குளர் வீரைவினிற ரெடர்ந்து
புக்க புக்கவெவ் வீடருதொறும் நீவிரும் புக்குச்
சிக்க யாததிவட் டருகெனச் சிலாதமை விடுத்தான்.

(இ-ள்.) தக்கன் எவவிடத்தி விருக்கின்றான் ; அவனது கொடிய யாகசாலை
யிற் கூட்டமாகவந்த தேவர்கள் யாண்டிருக்கின்றார்கள் ; சீக்கிரமாகச்சென்று அவ
ர்கள் போயிருக்கும் எல்லாவிடங்களிலு நீங்களுந் தொடர்ந்து, (அவர்களைப்) பிடி
த்துக்கட்டி இவவிடங் கொண்டுவருவதென்று சில சில கணங்களை வீரபத்
திரர் விடுத்தனர். எ-று. (உ)

வீரைவி னிறகணஞ் செல்வுழி வேள்வியம் புருட
னிரலை யேறென நடத்தலு மெதாததொரு பூதத்
திரரு கோட்டினைப் பறநீரின் சென்னிபைத் திருக்கி
குருதி வாளுடை வீரன்முன் கொணர்த்ததை யனறே.

(இ-ள்.) (கட்டளைமேற்கொண்ட) சிலகணங்கள் (அவர்களைப் பிடித்துவர)
விரைந்துசெல்லுகையில் அழகிய யாகபுருடன ஓர் ஆண் கலைமான்போல நடந்து
செல்லவும், ஒரு பூதம் எதிர் கண்டு வளைந்தகொம்பைப்பிடித்து நெடிய தலையைத்
திருகி, உதிரஞ்சொரியும் வானாயுதமேந்திய வீரபத்திரப்பெருமானுக்குமுன் கொ
ண்டுவந்து விடுத்தது. எ-று.

வேள்வி புருஷன் என்பது யாகத்திறகு அதிதேவதை. (ச)

கடிம லர்ப்பொலங் கற்பகக் காடுகா வலனோ
டடைய மற்றுள வமரர்கள் யாவரு மவீர்தா
ருடல்சி னத்தவைம் படைசுமத் தோரடி யதனாற்
படிய எந்ததண் பசுந்துழாய் மாலுள னென்றார்.

(இ-ள்.) வாசனைபொருந்திய மலர்களையுடைய அழகிய கற்பகவனத்திற்கு
அரசனாகிய இந்திரனோடு ஒன்றாக மற்றுள்ள அமரர்கள் அனைவரும் அழிந்தார்கள்;
போர்புறிகின்ற கோபத்தையுடைய பஞ்சாயுதங்களைத்தாங்கி ஓரடியினாலே யுலக
த்தையளந்த குளிர்ச்சிவாய்ந்த பசியதுளவமாலையணிந்த திருமால்தான் இருக்கின்
றனர் என்று கணநாதர்கள் வீரபத்திரசுவாமிக்கு விளம்பினர். எ-று. (இ)

எங்கு ளானவ னெங்குளா னெனவுருத் தெழுந்து
பொங்கு வெங்கவுட் கடாக்களிற் றெருத்தன்மேற் போதுஞ்
சிங்க வேறெனச் சேறலுந் தாமரை பூத்த
மங்குல் போன்மெனத் தோன்றிய மாயனைக் கண்டான்.

(இ-ள்.) (அதுகேட்ட வீரபத்திரவீமலர்) அத்திருமால் எங்கிருக்கின்றான்
எங்கிருக்கின்றான் என்று கோபித்தெழுந்து, பொங்கிவழிகின்ற வெவவியகன்ன
மத்ததை யுடைய ஆண்யானையின்மேல் (செருவேற்றுச்) செல்லும் ஆண்சிங்கம்
போலச்செல்லவும், தாமரைப்பூக்கள்புட்பித்த மேகம்போல விளங்குகின்ற விண்டு
மூர்த்தியைக் கண்டனர் வீரபத்திரர். எ-று. (ஈ)

கொன்றை வேணியோன் குரைகழற் போதினிற் றாவி
மன்ற வேத்துவா னாயிரத் தாமரை மலரி
லொன்றி லரமையி லுனதுகண் ணிடநதுதூ யன்றோ
வென்றி னேமியும் வினமபருஞ் செவ்வமு மடைநதாய்.

(இ-ள்.) கொன்றைமலாமலை தரித்த சடையையுடைய சங்கரனது சத்தி
க்கின்ற வீரக்கழலணிந்த திருவழத்தாமனாயில் (மலர்களால்) அர்ச்சித்து நிலை
பெறத் துதிக்க, ஆயிரத்தாமரைப்பூக்களில் (அங் வெம்பெருமானது விருப்பின்
படி) ஒன்றில்லாமல் மறைய, உனது கண்ணைத் தோண்டி யருச்சித்தல்லவோ
வெற்றிபொருந்திய * சக்கராயுதத்தையும் அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய செவ்வ
த்தையும் பெற்றாய். எறு.

(எ)

கருமு கைச்செழும் பூவைபோன் மேனியங் கண்ண
புரியும் வேள்வியம் புருடனீ தக்கனைக் காத்துச்
செருவி னைத்தியோ தீயனை யறிவொடும பற்றித்
தருதி யோவுயி ரிழத்தியோ சாற்றுகி யென்றான.

(இ-ள்.) கரிய மொட்டாகிய மதர்த்த காயம்பூவை நிகர்த்த திருமேனி
யையுடைய அழகிய கண்ணனே! செய்கின்ற அழகிய யாகத்திற்குக் கருத்தா நீ
(ஆதலின்) தகூப்பிரசாபதியைக் காப்பாற்றிச் சண்டைசெய்வையோ? அக் கொ
டியோனை சியாயமாகப் பிடித்துக்கொடுப்பையோ? (அல்லது) உனது உயிரைத்
துறப்பையோ? (இவற்றுள் யாதன சம்மதம்) சொல்வாயாகவென (வீரபத்தி
ரர்) வினாவினர். எறு.

(அ)

தவல றுந்திறற் றக்கனைக் காக்குவ னெரிகா
லவீர்கொ மெப்படை யெறிநதம ராற்றுதி யென்னுக்
குவல யம்பொதி குரைகழற் றுமரைக் குரிசில
கவன வேகவெங் கலுழன்மே ஸிவாநதனன் கடிதின்.

(இ-ள்.) கெடுதலற்ற வல்லமையுடைய தகூப்பிரசாபதியை யான் காக்க
வல்லேன; நெருப்பைச்சொரியும் பிரகாசிக்கின்ற கொடிய* ஆயுதங்களை விடுத்
துப் போர்புரிகவென்று, உலக முழுவதும் ஒருங்கேபொருந்திய சத்திக்கின்ற வீர
க்கழலணிந்த அடித்தாமனையுடைய திருமால் மிகுந்த வேகத்தையுடைய கொ
டிய கருடப்பறவையீது வினாந்து ஆரோகணித்தனர். எ-று.

(ஆ)

வேறு.

அண்ட கோளகையு டைந்து மோழைபட வப்பு றத்திலுய ரண்டமும்
விண்டு போழ்படவி லங்கு பொற்குடுமி மேரு மாலவனாவெ டிப்பநீ
னென்றி சாமுகமு மொலியி னிற்செவிடு படமழைக்கருவி ருநததோர்
கொண்டல் வண்ணனுரு மேறே னக்குளிறு குடவ யிற்றவனை யூதினான்.

* சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கராயுதமே யன்றிச்சங்கு கட்ட முதலியனவுஞ்
சிவபிரானாலேயே கொடுக்கப்பட்டன. விரிவு சிவபராக்கிரமம் சக்ரதாநஸ்வரூப
மூர்த்தத்திற் காண்க.

(இ.ள்.) அண்டமுகடு உடைந்து வெடிப்படவும், அதற்கப்பாலுள்ள வயர் வாகிய அண்டமும் வாய்வீண்டு பிளவுபடவும், பிரகாசிக்கின்ற பொன்னாலாகிய உச்சியையுடைய பெரிய மேருமலையும் வெடிப்படவும், நெடிய எட்டுத் திசைப்புறங்களும் ஓசையிறுந் செவிடுபடவும், மழைக்குரிய நீரைச் சூல்கொண்ட மேக வண்ணாகிய விண்மூர்த்தி இடியேறுபோல வொலிக்கின்ற குடம்போன்ற வயிற்றையுடைய (பாஞ்சசனனிய மென்னும்) சங்கததைத் தொனித்தனர். ௪-று.

திருமால் கருடவாகன மேறவே, வீரபத்திரர் வெகுளியீக்கொண்டு போர் செய்யக்கருதினார். அப்பொழுது நம திறைவராகிய சிவபெருமானது திருவருளினாலே ஓர் இரதம் ஆங்கு வர, பிரமன் அதன்மேல் சாரதியாய் வந்து “தேவரீர் இதனை யாரோகணிக்கவேண்டும்” என வீரபத்திரரை வேண்டிக்கொள்ள, வீரபத்திரர் பத்திரகாளியுடன் அத் தேரிலேறிச் சீதரனுடன் செருச்செய்தனர் எனவும் சரிதம், இதனை,

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

“அன்ன போதினெலம தண்ணலரு ளாலோர்
மின்னு தேரனுந் வீரனதன் மீதே
துன்னு வீரனெதிர் சூதனென வந்தே
யின்ன வையயிசை யேறென விரப்ப.

வீறு காளியொடு வீரனதன் மீதே
யேறி நான்முகனி லங்கிரத முய்ப்ப
மாறு கொண்டுபொரு மாயனெதிர் வல்லே
சேற லோடுமிவை செப்புவன் முராரி.”—என்பதன னுணர்க. (௧0)

அஞ்சி றைக்கழலுந் மீதி வாந்துவரு மைமப டைக்கடவு ளழலொடு
நஞ்சு யிர்க்குமடல வாளி கோடிகண் நாந் தோரொருவா மேலவிட
வெஞ்சு மத்திடையெ திரத தானவரை வெல்வ துணறுகண் நாதர்மு
னுஞ்சு போவதரி தென்று மாயனை கைத்து வீரனுரை யாடினான்.

(இ.ள்.) அழகிய சிறகையுடைய கருடவாகனத்தின்பேரில் ஏறிச் செல்கின்ற பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய மாயவன் அக்கினியுடன் விஷத்தைச்செய்தும் வலிதங்கிய கோடி அஸ்திரங்களை ஒவ்வொரு கணநாதாபேரிலுஞ் செலுத்த, வீரபத்திரக்கடவுள் மாயோனைப் பாத்து (விண்ணவே!) கொடிய போர்க்களத்திலே எதிரின்ற அசுரர்களைச் செயிப்பது (போல நதற்பகாரியம்) அல்ல; சிவகணத்தலைவர்கட்குமுன்னே பிழைத்துச் செல்வது மருமையென்று நனைசெய்து நவின்றனர். ௪-று. (௧௧)

உலகம் யாவையுமொடுங்கு காலேயினி னுடைதி ரைக்கடவி னுள்ளுறு
மலகி லண்டமுமு டைக்கு மோகதைகொடாடல வீரனெதிரோதமால்
விலகி வில்லுமீழும் வாள் ரக்கருபி ருண்டு வெங்குருதி முடையரூப்
புலவு வெங்கதைகொ டெற்ற மற்றதுசி தைத்து பூழியென லாயதே.

(இ.ள்.) எல்லா அண்டங்களும் அழியுங்காலத்தில், மறிசின் அலைகளை யுடைய சமுத்திரத்தினுள்ளே பொருங்கிய சூற்றயில்லாத அண்டங்களையும்

உடைக்கத்தக்க ஓர் கதாயுதத்தால் வலியுடைய வீரபத்திரப்பெருந்தகையை யெதிர்த்து (விட்டுணுமூர்த்தியானவர்) மோதவும், வீரபத்திரர் ஒளிவீசுகின்ற வாளேந்திய அசுரருயிரைக்குடித்து வெவவிய உதிரத்தின் முடைநாற்றம் நீங்காத புலாலை யுடைய கொடிய கதாயுதத்தால் (எதிரில் அக்கதையை) மோத, அவவிஷ்ணுவின் கதையழிந்து தூளாயிற்று. எ-று. (கஉ)

மட்டு வார்தருப சுந்துழாய்மவுலி பின்னர் வார்சிலைகு ளித்துமேல் விட்ட வெம்பகழி மாரி கண்டு கொடு வெஞ்சி னததினடல வீரனுங் கட்டு வாங்கமது கொண்டு திண்சிலையெடுத்த கைமுரிய மோதலுந் தொட்ட வெஞ்சிலைவிழுந்த தம்புவிசு மந்த வாளரவு ளுக்கவே.

(இ-ள்.) தேன்வழிகின்ற பசிய துழாய்மாலையணிந்த கிரீடத்தையுடைய கேசவன் மீண்டும் நெடிய வில்லைவளைத்து (தம்பேரில்) பிரயோகித்த கொடிய பாணவருஷத்தைக்கண்டு மிக்க கோபத்துடன் வலியுடைய வீரபத்திர ஸ்வாமியும் கட்டுவாங்கத்தால், பலம்பொருந்திய வில்லைப் பிடித்த கையானது முரியும்படி அடிக்கவும், அழகிய பூமியைச்சுமந்த ஒள்ளிய ஆதிசேடன் (உடல) அசையும்படி கொடிய வில்லானது தளாமேலவீழ்ந்தது. எ-று.

கட்டுவாங்கம் = கதாயுதம். (கங)

பரிதி யாயிரமெழுந்த தென்னவயுர் பாய்ச்செழுங்கதிப ரப்பிவா [வெங் ளுருமு மன்னுமொரு கோடி கோடியுயர் தாரை தாரைதொறு முமிழும குருதி நேமிநெடு மாலவிடுபவது கொற்ற வீரன்மணி மாபிணிற் பொருவில வந்தையடு சயம ரத்திடைபுனைந்த மாலையென லாயதே.

(இ-ள்.) ஆயிரஞ் சூரியர்கள் உதயமானாற்போல வயர்ந்து பாய்கின்ற செழுமைதங்கிய கிரணங்களைப் பரப்பி, ஆகாயத்திலுள்ள இடியின் மின்னலபோற் பிரகாசிக்கும் கோடா கோடியாகிய தாரைகளிலெல்லாஞ் சிந்துகின்ற வெவவிய உதிரம்பொருந்திய சுதரிசனத்தை நெடுமால் செலுத்தவும், அச்சகராயுதமானது வெற்றியுமைந்த வீரபத்திரப்பெருமானது அழகிய மாபினில் விளங்குஞ் சமான மில்லாத விஜயலக்ஷியானவள் தன்னையடுத்த சுயம்வரகாலத்திற் றரித்தமலை போன்றது. எ-று. (கச)

வெயில்வி ரிக்குமடல் நேமி மாலையினவி ளங்க லோடுமுகில் மேனியான் செயிர்வி னைத்துவடி வான்வி திர்த்தமருடற்றல கண்டுதிறல் வீரன்வா ளெய்ற துக்கியழ லெழவிழித்துடலும வெஞ்சி னத்தெதிருறுக்கினுள் புயனிற் றக்கடவுள் வெருவி மாழ்கியுயிர் பொன்றி னுரினுடல வாழனுள்.

(இ-ள்.) வெயிலை வீசுகின்ற வலியுமைந்த சுதரிசனமானது மாலையோல் விளங்கவும், மேகவண்ணராகிய நாரணன் கோபங்கொண்டு, கூர்மைபொருந்திய வானையசைத்துப்போர்புரிதலைப்பார்த்து, பராக்கிரமம் பொருந்திய வீரபத்திரப்பக வான் லெள்ளிய பற்களைக்கடித்து நெருப்புப்பொறி பறக்கச்சிரித்து, கொடுகோபத்தோடு எதிர்பென்று அதட்டினார். மேகவண்ணராகிய விண்டு பயந்து துன்புற்று உயிர் நீங்கினாற்போல உடல்வாட்ட மெய்தினார். எ-று. (கரு)

நீல மால்வகாவி ழுந்த தாமெனவி ழுந்த நீனிற்மு குந்தனைச்
சூல வேல்கொடுது ழாய்மு ழுத்தலைது ணிப்ப வீரன்வரு போழ்தினில்
மாநி றந்துபட மைந்த வாருயிரை வவ்வல் வவவலென வானினவா
யால முண்டமா ருய்ய வின்னருள்பொ ழுந்த வண்ண லுரை யாடினான்.

(இ-ள்.) பெரிய நீலமலையானது (நீலமிசை) விழுந்தாற்போல விழுந்த
நீலசிறந்தங்கிய நெடுமலை, முத்தலை வேலாகிய சூலத்தைக்கொண்டு துழாய்குடிய
முடியணிந்த சிரத்தைத் துணிக்க வீரபத்திரக்கடவுள் வருஞ்சமயத்திலே, மகனே!
மாதவனிற்று போகும்படி அருமையாகிய உயிரைக் கொல்லாதே! கொல்லாதே!
என்று ஆலாலவிடத்தை யாபோசனஞ்செய்து அண்டர்கள் பிழைக்கும்படி இனி
யகிருபைபுரிந்த சிவபெருமான் ஆகாயத்தில் (அசரீரியாய்) திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார். எ-று.

மேல் மூன்று பாடல்களின் கருத்தை,

கந்தபுராணச் சுருக்கம்.

“அங்காழிப் படைவருத நெரிந்தா னடல்வீரன் கடிதுபிடித் தயின்னான்
கொங்காரு நறுத்துபட நெடியோன் கொடுவாள் கொண்டிறையோன் முன்குறுக
வுங்காருஞ் செய்தனனெம் பெருமா னோவியம்போன் மாயவனுங் குறைந்தான்
மங்காத பெருஞ்சினமென் னினைந்தோ மருவினா னுதல்விழியான மலை.”

“எம்பெருமான் சினந்திடனுஞ் சினவே லெனவிகம்பில் வாசகமொன்றிசை . .
வும்பாப்பிரான் நனதுகத னதுகேட் ளெள்ளெழுபெஞ் சினமகன்றாக் குறலும்”
என மாறுபாது கூறியது காண்க. (கசு)

ஐயன் வானிடைபு னைத்த வின்மொழியி னருணி னைத்துதிறல் வீரன்மா
லுய்யு மாறுவகை யொடும்வி டுத்தயலு றைந்த தக்கனெதி ரோடிக்
செய்யு மாமகமு ழுந்த தோவெனன கைத்து னைத்துவளர் செந்நிறக்
கையி னாலுருமி னெற்ற வெற்புறழ்க ளத்தொ ணுத்தலைதெ றித்ததே.

(இ-ள்.) சிவபெருமான் ஆகாயத்தினிடத்தில் (அசரீரியாகத்) திருவாய்ம
லர்ந்தருளிய இனிய வார்த்தையினது கிருபையைக்கருதி, பராக்கிரமமுடைய வீர
பத்திரர் விண்டுபிழைக்கும் விதமாகக் களிப்பொடு விடுத்து, சமீபத்திலிருந்த தக்
கனுக் கெதிரில்லடி, நீ செய்த பெரிய யாகமானது நிறைவேறியதோவென்று சிரித்
துக்கூறி, வளர்கின்ற செம்மைகிறமுடைய கையினாலே இடிபோலடிக்க மலைபோ
ன்ற கழுத்து தலையோடு சிந்தியது. எ-று. (க௯)

தெறித்த சென்னியையெ டுத்த வீரனுயர் செங்கை வன்னியின்ம
டுத்துமுன், னொறுத்த வானவரை யொழிய நீன்றவர்த முடல்பி ழிந்து
யிர்கு ழுத்துவெம், பொறித்த ழற்கிகையி னுலகம யாவுமுயிர் பொறு
காலையின ழுத்திடு, மறித்த டக்கையுடை மழுவ லானெனவ யவொ ள்
வெஞ்சமரி னாடினான்.

(இ-ள்.) (தக்கனது) சிந்திய சிரத்தை வீரபத்திரக்கடவுள் திருக்கரத்
தாலெடுத்துத் தீயில் வீழ்த்தி, முன்னே தண்டித்த தேவர்கள் நீங்க எஞ்சினிறவ
ர்களது உடலைப் பிழிந்து உயிருண்டு, கொடிய பொறிகளைச் சொரியுந் திக்கொழு

நதினிலே உலகத்துள்ளா ரொல்லாம் உயிரழியும் (ஊழி) காலத்திலே (ஆந்த) நடனஞ்செய்கின்ற மாணேந்திய பரந்த கையையுடைய மழுவல்லானாகிய சிவபெருமான் என்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி வெற்றிபொருந்திய கொடிய யுத்தத்திலே நடித்தனர். எ-று. (கஅ)

வேறு.

மண்டமர் கடந்தவிம் மனச்செருக்கினு
லண்டகோ டிகளுமின் றள்ளி யள்ளிநின்
றுண்டிமும் வீரனென் றுள்ளத் தெண்ணினுன்
புண்டரி கத்தவி சுறையும் புங்கவன்.

(இ-ள்.) தாமதமலர் பீடத்தில் வாழும் பிரமதேவன் (அப்பொழுது) இவ்வீரபத்திரக் கடவுள் (தேவர்களோடு) உண்டாகிய போராச்செயித்த இந்த மனோவிறுமாப்பால், பல்லாயிரகோடி அண்டங்களையும் எடுத்தெடுத்து (ஆயிரம்வாய்களாலும்) உண்டவியொன்று மனதிற் கருதினான். எ-று. (கக)

எண்ணியெவ் வுலகமு மீன்ற புங்கவன்
கண்ணுத லுறைதரு கயிலை மாலவரை
நண்ணிவார் கங்கைதாழ் நளிர்ம திச்சடை
யண்ணலை யேத்தியீ தறைதன் மேயினான்.

(இ-ள்.) எல்லாவுலகங்களையும்பெற்ற பிரமதேவன் (இவ்வாறு) கருதி, துதற்கண்ணையுடையசிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பெரிய கைலாசகிரியையடைந்து, நெடிய கங்காநதிபாய்கின்ற குளிர்த சந்திரனைச் சூடிய சடையையுடைய சிவ பிராணைத் துதித்து இவ்விதமாகச் சொல்லத்தொடங்கினான். எ-று. (உ௦)

அல்லல்செய் மகம்புரி தக்கன் றீமையா
லெல்லையி லமராரண் டிறந்து போயினு
ரொல்லையி னளித்தியென் றுரைப்ப மால்வரை
வில்லிநான் முகனொடு வினாவி நெய்தினான்.

(இ-ள்.) கொடுமை பயக்கத்தக்க யாகத்தை யியற்றிய தக்கனது தீமையால், அளவில்லாத அமரர்கள் மரித்துப்போனார்கள். சீக்கிரத்திலே தேவரீராகத் தருளவேண்டுமென்று (பிரமதேவன்) விண்ணப்பஞ்செய்யவும், பெரிய மேருமலையை வில்லாகவுடைய சிவபெருமான் சதுமுகனோடு வினாவாக (தகையஜ்ஞஹத்தை) க் காணும்படி சென்றனர். எ-று. (உ௧)

கொழுதிவண் டியிர்தரு கொன்றை வார்சடை
முழுமுத லெய்தலு மூரி வீரனே
டெழுதரு நந்தியே முதல யாவருந்
தொழுதனர் மலர்மழை தூவி நின்றனர்.

(இ-ள்.) வண்டிகள் கொத்தி ரீங்காரஞ் செய்யும் கொன்றைமாலையிறித்த நெடிய சடையையுடைய முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளவும், பெருமைதங்கிய வீரபத்திரக்கடவுளுடன் நந்திமுதலாகிய சிவகணநாதர்கள் எல்

லாரும் (அரஹரசங்கர மஹாதேவா ! என்று) பணிந்து மலர் மாறிதுற்றி (சந்தோஷித்து) நின்றார்கள். எ-று. (உஉ)

அன்னகா லேயின்மறைக் கிழவ னண்ணறன்
பொன்னடி தொழுதுமான் முதல புங்கவ
ரின்னுயி ரளித்தியென் றிரப்பத் தன்னுழை
மன்னிய வீரனை வழங்குவா யென்றான்.

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்ட காலத்திலே பிரமதேவன் சிவபெருமானது பொன்போன்ற திருவடிபணிந்து அச்சதன் முதலாகிய அமரர்களது இனிய வுயிரையனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் என்று யாசித்தவுடன், (சிவபெருமான்) தமதருகிற் பொருந்திய வீரபத்திரக்கடவுளை (பார்த்து இப்பிரமன் விருப்பின்படி, இறந்தோர் பிராணனை மீண்டும்) கொடுப்பாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

வெந்திறல் வீரனும் விளிந்த விண்ணவா
செந்தசை யென்புதோல் சென்னி தோள்கரங்
கத்தர மூக்குநாக் கண்ண ளித்தவ
ருய்த்திட வாவியு முதவி னைரோ.

(இ-ள்.) மிக்க பராக்கிரமத்தையுடைய வீரபத்திரக்கடவுளும், இறந்த தேவர்களது செந்திரமணந்த மாமிசம் - எலும்பு - தோல் - சிரம் - தோள் - கரம் - கழுத்து - மூக்கு - நாக்கு - மேல்வாய் - (முதலாகிய இழந்த வுறுப்புக்களை) அனுக்கிரகித்து, அவர்கள் பிழைக்கும்படி உயிரையும் உதவி செய்தனர். எ-று. (உஉ)

காத்துல கமைத்தவை கடியு மீசனை
யேத்திடா விறைவரோ பசுக்க ளென்பவாற்
றீத்தொழிற் றக்கன்வான் சென்னி கண்டிலன்
மோத்தையா டெறிந்ததன் முகத்தை யொட்டினான்.

(இ-ள்.) சமஸ்தலோகங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து அவற்றையழிக்கின்ற சிவபெருமானைத் துதிசெய்யாதவர்களோ பசுக்களாவார்களாதவின், கொடுத்தொழிலையுடைய தகூப்பிரசாபதியின் பெரிய சிரசைக் காணாராகிய (வீரபத்திர மூர்த்தி) ஒரு மோத்தையாட்டை வெட்டி அதன்சிரத்தை (தக்கனுக்கு) ஒட்டி எழுப்பினர். எ-று. (உஉ)

கண்டியி லேற்றவ றென்னக் கார்நிற
வணழூய் மாயவன் முதல வானவர்
தொண்டமே பிழைத்தவை பொறுத்தி தூய்சடை
யண்டர்நா யகவென வடிவ ணங்கினார்.

(இ-ள்.) மேகவண்ணம்பொருந்திய வளப்பமமைந்த தூய் மாலையுடைய மாயவன் முதலியவானவர்கள் கீத்திராசெய்து விழித்தார்போலவெழுந்து, அடியைங்கள் தவறியழைத்தவற்றை மணம்பொறுத்தருள வேண்டும்; பரிசுத்தமாகிய சடையுடைய தேவநாயகா ! என்று திருவடியைப் பணிந்தார்கள். எ-று. (உஉ)

அண்ண லு மருள்புரித் திமய மால்வலா
நண்ணினான் கணங்களை நாம வீரனைக்

கண்ணனே முதலிய கடவு ளோரொலாம்
புண்ணியத் தாண்மலர் போற்றிப் போயினார்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானும் (அத்தேவர்கட்கு) திருவருள்செய்து, பெரிய இமாசலத்தை யடைந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தி முதலாகிய தேவர்க ளெல்லாருஞ் சிவகணங்களையும், அச்சத்தைத் தரத்தக்க வீரபத்திரப் பெருமானையும் புண்ணிய ஸ்வரூபமாகிய திருவழித் தாமனையைத் துதித்துச் சென்றார்கள். எ-று. (உ௭)

நந்தியே முதற்கண நாதர் யாவரும்
வெந்திறல் வீரனும் விடைநெடுங்கொடி
யெந்தைசே ரிமயமால் வளாய் னேகினார்
தந்தையுந் தக்கனை நோக்கிச் சாற்றுவான்.

(இ-ள்.) நந்திமுதலாகிய சிவகணத் தலைவர்களெல்லாரும், மிக்க பராக்கிர மத்தையுடைய வீரபத்திர மூர்த்தியும், நெடிய இடபக்கொடியையுடைய எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான்வீற்றிருக்கும் பெரிய இமாசலத்தை யடைந்தார்கள்; (இப்பால்) தந்தையாகிய பிரமதேவனும் (தன் தனயனாகிய) தசகூணப்பார்த்துச் சாற்றுகின்றான். எ-று.

வீரபத்திரருக்கு ஓர் உலகம் கொடுத்து அவரை அதற்கு அனுப்பியதாகக் கந்தபுராணம் கூறும். (உ௮)

காசியி னிலிங்கமொன் றமைத்துக் காதலாற்
நேசுட னருச்சனை செய்யி னல்லதை
யீசனை யிகழ்த்ததிங் கொழிந்தி டாதென
வாசகாண் மலரவன் வழங்கிப் போயினான்.

(இ-ள்.) காசிகேசுத்திரத்திலே ஓர் சிவலிங்கக்குறியைப் பிரதிட்டைசெ ய்து ஆசையோடு கிரமப்படி யருச்சித்தாலல்லது சிவபெருமானை யிகழ்ச்சிசெய்த பாவமொழியாதென்று, வாசனையோடுகூடிய அன்றலர்ந்த தாமரைமலரில் வாழ்ஞ் சதுமுகன் கூறி (தனது சத்தியலோகத்திற்குச்) சென்றான். எ-று. (உ௯)

திருவமர் காசியிற் றக்கன் சேர்ந்தவன்
பொருவரு மிலிங்கமொன் றமைத்துப் பூசைசெய்
தொருபதி னாயிரம் பருவ மொள்ளழ
லெரிநடு விருந்தருந் தவமி யற்றினான்.

(இ-ள்.) செல்வம்பொருந்திய காசிப்பட்டணத்தில் தக்கன் சேர்ந்து, அப் பதியிலே சமானமில்லாத சிவலிங்கமூர்த்த மொன்றைத்தாபித்து (வேதாகமமு றைப்படி) பூசைசெய்து, ஒரு பதினாயிரவருட்காலம் பிரகாசத்தோடு எரிகின்ற அக்கினியின் மத்தியிலிருந்து அருமையாகிய தவத்தைச்செய்தனன். எ-று. (௩௦)

தினாதவழி கங்கைதாழ் திங்கள் வேணியான்
வரைமகள் மணவினை முற்றி நான்மலர்
விரைவளந் தருமலர்ச் சோலை மேயவான்
கரைபொரு தடம்புனற் காசி யெய்தினான்.

(இ ள்.) அலைகள் தவழ்கின்ற கங்கையாறானது இழிகின்ற சந்திரனைத்த ரித்த சடையையுடைய சங்கரன் பர்வதராஜபுத்திரி(ஆகத் தோன்றிய பார்ப்பதி) யை மணமுடித்து, புதியமலர்கள் வாசனைவிசகின்ற வளப்பம்பொருந்திய பூஞ் சோலைகள் பொருந்திய பெரியகரையை மோதும் விசாலமாகிய நீராபுடைய காசி நகரத்தை யடைந்தனர். எ-று. (௩௧)

அருந்தவம் பற்பக லாற்றி யன்பினீங்
கிருந்தவித் தக்கனுக் கிறைவி கல்கெனச்
செருந்திதாழ் பூஞ்சடைச் செல்வன் றக்களை
விரும்பிய கேளேன விழைவிற கூறுவான்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய தவத்தை அநேக காலஞ்செய்து அன்போடு இங் குவாழ்கின்ற இந்தத் தக்கனுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பார்ப்பதிய ம்மையார் சொல்லவும், வாட்கோணாபோலும், நெடிய அழகிய சடையையுடைய சிவபிரான் தக்கனைநோக்கி நீ விரும்பிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்த ருள, (தக்கன்) ஆசையோடு சொல்லத் தொடங்கினான். எ-று.

செருந்தி என்பதற்குச் செருந்தி மலரணிந்த எனக்கூறியும் பொருந்தும்.

துறக்கமீ துறையினு நாகிற் றேயினு
மிறக்கினும் பிறக்கினு மின்பற் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும நின்னடி
மறக்கொணு கல்வரம் வழங்கு வாயென்றான்.

(இ ள்.) இளம்பிறைச் சந்திரனையணிந்த சடாபாரத்தையுடைய சங்கரா! (அடியேன்) மோகக் லோகத்தில் வாழ்ந்தாலும், நரகலோகத்தில் வாழ்ந்தாலும், இறந்தாலும், பிறந்தாலும், இன்பத்தை யனுபவித்தாலும், தேவரீரது திருவடிகளை மறக்கக்கூடாத நல்ல வரத்தைத் தயையெய்யவேண்டு மென்று (தக்கன்) வரங் கேட்டான். எ-று. (௩௩)

கொவ்வைவராய் மலைமகள் கொழுநன் கூறுவா
னவ்வர மளித்தன மமைத்த விற்கமுஞ்
செவ்விதி னின்பெயர் புனைந்து சீரோடு
மெவ்வலர் திசைகளு மேத்த வோங்குக.

(இ-ள்.) கொவவைக்கனி போன்ற வாயையுடைய பார்ப்பதி யம்மையா ரது கணவராகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள்கின்றார். (நீ விரும்பிய) அவ வரத்தைக் கொடுத்தோம்; நீ பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கமும் செவ்வையாக உன து பெயர்பெற்று (தக்கே மெனச்) சிறப்புடன் பார்த்த எத்திசையிலும் துதிக்கும் படி ஒங்கக்கடவது. எ-று. (௩௪)

அளப்பிடு ஞலகெலா மமைத்துப் பின்னருந்
துளக்கறு முத்தியந் துறையிற் சேர்க்கெனக்
களிற்றுரி போர்த்தவெங் கடவுள் தன்னுடை
புளத்துறு முவகையோ டிரைத்துப் போயினான்.

(இ-ள்.) அளவில்லாத காலம் உலக முழுவதையும் அரசு செய்து மீண்டும் கெடுதலில்லாத அழகிய மோகூட லோகத்திற் சேரக்கடவாயென்று யானையின் சருமத்தை ஆடையாகப்போர்த்த எமது சிவபெருமான் தமது திருவுள்ளத்திலுண்டாகிய களிப்போடு திருவாய்மலர்ந்து சேன்றனர். எ-று. (௩௫)

தக்கனூர் தன்னுடைப் பதியிற் சார்ந்தன
 னிக்கதை கேட்பவர் பயில வெண்ணினோர்
 முக்கணற் பழிச்சுறு முறைதிற் பிணு
 மக்குறை கொளாதர னளிக்கு மெனறனன்.

(இ-ள்.) தக்கனும் தனது நகரமாகிய தக்கமாபுரியையடைந்தான். இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்களும் வாசிக்கக் கருதினோர்களும், திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபெருமானைத் துதிசெய்யுங்கிரமத்தில் தவறினாலும், சிவபெருமான் அக்குறையைக்கொள்ளாமல், (அவாகட்குத்) திருவருள் செய்வரென்று (ஸ்ரீகுமாரக் கடவுள்) அகத்திய முனிவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். எ-று. (௩௬)

தக்கன்வதை அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௧௮௯.

தொண னூராவது,

பார்வதீசன் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

மாறுப டெஞ்சூர் மாளவி மும்போர் வடிவேலோய்
 பாறுவ தீசன் காதை விளங்கப் பகரென்னக்
 கூறலு மன்பான மாதவ னெஞ்சங் குழைவெய்த
 ளுறுப சுந்தே லின்னமு தென்ன வுரைசெய்தான்.

(இ-ள்.) பகைத்தன்மைகொண்ட ரூபன்மனத்தியர் அழியும்படி செலுத்துங் கூர்மையாகிய வேலாயுதக்கடவுளே ! பார்வதீச்சுர விலிங்கத்தின் சரிதையை விளங்கும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று (அகத்தியபகவான்) வினாவும், அன்போடு அருமையாகிய தவங்களைச் செய்த அகத்தியமுனிவர் மனங் குழையும்படி ஊற்றெடுக்கின்ற பசிய தேன்கூடிய இனிய அமுதம்போல (அறுமுகப் பெருமான்) அருளிச்செய்கின்றனர். எ-று. (௧)

இமயநெ டெங்குல வரையின கன்றெம் மிறையன்பா
 லுமையவ னோடுங் காசிய டைந்தாங் குறைபோதி
 லமலவி ளங்கா னந்தநெ டெங்கா னனமென்றாய்
 கமையி லுணர்ந்தா னந்தச மூகங் கழறென்றாள்.

(இ-ள்.) எமது தலைவராகிய சிவபெருமான், பெரிய இமோந்திரியிலிருந்து நீங்கி அன்போடு பார்வதீதேவியாருடனே காசிப்பட்டணத்தில் வாழ்ந்திருக்குங் காலையில், நமஸ்காரம் ! விளங்குகின்ற நெடிய காசிக்ஷேத்திரம் ஆனந்தசமூகம் என் பதைப் பொறுமையோடு ஆலோசித்து அடியேனுக்குப் பதேசிக்க வேண்டுமென்று (பார்வதியம்மையார்) கேட்டனர். எ-று. (உ)

மஞ்சப டிந்தரா தண்டலை சூழும் வளர்காசி
யஞ்சுரு ரோசத் தெலையு மெட்டு வுதலாகா
விஞ்சுமி லிங்க மேயவ வற்றான் மேலோர்தா
மெஞ்சலி னல்லா னந்தச மூக மென்பாரால்.

(இ-ள்.) மேகங்கள் பழந்திருக்கின்ற சோலைகள்கூழ்த்த (கீர்த்தி) வளர்கின்ற காசிரகரத்தின் அஞ்சுருரோசத்தளவு என்னைத் தூவுதற்கு மிடமில்லாத மிகுதியாகிய சிவலிங்கக்குறிகள் பொருந்திய காரணத்தினால், அறிவுடையோர் (இந்தக்காசி க்ஷேத்திரத்தை) கெடுதலில்லாத நல்ல ஆனந்தசமூகம் என்று சொல்லுவார்கள்.

குரோசம் = கூப்பிடுதலாம்.

(ங)

என்றெமை யாளு மீசன்வி ளம்ப வெறிவைவேல்
வென்றத டங்கண் மாதாமை நெஞ்சின் விழைவோடு
மன்றோரி லிங்கம் மைத்தனன் மற்றங் கதனாம்
பொன்றலில் பாறுவ தீசனெ னப்பேர் புகல்வாரோ.

(இ-ள்.) என் றிவ்வகையாக எம்மை ரக்ஷிக்குஞ் சிவபிரான் திருவாய்மலர் ந்தருளினவுடன், வீசுகின்ற கூர்மை தங்கிய வேலாயுதத்தைச் செய்து விசாலமாகிய நேத்திரங்களையுடைய உமாதேவியார் மனதில் ஆசையுடனே அப்பொழுது ஓர் சிவலிங்கக்குறியைத் தாபித்து அருச்சினைசெய்தனர். அவலிங்கமூர்த்தத்தின் திருநாமம் கெடுதலில்லாத பாருவதீசனென்று பெயர்கூறுவர். எ-று. (ச)

அன்னைய ளித்தரு ளீசன பைம்பொன் னடிதாழ்வோர்
தன்னைவ முத்துவர் விண்ணவர் யாருந் தமதன்பா
லென்னில்வி ருப்புட னிக்கதை கற்றோ ரியல்பாகச்
சொன்னவர் பேறும் மானுட ரோகணி சொல்வாரோ.

(இ-ள்.) பார்வதியம்மையார் பிரதிட்டை செய்தருளிய பார்வதீசப்பெருமானது பசும்பொன்போன்ற திருவடியைப் பணிந்தவர்களைத் தேவர்க ளெல்லாரும் ஆசையோடு துதிப்பார்களென்றால், இச்சரித்ததை விருப்பத்துடனே வாசித்தவர்களும் கிரமமாகச் சொன்னவர்களும் அடையும் பலனை இம்மனிதர்களோ மிகுதியும் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர். எ-று. (இ)

பார்வதீசன் கதையுரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - உககசு.

கொங்கூர் நிருக்கு நறைக்கொன்றைக் குழகன் மாலே புனைவேணி கங்கேச் சுரன்னை காதையினை யுரைத்து மென்னக் காய்சினத்த வெங்கூற் றனைய தாருகனை விழுங்கிப் புலவுத் தேக்கெறியுஞ் செங்கேழ்ப் பரிதி கெட்டிலேவேற செல்வ நைனைச் செப்புமால்.

(இ ள்.) மகர்த்தப்பொடியுடனே ஊற்றெடுக்கின்ற தேனையுடைய கொணைமாலையணிந்த சடையையுடைய கங்கேச்சுரரது வரலாற்றினைச் சொல்கின்றேமென்று, கொல்லுகின்ற கோபத்தையுடைய கொடிய யமனைப்போன்ற தாருகாசுரனைப்பிசித்து மாபிசத்தைத் தேக்கெடுக்கின்ற செந்நிறம்பொருந்திய சூரியனை யொத்த நீண்ட உச்சவடிவமைந்த வேலாயுதமேந்திய ஸ்ரீவிசாகப்பெருமான் அதனைவிளம்புகின்றனர். எ-று. (க)

நெய்வாய் துடைப்ப வுறைகழிப்பி னேரார் மகளீர் நெடுந்தடங்கண் மைவாய் துடைத்தா லன்றிமணித் தடறு புகுதா வடிவேலோன் னபவா யரவந் தனிசுமந்த பாரோழ் புரக்கும் பகீரதன்முன் வெவ்வா ரழலிற் றவமாற்றி விரிநீர்க் கங்கை கொணாரோழ்தில்.

(இ ள்.) நெய்யை வாயினின்று துடைக்கும்படி உறையினின்றெடுத்தால், சத்துருக்களின் மாதரது நெடிய விசாலமாகிய கண்களிலுள்ள மையைத் துடைத்தாலல்லாமல் அழகிய உறையிலே மீண்டும் புகாத கூர்மையாகிய வேலாயுதம் தாங்கியவனும், படத்தையுடைய ஆதிசேடனால் ஒப்பற்றுச் சுமக்கப்பெற்ற ஏழலகங்களையும் ரக்ஷிப்பவனுமாகிய பகீரதன் முற்காலத்திலே கொடுமைபொருந்திய அக்னிமத்தியில் தவஞ் செய்து பரந்த நீர்மயமாகிய ஆகாய கங்கையைக் கொண்டு வருகையில். எ-று. (உ)

கங்கை மணிகள் நிகைமடுவிற் கலத்த லோடு மதிர்கமஞ்சூல் மங்கு றவழங்கு குடுமிமதி லுடுத்த காசி வளநோக்கி யங்க ணிலிங்க மொன்றமைத்தா னதன்பேர் கங்கேச் சுரமதனைப் பொங்கு முவகை யொடுமலர் தூய்ப் புகழ்வோர் கருவிற் புகுதாரால்.

(இ ள்.) கங்காநதியானது மணிகண்ணிகைத்தீர்த்தத்திற் கலக்கவும், சத்திக்கின்ற நிறைவாகிய சூல்கொண்ட மேகங்கள் தவறும் உச்சியையுடைய மதில்குழந்த காசுகரத்தின் வளர்ப்பத்தைக் கண்டு அவவிடத்திலே ஓர் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்தனன். அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தின் திருநாமம் கங்கேச்சுரமாகும். அக்குறியை மிகுந்த ஆசையுடனே மலர்களானருச்சித்துத் துதிப்பவர்கள் (மீண்டும் ஒருமுறை) கருப்பாசயப் பையிற் புகுமாட்டார்கள். எ-று. (ங)

கன்னிக் கமுகின் பசங்கழுத்தின் கமஞ்சூற் பாளை வயிறுடையச் செந்நெற் பழனத் திளவாளை யுகளுந் காசித் திருநகறிற்

பின்னர் திரைவார் புனற்கங்கை சமைத்த விவிங்கம் பேருலகி
விண்ணர் கிடமாங் கலிபுகத்தில விளங்கித் தோன்றா திருக்குமால்.

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய பாக்கு மரங்களின் பசிய மிடற்றிலேயுள்ள சூல்
முதிர்ந்த பாளைகள் வயிறுடைதலால், செந்நெற்பயிரையுடைய வயலில வாழும்
இளவாணமீனகள் புரளுகின்ற சிறந்த காசிகரத்திலே, சிக்குகையுடைய அலை
கள் பொருந்திய நெடிய நீர்மயமாகிய கங்கையிலே தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்கமூர்த்
தங்கள் பெரிய வலகத்திலே துன்பத்திற் கிடமாகிய கலிபுகத்திலே கட்டபுலனுக்
குத் தெரிபாமல் விளங்கும் என்று. (ச)

முத்தங் கோத்த நிலாத்தொடையின் மூழ்கு தடந்தோள் வேல்வேந்தர்
தத்து திரைநீர்க் கங்கேசன காதை கேட்பிற பஹலைபிற
பைத்தெவ் வலகுந் தனித்தாங்குந் சேட நெனனப் பார்தாங்கி
மைத்தாழ் கண்டன் பொலங்கமல மலாச்சே வடியி னடைகுவாரால்.

(இ-ள்.) சந்திரன்போன்ற முத்துக்களாற் கோத்த மாலையில் மூழ்கிய பா
நத தோள்களையுடைய வேலேந்திய மனனாகள, தாவுகின்ற அலைகளையுடைய
கங்கேசரது சரித்ததைச் சிரவனஞ்செய்தால், பல தலைகளிற் பொருந்திய படத்
தினால் எல்லா உலகங்களையுந் தாங்குகின்ற ஆதிசேடனைப்போல உலகத்தைத்
தாங்கி நிலகண்டராகிய சிவபெருமானது அழகிய தாமரைமலாபோன்ற செவ்விய
திருவடியிற் கலப்பார்கள். என்று. (சு)

முத்தி யாற்று மருமறையோர் முதல வெவரும் பூங்கொன்றைத்
தொத்தார கண்ணிக் கங்கேசன் காதை கேட்பிற றொடுகடவின
மத்தாய் நெடுமால் வரைநிறுவி மதிபப வெழுதி விடமுண்ட
புத்தேள் கமலச் சேவடியி லடைவ ரெனனப் புகன்றனனால்.

(இ-ள்.) மூவகைய யாகாக்கிரியை வளர்க்கும் அருமையாகிய வேதமு
ணர்ந்த அந்நண முதலாகிய எல்லா வருணத்தவரும், அழகிய கொன்றைமலர்க்
கொத்துகள் பொருந்திய மாலையணிந்த கங்கேசரது வரலாற்றினைக் கேட்டால்,
(சகரரால்) தோண்டப்பட்ட சாகரத்தில திருமால் மலையைமத்தாகிற்றுத்திக் கடை
ந்தபொழுது தோன்றிய ஆலாலவிடத்தை மருந்திய சிவபெருமானது கமலமலர்
போன்ற சிவந்த திருவடிகளிற் சேவார்கள் என்று (ஸ்ரீ குமார்க்கடவுள் அகத்திய
முனிவருக்குத்) திருவாய்மலர்ந்தருளினா. என்று. (சு)

கங்கேசன் வரலாறுரைத்த அ - ம்.

முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம் - ௨௨௦௦.

உ

சிவமயம்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது,

நருமதேசன் வரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

முருகு வாய்மடுத் துண்டளி தெவிட்டிமூச் செறியு
முருள்ப சுந்துணர்க கடம்பணி யொளிரும்வே லுரவோய்
நரும தேச்சுரன காதையை நவிலகென நவின்ருள்
நிருகு சீற்றத்த விலவலற் செகுத்தமா முனிவன்.

(இ ள்.) வண்டுகள் தேனை வாய்மடுத்துக் குமட்டிப் பெருமூச்சுவிடுகின்ற உருட்சியாகிய பசிய பூங்கொத்துகளாலாகிய கடம்பமாலையணிந்த பிரகாசிக்கின்ற வேலாயுதத்தைத் தனதாகவுடைய ஸ்ரீசுப்பிரமணியப்பெருமானே ! நருமதேசரது சரித்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று, சுழலுகின்ற கோபம்பொருங்கிய வில்வலனைச் சம்ஹரித்த சிறந்த அகத்தியமுனிவர், வினாவினர். ௭-று.

வில்வலற்செருத்த மாதவத்தோ னென்றது,

பூர்வம் பர்வதராஜ புத்திரியாராகிய உமையமமையாரை மணனா செய்யச் சிவபெருமான் இமாசலமடைந்தபொழுது, அவ்வெம்பெருமானுடன் கோழி யுருத் திரர் - காலாக்கினியுருத்திரர் - கூர்மாண்டர் - ஆடகேசுரா - திருமால் - பிரமன் - இந்திராதி ஆட்டதிக்குப்பாலகர் - சூரியராதி நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அட்டவசுக்கள் - சத்தருஷிகள் - யக்ஷ கிர்நர கருட கந்தர்வாதி அஷ்டா தசகண்டுகள் - வேதாமாதி சாஸ்திரங்கள் - யுகாதிபேதங்கள் முதலிய யாவரும் குழுமிநின்றமையால், வடமுனை தாழ்ந்தும் தெனமுனை யுயர்ந்தும் உலகழிபுநிலையி லிருப்பதுண்ட சிவபெருமான் அருகிருந்த அகத்தியமுனிவனாரோக்கி “நீரோ எம்மையொத்தவராதலின், யான் வடமுனையிலும் நீர் தெனமுனையிலு மிருந்தாலன்றி உலகு சமாமமாகாது, நீர் தென்றிசைக கேகின் யாம மணக்கோலதரிசனம் தருவோம்” என, அகத்தியமுனிவா கடவுளது கட்டளை கடவாது தென்றிசை நோக்கிச் சென்றனா.

அவ்வாறு செல்கையில், ரூபன்மன் தங்கையாகிய அசுழி என்னும் ஆட்டுமுகமுடைய அரக்கி துர்வாசமுனிவரைக்கூடிப் பெற்ற பிள்ளைகளாகிய வில்வலன் வாதாவி யெனபோர் வேதிய வடிவேற்று வழிச்செலலும் மறையோரை விருந்தினராகவிளித்து வாதாவி ஆட்டுருவெடுப்ப, அவன் தமயன அவ்வாட்டிழைச்சியைச்சுமைத்து முனிவர்க்கூட்ட, பின்னா வயிற்றிலுள்ள வாதாவி மீண்டும் ஆட்டுவடிவேற்று அவ்வந்தனை வயிற்றைப் பீறிக்கொண்டு வெளிவர, சகோதாரிருவருங்கூடி அம்முனிவரைப் புசிப்பது வழக்கமாகலின், தம்முன்வந்த அகத்தியமுனிவரை அதிதிபிணைக்கக் கழைத்து வழக்கம்போல விருந்திட்டு, வில்வலன் அவர்முன்னின்று “வாதாவி” என வழைப்ப, அவன் முனிவர்வயிற்றைக்கலக்க, அகத்தியர் வயிற்றின்மேற் கைவைத்து “ஜீரணபி” என, வாதாவி ஜீரணமாயொழிந்தனன்.

அது கண்ட விலவலன் தன் தம்பி இறந்தமை கருதிக் கடுங்கோபத்தோடு தனது ஆசுர நிஜவடிவேற்று ஓர் தண்டாயுதத்தைக் கையில் தாங்கிச் சமர் செய்ய வருகையில், முனிவர் பெரிதும் முனிந்து தமது கரத்திலிருந்த தருப்பை யொன்றைச் சங்கராது மழுப்படையாகக் கருதி அக்கொடியோன்மீது பிரயோகிக்க, விலவலன் எரிந்து மாண்டனன், பிறகு அகத்தியர் தம திச்சைப்படி தென்றிசை சென்று, பொதியாசலத்திற் பொருத்தித் திருமணக்காட்சியைத் தரிசித்தனர் என்பதாம். இதனை,

கந்த புராணம்.

விலவலன் வாதாவி வதைப்படலம்.

“ஊன்கொண்ட கறியாகி நுகாவுற்ற வாதாவி யுயிர்போகி யுண்டவியல்பே தான்கொண்டு முடிசென்று சடரத்தை யொருகூலே தமிழ்வல்ல முனிதடவலுந் காண்கொண்ட வெரிமண்டு சிறுபுண்பு தர்ப்போன்று கடியோனு முடிவெய்தவே வான்கொண்ட லெனவங்கண் முனனின்ற வன்தம்பி மாய்வுற துன்னிவருவான்.

மெய்க்கொண்டு தொன்னுளு ருக்கொண்டு முனிதன்னை வெகுளுற்றொர் தண்டமதனை, கைக்கொண்டு கொலையுன்னி வருபோதின முனிவனக ரத்திற் றருப்பையொன்றை, மைக்கண்டர் படையாக நீணகுற்று விடவில்வ லன்றானு மடிவெய்தலும், அக்கண்ட கககள்வ ருனாவுற்ற விடநீங்கி யப்பால கன்றனனரோ.”

(க)

மறைவ டுத்தநா முனிவார் வராககற் பத்தி
னிறைபெ ரும்புன லாற்றினுட் சிறந்தவை நிகழ்த்தென்
றறைய வெந்திற் கூற்றின தாருயி ரகல்வான்
கறையிழுத்தறனை யேத்திய மூர்க்கண்டன் கழறும்.

(இ-ள்.) வேதப்பொருளைத் தெளிவுபடுத்திய நாவையுடைய முனிசிரேஷ்டர்கள், ஓர் வராககற்பத்திலே, நிறைவாகிய மிகுந்த சலத்தையுடைய நதிகளின் சிறப்புள்ளவற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட, வெவவிய வலிதங்கிய இயமனது அருமையாகிய உயிர் நிற்கும்படி லீலகண்டராகிய சிவபெருமானைத்துகித்த மாரக்கண்டேயமுனிவர் (அவாகட்டுப் பதில) சொல்வாராயினா. எ-று. (உ.)

ஆறிகு ரற்பகு வாய்வலம் புரிகிடத் தலறும்
விரிதி னாக்கடன மேவுறு நதிகளில விளங்கு
கரைய லீலத்தெறி கங்கைநற் சரஸ்வதி யமுனை
நரும தைப்பெயர் நதியிவை நான்குமேம படுமால்.

(இ-ள்.) வலிமையுடைய குரையும் பிளவுபட்ட வாயையுமுடைய வலம் புரிச்சங்குகள் இருந்து முழங்குகின்ற பரந்த அலைகள் பொருத்திய சமுத்திரத்தோடு சங்கமமுறும் புண்பு நதிகளில், பிரகாசிக்கின்ற கரையின்மேல் அலைகொண்டெழிகின்ற கங்கை-நல்ல சரஸ்வதி-யமுனை-நருமதை யாகிய பெயரோடு கூடிய நதிகள் இவை நான்கும் மேம்பாடுற்றுவிளங்கும். எ-று. (ங.)

இரங்கு கங்கைநல் விருக்குவே தத்துரு யமுனைத்
தரங்க மாநதி யுருவிரண் டாமறை சாமம்

பரந்த தீமபுனற் சரஸ்வதி நருமதை பகரின்
விரிந்த தீவினை விலக்குநான் காமறை விளம்பின்.

(இ-ள்.) ஒலிக்கின்ற கங்காநதி நல்ல இருக்குவேதவடிவம். யமுனையாகிய அலைகளையுடைய பெரிய நதியானது இரண்டாம் வேதமாகிய யசர்வேதவடிவம். பரவியுள்ள மதுரமான சலத்தையுடைய சரஸ்வதியாகியானது சாமவேதவடிவம். சொல்லுமிடத்தில் நருமதை நதியானது பலவாய் விரிந்த தீவினைச் சம்பந்தங்களை யொழிக்கும் நான்காம்வேதமாகிய அதர்வணவேதவடிவம். எ-று.

விளம்பின என்பதைப் பின் செய்யுளிற் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. (ச)

* கங்கை மாநதி யெவற்றினுஞ் சிறந்தமை கருதி
யங்க தற்குநே ரமைந்திட நருமதை யாறு
பங்க யாசனற் பழிச்சவப் பண்ணவன் றேன்றி
யிவகு னக்குளம் விழைந்தன கேளென விசைத்தான்.

(இ-ள்.) சிறப்பமைந்த கங்கையாறானது எல்லா நதிகளிலும் (எடுத்துப் பேசியிடத்தில்) தோத்தியுற்றதை நினைத்து, நருமதைநதி அதற்குச் சமானமாக (விளங்க), சததளகமலத்தில் வசிகும் சதுமுகனைத் தோத்திரஞ் செய்கையில், அப்பிரமதேவா பிரசன்னராகி, (ஏ நருமதை நதியே !) இப்பொழுது உனக்கு மனம்வருமபியவற்றைக் கேள் என்று கூறினர். எ-று. (இ)

அரில்ப நெங்கொடிப் பவளவெண் டிராழுகற் தலைக்கும
விரித டம்புனற் கங்கையை நிகர்த்திடல வேண்டெம
வரம ளிதத்தரு ளின்றென நருமதை வழங்கப்
பொருவில தாமஸாப் பொகுட்டுறை புண்ணியன் புகலும்.

(இ-ள்.) சிக்குண்டிருக்குங் கொடிப்பவளத்தை வெள்ளிய அலைகள் அள் ளியலைக்கும் பரந்த விசாலமாகிய கங்காதீரத்தைச் சமானமாதல் வேண்டும் (அத் தகைய) வரத்தை இப்பொழுது அறுக்கிரகிப்பீராக என்று நருமதையாறுகூறவும், சமானயில்லாத தாமஸாமலாக் கொண்டையில் வாசஞ் செய்கின்ற பிரமதேவன் கூறுகின்றன. எ-று. (சு)

திங்கள் சூடிய செல்வனை நிகர்த்திடெ தேவும்
பங்க மறுயா காசியை நிகர்த்திமே பதியு
மங்குல போன்றொளிர் மாயனிற் புருடனு முண்டேல்
கங்கை மாநதி நிகர்க்குமா றுளதெனக் கரைந்தான்.

(இ-ள்.) சந்திரனைச் (சடாடவியிற்) சூடிய சிவபெருமானை யொப்பாருந் தேவனும், குற்றமற்று உயர்ந்த காசிக்ஷேத்திரத்தைச் சமானமாகும் (புண்ணிய) நகரமும், மேகம்போன்று பிரகாசிக்கின்ற திருமலை நிகர்த்த புருஷனும் உண்டா யிருப்பின், சிறந்த கங்கை நதியை யொக்கும் நதியுளதாகு மென்று (சதுமுகன்) சாற்றினன். எ-று. (எ)

ஏன்ன வோதலு மிறையல தளிக்குமோ வென்றோ
முன்னி யோதியல் முத்திகூர் காசியி னடைந்து

பின்னு தெண்டினைப் பிப்பில தீர்த்தத்தின் கரையின்
மன்னி விங்கமொன் றமைத்துவான் நவமியற் நியதால்.

(இ-ள்.) என்று (பிரமதேவன்) சொல்லவும், சிவபிரானல்லாமல் (பிறி
தொருவர் அத்தகையவரத்தைக்) கொடுப்பாரோவென்றுகருதி, சொல்லு மியல்பி
னால் மோகத்திற்குந்த காசிப்பதியைச் சேர்ந்து, தெற்குகின்ற தெள்ளிய அலையை
யுடைய பிப்பில்தீர்த்தத்தின் கரையிலே நிலைபெற்ற சிவலிங்கக் குறியொன்றை
ஸ்தாபித்து சிறந்த தவத்தைச் செய்தது (நருமதைநதி.) எ-று. (அ)

நிலவு கான்றிடு நித்திலங் கூன்முது கிப்பி
யலைகொ ழித்தெறி நருமதை யருந்தவ நோக்கிக்
கலைகொ ழிக்குமவெண் டிங்களங் கண்ணியோன் றோன்றி
யுலைவி னன்றவ மொழிதிகேள் வரமென வுரைத்தான்.

(இ-ள்.) சந்திரிகையைக்கக்குகின்ற முத்துக்களை, வளைந்தமுதுகையுடைய
இப்பிகள் அலைகள் கொழித்தலால் எறிகின்ற நருமதைநதியின் அருமையாகிய தவ
ச்செயலைக்கண்டு, கலைகளைக் கொழிக்கின்ற வெள்ளிய சந்திரனை அழகிய சிரோ
மாலையாக வணிந்த சிவபெருமான் பிரதியகூதமாய், கெடுதலில்லாத நல்லதவத்தை
யொழி; நீ விரும்பிய வரத்தைக் (கொடுப்போம்) கேள் என்று திருவாய்மலர் தரு
ளினர். எ-று. (க)

கங்கை யோர்முறை படிந்திடில் யமுனைகா மருநீர்
தங்கி யேழுநாள் படிந்திடிற் சரஸ்வதி நான்மூன்
றங்க தன்புனல் படிந்திடி லருவினை யகற்று
மிங்கு நின்முகங் காண்டலு மிரிந்திடும் பாவம்.

(இ-ள்.) கங்கை நதியின் நீரிலே ஒரு தரம் முழுகினால், யமுனை நதியின்
அழகிய சலத்தில் ஏழுநாளிருந்து முழுகினால், சரஸ்வதியாற்றினது புனலில் மூன்
று தினங்கள் ஸ்நானஞ்செய்தால், அருமையாகிய தீவினைகளை யொழிக்கும். இவ
விடத்தில் உனது முகத்தைக் கண்ட மாத்திரையிற் பாவங்க ளெல்லாம் ஒழியும்.

நின்னி டத்துறு சிலையெலா மிலிங்கமாய் நிகழ்க
வன்ன லிங்கமு நருமதேச் சுரப்பெய ராக
சொன்ன லிங்கமேத் துரத்தமை மறவியுந் தொழுக
வென்ன நல்வர மளித்தான் மறைந்தன னென்னு.

(இ-ள்.) உன்னிடத்திற் பொருந்திய சிலைகளெல்லாங் சிவலிங்கங்களாய்
விளங்குக; அச்சிவலிங்கக்குறிகளும் நருமதேச்சர விவிங்கமென்னும் பெயரைய
டைக; சொல்லிய அவ்விவிங்கங்களைத் துதித்தவர்களை ஏமனும் (வணங்கிப்) பணிக
வென்று நல்ல வரங்களைப் பிரசாதித்துச் சிவபெருமான் அர்த்தர்த்தான மாயின
னென்று. எ-று.

இதுமுத விரண்பொடல்கள் குளகம்.

(கக)

கோளில் மாதவர்க் ஞாலகெலாங் குரைகடல் கொளினு
நாளு லத்திடா மார்க்கண்ட னவிலவாங் கவன்றன்

றூள்ப ணிந்துயர் முனிவரர் தம்பதியகன்றார்
நீளி ருங்கதை கேட்டவர் நிரயமீ தடையார்.

(இ-ள்.) கெடுதலில்லாத சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவர்கட்கு, உலக
த்தையெல்லாம் சப்திக்கின்ற சமுத்திரங் கொண்டபொழுதிலும், தனது ஆயுள்கா
லம் முடியாத மார்க்கண்டேயமுனிவர் சொல்ல, உயர்வாகிய முனிவர்கள் அம்மா
ர்க்கண்டேயரது பாதங்களை நமஸ்கரித்துத் தமது நகரங்கட்குச் சென்றனர். பெரு
மைபொருந்திய இப்பெருஞ் சரிதத்தைக்கேட்டவர்கள் நரகத்திற் சேரமாட்டார்
கள் (என்று குமாரக்கடவுள் குறுமுனிவருக்குக் கூறினார்.) எ-று. (கஉ)

நருமதேசன் வரலாறுரைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம் - ௨௨௧௨.

உ

சிவமயம்.

தொண்ணூற்று மூன்றாவது,

சதிச்சுரன் வரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

தளர்ந டைப்பசுங் குழவீவெண், டுங்கள்தாழ் கண்ணி
நளிபு னற்சடைச் சதிச்சுரன் கந்தயினை நவில்து
முளமு வந்துயர் குறுமுனி கேட்டியென் றுரைத்தான்
றுளிம துக்கமழ் நறுமலர்க் கடம்பணி தோளான்.

(இ-ள்.) தளர்வாகிய நடையையுடைய இளமைதங்கிய வெள்ளிய பிறைச்
சந்திரனைச் சிரோமாலையாகக் கொண்ட குளிர்ச்சி வாய்ந்த கங்கா சலத்தைச்
சூடிய சடையையுடைய சதிச்சுரரது வரலாற்றினைச் சொல்கின்றோம்; உயர்வா
கிய அகத்தியமுனிவனே! மனக்களிப்புற்றுக்கேட்பாயாகவென்று, தேன்றுளிக்
கின்ற நறுமணங்கமழும் கடப்பமலர்மாலையணிந்த தோளையுடைய ஸ்ரீமுருகக்கட
வுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர். எ-று. (க)

மின்ன ரம்புடை வீங்குநூற் கொண்டல்கண் படுக்குங்
கன்னி மூதெயில் விளிம்புடுத் தோங்குகா சிமினில்
முன்ன நாண்மலர்ப் பொகுட்டுறை யொருதனி முதல்வன்
பன்னெ டும்பக லாற்றின னருந்தவம் பரிவின்.

(இ-ள்.) புதிய தாமனாமலர்க்கொட்டையில் வசிக்கின்ற ஒப்பற்ற பிரமதே
வன், மின்னையையுடையதும் நீருண்டதுமாகிய சூல்முதிர்ந்த மேகங்கள் துயில்கின்ற
அழியாதபழமையாகிய மதில்களை (பக்கத்தில் ஆடைபோல) ஓரத்தில் உடுத்து உ
யர்ந்த காசிப்பட்டணத்தில், முற்காலத்திலே அநேககோடிகாலம் ஆசையுடனே
அருந்தவத்தைச் செய்தனன். எ-று.

மின்னரம்புடை யெஃபது மின்னலை நரம்பாகக் கொண்ட வெனவும்
பொருள பயக்கும், அவ்வாறாயின் அதனைக் கொடிமின்னலெனக் கொள்க, மின்
னர் அம்பு எனப் பிரித்தால் மின்னர் மின்னல் என்பதன் போலி (உ)

மறைகொ ணன்முகத் தொருவனாற் றியதவ மகிழ்ந்து
சிறுக ருந்துழாய்ப படலைதாழ் சென்னிய னறியாக்
கறைமி டற்றவேற் றத்தணன் கருணையிற் றோன்றி
யறைதி வேட்டென் றுரைத்தலு நான்முக னறைவான்.

(இ-ள்.) (நான்) வேதங்களைத் (தன்னிடத்திற்) கொண்ட நான்கு திரு
முகங்களையுடைய ஒப்பற்றபிரமதேவனசெய்த தவச்செயலுக்குமகிழ்வுற்று, சிறிய
கருத்துளசிமாலையணிந்த சிரசையுடைய திருமால் தேடியறியாத நீலகண்டத்தை
யும் இடபவாகனத்தையுமுடைய சிவபெருமான் திருபையோடு பிரசன்னராய்
விரும்பியதைக்கேட்கவேன்று வினாவவும், வேதன்விளம்புகின்றனன். எ-று. (ங)

கடவு ணீற்றொளி பழுத்தசெம் மேனிமுகக் கண்ண
விடைய ருதுல கியற்றுவான் வேண்டிமென் னெற்றி
நடுவட் டோன்றுக நீயினித் தக்கனன் மகளாய்த்
தடமு லைக்கொடி வருகவென் றுரைத்தனன் ருழ்த்தான்.

(இ-ள்.) தெய்வீகம்பொருந்திய திருவெண்ணீற்றின் பிரகாசமிருந்த செ
வவிய திருமேனிவாய்ந்த திரிநெத்திரங்களை யுடைய சிவபிரானே! (அடியேன்)
எப்பொழுதும் உலகத்தைச் சிருஷ்டி செய்யும்படி (அதுக்கிரகஞ்)செய்யவேண்மே;
(அன்றியும்) அடியேனது நெற்றி நடுவிலே தேவரீர் ஜனிக்கவேண்மே. பூரித்த
தனங்களையுடைய உமா தேவியார் தக்கனுக்கு நல்ல புதல்வியாய்த் தோன்றவேண்
மே என்று பணிந்து வரங்கேட்டனன். (பதுமன்) எ-று. (ச)

எரித வழ்த்தெறி முத்தலைச் சூல்வே லேந்து
கருணை யங்கடல குறுகைக கோட்டிமென் கமலத்
தரசி ருக்குநற் பண்ணவன றியானமற் றுழியிற்
புருவ நாப்பணிற் றோன்றினன் பூவையோர் பங்காய்.

(இ-ள்.) தீபடர்ந்து வீசுகின்ற முத்தலை வேலாகிய சூலப்படையைத் தாங்
கிய அழகிய கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவபெருமான் புன்சிரிப்புசெய்து, மெல்லிய
தாமரைமலரிற் கொலுக்கொண்டிருக்கும் நல்ல நான்முகன் கிஷ்டைசெய்கையில்,
அவனது இருபுருவங்கட்கிடையே உமாதேவி சமேதராகத் தோன்றினர். எ-று.

கொழுதி வண்டியிற் கொன்றையான் றோன்றிய பின்ன
ரமுத லாலவற் குருத்திர னெனுமபெய் ரமைந்த
துழுது தேனின முண்டிடுத் தாமரைக் கிழவன்
றொழுது மங்கையோர பாகனை நோக்கினன் றுணிவான்.

(இ-ள்.) வண்டிக் கொத்திப்பண்பாடுக் கொன்றைமாலையணிந்த சங்கரர்
(அவ்வாறு பிரமன் நெற்றியிலிருந்து) தோன்றியபிறகு அழகாரணத்தினால், அவ

முக்கு உருத்திரனென்னும் பெயரமைந்தது. வண்டுகள் கிண்டித் தேண்ணுந் தாமரை மலரிலுள்ள சதுமுகன் உமாசமேதராகிய உருத்திர மூர்த்தியைத் துணிவோடு பணிந்து பார்த்தனன். எ-று.

(சு)

பெண்ணு மாணுமா யமைப்பினல் லாலுயிர பிறப்பினண்ண யாவையுந் தோற்றுவித் தறிவுற நாட்டந் கொண்ணு மோவெனக் காட்டிய வருவிதென் றுணர்ந்தான் றண்ணர் தாமரை மீதுறை சதுமுகக் கிழவன்.

(இ-ள்.) உயிர்த்தொகைகள் பிறப்பிற்பொருந்த, பெண்ணும் ஆணுமாகப் படைத்தாலல்லாமல், எல்லாவற்றையும் பிறப்பித்து அறிவுறும்படி நிலைநிறுத்தற்கு முடியுமோவென்று காண்பித்த திருவுருவம் இதுவாகுமென்று, தண்ணிய அழகமைந்த தாமரைமலரின்மேல் வசிக்கும் நான்கு முகக்களையுடைய பிரமதேவன் அறிந்தான். எ-று.

யாவையும் என்பது எழுவகைத் தோற்றம் என்பத்தான்கு லட்சம் யோனிபேதமாகிய பிராணிகளை.

(எ)

வாய்ந்த பெண்ணுருவாணுரு வாய்மலர்க் கிழவனேய்ந்தி டெம்படி வகுத்திட வொன்றோடொன் றியையிற்றேய்ந்து தோய்ந்திடை யறாதுதோன் றியதுபே ருலகஞ் சாந்த மென்முலை தக்கனன் மகளை வுதித்தாள்.

(இ-ள்.) (வெவ்வேறாக) வாய்ந்த பெண்டிடிவும் ஆண்வடிவுமாகப் பொருந்தும்படி பிரமதேவன் சிருஷ்டிசெய்ய, (அவவுருக்கள்) ஒன்றோடொன்று நீங்காமற் கிரமப்படி கலந்தமையால், பெரிய வுலகத்திலுள்ள பிராணிகளுண்டாயின. சந்தன மணிந்த மெல்லிய தனங்கையுடைய சாம்பலியுந் தக்கனுக்குத் தவப்புதல்வியாகத் தோன்றினள். எ-று.

(அ)

எழின் லங்கனிந் தேத்திள வளமுலைப் பேதை குழைமு கம்பொதி மழைமலர்ச் சோலைதேங் கொழிக்குங் கழனி சூழ்புனற் காசியிற் காய்கன லுமிழு மழுவ லாற்பெற வருளோடு மாதவம புரிந்தாள்.

(இ-ள்.) அழகி னிலக்கணங்கள் மிக்குத் தாங்கிய சந்தனக்கோலமணிந்த இளமையாகிய குசங்கையுடைய தாக்காயணி யம்மையார், இலைகளிற் பொதிந்த தண்ணிய மலர்கள்பொருந்திய சோலையின் தேனைக்கொழிக்குங் கழனிகள்கூழ்த்த நீர்வளமமைந்த காசிப்பதியில், கோபிச்சிற்ற அக்கினியைச் சிந்தும் மழப்படை தாங்கிய மகாதேவனை (மணநாயனாக) அடைய ஆசையோடு சிறந்த தவத்தைச் செய்தனர். எ-று.

(க)

அருவி யங்கடாக் களிற்றுகி யந்தண னிலிங்க வருவிற் றோன்றி வீழைத்து பெறுகவுள் ளுவப்பால் மருவி லிங்கனின் பேரொடும் பொலிகமற் றிதனைப் பரவி யேத்துநர் விழைந்தன பரிவொடும் பெறுக.

(இ ள்) அழகிய அருவியாறுபேரல் மதசலம் பொழியும் (கயாசுரனென் னும்) யானையினது சுருமத்தையணிந்த சங்கரர் சிவலிங்கவடிவத்திலே தோன்றி, நீ விரும்பியதனை யடையக்கடவாய்; மனவிருப்பத்தோடு பொருந்திய சிவலிங்கக் குறியும் (சதிச்சுரன். என்று) உன் பெயரால் விளங்குக; இச்சிவலிங்கக்குறியை வணங்கித் துதிப்போர் விரும்பியவற்றை அன்புடனே யடைக. எ-று.

சதி=மனைவி; பார்வதி. சதி+சுச்சுரன்=சதிச்சுரன், தீர்க்கசுந்தி. (௧௦)

இற்றை ஞானறினுக் கெட்டென வுரைக்குஞான் நுன்னைப் பெற்ற தந்தையெற் கருளுக வென்றுபெட் போடுந் கற்றை வார்துழற் பூங்கொடிக் குரைத்தனன் கார்தான் வெற்றி யைங்களைக் கிழவனை யழலெழ விழித்தான்.

(இ-ள்.), வெற்றிபொருந்திய பஞ்சபாணங்களையுடைய மன்மதனை எரித்து போகுமபடிவிழித்த சிவபெருமான், இன்றையதினத்திற்கு எட்டாவதென்றுசொ ல்லுநாளில், உன்னையின்ற தந்தையாகிய தகூடன் எனக்கு (மணஞ்செய்து) கொடுக்கக் கடவனென்று, தொகுதியாகிய நெடிய அளகபாரத்தையுடைய பூங்கொடி போன்ற தாகூடயானிக்கு ஆசையோடுசொற்றி அந்தர்த்தானமாயினர். எ-று. (௧௧)

தரைபி திர்த்தெறி கவின்குளம் பூர்பிரித் தக்க னரும ணிப்பொலங் காஞ்சிசூழ் படவா வல்கு லுருவப் பூங்கொடி தன்னைமால் விடைக்கொடி யுயர்த்த பரமற் கற்றைநாட் கடிமணம் புணர்த்தினன் பரிவின்.

(இ-ள்.) நிலத்தைச் சிதறச்செய் தெறிசுன்ற அழகிய பரந்த குளம்பை யுடைய குதிரையை வாசனமாகக் கொண்ட தக்கன், அருமையாகிய மணிகளாலா கிய காஞ்சியென்னும் எண்கோவை மணியையணிந்த பாம்பின் படம்போன்ற கடி தடத்தையுடைய அழகிய பூங்கொடிபோன்ற தாகூடயானி யம்மையை, திருமாலா கிய இடபத்தைக் கொடியாக வுயர்த்திப்பிடித்த சிவபெருமானுக்கு (அவ்வாறே) அத்தினத்தில் ஆசையுடனே மணஞ்செய்வித்தனன். எ-று. (௧௨)

உலகெ லாத்தொழுஞ் சதிச்சுரன் காதையீங் குரைத்தே நிலவு மிக்கதை யுடாப்பவர் கேட்பவர் நீங்கா வலகில் தீவினைத் துயர்க்கடல் படித்திடா ராகி யுலைவில் ஞானவர ரிதியினிற் படித்தினி துறைவார்.

(இ ள்.) உலகினர் யாவரும் பணியும் சதிச்சுரப்பெருமானது சரிதத்தை ஈண்டுதோடும். விளங்குகின்ற இவ்வரலாற்றினைச் சொல்பவர்களும் கேட்ப வர்களும் எப்பொழுதுங் கெடுதலில்லாத தீவினையாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கா தவர்களாய், அழிவற்ற ஞானக்கடலிற் குளித்து இனிதாக வாழ்வார்கள் என்று, ஸ்ரீ குமார்க்கடவுள் குருமுனிவருக் குபதேசித்தனர். எ-று. (௧௩)

சதிச்சுரன் வரலாறுரைத்த அம்.

முற்றிற்று.

•சிவமயம்.

தொண்ணூற்று நான்காவது,
அமுதேசன் முதலிய விலிங்கங்களின்
சிறப்புரைத்த அத்தியாயம்.

கதிர்விட் டெறிக்குங் குழவிமதிச் சுண்ணி வேய்ந்த வமுதேசன்
முதல விலிங்க மெவற்றினையு மொழிது மென்ன முனிகேட்ப
வதித்தென் டிரையிற் கவிழ்தலைய ரூர்மாத் தொலைய வலங்குவரை
பிதிர விழுவேல் பணித்தவருட் பெருமா னினிது கூறுவனல்.

(இ-ள்.) கிரணங்களைவிசிப் பிரகாசிக்கும் பிறைச் சந்திரனைச் சிரோமா
லையாகவணிந்த அமுதேசவிலிங்கம் முதலாகிய சிவலிங்கங்க ளெல்லாவற்றினையும்
எடுத்தெக் கூறுவோமென்று அகத்தியமுனிவர் கேட்கும்படி, சப்திக்கின்ற தெள்
ளிய அலைகளையுடைய சமுத்திரத்தில் தோன்றிய பரந்த தலையையுடைய ரூரப்
ன்மனாகிய மாமரமான தொழியவும் ஒளிர்கின்ற கிரவுஞ்சபர்வதம் பிதிரவும் வே
லாயுதத்தைச் செலுத்திய கிருபைபொருந்திய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக்கடவுள் இவ்வாறு
திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (க)

முன்னையுதத்திற் சனாருவெனு முனிவனொருவ னுளனவன்றான்
பன்னர் கேள்வி மறைப்பொருளின் றுறைபோய் கெழியிற் படர்கின்றோ
பொன்னிற் பிதிர்த்த சுணங்கணிவெம் முலையாள் பங்கன் பூங்கழல்கள்
சென்னி தாங்கி யில்லறத்திற் றிறம்பா தினிது சென்னுளில்.

(இ-ள்.) முன்னையுதத்திலே சனாருவென்னும் பெயர்வாய்ந்த முனிவனொ
ருவ னிருந்தனன். அவன்பல நல்ல (நீதிதூற்) கேள்வியுடனே வேதப்பொருளின்
துறைகளிற் பழகி நன்னெறியில் நடக்கின்றவன்; பொனபோலச் சிதறிய தேம
ல்படர்ந்த அழகிய தனங்கனையுடைய பார்ப்பதியைப் பாகமாகக்கொண்ட சிவபீ
ரானது மலர்போன்ற திருவழகனைச் சிரமேலணிந்து இல்லறதருமத்தில் முறைத
வறாது இனிதாக வாழ்ந்து வருகையில். எ-று. (உ)

ஒது மறைதேர் முனிவரனுக் குவசம் பணியென் றுணர்க்குமொரு
காதற் புதல்வ னுளனவன் வெங் களிறு வழங்கு பெருங்கானிற்
போத லோடும் பஹேலைய பொறிவா ளரவொன் றெயிறுன்றச்
சாதல் நோக்கி யவனையுடன் சென்றோர் மனையிற் கொடுசார்த்தார்.

(இ-ள்.) சொல்லுகின்ற வேதத்திற் நேர்ச்சியடைந்த (சனாருவென்னும்)
முனிசிவோஷ்டனுக்கு உவசம்மணி யென்று சொல்லப்படும் ஒரு ஆசைமைந்தனி
ருந்தனன்; அச்சிறுவன் கொடிய யானைகள் வசிக்கும் பெரிய காட்டிற்செல்லவும்,
பல தலைகளையுடைய படப்பொறிவாய்ந்த ஒள்ளிய சர்ப்பமொன்று கடிக்க இறந்த
துகண்டு, அவ்விறந்தவனை உடன்போனவர்கள் வீட்டிற்குக் கொண்டோயினர்.

எயிறுன்ற=பற்பதிக்க - கடிக்கவென்றும்.

(ங)

அமுதேசன்முதலிய விலிங்கங்களின் சிறப்புரைத்தது. எ-சுரு

விடங்கொப்பளிக்குத் தொனையெயிற்ற வெவ்வா யரவின் வாய்ப்பட்டுக் கிடந்த புதல்வன் றனைக்கொடுபோய்க் கிளைத்துக் கவித்த கொடிக்கரும்பு படர்ந்து நிலவுக் கதிரொறிக்கும் பருமுத் துயிர்க்கும் வயற்காசி யடைந்து சுவர்க்கத் துவாரத்தி லன்னேன் றந்தை பிட்டனனல்.

(இ-ள்.) விஷத்தைச்சிந்துத் துவாரம்பொருந்திய பற்களமைந்த கொடிய வாயையுடைய பாம்பின் வாய்க்கடியாலிற்று கிடந்தமைந்தனை, அவன் தந்தை யாகிய சனருமுனிவன் எடுத்துக்கொண்டபோய், கிளைவீட்டுயர்ந்த நெடிய தரும்பு கள் பரவிச் சந்திரிகையை வீசுகின்ற பருந்த முத்துகளைச் சிந்தும் வயல்வளப்ப் முள்ள காசிரகரஞ்சேர்ந்து சொர்க்கத்துவாரத்தி லிட்டனன். எ-று.

சொர்க்கத் துவாரம் முன் வந்துள்ளவிடத்திற் கண்டறிக. (ச)

வெவ்வா யரவின் கொடும்பிறைப்பற் சுவட்டிற் குதட்ட வித்தோனை யெவ்வா றழலிற் பெய்வதெனத் தந்தை யுளத்தி னெண்ணுதலு மவ்வாய் வில்லத் துருவொடுமோ ரிலிங்கத் தோன்ற தமர்ந்தனா[ந்தான். செவ்வாய்ப் புதல்வன் துயிலுணர்ந்தான் போன்றாக் கெழுத்து துயர்தீர்

(இ-ள்.) வெம்மையாகிய வாயையுடைய பாம்பினது வளைந்த (மூன்றாம்) பிறைபோன்ற பல்லின் (கழக்) குறியோ டதக்க இறந்தமைந்தனை, எவ்வவையாக நெருப்பிலிவெதென்று சனருமுனிவன் மனதில் நினைக்கவும், அவ்விடத்திற் (பூமியின்) கீழே அமுதுடன் ஓர் சிவலிங்கம் (கட்புலனுக்கு) தெரியாமலிருந்தமையால், செவ்விய வாயையுடைய உவசம்பனி நித்திரை தெளிந்தான்போல வெழுத்து துன்பமொழிந்தான். எ-று.

வில்லம் = குகை. ஈண்டு பூமியின்கீழுள்ள நிலவரை யென்றாவது, வில்ல பத்திரமணிந்து என்றாவது பொருள்கொள்க. குகையென்பதற்குக் கீழென்றும். என்னே தீவாய்க் கொடுத்தற்குட் பார்த்தள் தீண்ட விங்கிறந்தோன் கொன்னே பிழைத்த தெவ்வாறென் றெண்ணி யாங்குக் குறுகுதலுந் தன்னு ருயிரிற் பிடியாவோ ரெறும்பு விளிய வதுதாங்கி முன்னோர் சிறுகட் பெண்ணெறும்பு வருத னைக்கி முனிநின்றான்.

(இ-ள்.) இஃதென்னவியப்பு? நெருப்புப்போன்ற வாயையும் கொடிய அஞ்சாமையையுமுடைய பாம்பு கழக்க இறந்தவன் இவிடத்திற் சுமமா உயிர் பிழைத்த தென்னகாரணம்? என்று கருதி, ஆண்டுச் சமீபிக்கவும், தனது அருமை யாகிய உயிர்போலப் பிடியாத ஓர் ஆணெறும்பு இறந்தலால், அதனை யெடுத்துக் கொண்டு சிறிய கண்களையுடைய ஒரு பெண்ணெறும்பு தன்முன் வருவதை முனி வன் பார்த்து நின்றான். எ-று. (சு)

ஆவி நீத்த கிண்கிணிக்காற் புதல்வன் பிழைத்த வந்நிலையின் மேவ லோடு முயிர்வாளா வீந்த வெறும்பு முயர்ந்ததனா சாவப் பெற்றோ ருய்வதிகள் றன்மை யெனவாங்கோர்பிடிமன் னோவில் தவத்து முனியெடுப்ப விலிங்கத் தோன்றி யோங்கியதே.

(இ-ள்.) உயிரிழந்த சதங்கைமலை யணிந்த காலையுடைய பிள்ளை (மீன் மும்) உயிர்பிழைத்த அவ்விடத்திற்குவரவும், இறந்தவெறும்பு பிழைத்ததன்மை

யால், இறந்தவர்கள் பிழைப்புறுவது இவ்விடத்தின் சபாவமென்று, கெடுதலில் லாத தவதையுடைய சஞ்ஞனிவன் அவிடத்தில் ஓர் பிழ் மண்ணை எடுக்க, (மறைந்திருந்த) சிவலிங்கக்குறியானது காணப்பட்டுப் பிரகாசித்தது. எ-று. (எ) உலகு விளக்குங் கதிர்ப்பரிதி கோடி யெழுந்தா லெனவோங்கி யிலகு மிவிங்கத் தனைவழிபட் டேத்தி யிதன்பே ரொஞ்ஞான்று நிலவு முழுதேச் சுரமென்ன நிகழ்த்திச் சஞ்ஞ முனியென்பா னலகி லுவகை மீதுரப் புதல்வர் கொடுதன் பதியடைந்தான்.

(இ-ள்.) உலகத்தை ஒளிசெய்கின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியர் ஒரு கோடியர் உதயமானாற்போல விளங்கிப்பிரகாசிக்குஞ் சிவலிங்கமூர்த்தத்தை வழி பாடுசெய்து துதித்து, இதன்பேர் எப்பொழுதும் பிரகாசிக்கின்ற அமுதேச்சுரமெ ன்று கூறி, சஞ்ஞனிவன் குறைவில்லாத சந்தோஷ மதிகரிக்கத் தனது மைந்த னாகிய உவசம்பனியையுடன்கொண்டு தனதுநாச்சேர்ந்தான். எ-று. (அ)

அன்று முதலா வவ்விவங்க முழுதேச் சுரப்பே ராகியது துன்று கொடிய கலியுகத்திற் றேன்றா துறையு மஃதென்றி மன்ற வுலக முழுதேத்த வயங்கு முத்தித் துவாரத்தி லென்று மோங்கு மெழிற்குணேச் சுரப்பே ரிவிங்க மொன்றுளதால்.

(இ-ள்.) அன்றுமுதலாக அச்சிவலிங்கக்குறி அமுதேசுலிங்கமாகியபெ யரையுடையதாயிற்று; நெருங்கிய கொடுமைபொருந்திய கலியுகத்திலே (பாவி கள் கண்ணுக்குத்) தெரியாமல் (மறைந்து) இருக்கும். அதுவேயல்லாமல், நிலை பெற உலகமுழுவதும் துதிசெய்யும்படி. விளங்குகின்ற முத்தித்துவாரத்திலே எப் பொழுதும் மிக்க அழகுவாய்ந்த கருணேச்சுரமென்னும் பெயரையுடைய சிவலிங் கம் ஒன்று விளங்குகின்றது. எ-று. (ஆ)

கரிய மிடற்றுச் செம்மேணிக் கருணேச் சுரனை மதிவாரத் தருளார் கடிநாண் மலரிலேகொண் டருச்சித் தொருபோ துணவாயோர் பருவம் விரத மாற்றுமவர் விழைந்த பெறுவார் பன்மலர் தூய்த் தெருளால் முத்தித் துவாரோசற் றெழுமோர் முத்தி சேர்ந்திடுவார்.

(இ-ள்.) நீலகண்டத்தையும் செவ்விய திருமேனியையுமுடைய கருணே ச்சுரவிலிங்கப்பெருமானை, சோமவாரத்திலே வாசனையுடைய புதிய மலர்கள் பத் திரங்கள் இவற்றால் ஆசையோடருச்சினைசெய்து, ஒருகாலபோசனமாக ஒருமாச காலம் விரதயிருப்பீவர்கள் விரும்பிய இஷ்டசித்திகளையடைவார்கள். முத்தித்து வர்சோவிலிங்கப் பெருமானை முறைப்படி பலமலர்களா லருச்சித்துப் பணிபவர் கள் மோகதலோகத்தைச் சேர்வார்கள். எ-று. (க)

பொருவில் சுவர்க்கத் துவாரோசற் றெழுமோர் துறக்கம் பொருந்திடுவர் கருடப் பசும்புட் கரும்பாக னேமி வாவிக்கையினிருந் தருளிற் புரிந்த தவநோக்கி யடைந்த சோதி ருபேசற் பரவித் தொழுவோ ரொஞ்ஞான்றுஞ் சோதி யுருவிற் பரிந்துறைவார்.

(இ-ள்.) சமானமில்லாத சொர்க்கத்துவாரோசுலிங்கப்பெருமானைப்பணி பவர்கள் சுவர்க்கலோகத்தைச்சேர்வார்கள். பசிய கருடப்பறவையை அரிய வாக

அமுதேசன் முதலிய விலிங்கங்களின் சிறப்புரைத்து. எசுள

னமாகக்கொண்ட திருமால் சக்கரதீர்த்தக்கனாயிவிருந்து ஆசையோடு செய்ததவத் தைநோக்கி, ஆங்கெழுந்தருளிய சோதிருபேசவிலிங்கப்பெருமானைத் துதித்து வணங்குவோர், எக்காலத்திலும் சோதிசொருபத்தில் ஆசையோடு வாழ்வார்கள்.

திருமால் ஒரு காலத்தில் தமது கையிலுள்ள சக்கராயுதத்தால் ஓர் தடாக மெடுத்து அதில் தனது வோவைநீரா நிரப்பி அத் தீர்த்தக்கனாயில் தவஞ்செய்த னர். அதுவே சக்கரதீர்த்தம். இது முன் வந்துள்ளது.

நேமி=சக்கரம், வாவி=தீர்த்தம்.

(க்)

அறைந்த விலிங்கம் பதினான்கு நக்கேச் சுரனே முதலாக வறைந்த விலிங்க மோரோட்டு மோங்கா ரோசன் முதலாகச் சிறந்த விலிங்கம் பதினான்குச் செயிரில் சயிலேச் சுரன் முதலாய் நிறைந்த விலிங்கம் பதினான்கு நகிரி விலிங்க மெனவுடாப்பார்.

(இ-ள்.) சொல்லிய சிவலிங்கக் குறிகள் பதினான்கிலே தக்கேசப்பெருமான் முதலாக விளங்கும் ஓரோட்டுசிவலிங்கங்களும், ஓங்காரோசப்பெருமான் முதலாகச் சிறப்புற்ற பதினான்கு சிவலிங்கங்களும், குற்றமில்லாத சயிலேசப்பெருமான் முதலாகக் கீர்த்திநிறைந்த பதினான்கு சிவலிங்கங்களும் (தமக்குத்தாமேயன்றி) சமான் (பிரிதொன்று) இல்லாத சிவலிங்கங்களென்று (மேலோர்) சொல்வார்கள்.

அருள்கூ ரிலிங்க மாகியவிம் முப்பத் தாறு மத்துணையாய் மருவ வருதத் துவவுருவாம் வரத னுறையு மிவைபாவூத் தெரிய வரிய மறைப்பொருளா யுறைந்து முத்திச் செலநல்கு முரிமையதனால் முத்திரை நொனும்பேர் காசிக் குளதாகும்.

(இ-ள்.) கிருபையிருந்த சிவலிங்கங்களாகிய இம்முப்பத்தாறும், அவவள வினதாய்ப் பொருந்தவருகின்ற (முப்பத்தாறு) தத்துவங்களின் வடிவமாம், (அவ ரவர் அபீஷ்டப்படி) வரமருளுஞ் சிவபெருமான்வீற்றிருக்கும் இச்சிவலிங்கக்குறிகளெல்லாம் அறிதற்கரியவேதப்பொருளாயிருந்து மோகூத்திற்குச் செல்லும்படி அதுக்கிரகிக்குஞ் சதந்தரமுடையினாலே முத்திரை என்று சொல்லுந் திருநாம மொன்று காசிகரத்திற்கு உள்ளதாகும். எ-று.

காசிகூத்திரத்திற் கணக்கில்லாத சிவலிங்கக் கிருப்பினு மவற்றுள் முப்பாறாறு சிவலிங்கக்குறிகளே சிறந்தனவென்றும், அவை முப்பத்தாறும், பிரி திவிமுதல் நாதவீராய்த் தத்துவருபங்கொண்டு முத்திகூத்தந்தருளிய சோபா னங்களெனவும் கூறுவது இச்செய்யுளின் கருத்து. (கூ)

மிடறு திறந்த பசங்கமுகின் வெள்ளிப் பானை மடல்கிழிய விடறு கயவாய் நெடுவானை யெழுத்து தடவுச் சினைப்பலவின் குடமுட் களிப்பொற் சுளைகிழிப்புக் கொழித்த பசுந்தேன் குமிழியெழுத் தடமுற் றியகா சியையலது முத்தி நகரத் தானுளதோ.

(இ-ள்.) தொண்டைதிறந்த பசிய பாக்குமரத்தின் வெள்ளிய பானையின் மடல்கள் கிழிதலால், இடறுகின்ற ஆழமாகிய வாயையுடைய நெடிய வானையின் கள் எழுத்து, வளைவாகிய கிளைகையுடைய பலாமரத்தின் முட்பொருந்திய குட ம்போன்ற பழத்தின் பென்மயமான கிளைகளைக் கிழிக்க, சொரிகின்ற பசியதேன்

குமிழி யெழுமின்ற தடாகங்கள் நிறைந்த காசிகரத்தை யல்லாமல் (வேறொரு) முத்திகர மிருக்கின்றதோ. ௭-ஹ. (கச)

முன்ன வரிய வழுதேசன் காதை மொழிந்தோர் கேட்டோர்கள் மன்னு ஞானஞ் சிவபூசை தானத் தவம் திரமயோக மின்ன யாவத் தருபலன்க ளெளிதி னெய்தி மறைநான்கும் . பன்ன வரிதாய்ச் சிறத்தோங்கும் பரம னடியிற் சேர்குவரால்.

*(இ-ள்.) நீன்க்கவரிதாகிய அமுதேசப்பெருமானது சரிதத்தைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும், நிலபெற்ற ஞானம் - சிவார்ச்சனை - (சோடசமகா) தானங்கள் - (முப்பத்திரண்டு) தருமம் - (பஞ்சாக்ஷா - சடாக்ஷா - அஷ்டாக்ஷா) மத்திரங்கள் - (அஷ்டாங்க) யோகங்கள் - இவை முதலிய யாவும் கொடுக்கத்தக்க பலன்களை இலேசாகவடைந்து, வேதங்கள் நான்குந் துதித்தற்கரியதாய் மேம்பட்டு விளங்குகின்ற சிவபெருமானது நிருவடியிற் கலப்பார்கள். ௭-ஹ. (கரு)

அமுதேசன் முதலிய விலிங்கங்களின் சிறப்புரைத்த அம்.

முற்றிற்று.

ஆட நிருவிருத்தம் - ௨௨௪௦.

தொண்ணுற்றைந்தாவது,

வியாதன் கையுநாவு மெழா துநின்ற அத்தியாயம்.

அருமறைதேர் வியாதமுனி காதையினி தறையுமெனப் பொருவரிய தவமாறழும் பொதியவரை முனிகேட்ப வெரிதவமு நெட்டிலைய சுடர்வேலா லெழுந்தோங்கு வரையகடு தொளைபடுத்தி மாத்தடிந்தோன கூறுமால்.

(இ-ள்.) அரிய வேதப்பொருளிற் நேர்ச்சியடைந்த வியாதமுனிவரது சரிதத்தை (அடியேன் செவிக்கு) இனிமையாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று, ஒப்புரைத் தற்கரிதாகிய தலத்தைச்செய்யும் பொதியாசலத்திலிருக்கும் அசத்தியமுனிவர் வினாவும், நெருப்பைச்சிந்துகின்ற நெடிய அச்சவடிவாய்ப் பிரகாசம்பொருந்திய வேலாயுதத்தினால், ஒங்கியுயர்ந்த (கிரவுஞ்ச) பர்வதத்தின் வயிற்றைத் தொளைபடுத்தி மாமரவடிவேற்ற ரூபம்மனைச் சங்கரித்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப்பெருமான் உபதேசிக்கின்றார். ௭-ஹ. (க)

இவர்விடையேற் றானருள்கு றொண்பத்தெண்ணியிராஞ் சவுன்கரா தியநைமி சாரணியத் துறைவோர்பார் குவலயமோ ரோழ்புகழக் கோதிலரு மறைவடித்து நலையறுநூற் கடலகடந்த வியாதமுனி நண்ணினான்.

(இ-ள்.) வாகனமாக இடபத்தையுடைய சிவபிரானது அதுக்கிரக மிருந்த எண்பத்தெண்ணியிரவாகிய சவுனகர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நைமிசாரண்ய

வியாதன் கையு நாவு மெழாது நின்றது. எசுசு

வாசிகளிடத்தில், ஒப்பற்ற சத்தலோகங்களும் புகழும்படி குற்றமில்லாத அரிய வேதங்களைப் பாசுபடுத்தி, தூஷணையற்ற சாத்திரமாகிய சமுத்திரத்தின் கரையையத்தாண்டிய வியாசமுனிவர் (முன்னொருகாலத்திற்) சென்றனர். எ-று. (உ)

கண்ணுமறை முனிவரனை யினிதேத்தி யுளநயந்து
பண்ணுமருக் கியமுதல யாவுமிகப் பரிந்தாற்றிக்
கண்ணுதலவா னவன்போலும் கடவுளர்மற் றுளர்கொலெனப்
புண்ணியமா தவாகேட்பப் பொருவரிய முனிபுகல்வான்.

(இ-ள்.) (தம்மிடத்திற்கு) வந்த வேதவியாசமுனிவரை (உபசாரமொழிகளால்) இனிதாகத் துதித்து மனங் களித்துளும்பிச் செய்யத்தக்க அருக்கியம்-(பாத்தியம் - ஆசுமனம்) முதலாகிய மரியாதைகளையெல்லாம் மிக்க ஆசையுற்றுச்செய்து, நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானைப்போல வேறுதேவா யாவராயினும் இருக்கின்றார்களோ? என்று புண்ணியஸ்வரூபமாகிய சுற்றத் தவத்தைச் செய்த கைமிசாரண்ணியவாசிகள் வினாவ, ஒப்பிடுதற்கரிய வியாதமுனிவர் உரைக்கின்றனர். எ-று. (ங)

எக்கலையு மெப்பொருளு முறையுணர்ந்து மிழதைபோற்
சிக்குறுமா ணவமலத்திற் சிமிழ்ப்புண்டு தெருளிலையப்
பொக்கமுறு முளத்தோடும் பூவைபோற் திருமேனி
யக்கடவுள் பிரமமெனக் கையெடுத்தாந் கறைத்தனனல்.

(இ-ள்.) எல்லாக்கலைகளையும் எல்லா (தூற்) பொருள்களையும் முறையாக (ஐயம்-திரிபு-அறியாமை என்னு முக்குற்றங்களும் நீங்க) அறிந்திருந்தும், அகப்பட்டுள்ள ஆணவமலத்தினால்கட்டுண்ணப்பட்டு, ஞானமில்லாதவர்போல அறியாதவராய், பொய் பொருந்திய மனத்துடனே காயம்பூவைப் போலும் திருமேனி வாய்ந்த கடவுளாகிய அந்தத் திருமாலே பரப்பிரம ஸ்வரூப மென்று கைதூக்கி அம்முனிவர்கட்கு முன்னே கூறினர் (வியாதமுனிவர்) எ-று.

கையெடுத்தல் சபதக்குறி எனக்கொள்க.

(ச)

இற்றெனநான் மறைமுனிவ னியம்புதலு நகைக்கோட்டிக்
கற்றதனைச் செருக்கெய்திக் கழறினனென் றுளத்தெண்ணி
யொற்றைநெடுந் குழைக்கிழவன் காசியில்வந் துரைத்தியென
முற்றமுணர்ந் தருணமுனிவா முதுக்குறைவாற் புகன்றனரால்.

(இ-ள்.) இந்தப்பிரகாரம் நான்கு வேதங்களையும் கூறிய வியாதமுனிவர் விளம்பவும், (இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னுந் திரிகாலவர்த்தமான முதலிய) எல்லா வற்றையுமறிந்த கைமிசாரண்ணியமுனிவர், இவ்வியாதமுனிவர் தாம் கற்ற கல்வியினுற் கர்வமுற்றுக் கூறினொன்று மனதுட்கொண்டு, ஒன்றியாகிய நெடிய குண்டலமணிந்த சிவபெருமானது காசிப்பதியில்வந்து(அவ்வாறு) கழறவேண்டுமென்று சொல்லினர். எ-று.

காஞ்சிபுராணம்.

“வாத ராயண நீயிவண் மொழிதரு மாற்றம்

வேத நூற்பொரு ளுண்மையே யாமெனில் விசுவ

நாத னுத்திரு முன்பெமக் குறையென நவின்ரு
ரோதுகேனென மூர்க்கனு மெழுந்துசென் றுற்று.”—என மாறு
படாது கூறியதுகாண்க. (டு)

மருள்பூத்து மதிமருண்ட மறைமுனிவன் முனிவரொடு
தெருள்பூத்துச் சிறப்பெய்துங் காசிகநர் சென்றெய்தி
யருள்பூத்த பஞ்சநத மாடிமா தவற்போற்றி
முருகூற்றும் பசுந்துளவ முகில்வண்ணன சோபாடி.

(இ-ள்.) மயக்கமிருந்து அறிவழிந்த வேதவியாசமுனிவர் ஹைமசாரண்ய
முனிவருடனே, ஞானமிருந்து சிறப்பெய்திய காசிப்பட்டணத்தைச் சென்றுசே
ர்ந்து, கிருபையிருந்து பஞ்சநதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, திருமாலேத் துதிசெ
ய்து, தேன் ஊற்றெடுக்கின்ற பசிய துளவமாலையணிந்த மேகவண்ணராகிய விண்டு
மூர்த்தியின் சிறப்பு (ஆகிய தோத்திரம்)களை யெடுத்துப்பாடி. எ-று.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்கள் குளகம்.

பஞ்சநதமென்றது—தருமந்தம் - கங்காதீரம் - தூதபாவை - கிரணேந்தி -
யமுனையாறு ஆகிய ஐந்தும் ஒன்றோடொன்று கலக்குந்தானம். இதன்விளிவு இந்
நூலின் பஞ்சநதத்தின் வரலாறுகாத்த அத்தியாயத்திற் பரக்கக்காண்க. (சு)

தன்னுளவ மணியுண்டு பாகவதர் தற்சூழ
மண்டுதீம் புனன்ஞான வாஹியின்கீழ்ப் பானில்லா
வேண்டிசையி லுள்ளோருங் கேண்மின்க ளிறையாவான்
புண்டரிகக் கண்ணனெனக் கையெடுத்துப் புகன்றனனல்.

(இ-ள்.) (வியாதமுனிவர்) தன்மைதங்கிய துளவமணியால் தரித்துப்
பாகவதர்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர, மதூரம்நிறைந்த நீளையுடைய ஞானதீர்
த்தத்தின்கீழ்த்திசையிலே நின்று, எட்டித் திக்கிலு முள்ளவர்களுங் கேளுங்கள் :
(யாவருக்கும்) தலைவனாக வுள்ளவன் செந்தாமரை மலர்போலுங் கண்ணையுடைய
திருமாலேயென்று கைதூக்கிக் கூறினர். எ-று.

பாகவதர்பாகவத்பத்திசெய்வோர், இச்சொல் ஈண்டு விண்டுவினடியாரா
புணர்த்தியது. (எ)

அருவுருவா யேகமா யாதியாய் நிறைந்தருளம்
பொருவரிய சிவனல்லாற் புண்டரிகக் கண்ணனே
பிரமமென மயக்குற்றுப் பிதற்றுகின்ற பிழையதன
லுரைபயில்நாக் கையசையா தூமனென முனியிருந்தான்.

(இ-ள்.) அருவுருவமாகியும் (அருவமாகியும், உருவமாகியும்), ஒன்றியாகி
யும், முழுமுதற் பொருளாகியும், சர்வவியாபியாக விளங்கும் சமான ரகிதராகிய
சிவபெருமானை யல்லாமல், செந்தாமரைக்கண்ணராகிய திருமாலே பரப்பிரமமெ
ன்று மதியக்குற்று உளறிய குற்றத்தினால், பேசுகின்றநாவும், (தூக்கிய) கையும்
அசையாமல் (தம்பித்து) ஊமையென்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி (வியாத
முனிவர்) கின்றனர். எ-று.

வியாதமுனிவர் விண்டுவே பரமேனக் கைதூக்கி ஸ்ரீவிச்சுவநாதப்பெருமான் சந்நிதியிற் கூறியபொழுது, விண்டுவுத் தமதொரு கூறேயாதவின், சிவபிரான் அதனாற் சினங்கொண்டா ரில்லையென்றும், அப்பெருமான்முன் வீற்றிருக்கும் விடைத்தேவர் வியாதமுனிவர் கூற்றால் வெகுளியுற்றுத் தூக்கிய கரமும் தூஷித்தநாவும் அவவண்ணமே யசைவற்றிருக்கச் சபித்தனரானபடியால் வியாதர்கையுநாவுமெழாது கம்பித் துன்புற்றுனொனவும், காஞ்சிபுராணங்கூறும், இதனை,

காஞ்சிப்புராணம்-சாரந்தாசயப்படலம்.

“அறிவு போலடர்ந் தெழுமறி யாமையின் வலியாற் பொறியி லானிது கிளப்பவும் வெருண்டலன் புனிதன் மறுவில் கூற்றெலாந் தன்பெய றொனுமறை வழக்கால் வெறிய லர்க்குழ லுமையொடு மகிழ்ந்துவீற் றிருந்தான். நந்நி யெம்பிரான் வெருண்டொண் மலர்க்கர மெடுத்த வந்த வண்ணமே யசைவற நிற்குமா சபிப்ப மந்த னாயின னியித்தகை மடக்கவல் லாமை. நின்றை யாற்சிதைத் துணமொத் தசைவற நின்றான்.”—என்பதனானிக.

அத்தலையிற் பிழைகூறி யருளொய்து முனிவரன்பால் மைத்தசெழும் புயலனைய மணிவண்ணன் கரத்தெய்திப் பித்தரின்பா னிறையென்னப் பிதற்றியதென் மதியிலோரே யெத்திறத்தா லெனையாளு மீசனை மறந்தனையே.

(இ-ள்.) அப்பொழுது பொய்ச்சத்தியஞ்செய்து (கையும் வாவு மெழாது) துன்புற்றிருக்கும் வியாதமுனிவரிடத்தில், கறுத்த செழுமைதங்கிய மேகம்போன்ற நீலவண்ணராகிய விண்டுமூர்த்தி (ஏனையர் கண்ணுக்குத்) தெரியாமல் வந்து, அறிவில்லாதவனே! வெறிபிடித்தான்போல யான் தலைவனென்றுளறியது யாது காரணம்? என்னை யாளாகக்கொள்ளுஞ் சிவபெருமானே என்னகாரணத்தால் நீ மறந்தாய்? எ-று.

முனிவரன்பால் என்பதை முனிவரிடத்தில் என்றாவது, முனிவர் அன்பால் என்றாவது பொருள்கொளக.

வியாதமுனிவர் தான் செய்வது தெரியாமல் விஷ்ணுவைத் தியானஞ்செய்ய அதற்காக அவர் வந்தனனெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறுகின்றது. இதனை,

“தெற்றற் செஞ்சடை யெம்பிரான் நிருமண்பு நாட்டிம் வெற்றித் தம்பமொத் திலகிவல் லிடும்பைகூர் வியாதன் பற்றிச் சிந்தையி னெடியமா லிணையடி பரவ வற்றைப் போதுமுன் றோன்றின் றச்சத னறைவான்.”—என்பதனானிக.

முக்கண்ணன் சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தன்றோ சக்கரமு மலர்மகளுந் தணப்பருஞ்செல் வமுமடைந்தே னக்கடவு ளாளுள்கிறிது மடையாரோற் றம்பத்ததி லெக்கடவுள் தேவென்றாங் கேமாப்புற் றிருக்குமால்.

(இ-ள்.) திரிநேத்திரங்களை யுடைய சிவபிரானது செவ்விய திருவடியில் எனது கண்ணாகிய தாமனையை யருச்சித்தல்லவோ சதரிசனத்தையும் திருமகனையும் அழிதலில்லாத பெருஞ்செல்வத்தையும் அடைந்தேன்! அந்தப்பெருமானது திருவருள் சிறிதுமடையாராகில், எவ்வெத்தேவர் தத்தம்பதவியிற் கடவுளென்று களிகூர்ந்திருப்பர்? (ஒருவருமில்லை.) எ-று.

இச் செய்யுளின் கருத்தை,

காஞ்சிபுராணம்.

“வானமேத்தயான் வைகுந்த வாழ்வுபெற்றதவு
ஞான நான்முகன் சத்திய வுலகநண்ணியது
மேனை விண்ணவர் தத்தம் வாழ்க்கையெய்தியது
மானு யர்த்தவன் திருவடி யருச்சினப் பயனால்.”—என வருவதன
னறிக. (க0)

ஊனமுறு சடமொருவ னுஞற்றினன்றி யாடாதால்
யானுலக மளிப்பதுவு நான்முகத்தோ னியற்றுவது
மானிவருஞ் செஞ்சடையோ னுட்டுவித்த லாமதனால்
வானவர்தஞ் செயலெல்லா மரப்பாவைக் கூத்தாமால்.

(இ-ள்.) ஈனம்பொருந்திய சடப்பொருளானது ஒருவன் தொழில்செய்தா லன்றி யசையமாட்டாது. நான் உலகத்தையிரட்சிப்பதும், சதுமுகப்பிரமன் (அவ வுலகத்தை) சிருஷ்டிசெய்வதும், இடபத்தவாகனமாக வேறுஞ் செவ்விய சடையையுடைய சிவபிரான் அசைப்பித்தலாம். ஆனபடியால் தேவர்களது செய்கை முழுவதும் மரப்பதுமையின் நடனம்போலாகும். எ-று.

இச்செய்யுளின் கருத்தை,

“அவனைசந்திடி லுலகைசந்திடும்” என்னுந் தேவாரத்தானும், “அவ னன்றி யோரணுவு மசையா தெனுமபிரிய வாப்தர்மொழி” என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கானும், “நன்னிரிற் பூட்டிய சூத்திரப் பாவைநன னுர்த்தப்பினால் - தன்ன லு மாடிச் சலிப்பதுன் டோவிர்த்தத் தன்மையைப்போல் - உன்ன லியானுந் திரிவ தல்லான்மற் றுனைப்பிரிந்திங் - கென்னுலொன் றுவதுண் டோவிறை வாகச்சி யேகம்பனே.” என்னும் பட்டணத்தடிகள் வாசகத்தாலும், “சங்கேத்து மலர்க் குடங்கைப் புத்தேரு மறைக்கோவுந் தழல்கால் சூல - மங்கேத்து மம்மானுந் தத் தமது தொழிறலைந் றுற்றச் செய்தோர் - பங்கேத்து பெருமாட்டி விழிகளிப்ப விருமுனிவர் பணிந்து போற்றக் - கொங்கேத்து மணிமன்றுட் குனித்தருளும் பெருவாழ்வைக் குறித்த வாழ்வாம்” —என்னும் சிவஞானயோகிகள் மொழியா னுந் தெளிக. (கக)

தண்ணிலவு மதிக்கண்ணித் தாழ்சடையோன் றுள்போற்றும்
புண்ணியநற் சிவகணங்கள் பூங்கழலிற் கிடப்பதெல்லா
மெண்ணிறந்த வரிபிரமர் தலையன்றோ வெனிற்கிறிது
துண்ணறிவி லாயெனையேன் பிரமமென துவல்கின்றாய்.

(இ-ள்.) தட்பம்பொருந்திய நிலைவலிகின்ற சந்திரனைச் சிரோமாலையாக வணிந்த நீண்ட சடையையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளைத் துதிசெய்யும் புண்ணிய ஸ்வரூபமாகிய நல்ல சிவகணங்களின் அழகிய கால்களிற் கிடப்பதெல்லாம், கணக்கில்லாத விண்டுபிரமர்களின் சிரங்களல்லவோவென்றால், இலேசமும் துட்பமாகிய மதியில்லாதவனே ! என்னையென் பிரமமென்று பேசுகின்றனை ?

நின்வயிற்சேர் கொடியபிழை மொழிசெவியி னேர்படலு
மென்வயிற்றி னெரிதவழ வுளம்பெருவி யீண்டடைந்தேன
பொன்னசலச் சிலைகுனித்துப் புரமூன்று மழலூட்டு
முன்னவனை யானறியா முழுமுதலைப் போற்றென்றான்.

(இ-ள்.) உன்னிடஞ் சேர்ந்த கொடிய பழிச்சொல், எனது செவிப்புல னிற் நெரிந்தவுடன், வயிற்றில் தீபபற்றவும் மனதில் அச்சமுறவும் இவ்விடத்தி ற்குவந்தேன். பொன்மலையாகிய மேருவை (வில்லாக) உளைத்துத் திரிபுரங்கனையும் தீயூட்டிய ஆதிபெருமானும் யான்(இறுமாப்புற்றபொழுது)கண்டறியாத முழுமுத ற்பொருளுமாகவுள்ள சிவபெருமானைத் துதிப்பாயாகவென்று(திருமால்)உறினர்.

அண்ணல்மால் விடையூர்ந்த வரும்பொருளைப் பழிச்சுதற்கு
மண்ணிடந்தோ யெனதுநா வழங்கவருள் வழங்கென்னக்
கண்ணினால் முனியுரைப்பக் கண்ணுதல்போற் செவியி னிசைத்
தொண்ணிறகே மியங்கடவுள் விசும்பினொளித் தேகினால்.

(இ-ள்.) திரிலோகங்களையுந் திருவடியாலளந்த திருமாலே ! பெருமை பொருந்திய பெரிய இடபத்தை யாரோகணித்த அரிய பரம்பொரு ளாகிய சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்வதற்கு எனது நாவானது உபயோகப்படுமபடி அருள்கொடுக்கவேண்டும் என்று, வியாதமுனிவர். "கண்ணினால் (சைகைசெய்து) சொல்லியவுடனே, ஒள்ளிய நிறமமைந்த அழகிய சக்ராயுதமேந்திய திருமால் துதற்கண்ணையுடைய சிவபெருமானது திருநாமந்திரத்தை (வியாதமுனிவர்) செவியிலுபதேசித்து, ஆகாயமார்க்கமாக மறைந்துசென்றனர். எ-று.

திருமால் சிவமந்திர முபதேசித்தல் தருகியோவெனின் அவரும் சைவ சமயிகட்கு ஓர் குரவையாதலிற் பொருந்தும் இதனை,

“ திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் தபனனந்தி செவவேளாதி
தருமுது குரவருக்குந் தமதருளா லாகிரியத் தலைமை நலகி
வருமெவர்க்கு முதற்கருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திராகக்கை மலரும்வாய்ந்த
உருவழகுந் குறுவகையுந் காட்டியரு டருஞ்சிவனை யுளத்துள் வைப்பாம்”
என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கானும்,

“ குண்டையோ கொற்றக் கொடியோ கொடுக்கணையோ
பெண்டோசீர்த் தொண்டனோ பேசுககால்—மண்டருணைப்
பூவிரத மோட்டினர்க்குப் பொற்பிருடி. மாதர்தம்
மாவிரத மோட்டினர்க்கு மால்.”—என்றபடி திருமால் சிவனடியார்களு
ள்ளே சிறந்தவராதலானும் பொருந்துமென்க. (கச)

நீறணிந்த செம்மேனி நீலகண்ட னன்னுமங்
கூறியது செவிப்புலததிற் குறுகுதலு மருடீர்து
தேறிழுதுக் குறைவெய்திச் செழுமறைதேர் வியாதமுனி
யாறணிந்த செஞ்சடையெம மந்தணனை யேத்துவனுவ.

(இ-ள்.) திருவெண்ணீற்றினையணிந்த செவவிய திருமேனிவாய்ந்த சேகன்
டத்தையுடைய சிவபெருமானது நல்லதிருநாமமாகிய (திருமால்) கூறியது காதிற்
பட்டவுடனே, செழுமையாகிய வேதங்களில் தேர்ந்த வியாதமுனிவர் மயக்க
மொழிந்து உணர்வுற்றுப் பேரறிவுகொண்டு, கங்கையாற்றினையணிந்த செந்நிறம்
பொருந்திய சடையையுடைய எமது சிவபெருமானே (பின்வருமாறு) துதிசெய்ய
த்தொடங்கினர். ௭-று. (கடு)

மாலவன்றன் னுடலின்னுங் கரிதாக வருங்கொடிய
வாலமுண்டு துயர்கூரா தமருயி ரளித்தோனைப்
பாலனுக்காக் கூற்றதைத்த பண்ணவனைப் பவளவனா
போல்பவனை யலதுநாப் போற்றாது போற்றாதே.

(இ-ள்.) மாயோனது சரீர மின்னுங் கருமையெய்தத் (திருப்பாற்கடலில்)
தோன்றிய கொடிய ஆலாவலிஷத்தைப் புசித்துத் துன்பமுறாமல் தேவருயினாக்
காத்திரட்சித்தவரும், பாலராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவருக்காக இயமனை (திருவ
டியினால் அவன் விறுஞ்ன்ற) உதைத்தருளிய கடவுளும், பவளமலைபோன்ற திரு
மேனி யுடையவருமாகிய சிவபெருமானே யல்லாமல் எனது நாவானது (பிரவோ
ருவரையும்) ஒருபோதும் துதிசெய்யாது. ௭-று.

இதுமுதல் ஆறுசெய்யுள்களால் வியாதமுனிவர் சிவன் துதிசெய்கின்றனர்;
இக்கவிகளிற் பொதிந்த காதைகள் முன் வந்தவையே. (கக)

மண்ணகம்பொற் நிண்டேரா மாமறைகள் பாய்பரியாத்
தண்மதிவெய் யோனிலங்கு பாண்டிலாத் தன்னொவோ
னெண்ணிறவம் பாய்ப்புரங்க ளொருமூன்று மொருங்கவித்த
கண்ணுதல்பொற் றுள்ளறிக் காணுகண் காணவே.

(இ-ள்.) பூலோகமே அழகிய இரதமாகவும், பெருமைதங்கிய (நான்கு)
வேதங்களே பாய்ந்து செல்லும் (நான்கு) குதிகளாகவும், குளிர்ச்சிதங்கிய சந்
திரனும் வெப்பம்பொருந்திய சூரியனும் விளங்குகின்ற சக்கரங்களாகவும், தண்
ணிய துவளமாலையணிந்த திருமாலே ஒள்ளிய நிறமுடைய அம்பாகவும் கொண்டு,
ஒப்பற்ற புரங்கள் மூன்றையும் ஒகோலத்தில் அழித்த சிவபெருமானது அழகிய
திருவடிக்கையல்லாமல் எனது கண்கள்(வேறென்றையும்) ஒருபொழுதும் பாராது.

பாணிகருஞ் சிறைத்தும்பி படித்தாடுங் கொன்றையந்தார்
வாணிலவு மதிக்கண்ணி வனைந்தருளும் புரிசடையோன்
சேனமர்ந்த தேவாமணி முடியுமுது சேந்தொளிர்பொற்
ருண்மலர்க்கல் லாதுசென்னி தாழாது தாழாதே.

(இ-ள்.) பண்ணைப்போன்ற சிறகோசையைப் பொருந்திய தும்பிகள் மூ
ழ்கி விளையாடுகின்ற அழகிய கொன்றைமலரையும், ஒள்ளிய நிலவைவீசுகின்ற சந்

வியாதன் கையு நாவு மெழாது நின்றது. எ ள னு

திரனையுஞ் சிரோமாலையாக வணிந்தருளிய புரிந்தசடையையுடைய சிவபெருமானது, ஆகாயத்தின்பொருந்திய தேவர்களது மணிகள்பதித்த கிரீடங்கள்விழுதலால் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமாகிய திருவடித்தாமரையையல்லாமல் (வேறொன்றையும்) எனது சிரமானது ஒருபொழுதும் பணியாது. ௭-று.

பாணிகரஞ் சிறைத்தும்பி யெனவும் பாடம். அஞ்சிறையென்பதற்கு அகச்சிறகு ஏனப் பொருள் கொள்க. (கஅ)

கறையனற்பேழ் வாயுரக கங்கணத்தோ னெவனெழுதா மறைமுழுதுந் தனியேத்தி வழிபடுவோ னெவன்கோணற் பிறையணிந்தோன் யாவனீந் கவனல்லாற் பெட்பிடுனெடு மிறைவனென வெனதுள்ளத் தெண்ணேனமற் றெண்ணேனே.

(இ.ள்.) விஷம பொருந்திய நெருப்பை யொத்த பெரிய வாயையுடைய சர்ப்பங்களைக் கங்கணமாகவணிந்த கடவுள் யாரோ? எழுதாக்கிளவியாகிய வேதங்களெல்லாம் தனித்தனி துதித்து வழிபாடுசெய்தற்குரிய கடவுள் யாரோ? வளைவாகிய பிறைச் சந்திரனைச் சிரசி லணிந்த கடவுள் யாரோ? அப்படிப்பட்ட கடவுளை யல்லாமல் ஆசையோடு கடவுளென்று என் மனதில் (வேறொருவரையும்) ஒருபொழுதும் தியானியேன். ௭-று. (கக)

ஆதியாய் முழுமுதலா யருவுருவாய்ப் பூரணமா யோதுநான் மறைதெளிந்த வுபரிடதப் பொருளாகி நாதமாய் வெறுவெளியாய் நாரணனுந் காண்பரிதாஞ் சோதியா லயமலது சூழாகால் சூழாவே.

(இ-ள்.) ஆதிபகவனாகியும், முழுமுதற் காரணராகியும், அருவுருவராகியும், சர்வவியாபகராகியும், சொல்கின்ற நான்கு வேதங்களையும் தெளிவுபடுத்திய உபநிஷதத் தாற்பரியராகியும், நாதமயமாகியும், சுத்தவெளியாகியும், திருமாலுந் கண்டறிதற்கு முடியாத சோதிவ்ருபராகியு முள்ள சிவபெருமானது திருக்கோயிலையல்லாமல் எனது கால்கள் (மற்றொன்றையும்) ஒருகாலத்திலும் பிரதட்சணஞ்செய்யாது. ௭-று. (உ௦)

மையநெடு வரை போலு மழைமதமால் கரியுரித்துச் செய்யதிறு மேனிதனிற் போர்த்தருளுஞ் சேவகன்ற னையசெழும் பொற்கமல மலர்போலு மடியினல்லாந் கொய்மலர்க ளேவிநின்று கூம்பாகை கூம்பாவே.

(இ-ள்.) கருமைநிறப் பொருந்திய பெரியமலைபோன்ற, குளிர்ந்த மதனீரைச் சொரியும் மயக்கத்தை யுடைய யானையை யுரித்து, செவவிய திருமேனியிற் போர்வையாகக் கொண்டருளிய பராக்ரமமுடைய சிவபெருமானது அழகிய செழுமை வாய்ந்த பொற்றாமரைமலர்போன்ற திருவடியிலல்லாமல், கொய்தமலர்களா லருச்சித்துநின்று எனது கைகள் (பிறிதொன்றையும்) ஒருநாளும் கூம்பாது.

மேல் போந்த ஆறு செய்யுள்கள் வியாதமுனிவர் செய்த சிவத்தியானம். அச்செய்யுள்களின்கருத்தைத் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், திருவாய்மலர்த்தருளிய திருஅங்கமாலேத் திருப்பதிகத்தானும்,-

வரதுங்கராமபாண்டியர்.

“கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள்
கறைக்கண்டன கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள்
பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள்
பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள்
பண்ணவனறன் சோபாடு நன்னாவே நன்னா
பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிகள்
அண்ணல்பொலவ கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச
மவனடிக்கி ழடிமைபுகு மடிமையே யடிமை” எனப் பிரமோத்
தரகாண்டத்துட் கூறியவற்றானு முணர்க. (௨௧)

வேறு.

என்று கூறி முனிவர நேத்தலுங்
கொன்றை வேணிய னின்னருள் கூர்தரத்
துன்று பாவந் தொலைந்தவ னேங்குகை
மன்ற முன்னைய தாக வழங்கிற்றால்.

(இள.) என்றிந்தவகையாக வியாதமுனிவர் தோத்திரஞ்செய்து துதிக்க
வும், கொன்றைமாலையணிந்த சடையையுடைய சங்கரரது இனிமையாகிய திருவ
ருள் மிகுதலால், தன்னையடைந்த பாவமானது தொலைந்து அவரது தூக்கிய கை
நிலைபெற முன்னைய தன்மையாக வழக்கத்திற்கு வந்தது. ௭-று.

இவ்வாறே யன்றி, வியாதமுனிவர் செய்த தோத்திரத்திற் களிகூர்ந்த
சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் இடபாருடாய் விராயகர் - ஸகந்தர் - திரு
மால் - திசைமுகன் முதலிய தேவர்கள் புடைசூழவும் புஷ்பமாரி பொழியவும் கா
ட்சியளித்ததாகவும், அவ்வாறு வருகையில் தமது திருவடியைத் தாங்கினர் திரு
மாவின் நிலைமையை முனிவர்க்குக் காட்டியதாகவும், சரிதமுளது. இதனை,

காஞ்சிப்புராணம் - சாரந்தாசயப்படலம்.

“எவனை மதித்து நம்முன் ஞாந வசைத்தா யிந்நா
ளவனிதோ காண்டி மற்றெம் மடியினை தாங்கி நின்றான்
சவலை நீபை நிராற் சாற்றினை யெம்மைத் தேறா
துவலையா மதத்திற் பட்டோ ரிடும்பைபோ யுழப்பர் கண்டாய்—என்ப
தனானிக. (௨௨)

தண்டு ழாய்மணி மாலே தணந்தொளிர்
கண்டி கைத்தொடை சூழக் களிப்பொடும்
புண்ட ரங்கள் புனைந்து சிவனடித்
தொண்டர் தாணமலர் சூழ்ந னைனான்.

(இ-ள்.) குளிர்ச்சிதங்கிய துளபமணி மாலையை நீங்கி, பிரகாசிக்கின்ற
உருத்திராக்க கண்டிகையாகிய மாலையைணிந்து, ஆசையுடனே திரிபுண்டரங்கள்
(ஆகத்திருவெண்ணிறு) தரித்து, சிவனடியிற் றெண்டர்களாக வழற்றோது பாத
ங்களாகிய மலர்களைச் சிரமேற்கொண்டு ஆந்தக்கூத்தாடினர் (வியாதமுனிவர்.)

அன்று தொட்டெம் மமலனுக்கன்பளாய்
மன்ற வோங்குகண் டாகனன் வாவியிற்
றுன்று தண்கதிரச் சோதியி லிங்கமாந்
கொன்ற மைத்துள் ளுவந்தருச் சித்தனன்.

(இ-ள்.) அன்றையதினமுதல் எமது சிவபெருமானுக் கடியவராய், கிலை
பெற்றுயர்ந்த கண்டாகனன் தீர்த்தத்திலே, நெருங்கிய தட்பமாகிய கிரணங்களை
யுடைய சோதிவடிவாகிய சிவலிங்கக் குறியொன்றினைப் பிரதிட்டைசெய்து மன
வீருப்புற்றுப் பூசுத்தனர் (வியாதமுனிவர்). எ-று. (௨௪)

இன்ன வீசனற் காதை மியம்பினர்
துன்னு பாதகங் கோடி தொகுப்பினு
மன்ன யாவுத் தொலைத்தான் சேவடி
மன்னி வாழ்குவ ரென்ன வழங்கினன்.

(இ-ள்.) இத்தன்மையான பெருமானது சரித்தத்தைச் சொன்னவர்கள்,
நெருங்கிய கோடிபாதகங்களைச் செய்தபோதிலும், அவற்றையெல்லாம் மொழித்துச்
சிவபெருமானது சிவந்த திருவடிக்கீழ் கிலைபெற்று வரம்பார்களென்று (ஸ்ரீ ஆற்
முகப்பெருமான் அகத்தியமுனிவருக்கு) அருளிச்செய்தனர். எ-று. (௨௫)

வியாதன் கையுளவு மெழாதுநின்ற அ - ம்.
முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௨௬.

தொண்ணூற்றாவது,

வியாதன் சாபமிட்ட அத்தியாயம்.

விடைக்கொடி யுயர்த்தோன் றெண்டர்க் கன்பளும் வியாதன் முன்னங்
கடக்கருஞ் சாபங் காசிக் கிடுமெனக் கரைந்தா லவ்வா
றடக்கரு முவகை யேற்கின் றறைகென முனிவன் கேட்பப்
படைக்கட லுடைக்கும வைவேற் பண்ணவ னுணர்க்கு மன்றே.

(இ-ள்.) இடபத்தைக் கொடியாக வுயர்த்திப்பிடித்த சிவபிரானது அடி
யார்கட்கன்பராகிய வியாதமுனிவர், நீக்குதற்கரிய சாபத்தைமுற்காலத்தில், காசி
நகருக்குக் கொடுத்தனரென்று திருவுள்ளம் பற்றினீர், அவ்வாலாற்றினை யறிய
அடக்கமுடியாத ஆசையுடைய அடியேனுக்கு இப்பொழுது திருவாய்மலர்ந்த
ருளவேண்டுமென்று, அகத்தியமுனிவர் கேட்டனும், சேன்களையுடைய சமுத்
திரம் உடையும்படி செலுத்திய கர்மையர்கிய வேலாயுத்தந்தையேத்திய ஸ்ரீ கார்த்
திகேயர் கழறுவாராயினர். எ-று.

படைக்கடலுடைக்கும் வைவேற் பண்ணவனென்றது :—

ஸ்ரீ முருகப்பிரான் தேவர்கட்காகச் சூரபன்ம னாதியருடன் செருச்செய் கையில், ஆறுவதுதினம் சூரபன்மனுக்கு இனையோனாகிய சிங்கமுகாசுரன் அநேக நாழிகைப்பொழுது நவவீரர் இலக்கைகுமாரர் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதசேனை ஆகிய இவர்களை யெதிர்த்துச் சண்டைசெய்து செயிக்கமுடியாமல் வெகுளி கொண்டு ஓர் மாயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அது நவவீரர்களையும், லக்கைவீரர்களையும், பூத சேனையையும் கட்டிக்கொண்டு ஆகாயவழியாய்ச்சென்று பங்கடவி லுண்டாகிய உதயகிரியில் விடுத்தது. அதுகண்ட வாயுதேவன் இனையின்னையாருக்கு விஷ யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பெருமான் தம்மோடிருந்த ஆயிரவெள்ளம் பூத சேனையோடும் இரதாருடராய்ப் போர்க்களஞ் சேர்ந்து சமர்செய்கையில், பூதசே னைமுழுவதையும், அச்சின்கண் ஆயிரம் வாய்களால் விழங்கினன். அப்பொழுது தனித்துநின்ற ஆறுமுகப்பெருமான் அவன்வயிற்றை அஸ்திரமொன்றால் பிளக்க அதன்வழி பூதர்வெளி வருவதுகண்டு தன்கைகளால் தொனையை மூடினன், விம லர் அவன்நெற்றியில் ஓர் கணைசெலுத்திக் களைப்படுத்தினர். அவன் அதனால் அவ சமாக, அதுகாலையில் அவன் வயிற்றி லிருந்தோர் வெளிப்பட்டுப் பெருமானைப் பணிந்தனர்.

மீண்டும் ஒருகணையெடுத்துத் திருப்பாங்கடலில் உள்ள உதயகிரியிற் ப்லமுடன் செலுத்தினார், அது போய் வீரர்கள் தொகையைத் தன்மேல் தாங்கிக் கொண்டு விரைவாகத்திரும்பி, சுப்பிரமணியக்கடவுள்முன் விடுத்ததென்பதாம்.— இதனை,

கத்தபுராணச்சுருக்கம்.

“மற்றிவ்வேலை வெகுளிகொண்டு சிங்கமாறு கத்தினோன்

மாயமான பாசம்வீச மாசிலாத பூதனாக்

கொற்றமுற்ற வெண்மறைத்து லக்கமாமி லக்கனாக்

கோளும்பு யத்தனைக்கொ தித்துவந்து கட்டியே

வெற்றிகொண்டு விண்ணெழுந்து துண்ணெனப்ப டர்ந்துபால்

வேலைதன்னி லுதயமான வெற்பிலிட்டி ருத்ததா

ஐற்றதேவ ரீதுகண்டு வரமுனர்க ளோடினா

ருலவைசென்று முருகனோடு ாப்பவங்கெ முந்தனன்”-எனவும்,

“அப்போது தன்னி லுதயச்சி லம்பி லருள்கொண்ட வேல னொருகோ

றுப்போடு கைப்ப வதுசென்று வீரர் தொகையைத்த னாது மிசையே

மெய்ப்போடு கொண்டு கடிதேதி ரும்பி விற்ல்வேலன் முன்பு விடவே

“மைப்பாவுகண்டன் மகனங்க வர்க்கு மகிழ்வாக வோதி னனரோ.” எனவும் வருவனவற்று னுணர்க. இதவேயன்றி, படைக்கடலுடைக்கும் என்பதற்குச் சூர பன்மணிஞ்ந்த கடலைக்கலக்கிய வென்கூறிலும் பிழையாது. (க)

அடைபுடை பொதித்து தித்தே னரும்புபூங் கரும்பு வேவி

படர்வயற காசி தன்னிற் பாயொள்ளி யிலிங்க மொன்று

கடவுணன் மறைவி யாத னமைத்தநாள் முதலாய்க் காமர்
சுடர்மணி கன்னி கைப்பூம் புனவில்வை கறையிற் றேயுந்து.

(இ-ள்.) (தெய்வீகம்பொருந்திய) நான்குவேதங்கனையறிந்த வியாதமுனி
வர் இலகனின் பக்தத்திற் பொதித்து, மதுரமாகிய தேனைச் சிந்தும் பூக்களையுடைய
கரும்புலவிகள் படர்ந்த வயல்களமைந்த காசிக்ஷேத்திரத்தில், பரவிய பிர
காசத்தையுடைய ஓர் சிவலிங்கக்குறியைப் பிரதிஷ்டைசெய்த தினமுதற்கொண்
டு, அழகிய பிரகாசத்தோடுகூடிய மணிகன்னிகையாகிய பொலவமைந்ததிர்த்தத்
தில் விடியற்காலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து. எ-று.

இதுமுதல் மூன்றுபாடல்கள் குளகம் (2)

எறிகுடர்ப் பணில முத்த மீர்ங்கதிர் மதிபென் றெண்ணி
யறைபுனற் றுறைதோ றும்ப லரும்பற வெடித்து மன்ற
னறவுகொப் பளிகருங் காசி நகரில்வீற் றிருக்கு முக்கட்
கறைமிடற் றெநதை செம்பொற் கழலினை கருதி யேத்தி.

(இ-ள்.) ஒளிவீசுகின்ற சங்கமுத்துகளைக் குளிர்த் திரைத்தையுடைய
சத்திரனென்று கருதி, சத்திக்கின்ற நீர்த்துறைகளிலெல்லாம் பொருந்திய ஆம்
பற்செடிகள் மொட்டுகளை நன்றாகவிகசித்து வாசனையோடுகூடிய தேனைச்சொரி
யும் காசிப்பட்டணத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திரிநேத்திரங்கனையும் நீலகண்டத்
தையுமுடைய எமது தந்தையாகிய ஸ்ரீ விச்சுவநாதப்பெருமானது செம்பொன்
பொன்ற உபயதிருவடியைத் தியானித்துத் துதித்து. எ-று. (3)

பத்தியிற் குயின் முத்தம் பணிச்சுட ரொறிப்ப வோங்கு
முத்திமண் டபத்தின் வைகி வழிபடு முனிவர் கேட்ப
மைத்திரு டேங்கு சோலை மதிமுகந் துடைக்குஞ் செவ்வீ
வித்தகன் மருவு காசி வியன்சிறப் புரைக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) வரிசையாகப் பதித்துள்ள முத்துகள் குளிர்த் த ஒளிவீசும்படியு
யர்ந்த முத்திமண்டபத்திலே வீற்றிருந்து, தம்மை வழிபாடுசெய்கின்ற முனிவர்
கள் கேட்கும்படி, கருமைமிகுந்து இருள்வாழ்கின்ற சோலைகள் சத்திரனைத்தாவு
கின்ற அழகமைந்த ஞானரூபமாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் காசினகரத்தின்
மேன்மைதங்கிய பிரபாவங்கனையெடுத்துப் போதிப்பாராயினர் (வியாதமுனிவர்).
கூன்பிடர்ப் பவளச் செந்நெல் கொழுமடற் கழுகி னோங்கி
வான்படர் வயல்கூழ் காசி மாநக ரடைந்த போதே
தேன்படு மொழியாள் பங்கன சீறடி சேர்வ னென்னுத்
தான்படர் நெறியி னீங்கித் தவறிழைத் திடுத லாகா.

(இ-ள்.) வளைவாகிய கழுத்தையுடைய செவ்விய பவளகிரம்பொருந்திய
நெற்பயிர், மதர்த்த மடலையுடைய பாக்குமாங்கன்போலு வுயர்ந்து ஆகாயத்திற்
படர்கின்ற வயல்கள்கூழ்ந்த காசியாகிய கிரந்தப்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தபொழுதே
தேன்சொரியுஞ் சொல்லையுடைய உமாதேவிபாகராகிய சிவபெருமானது சீர்த்தி
தங்கிய திருவடியைக்கூடுவேனென்று, தான் செல்லு நன்னெறியை விலகி (மம
தையால்) பாவச்செயல்களைச் செய்தல் கூடாது. எ-று. (4)

பிறன்மனை யினிது வேட்டல் பிறர்பொருள் கவார்து கோடல்
தெறுதொழின் முதல வாய தீவினை புரித லாகா
விறுவது காசி தன்னில் வேண்டுமென் றெண்ணி யாவி
மறவிதன் றாதர் கொள்ள வலிதனில வழங்க லாகா.

(இ.ள்.) அன்னியமாதனா ஆசையாகவிரும்புதல் - மற்றொருவரது சொத்துக்களைக் கிரகித்துக்கொள்ளுதல் - கொலைபுரிதல் முதலிய பாவங்களைச் செய்த லாகாது. (ஒருவன்) காசிக்ஷேத்திரத்திலே சாகல்வேண்டுமென்று நினைத்து (தனக்குத்தானே) பலாத்காரமாய் உயிரை இயமதுதர்கொள்ளும்படி கொடுத்தலாகாது.

மற்றைய தலத்தி லிங்கங் கோடிமேல் வழங்கு பேறு
முற்றுநீர்க் கங்கை யோங்கு காசியில் முடிவி லாத
கற்றையஞ் சுடரி லிங்க மொன்றினைக், காண்ட லோடும்
பெற்றுவிண் ணவர்க் னேத்தப் பெறலரும் வீடு.சேர்வார.

(இ.ள்.) ஏனைய (புணிய) ஸ்தலங்களில் ஒருகோடிக்குமேற்பட்ட சிவலிங்கம் கொடுக்கும்பலன் முழுவதையும், நீர் மயமாகிய கங்காநதியோங்கிய காசிக்ஷேத்திரத்தில், கெடுதலில்லாத தொகுதியாகிய அழகிய கிரணங்களையுடைய ஓர் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தவுடன் அடைந்து, தேவர்கள் துதிக்கும்படி அடைதற் கரிதாகியமோக்ஷத்தையடைவார்கள். எ-று. (எ)

முயலடை கிடக்குந் திங்கள் மோலிய விலிங்க மொன்றைப்
பயின்மலர் தூவி யோர்க்காற் பழிச்சிலெண் ணிருமா தான
மியைவுறக் கொடுத்த பேறிங் கெய்துமைந் தழுதத் தாலாட்
டயர்பவர் புரவி மேத மாற்றிய பயனுண் டாவார்.

(இ-ள்.) முயற்களங்கம் பொருந்திய சந்திரனைச் சடையிலுடைய ஓர் சிவலிங்கக்குறியை இக்காசிக்ஷேத்திரத்தில் மலாகளானருச்சித்து ஒருமுறைதோத்திரஞ் செய்தால், சோடசமகாதானங்களையுங் கிரமமாகக்கொடுத்த புண்ணியம் கைகூடும். (ஓர் சிவலிங்கத்தை) பஞ்சாமிர்தத்தினால் அபிஷேகித்தவர் அஸ்வமேத யாகஞ் செய்தபுலனை அடையப் பெறுவார்கள். எ-று. (அ)

சூலைபொரு தலையுந் தூநீர்க் குடம்படு குரும்பைத் தெங்கி
னிலைதலை விரிக்குங் கான மிருசுடர் தடுக்குங் காசி
யலர்கதி ரிலிங்க மொன்றிற் கோர்பொழு தடிசி லேற்றின்
மலர்தலை யுலகில் வாச பேயமாற் றியதை மாணும்.

(இ-ள்.) சூலையின் சுமையைத் தாங்கமாட்டாமல் அசைகின்ற சுத்தசலத்தையுடைய குடம்போன்ற குரும்பைகள்பொருந்திய தென்னமரங்களின் இலைகள் தலைவிரிந்து விளங்கும் சோலையானது (சூரியசந்திரர்களாகிய) இருசுடர்களை (ச்செல்லவொட்டாமல்) தடைசெய்யுங் காசியிலுள்ள பரந்த ஒளியமைந்த ஓர் சிவலிங்கக்குறிக்கு, ஒருகாலம் திருவமுது (கிவேதனம்) செய்வித்தால், இடமகன்ற உலகத்தில் வாசபேயமாகஞ் செய்ததை யொக்கும். எ-று.

வாசபேயம்—பதினுறுபசுக்களாற் செய்யும் ஓர்யாகம்.

(க)

கொலைத்தலைச் சூல வொள்வேற் குழகனுக் கருளி னேடுங்
கலைத்தலைத் திங்க ளன்ன கவினைவெண் கவரி சங்க
நலத்தஞ் கொடிக ளின்ன நல்கினோர் குடையி னீழ
லலைத்தலை சுமந்த வாழி யகனில முழுது மாள்வார்.

(இ-ள்.) கொல்லுகின்ற கிரசையுடைய சூலமாகிய ஒள்ளிய (முத்தலை)
வேலாயுதமேந்திய சிவபெருமானுக்கு ஆசையுடனே சோடசகலகருகிறைந்த சந்
திரன்போன்ற குடை - வெண்மைதங்கிய சாமரை - சங்கு-நன்மைதரத்தக்க துவ
ளும் இப்படிப்பட்டவற்றை (தானம்) கொடுத்தவர்கள் ஒரோகுடையின் நீழலில்
(ஏகசக்ராதிபதியாய்) அலைகள் பொருந்திய கடல்குழந்த பரந்த பார்முழுவதையும்
அரசசெய்வார்கள். ௭-௩.

கொலைத்தலை என்பதற்குக் கோறல்புரிதலிற் நலைமைபெற்ற என்றும்பொ
ருள்.

இச்செய்யுளின்கருத்தை-சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“தழங்குசங்குபல்லியஞ்சாமரைவாள் கண்ணாடி
சத்திரம்வத்திரங்கனகந்தாம்பிரபாத்திரமு
முழங்குநிமிதியிதழிமுடிக்கணித்தபெருமான்
முன்னருநரப்பணித்தெழுந்தமொழித்திதினான் முறையே
வழங்குவோர்தமைமுன்னாள்வருத்திநிலநூவு
மாற்றியகமகிழ்வுறப்பின்மல்குவன துகர்வர்
பழங்கணி ருளாளியகன்றவுயிர்க்குயிராய்கிறைந்த *
பரமசிவனுந் திரன் நன்பதிபெற லுண்மையதால்.”-என்னும் திருவிரு

த்தத்தின்படியே சிவசக்திதிக்கு சங்கு-வாத்தியம்-சாமரை-வாள்-கண்ணாடி-குடை-
வஸ்திரம் - பொன் - தாம்பிரபாத்திரம் முதலியவற்றைப் பிரயோசனப்படுத்தி
னோர் சகலபாக்யத்தோடும் வாழ்ந்து முத்தியுறுவர்.—எனக் கூறியவாற்றானறிக.
பாவடிப் பனைக்கை வேழ முரித்தருள் பரமன் செம்பொற்
சேவடிப் போதிற் றாவி யேத்துவான் சிறந்த வந்தண்
பூவலர் சோலை வாவி யின்னன புரிவித் தீந்தோர்
யாவரந் கவர்தம் வீட்டிற் கற்பக மிருக்கு மன்றே.

(இ-ள்.) பரவிய அடியையும் பனைமரம்போன்ற துதிக்கையையுமுடைய
யானையை உரித்தருளிய சிவபிரானது செம்பொன்போன்ற செவ்விய திருவடி
தாமரையில் அருச்சித்துத் துதிசெய்யும்படி, சிறந்த அழகிய தட்பமாகிய பூக்கள்
மலரும் சோலைகள் - தடாகங்கள் இப்படிப்பட்டவற்றை உண்டுசெய்து (தானம்)
கொடுத்தவர்கள் யாரோ, அவர்கள்வீட்டிற் கற்பகவிருட்சம் வீற்றிருக்கும். ௭-௩.

பூவலர்சோலை யீந்தோர்பயனை

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

“உத்தியானமிறைக்களித்தோரதிற்
பத்திரம்மலர்பைக்களியின்வரை
யொத்தசீருகமொன்றிமகிழ்வொடு
நீத்தனெங்கும்புரத்தினிலவுவார்”-என்பதனாலும்,

வாவியீந்தோர்பயனை ஷே.

“வாவிகூபதடாகங்கள்வருத்துமேற்றனக்கோர்
கோவிலாகபோக்குரிசிலைக்குறித்தவைகொடுத்தோர்
தாவில்சீர்ப்பெருந்தனத்தொடுத்தாணிமேற்றழைத்தே
சேவிலேனெங்கிதேவனையடைவரந்தியத்தே” —என்பதனாலும், (கக)

படுமணி மிடற்ற சேதா மடிசுரர் தொழுகு பாலிற்
கடவுணல் லிலிங்க மாட்டிற் பறங்கடற் றுயில்வர் கங்கை
புடைகிடந் தலைக்குந் திங்கட் புரிசடை யண்ணல் கோயில்
வடிவுறப் புனைந்தோ ரோங்கு கயிலைமால் வரையின் வாழ்வார்.

(இள.) அடிபடுகின்ற மணிகள் கட்டிய கழுதையுடைய செம்மையா
கிய பசுவின் மடியினின்று சுரந்தொழுகும் பாலினாலே தெய்வீகம்பொருத்திய
நல்ல சிவலிங்கப்பெருமானை (யாவராயினும்) அபிடேசித்தால் அவர்கள் (திருமால்
பதவியடைந்து) சுரீராய்தியில் (யோக) நித்தினைசெய்வார்கள். கங்கையானது
ஒருபுறத்திலிருந்த அலையெறியும் சந்திரனைச்சூடிய புரிந்தசடையையுடைய சிவ
பெருமானது திருக்கோயிலை அழகுறப் புதுக்கினவர்கள் உயாவாகிய பெரிய கை
லாயகிரியில் வாழ்வார்கள். எ-று.

ஆவின் பாலபிடேகஞ்செய்வித்தோர்பலனை

* சிவபுண்ணியத்தேளிவு.

“வண்டிகண்டிழைத்தொடைவாரச்சடை
யண்டர்நாயகங்கன்பொடுபால்தயிர்
தொண்டினோடுத்தொழுதுவந்தாட்டினோர்
விண்டுவின்பதமேவுவர்மெய்மமையே” —என்பதனாலும்,

கோயில்கட்டுவித்தோர் பலனை ஷே.

“திருவரங்குதிருமகில்கோபுர
மருவுமண்டபம்வானவர்க்கன்பொடு
கருவரம்பறக்கண்டவர்கண்ணுத
ஒருவருக்குமேவுவருண்மையே” —எனவும்,

சிலமான சிவாலயமுதலியவற்றைப் புதுக்குவிப்போர்பலனை ஷே.

“மாதவார்மடங்களாதிவரதன்மந்திரங்களாதி
நாதமாமிலிங்கமாதிரளினபுட்கரணியாதி
சேதமுற்றிழன்முன்போலச்செய்கின்றோர்க்குறுபலந்தா
னோதுமுன்செய்தோர்தம்மினாயிரங்குணிதமோங்கும்” —எனவும்வருவன
வற்ற னுணர்க. (கஉ)

எண்ணிரு தான மற்றைத் தலங்களி னீத றன்னில்
மண்ணமை முழுவந் தஞ்சா வளங்கொழு காசி தன்னில்
நண்ணியோர் யோகிக் கீத னன்றென வுரைத்தான் மீட்டும்
புண்ணிய விரதம் யாவும் புகலெனப் புகலு மன்றே.

(இ-ள்.) சோடமகாதானங்களையும் ஏனையஸ்தலங்களிற் கொடுப்பதைக் காட்டிலும், மார்ச்சுண்பூசிய மத்தளங்கள் துயிலாத வளப்பமிருந்த காசிக்ரத்திற் சென்று, ஓர் யோகிக்குக்கொடுத்தல் நன்றாகுமென்று (வியாதமுனிவர் தன்மாணுக்கர்க்கு) கூறினர். திரும்பவும் புண்ணியவிரதங்களை யெல்லாம் சொல்லவேண்டுமென்று (மாணுக்கர்) கேட்க, (வியாதமுனிவர்) சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

ஒருபக லுண்டல் கங்கு லுண்டல்யா சிதநல லுண்டி வரைகுதல் நான்கும பாத கிரிச்சரம் வடந்த ருப்பை யரசுநல லத்தி விலல மவற்றிலொன் றோர்நாள் தோய்த்து தருபுனல் நுகர்தல் பன்ன கிரிச்சர மென்பர் தக்கோர்.

(இ-ள்.) ஒருமுறை பகற்காலத்திற் புசித்தல் - இரவிற்புசித்தல் - யாசித் துண்ணல் - நல்லவுணவையகற்றல் ஆகிய இவை நான்கும் பாதகிரிச்சரம். ஆல் - தருப்பை - அரசு - நல்ல அதி - வில்வம் ஆகிய அவற்றின் (இலைகளில்) ஒவ்வொன்றை யொவ்வொன்றாள் நீரில்தோய்த்து உண்ணுதல் பன்னகிரிச்சரம் என்று மேலோர் கூறுவார்கள். எ-று.

பன்னம் - இலை. கிரிச்சரம்—ஓர்வகைப் பிராயச்சித்த விரதம். (கச)
ஒர்பக லோரொன் றாக வுவந்துபிண் ணுக்கு தீம்பால்
மோர்புனல் பொரிமாக் கோடல முறையினோர் வைக லுண்டி
தீர்தலிற் நெறியில் யாதுந் திறம்பில ராற்றி னாந்
மேர்பெறு சவுமி யப்பேர்க் கிரிச்சர மென்ப மன்னே.

(இ-ள்.) நாளொன்றுக் கொவ்வொன்றாகக் களித்து, பிண்ணுக்கு - மதுரமாகிய பால் - மோர் - நீர் - பொரிமா முதலியவற்றைப் புசித்தல்-முறைப்படி ஒரு நாள் (இத்தகைய) உணவு நீங்குதல் - இம்மார்க்கத்தில் யாதுந் தவறாமற் செய்தல், என்றும் அழகுபொருந்திய சவுமிய கிரிச்சரமென்று பெயர்கூறுவர். எ-று. (1)

மூன்றுநாள் பிடியோ ரொன்று முறைபட வருந்தி முன்ன
ளான்றவல் வுணவுந் தீர்த லதிகிரிச் சரம தாகு
மேன்றுய ரிருபத் தோர்நாள் பால்குடித் தினிதி ருத்தல்
சான்றவர் கிரிச்ச ராதி கிரிச்சர மென்ப தாமே.

(இ-ள்.) மூன்றுதினங்கள் ஒவ்வொரு பிடியாக முறையோடருந்தி, அடுத்த (நான்காவது) நாள் பெருமைதங்கிய அவ்வுணவும் நீங்குதல் அதிகிரிச்சரமென்று சொல்லப்படும். மேம்பட்டுயர்ந்திருபத்தொருதினங்கள் பாலப்பருகி இனிதாக (உபவாசம்) இருத்தலைக் கிரிச்சராதி கிரிச்சரமென்று மேலோர் விளம்புவார்கள். எ-று. (கச)

மும்மைநாட் காலே யுண்டல் மும்மைநா ளிரவ ருத்தல்
மும்மைநாட் கிடைப்பிற் றுய்த்தல் மும்மைநா ளுணவுதீர்தல்
மெய்ம்மைசேர் பிரசா பத்திய கிரிச்சர முணவு விட்டிங்
கம்மபன் னிருநாள் வைகல் பார்க்கிரிச் சரம தாமால்.

(இ-ள்.) மூன்றுநாட்கள் காலையிற் புசித்தல் - மூன்றுதினங்கள் இரவிற்குப் பித்தல் - மூன்றுபொழுதுகள் (அன்னம்) கிடைத்தால் (கிடைத்தபொழுது உண்ணுதல்) உண்ணுதல் - மூன்றுதிவசங்கள் அன்னமயிலாதிருத்தல் - உண்மை பொருத்திய பிரசாபத்திய கிரிச்சரமென்று சொல்லப்படும், ஆகாரமகன்று; பன்னிருதினங்கள் (விரதம்) இருததல் பார்க்கிரிச்சரம் எனப்படும். எ-று. (கஎ)

கோசல மோர்நா னோர்நாள் கோமய மோர்நாள் தீம்பால் மாசிலவெண் டயிரோர் நாளெய் யொருபகல் மற்றையோர்நா ளாசறு தருப்பை தோய்த்த புனலுண் லகற்ற லோநா ளேசற வாற்றிற் சாந்த பனகிரிச் சரமென் பாரே.

(இ-ள்.) கோமூத்திரம் ஒருதினமும், கோமயம் ஒருதினமும், மதுரமாகிய பால் (ஒருநாளும்), குற்றமில்லாத வெள்ளிய தயிர் ஓர் நாளும், நெய் ஒருபகலும், குற்றமற்ற தருப்பைப்பூவல்லித் தோய்த்த சலம் மற்றோர்தினமும் உண்ணுதல் - (எவற்றையும்) நீக்குதல் ஒருதினமும் (ஆக) ஏகதலில்லாத விரதத்தை யாச்சிர் யித்தால் சாந்தபன கிரிச்சரமென்று சாற்றுவார்கள். எ-று.

கோமயம் = பசுவின் சாணம்.

(கஅ)

கோசல் முதல வாகக் கூறிய விவற்றி லோரோன் றுசற வேழநா ளாற்றி னதன்பெயர் தவத்தின் மேலோர் பேசரு முயர்மா சாந்த பனகிரிச் சரமாம் பெட்டிற் றோசைபோ முனிவ கேட்டி சாந்திரா யணமென் றோதும்.

(இ-ள்.) கோமூத்திரமுதலாக (மேற்செய்யுளிற்) சொல்லிய இவற்றுள் ஒவ்வொன்றாகக் குற்றமற்ற ஏழுதினங்கள் விரதஞ்செய்தால் அதன்பெயர் சிறந்த சாந்தபன கிரிச்சரமாகுமென்று தவத்தாற் பெரியோர்பேசவர், கீர்த்திபொருத்திய முனிவனே! ஆசையுற்றுச் சாந்திராயணவிரதத்தைக் கேட்பாயாகவென்று சொல்லத்தொடங்கினர். எ-று.

வியாதமுனிவர் மாணக்கர்க்குக் கூறிய கூற்றினைக் குமாரசக்கடவுள் குறு முனிவர்க்கு உபதேசிக்கு முறையாதலின் “ஓசைபோமுனிவ” வென்றது அகத்தியமுனிவரையெனக் கொள்க. (கக)

ஒடிவில்சுக் கிலபக் கத்தி னுதியாய்த் தொடங்கி யோரோர் பிடிசுறைத் தபர பக்க முதலவாய்ப் பெட்டி னோரோன் மடைவினி லேற்றி யிவ்வா றருத்திமுப் போது நீரிற் படிவது மேலோர் சாந்தி ராயண மெனப்ப கர்த்தார்.

(இ-ள்.) கெடுதலில்லாத சுக்கிலபக்கத்தின் முதலாகத் தொடங்கி (நா ளொன்றுக்கு) ஒப்பிடியாக (உணவைக்) குறைத்து அபரபக்தமுதலாக ஆசை யோடு ஒவ்வொர்பிடி முறையே புயர்த்தி இத்தப்பிரகாரம் புசித்து, (கால - உச்சி-மாலைமென்னும்) முக்காலத்திலும் நீரில் ஸ்நானஞ்செய்வது சாந்திராயண விரதமாகுமென்று மேலோர் கூறினர். எ-று. (உ0)

சுக்கில பக்க மாதி தொடங்கியொன் நேற்றி மற்றைப் பக்கமே முதலோ ரொன்று குறைப்பினும் பகர்வரப்பேர் புக்ககா லையினுங் கங்குற் போதுநன் னான்கு பிண்டத் தக்கவா றருத்தல் வால சாத்திரா யணம தாமால்.

(இ-ள்.) சுக்கிலபக்கமுதலாக ஆரம்பித்து ஒவ்வொருபிடி உணவை யுதிக ப்படுத்தி, அபரபக்கமுதலாக ஒவ்வொரு பிடி குறைத்துப்புகித்தாலும் அச்சாந்தி ராயண விரதமேயென்று பேர்சொல்லுவர். ஆரம்பித்தகாலத்திலும் இராப்பொழு திலும் நான்குகவளங்களை முறைப்படியுண்ணுதல்வாலசாந்திராயணவிரதமாகும். தினமுமுகக் கவள முண்ட லல்லதை யோமசேட மினிதினிற் றுய்த்த வின்ன சாத்திரா யணமா மென்பர் புனைநெடு வாய்மை கல்வி ஞானத்தாற் பொருவி லாக்கை வினையறு மனம்பூ தான்மாப் புத்திதான் விமல மாகும்.

(இ-ள்.) நாடோறும்மூன்றுகவளம் புகித்தல் - அல்லது ஓமசேடத்தை ஆசையோடுண்ணுதல் இத்தகைப்பட்டவும்காந்திராயணமாகுமென்றுசொல்வார் கள். அழகுசெய்யும் நீங்காதவுண்மை-கல்வி-ஞானமாகியஉற்றால் சமானமில்லாத சரீரம்-பாவமொழிந்த மனம் - பூதான்மா - புத்தி (ஆகிய) இவை பரிசுத்தமாகும்.

மேவரு சித்தங் காசி யடைந்தல்லால் விமல மாகா தாவயி னுறைதல் முத்தி யாமென வியாதன் றன்பொற் சேவடி பணிவோர் யார்க்குஞ் செப்பினன் பவியேற் றுண்டு காவண மிலங்கு மந்தன் காசியி னுறையு நாளில்.

(இ-ள்.) நிலையின்றற்கரிய மனமானது காசிகரையடைந்தாலன்றிப் பரிசுத்தமாகாது. அவவிடத்திலேவாசஞ்செய்வது மோகூடமாகுமென்று வியாதமு னிவர் தமது அழகமைந்த செவ்வியதிருவழியை வணக்குவோரொல்லாருக்கும் உப தேசித்துக்கொண்டு, பிண்டையெடுத்துப் புகித்து, சோலைகள் விளங்கும் அழகிய குளிர்ச்சிதங்கிய காசிக்ஷேத்திரத்தில் வாழ்ந்துவருங்காலத்தில். எ-று. (உரு.)

நீர்முகத் தளந்த கொண்டல் நீனிற வண்ணன் காண வர்கழற் புனிதன் செம்பொன் மணிக்குடம் பதித்த தன்ன வேரிள வனமென் கொங்கை யிலவிதழ்ப் பவளச் செவ்வாய் கார்புறா கரிய கூத்தற் கவுரியை நோக்கிக் கூறும்.

(இ-ள்.) நீருண்டு (குல்) முதிர்ந்த மேகம்போன்ற நீலகிறத்திருமேனியை யுடைய திருமால் கண்டறியாத நெடியவீரக்கழலணிந்த பரிசுத்தராகியசிவபெரு மான், செம்பொன்னுலாகிய மாணிக்கக் கலசங்களைப் பதித்துவைத்தாற்போன்ற இளமைதங்கிய பேரழகுடைய மெல்லிய குசுக்களையும்இலவம்பழம்போன்ற உத ட்டடையும் பவளம்போன்ற செவ்வந்தவாயையும் மேகம்போன்ற கரியஅளகத்தை யுருடைய உமாபிராட்டியாணைப்பார்த்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவர். எ-று. ()

மறைவளம் பழுத்த செந்நாப் புலமைய வியாதன் மன்னு நெறியுடை யன்பு தேர்தல் வேண்டுநீ யேகி யன்னோர்க்

குறுபலி வழங்கா திங்ஙன் விலக்கென வுலக மீன்ற
பிறைகிடந் தனைய நெற்றிப் பெய்வன விலக்கி னுளே.

(இ.ள்.) (உமையே!) வேதங்களின் வண்மைபுகுநத செவந்த நாவண்மை யுடைய வியாசமுனிவனது நிலைபெற்ற முறையோடுகூடிய அன்பை யறியவே ண்டும். (ஆதலின்) நீ சென்று (அவனும் அவன் மாணக்கருமாகிய) அவாகட்டு வரும் பிச்சையை அகப்படவொட்டாமல் இப்பொழுது தவிர்க்கக்கடவாய் என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, உலகமுழுவதையும் பெற்ற, இளம்பிறைச்சந்திரன் பிரகாசித்தார் போன்ற நெற்றியையும் (கையில்) தொடுத்த வனையிலையு முடைய உமையம்மை யார் (அவவாறே) விலக்கினர். எ-று. (உ.நி)

விரிகட லனைய கேள்வி வியாதமா முனியு மற்றை
யருமறை பயில்வோர் யாரு மகனகா மனைக டோறு
மொருபக லந்தி காறு முறுபலி பெறாத வாற்றார்
பெருகுவெம் பசினோய் பற்றப் பேதுற வோடும் வைகி.

(இ.ள்) பரந்த சமுத்திரம்போன்ற நூற்கேள்வியை யுடைய சிறந்த வியாதமுனிவரும், அவரிடம் அரிய வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்யும் அந்தண ச்சிரார் முதலிய யாவரும், விசாலமாகிய ஊரிலுள்ள வீடுகளிலெல்லாம், ஒருநாள் மாலைப்பொழுதுவரையில் கிடைக்கக்கூடிய பிச்சையை யடையாததன்மையால், மிகுதியாகிய கொடிய பசினோய்வரத் துன்பத்தோடு (பட்டினி) இருந்து. எ-று.

இதுமுதல் வரண்பொடல்கள் குளகம்.

(உ.சு)

மற்றைய ஞான்று மைய மேற்பவை மனங்கொண் டேகி
யற்றைஞான் தினுமுள் ளாவி யலமர வையம் யாதும்
பெற்றில னதனா லோதுஞ் சிறுவரைப் பெரிது நோக்கி
யுற்றதோர் குறையுண் டாங்கொ லிங்கைக் குரையி னென்றான்.

(இ.ள்.) மறுதினமும் பிச்சையெடுத்தலை மனநிற் கொண்டுசென்று, அந் நாளிலும் உள்ளேயிருக்கும் உயிரானது துன்பமுறும்படி பிச்சையாக ஒன்றை யும்பெறுது (வியாதமுனிவர்), தமமிடத்தில் வித்தியாப்பிராசஞ்செய்யுஞ் சிறுவ ரையதனால் உற்றுப்பார்த்து, இக்காசிப் பட்டணத்திற்கு நேர்ந்தாகிய (ஏதா வது) ஓர் குறையிருக்குமோ? சொல்லுங்கள் என்று வினவினர். எ-று. (உ.எ)

அருமறை வியாதந் போற்றி யடிகள்கேட் டருள்க வோங்கித்
திருவநீ ண்கரம் யாவுஞ் செல்வமுஞ் சிறப்பு மிக்க
வொருகுறை களுமின் றென்ன மறையில் சிறுவ ரோத
வருபசி பிணிமூ தூர வயிறெரி தவழ்ந்து பொங்கி.

(இ.ள்.) (அதகேட்ட) வேதாத்தியயனஞ் செய்யுஞ் சிறுவர் அரிய வே தவியாதமுனிவரைத் துதித்து, சுவாமிகளே! கேட்டருள்வீராக: உயர்ந்து செல் வயிகூந்த நகரமுழுவதும் செல்வமும் சிறப்பும் மிக்கு விளங்குகின்றது. ஒருகுறை வையு முடைத்தாயிருக்கவில்லை யென்றுகூற, (வியாதமுனிவர்) வருகின்ற பசி யாகிய துன்பமிகி மேம்பட்டு வயிறு தீப்பற்றி யெரிந்து. எ-று.

இதுமுதல் வரண்பொடல்கள் குளகம்.

(உ.அ)

தெறுசினர் தலைக்கொண டோங்க விருந்தி சிறந்த முத்தி
யறிவருங் கலவி முன்று தலைமுறை யகலக வென்னு
மறைபயில் வியாதன் காசி நகரினை வைது கையி
னுறுபலி யேறபக் கொண்ட வோமெவ் டெறிந்து போனான்.

(இ-ள்.) கொல்லதக்க கோபமானது மிக மெலேகிளம்ப, பெருமைதவ
கிய செலவம்-சிறப்புற்ற மோட்சம் - அறிதற்கரிய வித்தை (ஆசிய இம்மூன்றும்)
முன்று தலைமுறை யெல்லையும் நீங்குகவென்று வேதமுணர்ந்த வியாதமுனிவர்
காசிப்பட்டணத்திற்குச் சாபமிட்டு, பிச்சையிடுகைப் பெறும்படி கையிலதா
வகிய பிச்சா பாதசிரத்தையும் உடைத்தெறிந்து போயினார். எ-று. (உ-5)

ஈற்றுளைத் தலறுளு குற்சங் கீனறவெண் டரளக் குப்பை
பாற்றினாக் கதிகள் கான்று பாபொளி பரப்பு மககண்
சேறறகல வயலகுழ் காசி நகரினை முனிந்து செல்லு
மாற்றல்சால முனிமுன ஞால மளித்தரு னன்னை சென்றான்.

(இ-ள்.) குலுளைத் திறைச்சலிடுகின்ற கருவுற்ற சக்குகள் பெற்ற வெள்
ளிய முததுக்களாகிய சூப்பைகள், அலைகளில் பால்போன்ற கிரணங்களைக் கக்கிப்
பரவிய பிரகாசத்தைவீசும் அழகிய குளிர்சசி தவகிய சேறாகிய அகன்ற வயல்கள்
குழந்த காசிக்ஷேத்திரத்தைக் கோபித்தசு செலகின்ற வலமைமிருந்த வியாத
முனிவா முன்னே, உலகங்கனையெல்லாம் பெற்ற தாபாகிய உமாபிராட்டியார்
(ஓர் பாப்பனிவடிவொடு) சென்றனர். எ-று. (உ-6)

கடைநதசெப் பென்ன வீங்கு கதிர்முலை முனிவன் பாற்சென்
றடைநதென தன்ப னுண்ணு னதித்பூ சனைசெய் தலலால
தொடர்ந்தபே ருவகை யுள்ளந தூண்டவெம் மைய மேற்றுப்
படாநதிடு கென்ன லோமெ பழமறை வியாதன் கூறும்.

(இ-ள்.) கடைநத செப்புக்கலயமென்று சொல்லும்படி பூரித்த ஒள்ளிய
குசுவகையுடைய சேவியா வியாதமுனிவரிடத்திற் போய், எனது நாயகர் அதி
த்பூசை செய்தலலாமற் புதிக்கமாட்டார் (ஆகையால்) மனதில் உண்டாகிய பெ
ருவகளிப்பு மிகும்படி எமது பிச்சையை யங்கீகரித்துச் செலக்கடவாய் என்று
செப்பவும், பழமையாகிய வேதவகையுணர்ந்த வியாதமுனிவர் கூறுவார். எ-று.

பற்பல கலையு மெம்பூற் பயிலு ரளவி லோராயா
மற்றவர் தம்மோ டன்றி யருந்தில மாதே யென்ன
வற்புமீ தூர யாரு மடைதிரென் றுரைத்த லோடுங்
தற்பதத் தொழுமா னுக்கா தமமொடு மவியாதன் சார்ந்தான்.

(இ-ள்.) நன்காய்! பவவகையினவாகிய தூல்களையும் எம்மிடத்தில் அப்பி
யதிக்கும் மாணக்கர் கணக்கில்லாதவர் உளர்; அவர்களுடனன்றி (தனிமையாய்)
யதம் புதிக்கமாட்டோம்; என்று சொல்ல, (உமாபிராட்டியார் அப்படியாயின்)
எல்லாரும் ஆசையதிகரிக்கும்படி வாருங்களென்று (மறுமொழி) இசைத்தவுடன்;
வியாதமுனிவர், தமது பாதங்களைப்பணிபும் மாணக்கர் குழாத்துடன் வந்தனர்.

சேர்தலு மமுத மன்ன தீஞ்சுவை யடிசி லுள்ளத்
தார்வமோடு வந்து நல்க வருந்திநற் கலன்வண்ண டே
தார்நறுத் தெய்வச் சரத்தர் தரவணிக தியலமா னுக்கர்
யாரொடு முவகை பூப்ப முனிவர னேகு மேலவை.

(இ-ள்.) (வியாதமுனிவர் சீட்டுடன்) வரவும், தேவாயிர்தம்போன்ற மது
ரமாகிய உருசியையுடைய அனனத்தை மனக்களிப்போடு விரும்பிப் பரிமாறப்
புகித்து, நலவ ஆபரணங்கள் - வெள்ளிய வஸ்திரங்கள்-மலர்மாலைகள்-தேவரணி
யத்தக்க சந்தனமுதலியன கொடுக்கத்தரித்து, பொருந்திய மாணுக்கர் யாவரோ
டும் களிப்புமிகும்படி வியாதமுனிவரர் செலுங்காலத்தில். எ-று. (௩௩)

உலகெலாம் பூத்த வந்தி யொருதனி முளரிப் பூவை
மலர்புரை வண்ணன காணு வரதனோ மறையோ னாகிச்
சிலைதுத லேழையோர்க்குத் திருத்தகு மறனே தெனனப்
பலகலை முனிபாற் கேட்டி யெனவவன பகாத லோடும்.

(இ-ள்.) சமஸ்தலோகங்களையும் பெற்ற ஒப்பற்ற உரதிக்கமலத்தையுடைய
காயாமபூவைவொத்த திருமேனியாய்ந்த திருமால் கண்டறியாத சிவபெரு
மான (உமாதேவியாகிய பாபபனிகேத) ஓர் அந்தணப்படிவங்கொண்டு, வில்
போன்ற புருவத்தையுடைய பெண்களுக்குச் செம்மையாகிய தருமமயாது?
என்று பல நூல்களையும் படித்தறிந்த இம்முனிவனைக் கேட்கவென்று சொல்லிய
வுடன், தேவியார் (அப்படியே) வினாவும். எ-று. (௩௪)

அருந்ததித் கற்பி னலலாக் கறனுயிர்க் கேள்வ ருள்ளம்
பொருந்திய வேவல செய்த லெனமுனி புகலச செவ்வி
திருந்திழை யனையாள் யார்க்கும் பொதுவறன் செப்பு கென்னக்
கருந்தடங் கண்ணி கேட்டி யெனமுனி கழறு மன்றே.

(இ-ள்.) அருந்ததியைப்போலும் கற்பினையுடைய மாதர்க்குத் தரும
மாவது—உயிர்போன்ற கணவர மனம்விரும்பிய ஏவல்களைச் செய்தலாம் என்று
வியாதமுனிவர் விளம்பவும், திருத்தமாகிய அழகிய ஆபரணமணிந்த அவவம்மை
யார் எல்லாருக்கு முரிய பொதுதாமத்தையுடைய புகலவேண்டுமென்றுவினாவ, கருமை
யாகிய விசாலம்பொருந்திய கண்ணையுடையாள்! கேட்பாயாகவென்று வியாதமு
னிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். எ-று. (௩௫)

வெருவா மொழிந்தி டாமை வெகுளுதல் செயாமை தானம்
வருதவங் கருணை சிந்தை துணிநதுக றுதன்மற் றென்றிற்
கருதரும் பொறுமையின்றித் தன்னுயிர் போலக் காத்தல்
தருமமென் றுணைப்ப வாதி யந்தணன் சாற்று மன்றே.

(இ-ள்.) அஞ்சத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லாமை - கோபங்கொள்ளா
மை - தானம்-வளர்கின்ற தவம் - கிருபை - துணிவுகொண்டு பேசுதல்-மற்றோர்
விஷயத்தில் நினைத்தற்கரிய பொறுமையில்லாமல் தன்னுயிர்போல (மன்னுயி
ரையுள்) காத்தல் - (இவையே பொதுவாகிய) தருமமென்று புகல, சிவபெருமானு
கிய வேதியர் விளம்புகின்றார். எ-று. (௩௬)

இன்னன தரும் மென்ன விசைத்தனை யிவற்றே தேனு
முன்னிடை யுளதேற் சாப முரைத்தவா நென்னை யென்ன
வன்னது கருதான் சாப மிடுமெனி லவன்பா லத்தப்
பன்னருஞ் சாபஞ் செல்லு மெனமுனி பகர்ந்தான் மன்னே.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்டவைதருமங்களென்று சாற்றின; இவற்றுள் ஒன் றாயினும் உன்னிடத்தில் உண்டாயிருக்குமாயின் (காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச்) சா பங்கூறிய காரணமாயாது? என்றுவினாவ, வியாதமுனிவர், அதுபோன்றதை நீனை யாமற் சாபமிடுவானுகில் அச்சித்தோனிடத்திலேயே சொல்லுதற்கரிய சாபமு ஞ்செல்லுமென்று சொல்லினர். எ-று. (௬௭)

பகர்ந்து மினையோர் முத்திப் பதிதனி னுறைத நீதா
மகல்கநீ யெனவி யாதற் கருள்புரி யமலன் கூற்ப்
புகலருந் கொடிய தீமை புரித்தனன் பொறுத்தி தனனென்
வகிராதி புனைந்த வேணி வரதவென் றடியில் வீழ்தான்.

(இ-ள்.) சொல்லவும், இப்படிப்பட்டவர்கள் மோகமும் பயக்கத்தக்க (காசி)க்ஷேத்திரத்திலே வாசஞ்செய்வது கொடிதாகும் (நீ இந்நகரிலிருந்து) நீங்கு வென்று கிருபைபுரியுஞ் சிவபெருமான் வியாதமுனிவருக்குக் கட்டளைசெய்ய வும், (வியாதமுனிவர்) சொல்லற்கரிதாகிய கொடிய தீமையைச்செய்தேன்; தன் னிய சந்திரதண்டமணித்த சடையையுடைய சங்கரா! மனம்பொறுக்கவேண் டமென்று திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்தனர். எ-று. (௬௮)

முளரிபோல் முகத்த நல்லார் முலைதிமிர் துருத்த சாத்த
வளறுகா விழுக்கச் செல்லா தரகிளங் குமரர் வீழும்
வளமலி மறுகு சூழும் காசிவா னவனை யுள்ளர்
தெளிவுறப் பதினான் கெட்டாம் பக்கமீந் கிவற்றிற் சேர்த்து.

(இ-ள்.) தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையுடைய மாதர்கள் முலைகளிற் பூசிச் சிந்திய சந்தனக்குழம்பாகிய சேறு காலினவழுக்குதலால் நடக்கமுடியாம ல் இளமைதங்கிய அரசகுமாரர்கள் விழுகின்ற வளப்பமிருந்த வீதிகள் சூழ்ந்து ள்ள காசிப்பதியில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வீரவநாதப்பெருமானை மனம் அறிவுறும் படிசூர்த்தசி அஷ்டமியாகிய திதிகளில் தியானித்து. எ-று. (௬௯)

தொழுதனை போதி யென்னத் தூய்ச்சடை யண்ணல் கூறி
மழவிடை யிவர்த்து வெற்பின் மயிலொடுஞ் செலவி யாதன்
விழைதரு கடவுட் டெண்ணீர்க் கங்கையின் மேற்பா லோங்கு
மொழுகொளி பயிலும் லோலா தவனுறை யிடத்தின் கீழ்பால.

(இ-ள்.) தொழுது செல்கவென்று, பரிசுத்தமாகிய சடையையுடைய சிவ பெருமான் திருவாய்மலர்த்தருளி, இளமைதங்கிய இடபவாகனத்தை யாரோக ணித்து, மலையரயன்பெற்ற மயிலின் சாயலையுடைய உமாதேவியாருடன் அந்தர் ததாணமாக, வியாதமுனிவர் வீரும்பத்தக்க தெய்வீகம்பொருத்திய தென்னிய ினையுடைய கங்காதீர்தின் மேற்பக்கத்தில் உயர்வாகிய ஒளிவீசுகின்ற லோலா தித்தன் வாசஞ்செய்யுமிடத்திற்குக் கீழ்ப்புறத்தில். எ-று. (௭௦)

ஆரமுற் கடவுள் வைகுற் திசையினின் றளவு நீங்கான்
சோமலி காசி நோக்கி யுறைத்தனன சிநதை வேட்ப
யாரிது பயின்றோர் கேட்டோ ரவலொ மிமையோ ரோத்தச
சாவரி தாகி யோங்கு முத்தியிற் சார்வ னொன்றன்.

(இ-ள்.) அக்கினிதேவன பொருந்திய (தென்கிழக்குத்) திசையிலே, இது
வளையில நீங்காமல், சிறப்புமிருந்த காசிகரத்தை நோக்கி வசித்திருக்கின்றனா.
(வியாதமுனிவர்). மனம்விரும்புமபடி எவர் இந்தவரவாற்றினப்படித்தவர்களோ
கேட்டவர்களோ அவர்களெல்லாம் தேவர்கள் துகிசெய்யும்படி கிடைத்தற்கரி
தாகி யுயர்ந்த மோகூத்திற் கலப்பார்களென்று (ஸ்ரீ முருகப்பிரான் அகஸ்தியமு
னிவருக்கு) அருளிச்செய்தனர். எ-று. (சக)

வியாதன் சாபமிட்ட அ-ம.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௨0௬.

தொண ணுற நேழா வது.

கேதத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின்கதையு முனாத்த
அத்தியாயம்.

எவ்வயில காசி யுறைதரு மிலிங்கர் தீர்த்தம்ற் றெத்துணை யென்ன,
வவ்வி மவித்த முனிவரன் கேட்ப வழலுமிழ் நுதல்விழிக் கடவுள்,
கொவ்வையற கனிவாய் வரைமகட குரைத்த வண்ணமயான கூறுவ
லென்னத், தெவ்வடு குருதி வேலவல னேந்து சேவலங் கொடியவ னு
ரைப்பான்.

(இ-ள்.) தனடயிலலாத காசி நகரத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவலிங்கங்களும்
தீர்த்தங்களும் எவ்வளவின? என்று, பொறுமைக்குணமொழிந்த அகஸ்தியமுனி
வரர் கேட்க, தீயைச்சொரியும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான கொவ்
வைப்பழம்போலு மழகிய வாயையுடைய பாவதராஜபுத்திரியாராகிய பார்வதியம்
மையாருக்கு உடதேசித்த முறையே யான் சொல்கின்றேனென்று, பகைஞரைக்
கொல்லும் உதிரம் பொருந்திய வேலாயுதத்தை வலக்கரத்திற் பிடித்த அழகிய
சேவற்கொடிய யுடைய ஸ்ரீசப்பிரமணியக்கடவுள் திருவாய்மலர் தருளுவர்.

தீர்த்தமென் றோது பெயரிலிங் கத்தின் சிறப்புடைய பெயர்சிவன்
முதலோ, பூத்தசெங் கமலக் கைபினிற் றொடலாற் புனலும்ப் பெய
ரோமே பொலிந்த, தேத்தருங் காசி நகரில்மா தேவ விலிங்கமே முதல
வரந் தீர்த்தம், பார்த்தவ ருவக்கு ரானகருள் கூப மதனவட பாலிலொ
ன்றுளதால்.

(இ-ள்.) தீர்த்தமென்று சொல்லும்பெயர் சிவலிங்கத்தின் தீர்த்திபொருந்திய பெயரேயாம். சிவபெருமான் முதலாகிய தேவர்கள் மலர்ந்த செங்கமலம்போன்ற தமது திருக்கரங்களாற் பரிசித்த காரணம் பற்றிச் சலமும் (தீர்த்தமென்னும்) அப்பெயர் கொண்டு விளங்கியது. துதித்தற்கரிய காசிப்பட்டணத்தில் மாதேவலிங்கம் முதன்மையானது. விரும்பத்தக்க தீர்த்தங்களில், பார்த்தவர்களுக்குக் களிப்பைத்தரும் (அறம்-பொருள் - இன்பம் - வீடு என்னும்) நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் உதவத்தக்க கிணரென்று அதன் வடகிணையிலுள்ளது.

இத்தீர்த்தம் மாதேவதீர்த்தம்.

(2.)

ஆங்கதன் குடபாற் கங்கையா னுருவோ டமருமா தேவுறை கீழ்பாற்றிற்கறு கயிலை யமைந்தநல் லிலிங்கஞ் சிறப்பினமே விடுமதன் றென்பாற பூங்கதி றொறிக்குத் திங்களங் கண்ணிப் புரிசடைத் ததீச்சுரன பொருந்து மோங்கொளி யுருவி னெடுமதன் றென்பா லத்தீர்ச்சுரனுவர் துறையும்.

(இ-ள்.) அதன் மேற்றிசையிலே கங்காதேவியார் திருவுருவத்துடன் வீற்றிருப்பார். மாதேவலிங்கம் வீற்றிருத்தவின கீழ்த்திசையிலே குறமற்ற நல்ல கையாலிலிங்கம் சிறப்போடு பொருந்தியுள்ளது. அதற்குத் தென்றிசையிலே அழகிய கிரணங்களைச் சிந்துகின்ற சந்திரனை அழகிய கிரோமாலையாகக் கொண்ட புரிந்த சடையை யுடைய (ததீசிமுனிவர் பிரதிட்டையாகிய) ததீச்சுரலிலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. ஒளியோகைய அழகோடுகைய அதன் தென்புறத்திலே அத்தீர்ச்சுரலிலிங்கம் சந்தோஷிதது விளங்குகின்றது. ௭-று.

(௩.)

புனிற்றிளஞ் சேதாப் புகழுட னமைத்த பொங்கொளி யிலிங்கத்தின் கீழ்பாற்குன்றறுவெம் பொறியு மிலிங்கமொன் றுறையுந் கருணைசூர் தாங்கதன் குணபால், வினைத்துய ரகற்றி வீடருள் சதுர்வே தேச்சுர முறையும்ற ததன்பாற், கனைத்துவண் டிமிருந் தண்மூராய் மவுலிக் கடவுண் ல் லிலிங்கமொன் றமரும்.

(இ-ள்.) மிக்க இளமைவாய்ந்த செம்மையாகிய கயிலை தீர்த்தியோடு பிரதிட்டைசெய்த புகழ் மிகுந்த சிவலிங்கத்தின் கீழ்ப்பக்கத்திலே, வெவ்வித கிரணங்களைக் கக்குகின்ற ஓர் சிவலிங்கமூர்த்தம் விளங்குகின்றது. அதன்கீழ்ப்புறத்தில் கிருபையிருந்து தீவின்களை யொழித்து மோகைத்தைக் கொடுக்கும் சதுர்வேதேச்சுரலிலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. அதன்பக்கத்தில் வண்டுகள் பண்பாடாக் கிண்டு கின்ற தண்ணிய துளபமாலையணிந்த திருமால் (பிரதிட்டைசெய்த) ஆதிகேசவலிங்கமென்னும் சிவலிங்கமொன்று எழுந்தருளியுள்ளது. ௭-று.

(௪.)

அவீரசுட றொறிக்கு மைம்படை சுமந்த வாதிகே சவற்குறந் கீழ்பாற், பவவினைக் கிடனுட் புகாதருள் சங்க மேச்சுரன் பரிவின்வீற் றிருக்கும், புவனகேர டுகின்ற தொழுவதன் குணபாற் புகழ்வீரா தேச்சுரன் பொருந்தும், பவனமுத் துயிர்க்கும் வரணைமா நதியின் பாங்குக்குத் தீச்சுர னுறையும்.

(இ-ள்.) பிரகடிகின்ற சுடனாவீசம் பஞ்சாயுதங்களைத்தாங்கிய (வின்னவின் பிரதிட்டையாகிய) ஆதிகேசவலிங்கத்திற்குச் சரியான கீழ்ப்புறத்தில்,

பிறவித் துன்பமாகிய சாகரத்திற் புகவொட்டாமற் கிருபைபுரியும் சங்கமேச்சர விலிங்கம் அன்போடு அமர்ந்துள்ளது. அதன் கீழ்த்திசையில் அளவில்லாத புவனங்களும் பணியும்படி கீர்த்திபெற்ற விராதேச்சரவிலிங்கம் விளங்கியுள்ளது. பவளத்தையும் முத்தையும் சொரியும் சிறந்த வரணைநதிக்குப் பக்கத்திற் குந்திச் சரவிலிங்கம் எழுந்தருளியுள்ளது. எ-று. (டு)

குவிமுகி முருக்கங் கண்ணிருழ் வேணி யோங்குருந் தீச்சுரன் வடபார் றவழ்திரை முத்தங் கொழித்திடு கபில வாவிழும் புனலோடு தயங்குஞ் சுவைகளிற் தழுதிற் பழுத்தவந் தீம்பார் சுரபிமுன் பழிச்சியவிலிங்கம். முவகையி னுறையு மதன்வடக் கனகு யேச்சுர விலிங்கமொன் றோங்கு

(இ-ள்.) குவிவாகிய மொட்டிகள்போன்ற அழகிய அருகமாலே யணிந்த சடைபோடோங்கிய குந்திச்சரவிலிங்கத்தின் வடபக்கவில், தவழ்கின்ற அலைகள் முத்துகளைக் கொழிக்கின்ற கபிலதீர்த்தம் பொலிவுள்ள புனலோடு விளங்கும். அமிர்த்ததைக் காட்டிலும் மதுர மிகுந்து விளங்கும் அழகிய நித்திப்பாகிய பாஸ்யுடைய கபில முற்காலத்தில் துதிசெய்த கபிலவிலிங்கம் அன்போடமர்ந்துள்ள அதின் வடபுறத்தில் அந்ருயேச்சரவிலிங்கமொன்று விளங்குகின்றது.

மற்றதன் கீழ்பா லருள்தரு சித்தி விநாயகன் மகிழ்சிறற் திருக்கு [ல் மற்றதன் மேற்பால் விளங்கொளி யிரணி யேச்சுர முளததன் மேல்பா வெற்பென வோங்கு முயர்சின கரத்து விளங்குமுன்ன டசுர வீச னற்புட னுறையுந் கோப்பிரோச் சுரத்தி னயல்விட பேச்சுர னமரும்.

(இ-ள்.) அதன் கிழக்குத்திசையிலே கிருபைபுரிகின்ற சித்திவிநாயகப் பெருமான் சந்தோஷமிருந்து வீற்றிருப்பர், பொருந்திய அதன் மேல்பக்கத்தில் ஒளி விளங்கும் இரணியேச்சரவிலிங்கம் உள்ளது. அதன் மேல்பக்கத்தில் மலை போல ஒங்கியுயர்ந்த திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் முண்டிச்சரவிலிங்கம் ஆசையோடு அமரும். கோப்பிரேச்சுரத்திற்குப் பக்கவில் விடபேச்சரவிலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. எ-று. (எ)

மறைமுத லறியா தொளிர்மக தேவ விங்கத்தின் மேற்றிசை யிலங்கு மறைகடல் வயிறு புழுங்கமாட் டியவே லாதிக் தேச்சுர னுறையும் பெறலரு முத்தி யருள்வீசா கேசன் பெட்பொடு மவ்வுழி யுறையு முறையும்த் தலையிற் கறைமிடற் றணிந்த கரிகமேச் சுரனுவர் துறையும்.

(இ-ள்.) வேதம்முதல் (யாவராலும்) அறிவரிதாய் விளங்கும் மாதேவ விலிங்கத்தின் மேற்றிசையில், சத்தித்துப் பிரகாசிக்கும் சமுத்திரமானது புழுங்கும்படி செலுத்திய வேலையுடைய ஆதிகந்தேச்சரவிலிங்கம் அமர்ந்துள்ளது. பெறுதற்கரிய மோகூத்தைக் கொடுக்கும் விசாகேசவிலிங்கம் ஆசையோடு அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கும். (விசாகேசர்) வீற்றிருக்கும் அவ்விடத்தில் நீலகண்டத் தையுடைய நயிகமேச்சரவிலிங்கம் அகமகிழ்ந்து அமர்ந்திருக்கும். எ-று. (அ)

நதிகையே முதல கணமினி தமைத்த நளிகதிர் பூத்தொளி ரிலிங்கம், புத்தியி னுணர்ந்தாங் கித்துணை யென்னப் புகலரி தவ்வுழிச் சிலாதன்,

கேசத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. எகூங்

சிந்தையி னன்பு கனிந்ததன பெயரார செய்தவோ ரிலிங்கமுன் டன் பால், வந்தனை புரிவோர்க் கினிதருள் வழங்கு மாணியாக் கேச்சுரன் ம ருவும்.

(இ-ள்.) திருநந்திதேவர் முதலாகிய கணத்தலைவர்கள் இனிதாகப் பிர திஷ்டைசெய்த தண்ணிய கிரணங்களைச் சிந்திவிளங்கும் சிவலிங்கங்களை அறி வால் ஆலோசித்து இவ்வளவென்று சொல்லுத லருமை. அவவிடத்திற் சிலாதமு னிவர் மனதில் விருப்பமிக்க தமது பெயரார் பிரதிட்டைசெய்த வோர்சிவலிங்க முளளது. அதன பக்கவில வந்தனை செய்வோர்க்கு இனிதாகக் கிருபைபாலிக் கும மாணியாக் கேச்சுரவிலிங்கம் பொருந்தியுள்ளது. எ-று.

சிலாதொன்பது காரணப்பெயர். அதாவது:—வேதாரண்ணியமென்னுஞ் சிவஸ்தவத்தில் வேதியா குலத்தி லவதரித்த இவர் இளம்பருவத்திற் பிள்ளைமைக் குணத்தால தம் வீட்டுக்கு அன்னப்பிணை யேற்கவந்த ஓர் அந்தணரது அன்ன ததில ஓர் சிறு கள்ளை யெறிந்தனா. அவ வதிதி யதனை யறியாது மற்ற வீடுகளி லும் யாசித்து, பெற்ற வுணவையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி, அக் கல்லோடு அருந்தி னார். அது நிறக: பின்னா இவர் தக்க வயதுவந்து வேதமுதலிய தூலாராய்ச்சியில் தோச்சியுற்று அந்தணாசுவலத்திற் கேற்ப ஆசாரமுதலிய தருமங்களிற் குறைவுறு து கடுந்தவரியுற்றிக் கோராதபசி யென்னுங் காரணப்பெயரும், சகலசித்துகளி லும் வல்லவராய், ஒருநாள தமது சித்தின்மகிமையால தம்முடன் போந்த பல பாபபனமக்களோ டெனகூடி இயம்புரத்தைக் கண்டுவருமபடி சென்று அங் குள்ள விபவங்களையும் தண்டனைகளையும் தண்டலாளனாயும் பார்த்துக்கொண்டு திரும்புகையில், ஆணடோர் பெரிய மலைகல இருக்கக் கண்டு அங்குள்ள சில கா வலாளனா “இப்பெரிய பாணயின் விர்ததாந்த மெனன?” என, வினாவு, அவர் கள் “ஐயா! உலகத்திலே கோரதபசியென ரெரு பாபி வேதியன் பிச்சையிற் கலவெறிந்தான். அதனையறியாத சற்குணன் புசித்துவிட்டான். அச்சிறுகல் இடபடி வளர்த்துவுருகிறது. அக்கோரதபசி யென்பான் மரித்து இங்கடைத்தவு டன் எங்கள் தண்டனையின்பேரில் இதனைப் புசிக்கும்படி கேளீமும்.” என்று சொல்லினா. அதனைக்கேட்ட கோரதபசி தமது பாலியச்செய்கையை கினை ந்து நடுநெசி அவர்களை நோக்கி “அவன இதனைத் தப்பித்துக்கொள்ளுந் தந்திரமு ளதோ?” என, அவர்கள் “இவ்வன்னத்தாகிய ஓர் மலையை நாளாவண்ணத்தில் பூமியிலே கரைத்துண்பானாகில் இம்மலை கரைந்துவிடும்” என்றாகள். பின்னர் பலவேடிக்கைகளையும் பார்த்துத் திரும்பி உடன் வந்தாரோடு ஊரா யடைந்து தமது உள்ளநடுநெசி அவர்க ளுரைத்தவண்ணமே யோர்மலையைக் குறிப்புடைத்து க்கொண்டு, கிஷ்டையிலிருப்பதும் பசியுற்றபோது சிறிது அம்மலையை யுடைத்து அதைத் துளர்க்கிச் சுவத்திற் கரைத்துச் சாப்பிடுவதும் மீண்டும் கிஷ்டை செய் வதமாக விருந்தி அப்பெரியமலையையும் கரைத்தனர். அதனால் இயம்புரத்தில் இவர்க்காக வளராத மலையுஞ் சிறிது சிறிதாகக்கரைந்து அறவே யொழிந்தது. சிலை=மலை, ஹதம்=அழிவு. சிலையை ஹதஞ்செய்தகாரணத்தாற் சிலாதா எனப் பெயரெய்தினர் என்பதாம். சிலாதாரொனவுங் கூறல்வழக்கு. (க)

அரவங்கு கணத்த வட்டகாதேச மனையதன் வடக்கதன் வடபால், பிரசன வதனேச் சுரமதன் பாலிற் பிறங்குநீர் வாவியொன் றுளதாற், குளாகடல குடித்துத் தேக்கெறிந் தெழுந்த கொண்டலபோன் மேனிய னறிபா, விரிசுடாப பிழம்பா மித்திரா வருண விலிங்கமத தலையின்வீற றிருக்கும்.

(இ-ள்.) அதனவடக்கில சாப்பகங்கணத்தை யுடைய அட்டகாதேச விலிங்கம் உள்ளது. அதனவடகிசையில பிரசநவதனேச்சுரமும், அதன்பக்கவற் விளங்குகின்ற நீளாயுடைய ஓர் தீரத்தமுண்டு. அவவிடத்தில் சத்திக்கின்ற சமுத்திரசலத்தைப் பாணஞ்செய்து தேக்கெடுத்தெழுந்த மேகம்போன்ற மேனி வாய்த வண்ணமூர்த்தி கண்டறியாத பரந்த சுடாதொருகியாகிய மித்திராவரு ண விலிங்கம்வீற்றிருக்கும். எ-று.

(க0)

அலங்கிலைச் சூல வேலவல னுயர்த்த வட்டகாதேச்சுரற் கருளா, லிலங்குகென் மேலபால விருத்தவா திதேச் சுரமுள திசைத்தமற மதன்பால், வலங்கொளபே ராழி வலனுயா கிருஷ்ணச் சுரனவதிற் திடு மத னுழையில, நலங்கிள ரருமா தவம்புரி யாககிய வாககநல விலிங்க நண னுறுமால்.

(இ-ள்.) பிரகாதிக்கின்ற அசசவடிவாகிய சூலமெனனும் முத்தலைவேல வெற்றியோடுதரித்த அட்டகாதேச்சுர விலிங்கத்திற்குத் தெனமேற்குத் திக்கிலே அனபோடு பொருந்தும் விருத்தவாதித் தேச்சுரவிலிங்கம் விளங்குகின்றது. சொல்லிய அதன்பக்கத்தில் ஜெயத்தைக்கொண்ட பெரிய சக்ராயுதத்தை வலத்திருக்கரத்தி லுயர்த்திய கிருஷ்ணபகவானுற் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. அதனருகில நனமை விளங்கும் பெருமைதங்கிய அருந்தவஞ்செய்த நல வாக்கியவர்க்கிய விலிங்கம் பொருந்தியிருக்கும். எ-று.

(கக)

பேசிய வதன்பாற் பிரகலாதேசன் பிறங்குமாங்கதனுழைப் பெட்டின் மாசறு ஞான நெறியருள் வயிரேச் சுரமுறு மதனவட பாலி லோசையோ டியபே நுலகைகூர் வலிச முளத்தன் பாலவரு ணைச மாசற விளங்குஞ் சகதிர்ச் சுரன்பால் வயங்குண்ட வேச்சுர னமரும.

(இ-ள்.) சொல்லிய (யாக்கியவர்க்க) விலிங்கத்தின் பக்கவில, பிரகலாதேச விலிங்கம் விளங்கும். அதனருகே குற்றமற்ற ஞானமார்க்கத்தைக் கொடுக்கும் வயிரேச்சுர விலிங்கம் அழகோடு பொருந்தும். அதனவடகிசையிலே கீர்த்தி பாலிய பெருநகர்ப்பை யுண்டிசெய்யும் வலிசவிலிங்கம் உள்ளது. அதன் சமீபத்திலே வருணைசவிலிங்கம் குற்றமறவிளங்கும். சந்திரேச்சுரவிலிங்கத்தின் சமீபத்தில் விளங்குகின்ற விரிசுடாப விலிங்கம் வீற்றிருக்கும். எ-று.

(கஉ)

அறைத்ததன் நென்பால் மதிமுகி முணர்ந்த வவிரசடை யண்ணலவீ ரேசுஞ், சிறந்திடு மதன்பால் விகடையென் றுணர்க்குத் தேவியும் பஞ்ச முசு திரைபென், றறைத்தபி டமுமாங் குண்டதன் வட்டேற் குபாசக வாச்சுர மோங்கும், பிறங்கிய வதனின் நென்குண புலத்திற பெட்டின வச்சுரன வதியும்.

கேஷந்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முனாத்தது. எசுரு

(இ ள்.) மேற்கூறியதன் நென்றிசையிலே இளஞ்சந்திரனையணிந்த பிரகாசிக்கின்ற சடையையுடைய பெருமைதக்கிய வீரோசவிலிங்கம் சிறப்புற்ற விளங்கும். அதன்பக்கலில் விகடையென்று சொல்லுஞ் சததியும் பன்முத்திரையென்று வீற்றிருக்கும் (சததி பீடமும் ஆண்டுண்டு. அதன் வடமேற்புலத்தில் உயர்வாகிய சக்கோச்சரவிலிங்கம் இருக்கின்றது. விளங்குகின்ற அதன் தென்கீழ்த்திசையில் நாளீச்சரவிலிங்கம் ஆசையோடமர்கின்றது. எ-று. (க௬)

மல்குநீரிக் கங்கை புனைந்தகா ளீசற் சோந்தன வடபுல மதனிற கொலகின் வடிவேற் சுக்கிரீ பேசற் குறுகிய தாங்கனு மேசம் நல்வினை யளிக்குஞ் சாம்பவ தீச நண்ணிய கங்கைமேற் சராயி [ல், நெல்லொளிக் கதிரோன் பலலுக வடர்த்த வச்சுவ னேசமெய் தியதா

(இ ள்.) நிறைவாகிய நீர்மயமான கங்காநதியைத்தரித்த காளீசலிங்கத்தைச் செந்தாற்போல வடதிசையில், கொல்லதக்க கோபத்தையுடைய கூர்மையாகிய வேலேந்திய சுக்கிரீபேசம் விளங்குகின்றது. அவ்விடத்தில் அனுமேசவிலிங்கம் - நல்வினைப் பயனைக்கொடுக்கும் சாம்பவதீசவிலிங்கம் (ஆகிய இவை) பொருந்தியுள்ளன. கங்காதீரத்தின் மேற்குக்கரையிலே பகற்காலத்தில் ஒளிச்செய்யுஞ் சூரியனது பல்லைச்சிந்தும்படித் தாக்கிய அச்சுவனேசவிலிங்கம் எழுந்தருளியுள்ளது. எ-று. (க௭)

மற்றதன் வடபாற் பக்கிர கிருத மலேவுள ததனின்மேற் நிசையிற் பற்பல கோடி யமரர்நின் றேத்தும் பத்திரோச் சுரமினி துறையு மற்றதன் வடமேற் கருளுப சாந்தி சிவமுறைத் துளத்தன் வடபாற் கற்பகோ டியினு மொழிவருஞ் சீர்த்திச் சக்கரோச் சுளன்கர துறையும்.

(இ-ள்.) அதன் வடதிசையிலே பக்கிரகிருத மலேவிருக்கின்றது. அதன் மேலேத்திசையில் அநேககோடி தேவர்கள் நின்று துதிசெய்யும் பத்திரோச்சரவிலிங்கம் இனிதாக விளங்கும். பொருந்திய அதன் வடமேற்குத்திசில், கிருபையுரியும் உபசாந்தி சிவலிங்கம் உள்ளது. அதன் வடக்குத்திசையில் கற்பகோடி காலத்திலுங் கெடாத கீர்த்தியையுடைய சக்கரோச்சரவிலிங்கம் (கட்புண்ணுக்குத் தோன்றாமல்) மறைந்து விளங்கும். எ-று.

கற்பம்=தேவா ஊழி.

(க௮)

சக்கரோச் சுரற்கு வடபுல மதனிற சக்கர காதமென் றுரைக்கப் புக்கநல் வாவி யமர்த்திரு வினையும் போக்குமற் றதன்வட மேல்பாற் செக்கரன் பூத்த விளநிலா மவுலி சிறந்தரு லேச்சுரஞ் செயிரில் [ம். முக்கனெம் பெருமான் வடிவமாஞ் சூலவாவிமென் பூம்புனல் முழங்கு

(இ-ள்.) சக்கரோச விலிங்கத்திற்கு வடதிசையிலே சக்கரகாத மென்று சொல்லப்பட்ட நல்ல தீர்த்தமானது பொருந்தி இருவினைத்தொடக்கை யொழிக்கும். அதன் வடமேற்புலத்தில் செவ்வானத்தில் தோன்றிய பிறைச்சந்திரனைச் சடையிற் சூடிய சிறந்த சூலேசவிலிங்கம் (உள்ளது அவ்விடத்தில்) குற்றமில்லாத திரிநேத்திரங்கையுடைய எமது சிவபெருமானது வடிவமாகிய சூலதீர்த்தத்தின் மெல்லிய அழகமைந்த நீரானது சத்தித்துக்கொண்டிருக்கும். எ-று. (க௯)

நண்ணருஞ் சூல வாவியின் கீழ்பால் நாரகேச் சுரமுள ததன்பால் புண்ணியர் சாரங் குண்டமொன் றுளதுபுகன்றவா வியின்வட மேல்பால் விண்ணவர் மகுட கோடிக ளிறைஞ்சும் விக்கினைச் சுரமும்வா னதியி னுண்ணிறை நெடுநீர் விக்கின கரமென் றுறாத்திடும வாவியு முளவால.

(இ-ள்.) அடைதற்கரிய சூலதீர்த்தத்தின் கீழ்புறத்தில் நாரகேச்சுரவி லிங்க முள்ளது. அதனருகே புண்ணியர்கள் அடையத்தக்க தீர்த்தம் (வேறு) ஒன்றிருக்கின்றது. சொல்லிய அததீர்த்தத்தின் வடமேற்பக்கில் தேவர்களது கணக்கில்லாத கிரீடங்கள் பணியும் விக்கினைச்சுர விலிங்கமும் சிறந்த நதிகளின் உள்ளே நிறைந்த நெடிய நீராயுடைய விக்கினகர மென்று சொல்லப்படும் தீர்த் தமுமுண்டு. எ-று.

சூலதீர்த்தமென்பது - வயிரவர் வைகுந்தமுற்று விடுவச்சேனைத் தமது சூலத்திற்குத்தி விண்டுவின் உதிரத்தைப் பலியேற்று, தேவர் செருக்கொழித்துக் காசிகரையடைந்தபோது, அவர் தமது கைச்சூலத்தை யூன்றிய விடமென்று புராணங்களாற் கூறப்பட்டுள்ளது. (கௌ)

அலங்கொளி விரிக்கு நாரகேச் சுரமு நாரகுண் டமுமதன் வட பா, விலங்கிடு மெறிநீர் வரணையங் களாயி வியல்வா ணேச்சுர னுறையு ம், நலங்கெழு மதன்மேற் சூர்சயி லேச னண்ணுறு மாங்கதன் நென் பாற், பொலங்கெழு குடுமி நெடுமதிற் கோயிற் பொலிந்தகோ டீச்சுரன் பொருத்தும்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற வொளியைப் பரவச்செய்யும் நாரகேச்சுர விலி ங்கமும் நாரகேச்சுவர தீர்த்தமும் அதன் வடபுறத்திலே விளங்கும் மறிகின்ற நீராயுடைய வரணைநதியின் அழகிய களையிலே கீர்த்திபொருந்திய வரணேச்சு வர விலிங்கமும் வீற்றிருக்கும். நன்மையிருந்த அதன் மேற்குத்திசையில், உயர் வாகிய சயிலேசவிலிங்கம் பொருந்தியிருக்கும். அதன் தென்றிசையிலே பொலி வுமிருந்த சிகரத்தையுடைய நெடிய மதிலுடைய சூழ்ந்த திருக்கோயிலில் விள ங்குகின்ற கோடீச்சுரவிலிங்கம் எழுந்தருளியிருக்கும். எ-று. (கஅ)

தீம்புனல் பெருகித் திரைபொரு கோடி தீர்த்தமாங் குளதுதென் கீழ்பாற், பாம்புட னெளிப்பப் பற்றைத் தாங்கு மசானதம் பழுமுள ததன்பாற், காம்பிசை களியச் செய்யவா யமைத்த கண்ணனைத் தருங் கபா லேச, னேம்பலி னுறையுங் கபாலமோ சனமென் றியம்புதீர்த் தமு மவ னியையும்.

(இ-ள்.) மதுரமாகிய நீர்வெள்ளங்கொண்டு அலைகள் மோதுகின்ற கோடி தீர்த்தம் (இன்னும்) அங்கே உள்ளது. தென்கீழ்த்தித்திலே ஆதிசேடனது உடல் கெளியும்படிப் பலதலைகளால்தாங்கும் மயானஸ்தம்ப விலிங்கமுமுண்டு. அதன் பக்கவில் வேய்க்குழவி னோசை மதுரமுறும்படி செவ்விய திருவாயில் வைத்து கிய திருஷ்ணபகவானால் (பிரதிட்டைசெய்த) துதித்தற்கரிய கபாலேசவிலிங்கம் பெருமையோடு விளங்கும். கபாலமோசனமென்று சொல்லப்படும் தீர்த்தமும் அவ்விடத்திற் பொருந்தியிருக்கும். எ-று.

கேசுத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. எகௌ

கபாலேசவிலிங்கம் - கபாலமோசன தீர்த்தம் என்பவற்றின் வரலாறு.

வயிரவப்பெருமான் தேவர் முனிவரது இறுமாப்பகல உதிர்ப்பலி யேற்கச் சென்று, முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலானாத தமது திருக்கரத்திருந்த ரூராயுதத்தாற் குத்தி, தாம்கொய்த பிரமனது ஐந்தாம் தலையாகி கபாலத்தில் உதிரத்தைப் டலிவாங்கிச்சென்று வைகுந்த மடைந்தனர். அப்பொழுது அவவிடத்திற்கு முதற்பெருங் காவலாகவுள்ள விஷ்ணுக்கேளானீ, இவரதுபிரபாவமகிமை தெரியாமல் உட்செல்வதை விலக்க, வயிரவரவெருண்டு தமது கைச்சூலத்தில் அவனைக் குத்தித் தோள்மேற் சாய்த்துக்கொண்டிவிண்டிவின் அந்தப்புரஞ்சேர, அது கண்ட அச்சதன் அச்சமெய்தித் தமது பக்கலிலிருந்த மனையிய நிருவரோடும் துண்ணென்றெழுந்து எதிர்த்து இறைவரது இருசரணங்களைப்பணிந்து “சண்டெம்பிரா நெழுந்தருளிய சிமித்தமென்ன” என வினா, வடுகர் “ பலிக்கு வந்தோம் உதிரப்பலியிடுக ” என, மாதவன் தன் நெற்றியிலிருந்த நரம்பொன்றை நகறுதியாலித்து வயிரவர் பிஷ்ணுபாத்திரமாகிய கபாலத்தில்விட ஆயிரவருஷம் அந்நாடிவழி உதிரவெள்ளமொழுகியும், அப்பிரமகபாலம் அணைப்பங்கும் கிற்றைந்ததில்லை. திருமால் இதனால் உடவினைத்து உயிரினைக் கிலயிசை வீழ்த்தனர். அருகிருந்த அரிவையரிருவரும் ஐயன்முக்கமலத்தைப் பணிந்து “அண்ணலே ! அடியேங்கட்குத் திருமாங்கல்யப்பிணை பிரசாதிக்கவேண்டும்” என்றிரப்ப, அதற்கு டன்பட்டாராய் உள்ளக்களிப்போடு உவணகேதனனை யெழுப்பி விடுத்ததிரும்புகையில், விண்டு வயிரவநாதனைப் பணிந்து “தேவரீர் விடுவச்சேனை அடியேன் பக்கலில் பண்டுபொற்காவல் செய்திருக்கக் கருணைசெய்யவேண்டும்” என, அவ்வாறே அவனைச்சூலத்தியிலிருந்திறக்கி உயிரளித்து, வைகுந்தத்தை யகன்று மற்றைய வானவாருனிவரது மமதையையு மாய்த்து உலகமுழுவதும் சஞ்சரித்துக் கடைசியாகக் காசினகரஞ் சென்றனர். அப்பொழுது அவர் கைலிலிருந்தகபாலம் நிலயிசைவீழ்த்தது. அதுவே கபாலலிங்க மாயிற்றென்றும், அவ்வயிரவர் கபாலமகன்றவிடத்தில்உள்ள தீர்த்தமேகபாலமோசனதீர்த்தமென்றும் வடமொழிக் காசிகண்டம் பிரமாண்டபுராணம் இவை கூறும். (கக்)

“அரும்புசாய்த் தொழுது நான்மலர்ப் பசுந்தே னலம்பும் காரக தீர்த்தம், விரும்பினர்க் கருளும் விசுவகன் மேசம் விளங்குமான் கதன் வட பாலில், வரும்பவந் தொலைக்குஞ் சோதினா னேச மருவீடு மன்ன தன் நென்பாற், சுரும்பியி ரிதழி புனைமகா குண்டேச் சுரமொளி பெரு கிடத்துளங்கும்.

(இ-ள்.) மொட்டுகளைச் சாய்த்துப் பாய்கின்ற புதிய மலரினின் பசிய தேனினது அலம்புகின்ற அங்காரகதீர்த்தம்-இச்சைகொண்டோர்க்கு அருள்பாலிக்கும் விரவகன்மேசவிலிங்கம் (இவ்விரண்டும் அதனருகே) வீற்றிருக்கின்றன. அதன்வடபக்கலில், வருகின்ற பாவத்தை யொழிக்குஞ் சோதினானேசவிலிங்கம், பொருந்தியிருக்கின்றது. அதன் தென்புறத்திலே வண்டுகளொலிக்கும் தொன்றைமாலையணிந்த மகாகுண்டேச்சர விலிங்கம் தீர்த்தவிளங்கும்படி பிரகாசிக்கும். எ-று.

இலங்கிடுங் கேசி மோதக மென்ன மோட்டரா முடியினின் நெழுந்த, வலங்குரீக் கூப மொன்றுள ததன்பா லருண்மகா முண்டியென்றோதும், வலமபடு குருதிச் சூலியாங் குறையு மவவுழிக கட்டுவாங் கேசன, விலங்கிவில லுமிழு முயர்பொலங் கோட்டுச் சினகர மேவிமென்றே.

(இ. ள்.) பிரகாசிக்கின்ற கேசிமோதக மென்று, உச்சிக்கொண்டையையுடைய சேடனது முடியினின்று தோன்றிய அசைகின்ற நீராயுடைய கிணறு ஒன்றிருக்கின்றது. அதன்பக்கவில் மகாமுண்டி யென்று சொல்லப்படும் வெற்றி பொருந்திய உதிரத்தைச் சொரியும் சூலாயுதமேந்திய காளிகாதேவி வீற்றிருக்கின்றாள். அவவிடத்தில கட்டுவாங்கேசப் பெருமானது ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் உயர்வாகிய அழகிய சிகரதையுடைய திருக்கோயில் வீற்றிருக்கின்றது. எ-று.

“இலங்குமங்கேசினமோதகம்” எனவும் பாடும். (உக)

தூங்கிருள் விழுங்கு விரிகடர்ப் புவனேச் சுரம்புவ னேச்சுர குண்ட மாகுள விமலேச் சுரமுயர் விமல குண்டமென்றுண்டதன் நென்பா லோங்குபே ருவகை புரிதரும் பிருகு கோயிலு முளததன் நென்பாற் றுங்கருந் தவத்துக் கபிலநன் முனிவர் கருள்புரி சனீச்சுரன் மேவும்.

(இ. ள்.) நிரம்பிய இருளையொழிக்கும் பரந்த கடனாயுடைய புவனேச்சுர விலங்கமும் புவனேச்சுவர தீர்த்தமும் அவவிடத்திலுள்ளன. அதன் தென்புறத்தில் விமலேச்சுர விலங்கமும் விமலேச்சுர தீர்த்தமும் எனிறுக்கின்றன. அங்கே பேரானந்த மிகச்செய்யும் பிருகு முனிவர் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கத்தின் திருக்கோயிலு மிருக்கின்றது. அதன் தென்பக்கவில் சகித்தற்கரிய தவத்தையுடைய நல்ல கபிலமுனிவருக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்த சனீச்சுரவிலங்கம் பொருந்தியிருக்கும். எ-று. (உஉ)

அவ்வுழிக்கபிலேச் சுரமறை முனிவ ரருந்தவம் புரியுமோர் குகைமற் றெவ்வமி லச்சோ தகமுள தச்சோ தரியினி திருந்ததன் வடபால் வெவவிடம் பழுத்துக் கனிந்தகார் மிடற்று வெற்றுறா கேச்சுர மேவுஞ் செவ்விசேர் கவுத்து வேச்சுரன் பாங்கர்ச் சங்குகுள னேச்சுரன்சிறக்கும்.

(இ. ள்.) அவ்விடத்திலேயே கபிலேச்சுர விலங்கம்-வேதமுணர்ந்த முனி சிரோஷ்டர்கள் அரிய தவத்தைச்செய்கின்ற ஒரு குகை - குற்றமில்லாத அச்சோ தகவிலங்கம் (ஆகியஇவை) அமர்ந்திருக்கின்றன. அச்சோதரி இனிதாக வீற்றிருப்பதன் வடப்பக்கத்திலே வெவ்விய ஆலாலவிடமானது மிருந்து பிரகாசிக்கின்ற நீலகண்டத்தையுடைய வெற்று நாகேச்சுரவிலங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. செம்மை பொருந்திய கவுத்துவேச்சுர விலங்கத்தினருகே சங்குகுளனேச்சுர விலங்கம் சிறப்புற்றிருக்கும். எ-று. (உங்.)

சங்குகுள னேசன் மணிநெடுங் கோயில் வாயிலிற் றங்ககோ. கோசம், பொங்குதண் கடவுட் புனல்கெழு மகோர தீர்த்தம்வான் புகழ்தக னேசு, மங்கண்மா ஞாலந் தொழுகருப் பேச் பிவைபுள வன்னதன் நென்பால், மங்குல்வாய் துடைக்குங் கொடிநெடுங் கோயி லுருத்திரேச் சுர மகிழ் துறையும்.

(२५)

(২৬)

நளகூபரன் = குழைபரன் மகன்.

(२५)

(இ-ன்.) பெரிய குரலையும் பிளவுபட்ட வரையையுமுடைய வலம்புரிச் சங்குக் கள் முழங்குகின்ற ஆழமாகிய கடலின் வயிறுனைந்த பெற்ற (சந்திர குரிய ராகிய) இருகடலிவ் கத்திற்குச் சம்பந்திவ் அத்தகேசீச்சரம்-சித்தீச்சரம் - எவ் விடத்தும் துதிக்கும் மண்டலேச்சரம்-வேதங்கள் துதிசெய்யும் சவனேச்சரம் - ச

னகேச்சரம்-மறுமையில் ஞானத்தை வரச்செய்யுஞ் சனதேச்சரம்-சனற்குமாரோச்சரம் ஆகிய இச்சிவலிங்கங்களைவலாம் சிறப்போடு எழுந்தருளியிருக்கும்.

அன்னதன் நென்பா லாகுதிச் சுரமபுண் ணியேச்சுர மழிவருஞ் சீர்த்தி மன்னுமாண் டவிய வரவிகுண் டேசம வயங்குசண டேச்சுர மருவும் பன்னரு மறைக ணெரிவரு கபாலேச் சுரமதன நென்றிசை பயிலுஞ் சொன்னதன் நென்பாற் றிணைபொரு நெடுநீர்க் குண்டமோர் மூன்றருள் சுரக்கும்.

(இ-ள்.) அவவிடத்திற்குத் தென்பரிசத்தில் ஆகுதிச்சுர விலிங்கம் புண்ணியேச்சுர விலிங்கம்-அழிதலற்ற சிறப்புதருகிய மாண்டவிய தீர்த்தம்-குண்டேச விலிங்கம் - பிரகாசிக்கின்ற சண்டேச்சுர விலிங்கம் (இவை) பொருந்தியிருக்கும். அவ்விடத்திற்குத் தென்பக்கவில் சொல்லுதற்கரிய வேதங்களால் துணிவிடப்படாதகபாலேச்சுரவிலிங்கம்வீற்றிருக்கும். சொல்லிய அதனதெனபக்கத்திலே அலைகள்மோதுகின்ற மிக்கநீளையுடைய மூன்றுதீர்த்தங்கள் கிருபையிருந்திருக்கும். பததுநா றடுத்த பருமடன் முளரித் தமனியப் பொகுட்டின்மேற் பயிலுமெய்த்திரு வமைத்த விலிங்கமு மாவ்கு மேவிய தத்தலத் தனக்குச் சித்திகூர் சொர்க்கத் துவாரமென் றுரைபப ரன்னதன் நென்புலமதனில் முத்திகூராகாயத் திரியொடுஞ்சாவித் திரிப்பெபரிவிவகமொய்த்துளவால்

(இ-ள்.) பருத்த மடல்கள் ஆயிரம் பொருந்திய அழகிய பொற்றாமரைக் கொட்டையினபேரில் வாசஞ்செய்யும் மெய்யையுடைய திருமகள் பிரதிட்டை செய்த சிவலிங்கமும் அவவிடத்திலுள்ளது. அந்த ஸ்தலத்திற்கு இஷ்டசித்திகளை அருள்கூரும் சுவாக்கத்துவாரமென்று (மேலோர் பெயர்) சொல்லுவார்கள். அதற்குத் தென்றிசையிலே மோகூததைக் கொடுக்கும் காயத்திரியும சாவித்திரியும் ஆகிய பெயர்களோடு கூடிய சிவலிங்கங்கள் நெருங்கியுள்ளன. எ-று.

காயத்திரி - சாவித்திரி—பிரமன் மனைவியர்.

(உக்)

கரைபொரு நீத்த மடைதிறந் தொழுகுங் கடவுணமச் சேரதரிக் கராயி நொருதனிச் சுடராஞ் சததிய தபேச னுக்கிரோச் சுரனுவந் துறைவர் பரிபவந் துடைக்கு முக்கிர குண்ட மொன்றதன் நென்றிசை பயிலும் பொருவரு மதனமேற் குயாகா வீரோச் சுரமருள் பூத்தினி திருக்கும்.

(இ-ள்.) கரையை மோதுகின்ற வெள்ளமானது மடையெடுத்துப் பாய்கின்ற தெய்வீகம் பொருந்திய மச்சோதரி (தீர்த்த) க்கணாயிலே, ஒன்றியாய் ஒப்பற்ற சுடர்மயமாகிய சுத்தியதபேசலிவங்கப்பெருமான் - உக்கிரோச்சுரவிலிங்கப்பெருமான் (இவர்கள்) களித்து வாழுவார்கள். எளிமையை விலக்கத்தக்க உக்கிரதீர்த்த மொன்று அதற்குத் தென்புறத்தில் விளங்கும் சமானமிடந் கரிதாகிய உயர்வுதங்கிய காவிரோச்சுரவிலிங்கம் அதன் மேற்குத்திசையில் அருள் மிகுந்து இனிதாக அமர்த்திருக்கின்றது. எ-று.

(உடு)

மரகத கிறத்த பாசடைத் துளவ மாலைதாழ் சென்னிய னறியா விரிசுடர்க் காவி கரோச்சுரன் கோயில் மேற்புறத் தருண்மரி கேச

சேத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முனாத்தது அங்க

னெரிதவழ் குடுமிப் பரிதிநெட் டிலைவே லிந்திரத் துயம்முன னிருப்பர் பரவதன் மேற்பால் சந்திரேச் சுரனுஞ் சந்திர குண்டமும் பவிலும்.

(இ-ள்.) மரகதரத்தினம்போன்ற நிறத்தையுடைய பசிய துளசியிலையா லாகிய மாலையணிந்த முடியையுடைய திருமால் கண்டறியாத பரந்த சுடர்மயமா கிய காவிகளோச்சுரப்பெருமானது திருக்கோயிலின் மேற்புறத்திலே கிருபைபுரியும் அரிகேசப்பெருமானும், தீமயமாகிய உச்சியையுடைய சூரியன்போன்ற நீண்ட அச்சவடிவாகிய வேலேந்திய இந்திரத்துயம்மேசப் பெருமானும் எழுந்தருளியிரு பர். துதித்தற்கரிய அதன் மேற்புலத்தில் சந்திரோச்சுரப்பெருமானும் சந்திரதீர்த் தமும் உண்டு. எ-று.

(ஈக)

ஆரமற் புரவி வேள்விநூ றுற்று மிந்திரேச் சுரனுறை வதன்பால் வார்சினைச் சங்க மீற்றுனைத் தாரம வழங்குகார்க் கோடக வாவி சேர்தரும் விளங்கு தருமசண் டேசஞ் சிறத்திடு மேற்றிசைத் தென்பால் வேரியங் கமலக் காடுகூழ் பகுவாய் விரிபுனற் குண்டமொன் றுளதால்.

(இ-ள்.) அக்கினிகாரியமாகிய நூறு அம்பவெதையாகங்கள் செய்த இந் திரோச்சுரப்பெருமான் வீற்றிருப்பதன்பக்கில், நெடிய சூல்கொண்ட சங்கங்கள் ஈற்றுண்டு முத்துகளைப் பெறும் கார்த்திகோடகதீர்த்தயிருக்கின்றது. அதன்மேற் கே தருமசண்டேசலிங்கம் சிறந்து விளங்கும். அதன் தென்புலத்தில் தேன்சொ ரியும் அழகிய தாமரைக்காடு சூழ்ந்த பெரிய நீர்மயமாகிய தீர்த்தமொன்றிருக்கி ன்றது. எ-று.

(ஈஉ)

அதனின்மேற் காக்கி னீச்சுரங் கீழ்பா லவிரொளி வாலசத் திரேசம் பிதிர்நெடுங் கூப முளவதன் மேல்பால பிறங்குசித் தீச்சுரங் கீழ்பால் மதிதவழ் கோபி லுருத்திரேச் சுரஞ்சீர் வீருத்தகா ளேச்சுர மருவு முதுதினா புரட்டி முழங்குநீர் காலோ தகமதன் முன்னரொன் றுளதால்

(இ-ள்.) அதன் மேற்றிசையிலே அக்கினீச்சுவர விலிங்கமும், கீழ்ப்புற த்திலே ஒளிவீசும் வாலசத்திரேசலிங்கமும், நெடிய பிதிர்தீர்த்தமும் விளங்கு கின்றன. அதன் மேற்பக்கத்திலே விளங்குகின்ற சித்தீச்சுரம் - கீழ்ப்பக்கத்திலே சந்திரன் தவமுந் திருக்கோயிலையுடைய உருத்திரோச்சுரம் - சிறப்புதங்கிய வீரு த்தகாளேச்சுரம் (ஆகிய இவை) பொருந்தியிருக்கும். அதன்முன்னே பெரிய அலைகளை வீசிச் சத்திக்கின்ற நீரையுடைய காலதீர்த்தம் ஒன்றிருக்கின்றது.

செத்தசைப் புலவுச் சூலவேற் காலேச் சுரமுறை பிடத்ததன் றென்பால், வெத்திறற் நக்கேச் சுரமிருத் தேச மேவிடு மாங்கதன் மேல் பா, லந்தகேச் சுரமீங் குரைத்ததன் றென்பா லத்திபா லேசமற் றதன் பால், நத்தலி லயிரா வதேச்சுர மபிரா வதநெடு வாவிரண் ணியவே.

(இ-ள்.) செவ்விய மாமிசத்தின் புலால் மணங் கமழும் சூலாயுத மாகிய முத்தலைவேலேந்திய காலேச்சுரவிலிங்கம் வீற்றிருக்கும் இடத்திற்குத் தென்பக் கத்தில், வெவ்விய வலியமைந்த தக்கேசலிங்கம் - பிருத்தீசலிங்கம் இவை மேவியிருக்கும். அதன் மேலத்திசையில் அந்தகேசரவிலிங்கமிருக்கும். சொல்

விய அதன் தென்புறத்தில் அதிபாலேசலிங்க மமரும். அதன்பக்கவில் அழி தலில்லாத அயிராவதேச்சர விலங்கமும் பெரிய அயிராவத தீர்த்தமும் தங்கியுள்ளன. எ-று. (௩௪)

மாதரீச் சுரஞ்செச் தேச்சுர மாங்கு வயங்குமவன் மீச்சுரஞ் சிறந்த மேதரு குண்ட முயர்பிருந் கேசம வயித்தியேச் சுரமடு வியபபுற் றேதுதன் மந்தி ரேச்சுரம் வளர்தன் மந்திர மடுவரி கேசந் தீதிலமா காள குண்டத்தின் வடபாற் சிறந்தவீற் றிருந்தடு மன்றே.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் மாதரீச்சுரம்-செந்தீச்சுரம் (இவை) விளங்கும். வன்மீச்சுரம்-சிறப்புற் மேம்பாடுதங்கிய வன்மீகதீர்த்தம் - உயர்வாகிய பிருககே சலிவிலங்கம் - வயித்தியேச்சுரவிலங்கம் - வயித்தியேச்சுரதீர்த்தம் - சந்தோஷமு ற்றுச்சாற்றுக்கின்ற தன்மந்திரேச்சுரவிலங்கம் - பெருகுக்கின்ற தன்மந்திரதீர்த்தம் அரிகேசலிவிலங்கம் (ஆகிய இவை) செடுதலில்லாத மாகாளதீர்த்தத்தின் வடபா லிற் சிறப்பிற்று எழுந்தருளியிருக்கின்றன. எ-று. (௩௫)

துங்கநா ரத்தின் நென்புலஞ் சிவேசந் துளங்கிடு மாங்கதன் நென்பாற் றங்கிய வயிர வேச்சுர நந்தீச் சுரமொடு வயிரவ கூப மங்கதன் மேற்குப் புகழ்வியா தேசம் வியாதநல் வாவியு மமந்த பொங்குநீர்க்கண்டா கன்னனல்வாவி புகன்றதன்மேற்றிசை பொருந்தும்

(இ-ள்.) பரிசுத்தமாகிய மாகாளதீர்த்தத்தின் தென்புலத்தில் சிவேசலி ங்கம் எழுந்தருளியுள்ளது. அதன் தென்புலத்தில் வயிரவேச்சுரமும், நந்தீச்சுர மும், வயிரவதீர்த்தமும், அதன் மேற்புலத்தில் கீர்த்திதங்கிய வியாதேசலிங்கமும் நல்ல வியாததீர்த்தமும் பொருந்தியுள்ளன. சொல்லிய அதன் மேற்புலத்தில் பொங்குகின்ற நீரையுடைய கண்டாகனதீர்த்தம் வீற்றிருக்கின்றது. எ-று. (௩௬)

அணையதன் பாங்கூர் சந்த்ரகு டேச நமருமற் றதனுழை மருவும் பனிவரு கமல மலரார நெடுநீர்ப் பஞ்சகு டாசல வாவி வண்குழற் கவுரி கூபமு மதன்மேற் குள்ளது மற்றதன் வடபால் விணையறுஞ் சோக கூபமு மந்தா கினிநெடு வாவியும் விளங்கும்.

(இ-ள்.) அத்தகைய கண்டாகனதீர்த்தத்தின் சமீபத்தில் சந்திரகுடேச விலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. அதனருகே குளிர்ச்சி தங்கிய தாமரை மலர்கள் நீங்காத நெடியநீரையுடைய பஞ்சகுடாசலதீர்த்தம் பொருந்தியுள்ளது. அதன் மேற்புறத்திலே அவைகரிக்கின்ற அளகபாரத்தையுடைய கவுரிதீர்த்தமு முள் ளது. அதன் வடதிசையில் இருவிணைகளொழியுஞ் சோகதீர்த்தமும் நெடிய மந் தாகினிதீர்த்தமும் விளங்குகின்றன. எ-று. (௩௭)

மற்றதன் வடபால் விச்சுவ தேவேச் சுரன்வரு மத்திய மேசன், கொ ற்றவை வாவி பத்ரகா ளீசன் குருதிவேல் வீரபத் திரேச, னுற்றினி-தி ருப்பு தன்வட புலத்திற் புண்ணிய கூபமுண் டதன்மேற், கற்றயில் சீ ர்த்திச் சவுனக வாவி சவுனகேச் சுரமினி தமரும்.

(இ-ள்.) அதன் வடாதுதிசையில் விச்சுவதேவேச்சுரலிங்கம்பெருமான் மத்தியமேற் றிங்கப்பெருமான் - தூக்கைதீர்த்தம் - பத்திரகாவிச் சலிங்கப்பெ

கேசுத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. ௮௦௩

ருமான் - உதிரமொழியாத வேலேந்திய வீரபத்திரேசன் (ஆசிய இவர்) இனிதா கப் பொருந்தியிருப்பார். அதன் வடபக்கவில் புண்ணியதீர்த்தயிருக்கின்றது. அ தன் மேலதனியைவில கெடுதலில்லாத கீர்த்தியையுடைய சவுனகதீர்த்தமும், ச வுனகேச்சுவர விவகமும் பொருந்தியிருக்கும். ௭-நா. (௩௮)

சவுனகேச் சுரற்குத் தென்றிசைக் கஞ்சு கேச்சுரஞ் சார்த்திமே வட பா, லவிரோளி பரப்பு முபரமதங் கேச மமார்த்திமதன்வட மேலபாற், ப வலினை துடைக்கு முனிவர ரமைத்த விவிங்கமற் றளப்பில பரினும், எ வையறு மதங்கேச் சுரனுழைத் தென்பால் பிரமார்த் திரேசுண்ணிய தே.

(இ-ள்.) சவுனகேச்சுவரலிங்கப் பெருமானுக்குத் தென்றிசையில், கஞ்சு கேச்சுரலிங்கம் வீற்றிருக்கும். வடபக்கவில் விளங்குகின்ற ஒளியைப்பரவச்செ ய்யும் மதங்கேசலிங்கம் விளங்கும். அதன் மேற்றிசையில், பிறவித்துன்பத்தை யொழிக்கும் முனிசிரேஷ்டர்கள் பிரதிட்டைசெய்த சிவலிங்கக்குறிகள் அளவி ல்லாதன விளங்கும். குற்றமற்ற மதங்கேசலிங்கப் பெருமானுக்கருகே தென் ன்பக்கவில் பிரமார்த்திரேசலிங்கம் எழுந்தருளியுள்ளது. ௭-நா. (௩௯)

தென்புலத் தவர்க ளமைத்திடு மிலிங்க மளப்பில வாங்குள தென் பால், மன்பெரு தவத்தோ ரேத்துசித் தேசஞ் சித்தநற் கூபமும் வயங் கு, மன்புறு வியாக்கி ரேச்சுர மதனின் சூணக்குள தன்னதின் நென்பா ல், பொன்பழுத் தென்னப் புரிசடைச் சேட்டேச் சுரமுறைந் துலகெலா ம்புரக்கும்.

(இ-ள்.) தென்புலமடைந்த பிரிர்கள் ஸ்தாபித்த சிவலிங்கமூர்த்தங்கள் கணக்கில்லாதனவாக ஆண்டிருக்கின்றன. தென்பாலில் நீறைவாகிய பெருந்தவ முடையவர்கள் துதிக்கத்தக்க சித்தேச்சுரலிங்கமும், ஸ்ரீலசித்ததீர்த்தமும் விள ங்குகின்றன. அதன் கிழக்குத்திசையிலே அன்புபொருந்திய வியாக்கிரேச்சுரலி ங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. அதன் தென்புறத்திலே பொன் பழுத்தாற்போன்ற புரிந்த சடையையுடைய சேட்டேச்சுரலிங்கம் வீற்றிருந்து உலகங்களை யெல் லாம் ரக்ஷிக்கின்றது. ௭-நா. (௪௦)

சேட்டிளங் கொன்றை புனைந்தசேட்டேச னமர்த்ததன் நென்புல மதனிற், சூட்டர வணிந்த பிரகசி தேவேச் சுரனுறு மன்னதன் வடபா ல், வீட்டுல லின்புந் தருகிவா கேதஞ் சேட்டமா தேவியும் விளங்கு மூ ட்டரக் குண்ட செய்யதாட் சண்டிச் சுரமதன மேற்றிசை யுறையும்.

(இ-ள்.) அழகிய இளங்கொன்றைமாலையணிந்த சேட்டேசலிங்கப் பெருமான் பொருந்தியுள்ள இடத்திற்குத் தென்பக்கவில், உச்சிக்கொண்டை யையுடைய உரகத்தை ஆபரணமாகத் தரித்த பிரிகசிதேவேச்சுரலிங்கப்பெரு மான் உறைவர். அதன் வடப்புறத்தில் நவல மோகூலின்பத்தைப் பிரசாதிக்கும் நிவாகேசலிங்கமும் சேட்டமாதேவியும் விளங்குவர். செங்கிறத் தங்கிய பாதங்க னையுடைய சண்டிச்சுவரலிங்கம் அதன் மேற்புறத்திலேயமர்ந்திருக்கின்றது.()

விளம்பிய விதற்கு வடபுலந் தண்ட காதுக பந்திகழ் மேற்பால், க ளங்கமில் தேவ ஸேச்சுரஞ் சதகா லேச்சுர முமாபதி கருணை, துளங்

கொளிச் சரதா தபேச்சுர மருவுஞ் சொற்றதன் மேற்கெது கேசு; முளங் கவர் கணுதீச் சுரஞ்செபா தேசஞ் சக்ரபா ணீச்சுர முறையும்.

(இ-ள்.) சொல்லிய இதன் வடதிரையில் தண்டகாததீர்த்தமும், விளங் குகின்ற மேற்புலத்தில் சூற்றமில்லாத தேவலேச்சுரவிலிங்கமும், சதகாலேச்சுர விலிங்கமும், உமாதேவி நாயகராகிய சிவபெருமானது கிருபை மிகுந்து பிரகா சிக்கும் சரதாதபேச்சுவரவிலிங்கமும் வீற்றிருக்கின்றன. சொல்லிய அவவிடத்தி ற்கு மேற்குத்திரையிலே எதுகேசவிலிங்கம் - மனதைக் கிரகிக்கும் கணுதீச்சுர விலிங்கம் - செபாதேசவிலிங்கம் - சக்ரபாணீச்சுரவிலிங்கம் (ஆகிய இச் சிவலிங் கங்கள்) எழுந்தருளியுள்ளன. எ-று. (சஉ)

சக்கிர பாணீச் சுரனுறை தென்பாற் றயங்குபூ தேசமேற் றிசையி ன், மிக்கொளி விரிக்குங் கறைமிடற் றரவி ரிடச்சுரம விளம்பிய வதன் கீழ்த், திக்கினிற் றுருவா சேச்சுர மதனின் ரெனறிசை மழகதி ரெறிக் குங், கக்குசெங் குருதி மூவிலை நெடுவேற் பாரபூ தேச்சுரங் கவினும்.

(இ-ள்.) சக்கிரபாணீச்சுரவிலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருப்பதன் தென் றிசையில் விளங்குகின்ற பூதேசவிலிங்கமும், மேற்றிசையில் மிகுந்த ஒளியைப் பர வச்செய்யும் நீலகண்டத்தை யுடைய சர்ப்பாபரணமணிந்த இருடச்சுர விலிங்க மும், சொல்லிய அச் சக்கிரபாணீச்சுரவிலிங்கத்தின் கீழ்த்திக்கிலே துருவாசே ச்சுரவிலிங்கமும், அச் சிவலிங்கத்தின் தென்பாரசத்தில் இளங் கிரணங்களை வீச கின்ற செவ்விய உகிரத்தைச் சொரியும் முத்தலைவேலாகிய நெடிய குலத்தைத் தாங்கிய பாரபூதேச்சுரவிலிங்கமும் அழகுசெய்யும். எ-று.

சக்ரபாணீச்சுரத்தின் நாற்பறத்தினும் முறையே மேற்கூறிய நான்கு சிவ லிங்கங் களிருக்கின்றன என்பதாம். (சஉ)

மறையொரு நான்குத் தெரிவியா தேச னுறைவதன் கீழ்ப்புலம் வா ய்ந்த, வெறிதினாக் கங்கை புனைந்தசங் கேசம் விச்சுவேச் சுரம்விகு தே ச,மறையதன் வடகீழ்த் திரையவ தூதேச் சுரமவ தூதநற் றீர்த்தம்,பெ றலரு மதன்கீழ்த் திரையிடைப் பசுப தீச்சுரம் பெட்டிவீற் றிருக்கும்

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற நான்குவேதங்களையுமுணர்ந்த வியாதமுனிவர் பிரதிஷ் டையாகிய சிவலிங்கத்தின் கீழ்ப்பக்கலில் வாசனையோடுகூடியகங்காநதியையுணி ந்த சங்கேசவிலிங்கம் - விச்சுவேச்சுரலிங்கம் - விகுதேசவிலிங்கம் (ஆகியஇவை) அமர்ந்துள்ளன; சொல்லிய அதன்வடகீழ்க்குத்திரையிலே அவதூதேச்சுவரலிங் கமும், நல்ல அவதூததீர்த்தமும், அடைதற்கரிய அதன்கீழ்க்குத்திரையில் பசுப தீச்சுரலிங்கமும் ஆசையோடு எழுந்தருளியிருக்கின்றன. எ-று. (சச)

பசுபதீச் சுரர்க்குத் தென்புல மதனில் படரொளிக் கோப்பிரேச் சுரமேற்,கசைவிலிச் சூத வாகனம் பஞ்ச நதத்தினில் மயுகவா தீத்த,னி சைபடு சத்தீச் சுரமுலகேத்து பக்கிர கா தமெய் தியவித், திரையதின் வடபுற் கங்கைநீர் வளர்க்கும் கற்பக வாவிசேர்ந் துளதால்.

(இ-ள்.) பசுபதீசவிலிங்கப் பெருமானுக்குத் தெற்கிலே படர்கின்ற ஒளி யையுடைய கோப்பிரேச்சுரவிலிங்கமும்,மேற்றிசையிலே அசைதவல்லாத சீமூத

சேஷத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முனர்த்தது. அரு

வாகனலிங்கமும் பஞ்சநதீர்த்தத்தில் மயுகாதித்தலங்கமும் கீர்த்திபொருந்திய சத்திச்சுரவிலிங்கமும் உலகத்தார் துதிக்கின்ற உபக்கிரகாத விலிங்கமும் (ஆசிய இவை) அடைந்துள்ளன. இவ்விடத்திற்கு வடபுலத்தில் கங்காநதியின் நீரை வளர்ப்பிக்கின்ற கற்பகத்தீர்த்தம் தங்கியிருக்கின்றது. ௭-று.

சீமாதம்=மேகம் ; ஈண்டு சீமாதவாகனமென்றது மேகவாகனன் பிரகிட்டையாகிய விங்கம் என்க. (சுரு)

கடன்முர சதிரிக்குங் கருப்புலில் லனங்கீற் செற்றருள் புரிகபர்த்தி ச,னிடத்ததன் றென்பால் மங்கல கவுரி யிலங்குகங் கேசனின் வடபால, விடக்கருஞ் சேறு பழுத்திரு நேரு மிடற்றசித் தீச்சுர மதனின், வடக் குயர் தொட்டேச் சுரம்விருத் திரோசம் வேண்டிய வரமளித் துறையும்.

(இ-ள்.) சமுத்திரமாகிய பேரிகையை யதிரச்செய்கின்ற கருப்புலில்லையுடைய அருபியாகிய மன்மதனையெரித்து (அவன்மனைவி இரதிவேண்டுகோளுக்கி ரங்கமிண்டும் அவளுக்குமட்டில் உருவாயிருக்க) அதுக்கிரகஞ்செய்த கபர்த்திசவி லிங்கப்பெருமான்வீற்றிருப்பதன் தென்புறத்திலே மங்கலகரமாகிய கௌரியம் மையாரும், பிரகாசிக்கின்ற கங்கேசப்பெருமானுக்கு வடபக்கலில் விடமாகிய கருஞ்சேறுமிருந்து இருண்மயமாகிய கண்டததையுடைய சித்திச்சுரவிலிங்கமும், அதன் வடக்குத்திசையில் உயர்வாகியதொட்டேச்சுரவிலிங்கமும், விருத்திரோச்சு ரவிலிங்கமும், (உலகினர்) வேண்டும்வரங்களைப் பிரசாதித்துவிளங்கும். ௭-று.

அதன்வட திசையிற் சத்திகா தேவி யமருமற் றவன்முனஞ் சிறந்த, கதிரெதி ரெறிக்கும் விரிகடர் வடிவேலிரோவதேச் சுரங்கவின் கொழிக்கு, மிதன்முனம் பஞ்ச நதேச்சுரம் வயங்கு மெறிபுனல் மங்கலோ தகமென்,றுத்திருந் சுருந்து மங்கல தேவி யுறைவதன் மேற்புறத்தொளிரும்.

(இ-ள்.) அதன் வடதிக்கிலே சத்திகாதேவியார் அமர்ந்திருப்பர். அத்தே வியாருக்கு முன்னே பிரகிபலிக்கும் சிறந்த கிரணங்களைவிசம்பரந்த சுடர்மய மாகிய கூர்மையுடைய லேலேந்தியஇரோவதேச்சுரவிலிங்கம் அழகினைச்செய்யும்,இதற்குமுன்னே பஞ்சநதேச்சுரவிலிங்கம் விளங்குகின்றது. மறிகின்ற நீரையுடைய மங்கலதீர்த்தமென்று கடலிறோன்றிய காளகடத்தை யருந்திய மங்கலதேவியின் இருப்பிடம் அதன் மேலேத்திக்கிலே யிருக்கின்றது. ௭-று. (சுரு)

வண்டொடு சுரும்புங் கலித்தசில் லோதி மங்கல கவுரியின் றென்பால், வெண்டலை மாலை புனையுப மனிய விவிங்கமே விடுங்கபர்த்திசன், றண்டலில் கோயில் தென்றிசை தசாங்கேச் சுரந்தபித் தியேச்சுரஞ் சார்த, வொண்டிறு லிரோவ தேச்சுரன் றென்பால் சயிமினிச் சுரமுவந்துறையும்.

(இ-ள்.) பெண்வண்டுகளும் ஆண்வண்டுகளும் ஆரவாரத்தோடு பண்பாடும் அளகபாரத்தையுடைய மங்கலகௌரியம்மையாருக்குத் தென்புறத்திலே வெண்டலைமாலையையணிந்த உபமன்னியவிவிங்கம் உறைகின்றது. கபர்த்திசப்பெருமானது கெடுதலில்லாத திருக்கோயிலின் தென்புறத்திலே தசாங்கேச்சுரவிலிங்கமும் தயித்தியேச்சுரவிலிங்கமும் சார்ந்துள்ளன. மிக்கபராக்கிரமத்தையுடைய

இரேவதிச்சுரவிலிங்கப்பெருமானுக்குத் தென்பக்கவில், சயிமினிச்சுர விலிங்கம் சந்தோஷித்து வீற்றிருக்கும். எ-று. (சஅ)

பற்பல கோடி யிலிங்கமாங் குண்டு பின்னரும் பகர்த்தன வடபாற் றுற்று ராவ ணேச்சுர தென்பா லுயர்வரா கேச்சுர முறைபு, மற்றதன் நென்பால் மருவிகு மாண்ட வேச்சுர மாண்டவேச் சுரர்க்குத், தெற்கி னி தமர்ந்த வயோகன தேசஞ் சிறத்தொளி தயங்குவா தேசம்.

(இ-ள்) பல்லாயிரகோடி சிவலிங்கங்கள் ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றன. மே லும் சொல்லியதன் வடக்கிலே இராவணேச்சுரவிலிங்க யிருக்கின்றது. தென் னிலே உயர்வாகிய வராகேச்சுரவிலிங்கம் விளங்குகின்றது. அதன தென்பக்க வில் மாண்டவேச்சுர விலிங்கம் பொருந்தியுள்ளது. மாண்டவேச்சுரவிலிங்கத்தி ற்குத் தென்புறத்திலே வயோகனதேசவிலிங்கமும் பிரகாசிக்கின்ற வாதேசவிலி ங்கமும் இனிதாக எழுந்தருளியுள்ளன. எ-று. (சக)

அதன்முனஞ் சோமேச் சுர்மத னிருதி மூலையிற் கன்னிகேச் சுர மற், நதன்வட பாலிற் பஞ்சபாண் டவர்க ளமைத்தருளி் சுரக்குநல் வி லிங்க, மதன்முனஞ் சனவா தேச்சுர மதன்மேற் கருந்தவம புரிசுவே தேச, மதனின்மேற் குலகத் தொழுதகு கலேச மமர்ந்தினி திருந்ததை யன்றே.

(இ-ள்) அதன்முன்னே சோமேச்சுரவிலிங்கமும், அதன் தென்மேற்கு க்கோணத்தில் கன்னிகேச்சுரவிலிங்கமும், அதன வடபக்கவில் பஞ்சபாண்டவர் கள் பிரதிட்டைசெய்து கிருபை பாலிக்கின்ற நல்ல சிவலிங்கமும், அதன்முன் னே சனவாதேச்சுரவிலிங்கமும், அவன் மேற்புலத்தில் அரிய தவத்தைச செய்த சுவேதேசவிலிங்கமும், அதன் மேற்பாலிலே உலகமுழுவதும் தொழத்தக்க கலே சவிலிங்கமும் இனிதாக அமர்ந்துள்ளன. எ-று. (இ௦)

வாய்ந்ததன் வடபாற் சித்திர ருத்தேச் சுரங்கலா கேசனின் வடபாற் சேத்தொளிர் கருணை வாமதே வேசத் தென்புலங் கம்பனேச் சுரந்தார்ப் பூந்துணர் புனையச் சுவதரேச் சுரமவிண் புகழ்நள கூபா விலிங்கஞ் சார்ந்தன வதனின் நென்றிசை மணிகன் னேச்சுரத் தயங்கிய தன்றே.

(இ-ள்) பொருந்திய அதன் வடக்குத்திக்கிலே சித்திரருத்தேசவிலிங்க மும் கலாகேசனுக்கு வடதிசையிலே சேர்ந்து பிரகாசிக்கின்ற கிருபைபுரியும் வா மதேவேசவிலிங்கமும், தென்புறத்தில் கம்பனேச்சுரவிலிங்கமும், பூங்கொத்துக் ளாகிய (கொன்றை) மாலையணிந்த அச்சுவதரேச்சுர விலிங்கமும், தேவனெர்கத் தாரால் துதிசெய்யப்படும் நளகூபனேசவிலிங்கமும் பொருந்தியுள்ளன. அதற்கு த்தென்புலத்திலே மணிகன்னேசலிங்கம் வீற்றிருக்கின்றது. எ-று. (இ௧)

வார்கதிர் பரப்பிப புதையிருள் விழங்கு மணிகனேச் சுரற்கு மேற் புறத்திற்சாராத ரேச மதனின்மேற் பாலிற் நவலருஞ் சீர்பிதா மகே சம், நீரள வறியாப் பிதாமக வாவி நீகழ்த்ததன் நென்றிசை யுதலில், யாருமேத தெடுப்ப வினிதருள் புரிபு மியல்வா ணேச்சுர முளவால்.

(இ-ள்) நெடிய கிரணங்களைப் பாவச்செய்து மிகுந்த இருளைப் பருகி ன்ற மணிகளேனேச் சுவரவிலிங்கப்பெருமானுக்கு மேற்பக்கங்லில் சீராதேசவிவிங் கமும், அதற்குமேற்புறத்தில் கெடுதலற்ற சீர்த்தியையுடைய பிதாமகேச விவிங்க மும், சலத்தின் அளவை யறியப்படாத (ஆழமுடைய) பிதாமகதீர்த்தமும், சொ ல்விய அதற்குத் தென்சாராக யாவரும் துதிசெய்யும்படி இனிமையாகக் கிருபை செய்கின்ற தன்மையுடைய வரணேச்சுரவிலிங்கமும் ஏழுந்தருளியுள்ளன. ௭-று.

அருமறை வடித்த பிதாமக வாவி யருகூர் மாண்டமா விலிங்கம் [ல் பொருவது மதனின் குணபுலத் திராக்க தேச்சுரம் புகன்றதன் றென்பா விரிபுல வேணி யிலங்குகங் கேசம் விளங்குறு மச்சுதேச் சுரந்தார் மருவிரி கடுக்கை புனேதரு சக்க ரோச்சுர நாடொறும் வயங்கும்.

(இ-ள்.) அருமையாகிய வேதத்தைத் தெவிடுபடுத்திய பிதாமகதீர்த்தத் திற்குச் சமீபத்தில் கிறந்த கூர்மாண்டவிலிங்கமும், சமானமற்ற அதற்குக் கீழ்த் திசையில் இராக்கதேச்சுரவிலிங்கமும், கூறிய அதன் தெனபக்கத்திற் பார்த (கங்கா) சலத்தை யணிந்த சடையானது விளங்குகின்ற கங்கேச்சுவிவிங்கமும், விளக்கம் பொருந்திய அச்சுதேச்சுரவிலிங்கமும், வாசனைவீசுகின்ற கொன்றைமா லையணிந்த சக்கிரோச்சுரவிலிங்கமும் எப்பொழுதும் விளங்கும். ௭-று. (ஞக)

மின்னகு வடிவேற் சாரகேச் சுரம்யாழ் மென்மொழிச் சானகேச் சுரமுன், சொன்னபா ரோச மருள்மருத் தேசந் துளங்கொளி பயின்ற சக் கிரோசம், பொன்னவி ரிதழி புனையரங் கேச நதிச்சுர முடற்றுவெம் போரி, லொன்னலர்க் கடந்த லோகபா ரோச ராப்பில ராங்கினி துறை வார்.

(இ-ள்.) மின்னல் போன்று பிரகாசிக்கும் கூர்மையாகிய வேலேந்திய சாரகேச்சுரவிலிங்கமும், வீணுநாதம்போன்ற மெல்லிய சொல்லையுடைய சானகேச் சுரவிலிங்கமும், முன் சொல்லிய பாரசுலிங்கமும், மருத்தேசவிலிங்கமும், பிரகாசிக் கின்ற ஒளிவீசும் சக்கிரோசவிலிங்கமும், பொன்போலும் பிரகாசிக்கின்ற கொன்றை மலரணிந்த அரங்கேசவிலிங்கமும், நதிச்சுரவிலிங்கமும், புரிகின்ற கொடிய போரில் சத்துருக்களைச் செயித்த லோகபாரசுமூர்த்திகள் அளவில்லாதவர்களும் அவவி டத்தில் இனிதாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். ௭-று. (ஞச)

உரகர்க் தருவ ரியக்கர்கிம் புருடர் தானவ ரும்பரி னுறைவோர் பெரிதுணர் சித்தர் வித்தியா தரோ முதலினோர். பெட்பொடு மமைத்த தெரிவரு மிலிங்க மனேககோ டிகளுண் டுலங்குசக் கிரோச்சுரன் நென் பரவினர்க் கருள்கூர் பாசுப தேசம் பற்குனேச் சுரமிவை பனிலும். [பாற்

(இ-ள்.) நாகர் - காந்தருவர் - யக்ஷர் - கிம்புருடர் - அசுரர் - ஆகாயவா சிகள் - மிகத் உணர்ச்சியுடைய சித்தர் - வித்தியாதரர் முதலிய கணங்கள் ஆசை யோடு பிரதிட்டைசெய்த அறிதற்கரிய சிவலிங்கங்கள் அநேககோடிகளிருக்கின் றன. பிரகாசிக்கின்ற சக்கிரோச்சுர விலிங்கப் பெருமானுக்குத் தென்புறத்திலே துதித்தவர்கட்குக் கிருபை (மாரி) பொழியும், பாசுபதேசவிலிங்கமும், பற்குநேச விலிங்கமும், விதயிருக்கும். ௭-று.

பற்குணன் = பல் குணமாகிய பற்குனி மாதத்திற் பிறந்தோன் ; அருச்சுனன். நாகர் - கந்தர்வர் முதலானார் அஷ்டாதச கணங்கள். (௫௫)

வடபுல மீசா னேச்சுரன் மேல்பால் வயங்கொளி திகழ்சமுத் திரேச னடையிலாங் கிலீச னவ்வுழி லகுளீச் சுரன்கயி லேச்சுர னுரு மடிதொழும் பிரதி கேச்சுர னுறைவர் மேற்றிசையலங்குநீர் கரவாத் தடமுள ததன்மேற் றிசையினிற் றண்ட பாணிமா நகர்தனை யளிக்கும்.

(இ-ள்.) வடதிசையில் ஈரானேசப்பெருமான் - மேல்புறத்தில் ஒளிவிளங் குகின்ற சமுத்திரேசப்பெருமான் - ஆங்கிலேசப்பெருமான் - இலகுளேசப்பெரு மான் - கயிலேச்சுரப்பெருமான் - யாவரும் திருவடியைப் பணிசுனற பிரதிகேச்ச ரப்பெருமான் (ஆகிய இவர்கள்) அமர்ந்திருக்கின்றனர். மேற்றிசையிலே நீர் வடி யாத தீர்த்தமொன் றிருக்கின்றது. அதன் மேல்பாகத்தில் தண்டபாணிக் கட வுள் சிறந்த (காசி) நகரத்தைக் காவல்செய்திருப்பார். ௭-று. (௫௬)

அசைநடைத் தென்றற் கன்றுலாம் வீதி யவிமுத்தேச் சுரனுறை வதன் வசையறுமுத்தியீசன்மற்றதற்குவடபுலங்குணேசன்னா னேசன் [பால் றிசைமுகங் கமழுந் தேம்படு நறுந்தார் கிடந்ததோட் சிறந்தசொன் னேச னிசைபட வுறைவர் கொடிமதிற் கோயிற் பாக்கிய கவுரியாங் கிருக்கும்.

(இ-ள்.) அசைகின்றநடையையுடைய இளர் தென்றற்காற்றானது உலா வுகின்ற வீதியையுடைய அவிமுத்தேசப்பெருமான் வீற்றிருப்பதற்கருகே குற்ற மற்ற முத்தியீசப்பெருமானும், அதன் வடதிசையில் குணேசப்பெருமான் - ஞா னேசப்பெருமான் - திசைகளிலெல்லாம் பரிமளிக்கின்ற தேன்சொரியும் நல்ல மாலையணிந்த தோளையுடைய சிறப்புதங்கிய சொன்னேசப்பெருமான் (ஆகியஇ வர்களும்) பொருந்திவீற்றிருப்பார். கொடிகள்கட்டிய மகின்பொருந்திய கோயிலே யுடைய பாக்கியகொளி அங்கிருக்கின்றனர். ௭-று. (௫௭)

கயமலர் துவைத்துக் ககாதவழ் பணிலங் கழனிதோ றலங்குமுத் துயிர்ப்பப், புயல்வளஞ் சுரகருங் காசிவிச் சுவேச னுறையுளின் றென்பு லம் புனைதா, ரயிலுடைச் சூல மேந்துகும் பேச னத்தினமேற் கருள்செ ய்விக்கினேசன், செயிரிலகும் பேசன் கோயிலின் றென்கீழ்த் திசைவிரு பாக்கமே விடுமால்.

(இ-ள்.) குளத்திலுள்ளமலர்களை மிதித்துக்களையில் தவழ்ந்தசங்குகள் க முளிகளிலெல்லாம் பிரகாசிக்கின்ற முத்துகளைப்பெறும்படி மேடங்கள் பொழிகி னற காசி விரிவாதப்பெருமானது திருச்சங்கிதானத்தின தென்றிசையில் அல ங்கரிக்கின்ற மாலையணிந்த கூர்மையாகிய சூலாயுதமேந்திய கும்பேசப்பெரு மானும், அதற்குமேற்புறத்தில் கிருபைசெய்கின்றவிக்கிணேசப்பெருமானும் குற்ற மில்லாத கும்பேசப்பெருமானது திருக்கோயிலின் தென்கீழ்க்குத்திசையில் விரு பாக்கேசப்பெருமானும் வீற்றிருப்பார். ௭-று. (௫௮)

தீவினை தொடரு மருட்பிணி யகற்றிப் பெறலரு முத்தியிற் சேர்க்குங் தாவரு குருக்கேத் திரத்தினி லுறைந்த தானுவா மிலிங்கம்வெங் கதிர்

கோத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முனாத்தது. அடுக

கால், மேவரு லோலா தவனினி துறையு மீயுயர் கோயிலின் மேல்பா லோவரு முததி யடியவர்க் கருளி யுவரதுவீர் நிருத்ததை யன்றே.

(இ.ள்.) பாவமானது தொடர்த்தக்க அஞ்ஞானமாகியபிணியையொழித் துஅடைதற்கரியமோட்சத்திற்சேர்க்கின்ற கெடுதலில்லாத குருகோத்திரத்தில் வீற்றிருத்த இறைவராகிய சிவலிங்கம் வெவவிய கிரணங்களைக்கக்கும் லோலாதித் தன் இனிதாகவாழ்க்கிருக்கும் மிகவுமுயர்ந்தகோயிலின்மேலேத்திசையில் கெடுத லில்லாத மோகூத்ததை அடியார்களுக்கு அனுக்கிரகித்துக் களித்து வீற்றிருக்கின் றது. ௭-று. (இக)

நனத்தலை யுலக முழுவதும் புகழு ளைமிசா ரணியத்தி னுறையுஞ் சினங்கனித் தொழுகு மழுவல னேந்து தேவதே வப்பெய ரிலிங்கங் கனமபொழி காலேக கரையழிந் தொழுகு காளிந்தி யெனக்கடாங் கவீழ் மனமபொழி துண்டி விநாயகன் கோயில வடபுலத் தினிதிருந் ததுவே. [க்கு

(இ-ள்.) உலகமெல்லாம் புகழ்கின்ற ளைமிசவனத்தில் வீற்றிருக்கும் கோ பமிருந்த விளங்கும் மழுப்படையை வலப்புறத்திற்குங்கிய தேவதேவன் என்னு ம்பெயரையுடைய சிவலிங்கப்பெருமான், மேகம் வருஷிக்கும்காலத்திலே கரையைக்காத்துப் பாங்கின்ற காளிந்திசதியைப்போல மதஜலத்தைப் பொழிவின்ற (அன்பாகனது) மனதில்வீற்றிருக்கும் துண்டிவிநாயகப் பெருமானது திருக்கோ யிலின் வடப்புறத்திலே இனிமையாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். ௭-று. (க0)

மழைவளஞ் சுரக்குங் கோகனத் துறையு மாபெல விலிங்கமீண் டெய்தி யொழுகொளிச் சாம்பா தவனுழை வதிந்த வுயர்பிர காசகேத் திரத்திற் றழைவுறு சசிபூ ரணமெனு மிலிங்கத் தயங்கொளி திரண்டுமோ சனத்தி விழைவுறு கீழ்ப்பா லமாரோத் தெடுபப மேவீவீர் நிருத்தது மாதோ. [ன்

(இ-ள்.) மழை வளப்பம் சுரக்கின்ற கோகனமென்னும் கோத்திரத்தில் விளங்கிய மஹாபலேஸ்வரவிலிங்கமானது இக்காசிகரத்தையடைந்து ஒளிசொ ரிகின்ற சாம்பாதிதனுக்கருகே வீற்றிருக்கின்றது. உயர்வாகிய பிரகாசமென்னும் கோத்திரத்திலே (கீர்த்தி) தழைத்த சசிபூரண மென்னும் பெயர் வாய்ந்த சிவலி ங்கக்குறியானது பிரகாசிக்கின்ற புகழ் விளங்குகின்ற மோசனவிலிங்கத்தின் ஆ சைபொருந்திய கீழ்ப்புறத்தில் தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்யும்படி பொருந்தியிரு க்கின்றது. ௭-று.

“கோகனத் துறையு மாபெல விலிங்கம்” என்பதன் வரலாறு.

முன்னொருகாலத்தில், அரைக்கோடி ஆயுள் பெற்று இலங்கைத்தீவை இராச்சியமாக்கித் தேவர்முதலாயினார்க்கு இடுக்கண் செய்துவந்த தசக்கிரீவருகிய இராவணன் பிரதிநிதனமும் ஸ்ரீகையாகிரியை யடைந்து சிவபிரானைச் சேவை செய்துவந்து புகித்தல் வழக்கமாக நடந்தேறிவருகையில், ஒருநாள் வெள்ளிமலை யில் இத்திராதி இமையவர் சூரியன்முதலிய கோள்கள் அட்டவசக்கள் துவாதசா தித்தர் கோத்திரங்கள் நவசித்தர்கள் சப்தவிரூபாய் கருடகார்தர்வாதி அட்டாத சகண்க்கள் திசைமுகன் திருமால் முதலாயினார் நெருங்கிச் சிரமேற் கரங்குவித்து இவ்நாங்கள் நற்றிதித்து ஆனந்தக்கண்ணீர் துளித்துப் பரவசராய் நிற்பவும் பல்வ

கை வாச்சிய முழங்கவும் தும்புரு நாரத ரிசைபாடவும் திருநந்திதேவா மததள வொலிசெய்யவும் வாணன் குடமுழவிசைக்கவும் இறைவா திருநடஞ் செய்திருத் தவின், அதனைக்கண்ட இராவணன் தனது இருபதுகண்களிலும் அருவியாறுகள் போல ஆனந்தபாட்டிஞ் சொரிந்து நெடுநேரத் தெரிசித்துக்கொண்டிருந்துவிட்ட னன். “ஓகறவர் நடன முழந்தபின் ஒருவாறு மனதைத் திருப்பித் தனதுநாய டைந்தன்ன். அப்பொழுது அவனோடுணைனும் இயல்புடைய தாய் பசுமிக்கு “மக னே! அச்சிவதரிசனம் இவவிலங்கையிலேயேயிருப்பின் நலம்” எனநலில, “அன னேயே! அவ்வாறே யாகுக” எனக் கூறி, வெள்ளிமலையை யடைந்து ஆண்டெள ஓர் பெருத்த சுனையிலிறங்கித் தனது இருபதுதோளகளாலும் ஒருகாலத் துமசை யாத அம்மலையை யெடுக்கும்படி கருதியசைக்கினன். இறைவாபாலிருந்த இமய வல்லி “இஃதென்” என, சிவபிரான தமது சேவடியின் திருவிரலமுனையை நில மிசையுன்ற அவ்வசலம் அநேககோடியோசனை பூமியி லமுந்தியது. அம்முழை யிலகப்பட்ட அரக்காபிரான அநேக்காலம் அரவாபரணனைச் சாமகீதத்தால் துதி செய்ய இறைவர் உளமகிழ்ந்து அவனை வருவித்து “உனது வேட்கையை யுறா த்தி” என, அரக்கன் “அண்ணலே! இக்கயிலை இவாகையிலிருக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, ஈசன் ஓர் சிவலிங்கத்தைப் பிரசாதித்து, “இதைத் தரிசிப் பின் இக்கயிலையதரிசன பலன் கிடைக்கும். ஆயினும் இதனை எவ்விடத்தில் எழு ந்தருளச் செய்கின்றனையோ அவ்விடத்திலேயே இஃது வேருன்றிவிடம வல்லப முடையது” எனவும் விளம்பி விடுத்தனர்.

இராவணன் அச்சிவலிங்கத்தைப் பெற்றுத் தென்புலமாகத் திரும்பிச்செ ல்லுலகையில் இவன் இச்சிவலிங்கத்தை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோகாமல் தடை செய்யவேண்டிமென்று மனங்கொண்ட வானவர் வருணபகவானால் அவன வயி ற்றை நிரப்பிச் சலஸ்பரிசம் செய்யவேண்டிய சமயமாகச் செய்தனா. அதனால் அவன் அச்சிவலிங்கப் பெருமானை நிலமிசை வைக்கமாட்டாதவனாய் அருகே யா வரடைவர் என்று நூற்றிசையும் நோக்கி நின்றனன். அதுசமையம் அமரர் வேண் டுகோளர்ப்படி ஐங்கரக்குரிசில் ஆண்டோர் அந்தணர்வழுவந்தொண்டு அருகினை ய அதுகண்ட அரக்கன் “அந்தனா! இதனைச் சிறிது தாமருக. யான் வருணபா தையை நீக்கிப் பெறுகின்றேன்” என்றும், “யான் இராவணன்! இலங்காதிபதி! தமிப்பையேல் நின்னைக் கோறல் புரிவேன்” என்றும் பயமுறுத்திக் கூறினன். மானிடவழி வேற்றிருக்கும் யானைமுகப் பெருமான “யான் பெருங்காரியமாகச் செச்சின்றேன். உமது சொல்லைத் தடுக்கமுடியாமல் இதனைத் தாமருகுகின்றேன். உம்முடைய பெயரை மூன்றுமுறை கூறியழையுமுன் இதனை யெனனிடமிரு த்து மீன்மே பெற்றீராகில மேதினிமேல் வைத்து நடப்பேன்” எனறிசைத்த ஏற்றுக்கொண்டனர். அதே சாலுமென்று களிதளும்பிய கார்வண்ணன் ஜலஞ் செய்யும்படி உட்காருமுன் ‘இராவணா!’ என்றோதரமும், உட்கார்ந்தவுடன் ‘இ ராவணா’ என்று மறுதரமும், உடனே ‘இராவணா’ என மூன்றாந்தரமும் கூறி மு ன்னோன் தன் தந்தையின் பிரசாதமாகிய ஸ்ரீலிங்கத்தைத் தனாமிசை வைத்து நடந்தனர். இராவணன் கடுங்கோபங்கொண்டு அப்பாதையை நீக்க நீரில்மூழ்கிச் சிவலிங்கத்தையெடுக்க அது வராமையின் தன் முழு வலிமையோடு அதனை மீர்

கேசத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முனாத்தது அகக

க்க அது பசவின காதுபோற் குழைந்தவிட்டது. அதனால் கோபாக்கிரசுத்தம் கொண்டு பாபபனவழியோடு படாந்துசெல்லும் விநாயகபெருமானை உழிமறுத் துவைய, கணேசபெருமான் கோபங்கொண்டாபோன்று அகணைப் பன் முடை பந்துபோலத் தூக்கியெறிந்து அவன வலியை மாய்த்ததுத் தனது உழைப்பைக்காட்டினர். அச்சமெய்திய இராவணன் தனது ஒருபது சிரத்திலும் இருபது கரங்களால் இடிமுழக்கம்போல் விண்ணுலகமும் வெடிபடக் குட்டிக்கொண்டு விடவே! வெகுளிகொள்ளவேண்டாம்” என்று திருவடியில்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். விநாயகா தமதிச்சையின்படி சென்றனா. சிவலிங்கம் இலகைசேராமல் தடைபுற்றது. இராவணன் அவலிங்கத்திற்கு ஆலயமுதலியன ஆக்குவித்து அருச்சுணசெய்து போவானாயினன். அக்குறி பசவின் காதுபோற் குழைந்தமையின் அந்தஸ்தலத்திற்குக் கோகானமெனனும் பெயரொய்தியது (கோம்பசு;காணம்=காது) அவலிங்கம் பெயாக்கமுடியாமல் அதிகவலிபுற்றிருத்தலின் மஹாபலவிக்கமெனனும் காரணப்பெயரு முற்றது. என்பதாம். (சுக)

இருள்படு சோலையுடுத்தவுச் சீனி நகர்மகா காளநல் விலிங்கம் பிரணவ விலக முறைவதன் கீழ்பா லமர்ந்தது பிறங்குநீர்க் கங்கைப் புரிசடை யோகந் தேசசுர விலிங்கம் புட்கர தீர்த்தத்தி னோடு மருள்கொழித் தெழுமச் சோதர வாயி யதன்வட புலத்தமர் ததுவே.

(இ ள்.) இருண்மயமாகிய சோலையுழந்திருக்கும் உச்சீனிகரத்திலிருந்த நல்ல மகாகாளேசலிங்கம் (பிரணவலிங்கமாகிய) ஓங்காரேசலிங்கம் வீற்றிருக்குமிடத்திற்கு கீழ்த்திசையிலே யிருக்கின்றது. விளங்குகின்ற நீர்மயமாகிய கங்கையை யணிர்த புரிவாகிய சடையையுடைய யோகந்தேச்சுரவிலிங்கமானது புஷ்கரதீர்த்தத்துடனே, கிருபைசொரிந்து எழுகின்ற அச்சோதர தீர்த்தத்தின் வடபக்கவில் வீற்றிருக்கின்றது. எ-று. (சுஉ)

நெடுநில மாட மிருகடர் தடுக்குநிகரில்சீ ரட்டகர தெசத்திற் கடவுளர் புகழ்நா கேச்சுர முக்கட் கடவுடன் வடபுலத் துறைந்த[கன்று தடியவாக் கருள்கூட மகோறகடேச் சுரம வராளிமருட்கோடம்விட்ட விசுடர் பரப்பி விளங்குறு காமேச் சுரன்வட பாலின்மே வியதால.

(இ ள்.) மிகுதியாகிய சந்திரிகையை வீச்சுணை மாளிகைகள் (சூரியசந்திராகளாகிய) இருகடாகளைத்தடுக்கின்ற சமானமில்லாத சீர்த்தியையுடைய அட்டகாதேசத்திலுள்ள தேவர்கள் புகழ்ந்துபேசும் நாகேச்சுரவிலிங்கமானது திரிலோசனவிலங்கபெருமானது வடதிசையில் எழுந்தருளியுள்ளது. பக்தஜனங்கட்குத் திருநூள் பாலிக்கின்ற மகோற்கடேச்சுரவிலிங்கமானது, ஒன்றிய கையுடைய மருட்கோடமென்னும் ஸ்தலத்தைவிட்டு நீங்கி (பூச்சாகிரகரத்) எறிகின்ற கிரணங்களைப் பரவச்செய்து பிரகாசிக்கின்ற நாகாமேச்சுரவிலிங்கம் வடதிசையில் அமர்ந்திருக்கின்றது. எ-று. (சுங்)

மழைதவழ் குடுமிப் புரிசைசூழ் கிடந்த விச்சுவ தானத்து வயங்கு[ளர் மொழுகொளி விமலேச் சுரஞ்சிவ லோகத் துயர்வட புலத்துறைத் தது

விழவறா வீதி சூழ்மகேர் திரத்தி லருள்மகா விரதநல் விவிங்கந
தொழுதகு கங்கை தரித்தருள் கந்தேச் சுரணிடத் திணிதமார் ததுவே.

(இ-ள்.) மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற உச்சியையுடைய மதில் சூழ்ந்து
விளங்கும் விஸ்வதானமென்னும் ஸ்தலத்தில் விளங்கிய ஒளிசோரியும் விமலேச்
சுரலிங்கமானது (காசிப்பட்டணத்தில்) சிவலோகலிங்கத்தின் உயாவாகிய உடப
க்கத்தில் மேவியிருக்கின்றது. நித்தியோற்சவக்காட்சிகள் நீங்காத மாட வீதிகள்
சூழ்ந்த மகேந்திரமென்னும் ஸ்தலத்தில் கிருபைபுரியும் நல்ல மகாவிரதலிங்கமா
னது, பணியத்தக்க கங்காநதியைச் சூடியருளிய கந்தேச்சுரலிங்கப் பெருமானுக்கு
அருகே இனிதாக அமர்ந்திருக்கின்றது. எ-று. (சுசு)

அரியயன் மூதல தேவரின் ரேத்த வறண்மகா தேவநல விவிங்கம
விரிதினாபுரட்டு மிரணியகருப்பத் தீர்த்தத்தின் மேற்றிசைவதிகந் [ண
தூவுநீர்த் திரைதா யொழுதுசீர தீர்த்தத் துறைந்தமே பிதாமசேக் சுரமீ
டிருமைபு மடியர்க் கருள்புரி தருமேச் சுரனுழை யிருந்ததை யன்றே.

(இ-ள்.) திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவர்கள் நிறுது துதி செய்யக்
கருணைசெய்யும் நல்ல மகாதேவலிங்கமானது பரந்த அலைகளை வீசுகின்ற இரணிய
கருப்பத் தீர்த்தத்திற்கு மேற்றிசையில் வீற்றிருக்கின்றது. வலிதங்கிய நீராமயமாகிய
அலைகளால் தாவி யோடுகின்ற சிறப்பையுடைய (ஹிரண்யகருப்ப) தீர்த்தத்தில்
வாழ்கின்ற பிதாமசேச்சுரலிங்கமானது இவ்விடத்தில் இம்மை மறுமைப் பலன்க
ளையும் அடியவர்கட்கு அதுக்கிரகிக்கும் தருமேச்சுர லிங்கத்தின் சமீபத்தில் விள
ங்குகின்றது. எ-று. (சுசி)

தண்புனற் பிரயாகை சூலடங்கேசம் பிரயாகைதன் னெடுநிருவா
ண, மண்டப மதன்மேற் திசையினிற் சுடரின் வயங்குபொற் கோயிலின்
மருங்கு, கண்கவர் மாட மறுகுசூழ் சங்கு கன்னத்தில் மகாவொளி யிவி
ங்கம, வெண்பிறைக் கண்ணி புனையருட் பிணுகேச் சுரத்ததன் குணக்கி
ன்ம வியதால்.

(இ-ள்.) தட்பமாகிய நீரையுடைய பிரயாகையிலுள்ள சூலடங்கேசலிங்
கமானது பிரயாகைத்தீர்த்தத்துடனே, நிருவாணமண்டபத்தின் மேற்றிசையிலே
சுடர்மயமாகவிளங்கும் அழகிய திருக்கோயிலினருகே (கண்டோரது) கண்களைக்
கிரகிக்கத்தக்க மாளிகைகள் பொருந்திய வீதிகளார் சூழப்பெற்ற சங்குகன்ன
க்கூழ்த்திடத்தில் மகாவொளியோடுகூடிய சிவலிங்கமாகிய வெள்ளிய சுந்திரனைச்
சுரோமாலையாகவண்ணிந்த கிருபாமூர்த்தியாகிய பிகாகேச்சுரலிங்கப்பெருமானது
திருச்சங்கினைத்தின் கிழக்கேயுள்ளது. எ-று. (சுசு)

நை பொரு தலைக்கு முருத்திர கோடி தீர்த்தத்தி னருண்மகா யோகிச்
சுரமெனு மிலிங்கம் விளங்குபா ருவதீச் சுரத்துழை யுறைந்தது தேவர்
பரிவுறு மேகரம பரதலத் தமர்ந்த கிருத்திவா கேச்சுரா பரிவிற்
கரியுரி போர்த்து விளங்குறு முக்கட்கும்புறை தலத்தின்வை கியதால்.

(இ-ள்.) அலைகள் (ஒன்றோடொன்று) மோதியலைக்கின்ற உருத்திரகோ
டி தீர்த்தத்திலே அருள்புரியும் மகாயோகேச்சுர மென்று சொல்லும் சிவலிங்கமா

கேசத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. அகந

னது பிரகாசிக்கின்ற பார்வதீசவிலிங்கத்தினருகே வீற்றிருக்கின்றது. அமரர் ஆசையுறுகின்ற ஏகாம்பரதலத்திற் பொருந்திய கிருத்திவாகேச வலிவகமானது ஆசையுடன் ஆனைத்தோலையணிந்து விளங்கும் திரிநேத்திரங்களை யுடைய கரும்பு போன்ற பெருமான் வீற்றிருக்கும் (மணிகாணேச) ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளது. எ-று. (௬௭)

இருள்படப் பொதுளு மிளமரச் சோலை யிடையறா துயாமதங் கேசத் தருள்புரி சண்டேச சுரணிபற பாச பாணியாங் கணத்துழை யமரும பொருவறு காளாஞ் சரத்திறை நீல கண்டமா விலிங்கமால போற்றக[றே. கருணைகூர் கூட தத்தனென் றுணைக்குங் கணத்தரு குறைந்ததையன்

(இ-ள்.) இருள்மயமாகப் பொருந்திய இளமரங்களை யுடைய சோலைகள் எக்காலமும் வளர்கின்ற மதங்கேசஸ்தலத்தில் (அடியார்கட்டு) கிருபைபெய்கின்ற சண்டேச்சுரவிலிங்கமானது பாசபாணியாகிய கணத்திடையே இருக்கின்றது. சமானமற்ற காளாஞ்சரமெனனும் கேசத்திரத்தில் வீற்றிருக்கும் நீலகண்டேசமாகிய பெருமை பொருந்திய சிவலிங்கக்குறியானது, கிருபையிருந்த கூடத்தினென்று சொல்லுக கணத்தருகே திருமால் (முதலிய தேவர்) பரவும்படி பொருந்தியுள்ளது. எ-று. (௬௮)

அசைநடைத் தென்றல முருகுயிர்த் துலவு மகன்பனைக் காசுமீ ரத்தின், விசையந விலிங்க முயாகிரி சண்டை யூர்த்தரேச் சுரனென விளங்கி, யிசைபடு மிலிங்க மிலகுகூர் மாண்ட கணத்துழையிருந்தமுக்கணனும், வசையிலபேரி லிங்கத் திரிசந்த வீட்டருள்கூர் முக்கண னுழைவதிந்ததுவே.

(இ-ள்.) அசைந்துசெல்லும் நடையையுடைய தென்றல்காற்றானது வாசனையைச்சிந்தி யுலாவுகின்ற விசாலமாகிய வயல்கள் பொருந்திய காசுமீரத் தலத்தில் நல்ல விசயலிங்கமானது உயர்வாகிய சண்டகிரியில் ஊரத்தரேச்சுரனெனனும் பெயரோடுவிளங்கிக் கீர்த்திபொருந்திய சிவலிங்கமமைந்த கூர்மாண்டகணத்தில் இருக்கின்ற குற்றமில்லாத பெரிய இலிங்கமாகிய திரிசந்தவீட்டசு மென்னும் அருள்மிருந்த சிவலிங்கத்தருகே யமர்ந்துள்ளது. எ-று. (௬௯)

பொருப்புடுத் தன்ன புரிசைசூழ் மண்ட லேச்சுர தலத்தினிற் பொலிந்த வெருட்சிதி ரகண்ட விலிங்கமா முண்டி விராயகர்க் குத்தரத் தமரந்த திரைத்தெழு நசாக தண்டமா தீர்த்தத் தினிதுறைத் தருள்கபர்த் தீசன் றிருத்தகு பசாசு மோசன வாவி யகன்கரை சிறந்திருத் திருமால்.

(இ-ள்.) மலையை ஆடையாக அணித்தாற்போன்ற மதில் சூழ்ந்த மண்டலேச்சுர தலத்தில் அழகமைந்த மயக்க மொழிக்கும் அகண்டலிங்கமானது சிறப்பமைந்த முண்டிவிராயகருக்கு வடதிசையிலே வீற்றிருக்கின்றது. அலெகாண்டெழுகின்ற நசாகதண்டமென்னும் பெயரிய பெரியதீர்த்தத்தில் எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலிக்கும் கபர்த்தீசலிங்கமானது நன்மை பொருந்திய பசாசுமோசன தீர்த்தத்தின் விசாலமாகிய கரையிற் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. எ-று.

முன்னொரு காலத்தில் வேதியனொருவன் தன் மனைவிக்குப் பசாசுபற்றியிருந்தமையின், அதனைத் தீர்க்கும்படி அதர்வணவேதத்தை அப்பியசுத்த அந்த

ணர் குழாங்களிற்சென்று அவர்சொற்படி நடந்தும், அரியவிரதாதிகளை யதவ்வித்தும், அநந்தம் புண்ணியதீர்த்தங்களிலுமூழ்கியும், தலயாத்திரா செய்தும் அது விலகாமல் துன்புற்றுக் கடைசியாய்க் காசிகரமடைந்து அங்கேயே வாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அவன் தன் மனைவியோடு பண்டைய புண்ணிய வசத்தால் தற்செயலாக அதில் மூழ்கும்படி நோந்தது. அநககணமே அவனைப்பற்றியிருந்த பசாசமகன்று அவன் தனது சுயவறிவுற்று நடந்த விருத்தார்த்தங்களை யாகியந்தமாகக் கணவனசொலவத் தெரிந்துகொண்டு அவனைத் தமதுருக்குச்செல்லும்படி விடைகேட்க அப்பார்ப்பனை சிறிதுகாலம் ஆங்கிருந்து பின்னர் மனைவியோடு தனது நகர்சார்ந்த புதல்வரைப் பெற்றுவாழ்ந்திருந்தனன். அதில் மூழ்கினோர்க்குப் பசாசநீவதியதனால் அத்தீர்த்தம் பசாசமோசனவாவியெனப் பெயரொய்யியது, என்பதாம். (எ0)

துளங்கொளி பாப்பு மாம்பிரா தக்கேத் திரத்துறை சூக்கமேச்சுர ன்றான், வளங்கெழு விகடத் துடனரு குறையும் வயங்குமம போதன பாங்கி, னுளங்கவர் மனுசேச்சுரத்துறை சயரதி லிங்கமுற்ற துதிருச் சயில ம, விளங்கொளித் திரிபுரார்தகம விசுவேச் சுரற்குமேற் நிசையின்மே வியதால்.

(இ-ள்.) பிரகாசிக்கின்ற ஒளியைப்பரவச்செய்யும் ஆம்பிராதசேஷத்திரத்தில் வசிக்கும் சூக்ஷ்மேச்சுரலிங்கமானது, வளப்பமிருந்த விகடாபீடத்துடன் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கின்ற விளக்கம்பொருந்திய ஞானமயமாக மனதைக்கிரகிக்கும் மனுசேச்சுரத்தில் பொருந்திய சயந்திசலிங்கத்தைச் சார்ந்துள்ளது, ஸ்ரீசைலத்தலத்திலுள்ள திரிபுரார்தகமானது விஸ்வேச்சுரப் பெருமானுக்கு மேலேத்திசையில் அமர்ந்துள்ளது. எ-று. (எக)

குக்குடேச் சுரமவான் றொடுமதிட் குடுமிச் சவுமிய தானம் விட்டி லகு, வக்கிரதுண்ட கணத்தரு குறையும் வயங்குசா லேச்சுரத் தகன்று, செக்கரவான் பூதத பச்சிளங் குழவித் திங்களஞ் சடைத்திரி சூலி, புகரு யா கூட தந்தவைங் கரத்தோ னிருநதுழிப பொலிந்துவை கிடுமால.

(இ-ள்.) குக்குடேச்சுரவிலிங்கமானது ஆகாயமளாவிய சிகரத்தைபுடைய மதில்களமைந்த சவுமியதானத்தை நீங்கி, பிரகாசிக்கின்ற வக்கிரதுண்ட கணத்தருகே வகிகுகின்றது, விளங்குகின்ற சாலேச்சுரத்தைவிட்டு, செவ்வானத்திற் றோன்றிய பசிய இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த அழகிய சடையையுடைய திரிசூலேசலிங்கமானது மேன்மைவாய்ந்த கூடத்தக்கணேசர் இருப்பிடத்திற் கீர்த்தியோடு வீற்றிருக்கும். எ-று. (எஉ)

தாங்கரு நீத்தர் தருபுன லருவி தழங்குவா மேச்சுரத் தமர்ந்த வோங்கொளிச் சேட தேவனோர் தந்த கணபதிக் குத்தரத் துறையும் பூங்கதிக் கழனி பயிலரிச் சந்திர கேத்திரம பொலிந்த ரேசம் தீங்கறு மரிச்சந் திரன்றன்முன் னமர ரோத்திடச் சிறந்துவை கியதால்.

(இ-ள்.) தாங்குதற்கரிய வெள்ளத்தை யுதவுகின்ற நீருவியானது ஒலிக் கின்ற வாமேச்சுரதலத்திற் பொருந்திய உயர்கின்ற ஒளியையுடைய சேடதேவ

சேஷத்திரவளமும் திர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது அகநு

லிங்கம் ஒற்றைக் கொம்பை யுடைய (ஏகதந்த) விநாயகருக்கு வடதிசையில் வீற்றிருக்கின்றது. அழகிய கிரணங்களோடு கூடிய கழனியிலுள்ள அரிச்சந்திரகேசுத்திரத்திற் றங்கிய நோசலிங்கமானது குறறமற்ற அரிச்சந்திரேச விவ்ங்கத்தின் முன்னே தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்யும்படி சிறப்புறறு வீற்றிருக்கின்றது எ-று.

வலஞ்சுழித் தொழுகு புனலுரக் கழனி மத்திய மகதலத் தமாந்த நலங்கெழு சதுாவே தேச்சுர மருள்கூர் தலேச்சுர நணனுமெச் சேச மலங்கிலைச் சூல மேந்துமா தேவ னருகிருந் தனசொலா பிரங்கண ணிலிங்கமுஞ்சயிலேச் சுரந் தனிற் சுயமாக்கதமொழிந்நிருந்ததுமாதோ.

(இ-ள்.) வலஞ்சுழிகள் கொண்டு பாய்கின்ற நீர்ப்பெருக்கம் நீங்காத வயல் களையுடைய மத்தியமகதலத்திலே பொருந்திய நன்மையிருந்த சதுர்வேதேச்சுரலிங்கமும், கிருபையிருந்த தலேச்சுரத்திற் பொருந்திய யஜ்ஞேசலிங்கமும், பிரகாசிக்கின்ற அச்சவடிவாகிய சூலப்படை தாங்கிய மாதேவலிங்கத்தின் சமீபத்திலிருக்கின்றன. (புகழ்ந்து) சொல்லுகின்ற ஆயிரங்கண்ணிலிங்கமும் சயிலேச்சுரத்திலே சுயம்புவாக உள்ளியிடுத லொழிந்திருக்கின்றது. எ-று.

சுயமா எனினும் கதமொழிந்து எனினும் ஒன்றே. கூதம் = உளியிடல்.

அரிதகர் தரிபி சேச்சுர மந்த ணேச்சுர னருகினி லமரு முருவழி விலைவே லுருத்திரேச் சுரன்வா முருத்திர மகாபல நீத்தர் திரிபுரேச் சுரன்பால வைகிய விடபே சத்துறை புகழிட பேசம் வரியா வசைத்த புரிசடை வரணேச் சுரனுழை வைகிய மாதோ.

(இ-ள்.) அரிதகத்தைப் பீசமாகத்தரித்த பீசேச்சுரலிங்கமானது அந்த ணேச்சுரலிங்கத்தின் சமீபத்திற் பொருந்தியது. அழகுவாய்ந்த முத்தலேவலாகிய சூலத்தையேந்திய உருத்திரேச்சுரலிங்கமும், வாழ்வளிக்கும் மகாபலம்பொருந்திய உருத்திரதீர்த்தமும் திரிபுரேச்சுரலிங்கப்பெருமானருகேவிளங்குகின்றன. இடபேசத்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் கீர்த்தியுடைய இடபேசலிங்கமானது கீற்றுக்களையுடைய சர்ப்பாபரணமணிந்த புரிந்த சடையையுடைய வரணேச்சுரலிங்கப்பெருமானருகே வாழ்கின்றது. எ-று.

“அரிதகத்தரி பீசேச்சுரம்” என்றும் “அரிதகத்தடி பீசேச்சுரம்” என்றும் “பீதேச்சுரம்” என்றும் பாடபேதங்கள் உண்டு. அரிதகம் = பொன். ஈண்டு வடநூ லிலக்கணப்படி கப்ரத்தியம்பெற்றது. இது கருத்துப்பற்றியே “ஹிரண்யபீஜாயநம்” என மந்த்ரசாஸ்திரமும் கூறும். பீதேச்சுரமெனப் பாடமாயின பீதேச்சுரமென்பதன் நீட்டல் விகார மென்க. (எடு)

ஆற்றபுனர் துறைதோ றளிவிருந் தூட்டு பொய்கைகூழ்ந் தணிகொள்கே தாரத், துறையுயி சானேச் சுரன்பிர கலாத கேசவ ருற்றுழி யுறையு, மறுகுதோ ரெழுதா மறைகிடத் தொலிக்கும் வயிரவ கேத்திரத் தமாந்த, திறல்கொள்சங் கார வயிரவன் பரவ விநாயகன் தன்னுழைச் சேரும்.

(இ-ள்.) சத்திக்கின்ற நீர்த்துறைகளிலெல்லாம் வண்டுகளுக்கு விருந்து ண்பிக்கின்ற தடாகங்கள் சூழ்ந்து அழகுபொருந்திய கேதாரஸ்தலத்திற் பொருந்

திய ஸாராசேலிங்கமானது பிரகலாதசேசவர் இருக்குமிடத்தில் தங்கியது. வீதி களிலெல்லாம் எழுதாக்கிளவியாகிய வேதமானது இருந்து ஒலிக்கின்ற வயிராவ கேஷத்திரத்திற் பொருந்திய வல்லமைகொண்ட சங்காரவயிரவப்பெருமான், (யாவரும்) பணியும்படி விராயகக்கடவுளருகே வீற்றிருப்பர். எ-று.

“பரவ, விராயகன்”, “பருவவிராயகன்”, “(யாவரும்) பரவுவிராயகன்” எனவும் பாடாந்தரம். (எசு)

கனகலத் துங்கி ரோச்சுர னருக்க விராயக னிருந்துழி கலக்கும் பனிமலர்ச் சோலை வத்திரா பகததிற் பவேச்சுர ன விமசண்டேசன் றனதிடத் தமரு நறுமலாத் தேவ தாருநல் வனத்ததன் டசன் சினவுழ விலேவே லேந்தின னிருக்குர தேகளி விராயகன் மருங்கே.

(இ-ள்.) கனகலத்து உக்கிரோச்சுரவிலிங்கப் பெருமான் அருக்கவிராயகர் இருக்குமிடத்தில் அமர்ந்தனர். குளிர்ந்த மலர்களையுடைய சோலைவாய்ந்த வத்திராபகத்தலத்திலுள்ள பவேச்சுரவிலிங்கப்பெருமான் விமசண்டேசனுக்கு அருகே வீற்றிருப்பர். நல்ல வாசனைவாய்ந்த மலர்களையுடைய தேவதாரு வனத்திலுள்ள தண்டசலிங்கப்பெருமான் கோபிக்கின்ற சூலப்படைதாங்கி தேகளிவிராயகன் சமீபத்தில் இருக்கின்றனர். எ-று.

கனகலத்து என்பதற்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணமணிந்த என்றாவது, கனகலமென்னும் தலத்திலுள்ள என்றாவது பொருள்கொள்க. (எஎ)

பொருவில்பத் திரகன் னேச்சுரன் பத்திர கன்னனன் மடுவொடும் போதா, வருள்செய்யுற் தண்ட கணபதி கோயி லதன்கிழக் கமர்ந்திடு மோங்கு, கரைபொரு தலைக்கும் புனலற வியம விங்கத்திற் காலலிங் கேசன், விரிகதிர் பரப்பி விளங்குசந் திரேசன் கோயிலின் குணக்குவீர் நிருக்கும்.

(இ-ள்.) ஒப்பில்லாத பத்திரகன்னேச்சுர விலிங்கப் பெருமான் நல்ல பத் திரகன்னமடுவுடன்வந்து கிருபைபுரிசின் தண்டகணபதியின் திருச்சந்தானத் திற்குக் கிழைத்திசையிற் பொருந்தியிருப்பர். உயர்வாகிய கரையை மோதியலைக் கின்ற நீரானது நீங்காத இயமலிங்கத்திலே காலலிங்கேசன் விரிந்த கிரணங்களைப் பரவச்செய்து விளங்குகின்ற சந்திரோசலிங்கப்பெருமானது திருக்கோயிலுக்குக் கிழக்கே எழுந்தருளியிருப்பர். எ-று. (எஅ)

தாற்றிளங் கதலிப் படப்பைசூழ் வேலித் தண்வய லுடுத்தநே பாளத் தூற்றிருந் தொழுகு குருதிமூ விலேவேற் பசுபதி சனுமவ னுறையுஞ் சேற்றிதழ்க் கமல மலர்க்கர வீர தீர்த்தத்தி லுறைகபா லீசன் பாற்றிறை புரட்டு பாலமோ சனத்தி னகன்கரைப் பரிவொடு மமரும்.

(இ-ள்.) சூலைகளையுடைய இளவாழைச் சோலையைச் சூழ்ந்த வேலியாக க்கொண்ட தட்பமாகிய வயலையுடுத்த நேபாளத்திலுள்ள, ஊற்றெடுத்தப் பெரு கும் உதிர்த்தங்கிய சூலாயுதமேந்திய பசுபதீசப்பெருமானும் ஆண்டமர்ந்திருப்பர். சேற்றிற்பொருந்திய இதழ்களையுடைய தாமரை மலர்கள் பொருந்திய கரவீரதீர்

கேசத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. அகந

த்தத்தில்வீற்றிருந்த கபாலிசப்பெருமான லௌளிய அலைகளைவிசம் பாலமோசன தீர்த்தத்தின் அகன்ற கலாயில் ஆசையோடு அமாந்தருப்பா. எ.று.

கபாலமோசனம் எனபது பாலமோசனமென முதற்குணரதுவந்தது. (1)

கன்னலங் காடு படாவய லாரோ கணத்தில குளிச்சு னடையு மனனமூர் தவனு மேத்தருங் கங்கா சாகாத தருளம் நீசன நன்னுளத் துவகை மீக்கொள விலவரு சத்தக்கோ தாவீர் புறையு மன்னுமந் நதியு னுறைதரும வீழ்ச்ச சரமவண் மகிழ்துவைவ கியதால்.

(இ-ள்.) அழகிய கருப்பவகாடுபடாந்த வயல்களையுடைய ஆரோகணத்து இலஞ்சப்பெருமானும், அன்னவாகனததைடைய பிரமதேவனும் துதித்தாக றிய கங்காசாகாதத்திற் கடாக்கூழ்செய்யும் அமர்ச்சப்பெருமானும், தமது மனதில் களிதூறும்புட்படி விலவருகின்ற சத்தக்கோதாவீர்யலே வீற்றிருக்கின்றனா. கலை பெற்ற அநந்தியில் வீற்றிருக்கின்ற உமேச்சகாலவகமும் அவிடத்தில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்றது. எ.று. (அ0)

மதிமுகற் துடைக்கு மேமகூ டத்தில் வாழ்வீர பாக்கரல் லிலிங்கம் பங் பொதியவீழ்மலா ததேன படுபுனற் கங்காத் துவாரத்திற் புகழ்மித் தேச கதிரொளி மழுங்க வொளிராகிய லாயத் துறைதரு கணபதி கருங்கார் முதுகினி லுலவு கந்தமா தனத்தின் மொழிவரும புறபவ விலிங்கம்.

(இ-ள்.) சந்திரமண்டல மளாவிய ஏமகூடபாவத்தில் வாழ்கின்ற நல்ல வீரபாக்கலிங்கம் - முறுக்கவீழ்ந்த மலாகளிலுள்ள தேனபொருந்திய நீரா யுடைய கங்காதவாரத்தில் புழல்பொருந்திய இமவேசலிங்கம் - சுடரொளி மழுங் கப்பிரகாசிகும ஸ்ரீகையையத்திற் பொருந்திய கணபதி - கரிமமேகங்கள் முதுகி னமே லுலாவுகின்ற கந்தமாதனகிரியில் சொல்லுதற்கரிய புறபவலிங்கம். எ.று.

இதுமுத் லிரண்டு பாடல்கள் ஒருதொடர். (அ1)

பாதலத் தாட கேச்சுரம விசம்பிற் படரொளித் தாராக விலிங்க மேதமில் கிராதத் துறைகிரா தேச மிலிங்கமா புரிமகத் தேச மாதவன றொழுக்கோ டசுசுரத் தினிது வைகிய சேட்டமா விலிங்கங் காதலிற் சிறந்த வமரமின நேத்தக கருணையி னுவரதுவை கியதே.

(இ-ள்.) பாதலலோகத்திலே யுள்ள ஆடகேச்சுரவிலிங்கம் - ஆகாயத்திற் செல்லும் நகூத்திர (பிரதிட்டையாகிய) லிங்கம் - குற்றமில்லாத கிராததலத் தில் வாழும் கிராதேசலிங்கம் - இலிங்கமாபுரியில் வீற்றிருக்கும் மகத்தேசலிங்கம் - விண்வெணுப் பணிப்பெற்ற கோடச்சுரதலத்தில் இனிதாகவாழ்ந்த சேட்டலிங் கம் - (ஆகிய இவை இக்காசிரகத்தில்) சிறப்புற்ற தேவர்கள் ஆசையோடு நின்ற துதிசெய்ய, கருபையோடு களிகொண்டு வாழ்த்திருக்கின்றன. எ.று. (அ2)

வேறு.

வெள்ளித் குருத்து விரித்தநிலா முடித்த விருபாக் கேசனுயர் வள்ளற் கோயிற் றென்றிசையிற் சுக்கி லேச மதன்வடபா

லெள்ளற் கரிய பேரின்ப முத்தி யருள்தெய் வானீச
முள்ளத் துறைசுக் கிலேச்சுற்றுகுக் குணபாற் கூபேச் சுரமுறையும்.

(இ-ள்.) வெண்மைநீற்தகவிய (கிரணங்களாகிய) கொழுந்துகளைப் பரப்
பிய சந்திரனைச் சடையிற்றூடிய விருபாசேஷசுலிங்கப் பெருமானாகிய உயர்வா
கிய வள்ளலது திருக்கோயிலின் தெனறிசையிலே சுக்கிலேசலிங்கமிருக்கின்றது.
அதன் வடபுறத்திலே தாழ்வுபடுத்தற் கரிதாகிய பேரின்பமாகிய மோகூத்தை
யனுக்கிரமிக்கும் தெய்வானீசலிங்கமும், (அடியாரது) மனதில் வசிக்கும் சுக்கி
லேச்சுரவிலிங்கத்திற்குக் கீழ்புறத்திலே கூபேச்சுரலிங்கமும் உள்ளன, எ-று. (1)

ஆங்கோர் கூப முளததனி லாழிற் புரவி மகப்பலனுண்
டோங்கு பவனீச் சுரமளகேச் சுரங்கொன் னேச்சு ரமமோசை
தேங்கு மதலேச் சுரமரிகேச் சுரங்கோ னேசஞ் செழுந்தினாரீ
வாங்கு கடல்வாய் நஞ்சமுண்ட கவேசம யாவு மனனுமால்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் ஓர் தீர்த்தமிருக்கின்றது. அதனில் ஸ்நானஞ்செ
ய்தால் அப்ரமேதயாகப் பலனுண்டாகும். உயாகின்ற பவனேச்சுரம்-அளகேச்
சுரம்-கொன்னேச்சுரம்-கோத்தியிரும் மதலேச்சுரம் அரிகேச்சுரம்-கோனேச்சுரம்-
செழுமையாகிய அலைகளையுடைய நீர்மயமான வளைவாகிய (திருப்பாற) கடலிற
றேன்றிய ஆலாலத்தைப் புசித்த கவேச்சுரம் (முதலிய) எல்லாம் (அவ்விடத்திற்)
பொருந்தியிருக்கின்றன. எ-று. (அச)

அதன்வா யுளதோர் துருவகுண்ட மதனின் வடபால் பிசாசேசம
பிதிசோச் சுரமுன் பிதிரகுண்டத் துருபேச் சுராகருமுனபிறங்கு
மதர்வா னெடுங்கட் பேதைபுணர வயித்திய நாத னவன்றெனபால்
கதிர்கான் றொழுகு மனேவிங்க முசுகுந் தேசங் களித்துறையும்.

(இ-ள்.) அவ்விடத்தில் ஒப்பற்ற துருவகுண்டம் (என்னும்தீர்த்தம்) இருக்
கின்றது. அதற்குவடிகுசையில் பிசாசேச்சுரமும், பிதிசோச்சுரத்தின்முன்னே பிதர்
குண்டமும், துருபேச்சுரத்திற்குமுன்னே மதாத் ஒளிதகவிய நெடியகண்களையு
டைய உமாதேவிராயசாகிய வயித்தியநாதலிங்கப்பெருமானும் உளர். அதனதெ
ன்றிக்கிலே கிரணங்களைவிட்டுப் ப்ரகாசிக்கின்ற மனேலிங்கம்-முசுகுந்தேசலிங்க
ம் (ஆகிய இவை) சந்தோஷித்திருக்கின்றன. எ-று. (அடு)

பிறவித் துன்பக் கடல்கடத்தும் பிரிய விரதேச் சுரப்பாங்கர்
விறலவல் வீர பத்திரோசங் கௌத மேசம விளங்குதென்பா
லறிய வரிய வீரியசிக் கேச மவைமுன் பிரமேசங்
கறைவாழ் மிடற்று முக்கணுடைப் பருச்ச னேசங் கலந்துறையும்.

(இ-ள்.) பிறவியாகிய துன்பக்கடலை யொழிக்கின்ற பிரியவிரதேச்சுரத்த
ருகிலேயே மிக்கவலிதங்கிய வீரபத்திரேச்சுரமும் கௌதமேச்சுரமுமிருக்கின்றன.
விளங்குகின்ற தென்றிசையிலே அபிதற்கரிதாகிய வீரியசிக் கேச்சுரமும் அவற்றின்
முன்னே பிரமேச்சுரமும், நீலகண்டத்தையும் திரிநேத்திரங்களையுமுடைய பரு
ச்சனேச்சுரமும் (ஆகிய இவை) நெருங்கியிருக்கின்றன. எ-று. (அசு)

கேஷத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது அக்க

பரிச்சனேசனுறைத்தன்கீழ்ப் பாலின் குடக்கேச் சும்பாங்கர் விருப்பி நுறையும் விசாலாக்வி விசாலா கேசுனவர்தென்பாற் பொருப்பின் வீங்கு பணைநெடுந்தோடீசராசத் தேசன் புகல்தென்பால் கருப்ப வினைதீரத் தருளிரணி யாக்கே சன்கா தவினுறையும்.

(இ ள்.) பருச்சனேசலிங்கம் வீற்றிருப்பதன் கீழ்த்திசையில் குடக்கேச் சுரமும், அதனருகே விசாலாக்விமையாரும் விசாலாகேசு வில்கப்பெருமாமும் இருப்பர். அவர்கட்குத் தென்புறத்திலே மலைபோற்பூரித்த கிளைத்த நெடிய புயங்களைபுடைய சராசந்தேசலிங்கப்பெருமாமும், சொல்லிய அதன்மேன்றிசையில் பிறவிவினையை யொழித்தருள்செய்யும் இரணியாக்கேசலிங்கப்பெருமாமும் ஆசையோடு அமர்வர். எ-று. (அ-ஏ)

அங்கட் கமலத் தயனறியா வாதிச் சுரமற் றதன்மேற்பால் வெங்கட் களிற்றி னுரிபோர்த்த பகீர தேச மேயதன்முன் றிங்கள் மவுலித் திலீபேசம் விசுவா வசுவேச் சுரஞ் செயிரில் பொங்கு புகழ்முன்ன டேசமவர் தென்பால் விதிசம் புகுத்துறையும்.

(இ ள்.) அவ்விடத்தில், தாமமாமலரி லுள்ள சதுரகன் கண்டறியாத ஆதிச்சரலிங்கமும், அதன் மேற்புறத்தில் கோபக்கண்ணையுடைய யானைத்தோலைப் போர்த்த பகீரதேசலிங்கமும், பொருந்திய அதன் முன்னே சந்திரனைச் சடையிலணிந்த திலீபேசலிங்கமும், விசுவாவசுவேச்சரலிங்கமும், குற்றமில்லாத புகழ்மிருந்தமுண்டேசலிங்கமும், அதன் தென்பக்கலில் விதிச்சரலிங்கமும் இருந்துவாழ்கின்றன. எ-று. (அ-அ)

விதிசன் பாங்கர் தசாசுவத மேச முயர்மா தவிதீர்த்தங் கதிர்கால் புட்ப தெந்தேசத் தென்கீழ்த் திசையிற் காதுவினல் முதுமா தவத்தின் றுறைபடிந்த முனிவ ரமர ரினிதமைத்த சதுரா னனத்தோ னேத்தரிய விவிங்கங் கோடி சார்ந்துளவால்.

(இ ள்.) விதிசலிங்கப்பெருமானுக்குப் பக்கலில் தசாசுவதிசலிங்கமும், உயர்வாகிய மாதவிதீர்த்தமும், கிரணங்களைச்சிந்தும் புட்பத்தேசலிங்கமும், தென்கீழ்த்திசையில் ஆசையோடு முதிர்ந்த பெருந்தவத்தின் துறைகளிற் படிந்த முனிசொஷ்டர்களும் தேவர்களும் இனிதாகப் பிரதிட்டைசெய்த, பிரமனால் துதித்தற்கரிய கோடிக்கணக்காகிய சிவலிங்கமூர்த்தங்களும் பொருந்தியுள்ளன. எ-று. (அ-அ)

மைத்த விடவா ளரவணிந்தீ புட்ப தெந்தேச் சுரன்வடபாற் சித்திச் சுரன்பார் புகழுமரிச் சந்த்ரேச் சுரற்குத் திகழ்மேற்பால் முததி வழங்கு நிருதேசன் கிரீச னதனின் மொழிதென்பாற் றொத்தா ரிதழி புனைசயமேச் சுரன்சித் திராங்கேச் சுரனுறையும்.

(இ-ள்.) கறுத்தவிடமமைந்த ஒன்னிய சர்ப்பத்தை (ஆபரணமாகத்) தரித்தபுட்பத்தேச்சரனுக்கு வடதிசையில் சித்திச்சரலிங்கப்பெருமாமும், உலகத்தார் துதிசெய்யும் அரிச்சந்திரோச்சரற்கு மேற்புறத்தில் மோகூத்தையுடைய நிருதேசப்பெருமாமும், சொல்லிய அவருக்குத் தென்பக்கலில் கிரீசலிங்கப்பெரு

மானும், கொத்தாகிய கொன்றை மலர்மாலையணிந்த சயமேசப்பெருமானும் சித் திராங்கேசப்பெருமானும் வீற்றிருப்பர். எ-று. (௯௦)

உரவுக் கறைப்பா வடிக்களிறவி னுரிபோர்த் தருள்சித் திராங்கேசன் மருவு மதனின் நென்புலத்துக் கோதா கேசன் ளள்தென்பா விரவுப் பகல்செய் வெணழிங்கள் வெய்யோன் குலத்தி னியல்வேந்தர் பரவித் தொழுநீ டொளியிலிங்கங் கோடி மேலும் பலவுளவால்.

(இ-ள்.) வலிதங்கிய பரவிய அடியையுடைய யானைதோலை யுடுத்த சித்திராங்கேசப்பெருமான் பொருந்தியதன் தென்பக்கல் கோதா கேசலிங்கப் பெருமானும், வளர்கின்ற (அதன்) தென்புலத்தில் இராத்திரியைப் பகலாகச் செய்கின்ற வெள்ளிய சந்திரனும் சூரியனுமாகிய (தலைவர்) வம்மிசத்திற் சனித்த அரசர்கள் வணங்கிப் பணிந்த பேரொளியாய்ந்த சிலலிங்கக்குறிகள் கோடிக்கணக்கிற்கதிகமாக அந்தமும் அமர்த்திருக்கின்றன. எ-று. (௯௧)

அண்ண லேற்றுக் கொடியுயர்த்த வாசா பூர கன்னேச நண்ணு மதன்மேற் றிசைக்காந்த மேச நடஞ்செய் மகா தூர்க்கை மண்ணு மதன்பாற் சங்கேசன் மற்றுஞ் சங்கு கன்னேச னெண்ணி னதன்மேற் றிசையின்மகர சித்தி வாயி ளினிதுறைவார்.

(இ-ள்) பொருந்திய அதன் மேற்றிசையில் பெருமைபொருந்திய இட பக்கொடியை யுயர்த்திப்பிடித்த ஆசாபூரகன்னேசலிங்கமும், அழகிய அதனரு கே காந்தமேசலிங்கமும், நடனஞ்செய்கின்ற தூர்க்கைமாதேவியும் பொருந்தியிருப்பர். எண்ணிப்பார்க்குமிடத்தில், அதற்கு மேற்றிசையிலுள்ள மகாசித்திவாயில் சங்கேசப்பெருமானும் சங்குகன்னேசப்பெருமானும் இனிதாகவீற்றிருப்பர்.

முட்கு னெயிற்று விடநாக மணிந்த முடிதாழ் சங்குகுளன் பெட்பா லினிது வைகியதன் மேலபால் விளங்கு விதண்டேசன் கொட்பாம் பிறவி யகற்றுதுவா ரேசன் விறல்வேற் குகனேசன் புட்பா கனும்போற் றரியதுவா ரேசியிவர்கள் பொருந்தினரால்.

(இ-ள்.) கூர்மையாகிய வளைந்த பற்களையுடைய விடம்பொருந்திய சர்ப்பத்தையணிந்த முடியையுடைய சங்குகன்னேசன் ஆசையோடு இனிதாகவீற்றிருப்பதன் மேற்றிசையில் விளங்குகின்ற விதண்டேசன் - சுழல்கின்றதாகிய பிறவிப்பிணியை யொழிக்கின்ற துவாரோசன் - வலிதங்கிய வேலேந்திய குகனேசன்-வின்னெவும் துதித்தம்கரிய துவாரோசி (ஆகிய) இவர்கள் வீற்றிருப்பர். எ-று.

குடபால் சுரந்து வழிந்தமடிக் குறுந்தாண் மேதி மலர்கந்தித் து மடைகீழ்க் கிடந்து மூச்செறியும் வளங்கூர் காசி நகரளிக்குஞ் சுடர்பூங் கதிர்வேற் கணநாத றனேக ருளர்தோ மறுமாங்கட் கடற்பார் புகழு மரீசீசன் சாங்க லேசன் கரந்துறையும்.

(இ-ள்.) அதன் மேற்றிசையில், சுரந்துவழியும் பால்மடியையும் குறுகிய காலையுமுடைய எருமைகள் மலர்களைக் கடித்து மடைகளிலிருந்து மூச்சவிரிகின்ற வளப்பயிருந்த காசிக்ஷேத்திரத்தைக் காக்கும் ஒளிவாய்ந்த அழகிய கிரணங்

கேசுத்திரவளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்தது. அடக

களைச்சிந்தும் வேலேந்திய சிவகணத்தலைவர்கள் எண்ணிறந்தவரிருக்கின்றனர். குற்றமற்ற அவவிடத்தில் கடல்குழந்த உலகத்தார் துதிசெய்யும் மரீசைப்பெருமானும் சாகவலேசப்பெருமானும் (ஆண்டு) மறைந்து வாழ்கின்றனர்- எ-று. (கூச)

கனக னாக முகிரிடந்த கண்ணன் கமல மலர் பூத்தோ
னினை வரிய காத்தியாய நேசன் பாங்கர் மகுடேச
னினிதி னுறையு மத்தலையோர் கூப முளதின் புறவாழ
வினைக டர்க்கு மகுடேசற் றொழுவோர் வேட்ட பலன்பெறுவார்.

(இ-ள்.) இரணியாசுரனது சரீரத்தை நகங்களார் பிளந்த (நாரசிங்க வடிவிகொண்ட) விஷ்ணு மூர்த்தியும், உத்திக்கமலம் பூத்த பிரமதேவனும் நீனைத்தற் கரிதாகிய காத்தியாயனேசப்பெருமானுக்கருகே மகுடேசப்பெருமான் இனிதாக வீற்றிருப்பர். அவவிடத்தில் ஓர் கூபமிருக்கின்றது. அதில் இன்புறம்படிமூழ்சி, தீவினைகளை நீக்கும் மகுடேசப்பெருமானைப் பணிவோர் இச்சித்த பலன்களை யடைவார்கள். எ-று. (கூடி)

அதனின் வடபா லோர்தலமுண் டாங்கு நூறு யிரவிலிங்கம்
விதிபி னுளபொற் சினகரமோ ரைத்துண் டாங்கு வீற்றிருந்து [ழிக்
மதர்வே னுண்கட் பூங்கொடியாய் தொழில்மூன் றியல்வான் வழங்குவ
கதர்கா லிலிங்க மோரொருவ ரமைத்த வொன்றே கழறினமால்.

(இ-ள்.) அதற்கு வடகிசையிலே ஓர் தலமிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் நூறுயிரவிலிங்கங்கள் முறையோடிருக்கின்றன. அழகிய கோயில்கள் ஐந்து இருக்கின்றன. மதர்த்த வேல்போன்ற கண்ணையுடைய பூங்கொடிபோன்ற உமையே! அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, (சுருட்டி அதி சங்கராமாசிப) முத்தொழில் களையும் நடக்கும்படி முறையே அதுக்கிரகஞ்செய்யும் ஒளி வீசுகின்ற சிவலிங்க க்ருறிகள் ஒவ்வொருவர் பிரதிட்டை செய்த ஒவ்வொன்றே கூறினோம் (என்று சிவபெருமான் திருவாய்மலர்த்தருளினர்). எ-று.

ஒவ்வொருவ ரமைத்த வொன்றே என்பதனால் எல்லாரது எல்லாப்பிரதி
ஷ்டையையும் கூறாமல், சிலர் செய்த ஒவ்வொரு பிரதிஷ்டையையே யுரைத்
தோமென்பதாம் (கூச)

இன்னு மாங்குப் பலகோடி யிலிங்க முளவித் துணையிலிங்க
மன்னு கூப மணிக்குண்ட மின்ன வென்ன வகுத்தெமமால்
பன்னியு ரைப்ப தரிதுபசம் பராரைக் கமுகின் மிடறொடியக்
கன்னிப் பருக்கண் வராலுகளுங் காசி யிலிங்க வருவாமால்

(இ-ள்.) இன்னு மவ்விடத்திற் பலகோடி சிவலிங்கக்ருறிகளிருக்கின்றன. இவ்வளவு சிவலிங்கங்களும், நிலைபெற்ற கூபங்களும், அழகிய தடாகங்களும், (அழகிய தீர்த்தங்கள்) இவ்வளவு இவ்வளவேன்று கணக்கிட்டு எம்மாலே எடுத்துச்சொல்ல தருமை, பருத்த பசிய அடியையுடைய பாக்குமரத்தின் கழுத் தொடியும்படி இளமைத்தங்கிய பருத்த கண்களமைத்த வரால்மீன்கள் புரளும் காசிக்கரமுற்றுமே இலிங்கவடிவாகும். எ-று. (கூஎ)

நீரேற் றணைந்த சூற்கொண்டல் நெடுவாய் திறந்து துளிகவிழ்ப்பப் போரேற் றெருத்தின வயிரதுகம் பூட்டிக் களம ருழுசேற்றில் வாறேற் றணிந்த முலைக்கடைசி மடவார் நடுதண் வயற்காசி யாரேத் துரம்ற் றவரேம் புதல்வ ரினுமன் பினிதுள்ளார்.

(இ-ள்.) நீர் பருகிக் கருக்கொண்டு வந்த மேகங்கள் பெரிய வாயை யன் காந்து மழைத் துளிகளைச் சிந்த, போர்செய்யும் எருதுகளை வலிய துகத்தழகளிற் கட்டி மள்ளர்கள் உழுத சேற்றிலே, கச்சையெடுத்துப் பூட்டிய தனத்தையு டைய பள்ளஸ்திரீகள் (பயினை) நடவுசெய்யும் சண்ணிய வயலையுடைய காசி கேஷத்திரத்தை எவர் துதிக்கின்றார்களோ அவர்களே நமது மைந்தரைக்காட்டி லும் இனிதாக அன்புடையவராவர். எ-று. (கூஅ)

வண்டின் றறையா முகைமுளரி மடல்வாய் திறப்ப மடைதிறந்து தண்டேன் குதிக்கும் வளவயல்கூழ் காசி நகரத் தனிலுதிக்கும் விண்டோய் மரமும் புல்லுமெல்லா மீட்டும் பிறவா நெறிசேர்தல் கண்டா லகல்வா னுறைவோரிற் சிறந்த தென்னக் கழறுமால்.

(இ-ள்.) வண்டிகள் கருவுயிர்த்து ரீங்காரஞ்செய்தலால், தாமனாமொட் டிகள் தனது மடல்களை வாய்திறக்க, ஊற்றெடுத்துக் குளிரந்த தேனானது பாய்கி ன்ற வளம்பொருந்திய வயல்கூழ்ந்த காசினகரத்தில் தோன்றிய ஆகாய மளாவிய மரமும், புல்லும் (முதலிய உயிர்கள்) யாவும், திரும்பவும் பிறவியடையாத (மோ கூட) மார்க்கத்தை யுறுதலைப்பார்க்கையில், அகன்ற ஆகாயத்திலுள்ள அமரரைக் காட்டிலும் சிறந்தவையென்று (தூல்கள்) கூறும். எ-று. (கூக)

கேஷத்திர வளமும் தீர்த்தத்தின் கதையு முரைத்த அம்.
முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௪௦௫.

தொண்ணூற்றெட்டாவது

முத்திமண்டபத்தின் கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

வண்டுஞ் சுரும்பு மீற்றுளேந்து மலர்வா யிரங்கி வயாவுயிர்க்குங் கண்டல் வேலி விளிம்புடுத்த காசி நகரி னுமையோடு மண்டர் பெருமா னடைந்ததற்பி னிகழ்ந்த வெல்லா மயில்வேலோன் கொண்ட றவரும் பொதியமலை முனிவற் கினிது கூறுமால்.

(இ-ள்.) பல்வகைய வண்டிகள் கருப்பவாதனை யுற்று (தாமனாமுதலிய) மலர்களில் பிரசவிக்கின்ற கரும்புவேலியை ஓரத்திலே யுடுத்த காசிகேஷத்திரத் தில், தேவநாயகராகிய ஸ்ரீவிஸ்வரூப்பெருமான் விசாலாக்ஷி யம்மையாருடன் சேர்த்தபிறகு நடந்த விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம், கூர்மையாகிய வேற்படைத்

ங்கிய ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் மேகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற பொதியமலையில் வாழும் அக ஸ்தியமுனிவருக்கு இனிதாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளத்தொடங்கினர். எ-று. (க)
கமலக் காடு பூத்தனைய கன்னித் துளவ மாலமுதல
வமர ரோடு மெம்பெருமான் நிரிவட் டபத்தி நகன்றேகிக்
குமரிப் பாளை மடலகிழியக் கயவாய் வாளை குதித்துகளுந்
தமரத் திணாரீர்க் கங்கைபுனை காசி நகரஞ் சாந்தனனாவு.

(இ ள்.) தாமரைக்காடு புட்பித்தாற்போன்ற இளமைதங்கிய துளவமா லையணிந்த திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுடன எமது இறைவராகிய சிவபெரு மான் இரத்தினின் நிறங்கிச் சென்று இளம்பாளைகளின் மடல் கிழியும்படி பெ ரிய வாயையுடைய வாளை மீனகள் குதித்துப் புரள்கின்ற ஒலிக்கின்ற அலைகள் பொருந்திய நீர்மயமாகிய கங்காநதி யழகுசெய்கின்ற காசிக்ஷேத்திரத்தை யடை ந்தனர். எ-று. (உ)

பொன்செய் கொல்லர் கைசெய்யாப பொலம்பூண் துயிலு முலைசுமந்து மின்செய் மருங்கு நோவவர மகளிர் லீழைவி னுட்டயரக் கொன்செய் நேமி நான்முகத்தோன் குலிசப் படையோன் முதலமர ரன்பி னேத்தி யடிபோற்றக் கடவுட் கோயிலகமபுக்கான்.

(இ ள்.) பொன்வேலைசெய்யும் கம்பியரது கையினாற் செய்யாத அழகி ய ஆபரணமாகிய தேமல்விளங்குங் குசங்களைத் தாங்கி, மின்னல்போல இடை யானது நோவும்படி, அரம்பாஸ்திரிகள் ஆசையோடு வினையாடவும், அசுசத்தை யுண்டுசெய்யுஞ் சகராயுத்ததைத் தாங்கிய திருமால் - நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமதேவன்-வச்சிராயுதமேந்திய இந்திரன் முதலாகிய இமையவர் ஆசையோடு துதித்துத் திருவடி யைப் பணியும்படி தெய்வீகம்பொருந்திய திருக்கோயிலுக்குட் பிரவேசித்தனர். எ-று. (ங)

தென்றல் வழங்கு சாளரத்திற் செங்காற் புறவு தூதருந் தி கின்று பேட்டின சிறையுளரு நெடுவெண மாட மருங்குமித்த மன்ற வோங்கு திருமதிலோ ரெட்டுங் கடந்து வான்ருடுமிக் குன்ற மனைய வருள்முத்தி வழங்கு மாடங் குறுகினனாவு.

(இ ள்.) தென்றற்காற்றவீசும சாளரவாயிலில் செவ்விய காலையுடைய புறக்கள் உணவையுண்டு பெட்டையின் சிறகைக் கோதுகின்ற நெடிய தாவன் யமாகிய மாளிகைகளைப் பககத்தினுடைய நிலைபெற வுயர்ந்த திருமதில்கள் எட் டையும் தாண்டி, ஆகாயமளாவிய உச்சியையுடைய மலையை யொத்த கிருபை பொருந்திய முததியைக் கொடுக்கும் (முத்தி) மாடத்தை யடைந்தனர். எ-று.

தரணி பொதிந்த நிலாத்திங்கள் தவமுஞ் சடையோன் பாலனுக்காய் முரணி யெதிரந்த கூற்றுடல முரிய வுதைத்த மலர்த்தாளி லருண முளரி யலங்கிதழ்ப்பூம் பொருட்டி லிருக்கு மருமறையோன் கருணை யொடுகள் மலா தூவிப் பழிச்சிப் பழிச்சிக் கைதொழுதான்.

(இ-ள்.) உலகெங்கும் பொதிந்த நிலவை வீசுஞ் சந்திரன் தவமுஞ் ச டையையுடைய சிவபெருமான், பாலராகிய மாரக்கண்டேயமுனிவருக்காகப்

பகைகொண் டெதிராந்த இயமனது சரீரஞ் சிதையுமபடி யுதத்தருளிய திருவடித்தாமரையில், செவ்விய தாமரையினது பிரகாசிக்கின்ற இதழ்களையுடைய மலர்க்கொட்டையில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன ஆசையுடனே நல்ல மலர்களா னருச்சித்துத் துதித்துப் பணிந்தனன. எ - று. (இ)

நெடுவெண களிற்றுப் பெரும்பாகன் முதல வமரா நிழலுமிழ்பொற் சுழிகைப் பிறைவா ளெயிறாவ நகரி லுறைவோர் தீர்தொடையாழ் தடவர தழுதி னிசையூற்று தனமையோர்மற நெவ்வொருங் கடிமென் மலர் தூய் தாழ்ந்துள்ளங் கசிந்து கசிகது களிப்புற்றார்.

(இ-ள்.) தாவளயமாகிய பெரிய ஐராவதத்தை வாகனமாகவுடைய இந் திரன் முதலாகிய தேவர்கள் - பிரகாசத்தை வீசுகின்ற அழகிய உசுசிக்கொண்டையையும் ஒளிதங்கிய பறகளையுமுடைய நாகலோகத்தில் வாழ்வோர்கள் - மதுரமாகிய பாடல்கள் வீணமீட்டி அமுதம்போல இசை யூற்றெழுச்செய்யுள் தன்மையோ - வேறெல்லாரும் வாசனை தங்கிய மெல்லிய மலர்களைத் தூவிப் பணிந்து மனமுருகி யுருகி ஆனந்தித்தார்கள். எ - று. (ஈ)

மின்னுக் கொழுந்து வீட்டெறிக்கு மிளிராண சுமந்து வீங்குபசும் பொன்னஞ் சுணங்கு பூத்தமுலை மாத ரொழுவா புகழ்தேத்ததி மன்னு நீராஞ் சனமேந்த மகிழ்கூர் தருளான மறைக்கிழுவன் நன்ன யினேரோன் பழிச்சுதலு மெந்தை யினிது சாற்றாமால்.

(இ-ள்.) மின்னறகொழுந்தை வீசிப் பிரகாசிக்கும் காந்தியையுடைய ஆபரணமணிந்து பூரித்த பசிய பொனமமாகிய அழகிய தேமல்பட்டந்த தனங்கையுடைய சத்தமாதாகள் புகழ்து துதித்து நிலைபெற்ற நீராஞ்சன மெடுக்கவும், களியிருந்து ஆசையுடனே பிரமனைப்பெற்ற திருமால் துதிசெய்யவும், மெது தந்தையாகிய சிவபெருமான திருவாயமலாந்தருளுகின்றார். எ - று. (ஈ)

ஆல மொழுக்கு மாயிரவா யமளித் துயிலு மழைவண்ண ஞால மளிக்குந் தனிசெவங்கோற் றிவோதா னனுக்கு முத்திரலகிச் சோலைக் கருமபிற ரெடுத்தவீரூல பெருகி நெவத துளிதுற்று சாலித் தடஞ்சூழ் காசியினயா மடையும வண்ணை தந்தையால்.

(இ-ள்.) விஷத்தைச் சிந்துகின்ற ஆயிரம் வாயையுடைய (ஆதிசேடனாகிய) படுக்கையில் நித்திராசெய்யும் மேகவண்ண! உலகத்தைக் காகும் ஒப்பறற செங்கோலையுடைய திவோதானனுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து, சோலையிலுள்ள கருப்பங்கழியிற கட்டிய தேனகூடானது பெருக்கெடுத்துத் துளித்துளியாகச் சொரிதலால் தேன் கடாகனகள் சூழ்ந்த காசிகரத்தில் யாம் (மீனம்) வந்து சேரும்வண்ணம் செய்தனை! எ - று. (ஈ)

கருந்தாட் செங்கட் பொறிச்சுரும்பும் வண்டி தேனுங் களிதூங்கி விருந்தாட் டயருந் துழாய்முடியோ பெமது விழைவு விசைத்துவரால் பருந்தாட் குடக்காய் முடத்தெங்கின் பழங்கள் சிந்த மலர்குதட்டி வருந்தான்மேதி வெரீஇப்பெயருங் காசியலது மற்றுண்டே.

முத்திமண்டபத்தின் கதையுரைத்தது. அஃரு

(இ-ள்.) கரியகாலையும் செவவியகண்ணையுமுடைய புள்ளிவாய்ந்த ஆண் வண்டிகளும் பெண்வண்டிகளும் தேனவண்டிகளும் மகிழ்ச்சிமிருந்துவிரும் துண்டு விளையாடுகின்ற துளவமாலையணிந்த முடியையுடைய விண்ணுவே! எமது இச்சை வரால்மீன்கள் வினாவுடன் பருத்தஅடியையும் சூடம்போன்ற காயையுமுடைய முடத்தென்னமரங்களின பழங்களை யுதிர்த்தலால், மலர்களை யதுக்கிக்கொண்டு வரும் தானையுடைய எருமைகள் பயந்தோடுகின்ற காசிரகரத்தினிடத்தின்றிப் பிறிதொன்றி னுளதோ. எ-று. (க)

கருமபு ஷ்ளைந்து கழுத்திறைஞ்சும் வயல்கூழ் காசி நகரினுளம்
விரும்பு மதுபோல மூவுலகும் வேண்டு கிலலே நமதேவல
புரிந்து ளாரிற் சிறப்புடையை நீயே யன்றோ புகல்வேட்ட
வரங்க டருது மெனவுரைத்தான கண்மூன் றுடைய மறையோனே.

(இ-ள்.) கரும்புகளபயிராய்ப்பிடரிசாய்கின்ற வயல்கள்கூழ்த்த காசிப்பட்டணத்தில் யாம் மனவிருப்புறுவதுபோலத் திரிலோகங்களையும் விரும்போம். நமது கட்டளையைச் செய்கின்றவாகளில் சோத்தியுடையவன் நீயே யல்லவா? இச்சித்த வரங்களைக்கேள்; அவகாசே யனுக்கிரகிப்போமென்று திரிநேத்திரங்களையுடைய தேவவெதியராகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலாந்தருளினர். எ-று. (க)

கறங்கு பருவாய் மணிமிடற்ற வெள்ளே றுகைக்குங் காபாவி
யறைநத மாற்றற் தலைக்கொள்ள வமல வரமின் றருளுதியே
னிறைந்த வுலகை மீதோங்க நின்பா லன்றி யாமயலே
மறந்து முறையா வரநதருதல் வேண்டுங் கயிலை வானவனே.

(இ-ள்.) சப்திக்கின்ற பெரியவாலையும் மணிகட்டிய கழுத்தையுமுடைய வெண்ணமயாகிய இடபத்தை வாகனமாகச் செலுத்திய சிவபெருமான் திருவாய்மலாந்தருளிய சொற்களைச் சிரமேற்கொண்டு, (திருமால் கூறுகின்றார்) நிமலோ! இப்பொழுது வரங்கொடுப்பீராகில நிறைவாகிய சந்தோஷத்துடன் மிகுதியாகத் தேவரீரிடத்திலல்லாமல் அடியேன் பிரரிடத்தில்மறந்தேனும் எண்ணாதவரத்தைத் தரல்வேண்டும் கயிலையாகா! எ-று. (க)

என்று பறவாப் பசும்பூவை வண்ண னுரைப்ப விசைத்தவரம்
நன்று தந்தேம நினைத்தொழுதோர்க் கிபாமே முத்தி வழங்குவம்வான்
குன்ற மெடுத்தி நிரைகாததோய் குறுகா முத்தி மண்டபத்திற்
சென்ற நமதன் போங்குநெடுங் கயிலை யிடததுஞ் செல்லாதால்.

(இ-ள்.) என்றிவவகையாகப் பறவாத பசிய பூவைவண்ணனாகிய திருமால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீ கேட்டவரத்தை நன்றாகக்கொடுத்தோம்; கின்னைப் பணிந்தோர்க்கு நாமே மோகூங்கொடுப்போம்; பெரிய (கோவர்த்தன) மலையை (குடையாக) எடுத்துப் பசுமந்தையைக்கூர்த்த மாயவா! சீர்குன்றாத முத்திமண்டபத்திலே சென்ற நம தாசையானது உயர்வாகிய நெடிய கைலாயகிரியிலும் செல்லமாட்டாது. எ-று.

பூவை யென்பது நாகணவாய்ப்புள் - காயம்பூ விரண்டிற்கும் பொதுவாக நின்றவின், நாகணவாய்ப்புள்ளை யொழித்துக் காயம்பூவைக் காட்டிம்படி “பற வாப்பூவை” என்றார். (௧௨)

அருள்கூர் முத்தி மண்டபத்தி னமைந்த வுலகை நமதன்பர்
மருளா விதய மலரிடத்து மிலையா மகிழ்வுற் றாங்கிருந்து
தெருளால் நம்மை யொருபோது சிந்தை செய்வோ ரொழிவரிய
கருவா முயிர்ப்புக் கிற்றுபிறந் துழலார் முத்தி நெறிகாண்பார்.

(இ-ள்.) கிருபை மிருத்த முத்திமண்டபத்திலே நமக்குப் பொருந்தியசந் தோஷமானது நம தடியார்களின் மருட்சியற்ற இதயதாமரையிடத்து மில்லையா கும். ஆசைகொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து அறிவோடு நம்மை ஒருநாள் தியானிப் பவர்கள் நீக்குதற்கரிதாகிய பிறவிச்சாகரத்தில் வீழ்ந்து இறந்தும்பிறந்தும் உழலா தவர்களாய் மோகஷவழியைக் காண்பார்கள். எ-று. (௧௩)

வண்டல் வாரித் திரைபுரட்டு மணிகள் னிகைத்தண் புனல்மூழ்கி
யண்ட முகடு சிழித்தோங்கு முத்தி மாடத் தமர்த்தொருகார்
பண்டை மறைக டெரிந்துசெபந் தான மோமம் பண்ணுகின்றோர்
கொண்டல் வினையாட் டயர்குடிக் கயிலை வனையிற் குறுகுவரால்.

(இ-ள்.) வண்டலை வாரிக்கொண்டு அலையை மறிக்கின்ற மணிகள் னிகை யாகிய தண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, அண்டகடாகத்தைக் கிழித்துயர் ந்த முத்திமண்டபத்திலிருந்து ஒருதரம் பழையமையாகிய வேதங்களையறிந்து (அ தனிற்கூறிய முறைப்படி) செபம்-தானம்-ஓமம் முதலியவற்றைச் செய்கின்றவர் கள் மேகங்கள் வினையாடி இளைப்பாறும் உச்சியையுடைய திருக்கைலாயகிரியிற் சேர்வார்கள். எ-று. (௧௪)

மணிகள் னிகையிற் சிறந்தோங்கு மலர்வா வியும்பொன் வயங்குகதி
ரணிசேர் முத்தி மண்டபத்தை நிகர்மண் டபமு மலங்குதுத்திப்
பணவா ளரவின் முடிகிடந்த பாரில் விசும்பிற் காசிகராக்
கிணையா நகரு மெஞ்ஞான்று மில்லை யில்லை யில்லையால்.

(இ-ள்.) மணிகண்ணிகையைப் போலச் சிறப்புற் றுயர்ந்த மலர்கள் பொ ருந்திய தீர்த்தமும், பொன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை யுடைய அழகிய முத்திமண்டபத்தை யொப்பாகிய மண்டபமும், காசிகரத்திற்குச் சமானமாகிய நகரமும், அசைகின்ற படப்பொறிவாய்ந்தஒள்ளிய ஆதிசேடனது முடியில் விள ங்கும் பூலோகத்திலும் தேவலோகத்திலும் எவ்விடத்திலும் இல்லை இல்லை இல்லை. இம்பர் வருமுன் ருமுகத்தி லெழில்சேர் முத்தி மண்டபத்துக் கும்ப ரேத்துக் குக்குடமண் டபமென் றொருபே ருளதாமென் றும்பொற் சிலைமால் வரைகுளித்துப் புரந்தி யூட்டு மடலேற்று நம்ப னுரைப்ப மாயனது நவிலகென் றிறைஞ்ச நவில்கின்றான்.

(இ-ள்.) இப்பொழுது வருகின்ற மூன்றாவதாகிய துவாரபுகத்திலே அ றுகுபொருந்திய முத்திமண்டபத்திற்குத் தேவர்கள் துதிசெய்யும் குக்குடமண் டபமென்று ஒருபெயருண்டாகும் என்று, அழகிய பொன்வில்லாக மேருமலை

வளைத்துத் திரிபுரங்களை யெரித்த வலிதங்கிய ஆண்சிவகம் போன்ற சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருள, திருமால் அதன் விருத்தாந்தத்தை யுரைக்கவேண்டுமெனப் பணிய, பெருமான கூறத்தொடங்கினர். எ-று. (கக)

மறைதேர் வாழ்க்கை மாகந்த நென்பா நெருவன் வான்கலையின் றுறைபோ யுலகிற் பலகலைக்கு மொருவ நென்னுந் துணிவெய்தி யுறையு நாளி லவன்றூதை யிறப்பக் காம மீதூர்த்து பிறன்மற் றொருவ நெடுந்தீரா நண்பு நாளும் பெரிதோங்க.

(இ-ள்.) வேதங்களைத் தேர்ந்த வாழ்க்கையை வாய்ந்த மாகந்தன் என் பல நெருவன், சிறந்த சாஸ்திரங்களின்மார்க்கங்களிற் படிந்து பலசாஸ்திரங்கட் கு மொருவனேயென்று சொல்லும் துணியைவயடைத்து வசிக்குங்காலத்தில், அவ வந்தனைது பிதா மரிக்க, காமவேட்டை மிகமேம்பட்டு அயலானாகிய வேறொரு வனோடு நீங்காத சினேகமானது தினந்தோறும் அதிகரித்துயர. எ-று. (கவ)

நண்பிற் றீரான் போன்றவனின் கிழத்தி முலைமென் னலதுகார்த்தம் பண்பிற் றிரிந்துங் கொலைகளவு முதல பாவம் பலபயின்றும் வண்சொற் பயிலு மறைநெறியின் வழுக்கிக் காம வயத்தனாய்த் [ர்தும், தினப்பொற் றடந்தோ ளெழுவலியாற் பிறர்பாற் பொருள்க டுனங்கவர்

(இ-ள்.) நேசத்தி னீங்காதவன்போல விருந்து, அந்கண்பனது மனையாட் டியின் குசங்களது மெல்லிய சுகத்தையனுபவித்தும், அவளோடு உழன்றும், கொலை திருநி முதலாகிய பலவகைப் பாவச்செயல்கள்செய்தும், வண்மைதங்கிய சொற்களைச் சொல்லும் வேதமார்க்கத்தினின் றுதவறிக் காமா தூமிக்கவனாய் வலி யமைந்த அழகிய விசாலமாகிய தோள்களின் பெருவலிமையால் மற்றோர்வயத்து ள்ள பொருளை நாடோறு மபகரித்தும். எ-று. (கஅ)

பாக வதரோ டியைந்துசைவ நெறியைப் பழித்துஞ் சைவநெறி போகு மவர்பா லியைந்துதினம் பாக வதரைப் புறமொழிந்தும் யாக முனிவர்க் கிடர்வினை த்தும் யாவர் பொருணல் கினரவர்கட் காக நெறியில் கரிநாளும் பகர்ந்தும் பதித னுயினனால்.

(இ-ள்.) விண்டுபக்தரோடுகூடிச் சைவமார்க்கத்தைத்துஷித்தும், சைவ மார்க்கத்தை மேற்கொள்வாரோடு சேர்ந்து தினந்தோறும் வைணவரைப்புறங்கூறி (யவமானப்படுத்தி)யும், யாகஞ்செய்யும் தவசிகட்குத் தீமையுண்டிசெய்தும் எவர் பொருள் கொடுப்பரோ அவர்க்காக நல்வழியில்லாத (பொய்)சாக்ஷிபுகன்றும், பதி தனுகமாறினன் (மாகந்தன்) எ-று.

பதிதன் = சமயாசார நுஷ்டங்களைக் கைவிட்டவன். (கக)

கதிர்முத் துரிஞ்சு முலைக்கருங்கட் காமர்கோதை முலைவேட்டுப் பதித னாகிப் படிற்றொழுக்கிற் பயிலு நாளோ ரிழிகுலத்து முதியோ நெருவ னளப்பரிய நிதியங் கொணர்ந்து முதுக்குறைவால் மதிதாழ் குடுமிப் பருவத்தே யத்தி னனன்று வந்தனனால்.

(இ. ள்.) ஒளிவீசும் முத்துமாலையணிந்த முலையையும் கரிய கண்ணையுமுடைய அழகிய அப்பெண்ணின்போகததை யிச்சிததுப்பதிதனுக்கி கெட்டமர்க்க கத்திற் பழகிவருங்காலத்தில், ஒருநாள் தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்த ஒருகிழவன், சந்திரன் தவமுகின்மடச்சிவையுடைய பருவததேசத்தினின்று அளவிடறகரிதா கிய செல்வத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பேரறிவால் நீங்கிவந்தான். எ-று.

இழிகுலத்து முதியோன் = நீசக் கிழவன். (௨௦)

காமர் சிறைச்சே வடிக்குருகு கயலாய்க் தெடுத்தாங் கிராகுதட்டிப் பூமென் றவிசின் புறத்துமடப் பெடையோ றெங்கப் பொறிவானே தேமென் கதலிப் படுபழங்கள் சிந்த வுகளும் பொழிற்காசி நாம மெடுநீர் திறாபுரட்டு மணிகள் னிகையி னயந்தாடி.

(இ. ள்.) அழகிய சிறகையுஞ் செவவிய காலையு முடைய நானாகள் கய ற்கெண்டைகளைத் தேடி யெடுத்து வாயிற் குதட்டிப் புசித்து மலாகளா லாகிய மெல்லிய தவிசிலே, இளமை தங்கிய பெண்குருகோடு துயிலவும், புள்ளிகளை யுடைய வானைமீன்கள் மதுரமாகிய மெல்லிய வாழைப்பழங்கள் சிந்தும்படிப் புரள்கின்ற சோலையையுடைய காசிப்பட்டணத்திலே அச்சத்தைத் தவிராக்கும நீர்மயமான அலைகளைப் புரட்டும் மணிகண்ணிகைத்தீர்த்தத்தில் மகிழ்ந்து மூழ்கி.

இதுமுத லிரண்டுபாடல்களுனகம். (௨௧)

காண்டல் செல்லா வினைபுரிசண் டாளன் யானும் பொழிகருணை, வேண்டி வேண்டு பொருள்கொணர்ந்திங் கடைக்கேன கோடல வேண்டு மென்புபூண்ட பேரன் பொடுமுவகை பூப்ப மணிகள் னிகைப்புறத்தி, னீண்டு தவஞ்செய் மாதவரை நோக்கி யினிதி னியம்பின்னல.

(இ. ள்.) அடியேனும் (அருளையின்றி) காணக்கூடாத காரியங்களைச் செய்யும்நீசன்; பொழிகின்ற கிருபையைக் கோரி வேண்டியவளவு பொரு ளெடுத்துக்கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்திருக்கின்றேன். அதனைப் பேறுதல்வேண்டு மென்று, மேற்கொண்ட பேரன்புடனே சந்தோஷமதிகரிக்க மணிகண்ணிகைத் தீர்த்தத்தருகே தவஞ்செய்கின்ற சிறந்த தவசிகளைப் பார்த்து இனிதாகக் கூறினன். எ-று. (௨௨)

முன்ன வினையின் வேரொறிந்த முதிப தவத்தோ ரதுகேளா வன்னோன் வாங்கு மெனநோக்கி யறைத லோடு யிழிகுலத்தோன் பன்னு மறையி னெறிதிரம்பு மறையோற் பணிந்து பகாந்திடனு மன்னு பொருளெத் துணையிங்கு கொணராதா யென்ன வழங்குமால்

(இ. ள்.) ஜன்மந்தர பாவத்தின் வேலையடியோடு நீக்கிய பெருந்தவ சிகள் அவன் கூறிய சொல்லைச் செவிக்கொண்டிலும் மாகந்தன் வாங்குவானெ ன்று பார்த்துச் சொல்லவும், இழிகுலத்தனுக்கிப் நீசன், சொல்லிய வேதத்தின்மார் க்கத்தைத் தவறிய மாகந்தனென்னு மறையோனை வணங்கி (இப்பொருளைத் தானம்பெறுவீரா வென்று) சொல்லவும், நிலபெற்ற பொருள் எவ்வளவு இப்பொ முது கொண்டுவந்தாயென்று கேட்க, நீசன் சொல்கின்றான். எ-று. (௨௩)

உனது விழாவெத் துணைபுளவத்துணைப் பொருள்யா னுதவுவலென்
றனையோ னுரைப்பக் கொணர்த்தொரு ளனைத்து மெனக்கின நருளுதி
நினது தான மேற்பலென நிதிய மனைத்து மவனகொபேப [யேல
வினிது மகிழ்தாங் கிழிகுலத்தோன் வழங்கு தான மேற்றனனல்.

(இ-ள்.) உம்முடைய ஆசை எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவுவனதாயிப் பொ
ருளை யான் கொடுப்பேனென்று, அச்சண்டாளன் சாற்ற, நீ கொடுவதை செல்வ
முழுவதையும் எனக் கிப்போழ்து தானஞ்செய்வாயாகில, உனது தானத்தை
யங்கீகரிப்பேனென்று கூற, பொருள் முழுவதையும் அப் புலையன் கொடுக்க,
(மாகநந்தன்) இனிதாகக் களித்து அந்த நீசசன் கொடுத்த தானத்தை வாகுகிக்
கொண்டனன். எ-று. (உச)

வேற்றுக் கொடிய விழிகுலத்தோன வழங்கு நிதியங் தனைவிழைவி
னேற்ற வதனாற் சண்டாள னிவனே யாகு மென்றென்று
போற்றல் செய்யா விழிகுலத்தோ னென்ன வெவரும் புறங்கூற
வாற்றல் தீர்த்து தன்மனைவிட்டகலா தாங்கு வைகினனல்.

(இ-ள்.) வேறாகிய கொடிய இழிகுலத் துதித்தவன் கொடுத்த செல்வத்
தை ஆசையோடு அங்கீகரித்ததன்மையால் இவனே சண்டாளனாவானென்று
கூறி, துதிக்கப்படாத இழிகுலத்தோனென்று யாவரும் புறஞ்சொல்லித் தூஷி
க்க, வல்லமையொழிந்து தனது வீட்டைவிட்டு விலகாமல் அவவிடத்தில் வாழ்
ந்திருந்தனன் (மாகநந்தன்). எ-று. (உரு)

கண்ட பெயர்யா வருமிவனைக் கண்ணிற் காணு தகற்றுகென
வண்ணன் கோதை பிற்றொடர மக்க ளோடு மணித்தோட்டுக்
குண்டு சிலைபூத் தலர்களைக்காற் குவளைப் பசுந்தேன் குமிழியெழக்
கெண்டை குதிக்கும் வளவயற்கீ கடதே யத்திற் செலவயர்த்தான்.

(இ-ள்.) சண்டோடெல்லாரும் இவனைக் கண்ணிற்படாமல் விலக்குக்க
ளென்றுகூற, வண்டிகள் (தேன்) உண்ணுங் கூந்தலையுடைய அவன் வைப்பாட்டி
பின் தொடர்ந்துசெல்லவும், புதல்வருடனே, அழகிய இலையையுடைய திரட்சி
யாகிய பூங்கொத்துகளாலர்த்த பருத்த அடியையுடைய குவளைச்செடிகள் பசிய
தேன்குமிழியை யூற்றெடுக்க, கெண்டைமீன்கள் குதிக்கும் வளப்பம் பொருந்
திய வயல்களையுடைய கீகடதேயத்திற் சென்றனன். எ-று. (உச)

கங்கை படிந்து காவடிகொண் டேரு வார்பின் கார்த்தேகி
வெங்கட் களிறு புலிவழங்கு கொடுங்கா னிடையின் மேவுதலுந்
துங்கச் சிலையர் தொடுதோலர் தூணிப் புறத்தா நிரையுளைய
சிங்கப் போத்தி னுருகெழுவெந் திறலோர் விராவிற் சென்றெதிர்ந்தார்.

(இ-ள்.) கங்காநதியில் மூழ்கிக்காவடிக்கொண்டு செல்வோருக்குப்பின்னே
மறைந்துசென்று, அஞ்சாமை யுடைய யானைகள் - புலிகள் (முதலிய துஷ்ட
மிருகங்கள்) சஞ்சரிக்கும் கொடிய வனத்திற் செல்லவும், விற்பிடித்தவர்களும்,
(காலில்) தொடுத்த செருப்பையுடையவர்களும், அம்புறத்துணி முதலிற் கட்டி

யவர்களுமாகிய வரிசையாகிய பிடரிமயினையுடைய ஆண்கிங்கம்போன்ற கோப மிகுந்த வலியுடைய கொடிய வேடுவர் வினாவாகவந்து எதிர்த்தார்கள். எ-று.

ஈனாக் குறுங்குட பசங்கமுனி னெழில்சேர் கண்டத் தேர்திழைக்கா யானாக் கொடுநீ வினையிழைத்துக் கொணர்ந்த பொருள்க ளினைத்தினையு மூன்வாய் பிவிற்றி நிணங்கமழு மொள்வா யெயினர் கவர்வனெனப் போனான் போகு நெயிபினைடப் புகுந்தா நோற்றுப் புலிபோல்வார்.

(இ-ள்.) குலையிதை குறுகிய கணுக்கையுடைய பசிய பாக்குமரத்தினை யொத்த அழகு வாய்ந்த கழுத்தையுடைய வைப்பாட்டிக்காகச் செய்யத்தகாத கொடிய பாவகாரியங்களைச் செய்து சம்பாதித்து வந்த பொருள்களெல்லாவற்றை யும், மாமிசத்தை வாய்வழிசிறிதிப் புலால்மணங் கமழும் ஒன்றிய வாயையுடைய வேடுவர் கொண்டுபோவவொன்று கருதிச் சென்றான் (மாகநத்தன்.) அவ்வாறுசெ ல்லுகையில் ஆண்புலிபோன்ற அவர்கள் வந்தனர். எ-று. (உஅ)

காழிற் சிறந்த கூன்பிறைவெங் கதையார் புடைத்துக் கலைமறையோ னூழிற் கொண்ட கொடும்பாவ நிதிய மனைத்து மொருங்கள்ளி மாழைக் கருங்க னோக்கியையும் வலிதிற் குறைத்து மாகநத்தன் தாழ்வுற் றாவி சிதைதொழிய மக்க ளோடுத் தடிந்தனரால்.

(இ-ள்.) வைர மிகுந்த வளைவாகிய பிறைச்சத்திரன்போன்ற கெட்டிய கதாயுத்தால் அடித்து, வேத முணர்ந்த அந்தணனாகிய மாகநத்தன் ஊழ்வினைவ சத்தார் கொண்ட கொடிய பாவப்பொருள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக வெடுத்துக் கொண்டு, அவனுடன் போந்த வைப்பாட்டியையும் பலவந்தமாக வெட்டி, மாக நத்தன் கெடுதியுற்று உயிர்போயிற்றக்கக் குழந்தைகளுடனே (அவனையும்) கொன் றனா. எ-று. (உக)

கரும்பு குதட்டிச் சாரொழுஞ் கடைவாய் மேதி கண்படுக்கு மிருந்தண் புனலசூழ் காசிடனை யிதயத் தெண்ணி யிறந்தனனால் வரம்பிற் சாவி முத்துயிர்க்கும வயற்கீ கடத்தில் முற்பவத்திற் றிருந்து முணர்வோ டவனரத்தச் சூட்டுச் சேவ லாயினனால்.

(இ-ள்.) கருப்பங் கோல்களை யதுக்கி இரசமொழுக்கப்பெற்ற கடைவா யையுடைய எருமைக்கடாக்கள் துயில்கின்ற பெரிய குளிர்ச்சிதங்கிய நீர்குழ்த் தகிசுக்கூத்திரத்தை மனதிற்கருதி மாய்ந்ததன்மையால், அளவில்லாத நெற்பயிர் முத்துக்களைப் பெறும் வயிலையுடைய கீகடதேசத்தில், ஐந்தாந்தரத்திற் பொருந் திய அறிவுடனே அம் மாகநத்தன் செவந்த உச்சிக்கொண்டையையுடைய சேவ லாகப்பிறந்தான். எ-று, (உ0)

மக்க ளிருவர் பார்ப்பீர்க் மடமா னோக்கி பேடாக னொக்க வுறையு நாளதனிற் காசிக் கேரு மவரோடுஞ் செக்கர் நிறத்த கூர்வாய சூட்டுச் சேவல் பெடைதொடரத் தொக்க பார்ப்பி னெடுங்காசிக் தொல்லை நகரிற் சென்றதுவே.

(இ-ள்.) குழந்தைக ளிரண்டும் குஞ்சுகளாகவும், இளமைதங்கிய மான் போன்ற கண்ணையுடைய அவள் பெட்டையாகவும், ஒன்றாக வாழும்காலத்தி

முத்திமண்டபத்தின் கதை யுரைத்து. அங்க

லே காசிக்ருக்குச் செல்வோருடனே, செவவிய நிறத்தையும் உர்மையாகிய வாயையும் உச்சிக்கொண்டையு முடைய சேவலானது தன பெட்டைபின் தொடர்ந்துவர, குஞ்சுகளோடும் பழமையாகிய காசிக்ரு மடைத்தது. எ-று.

செங்கட் கயவாய் மோட்டெருமை செழுநீர்க் குவளைப் போதருந்திப் பங்கப் பழனத் துளைத்துக்கப் பணில முழங்கு காகியினிற் நிற்க டவழ்ந்து விளிமபுரிஞ்சு முத்தி மாடத் திடைசேரா வங்க ணிறந்து படுபேற்றாற் கயிலை வரையி னடையுமால்.

(இ-ள்.) செவவிய கண்ணையும் பிளவுபட்ட வாயையு முடைய பெரிய எருமைக்கடாக்கள், செழுமையாகிய நீரின்குள்ள குவளைமலரைப் புசித்துச் சேறு பொருந்திய வயலில் விழுந்து கலக்குவதால், சமருகள் முழங்குகின்ற காகி நகரத்தில், சந்திரன் டவழ்ந்து ஓரத் தேய்கின்ற முத்திமண்டபத்தையடைந்து அவ்விடத்திற்கு நங்கதியார் கயிலையபதவி யடையும். எ-று. (கஉ.)

அன்று முதலாய்க் குக்குடமண் டபமென் றோது மகனுலக மன்ற விதனைக் கேட்டோர்கள் மருளா முத்தி தனிலடைவா றொன்று கூறத் திருநெடுமா லிதய நெகிழ விழிப்பனிப்பக் குன்ற வில்லி சேவடிக்கீழ்க் குழைந்து குழைந்து தொழுதனனல்.

(இ-ள்.) அன்றைய தினமுதற்கொண்டு குக்குடமண்டபமென்று பெரிய வுலகத்தினுள்ளோர் கூறுவர். நிலைபெற இச்சரிதையைக் கேட்டவர்கள் மயக்கமற்ற கோகூத்திற் சேர்வார்கள் என்று (சிவபெருமான்) திருவாய்மலர்ந்தருள், திரிவிக்கிரமாவதாரங் கொண்ட திருமால் மனமுருகவும், கண்கள் நீர்துளிக்கவும், மலைவில்லேந்திய மகாதேவரது திருவடியினகீழே மனமுருகியருகிப் பணிந்தனர்.

ஆய் காலையளப்பரிய விலிங்க பூசையாற்றுகின்றோர் பாய பசும்பொற் படுமணியி னோதை செவியி னிடைப்படா மாயன் கமலப் பொருட்டுறையு மறையோன் முதலோர் வாழ்த்தெடுப்பச் சேய பசும்பொற் சிங்கார மணிமண் டபத்திற் சென்றடைந்தான்.

(இ-ள்.) ஆகிய காலத்தில் அளவிடுதற்கரிதாகிய சிவலிங்கபூசை செய்வோர் பரவிய பசிய அழகிய அடிக்கின்ற மணியோசை திருச்செவியிற் படவும், திருமால் - தாமமாமலர்க்கொட்டையில் வாழும் பிரமதேவன் முதலானவர்கள் பல்லாண்டு பாடவும், பெருமைதங்கிய பசிய பொன்னுலாகிய அழகிய ரத்தினக ள்பதித்த மண்டபத்திற்போய்ச்சேர்ந்தனர் (ஸ்ரீவிஸ்வநாதப்பெருமான்.) எ-று. இனைய காலைக் கேட்கின்றோர் நவில்லோ ரிதயத் தெண்ணுமவ ரனையோர் பாதம் பணித்திடுவோர் பணித்தோர்க் கடிமை பூண்டனளோர் களைவண் டியிருங் கற்பகப்பூங் காட்டி னமரர் பணித்தேத்தப் பனைவெம் புழைக்கை வெள்ளானைப் பாகன் பரவ வீற்றிருப்பார்.

(இ-ள்.) இத்தகைய சரித்தத்தைக் கேட்கின்றவர்களும், சொல்கின்றவர்களும், மனதிறியானஞ்செய்கோரும் அவர்கள் திருவடினைப்பணிவோர்களும், வணங்குவோர்க்கு அடிமைத் திறத்தை மேற்கொண்டவர்களும், சந்திக்கின்ற

வண்டுகள் கிண்டுகின்ற அழகிய கற்பகவனத்தில் தேவர்கள் வணங்கித் துதி செய்யும்படி பனைமரம்போன்ற வெவவிய புழைக்கையையுடைய (ஐராவதமென்னும்) வெள்ளையானையை வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரன் துதிக்கும்படி எழுந்தருளியிருப்பர். எ-று. (௩௫)

முத்திமண்டபத்தின் கதை யுரைத்த அ - ம்

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௪௪௦.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது
விச்சுவநாதர் மகிமை யுரைத்த அத்தியாயம்.

வானிற் றடவுஞ் சிங்கார மணிமண் டபத்திற் புருத்ததற்பின் கூனற் பிறைதாழ் கோடரக் குழகன் செய்தி யுரைத்துமென ஞானத் துறைவாய்ப் படிநதகுறு முனிவ னுவப்ப நலங்கெழுதண் பானற் கருங்கட் செங்கனிவாயக் குறத்தி கொழுநன் பகர்த்திமொல்.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தை யளாவிய அழகிய முத்திமண்டபத்திற் சென்றபிறகு, வளைவாகிய பிறைசச்சந்திரனையணிந்த சடையையுடைய ஸ்ரீவீரவநாதப்பெருமானது விருத்தாந்தங்களை விளம்புவாமென்று, ஞானமாகிய துறையில்மூழ்கிய அகத்திய முனிவர் ஆநந்திக்கும்படி நன்மை மிகுத்த தண்ணிய நீலோற்பலம்போன்ற கரிய கண்ணையும் செவ்விய கனிபோன்ற வாயையுமுடைய குறவர் குலக் கொடியாகிய வள்ளிநாச்சியார் காதலர் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றார். எ-று. (௧) இருண்மேய்க் திலங்கு கதிர்நாவாற் கடைவாய் நக்கு மெரிமணிசேரரியா சனத்தி னினிதேறி யழற்கட் பெருமா னமர்த்திடலுங் கரிபான் முதல புத்தேளிர் வணங்கக் காந்தள் முகைகவற்றும், வரிவால் வளைக்கை வாணிமுத லமர மாதர் வாழ்த்தெடுத்தார்.

* (இ-ள்.) இருளை விழுங்கிப் பிரகாசிக்கின்ற ஒளியாகிய நாவிலால் வாயிற் படியைத் தொடுகின்ற காந்திபொருந்திய மாணிக்கங்களாலமைந்த சிங்காதனத்தில் இனிதாக ஆரோகணித்து அக்கினிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கவும், கருமைநிறம்வாய்ந்த திருமால் முதலிய தேவர்கள் பணியவும், காந்தளரும்பினையொத்து விளங்கும் கீற்றுக்களபொருந்திய வெள்ளிய வளையலையணிந்த சரஸ்வதி முதலிய தேவஸ்திரீகள் மககலப்பாடல் பாடினர். எ-று. (௨)

கன்னிப் படலைத் துழாய்முடியோய் கேட்டி கமழ்தே னூற்றிருக்கும் பொன்னிற் பழுத்த கொன்றையந்தார் புனையுஞ் சடைவிச் சுவநாத னென்ன வுரைக்கு மவ்விவிங்கம் பிரம் மாகு மீங்கதனில் மன்னி யன்புர்க் கெஞ்ஞான்று மழியா முத்தி வழங்குவமால்.

(இ-ள்.) இளமைவாய்ந்த துளவமாலையணிந்த முழையுடைய மாலே! கேட்பாயாக, பரிமளிக்கின்ற தேனானது ஊற்றெடுக்கின்ற பொன்போலப் பழுத்த அழகிய கொன்றைமாலையணிந்த சடாமுழையுடைய விச்சுவநாதனென்று பெயர் சொல்லும் அச்சிவலிங்கக்குறி பரப்பிரம்ஹஸ்வரூபமாகும். இக்காசிரகரில் அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்திலயாம் எக்காலத்தும் நிலைத்திருந்து அடியார்கட்குக் கெடாத மோக்ஷபோகத்தை யறுக்கிரகிப்போம். எ-று. (ங)

நிலவுக் கதிர்கான் நிலகொளிய வெண்ணீர் நணிந்த நிலாநெற்றி.
மலமூன் றெறிந்த பாசுபதர் வடிவ நமது வடிவரகு
மலாதூய் வணங்கி யாங்கவரை யொருகாற் பழிச்சி லாயிரக்காற்
பலன்வேண டாம லெமையேத்து பான்மையோரிற் பலன்பெறுவார்.

(இ-ள்.) சந்திரிகையாகிய கிரணங்களைச் சீந்திப் பிரகாசிக்கின்ற ஒளி தங்கிய நிலாவைப் போன்ற திருவெண்ணீர்நைத் தரித்த நெற்றியையுடைய (ஆணவம் - காமியம் - மாயை யென்னும்) மும்மலங்களைப்பொழித்த பாசுபதர்களின் உருவமே நம்முடைய வடிவமாகும். அவர்களை ஒரு முறை மலர்களிட் டருச்சித் துத் துதிசெய்தால், (யாதொரு) பிரயோசனததையுங் கருதாமல் எம்மை ஆயிரந்தரம் துதித்ததன்மையர்போலப் பலனுறுவார்கள. எ-று.

பாசுபதர் = பசுபதிவிரதம்பூண்டோர்; அறுவகையுட் சமயத்தினருளொரு வகையினர். (சு).

என்னை யேத்தி வணங்குகற்குக் காண்ட லரிய தெஞ்ஞான்று
மன்ன வாற்றா லிவ்வின்கக் தனையே வழிபா டியற்றிமீயின்
சொன்னேன் சொன்னேன் முக்காலு மினன் லிவ்வின்கத் தொழுதிடுவோர்
மன்னு முததி தனிலநாளும் வாழ்த லுணமை யுண்மையே.

(இ-ள்.) எக்காலத்திலும் எம்மைத் துதித்துப் பணிதற்குக் காணாதருமையாகிய தன்மையால் இவ்விவ்வின்கத் தனையே (நீங்கள்யாவரும்) வழிபாடுசெய்யுங்கள்; சொன்னேன்; சொன்னேன்; முக்காலஞ் சொன்னேன். இத்தகைய இவ்வின்கத்தைப் பணிவோர்கள் நிலைபெற்ற மோக்ஷபோகத்தில் எப்பொழுதும் வாழ்ந்திருப்பது சத்தியம்! சத்தியம்! எ-று. (ரு)

வினைபயூட் டறுக்கு மிவ்வின்கத் தன்னை விழைவி னெண்ணது
நினைப்பி னவாத மிருபிறவிக் கொடிய பாவ வினைநீங்கு.
மனத்தின் விழைந்து வழிபடுவான் போதல் செய்யின் மற்றவர்கள்
களைக்குங் கடவின விரிந்தகண்ற் கொடுத்தி வினையின் கடல்கடப்பார். -

(இ-ள்.) (பிறவியாகிய) வினைத்தொடக்கை யொழிக்கும் இச்சிவலிங்கத்தைக் காமியார்த்தமாகத் தியானிக்காமல் (விஷ்காமியமாக) தொழுதால், அவர்களுடைய பெரிய பிறவியாகிய கொடிய தீவினைநீரும், மனதில் ஒன்றை யாசைப்பட்டு வழிபாடுசெய்துவந்தால், அவர்கள் சத்திக்கின்ற சமுத்திரம்போலப் பரந்து அகன்றுள்ள கொடிய தீவினையாகிய துன்பசாகரத்தைத் தாண்டித் தொலைப்பார்கள். எ-று. (சு)

கருணை யோடு மிவ்விவிங்கங் காணடல் செய்யி னவரொளிதீற்
புரவி மகநூ றுற்றுபல னடைவா தீனாழிற் புகலரிதாய்ப்
பரவ வருமா யிராச சூய மாற்றும் பலனடைவார
விரிநீ ராட்டிற் புரவிமகங் கோடி யாற்றும் பலன்மேவும.

(இ.ள்.) ஆசையுடனே இச்சிவலிங்கக்குறியைத் தெரிசித்தால், அவர்
கள் இலேசாக நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்தபலனைப் பெறுவார்கள். (அத
னைத் தமது கையால்) பரிசித்தால், சொல்லுதற்கரிதாய்த் துதித்தறகூரிய ஆயிரம்
இராசசூயயாகங்கள் இயற்றிய பலனை யெய்துவார்கள். பரவிய நீரால் அபிஷேகி
த்தால், கோடி அசுவமேதயாகங்கள் ஆக்கிய புண்ணியம் பொருந்தும். எ-று. (எ)
இன்ன கடவு ளிலிங்கத்தின் மேனி ருளிப்ப வெழுந்தோங்கு
தென்னம் பொதியி னறுஞ்சாந்தத் தேய்வை கொட்டி னாகவராமே
லன்னம் பொருவு மரமகளீர் தெய்வச் சாந்த மகிழ்ந்தணியப்
பொன்னன் துணர்க்கற் பகலீழ லரிபா சனத்திற பொலிந்திருப்பார்.

(இ.ள்.) இத்தகைய தெய்வீகம்பொருந்திய சிவலிங்கப்பெருமானது திரு
மேனியானது குளிர்ச்சி யெய்தும்படி, தெனறியைசயிலுள்ள மேலநோக்கியெழுந்த
அழகிய பொதியாசலத்திற்குள்ளேறிய வாசனையுடைய சந்தனத்தா லபிஷேகித்
தால், அவ்வாறு செய்தவர்கள் தம்பேரில் அனனத்தை யொத்த (நடையையு
டைய) அரம்பாஸ்திரிகள் தேவர் கலையைச சந்தோஷித்துப் பூசும்படி பொன்
போன்ற அழகிய பூங்கொத்துகளை யுடைய கற்பகவிருக்கத்தின் நிழலிலே (இந்
திரபட்டமுற்று) சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பார்கள். எ-று.

சாந்தத்தேய்வை = அரைத்தசந்தனம்.

(அ)

மணங்கொள் தூப மளிக்கின்றோர் மணங்கூர் தெய்வ வருவாவர்
கணங்கொள் தீப மெடுக்கின்றோர் கதிராக லுடுவீன் வடிவாவா
ரிணங்கு நறிய கருப்பூரத் தீப மினிதி னெடுத்தோர்கள்
பணங்கொ ளரவ கங்கணத்தோன் படிவ மாகி வீற்றிருப்பார்.

(இ.ள்.) வாசனைபொருந்திய தூபத்தைக் கொடுக்கின்றவர்கள் மங்கலகர
மிருத்த தேவவடிவெய்துவார்கள் ; கூட்டமாகிய தீபார்த்திகளைச் செய்கின்றவர்
கள் ஒளிவீசும் நகரத்திராவடி வடைவார்கள் ; நனமணந்தங்கிய கருப்பூராததியை
இனிதாக எடுத்தவர்கள் படத்தையுடையசாப்பகங்கணமணிந்த சங்கரரது சார்பு
மடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ-று.

(க)

ஆர்வ மோடு மின்னமுத மளிப்போர் நமது கயிலைவரை
சேர்வர் நித்த மாடலபல வியமுன் செய்வித் திடுமவர்தா
மூர்பொற் நிதலை பூத்தமுலை யாம்மை மாத ருவந்தாட
வேர்முற் றியபூந் தருமீழ் குலிசப் படையோ னெனவிருப்பார்.

(இ.ள்.) ஆசையுடனே இனிய அமுதத்தை நிவேதிப்போர் நம்முடைய
திருக்கலையமலையிற் சேர்வார்கள். நாடோறும் நடித்தல் - பல்வாச்சியங்களை மு
ழக்குவித்தல் (முதலியகருமங்களைச்) செய்வித்தவர்கள், பரவுகின்ற பொன்மயமா
கிய தேமலகுத்த தனங்கையுடைய அரம்பாஸ்திரிகள் ஆந்தித்து நடிக்க அழகு

மிருத்த மலர்களை யுடைய கற்பகவிருகூத்தின் நீழலில் வச்சிராயுதமேந்திய இந்தி ரன்போல இருப்பார்கள். எ-று. (க0)

நறைதூ மலரா விவ்விவங்கத் தன்னை நானும் பணிவோரைத் திறைதூ யுலக மொருமுன்றுஞ் சேவை செய்யு மீங்கிதன்பே ரறைவோர் தம்பாற் கூற்றணுகா தன்பா னோக்கி யுவந்திடுவோர் கறைதா ழரவக் குழையணிநது கணத்தின் முதலா யினிதிருப்பார்.

(இ-ள்.) 'தேன்பொருந்திய பரிசுத்தமாகிய மலர்களால் இச்சிவலிங்கத் தை நாடோறும் (அருச்சித்துத்) துதித்தோரை மூவுலகி லுள்ளவர்களும் கப்பங் கொடுத்துப் பணிசெய்வார்கள். இச்சிவலிங்கத்தின்பெயரை (ஸ்ரீ விஸ்வநாதா என் று) செபித்தபேரிடத்தில் இயமன் வரமாட்டான்; அதனை ஆசையோடு தெரிசி த்து அன்புசெய்வோர் விஷஞ் சொரியுஞ் சர்ப்பகுண்டலமணிந் திவகணங்கட் குத் தலைவராய் இனிதாக விருப்பார்கள். எ-று. (கக)

அலகில் புகழ்விச் சுவநாத வென்ன வொருகா லறைவோரை இலகு நமது நல்லுருவென் றெண்ணி முத்தி யினிதளிப்போ முலகம் புகழெண டிசைப்பாலர் பதமு மழியு முவந்துவந்து பலகா விதனைத் தொழுமவர்தம் பதமற் றழியா தழியாதால்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற கீர்த்தியையுடைய ஸ்ரீவிஸ்வநாதா! வென்று ஒருத ரஞ் சொல்பவரை, பொருந்திய நமது நல்ல வடிவமென்று கருதி இனிதாக மோ கூந் கொடுப்போம். உலகத்தார் துதிசெய்யும் (இந்திரன் முதலாகிய) அஷ்டதித் குப்பாலகரின் பதவிகளும் அழிந்துவிடும். மென்மேலுஞ் சந்தோஷித்த இச்சிவ லிங்கத்தைப் பன்முறை பணிவோர் பெறும் பதவி ஒருபோது மழியாது. எ-று.

இலகுசுடர்விச் சுவநாதற் கிணையாங் கடவு ளிலிங்கமுரீர் சுவலு மணிகள் ளிகைக்கிணையாந் துகடர் தெய்வ தீர்த்தமும்வான் கலவ மஞ்ஞை நடம்பயிலுங் காசிக் கிணையா நன்னகரு முலக மொருமுன் றினுமிலையீ துண்மை யுண்மை யுண்மையால்.

(இ-ள்.) சுடர்மயமாக விளங்கும் விஸ்வநாதவிலிங்கத்திற்குச் சமானமா கிய தெய்வீகம் பொருந்திய சிவலிங்கமும், நீரானது சுழல்கின்ற மணிகன்னிகை த்தீர்த்தத்திற்கு ஒப்பாகிய குற்றமில்லாத தெய்வீகம் பொருந்திய தீர்த்தமும், பெரிய கலாபத்தையுடைய மயிற்பறவைகள் நடனஞ் செய்கின்ற காசிக்ஷேத்திர த்திற்கு நிகராகிய நல்ல க்ஷேத்திரமும், திரிலோகத்திலும் (வேறென்று) இல்லை. இது உண்மை! உண்மை! உண்மை! எ-று. (கங)

என்று கூறி யுமையோடு மெண்டோள் முக்க னெம்பெருமான் றுன்று கதர்கால் சுடரிலிங்க மதனிற் சோத் துழாய்முடியோன் மன்றற் கமல வீட்டுறையு முரவோன் முதல் வானவர்கள் நின்று பழிச்சிப் பழிச்சியென்று நீங்கா தாங்க ணுறைந்தனரால்.

(இ-ள்.) என்று எட்டுத் திருத்தோள்களையும் திரிநேத்திரங்களையுமுடைய எமது இறைவாகிய ஸ்ரீ விஸ்வநாதப்பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளி, உமாதே

வியாருடனே, நெருங்கிய கிரணத்தொகுதியைச் சொரிகின்ற சோகியமமாகிய சிவலிங்கக்குறியில் அந்தர்த்தானமாக, துளவமாலையணிந்த முடியையுடைய திருமால் - வாசனை தங்கிய தாமரைமலரில் வாசஞ் செய்யும் சதுமுகன் முதலாகிய தேவர்கள் எதிரின்று எப்பொழுதும் துதித்துத் துதித்து நீங்காமல் ஆண்டு அமர்ந்திருந்தனர். எ-று.

(கச)

கன்னற் காடு விளிம்புடுத்த காசி நகரின் பெருமையெலாம் பன்னி விரிப்பின் முடியாதாற் சுருக்கி நினக்குப் பகர்ந்தனம்யா மென்ன வுவந்து சூர்மாள் விலங்கு வடிவேல் பணிகொண்டோன் தென்னம் பொருப்பி னினிதுறையுஞ் சீர்சால் முனிவர் குரைத்தனனால்.

(இ-ள்.) கருப்பங்காட்டை வேலியாகக்கொண்ட காசிப்பட்டணத்தின் சிறப்பு முழுவதையும் விரித்துச்சொல்லிமுடியாதாகையால் யாம் நினக்குச் சுருக்கிக்கூறினோம் என்று, பிரகாசிக்கின்ற வேற்படையைச் சூரபன்மன் மாயும்படி செலுத்திய முருகப்பிரான் தென்றிசையிலுள்ள அழகிய பொதியமலையில் வீற்றிருக்கும் சிறப்புமிருந்தஅகஸ்தியமுனிவருக்குச் சந்தோஷித்து அருளிச்செய்தனர்.

அலகில் புகழிப் பெருங்காலை நவின்னோர் கேட்டோ ரன்புற்றோர் நிலவு பொழியுந் தணிக்கவிகை நிழற்ற வரியா சனத்தேறி யுலக மூன்று மொருதிகிரி யுருட்டி யரசர் திறையளப்ப மலரி னுறைபொற் திருமடத்தை வாழ்த்த வினிது வாழ்த்திருப்பார்.

(இ-ள்.) அளவில்லாத புகழையுடைய இப்பெரிய சரிதத்தைச் சொன்னவர்களும், கேட்டவர்களும், அன்புவைத்தவர்களும், சந்திரிகை வீசம் ஒப்பற்ற வெண்கொற்றக்குடை நிழலைச் செய்யும்படி சிங்காசனத்திலிருந்து, திரிலோகங்களிலும் தனது ஒளோ (ஆக்கின) சக்கிரத்தைச் செலுத்தி, மன்னர்கள் பகுதி கொடுக்கவும், தாமரைமலரில் வாழும் அழகிய இலக்குமிதேவியானவள் வாழ்த்தவும் இனிதாக வாழ்த்திருப்பார்கள். எ-று.

(கச)

விச்சுவநாதர் மகிமை யுரைத்த - அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம் - ௨௪௫௬.

நா ரு வ து

சேவியத் திறமுரைத்த அத்தியாயம்.

மூசி வரிவண் டிசையிலு முட்டாட் கமலத் தடமுடுத்த காசி நகரி னுறையிலிங்கம் போற்று முறைமை கழறுகென வாசின் மறைகள் முழுதுணர்ந்த மலய முனிவ னறைத்திடலும் பூசல் புரியுந் கயனெடுங்கட் குறத்தி கொழுநன் புகலுமால்.

(இ-ள்.) கீற்றுகள் பொருந்திய வண்டுகள் மொய்த்துப் பண்பாடுகின்ற முள்ளடியையுடைய தாமரைத்தடாகங்களைப் புடைகுழந்த காசிக்ஷத்திரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கமூர்த்தங்களைத் துதிசெய்யு முறைமைவைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று, குற்றமில்லாத வேதநூற்களையெல்லாமறிந்த பொதியாசலத்துள்ள அகத்தியமுனிவர் வினாவும், போர்செய்கின்ற சேல்மீன்போல நீண்டகண்களையுடைய குறவர்குலப்பெண்ணாகிய வளளிநாயகியார் காதலர் வாய் மலர்ந்தருளத்தொடங்கினர். எ-று. (க)

அசைத்த துகிலோ டலைபுரட்டு மணிகள் னிகையி லமர்த்தாடி யிசைத்த தேவர் முனிவார்தென் புலத்தோர் கடன்க ளினிதாற்றிப் பசுத்த புரவி நெடுந்தேரோன் றுருபா தித்தன் மால்பாந்தன் விசித்த தண்ட பாணிமச்சேச் சுரன்றான் முறையின் வியந்தேத்தி.

(இ-ள்.) அணிந்துள்ள வஸ்திரத்துடனே அலையைச் சுருட்டுகின்ற மணிக் கன்னிகைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, (நூல்களில்) சொல்லிய தேவர் முனிவர்-பிதிரர் ஆகிய இவர்கடன்களை இனிமைபெறச் செய்து, பச்சைகிறந்தங்கிய எழுபுரவிகட்டிய நெடியதேனையுடையதுருபாதித்தன் - பெரிய சாப்பத்தைக்கட்டிய தண்டா யுதமேந்தியபெருமான்-மச்சேஸ்வரப்பெருமான் ஆகிய இவர்களது திருவடிகளைக் கிரமப்படி சந்தோஷித்துத் துதித்து. எ-று. (உ)

பின்னர்த் துண்டி விநாயகனைப் பெட்டி னோடு மினிதேத்தி நன்னித் திலஞ்சுற் சங்குயிர்க்கு ஞான வரவி நீர்தெளித்துப் பொன்னிற பொலிந்த சடைநக்தி தார கேசன் மாகாளர் பன்னர் கரிய புகழ்த்தண்ட பாணி பாதக் தினம்பணிக.

(இ-ள்.) அதன்பிறகு துண்டிவிநாயகப்பெருமானை அன்புடனே இனிதாகத் தோத்திரஞ்செய்து, சுருவுற்றசங்குகள் நல்ல முத்துகளைப்பெறும் ஞானதீர்த்தத்தின் நீரை (சிரமேற்) புரோக்ஷித்துக்கொண்டு, பொன்போற்பிரகாசிக்கும் சடையையுடைய நக்தி யெம்பெருமான் - தாரகேசப்பெருமான் - மாகாளர் - துதித்தற்கரிதாகிய கீர்த்திவாய்ந்த தண்டபாணி ஆகிய இவர்கள் திருவடிகளை நாடோறும் பணியக்கடவர். எ-று. (ங)

மழலைத் தும்பி பாட்டயா மதுவூற் றிருக்கு மலர்ப்பொதும்பிற் குழவித் தூநீர்க் குடக்குரும்பை சிதற வாளை குதித்துகளும் பழனத் தடஞ்சூழ் காகியகி லேசற் போற்றுங் பரிசினியான் மொழியக் கேட்டி பெறலரிய வருமா தவத்து முதலோனே.

(இ-ள்.) அடைதற்கரிய பெருந்தவஞ்செய்த அசத்தியமுனிவனே! மழலைத் தும்பிகள் பண்பாட, தேன் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்ற பூஞ்சோலையில், இளமையாகிய மதுரம்பொருந்திய நீரையுடைய குடம்போன்ற தென்னக் குரும்பைகள் சிதறும்படி, வாளைமீன்கள் குதித்துப்பரங்கின்ற வயலிற் பொருந்திய தடாகஞ்சூழ்ந்த காகிக்ஷத்திரத்தினுள்ள முனி அகிலேசப்பெருமானைத் துதிசெய்யுந் தன்மையை இனியான் சொல்லக்கேட்பாராக. எ-று.

மழலைத்தும்பி என்பது ஓசைநிரம்பாத குதலைச் சொல்லையுடைய இளந்தும்பிகளை, அகிலேசன் எனினும் விஸ்வநாதனெனினு மொன்று. (சு)

ஓங்கா ரோசன் றணையருச்சித் துவப்பி னொமேச் சோதரியி னீங்கா தாழக் கடன்கழித்து நிகரில் திரிவட் டபத்தீசன் நீங்கில் கிருத்தி வாகேச னிரத்தேச் சுரன்சந் திரோச்சுரன்பார் தாங்கு புகழ்க்கே தாரோசன் பிரமேச் சுரன்சொல் வீரேசன்.

(இ-ள்.) ஓங்காரோசப்பெருமானைப் பூசித்து, ஆசையுடனே மச்சோதரிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து (செய்யவேண்டிய) கடன்களைத் தீர்த்து, சமானியில்லாத திரிவட்டபத்தீசன் - கெடுதலில்லாத கிருத்திவாகேசன் - இரத்தினேசன் - சந்திரோசன் - உலகநிறைந்த கீர்தியையுடைய கேதாரோசன் - பிரமேசன் - வீரேசன், எ-று.

இதுமுதல் இரண்டுபாடல்கள் ஒருதொடர். (ரு)

அணிசேர் கருணைக் காமேச னருள்கூர் விசுவ கன்மேசன் மணிகள் னேச னவிழுத்தேச் சுரனீங் கிவனா வரன்முறைபிற் பணிக காசி யகிலேசற் பணிக றாளும் பணியாரோற் றணவா முத்தி தருகாசி யகன்று போகித் தளர்குவரால்.

(இ-ள்.) அழகியகருணைபொருந்திய காமேசன் - அன்புமிருந்த விச்சுவ கன்மேசன் - மணிகளன்னேசன் - அவிழுத்தேசன் ஆகிய இவர்களைக் கிரமப்படி வணங்க்கடவர். தினந்தோறும் காசி அகிலேசப்பெருமானைப் பணியக்கடவர். (அவ்வாறு) நாடோறும் பணியாராகில் நீங்காதமோகூத்தைக்கொடுக்குங் காசிப் பதியை விலகிச்சென்று மனம்வருந்துவர், எ-று. (சு)

இன்ன வீசர் தமைமுறையி னிறைஞ்சி னபா பக்கத்து முன்னர் திதியை முதற்பதினான் களவுத் தொழுக வஃதின்றேற் பன்னு மீசர் பதினாவர் தமையு மருளார் பதினான்கு தன்னி லேனுத் தொழுவேண்டு மென்ன மறைகள் சாற்றுமால்.

(இ-ள்.) இத்தகைய சிவலிங்க மூர்த்திகளை முறைப்படி பணிந்தால், அபரபக்கத்திலே பிரதமைத்திதியை முதலாகக்கொண்டு (சுதூர்த்தசியாகிய) பதினான்கா திதி வரையில் (தினந்தோறும்) பணியக்கடவர், அவ்வாறில்லையாயின், சொல்லிய மூர்த்திகள் பதினாவரையும் அன்புடனே பதினான்கு திதிகளிலாயினும் வணங்கவேண்டுமென்று வேதங்கள் விளம்புகின்றன. எ-று. (எ)

இருளான் கிவிங்க மின்னுமுள கேத்திரோச் சுரன்பா ருவதீச னருள்கூர் பசுப தீச்சுரன்கங் கேச னரும தேசனன்பு தருமோங் கொளிய கபர்த்தீசன் சதீசன் தார கேச்சுரன்றாள் [ல். தெருளா லுணர்ந்தட் டமிதொறும்போய்ச் சேவை செய்ய வேண்டுமா

(இ-ள்.) (இவையையன்றி) இன்னும் எட்டுச் சிவலிங்கமூர்த்தங்க ளிருக்கின்றன. கேத்திரோசன் - பார்வதீசன் - கிருபையிருந்த பசுபதீசன் - கங்கேசன் - நருமதேசன் - அன்பைத் தரும் பேரொளி வாய்ந்த கபர்த்தீசன் - சதீசன் - தார

கேசன் (ஆகிய இவர்களது) திருவடிகளைப் பத்தியோடு தியானித்து அஷ்டமித் திதிகளிற் சென்று தெரிவிக்கவேண்டும், எ-று. (அ)

தடங்கொள் வரணை தனிலாடிச் சயிலேசனையுஞ் சங்கமத்திற் படிந்து சங்க மேசனையுஞ் சுவல வாவி தனிப்படிநதாங் கடைந்த சுவலே சனையுமுத்தி யருள்கூர் மதநா கினிப்புனலிற் குடைந்து புகழ்மத் தியமேசன றனையுந் தொழுது கைகூப்பி.

(இ-ள்.) இடங்கொண்டெள்ள வரணைநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சயிலேசனையும், சங்கமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சங்கமேசனையும், சுவலவாவியில் மூழ்கிச் சுவலேசனையும், மோகூடத்தை யதுக்கிரகிக்கும் மந்தாகினி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து புகழ்பெற்ற மத்தியமேசனையும் வணங்கிக் கைருவித்து. எ-று.

சங்கம மென்றது வரணை நதியும் அசியுஞ் சங்கம முறும் இடம் என்க.

இதுமுதல ஐந்துபாடல்கள் ருளகம். (க)

பூசை புரிந்தாங் கிரணியகற் பத்திற் படிந்தப பெயர்புனைந்த வீசன் றனையு முயாமணிகள் னிகைதோய்த் தீசா னேசனையும் பேசு புகழ்கோப பிரோகத்திற் படிந்தப் பெயர்மெய்க் கடவுளையு மாசில கபில மெழுந்தி யிடபக் கொடியோ னையும்வாழ்த்தி.

(இ-ள்.) பூசைசெய்து, இரணியகருப்பதீர்த்தத்திலே தோய்த்து, இரணியகருப்பேசப்பெருமானையும், உயர்வாகிய மணிகண்ணிகைத் தீர்த்தத்திலே படிந்து ஈரானேசனையும், சொல்லத்தக்க கீர்த்தியையுடைய கோப்பிரோகதீர்த்தத்திலே நீராடி அநதப் பெயர்புனைந்த ஈசனையும், குற்றமில்லாத கபிலதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து இடபக்கொடியையுடைய கபிலேசனையும் துதித்து. எ-று (க)

மறைக னோது முபசாந்தி மடுவி லாடி யுபசாந்தி யிறைவன றனையு மெழிற்பஞ்ச சூட வாவி யினிதாடி நறவு துளிதூங் கிதழ்புனை சேட்டே சனையு நற்கடற்பேர் பெறுக பததிற் படிநதாங்க ணுறைந்த பெருமா னையுமெத்தி.

(இ-ள்.) வேதங்கள் கூறுகின்ற உபசாந்தி தீர்த்தத்தில் தோய்த்து உபசாந்தீசனையும், அழகிய பஞ்சசூட மென்னும் தீர்த்தத்தில் இனிதாக மூழ்கி, தேன்துளிக்கின்ற கொன்றைமாலையணிந்த சேட்டேசனையும், கல்ல, கடற்குப்பதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆங்கு வசிக்கும் பெருமானையும் துதிசெய்து. எ-று. (க)

மகதே வுறைபொற் கினகரத்து வாவிதோய்த்தவ் விறைவனையுந் தகைசால் தருசுக் கிரோசர்முன்னத் தடத்திற் படிந்தக் கடவுளையுந் துகடா தண்ட காதத்திற் றேய்ந்து வியாக்கி னேசனையு முகிலவாய் மடுக்குஞ் சவுனகருண் டத்தி னோங்கு புனல்மூழ்கி.

(இ-ள்.) மகாதேவலிங்கம் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய திருக்கோயிலின் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அப்பெருமானையும், மேம்பாடுதரத்தக்க கக்கிரோசலிங்கத்தின் முன்னுள்ள தடாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அத்தலைவனையும், குற்றம் நீங்கிய

தண்டகாததீர்த்தத்திஸீ தோய்ந்து வியாக்கிரோசனையும், மேகநகன் (நீர்) உண்ண
கின்ற சவுனக தீர்த்தத்தின் பெருகுகின்ற நீரில் படிந்து. ௭-று. (க௨)

மூற்றாக் குறுத்து முனைத்திங்கள் முடித்த சவுன கேசனையும்
கற்றா ரிதய மலாகளிப்பக் களிகூர சமபு கேசனையும்
முற்றா தரவி னபரபக்கத் தூயர்முற் நிதியை முதற்றொடங்கி
மற்றோர் பதினான் களவேத்தி வணங்கு மவர்வீடடைவாரோ.

(இ-ள்.) மிக்க இளம்பிறைச்சந்திரனைச் (சடைக்கற்றையிற்)குட்டியுள்ள
சவுனகேசனையும், (வேததூல்களைப்) படித்தவரது இதயதாமரை களிப்பெய்தும்
படி ஆந்தமிகுகின்ற சம்புகேசனையும், முழு அன்புடன் அபரபக்கத்தின் பிரத
மைத் திதிமுதல் பதினான்குதிவிவராயில துதித்துப் பணிபவர்கள் மோக்ஷமடை
வார்கள். ௭-று. (க௩)

அறைவ ளின்னு மீசர்பதி னொருவ ருளராக் கினித்திரப்பேர்
பேறுவா விபினிற் படிந்தாக்கி னித்திரோச் சுரனறண பிறைவேணி
யுறுவ சீசன் விளங்குமகி லேச சோவகு சடாமீசன்
பொய்வா ளரவ கங்கண ததுப் புனைதாரப் பார பூதேசன்.

(இ-ள்.) இன்னும்சொல்கின்றேன், (இவரோயன்றிப்) பதினொருமூர்த்திக
ளிருக்கின்றனர். ஆக்கினித்திரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஆக்கினித்திரோச்
சுரன் - தண்ணியபிறைச்சந்திரனையணிந்த சடையையுடைய உருவசேன் - பிர
காசிக்கின்ற அகிலேசன் - உயர்வாகிய சடாமீசன் - புள்ளிவாய்ந்த ஒள்ளிய சர்ப்
பத்தைக் கங்கணமாகவும் மாலையாகவும் தரித்த பாரபூதேசன். ௭-று.

இதுமுதலிரண்பொடல்கள் ஒருதொடர்.

(க௪)

புனிற்று மடமா னிடனேகது மிலரங்க லேசன் புராந்தகனன்
மணப்பி ரகாசேச் சுரன்பிரிதி கேசன் மாத லேசனவண்டு
களைக்கு மிதழி புனைவேணித் திலவன் னேசன் கழலிணைகள்
நினைத்து முறையிற் சேவைசெய்யு மவரோ முத்தி நெறிகாண்பார்.

(இ-ள்.) மிக்க இளமைதவசிய மாண இடத்திருக்கரத்தேந்திய இலாங்
கலேசன் - புராந்தகேசன் - நல்லமனதையுடைய பிரகாசேச்சுரன் - பிரிதிசேச
ன் - மாதலேசன் - வண்டுகளொலிக்கும் கொன்றைமலர்கூடிய சடையையுடைய
திலவன்னேசன் (ஆசிய இவர்களது) திருவடிகளைத்தியானித்து, கிரம்பபடி தெரி
சிப்பவர்களே மோக்ஷவழியையடைவார்கள். ௭-று. (க௫)

கருமபுங் கழையு ரிகாமெனறோட் காமா கவுரி சேவைமுறை
விரும்பிக் கேட்டி. சுக்கிலபக் கத்தின் மேய திரிதிகையி
லரம்பை குலைத்து முகங்கவிழ மகன்கோப் பிரோர்த தனிலாடிச்
சுருமபுண் கூந்தற் கருநெடுங்கட் சுகரிக் காளி தாள்போற்றி.

(இ-ள்.) சுரும்பையும் மூங்கிலையுமொத்த மெல்லியதோனையுடைய அழ
கிய உமாதேவியின் தெரிசனமுறையை விருப்புற்றுக் கேட்பாயாக. சுக்கிலபக்க
த்திற்பொருந்திய திரிதிகைத்ததியிலே, வாழைமரங்கள் குலைவிட்டுத் தலேசாய்க்

கும விசாலமாகிய கோப்பிரேரக தீர்த்தத்தில்மூழ்கி, வண்டுகள் மொய்க்கின்ற அளகபாரததையும் கறுத்து நீண்ட விழியையு முடைய சுகநீக்காளியம்மையின் திருவடிபயத் துதித்து. எ-று.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் குளகம்.

(கசு)

சேட்ட வாவி தனிற்படிந்து சேட்ட கவுரி தனையுமுத்தி காட்டு ஞான மடுமூழ்க்சிச செளபாக் கியநற் கவுரியையும் வீட்டி னின்ப மினிதருள்சிங் கார விமலை யருள்கோயில் மோட்டு வாவி படிநதவள்பொன் முளரி மலர்த்தா னையுமேத்தி.

(இ-ள்.) சேட்டதீர்த்தத்திலே தோய்த்து சேட்டகௌரியம்மையையும், முத்தி வழியைக் காண்பிக்கத்தக்க ஞானதீர்த்தத்தில் மூழ்கி நல்ல செளபாக்கிய கௌரியையும், மோகூனந்தத்தை இனிதாகப்பிரசாதிக்கின்ற சிங்காரகௌரியம்மையின் கிருபைதங்கிய திருக்கோயிலிலுள்ள பெருமைபொருந்திய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி அவ்வம்மையாரது பொற்றாமரை மலர்போன்ற திருவடியையுந் துதி செய்து. எ-று.

(கௌ)

வெண்ணர் துயிர்த்த முத்தமிருள் விழுங்கு கோட்டு விசாலகங்கை தணணம் புனலிற் றேய்நதுவிசா லாட்சி தனையு மருவினையா மெண்ணர் தொலைக்கும் லளிதமடு மூழ்கி லளித கவுரியையும் வணணர் திகழும் பவானிதடத் தப்பேர் மடமா னையுமேத்தி.

(இ-ள்.) தாவளயமாகிய சங்குகள் பெற்ற முத்துகள் இருநையொழிக்கின்ற கரைகளையுடைய விசாலம்பொருந்திய கங்கையாகிய அழகிய தண்ணிய தீர்த்தத்தில் படிந்து விஸாலாகூழியம்மையாலாயும், அரியதீவினையாகிய எண்ணங்களை யொழிக்கும் இலளிததீர்த்தத்தி லாடி இலளித கௌரியம்மையாலாயும் அழகுவிளங்கும் பவானி தீர்த்தத்தில் (மூழ்கி) மான்போன்ற (விழியை யுடைய) பவானிகௌரியையும் துதிசெய்து. எ-று.

(கஅ)

விந்து தீர்த்தப் புனலாடி வியன்மங் கலப்பேர்க் கவுரியையுந் தந்த முறையிற் பணிந்துமலர்த் தையல் பாத மலர்க்கமலஞ் சிந்தை செய்து சதுர்த்திதொறு மலர்தூய் வணங்கிச் சேவைசெயி னந்தி லதனாற் கொடுங்கூற்ற மடையு நகரி லடையாரால்,

(இ-ள்.) விந்து தீர்த்த சலத்திலே தோய்த்து மங்கலகௌரியம்மையையும், தத்தமக்குரிய கிரமப்படிவணங்கி, இலக்குமியம்மையின் பாததாமரையைத் தியானஞ் செய்து, சதுர்த்தித் திதிகள்தோறும் மலர்களா லருச்சித்துப் பணிந்து சேவை செய்தால், அதனாலே கொடிய இயம்புரத்தை (ஒருபோதும்) சேரமாட்டார்கள். எ-று.

“அந்திலாவ் கசைகிலே யிடப்பொரு ளாகும்” —என்றார்.

(கக)

மகிழ்கூர் தினிது மங்கலவா ரத்தில் வயிர் வளைத்தொழுக புகழ்ஞா யிற்றிற் கன்னியொடு பொருந்து மஞ்ஞான் றினிற்புதல்வ ரிகழா தேத்துந் துலாமியைந்த வவ்வா ரத்தி லிருள்சீக்கும் பகலோற் பணிக் கொற்றவைமைப் பணிக நவயி யட்டமியில்.

(இ-ள்.) மகிழ்ச்சிமிஞ்ஞ மங்கலவாரத்திலே வயிரவப்பெருமானே இனி தாகப்பணியக்கடவர். புகழ்பொருந்திய ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் (சூரியன் கன்னி யாராசிபொருந்திய) புரட்டாசிமாதத்திலும், மைந்தர்கள் மகிழ்ந்து துதிக்கும் (சூரி யன் துலாராசிகடிய) அற்பசிமாதத்தில் அவ்வாசிவாரத்திலும் அந்தகாரத்தையகற் றும் சூரியனை வணங்கக்கடவர். நவமி அஷ்டமித்திதிகளில் தூர்க்காதேவியைத் தொழக்கடவர். எ-று (உ0)

தடவுப் பசுந்தாள் நெடுமுட வுத் தாழை புடைசூழ் வயற்காசிக் கடவுட் கோயி லகத்துணிகழ் சேவை கேட்டி வைகறையி லடைவீற் புனலாட் டயர்ந்துபஞ்ச வேழ முகவற் பணிந்ததற்பின் விடமுற் றியகார் மணிமிடற்றெம் மகிலே சன்றாள் வியத்தேத்தி.

(இ-ள்.) பெரிய பசுமையாகிய அழையபுடைய நீண்ட முடத் தென்னம ரங்கள் புடைசூழ்ந்த வயலையுடைய காசிகேசுத்திரத்திலுள்ள தெய்வீகம் பொரு ந்திய திருக்கோயிலுக்குள் சேவை செய்யவேண்டிய முறைமையைக் கேட்பா யாக; விடியற்காலத்தில்நீராடி நியமனப்படி பஞ்சவேழமுகவனைப் பணிந்து அத ன்பின்னர் கரிய ஆலாலம் பொருந்திய அழகிய கண்டத்தையுடைய எமது அகிலேசப்பெருமானது திருவடியைச் சந்தோஷித்துத் துதித்து. எ-று.

“பஞ்சவேழமுகவன்” என்றது யானைமுகங்களைத்துள்ள சிந்தாமணிவிநா யகரை. இவர் பிரபாவம் சிற்பதூங்கடலுட் காண்க. “பஞ்சவேழமுகவர்ப்பணிந் து” எனப் பாடமாயின், “ஆசார கேசசிந்தா மணிகபர்த்தி சித்திவிநா யகனென் றாய- தேசாரும் விநாயகரோ னாவர்” என முன்கூறிய ஐங்கரக்கடவுளர் ஐவரை யெனக் கொள்க.

இதமுதல் பன்னிரண்டு பாடல்கள் குணம்.

(உக)

மதிய முரிஞ்சு நிருவாண மணிமண் டபத்தி விருந்துமறை வீதியி னகத்து நிகழ்சேவை புரிவல் கொடுத்தி வீணையகற்றிக் கதியின் றருளல் வேண்டுமெனக் கருதி மவுன மொடுமலர்த்தேன் பொதியு மணிகள் னிகைகருறுத்தன் புனலி னன்பு புரிந்தாடி.

(இ-ள்.) சந்திரனை மளாவிய அழகிய நிர்வாணமண்டபத்திலிருந்து, வே தாகமமுறைப்படி தெரிசனஞ் செய்கின்றேன்; (அடியேனது) கொடிய தீவினைத் தொடக்கை யொழித்து இப்பொழுது நற்கதியை யறுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்று மௌனமாகத் தியானித்து, மலர்களிற் பொருந்திய தேன் பொதிந்த மணிகன்னி கையாகிய வாசனைதங்கிய தண்ணியநீரில் ஆசைகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்து. எ-று.

மணிகள் னிகையை மலர்தூவி வணங்கிக் கம்ப னேச்சுவத விணையி லீலிங்கம் புயகேசன் பருவ தீச னுலகெல்லாம் பணிய வருகந் கேசனன்பாம் வளிதா கவுரி பணைநெடும்பொற் நிணிதோட் சராசத் தேச்சுரன்சோ மேசன் வராகஞ் சிறத்தேத்தி.

(இ-ள்.) மணிகன்னிகைத் தீர்த்தத்தை மலரானருச்சித்துப், பணிந்து, சுமானமில்லாத கம்பளேச்சுவதலிங்கப்பெருமான்-புயகேசப்பெருமான் - பருவதி

சப்பெருமான் - உலகமுழுவதும் தொழும்படித்தோன்றிய கங்கேசப்பெருமான் - அன்பமைந்த இலளிதாகெளரியம்மை - கிளைத்த நெடிய பொன்மயமாகிய வலிய தோளையுடைய சராசந்தேசப்பெருமான் - சோமேசப்பெருமான் - வராகலிங்கப் பெருமான் (ஆகிய இவர்களை) சிறப்போடு துதித்து. ௭-று. (௨௩)

பிரமேச் சுரணைப் புகழுகத்தீச் சுரணைக் கச்சிப பேசனையோங் கரிகேச் சுரணை வயித்தியநா தனைமெய்த் துருவே சனையிலங்கு விரிதார்க் கோகன் னேச்சுரணை யாட கேசன் றனைவிதிக்குத் தெரிபா வருவாந் தடாகேசன் றனையாங் குவகை சிறந்தேத்தி.

(இ-ள்.) பிரமேச்சுரணையும், புகழ்பொருந்திய அகத்தீச்சுரணையும், கச்சி யபேசனையும், (சீர்) ஓங்கிய அரிகேச்சுரணையும், வயித்தியநாதனையும், உண்மை யாகிய துருவேசனையும், பிரகாசிக்கின்ற பரந்த மாலையையணிந்த கோகன்னேச் சுரணையும், ஆடகேச்சுரணையும், பிரமதேவனுக்குத் தெரியப்படாத திருவுருவை யுடைய தடாகேச்சுரணையும், அவவிடத்தில் ஆரத்தமிடுத்து துதிசெய்து. ௭-று.

பொன்னங் கொன்றை புனைகே டேசன் பார பூதேசன் மின்னுக் கதிர்வேற் சித்திரகுத் தேசன் விற்றசித் திரபூதன் பன்னு மறையி னுபரிடதப் பொருளாம் பசுபு தேச் சுரனீள் கன்னங் கரிய மணிமிடற்றுப் பிதாம கேசன் கழல்போற்றி.

(இ-ள்.) பொன்னிறமாகிய அழகிய கொன்றைமாலையணிந்த கேடேசன் - பாரபூதேசன் - பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களையுடைய வேலேந்திய சித்திரகுத்தே சன் - சித்திரபூதேசன் - வேதத்திற் சொல்லிய உபரிடதப் பொருளாகிய பசுப தேச்சுரன் - மிகக் கருமையாகிய நீலகண்டத்தையுடைய பிதாமகேசன் (ஆகிய இவர்களது) திருவடிகளைத் தோத்திரஞ்செய்து. ௭-று. (௨௪)

கலசேச் சுரன்சன் தேச்சுரன்வீ ரோசன் விழுவேச் சுரன்கருணை யிலகூர தேசு வளர்சிந்தா மணியைங் கரன்வா னிமையோர்கள் மலர்தூஞ் சேனா விராயகன்சீர் வசிட்டன் வாம தேவனவரைச் சிலையார் புரமூன் றழலுட்டு திரிசந் தேசீனடி போற்றி.

(இ-ள்.) கலசேச்சுரன் - சந்தேச்சுரன் - வீரோச்சுரன் - விச்சுவேச்சுரன் - கிருபைவிளங்கும் ஞானமயமாகிய சிந்தாமணிவிநாயகன் - பெருமைதங்கிய தே வர்கள் மலரானருச்சிக்கும் சேனாவிராயகன் - சீர்த்தியுடைய வசிட்டேச்சுரன் - வாமதேவேச்சுரன் - மலைவில்லாவ் திரிபுரங்களைத் தீயூட்டிய திரிசந்தேசன் (ஆகிய இவர்களது) திருவடிகளைத் திபானஞ்செய்து. ௭-று. (௨௫)

தள்ளா விழுச்சீ ரொடுமோங்கு விசாலாட் சேசன் தருமேசன் வெள்வே லேந்து விச்சுவபா குவனா சார விநாயகனா ரொள்வாள் விருத்தா தபன்சதுர்வக் கிரோசன் பிரமீச் சுரனுடைந்து கள்வா யுமிழ்தார் மனப்பிரகா சேச னணிபொற் கழல்வாழ்த்தி.

(இ-ள்.) நீக்கப்பட்டாத மேம்பட்ட சீர்த்தியோடுயர்ந்த விசாலாட்சேசன் - தருமேசன் - வெள்ளிய வேலேந்திய விச்சுவபாகேசன் - ஆசாரவிநாயகன் -

(வெற்றி) மாலைகுடிய ஒள்ளிய வாளைத்தாங்கிய விருத்தாதபேசன் - சதுரவக்கோசன-பிரமீச்சுரன் - (முறுக்கு) உடைந்து வாயினின்று தேனைச்சொரியும் மலர்மாலை தரித்த மனப்பிரகாசேசன் (ஆகிய இவர்களது) அழகிய பொன்போன்ற திருவடிகளைத் துதித்து. ௭-று. (௨௭)

ஏற்றுக் கொடியேற் தியவீசா னேசன் சண்டி சண்டசன் போற்று பவானி சங்கரனீள் புழைககைத் துண்டி விராயகன் வெங்குற்றை யுதைத்த பொலங்கழற்றூட் சராசந் தேசன் கொன்றைநற வுற்று சடிவத் திலாங்கேசன் குலீச்சு ரன்றா ஞ்வந்தேத்தி.

(இ ன்.) இடபக்கொடியைத்தாங்கிய ஈசானேசன் - சண்டி - சண்டசன் - துதிக்கத்தக்க பவானியம்மை - பவானீசன் - நெடிய துதிக்கையையுடைய துண்டிவிராயகர் - கொடிய காலையுதைத்த அழகிய வீரகண்டாமணிதரித்த திருவழையையுடைய சராசந்தேசன் - கொன்றைமலரின் தேனைச்சொரிகின்ற சடைவையையுடைய இலாங்கேசன் - குலீச்சுரன் (ஆகிய இவர்களது) திருவடிகளைச் சந்தோஷித்துத்துதித்து. ௭-று. (௨௮)

பரிதிச் சுடர்வே லுயர்த்தருள்பார்ச் சேசனருட்பாத் திரவேசன் பிரதிக்கிரேச னிட்களங்கள் மார்க்கண்டேசன் பெயம்மலர்ப்பூத் தெரியற் பரிசா சேச்சுரன்கங் கேச னிவர்தாள் சேவைசெய்யா வருவிப் பசுத்தே னலைபுரட்டு ஞான வாவி தனிலாடி.

(இ-ன்.) சூரியனபோலக் கிரணங்களைச் சிந்தும் வேலாயுதமேந்திய பாச்சேசன் - கிருபை தங்கிய பாத்திரவேசன் - பிரதிக்கிரேசன் - நிட்களங்கேசன் - மார்க்கண்டேசன் - (தேன்) சொரியும் மலர்மாலை தரித்த பரிசாசேசன் - கங்கேசன் - இவர்களது திருவடிகளைத் தெரிசனஞ் செய்து, அருவிபோலியுடும் பசிய தேனை அலைகள் புரட்டுகின்ற ஞானதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து. ௭-று. (௨௯)

நந்தி கேசனருட்டார கேச னுலக நன்குதொழுவநத மகாகா னேசன்விறற நண்ட பாணி மகேசன்வினைப் பந்த மறுக்கு முத்தீசன் விடையூர் வீர பத்திரோசனைந்து வேழ முகனவிமுத் தேசனிவரை யடிபோற்றி.

(இ ன்.) நந்திகேசன் - கிருபைபுரியுந் தாரகேசன் - உலகததார் நன்றாகப் பணியும்படி போந்த மகாகாளேசன் - பராக்கிரமம் பொருந்திய தண்டபாணிக்கடவுள் - மகேசன் - தீவினைத்தொடக்கை யொழிக்கும் முத்தீசன் - இடபவாகனமுடைய வீரபத்திரோசன் - ஐந்து வேழமுகமுடையவர் - அவிமுத்தீசன் இவர்களது திருவடிகளைத் துதிசெய்து. ௭-று. (௩௦)

வளங்கொள் காசி யகிலேசன் நிருமூன் போந்து மவுனமொழிந்துளங்கொள் மறையின் பொருளோதி யின்ன சேவை யுஞ்நினைன்யான் விளங்க வென்பா லருள்புரிய வேண்டும விமல வெனவேத்தித் துளங்கு முயர்தென் மண்டபத்தி னிருந்து போந்த துயரநீங்கி.

(இ-ள்.) வளப்பம் பொருந்திய காசி அகிலேசப் பெருமானது திருச்சங்கி தானத்தின முன் வந்து மௌனம் நீங்கி மனதிற்கொண்ட வேதப்பொருளால் தியானஞ்செய்து நிரமலஸ்வரூபியே! அடியேன் இத்தகைய சேவையைச் செய் தேன. அடியேனிடத்தில தேவரீர் அதுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும் என்று தோத்திரஞ்செய்து பிரகாசிக்கின்ற உயர்வாகிய அழகிய மண்டபத்திலிருந்து நடந்துவந்த தயராததை யொழிந்து. எ-று.

தெனாமண்டபம் என்பதற்குத் தென்நிசையிலுள்ள மண்டப மெனினும் பொருந்தும். “துளங்கு முத்தி மண்டபத்தி னிருந்து” எனவும் பாடம். (நக)

பினனாத் தமது மனைககேகிற் பாவ நீர்கிப் பேரின்ப மன்னி யிருப்பர் பதினொன்றாந் திதியிற் கடவுண் மாதிர்த்தந தன்னி லாடி மணிவண்ணன் சேவை தாழா தியற்றுவரேல் முன்ன வரிய பேரின்ப முத்தி நெறிக்கு வழியாமால்.

(இ-ள்.) அதன்பிறகு தமதுவீட்டிற்குச் செல்வாராகில் (தாம்செய்த) பாவ மொழிந்து பேரின்பத்தில் நிலைபெற்று வர்ப்பவர்கள். பதினொன்றாவதாகிய ஏகா தசித் திதியிலே தெய்வீகம் பொருந்திய மகாதிர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து நிலம ணிபோன்ற திருமேனிவாய்ந்த திருமால் சேவையை (முறை) தவறாது செய்வா ராகில், எண்ணுதற்கரிதாகிய பேரின்பமென்று சொல்லும் மோகூதமார்க்கத்திற்கு வழியுண்டாகும். எ-று. (நஉ)

குலதம் பத்தைப் பூரணியி லுவாவிற் போற்றிக் கைகூப்பி னாலகை வருத்தா சேவையின் னி வீழ்நாள் கழித்த லாகாவா னிலவு தினந்தோ றிருபோது நெடுநீர்க் கங்கை மாகத்தோய்ந் துலக மேத்து மகிலேசன் பொற்றாள் வணங்கி யுறைகவே.

(இ-ள்.) குலதம்பத்தைப் பூரண அமாவாசைகளில் துதித்துக் கைகுவித் தால் பசாசுகள் துன்பப்படுத்தமாட்டா. சிவதெரிசனமில்லாமல் நாட்களை வீணா கக்கழித்தல் கூடாது. விளங்குகின்ற நாடோறும் காலையுமாலையும் ஓடிய நீர்மய மாகிய பெரிய கங்காநதியில் மூழ்கி, உலகத்தார் துதிசெய்யும் ஸ்ரீ அகிலேசப்பெரு மானது அழகிய திருவடிகளைப் பணிந்து வசிக்கக்கடவர். எ-று. (நங)

காவி மேய்ந்து கள்ளொழுக்க கயவாய் மேதி கிடந்துயிர்க்கும் வாவி சூழ்ந்த காசினகர் வதிந்து சேவை செய்யாமல் யாவ ருறைந்தா ரவர்மரபி னிறந்தோர் கிறிது மருளின்திப் போவ ரென்ன வெஞ்ஞான்று மருமா மறைகள் புகலுமால்.

(இ-ள்.) நீலோற்பலத்தைப் புசித்துத் தேன் சிந்தும்படி. பெரிய வாயை யுடைய எருமைக்கடாக்கள் இருந்து மூச்செறிகின்ற தடாகங்கள் புடைசூழ்ந்த காசிக்ஷேத்திரத்தில் வாசஞ்செய்து, சிவதெரிசனஞ்செய்யாமல் எவர் (வீணை) வசிக் கின்றாராகளோ, அவர் வமிசத்திலிறந்தவர்கள் சற்றேனும் ஈஸ்வரகடாகூழில்லா மற் போவார்களென்று பெருமை பொருந்திய அரிய வேதங்கள் எப்போதும் கூறும். எ-று. (நச)

உலகு புருதத் திறந்தகடை யோங்கு மதிர்கா சியிலுறைத் து
மலைநீர் புரட்டு கங்கைதனி லாடி யகிலே சனைப்பணியார்
கொலைசெய் பிறைவா ளெயிற்றழல்கட் கூர்முத் தலைவேற் காலனெனு
மிலகு மணிச்சூட் டலங்குதுத்திப் பாந்தள் வாய்ப்பட் டுறந்துழல்வார்.

(இ-ள்.) உலகத்தினர் பிரவேசிக்கும்படி திறந்துள்ள கடைவாயையுடைய உயர்ந்த மதில்கூழ்ந்த காசிகரத்திலிருந்தும், அலைகள் நீரைப்புரட்டுகின்ற கனகாதீரத்தில் தோய்ந்து ஸ்ரீ அகிலேசப்பெருமானை வணங்காதவர்கள், கொலைத் தொழில் புரியும் பிறைச்சந்திரன்போன்ற வெள்ளிய (வக்கிர) தந்தத்தையும், தீக் கண்ணையும், கூர்மை வாய்ந்த முத்தலை வேலாகிய சூலப்படையையுமுடைய எமனென்று சொல்லப்படும், மாணிக்கத்தை உசுசிக்கொண்டையிற் கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற படப்பொறிவாய்ந்த பாம்பின்வாயிலகப்பட்டு இறந்து வருந்துவர். எ-று.

அணிபொற் கனத்த தகடுபொதிந் தலங்கு சோதிக் கதிரொறிக்கு
மணிகள் னிகையிற் றினமூழ்கி யகிலே சன்றாள் வழத்துகின்றோ
ரிணையில் கடவுட் டுர்த்தங்கள் யாவும் படிந்து சேவைசெய்தார்
தணிவி லுயர்பே ரின்பமுத்தி சார்வ ருண்மை யுண்மையே.

(இ-ள்.) அழகிய பொன்னாலாகிய கனத்த தகட்டினால் மூடப்பட்டுப் பிரகாசிக்கும் சோதிமயமாகிய கிரணங்களை வீசும் மணிகன்னிகைத் தீர்த்தத்திலே தினந்தோறும் ஸ்ரீ ஸ்ரீவநாதப் பெருமானது திருவடிகளைத் துதிசெய்வோர் சமானமில்லாத தெய்வீகம்பொருந்திய தீர்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் மூழ்கி (எல்லாச் சிவமூர்த்திகளையும்) சேவைசெய்தவராவார்கள், (அவர்கள்) கெடுதலில்லாத உயர்ந்த பேரின்பமாகிய மோகூத்ததைச் சேர்வார்கள், சத்தியம் - சத்தியம், எ-று. (கசு)

வேறு.

யாழ்சை மிடற்ற மாங்குயி லகவு மிலைதலை விரித்ததண் சோலை
சூழ்கிடர் தோங்கு காசிகண் டத்தின் ரொடர்புயர் வதனுடை சிறப்பு
மாழ்கடற் பரப்பின் கண்ணி வரிதா மருந்தமிழ் முழுவதுந் தெரிந்த
தாழ்வில்கீர் முனிவ கேளெனச் சூர்மாந் தடிந்தவ னருளொடுஞ் சாற்றும்

(இ-ள்.) வீணாதம்போன்ற மிடற்றொலியையுடைய மாமரத்தில் வசிக்குங் குயில்கள் கூவுகின்ற இலைகள் தலைவிரித்துள்ள தட்பமாகிய சோலைகூழ்ந்து விளங்கியுயர்கின்ற (காசிகரத்தின் சிறப்பாகிய) காசிகண்டத்தினது தொடர்ச்சி-உயர்ச்சி - மேம்பாடு முதலியவற்றையெல்லாம், ஆழமாகிய கடல் சூழ்ந்தபூமியில் அறிதலருமையாகும். அரிய தமிழ்நூல்களையெல்லாம் உணர்ந்த கெடுதலில்லாத சிறப்பு வாய்ந்த அகத்தியமுனிவனே ! கேளென்று, ரூபன்மனாகிய மாமரத்தைச் சம்ஹரித்த ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுள் கிருபையுடன் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றனர். எ-று. (கவு)

மின்னவிர பசும்பொற் குடுமியடுவொன் முகட்டுயர் விந்தமால்வரையை
இன்னிசை மகதி யாழ்ப்பயில் முனிவ னெதிர்த்தன னிடம்பிய வாரும்

பன்னரு மறைநான் முகத்தவ னுலகிற் பண்ணவர் போகிய வாறு
மன்னவா மலயத் தருந்தவ முனிவன் சாலையி னடைந்திடு மாறும்.

(இ-ள்.) (முதலாவது) இனிய இசைபயிலும் மகிழ்வீணையேந்திய நாரதமு
னிவர் மின்னலை வீசிப் பிரகாசிக்கும் பசும்பொன்னுலாகிய உச்சிபையுடைய நெ
டிய ஆகாயமளவியுயர்ந்த பெரிய விந்தவனாயை யடைந்து (மேருமலையோடு ப
கைமைகொள்ள) போதித்தவகையும், (இரண்டாவது) சொல்லுதற்கரிய வேதங்க
ளையோதிய பிரமதேவனது சத்தியலோகத்தைத் தேவர்கள் சார்ந்தவகையும், (மூ
ன்றாவது) தேவர்கள் (காசிக்ஷேத்திரத்திலிருந்த) அகஸ்தியமுனிவர் ஆசீர்மத்
தை யடைந்தவகையும், எ-று.

இதுமுதல் பதினொருபாடல்கள் ஒருதொடர்.

(௩௮)

கடவுண்மீன் சுற்பிற் திருத்திழை மகளிர் செய்திறன் கழறிய வாறுங்
குடுமிவான் பொதியத் தருந்தவன் விந்த வரையிடைக் குறுகிய வாறும்
உடைதிரை நெடுநீர்ப் புண்ணிய தீர்த்தத் துபர்சிறப் போதிய வாறுங்
கெடலருஞ் சீர்த்தி சிறந்துயர் சத்த புரிவளன் சிளத்திய வாறும்.

(இ-ள்.) (நான்காவது) செய்வீகம்பவாய்ந்த அருந்ததியை யனை ய திருத்திய
ஆபரணமணிந்த மாதர்களது சுற்பிலக்கணங் கூறிய வகையும், (ஐந்தாவது) உச்சி
யானது ஆகாயமளவிய பொதியாசலத்து அகத்தியமுனிவர் விந்தவனாயையடை
ந்தவகையும், (ஆறாவது) முடங்குகின்ற அலைகளையுடைய நெடிய-நீர்மயமாகிய
புண்ணியதீர்த்தத்தின் உயர்வாகிய மகிமையை புரைத்தவகையும், (ஏழாவது) கெ
டெலற்ற சீர்த்தியையுடைய சிறப்புற்றுயர்ந்த (அயோத்தி-மதுரை-மாயை-காசி-
காஞ்சி-அவந்தி-துவாரகையாகிய) சத்தபுரிகளின் சிறப்புரைத்த வகையும், எ-று.

புண்ணியசீலன் சுசீலனென் றுரைக்கு மாயவன் கணங்கள்முன் போத்து
திண்ணிதி னுரைப்ப வருசிவ சன்மன் நென்புல நோக்கிய வாறும்
பண்ணமை புரவி யேழுடைத் தேரோ னுலகிடைப் படர்த்துபோ மாறும்
விண்ணவர்க் கிறைவ னினிதுவீற் திருக்கு முலகினின் மேவிய வாறும்.

(இ-ள்.) (எட்டாவது) புண்ணியசீலன் - சுசீலனென்று சொல்லப்படும் வி
ண்கணத்தலைவர்கள் முன்தோன்றிப் பலவிர்த்தாந்தங்களைப்புகல அவர்களோடு
வருகின்ற சிவசன்மா இயமலோகங் கண்டவகையும், (ஒன்பதாவது) சிவசன்மா
எழுபுரவிகட்டிய தேனையுடைய சூரியலோகங் கண்டவகையும், (பத்தாவது)
சிவசன்மா தேவர்கட்கிறைவனாகிய இந்திரன் இனிதாகவீற்றிருக்கும் தெய்வலோ
கங்கண்டவகையும். எ-று.

(௪௦)

ஆரழற் கடவு ளுலகினி லடைந்த வாறுமற் றடல்கெழு திருதி
யேருடை யுலகும் வருணனீ லெகு மெய்திய வாறுநீள் காற்றின்
போபெறு முலகும் குபோனீ லெகும் பேசிய வாறுமீ சான்
சார்தரு முலகரு திங்கண்மூ துலகின் றன்மையும் வழங்கிய வாறும்.

(இ-ள்.) (பதினொன்றாவது) சிவசன்மா அக்கினிதேவனது உலகத்திற்செ
ன்று கண்டவகையும், (பன்னிரண்டாவது) சிவசன்மாவலியிருந்த நீருதியுலகையும்
வருணனது நெடியவல்லகையும் கண்டவகையும், (பதின்மூன்றாவது) சிவசன்மா

நெடிய வாயுவுலகும் பெரிய குபேரனுலகும் கண்டவகையும், (பதினென்காவது) சிவ சன்மா னசானன்பொருந்திய உலகத்தையும் பழமையாகிய சந்திரனுலகத்தையும் கண்டவகையும். எ னு. (சச)

அவிரோளி பரப்பு தாரகை யுலகு புதனுல கடைநதுபோ மாறுங் கவியுறை யுலக மெய்திய வாறுங் கருணையங் காரக னுலகும் புவிதொழு குருவி னுலகமுஞ் சனியி னுலகமும் பொருந்திய வாறுங் தவமுயல முனிவ ரொழுவாதம் முலகின் றன்மையை விளம்பிய வாறும்.

(இ-ள்.) (பதினெந்தாவது) சிவசன்மாபிரகாசிக்கிற ஒளியைப் பரவச்செ ய்யும் நகைத்திரலோகமும் புதனுலகமும் கண்டு சென்றவகையும், (பதினொவ்வது) சிவசன்மா சக்கிரனுலகங்கண்டவகையும், (பதினேழாவது) சிவசன்மா கிருபை தங்கிய அங்காரகனுலகும் உலகமுழுவதுமவணங்கும் குருவுலகமும் சனியுலகமுங் கண்டவகையும் (பதினெட்டாவது) தவஞ்செய்கின்ற சத்தவிருடியரது உலக மடைந்தவகையும். எ னு. (சஉ)

அருந்தவ மிழைப்பான் விறல்கெழு துருவன் போகிய வாறும்ங் கள்ளே புரிந்திடு செய்தி சாற்றிப் வாறும் புரிந்துதன் பெயருடைப் பதம்பெற்ற னிறுந்திடு மாறு முயர்மக லோக முதலநான் குலகெதிர்த் தனவுள்[மாறும். திருந்துநான் முகத்தோன் காசியைத் துதித்த செய்கையாங் குரைத்திடு

(இ-ள்.) (பத்தொன்பதாவது) வலியிருந்ததுருவன் அரியதவத்தைச்செய் யும்படி வழிக்கொண்டவகையும், (இருபதாவது) ஆண்டு அத்துருவன்செய்த தவத் திறனுடைத்தவகையும், (இருபத்தொன்றாவது) துருவனபதம்பெற்றவகையும், (இ ருபத்திரண்டாவது) சிவசன்மா உயர்வாகிய மகலோகமுதல் நான்குலகங்களைக் கண்டவகையும், அவவிடத்தில திருந்தியநான்கு திருமுகங்களையுடைய பிரமதே வன் காசிசுஷைத்திரத்தைத் தோத்திரஞ்செய்த செயலுக்கூறியவகையும். எ-று.

தொல்லுல களவை புகன்றுமா யவற்குச் சுடர்முடி சூட்டிய வாறும் பல்சுலை தெரிந்த புகழ்ச்சிவ சன்மன் பரகதி மேவிய வாறும் வில்வலர் செஞ்சுத்தோன் வரைபக வெறிந்த விமலனைக் கூடிய வாறும் கல்லொலி மணிகள் னிகையின்வான் சிறப்புக் காத்திற் கழ நிய வாறும்.

(இ-ள்.) (இருபத்தமூன்றாவது) பழமையாகிய அண்டத்தினளவுகறி மா யோனுக்குப் பிரகாசிக்கின்ற முடிசூட்டியவகையும், (இருபத்துநான்காவது) பல துல்களை யறிந்தகோத்தியுடைய சிவசன்மா முத்தியடைந்தவகையும், (இருபத்தை ந்தாவது) வில்வலனைக்கொன்ற அகத்தியமுனிவர் கிளைஞ்சுகிரி பிளவுறும்படி வேற்படைவிடுத்த ஸ்ரீ முருகப்பெருமானை அடைந்தவகையும், (இருபத்தாறாவது) கல்லென்னும் ஒளியையுடைய மணிகண்ணிகைத்தீர்த்தத்தின் பெருஞ் சிறப்பை ஆசையோடுணர்த்த வகையும். எ-று. (சச)

விரிதிரை பொருநீர்க் கங்கையின் றன்மை விளம்பிய வாறும்ங் கங்கைத் திரையிடைக் கழுக்கோ ரென்பிட முன்னேத் தீவினை யகற்றிய வாறும் பொருவிவாக் கடவுட் கங்கையி னமை மாயிரம் புகன்றிடு மாறுங் கரைபொரு வார ணசியுடைத் தனமை கருணையிற் கூறிய வாறும்.

(இ-ள்.) (இருபத்தேழாவது) பரந்தஅலைகள் மறிகின்ற நீராயுடைய கங்காநதியின் சிறப்புரைத்தவகையும், (இருபத்தெட்டாவது) அக்கங்காதீர்த்தத்தின் அலையில் கழுகு ஓடாநபினைவீழ்த்த (அவ்வென்பின்) பண்டைய வினையை நீங்கிய வகையும், (இருபத்தொன்பதாவது) சமானமில்லாத தெய்வீக மழைந்த கனகையின் ஆபிரகாமங்குறியவகையும், (முப்பதாவது) களையை மோதுகின்ற வாரணசியின் சிறப்பை அன்போடறைந்தவகையும், எ-று. (சுரு)

வடிகெழு குருதி மூவிலைச் சூல வயிரவன் றேன்றிய வாறு
மடல்கெழு தண்ட பாணிபார் போற்ற வன்பினிற் றேன்றிய வாறுந்
தடமவி ஞான வாவிசாற் றுழியிற் றருபட நோக்கிய வாறும்
படைநெடு தடங்கட் கலாவதி செய்தி பரிவொடு கிளத்திய வாறும்.

(இ-ள்.) (முப்பத்தொன்றாவது) உதிரஞ்சிந்துங் கூர்மையிருந்த முத்திலே வேலேந்திய வயிரவன் தோன்றிய வகையும், (முப்பத்திரண்டாவது) வலியிருந்த தண்டபாணிக்கடவுள் உலகினர் துதிசெய்யப்பராக்கிரமத்தோடு தோன்றியவகையும், (முப்பத்துமூன்றாவது) இடமகன்ற ஞானதீர்த்தத்தை(சிறப்பித்த)கடவுளாகிய காசிப்படங் கண்டவகையும், (முப்பத்துநான்காவது) வேற்படைபோலும் நெடிய விசாலமாகிய கண்ணையுடைய கலாவதி பேறுபெற்றதை அன்போடறைந்த வகையும். எ-று. (சக)

வழுவிவில் லொழுக்க நிகழ்த்திய வாறு முன்னராச் சிரமத்தின் வருவாய்
மொழிதரு மாறு மணிநுதன மகளி ரிலக்கண மொழிந்திடு மாறும்
பழுதிலா சாரம விளம்பிய வாறு மிலறம் பகர்ந்திடு மாறு
மழிவிலா முத்தி வீடருள் யோக நிலைமையை யறைந்திடு மாறும். :

(இ-ள்.) (முப்பத்தைந்தாவது) குற்றமில்லாத இல்லொழுக்கங் கூறியவகையும், (முப்பத்தாவது) பிரமசரியத்தின் சிறப்புரைத்தவகையும், (முப்பத்தேழாவது) அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்களின் (சாமுத்திரிக) லக்ஷணமுரைத்தவகையும், (முப்பத்தெட்டாவது) கெடுத்தலில்லாத ஆசாரங் கூறியவகையும், (முப்பத்தொன்பதாவது) இல்லறங்குறியவகையும், (நாற்பதாவது) கெடுத்தலில்லாத மோகஷவீட்டைக் கொடுக்கத்தக்க (அஷ்டாங்க) யோகநிலை யுரைத்தவகையும்.

காலமுற் றுணர்வா னுரைத்தது மீறக் கணிக்கிலத் தியாயமொர்
நாற்பான், மேலுமொன் றாகும் பூருவ காண்டம வியப்பினத் தொகை
னைக் கேட்டோ, ஞாலமோ டோடு மொருகுடை நிறுற் ற வரகவீற் றிருந்
துறா ஞலப்பிற், பாலலோ சனனன் செயப்பொற கழற்கூற் பங்கயப்
போதினி லடைவார்.

(இ-ள்.) (நாற்பத்தொன்றாவது) முடிவுகாலமறியும் வகையுரைத்தவகையும் இறுதியாகக் கணக்கின் அததியாயங்கள் நாற்பத்தொன்றாகிய பூருவகாண்டமாகும் அன்புடன் அச்சரிதங்களைக்கேட்பவர்கள் சத்தலோகங்களிலும் தமது ஒரேகுடைநிழல்செய்யச் செங்கோல்செலுத்தி, ஆயுள்முழுவில் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிலபெருமான் து செவ்வியபொன்னுலாகிய வீரகண்டாமணிதரித்ததிறுவமுத்தாமமாலிற் கலப்பார்கள். எ-று. (சஅ)

அருள்புரியவிழுத் தேசனற் காதை யறைந்தது மருட்டிவோ தானன் புரவுழுண் டிருநத துரைத்ததுங் காசிச் சிறப்பினைப் புகனறதுங் கங்கைத் திரைதவழ் காசி நகரில்யோ கினிகள் சென்றிடு மாறுமவிண் புகழும் விரிசுட ருலோலா தவனுயர் காதை விளங்குநப் பகர்திடு மாறும்.

(இ-ள்.) (நாற்பத்திரண்டாவது) கிருபைசெய்கின்ற அவிமுத்தேசப்பெ ருமானது நல்லசரிதையைக் கூறியவகையும், (நாற்பத்தழமுன்றாவது) அன்புடையதிவோதானன் அரசுபுரிந்ததையுரைத்த வகையும், (நாற்பத்துநான்காவது) காசியின் சிறப்புரைத்தவகையும், (நாற்பத்தந்தாவது) கங்காநதியின் அலைகள் தவழ்கின்ற காசிகரத்தில் யோகினிகளடைந்தவகையும், (நாற்பத்தாராவது) தேவர்து திக்கும்பரந்தசுடரையுடைய லோலாதித்தனது உயர்வாகிய காதைவிளங்கக் கழறியவகையும். எ-று.

இதுமுதல் பன்னிரண்டுபாடல்கள் ஒருதொடர். (சக)

உருவவொண் கதிர்கா லுத்தரா தித்தன் காதையாங் கோதிய வாறும் விரிகதிர்ச் சாம்பா தவனியற் காதை விளம்பிய வாறுமேழ் பரித்தோர் துருபதா தித்தன் மயுகவா தித்தன் காதைகள் சொல்லிய வாறு மருளருங் கடோற்கா தவன்கரு டேசன் காதைகள் வழங்கிய வாறும்.

(இ-ள்.) (நாற்பத்தேழாவது) அழகமைந்த ஒள்ளிய கிரணத்தைக்க்கும் உத்தராதித்தன் கதையுரைத்தவகையும், (நாற்பத்தெட்டாவது) பரந்தகிரணத் தையுடைய சாம்பாதித்தன் கதைசாற்றிய வகையும், (நாற்பத்தொன்பதாவது) எழுபுரவிழுண்ட தேரைச்செலுத்தும் துருபாதித்தன் மயுகாதித்தன் கதைகளு னாத்தவகையும், (ஐம்பதாவது) மயக்கமற்ற கடோற்காதித்தன் கருடேசனகதை களுரைத்தவகையும். எ-று. (தி0)

ஆய்கதி ரருணை தவன்முதற் றபனர் காதைக ளறைந்திடு மாறும் பாய்ப்பரி மகமோர் பத்துநான் முகத்தோன் பரிவுட னுற்றிய வாறுஞ் சேயவான் குஞ்சிச் சிவகணம் வளங்கூ காசியிற சோநதிடு மாறு மேயவோ ரலகை தன்னுரு நீங்கி விண்ணவ னாகிய வாறும்.

(இ-ள்.) (ஐம்பத்தொன்றாவது) அருணாதித்தன் முதலாதிதர் கதைகளு னாத்தவகையும், (ஐம்பத்திரண்டாவது) பிரமதேவன் பதது அச்சவமேதயாகன க ள் அன்புடன் செய்தவகையும், (ஐம்பத்தழமுன்றாவது) செவ்வானமபோன்ற தலை மயினாயுடைய சிவகணங்கள் வளப்பயிருந்த காசியையடைந்தவகையும், (ஐம்ப த்துநான்காவது) பொருந்திய ஓர் அலகைத்தனது வடிவமகன்று தேவனுகியவகை யும். எ-று. (ருக).

அருவியங் கடாத்த வைங்கரன் காசியடைந்திடு மாறுமைங் தரத்தோன் கருணையி னுலகு புகழ்திவோ தானற் காண்டலுங் கடனிற வண்ணன் பொருவறு காசி சேர்ந்தது திவோதா னனுக்கருள் புரிந்திடு மாறும் விரிதிரைப் பஞ்ச தேவர லாறும் விந்துமா தவனுதித் ததுவும்.

(இ.ள்.) (ஐம்பத்தைந்தாவது) அருவியாறு போலியுமும் அழகியமதஜலத்தையுடைய கணபதிகாசியை யடைந்தவகையும், (ஐம்பத்தாறாவது) ஐந்துதிருக்கூறுகளையுடைய கணேசர் ஆசையோடு அவனியைக்காக்கும் திவோதானனைக்கண்டவகையும், (ஐம்பத்தேழாவது) திருமால் ஒப்பில்லாத காசியையடைந்தவகையும், (ஐம்பத்தெட்டாவது) திவோதானனுக்குமுத்தியளித்தவகையும், (ஐம்பத்தொன்பதாவது) பரந்த அலையையுடைய பஞ்சநத்தின் வரலாறுரைத்த வகையும், (அறுபதாவது) விந்துமாதவன் தோன்றியவகையும். எ.று. (௫௨)

அருள்புரி விந்து மாதவன் றேன்றி யக்கினி விந்துவுக் கியல்பார் பொருவறு தீர்த்த மான்மிய முரைத்த தன்மையும் புரிசடைக் கடவுளெரிமணி யிமைக்கு மந்தர நீங்கிக் காசியி னெய்திய வரறு மருவருஞ் சேட்ட தானத்தி னடைந்து மறைமுனிக்குருள்புரித் ததுவும்.

(இ-ள்.) (அறுபத்தொன்றாவது) கிருபைசெய்கின்ற விந்துமாதவன் தோன்றி அக்கினிவிந்துவுக்குஇயல்போடு சமானமற்றதீர்த்தமான்மிய முரைத்தவகையும், (அறுபத்திரண்டாவது) புரிந்தசடையையுடைய ஸ்ரீவிற்காநதப்பெருமான் மாணிக்கங்கள் பிரகாசிக்கின்ற மந்தரமலையை வகன்று காசிப்பதியை யடைந்தவகையும், (அறுபத்துமூன்றாவது) அடைதற்கரிய பெருமைதங்கிய சேட்டதானத்தைச்சேர்ந்து வேதமுணர்ந்தமுனிவனுசகு அனுக்கிரகஞ்செய்தவகையும். எ.று.

காசியின் பெருமை முனிவரர்க் குரைத்த வண்ணமும் கலைமதி புனைந்த மாசறு கடவுட் பராசர விலிங்க முதலிய விலிங்கத்தின் வரவுந் தேசறு சயிலேசர் சுரன்முத லீசா காதையுஞ் சிறந்தரத் தினேச னுசறு சிறப்புங் கிருத்திவா 'கேச னன்புற வினிதுதோன் றியதும்.

(இ-ள்.) (அறுபத்துநான்காவது) சிவபெருமான் காசிக்ஷேத்திரத்தின் சிறப்பை முனிவரருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வகையும், (அறுபத்தைந்தாவது) கலைகள் பொருந்திய இளஞ்சந்திரினையணிந்த குற்றமற்ற தெய்வீகம்வாய்ந்த பராசரலிங்க முதலிய இலிங்கங்களின் கதைகளுரைத்தவகையும், (அறுபத்தாறாவது) ஒளிபொருந்திய சயிலேசலிங்க முதலிய இலிங்கங்களின் கதைகளுரைத்தவகையும், (அறுபத்தேழாவது) சிறப்புற இரத்தினேசனது குற்றமற்ற சீர்த்தியையுரைத்தவகையும், (அறுபத்தெட்டாவது) கிருத்திவாகேசன் அன்போடு இனிதாகத்தோன்றியவகையும். எ.று. (௫௪)

உலகொரு மூன்றும் புகழ்ப்பெறு தூர்க்க னரசின துரிமையு மன்னோன் புலவுகா நழலவேற் சூலிமேற் றாண்டு பொருபடையெழுச்சியு மவனைக் கலையிவ ரணங்கு செற்றதும் வச்சிர பஞ்சர் கவசமும் கதிகான் நிலகுமோய் கார விலிங்கமெய் தியது மன்னத னேத்தருஞ் சிறப்பும்.

(இ.ள்.) (அறுபத்தொன்பதாவது) ஒப்பற்ற திரிலோகமும் புகழ்ப்பெற்ற தூர்க்கன் அரசரிமை செய்தவகையும், (எழுபதாவது) அத்தூர்க்கன் புலால்மணங்கமழும் தீமயமாகிய வேலேந்திக்குவியினமேற் படையெடுத்துச்சென்றவகையும், (எழுபத்தொன்றாவது) தூர்க்காதேவி அத்தூர்க்கனைக் கொன்றவகையும், (எழுபத்தி

ரண்டாவது) வச்சிரபஞ்சரகவசமுரைத்த வகையும், (எழுபத்துமூன்றாவது) ஓங்காரவிக்ர தோன்றியவகையும்; (எழுபத்துநான்காவது) அவ்வோங்கார விக்ர தின் துதித்தற்கரிய சிறப்புரைத்தவகையும். எ-று. (௫௫)

மூக்கணம்பெருமான் றோற்றமுமன்றேன் பேருமையுமுழுவில்கேதாரங் கொக்கநற் கதையுந் தருமலிந் கத்தின் றோற்றமுங் கிள்ளையின் கதையு மிக்கவான் செலவ நோற்றவாக் களிக்கு மனோரதத் திரிதிகை விதியுங் கக்குவெங் குருதி வேலவல னுயர்த்த துர்த்தம னினியநற் கதையும்.

(இ-ள்.) (எழுபத்தைந்தாவது) எமது திரிலோசனலிங்கப் பெருமான் தோன்றியவகையும், (எழுபத்தாறாவது) அத்திரிலோசனப் பெருமானது சிறப்புரைத்த வகையும், (எழுபத்தேழாவது) கெடுதலிலலாத கேதாரலிங்க நோன்றிய நல்லக் கதையுரைத்தவகையும், (எழுபத்தெட்டாவது) தருமேசலிங்கத்தின் தோற்றமுரைத்தவகையும், (எழுபத்தொன்பதாவது) கிளியின்கதை யுரைத்தவகையும், (எண்பதாவது) பெருமைதங்கிய பெருஞ் செல்வத்தை நோற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்க மனோரதத்திரிதிகை விதியுரைத்தவகையும், (எண்பத்தொன்றாவது) வெவவிய உதிரத்தைச்சிந்தும் வேற்படையை வெற்றியோடியர்த்திய துர்த்தமனது இனியகதையுரைத்தவகையும், எ-று. (௫௬)

ஒண்ணிற வடிவே லேந்துகங் காள கேதுவின் வதையுமேந் கொளிய வண்ணல்வீ ரோசன் காதையுமமர ரோத்திட வருகவக்கிழமை நண்ணியார் மாட்டு முனிதுரு வாச னலவரம பெற்றது மறைபு மெண்ணருஞ் சீர்த்தி விசுவகன் மேச விவிங்கமுன் றோன்றிய வியல்பும்

(இ-ள்.) (எண்பத்திரண்டாவது) ஒள்ளியநிறமமைந்த கூரியவேலேந்திய கங்காளகேதுவின் வதை யுரைத்த வகையும், (எண்பத்துமூன்றாவது) பேரொளி வாய்த்த பெருமைதங்கிய வீரோசன் தோன்றியவகையும், (எண்பத்துநான்காவது) தேவர்கள் துதிசெய்யும்படி ஆரிய தவவுரிமையையு மேற்கொண்ட துருவாசமுனி வன் காசியையடைந்து நல்லவரம்பெற்றவகையும், (எண்பத்தைந்தாவது) வேதங் களுந் துதித்தற்கரிய சீர்த்தியையுடைய விச்சுவகன்மேசலிங்கம் முற்காலத்தில் தோன்றியவகையும், எ-று. (௫௭)

தக்கனோர் வேள்வி முயன்றதுந் தேவி தந்தைதன் சாலேபுக் கதுவு மிக்கவவ் வேள்வி சிதைத்ததுந் தக்கன் வீர்த்தும் பாருவ தீசன் புக்கதுங் கங்கேச் சான்வர லாறு நருமதேச் சரன்பொருந் தியது மைக்கரு மிடற்றுத் திங்களங் கணணி வளைசடைச் சதீச்சரன் வரவும்.

(இ-ள்.) (எண்பத்தாறாவது) தக்கன் ஓர்யாகஞ்செய்தவகையும், (எண்பத்தேழாவது) உமாதேவியார் தக்கன் வேள்விய்சாலையடைந்தவகையும், (எண்பத்தெட்டாவது) மேம்பாதேவியை தக்கன் வேள்வியை யழித்தவகையும், (எண்பத்தொன்பதாவது) தக்கன் இறந்த வகையும், (தொண்ணூற்றாவது) பாருவதீசன் கதையுரைத்தவகையும், (தொண்ணூற்றொன்றாவது) கங்கேச்சரன் வரலாறுரைத்த வகையும், (தொண்ணூற்றிரண்டாவது) நருமதேசன் தோன்றிய வகையும்,

(தொண்ணூற்றுமூன்றாவது) நீலகண்டத்தையும் அழகிய சந்திரனாகிய கிரேமாலையையுமுடைய சதிச்சுரன் தோன்றியவகையும், எ-று. (ருஅ)

புனிற்றிளந் திங்கள் புனையமு தேசன் முதலிய விலிங்கத்தின் பொலிவுக் கனிச்சுவை யனன கவிபுனை விபாதன் கையொடு நாவெழா வாறு நினைப்பருஞ் சாப மவன்விளம் பியது நிகரில்கேத்திரவள னோடுதையும். கனைத்துவெண் டுணாதாழ் தீர்த்தவான் சிறப்பு முத்திமண் டபத்தினற்க

(இ-ள்.) (தொண்ணூற்றுநான்காவது) இளம்பிறைச் சந்திரனை யணிந்த அமுதேசன்முதலிய இலிங்கங்களின் சிறப்புரைத்தவகையும், (தொண்ணூற்றைந்தாவது) பழசுவைபோல (மதுரமாகிய) பாடலசொல்லும் வியாதமுனிவன் கையு நாவு மெழா துநின் றவகையும், (தொண்ணூற்றுஐந்தாவது) அவவியாதமுனிவனின் தீர்த்தந்திரவளம் வெள்ளிய அலைகளாலித துப்பாயுந் தீர்த்தத்தின் சிறப்புமுரைத்தவகையும், (தொண்ணூற்றெட்டாவது) நல்லமுத்திமண்டபத்தின் கதையுரைத்தவகையும், எ-று. (ருக)

அலங்கிதழக் கொன்றைத் தெரியல்குழ் வேணி யகிலநா யகனுயா சிறப்பு, நலங்கெழு சேவை புரிதரு முறையு மாகநன் கிசைத்தவத் தியாயம், புலங்கொள நோக்கி னைம்பதேர் டொன்பான் புகலினீ துத்தர காண்டம், விலங்கலில் காண்ட பிரண்டினத் தியாய நூற்றென வுணர்ப்பரமிக் குணரந்தோர்.

(இ-ள்.) (தொண்ணூற்றென்பதாவது) அசைகின்ற இதழ்கள் பொருந்திய கொன்றைமாலேகுழய் சடையையுடைய ஸ்ரீவிச்சுவநாதர் மகிழையுரைத்தவகையும், (தூறாவது) நன்னம்மிருந்த சேவியத்திறமுரைத்தவகையு மாகச்செவவை பெறக்கூறிய அத்தியாயங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கின் ஐம்பத்தொன்பதாயிது உத்தரகாண்டம், பூர்வ வுத்தரகாண்டங்க ளிரண்டினுமுள்ள அத்தியாயங்கள் நூற்றென்று உணர்வுடையமேலோர் கூறுவர், எ-று. (சு0)

கலைமுழு துணர்ந்து தவத்துறை பேரய கடவுணன் முனிவா கரந்தத் துலகெலா மேத்து காசிகண் டத்தின் பெருமையிங் கொருமுறை கேட் ரலைதிரை புரட்டு புண்ணிய தீர்த்த மாடுநர் பெறுபல னடைந்து [போகொலைமுத லாய திவினைக் குறும்பு கொன்றுயர் முத்திவி டடைவார்.

(இ-ள்.) எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும்றிந்து தவத்துறைகளிற் சென்ற தெய்வீகம்வாய்ந்த நல்ல அகத்தியமுனிவனே ! முகாண்காரந்தபுராணத்துள் உலகினர் யாவரும் துதிசெய்யும் காசிகண்டத்தின் சிறப்பை ஒருமுறை கேட்டவர்கள் அலைகள் மறிகின்ற புண்ணியதீர்த்தங்களி லாடுவேவர் பெறுகின்ற பலனைப் பெற்று, கொலைமுதலாகிய திவினைச் சம்பந்தங்களை யெழித்து உயர்வாகிய மோஷை விட்டைச் சேர்வார்கள், எ-று. (சுக)

புத்தகத் திதனை வரைந்துள் முவகை யூப்பநன் களிப்பவ ரதனை, லெத்துணைக் காதை யெத்துணைக் கவிக ளெத்துணைப் பதம்வரி யெழுத்

தாங், குய்த்தவே டணிந்த நாணிழை பொதித்த துகில்முத லிவைகளோ ரொன்றிற், கத்தமால வனாபேற் களிற்றுரி புனைத்தோன் கயிலையி னள ப்பினு ளுலாவர்.

(இ-ள்.) புத்தகத்தி லிதனையெழுதி மனக்களிப்பு மிக நன்றாகத்தானஞ் செய்வோர் அதில், எத்தனைச்சரிதைகள் - எத்தனைச்செய்யுள்கள்-எத்தனைவாற் தைகள் - எத்தனைவரிகள் - எத்தனையெழுத்துகள் - பொருந்திய ஏடுகள் அணித் துள்ள இழைகளாலாகிய துகில்முதலிய (உண்டோ) இவையொவ்வொன்றிற்கு, பெரிய அஸ்தமயகிரியைப்போன்ற (கயாசூரனாகிய) யானையின் தோலையணிந்த சிவபெருமானது திருக்கலாயமலையில் அளவில்லாதகாலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

இனிதினில் வேடொன் றளித்திடிற் புராணம யாவும் திடுபல னெய்து மனையது விழைந்து கேட்பின்வந் தியரு மருமகப் பெறுவர்தீர் வரிதா முனிதரு பிரம கத்திபன னிருகாற் கேட்டிடிற் றீர்த்திடு முக்கட் டனிமுதற் கடவு ளாணைமுகக் காலுஞ் சத்தியஞ் சத்திய மாயால்.

(இ-ள்.) (இக்காசிகண்டத்தின்) ஏடொன்றை யினிதாகத் தானங்கொடு த்தால் (அஷ்டாதசபுராணங்கனையெல்லாம் தானங் கொடுத்த புண்ணியம் கிடை ச்கும், அதனை யாசைகொண்டு சிரவணஞ் செய்தால் மலம்களும் அருமையாகிய குழந்தைகளைப்பெறுவார்கள், பன்னிரண்டுமுறைகேட்டால் தீரவரிதாகிய கொ டிய பிரமஹத்தி (முதலிய மகாபாதகங்கள்) ஒழியும், திரிமேதவிகளையுடைய ஓப்பற்ற முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரான்மேயில் ஆணைப்படி முக்காலும் சத்தி யம், சத்தியம், சத்தியம், எ-று. (சுஉ)

பெறலரும் விரத மருந்தவந் தானம வேள்வியாற் றுந் பெறு பலனு, மறைமுழு துணர்ந்துங் கையையினிற் பிண்டம் வழங்கியும் புராணமுற் ற றிந்து, மறநெறி வழுவா தெழுதியு மறையோர்க் கடிசிலூட் டியுமெது போது, முறைபுந் செய்து பேறுமிக் காதையோர்முறை கேட்டுளோர் பெறுவாரா.

(இ-ள்.) இக்காசிகண்டச் சரிதத்தை ஒருமுறை கேட்டவர்கள் அடைத் தரிய விரதம், அருண்மயாகிய தவம் - தானம் - யாகம் முதலியவற்றைச் செய் வோர் அடையும் பலனையும், வேதமுழுங்கையுறிந்தும் (இறந்தோர்க்குக்) கையெ யிற் பிண்டங்கொடுத்தும் புராணங்கனையெல்லாங்கற்றும் தருமமார்க்கந்தவராமல் நடத்தும் வேதியர்க்கு அன்னமளித்தும் எப்பொழுதும் (நல்வழியில்) கிற்போரடை யும் பலனையும் பெறுவார்கள். எ-று. (சுசு)

கொழுந்துவிட் டிலகுங் குருச்சுடர் மாடக் கொடிநெடு வீதிதோ றாம்பைப், பழங்கனிந் தொழுகு மமுதமுற் றிருக்கும் வளவயற் காசியம் பசுமன், பொழிந்திடு கருணை வாரிதி படிந்த புலமையோர்க் கன்றியெஞ் ஞான்றும், விழைந்துள முடிதை பூப்புவிந் காதை கேட்குநல் னைய மெய் திடாதால்.

(இ.ள்.) கொழுநதுவிட்டுப் பிரகாசிக்குஞ் செந்நிறந்தந்திய சுடர்மயமாகிய கொழுகள்கட்டிய நெடியமாளிகைகளமைந்த தெருக்களிலெல்லாம் வாழைப் பழங்கள் கனிந்தொழுருகின்ற தேன ஊற்றெடுக்கின்ற வளப்பம்பொருந்திய வயல்குழந்தகாசிக்ஷேத்திரத்திலுள்ள எமதுஸ்ரீவிஸ்வநாதப்பெருமானது சொரிகின்ற கிருபாசாகரத்திறபடிந்த புலமையுடையோககல்லாமல், எப்பொழுதும் விரும்பி மனம் களிகூரும்படி இக்கதையைக் கேட்கத்தக்க நல்வினைப்பயன் வரமாட்டாது. எ-று. (சு.நி)

ஓதுமிக் காதை முழுவதுங் கேளா தொழிந்திடி னுரைத்தகா தை யினிற், பாதியா யினுமத் தியாயமொன் றேனும விருத்தமொன் றுயினு ம்பரிவிற், நீதிலோ ரொழுத்தா யினுமுணர்ந் தொருவன் செவிப்புலத் துறவுரைப் போனே, மேதகு குலத்துத் தமதுதெய்வதமென் நருச்சனை புரிந்திடல் வேண்டும்.

(இ.ள்.) சொல்லும் இக்காசிகண்டச் சரிதையை முற்றம்கேளாது நீங்கினும், சொல்லிய இத்துல்ல அரைப்பதெனும் ஒரு அத்தியாயமாயினும், ஒருவரு த்தமானும், ஆசையொடு கேட்கெல்லாத ஒரு அகூரமட்டேனும், ஒருவன்சற் றறிந்து (பிறகு) செவிப்புலத்திற் பொருத்தக் கூறுவானுயின், அவனை மேம்பாடு பொருந்திய தமது குலதெய்வமென்று புகைச் செய்தல் வேண்டும். எ-று. (சு.க)

அன்னவன் நனக்கு வேண்டுவே ளெகி மகிழ்ச்சிசெய் திழுவகி லேசன், நன்னுன் மகிழ்ச்சி செய்திடல் போலுஞ் சாற்றுமிக் காதைகேட்டறி ந்தோர், பன்னெயி யொழுக்கம் பயின்றிடா திமை புரிசிலார் திருவொ டும் பொலிந்து பன்னெயி காலம் விரிகட லுடுத்த பாரினி வினிதுவாழ்ந் திருப்பார்.

(இ.ள்.) அப்படிப்பட்டவனுக்கு வேண்டும் பொருள்கள்கொடுத்து மகிழ்ச்சி செய்வித்தால் ஸ்ரீவிஸ்வநாதப்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சிசெய்தல்போலாகும். சொல்லிய இக்காசிகண்டச் சரிதையைக் கேட்டறிந்தவர்கள் தியமார்க்கங்களிற் பழகமாட்டார்கள்; பூவச்செயல் செய்யமாட்டார்கள்; அநேககோழகாலம் பரந்தகடலை யாடையாகத் தரித்த பூமியில் செவ்வத்துடன்விளங்கி இனிதாக வாழ்ந்திருப்பார்கள். எ-று. (சு.எ)

என்றினி தருளால் வரைபக வெறிந்த விலக்கிலே வேல்வல னுயர்த் தோன், குன்றுறை தெய்வ முனிவனுக் குணர்த்த யாவையு முனமகிழ் கூர, மன்றநான் மறைதேர் வியாதனின் னருளால் வழிபடு சூதனைம் புல னும், வென்றுறை கடவு ணைமிசா ரணியத் தருந்தவர் வியப்புற வுரைத்தான்.

(இ.ள்.) என்று இனிதாகக் கிருபையுடன், கிரவுஞ்சபர்வதம் பிளவுறும் படி செலுத்திய பிரகாசிக்கின்ற அச்சவடிவாகிய வேலாயுதத்தை வலப்புற முயர்

த்திய ஸ்ரீ முருகக்கடவுள் பொதியாசலத்தில் வாழ்கின்ற தெய்வீகம் பொருந்திய அகஸ்தியமுனிவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய எல்லாவற்றையும் மனக்களிப்பு மிகும்படி, நிலபெற நான்குவேதங்களையும் தேர்ந்த வியாதமுனிவரது இனிய திருவருளால்வழிபட்ட சூதமுனிவா பஞ்சேந்திரியங்களையுஞ்செயித்து வாழ்கின்ற தெய்வீகம் பொருந்திய நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய (எண்பத்தெண்ணாயிரவ ரான) அரியதவசிகள் சந்தோஷிக்கும்படி கூறினர் என்று. (சுஅ)

சேவியத் திறமுடைத்த அ-ம்.

முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம் - ௨௫௨௫.

உத்தரகாண்டம் - முற்றிற்று.

காசிகண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

